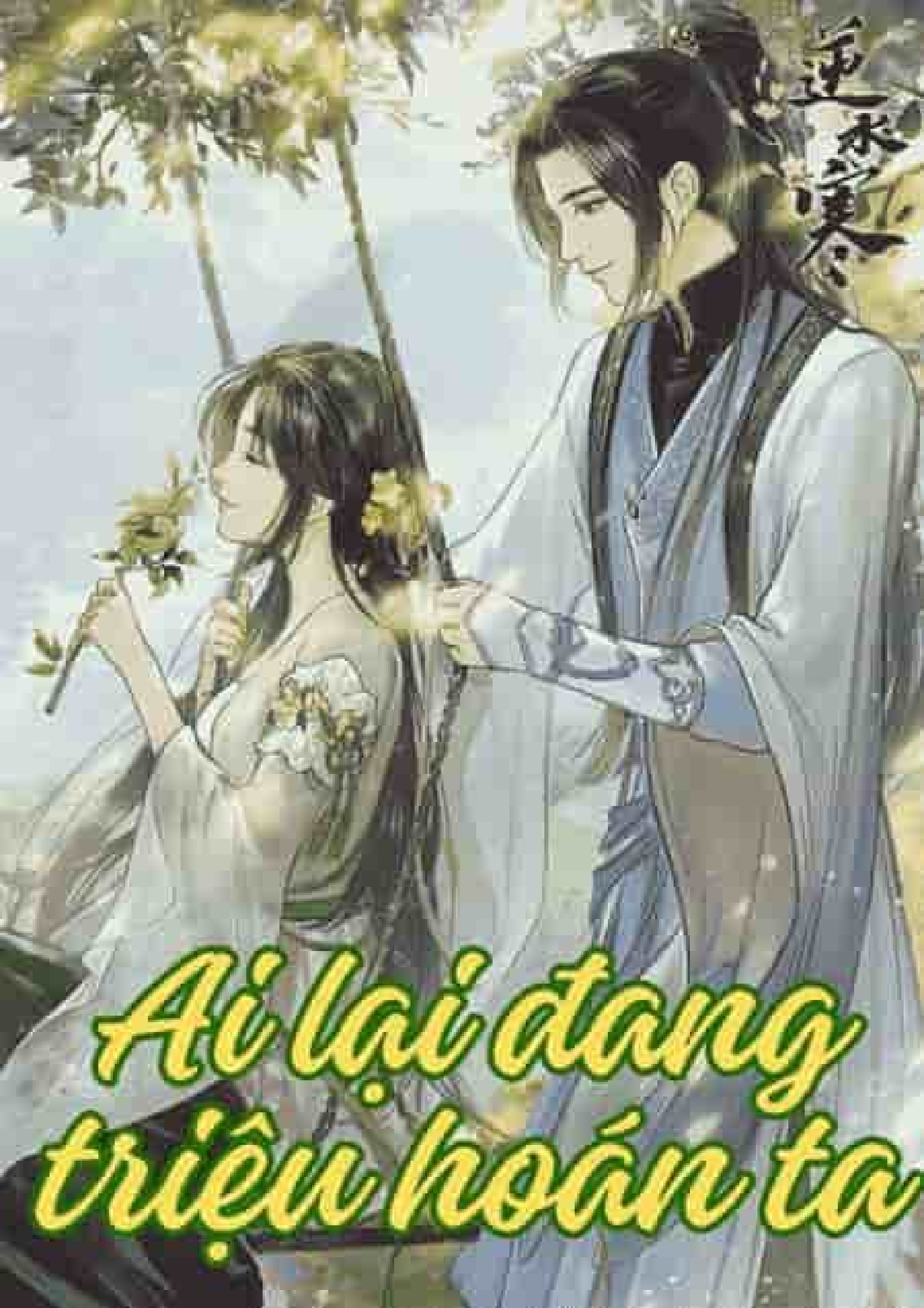

逆水寒

Ai lại đang
triệu hoán ta

AI LẠI ĐANG TRIỆU HOÁN TA?

Tác giả: Hoa Hoa Liễu

Thể loại: Ngôn Tình, Cổ Đại, Xuyên Không, Huyền Ảo, Tình Cảm, Ngọt Sủng, Thần Tiên Yêu Quái, Linh Dị Thần Quái, 1v1, Sảng Văn, Nữ Cường

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Thể loại: Main là NỮ, Ngôn tình, Cổ đại, Xuyên Không, Huyền Huyền, Tình Cảm, Ngọt Sủng, Thần Tiên Yêu Quái, Linh Dị Thần Quái, 1v1, hài hước, cảm động,...

Ông cố Tiểu Ngư sắp chết, trước lúc ông lâm chung lôi kéo tay nàng khóc: “Kỳ thật chúng ta là thần tiên a! Là ta không có để ý đến bọn họ, cho nên dần dần mất đi pháp lực! Cháu gái, con về sau ngàn vạn không thể không để ý tới bọn họ, không thể không để ý tới bọn họ a!..... (tắt thở)

Sau đó, Tiểu Ngư kế thừa tổ trạch, tăng hàm ngâm luôn truyền đến âm thanh kêu gọi quý dị, ồn ào đến nàng không thể ngủ.

Có thanh âm đang nói: “Long Vương gia a, cầu xin ngài cho mưa xuống đi!”

Có thanh âm đang nói: “Ta muốn triệu hồi ra thị huyết Yêu Vương, nhất định vì cha mẹ ta báo thù!”

Có thanh âm đang nói: “Bút tiên bút tiên nói cho ta, là ai hại chết nàng?”

Có thanh âm đang nói: “Bồ Tát cầu xin ngài, cho ta mau có con trai!”

.....

Tiểu Ngư: Vẫn là để ta đi tìm chết đi.

(1v1, nam chủ trước sau là một người)

Chương 1. Ghi chú trước khi nhảy hố!!

Chương 2. Nguyên vọng trước khi chết của Thời Tiệp Ngư (1)

Sau khi Thời Tiệp Ngư biết mình bị ung thư, trầm nghĩ trước khi ra đi, muốn đem những việc mình muốn làm mà chưa làm được, thực hiện tất cả.

Cô liệt kê ra một danh sách:

Đọc một cuốn sách hay

Ngắm bình minh

Chơi vòng quay mặt trời

Có crush

Trải nghiệm nụ hôn đầu

Thử hẹn hò.....

.....

Viết không nổi nữa.

Cô phát hiện từ điều 4 trở đi, cái nào cũng khó thực hiện, viết cũng mất công.

Viết xuống thì hùng hồ như vậy, quay đầu lại không thực hiện được, không phải trước khi chết còn làm cho chính mình khó chịu hay sao? Thế nào cũng phải để cho mình chết không nhắm mắt?

Thôi bỏ đi.....

Vẫn là thực hiện từ điều đơn giản nhất đi, như là điều thứ 3 kia, cô cảm thấy có thể làm được.

Vòng quay mặt trời cao nhất cả nước nằm ở nội thành, 160m, có 60 khoang hành khách trong suốt, ở trên đó có thể quan sát cảnh đẹp của toàn thành phố.

Thời Tiệp Ngự vui vui vẻ vẻ xuất phát.

Đến nơi rồi mới phát hiện, những người xếp hàng đều có đôi có cặp, cô đứng giữa một vùng tình chàng ý thiếp này hít thở không thông.

Cô ngăn mình không nghĩ đến mấy điều 4, 5, 6 trong cái danh sách kia..... Cái này có tính là tự nhục nhã mình trước khi chết không?

Kỳ thật, từ nhỏ đến lớn người theo đuổi cô cũng không ít, chỉ là không biết vì cái gì, mỗi lần những chàng trai đó theo đuổi cô lại đều đi thích người khác, trong trường học có người nói cô là cái bình hoa rỗng, chỉ có một túi da đẹp, bên trong lại nhạt nhẽo không thú vị, cho nên mấy tên con trai kia là bị ánh mắt đầu tiên thấy cô hấp dẫn, sau đó liền chán ngấy.

Tiểu Tiệp Ngự sau khi biết thực ủy khuất, về nhà nói cho ba mẹ.

Ba Thời sau khi biết thì cười ha ha, nói là bởi vì cô là tiên nữ, duyên phận của con gái bảo bối không ở trần gian.

Tiểu Tiệp Ngự cảm nhận được tình thương ấm áp của ba, vui vẻ nói: “Ba, ba nói gì cũng đúng!”

Ba Thời: “Con biết vì sao ta đặt cho con tên này không? Bởi vì chỉ tiệp uyên ương bất Tiệp Ngự, ba mẹ hi vọng con sẽ luôn vui vẻ hạnh phúc.”

Tiểu Tiệp Ngự: “Ba, ba giỏi quá đi!”

Sau khi cô lớn lên mới biết được tên của mình hẳn phải là Tiễn Tiên, sở dĩ biến thành Tiễn Ngư chỉ vì ba cô hiểu sai.

(Câu trên đáng lẽ phải là: “Chỉ tiễn uyên ương bắt tiễn tiên” trong bài thơ:

Thiên hi niên kết thiên niên duyên,

Bách niên thân bạn bách niên miên.

Thiên sanh tài tử giai nhân phối,

Chỉ tiễn uyên ương bắt tiễn tiên

Thập lý bình hồ sương mãn thiên

Thôn thôn thanh ti sầu hoa niên

Đôi nguyệt hình đan vọng tương hử

Chỉ tiễn uyên ương bắt tiễn tiên

Bản dịch thơ của Tiêu Tương Quán:

Duyên ngàn năm kết tơ hồng

Trăm năm đầu bạc vẫn nồng ái ân

Trời sinh tài tử giai nhân

Ngàn năm duyên kết chẳng cần thành tiên

Bình Hồ sương trắng mênh mang

Sầu giăng lát phát ngõ ngang hoa niên

Cùng trăng đôi bóng triền miên

Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng

Nghĩa là: chỉ muốn thành đôi uyên ương không muốn thành thần tiên (trong phim Thiện nữ u hồn năm 1987).

Ý nghĩa của cái tên Tiễn Ngư này kỳ thật là: Mọi chuyện đều suôn sẻ.

.....

Vòng quay mặt trời thật lớn, hàng dài người xếp hàng nhìn không thấy điểm cuối, Thời Tiệp Ngự đi theo dòng người chậm rãi nhích chân, đang lúc chán muốn chết lại nhận được điện thoại từ số lạ ——

“Xin chào, xin hỏi là cá mặ̣n tiệ̉u thư có phải không?” Đầu bên kia điện thoại người nói tiếng phổ thông sút sạo lên tiếng hỏi.

Thời Tiệp Ngự lễ phép sửa lại: “Là Tiệp Ngự, không phải cá mặ̣n.”

“Vâng, cá mặ̣n tiệ̉u thư, chúng tôi ở thành phố Tiêu Sơn, khu Tiêu Nam Cát Cát, trấn Đào Hoa, thôn Ủy Hội, ông cố cô bệnh tình nguy kịch, bởi vì chỉ có một mình cô là người thân, cho nên mong cô trở về xử lý hậu sự, còn có di sản thừa kế cũng cần phải giải quyết.”

Thời Tiệp Ngự nghe xong sừng sốt, bất thốt lên: “Các người có làm hay không?”

Ông nội cô đã sớm chết a!

Chương 3. Nguyên vọng trước khi chết của Thời Tiệp Ngư (2)

“Cô không phải là cá mặi sao? Số chứng minh nhân dân 735670783..... Tên cùng thân phận đều đúng a, tôi nói này tiểu cô nương, cô như thế nào đến ông cố mình cũng không biết, hiện tại người đang bệnh tình nguy kịch, chính ông nội của ông nội cô a.”

“Cái gì?” Thời Tiệp Ngư hoài nghi mình nghe lầm, ông nội của ông nội, vậy là bao nhiêu tuổi rồi a?!

“Chạy nhanh lại đây một chuyến đi, lão nhân gia hai ngày này nói mê sảng, cô đến nhìn ông ấy, ông ấy ra đi cũng an tâm a.”

Thời Tiệp Ngư tâm tình phức tạp.

Đây thật sự không phải phong cách gọi điện lừa tiền kiểu mới đúng không?

Bất quá cô chỉ là một người sắp chết, đòi tiền không có, mạng cũng không, thật sự không có gì đáng giá, nếu đối phương thật sự là ông nội của ông nội cô, mình trước khi chết có thể đưa lão nhân gia đi một đoạn đường, cũng coi như là tận hiếu.

Ôm tâm thái như vậy, hơn nữa điện thoại lại thúc giục, Thời Tiệp Ngư cũng không ngồi được vòng quay mặt trời, cô mua vé xe lửa ngày mai, đi thành phố Tiêu Sơn, khu Tiêu Nam Cát Cát, trấn Đào Hoa, thôn.....

Đi xe lửa một lúc, Thời Tiện Ngư liền cảm nhận được thôn Ủy Hội nhiệt tình.

Thôn trưởng kích động nắm lấy tay cô, vạm phần cảm khái: ” Đáng tiếc a, đáng tiếc! Chỉ còn hai năm nữa là có thể đi vào kỷ lục Guinness thành người sống lâu nhất thế giới!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cô, một thanh niên 20 tuổi sắp bị ung thư tiến đi,..... Không biết nên nói gì cho phải.

Thôn trưởng dùng xe chuyên dùng đưa Thời Tiện Ngư về thôn, dọc theo đường đi giới thiệu cho cô về sự tích của vị ông cổ này.

—— lão gia tử sinh ra năm Quang Tự thứ 18, tức là năm 1892, sống đến giờ đã qua ba thế kỷ, mặc dù tuổi lớn nhưng chân cứng lại nhanh nhẹn, mắt sáng thông suốt, thân thể vô cùng khỏe mạnh, bởi vậy đài truyền hình tới phỏng vấn rất nhiều lần, dần dần làm thôn Đào Hoa truyền ra thanh danh thôn trường thọ, hấp dẫn rất nhiều du khách, phát triển kinh tế địa phương nhờ khách du lịch.

Là người sống lâu nhất trong thôn, lão gia tử luôn bị coi như linh vật được tỉ mỉ chăm sóc, nhưng một năm gần đây thân thể đột nhiên suy yếu, bắt đầu ăn nói lung tung, động cái liền rơi lệ nói mình là thần tiên. Bác sĩ nói hẳn là già rồi nên đầu óc si ngốc.

Mặc kệ thế nào, thôn trưởng nói nghe cứ như thật, Thời Tiện Ngư cảm thấy việc này hẳn không phải là gọi điện lừa tiền.

Tới trong thôn, phong cảnh non xanh nước biếc——

Hoa đào nơi sơn dã đua nhau nở rộ, trên sông ngỗng trắng giương cánh chơi đùa, từng nông trại ngói đen tường trắng thấp thoáng dưới cành liễu rủ xuống như dải lụa, ý thơ dào dạt,

trong thôn mặt đường san bằng sạch sẽ, không có bất kỳ cái phân gà phân heo nào!

Có lẽ là nhìn thấy được ánh mắt kinh diễm của Thời Tiệp Ngư, thôn trưởng đặc ý dào dạt nói: “Thôn chúng ta đón khách du lịch rất tốt, núi tốt sông tốt không khí tốt, từng có hơn hai mươi lão nhân trăm tuổi! Rất nhiều người có tiền đến đây du lịch nghỉ phép nha~”

“Thật là lợi hại a.....” Thời Tiệp Ngư kinh ngạc cảm thán.

Thôn trưởng lại nói: “Trên núi thôn chúng ta có miệng suối nguồn, nước suối kia ngọt thanh ngon miệng. Trước kia có một ông chủ về nơi này dưỡng bệnh, vốn dĩ khối u lớn quá không sống nổi, uống mấy tháng nước suối, rồi về thành phố khám lại, hắc! Cô đoán thế nào? Đến cái nhọt cũng không có!”

Thời Tiệp Ngư càng thêm kinh ngạc cảm thán: “Quá thần kỳ!”

Mình bị ung thư có phải hay không cũng có thể.....

Tài xế lái xe lại nói: “Không phải nói khám sai sao?”

Thôn trưởng xả to giọng: “Chính là bởi vì đến nhọt cũng không thấy, nên bác sĩ mới nói là khám sai a! Bằng không vì sao lại không thấy? Vì sao? Còn không phải bởi vì thôn chúng ta núi tốt sông tốt không khí tốt!”

Tài xế nghĩ nghĩ, hàm hậu gật đầu: “Là như vậy sao.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Thôn trưởng chỉ vào phía trước: “Tới rồi, tới rồi tới rồi, dừng xe phía trước đi!”

Chương 4. Ông cố qua đời (1)

Trước mắt là một ngôi nhà cũ chiếm diện tích rất lớn, tường trắng ngói đen, cửa sổ bằng gỗ sơn màu đỏ thắm, cửa treo hai chuỗi đèn lồng màu đỏ, phong cách thập phần cũ kỹ.

Có lẽ là nghe thấy tiếng động cơ ô tô, rất nhiều thôn dân từ trong phòng chạy ra, biểu tình đều là mong chờ, giương giọng hỏi: “Có tới không?”

Thôn trưởng thò người ra cửa sổ xe, dùng sức vẫy tay: “Tới tới! Tìm được cháu gái của ông ấy rồi!!!”

Các thôn dân càng thêm nhiệt tình: “Mau tiến vào! Mau tiến vào!”

Quá nhiều người, tất cả đều là các ông bà lớn tuổi, Thời Tiện Ngư đầu óc choáng váng bị bọn họ vây quanh ở cửa vào.

Đập vào mắt là một cái quan tài to đùng!

Thời Tiện Ngư: “!!!”

“Đồ tốt a! Cháu sờ chất gỗ này, tuyệt đối tốt!” Thôn trưởng hướng Thời Tiện Ngư vỗ ngực, “Cháu yên tâm! Nhiều năm nay, lão gia tử làm thôn Đào Hoa chúng ta nở mày nở mặt, chúng ta nhất định để ông ấy ra đi được vẻ vang!”

Thời Tiện Ngư cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lúng ta lúng túng gật đầu.

Lúc này lại có người ra thúc giục: “Mau tiến vào a! Lão gia tử sắp không được rồi!!!”

Vì thế cô lại bị những thôn dân này người đẩy ta chen đưa vào trong phòng, trong phòng cũng có một đám ông bà già, bọn họ vây quanh ở mép giường, thấy Thời Tiện Ngư tiến vào, sôi nổi tránh đường, một bà lão lau nước mắt nói: “Đứa cháu ngoan, làm khó cháu ngàn dặm xa xôi trở về, mau đến xem xem ông cố của cháu.”

Thời Tiện Ngư biểu tình cứng đờ đi đến mép giường ——

Trên giường là một ông lão già nua.

Bà lão nắm tay của ông lão, lại đem tay của Thời Tiện Ngư tay kéo lại, mạnh mẽ đem tay hai người nắm lại, khóc rờn nói: “Lão gia tử, cháu gái của ngài trở về thăm ngài.”

Vừa nói vừa quay sang Thời Tiện Ngư dùng sức chớp mắt.

Thời Tiện Ngư ngốc hai giây, rất nhanh đã hiểu ý, lắp bắp nói: “Ông.....Ông cố, con là Tiểu Ngư, ách.....Con trở về thăm ngài.....”

“Thật là một đứa trẻ hiếu thuận a!” Bà lão tiếp tục khóc, “Lão gia tử, ngài có thể an tâm đi rồi!”

Vừa dứt lời, Thời Tiện Ngư liền cảm thấy bàn tay đang nắm lấy mình kia bỗng nhiên tăng thêm sức lực, cô bị dọa nhảy dựng, nhìn thấy ông cố nằm trên giường già nua tiều tụy hai mắt trũng to, cao giọng nghẹn ngào nói: “Kỳ thật ta là thần tiên a! ——”

Thời Tiện Ngư: “???”

Bốn phía tất cả đều là tiếng khóc, mọi người bi thương: “Lão gia tử lại bắt đầu nói mê sảng.”

Cái tay đang nắm chặt mình kia sức lực càng lúc càng lớn, Thời Tiện Ngư có chút ăn không tiêu, nghĩ muốn rút tay về, nhưng lại không rút ra được!

Cô chậm rãi xoay đầu nhìn ông cố, tròn mắt thẳng nhìn cô chăm chăm, gân xanh trên cổ nổi lên, hấn gào rống: “Ta hối hận! Là ta không để ý đến bọn họ, mới mất đi pháp lực! Con à, về sau con không thể không để ý tới bọn họ! Không thể không để ý tới bọn họ a!!!.....”

Giọng nói đột nhiên dừng lại, ông cố thể nhưng đã tắt thở.

Trong phòng an tĩnh lại, hai giây sau bùng nổ tiếng khóc thật lớn! Lỗ tai Thời Tiện Ngư ơng ơng, đầu cũng ơng ơng, cô tới vội vàng, nhận người thân gấp gáp, đến bộ dáng của ông cố còn chưa nhớ kỹ, đối phương cứ như vậy liền qua đời.....

Sau đó, cô được đưa đi một gian phòng khác để nghỉ ngơi, mà thôn trưởng mang theo người bắt đầu xử lý tang lễ.

Các thôn dân thay quần áo cho lão gia tử, đưa người vào quan tài, trong ngoài phòng treo lụa trắng, đèn lồng màu đỏ ở cửa cũng đổi thành màu trắng, tất cả đều đầu vào đáy, không cần cô nhúng tay.

Theo quy củ phải túc trực bên linh cữu ba ngày mới có thể đưa tang, thôn trưởng thông cảm cô mới đến, lại là một tiểu cô nương, cũng không để cô túc trực bên linh cữu, nói sẽ để cho mấy người mệnh khỏe tới hỗ trợ.

Những người mệnh khỏe này tới rất nhanh.

Thời Tiện Ngư nhìn vài vị hơn 50 tuổi trước mắt, nghĩ đến trong thôn trường thọ đều là người sống thọ, cô thật lòng nói lời cảm tạ bọn họ —— rốt cuộc, lấy cái thân thể ung thư suy yếu hiện tại này của cô, thật sự không có cách nào đảm nhiệm trọng trách túc trực bên linh cữu.

.....

Chương 5. Ông cố qua đời (2)

Ban đêm, các thôn dân ra ra vào vào rớt cuộc cũng kết thúc, từng người về nhà.

Nhóm người ở lại canh giữ ở linh đường thấp giọng trò chuyện, góc tường ngẫu nhiên truyền đến tiếng vang nhỏ, tựa hồ là con vật nhỏ bò qua, nơi xa có thể nghe thấy âm thanh cú mèo ô ô.....

Thời Tiện Ngư nằm trên giường gỗ ván, nghe bên tai đủ loại thanh âm nhỏ vun, có chút ngủ không yên.

Cô đơn giản khoác áo đứng dậy, đi ra khỏi phòng, đi vào giếng trời, tứ phía vây quanh phòng ốc, đem không gian trên đỉnh đầu vây thành một khối vải vẽ tranh, vuông vức, vẽ sao trời lộng lẫy.

Loáng thoáng, cô lại nghe thấy những thanh âm đó.

Rất kỳ quái.....

Không biết là từ đâu truyền đến, trong chốc lát rất nhiều người cùng hô “Cầu Long Vương cho mưa xuống”, trong chốc lát lại có phụ nữ khóc sụt sùi “Cầu Bồ Tát phù hộ cho con sinh nhi tử”, trong chốc lát lại là tiếng trắc trắc nói nhỏ “Bút tiên hiển linh, nói cho ta biết hung thủ tội cùng là ai”.....

Đây là nhà ai đang xem TV sao? Trong thôn kênh truyền hình rất phong phú, nếu âm lượng nhỏ chút thì tốt rồi.

Thời Tiện Ngư nghĩ như thế, về phòng tiếp tục ngủ.

- ———

Túc trực bên linh cữu ba ngày, mỗi ngày Thời Tiện Ngư đều nghe thấy những âm thanh kỳ quái đó.

Ban ngày bởi vì thường có thôn dân lui tới, nhiều người ồn ào, cho nên không rõ ràng, nhưng vừa đến đêm khuya tĩnh lặng lại vô cùng rõ.

Chờ đến sau khi đưa tang, thanh âm kia càng thêm sinh động, quả thực như âm thanh ma quái lọt vào tai, ồn ào làm cô không ngủ được, hơn nữa thanh âm kia hình như phát ra từ khe hở dưới giường của cô.

Nói đến cũng kì lạ, xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, cô hẳn phải tránh còn không kịp mới đúng, không biết vì cái gì, cô như bị âm thanh kia mê hoặc, như mộng du đem giường đẩy ra, dưới giường lộ ra một tầng hầm ngầm——

Những bậc thêm đá chật chội, càng vào bên trong càng u ám.

Thời Tiện Ngư ngồi xổm trước cửa tầng hầm, nghĩ nghĩ, cầm lấy điện thoại, chậm rãi đi xuống.....

Cầm điện thoại để chiếu sáng, nhưng khi cô thật sự đi vào lại phát hiện không tối tăm như trong tưởng tượng, cũng không nhìn thấy hình ảnh khủng bố gì.

Chỉ có mấy con cá vàng phát sáng bơi qua bơi lại ở bốn phía.

Đúng vậy, là bơi trong không trung, dáng người tròn trịa, màu sắc khác nhau, chúng nó nỗ lực quẫy đuôi, không ngừng bơi lội. Có khi bơi đến bên người Thời Tiện Ngư, vẫy cá trên người phát sáng lung linh.

Cảnh tượng mộng ảo này giống như Thận Lôu Hải Thị.

****Thận Lôu Hải Thị - Thận Khí Lôu**

- Vào những dịp trăng tròn, Thận Thần có thể phát ra dòng linh khí đặc biệt. Linh Khí này bay ra khỏi mặt nước biển, biến hiện nên hình ảnh lâu đài, phố xá trên không trung mặt biển, gọi là Thận Lô Hải Thị hay Thận Khí Lô.

- Thận Lô Hải Thị được hiểu như là một pháp giới chợ phiên mỗi khi trăng tròn của các loài Thủy Tộc, chư linh tồn tại nơi hải vực ấy. Họ tụ hội về đây giao thương, trao đổi các bảo bối của họ.

- Một số hiếm người đi biển ngày xưa có thể nhìn thấy ảo ảnh Thận Lô Hải Thị này, nhưng rõ ràng đây là pháp giới của chư linh nên họ chỉ có thể thấy mờ ảo mà không cách nào chạm vào đó, hay đi đến đó được.

(Trích nguồn: Tam Giới Toàn Thư)

Nhưng tầng hầm ngầm sao lại xuất hiện Thận Lô Hải Thị?

Không lẽ, là do ung thư thời kì cuối nên xuất hiện ảo giác?

Để xác định phỏng đoán trong lòng, Thời Tiện Ngư thử đi bắt chúng nó —— vốn tưởng rằng ngón tay sẽ xuyên qua cơ thể mấy con cá phát sáng đó, không nghĩ tới, cô thế mà chạm vào được!

Không phải ảo giác!

Con cá vàng đang vui vẻ tung tăng lại bị cô ôm, vấy đuôi, kích động run run, miệng cá vội vàng đóng đóng mở mở: “Bồ Tát phù hộ cho con sớm sinh nhi tử! Sinh nhi tử! Sinh nhi tử!”

Thời Tiện Ngư bị dọa một vố, nhanh chóng buông tay!

Cá vàng tròn vo lại từ từ bơi đi.....

“Ảo giác này cũng quá giống thật đi.....” Thời Tiện Ngư lẩm bẩm tự nói, cảm thấy không thể tưởng tượng, lại cúi đầu nhìn tay mình, cảm xúc vừa rồi phảng phất vẫn còn, bóng loáng, còn có chút..... ấm áp.

Cá vàng sao lại ấ được?

Thôi kệ đi, làm gì có con cá vàng bình thường nào lại có thể bơi trên không trung như vậy chứ.

Lúc này, một con cá vàng bơi tới gần cô, đầu là một vòng tròn lớn, cơ thể đỏ trắng đan xen, vây ngắn nhỏ như hai cánh tay vẫy không ngừng, nhìn mười phần ngây thơ chất phác.

Thời Tiệp Ngư đánh bạo đến gần, ôm con cá vàng lớn kia—quả nhiên! Con cá vàng này cũng bắt đầu phản khởi, miệng cá điên cuồng đóng mở: “Cầu Long Vương cho mưa xuống! Cầu Long Vương cho mưa xuống!!!”

Chương 6. Thị Thần mét hai tám (1)

Thời Tiệp Ngư buông tay để nó bơi đi, cả người hoàn toàn mơ hồ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

“Chẳng lẽ..... là cá ông cố nuôi?” Thời Tiệp Ngư nói thầm, “Loại cá vàng gì mà biết nói cả tiếng người?”

“Cá này không phải cá vàng bình thường, là nguyên lực từ 3000 thế giới ngưng tụ thành cá kỳ nguyện, có thể truyền đạt kỳ nguyện.”

****Kỳ nguyện: nguyện vọng, ước mong.**

****Nguyên lực: sức mạnh cầu nguyện.**

Một giọng nam nhân thanh lãnh trầm thấp bỗng nhiên vang lên.

Thời Tiệp Ngư cả kinh, xoay người nhìn lại, phát hiện trên mặt đất không biết khi nào xuất hiện một người.

Một người đàn ông nhỏ bé khá đặc biệt!

Chỉ có bàn tay lớn hơn một chút, mặc trường bào cổ, tay dài, ngọc quan như tuyết, tóc dài vấn cao, khuôn mặt thanh uyển tuấn mỹ, ít cười lãnh đạm, quanh người bao phủ ánh sáng trắng mờ mờ, huyền ảo.

Thật sự phong thái thanh tao, trầm tĩnh như thần!

Hắn chậm rãi bay tới trước mặt Thời Tiệp Ngư, càng đến gần, càng thấy mặt hắn đẹp như quan ngọc, mắt như sao sáng!

Thời Tiện Ngư bị khí thể của hắn làm cho kinh sợ, liền phát ngốc, lại thấy hắn từ không trung đáp xuống thông thả ung dung hành lễ ——

“Tiểu Thần tham kiến Nguyên Quân.”

Thời Tiện Ngư: “???”

Tình huống gì đây?

Cô không nói lời nào, đối phương cũng không nói chuyện, vẫn luôn duy trì hành lễ tư thế không nhúc nhích.

Thời Tiện Ngư mím môi, lại mở miệng, buột miệng thốt ra lời trong đầu, “Anh nhỏ thật đó.....”

Cô ý thức được bản thân không lễ phép, nhanh chóng sửa miệng, “A không, không phải! Ý em không phải nói anh nhỏ.....”

“Tiểu Thần hiện tại xác thật nhỏ.” Đối phương ngồi dậy, mặt không biểu tình trả lời, “Tiểu Thần là Thị Thần của tiên cung, tiên cung linh khí không đủ, linh thể của Tiểu Thần vì vậy cũng mỏng manh, hiện giờ có thể lấy hình dạng này đi gặp Nguyên Quân, đã là dùng cạn sức lực.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Lần đầu tiên gặp được một người con trai tự nhận chính mình nhỏ, mặc dù hắn xác thật..... Ách, không lớn.

Đối phương không biết suy nghĩ của Thời Tiện Ngư, tiếp tục nề nếp nói: ” Nguyên Quân có thể đi vào nơi này, vậy là đã nghe thấy kỳ nguyện, hiện giờ linh khí nhỏ bé, có thể nghe được tiếng kỳ nguyện thật sự rất ít, hy vọng Nguyên Quân mau chóng hoàn thành kỳ nguyện, thu thập nguyện lực của các thể giới, khôi phục tiên cung sáng chói ngày xưa.”

Lượng tin tức trong lời nói này thật lớn, Thời Tiện Ngư nghe được mơ mơ màng màng, chẳng qua nghe được hắn lặp

lại nhiều lần từ “Tiên cung”, tò mò hỏi: “Anh nói nơi này là tiên cung?”

Cái tảng hầm ngầm đen sì này? Cái này á?

Nói nó là hầm, địa lao, hầm ngầm cô đều tin, còn nếu nói là tiên cung..... Với cảnh tượng này cũng quá khó tin rồi đấy!

Thị Thần thanh tuấn cao lãnh hơi nâng mí mắt, nhìn Thời Tiệp Ngư: “Tiên cung không thể một sớm một chiều mà suy tàn được, một trăm năm gần đây linh khí hao tổn đặc biệt nghiêm trọng, hơn nữa tiên quân trước không nguyện ý xử lý việc kỳ nguyện, dần dà, tiên cung chỉ còn lại có.....”

Hắn không nhanh không chậm xoay người, chậm rãi dừng trước một khối gạch màu trắng, chỉ nói tiếp nửa câu: “..... Chỉ còn lại cái này.”

Thời Tiệp Ngư ghen hống nhìn trần trời, “Người là nói..... Tiên cung chỉ còn lại một khối gạch?”

Thị Thần ngữ khí lãnh đạm: “Tiên quân đời trước mắc bệnh nan y, để kéo dài tuổi thọ của mình, hắn tiêu xài vô độ linh khí tiên cung, đem tuổi thọ kéo dài một phát đến 129 tuổi, tiên cung chỉ còn một viên gạch ngói cuối cùng không có linh khí là hắn không lấy.”

Thời Tiệp Ngư cảm thấy người hắn đang nói chính là ông cố của cô?

Thật hoang đường.....

“Nếu đã nói là thần tiên, vậy sao lại mắc bệnh nan y?” Cô cảm thấy khó hiểu.

Chương 7. Thị Thần mét hai tám (2)

Thị Thần nghe thấy, hơi giật mình hạ mi, như cũ bảo trì dáng vẻ trang trọng cao quý, “Tiên quân chỉ là một danh xưng, không phải để chỉ thần tiên chân chính, tiên quân đời trước, là một bán tiên, một khi hao hết linh khí, thì sẽ không khác gì phạm nhân, sinh lão bệnh tử cũng là chuyện thường tình.”

Thời Tiện Ngư: “Vậy anh kêu em Nguyên Quân.....”

Thị Thần lại chấp tay hành lễ, đạm nhiên nói: “Tiên quân đời trước qua đời, Nguyên Quân là hậu duệ của tiên quân, Nguyên Quân tất nhiên sẽ kế thừa tòa tiên cung này.”

Thời Tiện Ngư: “Chuyện là em cũng có bệnh nan y.”

Thị Thần: “.....”

Thời Tiện Ngư có thể nhìn thấy rõ ràng trên gương mặt tuấn mỹ kia hiện ra một tia cứng đờ.

Trong lòng cô có chút băn khoăn, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi nhé, tiên cung trở thành như thế này, em cũng thấy thật đáng tiếc, nhưng..... xác thật em không thể giúp gì.....”

Thị Thần trầm mặc, một lát sau nói: “Nguyên Quân không cần xin lỗi Tiểu Thần, Tiểu Thần là Thị Thần tiên cung, bất luận Nguyên Quân quyết định làm gì, Tiểu Thần tự nhiên nghe theo.”

Lời này của hấn thực hèn mọn, nhưng, ngữ khí lại thật lạnh, thật cứng, Thời Tiện Ngư không khỏi hoài nghi có phải

hắn đã ghi hận cô hay không, là cô không đủ tranh đua hại hắn biến nhỏ như vậy sao?

Cô khó xử giải thích: “Em..... em, ông nội của em, còn có ông cố nội của em, chúng ta xác thật hữu tâm vô lực, rốt cuộc không phải thần tiên chân chính, những cái kỳ nguyện đó đối với chúng ta quá khó thực hiện, thật sự không giúp được gì.”

Thị Thần thần sắc bất động, “Không sao, Nguyên Quân nếu cảm thấy khó xử, có thể bắt đầu từ những kỳ nguyện đơn giản, chỉ cần hoàn thành kỳ nguyện liền có thể đem tín đồ nguyện lực hấp thu chuyển hóa thành linh khí, đến lúc đó, tuổi thọ của Nguyên Quân cũng có thể tăng.”

“Nhưng cái nào cũng rất khó đó!” Thời Tiện Ngư nhìn không được nói, “Không phải muốn sinh nhi tử, thì là muốn tìm ra thủ phạm, lại còn cầu mưa, quá khó!”

Thị Thần trầm ngâm một lát, nói: “Nguyên Quân nói đúng, nhưng mà, bởi vì người thường không thể làm được nên bọn họ mới cầu thần linh. Kỳ nguyện cầu mưa, chắc là yêu cầu nước, nếu Nguyên Quân có thể cho đủ nước, vậy là có thể hoàn thành kỳ nguyện.”

Thời Tiện Ngư ngẩn người, “..... Nước máy có được không?”

Thị Thần hơi gật đầu: “Có thể thử một lần”

Thời Tiện Ngư lộ vẻ kinh ngạc, cô chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi, vậy mà thật sự được?..... Xong rồi, xong rồi! Nếu đúng như hắn nói, bệnh ung thư của cô nói không chừng được cứu rồi!

“Anh chờ em một chút!”

Cô đột nhiên nói một tiếng, hưng phấn chạy ra tầng hầm ngầm, không bao lâu, xách theo một xô nước trở về, gian nan đi xuống thêm đá, đi đến trước mặt Thị Thần——

“Cái kia..... Em không tìm được ống dẫn nước, chỉ có thể dùng thùng nước.” Cô buông thùng, sờ sờ khuôn mặt phiếm hồng hỏi, “Có thể thử xem không?”

Thị Thần bay trên không trung, lẳng lẳng nhìn cô một lát, khom mình hành lễ: “Tiểu Thần tuân mệnh.”

Thị Thần vừa dứt lời, con cá vàng nhắc mãi “Long Vương cho mưa xuống” chậm rì rì bơi tới, bắt đầu xoay vòng quanh hai người họ——

Mỗi một vòng không trung sẽ hiện ra dòng nước dạng sóng gợn, mà theo từng vòng nước gợn, cảnh tượng chung quanh cũng biến ảo theo, cô thấy một con sông khô cạn, vài cái cây khô vàng, mảnh lớn đồng ruộng khô nứt.

Thời Tiệp Ngư xấu hổ, nơi này hạn hán đến mức này, cô vậy mà chỉ xách theo một xô nước, còn không biết xấu hổ bảo Thị Thần thử xem?

Cá vàng tiếp tục bơi lội, xoay vòng vòng càng ngày càng lớn, cảnh tượng cũng chuyển tới nơi xa hơn——

Thời Tiệp Ngư thấy trong tầm mắt xuất hiện một cái giếng, bên cạnh giếng vây quanh mười mấy thôn dân mặc quần áo cổ đại, có mấy đứa trẻ bốn năm tuổi, cũng có nhiều ông lão 60 tuổi, bọn họ lấy ra từ giếng một thùng nước vắn đục, còn có cả bùn lầy, mấy cái miếng cần thận uống từng giọt, mỗi một giọt đều vô cùng quý trọng.

Chương 8. Hấn đã ngủ say gần trăm năm (1)

“Nơi này nguyên lực mạnh nhất, cho nên cá kỳ nguyên sẽ dừng lại ở đây.” Thị Thần mở miệng nói.

Cá vàng mập mạp lúc này không hề xoay vòng nữa, mà chậm rãi bơi quanh thôn dân, vảy cá trên người chột lóc.

Thời Tiện Ngư hỏi Thị Thần: “Bọn họ không nhìn thấy em sao?”

“Nguyên Quân nếu hy vọng bọn họ nhìn thấy, đi qua là được.” Thị Thần trả lời.

Thời Tiện Ngư nghe xong, lúc này mới lưu ý tới, cảnh tượng trước mắt cùng chỗ đứng dưới chân mình, cách một cái ranh giới hình hoa văn nước nhọt nhạt, chỉ cần bước về phía trước vài bước, là có thể đi tới bên giếng.

Ngắm lại chính mình đột nhiên xuất hiện ở trước mặt những thôn dân này, quá xấu hổ, hơn nữa, cô mang đến nước cũng không bao nhiêu...

Thời Tiện Ngư bỗng nhiên cảm thấy thất bại.

Cô cúi đầu thở dài, nói: “Hay là quên đi, chờ ngày mai đi..... Ngày mai, em đi mua một cái ống nước, như vậy có thể dẫn nước bên ngoài tới đây.”

Thị Thần dáng vẻ cao quý khom người hành lễ: “Hết thấy theo Nguyên Quân phân phó.”

Cảnh tượng xung quanh trở nên ảm đạm, cái giếng kia cùng người bên cạnh đều biến mất.

Tâm tình Thời Tiện Ngư cũng hạ xuống, lại nhìn thùng nước bên chân mình, càng cảm thấy mình ngốc hề hề.....

Cô mím môi, khom lưng nhắc thùng nước lên, chậm rãi đi về phía cầu thang... Đi tới bên thềm đá, bước lên mấy tầng, cô nghiêng đầu hỏi Thị Thần: “Ngày mai em nhất định sẽ mang nước tới, vậy đêm nay, có thể làm cho cá kỳ nguyện tạm thời đừng lên tiếng được không?”

Thị Thần có nề nếp trả lời: “Những con cá này vốn ở trong ao cầu nguyện, sau khi linh khí tiên cung khô kiệt, ao cầu nguyện bị phong ấn, cho nên du đãng ở đây.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Được rồi.....

Ý tứ chính là ta đáng đời quá, ai bảo tổ tông đem linh khí tiêu xài không đâu!

Thời Tiện Ngư rời khỏi tầng hầm.

Đêm nay, lại là một đêm không yên tĩnh, bịt lỗ tai cũng không được, những thanh âm kia căn bản là trực tiếp hướng vào trong đầu, Thời Tiện Ngư ở trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng cũng không biết mình làm như thế nào để ngủ...

Ngày hôm sau, cô đi theo trưởng thôn làm thủ tục thừa kế, thuận tiện mua một cái ống nước thật dài.

Sau khi trở về liền nối một đầu ống nước với vòi nước, đầu kia dặt xuống tầng hầm ngầm, sau đó để cho Thị Thần làm lại trò cũ.

Tầng hầm hỗn độn, u ám, bốn phía lần nữa biến thành cái thôn khô hạn kia. Lúc này, đêm khuya yên tĩnh, thôn dân đều ngủ, Thời Tiện Ngư đem ống nước nhét vào trong giếng, lại

mở ra công tắc vòi nước bên ngoài, nước máy cuộn cuộn không dứt rót vào trong giếng...

Nhìn nước trong giếng ngày càng nhiều, Thời Tiện Ngư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bất giác nhìn ống nước cao su kia lại có chút lo lắng, lẩm bẩm nói: “Nếu thôn dân nhìn thấy ống nước thì làm sao bây giờ...”

Ngữ khí Thị Thần lạnh nhạt: “Đã như thế, liền thi triển một pháp thuật che mắt đi.”

Thời Tiện Ngư không thấy hấn có động tác gì, tựa hồ chỉ hơi nhíu mày, ống nước cao su kéo dài đến trong giếng liền biến mất không thấy! Giữa không trung có một cái cột nước hướng trong giếng trút xuống, kỳ diệu vô cùng!

Trong lòng cô rung động, đồng thời lại không khỏi có chút chua xót, mình thân là chủ nhân Tiên Cung, còn không lợi hại bằng Thị Thần!

Sau đó lại nghĩ, không lợi hại bằng người ta thì cũng bình thường, người ta coi như là Thị Thần, cũng là huyết mạch của thần. Còn cô, huyết mạch thần tiên của cô qua không biết bao nhiêu đời.

Thị Thần hướng tới ánh mắt của cô, phong khinh vân đạm nói: “Điều trùng tiểu kỹ thôi, đợi ngày sau Tiên cung khôi phục, Nguyên Quân muốn hô phong hoán vũ cũng không hấn không thể.”

Thời Tiện Ngư có được sự an ủi, quay đầu hướng hấn nở nụ cười..

Nụ cười đột nhiên cứng lại ở khóe miệng.

Chương 9. Hấn đã ngủ say gần trăm năm (2)

Cô bình tĩnh nhìn Thị Thần đại nhân tuần mỹ không tỳ vết, không biết như thế nào lại cảm thấy hấn giống như... giống như trở nên nhỏ hơn?

Thị Thần chấp hai tay trong tay áo rộng thùng thình, dáng vẻ cao lãnh: “Nguyên Quân còn có phân phó gì không?”

Thời Tiện Ngư hoàn hồn, vội xua tay: “Không có, không có...”

Ta sợ còn phân phó nữa, thân người của người sẽ không còn!

Thị Thần nhú mày, không hề nhìn Thời Tiện Ngư, ánh mắt sâu xa nhìn về phía nước ở miệng giếng: “Chỉ cần chống đỡ đến mùa mưa, người trong thôn liền có thể sống sót, trong ba ngàn thế giới, thôn giống như vậy có không biết bao nhiêu, nếu là có thể toàn bộ tìm ra, thu thập nguyên lực, khôi phục tiên cung, liền nhanh tới ngày đó thôi, chỉ bất quá...”

Hấn hơi nhú mày, trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

Thời Tiện Ngư thấy bộ dáng lạnh lùng của hấn, liền cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng canh giữ ở bên giếng.

Một cái giếng sâu như vậy, không biết khi nào mới có thể rót đầy. Canh giữ trong chốc lát, cô nhện không được ngáp một cái.

Thị Thần nhìn về phía cô: “Nguyên Quân mệt mỏi sao?”

Thời Tiện Ngư dụi dụi mắt: “Mấy ngày nay bận rộn đưa tang, làm đủ loại thủ tục chạy tới chạy lui, buổi tối cũng ngủ không ngon...”

“Nguyên Quân đi nghỉ ngơi đi, nơi này có Tiểu Thần chăm sóc.” Thị Thần nói.

Thời Tiện Ngư sững sờ, như thế nào sau khi đạt thành khẩn nguyện, Thị Thần tựa hồ trở quan tâm ta?

“Vậy em lên ngủ đây.” Cô chậm rãi đi về phía cầu thang, đi được vài bước, quay đầu lại liếc nhìn..... “Anh, bình thường có cần ngủ không?”

Thị Thần hết sức chăm chú nhìn chằm chằm miệng giềng: “Từ khi linh khí Tiên cung khô kiệt, Tiểu Thần đã ngủ say gần trăm năm.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Xem ra hẳn ngủ đủ rồi.

Thời Tiện Ngư trở lại phòng, lập tức ngã xuống giường, thân thể suy yếu, rất dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, tuy rằng những tiếng cầu nguyện ồn ào kia vẫn còn, nhưng bị cơn buồn ngủ to lớn đánh úp tới, cô rất nhanh ngủ thiếp đi...

Một giấc ngủ này thời gian rất lâu, lúc rời giường đã giữa trưa, nhìn mặt trời bên ngoài treo cao, Thời Tiện Ngư lần nữa cảm khái sinh mệnh cứng cỏi! Thân là bệnh nhân ung thư, vì tang lễ bận rộn mấy ngày, lại cố gắng cứu vớt dân chúng một thôn, ngày hôm qua cô mệt mỏi đến mức thiếu chút nữa cho rằng mình vừa nhắm mắt là sẽ không tỉnh lại, không nghĩ tới, cứ nhiên còn sống!

Có thể sống thêm một ngày thì sống thêm một ngày, Thời Tiện Ngư rất hài lòng.

Sau khi hài lòng một lúc, cô phát hiện ra những tiếng cầu nguyện đó đã biến mất.

Thời Tiệp Ngự sững sờ ở trên giường, lại cẩn thận lắng nghe, nghe thấy gió thổi, nghe thấy tiếng chim hót, nghe thấy tiếng chó sủa và tiếng người xa xa, duy chỉ có không nghe thấy những lời cầu nguyện kia - đây là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ tất cả đều là giấc mộng ban đêm của cô? Tất cả chỉ là ảo giác?

Thời Tiệp Ngự vội vàng rời giường, không kịp rửa mặt, vội vàng chạy vào tầng hầm ngầm.

A..... cá không còn!

Những con cá vàng mập mạp kia, tất cả đều không thấy đâu!

Thời Tiệp Ngự khiếp sợ che mặt: “Ta đã bệnh nặng như vậy sao? Liên tục hai đêm đều mộng du?!”

Cô không dám tin, đi về phía trước hai bước, cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến đổi! Trước mặt cô xuất hiện một cây cầu vòm bằng đá trắng nổi vọt ở một đầu tầng hầm và một cung điện ở đầu kia!

Cung điện kia toàn thân hoa quý trong trẻo nhưng lạnh lùng, tọa lạc trên một mảnh đất trống làm bằng bạch ngọc, mặt tường là gạch ngọc thạch, đỉnh là ngói lưu ly, bốn góc mái hiên nhếch lên thật cao, giống như bốn con chim yến lẳng không giương cánh!

Đẹp quá!

Đêm qua rõ ràng chỉ còn một viên gạch, hôm nay lại khôi phục nhiều như vậy!

Chương 10. Nguyên thần phù hộ ta tìm được Linh Sơn (1)

Thời Tiện Ngư bước nhanh lên cầu vòm, chỉ cảm thấy ngay cả không khí xung quanh cũng thay đổi, mỗi lần hít một hơi, đều khiến tinh thần người ta sảng khoái, thoải mái cực kỳ!

Tiểu Thần tham kiến Nguyên Quân.

Thị Thần không biết từ góc nào xuất hiện, thản nhiên thi lễ với Thời Tiện Ngư.

“Đây chính là bộ dáng sau khi Tiên Cung khôi phục sao?” Thời Tiện Ngư kích động hỏi hân. “Thật xinh đẹp!”

Thị Thần cao quý lãnh diễm cũng lộ ra một tia cười yếu ớt, khom người hồi bẩm: “Nơi này là tâm cung của Nguyên Quân, cũng là nơi mạch máu của Tiên cung, bởi vì Nguyên Quân nói ban đêm khó có thể nghỉ ngơi, cho nên Tiểu Thần tự tiện làm chủ, ưu tiên khôi phục tâm cung và ao cầu nguyện.”

“Ở đâu?” Thời Tiện Ngư nhìn trái nhìn phải, sau đó phát hiện, dưới chân cô chính là một phần của ao cầu nguyện.

Toàn bộ ao cầu nguyện vây quanh tâm cung, giống như một vầng trăng cong, mặt nước gợn sóng lăn tăn, gợn sóng tầng tầng, cá vàng trong ao phảng phất cảm giác được sự tồn tại của cô, nhao nhao từ xa bơi tới, tụ tập ở dưới cầu, miệng cá tranh nhau mở ra, thanh âm cầu nguyện cũng theo đó toát ra.

Thời Tiện Ngư đứng ở trên cầu xem vui vẻ, cười ha hả nói: “Em thật muốn cho cá ăn nha~”

Thị Thần: “ ...?”

Thời Tiệp Ngự nhận ra ánh mắt nghi hoặc của Thị Thần, ngại ngừng nở nụ cười “Em chỉ....thuận miệng nói như vậy, bình thường em ở công viên cho cá ăn quen rồi.”

Thị Thần thu hồi ánh mắt, xắn tay áo xoay người, nhanh nhẹn bay về phía cung điện: “Nguyên Quân mời đi theo thần, tấm cung đã khôi phục, ngày sau Nguyên Quân có thể tu hành hoặc nghỉ ngơi ở đây, đối với thân thể của ngài rất có ích lợi.”

Thời Tiệp Ngự đuổi theo hần, gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, em cũng cảm thấy tốt cho sức khỏe, em vừa mới vào, đã cảm thấy cả người thoải mái không ít, rõ ràng ngày hôm qua còn mệt mỏi không chịu nổi.”

Đại môn màu vàng nhạt của cung điện mở ra, bên trong không nhiễm một hạt bụi, gạch nền màu trắng giống như ngọc thạch lại giống như là đồ sứ, ôn nhuận sạch sẽ, mơ hồ có thể thấy được hoa văn nước chảy nhẵn nhụi phía trên, phẳng phất thật sự đang lưu động.

Bốn góc trong điện có bốn cây cột đèn, mặt trên không biết khảm dạ minh châu hay là hạt châu gì, tản ra bạch quang nhu hòa, mà vị trí chính giữa trong điện đặt một cái giường ngọc.

Ngoài ra, không còn gì nữa.

Thời Tiệp Ngự ngồi xuống chiếc giường này, giường ngọc có tính chất hơi cứng, nhưng ngồi lên rất thoải mái, nằm lên càng thoải mái, hơn nữa còn ấm áp.

Cô đưa tay sờ sờ chỗ này, sờ sờ chỗ kia, sờ đã ghiền rồi, quay đầu hỏi Thị Thần: “Không có gì khác sao?”

Thị Thần sững sờ, hỏi lại Thời Tiệp Ngự: “Không biết Nguyên Quân còn cần vật gì?”

Thời Tiệp Ngự: “”

Tủ quần áo, bàn trang điểm những đồ dùng này, thần tiên tựa hồ đều không cần đến, cho nên tẩm cung của thần tiên nên để những đồ dùng gì?

Thời Tiệp Ngự lâm vào nghi hoặc thật sâu.....

Lúc này, Thị Thần nói: “Nguyên Quân đã giải cứu một trăm lẻ hai thôn dân, thôn bên cạnh cũng có thôn dân lục tục chạy tới cầu nước, chờ nguyện lực ngưng tụ càng nhiều một chút, Tiên cung có thể khôi phục càng nhiều bộ phận.”

“Thôn bên cạnh cũng có người đến?” Thời Tiệp Ngự hào hứng bừng bừng: “Có thể xem không?”

“Đương nhiên có thể.” Thị Thần hơi cúi người: “Mời Nguyên Quân theo Tiểu Thần ra ngoài điện quan sát.”

Bên ngoài đền thờ, khu vực bên ngoài ao cầu nguyện hiện ra cảnh tượng trong làng.

Chỉ thấy bên cạnh giếng xếp thành hàng dài mấy trăm người, khí sắc mỗi thôn dân rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, còn có tiểu hài tử ở bốn phía truy đuổi đùa giỡn, có mấy thợ thủ công khác mang tới hai giỏ bún lớn, đang bận rộn bên cạnh giếng.

Thời Tiệp Ngự tò mò hỏi: “Bọn họ đang làm gì?”

“Làm tượng thần, dâng hương khói.” Thần sắc Thị Thần vui vẻ, tựa hồ đối với hành động của thôn dân cảm thấy hài lòng: “Đợi tượng thần đúc thành, Nguyên Quân liền có thể được thôn dân cung phụng, nguyện lực cũng sẽ cuộn cuộn không dứt chảy vào tiên cung.”

Chương 11. Nguyên thần phù hộ ta tìm được Linh Sơn (2)

Nghe được muốn nặn tượng thần cho cô, Thời Tiện Ngư hăng hái, nhìn những thợ thủ công kia làm việc không chớp mắt.

Một số đang làm việc với bùn, một số đang đóng khung gỗ. Thời xưa phàm là tượng đất cỡ lớn, đều cần đóng giá gỗ trước, đây cũng là trình tự “lập cốt” cho tượng, lập cốt không ngay ngắn, thì tượng đất không ổn định, có thể nói tương đối quan trọng.

Bất giác, Thời Tiện Ngư nhìn thợ thủ công dùng giá gỗ chậm rãi tạo ra hình dáng, lại nhíu mày.

Cái đầu đó cũng quá lớn đi? Mặt còn dài như vậy, rõ ràng không giống người.....

“Sao không giống em?” Cô không khỏi lẩm bẩm.

Thị Thần nói: “Nếu Nguyên Quân cần, Tiểu Thần có thể an bài Nguyên Quân nhập mộng, đợi thôn dân trong mộng gặp qua chân dung Nguyên Quân, sẽ sửa chữa tượng thần một lần nữa.”

“Còn có thể vào mộng?” Thời Tiện Ngư lập tức có chút nóng lòng muốn thử, cảm thấy thật vui.

Nhưng là, cô lại lo lắng sẽ quá mức “tiêu hao” hấn, liền cẩn thận hỏi: “Đi vào mộng, muốn làm như thế nào nha?”

“Chỉ cần chờ những thôn dân này đi ngủ, Tiểu Thần liền có thể đem giọng nói và nụ cười của Nguyên Quân đưa vào trong

mộng của bọn họ, Nguyên Quân có bất kỳ phân phó nào, cũng có thể nhắn tin cho bọn họ.” Thị Thần ngữ khí lạnh nhạt, phảng phất việc này dễ dàng không đáng nhắc tới.

Thời Tiện Ngư xoa xoa bàn tay nhỏ bé: “VẬY... chúng ta thử xem?”

Thị Thần nhắc nhở cô: “Trước kia tiên nhân nhập mộng, hoặc cầm trong tay hoàng kim kích, hoặc chân đạp mãnh thú, hoặc ngồi đài sen... Hiện giờ tiên cung vừa khôi phục một chút, không có pháp bảo và linh thú Nguyên Quân có thể sử dụng, hiện tại nhập mộng, có thể sẽ có chút không được hoàn mỹ.”

Thời Tiện Ngư nghe xong, cúi đầu nhìn áo thun và quần jean của mình...

Cô lựa chọn im lặng.

Bất quá cô rất nhanh tỉnh lại, giơ lên nụ cười lạc quan, đối với Thị Thần nói: “Không sao, anh không phải đã nói sao, chúng ta có thể lại tìm thôn thiếu nước tương tự như vậy, chỉ cần thu thập nguyện lực nhiều hơn là có thể để cho Tiên Cung hoàn toàn khôi phục!”

Thị Thần nghe thấy hơi nhú mào, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía ao cầu nguyện, trầm giọng nói: “Ba ngàn thế giới cầu nguyện nhiều không đếm xuể, nhưng, chân chính âm thanh cầu nguyện có thể đi tới nơi này, lác đác không có mấy, muốn lại tìm thôn tương tự như vậy, chỉ sợ là không thể.”

A... Thời Tiện Ngư giật mình: “VẬY phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Tiên cung cũng chỉ có thể khôi phục đến trình độ này?”

Thị Thần trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Trong ao còn có chút lời cầu nguyện, Nguyên Quân có thể chọn một hai.”

Thời Tiện Ngư há miệng, nhất thời nói không ra lời, cô cảm thấy hẫng giống như đang nói đùa.

Đây căn bản không phải là chuyện người làm a, cầu mưa cầu nguyện ta có thể dùng nước máy thay thế, nhưng cầu có con thì sao? ta cũng không thể nhét cái búp bê cho người ta a?

Thị Thần khẽ phát ống tay áo, từ trong hồ đưa tới một con cá vàng màu đen: “Nguyên Quân không ngại..... Thử xem cái này.”

Con cá vàng đen này, to lớn tròn trịa, toàn thân đen nhánh, vẩy dưới bụng dần dần biến thành màu vàng sậm, hai con mắt đen bóng mà có thần.

Thời Tiện Ngư nửa tin nửa ngờ liếc mắt nhìn Thị Thần một cái, sau đó vươn một tay, đặt ở trên đại não Hắc Kim Ngư.

Kim Ngư há to miệng: “Nguyên thần phù hộ ta tìm được Linh Sơn, nguyên thần phù hộ ta tìm được Linh Sơn...”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Thị Thần chậm rãi bay tới đỉnh đầu Hắc Kim Ngư, xắn tay áo không nhanh không chậm nói: “Tiểu Thần xem diện mạo con cá này, cường tráng khoan hậu, màu sắc trầm ổn, từ đó có thể biết ý chí kiên nghị của người phát ra cầu nguyện, nếu Nguyên Quân có thể đạt thành cầu nguyện của người này, nguyện lực của hã cũng nhất định hùng hậu kéo dài.”

Tuy rằng bộ dáng nho nhã của hã nhìn qua nghiêm trang, nhưng Thời Tiện Ngư cảm thấy, hã hiện tại tựa như một người bán cá.

.....

Chương 12. Thời Tiện Ngư vì chính mình chưa xót (1)

“Không phải em không muốn giúp, vấn đề là...” Thời Tiện Ngư dừng lại, bất đắc dĩ thở dài: “Vấn đề là, em cũng không biết Linh Sơn ở đâu.”

Thần tiên nào dễ làm như vậy?

Cô đã không có pháp lực vô biên, cũng không có pháp bảo bên người, tính mạng cô đều đang nguy kịch, lại như thế nào đi giúp người khác?

Thời Tiện Ngư hiện tại cuối cùng cũng hiểu được, vì sao ông cố lại bỏ mặc âm thanh trong tầng hầm ngầm, thật sự là hữu tâm vô lực!

Thị Thần dường như dự liệu được câu trả lời của cô, bình tĩnh nói: “Nguyên Quân không ngại ngưng thần tụ khí, cần thận nghe một chút.”

Lần này không đợi Thời Tiện Ngư đưa tay, hắc kim ngư chính mình liền khấn cấp lại đây, đầu đại mập hướng về chỗ lòng bàn tay Thời Tiện Ngư, miệng cá khép mở khép mở.

“Nguyện thần phù hộ ta tìm được Linh Sơn, nguyện thần phù hộ ta tìm được Linh Sơn...”

Đây là tiếng lòng đến từ cầu nguyện, cũng không phải thanh âm thực sự, vừa nghe không ra nam nữ, cũng nghe không ra già trẻ, nó chỉ là một ý niệm mãnh liệt lặp đi lặp lại trong đầu Thời Tiện Ngư: Phải tìm được Linh Sơn! Tìm Linh Sơn!

Thời Tiện Ngư chiếu theo lời Thị Thần nói, nhắm mắt lại, tập trung lực chú ý, lại cẩn thận nghe một chút.

Dần dần, thanh âm vốn chẳng phân biệt nam nữ già trẻ bắt đầu phát sinh biến hóa... Trở nên trầm thấp, trong trẻo, giọng nói giống như một người đàn ông trưởng thành... Có lẽ lớn tuổi hơn một chút, làm cho người ta có cảm giác ổn trọng mà khoan dung, tựa hồ là một người rất rộng lượng.

Nhưng người rộng lượng, làm sao có chấp niệm mãnh liệt như vậy?

Tâm mắt đen kịt của cô chậm rãi biến sáng, mơ mơ hồ hồ xuất hiện một mảnh rừng cây, một đoàn lửa trại, một đạo sĩ áo xanh—

Đạo sĩ mày kiếm mắt tinh, rất đoan chính, hấn một mình ngồi ở trước đồng lửa, đang cầm một túi da uống nước, bên người đặt một thanh trường kiếm, trên chuôi kiếm điểm xuyết một nắm lông vũ màu xanh làm trang trí.

Thời Tiện Ngư hơi nhíu mày, đang nghi hoặc tại sao mình có thể nhìn thấy cảnh tượng này thì từ phía sau đạo sĩ đột nhiên xuất hiện một bóng ma thật lớn!

Cô lại nhìn kỹ, đó đúng là một con rết trăm chân!

Thời Tiện Ngư đột nhiên mở to mắt! Sợ tới mức tim thiếu chút nữa ngừng đập!

Thị Thần coi như cô đã nhìn thấy người cầu nguyện, ở một bên không nhanh không chậm nói: “Người này vì tu đạo thành tiên, đi khắp nơi tìm kiếm Linh Sơn có thể thông tới linh giới, bản thân hẳn là người tâm tính kiên nghị, nguyện lực cũng cường đại hơn người bình thường, Nguyên Quân không ngại trợ giúp hắn một tay. Về phần vị trí Linh Sơn, cũng không cần lo lắng, Nguyên Quân là hậu duệ thần tiên, đối với nơi linh khí dư thừa tự nhiên có cảm giác lực.”

“Tìm Linh Sơn không khó”, sắc mặt Thời Tiệp Ngư trắng bệch “Nhưng để còn sống tìm được Linh Sơn, quá khó khăn.”

Thị Thân: “.....”

Cô giang hai tay ra, khoa tay múa chân với anh một phen, “Em nhìn thấy một con rết lớn như vậy!”

Thị Thân im lặng, một lát sau nói: “Yêu vật cấp thấp mà thôi, Nguyên Quân không cần hoảng sợ.”

Cô trừng mắt nhìn hấn: “Đây là chuyện anh nói không hoảng sợ, em có thể không hoảng sợ sao?.”

Thị Thân không nói nữa.

Thời Tiệp Ngư sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ biến trắng của mình: “Em hiện tại có thể coi như biết, vì cái gì đạo sĩ này muốn thần linh phù hộ chính mình, nguyên lai hấn cũng biết hệ số nguy hiểm cao bao nhiêu!... Nói không chừng cách Linh Sơn càng gần, yêu quái lại càng nhiều!”

Thị Thân thanh tuấn tuyệt trần trên khuôn mặt hiện ra một tia cứng ngắc, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu Nguyên Quân cảm thấy khó xử, chúng ta đổi cái khác là được.”

Hấn lại gọi tới một con cá vàng.

Lần này là màu đỏ, thể trọng không lớn như con vừa rồi, nhưng cũng tròn trịa, đầy đặn, miệng cá liền phun ra tiếng kêu lanh lảnh:

“Bồ Tát phù hộ ta sinh con trai! Sinh con trai! Con trai!!!”

Thời Tiệp Ngư sợ tới mức mặt càng trắng bệch, cô cảm thấy cái này càng khủng bố!

Chương 13. Thời Tiệp Ngư vì chính mình chưa xót (2)

Cùng vừa rồi là thanh âm bất đồng, lúc thanh âm này ở trong đầu vang lên thì bén nhọn, phần khởi, mang theo cuồng loạn điên cuồng! Giống như một lão nữ nhân ma mị!

Chờ cô cẩn thận nghe tiếp, thanh âm kia lại chậm rãi trở nên non nớt, Thời Tiệp Ngư nhú mày nhắm mắt, trong tâm mắt xuất hiện một gian phòng, như là Phật đường, có một thiếu nữ cổ trang ước chừng mười lăm mười sáu tuổi đang quỳ gối trước tượng Quan Âm cầu phúc.

Thiếu nữ thần thái bình tĩnh, thậm chí có chút chết lặng, nhưng ai có thể biết, dù nhìn bề ngoài như bình thản nhưng nội tâm đã sắp điên cuồng.

Thị Thần nói: “Nữ nhân này tuổi mới mười sáu, bởi vì sau khi kết hôn một năm chưa có sinh con, thêm nữa mẫu thân cùng tỷ muội của cô sinh ra đều là nữ nhi, cho nên bị nhà chồng chán ghét, tạm trú ở trong chùa miếu.”

Thời Tiệp Ngư im lặng, một lúc lâu sau mới tìm được giọng nói của mình: “... Cô ta đều ở trong miếu, em, em làm sao giúp cô ta sinh con trai?”

Thị Thần lại trầm mặc.

Một lát sau, hắc nói: “Vẫn còn hai con cá nữa, một con cần phải tìm ra kẻ giết người và con còn lại cần sự sống mãi mãi.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong không nói gì.

Mọi người lúc cầu nguyện có phải đều không có lý trí gì hay không?

“Nếu là những cầu nguyện này, Nguyên Quân cũng không thể đạt thành, liền chỉ có thể chờ ao cầu nguyện xuất hiện cầu nguyện mới.” Thị Thần ngữ khí đậm mạc: “Bất quá, cho dù xuất hiện cầu nguyện mới, chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

Những chuyện dễ dàng, đơn giản, người bình thường có thể làm được, làm sao có thể đi tìm kiếm thần linh trợ giúp đây?

Đạo lý này, Thời Tiện Ngư không phải không rõ, cũng là bởi vì quá rõ ràng, cho nên mới cảm thấy hoang đường.

Dù sao, cô chỉ là một người bình thường!

Nếu nhất định phải nói có chỗ nào không bình thường, thì cô vẫn là một bệnh nhân ung thư.

Thật tuyệt vọng.

Thị Thần lãnh tỉnh không chút đồng tình, hắn vẫn là bộ dáng ngạo nghễ lạnh lùng, phiêu phù trên không trung, lẳng lẳng nhìn cô.

Thời Tiện Ngư cảm thấy thân thể nho nhỏ của hắn, mang đến cho cô bóng ma thật lớn.

“Đề em suy nghĩ lại đi”, Cô đau khổ nói.

Không có tâm tình thương thức tòa tiên cung này nữa, Thời Tiện Ngư xoay người bước lên cầu hình vòm đá, lòng tràn đầy nặng nề rời đi.

Rời khỏi tầng hầm ngầm không lâu, cô liền nhận được điện thoại của người môi giới, nói phòng ở đã bán đi - trước đó vì xoay sở tiền chữa bệnh, cô đem một căn phòng mà cha mẹ để lại treo lên mạng bán, giá cả có chút cao, vẫn không ai hỏi thăm, không nghĩ tới hiện tại bán đi.

Đó là một khoản tiền lớn. Nếu như tiếp tục trị liệu, miễn cưỡng đủ dùng, nhưng nếu là buông tha trị liệu, như vậy số tiền này hoàn toàn đủ cho cô nửa đời sau tiêu xài.

Hiện tại cô kế thừa nhà cũ của ông cố, chẳng bằng đem đồ vật bên kia chuyển đến nơi này, vừa lúc tiền cung có thể trợ giúp an dưỡng thân thể, hoàn cảnh trong thôn cũng thích hợp dưỡng bệnh.

Thời Tiệp Ngưng gọi điện thoại liên hệ công ty chuyển nhà, cũng đặt vé xe lửa về nhà cho mình.

Vốn tưởng rằng lại phải thu dọn một chút, sau khi về nhà lại phát hiện, đồ dùng trong nhà là thiết kế nhất thể, không tiện mang đi, phần lớn đồ điện cô không dùng được, đơn giản đưa cho hàng xóm. Cuối cùng còn lại một ít quần áo đồ dùng hàng ngày, cùng với sách vở và tiêu bản sinh vật mà cha mẹ trân quý.

Thời Tiệp Ngưng đem đồ vật muốn chuyển đi phân loại bỏ vào thùng giấy, dán lên nhãn hiệu, lúc đứng dậy bỗng nhiên choáng váng mắt hoa —

Cô nhanh chóng đỡ lấy cái bàn bên cạnh, trì hoãn một hồi lâu, cảm giác mê muội mới chậm rãi tản đi.

Ai, ở trong thôn vài ngày vẫn không có việc gì, hiện tại mới đóng gói mấy rương hành lý, cô liền nửa chết nửa sống.

Thời Tiệp Ngưng vì mình mà chua xót.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của cô bé, sau đó, tiếng cười trong trẻo vang lên trên hành lang:

“Mẹ! Mẹ mau nhìn, là Thái Hồng Tiểu Mã! Hôm qua con ước nguyện muốn Thái Hồng Tiểu Mã, hôm nay liền thực hiện!”

Chương 14. Từ bây giờ thay đổi cách sống (1)

Ngoan, buông xuống đi, đó là đồ của nhà người khác.

Nhưng rõ ràng Thái Hồng Tiểu Mã đặt ở trước cửa nhà chúng ta mà....

Thời Tiện Ngư đi ra ngoài xem, là hàng xóm mang theo con gái trở về.

Hàng xóm nhìn cô cười áy náy.

Thời Tiện Ngư vội nói: “Không sao, thích thì cầm đi, hai ngày nay chuyển nhà, trong hành lang chất đống rất nhiều đồ, đang lo không biết nên xử lý như thế nào, các người không cần, lát nữa tôi cũng phải gọi quản lý hỗ trợ ném đi.”

Ánh mắt cô bé lập tức sáng lên, cao hứng hỏi: “Chị, em có thể mang cả bộ Thái Hồng Tiểu Mã về nhà không?”

“Có thể nha.” Thời Tiện Ngư cười nói.

Bộ đồ này cô cũng không nhớ rõ là mua lúc nào, hình như là cùng bạn học đi dạo phố, tâm huyết dâng trào mua, vẫn đặt ở trong tủ, giống như mới.

Nhìn tiểu cô nương cao hứng bừng bừng ôm Thái Hồng Tiểu Mã về nhà, Thời Tiện Ngư không hiểu cũng bị lây nhiễm một chút vui vẻ, trở về phòng tiếp tục sửa sang lại những mảnh vụn còn lại, khóe miệng còn treo nụ cười nhợt nhạt.

Không nghĩ tới mình không thêm để ý một kiện vật phẩm nhỏ, cũng có thể thực hiện nguyện vọng trong lòng người khác, điều này thật là kỳ diệu~

Ai nói chỉ có thần tiên mới có thể thực hiện nguyện vọng chứ?

Cho dù không biết pháp thuật, không có pháp bảo, chẳng lẽ là người bình thường thì không có bất kỳ lực lượng nào sao? Chỉ cần vì mục tiêu cố gắng qua, ít nhất cũng có thể làm cho khoảng cách thực hiện nguyện vọng gần hơn một bước?

Cho nên cô rút cuộc rồi rắm cái gì?

Cũng sắp sống không được, còn muốn an ổn qua ngày, nhưng lại có thể an ổn mấy ngày? Cuộc sống như vậy có ý nghĩa gì?

Thời Tiệp Ngự không khỏi sâu sắc thở dài một hơi.

Đồ vật cũ đầy phòng thúc giục người ta nhớ lại, tiệp tay lật một cái, chính là giấy khen cùng giấy chứng nhận thời học sinh, mấy thứ này không tiếng động kể ra từ nhỏ đến lớn cô nhu thuận hiểu chuyện như thế nào, theo khuôn phép cũ như thế nào, cái gì thời kỳ thanh xuân phản nghịch ở trên người cô chưa bao giờ phát sinh qua.

Cô luôn cố gắng học tập, một mặt thêm thuồng người khác yêu sớm, một mặt thích làm việc thiện, một mặt lại cực độ bảo thủ không dám cùng bất luận kẻ nào thâm giao.

Có lẽ những bạn học kia nói rất đúng, cô đúng là một bình hoa rỗng ruột không thú vị, trung thực, nhìn trước ngó sau, cái gì cũng không dám nếm thử, ngay cả chuyện ngồi đu quay này, cũng phải đợi đến khi mình sắp chết, mới dám cố lấy dũng khí đi thử một lần.

Làm sao bây giờ.....

Thật tịch mịch a.....

Thời Tiệp Ngự lẳng lặng ngồi, không biết qua bao lâu, ánh mắt dừng lại trên một tờ giấy dán trên giá sách.

Đó là danh sách những gì cô muốn làm trước khi chết.

Bây giờ nhìn lại một lần nữa, danh sách dường như cũng nhàm chán cực độ giống như cô, từ 1 đến 10 đều quy củ, không hề mới mẻ.

Nếu sắp chết rồi.....

Dù sao cũng sắp chết rồi, không bằng, đổi cách sống khác đi?

Cô chậm rãi nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào một hàng chữ trên danh sách.

Đọc một cuốn sách hay... không, không chỉ đọc những cuốn sách hay, mà còn đọc những cuốn sách xấu! Bạo lực! Kinh khủng máu tanh!

Khiêu chiến vòng đu quay cao nhất..... Không, còn phải khiêu chiến tàu lượn siêu tốc! Nhảy bungee! Cực hạn việt dã! Lặn xuống biển sâu! Nhảy dù trên không!

Tình yêu sâu đậm với một người..... Không, phải yêu điên cuồng! Yêu nhiều, nhiều!

Nụ hôn đầu tiên: Không! Rất nhiều, rất nhiều lần!

Trải nghiệm... bất kỳ! Cũng muốn rất nhiều rất nhiều lần!

.....

Thời Tiệm Ngư hít sâu một hơi, xé danh sách xuống, nhét vào lòng bàn tay nặn thành cục giấy!

Được, quyết định rồi!

Từ hôm nay... Không, là bắt đầu từ bây giờ! Ta muốn đổi cách sống khác!

“Xin chào, chúng tôi là công ty chuyển nhà...” Mấy người đàn ông mặc đồng phục thống nhất đi tới cửa, nhìn vào trong phòng: “Xin hỏi, là nhà cô muốn chuyển nhà sao?”

Thời Tiễn Ngư dùng sức ném cục giấy trong tay vào thùng rác, nói rõ ràng từng chữ: “Xin lỗi, hôm nay tạm thời muốn mua thêm một vài thứ, mời các người ngày mai lại đến đây đi!”

Chương 15. Từ bây giờ thay đổi cách sống (2)

Công nhân của công ty chuyển nhà đều ngăn người, chưa từng gặp qua loại tình huống này, nhưng nếu khách hàng đưa ra yêu cầu, cũng sẽ trả tiền theo quy định, bọn họ làm theo là được.

Mấy người rời khỏi chung cư, xuống dưới lầu còn cảm thấy buồn bực.

Chúng ta không tìm nhầm chỗ chứ? Trong điện thoại rõ ràng là một cô bé yếu đuối.

Đúng vậy, thật kỳ quái.....

.....

Ngày hôm đó, Thời Tiện Ngư ra ngoài mua một lượng lớn ớt tinh, các loại bình xịt quy cách, súng phun nước dài ngắn mỗi loại hai khẩu, cùng với nguyên bộ vật phẩm cần thám hiểm ngoài trời!

Cô ấy cũng mua một chiếc xe đạp.

Đem xe đạp đưa vào tầng hầm ngầm, mất không ít công phu của cô, bởi vì cửa vào tầng hầm ngầm thật sự không đủ rộng rãi.

Chờ cô thật không dễ dàng đem xe đạp lấy xuống, đẩy xe nhỏ đi qua cầu vòm, phát hiện vài ngày không thấy, Tiên Cung lại xảy ra biến hóa —

Trên bãi đất trống trước cửa tâm cung xuất hiện một lư hương còn cao hơn cả người!

Có chút giống lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, màu vàng đen, điêu khắc đầy dị thú vân vân, bên trong có huyền quang kỳ dị lưu chuyển, còn có sương khói nhàn nhạt lượn lờ bốn phía, nhìn qua tiên khí bỗng bành.

Tiểu Thần tham kiến Nguyên Quân.

Thị Thần từ phía sau lư hương bay tới, hướng về phía Tiệp Ngự hành lễ, y bào huy động giống như mang theo mùi thơm trong lư hương kia, ngửi thấm vào ruột gan.

Hắn nhìn thấy xe đạp, mặt lộ vẻ mê hoặc: “Đây là vật gì?”

Thời Tiệp Ngự vỗ vỗ đệm xe đạp, nói: “Ngồi đi!”

Thị Thần: “.....”

Thời Tiệp Ngự sợ hắn không hiểu, dứt khoát ngồi lên xe đạp, đi một vòng quanh lư hương.

“Đạo sĩ kia rõ ràng đã từng tập võ, lực chân của em không bằng hắn, khẳng định cần công cụ đi bộ, cưỡi cái này sẽ không mệt mỏi.” Thời Tiệp Ngự nghiêm trang nói: “Em còn chuẩn bị rất nhiều vũ khí phòng thân, chỉ cần không phải yêu quái hình thể quá lớn, hắn là có thể đối phó được!”

Ánh mắt Thị Thần nhìn về phía cô càng thêm hồ nghi.

Hắn đánh giá cô từ trên xuống dưới một phen, chậm rãi nói: “Nguyên Quân mấy ngày nay..... tựa hồ có thay đổi.”

“Là người đều thay đổi, không phải anh cũng thay đổi sao?” Thời Tiệp Ngự cũng đánh giá hắn, “Anh lớn hơn một chút.”

Thị Thần khom người hồi bẩm: “Dân chúng trong thôn ở trước tượng thần tượng cung phụng hương khói, nguyện lực có thể tăng cường, bởi vậy Tiểu Thần đem Tụ Linh Lô khôi phục trước, lò này có thể cuộn cuộn không dứt hấp thu nguyện lực, cũng luyện hóa thành linh khí, không chỉ có thể tầm bổ linh

phách của Tiểu Thần, cũng có thể thuận tiện cho Nguyên Quân tùy thời lấy dùng.”

Thời Tiệp Ngự hào phóng khoát tay: “Em tạm thời không cần, khôi phục Tiên cung trước quan trọng hơn!”

Thị Thần trả lời: “Không sao, bước tiếp theo là khôi phục linh thảo viên Tiên cung, linh khí trước mắt còn chưa đủ, ngược lại có thể điều dưỡng thân thể Nguyên Quân trước.”

Thời Tiệp Ngự nghe hiểu, Tụ Linh Lô này đại khái là một cái hộp tiết kiệm, ví dụ như mua giày cần 200 tệ, mà hiện tại cô chỉ kiếm được 80 tệ, không đủ mua giày, cần tìm chỗ gửi 80 tệ này, lúc này hộp tiết kiệm liền phát huy tác dụng.

Cô mở ba lô du lịch ngoài trời cỡ lớn của mình ra, từ bên trong lấy ra quyển sổ nhỏ, nghiêm túc ghi chép.

Tẩm cung = nơi nghỉ ngơi, có thể khôi phục tinh lực.

Ao cầu nguyện = bộ phận chăm sóc khách hàng, tiếp nhận và truyền đạt nhu cầu của khách hàng.

Cá vàng = nhân viên phục vụ khách hàng.

Tụ Linh Lô = tài khoản tiết kiệm, cân nhắc chức năng thu ngân và tiết kiệm.

- Rất tốt, như vậy liền rõ ràng!

Sau này cũng phải cố gắng làm thần tiên!

Thời Tiệp Ngự ngẩng đầu, nhìn về phía Thị Thần phiêu phù trong một vòng ánh sáng trên không trung, suy nghĩ một chút, tiếp tục viết lên quyển sổ nhỏ:

Thị Thần = Thư ký

Sau khi viết xong, mơ hồ cảm thấy thiếu cái gì đó, cô lại đề bút bổ thêm chữ “Tiểu” ở phía trước.

Tốt, hoàn hảo!

Kế tiếp, cô là tổng giám đốc, sẽ vì nuôi sống công ty mà
phân đầu!

Chương 16. 1. Thế giới yêu quái (1)

Vì chuyến đi Linh Sơn lần này, Thời Tiện Ngư đã chuẩn bị đầy đủ!

Đầu tiên, cô đem địa điểm ngủ chuyển đến tâm cung, để cho mình mỗi ngày đều tinh thần sung mãn, trạng thái thật tốt.

Tiếp theo, cần nhắc đến thế giới kia yêu thú hoành hành, cô cho mình chuẩn bị rất nhiều vũ khí, như nước ớt cùng roi điện phòng thân. Đồ dùng cầu sinh ngoài trời cũng không thể thiếu, lều trại, quần áo, thức ăn, dụng cụ nhóm lửa tất cả đều phải mang theo.

Cuối cùng, cô so sánh với kiểu dáng trang phục đạo sĩ, ở trên mạng mua một bộ đạo phục cải tiến, áo khoác cổ nghiêng màu xanh, phối hợp với quần dài cùng giày vải cùng màu, tóc buộc một cục tròn trên đỉnh đầu, nhìn qua rất có vài phần tư thế đệ tử tu chân.

Chẳng qua, khi cô mặc bộ đồ này, đeo ba lô du lịch, đạp xe đạp, liền... có vẻ hơi chẳng ra gì.

Vấn đề này rất nhanh liền do tiểu thư ký của cô giải quyết

Thị Thần đem đến cho cô một con dê.

Một con dê trắng như tuyết, chỉ có miệng mũi cùng hai cái sừng là màu đen, sừng thật lớn hình xoắn ốc, hình thể khô vữa chắc, hiển nhiên không phải dê nuôi trong thôn bình thường!

“Anh lấy ở đâu ra vậy?” Thời Tiện Ngư kinh ngạc, không nhìn được sờ sờ đầu dê.

A a~nhìn lông nhung trên đầu, không nghĩ tới nó còn rất mượt.

“Tế phẩm thôn dân dâng ra.” Hai tay Thị Thần chấp trong tay áo, thản nhiên bình tĩnh, “Tiểu Thần truyền mộng cho thôn trưởng, nói cho hấn biết Nguyên Quân cần tọa kỵ, vì thế các thôn dân tự phát lên núi bắt con dê đầu đàn này, hiến cho Nguyên Quân.”

“Lại còn là dê đầu đàn.” Thời Tiện Ngư chắc chắn lấy làm lạ, lại sờ vài cái.

Con dê sừng lớn này nhìn kiệt ngạo bất thuần, nhưng lại nghe lời ngoài ý muốn, sau khi bị sờ thì một đôi chân trước của nó quỳ xuống đất, tựa hồ đang đợi Tiện Ngư cười lên.

“Bởi vì là tế phẩm, cho nên không cần chăm sóc, cũng không cần cho ăn uống, chỉ cần rót vào một ít linh khí, liền có thể tùy ý Nguyên Quân sai khiến.”

Thời Tiện Ngư cảm thấy mới lạ cười lên, phần eo bỗng nhiên có chút chặt, cúi đầu, phát hiện vạt áo rộng lớn bị dê cắn một góc, giờ phút này đang nhai trong miệng dê.

Ách..... Cô chân chờ hỏi, “Anh xác định..... Không cần cho ăn?”

Thị Thần trầm mặc một lát, trả lời: “Nghĩ đến còn lưu lại một chút thiên tính.”

Thời Tiện Ngư túm lấy quần áo từ trong miệng dê kéo ra - góc áo bị nhai ra một lỗ hồng lớn, cô nhìn lỗ hồng này, thoáng sửng sờ, không hiểu sao lại có dự cảm... xuất sư bất lợi không rõ.

“Nguyên Quân.”

“Hả?” Cô hoàn hồn, nhìn về phía Thị Thần.

Một hạt châu chậm rãi bay tới trước mặt cô.

Thị Thần khom người nói: “Thỉnh Nguyên Quân tùy thân mang theo châu này, nếu gặp nguy hiểm, có thể bóp nát hạt châu, đến lúc đó, Tiểu Thần sẽ thi pháp nghênh đón Nguyên Quân trở về.”

“Ừ, biết rồi.” Thờì Tiệן Ngư cầm lấy hạt châu, bỏ vào túi áo.

Thị Thần lại nói: “Linh phách của Tiểu Thần và Tiên cung là một thể, cho nên không thể theo Nguyên Quân cùng đi, lần này nhập thể, xin Nguyên Quân vạn sự cẩn thận, Tiểu Thần sẽ ở chỗ này chờ đợi ngài trở về.”

“Ừ, biết rồi”, Thờì Tiệן Ngư gật đầu nói, “Em không dám cam đoan nhất định thành công, nhưng nhất định sẽ dùng hết khả năng dẫn hấn đi Linh Sơn.”

Thị Thần vẫn lo lắng như cũ, hấn luôn luôn trong treo nhưng lạnh nhạt lúc này có vẻ có chút giống bảo mẫu, nói cũng nhiều hơn bình thường.

“Nguyên Quân trải qua tiên cung linh khí rèn thể, sau khi nhập thể vô luận đi nơi nào, gặp người nào, nói loại ngôn ngữ nào, đều có thể phân biệt rõ ngữ nghĩa, giao lưu không ngại, nhưng phải cẩn thận yêu ma tinh quái lợi dụng, đặc biệt là một ít cấp thấp yêu vật, thích nhất bắt chước ngôn ngữ con người.”

“Ừ, biết rồi.” Thờì Tiệן Ngư vừa gật đầu, vừa chuẩn bị xuất phát.

Khung cảnh bên kia cầu vòm dĩ nhiên biến thành một thế giới khác, cô cười dể lên cầu, Thị Thần đi theo phía sau cô dặn dò: “Tuy nói lần này nhập thể là vì hành trình Linh Sơn, nhưng nếu là trên đường gặp phải thôn xóm khô hạn, Nguyên Quân không ngại thử khuyên bảo thôn dân cầu nguyện, như

thế, mặc dù hành trình Linh Sơn thất bại, cũng không đến mức không công mà lui....”

Chương 17. 1. Thế giới yêu quái (2)

“Ừm...”, Thời Tiện Ngư lại gật đầu, cảm thấy mình giống như một tổng giám đốc phải đi công tác, thư ký đang tha thiết dẫn dò cô chú ý khai thác thị trường mới ở nơi khác.

Tạm thời buồn cười một phen, hòa tan nặng nề cùng thấp thỏm khi khởi hành.

Móng dê bước xuống cầu vòm đá, rừng rậm sum xuê bày ra trước mắt, trong tầm mắt, là cây cối u ám cùng cỏ dại xanh um, thực vật trực tiếp bao phủ chân dê, thân lá dày đặc đến ngay cả một chút khe hở cũng không có.

Thời Tiện Ngư chậm rãi thở ra một hơi, cảm thấy mình may mắn... không đạp xe đạp.

Rừng cây tuy dày đặc, nhưng Thời Tiện Ngư có thể nghe thấy tiếng cầu nguyện, chỉ cần đi theo âm thanh, sẽ không lo không tìm thấy đạo sĩ kia.

Cô tìm đúng phương hướng, cuời dê sừng lớn chậm rãi đi tới.

Hoàn cảnh xa lạ, nguy hiểm không biết, cho nên không dám để cho dê đi quá nhanh, thừa dịp hiện tại bốn phía coi như bình tĩnh, cô lấy nước hoa từ trong ba lô ra, trước tiên bôi lên cho mình một lần, sau đó một tay ôm lấy bình xịt thuốc trừ sâu, một tay nắm chặt súng phun nước chứa đầy nước ốt, dưới sự “bảo vệ” kếp, cảnh giác cao độ cuời dê tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không lâu lắm, cô liền ra khỏi rừng rậm, đi tới một con đường nhỏ.

Cũng không biết có phải mùi trên người cô quá sắc mũi hay không, dọc theo đường đi cứ nhiên không gặp phải sâu bọ gì, như vậy cũng tốt, bóng ma tâm lý của cô đối với con rết khổng lồ kia thật sự quá sâu.

Dọc theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu đi nửa khắc đồng hồ, Thời Tiệp Ngự rốt cục cùng đạo sĩ hội hợp.

Cô nhìn thấy ven đường có đoàn lửa trại, một đạo sĩ áo xanh đang khoanh chân ngồi bên đồng lửa, bên người mang theo một thanh trường kiếm.

Tuy rằng chỉ gặp qua một lần, nhưng Thời Tiệp Ngự lập tức liền nhận ra hắn, bởi vì trên kiếm của đối phương có lông vũ màu xanh tím, cô chưa từng thấy qua có người lấy lông vũ làm trang trí, cảm giác rất dễ phân biệt.

Đạo sĩ đang nhắm mắt dưỡng thần, Thời Tiệp Ngự cười khẽ đến gần, suy nghĩ một chút, mở miệng chào hỏi: “Xin hỏi vị đạo trưởng này, muốn đi đâu?”

Đạo sĩ mở mắt, nhìn lại, ánh mắt trong suốt mà sắc bén, thanh âm cũng trong trẻo sạch sẽ: “Tại hạ bốn bề là nhà, hành tẩu thế giới ma luyện tu hành, cũng không có nơi nào đặc biệt để đi.”

Thời Tiệp Ngự sửng sốt, câu trả lời này không giống với trong tưởng tượng của cô, đã nói muốn đi Linh Sơn mà!

Rõ ràng trong lòng nghĩ muốn chết, người vì cái gì mạnh miệng?!

“Thật trùng hợp, ta cùng đạo trưởng giống nhau, ta cũng hành tẩu tứ phương ma luyện tu hành.” Thời Tiệp Ngự bắt đầu bịa chuyện, “Nghe nói trên Linh Sơn linh khí dư thừa, có trợ giúp tu hành, đạo trưởng vì sao không đi Linh Sơn?”

Đạo sĩ nghe vậy nở nụ cười, trả lời: “Tiểu cô nương cũng biết, Linh Sơn ở trên lưng yêu thú thượng cổ Toàn Quy, Toàn Quy đi tới đi lui giữa Quái Thủy Hà cùng Đông Hải, Nam Hải, người bình thường chớ nói muốn đi Linh Sơn, cho dù cả đời tìm kiếm, cũng khó có thể thấy được một lần.”

Thời Tiệp Ngự lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Đạo trưởng có điều không biết, ta từ nhỏ có thể cảm giác tiên linh khí, vô luận Linh Sơn ở nơi nào, ta đều có thể nhận biết phương vị, chỉ là thân thể ta không tốt, học không được pháp thuật, lần này đi Linh Sơn hung hiểm phi thường, đạo trưởng nếu có ý muốn đi, không bằng cùng ta kết bạn mà đi?”

Đạo trưởng lại cười, mang theo vài phần trêu chọc nhìn lướt qua bên cạnh, nói: “Hôm nay làm sao vậy? trước kia ta ở trong rừng sâu núi thẳm cô độc mấy chục ngày cũng chưa chắc có thể gặp một người, hôm nay lại liên tiếp gặp hai người, đều nói muốn cùng ta đi Linh Sơn.”

Cái gì?

Thời Tiệp Ngự ngẩn người, sau đó ánh mắt dời đi, mới phát hiện dưới tàng cây còn có một người!

Bởi vì đối phương từ đầu đến chân toàn bộ che chở trong một kiện áo choàng lớn màu đen, lại không nhúc nhích, cho nên cô vừa rồi căn bản không phát hiện.

Có chuyện gì vậy?

Đến cướp việc làm ăn???

Chương 18. 1. Thế giới yêu quái (3)

Đạo sĩ cười hỏi: “Hai vị có quen nhau không?”

“Đương nhiên không... Không biết.” Thời Tiện Ngư lắc đầu phủ nhận.

Cô cẩn thận nhìn chằm chằm người trong bóng tối, giờ phút này đầy bụng nghi ngờ, trước không nói người này toàn thân che kín không nhìn thấy mặt, chỉ nói cô một thân một mình đi tới thế giới này, liền tuyệt đối không thể gặp được người quen.

Thật kỳ quặc a, lại đi trước cô một bước tìm được đạo sĩ, còn muốn đi Linh Sơn, chẳng lẽ... người này cũng là thần tiên có thể nghe thấy cầu nguyện?

So với nghi thần nghi quỷ Thời Tiện Ngư, đạo sĩ rộng rãi hơn rất nhiều, cao giọng cười nói: “Người trong thiên hạ, muốn đi Linh Sơn nhiều biết bao, nhưng người chân chính có thể do thám tung tích Linh Sơn, lúc đó không có mấy, nếu ba người chúng ta có duyên gặp, vậy liền kết bạn đồng hành, trên đường chiếu ứng lẫn nhau đi.”

Thời Tiện Ngư nghe đạo sĩ nói, trong lòng an tâm một chút - thì ra người trên thế giới này đều muốn đi Linh Sơn, trên đường gặp được một người kết bạn cũng không kỳ quái, ân, hẳn không phải đến cướp việc làm ăn.

Nghĩ rõ ràng điểm này, cô bình tĩnh đáp: “Đạo trưởng nói rất đúng, ta cũng có ý này.”

“Tại hạ Thẩm Tiêu, đạo hiệu Quan Hải Sơn nhân.” Đạo sĩ hướng Thời Tiệp Ngự chấp tay, “Không biết cô nương gọi là gì?”

Thời Tiệp Ngự từ trên người dê sừng lớn nhảy xuống, học bộ dáng của hắc cũng ôm quyền, “Ta gọi Thời Tiệp Ngự, đạo trưởng gọi ta Tiểu Ngự là được”

Thẩm Tiêu cười nói: “Đã cùng đồng hành, gọi đạo trưởng không khỏi xa lạ, cứ gọi tên đi.”

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, gọi thẳng tên cảm giác có chút không lễ phép, dù sao đối phương nhìn qua lớn hơn mình rất nhiều, cô hàm súc trả lời: “Vậy sau này em gọi anh là Thẩm đại ca đi.”

Thẩm đạo trưởng thập phần thoải mái, “Gọi thuận miệng như thế, vậy em liền cứ gọi, đặt biệt danh cũng không sao.”

Mục tiêu nhân vật hiện hòa để ở chung như vậy, để cho Thời Tiệp Ngự thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, dư quang của cô lần nữa liếc về phía người ngồi ở trong bóng tối kia— cô cùng đạo sĩ đã lẫn nhau báo danh tính, như thế nào tên kia một chút động tĩnh cũng không có?

Lúc này, chợt nghe Thẩm Tiêu cười sang sảng một tiếng, nói với người nọ: “Xung hô tuy là vật ngoài thân, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng ngày thường kết giao không có tên quả thật không tiện, hôm nay đã có duyên quen biết Tiệp Ngự, không bằng sau này em gọi cậu ấy là Lâm Uyên đi.”

Thời Tiệp Ngự nghe vậy sửng sốt, nhìn về phía Thẩm Tiêu: “Hắn không có tên sao?..”

Cần đặt tên tại hiện trường???

Thẩm Tiêu giải thích: “Tập tính yêu thú là độc lai độc vãng, không có ngôn ngữ của mình, tự nhiên cũng không có

tên.”

Thời Tiện Ngư ngạc nhiên, thì ra “người” trong áo choàng đen, không phải một người!

Thảm đạo trưởng lại nói với người nọ: “Khu rừng này tên là Hắc Uyên, ta và người kết bạn ở đây, đặt tên là Lâm Uyên cũng hợp với tình hình, người thấy thế nào? Nếu nguyện ý, gặt đầu một cái, nếu không nguyện ý, liền thôi.”

Áo choàng đen hơi giật giật, đầu nâng lên một ít, cái mũ vốn che kín mặt rơi xuống, lộ ra hình dáng —

Ánh mắt Thời Tiện Ngư nhất thời mở to!

Yêu thú “trước mắt đúng là một nam hài trẻ tuổi dị thường xinh đẹp, da thịt trắng nõn như sứ, tóc đen kịt như mực, một đôi mắt màu hổ phách trong suốt ôn nhuận, lông mày hơi nhếch lại khiến cho khuôn mặt này thêm vài phần anh khí thiếu niên, quả nhiên là một mỹ thiếu niên kinh diễm tuyệt trần!”

Hắn mở đôi môi nhạt màu anh đào, khàn khàn phun ra một chữ:

“Được ...”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp ngoài ý muốn, hoàn toàn không giống tướng mạo của hắn.

“Tiểu Ngư trước kia chưa từng tiếp xúc với yêu thú sao?” Thảm Tiêu nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt cô, nói, “Yêu thú hóa hình, dung mạo bình thường sẽ xuất sắc hơn người bình thường, lại bởi vì quanh năm ở sâu trong núi, cho nên không giỏi nói tiếng người.”

Thời Tiện Ngư sững sờ lắc đầu, bộ dáng không có kiến thức, “ Quả thật chưa từng tiếp xúc với yêu thú.”

Chương 19. 1. Thế giới yêu quái (4)

Nam hài cách đó không xa ngẩng đầu nhìn cô một cái, lông mày dài sắc bén nhú nhú, sau đó hắt nhanh chóng cúi đầu, một lần nữa đội mũ trùm lên.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Đây là..... ý tứ chán ghét cô?

Thẩm Tiêu thấy thế cười, “Khứu giác yêu thú nhạy bén dị thường, mùi son phấn trên người Tiểu Ngư quá nặng, cách xa hắt một chút thì tốt hơn.”

Khuôn mặt Thời Tiện Ngư đỏ lên, vội vàng giải thích: “Không phải mùi son phấn, là em bôi thuốc trừ sâu.”

Hiểu lầm này khiến người ta rất khó xử, cô lấy nước hoa ra, hỏi Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, anh có muốn bôi một ít không? Ở trong rừng khó tránh khỏi gặp phải côn trùng rắn kiến độc, bôi một ít có thể phòng muỗi.”

Thẩm Tiêu cười to: “Yên tâm đi, gần đây tuyệt đối sẽ không có độc trùng xà kiến lui tới!”

Thời Tiện Ngư: “Hả?”

Lúc này, tên áo bào đen mỹ thiếu niên im lặng đứng dậy, từ bên cạnh trong lùm cây kéo ra một khối xác thật lớn! Vừa đen vừa cứng, trên vỏ còn mang theo mấy cái chân đốt!

Thời Tiện Ngư khiếp sợ, cô nhận ra, đây là hài cốt của con rết khổng lồ!

Thẩm Tiêu nói: “Mấy ngày trước anh chém giết một con rết, độc tính trong cơ thể nó đủ để bức lui tất cả trùng xà xung quanh, cho nên anh mang theo một phần chân cụt cùng lên đường, chỉ cần mùi của con rết chưa tan hết, sẽ không cần lo lắng gặp phải trùng xà dã thú.”

Lại còn có thể chơi vậy sao?

Thời Tiệp Ngự đột nhiên cảm thấy khối hài cốt kia trở nên đáng yêu hơn rất nhiều, hơn nữa còn muốn cách nó gần một chút.

“Thẩm đại ca thật sự là uy vũ bất phàm”, Cô khen tặng đạo trưởng, dừng một chút, cũng khen tặng vị yêu thú mỹ thiếu niên kia, “...Lâm Uyên cũng lợi hại.”

“Em tuổi còn nhỏ đã có thể cảm ứng được tiên linh khí, cũng lợi hại a.” Thẩm Tiêu mỉm cười nói, “Ba người chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, nói không chừng thật có thể tìm được Linh Sơn trong truyền thuyết kia.”

Thời Tiệp Ngự nghe xong cười tươi sáng, “Thẩm đại ca nói đúng, chúng ta đồng tâm hợp lực, nhất định có thể tìm được Linh Sơn.”

Thiếu niên áo đen bên cạnh mặc dù không lên tiếng, nhưng cũng gật đầu theo.

Sau một phen hàn huyên trò chuyện, mặt trời lặn về tây, che khuất bầu trời trong rừng rậm ánh sáng càng lúc càng ảm đạm, ba người chuẩn bị nghỉ ngơi, sáng mai lại tiếp tục lên đường.

Thời Tiệp Ngự rất hưng phấn, trước kia vô luận cô cùng người nào đi chơi, đều nhất định chạy về nhà trước chín giờ tối, hiện tại lại muốn qua đêm ở bên ngoài, hơn nữa còn trực tiếp qua đêm ở rừng rậm nguyên sinh! Cảm giác cảnh giới toàn thân không biết tăng lên bao nhiêu lần!

Cô còn quen biết hai bằng hữu, một người tu hành rộng rãi trong sáng, một cái khác là yêu thú hóa hình, bộ dạng vừa đẹp vừa đáng yêu — dù là hành trình đi Linh Sơn thất bại, có được trải nghiệm như vậy, cũng coi như cô kiếm lời rồi.

Thời Tiệp Ngưu cao hứng mở ba lô ra, từ bên trong lấy bánh mì và bánh bích quy ra, chia cho hai người bạn mới cùng ăn.

Thẩm đạo trưởng nói mình đang tiến hành ích cốc tu hành, ngày thường chỉ thỉnh thoảng ăn một ít quả núi và sương sớm.

Lâm Uyên thì không có hứng thú với mùi thức ăn, trầm mặc lắc đầu, vẫn giấu mình trong áo choàng.

Cô đành phải tự mình ăn.

Hai miếng bánh mì lúa mạch, một túi sữa dâu tây, sau khi cho mình ăn no, bốn phía đã tối như mực, tuy nói sẽ không xuất hiện dã thú độc trùng, nhưng bầu không khí âm u này vẫn có chút dọa người.

Cô dắt dê sừng lớn đến bên đồng lửa nằm xuống, sau đó coi dê như gối dựa, dựa vào bụng dê mềm mại viết nhật ký.

Viết đi viết lại, cơn buồn ngủ ập đến, cô ngáp một cái, đặt quyển nhật ký và bút vào trong túi, cứ thế quần chăn ngủ...

Ánh lửa phản chiếu khuôn mặt đang ngủ say của cô, dung mạo xinh đẹp hiện ra vài phần hồn nhiên không rành thế sự.

Ánh mắt Thẩm Tiêu ôn hòa nhìn thiếu niên áo đen, thấp giọng hỏi: “Em thật sự không biết cô ấy? Khu rừng Hắc Uyên này ít người lui tới, hai người một trước một sau xuất hiện, nếu nói là trùng hợp, không khỏi quá trùng hợp.”

Chương 20. 1. Thế giới yêu quái (5)

Thiếu niên nhẹ nhàng lắc đầu, giọng khàn khàn: “Không nhớ rõ.”

“Ai, sao lại mất trí nhớ...” Thảm Tiêu buồn bã thở dài.

Thiếu niên áo đen trầm mặc một lát, lại khàn giọng mở miệng: “ ... Linh Sơn.”

“Linh Sơn, Linh Sơn, anh biết em muốn đi Linh Sơn”, Thảm Tiêu bắt đầu kể, “Từ khi em xuất hiện trước mặt anh, nói nhiều nhất hai chữ chính là Linh Sơn, hỏi em chuyện khác, hết thấy nói không nhớ rõ, ai!”

Thiếu niên áo đen ngồi trong bóng tối, không nói một lời, an tĩnh như một khúc gỗ khô trong rừng rậm.

Trên thực tế, hắn gặp Thảm Tiêu sớm hơn Thời Tiễn Ngư nửa canh giờ, lúc ấy hắn bị trọng thương, Thảm Tiêu giúp hắn chữa thương, không biết có phải bởi vì bị thương quá nặng, lại quên sạch chuyện cũ trước kia hay không, trong đầu chỉ có một ý niệm: Theo Thảm Tiêu cùng đi Linh Sơn.

Hiển nhiên, hắn biết Thảm Tiêu, nhưng Thảm Tiêu lại không biết hắn.

Sao lại thế?

Vì sao hắn lại nhớ kỹ một người căn bản không biết mình, và lại trong lòng có ý nguyện mãnh liệt muốn cùng đôi phương đi Linh Sơn như thế? Và cô gái đó, cô ấy là ai? Cô đi Linh Sơn, sẽ có liên quan đến hắn sao?

Thiếu niên áo đen ngược mắt, nhìn về phía đồng lửa bên kia nơi Thời Tiệp Ngự đang ngủ say, im lặng suy tư.

Có lẽ, chỉ có đi một chuyến Linh Sơn, hắn mới có thể có được đáp án.

.....

Ngày hôm sau, Thời Tiệp Ngự tỉnh lại trong một mảnh tiếng vang nhỏ vụn.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện Thẩm Tiêu và Lâm Uyên sớm đã dậy, một người lấy nước dập tắt than hồng của lửa trại, người kia tháo răng nanh của con rết, mài thành vũ khí thích hợp.

Thời Tiệp Ngự đỏ mặt, nhanh chóng đứng lên, có loại cảm giác quần bách khi ở ký túc xá học sinh là người cuối cùng rời giường.

Nhưng sau khi đứng lên, cô phát hiện một vấn đề - hai người này, tựa hồ hoàn toàn không có ý định rửa mặt.

Thẩm Tiêu cả đêm đều đả tọa, quần áo sạch sẽ như mới, và lại cảnh giới của hắn tiếp cận ích cốc, không ăn ngũ cốc hoa màu, ngay cả răng cũng không cần phải đánh.

Một vị khác từ đầu đến cuối đều che ở trong đại hắc bào, rửa mặt đối với hắn mà nói tựa hồ cũng không cần thiết.

Chỉ có cô, sau khi ngủ một đêm, quần áo nhăn nheo, tóc cũng rối loạn, vẻ mặt nhập nhèm.

Ai, đây chính là phàm nhân a, cô quá phàm.

Trong lòng Thời Tiệp Ngự thở dài, thu dọn thảm xong, lấy khăn ướt từ trong túi ra lau mặt, sau đó lấy lược ra, chải lại cho mình một cái đầu chỉnh tề.

Bữa sáng bây giờ là không thể ăn, miễn cho kéo chân sau hai người kia, cô theo thường lệ cầm hai miếng bánh mì cùng một túi ô mai sữa bò, cuời lên dê sừng lớn, một bên chạy đi một bên ăn, tiết kiệm thời gian.

Trên đường đi, Lâm Uyên liên tục quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghi hoặc.

Thời Tiện Ngư cho rằng hắn cũng đói bụng, giờ bánh mì vấy vấy tay với hắn, “Muốn ăn không? Trong túi em còn rất nhiều.”

Lâm Uyên rũ lông mi dày xuống, lắc đầu.

Thời Tiện Ngư không để ý, ở trên lưng dê không nhanh không chậm ăn xong điểm tâm, lại từ trong túi lấy ra một cây kẹo que, ngọt ngào ngậm ở trong miệng.

Lâm Uyên lại quay đầu nhìn.

Cô gái cuời bạch dương mặt phồng lên, đôi mắt thuần khiết, đôi môi thủy nhuận bởi vì hàm chứa đường mà hơi cong lên, trong khả ái hiện ra vài phần dí dỏm linh động.

Cô lấy một cây kẹo khác từ trong túi ra, đưa về phía anh, lộ ra một đoạn cổ tay trắng như tuyết, mơ hồ hỏi: “Muốn ăn không? Vị quýt.”

Lâm Uyên bỗng nhiên đỏ mặt, đầu tiên là muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói, quay đầu lại tiếp tục lên đường, chỉ để lại cho cô một bóng lưng từ đầu đến chân.

Thời Tiện Ngư giờ kẹo que không hiểu ra sao, cúi đầu nhìn kẹo, lại ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông phía trước, giọng điệu không xác định hỏi: “Thẩm đại ca, có phải mùi kẹo của em xông vào mũi Lâm Uyên rồi không?”

Chương 21. 1. Thế giới yêu quái (6)

Nhớ rõ hôm qua Thẩm Tiêu từng nói, mũi Lâm Uyên rất nhạy bén, vị quýt tuy rằng thơm, nhưng nói không chừng người ta chịu không nổi mùi tinh dầu công nghiệp bên trong?

Thẩm Tiêu không trả lời, mà là ánh mắt trêu tức liếc thiếu niên áo đen bên cạnh, “Lâm Uyên, Tiểu Ngư hỏi em có phải bị dị ứng mùi không?”

Lâm Uyên thanh âm rất thấp rất khàn, nhưng vẫn bị Thời Tiện Ngư rõ ràng nghe thấy —

“Tôi qua cô ấy ăn rồi.”

Thời Tiện Ngư: “ ...?”

Sao vậy?

Tôi qua ăn rồi, hôm nay không thể ăn?

Thẩm Tiêu quay đầu lại, quả nhiên trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Tiện Ngư khiếp sợ, hắn bị chọc cười thoải mái: “Tiểu Ngư à, yêu thú bảy tám ngày mới ăn một lần, Lâm Uyên chưa từng thấy người nào như em, không biết người bình thường một ngày sẽ ăn hai bữa.”

Ánh mắt Thời Tiện Ngư trừng to hơn nữa, sau đó, trong lòng lặng lẽ hủy bỏ bữa trưa...

Cô không nghĩ tới a, người nơi này cư nhiên một ngày chỉ ăn hai bữa cơm! Bất quá đi ra ngoài, muốn duy trì ba bữa cơm bình thường cũng quả thật xa xỉ, Thời Tiện Ngư rút kinh

nghiệm xương máu, quyết định dọc theo đường đi kế tiếp, tận lực không muốn ăn.

Mặc dù như thế, đợi đến khi mặt trời lặn, bọn họ lại nhóm lửa nghỉ ngơi, cô lấy bánh mì của mình ra, vẫn bị ánh mắt kinh hãi của Lâm Uyên làm tổn thương!

Có vẻ như cô đặc biệt có thể ăn, ăn đặc biệt nhiều!

Rõ ràng cô ăn một chút cũng không nhiều, cách bữa sáng đã qua mười hai giờ, bụng đói đến mức có thể hát a!

Thời Tiện Ngư cảm thấy khó chịu bội phần.

Lúc này, Thẩm Tiêu tiêu sái vén vạt áo ngồi xuống, lại cười nói: “Thấy Tiểu Ngư ăn ngon, anh cũng hơi đói bụng, không bằng hôm nay anh cũng ăn chút gì đi.”

Trong lòng cô nhất thời ấm áp, cảm thấy Thẩm đạo trưởng thật tri kỷ! Anh nhất định là nhìn ra cô ăn một mình xấu hổ, cho nên cố ý cùng cô ăn!

Thẩm Tiêu lấy mấy quả táo xanh từ trong bao ra, nói: “Hai người cũng ném thử đi.”

Nụ cười trên mặt Thời Tiện Ngư cứng đờ.

A.....

Không hổ là đạo trưởng Ích Cốc, một bữa cơm tối chỉ có mấy quả táo.

Thẩm Tiêu ném tới một quả, vũng vàng rơi vào trong lòng bàn tay cô - táo xanh hình bầu dục, vỏ ngoài giòn tan, ngậm vào miệng dùng răng nhẹ nhàng gõ một cái, nước ngọt liền chảy ra, thịt quả giòn tan mềm mại, mùi thơm tràn đầy khoang miệng, ngay cả đầu óc cũng thanh minh theo.

Thời Tiện Ngư bị loại vị này kinh diễm, sau khi ăn xong, từ phê phủ đến bụng đều là ấm áp, có cảm giác no bụng rõ ràng.

Phản ứng của Lâm Uyên không khác cô nhiều lắm, đầu tiên là sừng sốt, sau đó nhai vài cái ăn xong, ý vẫn chưa hết thèm.

“Ăn ngon!” Thời Tiệp Ngư liếm liếm khoé môi, “Thảm đại ca, đây là táo gì? Em chỉ ăn một quả là no rồi, còn đặc biệt có tinh thần!”

“Đây cũng không phải là táo, mà là trái cây Bách Linh Thụ kết, anh đi đường lên núi thì ngẫu nhiên có được.” Trầm đạo trưởng phun ra hạt trái cây, dùng ngón tay ở bên chân đào một cái lỗ nông, chôn ngay tại chỗ, “Hôm nay đi đường nơi này cũng là duyên phận, nhiều năm sau, nơi này nói không chừng sẽ mọc ra Bách Linh Thụ, kết ra Bách Linh Quả.”

Thời Tiệp Ngư thấy thế học Thảm Tiêu, cũng dùng ngón tay móc một cái lỗ trên bãi cỏ bên cạnh, lấp hạt vào, hăng hái bừng bừng nói: “Không chừng sau khi kết quả Bách Linh Quả, cũng sẽ có ba người đi ngang qua nơi này, hái trái cây lấp đầy bụng, sau đó chôn hạt xuống, trồng càng nhiều Bách Linh Thụ, kết càng nhiều Bách Linh Quả.”

Thảm Tiêu cười cười, nói: “Tiểu Ngư tu hành tuy ít, nhưng lời nói cũng thường có chút thiên cơ.”

Thời Tiệp Ngư khiêm tốn xua tay: “Không có không có đâu, ha ha.....”

Mới vừa cười hai tiếng, thanh âm đột nhiên dừng lại, cô nhú mày, cảm thấy khó chịu che bụng, “Ai nha....”

“Sao vậy?” Thảm Tiêu vội hỏi.

Chương 22. 1. Thế giới yêu quái (7)

Lâm Uyên vẫn trầm mặc cũng nhìn qua, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Bụng... hơi đau...”, Thời Tiện Ngư cắn môi dưới, mày càng nhíu càng chặt, trong lòng cảm thấy không ổn, không phải chứ không phải chứ, lúc này sao lại...

Chẳng lẽ cô thật sự ăn quá nhiều sao? Ngũ cốc luân hồi tốc độ không khỏi quá nhanh một chút, ở nơi hoang vu dã ngoại này đột nhiên phát tác, làm cho cô rất khó chịu a!

Thẩm Tiêu nhìn bộ dáng đau khổ của cô, bưng bình đại ngộ, lập tức an ủi: “Không ngại không ngại, Bách Linh quả có tác dụng thanh độc trừ tiêu, nếu Tiểu Ngư lần đầu tiên ăn, phản ứng có thể sẽ hơi lớn.”

Thời Tiện Ngư ôm bụng đứng lên, sắc mặt đỏ bừng: “Em đi tiện một chút!”

Nói xong, không dám nhìn biểu tình của hai vị nam sĩ, cô xoay người chạy vào sâu trong rừng cây.

Phía sau truyền đến tiếng dặn dò của Thẩm Tiêu: “Tiểu Ngư à, đừng cách quá xa!”

Thời Tiện Ngư trầm nghĩ: Ta dám cách gần sao? Không phải người nói mũi Lâm Uyên siêu linh sao!

Cô cố ý chạy thêm vài bước, sau đó thật sự nhịn không được, trốn ở phía sau một lùm cây giải quyết vấn đề thanh độc trừ tiêu.

Không thể không nói, quá trình tuy rằng làm người ta khó xử, nhưng hiệu quả rõ rệt, sau khi kết thúc cô lập tức cảm thấy cả người thoải mái không ít, phảng phất lực phủ ngũ tạng đều trở nên trong suốt sạch sẽ.

Mùi và vị giác dường như cũng trở nên nhạy bén bởi vì loại bỏ chất bẩn lắng đọng, lưu lại vị ngọt của kẹo que trên vị giác, thì ra chua ngọt ngon miệng, bây giờ lại là một mùi tinh dầu công nghiệp gay mũi, cô không khỏi hoài nghi, nếu bây giờ lại lấy ra bánh mì, bánh quy, mì ăn liền, cô còn ăn được hay không?

Thật ghê gớm a, nếu như lại ăn mấy lần Bách Linh Quả, phỏng chừng cô cũng có thể ích cốc.

Trong lòng đang cảm khái, bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi của nữ nhân, từ sâu trong rừng rậm u ám mơ hồ truyền đến:

Hài tử..... Hài tử của ta..... Hài tử a.....

Trong lòng Thời Tiện Ngư căng thẳng, đêm khuya khoắt, thanh âm này nghe thật dọa người a.

Cô nhất gan không gây chuyện, vội vàng chạy về.

Thanh âm kia sâu kín hô một hồi liền biến mất.

Thời Tiện Ngư một hơi chạy về, thở hồng hộc hỏi Thẩm Tiêu và Lâm Uyên: “Hai người có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Nghe thấy gì?” Thẩm Tiêu hỏi.

“Giọng nói của phụ nữ...” Cô thở hổn hển, gấp gáp nói: “Ngay trong rừng, lúc nào cũng gọi trẻ con, các người không nghe thấy sao?”

Thẩm Tiêu nhíu mày, trả lời: “Chúng tôi ngồi ở đây, chưa từng nghe thấy bất cứ âm thanh gì.”

Thời Tiện Ngư lại đi xem Lâm Uyên.

“Đừng nhìn nữa.” Thảm đạo trưởng không được tự nhiên sờ mũi, “Anh sợ em để ý, mới cố ý bảo hấn bịt tai lại.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Ta cảm ơn các người à.

Thảm Tiêu ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Trong rừng rậm Hắc Uyên có rất nhiều yêu ma lui tới, âm thanh Tiểu Ngư nghe được, chỉ sợ là yêu vật nào đó bắt chước tiếng người, cố ý mê hoặc người đi qua, có điều, có hài cốt con rết ngàn năm ở đây, yêu vật bình thường hẳn là không làm được gì, hiện tại đột nhiên hiện thân, hoặc là đói bụng, hoặc là..... là một con yêu còn lợi hại hơn con rết ngàn năm.”

Thời Tiện Ngư thấp thỏm hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta bây giờ phải đi sao?”

Thảm Tiêu lắc đầu: “Ban đêm lên đường, nguy hiểm trùng trùng, cũng dễ mất phương hướng, em cứ yên tâm nghỉ ngơi, có anh và Lâm Uyên ở đây, không có việc gì.”

Thời Tiện Ngư vừa định nói “Được rồi”, liền nghe thấy thanh âm kia lại vang lên! Âm thanh U oán phảng phất gần trong gang tấc, tựa như bên tai thổi khí —

Hài tử a..... Hài tử của ta..... Hài tử các người ở đâu a.....

Thời Tiện Ngư sợ tới mức tóc gáy nổ tung! Gần như nhanh như chớp ôm đầu nhảy ra phía sau hai người đàn ông, cùng lúc đó, Lâm Uyên nhấc răng nanh rết trong tay lên, hung hăng đâm về phía vị trí cô vừa đứng!

Chương 23. 1. Thế giới yêu quái (8)

Răng nanh chìm vào trong bóng tối, vô thanh vô tức.

Trầm đạo trưởng cầm trong tay trường kiếm khơi mào lửa trại, thân pháp Lăng Nhiên quét cái kiếm hoa - liền thấy đám lửa bị bay tới giữa không trung, lấy một phần mười rải rác đến bốn phía bọn họ, ánh lửa lập tức đem chung quanh một vòng khu vực thấp sáng!

Thời Tiện Ngư cười dê sừng lớn, thần kinh căng thẳng, một tay ở trong túi sờ lung tung muốn tìm vũ khí phòng thân, sau đó nhìn thấy con quái vật khổng lồ phía sau cây kia, cô, hít thở không thông!

Đó là một con nhện đen có thể so sánh với kích thước của một chiếc xe hơi!

Cũng không phải thật sự lớn như ô tô, trên thực tế đầu và ngực bụng của nó chỉ to bằng cây cối, nhưng chân nhện thô dài mở ra, liền khiến cho hình thể của nó lớn hơn người ít nhất gấp mười lần! Nửa ẩn trong rừng cây u ám, vô cùng sợ hãi!

Các con..... Các con của ta.....

Con nhện quái chậm rãi nâng hàm trước lên, răng nanh phía dưới lộ ra một khuôn mặt nữ nhân đáng sợ, nữ nhân kia mặt trắng bệch, tròng mắt cũng là màu trắng, miệng khép mở khép mở tràn ra tơ nhện màu trắng, cũng phát ra tiếng kêu làm người ta đầu tê dại!

Thời Tiện Ngư cảm thấy chân mình sắp mềm nhũn, điều này cũng quá dọa người!

Thẩm Tiêu bấm ngón tay nhanh chóng niệm đoạn chú, rút kiếm đâm qua, miệng hét lớn một tiếng: “Lui!”

Một kiếm này của hắn mang theo cương khí sắc bén, lá cây ào ào rung động, lập tức đâm thủng một cái chân nhện! Mà Lâm Uyên từ một phương hướng khác nhảy lên thật cao, đánh thẳng vào đầu con nhện!

Con nhện đen bị trái phải giáp công, mạnh mẽ lui về phía sau, đồng thời trong miệng nữ nhân phun ra vô số tơ nhện, như một cỗ sóng trắng hướng hai người đánh tới!

Thẩm Tiêu nghiêng người né tránh, ống tay áo lại bị dính một tầng, hắn biến sắc, nhận thấy tơ nhện có độc tính, lập tức một tay thi triển hỏa linh chú, đốt sạch tơ nhện trên tay áo!

Thẩm Tiêu nhặt một cành cây đang cháy từ dưới đất lên, giơ tay ném về phía con nhện: “Tơ nhện có độc!”

Lâm Uyên linh mẫn lăn lộn trên mặt đất hai vòng, tránh thoát tơ nhện, lại ngẩng đầu, liền thấy cành cây Thẩm Tiêu ném tới đã bị tơ nhện thật dày bao phủ, ngọn lửa trong nháy mắt tắt lịm!

Tơ nhện dính ướt, lại không sợ lửa?!

Trên mặt Lâm Uyên có chút tức giận, đôi mắt màu hổ phách hiện lên hàn mang, bạo khởi! Nhảy lên lưng nhện! Lấy răng con rết đục vào bụng con nhện!

Xi.....

Bụng nhện mở ra, một lượng lớn tơ nhện màu trắng phun ra! Như thác nước cuộn cuộn, bốn phía cuộn cuộn!

“Mau tránh ra!!!” Thẩm Tiêu quát to!

Nhưng mà vẫn chậm một bước! Tơ nhện trong nháy mắt đem Lâm Uyên bao lấy, mà con nhện đen bị mổ bụng kia lại không biết đau, móng nhện mọc đầy lông cứng giơ lên, mắt

thấy sắp đâm thủng Lâm Uyên, một thanh trường kiếm hung hăng bổ tới!

Chân nhện bị Thảm Tiêu lẳng không bỏ gãy, nửa đoạn đâm vào mặt đất bên cạnh Lâm Uyên!

Giây phút này, Lâm Uyên khẽ quát một tiếng, cả người như ve sào thoát xác từ trong tơ nhện mảnh liệt giã ra!

Hắc bào lưu lại, mà thân thể biến thành một đầu hắc báo! Toàn thân đen kịt! Thân hình mạnh mẽ! Cái đuôi dài mà hữu lực quét ngang một cái, cành lá vụn vặt và cát đất xung quanh tung bay!

Hắc Báo gầm nhẹ một tiếng, đang muốn nhào lên phía trước, phần đuôi con nhện lại phun ra một lượng lớn tơ nhện! Hắc chỉ có thể nghiêng người nhảy ra, nguy hiểm tránh thoát!

Thảm Tiêu đối với những tơ nhện quỷ dị này cũng thập phần kiêng kỵ, tay cầm trường kiếm nhất thời khó có thể thi triển, đang muốn thi triển pháp thuật, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong rừng!

Thảm Tiêu và Hắc Báo đều dừng lại, con nhện đen kia cũng giống như bị ánh sáng này hù dọa, nhanh chóng rút về chỗ tối sau cây!

Cường quang lần nữa chợt sáng, nhện đen lại lui!

Ánh sáng chói mắt lấp lư chiếu vào rừng cây, yêu quái rất cục hiện ra sợ hãi, vứt bỏ con mồi, lập tức trốn không thấy bóng dáng —

Chương 24. 1. Thế giới yêu quái (9)

Thẩm Tiêu và Hắc Báo đều sững sờ tại chỗ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thời Tiệp Ngư run rẩy cầm một vật phát sáng, giọng run rẩy hỏi: “Các người... các người, không sao chứ?...”

“Không sao.” Thẩm Tiêu trả lời, sau đó nhìn Hắc Báo bên cạnh, mày nhíu lại: “Vết thương cũ trên người Lâm Uyên nứt ra, nhưng không cần lo lắng, chỗ ta có thuốc trị thương.”

Thời Tiệp Ngư rút cục thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám để điện thoại xuống, e sợ yêu quái kia lại đến.

“Vậy thì... vất vả Thẩm đại ca, bôi thuốc cho anh ấy, em... em giúp anh trông coi.” Cô gật đầu nói.

Thẩm Tiêu cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, lập tức tìm một lọ thuốc ngoại thương trong bao quần áo của mình, lúc bôi thuốc dặn dò Lâm Uyên: “Lần này không nên lập tức hóa hình, chờ vết thương dưỡng tốt lại hóa hình, để tránh bị xé rách nghiêm trọng hơn.”

Lâm Uyên vốn ít nói, lập tức biến thành một con báo, càng không nói một lời, chỉ vẫy đuôi tỏ vẻ biết.

Thời Tiệp Ngư sợ hãi tiến đến bên cạnh bọn họ, vừa cầm điện thoại soi xung quanh, vừa khẩn trương hỏi: “Thẩm đại ca, nhện... nhện, còn đến nữa không?”

“Khó mà nói.” Thẩm Tiêu bôi thuốc xong, đặt bình thuốc lại vào trong bao, ánh mắt ngưng trọng: “Con nhện yêu gặp trước kia, chỉ biết kết lưới săn bắn ở một vị trí đặc biệt, anh

chưa bao giờ thấy con nhện yêu bình thường chạy tán loạn trong rừng rậm như vậy, hơn nữa tơ nhện bình thường gặp lửa thì cháy, con nhện này lại không sợ lửa, thực sự kỳ quặc.”

Kỳ quặc đâu chỉ là điểm này? Còn có rất nhiều chỗ nói không thông, tỷ như Lâm Uyên mổ bụng con nhện kia, cư nhiên không thể ngăn cản thể công của đối phương chút nào, quá kỳ quái.

“Nó, nó hẳn là vẫn sợ... sợ lửa...”, Thời Tiệp Ngư cố gắng làm cho mình không nói lắp, nhưng đầu lưỡi không nghe sai khiến, ra sức run lên: “Bằng không... cũng sẽ không lập tức đem lửa tiêu diệt...”

Thẩm Tiêu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Em nói có lý, tuy rằng đám lửa kia không làm nó bị thương chút nào, nhưng nó nhất định kiêng kỵ, nếu không cũng sẽ không phun tơ nhện dập tắt lửa.”

Thẩm Tiêu nói xong, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện đám lửa vừa rồi bay đến bốn phía toàn bộ tắt, không cái nào may mắn còn cháy, hắn càng thêm xác định suy đoán trong lòng, đứng dậy nói: “Anh đi đem lửa đốt to một chút, nhện yêu này không sợ lửa nhỏ, thì lửa lớn cũng phải kiêng kỵ vài phần.”

Nói xong, hắn móc ra một tờ phù giấy, dùng ngón tay lẳng không vẽ vài nét bút, phù giấy đột nhiên thiêu đốt, tiếp theo phù giấy bị hắn ấn vào trong một đồng cành cây hỗn độn, hỏa điểm hùng hực thiêu đốt.

Sau đó Thẩm Tiêu lại móc ra ba lá bùa, lập lại chiêu cũ ở mấy phương hướng khác, để ánh lửa hoàn toàn chiếu sáng chung quanh.

Chuyện này tựa hồ phi thường tiêu hao tinh lực, sau khi làm xong, sắc mặt của hắn trở nên có chút kém.

“Anh thi pháp, đám lửa này sẽ cháy mãi đến hừng đông.”
Thẩm Tiêu lấy một lọ đan dược từ trong bao ra, đổ ra một viên đặt dưới lưỡi, trì hoãn một lát mới thoáng khôi phục.

Thời Tiệp Ngự cẩn thận hỏi: “Thẩm đại ca, chúng ta phải ở đây đến hừng đông sao?”

Thẩm Tiêu thở ra một hơi thật dài, ôn nhu nói: “Tốt nhất là như thế, ban đêm yêu ma tinh quái đặc biệt sinh động, nếu lại gặp phải cái gì, chỉ sợ khó đối phó, ở lại đây, ít nhất chúng ta đã biết nhược điểm của con nhện yêu này, hơn nữa trên người Lâm Uyên còn có thương tích...”

Hắn nói xong liếc mắt nhìn Tiệp Ngự, nhẹ nhàng cười: “Lại nói tiếp, hôm nay nhờ có em, đây là pháp khí gì, có thể phóng thích hào quang vạn trượng, quả nhiên là lợi hại a.”

Thời Tiệp Ngự cười khỏ: “Tuyệt không lợi hại, pháp khí này nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được một hai canh giờ.”

Đèn flash điện thoại di động hao điện dọa người, cho dù cộng thêm nguồn sạc dự phòng trong túi xách của cô, chỉ sợ cũng không chịu nổi cả đêm.

“Không cần lo lắng, một hai canh giờ cũng đủ để anh và Lâm Uyên khôi phục.” Thẩm Tiêu trấn an cô: “Huống hồ còn có lửa, mặc dù nó dám đến, anh cũng có biện pháp đối phó nó.”

Chương 25. 1. Thế giới yêu quái (10)

Thời Tiện Ngư gật đầu, cảm di động trong tay nửa đêm cũng không dám buông, khổ sở nhìn xung quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: “ Mọi người mau nghỉ ngơi đi... Nghỉ ngơi sớm một chút, có thể khôi phục trạng thái sớm một chút, em giúp hai người trông coi.”

Thẩm Tiêu trầm ngâm một lát, gật đầu: “Vậy làm phiền Tiểu Ngư rồi.”

Hắn ngồi xuống ngay tại chỗ, ngưng thần tụ khí, miệng lẩm bẩm.

Thanh trường kiếm kia giống như nghe được triệu hoán, vùn bay lên, ở đồng lửa chung quanh vạch xuống một vòng giới tuyến, sau đó nặng nề đâm vào trong tuyến, giống như kiên cố thủ hộ thần.

Sau khi thi triển kết giới phòng hộ tạm thời, Thẩm Tiêu nhắm hai mắt lại, không nói gì nữa.

Thời Tiện Ngư vốn cho rằng mình đủ dũng cảm, nhưng sau khi Thẩm Tiêu nhắm mắt lại, cảm giác sợ hãi nơm nớp lo sợ kia, lại tập kích trong lòng...

Thẩm Tiêu đang nghỉ ngơi, Lâm Uyên cũng đang nghỉ ngơi, cả thế giới dường như chỉ còn lại một mình cô.

Cô dùng hai tay nắm chặt điện thoại di động, tay chân nhẹ nhàng run rẩy, cả người rét run, cho dù lửa trại bốn phía đã đủ sáng ngời, rừng rậm yên tĩnh cũng không tiếng động mang đến cho cô áp lực cực lớn, trong bóng tối, giống như bất cứ lúc nào

cũng có thể nhảy ra quái vật! Không lúc nào là không chèn ép thần kinh yếu ớt của cô!

Không sao..... Không sao.....

Cô hít sâu, một lần lại một lần hít vào, cố gắng an ủi chính mình —

Sợ hãi cũng là một trải nghiệm hiểm có! Bao nhiêu người vì thể nghiệm một phen sợ hãi, không tiếc chạy vào nhà ma tìm kích thích, hiện tại cơ hội tốt bày ở trước mặt cô, cô hẳn là hưởng thụ hiện tại! Tận hưởng nỗi sợ hãi!

Hơn nữa, có cái gì phải sợ?! Bị yêu quái ăn thịt, nói không chừng so với bị ung thư tra tấn mà chết thống khoái hơn nhiều! Dù sao đều là chết mà thôi, nếu chết rồi thì cái cảm giác gì cũng sẽ không có, căn bản không cần phải sợ hãi!... Đúng, không cần phải sợ, không cần phải..... không.....

..... Ô ô ô không được, vẫn là rất sợ.

Cô quỳ gối ngồi dưới đất, đem thân thể cuộn tròn lui về phía sau, tâm lý sợ hãi khó có thể vượt qua làm cho hàm răng cũng bắt đầu run lên.

Lúc này, phía sau lưng đụng phải một đoàn nhuyển vật, mới đầu tưởng rằng là dê của mình, sờ sờ xúc cảm không đúng, lại quay đầu nhìn, cô mới phát hiện mình sờ chính là bụng của hắc báo... So với bộ lông thô cứng của dê sừng lớn kia, hiện tại lông dưới lòng bàn tay trơn nhẵn, đường cong mềm mại, nhiệt độ cơ thể ấm áp... Xúc cảm quả thực thoải mái quá nhiều.

Lông nhung mềm, thật mềm a.....

Thời Tiệp Ngư có chút luyến tiếc lấy tay ra, tiếp xúc thân thể thường thường có thể cắt giảm hoảng sợ ở mức độ rất lớn, tựa như đi đường ban đêm tay trong tay, can đảm nhất thời cũng tăng gấp bội.

Nhưng mà.....

Người ta đang chữa thương, mình ở chỗ này sờ tới sờ lui, ra thể thống gì?

Cô chỉ có thể ngượng ngừng rút tay lại, tiếp tục ôm di động chiếu rọi bốn phía.

Con báo màu đen nằm ngang trên mặt đất, mở nửa mắt nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh lửa chiếu rọi hiện ra kim quang, rực rỡ chói mắt, giống như bảo thạch quý giá mỹ lệ nhất.

Khi nhận ra Tiệp Ngư không ngừng run rẩy, đôi mắt màu vàng này toát ra vài phần mê hoặc.

Một lát sau, một cái đuôi báo trắng kiện màu đen, xuyên qua dưới nách Thời Tiệp Ngư, nhẹ nhàng khoát ở trên cổ tay của cô...

Thời Tiệp Ngư ngẩn người, quay đầu nhìn hắc báo, đã thấy nó đã nhắm mắt lại, chỉ đem cái đuôi để lại cho cô.

Hắc..... đây là ý gì?

Là nhìn ra cô đang sợ hãi, cho nên muốn an ủi cô sao?

Thời Tiệp Ngư chậm rãi hít một hơi, sau đó động tác nhẹ nhàng kéo đuôi báo đen vào trong ngực, nhỏ giọng nỉ non: “... Cảm ơn.”

.....

Chương 26. 1. Thế giới yêu quái (11)

Thời Tiệp Ngư ôm đuôi, cẩn trọng giữ cả đêm.

Sau đó không nhớ rõ lúc nào điện thoại di động tắt máy, chỉ nhớ rõ bầu trời trên đỉnh đầu dần sáng lên, ngôi sao ảm đạm biến mất, dần dần, ánh mặt trời xuyên qua cành lá xanh sẫm chiếu xuống, không khí ẩm ướt lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp vui vẻ.....

Sáng sớm làm cho cả thế giới sống lại.

Thần kinh căng thẳng cả đêm của cô rốt cuộc cũng buông lỏng, chịu không nổi buồn ngủ, đành ôm cái đuôi trong ngực ngủ thiếp đi.

Kỳ thật, liền mơ mơ màng màng ngủ gật, không quá nửa giờ, lúc tỉnh lại, bên người chỉ có dê sừng lớn cùng cô.

Cách đó không xa, Thẩm Tiêu đã đứng dậy, đang ngồi xỏm bên một bụi cây kiểm tra tờ nhện ngày hôm qua để lại, nhú mảy.

Hắn nghe thấy tiếng nói, quay đầu phát hiện Thời Tiệp Ngư đã tỉnh, mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, “Tiệp Ngư, hôm qua vất vả cho em rồi.”

“Không vất vả, các anh vất vả hơn.” Thời Tiệp Ngư thật lòng trả lời. Dù sao nếu yêu quái trở lại, chỉ có thể dựa vào Thẩm Tiêu và Lâm Uyên gánh vác ở phía trước.

“Tiệp Ngư, tối hôm qua sao em lại nghĩ yêu quái sợ ánh sáng?” Thẩm Tiêu hỏi.

Thời Tiện Ngư ngẩn người, “A..... Em chỉ muốn thử xem, sinh vật thường lui tới ban đêm, không phải đều ghét ánh sáng sao, bất quá em cũng không nghĩ tới nó sẽ chạy trốn.”

Cô cho rằng nhiều lắm sẽ ảnh hưởng đến hành động của con nhện, kết quả con nhện kia trực tiếp chạy trốn, cô coi như đánh bậy đánh bạ.

“Em qua đây xem”, Thảm Tiêu chỉ chỉ bên chân: “Đây là tơ nhện tối hôm qua nó phun ra, sau khi trải qua ánh mặt trời, đã tan chảy.”

Thời Tiện Ngư nghe vậy đi tới, phát hiện trên mặt đất có một bãi bùn đen dính dính, hơi kinh ngạc, “Đây là tơ nhện ngày hôm qua?”

“Bên kia còn có một ít tơ nhện chưa bị ánh mặt trời chiếu tới, vẫn là màu trắng.” Thảm Tiêu nhú mày nói, “Xem ra con nhện yêu này quả thật sợ ánh sáng, nếu có thể tìm được sào huyết của nó vào ban ngày, có thể chém chết nó, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn.”

Thời Tiện Ngư gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, bất quá rừng rậm lớn như vậy, muốn tìm được sào huyết chỉ sợ không dễ dàng.

Hai người đang nói chuyện, sâu trong rừng rậm cành lá ào ào rung động, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Uyên thân hình nhanh nhẹn ở thân cây nhảy nhót, trong nháy mắt đi tới trước mặt hai người, cũng không thở hắt hên phun ra hai chữ

“Không có.”

Thời Tiện Ngư: “???”

Thảm Tiêu giải thích: “Anh bảo Lâm Uyên đến gần đó điều tra, muốn tìm sào huyết của Nhện Yêu, xem ra Lâm Uyên không tìm được.”

Hắn nhìn về phía rừng rậm u ám, thở dài một tiếng, có chút lo lắng: “Tìm không thấy cũng đành thôi, chúng ta lên đường đi, mau chóng rời khỏi nơi này.”

Lâm Uyên giơ tay chỉ về phía trước, miệng lại phun ra một chữ:

“Làng.”

Thẩm đạo trưởng nhăn mày, thần sắc chậm rãi ngưng trọng, “Thôn cách Nhện Yêu xuất hiện gần như vậy, chỉ sợ không ổn, chúng ta phải đi nhắc nhở thôn dân mới được.”

Thẩm Tiêu du lịch tứ phương, không thể thấy dân chúng vô tội chịu khổ, lập tức muốn đi thôn một chuyến.

Thời Tiệp Ngư cùng Lâm Uyên tự nhiên không có dị nghị, ba người đơn giản thu dọn hành lý, lần nữa lên đường.

Thẩm đạo trưởng trên lưng gánh trường kiếm đi ở phía trước, Lâm Uyên hai tay trống trơn đi theo phía sau, Thời Tiệp Ngư cười dê đi ở cuối cùng.

Áo choàng đen lúc trước bị tơ nhện bọc lại, không thể mặc nữa, quần áo Lâm Uyên hiện tại mặc là đạo phục Thẩm Tiêu dùng để tắm rửa, kiểu dáng cổ áo rộng tay áo, cổ áo và ống tay áo có viền màu xanh.

Ban đầu khi khoác áo choàng khí chất của hắn rất âm trầm, hiện tại thay đổi bộ quần áo này, trở nên nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ hơn rất nhiều, giống như đạo sĩ trẻ tuổi lãnh ngạo thanh tú.

Chương 27. 1. Thế giới yêu quái (12)

Chỉ là trên đỉnh đầu hai cái lông nhưng tai báo có chút làm người khác chú ý, hơn nữa không thể nhìn xuống —

Phía dưới không mang giày, dưới áo bào màu trắng nhạt lịch sự tao nhã, một đôi chân thú màu đen cường tráng luân phiên cất bước, nếu gặp phải bùn ướt mềm, sẽ lập tức lưu lại dấu chân động vật họ mèo cỡ lớn, một đóa lại một đóa, hoa mai lớn.

Thời Tiện Ngư một đường đi, một đường nhìn.

Nghĩ thầm: Thật đẹp mắt.

Nhìn nhìn, trước mắt hoa mai dấu chân bắt đầu xuất hiện bóng ma, đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ... Cô vội vàng lắc đầu, để cho mình bảo trì thanh tỉnh.

Tối hôm qua nhin cả đêm không ngủ, cộng thêm cô ngồi trên lưng dê nhoáng lên một cái, khó tránh khỏi sẽ mệt rã rời.

Không bằng xuống dưới đi dạo một chút đi, đi một chút có thể làm cho mình nâng cao tinh thần.

Thời Tiện Ngư yên lặng từ trên người dê đi xuống.

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn, mặc dù có chút khó hiểu, nhưng cũng không hỏi gì, tiếp tục lên đường.

Thời Tiện Ngư đi theo phía sau bọn họ, đi một lát, cũng có chút thở hồng hộc.

Lúc cưỡi dê cảm giác không rõ ràng, xuống dưới dùng chân đi, mới phát hiện hai người đàn ông này bước chân kinh khủng, bước chân lớn, tốc độ lại nhanh, cô gần như mỗi lần đi chừng mười bước phải chạy chậm một đoạn mới có thể đuổi kịp bọn họ.

Thời Tiện Ngư quyết định buông tha, thành thật bò trở về trên người dê của mình.

.....

Lâm Uyên dừng bước.

Thẩm Tiêu cũng dừng lại, quay đầu hỏi hần: “Chuyện gì?”

Lâm Uyên nhìn Thời Tiện Ngư phía sau, mở miệng nói: “Cô ấy, đang ngủ.”

Thẩm Tiêu hơi nghiêng đầu, nhìn Thời Tiện Ngư phía sau, thấy cô nằm trên lưng dê không nhúc nhích, khước miệng nhếch lên, nói: “Tiểu Ngư mệt mỏi, cô ấy trông chừng chúng ta cả đêm, nên nghỉ ngơi thật tốt, để cô ấy ngủ đi, chúng ta cố gắng tìm đường bằng phẳng một chút, đừng quấy rầy cho cô ấy tỉnh.”

Nói xong xoay người chuẩn bị đi, bả vai đột nhiên căng thẳng, bị Lâm Uyên bắt được.

Thẩm Tiêu nghi hoặc quay đầu lại: “Lại có chuyện gì?”

Lâm Uyên cau mày, tìm kiếm trong kho từ vựng thiếu thốn của mình một lúc, sau đó nói: “Sẽ ngủ.”

Thẩm Tiêu: “.....”

Hần lần nữa, nhìn về phía phía sau Thời Tiện Ngư.

Cô đang mềm mại ghé vào trên người con dê sừng lớn, hai tay tự nhiên rủ xuống, gương mặt dán vào cổ dê, ước chừng là

lông nhung ngắn trên cổ dê không đủ thoải mái, trong lúc ngủ cô nhú mào, miệng cũng rất mất hứng.

Không có những thứ như dây cương yên ngựa, con người ở trên lưng dê trơn trượt, quả thật rất dễ ngã.

Thẩm Tiêu suy nghĩ một chút, thương lượng với Lâm Uyên: “ ... Em đi đỡ đi?”

Lâm Uyên khó hiểu: “Vì sao?”

“Anh phải dẫn đường ở phía trước.” Thẩm Tiêu kiên nhẫn giải thích, “Hơn nữa dáng vẻ của em, đi ở phía trước đụng phải thôn dân, dễ dọa bọn họ.”

Lý do này đầy đủ đến mức khiến người ta không thể phản bác.

Lâm Uyên chỉ có thể đồng ý.

Hắn đi tới trước mặt dê sừng lớn, nhìn cô gái trên lưng dê một chút, lại nhìn mặt không chút thay đổi của dê, đưa tay cầm một cái sừng dê, ý đồ vịn sừng dê đi về phía trước.

Con dê này một chút tính tình cũng không có, sau khi Thời Tiễn Ngư ngủ nó liền dừng lại bất động tại chỗ, hiện tại bị người tóm lấy sừng, cũng thuận đi theo, chỉ là đi chưa được mấy bước, cô gái trên lưng dê đã có xu thế rơi xuống.

Lâm Uyên rất rầu rĩ, muốn đưa tay đỡ, lo đánh thức cô, nhưng không đỡ, cô lại ngã xuống đất.

Cô không phải gân cốt cường kiện yêu thú, cũng không phải nội lực hùng hậu người tu hành, này nếu là ngã xuống, nhất định sẽ mặt mũi bầm dập.

Hắn đã từng thấy bàn tay cô bị cõ dại làm bị thương, da thịt trắng như vậy, da thịt mềm như vậy, ngay cả một cọng cỏ dại cũng có thể rạch máu chảy đầm đìa, nếu hắn đi đỡ cô, có thể

không cẩn thận, sẽ bóp nát cô hay không? Chăm sóc một nhân loại nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, thật là phiền phức.

Chương 28. 1. Thế giới yêu quái (13)

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn bắt đầu sinh ra hối hận. Vừa rồi nên kiên trì để Thẩm Tiêu đến đỡ cô mới đúng.

Đang cảm thấy buồn rầu, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, cô ôm đuôi hắn.

Khi đó ngược lại rất ngoan.....

Lâm Uyên không được tự nhiên liếc Thời Tiệp Ngư một cái, sau đó vươn ra đuôi báo màu đen thô dài, nhẹ nhàng khoác lên lưng cô - cứ như vậy, một khi cô muốn rơi xuống, hắn có thể lập tức phát hiện, cũng kịp thời làm ra phản ứng.

Thời Tiệp Ngư ngủ cũng không an ổn, trở tay bắt lấy đồ chơi ngựa ngáy trên lưng, vớt đến bên má lẻ mề, miệng lẩm bẩm: “Thật nhiều lông...”

Lâm Uyên: “.....”

Cô tựa hồ cọ rất thoải mái, nhắm mắt lại, nhỏ lông đuôi toàn bộ bông lên! Làm cho hắn đột nhiên có loại xúc động muốn biến trở về hình thú!

Lần trước rõ ràng còn rất an phận, lần này lại lớn mật như thế, ôm đuôi hắn vừa xoa vừa bóp! Cũng không biết cô đến tột cùng đang mơ cái gì!

Hắn âm thầm nhẩn nại, may mắn Thời Tiệp Ngư không có hành động quá phận, chỉ vuốt ve trong chốc lát, liền chậm rãi thả nhẹ độ mạnh yếu, biến thành vuốt ve vô ý thức, thập phần ôn nhu.

Hắn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.....

Sau đó vịn sừng dê, tiếp tục lên đường.

.....

Cây cối dần dần thưa thớt, lùm cây cũng càng ngày càng thấp bé, ánh mặt trời từng mảng, từng mảng chiếu rọi bãi cỏ, trong màu xanh đậm không đồng nhất nở rộ hoa dại không biết tên.

Bọn họ tựa hồ đi tới biên giới rừng rậm, chỉ cần đi ra rừng rậm, khoảng cách thôn hản là cũng không xa.

Thẩm Tiêu ở phía trước dừng bước, quay đầu nhìn Lâm Uyên, khóe miệng nở nụ cười nhạt nhẽo khó hiểu.

Lâm Uyên hồ nghi khó hiểu.

Nhưng Thẩm Tiêu không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Uyên cũng đỡ dê tiếp tục đi về phía trước, chỉ đi chưa được bao lâu, Thẩm Tiêu lại quay đầu nhìn lại, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn.

Lâm Uyên rốt cục nhíu mày, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Thẩm Tiêu nhin cười nói: “Có phải em đang rên rĩ không?”

Lâm Uyên vẽ mặt mê mang: “Cái gì?”

Thẩm Tiêu nhìn bộ dạng ngây thơ của hắn, khóe miệng nhếch lên càng lợi hại, trêu chọc nói: “Em rên nhỏ một chút đi, đừng đánh thức cô ấy.”

Nói xong, lại cười liếc mắt nhìn cái đuôi đen trong tay Tiệp Ngư, quay đầu tiếp tục lên đường.

Lâm Uyên: “.....”

Hắn có rên rĩ không? Giống như, giống như bất tri bất giác.....

Lòng bàn tay mềm mại vuốt lông trên đuôi, thật sự rất thoải mái, có chút không chế không được... Không được, nhất định phải nhịn xuống, không thể rên rỉ, bị người ta nghe thấy còn giống cái gì!

.....

Thẩm Tiêu bước đi như bay, một lát sau nghe thấy phía sau truyền đến tiếng rên, không khỏi bật cười lắc đầu.

Ai, cũng không biết mình trên đường tu chân gặp được hai người bọn họ, có phải hay không là thần linh an bài khảo nghiệm, dù sao, ba người đi chung, tất có người dư thừa a.

.....

Buổi chiều, bọn họ rốt cục đi ra khỏi mảnh rừng rậm rộng lớn này.

Ngoài rừng rậm có một con sông, dọc theo con sông tiếp tục đi về phía trước một khoảng cách, liền có thể nhìn thấy thôn xá cùng khói bếp xa xa, lại đi một lát, lục tục gặp được thôn dân bắt cá, thôn phụ gánh nước, hài đồng cắt cỏ.

Thôn dân địa phương thấy bọn họ từ trong rừng rậm đi ra, đều trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin.

Chẳng mấy chốc có người đi vào làng báo tin rằng có ba tu sĩ lữ hành từ trong rừng đi ra.

Ba người Thẩm Tiêu còn chưa đi tới thôn, đã thấy các thôn dân trùng trùng điệp điệp đi theo trưởng thôn tới nghênh đón bọn họ.

“Xin hỏi ba vị đạo trưởng, có hàng yêu trừ ma không?” Một thiếu niên áo vải đi lên phía trước, chấp tay hành lễ với Thẩm Tiêu, nghiêm trang hỏi.

Nam chủ: A... Cô ấy chạm vào tôi rồi! =))

Chương 29. 1. Thế giới yêu quái (14)

Đối phương chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo thanh tú non nớt, tuy là một hài tử nửa lớn, nhưng giờ tay nhắc chân thành thực ổn trọng, vả lại những thôn dân khác rõ ràng lấy hấn sai đâu đánh đó.

Thẩm Tiêu đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới một phen, khẽ gật đầu: “Tại hạ du lịch tứ phương, đạo hiệu quan hải sơn nhân, nếu có yêu ma làm loạn, tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Các thôn dân nghe xong mặt lộ vẻ kích động thần sắc, thiếu niên cũng đôi mắt sáng ngời, vội vàng nói: “Thực không giấu diếm, từ năm ngoái sau mùa mưa, nơi này liền xuất hiện một con đại yêu bắt đi dân chúng vô tội gần trăm người!”

Những thôn dân khác cũng mồm năm miệng mười phụ họa:

Chỉ cần có thể diệt trừ yêu quái kia, để cho chúng ta làm cái gì cũng được!

“Chúng ta có thể trả tiền, đạo trưởng nếu không cần tiền bạc, chúng ta cũng có thể trả lương thực!”

“Đúng vậy, đạo trưởng, chỉ cần có thể diệt trừ yêu quái, ngài có yêu cầu gì cứ việc nói!”

“Đạo trưởng là thần tiên sống, xin nhất định cứu chúng ta, con ta bị yêu quái kia bắt đi, sinh tử không biết a!...”

“Thúc thúc của ta cũng vậy, bị bắt đi nửa tháng, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.....”

.....

Mắt thấy quần chúng phần nộ khó có thể khống chế, thiếu niên vung tay quơ quơ, cất cao giọng nói: “Mọi người yên lặng một chút!”

Hắn tuổi còn nhỏ, rõ ràng rất có uy vọng, vừa lên tiếng, tất cả mọi người an tĩnh lại.

Thẩm Tiêu liếc nhìn hai người bạn phía sau, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên mặt thiếu niên kia, hỏi: “Đại yêu mà các người nói, là một con nhện đen miệng có thể phun tơ trắng sao?”

Thiếu niên nghe xong lập tức gật đầu: “Là nó không sai! Đạo trưởng có phải đã ở trong rừng rậm cùng nó đánh qua? Yêu quái kia đã chết sao?”

“Trốn rồi.” Thẩm Tiêu nói: “Kỳ thật lần này chúng tôi tới, chính là vì nhắc nhở các người, con nhện yêu này sợ ánh sáng mạnh, ban ngày hẳn là sẽ không đi ra, buổi tối cần đóng chặt cửa cẩn thận.”

“Đạo trưởng có thể bình yên vô sự đi ra rừng rậm, nhất định không phải phàm nhân, kính xin chư vị đạo trưởng xuất thủ tương trợ!”, Thiếu niên khom người hành đại lễ: “Ta nguyện dâng lên toàn bộ gia sản, chỉ cần có thể diệt trừ yêu quái này, trả trong thôn bách tính an bình!”

Các thôn dân đứng ở phía sau thiếu niên cũng nhao nhao hành lễ, bất kể là đứa trẻ kia, hay là lão già kia, toàn bộ chính tề khom lưng cúi đầu, chỉ thiếu không quỳ xuống trước ba người Thẩm Tiêu.

Thẩm Tiêu đưa tay nâng thiếu niên kia dậy, trịnh trọng nói: “Không cần làm đại lễ này, nếu ta đã đến, tất nhiên sẽ không

ngồi yên không để ý tới.”

Thiếu niên mặt lộ vẻ mừng rỡ, lần nữa hành lễ: “Đa tạ đạo trưởng!!!”

.....

Dưới sự mời mọc thịnh tình của các thôn dân, Thẩm Tiêu và Lâm Uyên, Thời Tiện Ngư cùng nhau vào ở nhà thôn trưởng.

Thiếu niên dẫn đầu chính là con trai độc nhất của trưởng thôn, tên là Vạn Cát.

Từ sau khi trưởng thôn bệnh nằm trên giường, Vạn Cát tạm thời thay phụ thân xử lý sự vụ trong thôn, bởi vì hắn là một người đọc sách, có công danh trong người, vả lại xử lý sự vụ gọn gàng ngăn nắp, chậm rãi tích lũy ra danh vọng. Tuy rằng không có thực chức, nhưng cùng trưởng thôn chân chính cũng không có gì khác nhau.

Vạn Cát dẫn ba người Thẩm Tiêu vào một tòa đại viện gạch xanh, vừa vào cửa chính, liền có người hầu tiến lên, giúp Thời Tiện Ngư dắt dê đi chuồng ngựa phía sau, còn tri kỷ thêm cỏ khô.

Chương 30. 1. Thế giới yêu quái (15)

Nơi này từng nhà đều là nhà gạch ngói, nhà thôn trưởng lại là đại trạch đại viện, nhìn qua gia cảnh có chút giàu có, nếu như không có yêu quái, thôn dân nơi này nói vậy sẽ sống rất khá.

Vạn Cát nhắc chân vượt qua ngưỡng cửa, khó nén hưng phấn hướng vào trong phòng hô: “Mẫu thân, ngài mau ra xem một chút, đạo trưởng có thể hàng yêu đã được ta mời về!”

Thời Tiện Ngư đi theo sau Thẩm Tiêu và Lâm Uyên, ba người không vào nhà, ở lại trong sân chờ chủ nhân sắp xếp, ngoài cửa chật ních thôn dân xem náo nhiệt, trên tường viện cũng ngồi không ít trẻ con, đang chỉ trỏ Lâm Uyên.

Lâm Uyên không kiên nhẫn cau mày, thỉnh thoảng hướng những thôn dân kia lạnh lùng liếc mắt một cái, đám người nhất thời phát ra “A a” tiếng kinh hô, phảng phất nhìn thấy vật hiếm lạ khó lường gì.

Hắn càng thêm bức bối.

Nếu không phải vì đưa Thẩm Tiêu đi Linh Sơn, hắn tuyệt đối sẽ không đi tới loại địa phương này, cũng tuyệt không muốn cùng nhân loại giao tiếp.

Tay áo bỗng nhiên siết chặt, hắn cúi đầu nhìn, là Thời Tiện Ngư túm lấy ống tay áo hắn. Vẻ mặt của cô có gì đó không ổn, giống như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Lâm Uyên theo tầm mắt nhìn lại, cũng là Vạn Cát cùng một phụ nhân trẻ tuổi đi ra, cười ngênh đón bọn họ vào nhà.

“ Không đón từ xa, mời đạo trưởng vào nhà dùng trà đi.” Người phụ nữ kia cung kính, vô cùng tôn sùng ba người Thẩm Tiêu.

Lâm Uyên trong lòng nghi hoặc, chỉ là một thôn phụ bình thường mà thôi, có cái gì đáng sợ?

Ba người theo đôi mẫu tử này cùng nhau vào nhà ngồi, người hầu đưa nước trà cùng điểm tâm thường thấy ở thôn dã tới, phụ nhân kia lưu lại nhi tử chiêu đãi, liền tự mình đi ra ngoài an bài cho ba người chỗ nghỉ chân.

Lâm Uyên âm thầm đánh giá phụ nhân, cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, lại nhìn về phía Thời Tiệp Ngư, một tay bưng trà, một tay cầm bánh hoa mai trên bàn, rất an nhàn, tựa hồ cái gì cũng không phát sinh.

Lâm Uyên: “”

Sao lại ăn nữa rồi?

Bên này, Vạn Cát nói: “Ba vị đạo trưởng cứ ở lại, ăn mặc đều không cần lo lắng, chỉ là không biết phương diện ăn uống có kiêng kị gì, kính xin nhắc nhở một hai, để văn bồi tận tình địa chủ.”

“Người tu đạo ở bên ngoài không câu nệ tiểu tiết, ăn, mặc, ở, đi lại không có trở ngại là được, không cần quá mức rườm rà”, Thẩm Tiêu một lòng nghĩ đến con nhện yêu kia, nghiêm túc hỏi: “Người trước tiên nói cho ta biết chuyện con nhện yêu kia xuất hiện khi nào, làm bị thương bao nhiêu người, ngoại trừ con nhện, xung quanh đây còn có yêu vật gì không?”

Vạn Cát trả lời: “Ước chừng cũng chính là trước sau mùa mưa năm ngoái, thợ săn trong thôn vào rừng săn thú, liên tiếp mấy ngày đều không trở về, người nhà của thợ săn vào rừng tìm người, cũng không thấy tung tích. Lúc đầu mọi người cho rằng bọn họ là bị sai lang hổ báo trong rừng tha đi, ai ngờ vài

ngày sau ban đêm có một con nhện yêu tới, nó ở trong thôn gặp người liền bắt! Vô luận già trẻ, nam nữ, chỉ cần dính tơ nhện, sẽ bị bao lấy kéo vào trong rừng rậm!”

Vạn Cát nặng nề thở dài, nói tiếp: “Trước kia mọi người còn đi vào rừng đốn củi, hái trái cây, bây giờ một bước cũng không dám tới gần.”

Thẩm Tiêu lại hỏi: “Theo như lời người nói, những người đó khi bị kéo đi vẫn còn sống?”

Vạn Cát gật gật đầu: “Yêu quái phun ra tơ nhện có độc, dính vào thân thể sẽ tê liệt, nếu là lượng ít, còn có thể tránh thoát được, nhưng một khi dính tơ nhện nhiều, sẽ mất đi tri giác bị kéo đi.”

Chương 31. 1. Thế giới yêu quái (16)

Vạn Cát nói xong, trên khuôn mặt trẻ tuổi toát ra vài phần cười khở: “Tuy nói như thế, nhưng những thôn dân kia bị yêu quái bắt đi, làm sao có kết cục tốt?”

Thẩm Tiêu cau mày suy tư, trầm giọng nói: “Chuyện này có chút khác thường, yêu quái bình thường tập kích người, sẽ lấy tinh túy huyết khí ngay tại chỗ, chưa từng nghe nói sẽ bắt sống đi, nếu... yêu quái có thói quen tích trữ thức ăn sống, như vậy ở nơi nào đó trong rừng rậm này, hẳn là có một sào huyết vô cùng lớn.”

Vạn Cát lập tức nói: “Thôn dân trốn trở về nói, con nhện từ vách đá bò xuống, phía dưới rất có khả năng chính là sào huyết của nó!”

Thẩm Tiêu rất bất ngờ, nhướn mày: “Có thôn dân trốn về? Ở đâu?”

“Là đồ tể trong thôn, nửa đường dùng dao chặt đứt tơ nhện chạy về.”

“Tại hạ muốn tự mình gặp người này, không biết có tiện không?”

Vạn Cát lập tức đứng lên: “Đạo trưởng chờ một chút, tôi sẽ gọi hắn tới.”

Nói xong, liền hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài.

Thẩm Tiêu tựa hồ cũng ngồi không yên, đứng dậy thông thả bước chân trong phòng, thì thảo tự nói: “Kỳ quái... Thật

kỳ quái...”

Hai người khác trong phòng trừng mắt nhìn hấn.

Thẩm Tiêu nói với hai người bọn họ: “Việc này quả nhiên là kỳ quái, nhện yêu rõ ràng nên kết lưới mà ở, sao lại chạy tới thôn tập kích thôn dân?”

Lâm Uyên im lặng lắc đầu, hấn không có ý kiến.

Thời Tiệp Ngư cẩn thận lau đi mảnh vụn thức ăn trên khoe miệng, cũng thành thật lắc đầu.

Thẩm Tiêu: “.....”

Rất buồn bực, với loại giác ngộ này của hai người, sao lại muốn cùng ta lên Linh Sơn chứ?

Thẩm Tiêu thở dài, nhìn Thời Tiệp Ngư, hỏi: “Lúc Tiêu Ngư mới vào cửa, phát hiện có gì không ổn?”

Tai báo của Lâm Uyên run lên, thì ra Thẩm Tiêu cũng nhận ra dị trạng vừa rồi của Tiệp Ngư.

Thời Tiệp Ngư hơi sững sờ, theo bản năng liếc mắt ra ngoài phòng, đề nặng giọng nói: “Cũng không có gì... Chỉ là vừa rồi, nhìn thấy mẹ của Vạn Cát, cảm thấy bà ấy và con nhện yêu kia có chút giống nhau.”

Thẩm Tiêu hơi sững sốt: “Giống sao?”

Một cái tử khí dữ tợn, một cái khỏe mạnh hồng nhuận, một cái tóc tai bù xù, một cái đoan trang hiền thực, cái này... Bất kể nhìn thế nào, hấn cũng nhìn không ra chỗ nào giống a.

Thời Tiệp Ngư hồi tưởng một lát, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, ngũ quan rất giống nhau.”

Thẩm Tiêu: “.....”

Ngũ quan? Con người đen trắng, sống mũi rạn nứt, đôi môi xanh tím.....

Nhưng về mặt Tiệp Ngự nghiêm túc, Thẩm Tiêu không khỏi sinh ra hoài nghi: “Anh vẫn chưa nhận ra bất kỳ yêu khí nào, chẳng lẽ là đối phương tu vi cao thâm, ngăn chặn yêu khí?...”

Hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Uyên, hỏi: “Em có nhận ra không?”

Lâm Uyên lắc đầu.

Sau khi lắc đầu, tựa hồ cảm thấy không đủ rõ ràng, lại bổ sung một câu: “Người bình thường.”

Thẩm Tiêu thở phào nhẹ nhõm. Cảm quan của yêu thú nhạy bén dị thường, nếu như Lâm Uyên cũng cho rằng đối phương là người bình thường, vậy hẳn là không sai được.

“Thôi, yêu vật sẽ bắt chước tiếng người, cũng sẽ bắt chước bộ dáng người, có lẽ là con nhện yêu kia ở địa phương nào gặp qua mẹ của Vạn Cát, cho nên có chút tương tự đi.”

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân vội vã, ba người nhìn lại, thấy Vạn Cát dẫn một đại hán mập mạp đi vào sân.

Vạn Cát còn chưa bước qua ngưỡng cửa, đã khẩn cấp nói với Thẩm Tiêu: “Đây chính là Đồ Tể mà tôi đề cập với ngài, hắn nửa tháng trước bị yêu quái bắt đi, may mắn chạy thoát được nửa đường!”

Tên đồ tể kia lưng hùm vai gấu, vừa đen vừa khỏe, lúc rảo bước tiến vào cửa phòng gần như chặn hết ánh sáng bên ngoài, nhưng tướng mạo cũng rất thật thà, vừa thấy Thẩm Tiêu liền khom người thở dài: “Bái kiến đạo trưởng...”

“Không cần đa lễ.” Thẩm Tiêu phát tay, hỏi Đồ Tể: “Người thoát hiểm như thế nào, có thể nói tỉ mỉ cho chúng ta một chút không? Sào huyết của yêu quái kia cũng nói một chút.”

Nam chủ: Cô ấy lại bắt đầu ăn... bộ dạng không dễ nuôi
lắm.

Chương 32. 1. Thế giới yêu quái (17)

Nhắc tới lần trải qua đó, đồ tể lòng vẫn còn sợ hãi: “Đêm hôm đó, ta nghe thấy trong nhà chó một mực sủa, liền biết nhất định là yêu quái tới, vốn định trốn ở trong phòng không đi ra ngoài, nhưng là nghe thấy sát vách Thúy Nương đang kêu cứu mạng, còn có tiếng khóc đê đê cô, ta lúc ấy nhịn không nổi, nghĩ không bằng cùng yêu quái liều mạng đi, liền cầm một thanh đao mổ heo đi ra ngoài.” —

Tên đồ tể hộc mắt ửng đỏ, dừng một chút, cắn răng nói: “Yêu quái này thật vô nhân tính! Bắt đi đê đê và lão phụ thân sáu mươi tuổi của Thúy Nương, ta chỉ kịp cứu đê đê của Thúy Nương, đã bị yêu quái dùng tơ nhện quấn lấy hai chân. Yêu quái kia kéo ta và lão phụ thân của Thúy Nương vào trong rừng rậm, dọc theo đường đi ta dùng đao mổ heo dùng sức bỏ tơ nhện, chỉ bỏ vài cái liền không còn khí lực, hai chân không có tri giác, người cũng trở nên hỗn loạn, vốn tưởng rằng mình khẳng định sống không được, không nghĩ tới nửa đường bị một đoạn chạc cây làm kẹt lại, yêu quái kia sốt ruột trở về sào huyệt, ngay cả tơ nhện bị kéo đứt cũng không biết.”

Đồ tể cười khỏ, thập phần cảm khái, “Coi như ta mạng lớn, ở trong rừng cây nằm cả đêm, đợi đến ngày hôm sau tỉnh lại, dùng hai tay còn có thể hoạt động bò trở về thôn, lại dưỡng bảy tám ngày, hai cái chân mới miễn cưỡng có thể đi lại.”

Thẩm Tiêu nghe xong, cẩn thận hỏi cậu: “Có thể nhìn chân các hạ một chút không?”

“Đạo trưởng cứ việc nhìn.” Đồ tể vén vạt áo lên, khom lưng kéo ống quần lên, lộ ra một đôi chân to, đầy lông.

Lông chân quá dày, Thảm Tiêu không nhìn ra manh mối gì, liền bắt mạch cho đồ tể, trầm ngâm một lát sau nói: “Dư độc chưa rõ, ngược lại không nghiêm trọng, ta kê mấy vị thuốc, người trở về dùng hai ba ngày, hẳn là có thể khỏi hẳn.”

Đồ tể giật mình nói: “Đạo trưởng có thể giải độc này?!”

Thảm Tiêu khẽ gật đầu: “Độc này không trí mạng, nếu trúng độc nhẹ, cho dù không dùng thuốc cũng có thể tự hồi phục.”

Đồ tể vui mừng quá đổi, vội thở dài hành lễ với Thảm Tiêu: “Đạo trưởng là thần tiên sống! xin đạo trưởng cứu đệ đệ của Thúy Nương, đứa bé kia mặc dù được ta cứu, nhưng vẫn xụi lơ trên giường, ngay cả uống nước ăn cháo cũng cực kỳ gian nan, xin đạo trưởng cứu nó!”

Đối với chuyện cứu người, Thảm Tiêu đương nhiên là nghĩa bất dung từ, lập tức nói: “Người dẫn đường trước đi.”

Thảm Tiêu đi cứu người, Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên đương nhiên cũng muốn đi theo.

Thôn dân vây quanh ngoài viện nhìn thấy bọn họ đi ra, tất cả đều tò mò đuổi theo, bất tri bất giác liền trùng trùng điệp điệp một đám người lớn.

Đến nhà Thúy Nương, lục tục lại có thôn dân khác mang bệnh nhân trong nhà tới, người trúng độc trong thôn không ít, Thảm Tiêu lần lượt bắt mạch, bên ngoài xếp thành hàng dài.

Loại chuyện chữa bệnh giải độc này, Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên đều không giúp được gì, trong phòng toàn là bệnh nhân, hai người bọn họ dứt khoát đi ra, ở bên ngoài chờ Thảm Tiêu.

Sát vách nhà này chính là nhà Đồ Tể, trước cửa có một con chó màu vàng đất, đối với Lâm Uyên vô cùng sợ hãi, cụp đuôi núp dưới chân tường.

Thời Tiện Ngư thích động vật nhỏ, lại gần sờ sờ đầu chó, gãi gãi mặt chó, con chó kia liền không có tiền đồ vẫy đuôi lên, sờ thêm vài cái, ngay cả bụng cũng lật qua, mặc cho Thời Tiện Ngư sờ tận hứng.

Lâm Uyên ở cách đó không xa yên lặng nhìn.

Yên lặng nhìn.

Nhìn xem.....

Dư quang thoáng nhìn bóng dáng của mình trên mặt đất, cái đuôi buông xuống, hiện ra hơi có vẻ tịch mịch.

Lâm Uyên: “”

.....

Chương 33. 1. Thế giới yêu quái (18)

Lạch cạch.

Đột nhiên một khối bùn ném tới, nện vào trên người hắn, đạo phục màu trắng có thêm một vết bẩn nhàn nhạt.

Lâm Uyên quay đầu nhìn qua, mấy đứa trẻ trên tường cuống quýt rút đầu xuống, tự cho là trốn được bí mật, đầu tường lại lộ ra một nửa bím tóc hướng lên trời.

Bắt đầu từ vừa rồi vẫn lén lút ở nơi đó, bởi vì cảm thấy không có tính uy hiếp, cho nên Lâm Uyên chưa từng né tránh, đập cũng liền đập, không đau không ngứa.

“Ai ở đó?” Thời Tiện Ngư kinh ngạc đứng dậy, vài bước vòng qua tường bên kia, nhìn thấy mấy đứa trẻ, càng giật mình: “Các người vì sao ném người vậy?”

Bọn nhỏ tựa như một trận gió toàn bộ chạy, chỉ còn lại một cái đầu lĩnh nam hài, thở phì phò tại chỗ dậm chân: “Các người chạy cái gì!”

Thời Tiện Ngư sững sờ, sau khi vào thôn bọn họ vẫn được thôn dân lễ ngộ, cũng không biết những tiểu hài tử này sẽ coi Lâm Uyên là yêu quái.

“Hắn là yêu thú, không phải yêu quái.” Thời Tiện Ngư sửa lại cậu bé.

“Yêu thú cũng là yêu! Cùng yêu quái giống nhau!..” Tiểu nam hài không phục kêu gào.

Thời Tiện Ngư nói: “Không giống.”

“Giống nhau!” Cậu bé chỉ vào chân dưới quần áo Lâm Uyên, ngây thơ than thở, “Móng vuốt của hắc ta lớn như vậy! Còn nhiều lông như vậy! Hắc ta chính là yêu quái! Đúng vậy!!!”

Thời Tiệp Ngự cảm thấy khó xử, cô không phải người của thế giới này, không biết nên định nghĩa yêu thú và yêu quái khác nhau như thế nào, mặc dù cô biết định nghĩa, chỉ sợ cũng rất khó giải thích rõ ràng với đứa bé này vài câu.

“Hắc không phải yêu quái.” Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, nói, “Người lợi hại đều như vậy, vừa thô vừa to, lông lại nhiều.”

“Người gạt người!”, Cậu bé không mắc mưu.

Thời Tiệp Ngự nghiêm túc nói: “Thật đấy, không tin người đi xem chân của tên đồ tể, có phải vừa thô vừa có rất nhiều lông hay không, thôn các người chỉ có tên đồ tể sống sót trở về, chẳng lẽ hắc không lợi hại?”

Tiểu nam hài bị cô hù dọa, trên mặt hiện ra chần chờ.

Thời Tiệp Ngự lại chỉ vào bàn chân dính đầy bùn của hắc, nói: “Người xem, nhỏ như vậy, ngay cả một cọng lông cũng không có, vừa nhìn liền không lợi hại.”

Cậu bé hoảng hốt cúi đầu nhìn mình, phát hiện chân mình so với Lâm Uyên, quả thật rất nhỏ rất trơn, mắt đỏ lên, mũi cay cay, lòng tự trọng đột nhiên sụp đổ, oa một tiếng khóc lớn, xoay người chạy!

Thời Tiệp Ngự ngạc nhiên nhìn hắc chạy xa, trong lúc nhất thời có chút luống cuống, theo bản năng nhìn quanh bốn phía — hoàn hảo, các thôn dân đều vội vàng xếp hàng tìm Thẩm Tiêu xem bệnh, không ai chú ý bên này.

Cô ngượng ngùng nhìn về phía Lâm Uyên, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Em không khi dễ cậu bé ấy.”

Lâm Uyên gật đầu, đôi mắt màu vàng sáng ngời nhìn cô: “Ừ, không có bắt nạt.”

.....

Chạng vạng tối, cha mẹ cậu bé dẫn con đến nhà trưởng thôn, nói muốn xin lỗi Lâm Uyên.

Các thôn dân đều biết Thảm Tiêu muốn giúp thôn trừ yêu, Lâm Uyên và Thảm Tiêu cùng một đường, đương nhiên không thể đắc tội, biết được con mình gây họa, cơm cũng không kịp ăn, vô cùng lo lắng liền tới.

Lâm Uyên không thềm đề ý những chuyện này, cũng sẽ không so đo với một đứa trẻ, có điều, sau khi Thảm Tiêu biết chuyện này, lại trình trọng gọi cậu bé đến trước mặt, nói với cậu: “Con còn nhỏ, đã biết trừ bạo an lương, tấm lòng son này đáng quý.”

Tiểu nam hài được khích lệ, nhất thời ưỡn ngực.

Thảm Tiêu lại nói: “Nhưng con sai ở chỗ không phân tốt xấu, oan uổng người vô tội, cha mẹ con dẫn con tới đây xin lỗi, có lẽ là lo lắng đắc tội với ta, nhưng con nhất định phải nhớ kỹ, con tới xin lỗi, chỉ vì con làm sai chuyện, con hiểu không?”

Chương 34. 1. Thế giới yêu quái (19)

Bộ ngực nhỏ vừa ưỡn lên của cậu bé sụp xuống, lúng túng gật đầu, sau đó chuyển bước, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Uyên, cúi đầu nói: “Xin lỗi.”

Lâm Uyên: “.....”

Hắn trầm mặc, Thẩm Tiêu coi như hắn chấp nhận lời xin lỗi.

Thẩm đạo trưởng tiếp tục dạy cậu bé: “Trên đời này có người, có tiên, có yêu, có thú, có tinh linh quỷ quái, biết phân biệt bọn họ thế nào không?”

Cậu bé chậm rãi lắc đầu.

Thẩm Tiêu nói: “Vô luận là người hay yêu, là tiên hay ma, thời kỳ thượng cổ đều hỗn hợp cùng một chỗ, khó có thể phân biệt, giống như tổ tiên của chúng ta, Thần Nông thì là đầu trâu thân người, Phục Hi thì là đuôi rắn thân người, nhưng chẳng lẽ chúng ta bởi vì bọn họ có đầu trâu và đuôi rắn, liền hô đánh hô giết sao? Chờ sau này con trưởng thành, sẽ chậm rãi hiểu được, học được phân biệt yêu quái không tính là bản lĩnh gì, có thể phân biệt chính xác thiện ác, mới là bản lĩnh lợi hại nhất.”

Cậu bé nghe được cái hiểu cái không, sững sờ gật đầu.

Cha mẹ phía sau nhẹ nhàng đẩy hắn hai cái: “Còn không mau cảm ơn đạo trưởng dạy bảo? Có thể được đạo trưởng chỉ điểm, là bao nhiêu tạo hóa! Người còn ngốc đứng làm cái gì, đi dập đầu với đạo trưởng.”

Cậu bé bị cha mẹ đẩy có chút khó xử, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, quật cường mím môi.

Thẩm Tiêu nhíu mày: “Làm cha mẹ ngày thường cũng phải cẩn thận lời nói việc làm mới được.”

Hai vợ chồng trên mặt nguyệt nguyệt cười.

“Được rồi, trở về đi.” Thẩm Tiêu thản nhiên nói, “Nhớ buổi tối đóng chặt cửa, đêm nay do chúng tôi gác đêm, mọi người an tâm nghỉ ngơi, không cần quá mức lo lắng.”

Họ cảm ơn và rời đi cùng với đứa trẻ.

Thẩm Tiêu nhìn bóng lưng người một nhà này, im lặng thờ dài.

.....

Ban đêm rất nhanh đã tới, các thôn dân dựa theo Thâm đạo trưởng phân phó, ở trong thôn mấy chỗ đất trống chất đống cỏ khô thật cao, một khi nhện yêu đến, Thẩm Tiêu sẽ nghĩ cách đốt đống cỏ khô này.

Hắn vẫn cho rằng hỏa là phương thức công kích tốt nhất, lần trước sử dụng không có hiệu quả, hẳn là hỏa không đủ vượng, ánh sáng cũng không đủ mạnh.

Tất cả thôn dân đều đóng cửa sổ lại, các nhà các hộ tất cả đều im lặng, trong bụi cỏ thỉnh thoảng xẹt qua côn trùng không biết tên, mang đến một trận tiếng sột soạt, đêm nay ngay cả tiếng gió cũng không có.

Không biết nhện có đến không...

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên tìm một chỗ dốc có địa thế khá cao, ngồi xuống gác đêm, đối với hai người bọn họ mà nói, cho dù vài đêm không ngủ cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến thân thể.

Thủ trong chốc lát, bốn phía không có chuyện gì phát sinh.

Lâm Uyên hỏi Thẩm Tiêu: “Tiểu Ngư, là người sao?”

Thẩm Tiêu bị hỏi đến sững sốt, khó hiểu nhìn về phía hắn: “Sao lại nói vậy...”

Lâm Uyên lại hỏi: “Em, là yêu thú?”

Thẩm Tiêu ước chừng hiểu được, Lâm Uyên hẳn là nghe xong những lời mình nói hôm nay, cho nên có cảm xúc.

“Em đương nhiên là yêu thú, cô ấy cũng đúng là người, bất quá hai người các ngươi đều rất kỳ quái, một người mất trí nhớ, người kia nói không nói rõ lai lịch của mình.” Thẩm Tiêu hỏi: “Em vì sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?”

Lâm Uyên trầm mặc một lát, nói: “Cô ấy, thích em.”

Thẩm đạo trưởng: “???”

Lời này đột nhiên xuất hiện, không đầu không đuôi, làm cho người ta ngoài kinh ngạc lại có chút buồn cười, Thẩm Tiêu nói: “Em ngay cả nói cũng không rõ ràng, liền xác định cô ấy thích em?”

Khóe miệng Lâm Uyên nhếch lên, lại có chút đắc ý, trả lời: “Cô ấy khen em, có lông.”

Thẩm đạo trưởng nghe vậy bật cười: “Thì ra là khen em, anh còn tưởng em nói cô ấy yêu em. Em là yêu thú.”

Yêu thú cùng người thủy chung là có khác nhau.

Lâm Uyên nhú mày: “Em đã nói rồi, có thể, sống lộn xộn.”

Thẩm Tiêu không đồng ý lắm, “Hơn nữa theo anh được biết, bộ tộc yêu thú cũng không có bạn đời cố định, bình thường mỗi lần đổi môi trường sống, sẽ tìm bạn đời mới, em xác định Tiểu Ngư có thể chấp nhận sao?”

Lâm Uyên giật mình, sau đó trầm mặc xuống, hai đầu lông mày mơn hờ lộ ra khổ não.

Thẩm Tiêu giờ tay vỗ nhẹ vai hắn, khuyên nhủ: “Vẫn là chờ em khôi phục trí nhớ, bàn bạc kỹ hơn đi”

Lâm Uyên suy tư, chậm rãi gật đầu.....

.....

Nam chủ: Cô ấy khen tôi... vừa thô vừa to vừa nhiều lông.

Chương 35. 1. Thế giới yêu quái (20)

Một đêm vô sự.

Yêu quái không xuất hiện, Thảm Tiêu tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, từ trong miệng Vạn Cát biết được con nhện yêu kia cứ cách bốn năm ngày mới xuất hiện, hắn quyết định thật nhanh đi tới sào huyết.

Có đồ tể cung cấp manh mối, bọn họ rất nhanh tìm được một đoạn vách đá kia.

Vách đá không cao lắm, nhưng địa thế nơi này hơi nhô lên, che khuất ánh mặt trời, cho nên, dưới vách đá âm u ẩm ướt, giống như một cái hố sâu nứt ra.

Trong hố sâu có một chỗ phủ kín tơ trắng, chột nhìn liền chôn thi hài động vật cỡ lớn nào đó mọc meo, mọc lông thật dày.

Thảm Tiêu ném một đám lửa xuống, sợi trắng bị đốt thành một bãi bùn đen, nhưng phía dưới quá ẩm ướt, ngọn lửa chỉ cháy một lát đã tắt.

Hắn dứt khoát nhảy xuống, dùng trường kiếm đẩy lớp tơ nhện thật dày kia ra, ngửa đầu nói với Lâm Uyên và Thời Tiệp Ngư: “Nơi này có một huyết động, hẳn là sào huyết của yêu quái, các người xuống đi.”

Nói xong, Thảm Tiêu bỗng nhiên ý thức đến lúc đó Tiệp Ngư là một cô bé nũng nịu, chỉ sợ không có biện pháp xuống dưới.

Bằng không..... để Lâm Uyên giúp một tay?

Ánh mắt Thẩm Tiêu dừng ở trên người Lâm Uyên, trong lòng cảm thấy tiểu tử này có chút ngốc, cũng không biết lát nữa hắn sẽ cõng người xuống, hay là ôm xuống? Dù sao, lưng và ôm, diện tích và bộ phận tiếp xúc thân thể, đều không giống nhau.

Đang nghĩ ngợi, Thời Tiễn Ngư cười dê xoạch một tiếng liền nhảy xuống, rất lưu loát.

Thẩm Tiêu: “.....”

Tính sai rồi. Đã quên dê là quái vật leo núi, vách đá nhỏ như vậy tự nhiên không thành vấn đề.

Lâm Uyên sau đó cũng thoải mái nhảy xuống, sau khi rơi xuống đất thấy vẻ mặt Thẩm Tiêu vi diệu, nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Tiêu lắc đầu: “Vô sự, chúng ta vào đi, vừa rồi tôi đã điều tra qua, bên trong không có yêu khí, chắc hẳn lúc này con nhện yêu kia không ở trong sào huyệt.”

Ba người tránh cửa động tơ trắng, cẩn thận đi vào.

Trong động tối tăm không ánh sáng, Thẩm Tiêu đốt một tấm hỏa phù, chiếu sáng bốn phía – bên trong rất lớn, lại có mùi tanh ẩm ướt, trên mặt đất không nhìn thấy tơ trắng, chỉ có một ít bùn đất và nham thạch. Nói vậy tầng tơ trắng thật dày bên ngoài kia là vì phòng hộ lãnh địa.

Cách đó không xa còn có một ít nhộng màu trắng, bởi vì ánh sáng có hạn, nhìn không rõ.

Thẩm Tiêu thúc giục chú pháp, làm cho hỏa phù thiêu đốt càng vượng, cũng chiếu càng xa.

Hắn đi lên phía trước xem xét, cau mày, phía trước nhộng trắng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày, hắn đi thẳng

đến cuối huyết động, sắc mặt dần dần xanh mét! Chỉ vì trong những con nhộng trắng này, tất cả đều là một thôn dân vô tội!

Những thôn dân này cả người bị tơ trắng bao phủ, chỉ lộ ra khuôn mặt trầm lặng, mỗi một khuôn mặt đều là màu trắng bệch, miệng mũi phủ kín vết cào và vết bầm, nhìn không thấy một tia sức sống.

Thẩm Tiêu giận không kèm được, gần như nghiến răng, nghiến lợi nói: “Yêu này làm xằng làm bậy đến mức này, nếu không trừ đi, khó tiêu đại hận trong lòng ta!”

Lâm Uyên dừng lại bên một con nhộng trắng, ngồi xổm xuống nhìn: “... còn sống.”

“Cái gì?”, Thẩm Tiêu sững sờ, lập tức đi tới, khom lưng thử hơi thở của người trong nhộng, quả thật còn có hơi thở yếu ớt!

Thẩm Tiêu lại đi kiểm tra những con nhộng trắng khác gần đó, liên tiếp kiểm tra hơn hai mươi con, phát hiện ba người sống sót.

Tim hẫng như đèn lên bàn thạch, vừa nghĩ tới dân chúng vô tội gặp đại nạn này, trong lòng nặng nề đến khó có thể nói rõ: “Tơ nhện bản thân độc tính không lớn, sẽ chỉ làm cho thân thể tê liệt, những người này là tươi sống bị chết đói, chết khát”.

Thời Tiệp Ngư nhìn sắc mặt hẫng thật sự quá khó coi, nhỏ giọng trấn an hẫng: “... Cũng may trước khi chết, bọn họ hẫng là không chịu khổ, người rơi vào hôn mê sâu sẽ không có bất kỳ cảm giác gì.”

Chương 36. 1. Thế giới yêu quái (21)

Thẩm Tiêu lắc đầu thở dài: “Yêu vật này quả thực rất đáng hận, đã không lấy tinh túy huyết khí của người sống, vì sao lại bắt những người vô tội này đến tra tấn!”

Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên đều không lên tiếng.

Hành động của nhện yêu quả thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, bắt người lại không ăn, toàn bộ bọc thành kén giăng ở huyết động, là đạo lý gì?

Thẩm Tiêu dùng kiếm xé sợi trắng thật dày ra, thôn dân bên trong tựa như tử thi, làn da dưới sợi trắng xanh tím mà sưng tấy, quần áo trên người tất cả đều dính ướt, khiến Thẩm Tiêu khó có thể xác định độc tính nông sâu.

Hắn nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Phải nghĩ biện pháp đem những người còn sống này mang về.”

Thời Tiện Ngư mím môi, nhìn ra ngoài hang động, chần chờ hỏi: “Các anh có nghe thấy không...”

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên đều sửng sốt, không hẹn mà cùng nhìn về phía Thời Tiện Ngư.

“Em lại nghe thấy tiếng đó?”, Thẩm Tiêu theo bản năng nắm chặt kiếm trong tay.

Thời Tiện Ngư cũng có chút mê man, mình rõ ràng nghe được rất rõ ràng, vì sao hai người bọn họ hình như đều không nghe thấy?

Cô gật đầu, nhỏ giọng nói: “Cũng giống như lần trước, vẫn luôn gọi trẻ con, các anh không nghe thấy sao?... Các anh nghe, lại gọi nữa rồi.”

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên lại ngưng thần lắng nghe, lần này rốt cuộc cũng nghe được một ít động tĩnh, đó là tiếng bò sát đi lại trong bụi cỏ, còn có tiếng gào thét gần như thở dốc, cũng không nghe thấy cái gì “trẻ con.”

“Con nhện quái kia sắp trở lại”. Thẩm Tiêu nhìn chung quanh một vòng, cau mày nói: “Nếu bắt giết nó ở đây, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thôn dân, chúng ta tìm chỗ trốn trước, sau đó mới tìm cơ hội.”

Hang động nơi này không thiếu địa phương, rất nhiều nham thạch không bằng phẳng cùng lõm xuống khe đá, đều có thể cung cấp yểm hộ.

Ba người đều tự tìm chỗ trốn, duy chỉ có dê không tiện trốn, cuối cùng Thời Tiệp Ngư để dê sừng lớn nằm trong góc, xa xa nhìn qua, dê màu trắng ngược lại không kém mấy so với nhộng kén kia.

Thẩm Tiêu tắt hỏa phù, huyết động biến thành một mảnh tối tăm, chỉ có chỗ cửa động hơi có ánh sáng chiếu vào.

Thời Tiệp Ngư núp sau một tảng đá, nghe thấy thanh âm kia càng ngày càng gần, tim cũng đập thành thịch theo, lại nghĩ đến thanh âm này rất có thể chỉ có một mình mình có thể nghe thấy, liền càng không khống chế được nổi da gà...

“Hài tử..... Hài tử của ta..... Hài tử a.....”

Giọng nữ u oán càng ngày càng gần, kèm theo tiếng động vật chân đốt bò sát.

“Hài tử..... Ăn đi, ăn đi.....”

Rầm rầm.

Giống như có thứ gì đó rơi xuống, sột soạt, sột soạt.....

Thời Tiệp Ngự nhin không được thò nửa cái đầu ra, len len liếc mắt.

Chỉ một cái nhìn này, liền khiến cho ánh mắt của cô mãnh liệt mở to, khó có thể hình dung ác hàn cảm từ đầu lan tràn tới chân! Cả người cô cứng đờ!

Cô ấy thấy con quỷ nhện đó đang cho con nhộng ăn!

Nó lại coi những con nhộng kia như những đứa trẻ, cho dân làng ăn rất nhiều sâu bướm, giun đất, rết độc bọ cạp! Sâu nửa chết nửa sống ở trên mặt thôn dân vắn vẹo giãy dụa, một ít rơi trên mặt đất, một ít bò vào mũi, còn có một ít chui vào trong mí mắt! Thậm chí còn có con bọ cánh cứng còn lại một nửa kia, lưu lại mủ màu xanh lá cây trên làn da trắng bệch.

Thời Tiệp Ngự suýt nữa muốn ói!

Cô ấy ghét bọ! Càng ghét côn trùng còn lại nửa đoạn!

Nhện yêu giống như một người mẹ cẩn thận, liên tiếp cho hai con nhộng ăn, cho những người đó ăn đến căng phồng trong miệng, mới rút cục rời khỏi sào huyết, tiếp tục kiếm ăn cho bọn nhỏ.

Đợi đến khi nhện yêu hoàn toàn rời đi, ba người trốn trong bóng tối đi ra, sắc mặt đều rất khó coi.

Thẩm Tiêu đen mặt trầm xuống đi tới bên cạnh nhộng vừa mới được cho ăn, một tay cậu bóp chặt mặt thôn dân kia, buộc đối phương há miệng, sau đó dùng tay kia thò vào móc sâu bên trong.

Chương 37. 1. Thế giới yêu quái (22)

Có chút sâu là chết, có chút sâu là sống, vừa mọc ra bò loạn đầy đất, bị Thảm Tiêu dùng một trương hỏa phù đốt sạch sẽ.

Khí tức thôn dân càng ngày càng yếu ớt.

“Chúng ta phải mau chóng đưa những thôn dân còn sống này về.” Thảm Tiêu nói: “Nếu không, lại bị yêu quái kia giày vò vài lần, mấy thôn dân này cũng không sống nổi.”

Thời Tiễn Ngư chịu đựng buồn nôn gật đầu: “Vây, nhanh lên một chút đi...”

Việc này cô không giúp được gì, trong dạ dày phiên giang đảo hải, thừa dịp còn chưa nôn, cô cười dê nhanh chóng đi ra ngoài, cũng miễn cho cho cản trở bọn họ.

Thảm Tiêu và Lâm Uyên cứu những thôn dân còn lại một hơi ra, trước tiên đưa từng thôn dân ra ngoài rừng rậm, sau đó bảo thôn dân mang cáng cứu thương đến, cùng nhau khiêng về trong thôn.

Thời gian những người này bị tơ trắng trói buộc quá dài, độc tố nhập vào cơ thể quá sâu, Thảm Tiêu tuy rằng kê đơn thuốc, lại sợ dược lực của thảo dược bình thường không đủ, lại lấy ra mấy quả Bách Linh Quả quý giá sát cho bọn họ ăn vào, mới thoáng yên tâm.

Bận rộn cả ngày, vừa cứu người vừa chữa bệnh, đến buổi tối hắn vẫn không dám có nửa điểm thả lỏng, con nhện yêu kia phát hiện “hài tử” của mình thiếu mấy cái, nhất định sẽ tới tìm.

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên lại một đêm không ngủ, thần kinh căng thẳng canh giữ cả đêm.

Con nhện không xuất hiện.

Đợi đến bình minh ngày hôm sau, Vạn Cát tìm được Thẩm Tiêu, suy đoán: “Bên ngoài Hắc Uyên Sâm Lâm không chỉ có một thôn chúng ta, yêu quái kia tối hôm qua có lẽ đã đi thôn khác, nếu đạo trưởng cần, ta có thể gọi người đến thôn bên cạnh tìm hiểu tin tức.”

Thẩm Tiêu nhíu mày suy tư, một lát sau nói: “Hôm nay tìm hiểu tin tức không có ý nghĩa gì, mặc dù biết tối hôm qua nó đi đâu, cũng không thể phán đoán tối nay nó sẽ đi đâu.”

Vạn Cát nghe xong, nhất thời cũng không có chủ ý.

Thẩm Tiêu đi tới đi lui trong phòng, trầm ngâm không nói.

Hắn và Lâm Uyên cho dù thể lực hơn người, cũng không thể cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, bọn họ cũng có lúc nghỉ ngơi, nhưng nhện yêu lại tùy thời tùy khắc có thể uy hiếp an toàn của thôn dân...

“Nếu có thể dẫn nó ra thì dễ đối phó rồi...” Thẩm Tiêu thì thào tự nói.

Vạn Cát hỏi: “Chúng ta có thể ôm cây đợi thỏ ở gần sào huyết không?”

Thẩm Tiêu lắc đầu: “Địa thế nơi đó đối với yêu quái có lợi, không dễ đối phó, hơn nữa cũng dễ dàng để nó chạy trốn, tốt nhất có thể thiết lập một cái bẫy, lại dẫn nó xuất hiện...”

Vạn Cát mặt lộ vẻ khó xử: “Mỗi lần nó đến thôn, không hề có dấu hiệu...”

Thẩm Tiêu cũng khó xử, hắn học qua mấy trận pháp đuổi yêu, nhưng chưa từng học qua làm sao đưa tới yêu quái.

Thời Tiện Ngư ngồi ở một bên, thấy tất cả mọi người trầm mặc không nói, chần chờ giơ tay lên hỏi: “VẬY... giả làm trẻ con thì sao?”

Thẩm Tiêu ngẩn người, quay đầu nhìn cô: “Giả làm trẻ con? Đây là ý gì?”

Thời Tiện Ngư chậm rãi rút tay về, không xác định nói: “Nó không phải vẫn luôn tìm hài tử sao, cho nên em đã nghĩ, gọi nó vài tiếng mẫu thân, nói không chừng có thể được?”

Trong lòng Thẩm Tiêu khẽ động, cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện được, lập tức hỏi Vạn Cát: “Trong thôn có nhà bỏ hoang không?”

Vạn Cát sững sờ hai giây, trả lời: “Nhà thợ săn kia có được không? Trong nhà thợ săn đã không còn ai ở, nhà ở phía đông thôn.”

Thẩm Tiêu phân phó nói: “Bây giờ người đi triệu tập người, để mọi người ở bốn phía phòng ốc treo củi lửa củi khô, đêm nay chúng ta liền thử đưa nhện yêu tới!”

Vạn Cát một chút cũng không dám chậm trễ, lập tức ra cửa triệu tập nhân thủ —

Chương 38. 1. Thế giới yêu quái (23)

Ban đêm nguyệt hắc phong cao, là thời điểm hàng yêu trù ma.

Ba người ẩn thân trong căn phòng trống của thợ săn, lẳng lặng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ leo lên ngọn cây.

Mặc dù Thẩm Tiêu đồng ý với biện pháp của Thời Tiệp Ngư, nhưng chuyện đến trước mắt, lại có chút không xác định, hần hỏi lại Thời Tiệp Ngư: “Em thật sự không nghe lầm?”

“Ừ, lần nào nó cũng kêu.” Thời Tiệp Ngư gật đầu, lại nghiêm túc nói với Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, có phải con nhện này từng sinh một ổ nhện con, bị thôn dân không cẩn thận giẫm chết, sau đó nhện tu luyện thành nhện yêu, hận cũ khó tiêu, vì vậy tìm thôn dân báo thù?”

Thẩm Tiêu: “Cái này.....”

Thời Tiệp Ngư cảm thấy suy luận của mình rất logic, tiếp tục phân tích: “Cho nên nó không ăn thịt những thôn dân kia, mà nuôi bọn họ như nhện con, nhưng thôn dân dù sao cũng không phải nhện, không thể ăn những độc trùng kia, một thời gian sau liền suy yếu mà chết, nhện yêu không thể không trở về thôn lần nữa, tìm kiếm hài tử mới mang về sào huyệt chăn nuôi.”

Thời Tiệp Ngư dùng quyền anh chưởng: “Em thấy, tám chín phần mười là có chuyện như vậy!”

Thẩm Tiêu: “.....”

Lâm Uyên ở một bên gật đầu: “Đúng.”

Thẩm Tiêu không cách nào trầm mặc nữa, nói: “Nhện cũng không có thói quen cho ấu trùng ăn, nhện cái không chỉ không quan tâm đến sống chết của nhện con, có lúc còn ăn hết nhện con mình sinh ra để bổ sung dinh dưỡng, Tiểu Ngư, hận cũ mà em nói khó tiêu, không thể thành lập.”

Thời Tiện Ngư ngẩn người: “VẬY, có lẽ là nhện yêu và nhện bình thường không giống nhau?”

Thẩm Tiêu đỡ trán, thở dài: “Chúng ta nên nghĩ cách đưa nhện tới trước đây, trời tối rồi.”

Hai gò má Thời Tiện Ngư hơi nóng, có chút ngượng ngùng nhìn hắn, lại nhìn Lâm Uyên bên cạnh: “Khụ... VẬY, bây giờ em bắt đầu kêu?”

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên cùng gật đầu.

Thế là Thời Tiện Ngư hắng giọng, bắt đầu hô: “Mẹ... Khụ, sai rồi, làm lại, mẫu thân... ời...”

Kêu vài tiếng, cô dừng lại, quay đầu hỏi Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, anh nói yêu quái sẽ bắt chước hình dạng con người, con nhện yêu kia đã gặp mẹ của Vạn Cát, cho nên trông giống nhau, nhưng nếu người mà con nhện yêu nhìn thấy trùng hợp là một người đàn ông thì sao?”

Thẩm Tiêu tu đạo nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp phải nghi vấn xảo quyệt như vậy.

“Chắc hẳn sẽ giống đàn ông.” Tâm tình hắn phức tạp nói.

“Nó chỉ trùng hợp bắt chước diện mạo của một người phụ nữ, nhưng bản thân nó, không thể nói đó là nhện đực?”

Thẩm Tiêu: “... Sẽ không.”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, vì nghiêm cẩn, cô cảm thấy không nên chỉ gọi mẫu thân, cũng cần thử gọi phụ thân một lần.

“Mẫu thân ơi... phụ thân ơi...oi...oi...”

Thẩm Tiêu: “.....”

Lâm Uyên: “.....”

.....

Thời Tiện Ngư kêu rất nghiêm túc, cô thật sự hy vọng có thể đưa nhện tới, giúp thôn dân diệt trừ yêu quái này.

Cô cố ý nghẹn cổ họng, dùng thanh âm nhộn nhộn tinh tế gọi mẫu thân và gọi phụ thân, qua lại luân phiên, lặp đi lặp lại, kêu một lần lại một lần, thanh âm nghe không cẩn thận tựa như hài đồng bảy tám tuổi kia.

Rốt cục, lúc không biết hô bao nhiêu lần về sau, Thời Tiện Ngư nghe xa xa đáp lại —

“Hài tử! Hài tử của ta! Hài tử.....”

“Con nhện yêu đến rồi!” Thời Tiện Ngư vội vàng nói với Thẩm Tiêu và Lâm Uyên.

Lông mày Thẩm Tiêu ngưng trọng, trầm giọng nói: “Anh biết, anh cũng nghe thấy.”

Đây là lần đầu tiên nghe thấy nhện yêu thanh âm, trước đó vẫn là gần như quỷ quái gào thét cùng trầm thấp, hôm nay lại không biết vì sao, lại thật sự nghe thấy nhện yêu miệng phun tiếng người! Nó hô hài tử bằng giọng phụ nữ!

Chẳng lẽ đúng như Thời Tiện Ngư suy đoán, trên người nhện yêu này có oan khuất gì sao?!

Chương 39. 1. Thế giới yêu quái (24)

Thẩm Tiêu rút trường kiếm ra, hàn quang lóe lên, linh vũ màu xanh đong đưa theo, hắn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, ánh mắt trầm liễm mà thâm thúy.

Vô luận có oan khuất như thế nào... Nó đã phạm phải tội ác ngập trời, hôm nay, nó phải chết!

Thẩm Tiêu đặt trường kiếm trước người, hạ giọng nói: “Chờ nó vào, chúng ta lập tức châm lửa!”

Bùm!!!

Chân nhện mọc đầy lông cứng màu đen đột nhiên đâm thủng cửa sổ!

Thời Tiên Ngự sợ tới mức thiếu chút nữa kêu thành tiếng! Lâm Uyên cảm nhận được sự sợ hãi của cô, lập tức ôm cô vào lòng, nhanh chóng rời khỏi cửa sau!

Thẩm Tiêu cũng khẩn cấp lui về phía sau, một thanh hỏa phù đốt cháy dầu ở bốn góc phòng, cùng với củi và cỏ khô hùng hực thiêu đốt!

Hắn nhảy ra ngoài cửa, bấm ngón niêm chú, đang chuẩn bị đem nhện trong phòng thiêu chết, lại bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp!

Thẩm Tiêu cầm kiếm nhảy lên nóc nhà, mới phát hiện vừa rồi mình phóng hỏa không đúng lúc! Hơi sớm rồi! Nhện yêu còn chưa hoàn toàn vào nhà, lại ngửi được mùi hoả, hiện tại từ trong phòng lui ra!

Thẩm Tiêu thâm nghĩ không xong!

Hắn phải nhanh chóng nghĩ biện pháp đem nhện yêu bức vào trong nhà! Nếu không, một khi cho nó cơ hội phun tơ nhện, sẽ rất khó đối phó!

Nhưng mà hắn chỉ lo lắng một lát, bởi vì kế tiếp, nhện yêu bắt đầu không quan tâm va chạm cửa sổ, biết rõ bên trong đã cháy, lại một mặt gọi đứa nhỏ, một mặt vọt vào trong phòng!

Thừa dịp trời ban cơ hội này, Thẩm Tiêu thúc giục trận pháp - trong ngoài căn phòng này đã sớm thiết lập thiên la địa võng, chỉ cần nhện yêu đi vào, tuyệt đối không thể đi ra nữa.

Lửa từ cửa sổ tràn ra, thiêu đốt hết thảm xung quanh, theo Thẩm Tiêu ngoài phòng không ngừng niệm chú thi pháp, ngọn lửa càng cháy càng vượng, cho dù củi chuẩn bị trước đã sớm cháy hết, ngọn lửa này cũng không có xu thế tắt.

Dần dần, trong phòng tiếng giấy dựa và thanh âm biến mất.

Chỉ còn lại có tiếng ca ca thiêu đốt.

Thẩm Tiêu không dám sơ suất chút nào, khoanh chân ngồi xuống cách ngọn lửa không xa, tiếp tục niệm chú.

Lần ngồi này, chính là suốt một đêm.

Thời Tịch Ngự cùng Lâm Uyên canh giữ ở phía sau hắn, sau đó sắc trời dần sáng, xa xa bắt đầu lục tục xuất hiện thôn dân nhìn xung quanh, mọi người thân thiết muốn biết kết quả, không hẹn mà cùng tụ tập ở phụ cận nhà thợ săn, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm đạo trưởng thi pháp.

Lại đốt hồi lâu.....

Mặt trời lên cao, sắc mặt Thẩm Tiêu càng ngày càng kém, trán chảy mồ hôi. Tiêu hao pháp lực trong thời gian dài như vậy, khiến hắn hết sức.

Lúc này phụ cận đã tụ tập thôn dân toàn thôn, tất cả mọi người đang chờ một kết quả.

Thẩm Tiêu bắt đầu chậm rãi nín thở.

Ngọn lửa cháy trở nên ngắn và nhỏ hơn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, để lộ những tàn tích sau khi bị đốt cháy.

Nhà thợ săn, phòng ốc bỏ hoang đã triệt để không còn bộ dáng gì, trong phòng hết thảy bị toàn bộ thiêu hủy, chỉ còn bốn phía tường vây cháy khét, mà bên trong, là con nhện bị đốt thành tro bụi.

Thẩm Tiêu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt vui mừng.

Thôn dân cách đó không xa chậm rãi đi lên phía trước, một người tiếp một người, sau đó càng ngày càng nhiều, cơ hồ đem mảnh phế tích này chen chặt ních.

Mọi người lẳng lặng nhìn bộ thi hài yêu quái kia, một lát sau, bọn họ đồng thanh phát ra hoan hô!

Mỗi người đều tranh nhau chạy đến trước mặt Thẩm Tiêu dập đầu cúi đầu, cảm động đến rơi nước mắt!

“Cảm ơn đạo trưởng! Cảm ơn đạo trưởng!”

Chương 40. 1. Thế giới yêu quái (25)

Con nhện cuối cùng đã chết.

Mỗi họa tâm phúc quấy nhiễu thôn dân hơn nửa năm bị diệt trừ, cả thôn ăn mừng! Ngay cả người của mấy thôn xung quanh cũng đều chạy tới, nhao nhao đưa lên tiền bạc lương thực, đối với Thảm Tiêu ngàn ân vạn tạ, hận không thể đem hân làm thần tiên sống cung phụng!

Mấy thứ này Thảm Tiêu đương nhiên sẽ không nhận, nhưng nhiệt tình của các thôn dân khó có thể cự tuyệt, vì thế Thảm đạo trưởng tiên phong đạo cốt đặc biệt lưu lại, tham gia tiệc mừng công mà các thôn dân tổ chức cho bọn họ.

Phương thức biểu đạt vui sướng của người trong thôn chất phác như thế, thôn bên cạnh đưa bò, dê, súc vật tới, đồ tế tự mình giết, mọi người ở trên đất trống dựng lên lửa trại thật lớn, vây quanh lửa trại vừa hát vừa múa, rượu nước rau thịt không ngừng bùng ra, giống như lễ mừng năm mới.

Lâm Uyên ngồi ở trong bàn, yên lặng ăn thịt, dư quang liếc Thời Tiệp Ngư ở một bên, cô đang cầm một cái chân vịt gặm rất nghiêm túc.

Cảm giác miệng của cô thật nhỏ..... Hàm răng cũng nhỏ, cắn thịt vịt cổ sức xé rách, khoe miệng cùng cầm dính chút dầu mỡ, nhìn qua..... Thật đáng yêu.

Trái tim Lâm Uyên bỗng nhiên có chút loạn nhịp.

Thịt vịt hôm nay hơi già, hàm răng nhỏ của cô cắn không nổi cũng bình thường. Ánh mắt của anh dò xét một bàn thức

ăn, yên lặng cầm một con chim cút nướng, bắt động thanh sắc bỏ vào trong bát cô.

Sau khi Thời Tiện Ngư cắn vài miếng thịt vịt, tiếp tục ăn những thứ khác trong bát, cũng không chú ý nhiều hơn một con chim cút, chỉ cảm thấy “thịt vịt” trong miệng trở nên mềm hơn một chút, cô tỉ mỉ cạo xương, ăn sạch thịt.

Lâm Uyên cũng lấy cho mình một con chim cút, yên lặng ghi nhớ hương vị này... Ừ, cô thích ăn loại này.

“Này!”

Phía sau vang lên thanh âm của một đứa bé.

Lâm Uyên quay đầu nhìn, là cậu bé lần trước cầm bùn ném mình.

Tiểu nam hài ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trước mặt hắn, phảng phất rất có khí thế, nói: “Lần trước là ta không đúng, nhưng ta khuyên người tốt nhất không nên xem thường ta!”

Lâm Uyên: “.....”

Hắn đối với ngôn hành cử chỉ của nhân loại luôn luôn nửa biết nửa hiểu, cũng không có lòng hiếu kỳ gì, sau khi nghe xong lời nói của tiểu nam hài, thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía đồ ăn trên bàn, suy tư xem đĩa nào sẽ là món Thời Tiện Ngư thích ăn.

Tiểu nam hài bỗng nhiên không có cảm giác tồn tại!

Tức giận, sốt ruột, nhịn không được tiến lên hai bước, cách Lâm Uyên càng gần: “Này! Người cho ta thấy một chút đi!”

Lâm Uyên lại quay đầu lại, nhú mày nhìn cậu bé, ánh mắt nghi hoặc giống như đang nói: “Sao người còn chưa đi?”

Cậu bé giống như bị nhục nhĩ lớn lao, hai tay dùng sức nhắc ống quần lên, hét lớn một tiếng: “Người xem đi!!!”

Hai cái bắp chân đen thui.

Lâm Uyên: "...?"

Cậu bé dương dương đắc ý, xách ống quần khoe khoang nói: "Thế nào? Ta có phải rất lợi hại hay không? Chờ xem đi, sau này lông của ta sẽ càng nhiều!"

"Phốc! Ha ha ha ha ha!..." Thời Tiện Ngư bên cạnh cười phun ra.

Tiểu nam hài sững sờ, cúi đầu nhìn chân của mình, vẻ mặt lập tức kinh hoảng lên, hắn không nghĩ tới, lông chân mình tỉ mỉ vẽ, giờ phút này toàn bộ biến thành từng đoàn vết mực!

"Ta... lông của ta..." Hốc mắt cậu bé đỏ lên.

Thời Tiện Ngư nhin cười, từ chỗ ngồi đứng dậy, nắm tay cậu bé nói: "Đi, chị giúp em vẽ lại, lần này chờ mực khô sẽ đặt ống quần xuống".

Cậu bé chưa xót rơi lệ: "Nhà em đã không còn mực thừa."

Bình thường nông gia không cần đọc sách viết chữ, cũng sẽ không chuẩn bị quá nhiều giấy bút mực nghiên mực.

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: "Vạn Cát là người đọc sách, trong nhà hẳn định có bút mực, chúng ta đi mượn một chút để dùng, hắn là không sao."

Cậu bé lúc này mới ngừng khóc, cúi đầu đi theo phía sau Thời Tiện Ngư, cùng nhau đi về phía nhà trưởng thôn.

Lâm Uyên cũng muốn đi theo, bị mấy thôn dân uống đến hơi say ngăn cản —

Đạo trưởng, ta kính người một chén!.....

Đạo, đạo trưởng, tới uống!..... Uống thêm một chén nữa!

.....

Chương 41. 1. Thế giới yêu quái (26)

Mọi người hầu như đều ở bên ngoài ăn tiệc, trong nhà trường thôn cũng không có một bóng người, ngay cả người hầu cũng ra ngoài uống rượu.

Thời Tiện Ngư dẫn tiểu nam hài đi vào thư phòng của Vạn Cát, trên bàn bút, giấy, mực đầy đủ, cô vén tay áo lên mài mực, một bên mài, một bên tùy ý cùng tiểu nam hài trò chuyện

-

“Em tên là gì?”

“Em tên là Tiểu Mẫn.”

“A, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em 7 tuổi rồi! Có thể giúp gia đình làm việc, em rất lợi hại!”

“Ha ha ha đúng vậy, em thật lợi hại, thời điểm chị 7 tuổi chỉ biết khóc đấy.”

Thời Tiện Ngư mài mực xong, lấy bút lông chấm chấm, để cậu bé ngồi xuống ghế, hỏi cậu: “Em muốn lông chân ngắn hay lông chân dài?”

Cậu bé nhú mào: “Em muốn vừa thô vừa dài!”

Thời Tiện Ngư vui mừng khôn xiết: “Ha ha ha... Em còn rất tinh mắt đấy, vậy em đừng nhúc nhích, chị sẽ bắt đầu vẽ~”

Cậu bé nghe xong, lập tức ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình.

Thời Tiện Ngư trước kia từng học qua vài năm vẽ tranh, việc vẽ lông chân này không làm khó được cô, vài nét vẽ vừa ổn vừa nhanh, đường nét lưu loát sạch sẽ, so với trẻ con vẽ đáng tin cậy hơn nhiều, ít nhất nhìn vào ánh mắt của cậu bé, trông thật hài lòng.

Vẽ trong chốc lát, bên tai nghe thấy ngoài phòng có tiếng nói chuyện nhẹ nhàng, Thời Tiện Ngư có chút ngoài ý muốn, quay đầu nhìn ra bên ngoài, nghe thanh âm hình như là mẫu thân của Vạn Cát.

Kỳ quái, hôm nay tất cả mọi người đi ra ngoài chúc mừng, như thế nào Vạn phu nhân một mình ở nhà?

Nghĩ lại, nữ nhân cổ đại đúng là đại môn không ra, nhị môn không bước, thôn phụ khác phải bận rộn việc nhà nông làm việc nhà, cho nên không chú ý nhiều lắm, nhưng Vạn phu nhân giống như là một vị tiểu thư nhà giàu, có lẽ trong nhà chú ý một ít quy củ.

“Em ngồi yên đừng nhúc nhích, chờ mực khô rồi xuống.” Thời Tiện Ngư nói: “Chị đi xem Vạn phu nhân.”

Vốn định vẽ xong cùng Vạn Cát nói một tiếng, nếu Vạn phu nhân ở nhà, trực tiếp cùng Vạn phu nhân nói cũng giống như vậy, cũng không thể dùng mực của người ta mà không lên tiếng chào hỏi.

Thời Tiện Ngư đứng dậy đi ra ngoài, phát hiện tiếng nói chuyện kia là từ hậu viện truyền tới, trong lòng cảm thấy cổ quái, không khỏi chậm lại cước bộ, rón rén vòng đến phía sau phòng ốc.

Hậu viện nhà thôn trưởng vô cùng sạch sẽ, không giống những nông gia khác trong thôn, nuôi nhốt một ít động vật, hậu viện chỉ trồng hai thân cây, Vạn phu nhân đang quỳ gối ngồi xổm dưới một thân cây đốt giấy.

Sắc mặt của cô rất kém cỏi, một bên đốt giấy, một bên nhẹ giọng nỉ non: “Người an tâm đi đi... Đừng trách ta... Muốn trách chỉ có thể trách người quá ngốc... Đừng trở về nữa...”

Thời Tiệp Ngự nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng có chút lòng tơ dưng đứng.

Lúc này tiến lên chào hỏi tựa hồ không thích hợp lắm, cô mím môi, cẩn thận lui vài bước, lặng lẽ rời đi.

Trở lại thư phòng của Vạn Cát, Tiểu Mẫn vẫn ngồi ở trên ghế, e sợ lông chân mới của mình bị cọ xát, đang ra sức thổi khí lên đùi, muốn cho vết mực khô nhanh một chút.

“Chị mau tới giúp em xem, khô chưa?” Cậu vội vàng hỏi Thời Tiệp Ngự.

Thời Tiệp Ngự khom lưng nhìn kỹ, gật đầu khẳng định: “Ừ, khô rồi.”

Tiểu Mẫn cảm thấy mỹ mãn, từ trên ghế vui sướng nhảy xuống, chuẩn bị đem ống quần buông xuống, phóng tới một nửa, lại chần chờ nhíu mày, nghĩ thầm như vậy ngăn trở, còn có ai có thể nhìn thấy lông chân của mình đây?

Không ai thấy, đó không phải là bức tranh trắng sao?

Cậu đem ống quần cuốn thật cao, nhất thời cảm thấy lòng tự tin bạo rạp, ưỡn ngực đi ra ngoài!

Thời Tiệp Ngự đi theo cậu ra ngoài, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Mẫn, trong nhà trưởng thôn mấy năm gần đây có người qua đời sao?”

“Hả?” Tiểu Mẫn ngần người: “Không có.”

Thời Tiệp Ngự nghi hoặc nói: “Kỳ quái nha, chị vừa rồi đi tìm Vạn phu nhân, thấy cô ấy đang đốt giấy.”

Chương 42. 1. Thế giới yêu quái (27)

“A, hẳn là đốt cho mẫu thân Vạn Cát ca.” Tiểu Mẫn lo lắng nói.

Thời Tiện Ngư cực kỳ kinh ngạc: “Vạn phu nhân không phải là mẹ đẻ của Vạn Cát sao?”

“Đương nhiên không phải a!” Tiểu Mẫn lắc đầu, sau đó lại dặn dò cô: “Bất quá chị ngàn vạn lần đừng ở trước mặt Vạn Cát ca ca nhắc tới chuyện này, Vạn Cát ca sẽ mất hứng.”

“Tại sao vậy?” Thời Tiện Ngư không hiểu.

Nếu là đổi lại là người khác, Tiểu Mẫn khẳng định là không nói, nhưng là Thời Tiện Ngư cho cậu vẽ lông chân, Tiểu Mẫn cảm thấy cô là người một nhà, vì thế thập phần trượng nghĩa nói cho cô biết: “Bởi vì mẫu thân của Vạn Cát ca ca cùng một gã tình nhân chạy trốn, không cần ca ca, nếu như chị nhắc tới việc này, chẳng phải là để Vạn Cát ca thương tâm khó xử sao?”

Nghe giọng nói của đứa nhỏ này, còn rất biết quan tâm người khác.

Thời Tiện Ngư như có điều suy nghĩ nói: “Xem ra, là Vạn phu nhân không muốn để Vạn Cát nhớ tới chuyện thương tâm, cho nên mới cố ý giấu hắn đốt giấy... A, cũng không đúng nha, Vạn phu nhân đang yên đang lành tại sao phải đốt giấy cho người ta?”

“Chị không biết, mẫu thân của Vạn Cát cùng Vạn phu nhân là thân tỷ muội. Lúc trước ngoại tổ gia của Vạn Cát vì bù đắp

chuyện xấu mà nữ nhi làm, cũng vì chiếu cố tiểu ngoại tôn, liền gả muội muội tới đây, đối ngoại chỉ nói đại nữ nhi bị bệnh chết, kỳ thật mọi người đều biết, là chạy theo tình nhân, vậy nếu tử tử bệnh chết, làm muội muội đốt giấy cũng rất bình thường a.”

Tiểu Mãn tuổi còn nhỏ, nói đến những chuyện bát quái này rõ ràng mạch lạc.

Thời Tiệp Ngư nghe hiểu, hiện tại vị Vạn phu nhân này, cũng không phải là nguyên phối, mà là muội muội nguyên phối.

Nghĩ như vậy, ngược lại có chút đáng thương, tuổi còn trẻ, cũng bởi vì tử tử cùng người bỏ trốn mà bị làm vật dưng bị đưa đến trong thôn, không thể kết một đoạn hôn sự tốt.

..... Nhưng mà, Vạn phu nhân vừa rồi trong miệng nói “Đừng trách ta”, là có ý gì?

Thời Tiệp Ngư còn muốn hỏi lại, lúc này, Tiểu Mãn nhìn thấy mấy bọn tiểu đồng cùng thôn, tiểu hài tử này vội vã muốn khoe khoang lông chân, liền giương hai cái chân đen sì chạy như bay.

Thời Tiệp Ngư cũng thôi, nghĩ thầm, việc riêng nhà người ta, hỏi thăm rõ ràng như vậy làm cái gì đây?

Cô lắc đầu, vui vẻ trở về yến hội, phát hiện các thôn dân thật sự nhiệt tình, lại đem Thảm đạo trưởng chuốc say ba phần, ngay cả Lâm Uyên sắc mặt cũng phỉm hồng, vừa thấy cô trở về, cặp mắt hồ phách sáng lấp lánh nhìn chăm chăm cô, mang theo vài phần ngu ngốc.

Thời Tiệp Ngư nhin không được cười, tiến lên khuyên nhủ: “Được rồi, đừng uống nữa, ngày mai còn phải lên đường.”

Thảm Tiêu nhìn thấy cứu binh, như được đại xá đứng lên, cười xua tay: “Thứ cho tại hạ tửu lượng không tốt, thật sự

không thể uống nữa!”

Vạn Cát cũng đứng dậy hoà giải, cười nói: “Mọi người cảm kích đạo trưởng trong lòng hiểu rõ, mấy ngày nay đạo trưởng quả thực vất vả, không bằng để đạo trưởng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta lại vì đạo trưởng chúc mừng đi.”

Mọi người luôn miệng nói được, rót cục ngừng chén trong tay, nhao nhao muốn đưa đạo trưởng đi nghỉ ngơi.

Sắc trời đã tối, yến tiệc lại tiếp tục một tiếng rượu mới kết thúc được, đoàn người Thảm Tiêu về nhà trưởng thôn nghỉ ngơi, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng hát tiếng cười vui vẻ của các thôn dân, cực kỳ náo nhiệt.

Vạn phu nhân đã sớm chuẩn bị trà giải rượu cho bọn họ, còn có nước nóng dùng để rửa mặt, thập phần lễ phép chu đáo.

Thời Tiện Ngư âm thầm quan sát lời nói cử chỉ của cô, chỉ cảm thấy nữ nhân này hiền lành ôn nhu, hoàn toàn nhìn không ra lúc đốt giấy âm u vừa rồi.

Chương 43. 1. Thế giới yêu quái (28)

Trong lòng Thời Tiện Ngư có quá nhiều nghi vấn chưa giải, rất nhiều đầu chấm hỏi xoay quanh trong đầu, giống như cào tim gãi phổi, đến nỗi đến nửa đêm, cô vẫn ở trên giường khó ngủ.

Tại sao Vạn phu nhân lại lên đốt giấy?

Tại sao khi đốt giấy lại nói những lời này?

Kỳ quái..... Thật sự là quá kỳ quái.....

Muốn biết đáp án, chỉ sợ chỉ có thể tìm Vạn phu nhân hỏi một câu, nếu không, cũng chỉ có thể tìm Vạn Cát hỏi rõ ràng, nhưng tiểu nam hài kia từng nói, Vạn Cát bị mẹ đẻ vứt bỏ, chính mình liều lĩnh chạy tới hỏi, chẳng phải là cố ý vạch trần vết sẹo của người khác?

Quên đi quên đi, cô vẫn là đừng nghĩ những thứ này, lần này tới mục đích chủ yếu, là muốn cho Thẩm Tiêu tìm được Linh Sơn! Về phần việc riêng của người khác, vốn không nên là vấn đề cô quan tâm.

Bọn họ đã ở trong thôn này dừng lại vài ngày, phải nhanh chóng lên đường mới được, sớm tìm được Linh Sơn, cô mới có thể sớm một chút thu thập được nguyên lực a.

Thời Tiện Ngư nhắm mắt lại, chậm rãi nổi lên buồn ngủ, cố gắng làm cho mình ngủ.

Nhưng cô không nghĩ tới, chính mình ngủ đến nửa mê nửa tỉnh, lại lại nghe thấy thanh âm kia —

“Con của ta..... Ta muốn con của ta..... Con của ta.....”

Cô ấy bị đánh thức.

Thanh âm kia một tiếng tiếp một tiếng, không dứt, trong ai oán lộ ra cảm giác mát mẻ thấu xương, lạnh đến mức cả người cô nổi da gà.

Thời Tiện Ngư thật sự chịu không nổi, đứng lên xoa xoa cánh tay, bỗng nhiên có loại ảo giác trở lại lúc tang lễ cho ông cố - lúc ấy cô ngủ ở trong nhà cũ trống rỗng, nghe thấy dưới giường truyền đến thanh âm, cũng là sâu kín oán hận liên tục như vậy...

A..... Chờ một chút.

Cô vẫn nghe được, có phải đây không phải là thanh âm, mà là lời cầu nguyện của đôi phương?

Như vậy liền nói thông suốt a! Bởi vì là tiếng cầu nguyện, cho nên dù là cách rất xa, cô cũng có thể nghe thấy! Mà Thẩm Tiêu và Lâm Uyên chỉ có thể cảm nhận được một hai khi khoảng cách rất gần.

Thời Tiện Ngư đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, a..... Thì ra là có chuyện như vậy!

Cô nhanh chóng mặc quần áo tử tế ra ngoài, đi tìm Thẩm Tiêu và Lâm Uyên.

Tuy rằng không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, nhưng thanh âm vẫn còn, đã nói rõ vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Cô chạy vài bước đến trước cửa phòng hai người bọn họ, chưa kịp đưa tay đập cửa, Lâm Uyên đã mở cửa từ bên trong, như là nghe được giọng nói của cô trước.

Thời Tiện Ngư sốt ruột nói: “Em lại nghe thấy âm thanh đó rồi, xem ra không chỉ có một con nhện, không chừng lần trước bị thiêu chết chính là nhện mẹ, bây giờ nhện cha đến rồi!”

...Lâm Uyên yên lặng nghiêng người, để cô nhìn rõ Thẩm Tiêu đang ngủ say trong phòng.

“Pháp lực cạn kiệt, mệt chết đi được.” Hắc dùng một chút, nói tiếp: “Hơn nữa, uống rượu.”

Thời Tiện Ngư vươn cổ nhìn vào trong phòng, nghĩ thầm: “Xong rồi, không được rồi.”

Thẩm đạo trưởng bình thường chỉ biết ngồi nghỉ ngơi, hiện tại lại giống như một chữ “Đại” nằm sấp trên giường, ngủ đến tiếng ngáy vang từng trận.

Cái này cũng khó trách, hắc đã liên tục nhịn vài ngày vài đêm chưa từng nghỉ ngơi, hơn nữa tiệc mừng công lại uống rượu, xem ra đêm nay tám phần là không tỉnh lại.

Thời Tiện Ngư nắm lấy tay Lâm Uyên, vội vàng đi ra ngoài: “Thanh âm càng ngày càng gần! không chừng yêu quái kia đã vào thôn! Thẩm đại ca hiện tại không tỉnh lại được, chỉ có thể dựa vào hai chúng ta nghĩ biện pháp!”

Lâm Uyên kinh ngạc đi theo sau cô, ánh mắt dừng lại trên tay hai người, trong lòng thán phục: “Cô ấy..... thật chủ động.”

.....

Thời Tiện Ngư kéo Lâm Uyên một đường đi nhanh.

Đương nhiên, đi nhanh chỉ là đối với cô mà nói, đối với Lâm Uyên mà nói cùng tản bộ dưới ánh trăng không có gì khác nhau.

Hai người nhìn thấy một con bọ cạp khổng lồ trên sườn núi bên ngoài làng! Vỏ ngoài của con bọ cạp cứng như áo giáp, trên móc cái đuôi móc ra khuôn mặt của một người phụ nữ, giống như con nhện kia, là cùng một khuôn mặt!

Chương 44. 1. Thế giới yêu quái (29)

Tóc gáy toàn thân Thời Tiện Ngư dựng thẳng lên, chỉ vào con bò cạp kia kinh hãi nói: “Chính là nó!”

Lâm Uyên lập tức xông tới!

Động tác của bò cạp cũng không linh hoạt, mặt nữ nhân trên đuôi lại có thể mở miệng phun tơ trắng! Lâm Uyên vừa tránh né vừa tấn công, cường độ hung mãnh đánh nát lưng bò cạp! Nhưng mà trong vỏ lần nữa phun ra vô số tơ trắng!

Cũng may từng trải qua đánh con nhện, hấn đã sớm có phòng bị, góc áo dính vào một ít tơ, nghiêng người lăn lộn hai lần, lại đứng dậy đánh thẳng hàm dưới bò cạp!

Bùm!

Một đoạn răng nanh bị bay ra!

Lâm Uyên đối với đoạn răng nanh này mười phần hài lòng, nhặt lên nắm trong tay, đem con bò cạp kia đục nát!

Thời Tiện Ngư ở cách đó không xa nhìn, kinh hồn bạt vía, nhìn thấy tơ trắng kia nhiều lần sát góc áo Lâm Uyên bay qua! Chỉ thiếu chút nữa là quần hấn thành nhộng trắng!

Đây chắc chắn không phải là tơ nhện! Nếu nhện không nhả tơ thì thôi, sao một con bò cạp cũng nhả tơ?!

Lâm Uyên giải quyết xong con quái vật khổng lồ này, lại thu hoạch một cái răng nanh, hấn nhắc hai cái răng nanh lớn, bước chân nhẹ nhàng chạy trở về, cái đuôi dài thô đen vểnh lên thật cao.

“Anh không bị thương chứ?” Thời Tiệp Ngư bắt lấy cánh tay hắn, khẩn trương đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

“Không có.” Lâm Uyên nhếch khóe miệng, cảm giác được người khác quan tâm khiến hắn vô cùng hưởng thụ.

Thời Tiệp Ngư vẫn còn sợ hãi, nhìn về phía con bò cạp cách đó không xa: “Chúng ta tìm chút củi đốt nó đi, tơ trắng trên người nó thật sự quá nguy hiểm.”

Lâm Uyên tự nhiên đồng ý, hắn vươn một tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thời Tiệp Ngư, bắt chước động tác Thẩm đạo trưởng dỗ trẻ con trong thôn, nói: “Đừng sợ.”

Thời Tiệp Ngư đầu tiên là sững sốt, sau đó sắc mặt hơi phỉếm hồng, ngập ngừng nói: “Em không sợ, em chỉ là lo lắng, chúng ta diệt trừ nhện và bò cạp, nếu như lần sau lại đến yêu quái khác thì làm sao bây giờ?”

Lâm Uyên suy nghĩ một chút, trả lời: “Nhện, bò cạp, không phải yêu quái.”

Mặt Thời Tiệp Ngư lộ vẻ kinh ngạc: “Ý anh là... con bò cạp này không phải yêu quái?! Sao có thể?!”

Lâm Uyên gật đầu, lại nói: “Không phải yêu quái, không có yêu khí.”

Hắn giơ tay khoa tay múa chân một vòng: “Nó chỉ là, khá lớn.”

Thời Tiệp Ngư yên lặng.....

Không ngờ, chỉ là lớn lên tương đối lớn mà thôi sao? Một con bò cạp có thể lớn lên so với người còn lớn hơn, coi như không phải yêu, cũng muốn thành tinh đi?!

Có phải là do những sợi tơ trắng kia không?

Trong lòng một khi có nghi hoặc, liền nhin không được muốn làm rõ ràng. Cô duỗi đầu nhìn sang, có lẽ là bởi vì Lâm Uyên ở bên cạnh cô có tác dụng tăng thêm can đảm, cô cố lấy dũng khí đi tới chỗ bò cạp, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát...

Ừm... nhìn ngoại hình quả thật không khác gì bò cạp bình thường, chỉ là trong vỏ tràn đầy tơ trắng, liên miên đến đuôi. Mặt nữ nhân trên đuôi giờ phút này đã có xu hướng tan rã, ngũ quan trở nên mơ hồ, màu sắc biến tối, tựa như một bãi thịt nát mềm nhũn.

Điều này làm cho cô nhớ tới tơ trắng, trải qua ánh mặt trời chiếu rọi về sau, cũng sẽ bắt đầu hủ bại, cho đến biến thành một bãi bùn đen.

Lúc trước bởi vì gặp nhện, cho nên cô và Thẩm Tiêu đều theo bản năng coi những sợi tơ màu trắng này là tơ nhện, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, chúng nó thật sự là tơ nhện sao?

Ít nhất, tơ nhện sẽ không ẩm ướt như vậy.

Thời Tiệp Ngư to gan, dùng ngón tay, từ trên người bò cạp móc một chút tơ trắng, vuốt ve giữa ngón tay.

Xúc cảm rất ẩm ướt, ấn một cái đầu nước, đồ ẩm ướt như vậy, khó trách lại sợ ánh mặt trời. Loại đặc tính này làm cho cô không khỏi nhớ tới rêu ven đường, cũng ẩm ướt mềm mại, sau khi bị ánh mặt trời phơi lâu sẽ chậm rãi chết đi.

Chương 45. 1. Thế giới yêu quái (30)

Thời Tiện Ngư lại chà xát, phát hiện đầu ngón tay của mình bắt đầu chết lạng, dần dần, ngay cả hai ngón tay cũng không có bao nhiêu tri giác.

Độc tính không lớn, nhưng nếu toàn thân đều tê liệt, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Những tơ này, rốt cuộc là cái gì đây.....

“Hài tử..... Hài tử của ta..... Hài tử a.....”

Thời Tiện Ngư cả người giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía rừng rậm! Sao còn có âm thanh? Rốt cuộc là từ đâu tới?!

Cô đứng lên, thân thể hơi lung lay, được Lâm Uyên bên cạnh đỡ lấy.

“Chân tê rần.....” Thời Tiện Ngư khó xử nói, cô ngồi xổm quá lâu.

Lâm Uyên sững sờ, cho rằng cô cũng trúng độc của tơ trắng, một tay ôm ngang cô vào trong ngực.

Thời Tiện Ngư sắc mặt ửng đỏ, nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào đây, bất quá trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, cô chỉ về phía rừng rậm tối tăm xa xa, nói với Lâm Uyên: “Có thể dẫn em vào rừng rậm nhìn một chút hay không? Em lại nghe thấy âm thanh kia, không giải quyết xong âm thanh, về sau, chỉ sợ còn có thể có quái vật khác đến thôn.”

Lâm Uyên gật gật đầu, ôm lấy Thời Tiệp Ngư hướng rừng rậm đi —

Với tốc độ cực nhanh, hấn nhảy thẳng lên ngọn cây và di chuyển trên cây với sự trợ giúp của thảm thực vật rừng rậm, tránh hầu hết các loài rắn độc.

Mỗi khi hấn nhảy lên thật cao, bay lên không trong nháy mắt làm cho Thời Tiệp Ngư trong ngực hấn có loại ảo giác đang bay ...

Thật kích thích.

Hai người men theo thanh âm càng chạy càng xa, tiến vào sâu trong rừng rậm, nơi này ít dấu chân người, sinh trưởng rất nhiều cây cổ thụ trăm năm, hoàn cảnh xung quanh cũng càng âm trầm, tốc độ Lâm Uyên không khỏi chậm lại, cảnh giác dựng thẳng tai báo, tùy thời chú ý động tĩnh bốn phía.

“Là nơi đó” Cô gái trong lòng đột nhiên vươn một bàn tay, chỉ về phía xa: “Ở dưới gốc cây kia! Thanh âm là từ nơi đó truyền ra!”

Lâm Uyên hoài nghi nhú mày, nói: “Không có yêu khí.”

Vốn tưởng rằng nơi này cất giấu một con đại yêu đang quấy phá, như thế nào tìm được, lại không có nhận ra bất luận cái gì yêu khí?

Thời Tiệp Ngư cũng không hiểu, khẳng định nói: “Thanh âm đúng là từ nơi đó đi ra, chúng ta xuống xem trước?”

Lâm Uyên khẽ gật đầu, ôm Thời Tiệp Ngư nhảy xuống cây, hấn dùng đuôi quét cành lá sắc bén bốn phía ra, từng bước, từng bước vững vàng đi về phía trước, cuối cùng, dừng ở dưới một gốc cây to lớn —

Cây đại thụ chọc trời này đã chết héo, trên thân cây mục nát mọc đầy sợi nấm màu trắng, theo sinh trưởng, sợi nấm

không ngừng lan tràn ra bốn phía, đem toàn bộ thực vật côn trùng phụ cận vùi lấp nuốt chửng, đến nỗi Lâm Uyên không thể đi về phía trước nữa, chỉ có thể dừng ở bên cạnh.

Thời Tiệm Ngư từ trên người Lâm Uyên đi xuống, khiếp sợ nhìn một màn kinh người trước mắt.

Cành lá sum xuê che khuất ánh sáng, mà cây đa đã chết biến thành chất dinh dưỡng, môi trường nơi này cung cấp nơi sinh sản tự nhiên cho sợi nấm.

Cô nhìn thấy thật dày sợi nấm chất thành một trương lại một trương mặt nữ nhân, mấy trăm trương, mấy ngàn trương, tái nhợt sợ hãi, mặt nữ nhân sâu kín nhìn chăm chú cô, đang phảng phất không tiếng động kể ra cái gì...

Thời Tiệm Ngư khẽ cắn môi, bất cứ giá nào, vươn một tay ra, nhắm mắt lại đem toàn bộ bàn tay ấn vào trong sợi nấm màu trắng!

Trước mắt xuất hiện một thân ảnh nữ nhân.

Cô mặc áo xanh, váy la, thân sắc lo lắng vội vàng đi lại trong rừng rậm, vừa đi, vừa hô: “Hài tử! A Cát, ngươi ở đâu... hài tử của ta... hài tử... hài tử...”

Cô không tìm được hài tử của mình, ngược lại lạc đường trong rừng rậm, bước vào trong mảng nấm trắng xóa này.

Chân tê liệt vô lực, tê liệt ngã xuống, nhưng không có ai tới cứu cô, mãi cho đến chết... Cô cũng vẫn không có tìm được hài tử của mình.

Chương 46. 1. Thế giới yêu quái (31)

Thời Tiện Ngư khi lắng nghe cầu nguyện, cảm nhận được một cỗ chấp niệm mãnh liệt, so với chấp niệm Thẩm Tiêu muốn đi Linh Sơn càng mãnh liệt hơn! Đến nỗi nữ nhân này đã chết đi nhiều năm, oán khí cũng ngưng tụ không tiêu tan, dần dà lại bắt đầu cùng những sợi nấm này cộng sinh!

Cho nên Lâm Uyên không cảm giác được bất kỳ yêu khí nào, bởi vì vô luận là nữ nhân này, hoặc là phiến nấm tơ này, căn bản cũng không phải là yêu!

Là oán khí mãnh liệt với Bản năng sinh trưởng của thực vật!

Thời Tiện Ngư như bị vô số tay nắm lấy, vô số giọng nói tranh nhau vang lên bên tai cô: “Đứa bé... phải tìm được đứa bé... tìm được A Cát...”

Thời Tiện Ngư cảm thấy càng ngày càng hít thở không thông, ý thức của cô tựa như sắp bị cỗ oán khí này đè bẹp, đánh nát! Bốn phía, tất cả đều là một mảnh trắng xóa, muốn mở mắt thoát khỏi khốn cảnh, mí mắt lại nặng nề không mở ra được!

Khi thông khổ, không khí để hít thở đột nhiên trở lại bình thường, cô bị Lâm Uyên kéo ra từ trong sợi nấm, bị ép há miệng, sau đó ngón tay anh vươn ra, đè lại đầu lưỡi mềm mại, động tác hơi thô bạo đem mấy sợi nấm xâm nhập khoang miệng nắm lấy, kéo ra!

Cô lập tức thở ra! Cảm giác mình một lần nữa sống lại!

Diện tích tiếp xúc với sợi nấm vừa rồi quá lớn, cánh tay của cô tê liệt mà không tự biết, nửa người trên cũng đổ vào trong sợi nấm, nếu không phải Lâm Uyên kịp thời kéo cô ra, chỉ sợ kết cục của cô cũng sẽ giống như người phụ nữ kia.

Trên đầu lưỡi giống như dính vào một ít sợi nấm, Thời Tiệp Ngư khó chịu “Phi, phi” vài tiếng, cả người không có khí lực.

Lâm Uyên đỡ cô nói: “Dùng lửa, đốt.”

Thời Tiệp Ngư mở to mắt, nhìn mảng lớn tơ trắng trước mắt, chậm rãi lắc đầu: “Đây hẳn là một loại nấm, thông qua côn trùng và động vật bị tê liệt đi ngang qua để lấy chất dinh dưỡng, vô luận là con nhện kia, hay là con bò cạp kia, kỳ thật đã sớm chết, bên trong thân thể toàn bộ bị tơ nấm lấp đầy, hết lần này tới lần khác, trong những tơ nấm này còn mang theo oán khí, chúng nó bị oán khí thúc đẩy, mới có thể trước sau tiếp vào trong thôn.

Nếu như không có oán khí, nó cũng chỉ là một loại nấm thực vật mà thôi.”

Bây giờ nhớ lại, nhện và bò cạp đều chưa bao giờ hạ sát thủ, hành động hoàn toàn là muốn mang thôn dân đi chăn nuôi, trong hành vi lộ ra tập tính bò sát, đây là vì sao?

Chẳng lẽ..... là bởi vì nữ nhân kia chiếm cứ thể xác bò sát sau đó quên mình vốn là nhân loại sao?

Đúng rồi, cô ngay cả tên hài tử cũng quên, chỉ một mực gọi “hài tử, hài tử”, nếu không phải Thời Tiệp Ngư tới nơi này, cũng sẽ không biết hài tử của cô tên là “A Cát”.

Phải nghĩ biện pháp tiêu trừ oán khí, nếu như chỉ thiêu hủy, chỉ chết những sợi nấm này.

Thời Tiệp Ngư ngẩng đầu nhìn lên phía trên, ngoại trừ sợi nấm trên mặt đất, thân cây cùng trên cành cây cũng phủ nấm

trắng, dưới ánh trăng trong xanh, mơ hồ có thể thấy được một ít điểm sáng nhỏ lưu loát bay xuống.

Trái tim Thời Tiệp Ngự trầm xuống: “..... Là bào tử của vi khuẩn trắng, chúng có thể di chuyển đến nơi khác trong rừng bất cứ lúc nào”.

Tựa như cỏ dại, mặc dù thiêu chết một mảnh, cũng không cách nào ngăn cản nó ở năm sau sống lại.

Lâm Uyên cũng cảm thấy khó xử, hẳn có thể đánh yêu quái, nhưng không biết làm thế nào để xua tan oán khí.

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, giữ chặt Lâm Uyên nói: “Bằng không, chúng ta đem Vạn Cát mang đến, chờ cô xem qua con trai của mình về sau, nói không chừng oán khí tự nhiên sẽ tiêu tán?”

Kỳ thật trong lòng cô không nắm chắc lắm, bởi vì trong năm còn sót lại chính là một ít chấp niệm, nói trắng ra, đó chỉ là tàn niệm khi còn sống, tựa như một đoạn ghi âm di ngôn, có lẽ đã không còn năng lực giao tiếp.

Nhưng... cô vẫn muốn thử xem.

Ngoài ra, tựa hồ cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Lâm Uyên ôm lấy Thời Tiệp Ngự, ở dưới bầu trời đêm nhanh chóng xẹt qua một đạo bóng đen, biến mất ở trong rừng rậm vô biên vô hạn.

.....

Chương 47. 1. Thế giới yêu quái (32)

Khi trở về làng, bầu trời đã tờ mờ sáng.

Sáng sớm nông dân phát hiện đầu thôn bò cạp lớn, đang vây quanh ở phụ cận chỉ trở, lầm tưởng là Thảm đạo trưởng pháp lực cao cường, thiết lập trận pháp lợi hại, cho nên bò cạp mới có thể chết ở chỗ này.

Thời Tiện Ngư cùng Lâm Uyên đi ngang qua, cũng không rảnh giải thích, trực tiếp trở lại nhà trưởng thôn, gõ cửa phòng Vạn Cát.

Vạn Cát khoác thêm quần áo đi ra, vừa thấy hai người bọn họ liền lập tức nói: “A, các người là vì con bò cạp kia tới sao? Vừa rồi cách vách Lý thúc tới tìm ta, nói đầu thôn có một con bò cạp chết, không biết là chuyện gì xảy ra, ta đang muốn đi xem...”

Thời Tiện Ngư vội vàng ngăn hãm lại: “Vạn Cát, người có thể đi với chúng ta đến một chỗ trước không? Là như vậy, chúng ta ở trong rừng rậm phát hiện một chỗ, rất có thể chôn hài cốt của mẹ người...”

Vạn Cát ngẩn người: “Nói cái gì vậy? Mẹ ta ở nhà rất tốt, lát nữa phải đi chuẩn bị bữa sáng.”

“Vạn Cát, người còn nhớ mẹ đẻ của mình không?” Thời Tiện Ngư nghiêm túc quan sát biểu tình của hắn: “Bà ấy hẳn là đã qua đời vài năm trước.”

Vẻ mặt Vạn Cát cứng đờ, sau đó lạnh xuống, hờ hững nói: “Đúng là có chuyện này, bất quá cô đã tái giá, không còn là

người Vạn gia ta, sống hay chết cũng không liên quan đến Vạn gia ta.”

Thời Tiệp Ngự không nghĩ tới thái độ của hắn lại lạnh lùng cứng rắn như vậy, giống như tràn ngập chán ghét đối với mẹ đẻ của mình.

“Vạn Cát, ngươi có thể hay không, đi nhìn cô một cái, ta hoài nghi cô trước khi chết vẫn không bỏ ngươi xuống được, cho nên mới...”

“Không cần.” Vạn Cát không đợi Tiệp Ngự nói xong, liền lạnh lùng chấp tay với cô: “Chư vị đạo trưởng trợ giúp làng diệt trừ yêu ma, tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng việc riêng của Vạn gia, kính xin đừng nhúng tay.”

Thời Tiệp Ngự hồ nghi không hiểu: “Vạn Cát, chỉ là đi xem một chút mà thôi, sao ngươi không muốn đi?”

Vạn Cát lạnh lùng trả lời: “Đạo trưởng thứ lỗi, chuyện cô vứt chồng vứt con là mọi người đều biết, ta cùng cô thực sự không còn bao nhiêu mẫu tử tình cảm, Thảm đạo trưởng chớ muốn cường nhân sở...”

Chữ “nan” còn chưa nói ra khỏi miệng, ánh mắt hắn đột nhiên trắng bệch, chợt hôn mê bất tỉnh.

Lâm Uyên đứng sau lưng hắn, không nhanh không chậm thu tay lại.

Thời Tiệp Ngự: “.....”

Lâm Uyên mở miệng giải thích: “Như vậy, nhanh hơn.”

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, không thể không đồng ý gật đầu: “Như vậy quả thật... sẽ nhanh hơn một chút.”

Cô nghĩ thầm: dù sao cũng chỉ liếc mắt một cái, chỉ liếc mắt một cái... Sau đó lại đưa người về, ừm, vấn đề hắn là không lớn.

Thẩm Tiêu bên kia còn đang ngủ, trọng trách cứu vớt thôn rơi vào trên người hai người tỉnh tỉnh mê mê này, một người cười dê, một người công con trai trưởng thôn, bọn họ nhanh chóng chạy về phía rừng rậm.

Mặt trời chậm rãi mọc lên, ánh mặt trời phá tan tầng mây, mà chỗ sâu nhất của rừng rậm, cành lá sum xuê đan xen, che khuất bầu trời, âm u và ẩm ướt khiến rêu, dương xỉ, các loại thực vật tràn đầy sinh trưởng, trong đó cũng bao gồm nấm trắng như tuyết.

Thời Tiện Ngư lại đi tới cấm địa trắng xóa này, lần này cô càng thêm cẩn thận, từ trên người dê sừng lớn đi xuống, sau đó bảo Lâm Uyên đem Vạn Cát đặt lên lưng dê, cùng nắm sợi bảo trì khoảng cách nhất định.

Kế tiếp phải làm như thế nào, cô không xác định, nhưng cô cảm thấy, nếu như cô có thể nghe thấy tiếng cầu nguyện của đối phương, vậy nói không chừng, đối phương cũng có thể nghe thấy thanh âm của mình?

Thời Tiện Ngư đi lên phía trước, vô cùng chính thức hăng giọng, mở miệng nói: “Vạn..... Vạn phu nhân, ta mang A Cát đến.”

Chương 48. 1. Thế giới yêu quái (33)

Trong rừng yên tĩnh.

Thời Tiện Ngư nhìn Vạn Cát phía sau, lại nhìn Lâm Uyên, cảm thấy có chút xấu hổ.

“..... Em thử lại lần nữa?” Cô do dự hỏi Lâm Uyên.

Lâm Uyên gật đầu.

Thời Tiện Ngư yên lặng nghĩ, nếu như lần này vẫn không có phản ứng, cũng chỉ có thể lại đưa tay vào trong sợi nấm thử một lần, tuy rằng cô thật sự rất không muốn lại chạm vào những sợi nấm kia...

“Vạn phu nhân...” Cô hơi nâng cao âm lượng, đánh bạo chào hỏi những người phụ nữ mọc ra từ nấm: “Tôi mang con của bà tới đây, không phải bà vẫn luôn tìm nó sao?”

Đột nhiên! Khuôn mặt nữ nhân trong nấm tơ toàn bộ nhìn lại đây!

Mấy trăm khuôn mặt trắng bệch đồng loạt nhìn chăm chú bên này, con người màu trắng phảng phất như có thực chất, gắt gao nhìn chăm chăm! Không chớp mắt một cái!

“Hữu dụng!” Thời Tiện Ngư cao hứng phấn chấn, nhìn về phía Lâm Uyên: “Lâm Uyên, phương pháp của chúng ta có tác dụng rồi!”

Lúc này, Vạn Cát hôn mê cũng từ từ tỉnh lại, hẩn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nhất thời kinh hãi đến sắc mặt tái nhợt, không để ý liền từ trên lưng dê ngã xuống! Bùm một tiếng!

Yêu..... Yêu quái! Rất nhiều yêu quái!

Thời Tiện Ngư nhanh chóng tiến lên nâng hấn dậy, thân thiết giải thích: “Vạn Cát, đây không phải là yêu quái, là mẹ ruột của ngươi!”

Vạn Cát nào dám nhìn kỹ, hấn sợ tới mức gần như hồn phi phách tán, xoay người muốn chạy trốn, lại bị Lâm Uyên ngăn chặn đường lui!

“Vạn Cát, ngươi đừng sợ, cô thật sự là mẫu thân của ngươi!” Thời Tiện Ngư sốt ruột nói: “Lúc trước cô không có vứt chồng vứt con, cô là vì đi trong rừng rậm tìm ngươi, lạc đường, về sau bất hạnh chết ở chỗ này, nhưng là cô vẫn không yên lòng ngươi...”

Vạn Cát nửa chữ cũng không nghe lọt, run rẩy lui về phía sau: “Tại sao muốn đem ta mang đến nơi này! Đây rõ ràng là yêu quái!”

Thời Tiện Ngư thấy nói không thông, thập phần rầu rĩ, nghĩ thầm nếu cái này nói không thông, liền cùng cái kia nói tiếp thử xem sao.

Cô lại hướng mặt về phía những nữ nhân kia mặt, lớn tiếng nói: “Cô đừng khổ sở, hấn chỉ là trưởng thành, cho nên không quá nhớ rõ chuyện khi còn bé, cô xem hấn lớn lên cao bao nhiêu, trắng nõn bao nhiêu, thân thể khỏe mạnh, học vấn cũng tốt, các tiểu cô nương trong thôn đều thích hấn...”

Trái tim Vạn Cát đập điên cuồng, cả người đổ mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy Thời Tiện Ngư điên rồi! Đồ điên! Lại cùng yêu quái nói chuyện?!

Cuối cùng Thời Tiện Ngư nói: “Cô cứ yên tâm đi! Con trai của cô vẫn ổn!”

Người phụ nữ trong sợi nắm trắng im lặng, không tiếng động.

Qua hồi lâu, từ trong sợi nắm thật dày vươn ra một sợi thật dài, sợi trắng tinh tể, có chút giống thân đậu nảy mầm, trong màu trắng mang theo hơi trong suốt, mà càng dài, càng mềm.

Thời Tiệp Ngự phúc chí tâm linh, đột nhiên hiểu được ý tứ, cao hứng đối Vạn Cát nói: “Vạn Cát, mau đưa tay lại đây, đây là mẹ ngươi, muốn cùng ngươi nói chuyện!”

Vạn Cát lại cao hứng không nổi, hắn đã bị dọa gần chết, hai chân mềm nhũn không đứng lên nổi!

Lâm Uyên kìm chặt cánh tay hắn, mạnh mẽ kéo qua!

Tơ trắng nhẹ nhàng quấn lấy một ngón tay của Vạn Cát, trên khuôn mặt mỗi một nữ nhân đều toát ra bi thương, Thời Tiệp Ngự cảm thấy “các cô” giống như đang khóc.

Cũng không biết oán niệm lưu lại trong sợi nắm nói với Vạn Cát cái gì, vẻ mặt hoảng sợ của Vạn Cát chậm rãi trở nên bình tĩnh, sau đó sợi nắm màu trắng buông lỏng hắn ra, chậm rãi rút trở về, Vạn Cát nhất thời nước mắt chảy như thác, nghẹn ngào nói: “Mẫu thân.....”

Mặt người phụ nữ bắt đầu tan rã, cuối cùng tan vào mảng lớn sợi nắm màu trắng kia, biến mất không thấy nữa.

Thời Tiệp Ngự thở phào nhẹ nhõm, thoải mái nói với Lâm Uyên: “Thật tốt quá, chỉ cần oán niệm tiêu trừ, những sợi nắm này cũng chỉ là nắm bình thường, chúng ta mau thiêu hủy chúng đi.”

Chương 49. 1. Thế giới yêu quái (34)

Lâm Uyên đốt lửa bốn phía, nhưng độ ẩm của thảm thực vật xung quanh quá lớn, ngọn lửa chỉ tiếp tục cháy trong chốc lát, liền bắt màn dập tắt.

Thời Tiện Ngư lại bắt đầu nghĩ ra chủ ý, chỉ vào cành lá trên đỉnh đầu nói: “Chúng ta có thể chặt cành cây phía trên, để ánh mặt trời chiếu xuống, những nấm trắng này cũng sợ ánh sáng.”

Hai người bắt đầu bận rộn, một người ở dưới tàng cây cố gắng nhổ cỏ, người kia nhảy lên chỗ cao tay không chẻ chạc cây, cố gắng làm sạch một vòng bên ngoài nấm trắng.

Còn lại Vạn Cát một mình ngồi tại chỗ, thất thần nhìn mảng nấm trắng kia, nước mắt chảy không ngừng.

Sau đó Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên cuối cùng cũng dọn dẹp sạch sẽ tất cả nấm trắng, không còn lớp nấm dày đặc bao phủ, phía dưới toàn bộ thi hài rậm rạp lộ ra - có thực vật thối rữa, có bò sát cầm thú, có lẽ cũng có người chết, hài cốt chồng lên nhau trộn lẫn với đất lá mục ẩm ướt, khó có thể phân biệt rõ ràng.

Lâm Uyên lại châm lửa, cố gắng đốt sạch những gì có thể.

Tuy rằng còn tồn tại bào tử không nhìn thấy, nhưng cũng không sao, bởi vì oán khí đã tiêu trừ, cho dù nấm trắng lại sinh sôi nảy nở, cũng sẽ không chạy vào trong thôn hại tính mạng người.

“Được rồi, chúng ta có thể trở về thôn.” Thời Tiện Ngư vỗ vỗ lá cỏ trên người, đi tới trước mặt Vạn Cát: “Vạn Cát, bớt đau buồn, mẫu thân ngươi đã an nghỉ.”

Vạn Cát cúi đầu lau nước mắt, nhìn thấy trên ống tay áo dính một mảnh lá có sợi nấm, im lặng nắm trong tay, đỏ hốc mắt nói: “Được, vậy chúng ta trở về thôn đi...”

Thời Tiện Ngư cầm sừng dê nói: “Vạn Cát, ngươi tới cười dê của ta, như vậy trở về tương đối nhanh.”

Dù sao Lâm Uyên cũng sẽ ôm cô.

Vạn Cát gật gật đầu, tâm tình vẫn sa sút, cúi đầu nói một tiếng “Đa tạ”, liền xoay người bò lên lưng dê, một hàng ba người trở về thôn.

.....

Đến lúc này vừa đi, tốn không ít thời gian, khi trở lại thôn, sắc trời đã sớm sáng rõ, thôn dân tụ tập xung quanh con bò cạp kia càng nhiều.

Thẩm Tiêu cũng ở bên cạnh bò cạp kiểm tra, đang cảm thấy sự tình cổ quái, liền thấy Thời Tiện Ngư cùng Lâm Uyên, Vạn Cát ba người đã trở lại.

Vạn Cát trở lại thôn, khôi phục thành thiếu niên trầm ổn lão luyện, lập tức nhảy xuống lưng dê, đi vào đám người chấp tay với Thẩm Tiêu, giải thích: “Tối hôm qua lại có yêu vật tập kích thôn, may mà hai vị đạo trưởng này ra tay, hiện đã điều tra rõ ngọn nguồn, là oán linh trong rừng rậm quấy phá, không chế thi thể bò sát tập kích thôn, cũng may oán linh hiện tại đã bị diệt trừ, thôn cũng có thể khôi phục an bình.”

“Thì ra là như vậy.” Thẩm Tiêu bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách ta không phát hiện chút yêu khí nào trên người con bò cạp độc này.”

Hắn nhìn về phía Thời Tiện Ngư cùng Lâm Uyên hai người, ân cần hỏi: “Các người đem oán linh đuổi đi?”

Lâm Uyên không giỏi ăn nói, Thời Tiện Ngư ra mặt giải thích: “Chúng ta ở trong rừng rậm tìm được một đàn nấm màu trắng, nhện và bò cạp kia là bởi vì bị nấm ký sinh mới có thể công kích thôn dân, cho nên chúng ta đốt toàn bộ nấm kia, cây cối xung quanh cũng chặt hết, có ánh mặt trời chiếu rọi, nói vậy chuyện tương tự về sau sẽ không xảy ra nữa.”

Vạn Cát cũng ra mặt làm chứng: “Hai vị đạo trưởng công cao lao khổ, dọn dẹp sạch sẽ mảnh đất kia, mọi người sau này ở trong thôn có thể an tâm sinh hoạt.”

Thẩm Tiêu gật đầu như có điều suy nghĩ: “Oán linh sinh ra ở những nơi quanh năm không thấy ánh sáng, các người chặt cây gần đó, là có thể để cho vật âm tà tiếp xúc với dương khí mạnh mẽ nhất vào giữa trưa, oán khí nặng hơn nữa cũng nên xua tan.”

Tất cả dân làng đều thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Tiêu lão luyện móc ra một tấm hỏa phù, dán lên người bò cạp đã chết thối, thúc giục pháp lực, liền khiến cả bộ thi hài bốc cháy.

“Mọi người không cần lo lắng, chúng ta sẽ ở trong thôn nghỉ thêm một đêm, ngày mai lại rời đi.” Thẩm Tiêu nói.

Chương 50. 1. Thế giới yêu quái (35)

Các thôn dân đối với ba người tự nhiên tránh không được lại một phen thiên ân vạn tạ.

Thẩm Tiêu nói là làm, căn cứ vào phong cách làm việc đem chuyện tốt làm đến cùng, lại ở trong thôn nghỉ ngơi một đêm.

Một đêm này tự nhiên bình an vô sự, ngày hôm sau, ba người từ chối các thôn dân chuẩn bị rất nhiều lễ vật, một lần nữa khởi hành, đi tới Linh Sơn.

Thôn bên ngoài rừng rậm này, phảng phất từ nay về sau khôi phục an bình.....

.....

Vạn Cát cùng một đám thôn dân đưa mắt nhìn ba người Thẩm Tiêu rời đi, sau đó về đến nhà, dặn dò phụ thân đang bệnh chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Phụ thân hần trước kia thân thể liền ốm yếu, mấy năm gần đây càng ngày càng không tốt, chỉ nghe trong chốc lát liền không có tinh thần, miễn cưỡng phát phát tay, nhắm mắt lại.

Vạn Cát cũng không nói nhiều nữa, vì phụ thân dịch chẩn, xoay người ra cửa phòng.

Trở lại thư phòng, Vạn Cát trầm mặc ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên trang sách trên bàn, trong đầu dần dần hiện lên chuyện cũ... Hần nhớ tới khi còn bé, thư phòng này là dành riêng cho phụ thân, thường ở chỗ này viết chữ làm văn, còn có thể ôm hần lên đùi, tay cầm tay dạy hần viết chữ, mà mẫu thân

thì sẽ đứng ở một bên, cười khanh khách nhìn hai cha con bọn họ, cô còn có thể bung tới canh hạt sen, bánh đậu đỏ các loại đồ ăn vặt, Nhưng Vạn Cát không thể nhớ... bát canh hạt sen đó có vị gì?

Ánh mắt của hắn lại dừng ở góc bàn... Trong trí nhớ, lúc hắn chơi đùa trong thư phòng, đã va chạm nơi này vài lần, vì vậy mẫu thân dùng khăn thật dày bọc góc bàn lại, chỉ là sau đó mẹ kể vào cửa, cảm thấy một cái bàn đang yên đang lành bao lấy một góc không đẹp lắm, liền kéo miếng vải kia xuống.

Hắn cho là mình toàn bộ đã quên, hiện tại mới phát hiện, những ký ức kia tồn tại lâu trong lòng không ít chút nào, chỉ thoáng hồi ức, một màn tiếp một màn liền nóng ruột nóng gan hiện lên trước mắt...

Hắn nhớ rõ phụ thân là tài tử phong lưu trong miệng người khác, thân thể xương cốt mặc dù không tính là cường kiện, nhưng phong thái của công tử ốm yếu thịnh hành, hắn nhớ rõ mẫu thân là một mỹ nhân dịu dàng, khẽ mỉm cười, hai má sẽ lộ ra một nụ cười nho nhỏ.

Một nhà ba người bọn họ sống trong thôn, thanh nhiên an bình.

Sau đó... sau đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phụ thân lại bệnh không dậy nổi, vì sao trên mặt mẫu thân dần dần mất đi nụ cười, vì sao trong thôn đồn đãi đủ loại tin đồn, nói mẫu thân cùng người bán hàng mất đi mây lại, thậm chí còn nói, mẫu thân cho phụ thân hạ độc, cho nên bệnh của phụ thân mới có thể càng ngày càng nặng.

Hắn cũng tin, thân thể nho nhỏ chuyển đến ghế thấp, giẫm lên, bò lên bếp, đánh đổ thuốc mẫu thân nấu cho phụ thân một đêm.

Loảng xoảng một tiếng.

Thuốc bị đổ, lọ vỡ.

Mẫu thân vội vàng chạy vào phòng bếp, lòng nóng như lửa đốt ôm lấy hấn, đem bàn tay nhỏ bé nóng đỏ của hấn ấn vào trong vại nước!

Kỳ thật hấn cũng không cảm thấy đau, nhưng là mẫu thân khóc đỏ mắt, sau đó phụ thân cùng mẫu thân cãi nhau một trận lớn, trách cô không có trông chừng hài tử, mẫu thân ôm hấn tuổi nhỏ lại khóc hồi lâu...

Vạn Cát mở bàn tay ra, vết sẹo phỏng kia đã không còn nổi bật, nhưng mà giờ khắc này, hấn hy vọng vết sẹo này vĩnh viễn cũng không khỏi, tựa như có thể nhớ rõ cái gì.

Trước mắt nổi lên hơi nước, Vạn Cát nhớ tới khuôn mặt mơ hồ của mẫu thân trong trí nhớ, nhin không được lại rơi lệ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Hấn vội vàng lau nước mắt, mẹ kế bùng nước trà đi tới, thấy Vạn Cát hốc mắt đỏ lên, không khỏi hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

“Vô sự, mấy ngày nay có chút mệt nhọc, mới ngáp.” Vạn Cát ra vẻ thoải mái nói.

Mẹ kế thần sắc ngưng ngẩn, nhẹ nhàng gật đầu: “Yêu vật làm hại quê hương, ngươi cũng quả thật có chút thời gian không thể an tâm nghỉ ngơi, đêm nay hảo hảo ngủ một giấc đi.”

Nước trà bùng lên bàn, trong nước trà xanh nhạt bay vài phiến lá xanh.

Chương 51. 1. Thế giới yêu quái (36)

Vạn Cát không khỏi nhớ tới mẫu thân sau khi mất tích, phụ thân lo lắng mẫu thân ngộ nhập rừng rậm, muốn phát động người trong thôn cùng đi tìm trong rừng rậm, kẻ mẫu ngăn cản phụ thân, ngay tại trong thư phòng này, hắc trồn ở sau cửa, từ khe cửa tận mắt nhìn thấy kẻ mẫu than thở khóc lóc, ôm lấy phụ thân, khóc ròng nói: “Tỷ phu, ta không dám giấu diếm người, tỷ tỷ kia nhất định đòi cùng tình nhân đi, cũng không cần A Cát, người đừng lại tìm cô ta...”

Phụ thân lúc ấy tức giận mà phát bệnh, ở trên giường mê man ba ngày, lúc tỉnh lại, chuyện về mẫu thân đã truyền khắp thôn - - mọi người đều nói cô ái mộ hư vinh, vứt chồng bỏ con.

Từ đó về sau phụ thân không gượng dậy nổi, không bao giờ nhắc tới đi tìm mẫu thân nữa.

Về sau, ngoại tổ phụ đến thăm phụ thân đang bệnh, không biết hai người thương lượng như thế nào, cách mấy tháng, mẹ kế liền gả tới...

Người trong thôn đều nói hắc có phúc khí, mẹ kế là em gái ruột của mẫu thân, biết rõ ngọn nguồn, cũng không đến mức ngược đãi hắc. Phụ thân cũng dạy hắc, phải hiếu thuận với mẹ kế như mẹ ruột.

Mẹ kế đối xử với hắc..... quả thật rất tốt.....

Tốt lắm.....

Vạn Cát bung chén trà lên, một mảnh lá vỡ trong lòng bàn tay lặng lẽ rơi vào trong chén.

Hắn đưa chén trà này cho mẹ kể: “Mẹ, mấy ngày nay mẹ cũng vất vả rồi, uống chén trà nghỉ ngơi đi.”

Vạn phu nhân tựa hồ có tâm sự, không yên lòng nhận lấy chén trà, chậm rãi uống một ngụm, sau đó buông xuống: “..... Ta đi ra ngoài trước, người hảo hảo học tập, tuy nói mấy năm nay bởi vì chiến tranh, khoa khảo ngừng vài năm, nhưng sẽ có lúc khôi phục, nhớ kỹ, học vẫn không thể lười biếng.”

Vạn Cát thuận theo đáp: “Con biết rồi, mẹ.”

Vạn phu nhân cảm thấy cổ họng hơi ngứa, nhúu mày đè ép cổ họng, xoay người rời khỏi thư phòng.

Vạn Cát nghe thấy cô ấy ho vài tiếng bên ngoài.

.....

Buổi tối, Vạn phu nhân ho khan càng ngày càng dữ dội, cổ họng ngứa ngáy vô cùng.

Cô đốt nến, há miệng, soi gương, mơ hồ thấy cổ họng có thứ gì đó màu trắng, giống như nổi mẩn.

Hiện tại thời gian quá muộn, muốn tìm đại phu cũng chỉ có thể chờ ngày mai, Vạn phu nhân rót chút trà nóng nhuận cổ họng, không thể giảm bớt chút nào, lúc ngứa đến cực hạn, đúng là trần trọc, thống khổ không chịu nổi.

Trượng phu của cô quanh năm triền miên trên giường bệnh, trong nhà có không ít thuốc an thần trợ ngủ, Vạn phu nhân lấy một ít dược vật dùng, chậm rãi, rốt cục ngủ thiếp đi.

Sau khi ngủ, cô mơ một giấc mơ.

Trong mộng cô trở lại tuổi đậu khấu, chính là tuổi Hoài Xuân, kết bạn với một vị thiếu gia nhà giàu đến nông thôn dạo chơi, cô bị lời ngon tiếng ngọt của đôi phương mê hoặc, thường xuyên qua lại đem sự trong trắng giao ra, vốn tưởng rằng sau khi đôi phương trở về sẽ phái bà mối đến cầu hôn, kết quả lại là bị trêu đùa một hồi, nguyên lai người ta đã sớm cưới vợ sinh con, ngay cả tiểu thiếp cũng đã nạp vào phòng.

Nữ nhân mất đi sự trong sạch, liền không thể tái giá vào nhà cao cửa rộng, chỉ có thể gả vào chỗ thấp, cha mẹ đưa cô đến nhà tử tử, nói là để cho cô giải sầu, kỳ thật là để cho tử tử vì cô mà tìm xem hôn sự thích hợp.

Cô bất mãn đi, sau đó gặp được tử phu hào hoa phong nhã, tử phu của cô đúng là một vị văn nhân hiếm có, vả lại cùng vị thiếu gia nhà giàu lúc trước có chút tương tự, giờ tay nhắc chân rất có tính phong lưu, thường xuyên ngâm thơ vẽ tranh.

Cô kim lòng không được muốn thân cận tử phu, làm bộ ngây thơ vô tri, mãi giữa hấn dạy mình viết chữ vẽ tranh, còn thường xuyên phân ra chút đồ ăn vặt cho tiểu A Cát, chỉ vì để cho A Cát ở trước mặt tử phu nói thêm vài câu tốt đẹp cho cô.

Tất cả những điều này, tử tử hoàn toàn không biết.

Tử tử một bên lo liệu trong nhà, một bên tìm kiếm người thích hợp, trong thôn có một vị bán hàng tới, bộ dáng đoan chính, cần cù, tuổi còn trẻ đã tích góp được không ít tiền tiết kiệm, đang chuẩn bị ở trên trấn mở một cửa hàng thích hợp, vả lại người này có thể ăn nói tử tế, tử tử cảm thấy nhất định có thể đỡ muội muội thoải mái.

Nhưng muội muội sau khi biết, trong lòng lập tức phẫn hận!

Đêm đó, hai chị em cãi nhau một trận lớn!

“Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì người có thể gả cho một tài tử lang quân, lại muốn đem ta gả cho một tên bán hàng thô bỉ?!”

Người sốt ruột gả ta đi như vậy, chẳng lẽ là sợ ta cướp đi niềm vui của tỷ phu?!”

Người khen ngợi người bán hàng như vậy, chẳng lẽ chính người thích hắn?!”

Nói đi! Nếu không phải nhìn trúng hắn, như thế nào hắn vừa đến trong thôn chào hàng sơn phấn, người liền khăn cấp tươi cười đón chào?!” Người không dám thừa nhận sao? Người thích gã bán hàng đó, phải không?”

Chương 52. 1. Thế giới yêu quái (37)

Tỷ tỷ á khẩu không trả lời được.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới, muội muội của mình, lại bất tri bất giác ái mộ trượng phu của mình! Nếu là nữ nhân khác, cô có thể chỉ trích chửi rủa, nhưng người trước mắt là em gái ruột của mình! Là tiểu nữ nhi được cha mẹ sủng ái nhất!

Tỷ tỷ tận tình khuyên nhủ cô: “Người tuổi còn nhỏ, mới có thể bị những phong hoa tuyết nguyệt mê kia hoặc, tên bán hàng của cái giàu có, chẳng lẽ không hơn so với tỷ phu người, chỉ biết nói suông, ngâm vài câu thơ tốt sao?”

Muội muội quát: “Người đã cảm thấy người bán hàng tốt, vậy người tự mình gả đi!!!”

Cãi nhau xong, quay đầu đi tìm tỷ phu cáo trạng, khóc sụt mướt thay hấn bất bình, tỷ phu hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của mình, ở trong miệng tỷ tỷ lại không bằng một tên buôn bán hương dã, lại thêm mắm dặm muối nói, tỷ tỷ cảm thấy tỷ phu chỉ biết ngâm một ít thơ văn chua xót vô dụng, mỗi ngày bốc thuốc xem bệnh vết sạch nửa của cái, đúng là một cái tên vô năng!

Cáo trạng một lần, tỷ phu không tin, vậy thì hai lần, ba lần, bốn lần năm lần! Sẽ luôn có lúc hấn tin!

Tỷ tỷ ra ngoài bốc thuốc, cô mang theo Tiểu A Cát ở trong viện chơi, đại thẩm sát vách đi ngang qua cửa viện, cười tủm tỉm chào hỏi: “Còn chơi nữa sao? Gả cưới phải tranh thủ thời gian làm nha, thẩm nương chờ rượu mừng của người.”

Sắc mặt cô kịch biến: “Thím nói đây là lời gì, ta chưa từng hứa với người ta!”

Đôi phương rất là kinh ngạc: “Ta nhìn gã bán hàng tới nhà ngươi rất nhiều lần, tỷ tỷ của ngươi còn hỏi trong nhà hân huynh đệ tỷ muội mấy người, có từng cưới vợ, không phải bày ra muốn thay ngươi coi mắt hân sao?”

“Ta thấy tên kia tâm tư bất chính, tới trong thôn mười lần ít nhất có tám lần đều sẽ tìm tới tỷ tỷ của ta, nếu hân thật sự có ý với ta, như thế nào không thấy hân tới nói chuyện với ta?”

Trong lòng cô chứa oán, nói chuyện cũng không cố kỵ, cũng chưa từng nghĩ, hàng lang vào thôn thường tới tìm tỷ tỷ của cô, là bởi vì thôn phụ bên cạnh cực ít mua son phấn, mà hàng lang không trực tiếp tìm cô nói chuyện, là bởi vì cô đã tự khuê trung, mà tỷ tỷ của cô đã làm vợ.

Nhưng cô bị oán hận che mắt, vô luận tỷ tỷ làm cái gì, nói cái gì, cô luôn có thể lấy ra gai, lại đem những gai này đâm vào người bên ngoài —

“Tỷ phu, thân thể của ngươi muốn dùng thuốc hảo hảo điều dưỡng, cô như thế nào còn có tâm tư đi mua những son phấn nước kia? Chẳng lẽ là ngại trong phòng này mùi thuốc quá lớn?”

” Tiểu Cát, con có thấy không? Mẹ con lại cười với người bán hàng kia, nói mấy câu thôi, có cái gì đáng giá để bà vui vẻ?”

“Dì, dì nói gì vậy? Tỷ tỷ muốn vì ta gả hôn? Không có chuyện gì, người bán hàng kia rõ ràng là lòng mang bất chính, nhìn lên tỷ tỷ của ta! Các người không tin? Chính miệng cô nói với ta, của cải của người bán hàng giàu có, nếu người gả là người bán hàng, hiện giờ sẽ không lo ăn uống nữa!”

Lời đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng, rơi vào trong tai người bán hàng rong kia, chỉ cảm thấy hoang đường, hẳn là một người bán hàng rong, không muốn dễ dàng đắc tội với người khác, cân nhắc trong thôn kia ngoại trừ tỷ tỷ ra cũng không có bao nhiêu khách nhân, liền đổi tuyến đường khác, đi nơi khác buôn bán.

Người bán hàng không đến nữa, khiến lời đồn lại thêm một vòng: “Nói người bán hàng này chột dạ mới không dám đến.”

Trong nhà thường xuyên phát sinh tranh cãi, dần dần, trong lòng Tiểu A Cát cũng tràn ngập oán hận, hận người bán hàng kia, cũng hận mẹ cậu, cậu lại quên, lần đầu tiên mẹ nói chuyện với người bán hàng, là bởi vì cậu muốn người bán hàng rong chào hàng.

Chương 53. 1. Thế giới yêu quái (38)

Một ngày nọ, hai vợ chồng lại cãi nhau, văn nhân mắng người ta càng sắc bén cay nghiệt, mỗi một câu đều cắt vào tâm khảm, cô cãi lại không được, tức giận đến phát run, sập cửa rồi đi nói: “Anh không tin em, em liền gọi người đó đến đối chất!”

Tỷ phu quát: “Ngươi trực tiếp đi đi! Đi làm thiếu phu nhân của ngươi đi, đừng trở lại!”

Tỷ tỷ rời đi không lâu, ngày đó tỷ phu mang theo hài tử đi, hần hồn hể thu dọn hành lý, nói muốn đến nhà một thúc công ở vài ngày, ngày cả hài tử cũng mang đi.

Tỷ tỷ đi tìm gã bán hàng không công mà lui, sau khi trở về không thấy hài tử, sốt ruột hỏi chuyện gì xảy ra, muội muội trong lòng đang vì tỷ phu không mang theo mình cùng đi mà hờn dỗi, đôi mắt với tỷ tỷ truy vấn, không kiên nhẫn trả lời: “Còn không phải bởi vì ngươi?”

Tỷ tỷ sắc mặt tái nhợt lắc đầu: “Ta không có! Bọn họ đi đâu? Là đi tìm ta sao?”

Muội muội muốn nói bọn họ mới sẽ không đi tìm ngươi! Bọn họ ước gì ngươi vĩnh viễn không trở về! Mà lời đến bên miệng, cô lại đổi chủ ý, dùng phương thức ác độc hơn nói cho tỷ tỷ: “A Cát ngày hôm qua khóc muốn tìm mẹ, không biết chạy đi nơi nào, tỷ phu đi ra ngoài tìm A Cát, vẫn chưa trở về.”

“Cái gì?! A Cát sẽ không chạy vào rừng rậm chứ!”

“Có lẽ vậy, bằng không làm sao tìm mãi không thấy người đâu.....”

.....

Vạn phu nhân ở trên giường thống khổ cong người lên, cổ họng lúc đầu là ngứa, hiện tại lại không có tri giác, ngay cả phát ra âm thanh cũng không làm được.

Cô gian nan bò xuống giường, cố gắng chống đỡ thân thể đi tới bên cạnh bàn, run rẩy, rót cho mình một ly nước trà.

Nhưng mà chén nước kia rót xuống, cổ họng không có chút khởi sắc, ngay cả đầu lưỡi cũng là gỗ, không cách nào bình thường nuốt, nước từ khóe miệng tràn ra, cô đưa tay đi lau, lại mang ra vài sợi dính tơ trắng...

Cô mê mang nhìn tơ trắng trong tay, chần chờ sờ sờ môi lần nữa, lại phát hiện trong mũi cũng tràn ra tơ trắng tương tự... một sợi lại một sợi, mọc đầy thân thể của cô... Cuối cùng, ngay cả màng mắt cũng bị tơ trắng bao phủ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Người đâu..... Người đâu a, mau cứu ta, cứu ta.....

Miệng cô há hốc, cố sức phun ra từng câu chữ, nhưng căn bản không phát ra được một chút âm thanh nào, chỉ có thể dựa vào trí nhớ mò mẫm đến cạnh cửa, vỗ cánh cửa, cố gắng kêu cứu người bên ngoài.

Nhưng vô luận cô quay thế nào, kêu thế nào, cũng không có một ai tới.

Thân thể càng ngày càng nặng, càng ngày càng vô lực, giống như chết đuối bình thường hít thở không thông, tơ trắng chỗ nào cũng dính vào, theo con người, cổ họng, nội tạng một mực hướng chỗ sâu lan tràn...

Cực lớn sợ hãi đem cô bao phủ, cô cảm thấy sự cận kề của tử vong thống khổ cùng tuyệt vọng, tiếp theo, mơ hồ nghe được quen thuộc thanh âm —

“Con trai... con trai tôi, A Cát của tôi đâu rồi...”

Cô nhận ra thanh âm này, nếu không phải hai mắt đã bị sợi nấm bao phủ, chỉ sợ giờ phút này muốn khóc lên.

“Em sai rồi, tha cho em đi, em sai rồi... Lúc ấy em chỉ thuận miệng nói, em không nghĩ tới chị thật sự sẽ đi rừng rậm!”

Cô cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể hoảng sợ nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy!

Trên gò má bỗng nhiên sinh ra cảm giác mát mẻ, giống như bị một đôi tay nữ nhân nhẹ nhàng vuốt ve, mềm mại, tinh tế, từng chút từng chút vuốt ve da thịt của cô, hàm răng cô run rẩy, cả người lạnh lẽo! Đáy lòng sợ hãi như phiên giang đảo hải, cô rốt cục chịu không nổi, khàn khàn hét lớn:

“Không..... Không! Tránh ra! Tại sao phải trở về, người tại sao phải trở về! Người không nên trở về!!!”

Cho dù khàn cả giọng, phát ra thanh âm lại giống như cá trên cạn, trong vô vọng há hốc miệng, không phát ra bất kỳ thanh âm nào!

Chương 54. 1. Thế giới yêu quái (39)

Cô từ trong cổ họng mình kéo ra rất nhiều sợi nấm, lại dùng hai tay sờ lấy mặt mình!

Mười ngón tay lún sâu vào, cô hoảng sợ phát hiện đó không phải xúc cảm mà làn da nên có, mà đó là sợi nấm! Sợi nấm vô cùng vô tận! Làn da cùng máu thịt của cô, mắt cùng cổ họng, cả người cô, tất cả đều biến thành những sợi nấm màu trắng kia!

A a a a a!!!

.....

Thời Tiện Ngư bỗng nhiên bừng tỉnh, mê man mở mắt.

Cô giống như nghe thấy tiếng gì đó, giống như tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ?

Nhìn quanh bốn phía, bóng đêm tối sẫm, dưới bầu trời sao yên tĩnh, hết thảy lặng yên không tiếng động, chỉ có dòng suối cách đó không xa leng keng thùng thùng chảy xuôi.

“Là ta nằm mơ phát bệnh tâm thần sao?” Thời Tiện Ngư thì thào. Cái này cũng khó mà nói, từ khi đi tới thế giới này, cô mỗi tối nằm mộng đều là thiên kỳ bách quái, mộng thấy cái gì cũng không ngạc nhiên.

Gió đêm mùa xuân có chút lạnh, Thời Tiện Ngư xoa xoa mũi, có chút muốn hắt xì.

Lâm Uyên gác đêm từ trên tảng đá lớn nhảy xuống, nhặt thảm lông lên khoác lên vai cô, hỏi: “Không ngủ sao?”

“Sắp ngủ rồi.” Cô khép chặn, há miệng khe khẽ ngáp một cái.

Thẩm Tiêu ở bên kia đồng lửa nghỉ ngơi mở mắt, ôn nhu nói: “Ở bên ngoài màn trời chiếu đất, Tiểu Ngư đại khái là ngủ không an ổn, vất vả thêm hai đêm nữa, đi qua khu rừng này, hẳn là có thể gặp được thôn kế tiếp.”

Thời Tiện Ngư lắc đầu: “Không vất vả, ngủ ở dã ngoại cảm giác rất mới mẻ, hơn nữa giải quyết phiền toái trong thôn, giống như trong lòng rơi xuống một tảng đá lớn, hiện tại cảm giác thật thoải mái, ngủ cũng rất ngon.”

Thẩm Tiêu cười nói: “Lần này may mắn là Tiểu Ngư thận trọng, tìm ra nguyên nhân thực sự mà thôn bị tập kích, nếu không sau khi chúng ta đi, thôn còn phải tiếp tục gặp nạn.”

Thời Tiện Ngư ngại ngùng cười cười, nghiêng đầu nhìn Lâm Uyên: “... Thật ra cũng may có Lâm Uyên ở đây, chỉ dựa vào một mình em, muốn vào rừng một chuyến cũng khó.”

Lâm Uyên lắc đầu, nói với Thời Tiện Ngư: “Là em, nghe thấy trước.”

Thẩm Tiêu thấy hai người bọn họ nhường nhịn lẫn nhau, tiếng cười càng lúc càng sang sảng, “Được rồi, lần này đi qua thôn xóm, là cơ duyên của ba người chúng ta, vì thôn dân giải quyết yêu vật, trả lại thôn trạng thái bình, còn lại là chúng ta vì chính mình tu được một phần thiện quả, ta cũng được, các ngươi cũng được, cũng không cần khiêm tốn.”

Thời Tiện Ngư nhớ lại trải nghiệm này, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ: “Thật tốt, hiện tại mọi người trong thôn, nhất định đều sống vô cùng hạnh phúc an bình.”

Lâm Uyên nhìn nụ cười của cô, không kìm lòng được gạt đầu: “... Ừ, nhất định.”

Mọi người trong thôn, nhất định phi thường, hạnh phúc an bình.

.....

Ngày hôm sau, ba người tiếp tục lên đường.

Thay vì đi sâu vào rừng, họ đi dọc theo con sông, và vào buổi tối, họ phát hiện ra một đội thám báo.

Cũng may Lâm Uyên nhảy bén, mấy thám báo kia vẫn chưa phát hiện ra ba người bọn họ.

Thám báo bình thường do quân sĩ hành động nhanh nhẹn đảm nhiệm, gánh vác công tác điều tra của quân đội, nói cách khác, nếu bọn họ chiếu theo phương hướng này tiếp tục đi về phía trước, rất có thể sẽ gặp phải một chi quân đội.

Tuy rằng Thẩm đạo trưởng biết một ít pháp thuật, nhưng cũng không dám chính diện đối đầu với quân đội, để tránh gây ra thị phi, Thẩm đạo trưởng quyết định đi đường vòng.

Nguyên bản dựa theo kế hoạch, lại đi hai ngày là có thể đi qua thôn trang, bây giờ lại muốn ở ít người lui tới trong rừng rậm hành tẩu bảy tám ngày, có dã thú, Lâm Uyên có thể đánh, có độc trùng, đạo trưởng có thể đuổi, nhưng rất nhanh Thời Tiễn Ngư gặp đại phiền toái.

Thức ăn cô mang đến, đã ăn xong.

Bánh mì, bánh bích quy, mì ăn liền, đồ hộp... tất cả đều không còn.

Chương 55. 1. Thế giới yêu quái (40)

Tìm kiếm thức ăn trong rừng nguyên sinh vào mùa xuân, không phải là một chuyện dễ dàng, lúc này quả chưa chín, mà các động vật tràn ngập nguy hiểm, Thời Tiện Ngư từng tận mắt nhìn thấy Lâm Uyên bắt về một con khỉ có sáu cánh tay.

Hầu tử toàn thân lông đỏ, răng nanh lộ ra ngoài, bị Lâm Uyên nắm trong tay kêu oa kêu loạn, thanh âm thê lương cực kỳ khủng bố.

Sau khi biết được đây là khẩu phần ăn Lâm Uyên tìm cho cô, Thời Tiện Ngư cả kinh sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân, ngay cả ngẩng đầu nhìn một cái cũng không dám!

Sau đó con kia Lục Trảo Hầu bị lột da lấy máu, toàn bộ quá trình cô đều cúi đầu không dám nhìn, tự nhiên là một miếng thịt cũng không ăn.

Có lẽ là nhìn ra cô quá sợ hãi, Lâm Uyên mang Hầu Tử đi nơi khác ăn sạch sẽ mới trở về.

Lúc trở về đuôi cụp xuống, như là có chút mất mát.

Thời Tiện Ngư cũng rất khó xử, cô cảm thấy mình không tính là kén ăn, nhưng con khỉ kia so với cách thức nấu ăn của cô thật sự có chút sợ, vì vậy thương lượng với Lâm Uyên, có thể bắt một ít... động vật không giống người trở về hay không? Con khỉ kia lột da giương nanh múa vuốt, giống như một đứa trẻ, cô thật sự ăn không vô.

Mắt Lâm Uyên sáng lên, xoay người rời đi.

Khi trở về, trên vai khiêng một con măng xà da hoa to mập.

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Thẩm đạo trưởng một bên nhìn ra cô lúng túng, cười ha ha: “Tiệp Ngư, người không biết, chúng ta hiện tại thân ở Hắc Uyên rừng rậm cùng sơn cốc giao nhau chỗ, nơi này ít người lui tới, thường có yêu thú lui tới, cho nên dã thú bình thường không dám tới gần, có thể bắt được con mồi cũng chỉ có những cấp thấp yêu thú này.”

Thời Tiệp Ngư bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy a... Khó trách, trên đường cô ngay cả một con thỏ hoang cũng không nhìn thấy.

Thẩm Tiêu lại trấn an cô: “Không cần lo lắng, thịt yêu thú ăn không khác gì món ăn dân dã bình thường, thậm chí có một số còn bổ dưỡng thân thể, còn có tác dụng dưỡng nhan.”

Thời Tiệp Ngư mím môi, tâm tình rối rắm nhìn chăm chú con măng xà Lâm Uyên mang về.

Làm đẹp dưỡng nhan gì gì đó... Thật ra cô không sao cả, khụ khụ, nhưng thân thể quả thật cần bổ sung.

Đêm hôm đó, ba người cùng nhau hợp lực nướng con trăn lớn.

Đem măng xà chặt đầu chém đuôi, lấy máu mỡ tim, dùng nước sông rửa sạch sau đó chia làm mấy đoạn, đặt ở trên lửa nướng.

Thẩm Tiêu bỏ lá thông vào đồng lửa, hun thịt rắn tản mát ra một mùi thơm. Thời Tiệp Ngư bôi muối lên thịt rắn, đợi đến khi mỡ trong thịt nướng ra, phát ra tiếng xèo xèo, lật lại bôi một tầng. Lâm Uyên vươn móng vuốt, xé xuống một đầu thịt rắn nướng tới mềm mại, bỏ vào trong miệng nếm thử hương vị —

Thời Tiện Ngư vẻ mặt chờ mong hỏi hân: “Thế nào? Ăn ngon không?”

Lâm Uyên ánh mắt sáng ngời gật đầu, đuôi phía sau lắc lắc một cái.

Thời Tiện Ngư vội vàng lấy bát của mình ra, bung đến trước mặt hân: “Em cũng muốn ăn!”

Móng vuốt Lâm Uyên không sợ nóng, nhẹ nhàng xé hai miếng thịt rắn, bỏ vào bát cô.

Thịt rắn ngoài cháy trong mềm, vị tươi ngọt, bị lá thông hun qua gần như không có mùi tanh, chỉ là mùi vị hơi có chút nhạt, lần sau có lẽ có thể dùng muối ướp một chút rồi nướng, chỉ là bôi một tầng muối, hình như không quá ngon miệng.

Cô đập đi đập lại miệng, vừa ăn vừa nghĩ, bất tri bất giác, thịt rắn trong bát đều ăn sạch.

Lâm Uyên lại xé một miếng thịt bỏ vào bát cô. Khối thịt này có thể là bôi muối tương đối đủ, mùi vị đặc biệt ngon, Thời Tiện Ngư lại ăn hết vài cái.

Cô còn muốn ăn, cầm bát không, trông mong nhìn Lâm Uyên.

Lâm Uyên tìm kiếm trên giá gỗ xiên thịt, chọn một miếng thịt nho nhỏ, bỏ vào bát cô.

Thời Tiện Ngư nhìn chăm chăm thịt trong bát, nhỏ như vậy.....

Thật ra cô đã no rồi, nhưng cô cảm thấy mình còn có thể ăn.

Chương 56. 1. Thế giới yêu quái (41)

“Em còn muốn...” Cô cầm bát đến gần Lâm Uyên, giọng nói cũng bất tri bất giác trở nên nũng nịu: “Cho em thêm một chút...”

Lâm Uyên sắc mặt ửng đỏ, nhưng vẫn lập trường kiên định lắc đầu, lại vươn ra một bàn tay không dính dầu khác, sờ sờ bụng của cô, sau đó lại lắc đầu.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Thế nghĩa là sao?

Chẳng lẽ..... Bụng của ta lộ ra sao?

Thời Tiện Ngư mê man cúi đầu nhìn bụng mình, gần đây hình như... mượt mà hơn một chút. Trước kia bởi vì sinh bệnh nha, ngủ không ngon không tốt, thân thể tự nhiên gầy gò, hiện tại có tiên cung linh khí tâm bồ, lại ăn bách linh quả, trên lưng đều có thịt rồi~

“Tiểu Ngư, Lâm Uyên là vì tốt cho em.” Thảm đạo trưởng ở một bên nhìn hai người bọn họ, buồn cười: “Thịt yêu xà là vật đại hàn, một lần không thể ăn quá nhiều, nếu em thích ăn, ngày mai gọi Lâm Uyên bắt cho em là được, hôm nay không nên ăn nữa.”

Thời Tiện Ngư yên lặng sờ sờ bụng mình...

Thì ra là sợ ta ăn no quá.

“Vậy, em uống chút canh nha.” Cô nhìn nồi thịt nướng phía dưới, liếm liếm cánh môi.

Lâm Uyên: “.....”

Trong đêm yêu thú vây quanh, Thời Tiệp Ngư ăn thịt, uống canh, cảm thấy mỹ mãn chui vào túi ngủ, vui vẻ ngủ thiếp đi.

Thịt còn lại bị Lâm Uyên mấy ngum ăn hết, xương cốt ném tới xa xa, thành bữa ăn khuya của cấp thấp yêu thú trong rừng rậm.

Ngày hôm sau, Thời Tiệp Ngư cười dề của cô, tiếp tục lên đường theo Thẩm Tiêu và Lâm Uyên.

Tối hôm qua ăn nhiều thịt rắn, cả ngày cô cũng không cảm thấy đói, thẳng đến chạng vạng mặt trời lặn, bụng cô mới hàm súc phát ra một trận ùng ục ùng ục, Lâm Uyên và Thẩm Tiêu sau khi nghe xong tự giác dừng lại, tìm một bãi cỏ sạch sẽ nhóm lửa cắm trại.

Bữa tối hôm nay là một con quạ hai đầu.

Lúc ăn xong măng xà, Thời Tiệp Ngư đôi mắt với loại nguyên liệu nấu ăn này đã hoàn toàn không thành vấn đề, cô vượt cổ chim mềm mại, thậm chí còn nghĩ, nếu quạ hai đầu là vịt hai đầu, có thể một lần làm hai cái cổ vịt cay...

Mặc dù còi lòng đầy chờ mong, nhưng thật đáng tiếc, mùi vị quạ hai đầu thập phần tạm được, cũng không biết có phải phương thức nấu nướng của bọn họ có vấn đề hay không, thịt rất cứng, rất khó nhai, cô chỉ miễn cưỡng gặm xong một cái chân.

Lâm Uyên cũng không thích ăn loại thịt này, đem thức ăn còn lại dùng lá chuối gói kỹ, lại ném ra xa.

Tiếp tục tiến lên, bọn họ chậm rãi rời xa rừng rậm, bắt đầu thâm nhập thung lũng.

Thức ăn khó tìm hơn.

Phụ cận chỉ có núi đá trơ trụi, ngay cả cỏ cũng không mọc được mấy cây, khi vận khí tốt có thể bắt được mấy con chuột đất, vận khí không tốt, Lâm Uyên cũng chỉ có thể chui vào sơn động, đi bắt những con dơi lớn thừa thãi ở sơn cốc cho đủ số.

Trong mắt hắc, dơi tựa như chuột đất mọc cánh. Trong mắt Thời Tiệp Ngư, hai con này khác nhau một trời một vực, cô thà chết không ăn!

Nhưng mà, không ăn sẽ đói bụng.

Cô vừa không giống Thảm Tiêu có thể hút gió uống sương, ngồi một chút cũng có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, cũng không giống chức năng dạ dày Lâm Uyên cường đại, ăn no một lần, có thể nhịn một tuần. Tối hôm đó, bụng cô thỉnh thoảng kêu một trận, kêu ùng ục như đánh trống.

Lâm Uyên ngồi không yên, hơn nửa đêm, không để ý khuyên can, chạy đi tìm thức ăn cho Thời Tiệp Ngư.

Thảm đạo trưởng khoanh chân đả tọa, vén mí mắt nhìn Lâm Uyên chạy xa, lắc đầu cảm khái: “Tuổi trẻ thật tốt a...”

Thời Tiệp Ngư đỏ mặt ngồi ở bên cạnh dê sừng lớn, rất ngượng ngùng, mấy ngày nay Lâm Uyên vì thức ăn của cô bận trước bận sau, phỏng chừng là người đều nhìn ra chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, cô nghe Thảm đạo trưởng nói tiếp: “Tiệp Ngư, Lâm Uyên rất thích em.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Thảm Tiêu cảm thấy hứng thú hỏi: “Tiệp Ngư, em cảm thấy Lâm Uyên thế nào?”

Chương 57. 1. Thế giới yêu quái (42)

Mặt Thời Tiện Ngư càng đỏ hơn, ấp úng cúi đầu: “Rất tốt...”

Sẽ quan tâm cô có lạnh hay không, có đói hay không, còn có thể cho cô tìm đồ ăn, cái này nếu đặt ở hiện đại, cũng là cái nam nhân tốt nuôi gia đình thương vợ, hơn nữa bộ dạng còn đẹp trai như vậy...

“Lâm Uyên dù sao cũng là yêu thú tộc...” Thẩm Tiêu ho nhẹ hai tiếng, cùng tiểu cô nương tán gẫu loại đề tài này, hẳn cũng có chút không được tự nhiên: “Anh không phản đối hai người ở cùng một chỗ, nhưng... vẫn phải thận trọng, hơn nữa hiện tại hẳn mất trí nhớ, Tiểu Ngư, em phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Ừ, em biết rồi, Thẩm đại ca.” Thời Tiện Ngư buồn bực đáp, chớp tai cũng bắt đầu đỏ lên.

Nhớ tới Lâm Uyên, trong lòng nổi lên ngọt ngào nhẹ nhẹ, cũng có chút chua xót, hẳn trầm mặc ít nói, cô không xác định cảm giác của hẳn đối với mình, có phải cũng giống như cô hay không...

Ai, loại cảm giác nói không rõ này, đại khái chính là..... Yêu chua ngọt ngào đi.

Thời Tiện Ngư yên lặng nghĩ.

.....

Ban đêm, cô trông coi đồng lửa chờ Lâm Uyên trở về, trong lòng nhớ thương một người, cảm giác đói khát hình như

cũng không mãnh liệt như vậy.

Nửa đêm Lâm Uyên mới trở về.

Trên vai hằn khiêng một vật rất lớn, giống như lớp xe ô tô, đặt bên đồng lửa, Thời Tiện Ngư mới nhìn rõ, thì ra là một con tê tê cỡ lớn.

Vẻ mặt Thời Tiện Ngư vi diệu: “.....”

Trong ấn tượng của cô, tê tê, là động vật được bảo vệ cấp quốc gia, lọt vào danh sách đỏ các loài có nguy cơ tuyệt chủng trên thế giới, cô từng xem qua một bài báo, nói loại động vật này đặc biệt ngốc, gặp phải nguy hiểm cũng không biết chạy trốn, chỉ biết đem mình đoàn thành một quả bóng, bởi vì rất dễ dàng đi săn, cho nên bị thôn dân thôn dã trắng trợn bắt giữ, dần dà, biến thành loài có nguy cơ tuyệt chủng.

Lúc ấy cô xem tin tức đưa tin, còn rất oán giận, kết quả bây giờ lại muốn ăn.....

Không ăn ư, đây là người ta đau khổ bắt về. Ăn đi, lương tâm của cô như thế nào giống như có loại đau đớn dối trá đây?

Lương tâm, lương tâm, người lớn lên như thế nào? Tại sao khi ăn măng xà ăn quạ, người không biết đau? Hiện tại ăn tê tê, người ngược lại làm cho ta rất khó chịu!

Lâm Uyên giống như nhận ra vẻ mặt Tiện Ngư cứng đờ, ánh mắt lo lắng nhìn cô, hỏi: “Cũng không ăn?”

“A... Ăn, em ăn.” Thời Tiện Ngư sờ sờ tê tê trên mặt đất, biểu đạt yêu thích của mình: “Em thích ăn cái này.”

Lâm Uyên nghe cô nói như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn rất lo lắng Thời Tiện Ngư sẽ đói bụng, cô mảnh mai như vậy, một bữa không ăn, nói không chừng liền chết đói.

Mảnh thung lũng này không có con mồi gì, hẩn tìm thật lâu, mới tìm được con tê tê đào hang này, một con lớn như vậy, hẩn là có thể cho cô ăn no.

Lâm Uyên ôm lấy tê tê, hai tay dùng sức, cố gắng kéo nó ra!

Con tê tê này không biết có phải thành tinh hay không, giáp lưng vừa đen vừa sáng! Toàn thân ôm chặt thành một quả cầu, khi bị mạnh mẽ kéo ra, giáp cứng rắn kéo kẹt rung động.

Đáng tiếc nó ôm chặt hơn nữa, cũng đánh không lại khí lực Lâm Uyên, đầu đuôi rút cục triển khai, từ trên bụng tê tê thỉnh thoảng rơi xuống hai quả cầu —

Đó là hai con tê tê nhỏ, màu sắc còn nhạt, vừa rời khỏi vòng tay mẹ, nhất thời kinh hoảng ôm chặt lấy mình.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Lâm Uyên cũng bị biến cố này làm cho sửng sốt, sức lực trong tay buông lỏng, đại xuyên sơn giáp lại lần nữa đoàn thành cầu.

Vì thế trước mặt bọn họ, có một lớn hai nhỏ, ba quả bóng.

Thời Tiện Ngư nhìn quả bóng trên mặt đất, tâm tình rất phức tạp, một lát sau, cô liếc Lâm Uyên bên cạnh, chậm rãi mở miệng: “Kỳ thật..... Em cũng không đói như vậy.”

Lâm Uyên cũng lộ ra thần sắc khó xử.

Trong tập tính của yêu thú, khi đi săn sẽ tránh động vật có con, hẩn không nghĩ tới đây là một con tê tê mẹ.

Lâm Uyên không tiếng động thở dài, vươn một tay nhẹ nhàng đặt ở bụng Thời Tiện Ngư, giống như muốn thông qua động tác này để cảm giác bụng đói của cô kêu vang.

Chương 58. 1. Thế giới yêu quái (43)

Đây đã không phải là lần đầu tiên hấn sờ bụng cô, Thời Tiện Ngư vốn tưởng rằng mình sẽ cảm thấy ngượng ngùng, nhưng là theo bản năng phản ứng lại là đè khí thu bụng —

Thấy hấn hơi nhú mào, cô lại nhanh chóng hút khí vào, cố gắng để hấn có thể sờ thấy một cái bụng tương đối phồng.

Bất giác, hấn giống như vẫn là không quá hài lòng, ở trên bụng cô qua lại sờ soạng về sau, liền tâm sự nặng nề đi ở một bên, yên lặng ngồi xuống.

Nhìn bộ dáng này của hấn, tựa hồ rất bị đả kích, ngay cả đuôi cũng trở nên phờ phạc.

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, đi tới bên cạnh hấn nhỏ giọng an ủi: “Em thật sự không đói như vậy, bữa nay không ăn, coi như giảm béo.”

Lâm Uyên nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt mềm mại, hấn đưa tay xoa đầu cô nói: “Ngủ, giữ thể lực.”

Cái đạo lý này cô hiểu, không có ăn, liền ngủ thôi, tránh cho tiêu hao~

“Em ngủ đây.” Cô cười ngọt ngào với hấn, xoay người mở túi ngủ, chui vào điều chỉnh tư thế ngủ, lại trừng mắt nhìn hấn: “Ngủ ngon, em ngủ đây~”

Nói ngủ là ngủ, Thời Tiện Ngư nhắm mắt lại.

Có lẽ là nụ cười vừa rồi của cô quá ngọt ngào, tâm tình ử dột của Lâm Uyên rốt cục thoải mái một chút, hấn nhìn khuôn

mặt lúc ngủ của cô, nghĩ thầm: “mị nhân mà em ném thật đẹp mắt.”

Thẩm đạo trưởng đối diện nhìn thấy sự tương tác của hai người này, trong lòng vừa buồn cười cũng bất đắc dĩ, im lặng khép mi mắt lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đêm, càng lúc càng yên tĩnh.

Trong sơn cốc thanh tịch hoang vu, lửa trại sâu kín thiêu đốt, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, ngọn lửa theo đó lay động.

Cô gái trong túi ngủ hơi nhúu mày.

Lâm Uyên thấy thế, bất động thanh sắc ngồi bên cạnh cô, ngăn gió lạnh thổi tới cho cô.

Hắn nghe thấy một ít âm thanh rất nhỏ, ngẩng đầu nhìn lại, là con tê tê lớn kia lặng lẽ triển khai thân thể, ôm hai con nhỏ vào bờ đi, cuối phương xa sơn cốc, sao trời thừa thốt, bình minh buông xuống...

“Ngày mai, phải nhanh chóng tìm được thức ăn cho Tiểu Ngư.” Hắn nghĩ thầm.

.....

Ngày hôm sau lúc lên đường, Lâm Uyên rõ ràng tăng nhanh tốc độ, ngay cả Thẩm Tiêu cũng có chút theo không kịp hắn, dê sừng lớn cũng từ bước nhanh biến thành chạy từng bước nhỏ, lúc lác đến Thời Tiện Ngư nhoáng lên một cái.

Mặc dù có chút vất vả, nhưng cũng nhờ có như thế, ba người so với dự tính càng sớm đi ra sơn cốc.

Có một con sông bên ngoài thung lũng.

Có sông nghĩa là có cá.

Lâm Uyên không đi nữa.

Rõ ràng sắc trời còn sáng, hấn lại yêu cầu Thảm Tiêu nhóm lửa nghỉ ngơi, bởi vì hấn muốn đi đánh cá.

Người khác đánh cá bằng lưới, còn Lâm Uyên đánh cá là đánh thật, hấn ta bẻ một nhánh cây thật dài, lội nước đi vào trong sông, chỉ chờ cá gần đó bơi lên mặt nước, liền nắm chặt cành cây, mạnh mẽ vỗ lên mặt nước!

Ba~ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi!

Cá phụ cận trực tiếp bị cỡ lực đạo này chấn ngắt, nhao nhao lật bụng trôi lên trên mặt nước —

Vì thế Thời Tiện Ngư được ăn cá nướng.

Ngày xuân chậm chạp, cây cối um tùm, dòng sông sóng gợn lăn tăn dưới ánh mặt trời rực rỡ, bên bờ cỏ xanh um tùm, trên bãi sông nhọt nhọt lát đá cuội, trên một đám lửa trại nướng bảy tám con cá.

Thảm Tiêu nhìn hai người trước mắt, một người tỉ mỉ ăn cá, một người tỉ mỉ nướng cá, trong lòng im lặng thờ dài, cảm thấy mình không hợp với thế giới của hai người này.

Hấn nhắm mắt lại, tiếp tục ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này, từ hướng mặt sông truyền đến tiếng hô: “Đạo trưởng!... Đạo trưởng!...”

Thảm Tiêu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc quan thuyền chậm rãi chạy tới, trên thuyền kia đứng không ít quan binh.

Hấn nhíu mày khó khăn, lấy kinh nghiệm du lịch tứ phương của mình mà xem, quân đội là khó giao tiếp nhất, mà quan binh là thứ hai, hấn như thế nào vừa tránh đi quân đội, liền gặp quan binh đây?

Thảm Tiêu nói với Lâm Uyên và Thời Tiện Ngư: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Uyên nhìn về phía Thời Tiệp Ngư.

Thời Tiệp Ngư cũng gật đầu: “Đi thôi, dù sao cũng nướng xong rồi, em có thể mang theo ăn trên đường.”

Ba người đứng dậy thu dọn hành lý, người trên thuyền nhất thời sốt ruột, gấp đến độ thanh âm nhanh hô lên: “Đạo trưởng dừng bước!”

Chương 59. 1. Thế giới yêu quái (44)

Người trên thuyền hô quá gấp gấp, như sợ bọn họ không nghe thấy, người nọ còn triệu tập sai dịch bên cạnh cùng nhau hô:

“Đạo trưởng, xin dừng bước!”

Thanh âm chinh tề, hùng hậu có lực lượng!

Thời Tiện Ngư do dự nhìn về phía sau, xem ra chiếc thuyền kia muốn đuổi theo bọn họ.

“Thảm đại ca, hay là chúng ta dừng lại xem?” Thời Tiện Ngư nhin không được mở miệng: “Những người trên thuyền hình như có việc gấp.”

Thảm Tiêu cũng dừng bước, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía mặt sông: “Từ khi rời nhà tu hành, du lịch năm thứ bảy, ở Nam Dương thành bị coi là yêu đạo đuổi bắt, du lịch năm thứ mười lăm, bị tướng quân Đại Lương quốc giam cầm luyện chế phản lão hoàn đồng đan, từ đó về sau ta sẽ kính nhi viễn chi (nên kính, không nên gần) với những binh sĩ quan sai này, sau đó du lịch năm thứ bốn mươi ba, khi đi qua sông Thiên Thủy diệt trừ một con thủy yêu, lại bị quận thủ địa phương giam giữ, nói muốn hiến ta cho thái hậu đương triều.

Thảm Tiêu thở dài nặng nề, hiển nhiên bóng ma tâm lý rất sâu.

Hắn đã nói như vậy, Thời Tiện Ngư cũng không miễn cưỡng, đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, lại nghe Thảm Tiêu thở dài lần nữa, nói: “Thôi!”

Thảm đạo trường nhẹ nhàng điểm chân, thân thể lập tức bay lên không nhảy lên, giống như chuồn chuồn lướt nước ở trên mặt nước vài bước, thoáng cái liền nhảy tới trên thuyền —

Hắn đứng ở đầu thuyền, đem ống tay áo quăng tới phía sau, chấp tay mà đứng, hỏi: “Các hạ hô to, vì chuyện gì?”

Mọi người trên thuyền đều ngây người.

Thân thủ này, khí chất này, quả thực chính là tiên phong đạo cốt! Siêu trần thoát tục a!

Nam tử trẻ tuổi dẫn đầu lập tức quỳ xuống!

Hắn vừa quỳ, phía sau quan sai cũng không dễ đứng, nhanh nhẹn toàn bộ quỳ xuống!

Khóe mắt Thảm Tiêu giật giật: “..... Cần gì phải làm đại lễ này? Đứng lên đi.”

Đầu lĩnh nam tử trẻ tuổi chẳng những không dậy nổi, còn tại chỗ lễ bái, trong miệng hô to: “Đạo trưởng pháp lực cao thâm, chính là người thiên ngoại, nhất định có thể cứu vớt Thương Sinh ra khổ hải!”

Chiếc mũ cao này nối tiếp chiếc mũ cao khác, Thảm Tiêu có chút ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Vậy, Thanh Sơn Thành các người xảy ra chuyện gì vậy?”

Nam tử trẻ tuổi quỳ trên mặt đất nói: “Tại hạ Hứa Thanh Phong! Là con trai quận thủ Thanh Sơn Thành, có một cửu vĩ hồ yêu nguy hại tứ phương, bắt đi nữ tử vô tội ở Thanh Sơn thành, khẩn cầu đạo trưởng ra mặt trừ yêu, trả lại công đạo cho bách tính Thanh Sơn thành!”

Thảm Tiêu vừa nghe không phải tìm hắn luyện đan, đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghe hắn nói có hồ yêu làm loạn, lập tức nghiêm nghị hỏi: “Hồ yêu theo như lời người nói, bắt đi bao nhiêu nữ tử?”

Những vấn đề này như là đâm đến chỗ đau của nam tử trẻ tuổi, đôi phương hốc mắt đỏ lên, thanh âm khàn khàn nói: “Bắt đi nữ tử, đã có năm mươi tám người, hồ yêu kia muốn làm tân lang, cưỡng cưới dân nữ, Thanh Sơn thành phàm là trong nhà có nữ nhi, cơ hồ không một ai may mắn thoát khỏi!”

Thẩm Tiêu nghe vậy giận dữ: “Yêu này lại cuồng vọng như thế! Hơn một năm, chẳng lẽ các người không nghĩ biện pháp đi mời người đuổi yêu sao?!”

Thế giới này yêu ma hoành hành, cho nên đạo nhân hàng yêu trừ ma cũng nhiều, người tu hành như Thẩm Tiêu cũng không tính là ít.

Hứa Thanh Phong nói: “Đạo trưởng có điều không biết, Thanh Sơn thành địa thế đặc thù, chỉ có đường thủy có thể thông, mặc dù bởi vậy tránh được chiến loạn phân tranh bên ngoài, nhưng cũng có cực ít người ngoại quốc đến thăm, chỉ có một vị Dạ Du đạo nhân từng ở phụ cận trong núi tu luyện, sau đó vị kia đạo nhân ra ngoài du lịch, hồ yêu liền thừa dịp đến tai họa bách tính, ta lần này ra khỏi thành, chính là vì tìm kiếm cao nhân!”

Chương 60. 1. Thế giới yêu quái (45)

Hứa Thanh Phong nói xong lời này, lại quỳ xuống lạy, giống như Thẩm Tiêu không đáp ứng hẳn sẽ quỳ mãi không đứng dậy.

Thẩm Tiêu thở dài, nói: “Đã như vậy, hãy cập bờ để hai người bạn của tôi cùng lên thuyền đi.”

Hứa Thanh Phong mừng rỡ, lại bái ba lạy: “Đa tạ đạo trưởng! Đa tạ đạo trưởng!”

Hắn nhắc vạt áo lên, hướng bên người quát: “Mau a! Mau cập bờ! Đều ngây ngốc làm cái gì?!”

Bọn sai dịch nhao nhao đứng lên, điều khiển bánh lái thuyền tìm kiếm vị trí thích hợp cập bờ, đợi đến khi Lâm Uyên cùng Thời Tiện Ngư lên thuyền, những người này trong lòng lại là thâm kinh không thôi —

Lâm Uyên là tai báo mặt người, vừa nhìn liền thấy thân thủ bất phàm, mà Tiện Ngư lại càng ghê gớm, nhìn qua lại ngoan ngoan đáng yêu! Nếu thật sự là một người yếu đuối, có thể cùng hai vị cao thủ đồng hành sao? Có thể thấy được cô ấy thâm tàng bất lộ! Không thể khinh thường!

Hứa Thanh Phong trong lòng rất kích động, chỉ cảm thấy mình đụng phải đại vận! Hắn cung kính mời ba vị cao nhân vào khoang thuyền, tự mình bưng trà đưa nước.

Hứa Thanh Phong hướng ba người hàn huyên lấy lòng: “Nếu có cần xin cứ việc nói, chỉ cần tại hạ có thể làm được, nhất định nghĩa bất dung từ!”

Thẩm Tiêu lời ít ý nhiều: “Du lịch tứ phương, không có chỗ ở cố định, muốn đi Linh Sơn.”

Hứa Thanh Phong gật đầu, cảm thán nói: “Tu sĩ trong thiên hạ đều tâm trí hướng về nơi này, Dạ Du đạo nhân trước kia tu luyện ở chỗ này đột nhiên biến mất, chỉ sợ cũng là đi tìm Linh Sơn.”

Chẳng lẽ gặp đồng nghiệp, Thẩm Tiêu không khỏi hỏi thêm một câu: “Vậy Dạ Du đạo nhân là người như thế nào?”

Hứa Thanh Phong cười trả lời: “Ta cũng không biết, Thanh Sơn thành chưa có ai gặp qua Dạ Du đạo nhân, nghe nói hẳn chỉ lui tới trong đêm, vĩnh viễn một thân hắc y, vì Thanh Sơn thành chúng ta trừ qua thủy yêu, giết qua sơn quái, đến bây giờ ngoài thành còn cung phụng tượng đá Dạ Du đạo nhân.”

Thẩm Tiêu khẽ gật đầu: “Đúng là một người tuyệt vời.”

“Đạo trưởng nói rất đúng.” Hứa Thanh Phong rót trà cho Thẩm Tiêu, cung kính hỏi: “Không biết ba vị đạo trưởng xưng hô như thế nào?”

Thẩm Tiêu lạnh nhạt trả lời: “Tại hạ Thẩm Tiêu, đạo hiệu Quan Hải Sơn Nhân. Hai vị này là bạn của tôi, Lâm Uyên, Thời Tiệp Ngư.”

Hứa Thanh Phong cẩn thận từng li từng tí nhìn một chút.

Đạo trưởng Lâm Uyên, nửa người trên là một đạo sĩ thanh tú tuấn mỹ, nửa người dưới lại lộ ra chân thú trắng kiện, rõ ràng đến từ dị tộc yêu thú, thực lực tuyệt đối bất phàm.

Một vị đạo trưởng khác tên là Thời Tiệp Ngư, là một tiểu cô nương xinh đẹp ngây thơ, trong tay cầm nước trà điểm tâm, trên đùi còn có một bao cá nướng lá cây bọc.

Bởi vì cái gọi là người không thể nhìn bề ngoài, tuy rằng Thời Tiệp Ngư lớn lên mềm mại, Hứa Thanh Phong cũng

không dám coi thường.

“Ba vị đạo trưởng du lịch tứ phương, có bắt được yêu không?” Hứa Thanh Phong cẩn thận hỏi.

Thẩm Tiêu rất khiêm tốn, cũng rất hàm súc: “Trên đường gặp chuyện bất bình, đương nhiên là phải quản.”

Hứa Thanh Phong còn muốn chính xác hơn một chút, cẩn thận hỏi: “Có phải... từng bắt hồ yêu?”

Thẩm Tiêu trầm mặc suy tư, ở bên ngoài du lịch mấy chục năm, hẳn thật đúng là không nhớ rõ mình có gặp qua hồ yêu hay không.

“Mấy ngày trước Lâm Uyên có bắt được một con, anh quên rồi sao, Thẩm đại ca?” Thời Tiệp Ngư nhắc nhở anh: “Nhưng mùi vị không ngon lắm, chúng ta chỉ ăn vài miếng liền ném đi.”

Thẩm Tiêu nhớ ra, đó là một con yêu thú cấp thấp tam vĩ hồ, có chút khác biệt với hồ yêu chân chính tu luyện đắc đạo, hẳn đang chuẩn bị mở miệng giải thích, bên cạnh đột nhiên rầm một tiếng!

Hứa Thanh Phong lại quỳ xuống!

Hắn cơ hồ lệ nóng doanh tròng nhìn bọn họ: “Ba vị đạo trưởng pháp lực cao cường, quả thật là như Thanh Sơn thành gặp mưa trong ngày hạn, được đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!”

Bùm! Lại đập đầu một cái.

Chương 61. 1. Thế giới yêu quái (46)

Lễ lớn như vậy cũng đã nhận, dường như giải thích thêm cũng đã muộn.

Thẩm Tiêu ho nhẹ một tiếng, nói: “Đứng lên đi, nếu quả thật có yêu vật nguy hại bách tính, ba người chúng ta đương nhiên sẽ đem hết toàn lực trừ yêu.”

Hứa Thanh Phong nhắc vạt áo đứng lên, khước mắt lại mơ hồ có thể thấy được vết ướt, hắn xấu hổ cười ần ần khước mắt, nói: “Để cho ba vị đạo trưởng chê cười, thực không giấu diếm, ta ra ngoài nhiều lần như vậy, mỗi lần mời tới Khu Yêu Nhân, nếu không phải lâm trận bỏ chạy, chính là bại dưới tay hồ yêu, hôm nay nhìn thấy ba vị đạo trưởng, mới cảm thấy có hi vọng trừ yêu.”

Thẩm Tiêu nghi ngờ hỏi: “Hồ yêu lợi hại như vậy? Nó có bản lĩnh gì?”

Trên thực tế, Thẩm Tiêu gặp phải yêu vật, phần lớn là tu hành thấp kém, có chút thậm chí thần trí chưa khai, cũng không khó đối phó.

Mà yêu vật lợi hại, hoặc là lánh đời mà độc lòng tu luyện, hoặc là tu đắc Đạo Quả đã thành Yêu Tiên, tuyệt sẽ không tùy ý nhiễu loạn nhân gian. Dù sao yêu quái tu vi cao, kết cấu cũng không giống nhau.

Hứa Thanh Phong cười khổ lắc đầu: “Ta cũng không biết nó có bản lĩnh gì, thường thường ngay cả mặt mũi cũng không thấy, mời tới Khu Yêu đạo sĩ là bị dọa chạy.”

Trong lòng Thảm Tiêu càng thêm nghi hoặc, ngay cả một mặt cũng không thấy, đã bị dọa chạy? Yêu quái kia lợi hại đến mức nào?

Hắn nhíu mày nhìn Thanh Sơn Lưu Thủy ngoài khoang thuyền, hỏi: “Phía trước chính là Thanh Sơn thành?”

“Vâng, đi thêm mười dặm đường thủy là tới.” Hứa Thanh Phong trả lời.

Thảm Tiêu suy tư một lát, đứng dậy đi ra ngoài, đứng ở đầu thuyền nhìn đỉnh núi xa xa.

Thời Tiễn Ngư ngồi trong khoang thuyền, tò mò hỏi hắn: “Thảm đại ca, anh có nhìn ra gì không?”

Thảm Tiêu nhíu mày nói: “Quái lạ, nếu có đại yêu chiếm cứ, trong sơn thủy này hẳn là yêu khí lan tràn, nhưng ta cũng không phát hiện ra yêu khí rõ ràng, ngược lại có tà khí yếu ớt, hẳn là do một ít yêu vật cấp thấp phát ra, không thành khí hậu, không đến mức lợi hại như Hứa công tử nói.”

Hứa Thanh Phong ngăn người, vội nói: “Câu tiếp theo là thật, không dám lừa gạt đạo trưởng.....”

“Tôi tin lời anh nói.” Thảm Tiêu ngắt lời hắn, xoay người đi trở về, vẻ mặt nghiêm nghị: “Có lẽ nó giấu đi hơi thở của mình, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác, tóm lại, chờ chúng ta đến Thanh Sơn thành, tìm hiểu liền sẽ biết.”

.....

Ba người đi thuyền ngược dòng, đi qua một ngọn núi lớn màu xám xanh đá, núi giống như một cây rìu chiến khổng lồ nằm ngang trên sông, đỉnh núi dốc đứng sắc bén, mà phía dưới tự nhiên lõm xuống, hình thành một cái trống rỗng tự nhiên, khiến cho thuyền có thể thông hành.

Thuyền vừa vào sơn động, ánh sáng lập tức biến tối, đám sai dịch đầu vào đây thấp đèn dầu, chiếu sáng bốn phía, tiếp tục đi về phía trước.

Thời Tiện Ngự tò mò quan sát bốn phía, trong động này tuy rằng u ám âm lãnh, cũng rất sạch sẽ, cũng không có sinh vật kỳ quái gì.

Vốn tưởng rằng lập tức có thể đi ra ngoài, không nghĩ tới đường thủy trong sơn động quanh co khúc khuỷu, quẹo đông quẹo tây, nếu không phải là người quen thuộc lộ tuyến, rất dễ dàng đụng vào đá ngầm trong động.

Qua hồi lâu, phía trước rốt cục xuất hiện một đoàn ánh sáng, sai dịch theo thói quen dụi tắt đèn trên thuyền, theo hướng ánh sáng ra khỏi sơn động.

Đội thuyền lại đi về phía trước một đoạn, trong tầm mắt lại có thêm mấy chiếc thuyền đánh cá đậu trên bờ, ruộng canh màu xanh biếc rải rác, tiểu hài tử vội vàng đùa một đám vịt nước đi tới bên nước, thấy thuyền của Hứa Thanh Phong trở về, đang tò mò nhìn xung quanh.

Thời Tiện Ngự thưởng thức phong cảnh, mới lại nói: “Chỗ các anh thoát nhìn thật không tồi.”

Làm gì có nửa điểm bị yêu quái nguy hại bộ dáng? Rõ ràng an cư lạc nghiệp cực kỳ.

Chương 62. 1. Thế giới yêu quái (47)

Hứa Thanh Phong gật đầu nói: “Hai năm nay ngoại giới chiến loạn không ngừng, Thanh Sơn thành ta bởi vì vị trí đặc thù mới chỉ lo thân mình, không chịu chiến hỏa nổi khổ, đây cũng là nguyên nhân vì sao hồ yêu làm loạn tới nay nhưng mọi người vẫn không dọn ra ngoài.”

Hắn thở dài, nói tiếp: “Ở lại Thanh Sơn thành chỉ có thiếu nữ chịu khổ, nếu dọn ra ngoài, trên đường đi một khi gặp phải binh lính xâm phạm, chỉ sợ cả nhà đến một người sống cũng không lưu lại được.”

Thẩm Tiêu nghe xong, tâm tình có chút trầm trọng: “Chiến thắng, bách tính khổ, chiến bại, cũng là bách tính khổ, những tướng vương hầu này không nghĩ làm thế nào cho bách tính được một thái bình thịnh thế, chỉ một mục tranh quyền đoạt thế, thực sự hoang đường a.”

Thời Tiện Ngư không khỏi nhớ tới thám báo gặp trên đường, cô chân chờ nhìn về phía Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, quân đội có thể xông vào thôn Vạn Cát hay không?”

Thẩm Tiêu chậm rãi lắc đầu: “Rừng rậm Hắc Uyên nguy cơ tứ phía, mấy thám báo kia hẳn là đi dò đường, nếu cảm thấy nguy hiểm, hẳn là sẽ chọn tuyến đường khác cho quân đội, chưa chắc sẽ gặp phải thôn Vạn Cát.”

Ngược lại, nếu thám báo cảm thấy không có nguy hiểm, hoặc là nguy hiểm không nhiều, sẽ để cho quân đội dọc theo rừng rậm bên ngoài đi tới, phi thường dễ dàng gặp được thôn.

Thời Tiễn Ngự nhú nhú mày, có chút lo lắng. Thẩm Tiêu cũng trầm mặc.

Bọn họ đấu được yêu quái lạc đàn, lại đấu không lại quân đội thiên quân vạn mã.

Đã cập bến, mời ba vị đạo trưởng đi theo ta.

Hứa Thanh Phong xuống thuyền, dẫn ba người đi lên một đoạn thềm đá bằng phẳng.

Trên đường thỉnh thoảng gặp được người già, trẻ con, trung niên nam nữ, quả thật đúng như lời Hứa Thanh Phong nói, không thấy thiếu nữ nào cả.

Thẩm Tiêu vừa đi vừa nhìn, hỏi Hứa Thanh Phong: “Trong thành, còn người thiếu nữ nào sống sót không? Nếu có, tốt nhất mang đến cho tôi xem một chút.”

Hứa Thanh Phong trả lời: “Trên danh sách chỉ còn lại ba người, những cô gái còn lại đều bị bắt đi, hồ yêu kia đáng giận đến cực điểm, cứ cách mười ngày lại phải cưới vợ, trong thành khuê trung thiếu nữ từ chín tuổi đến mười sáu tuổi, một người cũng không buông tha.”

Thẩm Tiêu ngắt người: “Theo như anh nói, cô gái đã từng hôn có phải là...”

Hứa Thanh Phong chấp tay, gật đầu nói: “Đạo trưởng đoán không sai, nếu nữ tử thành thân liền có thể chạy thoát một kiếp, cho nên trong thành không ít bách tính vì bảo toàn tánh mạng nữ nhi, vội vàng đem gả ra ngoài, thậm chí một nam có thể chọn hai phòng ba phòng, thiếu nữ phối lão tẩu chuyện hoang đường, nếu cứ như vậy, Thanh Sơn thành chẳng phải là loạn lạc?”

Thẩm Tiêu nhú nhú mày, trầm ngâm không nói.

Chuyện kỳ lạ.....

Hắn du ngoạn nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp phải hồ yêu muốn cưới vợ, còn chọn ba lấy bốn, cư nhiên chỉ cưới thiếu nữ trinh tiết từ chín đến mười sáu tuổi, tập tính này không giống yêu vật, ngược lại có chút giống người... Nhưng Hứa Thanh Phong nói chắc chắn là hồ yêu, thật sự cổ quái.

Thôi, nhìn một chút rồi nói sau.

Đi một đoạn thêm đá, lại đi qua mấy cây cầu đá, đi tới một mảnh tương đối rộng rãi bằng phẳng mặt đất, nơi này trạch viện rõ ràng, cửa còn có hai con sư tử đá.

Như là sớm nhận được thư, cửa lớn mở ra, từ bên trong đi ra một nam một nữ, nam trên dưới bốn mươi tuổi, trắng nõn không cần, nụ cười ấm áp, nữ trẻ tuổi xinh đẹp, đúng là hãnh diễm mỹ nhân hiếm thấy.

Hứa Thanh Phong bước nhanh về phía trước, mang theo ý cười giới thiệu nói: “Đây ba vị đạo trưởng, đường đi qua Thiên Thủy Hà, vừa vặn bị ta gặp được, bọn họ đều là người nhiệt tình chính trực, lần này trừ yêu có hi vọng!”

Phụ thân của Hứa Thanh Phong lập tức hướng Thẩm Tiêu, ba người chấp tay hành lễ, vẻ mặt tươi cười nói: “Có thất viễn nghênh, có thất viễn nghênh! Tại hạ Hứa Mãnh, là Thanh Sơn thành quận thủ, hồ yêu họa loạn trong thành đã lâu, hôm nay có thể được ba vị cao nhân tương trợ, quả thật là chuyện may mắn!”

Chương 63. 1. Thế giới yêu quái (48)

Thời Tiệp Ngư nghe được “Hứa Mãnh” hai chữ này, thiếu chút nữa phì cười ra tiếng, hiềm hiềm nhin xuống.

Bởi vì phụ thân của Hứa Thanh Phong nhìn qua tuyệt không “mãnh”, ngược lại trắng trẻo mềm mại, giống như một đại thúc hiền lành không nóng nảy.

Bất quá so với phụ thân của hắn, mẫu thân mới càng khiến người ta chú ý, bởi vì Hứa phu nhân nhìn qua thật sự quá trẻ tuổi, quá xinh đẹp, cơ hồ cùng Hứa Thanh Phong kém không có mấy tuổi, chẳng lẽ là sau cưới mẹ kế? Nếu không sao có thể trẻ như thế?

Nhưng mà đến trên bàn cơm, phỏng đoán này của Thời Tiệp Ngư rất nhanh đã bị đương sự phủ định.

Quận thủ đại nhân nói: “Khi bốn quan và chuyết Kinh đến Thanh Sơn thành, nơi này chỉ là một làng chài nhỏ, theo lệ thường, quan địa phương một nhiệm ba năm, Nhâm Mãn phải rời đi, nhưng bởi vì nơi đây cùng sơn ác thủy, liên tiếp có yêu ma lui tới, cho nên quan viên tiếp nhận chậm chạp không tới, bản quan liền ở đây ba năm lại ba năm, cho tới bây giờ, đã hơn ba mươi năm, hiện giờ bên ngoài chiến hỏa liên tục, hoàng triều thay đổi, Thanh Sơn thành chúng ta cũng càng không ai tới quản, hồ yêu làm loạn, bản quan muốn hướng triều đình điều động một ít binh lực cũng khó.”

Thời Tiệp Ngư rất kinh ngạc: “Thì ra quận thủ đại nhân và Hứa phu nhân, đã tới nơi này hơn ba mươi năm?”

Hứa đại nhân cười híp mắt nhìn về phía cô: “Đạo trưởng nói chắc là vụng về? Thực không giấu diếm, phu nhân của bổn quan cũng từng là tu đạo sĩ, có thuật trú nhan, cho nên tuổi trẻ xinh đẹp, chỉ là không bằng pháp lực cao cường của chư vị, cho nên chuyện trừ yêu còn cần dựa vào chư vị.”

“Ồ? Hứa phu nhân cũng là người tu hành?” Thảm Tiêu có chút ngoài ý muốn, ánh mắt rơi vào trên người Hứa phu nhân bên cạnh quận thủ.

Thần sắc Hứa phu nhân vẫn thản nhiên, không nhiệt tình như hai cha con, cũng chưa tới nỗi lạnh lùng, nhận thấy Thảm Tiêu nhìn chăm chú, bà hơi nâng mi mắt lên, nói: “Người tu hành cần dốc lòng tu luyện, không hỏi phàm trần mới có thể phi thăng tiên cảnh, ta nhập thế nhiều năm, tu vi đã sớm hoang phế, hiện giờ cũng chỉ là một phụ nhân bình thường mà thôi.”

Hứa Thanh Phong bên kia lập tức nói: “Mẹ ta tu vi tuy rằng hoang phế, cũng là cần quắc bất nhượng tu mi, nghe lão nhân Thanh Sơn thành nói, nơi này nguyên lai chỉ là một cái thôn chài nhỏ bé tắc, cha ta sau khi tới mang theo các nam nhân khai hoang ruộng, xây phòng ở, mẹ ta thì mang theo nữ nhân hái tử, dạy bọn họ thuật phòng thân, nhận biết thảo dược, thuần hóa dã thú, một năm lại một năm, Thanh Sơn thành mới có quang cảnh như bây giờ.”

Hắn nói xong, lại có chút ngượng ngùng sờ sờ gáy mình, thấp giọng nói: “Thanh Sơn thành là tâm huyết của cha mẹ ta, hiện giờ ta đã trưởng thành, nhưng một chút việc cũng không giúp được..... Thảm đạo trưởng, chuyện trừ yêu nếu có bất cứ nhu cầu gì, xin nhất định nói cho ta biết, ta cũng muốn tận một phần bạc lực của mình.”

Thảm Tiêu là một người sáng khoái, nghe xong lý do thoái thác của người một nhà này, lập tức ôm quyền hành lễ: “Hứa đại nhân và Hứa phu nhân là người có đại phúc báo, hành

động khiến tại hạ khâm phục, Hứa công tử chính trực lương thiện, tương lai tất thành đại khí.”

Hứa đại nhân vội vàng đứng dậy, vội nói: “Không dám nhận, không dám nhận...”

Hai người đang khách sáo hàn huyên, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu của nữ nhân!

Mấy người trong phòng đều sửng sốt.

Ngay sau đó, thanh âm nữ nhân kia càng lúc càng nóng nảy, mang theo chửi rủa: “Thả ta ra ngoài!”

Một người hầu vội vàng cuống quýt chạy vào: “Lão gia, phu nhân, tiểu thư nháo muốn đi ra, khóa trên cửa sổ sắp không chịu nổi rồi!”

Hứa Thanh Phong giải thích với ba người Thẩm Tiêu: “Đó là em gái tôi, cha mẹ tôi lo lắng nó bị hồ yêu bắt đi, cho nên trong khoảng thời gian này vẫn nhốt nó.”

Chương 64. 1. Thế giới yêu quái (49)

Thẩm Tiêu nhướn mày, đứng dậy nói: “Có thể để tại hạ nhìn Hứa tiểu thư một chút không?”

“Đương nhiên có thể.” Quận thủ đại nhân đi tới phía trước: “Đạo trưởng, mời tới.”

Hai cha con Hứa gia dẫn đường, Hứa phu nhân nhíu mày, cũng đứng dậy đi theo.

Trong phòng chỉ còn lại Thời Tiện Ngư cùng Lâm Uyên vẫn không có cảm giác tồn tại.

Thời Tiện Ngư nhảy xuống ghế, quay đầu nhìn Lâm Uyên vẫn không nhúc nhích, hỏi hẩn: “Chúng ta cũng đi xem?”

Lâm Uyên nghe xong đứng lên, đi tới cửa lại dừng lại, xoay người, thần sắc nghiêm túc nói với cô: “Hứa phu nhân, không có mùi.”

Thời Tiện Ngư chớp mắt, rất khó hiểu: “Tại sao anh lại muốn ngửi mùi vợ người khác?”

Lâm Uyên: “.....”

Trong lòng Thời Tiện Ngư chua xót, khóe miệng nhếch lên nói: “Anh cẩn thận bị Hứa đại nhân phát hiện.”

Trong mắt Lâm Uyên hiện lên sự giãy dụa, lần đầu tiên cảm thấy đau khổ: “... Hứa phu nhân, không có yêu khí.”

Thời Tiện Ngư mờ mịt nhìn hẩn. Không có yêu khí, vậy thì sao?

Hắn lại nói: “Cũng không có, mùi người.”

Ánh mắt Thời Tiệp Ngư chậm rãi mở to, không có yêu khí, cũng không có nhân khí, vậy... đó là ý gì?

Cô không khỏi khẩn trương lên, cũng bởi vì Lâm Uyên một câu này, nhất thời cảm thấy tòa nhà ấm áp nhìn như trạch viện trở nên nguy cơ tứ phía, cô nhìn trái nhìn phải, hạ giọng hỏi hắn: “Anh cảm thấy Hứa phu nhân có cổ quái?”

Lâm Uyên gật đầu.

Thời Tiệp Ngư khẽ cắn môi dưới, nghĩ nghĩ: “..... Đi, chúng ta đi tìm Thẩm đại ca trước.”

.....

Ra khỏi cửa, đi dọc theo hành lang một đoạn, sau khi đi qua một ít hoa hoa cỏ cỏ, Thời Tiệp Ngư cùng Lâm Uyên đi tới thiên viện nơi Hứa tiểu thư ở.

Khuê phòng đang yên đang lành, cửa sổ lại toàn bộ dùng tấm ván gỗ dày đóng lại, chỉ để lại nửa cánh cửa sổ dùng để đưa hộp thức ăn cùng thùng cung, lúc này cũng bị xích sắt dày buộc chặt.

Người bên trong nhanh bị bức điên giống như, một hồi dùng sức đập cửa, cửa sổ vang lên, cô ở bên trong hí thanh rống giận: “Để cho ta đi ra ngoài!”

Quận thủ đại nhân khuyên nhủ: “Vân nhi, con đừng náo loạn, chờ hồ yêu kia diệt trừ sẽ thả con ra.”

Trong phòng vị kia hiển nhiên không nhượng bộ, cả giận nói: “Chẳng lẽ hồ yêu một ngày không trừ, con liền một ngày không thể đi ra?”

Hứa phu nhân hơi nhú mày, liếc Hứa đại nhân một cái, không vui nói: “Đều là người quen.”

Hứa Thanh Phong đi lên phía trước, cách cửa trấn an muội muội: “Tiểu Vân em đừng gấp, lần này anh mời ba vị cao nhân đến, nhất định có thể hàng phục hồ yêu kia, rất nhanh sẽ thả em ra.”

Cao nhân gì! Chỉ sợ lại là tên giang hồ lừa đảo anh mời tới! Anh đã bị lừa mấy lần rồi, sao lại không nhớ lâu?! Cha mẹ cũng tùy người hồ nháo! Còn không bằng thả em ra, em ngược lại muốn xem hồ yêu kia có thể làm gì em!

Hứa Thanh Phong thần sắc xấu hổ, quay đầu hướng Thẩm Tiêu chấp tay: “Đạo trưởng chớ trách, muội muội ta có tri thức hiểu lễ nghĩa, tú ngoại tuệ trung, chỉ là mấy ngày nay bị nhốt lâu, tính tình khó tránh khỏi có chút vội vàng xao động.”

Thời Tiễn Ngự ở một bên âm thầm lú lười, nghĩ thầm đây không phải là “Có chút vội vàng xao động”, đây cũng sắp núi lửa bộc phát rồi.

Hứa phu nhân hờ hững nói: “Có thể gọi chúng tỏ nó còn có khí lực, cắt đứt hai bữa cơm trước, để cho nó tỉnh táo.”

Tôi tớ bên cạnh nhao nhao đáp ứng.

Trên mặt quận thủ đại nhân mặc dù toát ra biểu tình không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc này, Thẩm Tiêu mở miệng nói: “Thả Hứa tiểu thư ra đi.”

Tất cả mọi người ngẩn người, nhìn về phía hắn.

Hứa Thanh Phong nói: “Thẩm đạo trưởng, ngài không biết hồ yêu kia có bao nhiêu lợi hại, nếu thả muội muội ta ra...”

“Nếu tin tưởng tại hạ, thả Hứa tiểu thư ra đi.” Thẩm Tiêu giống như đã tính trước, lạnh nhạt tự nhiên đứng ở trong viện, nói: “Tại hạ tự có biện pháp.”

Chương 65. 1. Thế giới yêu quái (50)

Hứa tiểu thư trong phòng âm ỉ dữ dội như vậy, ngay cả vợ chồng Hứa quận thủ cũng hết đường xoay xở, Thẩm Tiêu lại luôn miệng nói mình có biện pháp.

Hứa Thanh Phong cảm thấy khó xử, do dự hỏi Hứa phu nhân: “Mẫu thân, bằng không..... thả muối muối ra trước? Nếu không được, lại nhốt trở về.”

Ánh mắt Hứa phu nhân liếc Thẩm Tiêu, im lặng nhìn hắn một cái, chậm rãi mở miệng: “Nếu đạo trưởng nói có biện pháp, vậy thả ra đi.”

Hứa đại nhân vừa nghe phu nhân lên tiếng, lập tức sai người hầu trong viện: “Còn thất thần làm gì, mau thả tiểu thư ra.”

Người hầu nhanh chóng lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa gỗ chạm trổ màu đỏ sẫm mở ra, một nữ tử tuổi thanh xuân đứng ở trước mắt mọi người, cô mặt hạnh má đào, son môi răng khênh, một thân áo cưới màu đỏ khiến cô nhìn qua so với hoa đào tháng ba còn minh diễm động lòng người hơn.

Thời Tiện Ngư cảm thấy mình hôm nay thật sự là mở mang kiến thức. Tuy rằng trước kia cũng có người khen cô xinh đẹp, nhưng hôm nay gặp Hứa phu nhân, lại gặp Hứa tiểu thư, Thời Tiện Ngư cảm thấy mình thật sự chỉ là thanh tú mà thôi.

Trong đôi mắt như thu thủy của Hứa tiểu thư có chút giật mình, tựa hồ cũng không ngờ tới, Thẩm Tiêu nói muốn thả, người trong nhà lại thật sự thả cô ra.

Trước mắt ngoại trừ cha mẹ, huynh trưởng quen thuộc, còn có ba người đạo sĩ kỳ quái.

Đạo sĩ đứng ở phía trước nhất, lớn tuổi nhất, nhìn qua bộ dáng ổn trọng đoan chính, một thân hào nhiên chính khí. Hắn từ trong tay áo móc ra cái gì, hai ngón tay cùng giơ lên, trong miệng lầm bầm, sau đó vung ngón tay lên hướng cô!

Trên ngón tay trống rỗng kia xuất hiện một sợi tơ hồng tinh tế, một đầu sợi tơ hồng ở trên tay hắn, một đầu khác quấn lấy eo cô -

Nhưng rất kỳ quái, cô một chút cảm giác cũng không có.

Những sợi tơ hồng kia giống như không tồn tại, buộc vào eo cô lập tức không thấy bóng dáng, cô cũng không có bất kỳ cảm giác trời buộc nào.

“Đây là thủ thuật che mắt gì vậy?” Cô cả kinh, nhin không được đi một vòng, vẫn không tìm thấy sợi chỉ trên người.

“Đây không phải thủ thuật che mắt.” Ánh mắt Hứa phu nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Tiêu, ngữ khí bình thường: “Nếu ta đoán không sai, đây hẳn là một biện pháp khí hộ thân.”

“Ánh mắt Hứa phu nhân không tầm thường.” Thẩm Tiêu khẽ gật đầu: “Đây là pháp khí luyện chế, sau khi buộc vào người, chỉ cần Hứa tiểu thư gặp nguy hiểm, tại hạ có thể lập tức biết được, nếu có yêu vật muốn hại Hứa tiểu thư, sợi dây này cũng sẽ làm đối phương bị thương.”

Tư thái Hứa phu nhân mặc dù trước sau lãnh ngạo, lúc này đối với Thẩm Tiêu cũng đã có chút bội phục: “Chúng ta có tài đức gì, không dám kêu đạo trưởng xuất ra pháp bảo quan trọng như thế.”

Thẩm Tiêu thoải mái trả lời: “Cái gì cũng không quan trọng bằng mạng người.”

Hứa phu nhân khoe miệng khê nhếch, bước đi nhẹ nhàng chậm rãi đi tới bên người Hứa tiểu thư, đỡ lấy bả vai nữ nhi nói: “Đây là nữ nhi của ta, Hứa Tương Vân. Nào, Tương Vân, còn không mau cảm ơn đạo trưởng? Thanh Phong, con cũng cùng muội muội con cảm ơn đạo trưởng.”

Hai huynh muội cùng khom người thở dài với Thẩm Tiêu.

Hứa phu nhân nói: “Hồ yêu xuất quỷ nhập thần, mới đầu mỗi tháng cưới vợ một lần, mấy tháng gần đây dần dần càn rỡ, cứ cách mười ngày lại phải cưới vợ, vả lại mỗi lần không chỉ cưới một vị tân nương, phạm là nữ tử được nó chọn trúng, ban đêm sẽ tự động thay áo cưới, nếu là mạnh mẽ cởi ra, sẽ phải chịu đau đớn cắt da, nổi khổ lột da.”

Thời Tiện Ngư nghe được kinh hãi: “Cái áo cưới này không có biện pháp cởi ra sao?”

Hứa Tương Vân nói: “Có thể nghĩ biện pháp chúng ta đều nghĩ, dùng kéo cắt, dùng hỏa thiêu, nhưng là vừa đụng tới quần áo tựa như đụng tới da thịt của chính mình, đau muốn chết!”

Chương 66. 1. Thế giới yêu quái (51)

Thẩm Tiêu nhúu mày, đi tới trước mặt cô nhìn một chút, nhúu mày càng sâu: “Đây là một loại chú thuật, sau khi mặc quần áo vào thân thể giống như có thêm một lớp da thịt, trừ phi diệt trừ người thi chú, nếu không chú thuật khó tiêu. Xem ra hồ yêu này quả thật có chút đạo hạnh.”

Hứa Tương Vân thấy hắn nói đến có hình có dạng, hơi cảm thấy ngạc nhiên, nhỏ giọng cùng bên người Hứa Thanh Phong nói thầm: “Anh lần này tìm tới đạo sĩ, coi như đáng tin cậy?”

“Tiểu Vân.” Hứa phu nhân lạnh lùng quét mắt nhìn cô: “Không thể thất lễ.”

Hai huynh muội đối với mẫu thân thập phần kính sợ, rụt cò đứng tại chỗ, không lên tiếng.

Hứa phu nhân nói với Thẩm Tiêu: “Hôm nay sắc trời không còn sớm, ba vị đạo trưởng đường xa mà đến, trước tiên ở lại đây đi, hồ yêu ba ngày trước vừa bắt đi một thiếu nữ, hắn là còn vài ngày nữa mới có thể hiện thân, chúng ta có thể nhân lúc này bàn bạc kỹ hơn.”

Thẩm Tiêu chấp tay: “Vâng theo lời Hứa phu nhân nói.”

Quận thủ đại nhân này ở Hứa gia giống như một vật trang trí, sau khi phu nhân lên tiếng hắn cũng không nói gì, chỉ cười ha hả đi theo bên người, cùng nhau tiếp đãi ba người Thẩm Tiêu.

Hậu viện Hứa gia có một loạt sương phòng, Thời Tiện Ngư được phân riêng vào một phòng.

Vốn tưởng rằng mình đi theo Thẩm Tiêu và Lâm Uyên ở dã ngoại lâu như vậy, sớm nên có thói quen màn trời chiếu đất, hiện tại đột nhiên có phòng ở, có giường ngủ, vẫn không nhận được kích động nho nhỏ, quan trọng nhất là, cô rốt cục có thể tắm rửa!

Có trời mới biết, giải quyết vấn đề vệ sinh ở nơi hoang dã khó khăn như thế nào!

Hứa phu nhân thấy lạnh lòng không để ở chung nhưng đãi khách lại thập phần chu đáo, sau khi biết cô muốn tắm rửa, chẳng những bảo người hầu đưa nước nóng cùng quần áo tới, còn đưa tới một rô cánh hoa tươi mới.

Hiện tại chính là lúc xuân hoa rục rở, ngâm cánh hoa tắm, quả thực là quá hưởng thụ~

Cô đóng kỹ cửa sổ, thử nước ấm, sau đó khăn cấp cởi bỏ đạo bào đã bẩn cũ, ngồi vào trong bồn tắm — gân cốt toàn thân thoáng cái đã mềm yếu, thoải mái đến cô kìm lòng không đậu nhắm mắt lại.

Bốn phía hơi nước đằng đẵng, hương hoa tràn đầy, cô đang khoái trá hưởng thụ tắm trong nước đầy cánh hoa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp.

Phanh, phanh, phanh!

Thời Tiện Ngư hoảng sợ, mở mắt nhìn về phía cửa phòng, mới phát hiện là sát vách có người gõ cửa.

Phòng của cô ở chính giữa, bên trái là Lâm Uyên, bên phải là Thẩm Tiêu, nghe âm thanh này hẳn là tìm Thẩm Tiêu.

Cửa phòng bên cạnh khăn khăn mở ra.

Giọng Thẩm Tiêu truyền tới: “Hứa tiểu thư có chuyện gì?”

“Thẩm đạo trưởng, vừa rồi tôi tự rạch mình một đao, vì sao không thấy bất kỳ phản ứng gì?”

Thanh âm của Hứa Tương Vân thanh thúy như chuông, tốc độ nói hơi có chút cấp tốc, giống như một con chim nhỏ vui mừng.

Có phải bị thương quá nhẹ không? Ta muốn giết chính mình? Nó sẽ có phản ứng sao?

Bên ngoài trăm mặc thời gian rất lâu, cho dù cách cửa phòng, Thời Tiệp Ngư dường như cũng có thể cảm giác được Thâm Tiêu không nói gì.

“..... Hứa tiểu thư, pháp khí này chỉ có tác dụng với yêu tà, cho dù cô giết chính mình một trăm lần, nó cũng sẽ không có phản ứng.”

Hứa Tương Vân cười ra tiếng, tiếng cười của cô cũng rất êm tai: “Thâm đạo trưởng, anh ở bên ngoài du lịch bao nhiêu năm?Đều bắt qua những thứ yêu quái gì?”

Tại hạ cũng sẽ không cố ý bắt yêu, chỉ biết quản chuyện bao đồng khi gặp phải yêu vật nguy hại bách tính, Lâm Uyên tuy là dị tộc, nhưng cũng là một người tu hành đứng đắn, sẽ không tùy ý đả thương người, Hứa tiểu thư có thể yên tâm.

“Vậy anh bây giờ muốn diệt trừ hồ yêu, có mấy phần nắm chắc? Nếu là trừ không xong, anh chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Chương 67. 1. Thế giới yêu quái (52)

Thẩm Tiêu làm người, luôn luôn không kiêu ngạo, không biết nịnh, có lễ có tiết, đột nhiên bị một nữ tử trẻ tuổi như vậy thân cận, ít nhiều có chút khó chịu.

“Trừ không được thì trừ không được, không chuẩn bị thế nào.” Ngữ khí hần lạnh lùng trả lời.

Hứa Tương Vân cười khanh khách nói: “Hồ yêu hung tàn, đạo trưởng nếu trừ không xong hẳn, chỉ sợ thân chính mình cũng sẽ ở hiểm cảnh, hay là nên sớm nghĩ kỹ đường lui mới đúng, nếu cứu người không được, ngược lại chính mình mất mạng, chẳng phải là quá thiệt thòi?”

Thẩm Tiêu mặt không chút thay đổi nói: “Không sao cả, nếu mất mạng thì tu vi tôi không tinh, không trách người khác được.”

Hứa Tương Vân trong mắt ý cười càng sâu: “Tôi nơi này lại có một biện pháp, vừa có thể giải quyết vấn đề khó khăn, cũng không cần đạo trưởng tự mình mạo hiểm, đạo trưởng có muốn nghe một chút?”

Thẩm Tiêu nhíu mày hỏi: “Biện pháp gì?”

Hứa Tương Vân che miệng cười khê: “Thẩm đạo trưởng sao không cưới tôi? Hồ yêu kia chỉ cưới thiếu nữ trinh tiết chưa từng gả cho người khác, chỉ cần Thẩm đạo trưởng cưới tôi, tôi sẽ không còn lo lắng đến tính mạng, Thẩm đạo trưởng cũng không cần lấy thân mạo hiểm.”

Thẩm Tiêu mặt lộ vẻ kinh ngạc, cho dù hấn kiến thức rộng rãi, cũng thật sự không nghĩ tới lời nói ngả ngón như vậy lại xuất phát từ một vị tiểu thư nhà quan lại!

Chẳng lẽ yêu ma họa loạn nhân gian, khiến cho mọi người ngay cả lễ phép cơ bản cũng không cần sao?!

“Thẩm đạo trưởng vì sao nhìn tôi như vậy?” Hứa Tương Vân trên mặt tươi cười không thay đổi: “Chẳng lẽ đạo trưởng không biết? Trong Thanh Sơn thành này có bao nhiêu nữ nhi gia vì mạng sống, ngay cả tên ngốc cùng lão tẩu cũng chịu gả, mà đạo trưởng đáng vẻ đường đường, lại thân mang pháp thuật, ta lựa chọn đạo trưởng cũng là hợp tình hợp lý. Thế nào? Đạo trưởng không muốn? Tôi tự nhận tài mạo kiêm đủ, gia thế cũng không kém, cùng đạo trưởng cũng coi như xứng đôi.”

Thẩm Tiêu không khỏi nở nụ cười, là cười do tức giận.

“Những nữ tử gả cho kẻ ngốc cùng lão tẩu kia, tất là bị cuộc sống bức bách, tìm mọi cách bắt đắc dĩ mới lựa chọn. Hứa tiểu thư, cô có cha mẹ và huynh trưởng che chở, cần gì phải làm hạ sách này?!” “Huống chi —” Hấn dừng một chút, lạnh lùng nhìn chăm chú giai nhân trước mắt: “Tại hạ, tuổi tác đối với Hứa tiểu thư mà nói, cũng không có gì khác biệt lão tẩu.”

Hứa Tương Vân không tin, hồ nghi đánh giá Thẩm Tiêu: “Anh năm nay... ba mươi sáu? ba mươi tám?”

Thẩm Tiêu thản nhiên phát ổng tay áo, hai tay đặt sau lưng, trả lời: “Tại hạ năm nay tám mươi năm.”

Hứa Tương Vân mở to hai mắt: “Anh gạt ta! Điều này không có khả năng!”

“Không có gì là không có khả năng.” Thẩm Tiêu lạnh nhạt nói: “Diện mạo người tu hành vốn sẽ trẻ hơn người bình

thường, Hứa phu nhân vẫn như hai mươi tuổi, cũng là đạo lý giống nhau.”

Hứa Tương Vân trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt giật mình sững sờ, tựa như làm đủ chuẩn bị lại gặp phải nan đề không tưởng được, cả người vừa khiếp sợ lại tràn ngập thất bại.

Nhưng Thẩm Tiêu sẽ không an ủi cô, ra dấu “mời”, nói: “Hứa tiểu thư, mời về, tại hạ phải nghỉ ngơi.”

Hứa Tương Vân ngơ ngác xoay người, từng bước từng bước, chậm rãi đi.....

.....

Thời Tiện Ngư ngâm mình trong bồn tắm, đem cuộc đối thoại của hai người nghe xong một lần, trong lòng thần phục.

Chỉ cảm thấy Hứa tiểu thư quả nhiên là một cô gái kỳ lạ, mới gặp Thẩm Tiêu một lần, đã dám chủ động cầu hôn, dũng khí thật đáng khen!

Đối lại là tiểu cô nương bình thường, không phải đều là phải tặng khăn trước, hoặc là thêu túi thơm, quá độ sao? Cô ngược lại mạnh mẽ, biết rõ Thẩm Tiêu là một người tu đạo, còn vừa lên đã nói chuyện kết hôn luận gả, bị cự tuyệt cũng không ngạc nhiên.

Thời Tiện Ngư nghĩ đi nghĩ lại, lại từ Hứa tiểu thư nghĩ đến Hứa phu nhân - Lâm Uyên nói trên người Hứa phu nhân không có mùi, không biết hắn có ngửi qua Hứa tiểu thư hay không? Còn có Hứa gia thiếu gia... bọn họ là đi theo thuyền Hứa Thanh Phong trở về, một đường vô sự, Lâm Uyên cũng không có bất kỳ phản ứng gì, nói vậy Hứa Thanh Phong là cái bình thường? Tại sao con cái vô sự, hết lần này tới lần khác làm mẫu thân xuất hiện manh mối?

Chương 68. 1. Thế giới yêu quái (53)

Này, có chuyện gì vậy? Nhiều điểm đáng ngờ bày ra trước mặt như vậy, cô cũng không thảo luận rõ ràng với Thẩm Tiêu, sao lại đi tắm trước?

Đến giờ tắm chưa?

Thời Tiệp Ngự tự kiểm điểm một phen, cho rằng giác ngộ của mình ước chừng vẫn chưa đủ cao, chỉ lo thỏa mãn nhu cầu thân thể của mình, mà quên lấy đại cục làm trọng.

Cô một bên yên lặng kiểm điểm trong lòng, một bên cẩn thận tắm rửa gội đầu, tốn chút thời gian lau khô tóc, thay quần áo sạch sẽ của người hầu đưa tới, sau đó đi ra cửa, chuẩn bị tìm Thẩm Tiêu bên cạnh bàn bạc đại cục.

Tiếng mở cửa tựa như một loại ám hiệu, cửa của cô vừa mới mở, Lâm Uyên ở phòng bên trái cũng mở cửa đi ra, bình tĩnh nhìn cô.

“Chúng ta đi tìm Thẩm đại ca.” Thời Tiệp Ngự chỉ chỉ bên phải.

“Tìm anh có chuyện gì?” Chỉ cách hai giây, Thẩm Tiêu cũng từ phòng mình đi ra, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sương phòng gần nhau cũng tiện, bên ngoài mặc kệ có động tĩnh gì, đều nghe được rõ ràng. Nói đi, muốn nói cho anh biết cái gì?”

Thời Tiệp Ngự cẩn thận nhìn bốn phía, dè giọng nói với Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, anh có cảm thấy Hứa phu nhân có chút khả nghi không?”

“Hứa đại nhân khả nghi?” Thảm Tiêu nhíu mày: “Sao lại nói vậy?”

Thời Tiệp Ngự: “Là như vậy, vừa rồi Lâm Uyên nói cho tôi biết.....”

“Có người tới.” Lâm Uyên đột nhiên nói.

Thời Tiệp Ngự sững sốt, chợt nghe thấy đầu kia hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập —

Cô vừa quay đầu, thấy quận thủ đại nhân đến.

Hứa đại nhân chạy từng bước nhỏ, hai cằm run rẩy, một đường chạy đến trước mặt ba người thở hổn hển, nói: “Bản quan mạo muội, quấy nhiễu mấy vị đạo trưởng nghỉ ngơi, chỉ là bên ngoài có một vị khách nhân, nhất định phải gặp đạo trưởng...”

Hứa đại nhân giơ tay áo lên lau mồ hôi trên mặt, áy náy cười nói: “Bản quan mặc dù là quan phụ mẫu nơi này, nhưng bối cảnh người tới không tầm thường, bản quan cũng ngăn không được. Hắn là cháu trai của Hoàng quý phi đương triều, từng vì Hoàng đế bệ hạ dâng lên không ít tu sĩ luyện đan, biết được có đạo trưởng pháp lực cao cường tới nơi này, nhất định phải gặp mặt một lần mới bằng lòng bỏ qua.”

Thảm đạo trưởng nghe xong, cơ hồ trong nháy mắt đen mặt.

Đến rồi, đến rồi, thật sự là sợ cái gì tới cái đó, những vương hầu tướng quân kia không phải muốn phản lão hoàn đồng, chính là muốn trường sinh bất lão, cũng không muốn trầm tâm tu luyện, tiền tài, quyền lợi sắc đẹp trong tay một người cũng không chịu buông xuống!

Nếu là trước kia, Thảm Tiêu gặp phải loại chuyện này khẳng định rời đi, nhưng hiện tại ở trong nhà Hứa đại nhân, tự

nhiên không thể liên lụy người ta, và lại chuyện hồ yêu cũng chưa giải quyết, hiện tại không phải thời cơ rời đi.

“Anh ra phía trước xem, các em ở lại đây không được lộ diện.” Thảm Tiêu dẫn Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên: “Giao tiếp với người như thế, anh coi như có chút kinh nghiệm, các em nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì, chờ anh trở về rồi nói sau.”

Nói xong, hắn liền vội vàng đi theo Hứa đại nhân.

Thời Tiện Ngư nhìn bóng lưng Thảm Tiêu đi xa, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ngửa đầu nhìn Lâm Uyên: “Ai, chỉ có thể chờ Thảm đại ca trở về rồi thương lượng.”

Lâm Uyên không có phản ứng.

Thời Tiện Ngư kéo góc áo hắn: “..... Làm sao vậy?”

Con người Lâm Uyên mãnh liệt co rút lại, ánh mắt hướng thẳng một góc hoa viên, không đợi lúc Tiện Ngư lại hỏi, hắn đột nhiên nhảy dựng lên! Như là phát hiện con mồi, thân hình nhảy ra khỏi tường viện, phút chốc không thấy bóng dáng!

Thời Tiện Ngư yên lặng.

Sân ngoài, sương phòng rực rỡ sắc màu, gió nhẹ phát qua, lụa tơ xanh theo gió nhảy múa, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, hết thảy nhìn qua là xuân ý dạt dào.

Nhưng mà một loại yên tĩnh quá mức dần dần tràn ra, khiến cho cô cảm thấy vô cớ, một tia sợ hãi.

Chương 69. 1. Thế giới yêu quái (54)

Thời Tiện Ngư khó có thể hình dung đây là loại cảm giác gì.....

Rõ ràng là ban ngày ban mặt, mặt trời còn chưa hoàn toàn lặn, gạch đá xanh dưới ánh chiều tà biến thành màu ảm áp, anh đào trong viện cũng nở rộ xinh đẹp, nhìn qua cái sân tinh xảo xinh đẹp này, không hề báo trước xuất hiện một loại cảm giác âm trầm quỷ dị.

Hoàng hôn vốn ôn nhu, hiện ra cảm giác cấp bách khi ban đêm sắp tới.

Mới đầu Thời Tiện Ngư cho rằng mình chỉ là đa nghi miễn cảm, nhưng khi Lâm Uyên rời đi, thời gian càng dài, trong lòng cô càng phát ra bất an, cảm giác tựa như bị một đôi mắt không nhìn thấy theo dõi.

Thời Tiện Ngư cả người sợ hãi, cánh tay dưới ống tay áo đã sớm nổ tung một tầng da gà.

Cô hiện tại dám khẳng định, ngay tại một góc nào đó trong viện này, có một đôi mắt, đang lẳng lặng nhìn chăm chú cô.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu theo bản năng, chính là trở về phòng chờ Lâm Uyên trở về.

Nhưng trong phòng chỉ có một mình cô, nếu thật sự xảy ra biến cố gì, đừng nói chạy trốn, ngay cả nhân chứng cũng khó tìm được một người, cô cũng không muốn chết không minh bạch.

Thời Tiện Ngư yên lặng xoa xoa cánh tay, làm bộ ngắm hoa, chậm rãi đi bộ ở hậu viện Hứa gia... Ánh mắt trong bóng tối như hình với bóng, ánh mắt kia vẫn chưa rời đi.

Cô mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng lại lo lắng, trên đường ngẫu nhiên gặp được mấy người hầu, tất cả đều thần sắc bình thường, bưng trà đưa nước, quét rác, tựa hồ toàn thế giới chỉ có cô cảm thấy không thích hợp.

Cô từ sương phòng chỗ lệch viện vẫn đi tới, Thời Tiện Ngư bên ngoài sân, đang do dự có muốn đi vào hay không, bỗng nhiên, một bàn tay khoác lên vai cô —

A!!!

Thời Tiện Ngư sợ tới mức kêu lên!

Quay người lại, lại phát hiện là Hứa Thanh Phong.

Hứa Thanh Phong cũng hoảng sợ, là bị phản ứng của cô dọa sợ, ngượng ngùng giải thích: “Tôi tưởng là tiểu muội trong nhà, đang kỳ quái muội muội sao lại cởi áo cưới ra, không nghĩ tới là Thời đạo trưởng, đây..... là tại hạ thất lễ, mong rằng đạo trưởng thứ lỗi.”

Thời Tiện Ngư đỡ trái tim đang đập thành thịch, cũng rất xấu hổ: “Không sao... Tôi, vừa rồi tôi nghĩ chuyện quá nhập thần.”

Cô phát hiện, loại cảm giác bị người ta âm thầm nhìn trộm này đã biến mất.

Hứa Thanh Phong chấp tay nói: “Đã như thế, tại hạ sẽ không quấy rầy đạo trưởng nữa.”

Thời Tiện Ngư thấy hắn muốn đi, tâm lại treo lên, e sợ ánh mắt kia lại xuất hiện, vội gọi đối phương lại: “Chờ, chờ một chút!”

Hứa Thanh Phong dừng lại, nghi hoặc xoay người nhìn về phía Thời Tiệp Ngư, cung kính hỏi: “Đạo trưởng có phân phó gì không?”

Thời Tiệp Ngư có thể có cái gì phân phó? Bất quá là cảm thấy bên cạnh thêm một người liền thêm một phần an toàn mà thôi.

Dư quang của cô nhìn bốn phía, cũng không có phát hiện bất kỳ chỗ khả nghi nào, ấp úng hỏi: “... Anh cố ý tới nơi này, là lo lắng Hứa tiểu thư sao?”

Ngoại viện có khách quý, mẫu thân bảo ta tới dẫn dò muối muối không được tùy ý đi lại, để tránh va chạm với khách.

Hứa Thanh Phong đuổi cổ nhìn vào trong viện, Hứa Tương Vân đang ở trong phòng hờn dỗi, cô xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy ca ca, nhất thời tức giận liếc hắt một cái, bốp một tiếng đóng cửa sổ lại!

“Cái này.....” Hứa Thanh Phong lẩm bẩm: “Xem ra Tiểu Vân sẽ không ra ngoài đi lại.”

Thời Tiệp Ngư sợ hãi rời đi, vội vàng tìm đề tài: “Có cần gọi vài người đến trông Hứa tiểu thư không?Thẩm đạo trưởng được mời ra ngoại viện gặp khách, vạn nhất hồ yêu tới, chẳng phải là trở tay không kịp sao?”

Hứa Thanh Phong cẩn thận trả lời: “Hồ yêu mỗi lần xuất hiện, đều là nửa đêm tả hữu, chưa bao giờ ở ban ngày bắt người.”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư lộ bộ.

Nếu như không phải hồ yêu, vậy vừa rồi vẫn nhìn chăm chăm cô, là thứ quỷ quái gì?!

Lúc này Hứa Thanh Phong hỏi cô: “Thời đạo trưởng vì sao lại tới nơi này, cũng là lo lắng muối muối của ta sao?”

Chương 70. 1. Thế giới yêu quái (55)

“A...” Ánh mắt Thời Tiệp Ngư mơ hồ: “Tôi, tôi tùy ý đi dạo, muốn làm quen với hoàn cảnh nơi này.”

Hứa Thanh Phong ngửa đầu nhìn sắc trời: “Thanh Sơn thành có không ít nơi phong cảnh đẹp, đáng tiếc hiện tại sắc trời hơi muộn, không bằng tại hạ dẫn đạo trưởng đi dạo một chút?”

Thời Tiệp Ngư cầu còn không được, gật đầu nói: “Được.”

Cô nhớ tới ánh mắt quý dị kia, lại bịa chuyện: “Tốt nhất có thể đi nơi đông người một chút, ta muốn tìm hiểu một chút về người nơi này sống như thế nào, nói không chừng có thể phát hiện một ít manh mối.”

“Đạo trưởng thật cẩn thận, tại hạ bồi phục.” Hứa Thanh Phong hướng Thời Tiệp Ngư chấp tay, cung kính nói: “Không bằng chúng ta đi Dư gia xem một chút? Tiểu nữ Dư gia cũng bị hồ yêu chọn trúng, nếu lần này có thể diệt trừ hồ yêu kia, Dư gia trên dưới nhất định vô cùng cảm kích.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, chần chờ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu: “..... Được rồi.”

.....

Hứa Thanh Phong dẫn Thời Tiệp Ngư ra khỏi Hứa gia, ra cửa dọc theo mặt đường gạch đá đi chừng mười mét liền gặp phải thêm đá. Phòng ốc nơi này tất cả đều dựa vào núi mà xây, bởi vậy địa thế cao thấp chằng chịt, đi vài bước liền gặp phải thêm đá, đi thêm vài bước lại gặp phải cầu treo, phản chiếu

cây xanh hoa cỏ trong núi, nhìn từ xa là cảnh đẹp, nhưng đi ở trong đó thì cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Thời Tiệp Ngự rất nhanh bắt động, cô đỡ lấy một tảng đá ven đường, yên lặng lau mồ hôi, trong lòng hối hận không mang dê ra.

Phía trước dẫn đường Hứa Thanh Phong dừng lại, sẵn sốc hỏi cô: “Đạo trưởng có mệt không?”

Mệt à?

Sao có thể gọi là mệt? Cô chỉ là mồ hôi ra hơi nhiều, chân có chút mềm, cộng thêm trên người có chút không có khí lực mà thôi.

Thời Tiệp Ngự nhẹ nhàng lắc đầu, liếc mắt thấy bên cầu treo có một pho tượng đá mọc rêu xanh, liền chỉ vào pho tượng đá kia nói: “Tôi đang xem cái này.”

Hứa Thanh Phong nhìn tượng đá nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thì ra là Dạ Du đạo nhân a.”

“Dạ Du đạo nhân?” Thời Tiệp Ngự sững sờ, lần nữa cẩn thận quan sát tượng đá, không biết là năm tháng ăn mòn, hay là người điêu khắc cố ý làm, hình dáng tượng đá tương đối thô ráp, không có bao nhiêu chi tiết, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra là một đạo nhân mặc trường bào, diện mạo ngũ quan có vẻ uy vũ, làm Thời Tiệp Ngự liên tưởng đến tranh Tết và môn thần.

Trước mấy quả tượng đá thờ phụng không biết tên, không hư thối, hẳn là gần đây bị người ta đặt ở chỗ này không lâu.

“Thì ra Dạ Du đạo nhân trông như vậy.” Thời Tiệp Ngự tò mò nhìn thêm vài lần.

Hứa Thanh Phong cười nói: “Đây chỉ là bộ dáng trong tưởng tượng của mọi người mà thôi, lúc ta còn rất nhỏ, nơi này

đã có truyền thuyết Dạ Du đạo nhân, nhưng chưa từng có người tận mắt nhìn thấy.”

Thời Tiệp Ngự càng tò mò, hỏi hẳn: “Chưa từng thấy qua, vậy người còn tin tưởng hẳn tồn tại?”

“Nếu không làm sao giải thích Thanh Sơn thành chúng tôi từ trước tới nay chưa từng xuất hiện yêu quái? Các lão nhân Thanh Sơn thành đều nói, là Dạ Du đạo nhân đánh chạy yêu quái, bảo vệ chúng tôi.” Nói xong, nụ cười trên mặt Hứa Thanh Phong chậm rãi rút đi, thanh âm cũng thấp hơn một chút: “Hiện tại xuất hiện một con hồ yêu, mọi người liền nói, Dạ Du đạo nhân rồi đi.”

Thời Tiệp Ngự nhìn Hứa Thanh Phong thần sắc ảm đạm một chút, lại nhìn tượng đá trước mặt một chút, ma xui quỷ khiến, cô vươn một bàn tay, nhẹ nhàng dán ở trên người tượng đá —

Tảng đá xanh ẩm ướt, thô ráp, dưới bàn tay cô lại giống như có nhịp tim đập, trong chốc lát từ trong tượng đá tuôn ra rất nhiều cảm xúc! Theo lòng bàn tay vẫn truyền đạt tới trong lòng cô!

Mời Dạ Du đạo nhân hiển linh! Mời Dạ Du đạo nhân hiển linh!

Cầu Dạ Du đạo nhân phù hộ cả nhà ta bình an.

Mời Dạ Du đạo nhân hiện thân, đuổi hồ yêu đi!

Dạ Du Đạo Nhân, xin phù hộ tử tử của ta có thể trở về.....

.....

Chương 71. 1. Thế giới yêu quái (56)

Thời Tiện Ngư kinh ngạc.

Đây là tiếng cầu nguyện, vô số lời cầu nguyện, toàn bộ đặt ở trong pho tượng đá diện mạo không kinh người này.

Thì ra thật sự có người bằng sức một mình tu thành thần, có lẽ hẳn cũng không có năng lực thông thiên như thần phật, nhưng trong lòng dân chúng Thanh Sơn thành, Dạ Du đạo nhân chính là thần bảo hộ của bọn họ, Dạ Du đạo nhân không gì không làm được.

Đây không phải là cầu nguyện thô lộ với cô, nhưng Thời Tiện Ngư nghe những tiếng cầu nguyện này, lại không khỏi có chút cảm động...

Trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một ý niệm, đó chính là vô luận lần này có thể diệt trừ hồ yêu hay không, cô đều hy vọng Dạ Du đạo nhân rời đi có thể trở về, hy vọng hẳn nghe một chút những khấn nguyện này, nhìn một chút những người tín nhiệm hẳn ở đây.

“Đạo trưởng?” Hứa Thanh Phong lên tiếng hỏi: “Tượng đá này..... có vấn đề gì sao?”

Thời Tiện Ngư hoàn hồn, hướng hẳn ôn hòa cười cười: “Không có gì, chúng ta đi tiếp đi, cách Dư gia còn có bao xa?”

“Gần đến rồi, ngay phía trước.”

Thời Tiện Ngư tiếp tục đi theo Hứa Thanh Phong.

Cũng không biết có phải được khích lệ hay không, đi đứng lại có khí lực, trong lòng cũng tràn đầy nhiệt tình, muốn vì dân chúng nơi này làm chút gì đó.

Trên đường cô lại liên tục gặp mấy pho tượng đá, có cao có thấp, có béo có gầy, không chỗ nào không phải là Dạ Du đạo nhân.

Người dân nơi đây có thói quen đặt một tượng đá trước cửa nhà, giống như thế giới của Thời Tiệp Ngư, mọi người thích dán chữ Phúc.

Đến Dur gia, hai người không trực tiếp đi vào.

Thời Tiệp Ngư đứng ở ngoài viện, thấy trên tường viện có một tượng đá nho nhỏ của Dạ Du đạo nhân, người ở trong viện tựa hồ hy vọng làm chuyện này để được phù hộ, nhưng hồ yêu vẫn làm cho bọn họ lo lắng, không biết làm sao.

Trong viện, có một người đàn ông đang cố gắng dùng gạch bịt kín cửa phòng củi, còn có một người phụ nữ đang giúp hắn ta, vừa bận rộn, vừa oán giận: “Chuyện này phải lần qua lần lại đến khi nào? Đã sớm khuyên con gả đến nhà anh họ con, bất luận thế nào giữ được tính mạng mới quan trọng!”

Trong phòng củi truyền đến giọng nói của cô gái trẻ: “Hắn đã cưới ba lần rồi! Con tái giá thì tính là chuyện gì? Con không lấy chồng! Con cho dù bị hồ yêu ăn thịt cũng không lấy hắn!”

Người đàn ông mắng: “Nói bậy bạ gì vậy! Lão tử nuôi con lớn như vậy là để lấp đầy bụng cho hồ yêu?!”

Cô gái không lên tiếng nữa.

Phụ nữ bên ngoài cũng không phản nản.

Nam nhân tiếp tục dùng gạch đá xây thành tường kiên cố, chỉ là hộc mắt bất tri bất giác biến đỏ.

Thời Tiện Ngư cắn cắn môi, trong lòng nói không rõ là loại tư vị gì, im lặng thật lâu sau, nói với Hứa Thanh Phong: “Tôi có chút mệt mỏi, chúng ta trở về đi.”

Hứa Thanh Phong gật gật đầu, lĩnh thì Thời Tiện Ngư trở về.

Lúc trở về, hai người vừa vặn gặp vị khách quý kia đi ra, Hứa đại nhân cùng Thẩm Tiêu đứng ở cửa viện tiễn đối phương rời đi, bởi vì Hứa Thanh Phong cùng Thời Tiện Ngư trở về, không khỏi lại hàn huyên giới thiệu một phen.

Thời Tiện Ngư không yên lòng đáp lại, mơ hồ nghe bọn họ giới thiệu cô là sư muội của Thẩm Tiêu, thân phận này cũng thích hợp, đỡ cho cô không nói rõ lai lịch của mình.

Sau đó lời nói ước chừng là khen tặng cô trẻ tuổi xinh đẹp, cô không cần thận nghe, trong đầu đều nghĩ đến tình cảnh đôi cha mẹ Dư gia kia đem con gái phong vào phòng cưới.

Đợi đến khi khách quý đi rồi, Thẩm Tiêu cùng cô trở về sương phòng, Thẩm Tiêu hỏi cô: “Lâm Uyên đâu?”

Thời Tiện Ngư dừng lại dưới chân, ngẩng đầu nhìn về phía sương phòng phía trước không hề có động tĩnh —

Không thể nào, không thể nào? Lâm Uyên đến bây giờ cũng không trở về?!

Chương 72. 1. Thế giới yêu quái (57)

Thời Tiệp Ngự vội vàng đem chuyện vừa xảy ra nói cho Thẩm Tiêu.

Thẩm Tiêu nghe xong thần sắc ngưng trọng: “Lâm Uyên là yêu thú, trời sinh nhạy cảm với hơi thở, hắn đột nhiên rời đi nhất định là phát hiện cái gì dị thường, hơn nữa tốc độ đối phương rất nhanh, nhanh đến mức hắn không kịp để lại cho chúng ta đôi câu vài lời.”

Thời Tiệp Ngự lo lắng hỏi: “Có xảy ra chuyện gì không?”

Thẩm Tiêu nhìn về phía xa xa. Núi non trùng điệp, thỉnh thoảng có chim về tổ bay qua, hoàng hôn xuống núi yên tĩnh mà tường hòa, không có phát hiện bất kỳ dấu hiệu yêu vật đánh nhau.

“Hồ yêu chọn xuất hiện vào ban đêm, mà ban ngày cố ý che giấu yêu khí, chứng tỏ ban ngày sức mạnh của nó bị hạn chế, thậm chí có thể cũng không mạnh lắm.” Thẩm Tiêu cẩn thận chậm rãi phân tích: “Hiện tại mặt trời còn chưa lặn hoàn toàn, cho dù Lâm Uyên đánh không lại, cũng có thể trốn thoát.....”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của hắn hiện ra chần chờ, bởi vì lúc này mặt trời lặn về phía tây, cách trời tối đã không xa.

Nhưng cho dù hiện tại hắn muốn đi giúp Lâm Uyên, cũng không có đầu mối, bởi vì ngay cả Lâm Uyên đi nơi nào hắn cũng không biết.

Hai người đứng trong sân, đang hết đường xoay sở, hướng tường viện bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang, bọn họ quay đầu nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy Lâm Uyên trèo tường đi vào.

“Sao lại thành như vậy?!” Thầm Tiêu ngạc nhiên, Lâm Uyên trước mắt từ đầu đến chân bụi bặm, trên tóc còn xen lẫn rất nhiều lá cây mục nát, tựa như lẫn lộn trong một cái hồ cây nào đó!

“Mất dấu rồi.” Lâm Uyên ảo não, túm lấy một mảnh lá khô trên tóc, nói: “Lạc đường.”

“Em lạc đường?” Thầm Tiêu càng kinh ngạc, yêu thú lại còn lạc đường? Đây quả thực chưa từng nghe thấy!

Ai từng nghe nói sói hoang lạc trong rừng?

Yêu thú trời sinh có nhạy bén, có thể nghe thấy bằng khứu giác, so với người bình thường đều mạnh cảm giác hơn, làm sao có thể lạc đường?

Lâm Uyên sắc mặt khó coi nói: “Có rừng cây, đi không ra.”

Thầm Tiêu giật mình: “Em không phải lạc đường, là bị trận pháp vây khốn! Xem ra hồ yêu này am hiểu bày trận. Em đã bị vây khốn, làm sao thoát trận được?”

Lâm Uyên nói: “Nhắm mắt lại.”

Thầm Tiêu tỏ vẻ đồng ý gật đầu: “Làm rất đúng, nhắm mắt lại có thể tránh khỏi bị quấy nhiễu, em còn có thính giác và khứu giác, chỉ cần không phải trận pháp quá nguy hiểm, chạy đi hẳn là không khó...”

Lâm Uyên nói: “Rơi hố cây rồi.”

Thầm Tiêu: “.....”

Phốc xuy!

Thời Tiện Ngự nhin không được cười ra tiếng.

Lâm Uyên nhìn về phía cô, cũng nhẹ nhàng cười cười, sau đó nụ cười ngưng trệ ở khóe miệng..... Vẻ mặt hần ngưng trọng, nhìn chăm chú Thời Tiện Ngự, trong ánh mắt hiện lên mê hoặc.

Thời Tiện Ngự đi tới trước mặt hần, có ý tốt giúp hần phủi sạch cỏ dại lá khô trên quần áo, cười nói: “Anh đi tắm đi.”

Lâm Uyên nghiêm túc nhìn cô: “Em, cũng tắm rửa?”

Sao lại ngủi trên người cô, hình như có mùi của người khác?

“Em đã tắm rồi, anh xem, tóc ta còn chưa khô.” Thời Tiện Ngự vén mái tóc dài phía sau, sau đó lông mày khẽ nhíu, thấp giọng nói thầm: “Quên đi, em tắm thêm một chút, vừa rồi cùng Hứa Thanh Phong ra ngoài dạo một lát, lên núi xuống núi mệt đến cả người ta đổ mồ hôi.”

Lâm Uyên hỏi: “Tại sao, cùng Hứa Thanh Phong.....”

Không đợi Tiện Ngự trả lời, Thẩm Tiêu giải thích trước một bước: “Sau khi em đuổi theo yêu vật kia, Tiểu Ngự bắt đầu cảm thấy mình bị thứ gì đó theo dõi, hết lần này tới lần khác anh và Hứa đại nhân ở phía trước tiếp khách, không thoát thân được, Tiểu Ngự có chút sợ hãi, vì thế cùng Hứa gia công tử đi dạo một vòng mới trở về.”

Ánh mắt Thẩm Tiêu hơi thu lại, thêm vài phần nghiêm nghị, nói với Lâm Uyên: “Hôm nay sắc trời đã tối, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra biến cố, nếu lại phát hiện bất kỳ dị thường nào, phải tránh không dễ dàng đuổi theo ra ngoài, chúng ta phải bảo đảm người trong tòa nhà này đêm nay bình yên vô sự.”

Lâm Uyên nhìn Thời Tiện Ngự, thận trọng gật đầu.

Chương 73. 1. Thế giới yêu quái (58)

Thẩm Tiêu lại dẫn dò hai người: “Thanh Sơn thành này nhìn như gió êm sóng lặng, kì thực điểm đáng ngờ trùng trùng, ông chủ Ngô hôm nay tới bái phỏng anh cũng không tầm thường, sau lưng ông ta có Hoàng quý phi Đại Lương quốc làm chỗ dựa, một lòng một dạ vì Hoàng đế tìm kiếm đạo sĩ biết luyện trường sinh bất lão đan, anh đã nói rõ mình không biết luyện đan, người này lại đem chủ ý đánh lên người hồ yêu, nói là hy vọng sau khi anh diệt trừ hồ yêu, có thể đem yêu đan của hồ yêu bán cho ông ta, chỉ sợ cũng là một kẻ lang tử dã tâm.”

Hôm nay khách quý tới, Thời Tiện Ngư cũng gặp mặt một lần, bất quá, lúc ấy trong đầu cô đều suy nghĩ chuyện con gái Dư gia, không chú ý tướng mạo của đối phương.

“Hắn muốn yêu đan làm gì?” Thời Tiện Ngư khó hiểu hỏi: “Yêu đan có ích lợi gì?”

Thẩm Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Phàm phu tục tử nếu là ăn yêu đan, liền có thể ngự sử yêu lực, người tu đạo nếu là đạt được yêu đan, có thể tăng tiến tu vi, đã từng có không ít người tu đạo, vì đi đường tắt mà tùy ý săn bắt yêu thú, nhưng đây rất cuộc không phải chính đồ, rất dễ dàng cắn trả bản thân.”

Nói tới đây, hắn nhìn chằm chằm Lâm Uyên ánh mắt, dẫn dò nói: “Em là yêu thú, tốt nhất không nên xuất hiện ở những người đó trước mặt, để tránh bọn họ đem chủ ý đánh tới trên người em.”

Lâm Uyên gật đầu.

Nhưng Thẩm Tiêu vẫn không yên tâm, cau mày lắm bả: “Không được, anh đi hỏi Hứa phu nhân có áo choàng các loại hay không, lát nữa sau khi em rửa mặt vừa vặn thay, phòng ngừa vạn nhất.”

Thẩm Tiêu nói đi là đi, cậu cũng không khách khí với người Hứa gia, thật sự thay Lâm Uyên xin một cái áo choàng đen, còn muốn một bộ áo vải màu sậm.

Lâm Uyên tắm rửa xong thay quần áo sạch sẽ, phủ thêm áo choàng đen, cả người liền lập tức biến thành bộ dáng lúc Tiệp Ngư mới gặp hắn, khi đó cô cảm thấy hắn âm khí trầm trầm, hiện tại lại chỉ cảm thấy thân thiết.

“Giống Dạ Du đạo nhân.” Thời Tiệp Ngư vây quanh hắn thưởng thức một vòng, bình luận như thế.

“Dạ Du đạo nhân?” Lâm Uyên hỏi: “Thế nào?”

“Cũng là khoác một cái áo choàng đen lớn, thần thần bí bí, nơi này rất nhiều nhà trên tường cùng trước cửa đều có Dạ Du đạo nhân tượng đá.” Thời Tiệp Ngư hướng bốn phía nhìn lại, có chút tiếc nuối: “Bất quá Hứa gia hình như không có, chờ ngày mai hừng đông, em có thể dẫn anh đi xem, nơi này thật sự rất nhiều tượng đá.”

Lâm Uyên cầm tay cô, nói: “Ngày mai đi xem.”

Mặt Thời Tiệp Ngư ửng đỏ, cảm thấy lòng bàn tay hắn nóng quá, nhưng cũng không muốn rút ra... Liền, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Ừ, ngày mai.”

Thẩm đạo trưởng cảm thấy bọn họ dính dính.

Trời đã tối, Lâm Uyên, đêm nay em ở đây trông coi, anh đi chỗ khác trông coi. “Thẩm Tiêu nói xong, xoay người rời đi. Giống như là muốn cách xa hai người bọn họ một chút.”

Thời Tiện Ngư vội hỏi: “Thẩm đại ca, anh muốn đi bảo vệ Hứa tiêu thư sao?”

Hứa Tương Vân? Thẩm Tiêu nhớ tới người nọ liền đau đầu, hần hải bước đi về phía trước, trong miệng trả lời: “Trên người Hứa Tương Vân có pháp khí của tôi, một khi có yêu vật tới gần tôi sẽ biết, đêm nay tôi đi viện của Hứa đại nhân và Hứa phu nhân, các em không phải nói Hứa phu nhân có vấn đề sao.”

Thẩm Tiêu nhanh chóng biến mất.

Hai người Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên lưu lại.

Thời Tiện Ngư chậm rãi rút tay ra, cúi đầu nói: “VẬY... em đi vào nghỉ ngơi trước đây, anh và Thẩm đại ca, buổi tối phải cẩn thận, chú ý an toàn.”

Lâm Uyên “Ừ” một tiếng, đuôi vẫy tới vẫy lui, nhưng bị áo choàng che lại, cô không nhìn thấy.

Thời Tiện Ngư xoay người trở về phòng, lại mang theo vài phần thẹn thùng liếc hần một cái, rốt cục chậm rãi đóng cửa phòng...

Đuôi của hần rơi xuống, không lắc nữa.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, hần đề khí nhảy lên nóc nhà, ngồi xuống, bắt đầu gác đêm.

Chương 74. 1. Thế giới yêu quái (59)

Trong phòng Thời Tiện Ngư trong lòng ngọt ngào, ngủ không yên.

Cô trở mình, nhớ tới ánh mắt Lâm Uyên bình tĩnh nhìn mình, chăm chú như vậy, nghiêm túc như vậy, giống như trong đôi mắt màu vàng xinh đẹp kia của hắn chỉ có thể chứa một mình cô.

Cô lại trở mình, nhớ tới Lâm Uyên cầm tay mình, động tác nhẹ nhàng như vậy, lòng bàn tay ấm áp như vậy, giống như muốn cùng cô tay trong tay cả đời ân ân ái ái không chia tay.

Cô đem toàn bộ mình nhét vào trong chăn, a a a trong lòng có một tiểu nhân nhi đang thét chói tai!

Thật kích động!

Sẽ là ý tứ mà cô hiểu sao?

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, rốt cục cũng có nam tử thích cô! Tuy rằng không phải nhân loại... Nhưng, cô không ngại, tình yêu thần thánh như vậy, vốn không nên bị chúng tộc hạn chế!

Cũng không biết, cùng yêu thú nói chuyện yêu đương cần chuẩn bị những gì, nhân sinh quan, giá trị quan, còn có kích thước gì đó có thể phù hợp sao? Ai..... Có phải hơi quá nhanh không?

Xác định quan hệ nhanh như vậy, có phải có chút không đủ rụt rè hay không?

Hơn nữa hấn còn mất trí nhớ, vạn nhất trước kia hấn có phôi ngẫu thì làm sao bây giờ? Lỡ như ngay cả đứa bé cũng có thì làm sao bây giờ?

Thật sâu người!

Thời Tiệp Ngư lặn tới lặn lui trong chần, nhất thời vui vẻ, nhất thời ưu sầu, đủ loại cảm xúc ùn ùn kéo đến, khó có thể ngủ.

Rồi sau đó cô lại nghĩ, mình có thể sống bao lâu cũng khó nói, một khi không có nguyên lực chống đỡ, nói không chừng ngày nào đó cô sẽ đi gặp Tăng Tăng gia gia, cho nên cần gì phải suy nghĩ cái gì thiên trường địa cửu chứ?

Làm người, quan trọng nhất là quý trọng trước mắt! Tận hưởng hiện tại!

Vừa nghĩ như vậy, cô nhất thời cảm thấy mình rộng rãi, ngay cả kết cấu nhân sinh cũng giống như lớn lên.

Thời Tiệp Ngư chậm rãi thở ra một hơi, nhắm mắt lại.

Ngủ đi, ngủ đi, ngày mai lại là một ngày tốt đẹp.....

.....

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Thời Tiệp Ngư trần trọc, không hiểu sao ngủ không được. Kỳ quái, rõ ràng rất buồn ngủ, sao lại không ngủ được?

Giống như có chút quá mức an tĩnh, yên tĩnh đến..... Trong lòng cô sợ hãi.

Cái loại cảm giác bị âm thầm nhìn trộm này loáng thoáng đã trở lại... Bên chân bàn, trên xà nhà, sau bình phong, còn có cửa sổ và khe cửa, bốn phương tám hướng đều giống như có thứ gì đó đang nhìn cô.

Có chuyện gì vậy?

Thời Tiệp Ngư thật sự ngủ không nổi nữa, loại cảm giác bị nhìn chăm chăm này rất không dễ chịu, sau lưng phát lạnh, ô chân cũng không ấm áp nổi.

Cô ngồi dậy, xuống giường mang giày, bên giường có một cái chân đạp, vừa đặt chân lên chuẩn bị mang giày, liền thấy trên ghế gỗ nhô lên một khối, mặt ngoài gỗ có một tầng màng mỏng mở ra, sau đó lộ ra một con mắt to bằng bàn tay!

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Cô làm bộ như không nhìn thấy, đi giày xong, đứng dậy đi về phía cửa.

Mới vừa đi hai bước, nhìn thấy trong phòng gạch trên mở ra hai ba con mắt, những con người kia đảo quanh, tất cả đều nhìn chăm chăm vào cô.

Thời Tiệp Ngư nhìn về phía cửa phòng, trên cửa cũng có mấy con mắt, dư quang của cô đảo qua, phát hiện trên tường, trên bàn đều có mắt, cô ngừng thở, thoáng ngẩn đầu —

Trên xà nhà, tất cả đều là ánh mắt!

Thời Tiệp Ngư cảm thấy cô không được.

Đầu gối mềm nhũn không dùng được sức, cô hiện tại một bước cũng không bước ra được, coi như là bước ra, cô cũng không dám lấy tay đi đụng cánh cửa có mắt kia!

“Cứu... cứu mạng...” Cô chậm rãi hít vào, siết chặt nắm tay, dùng hết sức lực toàn thân hô to, “Cứu mạng!”

Tiếng thét chói tai xuyên qua phòng, không chỉ khiến Lâm Uyên và Thẩm Tiêu nghe thấy, tất cả mọi người từ trên xuống dưới Hứa gia đều nghe thấy!

Cửa phòng thỉnh thoảng một tiếng bị phá vỡ!

Lâm Uyên là người đầu tiên xuất hiện ở cửa, Thời Tiệp Ngư vừa thấy hấn tựa như có lá gan, cũng mặc kệ, có thể giẫm lên ánh mắt trên mặt đất hay không, trong miệng a a a liền nhào vào trong lòng hấn!

Chương 75. 1. Thế giới yêu quái (60)

Sau đó Thẩm Tiêu cũng tới, Hứa quận thủ, Hứa phu nhân, Hứa Tương Vân cùng Hứa Thanh Phong, ngay cả một ít gia nô người hầu tất cả đều tới!

Thẩm Tiêu vào nhà tuần tra một vòng, không phát hiện gì, đi ra hỏi Thời Tiệp Ngư: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thời Tiệp Ngư từ trong ngực Lâm Uyên ngẩng đầu lên, thần sắc kinh hoàng nói: “Trong phòng thật nhiều ánh mắt! Trên mặt đất, trên tường, trên xà nhà, tất cả đều là mắt! Trên giường cũng có mắt!”

Cô vừa nói như vậy, người Hứa gia cùng người hầu đều bị dọa, không hẹn mà cùng lui về bốn phía vài bước, chỉ có Hứa tiểu thư lá gan cực lớn, chẳng những không lui, còn đi lên phía trước, duỗi đầu hướng nhìn vào trong phòng .

Hứa Tương Vân hồ nghi nhíu mày: “Nào có mắt? Trong phòng cái gì cũng không có, có phải cô gặp ác mộng hay không?”

Thời Tiệp Ngư trừng to mắt cãi lại: “Tôi còn chưa ngủ!”

Thẩm Tiêu không nói một lời, lần nữa đi vào trong phòng, nhìn chung quanh bốn phía. Sương phòng này là phòng Hứa gia chuyên dùng để chiêu đãi khách nhân, bình thường không có ai ở, nhưng cũng định kỳ quét dọn một chút, cho nên trong phòng sạch sẽ gọn gàng, không có đồ bừa, hẳn cũng không cảm giác được bất kỳ yêu khí nào.

Nhưng Thời Tiệp Ngư sẽ không vô duyên vô cớ bị kinh hãi, cô đã có thể cảm ứng phương vị của Linh Sơn, cũng có thể nghe thấy thanh âm oán linh, như vậy, nhìn thấy mấy con mắt, tự nhiên cũng nhất định có nội tình.

Thẩm Tiêu ở trong phòng kiểm tra vài vòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên xà nhà.

Anh ta sử dụng bùa lửa, thấp sáng giá nên trong phòng bằng lửa, sau đó lấy một cây nến bằng một tay, cúi xuống và nhảy lên xà nhà.

Mọi người đứng ở ngoài cửa phòng, đang muốn nhìn kỹ động tác của hắn, liền thấy hắn cầm trong tay ngọn nến nhảy xuống, đi tới ngoài cửa, trong tay nhiều hơn một người giấy —

Người giấy là màu trắng, không biết giấy gì cắt xuống một mảnh giấy hình người, vị trí chính giữa vẽ một con mắt rất lớn.

“Vật đó, chính là Khôi Lỗi Thuật.” Thẩm Tiêu đặt người giấy lên ngọn nến, rất nhanh đốt thành tro bụi: “Khôi Lỗi Thuật là thuật pháp yêu đạo thường dùng, vẽ lên mắt, dùng để giám thị, cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với người khác, chỉ là từ nay về sau nhất cử nhất động, đều sẽ bị người giám thị nhìn thấy rõ ràng.”

Thời Tiệp Ngư nghe vậy da đầu tê dại, càng chui vào lòng Lâm Uyên: “..... Tại sao phải giám thị em?”

Sắc mặt Thẩm Tiêu bình tĩnh nhìn về phía bên kia nhà, nói: “Có lẽ, không phải vì giám thị em, mà là giám thị toàn bộ Hứa gia.”

Trong lòng mọi người hoảng sợ.

Hứa đại nhân cả kinh nói: “Theo ý của đạo trưởng, ý ngài là... cái này, mỗi gian phòng trong tòa nhà này, đều bị người dùng Khôi Lỗi Thuật giám thị?”

Thẩm Tiêu trầm giọng nói: “Hứa đại nhân đừng vội, chờ tôi đến khuê phòng Hứa tiểu thư điều tra một lần.”

Hắn xoay người đi ra ngoài, Hứa Tương Vân ngăn người, sau đó sắc mặt chợt biến, nhanh chóng đuổi theo!

Trong phòng tôi không có mắt! Không cần nhìn!

Có mắt hay không, tôi vừa nhìn liền biết.

Dưới chân Thẩm Tiêu như gió nổi, nhìn động tác không nhanh, lại nháy mắt đi ra rất xa, Hứa Tương Vân bất đắc dĩ, chỉ có thể dắt làn váy chạy trên đường mòn đá cuội.

Những người khác thấy thế, cũng lục tục đuổi theo.

Đến khuê phòng của Hứa Tương Vân, Thẩm Tiêu trực tiếp đẩy cửa vào, ánh mắt quét một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại, trên bàn trước cửa sổ là một bức tranh thủy mặc —

Trên bức tranh thủy mặc kia, vẽ chính là bờ sông liễu rủ bên ngoài Thanh Sơn thành, nét bút phiêu dật linh động, rất có ý cảnh, nhưng vẽ, giống như là tâm phù khí táo loạn loạn vẽ lên, vẽ đến cuối cùng, trực tiếp dùng bút lông thô to vòng quanh một tên rùa đen vương bát đản, trên mai rùa hung hăng viết hai chữ: Thẩm, Tiêu.

Thẩm Tiêu: “.....”

Chương 76. 1. Thế giới yêu quái (61)

Đừng tưởng rằng ngươi là do phụ mẫu ta mời tới, là có thể muốn làm gì thì làm!

Hứa Tương Vân thở hồng hộc chạy vào, vừa thấy Thẩm Tiêu đang xem tranh, sắc mặt đỏ bừng! Càng ngày càng xấu hổ!

Cô xông tới vài bước, cầm bức tranh thủy mặc trên bàn vò thành một cục, tức giận nói: “Những đạo sĩ này, có phải các ngươi đã quen bên ngoài rồi hay không, căn bản không hiểu quy củ nhân gian!”

Thẩm đạo trưởng vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ thản nhiên nói: “Hứa tiểu thư thật nhã hứng.”

Hứa Tương Vân cắn giận cắn môi dưới, dùng sức ánh mắt trừng hấn: “Hiện tại có thể đi ra ngoài sao?!”

Thẩm Tiêu không nhìn cô, ánh mắt không nhanh không chậm dò xét trong phòng, cuối cùng dừng lại ở cửa sổ gỗ chạm trổ phía đông phòng.

Hứa Tương Vân nhú mày, tầm mắt cũng nhìn theo hấn, cũng không phát hiện gì, đang muốn trào phúng Thẩm Tiêu cố làm ra vẻ huyền bí, Thẩm đạo trưởng vài bước đi tới trước cửa sổ, từ khe hở cửa sổ lại chậm rãi rút ra một người giấy cũng vẽ mắt!

Hứa Tương Vân kinh hãi trừng to hai mắt: “Như thế nào, như thế nào có thể?... Tôi buổi tối ngủ rất ngon, không có ở trong phòng phát hiện ánh mắt a!”

Thẩm Tiêu quay đầu nhìn cô một cái, bình tĩnh nói: “Cô chưa từng tu hành, Ngũ Giác đương nhiên chậm chạp hơn chúng tôi một chút.”

Hứa Tương Vân: “.....”

Thẩm Tiêu thiêu hủy người giấy, đi ra ngoài nói với Hứa đại nhân và Hứa phu nhân đang chạy tới: “Con rối này vốn là vật chết, cho nên rất khó bị người ta phát hiện, để phòng ngừa vạn nhất, tại hạ muốn kiểm tra từng phòng ở đây.”

Hứa đại nhân vội chấp tay thở dài: “Làm phiền Thẩm đạo trưởng.”

Hứa phu nhân nhú mày không lên tiếng, nhìn vẻ mặt, cô tựa hồ đối với chuyện người giấy xuất hiện trong nhà cảm thấy thập phần xui xẻo.

Mọi người ở lại tại chỗ, do quản gia Hứa phủ dẫn Thẩm Tiêu đến từng phòng kiểm tra, quận thủ đại nhân thanh liêm, tòa nhà Hứa gia này kết cấu cũng chặt chẽ, không tốn bao nhiêu thời gian, Thẩm Tiêu liền kiểm tra tất cả các phòng một lần.

“Xem ra, ngoại trừ sương phòng của chúng ta và khuê phòng của Hứa tiểu thư, những phòng khác đều không có vấn đề.”

Thẩm Tiêu trầm mặt trở lại, ánh mắt vẫn lo lắng nhìn chung quanh.

“Cũng có thể là yêu đạo nhận thấy được thi pháp, cho nên tự mình không chế Khôi Lỗi rời đi nơi này, mọi người không cần quá mức lo lắng, những người giấy này tuy rằng chỗ nào cũng nhúng tay vào, thế nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, chúng nó e ngại thủy hỏa, chỉ cần đem nước phun lên cửa sổ, người giấy gặp nước thì ướt, do đó, dán ở trên cửa sổ không cách nào nhúc nhích.”

Hứa đại nhân đồng ý gật đầu: “Biện pháp này tốt, người đầu, đi lấy chút nước, làm theo lời đạo trưởng, phun hết lên khe hở cửa sổ.”

Hứa Tương Vân nhỏ giọng nói thầm: “Phun nước sớm muộn cũng sẽ khô.”

Thẩm Tiêu thần nhiên liếc nhìn cô một cái: “Đúng vậy, cho nên biện pháp này chỉ có thể khẩn cấp, cũng không thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, sắc trời đã tối, các vị nghỉ ngơi trước đi, tại hạ sẽ canh giữ ở chỗ này, chờ trời sáng, sẽ nghĩ biện pháp tìm ra yêu đạo đang giấu ở chỗ này.”

Hứa đại nhân lại nói cảm ơn: “Làm phiền đạo trưởng.”

Đêm hôm khuya khoắt, mọi người dần dần tản đi, Hứa tiểu thư cảm tức nhìn Thẩm Tiêu, cũng trở về phòng.

Thẩm Tiêu cùng Lâm Uyên, Thời Tiệp Ngư trở về sương phòng thiên viện, hẩn thu hơi sự lạnh lùng vừa rồi trước mặt người Hứa gia, nghiêm mặt nói với hai người: “Nếu vừa rồi những người giấy Khôi Lỗi kia xuất phát từ tay hồ yêu, thì cũng thôi, nếu thật sự xuất phát từ tay yêu đạo, lần này trừ yêu chỉ sợ có chút hung hiểm.

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Yêu đạo rất khó đối phó sao?”

Sắc mặt Thẩm Tiêu khó coi gật đầu: “Nếu chỉ liều mạng đạo hạnh, chưa chắc đã lợi hại, nhưng yêu đạo am hiểu bần môn tả đạo, thủ đoạn âm độc tầng tầng lớp lớp, khiến người ta khó lòng phòng bị. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra thân phận người này, nếu không chờ hồ yêu đến, không chừng đối phương muốn ngồi ngư ông đắc lợi.”

Chương 77. 1. Thế giới yêu quái (62)

Thời Tiện Ngư thấy Thẩm Tiêu nói nghiêm trọng như vậy, cũng không khỏi khần trương, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói: “Muốn tìm ra đối phương, kỳ thật cũng không khó, sương phòng quanh năm bỏ trống, muốn giám thị, cũng không có khả năng giám thị phòng trống, cho nên khẳng định là sau khi chúng ta đến Hứa phủ, đối phương biết chúng ta ở phòng nào, mới phái Khôi Lỗi tới đây, vậy chỉ cần tìm người hôm nay tới gần Hứa phủ.”

Thẩm Tiêu giật mình: “..... Ý của Tiêu Ngư là, ông chủ Ngô hôm nay đến nhà thăm hỏi?”

“Ừ.” Thời Tiện Ngư gật đầu: “Trừ hấn ra, không còn ai khác tới Hứa phủ.”

Thẩm Tiêu nhíu mày, “Nhưng... người giấy trong phòng Hứa Tương Vân, chưa chắc là hôm nay mới xuất hiện, nếu như đã sớm tồn tại, ngược lại không dễ phán đoán Khôi Lỗi lên vào lúc nào.”

“Anh sai rồi, Thẩm đại ca.” Thời Tiện Ngư giọng điệu quyết đoán nói: “Người giấy trong phòng Hứa tiểu thư, khẳng định là hôm nay mới xuất hiện, anh quên rồi sao? Anh phát hiện là người giấy ở khe hở cửa sổ, mà trước khi chúng ta đến, cửa sổ phòng Hứa tiểu thư phong tỏa, ngày thường người hầu toàn dựa vào cửa sổ kia đưa nước, đưa thức ăn vào bên trong, nếu người giấy đã sớm tồn tại, lúc mở cửa sổ và đóng cửa sổ sớm đã phát hiện người giấy kia.

Thẩm Tiêu bưng tỉnh đại ngộ: “Sau khi anh đến đã bảo bọn họ mở cửa sổ ra, cửa sổ đóng lúc chạng vạng, ông chủ Ngô kia cũng đến thăm lúc chạng vạng!”

Đáy mắt Lâm Uyên hiện lên hàn mang, lạnh lùng nói: “Đi tìm hắn?”

“Không...” Thẩm Tiêu nheo mắt, trầm ngâm nói: “Chờ một chút, tạm thời không nên đả thảo kinh xà, chúng ta trước hết coi như không biết, chờ ngày mai anh sẽ tìm một cơ hội, thử thăm dò hắn.”

Thời Tiện Ngư cũng tỏ vẻ đồng ý: “Đúng, nếu bây giờ chúng ta vô cùng lo lắng tìm tới, ngược lại cho hắn cơ hội phòng bị, hiện tại hồ yêu còn chưa hiện thân, hết thảy cẩn thận là trên hết.”

Thẩm Tiêu gật đầu: “Em nghỉ ngơi trước đi, ở đây để Lâm Uyên trông coi, anh qua bên Hứa Tương Vân nhìn thử, xem ra yêu đạo này biết hồ yêu sẽ ra tay với nữ tử trẻ tuổi, cho nên có ý chọn hai người các em giám thị, đại khái là muốn tìm cơ hội săn bắt yêu đan.”

Thời Tiện Ngư bị kinh hách một phen này, buồn ngủ ngược lại không buồn ngủ, nhưng quả thật thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cả người đều cảm thấy mệt mỏi.

“Vậy em đi nghỉ đây, Thẩm đại ca chú ý an toàn.” Cô nói.

Thẩm Tiêu không nói thêm gì nữa, vội vàng đi về phía khuê phòng Hứa Tương Vân.

Chờ hắn đi rồi, Thời Tiện Ngư vừa nhắc tới sức mạnh lại tiết ra, nhớ tới những ánh mắt kia liền toàn thân khó chịu, nghĩ đến hồ yêu có thể tới bất cứ lúc nào cũng lại có chút hoảng hốt, cô nhìn về phía cửa phòng của mình, căn căn môi, không thể không cùng Lâm Uyên thương lượng: “Em có thể đi vào trong phòng anh ngủ không?”

Lâm Uyên hơi sững sốt.

Thời Tiện Ngư cắn môi, khó xử giải thích: “Tuy rằng Khôi Lỗi đã bị Thảm đại ca thiêu hủy, nhưng vừa nghĩ tới trong phòng xuất hiện nhiều ánh mắt như vậy, vẫn khiếp sợ, ngủ không được... Đêm nay Thảm đại ca phải gác đêm, anh có thể vào phòng anh ấy ngủ, coi như chúng ta đổi phòng, được không?”

Lâm Uyên nghe xong, tự nhiên đồng ý.

Anh đi qua vài bước, mở cửa phòng, cùng tri kỷ đem túi đựng đồ của Thời Tiện Ngư từ trong phòng cũ chuyển tới.

Thời Tiện Ngư thở nhẹ một hơi, chậm rãi bò lên giường, nằm xuống.

Kỳ thật những sương phòng này bài trí cũng không khác nhau nhiều lắm, cho nên nhìn màn giường cùng xà nhà quen thuộc trước mắt, cảm giác của cô cũng không có tốt hơn bao nhiêu.

“Lâm Uyên...” Cô có chút ngượng ngùng kéo tay áo anh: “Có thể hay không, chờ em ngủ, anh lại đi?”

Lâm Uyên bình tĩnh nhìn cô, một lát sau, hần ngồi xuống bên giường, im lặng cùng cô.

Nghĩ thầm: Thật tốt, cô ngủ ở trên giường của hần, trên người đều là mùi của hần.

.....

Chương 78. 1. Thế giới yêu quái (63)

Tuy nói là chờ cô ngủ rồi mới đi, nhưng bất tri bất giác hai người liền lệch sang một bên.

Cánh tay của hắn bị cô ôm lấy, lúc đầu động đậy không dám động đậy, mặc cho hai bàn tay nhỏ bé của cô sờ tới sờ lui, sau đó cô không biết như thế nào sờ tới đuôi của hắn, nhỏ nửa ngày, không hề có ý dừng lại, vị trí còn càng ngày càng hướng về phía xương cụt...

Lâm Uyên dán sát mép giường chậm rãi nằm xuống, đôi mắt màu vàng vốn sáng ngời sắc bén dần dần toát ra sự lười biếng, trong cổ họng cũng bất giác phát ra âm thanh trầm thấp...

ưà..... ưà..... ưà.....

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, lần trước Thẩm Tiêu từng nói, tiếng rên quá lớn sẽ đánh thức cô, đôi mắt khép hờ phút chốc mở ra, nhanh chóng ngừng rung động trong cổ họng.

Thời Tiện Ngư trên giường ngủ mơ mơ màng màng, trong miệng lầm bầm: “Đừng dừng nha... ưà ưà... thoải mái quá...”

Lâm Uyên mặt lộ vẻ chần chờ, một lát sau: “Ưà ưà...”

Thời Tiện Ngư hài lòng, trên mặt toát ra vẻ thoải mái.

Lâm Uyên: “Ưà..... Ưà.....”

Âm thanh ngày càng lớn.

.....

Ngày hôm sau, người hầu đưa điểm tâm tới, ba người cùng ở trong phòng Lâm Uyên dùng cơm.

Tuy nói là ba người dùng cơm, nhưng thật ra là Thời Tiệp Ngư ăn một mình, Thẩm Tiêu và Lâm Uyên đều chỉ uống chút trà xanh.

Chuyện xảy ra sau khi đến Thanh Sơn thành khiến trong lòng Thẩm Tiêu khó an, luôn cảm thấy mình liên lụy hai vị đồng bạn, Lâm Uyên còn có năng lực tự vệ, mà Thời Tiệp Ngư lại là một cô gái nhu nhược, một khi gặp nạn, chẳng phải là tội lỗi của hắn sao?

Thẩm Tiêu đề nghị, để Lâm Uyên mang Thời Tiệp Ngư đi Linh Sơn trước, sau khi hắn giải quyết xong chuyện ở Thanh Sơn thành, sẽ đuổi theo bọn họ.

Nhưng điều này sao có thể được chứ?

Mục đích Thời Tiệp Ngư tới nơi này, chính là vì thực hiện tâm nguyện của Thẩm Tiêu, hộ tống hắn lên đường bình an đến Linh Sơn, chỉ riêng cô và Lâm Uyên đi Linh Sơn có ích lợi gì?

Cô vừa ăn cháo đậu đỏ, vừa ăn bánh bao nhân chay, nuốt thức ăn trong miệng, nghiêm túc nói với Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, anh đừng nghĩ như vậy, chúng ta đi cùng đi, coi như là bạn bè, đương nhiên có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, hưởng hồ dân phong Thanh Sơn thành thuần phác, dân chúng an cư lạc nghiệp, nếu có thể diệt trừ hồ yêu, trả lại thái bình cho dân chúng, coi như là tích phúc báo cho mình, điều này so với đi Linh Sơn có ý nghĩa hơn nhiều.”

Lâm Uyên gật đầu phụ họa: “Đúng.”

Thẩm Tiêu vô cùng cảm động, bưng ly lên lấy trà thay rượu: “Anh đi du ngoạn bên ngoài mấy chục năm, luôn luôn

độc lai độc vãng, bây giờ có thể kết bạn với hai em, thật sự là chuyện may mắn lớn nhất trong cuộc đời này!”

Thời Tiệp Ngự khiêm tốn bưng bát cháo đáp lễ: “Có thể quen biết Thảm đại ca đối với em mà nói cũng là chuyện may mắn~”

Trong lòng nghĩ: Nếu không quen biết anh, em cũng không biết đi đâu yêu đương.

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng Hứa tiểu thư: “Đạo trưởng Thảm! Đạo trưởng Thảm có ở đây không?... Sao Thảm Tiêu không ở đây?”

Thảm Tiêu vừa nghe giọng nói này liền đau đầu, hẩn thấp giọng thở dài, đứng dậy đi ra ngoài phòng, đứng ở dưới hiên nhà hỏi: “Hứa tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

Hứa Tương Vân đang thò đầu vào phòng bên cạnh, quay đầu nhìn thấy hẩn, ngăn người: “Thì ra Thảm đạo trưởng ở đây.”

Cô có chút không được tự nhiên lắc lắc tua rua đỏ thắm trên áo cưới, liếc xéo hẩn, “Nghe nói, anh tối hôm qua, ở ngoài phòng tôi thủ cả đêm?”

Thảm Tiêu hơi gật đầu: “Tôi đã đồng ý lưu lại trừ yêu, tự nhiên sẽ bảo đảm an toàn cho Hứa tiểu thư.”

Hứa Tương Vân nhìn hướng hẩn cười cười.

Đáng tiếc, mỹ quyến như hoa ở trong mắt Thảm đạo trưởng cũng như một hoa một cỏ ven đường, không có gì khác biệt.

Hứa Tương Vân xinh đẹp, cười nói: “Tôi đây, đêm qua cần thận suy nghĩ một chút, tuy rằng anh năm nay đã tám mươi lăm tuổi, xác thực lớn hơn tôi một chút, nhưng là người tu chân dung nhan vĩnh trú, chờ tôi biến thành 85 tuổi lão thái bà,

anh vẫn là anh hôm nay với bộ dáng này, cho nên, như vậy tính ra, tôi gả cho anh cũng không thiệt thòi.”

Chương 79. 1. Thế giới yêu quái (64)

Khỏe mắt Thẩm Tiêu khẽ giật giật: “Sáng sớm Hứa tiểu thư cố ý tới tìm tôi, chính là vì nói chuyện này?”

“Đúng vậy, chuyện này rất trọng yếu, sự tình liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi, cho nên sáng sớm tôi đã tới rồi.” Hứa Tương Vân bĩu môi, lại nói: “Cũng tại anh, nói tám mươi lăm tuổi dọa người, tu chân giả người lớn tuổi chỗ nào cũng có, anh nếu như tám trăm năm mươi tuổi, giữa tôi và anh tuổi tác chênh lệch, liền không có gì ghê gớm.”

Thẩm Tiêu không nói gì.

Thậm chí cảm thấy lúc trước không thả cô ra thật tốt biết bao.

Hứa Tương Vân nhú mày nhìn hắn: “Thật sự là không hiểu nổi anh, anh đối với tôi chỗ nào không hài lòng? Tôi cảm kỳ thư họa đều tốt, bộ dạng mặc dù không đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng coi như cũng là mỹ nhân, anh nếu cưới tôi, vinh hoa phú quý tất nhiên là không cần nhiều lời, về sau vô luận anh muốn làm cái gì, phía sau đều có toàn bộ Thanh Sơn thành làm trợ lực, anh chẳng lẽ không động tâm sao?”

Thẩm Tiêu mặt không chút thay đổi trả lời: “Tôi một lòng hướng đạo, không hỏi Hồng Trần, Hứa tiểu thư tìm làm người rồi.”

Hứa Tương Vân đương nhiên nói: “Chờ chúng ta thành thân về sau, anh muốn đi tìm Linh Sơn, chúng ta liền cùng đi,

nếu như anh không muốn đi, chúng ta cũng có thể ở lại chỗ này, ở phụ cận bắt yêu, trừ quái, tạo phúc bách tính, người đừng nhìn ta như bây giờ, kỳ thật khi còn bé ta cũng đã tập qua kiếm đấy!” Tôi không nhận sính lễ gả cho anh, chẳng những có thể giúp anh hàng yêu trừ ma, còn có thể giúp anh giải quyết nỗi lo về sau, anh không mau suy nghĩ lại đi?”

Cô nói một đồng lớn, nhưng ngay cả lông mày Thảm Tiêu cũng không nhúc nhích.

Hứa Tương Vân không cam lòng, cắn cắn môi, lần nữa nói: “Thảm đạo trưởng nếu có yêu cầu gì, cũng có thể nói ra.”

Thảm Tiêu không yêu cầu, bây giờ hắn chỉ muốn thở dài.

“Thứ lỗi tôi mạo muội, xin hỏi...” Hắn thần sắc bình thường nhìn chăm chú Hứa Tương Vân, hỏi, “Hứa tiểu thư có ý muốn gả cho tôi, đến tột cùng vì sao?”

Hứa Tương Vân trên mặt hiện ra một chút phiền não, “Còn có thể vì cái gì? Tôi thích anh a, tôi coi trọng anh không được sao?”

Không biết Hứa tiểu thư coi trọng điểm nào của tôi?

Người lớn lên rất tốt, hơn nữa pháp thuật cao cường! Cho nên tôi ngưỡng mộ anh!

Nếu luận tướng mạo, tôi tự nhận không bằng một nửa của huynh trưởng Hứa tiểu thư, nếu so pháp thuật, hiện giờ tuy có hồ yêu thường lui tới, nhưng yêu vật xông vào chỗ ở của nhân loại làm ác dù sao cũng là số ít, chờ hồ yêu kia diệt trừ, một thân pháp thuật này của tôi cũng sẽ không có đất dụng võ, không đáng một văn. Hứa tiểu thư muốn thành thân, không ngại tìm một vị thanh niên tài tuấn môn đăng hộ đối khác.

Hứa Tương Vân bị hắn thuyết giáo đến cảm tức, mặt lạnh nói: “Anh có phiền hay không? Muốn cưới thì cưới, không

cưới thì không cưới! Tôi muốn cùng người nào thành thân, không cần đến anh ở chỗ này khoa tay múa chân?!”

Thẩm Tiêu thản nhiên xắn tay áo lên, bình tĩnh nói: “Hứa tiểu thư nếu biết phiền, cần gì miễn cưỡng một người sẽ phiền cô cưới cô? Tại hạ không khỏi suy đoán, Hứa tiểu thư muốn thành thân là giả, muốn rời khỏi nơi này là thật? Thật sự là quái lạ, những ngày cầm y ngọc thực ở Hứa phủ, lại muốn gả cho tu sĩ khổ tu cùng nhau chịu khổ, chẳng lẽ Hứa tiểu thư còn có điều gì khó nói sao?”

Hứa Tương Vân ghen khuất không chịu được, ánh mắt sắp phun lửa, ngực kịch liệt phập phồng: “Bỏn tiểu thư coi trọng anh là phúc khí của anh! Anh quả thực không biết tốt xấu, không cưới thì thôi, ở chỗ này chít chít méo mó cho ai nghe?!”

Cô tức giận vung tay áo, không dây dưa Thẩm Tiêu nữa, hân hân rời đi.

Chương 80. 1. Thế giới yêu quái (65)

Thời Tiện Ngư cùng Lâm Uyên đi ra cửa phòng, nhìn thấy bóng lưng Hứa Tương Vân nổi giận đùng đùng, không khỏi có chút lo lắng: “Thảm đại ca, anh nói Hứa tiểu thư như vậy, có thể hay không đắc tội Hứa gia?”

“Không sao.” Thảm Tiêu không để ý, xoay người nói với hai người bọn họ: “Ăn sáng xong, chúng ta đi xem chỗ Lâm Uyên bị nhốt hôm qua một chút, tìm manh mối.”

Thời Tiện Ngư gật đầu: “Được.”

.....

Thanh Sơn thành dựa vào núi mà xây, muốn đi đến nơi Lâm Uyên bị nhốt, cần phải vượt qua một đỉnh núi, Thời Tiện Ngư vì không muốn tụt lại phía sau, cố ý cười dê đi ra, một nhóm ba người đi trên thềm đá lúc cao lúc thấp, rất được chú ý.

Ven đường có một bà cụ dắt cháu trai, từ xa nhìn thấy bọn họ, lập tức thành kính nhường bộ đến một bên quỳ xuống, còn bảo cháu trai đập đầu với bọn họ.

“Bà ơi, cháu thấy Dạ Du đạo nhân rồi!”

Hừ..... Nhỏ giọng một chút, mau đập đầu với các đạo trưởng, các đạo trưởng sau này sẽ phù hộ cho con.

Thảm Tiêu nhẹ nhàng xoa đầu đứa bé kia, không giải thích gì, sau đó bọn họ cùng bà cụ và cháu trai đi qua.

Sau đó bọn họ đi ngang qua một quán cháo, lại đưa tới rất nhiều người vây xem, có người cách gần trực tiếp quỳ xuống, có người cách xa, cũng sẽ chấp tay trước ngực lẩm bẩm.

Thời Tiện Ngư tò mò nhìn những người đó, nghe thấy trong đám người có thanh âm nói: “Nhìn kìa, là Dạ Du đạo nhân!... Dạ Du đạo nhân có phải biết chỗ chúng ta nháo yêu quái, cố ý mời bằng hữu đến hỗ trợ không?”

Rõ ràng lần trước cô và Hứa Thanh Phong ra ngoài dạo phố còn chưa từng như vậy, hiện tại đãi ngộ lại bất đồng như thế, hiển nhiên là dân chúng coi Lâm Uyên mặc hắc bào là Dạ Du đạo nhân.

Cô lặng lẽ nhìn về phía hai người đàn ông phía trước.

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên dường như không thêm để ý đến hiểu lầm như vậy, ngẫm lại cũng đúng, bọn họ trừ yêu cũng không phải vì danh lợi, công lao này đặt trên đầu Dạ Du đạo nhân cũng không sao cả, nếu có thể làm cho dân chúng nơi này an tâm, cho dù giả trang người khác một lần thì có gì quan trọng chứ?

Thời Tiện Ngư nghĩ tới đây, cũng liền không rồi rắm chuyện này nữa.

Sau khi ra khỏi thành, dần dần không nhìn thấy người ở, đường núi càng gập ghềnh khó đi.

Xuyên qua thảm thực vật dày đặc trong núi, Lâm Uyên mang theo bọn họ đi tới địa điểm bị nhốt, về mặt lộ ra kiêng kỵ.

Nơi này thoát nhìn rất bình thường, không khác gì nhiều so với rừng rậm ở nơi khác, Thẩm Tiêu chậm rãi đi lại bốn phía, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, thật lâu sau, hắn nói: “Nơi này lưu lại yêu khí, nhìn qua, giống như một ảo trận.”

“Ảo trận?” Thời Tiệp Ngự chân chờ hỏi: “..... Là sẽ sinh ra ảo giác sao?”

Thẩm Tiêu hơi gật đầu, thần sắc ngưng trọng đánh giá từng thân cây gần đó: “Người rơi vào ảo trận, ngũ giác rất dễ bị lừa gạt, cũng may ảo trận ở đây chỉ là một trận pháp cấp thấp thô thiển, cho nên chỉ mê hoặc thị giác Lâm Uyên, không tạo thành nguy hiểm quá lớn.”

Thời Tiệp Ngự hỏi: “Nếu là trận pháp cấp thấp, vậy có thể suy đoán ra, yêu quái thiết trận kỳ thật cũng không lợi hại?”

“Cái này chưa chắc.” Thẩm Tiêu trầm giọng nói: “Giống như em am hiểu thuật ngự hỏa, nhưng nếu mục đích của em chỉ là đốt một ngọn nến, như vậy em chỉ cần đốt một ngọn lửa nhỏ là đủ. Nếu mục đích của đối phương chỉ là vây khốn Lâm Uyên, thì không cần phải vận dụng ảo trận cỡ lớn.”

“Còn có đại hình ảo trận?” Thời Tiệp Ngự nghe được trong lòng thấp thỏm: “Xem ra yêu quái này rất khó đối phó.....”

Chương 81. 1. Thế giới yêu quái (66)

“Nếu hồ yêu này am hiểu trận pháp, quả thật sẽ vô cùng khó giải quyết.” Thảm Tiêu cau mày, giọng nói trầm trầm: “Người tu hành mỗi người có sở trường riêng, có người luyện đan, có người luyện phù, cũng có người luyện trận, mà trong đó trận pháp tu hành là bí quý đa dạng nhất, người có thể thiết lập đại trận tuyệt đối là phượng mao lân giác.”

Thảm Tiêu nói xong, dừng lại một lát, hoang mang lắm lắm: “Nếu như hồ yêu kia tu hành thật sự đến trình độ như vậy, cần gì phải núp ở một bên thùy thành nhỏ tác oai tác phúc?”

Đáng tiếc, vô luận bọn họ có bao nhiêu nghi hoặc, cũng vẫn không có tìm được bất luận cái gì manh mối.

Hoặc là, manh mối đã bày ra trước mắt, chỉ là bọn họ vẫn chưa thể xâu chuỗi thành công manh mối: Hứa phu nhân khả nghi, ông chủ Ngô cổ quái, còn có cô gái khát gả, Khôi Lỗi trăm mục... Thanh Sơn thành có quá nhiều bí ẩn, khiến Thảm Tiêu không thể nào xuống tay.

Sau khi trở lại Hứa phủ, tâm tình Thảm Tiêu rõ ràng trầm thấp.

Hắn ở trong sân đi tới đi lui, thỉnh thoảng dừng chân suy tư, sau đó lại như là tự phủ định, chậm rãi lắc đầu, tiếp tục đi dạo...

Thời Tiện Ngư ngồi ở ngưỡng cửa, nhìn dáng vẻ Thảm Tiêu, cô không khỏi thở dài một hơi.

“Không có manh mối, hiện tại chúng ta rất bị động, Thẩm đại ca nhất định đang sốt ruột vì chuyện này.” Cô nói với Lâm Uyên bên cạnh: “Chúng ta ngoại trừ chờ hồ yêu tới cửa đón dâu, cái gì cũng không làm được.”

Lâm Uyên cũng lộ vẻ khổ não, nhưng hắn không nghĩ ra chủ ý gì hay.

Thời Tiệp Ngự thương lượng với hắn: “Sau khi hồ yêu đưa đồ cưới tới, bình thường trong vòng vài ngày sẽ phái kiệu hoa đến đón dâu, em có thể thay thế Hứa tiểu thư xuất giá.”

Lâm Uyên giật mình, khó hiểu nhìn cô: “Em, muốn gả cho hồ yêu?”

Thời Tiệp Ngự nói: “Chính là làm bộ một chút, hồ yêu nếu muốn cưới vợ, sau khi tiếp dâu chắc chắn sẽ không lập tức ăn thịt em chứ? Các anh có thể sớm chuẩn bị cho em một ít vũ khí, chỉ cần có thể tiếp cận nó, em sẽ có cơ hội đả thương nó!”

Lời Thời Tiệp Ngự nói truyền vào tai Thẩm Tiêu, tâm tư hắn khẽ động, lẩm bẩm: “Đây đúng là một biện pháp, chỉ có điều... có chút nguy hiểm.”

Lâm Uyên cũng không yên tâm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô hỏi: “Em không sợ?”

Thời Tiệp Ngự ngược ngược cười cười: “Em cũng không biết tại sao, nếu như là loại quái vật có ánh mắt như lần trước, em sẽ rất sợ, nhưng hồ yêu... liền cảm thấy, vẫn ổn.”

Cô cảm thấy mình bị phim truyền hình hiện đại đầu độc quá sâu.

Thẩm Tiêu cũng thận trọng nhìn cô: “Anh có thể tranh thủ thời gian luyện chế một bộ hỏa phù cao cấp, chỉ cần dán lên người hồ yêu, bảo đảm nó bị thiêu đến tan thành mây khói, nhưng Tiểu Ngự, em thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Thời Tiện Ngự gật đầu: “Suy nghĩ kỹ rồi, các anh yên tâm đi, nếu quả thật phát sinh nguy hiểm, em có thứ bảo vệ tính mạng.”

Cô còn có tiểu Thị Thần lưu lại cho cô trên châu mà, Thị Thần đã nói qua, cô muốn trở về lúc nào, chỉ cần bóp nát trên châu, hắn sẽ tới đón cô.

Thẩm Tiêu nhìn cô một lát.

Dáng người của Thời Tiện Ngự quả thật rất gần với Hứa Tương Vân, nếu không phải như thế, lần trước cô thay quần áo cũng không đến mức bị Hứa Thanh Phong nhận sai.

Thẩm Tiêu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định: “Đã như vậy, anh sẽ đi bàn bạc với Hứa đại nhân, Hứa phu nhân, em nếu muốn giả làm Hứa tiểu thư, chúng ta cần chuẩn bị áo cưới trước khi đêm đến.”

“Ừ.” Thời Tiện Ngự ung dung bình tĩnh gật đầu, bộ dáng quen nhìn sóng gió.

.....

Chương 82. 1. Thế giới yêu quái (67)

Kế hoạch không theo kịp, Thẩm Tiêu tìm Hứa đại nhân và Hứa phu nhân nói rõ ý đồ đến đây, Hứa đại nhân lại một lời đáp ứng, Hứa phu nhân lại đưa ra dị nghị.

“Hiện tại gấp rút, chế tác áo cưới không kịp, chỉ là đem vải may thành y cũng cần ít nhất một ngày, lại càng không cần nói đến khâu thêu cùng tua rua trên áo cưới, chế tác đều cực kỳ tốn thời gian, muốn hoàn thành trước khi trời tối tuyệt đối không có khả năng.”

Không có áo cưới, làm sao giả làm cô dâu?

Thẩm Tiêu hỏi: “Không biết trong thành có thể tìm được áo cưới có sẵn, để sửa chữa lại hay không?”

Hứa phu nhân vẫn cảm thấy không ổn, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Trong khoảng thời gian này, chuyện cưới hỏi trong thành quả thật không ít, nhưng bình dân bách tính dùng áo cưới chỉ là vải vóc bình thường, nhưng áo cưới trên người con gái ta là dùng tơ lụa thượng đẳng, lớp ngoài phủ lụa sa mây nước, phối với tơ vàng thêu chỉ, điểm tuyết quanh thân, trong lúc vội vàng thì có nơi nào làm những thứ này?”

Tuy rằng lời Hứa phu nhân nói có chút đạo lý, nhưng không biết như thế nào, Thẩm Tiêu nghe luôn cảm thấy có hiềm nghi dồn đầy.

“Cũng không cần hoàn toàn giống nhau như đúc, chỉ cần bảy tám phần, có thể lừa gạt qua là đủ rồi.” Hấn nói.

Hứa phu nhân thần sắc nhàn nhạt lắc đầu: “Không có thích hợp vải vóc, muốn làm ra bảy tám phần giống cũng khó.”

Thẩm Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt Hứa phu nhân, chậm rãi nói: “Nếu không được, vậy chỉ có thể từ từ, bất cứ lúc nào hồ yêu cũng có thể đến, sớm tìm ra biện pháp giải quyết, cũng có thể sớm đưa Hứa tiểu thư thoát khỏi nguy hiểm, hy vọng Hứa phu nhân có thể hiểu được dụng ý của tại hạ.”

Hứa phu nhân không mẫn không nhạt nói: “Thẩm đạo trưởng tâm hệ thiên hạ thương sinh, Hứa phủ chúng ta trên dưới rất là cảm kích.”

Cuộc nói chuyện rơi vào cục diện bế tắc, không khí vi diệu, hai người đều không nói lời nào.

Trong phòng, Hứa đại nhân cùng Hứa Thanh Phong cũng đều ngượng ngùng không lên tiếng.

Một lát sau, Hứa Thanh Phong cẩn thận mở miệng: “Không bằng... ta đến Ngô gia hỏi một chút? Ngô lão gia trong nhà buôn bán tơ lụa, trong kho phòng cũng không đến mức thiếu vải vóc, chúng ta mượn một ít tới đây làm áo cưới, cho dù hôm nay làm không xong, về sau sớm mượn có thể dùng tới.”

Hứa phu nhân thần nhiên liếc hắt một cái.

Hứa Thanh Phong: “.....”

Chột dạ cúi đầu, bỗng nhiên có loại cảm giác kích động giống như mình sai rồi, nhưng lại không biết mình sai ở chỗ nào.

Hứa lão gia ho nhẹ hai tiếng, nháy mắt với nhi tử: “..... Nếu Ngô gia có, con đi hỏi đi.”

Hứa Thanh Phong nghe xong, vội vàng đứng dậy, lại nhìn Hứa phu nhân: “Vậy, con đi hỏi một chút?”

Hứa phu nhân thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, rũ mi mắt không để ý tới hấn.

Quận thủ đại nhân lại bắt đầu ho khan.

Hứa Thanh Phong vội vàng đi ra ngoài.....

Thẩm Tiêu cảm thấy người một nhà này thật sự là kỳ quái, hấn không ở lâu, sau khi cáo từ hai vợ chồng Hứa thị, trở lại thiên viện mình ở tạm, tiếp tục thương lượng kế hoạch kế tiếp với Thời Tiệp Ngư, Lâm Uyên.

Ba người trò chuyện không bao lâu, tiền viện liền có tin tức tới, nói là Ngô lão gia nhiệt tình đến cực điểm, trong khó phòng vừa vặn có mấy bộ áo cưới có sẵn, hấn không chỉ tự mình đem áo cưới đưa tới, còn đưa tới hai vị tú nương, chuyên môn sửa áo cưới.

Cái này quả thực tựa như buồn ngủ gặp phải gối đầu, tới quá trùng hợp, trùng hợp đến mức làm cho người ta không khỏi suy nghĩ nhiều.

Ba người cùng đi tiền viện, từ xa đã nhìn thấy vị Ngô lão gia kia nghênh đón, đối phương tươi cười nói: “Thẩm đạo trưởng! Nghe nói ngài cần áo cưới, tôi cố ý gọi người hầu đến khó phòng tìm mấy bộ, đều là mặt mộc, chỉ cần để tú nương xem qua bộ áo cưới trên người Hứa tiểu thư, là có thể làm ra kiểu dáng giống nhau như đúc.”

“Làm phiền ông chủ Ngô.” Thẩm Tiêu chấp tay với ông, bày tỏ lòng biết ơn.

Chương 83. 1. Thế giới yêu quái (68)

Ông chủ Ngô cười xua tay: “Thẩm đạo trưởng khách sáo rồi! Ngài là vì an nguy của toàn bộ Thanh Sơn thành, có thể giúp đỡ là vinh hạnh của tôi. Ngài nhìn xem, mấy bộ này dùng bộ nào thích hợp?”

Thẩm Tiêu gật đầu, tiến lên xem xét mấy bộ áo cưới đỏ thẫm kia.

Thời Tiện Ngư đi theo sau Thẩm Tiêu, âm thầm đánh giá ông chủ họ Ngô này.

Nói như thế nào nhỉ, người này khoảng ba mươi tuổi, mắt phượng, mũi ưng, thân hình thon gầy, mặc một thân trường sam tơ lụa màu xanh sẫm, trên tay đeo kim sức cùng cò lê phi thúy, toàn thân phú quý.

Chỉ là trên mặt biểu tình nhỉnh nọt đến khoa trương, nụ cười quá lớn, lộ lợi ra, trong mắt cười đều lộ ra một loại thương nhân cũ tham lam, làm cho cô cảm giác rất không thoải mái.

“Hứa phu nhân, phiền gọi Hứa tiểu thư tới một chuyến, chúng ta cần so sánh những áo cưới này, xem bộ nào thích hợp.” Thẩm Tiêu nói với Hứa phu nhân.

Hứa phu nhân ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn, trên mặt không có biểu tình gì, tiện tay đưa tới một người hầu, phân phó mời Hứa tiểu thư lại đây.

Hứa Tương Vân rất nhanh đã tới.

Bộ đồ cưới trên người cô đã mặc ba ngày, bởi vì không thể cởi ra, bình thường rửa mặt ngủ đều mặc ở trên người, đến bây giờ lại một chút nếp nhăn cũng không có, vẫn ngăn nắp mới tinh, tôn lên dung nhan trời sinh của cô càng thêm xinh đẹp chói mắt, cả người chân thành mà đến, giống như một cành hoa mẫu đơn quốc sắc thiên hương.

Chẳng qua hoa mẫu đơn rõ ràng tâm tình không tốt, lúc vào cửa tròng mắt liếc Thẩm Tiêu một cái.

“Mấy ngày không gặp, Hứa tiểu thư dung nhan càng xinh hơn trước, quả nhiên là tuyệt sắc vô song a.” Ngô lão bản cười khen tặng.

Hứa Tương Vân hơi qua loa cúi người hành lễ: “Tư thế bỏ liểu, không dám nhận Ngô lão gia khen ngợi, Hoàng quý phi nương nương thân mang dị hương, hương thơm say lòng người, mới thật sự là tuyệt sắc vô song.”

Hứa đại nhân nói: “Tiểu Vân à, Thẩm đạo trưởng muốn phỏng chế áo cưới trên người con, con mau tới đây để tú nương nhìn cho kỹ.”

Hứa Tương Vân nghe xong, cúi đầu đi tới chính giữa phòng.

Bộ dáng cô không nói lời nào, nhìn qua nhìn lại có vài phần đoan trang hiền thực mà Hứa Thanh Phong nói.

Bà chủ Ngô mang đến tú nương thập phần có kinh nghiệm, tiến lên nhanh chóng kiểm tra cổ áo, tay áo của Hứa Tương Vân, sau đó chọn ra một bộ áo cưới gần giống nhất.

Loại áo cưới này thông thường đều có kiểu dáng cơ bản, chỉ cần kiểu dáng không kém nhiều, lại thêm lên đa dạng, khâu tua rua và trân châu, là có thể phỏng theo bảy tám phần giống nhau.

Đây dù sao cũng là một công việc tỉ mỉ, Hứa phu nhân sắp xếp phòng riêng cho hai vị tú nương làm việc, một tú nương vẽ thêu trên áo cưới của Hứa Tương Vân, một tú nương khác đo dáng người cho Thời Tiệp Ngư.

Những người còn lại chờ ở tiền viện phòng khách, uống nước trà, mấy người không nhanh không chậm hàn huyên.

Trong lúc nói chuyện phiếm, ông chủ Ngô lại nhắc lại chuyện cũ, cười nói với Thẩm Tiêu: “Đạo trưởng cứu bách tính Thanh Sơn thành trong nước lửa, quả nhiên là công đức vô lượng, không biết sau khi trừ yêu, yêu đàn kia chuẩn bị xử lý như thế nào?”

Thẩm Tiêu phát hiện người này rất cố chấp với yêu đàn.

“Ngô lão gia muốn yêu đàn làm gì?” Hần hỏi.

Đối phương cười nói: “Bảo vật như vậy đương nhiên phải hiến cho Hoàng đế bệ hạ, thảo dân như ta nào dám giấu riêng.”

Lời nói này, giống như Thẩm Tiêu nếu một mình xử lý yêu đàn, liền đại nghịch bất đạo.

Thẩm Tiêu vân du tứ hải, tính tình ngay thẳng, nhưng cũng không phải là người không biết biến báo, lập tức cũng không công khai cự tuyệt, chỉ nói: “Yêu đàn quả thật được cho là một bảo vật, người bình thường rất khó khống chế, nặng thì chết, nhẹ thì yêu độc nhập thể, dần dần triển miên trên giường bệnh, ta xem khí sắc Ngô lão gia không tốt, trước kia có từng tiếp xúc với yêu đàn không?”

Ngô lão gia hơi sững sờ: “Chưa từng tiếp xúc, nhưng mấy năm gần đây thân thể xác tôi thực không bằng lúc trước, nhưng đạo trưởng nhìn ra tôi trên người chỗ nào không đúng?”

Chương 84. 1. Thế giới yêu quái (69)

Thẩm Tiêu: “Nếu ông chủ Ngô không ngại, tại hạ có thể bắt mạch cho ông.”

Vậy làm phiền đạo trưởng rồi.

Ông chủ Ngô vươn tay mình, nhấc ống tay áo lên, lộ ra một đoạn cổ tay khô gầy.

Thẩm Tiêu bất động thanh sắc đặt ngón tay lên, im lặng một lát, thu tay về, thần sắc bình thường nói: “Không có yêu độc, bắt quá hàn khí hơi nặng, thân thể so với người thường càng suy yếu, sau đó tôi kê đơn thuốc cho ông, uống vài ngày thử xem.”

“Đa tạ đạo trưởng.” Ông chủ Ngô chân thành cảm ơn.

Thẩm Tiêu đứng dậy chấp tay với người trong phòng: “Chuyện trừ yêu rất cấp bách, tại hạ còn có chuyện quan trọng cần xử lý, chư vị từ từ nói chuyện.”

Hắn cáo từ rời đi, Lâm Uyên cũng cùng hắn rời đi.

Trên đường trở về, Thẩm Tiêu thấp giọng nói với Lâm Uyên: “Là người.”

Lâm Uyên hơi nhú mào, quay đầu nhìn vị trước mắt, trầm mặc không nói.

“Mặc dù là người bình thường, nhưng anh có thể cảm giác được... trên người hắn có thứ gì đó không sạch sẽ.” Thẩm Tiêu suy tư, giọng nói chậm rãi: “Ngay cả anh cũng nhìn không thấu, chỉ sợ... tu hành những thứ đó, đã vượt xa anh.”

Hắn nặng nề thở dài một hơi, nói: “Lâm Uyên, anh hối hận, thật không nên đem em cùng Tiểu Ngư vào.

Lâm Uyên lắc đầu, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Em sẽ, bảo vệ cô ấy.”

Thẩm Tiêu nghe vậy khước miệng khẽ nhếch, cười nhạt: “Cũng được, em bảo vệ cô ấy, anh cũng sẽ làm hết khả năng bảo vệ cô ấy, đi thôi, cùng anh trở về, chúng ta phải chuẩn bị một lá bùa bình an đặc biệt cho Tiểu Ngư.

.....

Mặt trời lặn về phía tây, sắc trời dần ảm đạm, ngôi sao thưa thớt mờ hồ lóe ra trên bầu trời, không tiếng động báo trước màn đêm sắp đến.

Thời Tiện Ngư đã thay áo cưới.

Hai vị tú nương kia từ trong cung đi ra, công nghệ khâu tuyệt vời, tốc độ cũng nhanh, khâu trên diện tích lớn nên trực tiếp dùng mẫu khâu có sẵn trong kho phòng ghép lại, lại dựa hồ lô họa biểu thêm tua rua vào áo cưới, điểm xuyên trên châu, cổ áo cùng tay áo dùng viền vàng khóa lại, liền làm ra rất nhanh một kiện áo cưới phú quý hoa lệ.

Chỉ cần không nhìn kỹ, gần giống hệt bộ trên người Hứa Tương Vân.

Để đạt được hiệu quả lấy giả tráo thật, tú nương còn chải tóc lại cho Thời Tiện Ngư, cắm trâm châu lấp lư, hết sức rườm rà tinh xảo.

Lúc soi gương, Thời Tiện Ngư hơi có chút... bị chính mình làm cho kinh ngạc.

Nhìn đẹp quá!

Không chỉ có đẹp mắt, hơn nữa cảm giác phi thường mới mẻ, đáng tiếc điện thoại di động hết pin, bằng không cô thật

muốn lưu lại cho mình một cái ảnh hiện tại, đến mấy tấm tự chụp.

Những cô dâu tổ chức hôn lễ kiểu Trung Quốc, chỉ sợ cũng không chú ý bằng cách ăn mặc của cô bây giờ.

Ước chừng là bộ trang phục này quá xinh đẹp, đến nỗi hòa tan nỗi sợ hãi hồ yêu mang đến, cô nhấc làn váy, cao hứng chạy về thiên viện, ở trước mặt hai người đàn ông xoay một vòng —

Thế nào? Có đẹp không?

Lâm Uyên gật đầu: “Xinh đẹp.”

Thẩm Tiêu cũng có chút cổ vũ, cười nói: “Xinh đẹp.”

Sau đó lại vẫy tay với cô, nói: “Tiểu Ngư, em lại đây, mang theo phù này.”

Thời Tiện Ngư đi lên phía trước, tiếp nhận lá bùa Thẩm Tiêu đưa tới, thấy phù văn trên giấy lưu động, trong chu sa mờ hồ có thoáng hiện kim quang, thoát nhìn thập phần bất phàm.

“Bảo quản cẩn thận.” Thẩm Tiêu nói: “Nếu gặp nguy hiểm, lấy lá bùa này ra, cho dù nhất thời không thể lấy mạng đối phương, cũng có thể đánh lui.”

Thời Tiện Ngư hiểu được, đây chính là vũ khí muốn dùng để đối phó với hồ yêu.

Lại nói tiếp, cô cũng nên chuẩn bị một ít đồ vật mới đúng, chuyện liên quan đến tính mạng, cẩn thận hơn nữa cũng không quá đáng.

Chương 85. 1. Thế giới yêu quái (70)

Cô đem lá bùa Thảm Tiêu đưa, cẩn thận nhét vào trong cổ áo nghiêng ngực, sau đó trở lại phòng mình, lấy túi du lịch ngoài trời của cô ra, muốn tìm thứ gì đó có thể dùng được.

Nước ốt, gậy điện, dao găm, dây thừng... thu dọn lung tung một đồng, không tiện mang theo, cô dứt khoát dùng dây thừng buộc chặt, sau đó quần mấy thứ này lên đùi mình, dù sao làn váy cũng đủ rộng, từ bên ngoài nhìn không ra.

Sửa sang lại quần áo, Lâm Uyên từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một tấm vải lụa đỏ.

Thời Tiện Ngư lập tức nhận ra, đó là khăn voan đỏ phải dùng khi thành thân, đoán chừng là các tú nương mới vừa thêu xong phía trên, cố ý để cho người ta đưa tới.

Cô cầm lấy khăn voan đỏ, bưng bưng hăng hái đem chính mình che lại, vui sướng nói: “Lâm Uyên, giúp em đem khối vải này nhắc lên~”

Lâm Uyên làm theo, đưa tay vén tấm vải lên.

Đập vào mắt là một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, hai gò má hồng hào, đôi mắt sáng ngời, khóe miệng nhếch lên chứa ý cười ngọt ngào, cô cười khanh khách nhìn hấn hỏi: “Có đẹp không?”

Lâm Uyên không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy, bình thường cô cũng rất đẹp, bây giờ đắp một tấm vải, chẳng lẽ không giống sao?

“Đẹp.” Hấn trả lời.

“Đẹp em sẽ cho anh nhìn lại một lần~” Thời Tiệp Ngự rất tươi, lại đem khăn voan thả xuống, thúc giục nói: “Lật một lần nữa, lật một lần nữa~”

Lâm Uyên lại vén khăn voan lên một lần nữa.

Vải lụa đỏ phản chiếu da thịt cô gái trắng như tuyết, ở trên mặt cô đầy sự vui mừng, đôi mắt sáng ngời kia của cô mỉm cười nhìn hấn, muốn nói còn xấu hổ, giống như lưu luyến cất giấu cùng tình ý không thể nói, loáng thoáng, Lâm Uyên giống như hiểu được chút gì đó.....

Mặt hấn bắt đầu nóng lên, tim cũng đập nhanh hơn, không hiểu sao lại hoảng loạn lên, ánh mắt lại giăng co trên mặt cô, bình thường.

“Đẹp...” Hấn lại nói một lần nữa.

Sau đó tay buông lỏng, khăn voan lại rơi xuống, hấn lắp bắp nói: “Lại... nhìn một lần nữa.”

Thời Tiệp Ngự mừng rỡ, cười khanh khách không ngừng.

Lâm Uyên vén khăn voan lần thứ ba.

Cô nghiêng đầu nhìn hấn, nụ cười tươi đẹp từ đuôi lông mày khoe mắt tràn ra: “Em không nói sai chứ, cảm giác không giống bình thường, đúng không?”

“Ừ...” Lâm Uyên buông xuống, bắt đầu nhấc lần thứ tư..... một lần lại một lần.

Thời Tiệp Ngự bị hành động của hấn chọc cười, cười đến không dừng lại được.

Hai người ở trong phòng làm không biết một chơi trò chơi ẩn trữ, Thẩm Tiêu bên ngoài nghe được động tĩnh, cười lắc đầu, cảm thán một câu thanh xuân thật tốt.

Tiếng bước chân nhỏ vụn truyền đến.

Thẩm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, thấy ngoài cửa phòng, Hứa Tương Vân giẫm lên con đường gạch xanh chậm rãi đến gần.

..... Sao lại tới nữa?

Thẩm Tiêu không khỏi nhú mày. Lúc này, cô nên trốn trong phòng mới đúng.

Hứa Tương Vân lần này tới đây, giống như là cố lấy rất lớn dũng khí, dù sao, mặc dù liên tiếp bị cự tuyệt hai lần, có chút tổn thương thể diện.

Cho nên cô đi rất chậm, vẻ mặt cũng hiện ra do dự, cuối cùng đi tới trước cửa phòng Thẩm Tiêu, ngừng một hồi lâu, mới nhắc chân bước qua ngưỡng cửa.

Hứa Tương Vân đi tới trước mặt Thẩm Tiêu, cắn cắn môi, mở miệng nói: “Anh có thể nói cho tôi biết, vì sao anh không muốn cưới tôi không?”

Thẩm Tiêu im lặng thở dài: “Hứa tiểu thư, tôi đã nói rồi, tôi một lòng tu hành, không có hứng thú với những chuyện khác, hưởng hờ tôi và cô cũng không thích hợp.”

Hứa Tương Vân nhú mày nói: “Anh không thể giúp tôi sao? Tôi chỉ cần anh cưới tôi, mang tôi rời khỏi nơi này, nếu như anh cảm thấy tôi ảnh hưởng đến người tu tiên, cùng lắm thì sau khi rời khỏi Thanh Sơn thành anh lập tức bỏ tôi!”

Thẩm Tiêu nhẫn nại hỏi cô: “Hứa tiểu thư, nếu cô muốn rời đi, trực tiếp rời đi là được, cần gì phải dây dưa với tôi chứ?”

Chương 86. 1. Thế giới yêu quái (71)

Thẩm Tiêu hỏi xong, Hứa Tương Vân lúc ấy liền nở nụ cười, chỉ là cười còn khó coi hơn khóc.

“Thẩm đạo trưởng, anh là người tu hành, muốn đi thì đi, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, tôi lại không được. Tôi từ nhỏ sinh ra ở Thanh Sơn thành này, đi qua nơi xa nhất, chính là ngoài thành con sông kia. Hiện giờ hàng năm bên ngoài chiến loạn, ngay cả khoa khảo chế cũng ngừng, ta càng không có khả năng đi ra khỏi thành, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ ở chỗ này lập gia đình, sinh con, sau đó chậm rãi già đi, mãi cho đến chết...”

Hứa Tương Vân bình tĩnh nhìn Thẩm Tiêu: “Thẩm đạo trưởng, tôi biết phụ nữ trên đời phần lớn đều trải qua cuộc sống như vậy, nhưng tôi không muốn, tôi không muốn cả đời đều bị nhốt trong thành này! Cho dù bên ngoài yêu ma loạn thế, chiến loạn không ngừng, tôi cũng muốn ra ngoài! Tôi muốn giống như anh được du lịch tứ phương, bốn biển là nhà.”

Thẩm Tiêu nghe xong, trầm mặc một hồi, hỏi cô: “Hứa công tử cũng nghĩ như vậy sao?”

Hứa Tương Vân nở nụ cười, lắc đầu nói: “Thanh Sơn thành là tâm huyết của cha mẹ tôi, ca ca tôi cũng từ nhỏ lập chí kế thừa y bát của cha mẹ, một lòng muốn cho dân chúng Thanh Sơn thành sống tốt hơn, chưa bao giờ nghĩ tới rời đi nơi này.”

Thẩm Tiêu thản nhiên gật đầu: “Suy nghĩ của Hứa tiểu thư, quả thật có chút lạ, từ xưa đến nay, con gái nuôi trong khuê phòng, đóng cửa không ra, lớn lên một chút liền lập gia đình, làm vợ, quản gia sinh con, lại càng không dễ dàng đi xa. Bất quá, nếu Hứa tiểu thư thật sự nguyện ý vứt bỏ thân quyền người nhà, không ngại cùng cha mẹ thương lượng một chút, sau khi được cha mẹ cho phép, lại gia nhập một môn phái tu chân học tập, điều này cũng không hãn không thể.”

Hứa Tương Vân mặt lộ vẻ khinh thường, hừ nhẹ một tiếng nói, “Đơn giản là từ một cái lồng giam trốn vào một cái lồng giam khác mà thôi, tôi sẽ không đi.”

Thẩm Tiêu suy nghĩ một chút: “Cho nên... ý của cô là, vừa muốn rời khỏi nơi này, lại không muốn bị ràng buộc gì, nhưng không học trước bản lĩnh một, làm sao cô có thể tự bảo vệ mình khi gặp nguy hiểm?”

Hứa Tương Vân kinh ngạc nhìn hần: “Gả cho anh, sau đó, chẳng lẽ anh còn có thể mặc kệ tôi sao?”

Thẩm Tiêu: “.....”

Mắt thấy sắc mặt hần thay đổi, Hứa Tương Vân cuống quýt nói: “Tôi cũng là không có biện pháp mới có thể đưa ra hạ sách này, nếu như có thể mượn anh bảo vệ tôi, đương nhiên càng tốt, nhưng tôi không biết anh cần cái gì a, anh đã không cần tiền, cũng không cần lương thực, tôi lấy cái gì mới có thể mượn anh mang tôi rời đi?”

Thẩm Tiêu nhắm mắt lại, thở dài không tiếng động: “Hứa tiểu thư, hồ yêu đêm nay có thể sẽ đến, cô trở về đi, những chuyện khác..... Chờ việc này kết thúc rồi nói.”

Hứa Tương Vân biết hần vẫn không muốn, vẻ mặt thất vọng.

Cô không cam lòng cắn cắn môi, không còn cách nào khác, rốt cục xoay người rời đi.....

Sắc trời càng ngày càng tối, trong sơn thành từng nhà thấp sáng đèn đuốc, liếc mắt nhìn lại, trong thiên địa một mảnh lốm đốm lốm đốm.

Trong phòng, Thẩm Tiêu rút bội kiếm tùy thân ra, cẩn thận lau chùi sạch sẽ, sau đó cầm kiếm đi sang phòng bên cạnh, nói với Thời Tiện Ngư: “Tiểu Ngư, chuẩn bị tốt, sau này đến phòng Hứa tiểu thư, anh và Lâm Uyên sẽ canh giữ bên ngoài, bảo vệ an toàn cho các em.”

Thời Tiện Ngư gật gật đầu, sau khi xác định tất cả chuẩn bị không sai, nhấc làn váy lên đi tìm Hứa Tương Vân.

.....

Phòng của Hứa Tương Vân, bị một tấm bình phong sáu mặt lụa chia làm hai.

Thời Tiện Ngư ngồi ở trước bình phong, Hứa Tương Vân ngồi ở sau bình phong - để Hứa Tương Vân ở lại trong phòng, là vì tránh cho bị hồ yêu phát giác mùi không đúng, đổi người. Thẩm Tiêu còn cho người xông hương trong phòng, mượn chuyện này làm nhiễu loạn mùi trong phòng.

Chỉ làm như vậy ngồi chờ, ít nhiều có chút lo âu, bởi vì không biết khi nào hồ yêu đến, thậm chí không xác định đêm nay nó có thể đến hay không đến.

Thời Tiện Ngư ngồi trong chốc lát, có chút ngồi không yên, đứng dậy chậm rãi đi lại trong phòng.

Chương 87. 1. Thế giới yêu quái (72)

Khuê phòng cũng không lớn, sau khi bày bình phong không gian càng lộ vẻ chật hẹp, bên tường có một cái giá gỗ lim Đa Bảo Các, mặt trên có một ít ngọc thạch hoặc đồ trang trí công nghệ san hô, Thòi Tiện Ngư dùng chân thưởng thức một lát, ánh mắt dừng lại ở trên bàn trải giấy vẽ, cô liếc mắt, hỏi: “Tranh trên bàn, tôi có thể xem không?”

Hứa Tương Vân sau bình phong trả lời: “Đạo trưởng xin cứ tự nhiên.”

Thời Tiện Ngư liền tò mò lật xem.

Hứa Tương Vân đã vẽ qua rất nhiều bức tranh, giấy vẽ trên bàn có một xấp thật dày, hơn nữa trong bình sứ lớn bên chân bàn còn cấm rất nhiều bức tranh, có hoa điều, có cỏ cây, sông ngòi uốn lượn, núi non nguy nga, còn có sương sớm và ráng chiều, cảnh sắc xung quanh có thể vẽ, cô gần như vẽ toàn bộ.

“Hứa tiểu thư, cô vẽ đẹp lắm.” Thời Tiện Ngư tự đáy lòng khen ngợi.

Hứa Tương Vân nghe vào thanh âm không có tinh thần gì, miễn cưỡng: “Mỗi ngày rảnh rỗi vô sự, ngoại trừ làm kim chỉ, cũng chỉ có thể vẽ tranh, cô nếu là cũng giống tôi như vậy, nơi nào cũng không đi được, nói không chừng vẽ được tốt hơn so với tôi.”

“Tôi không vẽ được.” Thời Tiện Ngư cười lắc đầu: “Có một thời gian tôi học vẽ tranh, căn bản không có cách nào xem.”

Cô từng ở bệnh viện một thời gian rất dài, đối chiếu với giáo trình trên mạng về nhân vật hoạt hình nhưng hiện tại cũng chỉ biết vẽ bánh bao bánh bao gì đó.

Thời Tiện Ngư lại mở ra một tờ giấy vẽ, nhất thời bị bức họa phía dưới hấp dẫn lực chú ý.

Trên tranh là một con sông chảy xiết, từ trong sông bò ra một con quái vật thật lớn, sinh ra hồ đầu ung trảo, người mặc áo giáp, nằm ở bên bờ làm xu thế rít gào, trên bờ sông còn có một ít tiểu nhân kinh hoàng chạy trốn, trong đó mấy người mất mạng dưới móng vuốt quái vật, đan hồng điểm vài nét liền vẽ thảm trạng chảy máu đầm dề.

“Đây là yêu quái gì vậy?” Thời Tiện Ngư kinh ngạc nói: “Nhìn thật dọa người.”

Hứa Tương Vân nói ra: “Nghe ca ca ta nói, tại hướng Thanh Sơn thành sáu trăm dặm địa phương, có tòa Miêu Nhi sơn, dưới chân núi có cái sông vô danh, ở trong sông có một con thú gọi là Hồ Giao thủy quái, trời sinh hung tàn, thích ăn thịt người, khiến cho thôn lạc không thể không di chuyển dời đi, vì thế ta chiếu theo hắc miêu tả vẽ xuống con yêu quái này.”

Cô dừng một chút, tiếp theo sâu kín nói: “Đáng tiếc, ta chỉ sợ cả đời cũng không thấy được bộ dáng thật sự của thú Hồ Giao.”

“Cái này có gì khó.” Thời Tiện Ngư nói: “Chờ chúng tôi diệt trừ hồ yêu, bảo ca ca cô dẫn cô đi xem không được sao, bất quá vẫn phải cách xa một chút, để không cho xảy ra nguy hiểm.”

Hứa Tương Vân nghe vậy, tự giễu nở nụ cười: “Cô đại khái không biết, đừng nói rời đi Thanh Sơn thành, ta ngay cả Hứa phủ cửa lớn đều khó ra một hồi.”

Nói xong không khỏi thở dài một hơi, cúi đầu nói: “Nếu như tôi là cô thì tốt biết bao, trời nam đất bắc, muốn đi đâu thì đi đó...”

Thời Tiệp Ngự im lặng nghe, nữ tử thời cổ quả thật khổ nhiều hơn một chút, hơn nữa thế giới này lại có nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, Hứa gia không cho phép Hứa Tương Vân ra ngoài, hẳn là cũng là vì bảo vệ cô đi?

Sau đó cô lại nghĩ, thời xưa sẽ có Hứa Tương Vân có loại ý nghĩ này, hẳn là cũng rất hiếm thấy đi?

Một tiểu thư khuê các không lo ăn mặc, sao lại nảy sinh ý niệm ra ngoài lang bạt chứ?

.....

So với sự bình tĩnh của hai người trong phòng, người ngoài phòng càng lộ vẻ lo lắng, Hứa Thanh Phong càng rõ ràng, ở bên ngoài khuê phòng của muội muội bồi hồi không ngừng, thường thường lo lắng nhìn sắc trời một cái, hai tay khăn trương quần quýt cùng một chỗ.

Hắn vừa hy vọng hồ yêu mau tới, để Thẩm Tiêu một lưới bắt hết yêu quái, lại lo lắng hồ yêu thật sự đến, tổn thương muội muội của mình.

“Hứa công tử, anh cùng Hứa đại nhân, Hứa phu nhân cùng nhau trở về phòng đi.” Thẩm Tiêu nói: “Chúng tôi sẽ canh giữ ở chỗ này, chỉ cần lừa gạt hồ yêu kia, khiến tiểu thư không có việc gì.”

Hứa quận thủ hướng Thẩm Tiêu chấp tay: “Vất vả cho các vị đạo trưởng, vậy chúng tôi về phòng trước, chờ tin tốt của đạo trưởng.”

Hắn vỗ vai Hứa Thanh Phong, khuyên nhủ: “Đi thôi, chúng ta ở lại đây cũng vô dụng, ngược lại còn gây thêm phiền phức cho đạo trưởng.”

Hứa Thanh Phong rồi nắm một lát, chấp tay với Thẩm Tiêu:
“Thẩm đạo trưởng, muội muội tôi..... giao cho anh.”

Giọng Thẩm Tiêu thản nhiên: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Chương 88. 1. Thế giới yêu quái (73)

Hứa đại nhân dẫn vợ con rời đi, ngay cả người hầu trong sân cũng giải tán, bốn phía yên tĩnh không tiếng động.

Thẩm Tiêu ngửa đầu nhìn trời, một vầng trăng sáng đang chậm rãi leo lên ngọn cây.

Mặt hắc trầm như nước, thấp giọng thì thào: “Lúc trăng tròn, đúng lúc yêu khí tràn đầy.”

Lâm Uyên ở một bên nghe xong, cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đôi mắt hơi thu lại.

Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, hồ yêu khó đối phó, mà hồ yêu đêm trăng tròn, càng khó đối phó hơn.

Hai người ở ngoài phòng lẳng lặng chờ đợi, một người trốn ở trên cây, một người trốn ở sau phòng, chỉ chờ hồ yêu kia đến, liền muốn giết đối phương, một người trở tay không kịp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác tới gần giờ tý, bốn phía dần nổi lên gió.

Một mảnh mây đen che khuất ánh trăng, bầu trời tối đen giống như đọng lại mực, ngoại trừ Hứa Tương Vân trong phòng đèn đuốc, bốn phía lại nhìn không tới nửa điểm ánh sáng.

loáng thoáng, xa xa truyền đến tiếng nhạc.....

Cồng chiêng vui mừng, kèn xô - na cao vút, nhưng có ai sẽ ở nửa đêm canh ba sục sôi tấu nhạc?

Thẩm Tiêu thấp giọng nói: “Cẩn thận, là ảo thuật.”

Đã là ảo thuật, liền cũng không phải chân chính tấu nhạc thanh, mà là chỉ có tại trận pháp trong khu vực mới gọi người nghe thấy một loại giả dối thanh âm.

Lâm Uyên trong lòng biết hồ yêu kia muốn tới, cả người thần kinh căng thẳng, ánh mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm tường viện cửa Nguyệt Động, sau đó nhìn thấy trong bóng tối kia xuất hiện một vật màu đỏ —

Màu đỏ càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, lung lay lắc lư, là một cỗ kiệu hoa! Mà nâng kiệu, đúng là tám con hồ ly!

Cảnh tượng trước mắt quá mức chân thật, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Uyên không phân biệt được, những hồ ly này là một bộ phận ảo thuật, hay là tiểu yêu do hồ yêu sai khiến?

Bất quá có một điểm hẳn rất rõ ràng, đó chính là, hồ yêu không tới!

Chỉ có một cỗ kiệu hoa cùng tám con hồ ly tới!

Đám hồ ly đem kiệu đỏ rực đặt ở trong sân, chờ tân nương đi ra.

Lâm Uyên thấy Thẩm Tiêu trong bóng tối lắc đầu với mình.

Đại yêu chân chính còn chưa hiện thân, bọn họ không thể đả thảo kinh xà.

Tiếng nhạc vui mừng kéo dài, rõ ràng không nhìn thấy bất kỳ nhạc cụ nào, cũng không thấy bất kỳ người tấu nhạc nào, nhưng âm nhạc này tựa như xuyên thấu tất cả, xông vào lỗ tai.

Trong phòng Thời Tiện Ngư tự nhiên cũng nghe thấy.

Cô đang muốn từ khe cửa nhìn xem tình huống bên ngoài, lại phát hiện Hứa Tương Vân vẫn giấu ở sau bình phong đi ra!

Hứa Tương Vân giống như mộng du đi về phía cửa phòng!

Mắt thấy cô sắp cầm chốt cửa, trong lòng Thờì Tiệן Ngư hoảng sợ, vội vàng tiến lên kéo cô về, nhỏ giọng chất vấn: “Cô làm sao vậy?”

Hứa Tương Vân như tỉnh mộng, đứng tại chỗ sững sốt một hồi lâu, lại nhìn về phía vị trí của mình, rốt cục hiểu được đã xảy ra chuyện gì, cô sắc mặt đại biến nói: “Tôi không biết..... Tôi, tôi nghe thanh âm bên ngoài, giống như không khống chế được chính mình.....”

“Cô ngàn vạn lần không thể đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài sẽ bị hồ yêu mang đi!” Thờì Tiệן Ngư kéo tay cô, kéo trở lại bình phong sau, vén váy lên liền đem dây thừng trên đùi buộc đồ cởi ra.

Cô trói Hứa Tương Vân lại!

Bên ngoài âm nhạc tiếng càng ngày càng âm ỉ, Hứa Tương Vân vẻ mặt cũng càng ngày đại ra, quả thực tựa như bị thôi miên đồng dạng, nếu không phải bị Thờì Tiệן Ngư trói cô lại, chỉ sợ cô đã sớm nhào ra ngoài cửa.

Không có dây thừng, đạo cụ tản đầy đất, bên ngoài tiếng nhạc thúc giục đến lại gấp, Thờì Tiệן Ngư chỉ có thể qua loa nhặt lên mấy thứ nhét vào trong tay áo, lại sửa sang lại một chút quần áo tóc tai, lúc này mới cố lấy dũng khí mở cửa đi ra ngoài —

Dù là sớm làm tâm lý kiến thiết, khi cô nhìn thấy tám con hồ ly nâng kiệu cùng lúc, vẫn lắp bắp kinh hãi!

Chúa ơi.

Chương 89. 1. Thế giới yêu quái (74)

Bây giờ là tiểu hồ ly nâng kiệu, lát nữa sẽ không còn có một con đại hồ ly vén khăn voan chứ?

Giờ tôi sẽ làm gì?

Có phải phải ngồi vào trong cỗ kiệu kia hay không?

Được rồi... có vẻ như tôi không thể gặp yêu thú nếu không ngồi xuống.

Thời Tiệp Ngu âm thầm cắn răng, kiên trì từng bước từng bước đi qua, trong lòng bồn chồn, không xác định những hồ ly nâng kiệu này có nhận ra mình là hàng giả hay không.

Chúng nó tất cả đều nhìn không chớp mắt, đứng thẳng tắp, tới gần cô không có bất kỳ phản ứng.

Bởi vì chỉ phụ trách khiêng kiệu, những thứ khác đều mặc kệ sao?

Trong đầu Thời Tiệp Ngu loạn hồng bét, miên man suy nghĩ một hồi, cắn răng ngồi vào trong kiệu.

Vừa ngồi xuống, liền cảm giác được cỗ kiệu bay lên không, ngay sau đó chuyển phương hướng, nhanh chóng rời khỏi Hứa phủ!

Cô ở trong kiệu bị lắc đến choáng váng đầu, vén rèm kiệu bên cạnh lên nhìn ra ngoài, tất cả đều là rừng rậm đông nghịt, cái gì cũng thấy không rõ!

Cô lại nhìn về phía trước, đám hồ ly nhắc chân bước chân như bay, nhưng căn bản không chạm mặt đất, toàn bộ kiệu hoa

bay giữa không trung đi tới, bốn phía còn có mấy đoàn hồ hỏa trôi nổi, quả thực giống như gặp quỷ.

Thời Tiện Ngư không dám nhìn, buông rèm xuống, hai tay che ngực, trái tim đập nhanh nhảy ra!

Không biết cổ kiệu khi nào sẽ dừng, không biết sẽ bị khiêng đi nơi nào, càng nghĩ càng hoảng, càng hoảng lại càng sợ, cô khẩn trương lấy lá bùa giấu trong ngực ra, nắm trong lòng bàn tay, mới có thể miễn cưỡng trấn định một chút.

Sau đó thành thịch một tiếng!

Cổ kiệu rơi xuống đất!

Lần này quá bất ngờ không kịp đề phòng, cả người cô theo quán tính nghiêng về phía trước, trực tiếp nhào ra ngoài kiệu, thiếu chút nữa ngã xuống đất!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Uyên kịp thời xuất hiện! Một tay ôm cô vào trong ngực!

Thời Tiện Ngư bối rối, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải, hồ ly vừa rồi nâng kiệu giờ toàn bộ biến thành hồ ly bình thường, chạy trốn tứ tán, trong nháy mắt không còn bóng dáng!

“Hồ yêu đâu?” Cô kinh ngạc hỏi.

Thẩm Tiêu rút trường kiếm ra, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Hứa Tương Vân gặp nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng trở về cứu cô ấy!”

Hắn nói xong thả người nhảy lên, mũi chân xẹt qua trên ngọn cành, chạy như bay!

Thời Tiện Ngư tâm hoảng ý loạn, vội đẩy Lâm Uyên: “Mau đi giúp Thẩm đại ca!”

Lâm Uyên nhíu mày, nhìn về hướng Thảm Tiêu rồi đi, lại khó xử nhìn về phía cô.

Thời Tiện Ngư nhất thời hiểu được ánh mắt của hắn, sốt ruột nói: “Cứu người quan trọng hơn, hồ yêu xảo trá như vậy, Thảm đại ca một mình quá nguy hiểm!”

Lâm Uyên khó xử, đột nhiên ôm lấy Thời Tiện Ngư, cúi đầu dùng sức hôn lên trán cô!

Thời Tiện Ngư kinh hãi.

Lâm Uyên buông cô ra, nhanh chóng giải thích: “Rừng rậm nguy hiểm, trên người em cần...có mùi của anh.”

Hắn nói xong câu đó, giống như không có thời gian lại hôn lên môi cô hai cái, tiếp theo xoay người vọt vào rừng rậm, theo sát Thảm Tiêu rồi biến mất trong bóng tối.

Thời Tiện Ngư vẻ mặt khiếp sợ, giơ ngón trỏ lên, không thể tưởng tượng nổi khẽ chạm môi, lẩm bẩm: “Lần đầu hôn... Danh sách nguyện vọng của tôi...”

Thành, thật, thật!

.....

Thảm Tiêu và Lâm Uyên gần như vừa chạy tới gần Hứa phủ, liền thấy một cỗ kiệu hoa khác vội vàng từ trong Hứa phủ đi ra!

Cùng là kiệu hoa màu đỏ thẫm! Đồng dạng tám con hồ ly khiêng kiệu!

Hồ yêu này cũng hiểu được kế điệu hồ ly sơn! Nhưng làm sao nó biết được cô dâu bị đánh tráo? Chẳng lẽ trong Hứa phủ có nội gián?!

Thảm Tiêu vừa nghĩ đến mình bị yêu quái tính kế, liền tức giận không thôi, cầm kiếm ném về phía con cáo khiêng kiệu

phía trước, hét lớn một tiếng: “Đứng lại!”

Hai con hồ ly bị mũi kiếm đâm thủng! Nhất thời hóa thành hai đoàn khói đen!

Tốc độ cổ kiêu cũng vì vậy mà chậm lại, nhưng không đợi Thẩm Tiêu và Lâm Uyên đuổi theo, hồ hỏa màu xanh xung quanh lại tăng vọt, xé rách thành hai khuôn mặt đáng sợ-

Một mặt khóc, một mặt cười, đồng loạt ngăn trở đường đi của bọn họ!

Lâm Uyên: Tôi đã để lại mùi trên người cô ấy! Vui vẻ xoay vòng.

Chương 90. 1. Thế giới yêu quái (75)

“Lại là ảo thuật!” Thảm Tiêu quát: “Lâm Uyên! Đuổi theo Hứa tiêu thư! Để anh đôi phó chúng nó!”

Sự nhanh nhẹn và sức mạnh của Lâm Uyên trước ảo thuật có vẻ hết sức bị động, thấy Thảm Tiêu chủ động ngăn cản hai khuôn mặt kia, liền lập tức vòng qua, tiếp tục đuổi theo cổ kiệu phía trước!

Hai gương mặt quỷ do hồ hỏa cầu thành vừa khóc vừa cười nhào về phía Thảm Tiêu! Nhắm ngay hướng mặt Thảm Tiêu!

Thảm Tiêu vội vàng thu hồi trường kiếm, lấy kiếm khí ngăn trở thế công!

Hắn phát hiện cái này đã không đơn thuần là lẫn lộn ngũ giác ảo thuật, sẽ mê hoặc tâm trí, nếu bị khuôn mặt khóc lóc bắt được mặt của mình, liền từ nay về sau chỉ biết bi thống gào khóc, nếu bị khuôn mặt tươi cười bắt được, thì từ nay về sau chỉ biết điên cuồng cười!

Thảm Tiêu nhanh chóng ném ra một lá bùa, sau đó cầm kiếm trên không trung nhanh chóng vẽ ra phù chú, lá bùa trong nháy mắt bốc cháy, trong ngọn lửa màu vàng hiện ra một khuôn mặt giận dữ! Giương nanh múa vuốt, giống như thần phạt tức giận!

Trán Thảm Tiêu chảy mồ hôi, hắn dựng trường kiếm trước người, đột nhiên quát to: “Phá!”

Khuôn mặt trong ngọn lửa màu vàng đột nhiên bộc phát rực giận! Giống như sư hổ thét dài, một khóc một cười, hai

khuôn mặt ở trong tiếng rít gào tan thành mảnh nhỏ!

Ảo thuật sụp đổ, Thảm Tiêu vẫn không dám buông lỏng, bàn tay lật ngược, giữa ngón tay xuất hiện mấy sợi tơ hồng như ẩn như hiện! Mỗi sợi dây một đầu khác, đều nối liền đi xa kiệu hoa —

Thảm Tiêu cắn răng, niệm chú trong miệng, mạnh mẽ thu hồi dây tơ hồng! Kiệu hoa xa xa lập tức dừng lại, bị lực dẫn dắt của hần kéo lấy, lại không cách nào đi về phía trước một chút!

Cùng lúc đó, bàn tay quần dây của Thảm Tiêu bắt đầu sung huyết, màu sắc đỏ bùng! Gân xanh nổi lên!

Hần giống như đang chịu đựng thống khổ cực lớn, nắm chặt dây, hướng phía trước quát: “Lâm Uyên!”

Hứa Tương Vân trong kiệu hoa lúc này đã lâm vào hôn mê, Lâm Uyên đưa tay kéo cô ra, trước mắt chợt lóe một đạo bóng đỏ! Trong nháy mắt cướp đi Hứa Tương Vân từ trong tay hần!

Lâm Uyên trong lòng kinh hãi.

Hần là yêu thú, nhãn lực cùng tốc độ không bình thường, người tu hành khó có thể so sánh, vừa rồi bóng dáng kia lại có thể từ trong tay hần đoạt người?!

Hần xoay người nhìn, đó là một yêu quái hình người thân cao gần ba mét! Hồ diện nhân thân, thảo như loan câu! Chín cái đuôi cáo đỏ đuổi ra sau lưng!

Là Cửu Vĩ Hồ!

Lâm Uyên bị kích thích tính đấu, đồng tử phút chốc phóng đại, đồng tử vàng biến thành đen kịt, khớp ngón tay kéo kẹt rung động, đang muốn nhào tới, Thảm Tiêu ở xa xa đột nhiên làm khó dễ hồ yêu!

Hồng tuyến trên người Hứa Tương Vân đột nhiên hóa thành ngàn vạn mũi nhọn, đâm thẳng vào hồ yêu!

Nhưng hồ yêu vẫn không chịu buông tay, dùng đuôi hồ ngăn trở kim châm màu đỏ kia! Ôm lấy Hứa Tương Vân liền hướng sâu trong núi rừng trốn!

Lâm Uyên ở phía sau đuổi không kịp!

Bốn phía yêu khí ùn ùn kéo đến, bọn họ một đường đuổi nhanh, mấy người trong nháy mắt liền vượt qua đỉnh núi, lại muốn tới gần ảo trận lạc đường lần trước của Lâm Uyên, Thảm Tiêu hạ quyết tâm, lần nữa té xuất hỏa phù! Trực tiếp đốt dây đỏ!

Kim sắc hỏa diễm dọc theo hồng tuyến đốt qua, cùng với kim châm trên đuôi hồ yêu cùng nhau thiêu đốt lên!

Cửu Vĩ Hồ bỗng bành trong nháy mắt biến thành hỏa cầu!

Hồ yêu phần nộ quay đầu về hướng bọn họ, lộ ra răng nanh dữ tợn! Một tiếng gầm đáng sợ phát ra từ cổ họng! Sau đó yêu phong chợt nổi lên, cát bay đá chạy quét qua, thổi tắt ngọn lửa Thảm Tiêu thi triển!

Lâm Uyên thấy thế không thể chờ nữa, giơ móng vuốt sắc bén lao thẳng tới!

Hồ yêu trong tay ôm Hứa Tương Vân, ít nhiều có chút cố kỵ, lúc giao chiến rơi xuống hạ phong, thập phần bị động. Mắt thấy Thảm Tiêu cũng đuổi theo, hồ yêu nhất thời phân tâm, trên vai bị Lâm Uyên xé da thịt!

Nó giận đến cực hạn, ánh mắt biến thành đỏ như máu! Bộ lông toàn thân bỗng bành! Ngay sau đó ngửa đầu phát ra một trận tiếng thét chói tai, như đầu kiếm đâm vào màng nhĩ!

Chương 91. 1. Thế giới yêu quái (76)

Thân hình Lâm Uyên và Thẩm Tiêu đều cứng đờ, đồng loạt bật lỗ tai! Trước mắt bắt đầu xuất hiện hình thái yêu ma khác nhau!

Thẩm Tiêu biết đây tất cả đều là ảo giác, kinh hãi không thôi, xem ra ảo thuật của hồ yêu đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, lúc này nó phải che chở Hứa Tương Vân, cho nên cố thủ cố cước, nếu như chân chính thi triển ra, chỉ sợ hấn cùng Lâm Uyên hai người hợp lực cũng khó có thể hàng phục!

Lâm Uyên cố nén thống khổ tiếp tục đuổi theo, quả nhiên bởi vì tai mắt bị mê mà vào ảo trận! Rõ ràng hồ yêu kia ở ngay phía trước, hấn tựa như không thấy rõ phương hướng người mù, ở trong rừng cây truy loạn một mạch!

Thẩm Tiêu cũng không khá hơn chút nào, tơ máu từ hai tai chảy ra, ánh mắt cũng đầy tơ máu, hấn không dám tiến lên nữa, lo lắng mình cũng sẽ giống như Lâm Uyên, chỉ có thể mượn sợi tơ hồng cuối cùng trong tay miễn cưỡng kiềm chế hồ yêu, không bảo nó mang Hứa Tương Vân đi.

Nhưng sợi dây cuối cùng này cũng đang ở bên bờ sụp đổ! Yêu khí kinh người cuộn cuộn chạy tứ phía, Lâm Uyên bị ảo trận vây khốn, mà hỏa phù của Thẩm Tiêu cũng khó có hiệu quả, mắt thấy hồ yêu sắp mang Hứa Tương Vân đi, Thẩm Tiêu dứt khoát bất cứ giá nào! Khẽ cắn môi, móc ra một tờ phù giấy màu đen, trong miệng niệm chú —

Hắc phù trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn con bướm đêm màu đen! Thẳng tới hồ yêu!

Cái đuôi sau lưng hồ yêu quét ngang một cái, đánh tan Hắc Nga!

Nhưng những Hắc Nga kia tán thành tro đen về sau, như không khí bụi nhỏ phiêu đảng, vẫn không thể tránh khỏi dính nó một thân.

“Đây là bùa truy hồn...” Thảm Tiêu ho nhẹ một tiếng, khoe miệng tràn ra máu tươi: “Bùa này sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì, nhưng chỉ cần gặp lại, bất kể bà hóa thành hình thái nào, đều sẽ bị tôi nhìn thấu – Hứa phu nhân, bà đừng chạy trốn nữa, tôi biết là bà.”

Hồ yêu rút cục đành chỉ phản kích, ôm Hứa Tương Vân đứng ở xa xa, lẳng lặng nhìn Thảm Tiêu.

Áo trận biến mất, Lâm Uyên rút cục thoát khốn.

Hồ yêu mở miệng lần nữa, lúc này không còn là dã thú rít gào, mà rõ ràng truyền đến một thanh âm nữ nhân:

“Các người từ khi nào phát hiện ra?”

Thảm Tiêu trầm giọng nói: “Ngày đầu tiên chúng tôi tới, liền phát hiện trên người bà không có khí tức mà nhân loại nên có, lúc ấy cảm thấy cổ quái, thế gian này vô luận là ai, đều sẽ có khí thuộc về mình, quỷ có tử khí, người có sinh khí, yêu cũng có yêu khí, mà bà, trên người bà quá sạch sẽ! Tôi đoán bà hẳn là dùng một loại pháp bảo che giấu khí tức, nhưng tôi không nghĩ tới bà sẽ là hồ yêu, nhưng đến vừa rồi..... Vừa rồi, bà có rất nhiều cơ hội kết liễu tính mạng của tôi và Lâm Uyên, nhưng bà không làm như vậy, hơn nữa vô luận chúng ta công kích bà như thế nào, bà đều sẽ theo bản năng bảo vệ Hứa Tương Vân.”

Hồ yêu trăm mặc một lát, thân hình cao ba mét chậm rãi co lại, bộ dáng nữ nhân bình thường, khuôn mặt cũng biến trở về hình dáng Hứa phu nhân.

“Các người không nên tới Thanh Sơn thành.” Giọng Hứa phu nhân trong suốt lạnh lẽo: “Ta khuyên các người mau rời đi, nếu không sẽ rước họa vào người.”

Thẩm Tiêu hỏi bà: “Bà cố ý giấu yêu khí của mình, có phải lo lắng bị yêu đạo phát hiện thân phận không?”

Hứa phu nhân không hề giấu diếm, nói thẳng: “Hơn một năm trước đây, Thanh Sơn thành cứ cách mấy ngày sẽ có thiếu nữ vô cớ mất tích, phu quân ta thân là người đứng đầu một thành, toàn lực điều tra án mất tích, nhưng không hề có manh mối, lúc ấy ta nghĩ đến Đại Lương quốc sư từng lấy người sống luyện đan, liền nghi ngờ có yêu đạo trà trộn vào trong thành làm loạn. sau đó ta ở trong thành thiết hạ ảo trận, rốt cục dẫn ra mấy yêu đạo mắc câu, nhưng là chờ ta đem bọn họ giải quyết xong, mới phát hiện bọn họ chỉ là Khôi Lỗi! Giết chết bao nhiêu, người phía sau liền phái tới bao nhiêu! Vô luận ta giết như thế nào, thiếu nữ trong thành vẫn tiếp tục biến mất!”

Thẩm Tiêu bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên bà mượn truyền thuyết hồ ly cưới vợ, giành trước một bước đem những cô gái kia giấu đi!”

Chương 92. 1. Thế giới yêu quái (77)

Thẩm Tiêu cuối cùng cũng hiểu, Hứa phu nhân muốn dùng phương thức này để bảo vệ dân chúng Thanh Sơn thành.

“Nhưng bà cũng không thể vĩnh viễn giấu diếm những cô gái đó, sớm muộn gì bà cũng phải trả lại tự do cho họ, đến lúc đó thì phải làm sao?”

Hứa phu nhân cúi đầu nhìn trong ngực Hứa Tương Vân, chậm rãi trả lời: “Ta nguyên bản kế hoạch, một bên đem hài nữ giấu đi, một bên thần không biết quỷ không hay giải quyết hết yêu đạo Khôi Lỗi, hơn nữa, nếu bọn hắc thật sự là cần người sống luyện đan, bọn hắc muốn nữ nhi nhưng không bắt trong thành được, có lẽ sẽ tự mình ly khai, đi nơi khác sưu tập luyện đan. Chỉ có điều... Ta tính sai tâm tư của bọn hắc, đánh giá thấp bọn hắc tham lam.”

Không cần Hứa phu nhân mở miệng, Thẩm Tiêu thay bà nói ra: “Bà lấy hồ yêu làm nguy trang giấu đi nữ tử, bọn họ lại bởi vậy nhìn trúng hồ yêu, muốn săn bắt yêu đan!”

Hứa phu nhân khinh miệt cười lạnh: “Muốn yêu đan của ta, bọn họ còn chưa đủ tư cách, một đám bọ chết mà thôi.”

“Con rệp trong tự nhiên là bé nhỏ không đáng kể, nhưng muốn dọn sạch con rệp lại không dễ dàng.” Thẩm Tiêu thần sắc ngưng trọng: “Hứa phu nhân, yêu đạo Thanh Sơn thành này một ngày không sạch sẽ, những cô gái kia một ngày không thể trở về, bà có thể giấu họ một năm, chẳng lẽ còn có thể giấu cả đời sao?”

Hứa phu nhân nhíu mày thanh tú: “Ta làm sao không hiểu người nói đạo lý, một năm nay, vô luận ta giết chết bao nhiêu Khôi Lỗi, đều không hề có tác dụng, tựa như âm thầm có một con mắt nhìn chăm chăm Thanh Sơn thành, có bất kỳ một chuyện không may, sẽ lập tức bổ sung một cái mới!”

“Bà nói, hắc là mắt mẹ.” Thẩm Tiêu cau mày nói: “Tôi từng nghe nói, có yêu đạo móc một con mắt của mình ra, luyện hóa thành yêu vật, đặt ở ngoài ngàn dặm, từ đó về sau yêu đạo kia liền có thể nhìn thấy sự vật ngoài ngàn dặm, con mắt này liền gọi là mắt mẹ. Mắt mẹ có thể sinh con mắt vô cùng vô tận, chỉ cần đem mắt con bám vào con rồi, liền có thể cho con rồi cũng có lực nhìn trộm, nhìn thấy toàn bộ và có thể cho yêu đạo phương xa biết được. Hứa phu nhân, nếu bà muốn tiêu diệt sạch sẽ yêu đạo, nếu không tìm ra mắt mẹ là không thể.”

Hứa phu nhân suy tư một lát: “... Người nói, không phải không có lý, nhưng ta ở Thanh Sơn thành chưa bao giờ thấy qua cái gọi là mắt mẹ, nếu thật sự có vật này, sẽ giấu ở nơi nào?”

Thẩm Tiêu hỏi bà: “Vị thương nhân họ Ngô kia, nhất định phải có được yêu đan, bà đã điều tra chưa?”

“Hắn quả thật rất cổ quái, ta từng ở bên cạnh hắn bắt được vài yêu đạo ăn mặc thành nô bộc sai vặt, bắt quá bản thân hắn chỉ là một nhân loại bình thường, trong nhà cũng rất bình thường, chỉ có một ít châu báu tư lự.”

Xem ra, Hứa phu nhân đã sớm điều tra qua vị Ngô lão bản kia, chỉ là không thu hoạch được gì.

“Mắt mẹ nhất định giấu ở trong Thanh Sơn thành này, cho dù đào ba thước đất, cũng phải tìm nó ra!” Thẩm Tiêu nghiêm nghị nói: “Nếu không, Thanh Sơn thành vĩnh viễn không có ngày yên lành!”

Hứa phu nhân nghe vậy, nhìn hắn thật sâu, nói: “Người thật không giống một người tu hành.”

Thẩm Tiêu nhướn mày: “Sao lại nói vậy?”

“Người tu hành một lòng hướng Linh Sơn, làm sao có thể lưu lại xen vào việc của người khác.”

“Tại hạ cho rằng, người tu hành nếu không thể trừ gian ác, phù lương thiện, tu hành thì có ích lợi gì?”

Hứa phu nhân khéo miệng cong lên, gợi lên một nụ cười nhạt: “Thẩm Tiêu, ngươi có nghĩ tới hay không, người tu, đến tột cùng là đạo gì? Nếu quả thật vì trừ ác đỡ thiện, người cần gì phải cố chấp đi Linh Sơn?”

Hứa phu nhân nói: “Thiện và ác, không phải ở bên cạnh chúng ta sao?”

Thẩm Tiêu hơi ngơ ngẩn.

“Ta đã tu luyện ngàn năm, đã từng cho rằng mình sẽ đi tới Linh Sơn, phi thăng Tiên Linh Giới, nhưng cuối cùng ta vẫn ở lại, biết vì sao không?”

Thẩm Tiêu lắc đầu.

Chương 93. 1. Thế giới yêu quái (78)

Hứa phu nhân lạnh nhạt cười, ánh mắt nhìn về phía xa xa: “Thôi, hôm nay coi như ta và các người cùng đường, mau đi xem vị đồng bạn kia của các người đi, cô ấy cùng Vân nhi đều bị ánh mắt theo dõi, hiện tại Vân nhi có ta che chở, cô bên kia..... Chỉ sợ nguy rồi.”

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên nhất tề thay đổi sắc mặt!

Một giây sau, hai người không hẹn mà cùng xoay người! Hướng phương hướng vừa rồi lưu lại Thời Tiễn Ngư chạy như bay mà đi!

Hứa phu nhân nhìn bóng lưng hai người kia, lẩm bẩm: “Là ta đuổi lý trước, thôi giúp bọn họ một tay đi.”

Nói xong, thân hình của bà bắt đầu dài ra! Trong nháy mắt lại biến thành yêu quái mặt hồ cao ba mét, ôm Hứa Tương Vân hôn mê trong lòng, đuổi theo Thẩm Tiêu và Lâm Uyên phía trước.

Ba người này hoặc yêu hoặc đạo hoặc thú, tốc độ thân pháp tất nhiên là không chậm, nhưng khi bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất chạy về, vẫn là chậm một bước.

Trong rừng trên đất trống, chỉ có một đài trống không kiêu hoa, không có nửa bóng người.

Sắc mặt Lâm Uyên trở nên cực kỳ khó coi: “Tôi lưu lại mùi..... Hiện tại, đã biến mất.”

Hắn là yêu thú, mùi bản thân có thể uy hiếp trong rừng rậm, động vật hoang dã cùng một ít yêu vật cấp thấp, nhưng là hiện tại, hắn không ngửi được mùi chính mình lưu lại, càng không thể nào phán đoán, Thời Tiện Ngư đến tốt cùng là biến mất về phương hướng nào.

Hứa phu nhân bình tĩnh nói: “Những yêu đạo này am hiểu xóa đi mùi, cho nên ta mới có thể sớm xuống tay, bởi vì nữ nhi một khi bị bọn họ bắt đi, thường thường rất khó tìm trở về.”

Lâm Uyên cắn răng, không chịu từ bỏ, cố gắng tìm kiếm dấu vết xung quanh.

Nhưng khi hắn vừa mới xoay người, đã nhìn thấy bốn phương tám hướng bay tới vài đạo ngân quang!

“Cẩn thận!!!” Thảm Tiêu quát to!

Lâm Uyên lắc mình tránh đi, Hứa phu nhân lại tránh không thể tránh, vì bảo vệ Hứa Tương Vân trong lòng, bà bảo Cửu Vĩ bảo vệ chung quanh! Những ngân quang kia răng rắc rắc rắc đâm vào da lông, cũng không làm cô bị thương chút nào.

Nhưng ngay sau đó, “Ngân Vũ” ùn ùn kéo đến bay tới! Lấy thế vạn tiễn xuyên tâm đâm về phía Hứa phu nhân!

Dù là có chín đuôi ngăn cản, nhưng những thứ kia bay đâm quá nhiều cũng quá dày, Hứa phu nhân trên lưng, trên vai, không thể tránh khỏi bị đâm trúng mấy chỗ!

Bà bị đau bụng tay, Hứa Tương Vân ngã trên mặt đất, bà giơ tay muốn nhổ gai trên người, lại phát hiện trên gai lại sâu chuỗi vẽ con mắt phù giấy, gai bị nhổ ra, phù giấy lại vững vàng dính ở trên người bà!

Ánh mắt trên phù giấy giống như sống lại, khảm thật sâu vào thân thể Hứa phu nhân!

A a a a a!!!

Bà gào thét đau đớn!

“Không tốt!” Thảm Tiêu trong lòng hoảng hốt: “Mau xé xuống! Con mắt kia muốn ký sinh!”

Hắn và Lâm Uyên muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng mấy đạo phi thứ đánh úp lại, trong lúc né tránh hai người mới phát hiện, bọn họ bất tri bất giác bị bao vây!

Tám Khôi Lỗi nhân đứng ở chỗ tối, thân mặc hắc bào, thân hình nhỏ gầy, trên mặt tất cả đều dán giấy trắng có vẽ con mắt, đang dần dần hướng bọn họ tới gần —

Lâm Uyên rống giận một tiếng, nhào tới giơ tay đập vỡ một con rôi! Thân hình Khôi Lỗi yếu ớt như tờ giấy, nhưng mà sau khi vỡ ra lại quỷ dị tổ hợp cùng một chỗ, lại lung lay lắc lư tới gần bọn họ.

Thảm Tiêu vội vàng kéo Lâm Uyên ra, ném ra một tấm hỏa phù: “Đây không phải là loại ánh mắt giám thị lần trước, chúng sẽ ký sinh!”

Hỏa diễm đối với Khôi Lỗi có ký hiệu, nhưng Thảm Tiêu ít, không địch lại nhiều, còn có bảy Khôi Lỗi như hổ rình mồi.

Lúc này, hồ yêu phía sau tức giận gầm thét, một đám tiếp một đám, hồ hỏa màu xanh như oán linh giáng lâm, hàn khí bức người, hỏa diễm chớp mắt đốt lên bảy Khôi Lỗi!

Ầm!

Hồi phi yên diệt!

Thảm Tiêu và Lâm Uyên lại xoay người nhìn, hồ yêu đã hoàn toàn hiện hành, một con cáo chín đuôi màu đỏ to như tháp chuông đứng ở trong núi, trên lưng, trên vai, trán của nó đều có một con mắt đỏ tươi!

Cửu Vĩ Hồ ngửa đầu thét dài, sau đó bay về phía Thanh Sơn thành Đằng Vân!

Thẩm Tiêu thấy thế, sắc mặt đã trắng bệch: “Nguy rồi, bà ấy bị mất mẹ không chế!”

Chương 94. 1. Thế giới yêu quái (79)

Hôn thiên ám địa, Thời Tiện Ngư tỉnh lại, phát hiện mình đang bay trên trời.

Bởi vì vừa rồi là ở trong núi sâu, cô không dám tùy ý đi lại, cho nên ngồi ở trong kiệu hoa nghỉ ngơi, sau đó mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi... Cũng có thể là bị thứ tinh quái gì đó mê muội? Tóm lại cô mất đi ý thức, khi tỉnh lại, cô và kiệu cùng nhau bay giữa không trung.

Cô vén rèm kiệu lên nhìn ra bên ngoài, phía dưới là rừng cây rậm rạp, phía trước là đèn đuốc vạn gia của Thanh Sơn thành, người khiêng kiệu không còn là hồ ly, mà là bốn bóng đen hình người khom lưng-

Chúng nó giống như ngưng tụ sương mù màu đen, có chút mơ hồ, có chút dính dính, từ trong sương mù mơ hồ lộ ra hình dáng tứ chi nhân loại, mà bộ vị đầu mặt dán một tờ giấy trắng, trên giấy có vẽ một con mắt.

“Đây chính là yêu đạo Thảm đại ca nói sao?” Thời Tiện Ngư lẩm bẩm, “Chúng nó có bốn... hẳn không phải yêu đạo, mà là tiểu lâu la của yêu đạo chứ?”

Trong lòng Thời Tiện Ngư không yên, dù sao những thứ này khẳng định không phải người tốt lành gì.

Giờ thì sao?

Thảm Tiêu và Lâm Uyên đều không ở bên cạnh, cô thế lực đơn bạc đánh không lại.

Còn việc chạy trốn?

Độ cao này, nhảy xuống hẳn là không chết được, nhưng ngã nửa tàn vẫn có thể.

Thời Tiện Ngư sờ sờ thắt lưng, cổ áo, cùng với túi trong tay áo, cũng may, đồ đạc đều ở đây, điều này làm cho cô cảm thấy vui mừng, cuối cùng cũng có mấy loại vũ khí tự bảo vệ mình.

Lại nói tiếp, nếu những Khôi Lỗi này có thể làm cô mê muội, vì sao trước tiên không tiến hành lục soát người, lấy đi trên người cô tất cả vật phẩm khả nghi đây?

Xem ra Khôi Lỗi chính là Khôi Lỗi, làm việc tương đối cầu thả.

Cô lại vén rèm kiệu bên cạnh lên, phát hiện tốc độ kiệu nhanh phi thường, vừa mới từ bên ngoài Thanh Sơn thành đi qua, hiện tại đang chạy giữa sườn núi mà đi, mắt thấy khoảng cách vách đá lớn giữa sườn núi càng ngày càng gần, cô không khỏi hoang mang chớp mắt.

Đây là muốn làm gì?

Cỗ kiệu sắp đụng vào rồi, lập tức.....

Thời Tiện Ngư mở to hai mắt, mắt thấy thật muốn đụng vào, theo bản năng ngừng thở! Nhưng kiệu hoa lại trực tiếp xuyên qua! A..... Khá lắm, vách đá này đúng là một thủ thuật che mắt! Có một cái hang trong đó!

Thời Tiện Ngư thật khiếp sợ.

Không chỉ có một sơn động, động còn đặc biệt lớn, kiệu hoa qua lại thông suốt!

Thời Tiện Ngư hoảng hốt.

Vừa mới bay trên trời cô cũng không cảm thấy có bao nhiêu hoảng, nhưng vừa tiến vào sơn động này là vừa sâu vừa

tôi, lập tức có loại giam cầm sợ hãi, rất lo lắng chính mình không ra được.

Cô cẩn thận từng li từng tí vươn đầu ra kiệu, trên vách đá sáng ánh lửa, kiệu cách mặt đất nhìn ra cao hơn nửa người, nhảy xuống khẳng định không có việc gì, nhưng Khôi Lỗi chạy nhanh như vậy, cho dù cô nhảy kiệu chạy trốn, cũng chạy không lại chúng nó a.

Trong lòng đang do dự có nên nhảy hay không, đột nhiên nghe thấy sâu trong sơn động có người đang nói chuyện.

Thời Tiện Ngư vội vàng rút đầu lại, thấp thỏm ngồi trở về, sau đó kiệu dừng lại, cô nghe thấy một nam nhân nói: “Bắt thêm một người nữa là có thể gom đủ rồi, để cho cô ta ra đi.”

Giọng nói này có chút quen tai, cô nghĩ nghĩ, hình như là ông chủ họ Ngô kia?

Hai chân không thể không chế đứng lên, cô như là bị hạ chú, thế nhưng chính mình đi ra kiệu hoa, tay cũng không nhúc nhích được.

Cúi đầu nhìn, mới phát hiện không phải cô không cử động được, mà là hai tay bị mấy bàn tay đen như mực nắm chặt! Còn hai bên thân thể của cô, ngồi xổm hai cái bóng đen Khôi Lỗi, chúng nó cầm đầu gối cùng mắt cá chân của cô, một mặt ngồi xổm đi về phía trước, một mặt khống chế cô cất bước về phía trước!

Thời Tiện Ngư bị ghê tởm nói không ra lời, cảm giác này khó có thể hình dung, quả thực so với bị trùng nước mũi dính chặt còn ghê tởm hơn!

Chương 95. 1. Thế giới yêu quái (80)

Ngô lão bản phía sau lại mở miệng: “Áo cưới cũng không cần cởi, nghe nói hồ yêu đưa tới áo cưới một khi mặc vào sẽ liền thất lung cốt, chúng ta muốn luyện hương hoàn mồ hôi, vẫn là đừng làm cho máu nhão cho thỏa đáng.”

Thời Tiện Ngư cả người tóc gáy dựng thẳng lên! Thì ra cô gái trong thành không phải bị hồ yêu bắt đi, mà là bị bọn họ bắt đi luyện đan!

Không kịp ngẫm lại, cô bị bóng đen đẩy về phía trước hai bước. Phía trước có một cái ao cạn, trong ao có mấy người nằm ngổn ngang, hẳn là những cô gái mất tích kia, nhưng Thời Tiện Ngư không phân biệt được, bởi vì toàn thân các cô trên dưới đều đỏ rực! Giống như da bị nước hồ hòa tan!

Hương hoàn mồ hôi, hương hoàn mồ hôi..... Có thể tiết ra mồ hôi không phải là da sao?

Suy nghĩ cực kỳ sợ hãi, Thời Tiện Ngư sợ đến da đầu cũng sắp tê dại!

Cô tuyệt đối không thể đi vào trong hồ nước!

Tuyệt đối không thể! Nếu như đi vào, kết cục nhất định sẽ giống như những người trong ao!

Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? Bây giờ cô ấy thậm chí không thể di chuyển! Thậm chí cũng không có biện pháp đi lấy trăn châu Thị Thần giao cho cô, dù là hạt châu kia đặt ở trong vạt áo cô!

Chân bị Khôi Lỗi nắm lấy lại bước lên phía trước một bước.

Giày giẫm vào trong nước, cô có thể cảm giác được mũi giày ẩm ướt, một cỗ hàn khí theo lòng bàn chân lan tràn tới toàn thân, cảm giác ẩm ướt làm cô sởn gai ốc! Chỉ cảm thấy mình không phải muốn đi vào trong nước, mà là sắp đi vào trong a - xít!

Đúng lúc này, mấy Khôi Lỗi phía sau cô đều buông lỏng cô ra, cũng lui về phía sau một chút.

Chúng nó tựa hồ cũng kiêng kị cái ao cạn này, không muốn cùng cô đi vào.

Trong đó một cái bóng đen, Khôi Lỗi đưa tay đẩy Thời Tiệp Ngư, ý đồ đem cô đẩy đi.

Nhưng Thời Tiệp Ngư rất quật cường đứng bên cạnh hồ không nhúc nhích.

Lúc này, nước ao cuộn cuộn tuôn ra từng trận gợn sóng, ở vị trí trung tâm nước ao, thỉnh thoảng mở ra một con mắt cực đại vô cùng!

Con mắt này, cùng con mắt dán trên mặt Khôi Lỗi giống nhau như đúc!

“Quốc sư đại nhân?” Ngô lão bản kinh ngạc, đi tới bên hồ nước, như là có thể thông qua con mắt khổng lồ này cùng người nào đó trò chuyện: “Cái gì? Khôi Lỗi phái ra đều đã chết? A, không nghĩ tới hồ yêu lợi hại như vậy, bất quá đây cũng là tin tức tốt, hồ yêu lợi hại, uy lực yêu đan kia tự nhiên cũng lợi hại, tiểu nhân ở chỗ này sớm chúc mừng quốc sư đại nhân.”

Thời Tiệp Ngư không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào của những người khác, nhưng ông chủ Ngô lại thông suốt trao đổi với đối phương.

“Được, ta hiểu. Đợi sau khi nó phát cuồng, cho dù không chết bất đắc dĩ mà chết, sớm muộn cũng kiệt sức, đến lúc đó lại phải ra Khôi Lỗi, không lo không lấy được yêu đan.”

Ông chủ Ngô đến gần vài bước, làm động tác nghiêng tai lắng nghe, sau đó cúi đầu khom lưng.

“Tháng này Hương Hãn Hoàn phải chậm chút ít ngày, mong rằng ngài ở trước mặt Hoàng quý phi nương nương thay chúng tôi nói tốt vài câu, hồ yêu gần đây cưới vợ cần cù, nữ tử trong thành tám chín phần mười đều bị nó cướp đi, tiểu nhân cũng rất khó xử a, chỉ có qua tới sơ triều mới có nữ tử thuần khiết, mới có thể luyện chế ra Hương Hãn Hoàn hương khí hợp lòng người nhất, chúng tôi đã ở Thanh Sơn thành tốn quá nhiều thời gian, may mắn phát hiện cái này, cũng coi như không có uổng công đến một chuyến....” Ngài yên tâm, tôi sẽ tận khả năng phải ra Khôi Lỗi, sẽ không để yêu đan tới tay lại bay ra tay.

Ngô lão bản thành kính khom lưng quỳ xuống, đối với thứ trong ao ánh mắt hành lễ, nói: “Thỉnh quốc sư đại nhân ban thưởng thần mặc.”

Tiếng nói vừa dứt, Thời Tiện Ngư nhìn thấy màu đen trong con ngươi của con mắt kia, tràn ra nhẹ từng sợi màu đen, giống lưu động mực, nhưng chưa từng ở trong nước ngất đi, mà là hình thành từng cái từng cái con khác, trôi nổi ở mặt ngoài nước hồ —

Chương 96. 1. Thế giới yêu quái (81)

Ông chủ Ngô từ trong ngực chậm rãi lấy ra một xấp giấy, động tác kia vạn phần cẩn thận, giống như tay cầm trân bảo.

Tiếp theo, hắn đem những tờ giấy này, một tờ tiếp một tờ, trải đều trên cái gọi là “Thần Mặc” kia.

Giấy trắng tinh rất nhanh bị thấm ướt, cùng lúc đó, nét mực vẽ thành hình con mắt kia cũng in trên giấy, tựa như tờ giấy mà Thời Tiệp Ngư nhìn thấy trên mặt con rối.

Hoa văn mắt, là một tín hiệu - giấy trắng được in trên mắt, bắt đầu hơi nhô ra khỏi mặt nước, giống như hoa sen sinh trưởng, ngay cả cành lá cũng nhô lên khỏi mặt nước. Chỉ là lúc này cành lá cũng không phải là trong hồ sen xanh biếc chập chờn tốt đẹp, mà là dùng để hòa tan thi thể thiếu nữ, lấy thịt cốt tạo hình tàn nhẫn!

Những màu đỏ tươi kia, nổi lên ở mặt nước, trong nháy mắt biến thành đen kịt, giống như bị mực nước thấm nhiễm, chúng nó trở nên dính dính, mơ hồ, sinh trưởng ra tay cùng chân, trở thành linh hồn không có thể xác, từng bước từng bước đi ra hồ nước.

Đám Khôi Lỗi mới sinh, cùng Thời Tiệp Ngư sát vai mà qua.

Cô đứng bên cạnh hồ, hai chân cứng đờ, tay chân lạnh lẽo.

Đường cho quý chạy!

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện hai chữ này!

Bọn họ cướp đi da thiếu nữ, lại dùng máu thịt thiếu nữ luyện hóa thành Khôi Lỗi, thúc đẩy bọn chúng vào trong thành làm xằng làm bậy, đây quả thực là tồn tại như vẽ đường cho quỷ chạy!

Cô nên làm gì bây giờ?!

Đầu óc trống rỗng, giống như mất đi năng lực suy nghĩ, tứ chi cũng giống như không có tri giác, ngay cả run rẩy cũng sẽ không.

Chẳng lẽ cô phải chết ở chỗ này sao?! Đùa gì vậy, trên châu mà Thị Thần cho cô còn chưa được sử dụng, bây giờ nói từ bỏ còn quá sớm, huống hồ trong lòng cô còn có hỏa phù Thâm Tiêu cho!

Vô luận có được hay không, ít nhất cũng phải thử xem!

.....

Sau khi liên tiếp bảy tám Khôi Lỗi đi ra trong ao, ông chủ Ngô ra lệnh cho chúng nó đi lấy yêu đan, bao gồm tám Khôi Lỗi đưa Thời Tiện Ngư tới sơn động, cũng cùng đi trợ trận.

Mà ánh mắt dưới đáy nước tựa hồ, bởi vậy mà yên lòng, chậm rãi nhắm lại.

Ngô lão bản hết sức chuyên chú tiếp đãi Quốc sư đại nhân xong, rốt cục chú ý đến Tiện Ngư, hần kinh ngạc phát hiện, cô cư nhiên còn không có hôn mê - bình thường sau khi tiến vào trong ao, sẽ rất nhanh mất đi ý thức, chìm vào trong nước.

Sau đó hần nghĩ đến, Thời Tiện Ngư có thể là một vị tu chân đạo hạnh thâm hậu, như vậy, có thể kiên trì đến bây giờ cũng không ngạc nhiên.

Ông chủ Ngô dù sao cũng chỉ là một nhân loại bình thường, dựa vào phương pháp Quốc sư truyền thụ sau lưng mới có thể có những tà thuật này, khi nhìn thấy Tiện Ngư vẫn

bình yên vô sự, ý niệm đầu tiên của ông ta là có tật giật mình và sợ hãi.

Thế nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện Thời Tiệm Ngư thân sắc hoảng sợ, thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích.

“Tuy rằng cô không có hôn mê, nhưng hắn là cũng kém đi nhiều lắm? Chú pháp của Quốc sư đại nhân thì thiên hạ không ai có thể giải, cho dù dùng ở trên người thần tiên cũng giống nhau...”

Ông chủ Ngô buông đề phòng, đi qua, chuẩn bị đẩy Thời Tiệm Ngư vào trong nước, coi như tiễn cô một đoạn đường.

Hắn đi tới gần, giơ một tay lên —

Thời Tiệm Ngư đột nhiên xoay người, nắm thứ gì đó xông tới!

Trong nháy mắt, một dòng điện mãnh liệt đánh vào ngực ông chủ Ngô! Giống như bị người ta dùng roi thép hung hăng quất một roi!

“Đây là pháp thuật gì?!” Ông chủ Ngô thống khổ cuộn tròn thân thể, trong lòng kinh hãi không thôi, nhưng mà còn chưa đợi hắn đứng dậy, Thời Tiệm Ngư nắm gậy điện hung hăng đâm vào cổ hắn!

Dòng điện bắn thẳng vào đầu!

Hắn mất mao kim tinh, miệng lưỡi kịch liệt run rẩy! Nương theo cảm giác nôn mửa mãnh liệt, trợn mắt trắng bệch, hôn mê bất tỉnh!

Thời Tiệm Ngư e sợ hắn sẽ rất nhanh tỉnh lại, lại cầm gậy điện bổ sung sau gáy hắn vài cái!

Trong lòng cô hoảng hốt không chịu nổi, vừa rồi động tác liên tiếp đều dựa vào dũng mãnh kích phát, hiện tại tay chân mềm nhũn, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Chương 97. 1. Thế giới yêu quái (82)

Nhưng cô sẽ không trừ yêu, đi ra ngoài tìm người hỗ trợ, cần xuyên qua mảng lớn rừng rậm không người, vả lại sơn động này ở giữa sườn núi, ngay cả như thế nào xuống núi cô cũng không biết, đêm hôm khuya khoắt ở trên núi chạy lung tung, lạc đường đều xem như nhẹ, vạn nhất ngã xuống vách núi.

Thời Tiện Ngư trái lo phải nghĩ, cảm thấy đi ra ngoài tìm cứu viện, hy vọng thật sự rất xa vời, cần phải một mình lưu lại phía dưới đối với con mắt kia, cô lại cảm thấy khiếp sợ.

Bất kể như thế nào..... cũng phải dùng hết khả năng thử một lần mới được!

Cô ở trên người sờ sờ, móc móc tay áo, vỗ vỗ ngực, ý đồ tìm ra dù là một chút có thể dùng được đồ vật.

Bình xịt nước ớt nho nhỏ, đổ vào trong hồ bị pha loãng gần như không có, dao găm quá ngắn, cần phải ở khoảng cách rất gần mới có thể đâm vào trong mắt, còn có hỏa phù đặc thù mà Thảm Tiêu lưu lại, nhìn qua rất lợi hại, nhưng vấn đề là mắt ở trong nước...

Thời Tiện Ngư rất rầu rĩ.

Có loại cảm giác quần bách đi vào tuyệt cảnh.

Lúc này, cô sờ đến thắt lưng của mình, nơi đó phồng lên, không khỏi sửng sốt, sau đó mang lòng hiếu kỳ đem đồ vật bên trong thắt lưng lấy ra —

Chúa ơi!

Sao cô lại quên chuyện này?!

Thời Tiện Ngư vừa mừng vừa sợ nhìn đồ vật trước mắt, là túi cơm nóng tự hâm nóng!

Lúc mới cùng Thẩm Tiêu, Lâm Uyên ở bên ngoài màn trời chiếu đất, đại đa số thời gian ăn thịt nướng, cơm nóng bị cô dùng một cái nồi nhỏ nấu thành cháo loãng, lúc ấy cô cảm thấy túi chườm nóng có thể giữ lại sau này đun nóng thức ăn, hơn nữa lo lắng hoàn cảnh ô nhiễm, cho nên vẫn mang theo bên người.

Không nghĩ tới, hôm nay lại có thể phát huy công dụng!

Thời Tiện Ngư thật kích động a, nước ao này rất nóng, cô có vài cái túi chườm nóng, nếu như toàn bộ ném vào, nói không chừng có thể trực tiếp đem mắt nóng chín!

Việc này không nên chậm trễ, cô cầm lấy một cái túi chườm nóng ném vào mắt!

Túi chườm nóng rơi xuống nước, rơi xuống mí mắt, nhiệt độ nước bốn phía lập tức ấm lên! Mắt cũng lập tức mở ra!

Thời Tiện Ngư rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng ném ra bao thứ hai, lần này vừa vặn đập trúng con ngươi!

Ánh mắt không biết nói chuyện, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó ở dưới nước kịch liệt run rẩy run rẩy, vô số bọt khí thật nhỏ từ trong túi nóng trào ra, Thời Tiện Ngư một khắc cũng không chờ, lại ném ra túi thứ ba, túi thứ tư, túi thứ năm!

Có đập trúng nhãn cầu, có ngã ở trên mí mắt, có trượt xuống một bên, nhưng vô luận vị trí ném ở nơi nào, nhiệt độ nước trong ao này đều đang cấp tốc tăng lên!

Đôi mắt đấu tranh dữ dội hơn.

Nó giống như một quả trứng ốp la khổng lồ, xoắn không ngừng!

Đáng tiếc, Thời Tiện Ngư không thể đợi đến trứng ốp la biến cháy thành hồ, mà là nhìn thấy nó đột nhiên tăng vọt mấy lần! Giống như bị chọc giận, mí mắt đỏ bừng! Bạch nhãn phủ kín tơ máu! Còn lại đồng tử bộ vị không ngừng co rút lại, không ngừng tràn ra làm đen kịt mực nước! Cùng với tiếng gầm rú sắc bén!

Thanh âm kia tựa như tiếng gào thét chói tai sau khi đun sôi bình nước!

Thời Tiện Ngư nhin không được che lỗ tai, can đảm đều run, sợ hãi, thống khổ, kinh hoàng cùng bất lực! Những cảm xúc này ở trong lòng cô đan xen không ngừng!

Trước mắt nước ao như thủy triều rút biến mất, thay vào đó, là vô cùng vô tận mực nước hương cô tràn ra —

Cô quả nhiên coi thường người ta, cư nhiên vọng tưởng dùng túi chườm nóng diệt trừ đối phương, hiện tại, thời điểm cô gieo gió gặt bão sắp tới!

Mực càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, dần dần biến thành một đường nét hình người.

Trong lòng Thời Tiện Ngư vừa run vừa sợ, muốn chạy trốn, nhưng chỉ lão đảo đi hai bước thì hai chân liền mềm nhũn, ngồi trên mặt đất lạnh như băng.

Sắc mặt cô trắng bệch nhìn hình người đen kịt kia cách mình càng ngày càng gần, sợ hãi đến ngay cả hàm răng cũng run rẩy, sau đó khi đám “đen” kia gần trong gang tấc, giờ tay lên, lộp bộp dán lên hỏa phù của Thẩm Tiêu!

Bùm!

Chương 98. 1. Thế giới yêu quái (83)

Ngọn lửa chói mắt, giống như một con mãnh hổ toàn thân phát ra kim quang vạn trượng! Hung mãnh vô căn chém giết!

Con mắt trong lúc thiêu đốt kịch liệt co rút lại, từ đường kính hơn mười mét, đốt tới một quả cầu nhỏ cháy đen to bằng ngón cái, sau đó xoạch một tiếng, quả cầu cũng nát bầy thành tro.

Sơn động rốt cục khôi phục bình thường, ngọn lửa dập tắt, đôi mắt to lớn biến mất, nước ao cũng biến mất, còn có thi hài lưu lại trong nước, cũng cùng nhau biến mất.

Thời Tiện Ngư ngồi yên dưới đất, giật mình hồi lâu mới chậm rãi hoàn hồn.

“Thật lợi hại.....” Cô nhìn sơn động trống rỗng trước mắt, thì thào tự nói.

Tấm hỏa phù Thẩm Tiêu đưa cho cô quả nhiên là lợi hại, rất khác với hỏa phù bình thường, giống như tiểu hỏa long của Pikachu tiến hóa thành rồng phun lửa không lồ, đốt sạch tất cả tà ma trong động.

Về lá bùa này, nhất định tốn rất nhiều tâm huyết của hắn? May mắn không dán lên người hồ yêu, nếu không chẳng phải là muốn tạo thành án oan giả sai lắm sao?

Cô cũng không rõ vì cái gì mà chính mình sợ thành như vậy, còn nhàn rỗi nghĩ thầm những thứ loạn thất bát này, có lẽ là một loại công năng tự lành tâm lý đặc thù? Ngăn ngừa mình bởi vì quá mức hoảng sợ mà tinh thần suy sụp?

Tôi thật mạnh mẽ!

Trong lòng cô yên lặng động viên mình.

Tôi còn một mình giết chết nhiều người xấu như vậy, tuy rằng tôi không biết pháp thuật, không có võ công, đầu óc cũng không tính là đặc biệt tốt..... Nhưng tôi có một viên chính trực thiện lương chân tâm a, người tốt có hảo báo, lão thiên gia cũng sẽ không cam lòng để cho tôi xui xẻo, đây đại khái chính là cái gọi là khí vận? Cái gọi là hào quang?

Cô lại nhìn con người cháy xém trên mặt đất, cùng với ông chủ Ngô bị điện giết, càng tự khẳng định gặt đầu.

Đúng vậy, đây chính là vận khí!

Cửa động truyền đến tiếng động, như là có người đi vào.

Khôi Lỗi hành tẩu vô thanh vô tức, nếu là trở về, sẽ không phát ra âm thanh, cho nên khẳng định là có người tới cứu cô!

Trong lòng Thời Tiệp Ngư nhảy nhót, đi đứng cũng lập tức có khí lực, nhanh chóng đứng lên, xách theo làn váy chạy về phía cửa động.

Bình thường phim điện ảnh diễn đến loại này nội dung võ kịch, nam chính đều sẽ tới cứu nữ chính, hiện tại người tới, nhất định là Lâm Uyên!

Lâm Uyên nhất định sẽ tới cứu ta!

Trái tim của Thời Tiệp Ngư, vừa rồi còn hoảng sợ run rẩy, hiện tại lại chỉ biết ngọt ngào nổi bong bóng.

Nhưng mà khi cô càng chạy càng gần, phát hiện cái bóng ở cửa động kia... Cái bóng kia, nó, hình như không phải là người?

Thời Tiệp Ngư chân chờ dừng lại.

Bóng bèn lại gần hơn, có bốn vó mạnh và sừng lớn.

Nó hướng về phía cô kêu lên: “A a a a a a a a!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Dê sừng lớn không vội không vội đi vào trong vài bước, sau đó đứng cách cô không xa, nghiêng cổ mài sừng trên vách đá.

Nhìn nó như vậy, tựa hồ cũng không phải cố ý tới tìm cô, chỉ là bị lực lượng nào đó thúc đẩy, mới có thể bất tri bất giác đi tới nơi này.

Thời Tiện Ngư cảm thấy mắt mát, thở dài, đi tới cầm sừng dê: “Đi thôi, về Thanh Sơn thành.”

Cô cười lên, Dê sừng lớn chậm rãi xoay người, nó mang cô rời khỏi sơn động.

Vừa ra khỏi sơn động, liền nhìn thấy hướng Thanh Sơn thành ánh lên một mảnh ánh lửa, trong lòng cô nhất thời kinh hãi! Cháy?! Mau, chúng ta mau trở về!

.....

Thanh Sơn thành thanh u mỹ lệ, giờ phút này lâm vào một mảnh biển lửa.

Cửu Vĩ Hồ bị ánh mắt trên người tra tấn đến phát điên, giống như nổi điên ở trong núi chạy nhanh!

Nó ngửa đầu thét dài, nơi nó đi qua, hồ hỏa tàn sát bừa bãi, đốt cháy cây cối cùng phòng ốc, đập nát tường viện cùng cầu đá, mọi người trong thành kinh hoàng chạy trốn, hãi nhi phát ra tiếng khóc nỉ non sợ hãi!

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên đuổi tới trong thành, thấy bốn phía đã loạn thành một mảnh, ngọn lửa thiêu hủy gia viên, tiếng khóc la liên tiếp!

Chương 99. 1. Thế giới yêu quái (84)

Cách đó không xa, Hứa quận thủ cùng Hứa Thanh Phong đang tổ chức bách tính trong thành tị nạn, ánh lửa phản chiếu mặt hai cha con, trong mắt hai người hiện đầy tơ máu.

Không có gì đau lòng hơn là nhìn thấy chốn bồng lai tiên cảnh bị hủy diệt!

Thẩm Tiêu rút trường kiếm ra, trầm giọng nói với Lâm Uyên: “Cứu người quan trọng hơn, anh nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của hồ yêu, tốt nhất có thể đưa bà ấy đến một vị trí cách Thanh Sơn thành xa một chút, em đi theo phía sau, tìm đúng thời cơ, nghĩ biện pháp gạt đi đôi mắt ký sinh trên người bà ấy!”

Lâm Uyên gật đầu đồng ý.

Nhưng muốn thu hút sự chú ý của hồ yêu, nói dễ vậy sao? Bà ấy giờ phút này bị ánh mắt ký sinh, căn bản thần trí không rõ! Vừa không biết người trước mắt, cũng không nghe thấy âm thanh bên tai!

Thẩm Tiêu vài lần muốn tiến lên, vừa tới gần, đã bị uy thế hung mãnh đuôi cáo quét sạch!

Lực lượng cách xa quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn lại không có biện pháp! Hỏa phù am hiểu công kích nhất cũng không dám tùy tiện thi triển, hẳn đã biết Hứa phu nhân vô tội, tuyệt không thể đuổi tận giết tuyệt! Dù sao đầu sỏ gây nên, là ba con mắt ký sinh trên người bà!

Đang vô cùng lo lắng, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái mặc áo cưới màu đỏ thắm chạy về phía hồ yêu!

“Hứa Tương Vân?!” Trong lòng Thẩm Tiêu khiếp sợ, Hứa Tương Vân tỉnh lại lúc nào? Hắn cùng Lâm Uyên sốt ruột đối phó hồ yêu, không để ý, lại bảo cô chạy ra ngoài xằng bậy!

“Trở về!” Thẩm Tiêu quát to.

Hứa Tương Vân không biết từ nơi nào nhặt được một cành cây dài, đối với hồ yêu chém vung vẩy! Từng chiêu từng thức đúng là kiếm thuật đứng đắn, nhưng đặt ở trước mặt hồ yêu, căn bản không đến nơi đến chốn, giống như trẻ sơ sinh tập tễnh học đi buồn cười!

Thẩm Tiêu bước nhanh chạy như bay, nắm lấy cổ áo cô!

“Hứa Tương Vân! Cô điên rồi sao?! Trở lại!”

“Tôi không!” Hứa Tương Vân hai mắt đỏ ngầu: “Hồ yêu hủy Thanh Sơn thành! Tôi muốn giết nó!”

“Người hủy diệt Thanh Sơn thành không phải bà ấy, mà là ánh mắt trên người bà ấy!” Thẩm Tiêu mặc kệ cô giãy dụa thế nào, mạnh mẽ lôi kéo cô tránh đến nơi không có lửa.

Thần trí hồ yêu khi thì hỗn loạn, khi thì thanh tỉnh, nó giống như là bị tra tấn đến mức tận cùng, bắt đầu không ngừng dùng đầu va chạm núi đá, ý đồ hủy diệt mắt ký sinh trên người, nhưng ánh mắt kia xảo trá, ảnh hưởng tứ chi cùng ngũ giác của nó, hồ yêu ngược lại đem chính mình biến thành máu tươi đầm đìa!

Lại có Khôi Lỗi mới chạy tới, hơn mười con Khôi Lỗi bóng đen vừa không tiến lên, cũng không lùi về phía sau, bao vây hồ yêu, chỉ chờ nó hấp hối, sẽ mổ bụng lấy yêu đan!

Thẩm Tiêu cực kỳ hận dám Khôi Lỗi này!

Hắn kéo Hứa Tương Vân nói với cô: “Cô xem cho rõ ràng, cô muốn hận, là những thứ này! Hồ yêu là mẫu thân của cô! Chúng nó vì có được yêu đan trong cơ thể mẫu thân cô, cố ý thiết hạ bầy! Làm cho mẫu thân cô phát điên! Nếu thật bị chúng nó đắc thủ, mẫu thân cô sẽ chết! Thanh Sơn thành sẽ chết! Trên đời này vô số thương sinh đều sẽ chết!!!”

Hứa Tương Vân ngơ ngẩn cả người.

Thẩm Tiêu không để ý đến cô nữa, lấy hỏa phù ra lau sạch trường kiếm, sau đó rút kiếm đâm về phía đám Khôi Lỗi kia!

Kiếm sáng như tuyết biến thành một cây roi ánh sáng đốt lửa! Nơi đi qua, tinh hỏa văng khắp nơi! Hỏa tẫn thành tro!

Xa xa hồ yêu vẫn đang giãy dụa, núi lay đất động, vô số núi đá lăn xuống! Thẩm Tiêu bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng “Cẩn thận”, quay đầu lại, Hứa Tương Vân nhào tới, dùng thân thể thay hắn ngăn trở nham thạch lăn xuống!

Hứa Tương Vân!

Mặt đất lại chấn động, cả dãy núi rung chuyển kịch động trong yêu khí!

Thẩm Tiêu ôm lấy Hứa Tương Vân đi tới bờ sông địa thế thấp hơn, lòng bàn tay ướt sũng dính dính, thì ra máu tươi đã nhuộm ướt áo cưới.

Thẩm Tiêu lập tức đặt cô xuống đất, nhanh chóng điểm trúng mấy huyệt vị, giúp cô cầm máu.

Tầm mắt Hứa Tương Vân mơ hồ, khó có thể tập trung, ánh mắt cô mờ mịt nhìn bầu trời đen tối, nhẹ giọng hỏi Thẩm Tiêu: “Đạo trưởng, tôi có phải... sắp chết rồi...”

Chương 100. 1. Thế giới yêu quái (85)

Hắn móc ra quả bách linh cuối cùng, nhét vào miệng cô, ép cô nuốt xuống.

Nhưng Bách Linh Quả dù sao cũng không phải tiên dược, nó chỉ là một loại linh quả có thể tăng lên thể chất, Hứa Tương Vân có thể vượt qua hay không, Thẩm Tiêu một chút nắm chắc cũng không có.

Hứa Tương Vân hỗn loạn, ý thức tan rã, trong miệng lầm bầm nói: “Đạo trưởng, tôi trước kia nói thích anh, kỳ thật là lừa anh...”

Áo cưới trên người cô không cởi ra được, Thẩm Tiêu chỉ có thể dùng tay không vẽ bùa cầm máu dán lên người cô.

Bãi sông phủ kín đá cuội trơn bóng, máu đỏ tươi thấm vào khe đá, từng sợi từng sợi chảy xuôi thành dòng suối nhỏ.

Hứa Tương Vân nói: “Nhưng ôi cảm thấy, ngay tại vừa rồi..... Tôi giống như có một chút, một chút, thích anh.....”

Thẩm Tiêu nghe vậy có chút chua xót, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, thấp giọng nói: “Cô gái ngốc, cô thích chỗ nào là tôi, cô thích tự do vô câu vô thúc, là tiêu sái khoái ý ân cừ, là những thứ cô hướng tới trên người tôi, mà không phải con người tôi.”

“Là như vậy sao...” Hứa Tương Vân thanh âm càng ngày càng yếu ớt, ánh mắt cũng chậm rãi nhắm lại: “Thì ra... Là như vậy a...”

Trong lòng Thảm Tiêu dâng lên cảm giác vô lực mãnh liệt.

Hắn tu tiên là vì để cho thế giới trở nên tốt hơn, nhưng trước mắt lại có một sự sống của một sinh mệnh đang dần dần đi vào tử vong, hắn lại bất lực.

Thảm đạo trưởng!... Thảm đạo trưởng!.....

Xa xa, Hứa Thanh Phong hướng bên này chạy tới, hắn nhìn thấy trên mặt đất Hứa Tương Vân, bước chân không tự giác biến chậm, chân chò không dám tiến lên, hoặc là, hắn đang e ngại đối mặt cái gì.

Thảm Tiêu ôm lấy Hứa Tương Vân, đi tới trước mặt Hứa Thanh Phong.

“Đạo trưởng... tôi, muội muội của tôi cô...” Hứa Thanh Phong há hốc môi, nói không ra lời, ánh mắt nhìn chăm chăm Hứa Tương Vân hôn mê trước mặt.

“Chăm sóc tốt cho cô ấy.” Thảm Tiêu giao Hứa Tương Vân cho hắn, giọng nói trầm thấp: “Có thể tỉnh lại hay không, chỉ có thể dựa vào tạo hóa của cô ấy.”

Hứa Thanh Phong yên lặng ôm lấy Hứa Tương Vân, hốc mắt đỏ lên.

Thảm Tiêu nhìn về phía biển lửa xa xa.

Hồ yêu còn đang giãy dụa trong lửa, từng tiếng hồ khiếu đau đớn màng nhĩ, những ánh mắt ký sinh kia lại biến mất dưới da lông, chặt chẽ cầm lấy gân cốt huyết nhục của nó, không chút nhúc nhích.

Khôi Lỗi vây quanh ở bốn phía đã không còn mấy cái, Lâm Uyên có thể đánh lui Khôi Lỗi không làm thương tổn hồ yêu, lại không cách nào ngăn cản hồ yêu không thương tổn chính mình.

Nó ra sức quay đầu cắn đôi mắt trên vai mình! Ngay cả dây lưng thịt cùng nhau xé xuống!

Xoẹt một tiếng!

Máu bắn ra không phải màu đỏ, mà đen như mực.

Cửu Vĩ Hồ phát ra tiếng kêu rên thê lương, đại yêu ngàn năm lại lưu lạc đến tận đây, yêu tính khát máu trong cơ thể bị kích thích, hai mắt nó đỏ ngầu, móng vuốt sắc bén đập nát núi đá, thân thể thống khổ làm cho nó hận không thể hủy thiên diệt địa!

Thẩm Tiêu nhìn nó, tâm thần run rẩy.

Hắn biết đây là dấu hiệu Cửu Vĩ Hồ muốn nhập ma, một khi hồ yêu nhập ma, chớ nói là lấy yêu đan, chỉ sợ trong phạm vi trăm dặm cũng sẽ không có sinh linh sống sót!

Hắn không trì hoãn nữa, rút kiếm chạy như bay về phía hồ yêu! Vô luận như thế nào cũng phải ngăn cản nó tiếp tục phát cuồng, cho dù ngăn cản không được, ít nhất cũng phải đem nó mang đi cách xa dân chúng địa phương.

Lúc này, Thời Tiện Ngư cười dê chạy tới, kinh hoảng hỏi: “Thẩm đại ca, đã xảy ra chuyện gì, tại sao trong thành lại có hỏa hoạn?”

Thẩm Tiêu lời ít ý nhiều nói: “Hồ yêu trong thành thật ra là phu nhân quận thủ, hiện tại yêu đạo vì đoạt được yêu đan, dùng tà thuật khiến hồ yêu phát cuồng, nếu không đánh thức thần trí, yêu tính của hồ yêu sẽ hoàn toàn mất không chế, tiến tới đại khai sát giới!

Nói xong, hắn cầm kiếm rời đi, cũng không rảnh cùng cô giải thích nhiều hơn.

Chương 101. 1. Thế giới yêu quái (86)

Thời Tiện Ngư lại ngẩn ngơ tại chỗ, hồ yêu sao lại là Hứa phu nhân? Hứa phu nhân là hồ yêu, vậy bà, bà tại sao phải cưới vợ? Bà còn muốn cưới con gái của mình?... Đây là loạn thất bát tao gì?!

“Thầm đại ca! Em đi cùng anh!” Thời Tiện Ngư vội vàng đuổi theo Thầm Tiêu phía trước.

.....

Lửa trong thành càng lúc càng lớn.

Nhà cửa bị thiêu hủy, cỏ cây giữa núi toàn bộ rơi vào biển lửa, cầu treo phía trước đã sớm bị thiêu hủy, Thầm Tiêu trực tiếp bay vọt qua, Thời Tiện Ngư lại không có bản lĩnh đó, dê của cô cũng không có.

Muốn đi qua, cô phải cưới cừu đi đường vòng.

Kỳ thật cho dù đi qua, cô đại khái cũng không giúp được gì, chỉ là liên quan đến tính mạng của Thầm Tiêu và Lâm Uyên, muốn cô nhàn rồi, cô cũng không làm được.

Thời Tiện Ngư vô cùng lo lắng cưới dê đi tới, đi tới một chỗ địa thế sườn núi tương đối cao, từ nơi này có thể thấy rõ ràng giữa liệt hỏa xuyên qua một con Cửu Vĩ Hồ to lớn, nửa bên vai nó tất cả đều là máu chảy đầm đìa, một thân lửa da màu đỏ, lông dính đầy máu tươi, vết thương chỗ chảy xuôi ra màu đen như nước mực, mà chỗ sống lưng bởi vì nhiều lần va chạm núi đá, mơ hồ lộ ra bên trong màu trắng xương sống, dữ tợn và đáng sợ —

Con mắt trên lưng đã bị hồ yêu dùng phương thức tự hại mình đụng đến nát bét, nhưng con mắt trên đầu kia vẫn còn, hồ yêu vì thế phát điên, phá hủy phòng ốc, đập gãy cây cối, cắn nát tất cả vật sống trước mắt mình có thể nhìn thấy!

Thời Tiện Ngư thấy một bóng đen nhảy lên người hồ yêu, là Lâm Uyên! Hắn dùng hết toàn lực bỏ ra con mắt ký sinh trên trán hồ yêu, màu đen nước mực tuôn ra, giây tiếp theo, hắn bị mắt khổng chế bị hồ yêu quăng vào biển lửa!

Trái tim của Thời Tiện Ngư chột thắt chặt!

Hắn hiển nhiên bị thương, rơi vào biển lửa sau một lát lại trồn không thoát, hồ yêu to lớn móng vuốt trước đập xuống, phòng ốc tựa như trong thiêu đốt đồ chơi yếu ớt sụp đổ! Lâm Uyên ra sức chạy ra khỏi đồng hỗn độn, phun ra một ngụm máu tươi! Đột nhiên thất lực quỵ xuống đất!

Xa xa Thời Tiện Ngư nhìn thấy một màn như vậy, sợ lòng dạ ác độc nắm thành một đoàn, giơ tay che miệng của mình, nếu không như vậy, cô chỉ sợ phải điên cuồng hét chói tai lên!

Tro mắt nhìn thấy móng vuốt của hồ yêu vung về phía Lâm Uyên, cô lại bất lực! Mà Thẩm Tiêu còn ở xa xa, bị thể lửa ngăn cản, căn bản không kịp chạy tới!

Nhưng ngay tại một khắc này, ngay tại một giây này! Hồ yêu lại dừng động tác kỳ dị!

Nó thu hồi chân trước, dừng lại trước mặt Lâm Uyên.

Chẳng lẽ hồ yêu đã khôi phục lý trí?

Chẳng lẽ Hứa phu nhân nhận ra Lâm Uyên?

Thời Tiện Ngư chậm rãi buông tay, kinh ngạc nhìn Yêu Hồ và Lâm Uyên xa xa.

Lúc này Thẩm Tiêu rốt cục chạy tới, hắn vừa lộ diện, hồ yêu lại kích khởi cuồng tính, gào thét nhào tới!

Hành động của hồ yêu, hợp với tâm ý của Thảm Tiêu, hẳn muốn dụ hồ yêu đi! Không bảo nó ở trong thành tiếp tục làm loạn!

Nhưng Thời Tiệp Ngư lại lâm vào nghi hoặc.....

Tại sao?

Vì sao hồ yêu nhận ra Lâm Uyên, lại không nhận ra Thảm Tiêu?

Vì sao bọn họ đã giúp nó hủy diệt Ký Sinh Nhân, nó vẫn điên cuồng chẳng phân biệt địch ta như vậy? Là bởi vì yêu tính đại phát, hoàn toàn mất đi lý trí sao?

Thời Tiệp Ngư kinh ngạc nhìn hồ yêu bị Thảm Tiêu dẫn tới xa xa, trong suy nghĩ hỗn loạn, đột nhiên hiện lên cái gì.

“Chẳng lẽ là...” Cô chậm rãi mở to hai mắt: “A... hình như em biết rồi... em, em biết rồi!”

Cô lập tức nắm chặt sừng dê, thúc giục nói: “Mau! Chúng ta đi tìm Hứa đại nhân! Chỉ có Hứa đại nhân mới có thể làm được chuyện này!”

Chương 102. 1. Thế giới yêu quái (87)

Hứa đại nhân giờ phút này còn ở bờ sông, hấn dẫn theo mấy đội nhân mã sơ tán bách tính trong thành, thuyền không đủ, liền chỉ có thể tìm sơn động khác an trí.

Thời Tiện Ngư cười dê tìm được hấn, sốt ruột nói: “Hứa đại nhân! Tôi có việc gấp tìm ông!”

Quận thủ đại nhân trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, đầy mặt mệt mỏi, khàn giọng trả lời: “Thanh Sơn thành gặp đại nạn này, còn có cái gì có thể so với an toàn của dân chúng quan trọng hơn?”

“Hồ yêu trùng tà thuật phát cuồng, hiện tại chúng ta phải mau chóng đánh thức thần trí của nó, nếu không yêu tính một khi tiến thêm một bước không khống chế được, chỉ sợ không chỉ Thanh Sơn thành sẽ xảy ra chuyện, phụ cận thành trì đều sẽ gặp tai ương!”

Thời Tiện Ngư từ trên lưng dê nhảy xuống, kéo Hứa đại nhân qua một bên, lại hạ giọng nói tiếp: “Đại nhân có biết hồ yêu chính là do Hứa phu nhân biến thành không?”

Về mặt Hứa đại nhân khẽ biến sắc, sau đó nhắm mắt gật đầu: “Chuyện đã đến nước này, bản quan tự biết tội không thể tha, phu nhân gặp chuyện không may, bản quan cũng không dám sống tạm, nhưng dân chúng trong thành vô tội, đợi bản quan tiễn nhóm dân chúng cuối cùng, lại cho đạo trưởng một cái công đạo.”

Thời Tiện Ngư vội la lên: “Vừa rồi ta thấy hồ yêu một đường phát điên, duy chỉ có Lâm Uyên ở trước mặt sẽ có một lát thanh tỉnh, Lâm Uyên bây giờ trang phục rất giống Dạ Du đạo nhân, ta đoán Hứa phu nhân tất nhiên là biết Dạ Du đạo nhân, chỉ cần chúng ta đem Dạ Du đạo nhân mang tới trước mặt hồ yêu, rất có thể làm cho nó khôi phục thần trí!”

Hứa đại nhân sững sốt: “Dạ..... Dạ Du đạo nhân?”

Thanh âm Thời Tiện Ngư chắc như đinh đóng cột: “Dạ Du đạo nhân này cùng Hứa phu nhân nhất định có quan hệ dây mơ rễ má, cho nên Hứa phu nhân dù cho hăm sâu điên cuồng cũng sẽ có phản ứng với hắn, Hứa đại nhân có biết Dạ Du đạo nhân giờ phút này người ở nơi nào không?”

Hứa đại nhân kinh ngạc nhìn Thời Tiện Ngư: “Dạ Du đạo nhân... chính là tại hạ.”

“Cái gì?” Thời Tiện Ngư ngạc nhiên, ánh mắt vô thức rơi vào cái bụng tròn trịa của Hứa đại nhân.

Hứa đại nhân hơi cảm thấy khó xử, thấp giọng nói: “Khi đó bản quan tuổi trẻ khí thịnh, sau khi đến Thanh Sơn thành nhậm chức, phát hiện phụ cận có nhiều yêu quái qua lại, tôi đành giả trang một phen, ban đêm ra ngoài trừ yêu, chỉ tiếc học nghệ không tinh, vài lần gặp nạn đều là phu nhân vì tôi thu thập cục diện rối rắm, sau đó Thanh Sơn thành có phu nhân tọa trấn, không còn yêu ma quấy phá, tôi cũng không ra ngoài ban đêm nữa, sau đó, trong thành xuất hiện truyền thuyết Dạ Du đạo nhân.”

Thời Tiện Ngư không nghĩ tới sẽ như vậy, cô nhìn Hứa đại nhân, bụng hết đường xoay sở, “Làm sao bây giờ?... Nếu như ông hiện tại phủ thêm hắc bào, có thể bị Hứa phu nhân nhận ra sao?”

Hứa đại nhân tựa hồ cũng biết mình biến hình lợi hại, đề nghị: “Thanh Phong giống ta lúc còn trẻ, thân hình tướng mạo có vài phần tương tự, có thể cho nó thử một lần.”

“Ông đi cũng có thể giúp đỡ, tâm sự những lời trước kia đã nói, hát những bài hát trước kia đã hát, ông từng viết thơ tình cho phu nhân mình chưa?”

“Đạo trưởng nói có lý.” Hứa đại nhân khom người hành lễ, lập tức xoay người đi tìm Hứa Thanh Phong.

Hứa Thanh Phong vừa đem muối muối đặt xuống, còn muốn giúp phụ thân cùng nhau hộ tống bách tính, biết được phải đi tìm hồ yêu, khó xử nhíu chặt mày: “Nếu chúng ta đều đi, người nơi này làm sao bây giờ?”

Thời Tiện Ngư xưng phong nhận việc: “Ta biết nơi này có một sơn động, rất lớn, rất thích hợp cho người ở!”

Lời đã nói đến nước này, hai cha con lập tức đáp ứng, hai người cùng cười lên Dê sừng lớn, Thời Tiện Ngư tha thiết dặn dò, chạy về phía Thảm Tiêu đi —

.....

Trong núi rừng yên tĩnh, truyền đến một trận tiếng sáo du dương.

Hồ yêu nóng nảy lập tức bị hấp dẫn, theo thanh âm đi tới dưới một gốc cây già.

Chương 103. 1. Thế giới yêu quái (88)

Ngồi trên thân cây, một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào, trong tay hắn cầm một mảnh lá xanh, đặt ở bên môi, thổi ra làn điệu kỳ diệu, tiếng nhạc này, làm cho tâm hồn yêu dần dần an tĩnh lại.

Con quái vật khổng lồ này chậm rãi đến gần.

Mỗi khi tới gần một ít, thân hình sẽ co lại vài tấc, cuối cùng đi tới dưới tàng cây, biến thành một con hồ ly bình thường.

Hồ ly ở dưới tàng cây biến hóa thành một mỹ nữ, lúc này, sau tàng cây lại đi ra một nam tử, cởi trường sam khoác lên người nữ nhân.

Hứa phu nhân sắc mặt tái nhợt nhìn nam tử trước mắt, lầm bầm: “Quen biết ngươi lúc, ngươi cũng là một bạch diện tiểu thư sinh, như thế nào bây giờ biến thành như vậy...”

Hứa đại nhân rất xấu hổ, vì thê tử thắt chặt vạt áo, buộc một cái nút xinh đẹp: “Có phu nhân làm bạn, cuộc sống sung sướng, tự nhiên tâm khoan thể béo.”

Hứa phu nhân cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Cái miệng này không thay đổi chút nào, vẫn mồm mép trơn tru như vậy.”

Bà như bị rút cạn sức lực, nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, nhắm mắt lại: “Mệt mỏi quá... Đưa em về đi...”

Hứa đại nhân ôm lấy bà, cười thở dài: “Phu nhân, chúng ta đã không có nhà.”

Dinh thự Hứa gia, trong trận hỏa hoạn này bị đốt sạch sẽ.

Hứa phu nhân ngẩng đầu, nhìn về phía Thanh Sơn thành cách đó không xa, khói đen cuộn cuộn, ngọn lửa vẫn chưa tắt, bà cùng Hứa Mãnh bỏ ra ba mươi năm tâm huyết, nhưng tại một ngày này, không còn sót lại chút gì.

“Cũng may tất cả mọi người đều bình an, chỉ có mấy người bị trầy da.” Hứa đại nhân ôn hòa cười cười: “Vừa lúc em vẫn không thích kiểu cầu treo, lần này có thể xây dựng lại.”

Hứa phu nhân thần sắc giật mình, thật lâu sau nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Đúng vậy..... Xây dựng lại.....”

Hết thấy, lại muốn làm lại.

Như một kết thúc, cũng như một khởi đầu.

.....

Thanh Sơn thành tiến vào giai đoạn trùng kiến, những thiếu nữ mất tích kia cũng đều đã trở lại.

Ngô Thanh Sơ dưới sự thẩm vấn của Hứa đại nhân và Thẩm Tiêu, đem chính mình an trí mắt mẹ của yêu đạo như thế nào, làm sao nghe theo mệnh lệnh của yêu đạo dùng thiếu nữ luyện đan, làm sao đánh chủ ý lên yêu đan, vân vân và vân vân nói rõ ràng. Hứa đại nhân không có giết hấn, chỉ đem hấn nhốt lại, vĩnh viễn chịu lao ngục tra tấn.

Hứa Tương Vân ý chí cầu sinh bạc nhược, sinh mệnh mấy lần nguy kịch, sau đó Hứa phu nhân bỏ trăm năm tu hành cùng một cái đuôi đưa cho nữ nhi, miễn cưỡng bảo trụ tính mạng, hiện tại đã đem cô đưa vào thâm cốc tiến hành tu luyện. Nếu không muốn làm người, về sau liền hảo hảo học làm yêu đi.

Hứa Thanh Phong đối với chuyện mình là con của hồ yêu vẫn cảm thấy mê man, nhưng lời nói của Hứa đại nhân chắc chắn nói Hứa phu nhân lúc mang thai có bài trừ tất cả yêu tính, cho nên, hấn là một người chân chân chính chính. Chỉ là muội

muội hấn tương đối đặc thù, thân thể là người, tâm lý lại thích cùng tiểu yêu kia chơi đùa, luôn muốn đi ra ngoài chơi.

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên đều bị thương ở mức độ khác nhau, sau khi tịnh dưỡng vài ngày ở Thanh Sơn thành, Thẩm Tiêu đưa ra cáo từ.

Vợ chồng Hứa thị không giữ lại, lúc ly biệt, Hứa phu nhân đưa cho bọn họ mỗi người một sợi lông hồ, nói: “Các người hủy diệt mắt mẹ, yêu đạo kia tất sẽ tìm cơ hội trả thù, nếu gặp phải nguy hiểm, liền đem nắm lông này lấy ra...”

Thời Tiệp Ngư tò mò hỏi: “Sau đó bà sẽ tới cứu chúng tôi?”

Hứa phu nhân thản nhiên nhìn cô một cái, ngữ khí bình thường nói: “Không, nhưng chỉ cần đánh dấu ấn của ta lên người đối phương, sau này ta gặp, có thể giúp các người báo thù.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Cô cúi đầu nhìn lông trong tay, tâm tình có phần vi diệu: “Cái này... cái này cũng rất thực dụng, cảm ơn.”

Hứa phu nhân thối lui đến ven đường, nhìn bọn họ, “Nếu có duyên, sẽ gặp lại, chư vị, thuận buồm xuôi gió.”

Còn có một chút kịch bản, liền muốn tiến vào thế giới tiếp theo.

Chương 104. 1. Thế giới yêu quái (89)

Sau khi rời khỏi Thanh Sơn thành, ba người tiếp tục hướng Linh Sơn xuất phát.

Trên đường Thẩm Tiêu trở nên trầm mặc rất nhiều, thường xuyên một mình nhìn phương xa trầm tư, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn.

Tâm tình của Thời Tiệp Ngư cũng dần dần sa sút.

Bởi vì cái gọi là từ giản nhập dễ xa xỉ, từ xa nhập tiết kiệm khó, ở trong Hứa phủ có ăn có uống, ngay cả nước tắm cũng là người hầu trong nhà đun nóng đưa tới, còn hiện tại lại trèo đèo lội suối, tiến vào thời kỳ khắc khổ.

Lâm Uyên nhìn ra cô buồn bực không phấn chấn, từ đó về sau mỗi ngày khi ra ngoài dò đường liền có thêm một công việc hạng nhất, đó chính là tìm kiếm nơi có thể tắm rửa.

Rời khỏi Thanh Sơn thành ngày thứ năm, thời tiết đặc biệt nóng bức, Thời Tiệp Ngư gửi được trên người mình mơ hồ tản mát ra mùi mồ hôi, hoài nghi mình nếu không tắm rửa, thật có thể biến thành một con cá muối.

Thật ra bản thì bản một chút đi, đi ra ngoài, điều này vốn khó tránh khỏi, chỉ là hai người đàn ông bên cạnh vẫn duy trì sự khoan khoái sạch sẽ, cô liền có vẻ đặc biệt...

Cô còn cố ý gửi qua Lâm Uyên, trên người người ta chỉ có mùi cỏ cây, mùi hôi thối gì cũng không có.

Lại nói tiếp, cô thật sự phải cảm ơn Thẩm Tiêu đã cho cô ăn Bách Linh Quả, thanh trừ một phần dơ bẩn tích tụ trong cơ thể, nếu không ở thời tiết này, đừng nói năm ngày không tắm, chỉ sợ hai ba ngày cô cũng đã thiu rồi.

Thời Tiệp Ngư cười trên người dê, sờ sờ lông dày trên cổ dê, trong lòng cảm thán: Thế đạo gì chứ, ngay cả dê cũng sạch sẽ hơn ta.

Lâm Uyên từ xa khiêng về một mảnh lá cây lớn, vài bước đi tới trước mặt Thời Tiệp Ngư, giơ phiến lá rộng lớn giúp cô che nắng, nói: “Phía trước có thác nước.”

Thời Tiệp Ngư nhất thời mừng rỡ: “Dưới thác nước nhất định mát mẻ, em muốn đi!”

Thẩm Tiêu cũng mỉm cười, dịu dàng nói: “Chạy dưới ánh mặt trời quả thật vất vả, chúng ta xuống thác nghỉ ngơi một chút đi.”

Ba người nhất trí, đổi hướng đi về phía thác nước.

Dọc theo đường đi, Thời Tiệp Ngư cao hứng bưng bưng, không ngừng hỏi thác nước kia có xa hay không, thác nước kia có lớn hay không, phía dưới thác nước có thể tắm rửa hay không, trong nước có cá hay không, cá có thể ăn hay không.

Lâm Uyên nói không xa, lớn, có thể, có, phải bắt.

Thẩm Tiêu không quan tâm những thứ này, chỉ cẩn thận quan sát hoàn cảnh bốn phía, dặn dò: “Khí tức xung quanh khác thường, phỏng chừng sẽ có yêu vật qua lại, lúc các em đi qua cẩn thận một chút.”

Thời Tiệp Ngư cùng Lâm Uyên miệng đầy đáp ứng.

Đến nơi, Thời Tiệp Ngư phát hiện thác nước này tuy rằng không cao, nhưng lượng nước dồi dào, hoàn cảnh xung quanh cũng rất sạch sẽ, vô cùng hài lòng.

Cô từ trong bao quần áo lấy ra quần áo thay giặt, chuẩn bị tắm rửa. Hành lý ban đầu đã sớm bị đốt sạch, bộ quần áo này là Hứa phu nhân gọi người làm lại cho cô.

Lâm Uyên đi đến khu rừng phụ cận bề một cành cây dài rắn chắc, sau khi trở về ngắm mấy con cá đen ở khu vực nước nông, muốn bắt mấy con cho Thời Tiệp Ngư ăn.

Thẩm Tiêu vừa nhìn tư thế này, liền biết thời gian nghỉ ngơi khẳng định không ngắn, liền tìm một mảnh đất bằng phẳng khô ráo, như cũ, nhóm một đồng lửa, thuận tiện đợi lát nữa bọn họ nướng cá ăn.

Cách đó không xa, Lâm Uyên một gậy hướng mặt nước đập xuống, bắn lên bọt sóng thật cao!

Nhưng đợi đến khi mặt nước yên tĩnh, một con cá cũng không nhìn thấy.

Với thân thủ Lâm Uyên, loại tình huống này cũng không thường thấy, hần hơi nhúu mày, dọc theo bờ đi vài bước, nhắm vào một khu vực có cá, lần nữa giơ nhánh cây trong tay lên.

Nhưng mà hần vừa mới giơ cành cây lên, những con cá đen thui kia lập tức bơi không thấy bóng dáng.

Cá ở đây rất nhạy bén, nếu không có lưới thì rất khó bắt được.

Lâm Uyên đứng ở bên bờ, nhất thời có chút rầu rĩ, nếu như bắt không được cá, đợi lát nữa lấy cái gì cho Thời Tiệp Ngư ăn? Lúc cô ở Hứa gia, một ngày sớm muộn gì cũng ăn hai bữa cơm, buổi trưa ăn điểm tâm, buổi chiều ăn hoa quả, buổi tối có lúc đói bụng, còn có thể uống chén trà hoa lột dạ, tính sơ qua một ngày thế nào cũng phải ăn năm bữa.

Chương 105. 1. Thế giới yêu quái (90)

Mấy ngày nay cô không được ăn cơm tử tế, Lâm Uyên thật sự lo lắng cô sẽ bị đói.

Hắn nắm cành cây, đứng ở bên bờ suy nghĩ một chút.....

Cá chỉ biết trốn sâu trong nước, nếu như khí lực của hắn lớn hơn một chút, để cho lực độ xuyên thấu qua mặt nước đến dưới nước, không phải vẫn có thể đem cá chần ngát xiủ sao?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức xoay người, trực tiếp đi trong rừng đôi nhánh cây thô, lại trở lại bờ nước — đàn cá nhao nhao kinh đi, Lâm Uyên làm như không thấy, dùng toàn thân khí lực, nắm chặt cành cây ngã đánh mặt nước!

Bùm!

Bọt nước bắn lên gần sáu mét! Con cá bơi sâu bị lực đạo hung mãnh này nổ tung, từng con bay lên không trung, sau đó như mưa rơi lả tả bốn phía.

Thẩm Tiêu nhìn con cá đầy đất, bất đắc dĩ cong khóe miệng: “Trở về đi, đủ ăn rồi.”

Lâm Uyên thần sắc lạnh lùng, nhìn chằm chằm mặt nước chưa bằng sóng nói: “Không thể quay về.”

Hắn cảm giác được dưới nước có cái gì đó, tựa hồ bởi vì vừa rồi hắn làm một cái gì đó bị kinh động, hiện tại đang dần dần bơi về phía bờ.

Thẩm Tiêu cũng cảm thấy không thích hợp, nhưng sau khi phát hiện yêu khí của vật kia kém xa Lâm Uyên, nhú mày dần

dần hạ xuống, tiếp tục đả tọa nghỉ ngơi.

Dưới nước, bóng đen chậm rãi nổi lên mặt nước.

Chợt liếc mắt nhìn lại, giống như một đoạn cầu gỗ từ dưới nước trôi lên, nhìn kỹ mới phân biệt được hình dáng - vảy cứng rắn, tứ chi trắng kiêu, mắt dựng thẳng, cùng với một cái miệng rộng chầu máu đang hướng Lâm Uyên mở ra!

Chỉ từ vẻ ngoài liền có thể phán đoán ra, đây nước quái vật này có lực lớn vô cùng, hợp lực kinh người!

Lâm Uyên nhảy lên lưng thủy quái, trực tiếp cầm cây đâm xuống cổ! Gậy gộc xuyên qua một tầng tảo xanh cùng nước bùn thật dày, đâm lên lân giáp kiên cố không thể phá vỡ, trong nháy mắt toàn bộ bể gãy!

Lâm Uyên bất mãn nhíu mày, trong lúc thủy quái vẫy đuôi giãy dụa nhảy lên bờ.

Thẩm Tiêu rút bội kiếm phía sau ra, ném qua, Lâm Uyên giờ tay tiếp được, lúc này thủy quái kia vừa vặn há to miệng nhào tới, hắn không chút suy nghĩ liền đem kiếm đâm vào cổ họng thủy quái!

Lật tay khuấy, lại đâm vào chỗ sâu, xuyên thẳng cơ quan nội tạng!

Thủy quái lập tức mất mạng!

Lâm Uyên nhanh nhẹn rút kiếm, mang theo một dòng máu tươi, sau đó cầm kiếm đi bên bờ nước rửa sạch sẽ, trả lại cho Thẩm Tiêu.

Con thủy quái này yêu khí thấp bé, nhưng cái đầu thật không nhỏ, Lâm Uyên lấy dao găm ra, đi một vòng quanh thủy quái, lân giáp trên lưng quá cứng không tiện xuống tay, cuối cùng hắn chọn trúng chân, cắt một miếng thịt chân sau, lột da

bỏ gân, cắt thành mấy miếng, xâu trên cành cây, chuẩn bị lát nữa nướng cùng cá.

Lại nói tiếp, thanh chủ tử này vẫn là Thời Tiệp Ngư đưa cho hắn, không biết là vật liệu gì, dùng không thuận tiện bằng móng vuốt của hắn, nhưng là phần lễ vật thứ nhất, hắn rất quý trọng.

Hắn cũng muốn tặng quà cho cô, nhưng tặng cái gì cho phải đây?

Lâm Uyên nghĩ tới đây, không khỏi cảm thấy ảo não, chính mình quả nhiên vẫn là quá sơ ý, lại chưa từng nghĩ tới vì cô chuẩn bị lễ vật, thật sự là không nên.

Lúc này, lúc tắm rửa xong Thời Thiệp Ngư đã trở lại.

Xa xa có thể nhìn ra cô bước đi nhẹ nhàng, tâm tình vô cùng tốt, khoác một đầu tóc dài ướt sũng, gương mặt hồng nhuận khỏe mạnh, phát tay áo lúc suy sụp đến trên vai, lộ ra tuyết trắng da thịt, trắng nõn ở trước mắt hắn quơ quơ —

“Em nghe thấy động tĩnh thật lớn, có phải có cá ăn rồi không?” Thời Tiệp Ngư cao hứng hỏi.

Lâm Uyên cười gật đầu, giơ xiên thịt trong tay lên nói: “Đợi ướp một chút, nướng chín ăn.”

Thời Tiệp Ngư nhìn thấy thịt trong tay hắn, ngẩn người, dư quang thoáng nhìn quái vật khổng lồ bên cạnh, nhất thời chấn động!

“Trời ạ.” Cô trở mắt nhìn chằm chằm con thủy quái đã chết kia: “Vừa rồi cách xa không thấy rõ, em còn tưởng rằng là khối gỗ, đây là cái gì?... Là cá sấu sao?”

Chương 106. 1. Thế giới yêu quái (91)

Quái vật này lớn lên giống cá sấu, lại không giống cá sấu, miệng cá sấu dài hơn, cũng không có lân giáp cứng rắn như vậy.

Thời Tiện Ngư không khỏi nhớ tới bức tranh quái vật Hứa Tương Vân vẽ kia, tên là gì nhỉ?

Cô không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rõ cái gì Miêu Nhi Sơn, Vô Danh Hà.....

Tóm lại, hi vọng không phải a, Hứa Tương Vân vẫn muốn tận mắt nhìn xem bộ mặt thật của yêu quái này, nếu biết yêu quái đã bị người ăn, còn không phải tức chết?

Bụng phát ra tiếng kêu ùng ục, cơm khô trước mặt, Thời Tiện Ngư không nghĩ gì khác, từ trong tay Lâm Uyên cầm lấy thịt xiên, cùng hân nướng thịt.

Trước kia loại chuyện này cô vô cùng xa lạ, hiện giờ thường cắm trại dã ngoại, kỹ thuật nướng thịt của cô tăng tấp tễng lên, ngay cả Lâm Uyên cũng dần dần quen ăn loại thức ăn này.

Hai người một người mổ cá một người rắc muối, phối hợp hài hòa, rất nhanh hai người bọn họ cắm đầy một vòng cá nướng bên đống lửa, phía trên cùng là một chuỗi thịt cá sấu, tóm lại đều là cá, toàn bộ tiệc cá.

Nhưng mà khói bếp đưa khách không mời mà đến tới.

Thẩm Tiêu nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở miệng: “Có người tới.”

Thời Tiệp Ngư sững sờ, sau đó nhìn con cá sắp nướng xong: “VẬY... chúng ta, bỏ đi?”

Có chút luyến tiếc, thịt cũng sắp nướng xong rồi, lúc này đi, ăn ngon thiệt thòi a.

Thẩm Tiêu lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao, người tới không có ác ý, hai người tiếp tục đi.”

Thời Tiệp Ngư yên lòng, đồng thời lại có chút tò mò, căn cứ vào kinh nghiệm tích góp từng tí một của cô ở thế giới này, chủ động tìm tới cửa, hoặc là yêu quái mưu đồ bất chính, hoặc là khổ chủ cần bọn họ trừ yêu.

“Thẩm đại ca, người tới là ai vậy?” Thời Tiệp Ngư tò mò hỏi.

Thẩm Tiêu cười nhìn cô một cái: “Còn chưa xác định, nhưng không cần lo lắng, nếu gặp nguy hiểm, Lâm Uyên còn nhạy cảm hơn cả chúng ta.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, lại quay đầu hỏi Lâm Uyên: “Anh có cảm thấy không? Thẩm đại ca nói có người tới.”

Lâm Uyên cầm xiên thịt, nghiêm túc lật mặt đúng giờ, trả lời: “Rất nhiều người.”

Thời Tiệp Ngư phát hiện hai cái lỗ tai lông xù trên đỉnh đầu hẳn còn giật giật, như là thật sự nghe thấy động tĩnh gì đó. Là tiếng bước chân xa xa sao?

Thẩm Tiêu và Lâm Uyên đều không vội, cô cũng không vội, tiếp tục nghiêm túc nướng thịt nướng cá.

Cũng không lâu lắm, trong rừng cây ở bờ bên kia quả nhiên đi ra bảy tám người, có nam có nữ, thậm chí còn có mấy người, rõ ràng không phải người.

Cô nghe thấy trong đó có một nam nhân lùn như người lùn nói: “Chúng ta tới chậm, Hồ Giao thú đã bị bọn họ ăn...”

Một tráng hán nửa thân treo đầy dây leo nói: “Chưa ăn hết, còn thừa nhiều như vậy.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Không phải nói không có ác ý sao? Sao lại cướp cá của cô?

Trong những người này, có một nữ tử thân hình cao gầy mềm mại, mở miệng nói: “Mục đích chuyến đi này của chúng ta là trợ giúp Cảnh vương điện hạ thanh trừ chương ngại hành quân, nếu có thể có được Hồ Giao thú thì cố nhiên tốt, không có được, ít nhất cũng phải có thể bảo đảm an toàn cho dân chúng phụ cận.”

Cô vừa lên tiếng, Thời Tiện Ngư lập tức kinh hãi, bởi vì giọng nói của nữ nhân này, thật sự là quá dễ nghe!

Dễ nghe động lòng người giống như đang ca hát, cảm giác nghe cả đời cũng sẽ không chán!

Nữ nhân nhìn lại, hướng Thời Tiện Ngư lộ ra ý cười thân thiện.

Hai má Thời Tiện Ngư không chịu thua kém đả đả nóng lên, bởi vì nữ nhân này không chỉ có thanh âm dễ nghe, bộ dạng cũng thật xinh đẹp!

Dư quang của cô thoáng nhìn Thẩm Tiêu, phát hiện hắn cũng sững sờ nhìn cô gái bên kia sông.

Thời Tiện Ngư thoáng kinh ngạc, chớp mắt.

Thì ra Thẩm đạo trưởng thích loại hình này sao? Lúc trước Hứa Tương Vân truy chặt như vậy, hắn cũng không có buông lỏng miệng, hiện tại lại nhìn người khác xuất thần nha, thật ngạc nhiên~

Chương 107. 1. Thế giới yêu quái (92)

Ở bờ bên kia nữ nhân tự báo gia môn nói: “Tại hạ An Dao, ta cùng đồng bọn phía sau ta, là thám báo dưới trướng Cảnh vương, ngoại trừ thăm dò tình hình giao thông, cũng phụ trách thanh trừ yêu ma, để bảo đảm an nguy cho dân chúng phụ cận. Hồ Giao thú này đã thương gần trăm người, hiện giờ bị các người diệt trừ, dân chúng nếu biết việc này, nhất định vô cùng cảm kích.”

Thẩm Tiêu chăm chú nhìn đôi phương, một hồi lâu cũng không có phản ứng.

Lâm Uyên cũng ít nói.

Thời Tiện Ngư đành phải kiên trì hàn huyên với đôi phương: “Không cần khách khí, chúng tôi cũng chỉ đi ngang qua, tình cờ gặp nhau mà thôi.”

An Dao nữ nhân lại nói: “Thịt Hồ Giao thú nếu để cho người ta ăn, có thể tăng cường lực lượng, cải thiện tai mắt, không biết các người có thể hay không, bán cho chúng ta một ít thịt?”

Hả?

Thời Tiện Ngư chần chờ nhìn về phía thi thể Hồ Giao thú bên bờ sông.

Một đầu yêu quái lớn như vậy, cô căn bản không ăn hết, hơn nữa thời tiết này muốn dự trữ thức ăn cũng không thực tế, không cho bọn họ, đặt ở chỗ này cũng là lãng phí, bằng không...

“Người sau khi ăn quả thật có thể tăng cường sức mạnh, nhưng tôi thấy các vị, hình như không có ai... là người?” Thảm Tiêu rút cục hoàn hồn, khôi phục bộ dáng lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Tại hạ Thảm Tiêu, mạo muội hỏi một câu, các vị định xử lý những miếng thịt này như thế nào?”

“Đương nhiên là mang về quân doanh, làm thành canh thịt phân phát cho binh lính ăn.”

Giọng nói của An Dao du dương mà dịu dàng, cho dù nội dung khô khan từ trong miệng cô nói ra, cũng làm cho người ta nhin không được mà tĩnh tâm lắng nghe.

“Hôm nay thiên hạ đại loạn, lê dân gặp nạn, đế vương tinh chậm chạp không thể trở về vị trí cũ, mà Cảnh vương cơ trí anh minh, thâm nhân hậu trạch, không thể nghi ngờ là nhất thống thiên hạ giai nhân tuyền, nếu có thể trợ giúp Cảnh vương đăng thượng đế vị, chính là vô lượng công đức. Chư vị nếu nguyện ý, ta có thể giới thiệu các người gia nhập Cảnh vương quân, Cảnh vương có lòng tiếc tài, tất sẽ đối xử tử tế với các người.”

“Không cần.” Thời Tiện Ngư vội nói: “Chúng ta còn phải đi...”

Còn muốn đi Linh Sơn, sẽ không xen vào những chuyện tranh quyền đoạt lợi này của nhân gian.

Cô còn chưa nói hết nửa câu, đã bị Thảm Tiêu ngăn lại: “Chúng ta còn có chuyện khác phải làm, đa tạ ý tốt.”

Thời Tiện Ngư ngẩn người, nhìn về phía hấn.

An Dao nghe vậy nói: “Đã như vậy, ta cũng sẽ không ép buộc người khác, Hồ Giao thú này.....”

Thảm Tiêu nói: “Cảnh vương quan tâm lê dân, Hồ Giao thú liền tặng cho hấn.”

An Dao suy nghĩ một chút, lấy từ trong ngực ra một vật, ném tới.

Thẩm Tiêu đưa tay tiếp được, phát hiện là một lệnh bài vàng.

“Vô công bất thụ lộc, không thể lấy không đồ của các người, đây là lệnh bài của ta, cầm lệnh bài này liền có thể đi lại ở trong Cảnh vương quân.” An Dao nói: “Nếu cần trợ giúp, tùy thời vào trong quân tìm ta, ta sẽ đem hết khả năng trợ giúp các người.”

Cô nói xong, liếc mắt nhìn tráng hán khổng lồ treo đầy dây mây kia, ánh mắt ý bảo đối phương động thủ.

Tráng hán gật gật đầu, sau lưng lập tức vươn ra hai cây mây thật dài, giống như roi vung tới, vững vàng cuốn lấy Hồ Giao thú bên bờ! Sau đó vèo một tiếng, con yêu quái khổng lồ kia liền đến bên kia bờ sông!

Cáo từ.

An Dao đứng đối diện chấp tay với bọn họ, sau đó mang theo một đám người rời đi.

Thật sự là đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Thời Tiện Ngư cẩn thận dò xét vẻ mặt Thẩm Tiêu, nhìn không được hỏi: “Thẩm đại ca, có phải anh... quen cô gái vừa rời không?”

Thẩm Tiêu thu hồi ánh mắt, cười với cô, thẳng thắn trả lời: “Đúng vậy, biết.”

Dừng một chút, lại nói: “Nhưng cô ấy không nhận ra anh.”

Trong lòng Thời Tiện Ngư cảm thấy nghi hoặc, nhìn không được âm thầm suy đoán Thẩm Tiêu và An Dao kia có quan hệ gì, nhưng Thẩm Tiêu đã khôi phục bình thường, hẩn như

không có việc gì cầm lấy một xâu thịt, đưa cho cô: “Nướng xong rồi, mau ăn đi.”

Chương 108. 1. Thế giới yêu quái (93)

Sự chú ý của Thời Tiệp Ngự, rất nhanh trở lại thịt nướng.

Vừa rồi người ta có nói, đồ ăn này ăn vào có thể tăng cường lực lượng, cải thiện tai mắt, cô rất cần.

Sau Bách Linh Quả, Thời Tiệp Ngự lại ăn được thứ tốt.

Sau khi ăn xong, Thẩm tiêu diệt đồng lửa, Lâm Uyên vẫn phụ trách thu dọn như cũ, ném mảnh xương ăn thừa xuống sông, vết máu gần đó cũng dùng nước rửa sạch.

Mặc dù thực lực của bọn họ, có yêu quái tới cũng không cần sợ hãi, nhưng lưu lại khí tức để tránh rước lấy phiền toái, cơ hồ là trên mảnh đất này tất cả sinh linh bản năng.

Thời Tiệp Ngự ăn uống no đủ, sờ sờ dạ dày hơi phồng của mình.

Cũng không biết khi nào cô mới có thể tăng cường lực lượng, là ăn xong lập tức có hiệu lực? Hay là cần tiêu hóa tiêu hóa?

Thời Tiệp Ngự nhìn thấy một tảng đá bên cạnh, lại cúi đầu nhìn nắm đấm của mình...

Nếu không, thử xem?

Cô hít sâu một hơi, giơ nắm đấm lên, đang định vung ra thì bị Lâm Uyên ngăn lại.

Lâm Uyên trên mặt tràn đầy sự không đồng ý, cau mày nói: “Tay sẽ đau.”

Thời Tiện Ngư nghe xong thoáng chân chờ, ngẫm lại cũng đúng, chỉ là thử khí lực mà thôi, không cần thiết chơi lớn như vậy, trước tiên tìm một người thử xem là được.

Cô lại nhắm chuẩn một thân cây nhỏ bên cạnh, chuẩn bị dùng thân cây để thử sức tay.

Lâm Uyên lại ngăn cô lại, dường như ngay cả thân cây hắt cũng ngại cứng, cầm nắm đầm nhỏ của cô ấn vào bụng mình, ý bảo cô đầm nơi này.

“A...” Thời Tiện Ngư do dự, ngược mắt nhìn hắt: “Nếu đánh đau anh thì sao?”

Trong mắt Lâm Uyên tràn đầy cung chiều, mỉm cười lắc đầu: “Sẽ không đau.”

Thời Tiện Ngư bĩu môi, có chút mất hứng: “Cho dù em không có bản lĩnh, đánh không đau anh, anh cũng không thể nói thẳng ra a, anh nói ra đã kích thích tích cực của người ta.”

Lâm Uyên lộ vẻ hoảng hốt, vội giải thích: “Ý anh là, em sẽ không đau.”

Thời Tiện Ngư hồ nghi nhìn chằm chằm hắt trong chốc lát, lường trước hắt hắt là sẽ không hoa ngôn xảo ngữ, liền không so đo nữa, nghiêm túc giờ nắm đầm lên, nhắm vào bụng hắt, dùng sức đánh qua!

Bùm!

Cơn đau dữ dội lan dọc theo khớp ngón tay đến cổ tay và sau đó là khuỷu tay!

Thời Tiện Ngư sắc mặt biến xanh, chỉ cảm thấy nửa cánh tay mình sắp phế đi!

Vì sao bụng của hắt cứng như thép?

Cô còn không bằng ném đá!

Nước mắt hung hăng nổi lên, hốc mắt đỏ bừng trong chớp mắt, cô cũng không liếc Lâm Uyên một cái, trực tiếp ôm lấy cánh tay của mình bỏ đi tìm Thẩm Tiêu!

“Thẩm đại ca!.....”

Thời Tiện Ngư đau đến mức nước mắt rơi lộp bộp.

“Tay của em còn có thể cứu sao?”

Thẩm Tiêu không khỏi bật cười: “Anh nói này, sao hai người liếc mắt đưa tình còn làm mình bị thương?”

Thời Tiện Ngư yên lặng rơi lệ.

Lâm Uyên vẽ mặt luống cuống.

Thẩm Tiêu thở dài, nhìn tay Thời Tiện Ngư, bất đắc dĩ nói: “Lên đường trước đi, xem có thể tìm được thảo dược hay không.”

Thời Tiện Ngư nước mắt lưng tròng hỏi: “Nếu không tìm thấy thảo dược thì sao?”

Thẩm Tiêu nói: “Xương của em không bị thương, cho dù không bồi thuốc, bốn năm ngày sẽ khỏi.”

Thời Tiện Ngư nghe xong càng chua xót, cô cư nhiên phải đau bốn năm ngày! Mấu chốt nhất chính là, bị thương vẫn là cái tay phải!

Lâm Uyên vừa hối hận vừa lo lắng nhìn cô: “Anh, anh đi tìm thuốc.”

“Đương nhiên là em đi tìm.” Thẩm Tiêu cười vỗ vai cậu: “Đi thôi, xuất phát.”

Nơi hoang vu sinh trưởng đủ loại thực vật, muốn tìm được thảo dược đặc biệt, cũng không dễ dàng, bắt quá ba người không cần thời gian gấp, thả chậm tốc độ, vừa đi vừa tìm.

Bọn họ đi tới một chỗ sườn núi, phát hiện rừng cây phía trước cò xí cao cao đứng sừng sững, trên cò xí vẽ đồ đằng cổ đại, ở trong gió mãnh liệt vũ động, mà phía dưới cò xí, là vô số lều trại cùng chiến mã.

Liên tưởng đến mấy quái nhân gặp giữa trưa kia, bọn họ hiện tại nhìn thấy, chắc hẳn chính là quân đội của Cảnh Vương.

Chương 109. 1. Thế giới yêu quái (94)

Thời Tiện Ngư biết Thẩm Tiêu không thích giao tiếp với quân đội, hỏi: “Chúng ta phải đi đường vòng sao?”

Thẩm Tiêu nhìn xa xa, một lát sau hoàn hồn, gật đầu nói: “... Đi vòng đi.”

Ba người cố ý cách nơi quân đội hạ trại xa một chút.

Nhưng có đôi khi duyên phận rất kỳ diệu, càng là muốn tránh đi, lại càng tránh không thoát, đi không bao lâu, bọn họ lần nữa gặp An Dao, lần này bên người cô chỉ đi theo hai ba cái binh lính bình thường.

“Là các người?” An Dao từ xa đã phát hiện bọn họ, kinh ngạc đi tới: “Các người làm sao lại tới nơi này?”

Thẩm Tiêu trả lời: “Đi ngang qua đây.”

Dừng một chút, lại liếc tay Thời Tiện Ngư, nói: “Thuận tiện tìm thảo dược cho cô ấy.”

An Dao nhìn về phía Thời Tiện Ngư: “Dược vật quân doanh hiện tại cũng thập phần khan hiếm, bất quá chúng ta có một đội trinh sát dò xét hướng đông nam có phiến sơn cốc, trong sơn cốc sinh trưởng rất nhiều thảo dược, các người muốn tìm thảo dược, có thể đi nơi đó nhìn xem.”

Thẩm Tiêu chấp tay với cô: “Đa tạ.”

An Dao suy nghĩ một chút, lại nói: “Thôi, ta dẫn các người qua đó, xung quanh đây có rất nhiều binh lính theo dõi, các

người liễu lĩnh đi qua, có thể sẽ bị coi là gian tế của quân địch.”

Ba người Thảm Tiêu không tiện từ chối, liền nói thêm một tiếng cảm ơn.

Bọn hấn một đường đi qua, quả nhiên lục tục gặp phải mấy chỗ lính gác, hơn nữa binh lính phối trí cùng An Dao giống nhau, đều là một dạng tu sĩ mang theo mấy cái binh lính nhân loại.

Thảm Tiêu im lặng nhìn, đợi đến chỗ không người, hỏi An Dao: “Trong quân hình như có rất nhiều người tu hành?”

An Dao ở phía trước dẫn đường, nghe được hấn hỏi như vậy, ngoái đầu nhìn lại cười cười: “Ta biết người muốn nói cái gì, người tu hành hấn là dốc lòng tu luyện, không hỏi phạm trần tục sự, nhưng như hôm nay đại loạn, sinh linh đồ thán, ta cho rằng, vô luận là yêu thú dị tộc, hay là tu sĩ nhân loại, đều nên vì hôm nay mà tận một phần tâm lực của mình, lại nói quốc sư Đại Lương quốc am hiểu tà thuật, binh lính bình thường đối trận không khác gì dê vào miệng cọp, trong quân nếu có tu sĩ trợ trận, cũng có thể nhiều hơn vài phần thắng.”

Thảm Tiêu như có điều suy nghĩ, trầm mặc không lên tiếng.

An Dao mỉm cười nhìn hấn một cái, nói tiếp: “Các người có thể thoải mái giải quyết Hồ Giao thú, đủ để nói rõ thực lực phi phạm, không ngại suy nghĩ lại một chút?”

Lần này Thảm Tiêu không trực tiếp từ chối, thản nhiên nói: “Được điện hạ đề ý, tại hạ sẽ suy nghĩ.”

An Dao cười cười, không khuyên nhiều nữa, tiếp tục dẫn đường.

Thời Tiện Ngư đi theo phía sau cô và Thảm Tiêu, người phụ nữ này quá xinh đẹp, bóng lưng cũng khiến người ta say

mê, đến nỗi ánh mắt Thời Tiệp Ngư lưu luyến về trang sức và quần áo của đối phương.

Trang sức tóc là vàng, xiêm y là bạc trắng, trong áo ngoài mỏng manh khoác một bộ váy dài màu xanh lam, theo cô đi lại, đáy váy thường thường lộ ra lông vũ màu tím sáng, nhẹ nhàng phiêu dật cực kỳ.

Cô thật sự rất đẹp, nhưng so cùng Hứa phu nhân thì cái loại này lãnh diễm bất đồng, càng giống trong rừng rậm tĩnh linh, giờ tay nhắc chân, không nhiễm phàm trần thông thấu cảm giác.

Đi tới đi lui, một sợi lông vũ nhẹ nhàng bay xuống mặt đất.

Thời Tiệp Ngư ngẩn người, bật thốt lên: “An Dao cô nương, đồ của cô rớt rồi.”

An Dao dừng bước, nghi hoặc quay đầu lại.

Thời Tiệp Ngư chỉ vào lông vũ trên mặt đất nói: “Từ trên quần áo cô rơi xuống.”

An Dao mỉm cười: “Không sao, ta là Thanh Điều nhất tộc, mỗi ngày đều rụng một ít lông vũ.”

Thời Tiệp Ngư: “Cái gì là..... Thanh Điều nhất tộc?”

Chương 110. 1. Thế giới yêu quái (95)

Thẩm Tiêu nói: “Thanh Điều tộc xuất thân từ Linh Sơn, cùng thuộc yêu thú như Lâm Uyên. Nghe đồn người Thanh Điều tộc mang huyết mạch Phượng Hoàng, cực kỳ cao quý, lại giỏi ca múa, thường xuyên đi khắp nhân gian truyền xướng các loại ca dao.”

An Dao cười cười: “Đúng vậy, nhưng mấy năm nay xung quanh chiến loạn liên tục, ca dao có thể ghi lại càng ngày càng ít.”

Thẩm Tiêu nhớ lại những gì mình đã trải qua mấy năm nay, cũng không khỏi thấp giọng cảm thán: “Đúng vậy, ca dao Thanh Điều càng ngày càng ít nghe.”

An Dao hỏi hần: “Thẩm đạo trưởng từng gặp đồng tộc của tôi chưa?”

Thẩm Tiêu trầm mặc một hồi, chậm rãi lắc đầu: “Chưa từng.”

An Dao lại cười: “Vừa rồi nghe giọng anh quen thuộc, cho rằng anh từng nghe đồng tộc của tôi hát.”

Thẩm Tiêu vẫn trầm mặc như cũ.

Hần bình thường nói cũng không tính là nhiều, nhưng cũng không đến mức giống như bây giờ toàn bộ đều buồn bực.

Thời Tiện Ngư đi theo sau hai người này, mơ hồ ngửi được mùi bát quái.

Ánh mắt của cô liếc đến thanh kiếm sau lưng Thẩm Tiêu, nhớ rõ Kiếm Tuệ là dùng mấy sợi lông vũ làm thành, hiện tại chuôi kiếm lại trụi lủi, không có bất kỳ trang sức nào.

Trong lòng Thời Tiệp Ngư miên man bất định, thế nhưng không biết đáp án, lòng hiếu kỳ giống như con mèo nhỏ cào trong lòng, khó chịu đến mức ngay cả tay đau cô cũng đã quên.

.....

Đi được một đoạn trong rừng cây, bọn họ đi tới sơn cốc theo như lời An Dao, nơi này cảnh sắc kỳ mỹ, các loại hoa đại đua nhau nở rộ trên sườn núi, phản chiếu trời xanh mây trắng như một bộ vải vẽ tranh muôn hồng nghìn tía, mấy đội binh lính đang công giỗ trúc đào bới thảo dược hữu dụng, mà vị trí địa thế cao hơn một chút, có một đội kỵ binh thiết giáp khí thế lẫm liệt, vây quanh bảo vệ một nam tử đầu đội ngọc quan.

Cách xa, Thời Tiệp Ngư không thấy rõ tướng mạo đối phương, chỉ mơ hồ nhìn ra là một nam nhân trẻ tuổi, và lại thân phận tôn quý.

An Dao vừa thấy nam tử kia liền không nhịn được nhếch khóe môi, quay đầu nhìn bọn họ cười nói: “Xin lỗi, tôi xin phép một chút.”

Nói xong, liền khăn cấp chạy về phía nam tử kia, làn váy tung bay trong gió, cô vui vẻ như một con chim.

“Người này chính là hoàng thái tử Tề quốc.” Đợi An Dao chạy xa, Thẩm Tiêu nhìn xa xa nói: “Lúc ta biết hần, hần chính là hoàng thái tử, sau đó Tề quốc mất, hần lưu vong bên ngoài không biết tung tích, nhiều năm như vậy, ta vốn cho rằng hần đã nhiều lần chết, hiện tại xem ra, là được cô ấy cứu.....”

Thời Tiện Ngự rất giật mình: “Vậy bây giờ chẳng phải hấn đã lớn tuổi rồi sao? Nhìn qua rất trẻ.”

Thẩm Tiêu nhìn qua trẻ tuổi là bởi vì bản thân hấn tu luyện, nhưng hoàng thái tử cũng sẽ không tu tiên cầu đạo chứ?

“Có lẽ là dùng Trú Nhan Đan.” Tâm tư Thẩm Tiêu có chút bàng hoàng, giọng nói cũng nhạt nhẽo, giống như một cơn gió có thể nhẹ nhàng thổi đi giọng nói của hấn: “..... Thanh Điều tộc không chỉ giỏi ca múa, hơn nữa còn rất để ý bề ngoài của mình, bọn họ sẽ dành rất nhiều thời gian chải chuốt chải lông, cũng thích chế tác đan dược dưỡng nhan.”

Thời Tiện Ngự có chút không rõ, nghi hoặc hỏi Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, nghe giọng anh hấn là quen biết bọn họ, tại sao phải giấu chứ?”

Thẩm Tiêu cười nhạt: “Tôi biết bọn họ, bọn họ lại không biết tôi, cho nên không nhắc tới cũng được, miễn cho càng thêm phiền não.”

Thời Tiện Ngự nghe đến hồ đồ, thì thảo: “Anh biết bọn họ, bọn họ... lại không biết anh?”

Thẩm Tiêu lấy Tiểu Ngự làm bằng hữu, không muốn giấu diếm, nói hết với cô: “Anh vốn là thế tử phủ Quảng Đức Hầu nước Tề, năm mười lăm tuổi may mắn được một vị đạo trưởng điểm hóa, từ đó một lòng muốn làm tu sĩ, nhưng cha mẹ không cho phép, mạnh mẽ đưa anh vào Bạch Lộ - thư viện nổi tiếng nhất nước Tề, hy vọng lão sư trong thư viện có thể dẫn anh đi lên cái gọi là chính đồ, mấy vị hoàng tử đương triều cũng học ở thư viện này, trong đó bao gồm cả hoàng thái tử, nhưng anh và hấn chưa bao giờ nói chuyện.”

Thời Tiện Ngự không nghĩ tới, Thẩm đạo trưởng nhìn qua mộc mạc như vậy, cư nhiên xuất thân còn là một quý tộc.

Chương 111. 1. Thế giới yêu quái (96)

Nghĩ lại, bách tính nghèo khổ một lòng chỉ muốn lấp đầy bụng, làm sao có thời gian tự hỏi đi tu luyện như thế nào? Đối với đại chúng lao khổ đói bụng mà nói, Ích Cốc lại càng là một loại đầm rồng hang hổ.

“Thẩm đại ca, sao anh quen An cô nương vậy?” Thời Tiện Ngư tò mò hỏi anh: “Cô ấy cũng học ở thư viện sao?”

Thẩm Tiêu cười nhạt lắc đầu: “Bạch Lộ thư viện xây trên núi, để cho các học sinh có thể an tâm học tập, bọn anh một tháng chỉ có thể xuống núi một lần, lúc tôi anh loạn tâm phiền, thỉnh thoảng sẽ đi dạo sau sườn núi, có một lần ngoài ý muốn rơi vào cạm bẫy bẫy thú do thợ săn gần đó thiết lập, là cô ấy đi ngang qua cứu anh.”

“Thì ra là thế, không ngờ giữa hai người lại có quan hệ sâu xa như vậy.” Thời Tiện Ngư giật mình.

Thẩm Tiêu quay đầu lại chuyện cũ, cũng có chút cảm khái: “Đúng vậy, lúc trước tất cả mọi người bên cạnh anh đều phản đối anh đi lên con đường tu chân, chỉ có cô ấy sau khi biết thì cổ vũ anh, cô ấy còn nói cho anh biết, người tu hành đều sẽ đi Linh Sơn, nơi đó là nhà của cô ấy, cũng gần như là giấc mộng của tất cả tu sĩ trong thiên hạ.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Không phải chứ, không phải chứ? Chẳng lẽ sở dĩ Thẩm Tiêu cầu nguyện muốn đi Linh Sơn, thật ra là vì muốn gặp An Dao?

Thẩm Tiêu nói tiếp: “Lúc đó anh chỉ mới mười lăm tuổi, một thằng nhóc ngốc, để có thể gặp lại cô ấy, hễ rảnh rỗi liền chạy về phía sau sườn núi, lúc may mắn sẽ thấy cô ấy ngồi trên cây hát, tiếng hát của cô ấy vô cùng say lòng người, có thể khiến tâm hồn anh đạt được an bình và bình tĩnh, mỗi lần như thế anh đều không dám quấy rầy, chỉ trốn trong bóng tối yên lặng nghe cô ấy hát...”

Tiếng nói của hắn dừng lại, nhìn về phía Cảnh vương xa xa, khước miệng chậm rãi nhếch lên một nụ cười nhạt: “Nhưng hiện tại xem ra, tiếng hát của cô ấy cũng không thuộc về anh. Cô ấy hát cho Cảnh vương nghe, mà anh lại không biết.

Thời Tiệp Ngư cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Thẩm đại ca, sở dĩ anh muốn đi Linh Sơn, có phải là vì... An cô nương?”

Thẩm Tiêu cười cười: “Cô ấy hắn là một cơ hội, cũng là một mục tiêu, dần dà biến thành thói quen... Lúc còn trẻ anh còn nghĩ, tuổi thọ của yêu thú rất dài, anh phải tu luyện thật tốt mới có thể xứng đôi với cô ấy, sau này trải qua nhiều chuyện, gặp phải muôn hình muôn vẻ người, gặp phải đủ loại chuyện, tình cảm nam nữ liền xem nhẹ, hôm nay đột nhiên gặp cô ấy, khiến anh đột nhiên cảm thấy...”

Hắn có chút không biết nên miêu tả loại tâm tình này như thế nào, cẩn thận suy nghĩ một lát, nói với Thời Tiệp Ngư: “Cảm thấy mộng tưởng giống như thực hiện được, lại giống như cái gì cũng không thực hiện được.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong thay hắn cảm thấy chua xót, mím môi, thấp giọng nói: “Nếu thật vất vả mới gặp lại, không bằng nói cho cô biết đi?”

“Nói cho cô ấy biết?” Thẩm Tiêu cười lắc đầu: “Không, không cần.”

Thời Tiện Ngự không hiểu: “Anh tìm cô ấy nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không nên để cho cô biết sao?”

“Anh tìm cô ấy, là chuyện của anh.” Thẩm Tiêu ngược mắt, nhìn An Dao xa xa: “Huống hồ cô ấy không có ý với anh, nếu nói cho cô ấy biết, có một người đàn ông mấy chục năm qua luôn tìm cô ấy, chỉ sợ sẽ chỉ mang đến cho cô ấy không vui và phiền phức...”

Hắn móc ra kiếm tuệ mình vừa mới kéo đứt, mấy chục năm trôi qua, lông vũ lúc trước hắn nhặt lên dưới tàng cây vẫn tươi sáng như mới.

Nhẹ nhàng lật tay, lông vũ nơi lòng bàn tay phiêu nhiên rơi vào bụi cỏ.

“Nên kết thúc...” Thẩm Tiêu thì thào tự nói: “Cái gọi là kết thúc, có lẽ cũng là một phần tu hành.”

Rõ ràng không liên quan đến cô, nhưng Tiện Ngự nhìn lông vũ rơi xuống đất lúc ấy, trong lòng vẫn không thể tránh khỏi cảm thấy khổ sở.

Thẩm Tiêu: Tôi - 85 tuổi tiêu sái thất tình.

Chương 112. 1. Thế giới yêu quái (97)

Thảo dược trong sơn cốc rất nhiều, Thảm Tiêu dẫn Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên thu thập, thuận tiện dạy bọn họ một ít kiến thức nhận biết thảo dược.

Thảm Tiêu từ năm mười lăm tuổi bắt đầu tu đạo, đến nay đã bảy mươi năm, bảy mươi năm tích lũy vào Nam ra Bắc, khiến cho học thức của hắn thập phần uyên bác, ngoại trừ kiếm thuật và phù chú, đối với dược thảo cũng có chút hiểu biết.

“Vạn vật tương sinh tương khắc, độc dược phụ cận thường sinh trường giải dược, có lúc thậm chí ngay tại độc dược bản thân, bởi vì rất nhiều thảo dược khác nhau, bộ vị tính vị hoàn toàn tương phản, thí dụ như ma hoàng công hiệu, là đồ mồ hôi lợi thủy, mà ma hoàng căn công hiệu, cũng là thu liễm ngăn mồ hôi, lại thí dụ như bạch quả trúng độc, có thể dùng bạch quả thủy sắc dùng để giảm bớt...”

Lâm Uyên học rất chăm chú, vừa nghe vừa ghi nhớ đặc thù của thảo dược trong tay, Thời Tiệp Ngư thì có chút không yên lòng, trong đầu cô đều là Thảm Tiêu khổ luyện không có kết quả, thật thảm thật thảm.

“Tay Tiểu Ngư bị thương, dùng loại thảo dược này là dược, nghiền nát đắp ngoài.” Thảm Tiêu chỉ vào một góc cây trong bụi cỏ, nói: “Chỉ cần phần lá, Lâm Uyên, hái nhiều một chút.”

Lâm Uyên gật đầu, cẩn thận thu thập phiến lá, Thời Tiệp Ngư cũng đi theo hắn hái lá.

Thẩm Tiêu thấy vậy bật cười, ngăn cô lại: “Tiểu Ngư không nghe à? Hái nhầm lá rồi.”

“Hả?” Gương mặt cô hơi nóng, vội vàng nhìn trộm phiến lá Lâm Uyên hái, học anh hái lại.

Thẩm Tiêu cười nói: “Tiểu Ngư, không cần lo lắng cho anh, em xem anh không phải rất tốt sao?”

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm: chính là bởi vì người nhìn qua quá tốt, cùng không có việc gì giống nhau, cho nên ta mới càng lo lắng nha...

Thẩm Tiêu dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, cười nói: “Tiểu Ngư, anh không miễn cưỡng cười.”

Thời Tiện Ngư nhin không được hỏi: “Thẩm đại ca, anh không buồn sao?”

Thẩm Tiêu hỏi cô: “Vì sao phải khổ sở?”

Thời Tiện Ngư trong lòng rối rắm, nhúu mày suy nghĩ một chút, nói: “Anh vì An cô nương mới có thể muốn đi Linh Sơn, nhiều năm như vậy đi khắp nơi tìm cô ấy, bỏ ra thời gian cùng tâm huyết, trải qua đủ loại nguy hiểm... Hôm nay rốt cục nhìn thấy cô ấy, lại phát hiện cô ấy đã có tâm sở chúc, vậy anh mấy năm nay...”

Thời Tiện Ngư không tiện nói tiếp, luôn cảm thấy cho dù duyên chuyển thế nào, những lời này vẫn rất đả thương người.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu đổi lại là cô, khẳng định mình sẽ không rộng lượng như vậy.

Thẩm Tiêu nghe xong, vẫn cười nhẹ nhàng, nói: “Vô luận có gặp qua An cô nương hay không, anh đều sẽ bước lên con đường tu chân, chỉ có điều vào thời khắc mấu chốt, cô ấy đẩy anh một cái, khiến anh càng thêm kiên định đi trên con đường này mà thôi, cho nên anh biết cô ấy, cũng hoài niệm cô ấy.

Tiểu Ngư, anh hiểu ý của em, em lo lắng anh sẽ cảm thấy những năm gần đây mình trả giá vô ích, tất cả thành không, nhưng mấy năm nay anh sống rất khá, tu hành của anh vẫn luôn tăng lên, mỗi lần gặp phải nguy hiểm cũng làm cho anh càng thêm tinh tiến, có lẽ anh từng mong đợi cô ấy, nhưng cuộc sống chung quy là của anh, vô luận anh có được, anh mất đi, đều là anh.”

Sắc mặt Thời Tiện Ngư then thùng, nhìn bố cục của người ta, nhìn cảnh giới của người ta, nếu bàn về làm thần tiên, chỉ sợ Thẩm Tiêu còn đủ tư cách hơn cô.

“Thẩm đại ca, là em hẹp hòi.” Cô ngượng ngùng sờ sờ mặt mình, nhỏ giọng nói: “Em chỉ nghĩ trong lòng anh vẫn nhớ An cô nương, lại không có kết quả với cô ấy, cho nên có chút khổ sở.”

Thẩm Tiêu nhìn về phía biển hoa vô biên xa xa, vẻ mặt thảng thẩn: “Thế gian này đủ loại tình yêu, cha mẹ yêu, thầy trò yêu, huynh đệ yêu, tỷ muội yêu, tình nhân yêu... vốn không cần kết quả, nếu chấp nhất với kết quả, cuối cùng sẽ trở thành thống khổ.”

Thời Tiện Ngư cảm thấy mình còn phải tiếp tục học tập.

Sau này không chỉ phải học cách giúp người ta thực hiện nguyện vọng, cảnh giới này cũng phải nghĩ biện pháp tăng lên một chút.

Cách đó không xa, An Dao đột nhiên lẳng không bay tới, quần áo nhanh nhẹn nhảy múa trên không trung.

Chương 113. 1. Thế giới yêu quái (98)

Thần sắc của cô hiện ra vài phần vội vàng, dừng lại trước mặt ba người Thẩm Tiêu, Thời Tiện Ngư, Lâm Uyên, nói: “Xin lỗi, vốn định giới thiệu Cảnh Vương điện hạ cho các người, nhưng vừa rồi truyền đến cấp báo, có thôn xóm xuất hiện mảng lớn tơ trắng kỳ, trình sát phái đi chỉ có một người sống sót, ta phải nhanh chóng chạy tới xử lý.”

“Tơ trắng?” Thẩm Tiêu sững sờ, vô ý thức hỏi cô: “Nhưng là tại phụ cận rừng rậm vực đen?”

An Dao nghe vậy cũng sững sờ: “Các người biết rõ?”

Thẩm Tiêu nhìn về phía lúc Thời Tiện Ngư đến vực: “Chẳng lẽ là thôn xóm nhà Vạn Cát kia?”

Thời Tiện Ngư giật mình: ‘Lúc trước lúc chúng ta rời đi, thôn xóm rõ ràng đã không có việc rồi ah, chẳng lẽ những bào tử của nấm trắng kia bị người mang vào thôn xóm rồi?’

An Dao vội hỏi: “Các người biết rõ những tơ trắng kia là chuyện gì xảy ra?”

Thẩm Tiêu giải thích nói: “Những tơ trắng kia là một loại có thực vật nấm độc, nguyên bản sinh trưởng ở chỗ sâu rừng rậm vực, người một khi dính vào liền sẽ tê dại vô lực, lúc chúng tôi ở thôn trang kia, đã đem nấm trắng toàn bộ thiêu hủy, không nghĩ đến nó có thể lan tràn đến trong thôn trang, có khả năng là một chút động vật trùng hợp mang theo bào tử của nó, sẽ dẫn đến thôn xóm gặp nạn mới.”

Nói đến nơi này, Thảm Tiêu không nén nổi ngừng lại, nhần lại đầu lông mày thì thào: “Cái này không đúng..... nắm trắng gặp được ánh nắng liền biết tử vong, căn bản không thể nào tại trong thôn xóm diện tích lớn sinh sôi nảy nở.”

An Dao khẩn thiết nói với bọn hắn: “Như các người đã hiểu rõ như thế với loại nắm trắng này, có thể cùng ta đi đến?”

Thảm Tiêu nghiêm mặt nói: “Đây là tự nhiên, chuyện không nên trể, chúng tôi hiện tại liền đi nha.”

An Dao lộ vẻ mặt cảm kích: “Đa tạ chư vị!”

Cô ấy dù mềm mại thuần mỹ, kì thực đã hơn một trăm tuổi tuổi tác, lại thường niên đi theo ở bên cạnh Vương Cảnh, làm việc mười phần có quả quyết, lúc này kiểm kê hai mươi tên kỵ binh nhẹ, tăng thêm hai tên tu sĩ, xuất phát đi đến gặp nạn thôn trang.

An Dao mang theo hai tên tu sĩ , trong đó, có người mà lần trước Thời Tiện Ngư đã gặp qua, người này biết súc địa thành thôn, hắn ven đường làm phép, mất mấy ngày lộ trình mới có thể đi đến, nhất thời khoảnh khắc cũng liền đến rồi.

Tại thời điểm trên đường, lúc Thời Tiện Ngư còn ôm tâm lý may mắn, phỏng đoán là thôn xóm nơi khác sinh trưởng tở trắng, nhưng thấy phong cảnh trên đường càng ngày càng quen mắt.

An Dao nói với bọn hắn: “May mắn còn tồn tại trinh sát trở về bẩm báo, thôn xóm tao ngộ qua một trận đồ sát, tất cả bách tính toàn bộ ngộ hại, giả như thật giống dạng mà các người phỏng đoán, bảo tử là tùy người ngoài dẫn vào thôn trang, như thế rất có khả năng là bị những côn đồ kia mang đến.”

Thời Tiện Ngư mặt biến sắc: “Vị trí của thôn trang xa chiến hoả, thế nào sẽ nhận là dính dáng đến?”

An Dao nặng nề thở một hơi, hồi đáp: “Vị trí này tuy xa, nhưng nếu như gặp gỡ giặc cỏ lính đào ngũ, cũng khó trốn một kiếp, tình huống dạng này tại nơi khác cũng đã từng phát sinh qua.”

Thời Thiện Ngư cắn chặt lấy môi, trong lòng đột nhiên sinh ra ý nhất, cô có chút không dám đối mặt..... không dám, đối mặt thôn xóm thăm trạng hiện tại.

Bọn hấn rất nhanh đến cửa làng.

Vật dạng dính màu đen đầy đất có thể thấy.

An Dao có lẽ không tinh tường, nhưng lúc Thời Tiện Ngư nhận ra, đây là nắm trắng kinh ánh nắng chiếu xạ bộ dáng sau, nó sẽ dần dần hong gió, cuối cùng hoá thành một bộ phận của bụi đất.

Tiếp tục hướng phía trước đi, vật dính màu đen càng ngày càng nhiều, vết máu cùng thi thể cũng lục tục đập vào mi mắt.

Trong những thi thể này đã có dân làng vô tội, cũng có tập kích côn đồ của thôn trang, theo bọn hấn phục sức trên người cùng vũ khí có thể nhìn ra, xác thực như An Dao đã nói, là lính đào ngũ chạy loạn.

Nghĩ đến trước đó không lâu, còn từng tại nơi này, cùng mọi người ăn mừng vui mừng, vừa múa vừa hát, hiện tại lại chỉ có một mảnh luyện ngục nhân gian, Thời Tiện Ngư tránh đi ánh mắt, không nỡ nhìn lại.

Lúc này, phía trước một binh lính đột nhiên kinh hô: “Trong gian nhà có yêu quái!”

Chương 114. 1. Thế giới yêu quái (99)

Có yêu quái?!

Mọi người lập tức cảnh giác, nhao nhao nắm chặt vũ khí trong tay!

Phát hiện yêu quái, binh lính lui về phía sau, chỉ vào một gian phòng nói: “Yêu quái ngay tại bên trong!”

An Dao ra hiệu cho một vị tu sĩ bên cạnh tiến đến xem xét, tu sĩ kia là yêu thú tộc hóa hình, bộ dạng tựa như người khổng lồ, cơ hồ cao bằng nóc nhà, một quyền liền đem cửa gỗ dày đánh nát.

Tu sĩ thò tay ra trong phòng, thoáng cái xách ra một đứa bé!

Tiểu nam hài bị tu sĩ cự nhân xách lên giữa không trung, thét chói tai kịch liệt giãy dụa! Tu sĩ kia bất vi sở động, cau mày nói: “Không phải yêu quái, là một tiểu hài tử, kỳ quái, nó như thế nào mà không bị Bạch Ti ảnh hưởng?”

Trên người cậu bé quần không ít tơ trắng, nhưng từ tứ chi của cậu bé không ngừng giãy dụa, hoạt động của cậu bé hiển nhiên không bị ảnh hưởng gì.

Thời Tiện Ngư đến gần vài bước, nhận ra cậu bé kia, kinh ngạc hô: “Tiểu Mãn?!”

Tu sĩ thấy cô nhận thức, lúc này buông lỏng tay, tiểu nam hài rơi trên mặt đất lăn một vòng, lại vừa lăn vừa bò chạy về

phía Thờ Tiệp Ngư! Một phen ôm lấy chân cô, giống như nhìn thấy cứu tinh khóc gọi cô: “Đạo trưởng!”

Thờ Tiệp Ngư vội hỏi: “Tiểu Mãn, trong thôn đã xảy ra chuyện gì?”

Lời còn chưa dứt, Lâm Uyên phía sau đột nhiên tiến lên, kéo cổ áo Tiểu Mãn ném cậu bé ra!

“Lâm Uyên! Anh làm gì?!” Thờ Tiệp Ngư ngạc nhiên không thôi, khí lực của Lâm Uyên lớn biết bao? Cô trố mắt nhìn thân thể nhỏ bé của Tiểu Mãn bay ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất!

Lâm Uyên lại ngăn ở trước người cô, không cho phép cô lại gần đứa bé kia!

Thẩm Tiêu trầm giọng nói: “Tiểu Ngư, em đừng gấp, chờ anh xem trước một chút.”

An Dao tựa hồ cũng cảm thấy được cái gì, ý bảo cấp dưới lui ra phía sau, cẩn thận cùng tiểu nam hài duy trì khoảng cách nhất định.

Tiểu Mãn bị ngã đến có chút mộng, cậu bé từ trên mặt đất ngồi dậy, trên mặt thần sắc thập phần mê man, tựa hồ không rõ, vì cái gì mà các đạo trưởng từng cứu thôn, đột nhiên đối với cậu bé thay đổi thái độ.

Thẩm Tiêu đi tới trước mặt cậu bé, chậm rãi ngồi xổm xuống, ôn hòa hỏi cậu bé: “Con tên là Tiểu Mãn?”

Cậu bé gật đầu: “Vâng, con tên là Hạ Tiểu Mãn.”

Thẩm Tiêu hỏi: “Tiểu Mãn à, có thể nói cho chúng tôi biết, trong thôn đã xảy ra chuyện gì không?”

Nhắc tới việc này, Tiểu Mãn nhếch môi muốn khóc, nhưng không biết vì sao, một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

“Cha con mẹ con, còn có Trương gia gia đều bị bọn họ giết chết, Vạn Cát muốn dẫn trốn đi, cũng bị bọn họ giết! Sau Vạn phu nhân đột nhiên xuất hiện, không biết vì sao, Vạn phu nhân bà..... Trên người bà ấy toát ra rất nhiều tơ màu trắng, những tơ kia đem trong thôn giết người phóng hỏa binh lính toàn bộ quần lấy!”

Tiểu Mẫn nhớ lại tình cảnh lúc ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không thấy một tia huyết sắc.

“Đều đã chết... Tất cả mọi người đều đã chết, Vạn phu nhân cũng đã chết, chỉ còn lại một mình con...”

Thẩm Tiêu nghe cậu bé nói, vẻ mặt trở nên cổ quái, rõ ràng đang mỉm cười, đáy mắt lại toát ra bi thương cực độ.

Hắn chậm rãi hít vào, tận khả năng dùng ngữ khí bình thản hỏi: “Tiểu Mẫn, con suy nghĩ một chút, con làm như thế nào tránh thoát những binh lính kia giết người?”

“Vạn Cát vừa đẩy con vào nhà, bọn họ liền xông vào, một đao đâm xuyên bụng Vạn Cát, con tận mắt nhìn thấy.” Tiểu Mẫn hoảng sợ nói với Thẩm Tiêu: “Bọn họ còn muốn giết con!”

Thẩm Tiêu khở sở nhìn hắn: “Sau đó thì sao? Con trốn thoát sao?”

Tiểu Mẫn đưa tay chỉ lung tung trên người mình: “Nơi này, nơi này... Còn có nơi này!”

Thẩm Tiêu không hỏi được nữa, cổ họng chua xót dữ dội.

Thẩm Tiêu không lên tiếng, Tiểu Mẫn liền cho là hắn không tin, vội vàng nói: “Đạo trưởng, con không lừa người! Không tin người xem! Bọn họ quả thực giết người không chớp mắt...”

Chương 115. 1. Thế giới yêu quái (100)

Tiểu Mẫn kéo quần áo của mình ra, lộ ra vết thương để Thảm Tiêu nhìn - -

Nhưng mà vết thương trên miệng một giọt máu cũng không có, chỉ có mấy lỗ thủng bình thường, cậu bé đem làn da chỗ lỗ thủng kéo sang hai bên, lộ ra bên trong dày đặc, tơ trắng như băng tuyết.

Tiểu Mẫn nhìn chăm chăm vết thương của mình, ngây dại.

An Dao nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Thảm Tiêu, thấp giọng nói: “Xem ra, đứa bé này đã chết rồi...”

Thảm Tiêu cúi đầu, vô lực trả lời: “Bởi vì ý niệm muốn sống sót vô cùng mãnh liệt, cho nên, hiếm thấy cùng vi khuẩn trắng đạt thành cộng sinh trong cơ thể.”

“Thay vì nói là cộng sinh, không bằng nói là nắm trắng dây dưa chấp niệm sinh hồn.” An Dao nhẹ giọng thở dài, khuyên Thảm Tiêu: “Trạng thái phi nhân phi quỷ như vậy, có khác gì yêu quái kia không? Huống hồ trên người cậu bé còn có nắm trắng, một khi lan tràn sinh trưởng, lại tạo thành tai nạn mới, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng... vẫn là mau chóng xử lý đi.”

Vẻ mặt Hạ Tiểu Mẫn trở nên kinh hoảng, luống cuống nhìn Thảm Tiêu, lại nhìn về phía Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên: ““Các người đang nói cái gì? Ai chết? Sao con lại chết... Nếu con chết, sao còn có thể ở chỗ này nói chuyện với các người?! Các người nói dối! Các người lừa đảo! Đại lừa đảo!!!”

Tiểu nam hài tâm tình sụp đổ, gào khóc lên, vô số tơ trắng từ ống tay áo, cổ áo của cậu bé tràn ra!

An Dao cảnh giác lui về phía sau, giơ một tay lên đang muốn hạ lệnh diệt trừ quái vật trước mắt này, Thảm Tiêu bỗng nhiên chặn trước người Tiểu Mẫn.

“An cô nương khoan đã.” Hắc nói.

An Dao khó xử, nói với Tiểu Mẫn: “Ta có thể hiểu được tâm trạng của con, nhưng on biến thành như vậy, đã không cần thiết phải sống tiếp nữa.”

“Sợi tơ trắng này chỉ khiến người ta tê liệt, không có độc tính gì khác, hơn nữa gặp phải cường quang sẽ tự động hòa tan.” Thảm Tiêu bình tĩnh nhìn chăm chú An Dao: “An cô nương, uy hiếp của cậu bé không lớn như cô tưởng tượng, để cậu bé sống sót đi.”

An Dao cắn môi, đối mặt với một đứa bé nhỏ như vậy, cô cũng không đành lòng, nhưng cô cũng nhìn thấy, trong cơ thể đứa bé tất cả đều là tơ trắng! Căn bản cũng không phải là một người sống!

Thảm Tiêu nói: “Tôi sẽ mang cậu bé theo bên người tu hành, từ nay về sau một tác cũng không rời, nếu tôi có bất trắc, trước khi chết cũng nhất định sẽ an trí tốt cho cậu bé.”

Trong lòng An Dao vạn phần rối rắm.

Mặc kệ, luôn cảm thấy có tai họa ngầm, nhưng nếu vì thế mà đối đầu với Thảm Tiêu, cũng thật không cần thiết.

Thật lâu sau, An Dao rốt cục buông bàn tay chuẩn bị hạ lệnh xuống, thở dài một hơi: “Hy vọng ngươi có thể nói là làm, tuyệt đối không thể để những tơ trắng này lan tràn nữa.”

Thảm Tiêu xoay người, ngồi xổm xuống hỏi Hạ Tiểu Mẫn: “Con có nguyện ý sau này đi theo ta không?”

Nghe thấy có người thu lưu, tâm tình Tiểu Mãn dần dần khôi phục, cậu nhìn mặt Thẩm Tiêu, không do dự gật đầu một cái.

“Bé ngoan.” Thẩm Tiêu cười nhạt, đưa tay sờ sờ đầu cậu bé.

Tiểu Mãn trông mong nhìn hắn: “Đạo trưởng, người còn có thể thu lưu một số người nữa không?”

Thẩm Tiêu ngăn người: “Còn ai nữa?”

Tiểu Mãn xoay người chạy vào nhà, đứng bên cạnh cửa hầm: “Mọi người... đều trốn ở dưới này.”

Ánh mắt Thẩm Tiêu mở to, trong lòng kinh hãi! Lập tức đứng dậy đi vào trong phòng, dùng sức nâng cửa hầm lên!

Phía dưới co quắp bảy tám hài tử, bởi vì liên tục mấy ngày không ăn cơm, lâm vào hôn mê.

Tiểu Mãn: Được rồi, ta hiện tại toàn thân đều là lông, lông trắng~

Chương 116. 1. Thế giới yêu quái (101)

Hầm ngầm là nơi dùng để chứa lương thực, không gian cũng không lớn, mấy đứa trẻ chen chúc ở phía dưới, đã hấp hối.

Thẩm Tiêu ôm những đứa trẻ này ra khỏi hầm, an trí trong căn phòng trống sạch sẽ, lần lượt bắt mạch, mới coi như yên lòng.

“Trên người không có ngoại thương, hôn mê bất tỉnh là bởi vì mấy ngày nay không ăn không uống nước.” Thẩm Tiêu ngẩng đầu nhìn Thời Tiệp Ngư: “Tiểu Ngư, em xem trong vại gạo có thức ăn dự trữ không.”

“Được, em đi đây.” Thời Tiệp Ngư lập tức xoay người đi ra ngoài.

Cô ở nhà Vạn Cát vài ngày, đối với nơi này rất quen thuộc, tìm được phòng bếp lục tung, phát hiện không ít lương thực, ngoại trừ gạo mì, còn có một ít lạp xưởng, thịt xông khói treo ở trên xà nhà.

Trong vại nước có hơn nửa vại nước, nhưng cô không dám dùng, không xác định có sợi nấm hoặc bào tử rơi vào trong nước hay không, liền bảo Lâm Uyên ra bờ sông mức nước lặn nữa, sau đó nghĩ biện pháp nấu một nồi cháo loãng.

Lúc nấu cháo, cô nhìn thấy An Dao dẫn người ra ngoài dọn dẹp nấm trong thôn.

Vô luận là đã bị ánh mặt trời phơi đen, hay là ở góc mái hiên tràn đầy sinh trưởng, toàn bộ bị đốt không còn một mảnh,

để tránh tiếp tục khuếch tán.

Bên ngoài những thi thể kia cũng bị tập trung chất đông cùng một chỗ, một môi lửa đốt lên.

Trong không khí phiêu tán, một cỗ mùi khó có thể nói thành lời.

An Dao đi vào trong phòng, nói với Thẩm Tiêu: “Việc này đã xong, ta cũng cần trở về bẩm báo tình hình với Cảnh Vương, các người có tính toán gì tiếp theo không?”

Thẩm Tiêu ngồi bên giường, dùng khăn ướt nước, lau mặt cho những đứa trẻ này, một đám mặt xám cuối cùng cũng có thể phân biệt được hình dạng.

Tiểu Mẫn bung chậu nước đi ra ngoài vẩy nước, lúc đi ngang qua An Dao cẩn thận tránh đi, hắn còn nhớ rõ nữ nhân này ngay từ đầu muốn giết chết hắn.

“Tôi chuẩn bị ở lại.” Thẩm Tiêu nhìn mấy đứa nhỏ trên giường, thấp giọng nói: “Bọn chúng có thể sống sót không dễ dàng, nếu không có người chăm sóc, chỉ sợ còn gặp nguy hiểm, cho nên, tôi dự định mang theo những đứa nhỏ này tìm một chỗ đặt chân trước, không theo các cô về doanh trại.”

An Dao suy nghĩ một chút, tựa hồ cũng chỉ có thể như thế, cũng không thể toàn bộ mang về doanh trại, đại quân một khi xuất phát, đánh trận đến Huyết Sơn Huyết Hải, nào có rảnh rỗi đi chiếu cố mấy hài tử?

“Chúng ta sẽ một đường hướng Đại Lương quốc Vọng Đô thành đi, nghe nói Quốc sư nơi đó gần đây bị thương một con mắt, hiện tại chính là quy mô tiến công thời cơ tốt, về sau các người nếu tới Vọng Đô, có lẽ chúng ta còn có thể gặp lại.” An Dao nói.

Thẩm Tiêu nghe vậy, thần sắc nhàn nhạt gật đầu: “Cũng được, có duyên sẽ gặp lại.”

An Dao còn muốn nói thêm gì đó, lại phát hiện không còn gì để nói, cô xoay người đi ra ngoài cửa, dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Chúng ta, có phải trước kia đã gặp nhau ở nơi nào không?”

Ánh sáng trong phòng hôn mê, bóng dáng Thẩm Tiêu hơn phân nửa chìm trong bóng tối.

Hắn trầm mặc một lát, trả lời: “Không có, chúng ta chưa từng gặp qua.”

“Thật sao, ta cũng đoán vậy.” An Dao tùy ý cười cười, nói: “Người làm cho ta có loại cảm giác quen thuộc, nếu như chúng ta đã từng gặp qua, hẳn là sẽ trở thành bạn tốt.”

Thẩm Tiêu trả lời: “Bây giờ chúng ta cũng là bạn.”

An Dao sững sờ, sau đó mỉm cười: “Ừ, bây giờ chúng ta là bạn bè.”

Cô chào tạm biệt Thẩm Tiêu, dáng người nhanh nhẹn đi ra ngoài cửa.

Thẩm Tiêu nhìn bóng lưng kia, cảm thấy trái tim mình, dần dần bình tĩnh lại...

.....

Chương 117. 1. Thế giới yêu quái (102)

Thời Tiện Ngư bưng cháo đã nấu xong vào nhà. Cô cố ý nấu rất loãng, mấy đứa nhỏ này vài ngày không ăn cái gì, trước tiên phải dứt một ít nước loãng, chờ dạ dày thích ứng, lại làm chút đặc cho bọn chúng ăn.

Thẩm Tiêu nâng một đứa bé trong đó dậy, nhận lấy bát cháo từ Thời Tiện Ngư, dứt từng muỗng từng muỗng vào miệng đứa bé, nuốt coi như thuận lợi, chắc hẳn bọn họ sẽ nhanh chóng khôi phục lại.

Thời Tiện Ngư ở một bên yên lặng nhìn Thẩm Tiêu dứt cháo.

Nhìn một hồi, cô nói với Thẩm Tiêu: “Thẩm đại ca, vừa rồi em thấy An cô nương đi rồi.”

Thẩm Tiêu gật đầu: “Ừ, bọn họ về doanh trại rồi.”

Thời Tiện Ngư hỏi hắn: “Vậy anh có nói cho cô biết, anh muốn đi Linh Sơn?”

“Không có.” Động tác dứt cháo của Thẩm Tiêu dừng lại: “..... Anh tạm thời, không đi Linh Sơn.”

Hắn đặt chén cháo xuống, dùng khăn sạch lau khóe miệng cho tiểu hài tử, thấp giọng nói: “Lần trước Hứa phu nhân hỏi anh tu đạo gì, khi đó anh không hiểu, hiện tại mới hiểu hàm nghĩa chân chính của những lời này. Nếu trong lòng có đạo, làm sao phải đi Linh Sơn tìm đạo? Hơn nữa, Tiểu Mãn cùng hài tử nơi này, anh không thể mặc kệ, vốn tưởng rằng chỉ cần trừ hết yêu ma tả gian, có thể làm cho bách tính an cư lạc

ngiệp, nhưng nguyên lai, chiến tranh so với yêu ma càng đáng sợ hơn, anh muốn đi nhiều hơn một chút, chiếu cố hài đồng vô tội trôi dạt trong chiến hỏa.”

Thẩm Tiêu nói xong, thấy Tiệp Ngự trầm mặc, không khỏi nhớ tới sở dĩ mình và cô ấy quen biết, chính là bởi vì hai người có mục tiêu chung là muốn đi Linh Sơn, nhưng hiện tại, hẳn lại không có ý định đi.

Thẩm Tiêu cười nói: “Tiệp Ngự, em có thể cùng Lâm Uyên đi Linh Sơn, sau khi trở về sẽ nói cho anh biết những gì đã nhìn thấy, nghe thấy ở đó.”

Thời Tiệp Ngự nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, giả vờ vô sự nở nụ cười: “..... Được.”

Cô ngồi một lúc, lấy cốc đi vào bếp đun nước nóng và rời khỏi phòng.

Ở cửa phòng gặp Lâm Uyên, hẳn tựa hồ cũng nghe thấy lời nói vừa rồi, hai người vẽ mặt tại một khắc có vẻ điệu tương tự.

“Em vào bếp nấu nước.” Thời Tiệp Ngự ngượng ngùng nói.

Lâm Uyên cúi đầu: “Anh đi chẻ củi.”

Hai người mang tâm tư giống nhau, đi phòng bếp cùng hậu viện.....

Bọn họ sở dĩ tới nơi này, là bởi vì Thẩm Tiêu muốn đi Linh Sơn, nhưng hiện tại, Thẩm Tiêu không muốn đi, vậy bọn họ, còn cần phải ở lại sao?

Thời Tiệp Ngự ngồi trên ghế con trong bếp, ngo ngác nhìn ngọn lửa trong bếp xuất thần.

Cô phát hiện, hình như mình nên đi rồi.....

Không có cầu nguyện, liền không có lý do tiếp tục ở lại nơi này, cô vốn không có khả năng vĩnh viễn ở lại nơi này.

Nhưng..... Lâm Uyên làm sao bây giờ? Cô vẫn chưa nói với anh, cô thích anh, cũng chưa nghe anh nói với mình, anh thích cô.

Thật vất vả mới gặp được một người mình thích, chẳng lẽ cứ như vậy mà dừng lại? Cứ như vậy quên đi?

Nghĩ lại, cho dù cô tỏ tình với anh thì sao?

Cô ấy không thể ở lại...

Cô không có khả năng từ bỏ thế giới ban đầu của mình, chuyển đến một thế giới tràn ngập quỷ quái như vậy sinh hoạt, ngán ngùi nhất thời có lẽ sẽ cảm thấy mới mẻ, nhưng nếu định cư ở chỗ này, ít nhất hiện tại, cô thật sự không có dũng khí tiếp nhận.

Hơn nữa, cô không sống lâu.

Thị Thân nói qua, lúc trước Tăng Tăng gia gia dùng linh khí kéo dài thọ nguyên của mình, mà linh khí hao hết, Tăng Tăng gia gia thọ mệnh cũng đến cuối cùng.

Cô là một bệnh nhân ung thư, hiện tại có thể ở chỗ này vui vẻ, toàn bộ dựa vào linh khí chống đỡ, lần này đi ra không có thu thập được nguyên lực, không biết chừng lúc nào thì chết.

Thời Tiệp Ngư không khỏi cắn môi dưới, càng nghĩ, trong lòng càng không có tư vị, đầu óc cũng loạn hổng bết.

Ngoài phòng truyền đến tiếng hoan hô của Tiểu Mãn, tựa hồ có đứa nhỏ tỉnh lại.

Thời Tiệp Ngư dùng sức che mặt, tận lực làm cho mình không cần suy nghĩ lung tung nữa.

Tóm lại, an trí tốt những tiểu hài tử này trước, rồi mới nghĩ chuyện khác đi!

Chương 118. 1. Thế giới yêu quái (103)

Thẩm Tiêu ở lại trong thôn thêm hai ngày, cho đến khi tất cả trẻ con đều khôi phục, hắn quyết định dẫn bọn họ đi Thanh Sơn thành để thu xếp ổn thỏa trước.

Thứ nhất, Thanh Sơn thành địa thế đặc thù, không có đào binh giặc cỏ quấy nhiễu.

Thứ hai, hắn tin tưởng Hứa đại nhân và Hứa phu nhân.

Bởi vì, muốn mang nhiều tiểu hài tử như vậy lên đường không phải chuyện dễ dàng, dù sao tiểu hài tử bắp chân ngắn, không có khí lực gì, cũng không đi được đường xa.

Vì thế Thẩm Tiêu tạm thời trở về làm thợ mộc, làm ra một chiếc xe kéo đơn giản, để cho bọn nhỏ ngồi trên xe, đầu kia của xe kéo treo trên người con dê sừng lớn, con dê kéo xe đi.

Mới đầu, bầu không khí trên đường rất nặng nề, những đứa trẻ này tìm được đường sống trong chỗ chết, trong nhà lại gặp đại biến, trên mặt non nớt đều là thần sắc hoảng hốt.

Sau đó Thẩm Tiêu bảo bọn chúng mỗi đứa đi nhặt một nhánh cây, muốn dạy bọn chúng kiếm thuật, ánh mắt của bọn chúng mới rốt cục khôi phục thần thái, tựa như tìm được mục tiêu.

Mấy ngày sau, tiếng cười vui vẻ dần dần nhiều hơn.

Khi đi ngang qua hồ nước sông ngòi, bọn chúng sẽ xắn ống quần lên, kết bè kết đội nhào vào trong nước, bắt cá sò tôm, vô ưu vô lự giống như hài tử nhà người bình thường, chỉ có mỗi

ngày khi luyện kiếm, trong ánh mắt sẽ tiết lộ chút gì đó không giống nhau.

.....

Lâm Uyên mấy ngày nay tinh thần rất sa sút.

Hắn trước kia chỉ là trầm mặc ít nói, gần đây lại luôn có vẻ mất hồn mất vía, có lúc, Thời Tiện Ngư gọi hắn, hắn giống như không nghe thấy.

Thời Tiện Ngư vốn còn muốn tìm cơ hội cùng hắn trò chuyện một chút, thấy trạng thái của hắn như vậy, đầy bụng tâm sự cũng chỉ đành buông xuống.

Một buổi sáng, Thời Tiện Ngư tỉnh lại, phát hiện Lâm Uyên không có ở đây.

Mưa phùn rơi trên mặt, gió mát thổi từng trận, bọn nhỏ đang ngủ bị nước mưa đánh thức, nhao nhao ôm hành lý chen lên xe đẩy, Thẩm Tiêu dẫn mọi người lên đường, muốn thừa dịp trước khi mưa lớn, mau chóng tìm một chỗ tránh mưa.

Thời Tiện Ngư hỏi Thẩm Tiêu, Lâm Uyên đi đâu rồi.

Thẩm Tiêu không biết, đoán có thể hắn đã đi dò đường phía trước.

Cô không để trong lòng, Lâm Uyên tốc độ nhanh, quả thật thường xuyên trước bọn họ một bước đi phía trước dò đường.

Nhưng cô không ngờ, lần này lại khác.

Lần này, Lâm Uyên mãi đến chạng vạng mưa tạnh cũng không trở về.

Thật là bất thường. Làm sao hắn có thể biến mất mà không để lại vài lời? Thời Tiện Ngư hoài nghi là nước mưa hòa tan hơi thở, mới dẫn đến hắn không thể tìm được sơn động bọn họ

trú mưa, vì thế cố ý trở về địa điểm nghỉ ngơi ban đầu, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu chân nào.

Lâm Uyên không trở về, cứ như vậy hư không biến mất.

Thẩm Tiêu lo lắng gặp chuyện không may, vẽ mấy tấm hỏa phù hộ thân giao cho Thời Tiệp Ngư, bảo cô chăm sóc tốt mấy đứa nhỏ, sau đó một mình vòng vèo theo đường cũ, đi tìm Lâm Uyên.

Không có bất kỳ manh mối, không có bất kỳ phương hướng, ở nơi hoang vu dã ngoại này muốn tìm một người, không khác đâm rỗng hang hổ.

Thẩm Tiêu quả nhiên không công mà lui.

Sau khi trở về hắn nói với Thời Tiệp Ngư: “Phụ cận không có dấu vết đánh nhau, không có vết máu, cũng không có khí tức đại yêu, Lâm Uyên hẳn là tự mình đi.”

Hắn không phải bởi vì gặp phải nguy hiểm mà không thể trở về, hắn chỉ là không cáo mà thôi.

“Có một số yêu thú tập tính, cứ cách một đoạn thời gian lại thay đổi môi trường sống.” Thẩm Tiêu suy đoán: “Cũng có thể là đi Linh Sơn. Amh nhớ lúc trước cứu cậu ấy, trong miệng cậu ấy vẫn luôn nhớ muốn đi Linh Sơn.”

Thời Tiệp Ngư mím môi không nói gì, đáy lòng chua xót từng đợt dâng lên.

Cô không rõ, cho dù muốn thay đổi môi trường sống, cho dù muốn đi Linh Sơn, vì sao không thể nói cho cô một tiếng? Tại sao phải không lời mà biệt? Chẳng lẽ cho tới nay, đều là cô tự mình đa tình sao?

Thẩm Tiêu vỗ nhẹ vai cô: “Đừng nghĩ lung tung, chờ anh đưa mấy đứa nhỏ này đến Thanh Sơn thành, sẽ cùng em đi tìm cậu ấy, không chừng là tạm thời có việc gấp...”

Cô lặng lẽ đi về phía trước, không muốn tìm hấn nữa.

.....

Chương 119. 1. Thế giới yêu quái (104)

Ngoài miệng nói không tìm, trong lòng kỳ thật vẫn nhớ thương hắn.

Thẩm Tiêu dường như đoán được tâm tư của cô, cố ý thả chậm tốc độ, vốn bọn họ đi đường một ngày chỉ nghỉ hai lần, bây giờ lại thường dừng lại nghỉ ngơi, tựa như cố ý kéo dài, để cho người đàn ông biến mất kia có thể đuổi kịp...

Như thế bảy tám ngày sau, bọn họ đến Thanh Sơn thành.

Lâm Uyên vẫn không xuất hiện.

Thời Tiện Ngư không thể không chấp nhận sự thật này: Hắn là thật, biến mất.

Con sông trước mắt này, hắn đã từng đánh cá ở đây, đã từng nhóm lửa, nướng cá ở bên bờ, nhưng hiện tại, hắn đã biến mất.

Mũi Thời Tiện Ngư cay cay, hốc mắt nóng lên, không muốn dám trẻ con bên cạnh nhìn thấy trạng thái quần bách khi mình rơi lệ, cô âm thầm hít sâu, cố gắng ép nước mắt trở lại vào trong.

Kỳ Nguyên biến mất, Lâm Uyên không thấy, cô thật không biết mình còn lý do gì để ở lại.

Khi Thẩm Tiêu làm xong bè trúc, chuẩn bị dẫn bọn nhỏ tiến vào địa giới Thanh Sơn thành, Thời Tiện Ngư đưa ra cáo từ.

Thẩm Tiêu hỏi cô: “Tiểu Ngư, có phải em muốn đi tìm Lâm Uyên không? Em đừng gấp, chờ anh sắp xếp ổn thỏa bọn nhỏ, cùng em đi tìm.”

Thời Tiệp Ngư chậm rãi lắc đầu: “Không phải đi tìm anh ấy... Thẩm đại ca, em chỉ cảm thấy, hình như mình cũng nên đi.”

Thẩm Tiêu giật mình: “... Nhân sinh tự tử tán tán, luôn là chuyện thường, Tiểu Ngư, sau này chúng ta còn có thể gặp lại không?”

“Ừ, có cơ hội em sẽ về thăm anh.” Cô đưa tay sờ sờ Tiểu Mẫn: “Cũng về thăm các con.”

Thẩm Tiêu suy nghĩ một chút, xoay người lấy ra bao quần áo của mình, từ bên trong lấy ra một túi đồ, đưa cho Thời Tiệp Ngư.

“Các em đoạn đường này giúp anh quá nhiều, anh không cho là bao, túi hạt giống này là anh du lịch tứ hải chậm rãi thu thập được, đã có bình thường hoa cỏ thực vật, cũng có hiếm thấy linh thảo linh quả, coi như tạ lễ tặng cho em đi.”

Thời Tiệp Ngư nhận được trong tay, cả một túi hạt giống nặng trĩu, làm cho cô có chút thẹn không dám nhận, đây tuy rằng không phải vàng bạc châu báu, giá trị cũng không thể đo lường, nhưng bao hàm tâm huyết bảy mươi năm của Thẩm Tiêu.

“Thẩm đại ca, em.....”

“Cầm đi.” Thẩm Tiêu khẽ thở dài: “Anh sẽ tiếp tục giúp em tìm tung tích Lâm Uyên, trời đất bao la, sớm muộn gì cũng có tin tức.”

Thời Tiệp Ngư giật giật khóe miệng, cố gắng nở nụ cười: “Ừ, cảm ơn Thẩm đại ca.”

Cô vẫy vẫy tay với bọn nhỏ: “VẬY ta đi đây!”

Tiểu Mẫn cùng đồng bọn của hấn nhao nhao giơ tay lên vung vẫy.

Trong lòng cô càng thêm khổ sở, vội vàng xoay người, bò lên lưng dê, nước mắt ào ào chảy xuống, may mắn không bị ai nhìn thấy.

Sự phân biệt như vậy rất khác với tưởng tượng của cô, rõ ràng tất cả mọi chuyện đều có một kết thúc tốt đẹp, nhưng người trong lòng cô đột nhiên biến mất, tình cảm của cô cũng không bệnh mà chết.

Cô không khỏi nhớ tới lần trước, lời Thẩm Tiêu nói với cô, hấn nói, không phải tất cả tình cảm đều phải có một kết quả, cố chấp với kết quả, cuối cùng sẽ cố chấp với đau khổ.

Khi đó Thẩm Tiêu chỉ cảm khái tình cảm của mình, có lẽ hấn không ngờ, lại tiên đoán được kết cục của cô và Lâm Uyên.

Dê sừng lớn cũng cô càng chạy càng xa, đợi đến hoàn toàn không nhìn thấy xa xa tiễn đưa các bằng hữu, Thời Tiệp Ngư từ trong ngực lấy ra hạt châu Thị Thần cho cô —

Một hạt châu nho nhỏ, hiện ra ánh sáng trong suốt ở giữa ngón tay cô.

Một khi bóp nát, cô sẽ rời khỏi nơi này, không bao giờ có thể nhìn thấy Lâm Uyên nữa.....

Vì sao cho tới bây giờ, cô vẫn còn nhớ anh?

Thời Tiệp Ngư cắn môi dưới, khổ sở bóp nát hạt châu giữa ngón tay, răng rắc một tiếng.

Con đường nhỏ trong rừng phía trước bỗng nhiên nổi lên một tầng sương mù.

Trong sương mù mờ hồ có thể thấy được hình dáng cung khuyết.

Cô cười dề đi vào, mặt đất bùn đất biến thành bạch ngọc gạch đá, Thị Thần nho nhỏ trôi nổi giữa không trung, hai tay khép lại trong tay áo, cung kính:

“Tiểu Thần cung nghênh Nguyên Quân hồi cung.”

Chương 120. Trở về (1)

Mấy tháng không gặp, lần thứ hai nhìn thấy Thời Tiện Ngư, hầu thần có loại cảm giác phảng phất như đã qua một đời.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình phân ra một luồng thần thức, lại sẽ ở thế giới kia cùng Thời Tiện Ngư nói đến yêu đương!

Lúc trước khi Tiện Ngư muốn nhập thể, vì bảo đảm chuyển đi này vạn vô nhất thất, hắn cố ý chọn trúng một con yêu thú vừa chết không lâu, cũng đem thần thức của mình để vào trong cơ thể.

Luồng thần thức này thức tỉnh trong cơ thể yêu thú, trong đầu nó chỉ có một ý niệm, chính là muốn giúp Thẩm Tiêu tìm được Linh Sơn!

Khi Thời Tiện Ngư cười dê không nhanh không chậm tại trong rừng rậm đi dạo, thần thức sớm kéo theo thân thể yêu thú trước một bước tìm tới Thẩm Tiêu.

Bởi vì chỉ là một luồng thần thức, cho nên có vẻ không thông minh, cũng hoàn toàn không có ký ức, bộ dáng tỉnh tỉnh mê mê, ngược lại thập phần phù hợp với thân phận yêu thú hiếm khi giao tiếp với nhân loại, sau đó theo Thẩm Tiêu đi tới Linh Sơn, thần thức tự nhiên tiêu tán, trở về bản thể.

Con yêu thú bị nhập thể kia, cũng theo đó thối rữa thành xương khô, dù sao, nó vốn nên chết đi mấy tháng trước.

Nhưng hắn làm sao có thể nghĩ đến, luồng thần thức này trước khi tiêu tán, lại hồ hồ đi yêu đương?!

Thị Thần cung nghênh Thời Tiễn Ngư trở về, cúi đầu, khom người, cho nên Tiễn Ngư không nhìn thấy trên mặt hấn vụn vụn, càng không nhìn thấu tâm tình phức tạp của hấn lúc này.

Hấn làm sao có thể cùng Nguyên Quân nói chuyện yêu đương đây?

Hấn nghĩ không ra, yêu đương có cái gì tốt để nói?!

Nhưng sự thật là — hấn không chỉ có nói chuyện, hấn còn ôm, ôm, hôn..... Hấn cứ nhiên còn hôn cô!

Thị Thần nhắm chặt hai mắt, cả thân hồn đang run rẩy!

Hu hu hu.....

Bên tai truyền đến tiếng nước nở áp lực, hấn ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tiễn Ngư ghé vào trên lưng dề khóc.

Thị Thần miễn cưỡng đè nén nội tâm nóng nảy, dánh vể rứt rứt đi tới bên cạnh Tiễn Ngư, khom người hỏi: “Không biết Nguyên Quân vì sao khóc?”

Thời Tiễn Ngư khổ sở đến không thể tự mình, nước nở khóc lóc kể lể: “Em thất tình!”

Thị Thần: “.....”

“Thảm đại ca nói không nên chấp nhất kết quả, nhưng em nhịn không được! Vừa nghĩ tới sẽ không gặp lại anh ấy, trong lòng em thật khổ sở a!” Cô khóc ướt một mảng lông trên lưng dề, thương tâm đến cực điểm: “Đồ cặn bã! Đàn ông đều là kẻ lừa đảo!”

Thị Thần: “.....”

Cô lau đi nước mắt trên mặt, lại có nước mắt mới tuôn ra, khóc đến hai má đỏ bừng: “Đây là mối tình đầu của em!”

Thị Thần: “.....”

Thật sự nghe không nổi nữa, hắn khuyên giải an ủi Thời Tiệp Ngư: “Nguyên Quân không cần đau lòng, mục đích chuyến đi này, là vì thu thập nguyên lực, đã đạt thành mục đích, những chuyện không quan trọng khác, không cần quá rối rắm.”

“... Đạt được mục đích?” Thời Tiệp Ngư ngẩng mặt lên, dò mắt nhìn hắn: “Nhưng Thẩm đại ca đã từ bỏ đi Linh Sơn, nguyên lực tự nhiên biến mất rồi.”

Thị Thần cung kính hồi bẩm: “Nguyên Quân thúc đẩy vạn gia mẫu tử đoàn tụ, trợ giúp Thẩm Tiêu trực xuất yêu đạo trong thành, đã thu hoạch không ít nguyên lực.”

Vẻ mặt Thời Tiệp Ngư mê mang.

“Nguyên Quân mời xem.” Thị Thần khẽ phát ống tay áo, phía sau hiện ra hình ảnh Thanh Sơn thành, giống như hình chiếu lập thể.

Lúc này Thanh Sơn thành bách nghiệp đãi hưng, đang trùng kiến phòng ốc cùng cầu nổi, nhóm thợ thủ công từ trên núi vận chuyển tới vật liệu đá, ở ngoài thành điêu khắc một tòa tượng đá, nhìn đường nét kia, đúng là ở trên cơ sở Dạ Du đạo nhân ban đầu, lại thêm hai vị đạo trưởng, một người cầm kiếm, một người cưỡi dê.

Chương 121. Trở về (2)

Không cần nghĩ, cảm kiếm tất nhiên là Thẩm Tiêu, cười dè là Thời Tiệp Ngư.

Dân chúng coi ba người bọn họ là thần tiên cung phụng, từ nay về sau cùng hưởng hương khói Thanh Sơn thành.

Thời Tiệp Ngư nhìn chằm chằm nam nhân mặc hắc bào ở giữa, hồi tưởng lại từng chút từng chút lúc hai người ở chung, nước mắt lần nữa tràn ra, cô nuốt xuống: “Hắn thật ác tâm, cứ như vậy đi!”

Thị Thần: “.....”

Hắn không nên để cô xem những thứ này.

Thị Thần rất đau đầu, nhíu mày dài, xụ mặt nghiêm trang nói: “Nguyên Quân là hậu duệ chân tiên, nên lấy đại cục làm trọng, nhanh chóng khôi phục Tiên cung, chuyện nhi nữ tình trường vẫn là...”

Hắn dừng lại, vốn định nói thẳng để cô khám phá hồng trần, nhưng cân nhắc đến trạng thái hiện tại của cô có thể không tiếp thu được, liền uyển chuyển nói: “Nguyên Quân vẫn nên xem nhẹ một chút đi.”

Nhưng mà Thời Tiệp Ngư phảng phất như không nghe thấy, lau nước mắt của mình đi về phía tầng hầm ngầm, hai vai bởi vì thút thít mà thường thường run rẩy, trong miệng nghẹn ngào nhắc tới: “Mỗi tình đầu quả nhiên đều không có kết quả tốt...”

Khóe mắt Thị Thần hơi giật giật: “..... Nguyên Quân, muốn đi nơi nào?”

Thời Tiện Ngư dừng bước, quay đầu lại, trên mặt tràn ngập suy sụp: “Em thất tình rồi!”

Thị Thân: “.....”

.....

Trước mặt Thẩm Tiêu và bọn nhỏ, Thời Tiện Ngư vẫn đè nén cảm xúc của mình, bây giờ về đến nhà, cô chỉ muốn tìm một nơi không có ai khóc rống một trận.

Khóc mệt mỏi, cô ghé vào trên giường yên lặng nghĩ: Tuy rằng thất tình rất khó chịu, nhưng tốt xấu gì cũng biết thất tình là tư vị gì.

Từ nay về sau, cô cũng là nữ nhân từng có tình sử.

Không còn là người độc thân nữa.

Từ phương diện này suy nghĩ, trong lòng hơi thoải mái một chút.

Thời Tiện Ngư chưa xót nằm ở trên giường, sâu kín thở ra một hơi, nghĩ thầm: Tình yêu tuy rằng làm cho người ta thống khổ, nhưng cũng có thể làm cho một người nhanh chóng trưởng thành, chuyện đi này làm cho ta trưởng thành không ít.

Cuộc sống, vẫn nên nhìn về phía trước a.

Cô đứng dậy đi vào bếp, mở vòi nước, rửa đi nước mắt dính trên mặt, lại dùng nước lạnh đắp lên mắt một hồi, sau đó bắt đầu quét dọn nhà cửa.

Hơn một tháng không trở về, trong sân đều mọc cỏ, đệm giường gối đầu cũng nên tắm rửa phơi nắng.

Thời Tiện Ngư hóa bi thương thành sức mạnh, bắt đầu tiến hành tổng vệ sinh, lau sạch sẽ trong ngoài, cỏ dại trong sân cũng nhổ hết, bận rộn đến mệt mỏi đói bụng, liền nấu cho mình một bát mì ăn.

Lúc ăn mì, cô không khỏi nhớ tới Lâm Uyên vì cô mà xuống sông bắt cá, ánh mắt nóng lên, nước mắt lại rơi xuống.

Sẽ khá hơn thôi.

Cô hít hít mũi, vừa ăn mì, vừa rơi lệ.

Buổi tối sau khi rửa mặt nằm trên giường ngủ, lại nghĩ tới cái ôm ấm áp của Lâm Uyên, nhớ tới hắc dùng cái đuôi lông xù ôm lấy cô, ánh mắt Thòi Tiện Ngư nóng lên, nước mắt lần nữa không dâng lên, giống như làm thế nào cũng chảy không hết.

Cuối cùng, cô ấy khóc và ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nhìn mình hai mắt sưng đỏ trong gương, Thòi Tiện Ngư cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cô phải tìm cho mình chút chuyện để làm, bằng không, trong lòng sẽ không thể khống chế nhớ tới hắn.

Nhưng cô có thể làm gì đây? Chẳng lẽ lại quét dọn vệ sinh một lần nữa sao?

Đúng rồi, cô phải đi bệnh viện kiểm tra lại!

Bệnh tình của cô hiện tại không biết thành cái dạng gì, phải kiểm tra một chút mới được!

Đây là chuyện quan trọng, Thòi Tiện Ngư không dám chậm trễ, lập tức mang theo sổ bệnh án của mình, đi bệnh viện lớn trong thành phố đăng ký kiểm tra.

Kiểm tra sức khỏe toàn diện nhất, một ngày làm không xong, vì thế Thòi Tiện Ngư dứt khoát ở khách sạn tiện lợi gần bệnh viện, liên tiếp mấy ngày cũng không trở về.

Bởi vì cô vài ngày không lộ diện, Thị Thần trong Tiên cung có chút hoảng.....

Nguyên Quân của hắ*̣*n, sẽ không bởi vì tình thương, liền nghĩ không ra chứ?

(Hết chương này)

Chương 122. Thất tình (1)

Trong lúc chờ đợi Tiệp Ngự trở về mấy ngày nay, Thị Thần cũng bắt đầu tự mình nghĩ lại.

Một trong những chuyện đối với hắn mà nói, quả thực chính là khó bề phân biệt, trăm mối khó hiểu, không rõ nguyên do, cho dù chỉ nhớ lại một ít hình ảnh, hắn cũng cảm thấy hết sức hoang đường.

Nhưng hắn dù sao sống trăm ngàn năm, sau khi nghiêm túc suy nghĩ cũng tổng kết ra một ít nguyên nhân.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, hắn lựa chọn thể thân, dung mạo quá mức xuất chúng.

Lúc ấy lựa chọn yêu thú, là bởi vì yêu thú độc lai độc vãng, không có quá nhiều ràng buộc, cho dù mất trí nhớ cũng không ảnh hưởng hắn hoàn thành nhiệm vụ hộ tống Thẩm Tiêu đi Linh Sơn.

Nhưng hắn đã quên, một đặc thù khác của yêu thú là sau khi hóa hình cực kỳ xinh đẹp, mà nam tính xinh đẹp thường thường sẽ hình thành lực hấp dẫn cực lớn đối với nữ hài tử.

Hơn nữa hai người mục tiêu nhất trí, sớm chiều ở chung, va chạm ra tia lửa chẳng phải là rất dễ dàng sao?

Chỉ cần lần sau hắn chọn một thể thân xấu xí, không khiến cho Thời Tiệp Ngự chú ý, tình yêu này tự nhiên cũng không thành.

Về phần hắn tại sao phải âm thầm đem thần thức Thời Tiệp Ngự cùng nhau đưa qua, nguyên do trong đó cũng là tạm thời không thể để cho Thời Thiệp Ngự biết, chỉ có thể trước gạt...

.....

Một tuần sau, Thời Tiện Ngư xuất hiện trước mặt Thị Thần.

Lần kiểm tra sức khỏe này của cô, cuối cùng vẫn tra ra một số thứ, bác sĩ phát hiện một khối u to bằng móng tay trong cơ thể cô, mặc dù chưa ảnh hưởng đối với cơ thể, nhưng đề nghị mau chóng phẫu thuật cắt bỏ, tránh tiếp tục chuyển biến xấu.

Sổ bệnh án cô mang đi để ở trong túi, không cho bác sĩ xem.

Nếu như bác sĩ nhìn thấy, nhất định sẽ khiếp sợ, vì sao rõ ràng bệnh nhân sắp phát triển đến giai đoạn cuối, khối u trong cơ thể lại càng lớn càng nhỏ?

Trong lòng Thời Tiện Ngư biết bệnh tình chuyển biến tốt đẹp không thể thiếu linh khí điều dưỡng của Tiên cung, cho nên vừa trở về, liền ôm lấy gối đầu đi tăng hàm ngâm, dự định về sau tĩnh dưỡng ở Tiên cung.

Để tránh nhàm chán, cô cũng mang theo một vài cuốn sách.

Điều thứ nhất trong danh sách mong muốn, đọc một quyển sách hay.

Cô không thể bởi vì hiện tại không cần phải chết, liền mặc kệ phần danh sách này, muốn làm chuyện gì, đều nên tại lúc còn sống hảo hảo hoàn thành, mà không phải đợi đến sắp chết mới hối hận không kịp.

Lúc Tiện Ngư đọc sách, Thị Thần ở một bên yên lặng quan sát cô.

Khí sắc của cô cũng không tệ lắm, chỉ là bất mãn, không có tinh thần gì, trong tay cầm sách lại thật lâu không có lật trang, không biết thần du tới nơi nào, cả người ngơ ngác.

Thị Thần suy tư một lát, thử hỏi: “Nguyên Quân nếu vẫn không yên tâm, có thể quay về bên kia nhìn một chút, nơi đó đã có tượng thần của Nguyên Quân, muốn trở về cũng tiện.”

Thời Tiện Ngư cầm sách không nói chuyện, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thị Thần hoài nghi cô không nghe thấy, đổi phương hướng, cẩn thận giải thích với cô: “Trong bất cứ thế giới nào, chỉ cần có tượng thần của Nguyên Quân, hơn nữa có hương khói cung phụng, Tiểu Thần có thể thông qua nguyện lực trong tượng thần dẫn dắt, đưa Nguyên Quân đến nơi đó. Nếu không có tượng thần, muốn đi cũng không phải không thể, chỉ là hao phí một ít khí lực. Nguyên Quân ngày sau vô luận đi nơi nào, không ngại chú ý nhiều đến những thứ này, bách tính thờ phụng cô càng nhiều, đối với người càng có lợi.”

Thời Tiện Ngư vẫn không phản ứng, thần sắc mê mang nhìn chằm chằm sách, tựa hồ một chữ cũng không nhìn vào.

“..... Nguyên Quân?” Thị Thần nhíu mày, cân nhắc lần nữa nói: “Nếu Nguyên Quân không rõ, Tiểu Thần nói lại lần nữa.”

“Em hiểu...” Thời Tiện Ngư chậm rãi đáp lại.

Thị Thần nói: “Tượng thần tuy là đá điêu khắc tử vật, nhưng chỉ cần cung phụng nhiều lần, liền có nguyện lực hiệu quả, nguyện lực càng nhiều, linh lực tất càng mạnh. Nếu là hương khói dị thường tràn đầy thần tượng, Nguyên Quân đi đến kia tượng thần phụ cận, thậm chí có thể sẽ so với ở thế giới này càng cường đại, tương ứng, nếu là Nguyên Quân đi một cái không có mình tượng thần thế giới, liền chỉ có thể cùng người bình thường giống nhau...”

Chương 123. Thất tình (2)

“... Biết rồi.” Thời Tiện Ngư miễn cưỡng gật đầu, ý bảo mình đã nghe hiểu, đừng nói nữa.

Thị Thần lại không thể nhìn cô bởi vì thất tình mà không gượng dậy nổi, tiếp tục nói: “Trợ giúp Nguyên Quân trùng kiến Tiên cung, là chức trách của Tiểu Thần, Nguyên Quân chỗ nào không hiểu, có thể nói cho Tiểu Thần, Tiểu Thần biết gì không nói...”

Ánh mắt Thời Tiện Ngư, rút cục từ quyền sách vô danh trên tay kia, chuyển tới trên mặt thanh tú của Thị Thần.

Cô có chút thông khổ nhìn chăm chú Thị Thần: “Tựa như chơi trò chơi, mỗi lần mở bản đồ mới đều cần tiêu hao năng lượng cực lớn, nhưng nếu như ở trên bản đồ mở điểm truyền tống hoặc là lưu trữ điểm các loại, về sau đi lại sẽ rất thuận tiện, thậm chí có thể sẽ xuất hiện, là ý tứ này đúng hay không?”

Thị Thần: “.....”

“Bây giờ tâm trạng em không tốt, có thể để em một mình một lát được không?” giọng Thời Tiện Ngư bất đắc dĩ.

Thị Thần trầm mặc.

Một lát sau, hần chớp tay nói: “Tiểu Thần, cáo lui.”

Thân hình trôi nổi giữa không trung dần dần trong suốt, mắt thấy hần sắp biến mất, Thời Tiện Ngư đột nhiên thở dài, buông sách trong tay xuống, nói: “Quên đi..... Dù sao xem cũng không vào, anh nói cho em biết chuyện Tiên Cung đi.”

Thân hình Thị Thần khôi phục.

Thời Tiệm Ngự hỏi hần: “Hiện tại thu thập linh khí thể nào rồi, còn muốn thu thập bao nhiêu mới có thể khôi phục Linh Thảo Viên?”

Thị Thần cúi đầu nói: “Chỉ là Linh Thảo Viên cần nơi khá lớn, trước mắt vị trí không gian không đủ, chỉ có thể đợi sau khi dời đi mới khôi phục.”

Thời Tiệm Ngự hồ nghi hỏi: “Sao lại không đủ vị trí?”

Thị Thần giải thích: “Chắc hẳn Nguyên Quân đã sớm phát hiện, bốn phía Tiên cung chỉ có sương mù đen tối, đây là bởi vì Tiên cung vẫn ẩn giấu ở trong không gian mù tạc, mà không gian vốn là dùng để trữ vật, có thể buôn tằm cung cùng cá kỳ nguyện đã rất miễn cưỡng, thật sự không buôn được Linh Thảo viên.”

Thời Tiệm Ngự gặp khó khăn: “Tằm cung lớn như vậy, hồ cầu nguyện lớn như vậy, muốn chuyển đi thì có thể chuyển đi đâu? Để trong sân? Nhất định sẽ thu hút sự chú ý, cho dù ném vào rừng sâu núi thẳm, cũng sẽ nhanh chóng bị du khách hoặc người thám hiểm phát hiện!”

Trên thế giới này, cơ hồ không có nơi nào mà nhân loại không đặt chân tới.

Thị Thần đề nghị: “Nguyên Quân có thể đem Tiên cung an trí ở thế giới khác.”

Thời Tiệm Ngự sững sờ, sau đó trong lòng khẽ động, lập tức nói: “Ta có thể đem Tiên cung an trí ở Thanh Sơn thành.”

Sau đó cô có thể làm hàng xóm với Thảm Tiêu! Nói không chừng còn có thể gặp lại Lâm Uyên!

Thị Thần lại lắc đầu: “Không ổn.”

“Vì sao?!” Thời Tiệm Ngự mở to hai mắt, cô vừa sinh ra chút hứng thú, đã bị bác bỏ.

Thị Thần nghiêm nghị nói: “Tiên cung lúc này giống như trẻ sơ sinh vừa mới xuất thế, không có bất kỳ năng lực tự vệ nào, thế giới Thanh Sơn thành có rất nhiều yêu ma lui tới, nếu có đại yêu chiếm lấy Tiên cung, cướp đi linh khí của Nguyên Quân, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Thời Tiệp Ngự nghe xong nhất thời nổi giận, ai ai thở dài, hỏi: “Vậy anh nói, chúng ta nên dọn đi đâu?”

“Theo Tiểu Thần chỉ kiến, có thể tại Long Thần pho tượng phụ cận chọn một chỗ sơn mạch, cái thế giới kia nhiều thiên tai mà ít nhân họa, vừa không yêu ma cũng không chiến loạn, rất thích hợp làm chỗ dừng chân của Tiên cung.”

“À...” Cô ỉu xiu gật đầu.

Cô nghe hiểu được, ý tứ không phải là, thích hợp hèn mọn phát dục sao.

“Cứ theo ý của anh mà dọn đi.”

Không thể làm hàng xóm với Thẩm Tiêu, cũng không gặp được Lâm Uyên, đối với cô mà nói, dọn đi đâu cũng giống nhau...

.....

Thời Tiệp Ngự: Ta thất tình, từ nay về sau trời tối, gió lạnh, tâm đau, Thị Thần nhìn không vừa mắt.

(Hết chương này)

Chương 124. Linh Thảo Viên

(1)

Để tiện xưng hô, Thời Tiệp Ngư đem nhà mới sắp dời đi, xưng là Man Hoang Giới.

Thế giới này tương tự như thời Xuân Thu cổ đại, thậm chí có thể sớm hơn, văn minh xã hội vừa phát triển không lâu, còn chưa xuất hiện thành thị có mật độ nhân khẩu đặc biệt lớn, đại bộ phận là thôn trang và bộ lạc rải rác, cùng với nhiều khu vực hoang dã như núi cao, hẻm núi, hồ nước rừng rậm, lũng cồn cát chưa từng có nhân loại đặt chân tới.

Cho nên, đem Tiên Cung đặt ở chỗ này, là phi thường an toàn.

Thị Thần chọn một dãy núi được bao quanh bởi rừng nguyên sinh, đặt Tiên Cung lên ngọn núi chính cao nhất.

Vô luận người hay dã thú muốn đến nơi này, đều cần đi qua rừng rậm trước tiên, nguy cơ tứ phía, lại leo lên từng ngọn núi dốc đứng, cho dù như vậy cũng không nhất định có thể tìm được Tiên Cung, bởi vì từ vị trí giữa sườn núi ngọn núi chính, lại đi lên không có đường để đi, trừ phi mọc cánh bay lên.

Khi Thị Thần sắp đặt Tiên cung, thì Thời Tiệp Ngư liền ở trên núi Đạt Đạt đi dạo ngắm phong cảnh.

Ước chừng là quá cao, trong mắt tất cả đều là một mảnh biển mây, cùng với mấy ngọn núi màu nhạt phá tan mây xanh, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình dưới chân núi, trong mây mù lượn lờ xác thực có vài phần cảm giác phiêu nhiên của tiên cảnh, chính là nhiệt độ có chút thấp.

Chờ sau khi tiên cung an trí thỏa đáng, hẳn là có thể ảm áp một chút chứ? Dù sao trong Tiên cung cũng có công năng hòa giải nhiệt độ ổn định.

Cô lặng lẽ nghĩ.

Thường thức cảnh sắc trong chốc lát, bỗng nhiên nhìn thấy xa xa có thứ gì đó chậm rãi bay tới, cách đến gần, phát hiện là hai bạch hạc.

“Có tiên hạc bay tới!” Thời Tiện Ngư kinh ngạc nói, giọng điệu giống như bạn nhỏ nhìn động vật tươi mới trong vườn bách thú.

Thị Thần nghe vậy nhìn lên trời, lạnh nhạt trả lời: “Là bạch hạc bình thường, hẳn là bị linh khí hấp dẫn bay đến phụ cận này. Nếu chúng nó xây tổ ở đây, lâu dài bị linh khí thẩm nhiễm, về sau có lẽ có thể mở ra linh trí, biến thành tiên hạc danh xứng với thực.”

“Còn có thể như vậy?” Thời Tiện Ngư cảm thấy hứng thú: “Phải bao lâu mới có thể biến thành tiên hạc?”

“Mỗi sinh linh cơ duyên bất đồng, cho nên không dễ phán đoán, bất quá nhanh nhất cũng cần trăm năm đi.” Thị Thần nói.

Trăm năm? Thời Tiện Ngư vừa nghe, nhất thời không còn hứng thú.

Cô có thể sống trăm năm hay không cũng không nhất định.

Thị Thần lại nói: “Tiên cung đã bố trí thỏa đáng, Nguyên Quân có thể hồi cung nghỉ ngơi.”

“A.” Cô nhìn bạch hạc lần cuối, thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi về phía Tiên cung.

Vẫn là đoạn cầu vòm kia, vừa bước lên, lập tức như một cơn xuân phong, cô không khỏi nhớ tới lần đầu tiên mình tiến vào

Tiên cung, cũng từng chìm đắm trong loại cảm giác này không thể tự kiềm chế, thật sự là tương đối thích...thoải mái a...

Có lẽ là bởi vì linh khí của Tiên Cung so với trước kia càng tràn đầy, hiện tại cảm giác thoải mái càng nhiều hơn lúc trước, giống như mùa hè hóng mát dưới tàng cây, giống như mùa đông tắm nắng, giống như ngủ một giấc ngon, đẩy cửa sổ ra ngửi được mùi hoa cỏ thơm ngát, Thời Tiện Ngư cảm thấy toàn tâm toàn ý mình đều được thả lỏng, từ thân thể đến tâm linh đều bình thản trở lại.

Cô tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không biết Thị Thần làm sao làm được, ngọn núi gập ghềnh lại bị đục ra một mảnh ao câu nguyệt hình trăng lưỡi liềm, cá vàng béo đô đô bơi tới bơi lui trong ao, đem nước ao nhuộm thành các loại màu sắc ấm áp.

Cô đi qua cầu, đi lên bậc thang xây bằng gạch bạch ngọc, trên bậc thang có một bình đài rộng rãi, Tụ Linh Lô cao hơn một người đặt ở giữa bình đài, sương khói màu trắng ngà quấn quanh bốn phía, tiên khí phiêu nhiên, bên cạnh còn có một gốc tùng ngàn năm, cành lá xanh biếc cùng Tụ Linh Lô xây dựng ra một bức tranh thủy mặc rất có hàm ý, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Chương 125. Linh Thảo Viên

(2)

Thời Tiện Ngư trầm nghĩ: Thẩm mỹ Thị Thần còn rất cao.

Cô lại Tụ Linh Lô bên cạnh hút mấy ngụm linh khí, toàn thân thần khí thanh sáng.

Đi lên nữa chính là tẩm cung cô thường ngày nghỉ ngơi, nhưng không có nhìn thấy Linh Thảo Viên Thị Thần nói.

Thời Tiện Ngư nhìn chung quanh, sau đó phát hiện, ở phía sau tẩm cung có thêm một mảnh vườn rất lớn, kích thước kia cơ hồ so với tẩm cung, Tụ Linh Lô, Cá Kỳ Nguyên, tất cả diện tích cộng lại còn lớn hơn!

Khó trách lúc trước Thị Thần nói không bỏ xuống được, nguyên lai Linh Thảo Viên cần không gian lớn như vậy a.

Cô tò mò đi vào Linh Thảo Viên, vẫn là bạch ngọc gạch đá lát đường, vườn hoa hình dạng lớn nhỏ không đồng nhất bị chia làm mấy chục khối, rải rác ở trong vườn này, mà thực vật trong núi cùng quái thạch hơi điều chỉnh, đi lại ở trong đó, cảnh sắc tùy theo biến hóa, ý tứ mười phần.

Chẳng qua trong vườn hoa trống rỗng, không nhìn thấy bất kỳ cái gọi là Linh Thảo, chỉ có đất...

Thời Tiện Ngư: “Cỏ, đâu?”

Thị Thần không hiểu, hỏi cô: “Cỏ gì?”

“Linh Thảo a.” Thời Tiện Ngư chỉ vào một vườn hoa hình bán nguyệt bên chân, hỏi: “Sao cỏ gì cũng không có? Là còn chưa nảy mầm sao?”

Thị Thần ngẩn người, rất nhanh hiểu được ý tứ của Thời Tiệp Ngư, nói: “Nguyên Quân nếu thích hoa cỏ, có thể chọn chút thực vật mình thích, cấy vào trong vườn, Tiểu Thần thấy trên núi này có không ít kỳ hoa dị thảo.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Cô ấy hiểu.

Ý tứ chính là, cô tốn rất nhiều sức lực mua một cái giỏ trái cây, ông chủ chỉ cho cô giỏ nhưng không cho trái cây.

Thời Tiệp Ngư nhin không được bữu môi, nhẹ giọng nói thầm: “Trồng một đồng thực vật bình thường còn tính là Linh Thảo Viên gì, uổng công chúng ta tốn nhiều linh khí như vậy khôi phục nó...”

Vốn cô còn rất chờ mong, cho rằng trong Linh Thảo Viên mọc đầy nhân sâm linh chi biết chạy, kết quả là như vậy.

Thị Thần có chút khó xử, lông mày hơi không thể nghe thấy khẽ nhíu lại: “Linh Thảo Viên đã từng sum xuê hưng vinh, chỉ là theo linh khí xói mòn, thực vật trong vườn không thể tiếp tục sinh trưởng, dần dần héo rũ héo tàn. Hiện giờ trong vườn mặc dù không có Linh Thảo tiên quả, nhưng cũng có thể trồng chút thực vật bình thường, có linh khí tẩm bổ, thực vật luôn có thể sinh trưởng tốt hơn.”

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Có thể tốt bao nhiêu? Kết quả sẽ ngọt hơn sao?”

Thị Thần suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Theo lý nên như thế.”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư khẽ động, tò mò hỏi: “Vậy nếu trồng thảo dược thì sao?”

Thị Thần trả lời: “Lẽ ra phải như vậy.”

Thời Tiện Ngư đột nhiên muốn hoan hô: “Vậy chúng ta đi đào mấy viên nhân sâm trồng xuống, sau khi ăn có thể trường sinh bất lão hay không?”

Thị Thần ân cần dạy bảo: “Nguyên Quân nếu muốn trường sinh bất lão, vẫn nên lấy thu thập nguyên lực làm chủ, đợi đến tương lai phòng luyện đan Tiên cung cũng khôi phục, Nguyên Quân liền có thể ở bên trong học tập chuyện luyện đan, đến lúc đó, luyện ra trường sinh bất lão đan cũng chưa chắc đã muộn.”

Chuyện quá lâu dài thì Tiện Ngư luôn luôn sẽ không suy nghĩ, người đoán mệnh có cách sống đoán mệnh, nắm chắc lập tức mới là mấu chốt!

“Thẩm đại ca tặng rất nhiều hạt giống cho em, bây giờ em sẽ trồng toàn bộ chúng!” Cô đầy khát khao, một khắc cũng không thể đợi, xoay người bỏ chạy.

Khi trở về, trong tay không chỉ có thêm một bao hạt giống, còn có thêm một cái xẻng nhỏ.

“Có cần xới đất tưới nước không?” Cô giơ xẻng nhỏ hứng trí bưng bưng hỏi.

Thị Thần kinh ngạc nhìn cô, phát hiện bộ dáng tràn ngập nhiệt tình của cô cư nhiên thập phần đáng yêu: “..... Cũng không cần, thổ nhượng trong vườn có linh khí tẩm bổ, nước sung túc, sau khi chôn hạt giống sẽ sinh trưởng, không cần để cho Nguyên Quân lo lắng, Tiểu Thần cũng lúc nào cũng sẽ chiếu cố chúng nó.”

Thời Tiện Ngư đã ngồi xổm xuống, khăn cấp mở túi ra, đem tất cả hạt giống dựa theo kích thước chia làm hai nhóm, hạt giống nhỏ trồng một vườn hoa, hạt giống lớn trồng một vườn hoa khác.

Chương 126. Linh Thảo Viên

(3)

Cô hoàn toàn không biết mình trồng cái gì, cảm giác giống như đang trồng hộp mù! Kích thích và hạnh phúc!

Đột nhiên, Thời Tiệp Ngư phát hiện ở trong đồng hạt giống một quả Bạch Quả quen mắt, cô lập tức kích động muốn chết! Giờ hạt kia lên nói: “Là hạt của Bách Linh Quả!”

Bách Linh Quả cũng không phải thực vật bình thường, là một gốc cây ăn quả có chứa linh khí mà Thâm Tiêu tam sinh may mắn mới gặp được!

Xem ra Thâm Tiêu đưa cho cô những hạt giống này, không chỉ có thực vật bình thường, bên trong cũng có Linh Thảo thụ hạt giống! Trời ạ, cô muốn vui vẻ muốn chết!

“Chờ Bách Linh thụ lớn lên kết quả, em liền đem quả hạch lưu lại lại trồng một đợt nữa!” Thời Tiệp Ngư làm phát nhanh mộng: “Thụ kết quả, quả lại trồng cây, em liền có thể ăn không hết Bách Linh quả!”

Thị Thần ở một bên nói: “Một ít thực vật sau khi hấp thu linh khí lâu dài, sẽ dần dần trở nên có linh khí, theo như lời Nguyên Quân, Bách Linh Quả chính là một loại thực vật như vậy.”

Thời Tiệp Ngư sững sốt, quay đầu hỏi hần: “Ý của anh là, những thực vật bình thường khác em trồng, cũng có thể biến thành Linh thảo Linh thụ?”

Thị Thần khẽ gật đầu: “Vạn vật sinh linh đều có duyên pháp, không dễ phán đoán, muốn biến hóa nhanh thì trăm

năm, chậm thì ngàn năm.”

Thời Tiệp Ngự hiểu được, cái này cũng giống như bạch hạc vừa rồi, phải sống lâu một chút mới có thể thành tinh.

Cô cảm xẻng nhỏ của mình vùi đầu bận rộn, trông không thừa một hạt giống Thảm Tiêu tặng, bởi vì không cần xới đất tưới nước, công việc này làm vô cùng nhẹ nhàng, cuối cùng cô như là chưa trông đã nghiền, lại chạy ra ngoài mua chút hạt giống dưa chuột cà chua, ngô, khoai lang, ở trong vườn trông hết thấy, không phân biệt mùa!

Cô đứng thẳng lưng, đứng ở trong Linh Thảo Viên, mặc dù trước mắt chỉ có mảnh vườn hoa trống rỗng, cô lại phẳng phát cảm nhận được vui sướng của mùa thu hoạch!

Liên tiếp mấy ngày, Thời Tiệp Ngự cũng không nhắc tới chuyện thất tình nữa.

Cô cơ hồ đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên Linh Thảo Viên!

Chuyện làm nhiều nhất mỗi ngày, chính là cầm điện thoại di động, chụp ảnh các loại thực vật nảy mầm trong Linh Thảo Viên.

Một loại dây leo màu trắng như tuyết được cô đặt tên là Bạch nương nương, dây leo màu xanh bên cạnh gọi là Tiểu Thanh, còn có một loại thực vật buổi sáng nảy mầm buổi trưa nở hoa buổi tối héo tàn, được cô đặt tên là Du lịch một ngày.

Tốc độ sinh trưởng của thực vật trong vườn Linh Thảo rất nhanh, Thời Tiệp Ngự mỗi ngày quan sát chúng nó, tìm được không ít lạc thú.

Cô phát hiện thực vật mặc dù sẽ hấp thụ linh khí trong đất, nhưng sau khi héo rũ úa tàn, những linh khí này lại sẽ trả lại cho đất, hình thành một vòng tuần hoàn tốt, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng đất đai “phì nhiêu” không đủ.

Cô còn phát hiện hạt giống trái cây mình trồng, sau khi nở hoa thì thuận lợi kết quả, nhưng có loại lại không có, vì thế sau khi biết phát giác nghĩ tới vấn đề thụ phấn, cô liền mua một ổ ong mật đặt ở trong vườn Linh Thảo nuôi dưỡng.

Có ong mật, cô không khỏi nghĩ đến mật ong, không biết ong mật sinh trưởng trong vườn Linh Thảo ử ra mật ong sẽ có mùi vị gì, chỉ là suy nghĩ một chút, sẽ chảy nước miếng~hút đi!

Đúng lúc Tiện Ngư say mê việc đồng áng, Thị Thần vài lần muốn nói lại thôi, rốt cục nhin không được nhắc nhở cô:

“Gần đây trong ao cầu nguyện có thêm không ít cầu nguyện mới, Nguyên Quân có muốn đi... xem một chút không?”

Thời Tiện Ngư ngẩn người.

Đúng vậy, thiếu chút nữa đã quên chuyện này. Mặc dù có Long Thần thôn cùng Thanh Sơn thành hai chỗ hương khói nguyện lực, nhưng muốn tiến thêm một bước khôi phục Tiên cung, những nguyện lực này vẫn không đủ, cô còn phải tiếp tục cố gắng.

Thời Tiện Ngư vẽ mặt do dự theo hấn đi đến ao ước nguyện, trên đường do dự hỏi: “Nhóm cầu nguyện này bên trong, có hay không dễ dàng một chút nha?”

Thị Thần bình tĩnh, trên mặt ần ần có một tia mỉm cười: “Chờ Nguyên Quân đi ao cầu nguyện, vừa nhìn liền biết.”

(Hết chương này)

Chương 127. Tìm mẹ (1)

Theo Tiên cung khôi phục, cá trong ao cầu nguyện dần dần nhiều lên, tựa như tín hiệu dường như trở nên mạnh mẽ, ngay cả một ít nguyên lực không thể nào mạnh, tiếng cầu nguyện cũng có thể tiếp thu được.

Có một người tên là Bắc Mạt hy vọng thi tốt vào giữa kỳ.

Có một người tên là Mập Mập hy vọng tác giả mình thích có thể ngày vạn.

Có một người tên Thiên Linh muốn phát nhanh.

Có một người tên Tư Tư không chỉ muốn phát nhanh, còn muốn bạo gây bạo mỹ!

Tuy nguyện vọng của những người này vô cùng giản dị, nhưng Thời Tiện Ngư tỏ vẻ, cô bất lực.

“- Các người phải tự mình cố gắng!”

“Nếu bản thân người cầu nguyện, ý chí không kiên định, tâm tính lười biếng, thì nguyên lực yếu ớt, hình thể cá kỳ nguyện hình thành cũng sẽ nhỏ gầy một chút.” Thị Thần nhìn chăm chú vào một đám cá vàng to bằng nòng nọc trong hồ, bình tĩnh nói: “Loại cầu nguyện này, cho dù Nguyên Quân trợ giúp bọn họ đạt thành tâm nguyện, cũng không có bao nhiêu lợi ích.”

Thời Tiện Ngư tràn đầy đồng cảm gật đầu: “Xem ra làm thần tiên, cũng phải chú ý đạo lý đối nhân xử thế.”

Thị Thần nghi hoặc nhìn cô: “...?”

Thời Tiện Ngư giải thích: “Ví dụ như, trước đây em là người không tin Thần Phật, nhưng nếu gặp phải chuyện quan trọng nào đó, em sẽ chạy đến miếu thấp hương, cầu nguyện với Bồ Tát, hy vọng mình thi đậu, hoặc hy vọng mình khỏe mạnh trường thọ, tài vận thịnh vượng gì đó, bây giờ nghĩ lại, Bồ Tát nhất định rất khó xử phải không?”

Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói tiếp: “Bồ Tát lúc ấy trong lòng nhất định đang suy nghĩ, người này là ai a? Có thể thấy được người nước đến chân mới nhảy này muốn được thần tiên chiếu cố, là có chút khó khăn, tốt xấu gì, trước tiên, ở trước mặt Bồ Tát lặn lội, mặt quen rồi mới cầu nguyện a, anh nói có đúng hay không?”

Thị Thần mặc dù cảm thấy cô so sánh cái này là lạ, nhưng rất khó không đồng ý, gật đầu nói: “Nguyên Quân nói rất đúng.”

Thời Tiện Ngư nói: “Em nhớ rõ có một con cá kỳ nguyện sống lâu trăm tuổi, chờ Bách Linh thụ kết trái, có thể tặng hần mấy cái. Bách Linh quả có thể thanh trừ tạp chất trong cơ thể, chỉ cần bảo trì thân thể khỏe mạnh, nói không chừng thật có thể làm cho hần sống đến một trăm tuổi.”

Thị Thần chấp tay áo hỏi bầm: “Người cầu nguyện đã rời khỏi nhân thế, con cá kia đã không còn ở trong hồ.”

Thời Tiện Ngư: “.....

..... Là ta chậm một bước!”

Cô nhắm mắt đỡ trán, cảm thấy ngực tích tụ: “...Vậy, bây giờ còn có cá lớn nào?”

Thị Thần tri kỷ đem cá vàng lớn nhất trong ao, đều vớt lên.

Con cá vàng muốn sinh con trai kia vẫn còn, hơn nữa so với trước kia càng thêm to lớn, tròn đến kinh người! Đổ rục

rõ! Thời Tiệp Ngư không khỏi hoài nghi nếu nó tiếp tục bành trướng, rất có thể sẽ nổ tung như bong bóng!

Chấp niệm muốn sinh con trai này thật sự là mạnh đến đáng sợ!

Cô quyết đoán buông tha, dời ánh mắt, nhìn về phía mặt khác.

Trong đó một cái nhìn quen mắt, cô giơ tay nhẹ nhàng đặt trên đầu to mềm mại của Kim Ngư, tiếng cầu nguyện nhất thời vang vọng trong đầu:

- Ai đã giết cô ấy? Là ai giết cô?!

Thời Tiệp Ngư cố nén không rút tay về.

Cô nhớ ra, đây là con cá kỳ nguyện muốn tìm hung thủ giết người.

Cô nhắm mắt lại, tiếp tục lắng nghe, trước mắt dần dần hiện lên một cảnh tượng.

Mấy học sinh vây quanh một cái bàn tròn, bốn phía tối đen, chỉ có đèn phía trên bàn tròn phát ra ánh sáng trắng bệch, trên mặt những học sinh này thần sắc khác nhau, toàn bộ duỗi một bàn tay, ngón tay đặt trên một đồng xu ở giữa bàn tròn, trong lòng một tiếng tiếp một tiếng, đồng xu kia chậm rãi di chuyển trên mặt bàn...

Bọn họ, cư nhiên đang chơi trò điệp tiên.

Thời Tiệp Ngư hít vào, cảm thấy mình không chịu nổi.

Hay là đổi một con cá đi...

Cô giơ cổ tay lên, thuận tay đặt lên đầu cá bên cạnh, tiếng cầu nguyện tức giận ngập trời xông thẳng vào óc!

Chương 128. Tìm mẹ (2)

- Ta muốn triệu hồi Quỷ Vương khát máu! Báo thù cho cha mẹ!!

Thời Tiện Ngư thiếu chút nữa bị dọa ra bệnh tim!

Ngay cả dáng vẻ của người cầu nguyện cũng chưa kịp nhìn rõ, cô vội vàng thu tay lại, ôm ngực run rẩy hô hấp, sắc mặt cũng trắng bệch vài phần.

Mẹ ơi, những nguyện vọng này, không phải bị người giết, thì là đi giết người, chẳng lẽ không thể không đâm máu bạo lực như vậy sao?

Ánh mắt Thời Tiện Ngư sâu kín rơi vào con cá lớn cuối cùng, thân cá màu trắng bạc, thoát nhìn tựa hồ ôn nhu hơn hai con trước một chút.

Cô ôm kỳ vọng cuối cùng, đặt tay lên.

Rất nhanh, cô nghe thấy một giọng nói nhỏ nhỏ, giống như chim non đang gọi: Mẹ, mẹ...

Thời Tiện Ngư càng cẩn thận lắng nghe, trước mắt quả nhiên dần dần hiện ra một đứa bé, ước chừng năm sáu tuổi, đầu bù tóc rối, trên người mặc quần áo gần như chấp vá hết bằng vải bần, vô cùng lôi thôi, đến nỗi cô nhất thời không biết đây rốt cuộc là một cậu bé, hay là một cô bé.

Đứa bé này ghé vào lưới chống trộm ở cửa sổ, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời nhìn bầu trời, thân thể nhỏ dè lên lưới chống trộm rỉ sét loang lổ, treo ở trên lầu cao lung lay sắp đổ, lúc nhìn thấy, Thời Tiện Ngư có một trận lo lắng.

Không cần suy nghĩ nhiều, Thời TiệN Ngư lúc này quyết định, phải giúp đứa bé này tìm được mẹ!

Thị Thân lại lộ vẻ do dự, hỏi cô: “Nguyên Quân thật sự muốn chọn đứa bé này? Theo Tiểu Thần, con cá kỳ nguyện đỏ đen hai màu vừa rồi, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Hắn đang nói về con cá sẽ điều tra kẻ giết người.

Thời TiệN Ngư khó xử: “Điều tra vụ án này quá khảo nghiệm chỉ số thông minh, vẫn là giao cho chú cảnh sát đi, em giúp người ta tìm mẹ rất tốt, hơn nữa đứa bé kia thật đáng thương, nếu mặc kệ nó, nói không chừng nó sẽ chết.”

Thị Thân nghe vậy gật đầu: “Nếu Nguyên Quân đã quyết định, liền chọn con cá này đi. Nguyên Quân có cần chuẩn bị trước hay không?”

“Ừ, phải chuẩn bị.” Thời TiệN Ngư nghiêm túc nói: “Em xem lại tình huống của đứa bé này, xem có thể tìm được một ít manh mối hay không.”

Loại chuyện này, một hồi sinh hai hồi chín, Thời TiệN Ngư đem toàn bộ hai tay dán lên đầu Kim Ngư, nhắm mắt lại, bắt đầu hết sức chăm chú cảm ứng tiếng cầu nguyện phát ra từ đầu.

Lần này hình ảnh càng thêm rõ ràng.

Cô không chỉ nhìn thấy cửa sổ lưới chống trộm của đứa bé, mà còn nhìn thấy cảnh tượng trong nhà.

Đây là một căn phòng bình thường, diện tích không lớn, chung quanh chất đồng thùng giấy và đồ lặt vặt, dơ dáy bẩn thỉu như bãi rác, cửa tủ lạnh mở rộng, lộ ra thức ăn đã sớm thối rữa, biến thành màu đen bên trong, hiển nhiên mẹ đứa bé đã rời đi rất lâu.

Thời Tiệp Ngư không thể tưởng tượng, một đứa bé lại có thể sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, cho dù mẹ mất, những người nhà khác ở đâu? Không quan tâm sao? Còn có hàng xóm, trong phòng thối rữa hàng xóm chẳng lẽ không ngửi thấy?

Cô thử mở rộng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện tòa nhà trọ mà đứa bé ở, là một tòa nhà nguy hiểm, cực kỳ cũ kỹ, tường ngoài bị bão cát ăn mòn, trở nên loang lổ ố vàng, tầng thấp treo mấy tấm biển quảng cáo điện tử, rách nát, khi lắc lư theo gió còn có thể nhấp nháy vài cái.

Trong lòng Thời Tiệp Ngư mơ hồ dâng lên dự cảm không tốt.....

Tầm nhìn tiếp tục mở rộng.

Cô nhìn thấy càng nhiều tòa nhà bỏ hoang, căn hộ, cửa hàng, ngân hàng, bệnh viện... Toàn bộ bụi bặm và cát vàng chồng chất, không một bóng người, phía dưới mấy chiếc xe hơi hỏng, cây cối khô héo mọc rạp, là màu xanh duy nhất trong đồng đồ nát này.

Đây tuyệt đối không phải là một thế giới bình thường.

Cảnh tượng trước mắt lộ ra hoang vu cùng tịch mịch, quả thực giống như tận thế.

Thời Tiệp Ngư mở hai mắt ra, thở ra một hơi thật dài, cảm giác áp lực vẫn quanh quẩn trong lòng.

Chương 129. Tìm mẹ (3)

Cô rốt cục hiểu được, vì cái gì vừa rồi Thị Thần không đề nghị cô lựa chọn cái thế giới này — cả tòa thành thị đều trống không, cô muốn đi nơi nào tìm mẹ cho hài tử?

Cái này so với tìm Linh Sơn còn khó hơn, lúc tìm Linh Sơn, cô tốt xấu gì cũng tự mang chức năng hướng dẫn, còn phải giúp tiểu hài tử tìm mẹ, đó chính là hai mắt sờ đen a!

Thời Tiện Ngư cảm thấy vô cùng khó giải quyết: “Kỳ quái... trong thành phố không có người ở, cây cối ven đường tất cả đều khô héo, giống như đã từng xảy ra tai nạn đáng sợ gì đó. Nhưng trên mặt đất có dấu bánh xe, chúng tỏ gần đây có xe cộ đi qua, đèn biển quảng cáo sẽ nhấp nháy, chúng tỏ hệ thống điện trong thành phố không hoàn toàn tê liệt, mọi người đã đi đâu rồi? Thật kỳ quái...”

Thị Thần nhẹ nhàng vung ống tay áo, trên ao cầu nguyện lập tức xuất hiện cảnh tượng cô vừa nhìn thấy.

Năng lực khống chế linh lực của hắn rõ ràng mạnh hơn cô nhiều, phạm vi nhìn trộm lớn hơn, cũng xa hơn.

Theo phạm vi mở rộng, Thời Tiện Ngư ở trong thành phố bỏ hoang này phát hiện một ít động vật, có chuột, có sâu, cô còn phát hiện một con mãng xà màu nâu đất, màu sắc mãng xà cơ hồ giống như cát, nếu không phải vừa vặn nhìn thấy nó chậm rãi di động, cô thiếu chút nữa liền nghĩ nó là một đồng cát.

Vốn định là bởi vì trong thành không có nhân loại, động vật mới có thể có cơ hội phát dục được, nhưng khi một con chuột xám chạy qua trên đường, đầu cự mãng trực tiếp nứt ra!

Hoa nở như sáu cánh hoa! Rồi sau đó nhanh chóng bao lấy con chuột xám kia, nuốt xuống!

Hết thấy phát sinh trong nháy mắt, đợi đến khi Tiện Ngư hoàn hồn, cự mãng đã lần nữa đem chính mình xếp thành một vòng, nguy trang thành đồng cát, chờ đợi con mồi tiếp theo đến.

Thời Tiện Ngư trợn mắt há hốc mồm, một chữ cũng nói không nên lời.

Cho dù cô không có kiến thức, cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng mãng xà đầu nứt thành sáu cánh là thao tác bình thường!

Không bình thường!

Đây là quái vật!!!

Cô vẻ mặt sợ hãi quay đầu hỏi Thị Thần: “Tại sao lại có yêu quái?!”

Thị Thần hơi nhú mày, cẩn thận nghiên cứu trong chốc lát, trả lời: “Không có yêu khí, không có tà khí, hẳn không phải yêu quái.”

“Không phải yêu quái sao có thể lớn lên như vậy?!” Trong lòng Thời Tiện Ngư kháng cự.

Tuy nói lúc đi Linh Sơn, trên đường cũng có yêu quái, nhưng khi đó bên cạnh cô có Thẩm đạo trưởng, có Lâm Uyên, nhưng bây giờ, cô kéo một đứa nhỏ tìm mẹ đã đủ gian nan, lại còn phải đối mặt với loại sinh vật hung tàn này!

Thứ này dùng nước ớt có tác dụng sao?!

“Con mãng xà này quả thật không thuộc loại yêu.” Thị Thần cẩn thận điều tra, bình tĩnh đưa ra kết luận.

Thời Tiện Ngư vẻ mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn: “Em đã không quan tâm nó có phải là yêu hay không, em hiện tại

chỉ muốn biết, khi gặp nó thì phải làm như thế nào tự bảo vệ mình, anh hiểu không?”

Thị Thân trầm mặc.

Suy tư một lát, hấn ngược mắt nhìn cô: “Không biết Nguyên Quân có nguyện ý..... đổi một con cá khác hay không.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Cho nên, thần tiên cũng không có biện pháp?

Thị Thân nói: “Thế giới này bởi vì thổ nhưỡng chứa độc tính, dẫn đến đại lượng sinh vật chết đi, số ít sống sót cũng bởi vì hoàn cảnh mà phát sinh biến dị, đối với Nguyên Quân mà nói quả thật quá mức nguy hiểm, đổi một cá kỳ nguyện khả năng càng thêm thích hợp.”

“..... Đổi cái khác?” Khóe mắt Thời Tiệp Ngư giật giật: “Đổi cái đĩa tiên kia, nếu gặp quỷ thì làm sao bây giờ?”

Thị Thân nói: “Còn có hai lời cầu nguyện là sinh con trai và báo thù cho cha mẹ.”

Thời Tiệp Ngư tuyệt vọng nhắm mắt lại: “Anh lại không phủ nhận...”

Cho nên, thật sự có cơ hội gặp quỷ, phải không.....”

Thị Thân: “.....”

Trong lòng có chút hoảng, không biết nên an ủi cô như thế nào.

Thời Tiệp Ngư cúi đầu đỡ trán, cảm thấy mình vào giờ khắc này vô cùng tang thương, cô suy yếu nói: “Anh để cho em nghĩ lại đi... Nghĩ lại...”

(Hết chương này)

Chương 130. Thanh Sơn thành (1)

Thời Tiệp Ngự trải qua nhiều lần cân nhắc, cuối cùng vẫn quyết định đi giúp đưa nhỏ tìm mẹ.

Trong lòng cô rõ ràng hy vọng có thể tìm được phi thường xa vời, nhưng thật sự không thể thấy chết mà không cứu một đứa bé, hơn nữa, cho dù không có biện pháp giúp đứa bé này đạt thành tâm nguyện, ít nhất, cũng có thể đem đứa bé an trí đến một nơi tương đối an toàn, mà không phải mặc cho nó tự sinh tự diệt.

Thế giới biến thành phế thổ tận thế, nhưng hãn là còn tồn tại căn cứ an toàn các loại địa phương, chỉ cần đi theo những bánh xe ấn kia trên mặt đường, chắc có thể tìm được.

Tâm tính của Thời Tiệp Ngự vẫn rất lạc quan.

Hiện tại điều cô sợ hãi duy nhất chính là những thú biến dị kia, bất quá, nếu xe có thể tự nhiên thông hành, đã nói lên người ở trong xe coi như an toàn, con mãng xà kia cũng không thể ngay cả da xe cũng gặm chứ?

Thời Tiệp Ngự cùng Thị Thần thương lượng, có muốn mua một chiếc xe hay không? Tốt nhất là xe RV, ăn mặc ngủ nghỉ đều giải quyết trên xe.

Nhưng làm thế nào để đưa chiếc xe qua đó là một vấn đề - để đến thế giới đó cần phải đi qua Sengoku, và để đến Sengoku cần phải đi qua tầng hầm. Cô không thể lái một chiếc xe xuống tầng hầm trừ khi đó là một chiếc xe đẩy.

Thị Thần nói: “Hôm nay Tiên Cung đã an trí thỏa đáng, không cần chiếm dụng không gian mù tạc nữa, Nguyên Quân có thể đem vật phẩm cần thiết bỏ vào trong không gian mù tạc, tùy cần tùy lấy.”

Thời Tiệp Ngự lúc này mới nhớ tới, sau khi Tiên Cung chuyển nhà, trống ra một không gian mù tạc.

Có không gian, giống như có túi ma thuật của Doraemon, từ đó có thể lưu trữ rất nhiều thứ.

Cô lập tức có sức mạnh, bắt đầu điên cuồng mua sắm! Mua gạo mua mì mua dầu, nước cũng phải mua, thành phố hoang vu thành như vậy, ngay cả một thân cây cũng không nhìn thấy, vừa nhìn liền thiếu nước! Cho nên cô phải chuẩn bị thật nhiều thật nhiều nước!

Ngoài thức ăn, thuốc men thường xuyên cũng phải mua một ít, còn có quần áo, quần áo bốn mùa xuân hạ thu đông lần lượt mua một lần, tập tranh thiếu nhi và đồ chơi thuận tiện mua vài món, khăn mặt, khăn tắm, bàn chải đánh răng, ga giường, thảm lông... Tất cả đều phải mua!

Còn có thứ trọng yếu nhất là ớt tinh, lần này cô trực tiếp mua một thùng lớn!

Đây là thứ cô có thể mua được.

Nhắc tới cũng lạ, lúc trước đi tìm Thẩm Tiêu, cô mang theo một cái ba lô cũng cảm giác đủ rồi, hiện tại có không gian, mua nhiều đồ như vậy, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, cũng không biết là loại tâm tính gì đang quấy phá.

Thời Tiệp Ngự ở trong lòng âm thầm tự nói với mình phải khắc chế.

Phải kiềm chế!

Sau đó cô từ trong Linh Thảo Viên hái một đám dưa chuột, cà chua, khoai lang, ngô, khoai tây củ cải, cất vào trong không gian.

.....

Thời Tiệp Ngự phát hiện, tốc độ sinh trưởng của rau quả bình thường ở Linh Thảo Viên rất nhanh, nhưng trái cây kết ra vẫn chứa linh khí rất ít, mà thực vật như Bách Linh Quả thì sinh trưởng chậm chạp, cho tới bây giờ, cây non mới lớn đến bàn tay, thời gian nở hoa kết quả còn không biết phải bao lâu.

Ngoại trừ Bách Linh Quả, còn có mấy cây non khác sinh trưởng chậm chạp, được Thời Tiệp Ngự cấy ghép vào cùng một vườn hoa với Bách Linh Quả, làm đối tượng chiếu cố trọng điểm.

Tất cả vật dụng chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ chờ thứ bảy xách xe, là có thể xuất phát.

Thời Tiệp Ngự tính sơ qua, chuyến đi này sắp tiêu hết một nửa gia sản của cô, chỉ riêng một chiếc xe RV đã mấy chục vạn rồi.

Hiện tại cô không có thu nhập, toàn bộ dựa vào bất động sản và tiền gửi ngân hàng mà cha mẹ để lại để sống, thoáng cái tiêu hết nhiều tiền như vậy, nói không đau lòng là không thể nào.

Nếu như vẫn không thể cứu đứa bé ra, cô trả giá nhiều như vậy, chẳng phải là toàn bộ trôi theo dòng nước sao?

Chương 131. Thanh Sơn thành (2)

Một khi bắt đầu so đo được mắt, ý nghĩa xuất hành tựa hồ có chút lung lay, cô vội vàng ở trong lòng cảnh tỉnh chính mình: Chú ý kết cấu! Phải chú ý bố cục a, thần tiên nên có bộ dáng thần tiên!

Luận rộng rãi, cô thật sự không có cách nào so sánh với Thẩm Tiêu.

Còn vài ngày nữa là đến lúc xách xe, Thời Tiện Ngư quyết định đi Thanh Sơn thành thăm Thẩm Tiêu một chút.

Cô cười lên Dê sừng lớn, chuẩn bị xuất phát, một bên Thị Thần biểu tình vi diệu, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Thời Tiện Ngư nghiêng đầu nhìn hắn: “Sao vậy?”

Thị Thần rũ mi mắt, cái gì cũng không nói.

Nhìn bóng lưng Thời Tiện Ngư rời đi, trong lòng Thị Thần nặng nề.

Vậy phải làm thế nào cho phải? Nguyên Quân tựa hồ đối với ta nhớ mãi không quên a.....

.....

Bầu trời mưa phùn lất phất, cỏ cây trong núi được nhuận thành màu xanh tươi sống, ngày hè khô nóng tạm thời biến mất, không khí vô cùng mát mẻ.

Thời Tiện Ngư mang theo ô, ở trên con đường nhỏ trong núi không nhanh không chậm đi bộ, từ xa đã nhìn thấy phía trước sương mù, có một tòa sân vuông vức.

Đó là Hứa đại nhân đặc biệt xây dựng cho Thẩm Tiêu, dùng để thu lưu đứa nhỏ hẳn nhặt về từ bên ngoài.

Lúc Thời Tiện Ngư tới, Thẩm Tiêu lại ra ngoài nhặt con, cũng không ở nhà, trong nhà chỉ có mười mấy đứa nhỏ giặt quần áo nấu cơm, đứa lớn chăm sóc đứa nhỏ, đứa nhỏ chăm sóc đứa nhỏ hơn, ngay ngắn trật tự.

Thời Tiện Ngư mang cho bọn nhỏ một ít kẹo cứng hoa quả, râm râm ngã vào trong đĩa, giống như đá thủy tinh đủ mọi màu sắc, bọn nhỏ rất thích, mỗi đứa đều được chia mấy viên.

Đáng tiếc Tiểu Mẫn không thể ăn.

Trước khi đi, Thẩm Tiêu đã dặn dò, tình trạng sức khỏe hiện tại của Tiểu Mẫn không thích hợp ăn bất cứ thức ăn nào của con người.

Cậu bé chỉ có thể ở trời mưa, chân trần đứng ở trong sân, tùy ý nước mưa cọ rửa thân thể, để sợi nấm hấp thu chất dinh dưỡng cùng nước trong thổ nhưỡng.

Đối với loại phương thức ăn uống rất khác biệt này, Tiểu Mẫn rất không vui, người tuy rằng đứng ở bên ngoài, miệng lại xẹp xuống, vẻ mặt ủy khuất.

Cậu ấy muốn chơi với mọi người và không muốn bị mắc mưa một mình.

“Tiểu Mẫn, Thẩm đạo trưởng khi nào thì về?” Thời Tiện Ngư ở dưới mái hiên hỏi cậu bé.

“Không biết.” Tiểu Mẫn lau nước mưa trên mặt, buồn bực trả lời: “Mới đi chưa được mấy ngày.”

“Lúc Thẩm đạo trưởng không có ở đây, các con đã làm những gì?” Thời Tiện Ngư lại hỏi.

“Buổi sáng luyện công viết chữ, buổi chiều xuống núi hỗ trợ làm việc đồng áng, hoặc là vào núi săn thú.” Tiểu Mẫn trả

lời.

“Thật lợi hại a, các con còn có thể săn thú?”

“Đạo trưởng dạy chúng con làm cạm bẫy, cách vài ngày là có thể bắt được gà rừng thỏ rừng gì đó.”

“A, vậy các con luyện công là luyện công gì?”

“Thô nạp khí tức, ngồi xồm, đánh quyền, luyện kiếm..... Đạo trưởng nói muốn dạy cho chúng con năng lực tự vệ trong loạn thế.”

“A, vậy các con phải hảo hảo học nha.....” Thời Tiện Ngư gật đầu nói.

Tiểu Mãn kỳ quái liếc nhìn cô: “Người tới tìm Thẩm đạo trưởng, là có chuyện gì sao?”

Thời Tiện Ngư cong cong khóe miệng, cười nói: “Không có việc gì.”

Cô chỉ... muốn đến chép bài tập.

Cũng không lâu lắm, mưa tạnh, gió thổi tan mây đen, mặt trời lộ đầu chiếu sáng nửa sân.

Hạ Tiểu Mãn hất mái tóc ướt sũng, mặt mày ủ rũ trở về.

Thời Tiện Ngư đưa cho cậu bé một cái khăn, phát hiện trên người cậu bé mọc ra rất nhiều nấm, trên tóc đặc biệt nhiều, trắng nõn, một đóa lại một đóa.

“Mỗi lần trời mưa đều dài như vậy sao?” Thời Tiện Ngư giật mình hỏi.

“Ừ, mỗi lần đều dài, phiền muốn chết.” Cậu bé phiền não đem tóc tản ra, đẩy vài cái, quả cầu nấm màu trắng ục ục rơi xuống đất, không bao lâu sau trên mặt đất phụ cận tất cả đều là nấm.

Thời Tiệp Ngự kinh ngạc nhìn một hồi, không khỏi tò mò hỏi: “Cái này... có thể ăn không?”

Tiểu Mẫn khó tin nhìn cô: “Người muốn ăn?”

Chương 132. Thanh Sơn thành (3)

Thời Tiện Ngư: “Ta chỉ hỏi thôi.”

“Con chưa từng ăn...” Tiểu Mãn nhú mày suy nghĩ một chút, “Không nói đi đường dài, nắm của conm có thể sẽ làm cho người ta mất đi tri giác, cho nên mỗi lần đều phải thu thập lại đốt sạch sẽ, nhất định không thể bị người nhặt đi ăn nhầm.”

Thời Tiện Ngư nói: “Đừng thu dọn nữa, đưa cho ta đi.”

Tiểu Mãn: “...?”

.....

Thời Tiện Ngư mang về một túi nấm trắng.

Tuy rằng không xác định có thể phát huy công dụng hay không, nhưng dù sao cũng là nhặt không, loại đồ chơi có hiệu quả gây mê này, muốn thông qua con đường chính quy mua, căn bản mua không được, cho nên cô dự định tiết kiệm, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Thời gian thoáng cái đã đến thứ bảy, Thời Tiện Ngư lấy được chìa khóa xe.

Chiếc RV mới mua nhìn qua vừa lớn vừa chắc chắn, thiết bị điện nước bên trong cũng rất đầy đủ, trên đỉnh có tấm sạc năng lượng mặt trời có thể gấp lại, bình thường có thể sạc điện, sau khi gấp lại, nóc xe còn có thể phơi quần áo, có thể nói tương đối hợp ý cô.

Nếu như không có những thú biến dị kia, Thời Tiện Ngư tin tưởng đây sẽ là một chuyến du lịch tốt đẹp.

Nhưng cuộc sống, luôn luôn sẽ có một chút không được hoàn mỹ.

Trước khi xuất phát, cô được Thị Thần chỉ đạo, đem công tắc mù tạc không gian lại luyện tập vài lần, vật phẩm sở hữu đem kiểm tra hai lần, có thể chuẩn bị toàn bộ....cô hít sâu một hơi, hướng về Thị Thần mở ra một bàn tay —

“Cho em đi.” Thời Tiện Ngư cố lấy dũng khí: “Em muốn cái kia.”

Thị Thần: “...?”

“Sao vậy?” Thời Tiện Ngư nhú mày: “Lần này không chuẩn bị đưa cho em sao?”

Thị Thần cẩn thận khom người hỏi: “Không biết Nguyên Quân muốn vật gì?”

“Cái kia, giống như trên châu.” Thời Tiện Ngư nghi hoặc nhìn chăm chăm hẳn: “Không có cái kia, em làm sao trở về?”

Thị Thần thở phào nhẹ nhõm.....

“Là Tiểu Thần thất trách.” Hắn chậm rãi rút tay áo ra, vẽ một vòng tròn phát sáng trên không trung, vòng tròn kia chậm rãi xỏ vào ngón tay của Thời Tiện Ngư, biến thành một vòng tròn màu trắng bạc.

“Trên châu không tiện mang theo, Nguyên Quân đeo chiếc nhẫn này, lúc cần trở về chỉ cần ngưng tụ linh lực vào trên nhẫn, Tiểu Thần có thể cảm nhận được.”

Thời Tiện Ngư nhìn chiếc nhẫn trên tay mình.

Xinh đẹp là xinh đẹp, cao cấp cũng là thật cao cấp, nhưng trong lòng cô sao lại không yên tâm như vậy?

“Bằng không anh vẫn là cho ta trên châu đi.” Cô nhú mày, nghiêm túc nói: “Vạn nhất đến lúc đó em đặc biệt khẩn

trương, linh lực lại không chế không tốt thì làm sao bây giờ? Em hiện tại ngay cả mở không gian mù tạc cũng không thuần thực, hạt châu liền đơn giản hơn nhiều, bóp nát là được.”

Thị Thần: “.....”

Thời Tiện Ngư dò xét sắc mặt hần, cho rằng hần muốn thu hồi nhẫn, vội vàng rút tay lại, nói: “Nhẫn cũng muốn, vạn nhất Trân Châu làm mất, ít nhất em còn có thể trông cậy vào nhẫn, bằng không em chẳng phải là vĩnh viễn không trở về được sao?”

Đi những thế giới này là có nguy hiểm, dù sao cô chỉ thần tiên nửa vời, không cách nào ở trong ba ngàn thế giới đi lại tự nhiên, một khi mất đi liên hệ cùng Tiên Cung, liền có thể sẽ vĩnh viễn lạc lối ở trong những thế giới này.

Thị Thần chờ Thời Tiện Ngư mở cửa vào thế giới —

Cát vàng đầy trời, bụi đất cuộn cuộn, Thời Tiện Ngư lấy ra kính bảo hộ và mặt nạ bảo hộ đã chuẩn bị tốt đeo lên, nhắc chân bước vào thế giới như tận thế trước mắt.

Cùng lúc đó, một luồng thần hồn Thị Thần chui vào theo sát phía sau cô.

Thị Thần nhanh chóng tìm kiếm thể thân thích hợp trong phạm vi trăm dặm.

Thể thân phải đủ mạnh mẽ để sống sót trong một thế giới như vậy. Thể thân không thể có quá nhiều liên quan giữa người với người, nếu không “mất trí nhớ” sẽ khiến người ta hoài nghi. Thể thân cũng không thể quá xinh đẹp, tốt nhất có thể xấu một chút, càng xấu càng tốt!

(Hết chương này)

Chương 133. 2. Thế giới sa mạc (1)

Tiếng gió ô ô, trước mắt chỉ có một mảnh vàng, cát đá bay lên lộp bộp đánh vào kính bảo hộ, tóc của cô cũng bị thổi loạn thất bát.

Thời Tiệp Ngự phát hiện mình tới thật không đúng lúc, nơi này đang bão cát, tầm nhìn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy phạm vi hơn mười mét xung quanh.

Bất quá cũng có chỗ tốt, bởi vì thời tiết ác liệt, phụ cận biến dị thú nhóm tất cả đều trốn đi.

Thời Tiệp Ngự giơ một tay lên, thử mở không gian mù tạc ra, phía trước lòng bàn tay của cô không xuất hiện một lỗ thủng, giống như xé mở không gian ra một khe hở, mà khe hở càng lúc càng lớn, đến khi dung nạp một chiếc xe thông hành, cô mới buông tay xuống.

Cô chạy vào không gian mù tạc của mình, vổ vổ cát trên người, trong lòng thở dài: Nếu định vị Thị Thần chính xác hơn một chút thì tốt biết bao, tốt nhất có thể trực tiếp đưa người vào trong nhà trọ.

Thật khó khăn.

Mỗi lần tiến vào thế giới, là Thị Thần đem hai cái thế giới, mỗi một đạo xé mở vết nứt sau đó mạnh mẽ kết nối. Có thể tưởng tượng thành hai quả cầu giấy rỗng, chọc một lỗ trên mỗi quả cầu giấy, lại dán hai lỗ lại với nhau để bên trong quả cầu giấy tương liên, cho dù dán sát như thế nào, giữa cửa động và

cửa động đều không thể hoàn toàn kín kẽ, xuất hiện sai số là không thể tránh khỏi.

Mà một chút sai sót trong việc hầu thần, đổi sang vị trí cụ thể, có thể cách mục tiêu mấy ngàn mấy trăm mét.

Thời Tiện Ngư lau sạch cát trên người, mở cửa xe ngồi lên

Tiếp theo nên làm như thế nào đây?

Cô nhớ lại hạ khẩu quyết.

“Vừa vặn chìa khóa một cước dầu, tay chân phối hợp phải chặt chẽ...” Thời Tiện Ngư khởi động xe, chậm rãi chạy ra khỏi không gian mù tạt: “Treo lên số một nhìn phía trước, khởi động vững vàng không nên vội, động cơ xe tăng tốc đổi số hai, từng cấp tăng số phải lưu loát...”

Cô ấy biết lái xe, cũng có bằng lái xe.

Chẳng qua bằng lái là hai năm trước thi, sau đó vẫn không đụng qua tay lái.

“Không sao, bây giờ là tận thế, đường rộng như vậy, ta có thể yên tâm lớn mật lái, không cần lo lắng xảy ra tai nạn giao thông.” Thời Tiện Ngư tự an ủi mình.

Cô chính là lạc quan như vậy, luôn có thể tìm được hy vọng trong khốn cảnh.

Bùm!

Thời Tiện Ngư: “???”

Sao hình như đụng phải thứ gì đó?

Cô không dám mở cửa sổ xe, dán sát cửa kính nhìn xuống, mơ hồ thấy dưới bánh xe có một cái đuôi thần lẩn mập mập.

“.....”

Yên lặng ngồi, nghiêm túc suy nghĩ một lát.

“Khẳng định không phải bị ta đụng, nếu như còn sống, sớm nên chạy xa, làm sao có thể không nhúc nhích để cho ta đụng? Cho nên đây hẳn là một con thần lằn đã sớm chết, chỉ là vừa vặn bị ta nghiền tới mà thôi.”

Thời Tiện Ngư một lần nữa điều chỉnh tốt tâm tình, tiếp tục lái xe lên đường.

Cô lái xe tốc độ cực kỳ ổn định, đi tới trước nhà trọ của đứa bé, dừng xe, đeo kính bảo hộ cùng mặt nạ bảo hộ, lần này bỏ thêm một cái mũ cao bồi rộng thùng thình, sau khi trang bị đầy đủ mới cẩn thận mở cửa xuống xe.

Bên ngoài vẫn là cát vàng cuộn cuộn.

Thời Tiện Ngư đi vào chung cư, thang máy hỏng, cũng không có đèn, chỉ có thể leo cầu thang bộ.

Đèn pin vừa mở ra, trên bậc thang bụi đất đều nhả nhụi, trên vách tường cũng không có vết cào kỳ quái, cô yên tâm — rất tốt, cái này đã nói rõ trong hành lang không có những sinh vật biến dị loạn thất bát tao kia.

Mặc dù như thế, cô cũng không dám khinh thường, tận dụng khả năng không phát ra tiếng động chậm rãi đi lên lầu. Dù sao cầu thang nơi này không có nguy hiểm, không có nghĩa là trong phòng trọ cũng không có nguy hiểm.

Lá gan của Thời Tiện Ngư không lớn, cho nên làm việc vô cùng cẩn thận, mỗi lần cô lên một tầng lầu, sẽ kiểm tra cửa phòng cháy của hành lang an toàn này có đóng kỹ hay không.

Chương 134. 2. Thế giới sa mạc (2)

Không đóng kỹ thì cô đóng lại hết thảy, lại dùng dây thừng buộc vài vòng mới có thể yên tâm.

Khi đóng cửa phòng cháy chữa cháy tầng thứ chín, cửa bỗng nhiên rầm một tiếng!

Thời Tiện Ngư bị dọa nhảy dựng, sau đó một móng vuốt nhỏ màu đen từ đáy cửa chen ra! Giống như một cánh khô vụn vụn, thiếu chút nữa bắt được giày của cô!

Cô hít sâu một hơi, không chút nghĩ ngợi liền quán chặt dây thừng trên tay nắm cửa!

Nhưng cửa phòng cháy trong hành lang quá cũ, mặt đất xi măng cũng giống như chó từng gặm, cho dù cô dùng sức thế nào cũng vẫn để lại khe hở!

Một cái lại một cái móng vuốt nhỏ màu đen từ phía dưới cửa an ninh vắt ra! Kèm theo tiếng cào cửa chói tai, cùng với một loại tiếng kêu xèo xèo giống như chuột, chúng nó điên cuồng cào xé hết thảy nơi có thể đụng tới, muốn xông qua chướng ngại vật này ăn no một bữa!

Tiếng móng tay cào cào trên cửa sắt khiến da đầu người ta tê dại, cô tăng nhanh tốc độ buộc chặt nút thắt, một lát cũng không dám chậm trễ, gỡ bình xịt bên hông xuống, nhắm ngay khe hở dưới cửa phun ra một trận điên cuồng!

Hắc trào suu rụt trở về!

Cửa bên kia, thú biển dị đang thét chói tai bỏ đi, thanh âm hỗn loạn, liên tục hai ba giây sau biến thành một mảnh yên tĩnh, tất cả thanh âm biến mất.

Xem ra, cho dù là sinh vật biển dị, cũng khó có thể ngăn cản uy lực của ợt tinh.

Thời Tiện Ngư mua còn không phải ợt tinh bình thường.

Nhà hàng bình thường phần lớn sử dụng cay số 5, mà cô mua, là cay số 10, cho dù pha nước, dính vào da cũng sẽ đau rát, hít vào khoang miệng và xoang mũi thì càng không cần phải nói.

“Ai, đồ tốt như vậy, đáng tiếc không thể dùng ở bên ngoài.” Thời Tiện Ngư một lần nữa treo bình xịt lên lưng, thì thào tự nói: “Gió bên ngoài quá lớn, phỏng chừng vừa phun ra ngoài đã bị thổi tan, nói không chừng còn có thể thổi lên người mình.”

Tiết nuối vài giây, xoay người chuẩn bị lên lầu, bỗng nhiên phát hiện phía trên cầu thang có một đứa bé đang đứng.

Thời Tiện Ngư: “!!!”

Bất ngờ không kịp đề phòng, thật dọa người!

Đứa bé không lên tiếng nhìn cô, vẫn mặc bộ quần áo rách nát kia, lộ ra hai bắp chân, trên chân mang một đôi dép lê bản thủ, trong tay còn mang theo một cái lồng bắt chuột bằng kim loại.

Ánh mắt Thời Tiện Ngư rơi vào lồng bắt chuột.

Chẳng lẽ.....

Cô chân chừ hỏi đứa bé: “Con... định dùng thứ đó, bắt chuột sao?”

Đứa bé không nói gì, chậm rãi gật đầu một cái.

Thời Tiện Ngư cúi đầu nhìn chỗ khe cửa lưu lại ớt tinh, phỏng chừng cả ngày nay, chuột biến dị cũng sẽ không tới.

Trong lồng bắt chuột có mồi nhử, có phải bởi vì trẻ con thường xuyên xuống lầu bắt chuột, cho nên những con chuột biến dị kia cho rằng có người đến ném thức ăn, mới có thể trở nên điên cuồng như vậy?

Nhưng một đứa trẻ mỗi ngày bắt chuột làm gì?

Liên tưởng đến tình cảnh hiện tại của đứa bé, trong lòng Thời Tiện Ngư nảy sinh một ý nghĩ không tốt lắm, cô cẩn thận quan sát đứa bé kia, hỏi: “Con bắt chuột, là muốn ăn sao?”

Đứa bé lại chậm rãi gật đầu một cái.

Thời Tiện Ngư tâm tình phức tạp.....

Có chút kinh hãi, có chút ghê tởm, lại... có chút đau lòng đứa nhỏ này.

Cô tháo mặt nạ và kính bảo hộ xuống, nở một nụ cười thân thiện với đứa trẻ: “Bạn nhỏ, ta đi ngang qua đây, không cần thận dọa con chuột của con chạy mất, nhưng chỗ ta có một quả quýt, tặng cho con được không?”

Cô lấy quả cam đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ra, đưa cho đứa bé, cố gắng làm cho ánh mắt của mình có vẻ chân thành, để tránh bị coi là người xấu.

Đứa bé lại mở to hai mắt, trong mắt ngoại trừ kinh ngạc, càng nhiều hơn là nghi hoặc, phảng phất căn bản không nhận ra thứ trong tay Thời Tiện Ngư.

Thời Tiện Ngư nhất thời có chút trong lòng không yên.

Không thể nào..... Chẳng lẽ đứa nhỏ này, cho tới bây giờ chưa từng thấy quả quýt?

(Hết chương này)

Chương 135. 2. Thế giới sa mạc (3)

Chưa từng thấy quả quýt, cũng không phải chuyện khó tưởng tượng, dù sao thế giới cũng khác, lúc trước cô đi tìm Thảm Tiêu, cũng ăn một đồng trái cây và thấy nhiều yêu quái chưa từng thấy.

Hiện tại giữa hai người cách năm sáu bậc thang, tiểu hài tử không nhúc nhích, Thời Tiện Ngư cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ dọa đến người ta.

Cô nghĩ nghĩ, chậm rãi giơ tay kia lên, sau đó... bóc quýt.

“Thứ này, gọi là quýt, là một loại trái cây, rất ngọt nha...” Thời Tiện Ngư vừa nhẹ giọng nói, vừa bóc vỏ quýt: “Con xem, chỉ cần bóc vỏ bên ngoài ra, là có thể ăn...”

Vỏ quýt tràn ra mùi thơm trong veo, thịt quả tròn trịa nằm trong tay Thời Tiện Ngư có vẻ đặc biệt đáng yêu, ánh mắt đứa bé nhìn thẳng, một tia bọt nước trong trẻo từ khoe miệng tràn ra, sáng lấp lánh.

Thời Tiện Ngư vừa nhìn, phản ứng của đứa nhỏ này không khỏi quá thành thật, nhanh chóng tiến lên vài bước, nhét quýt vào tay đối phương: “Cho con ăn!”

Hấp dẫn như vậy khó có thể kháng cự, tiểu hài tử lập tức vui đầu gặm quýt!

Nước chua ngọt trong nháy mắt tràn ra, chảy đầy tay, rất nhanh nhai từng ngụm lớn, lại vội vàng liếm sạch ngón tay, giống như chưa bao giờ ăn qua đồ ăn ngon như vậy.

Thời Tiện Ngư thấy móng tay của đứa bé toàn là bùn đen, rất muốn nhắc nhở một chút có thể rửa tay hay không, nhưng nghĩ đến vừa mới gặp mặt, trong lòng liền yên lặng khuyên nhủ chính mình: Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến...

Phát triển mối quan hệ thân thiết trước.

Cô ho nhẹ một tiếng, lộ ra nụ cười ôn hòa hỏi: “Còn muốn ăn nữa không?”

Đứa nhỏ rất dùng sức gật đầu mấy cái!

Thời Tiện Ngư hoài nghi nếu dùng sức thêm một chút, chỉ sợ đầu cũng muốn gãy.

“Vây, con mang ta đi qua nhà con, ta giúp con tắm rửa sạch sẽ, sau đó chúng ta sẽ ăn nhiều quýt, được không?”

Đứa bé lại gật đầu, xoay người chỉ chỉ ngoài cửa phòng cháy, ý bảo Thời Tiện Ngư đi theo.

Thời Tiện Ngư đi theo đứa nhỏ này về phía nhà trọ, trong lòng buồn bực, vì sao trao đổi trong chốc lát như vậy, đôi phương chỉ biết gật đầu chứ?

Không biết nói?

Ngu ngốc?

Nhưng đứa trẻ có thể nghe thấy giọng nói của cô, cũng hiểu được ý của cô, cho nên hẳn không phải là người câm điếc bẩm sinh.

Như vậy, là nguyên nhân nào tạo thành? Là cổ họng bị thương, hay là bệnh tâm lý, không muốn mở miệng nói chuyện?

Cô miên man suy nghĩ, người đã đi vào cửa nhà trọ —

Vào cửa chính là cửa ra vào, bên trái là phòng ăn, nối liền phòng bếp và ban công, bên phải là phòng khách, nối liền

phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ, ở giữa là phòng vệ sinh.

Kết cấu vừa xem hiểu ngay, đây là một căn hộ hai phòng rất bình thường.

Ánh mắt Thời Tiệp Ngư lục tục quét qua ảnh chụp chung gia đình trên tường, thùng giấy tán loạn bên cạnh bàn, đồ hộp thú cưng hư hư thực thực quá hạn, cùng với vết máu và da lông khô cạn trên sàn nhà...

Ánh mắt cuối cùng rơi vào đứa bé kia.

Cô không khỏi hoài nghi, đứa bé sở dĩ có thể ở trong nhà trọ một mình sinh tồn thời gian dài như vậy, chính là dựa vào những hộp thú cưng này, cùng với chuột dưới lầu.

Đứa nhỏ này..... Rốt cuộc là như thế nào kiên trì được? Có phải vẫn chờ đợi mẹ trở về tìm mình hay không?

Trong lòng Thời Tiệp Ngư ngũ vị tạp trần.

Cô đi vào phòng vệ sinh, trong ống nước đương nhiên là một giọt nước cũng không có, liền lấy ra trong không gian chậu rửa mặt cùng khăn mặt, đổ hơn phân nửa chậu nước, bùng ra lau cho đứa bé.

Kết quả phản ứng đầu tiên của đứa bé là, ôm chậu rửa mặt uống nước.

Cốc cốc cốc cốc lớn, như là đã lâu không uống nước.

Thời Tiệp Ngư dờ khóc dờ cười, kiên nhẫn chờ cậu nhóc uống vài ngụm, đưa tay ngăn lại: “Chúng ta rửa sạch trước được không?”

Tiểu tử kia tuy rằng không biết nói chuyện, thế nhưng rất nghe lời, Thời Tiệp Ngư nói không uống, liền thật sự dừng lại không uống.

Chương 136. 2. Thế giới sa mạc (4)

Thời Tiệp Ngư cởi quần áo như vải rách ra, phát hiện trước mặt mình là một cô bé chứ không phải cậu bé, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa gầy vừa nhỏ, bản thủ, đôi mắt càn trong suốt sáng ngời.

Thời Tiệp Ngư vừa lau, vừa quan sát cô bé.

Ngoại trừ trên tay có chút vết xước vết thương, tiểu cô nương trên người rõ ràng không còn cái nào khác vết thương, chỉ là quá gầy, trên bụng cơ hồ cũng không có mỡ, nổi lên từng hình dạng cây xương sườn, nhìn rất đáng thương.

Liên tiếp lau bốn chậu nước, cuối cùng cũng làm sạch sẽ, cô bé ngoan đến thần kỳ, toàn bộ quá trình phối hợp, không âm ỉ cũng không nhốn nháo.

Lần đầu mang theo đứa bé, Tiệp Ngư thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi áo lấy ra một quả quýt khác, bóc ra, trước mặt cô bé đem quả quýt chia thành từng cánh từng cánh.

“Con xem, quýt ăn như thế này, con cũng thử xem?” Cô đút một miếng quýt vào miệng cô bé, còn lại cả vỏ đặt lên tay cô bé: “Nào, con ngồi đây ăn quýt, ta gọi đầu cho con, được không?”

Cô bé gật đầu, vẫn không nói chuyện, ngoan ngoãn cầm quýt, học động tác vừa rồi của Tiệp Ngư, từng cánh từng cánh ăn quýt.

Lần này cô bé ăn đặc biệt chậm, một cánh quýt nhai rất lâu trong miệng, giống như đang cố gắng ghi nhớ mùi vị của quýt.

Thật là ngoan ngoãn.

Thời Tiệp Ngư cảm khái trong lòng.

Cô lại rót một chậu nước gội đầu cho cô bé, tóc quá lâu không chải đầu, vài chỗ đều thắt nút, chỉ có thể dùng kéo cắt ra, lại bôi dầu gội đầu gội sạch.

Lần đầu tiên hoàn toàn xoa không ra bọt, Thời Tiệp Ngư lại gội lần thứ hai, vừa nhẹ nhàng xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, vừa tìm hiểu tin tức:

“Con tên là gì?”

Cô bé dùng ngón tay viết lên bàn: Lục Lê.

Hành động này của cô khiến Thời Tiệp Ngư có chút ngoài ý muốn, theo lý thuyết, đứa nhỏ năm sáu tuổi, hẳn là còn không biết viết chữ.

“A..... Vậy sau này ta gọi con là Tiểu Lê, được không?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Cô bé lại gật đầu.

Thời Tiệp Ngư thăm dò hỏi: “Tiểu Lê, có phải con... không biết nói không?”

Cô bé mở miệng, chỉ chỉ cổ họng, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Xem ra cô bé thật sự không thể nói chuyện.

Không thể nói chuyện thì không nói, có thể giao tiếp bình thường là được, hơn nữa cô hiểu chuyện như vậy, chăm sóc hẳn là cũng không khó.

Thời Tiệp Ngư trầm tĩnh lại, lại hỏi: “Tiểu Lê, con mấy tuổi rồi?”

Cô bé nghe xong, mặt lộ vẻ khổ não, sau khi suy nghĩ thật lâu, vẫn lắc đầu.

“Con không biết mình bao nhiêu tuổi?”, Thời Tiệp Ngư cảm thấy kinh ngạc, sau đó nghĩ đến cô bé một mình ở nơi này, có phải thời gian quá lâu, cho nên đã quên?

“Có phải quên rồi không? Còn có thể nhớ lại không?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Tiểu Lê cau mày suy nghĩ một chút, do dự vươn bàn tay nhỏ bé ra, so một cái “Bát”.

Đáp án này so với dự tính của Thời Tiệp Ngư còn lớn hơn, cô cho rằng nhiều lắm là sáu tuổi, hiện tại xem ra, hẳn là bởi vì dinh dưỡng trường kỳ không đủ, cho nên thân hình không lớn lên.

“Con cứ ngồi đây phơi tóc, ta đi đổ nước đi.” Thời Tiệp Ngư nói.

Cô bung chậu nước lên phòng vệ sinh, đổ nước bẩn, lại thay một chậu nước sạch, chuẩn bị lau lại cho Lục Lê một lần nữa.

Nhưng sau khi trở lại phòng khách, lại phát hiện Lục Lê quần khăn tắm ngủ. Nho nhỏ cuộn tròn trên sofa, gần như bị tạp vật chôn chôn trên sofa bao phủ, trong tay còn cầm nửa quả quýt chưa ăn hết, ngủ rất say.

Kỳ thật trên sofa cũng rất bẩn, nhưng Thời Tiệp Ngư nhìn khuôn mặt ngủ say của đứa bé, không đành lòng đánh thức, liền đặt chậu nước xuống.

Quên đi, chờ cô bé tỉnh lại rồi tắm

Thời Tiệp Ngư không tiếng động thở dài, ánh mắt thoáng nhìn, nhìn thấy trên sofa có một quyển nhật ký liền mở ra.

Có lẽ, cô có thể thông qua nhật ký tìm hiểu được một ít manh mối.....

.....

(Hết chương này)

Chương 137. 2. Thế giới sa mạc (5)

Cuốn nhật ký chỉ ghi lại vài câu và nhiều hơn nữa là một số lượng lớn các bản nháp giống như bản đồ vẽ tay.

Ví dụ như vẽ mấy con đường, mấy khối vuông, đánh dấu tên kiến trúc xung quanh chung cư, trong đó có mấy chỗ cô ý dùng bút đỏ vẽ lên đánh dấu nguy hiểm, còn có một số chỗ viết “Được phẩm”, “Thức ăn”, “Nước” các loại chữ.

Vì vậy, nó không phải là một cuốn nhật ký mà là một hướng dẫn sinh tồn.

Tiểu Lục Lê còn đang ngủ say.

Ngủ là cách tốt nhất để giảm mức tiêu thụ của cơ thể vì cô bé bị đói trong một thời gian dài và cô bé sẽ ngủ thiếp đi trong một thời gian dài mỗi ngày.

Thời Tiệp Ngư tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống trong đồng đồ lặt vặt, canh giữ bên cạnh cô bé, tiếp tục xem nhật ký trong tay.

Cô có đầy đủ vật tư, tự nhiên không cần thông qua quyền nhật ký này đi thu thập vật tư, nhưng là cô muốn từ trong đó đạt được một ít manh mối liên quan đến mẹ Lục Lê. Nhật ký tám phần là do cha mẹ Lục Lê để lại.

Cô xem từ trang đầu tiên, nghiêm túc lật đến trang cuối cùng, phát hiện trong nhật ký thường xuyên xuất hiện một từ: ốc đảo.

Oasis là gì?

Là chỉ đơn thuần chỉ ốc đảo trong sa mạc, hay là một loại tên gọi khác?

Thời Tiệp Ngự suy nghĩ một chút, đứng dậy tìm kiếm ở trong phòng, cũng không ngại bẩn, chỉ cần là sách vở, toàn bộ lấy ra là tạp chí, báo chí, bản đồ, laptop cá nhân vân vân, phủi bụi đất phía trên.

Cố gắng hơn hai giờ, cô đại khái đã hiểu rõ tình huống thế giới này.

Tiến độ văn minh ở đây tương tự như thế giới của cô, nhưng môi trường và khí hậu khắc nghiệt hơn nhiều, không chỉ có bão cát thường xuyên xảy ra, mà nguồn nước ngọt cạn kiệt, chất độc lắng đọng trong đất khiến thực vật khó sinh trưởng, cây trồng miễn cưỡng trồng ra cũng sẽ mang độc tố mãn tính.

Trong môi trường khắc nghiệt như vậy, tiến độ khoa học kỹ thuật cơ bản bị đình trệ, một bộ phận động thực vật phát sinh biến dị, cơ thể con người cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa - người già qua đời sớm, trẻ em ốm yếu nhiều bệnh, phần lớn đàn ông và phụ nữ trưởng thành mất khả năng sinh sản, dân số trong vài thập kỷ giảm xuống dưới 5% so với trước đây.

Và ốc đảo, là căn cứ sinh tồn của con người được xây dựng dựa trên nguồn nước ngọt năng động.

Oasis không tồn tại vĩnh viễn.

Các ốc đảo thường nhỏ hơn cho đến khi chúng biến mất. Ví dụ như Lục Lê chỗ ở tòa thành thị này, tại một năm trước là ốc đảo, nhưng khi tài nguyên nước tiêu hao hầu như không còn, cư dân trong thành liền không thể không dời đến cái khác ốc đảo thành thị.

Thời Tiệp Ngự suy đoán, chính là trận đại di chuyển một năm trước, khiến Lục Lê và người nhà thất lạc.

Muốn tìm được mẹ của Lục Lê, trước hết phải nghĩ biện pháp tìm được ốc đảo.

Nhưng trong những tài liệu này, cũng không chỉ rõ vị trí ốc đảo.

Lần trước cô phát hiện một ít dấu bánh xe ở giao lộ, nhưng hiện tại đang có bão cát, chờ bão cát qua đi, những dấu bánh xe kia nhất định sẽ bị chôn vùi.

Manh mối vẫn là quá ít, cô chỉ có thể trước tiên mang Lục Lê rời khỏi nơi này, nghĩ biện pháp về ốc đảo thu thập manh mối.

Thừa dịp đưa bé ngủ vào giờ này, Thời Tiệp Ngư lục lọi cả phòng, không phát hiện ra bất cứ thứ gì hữu dụng.

Cuối cùng, cô lấy bức ảnh gia đình trên tường xuống, định mang theo bên người, lúc muốn tìm người, có một tấm ảnh cũng tốt.

Có lẽ là lúc lấy ảnh chụp làm ra tiếng vang, đánh thức Lục Lê, Thời Tiệp Ngư vừa xoay người, liền phát hiện Lục Lê ngồi ở trên sofa bình tĩnh nhìn mình.

Đứa nhỏ này luôn vô thanh vô tức, thành linh sẽ dọa người nhảy dựng.

Thời Tiệp Ngư cầm ảnh đi tới trước mặt Lục Lê, cười nói với cô bé: “Chúng ta mang theo ảnh mẹ Tiểu Lê, cùng đi tìm mẹ, được không?”

Lục Lê nhìn bức ảnh kia, lại nhìn Thời Tiệp Ngư, sau đó chậm rãi gật đầu một cái, đồng ý.

Chương 138. 2. Thế giới sa mạc (6)

“Tiểu Lê thật ngoan.” Thời Tiện Ngư giờ tay xoa xoa đầu cô.

Tóc gội sạch sẽ mềm mại bông bênh, khiến cho Thời Tiện Ngư vô cùng có cảm giác thành tựu.

Tuy rằng hiện tại gây đến có chút thoát hình, nhưng dường như một chút, nhất định là một tiểu cô nương đáng yêu!

“Nào, chúng ta thay quần áo mới xinh đẹp, sau đó cùng đi tìm mẹ Tiểu Lê!”

Cô mặc áo thun ngắn tay in hoa hướng dương cho Lục Lê, quần nhỏ màu trắng, bên ngoài lại mặc một chiếc quần thể thao màu vàng sáng, nếu không phải lo lắng đến bão cát bên ngoài, cô đều muốn mặc váy công chúa cho Lục Lê.

Cuối cùng, Thời Tiện Ngư thắt cho Lục Lê hai bím tóc, tự mình thưởng thức một phen, có chút hài lòng, cười khanh khách đem tiểu cô nương đẩy tới trước gương ở cửa trước, nói: “Tiểu Lê thật đẹp mắt!”

Mặc dù mặt kính đã sớm phủ bụi ô vàng, nhưng khi mặc quần áo mới, vẫn lộ ra tươi sáng như vậy.

Lục Lê giống như đã lâu không soi mình, giật mình trước gương, ngây ngốc một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Thời Tiện Ngư bị phản ứng của cô bé làm cho có chút hoảng hốt, nghĩ thầm: Đứa nhỏ này có phải sống một mình quá lâu hay không, xảy ra tật xấu tâm lý gì, sợ soi gương?

Cô ngồi xỏm xuống, cẩn thận nhìn chăm chú vào mắt Lục Lê, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lê, có phải con không thích soi gương không? Vậy chúng ta không soi nữa.”

Lục Lê chậm rãi hoàn hồn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, hướng về phía Thời Tiệp Ngư lộ ra một nụ cười then thùng.

Cô giơ tay viết lên gương: Quần áo đẹp.

Thời Tiệp Ngư cười khúc khích, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn không có mấy lượng thịt của cô bé: “Quần áo đẹp, Tiểu Lê càng đẹp~”

Lục Lê bị cô khen đỏ mặt, bên khóe miệng hiện ra hai vòng cười nho nhỏ, rốt cục không còn là vẻ mặt ngơ ngác mớ mớ.

“Được rồi, chờ bão cát qua, chúng ta sẽ xuất phát.” Thời Tiệp Ngư đưa chậu rửa mặt vừa mới lau cho Lục Lê: “Con xem có thứ gì muốn mang đi không, đặt ở trong chậu, lát nữa ta dọn lên xe.”

Lục Lê gật gật đầu, nhu thuận trở về phòng ngủ thu dọn đồ đạc, bím tóc bánh quai chèo sau lưng khoác lên đầu vai lắc lư một cái, đặc biệt đáng yêu.

Vốn tưởng rằng tiểu hài tử sẽ lè mè thu thập thật lâu, không nghĩ tới Lục Lê rất nhanh liền bung chậu mì trở lại trước mặt cô.

Trong chậu chỉ có ba thứ: một sợi dây chuyền vàng, một con búp bê vải bần, một cái lồng bắt chuột.

Thời Tiệp Ngư nhìn cái lồng bắt chuột lưu lại vết máu kia, tâm tình có chút phức tạp.

Lại ngược mắt lên, nhìn thấy cô bé trông mong nhìn mình, trong ánh mắt mơ hồ mang theo thấp thỏm.

Là đang lo lắng không cho mang theo những thứ này sao?

Chính mình ghét bỏ lồng bẫy chuột, ở trong mắt người ta là công cụ dựa vào để sống, nếu như không mang theo, nhất định sẽ rất không có cảm giác an toàn?

Thời Tiệp Ngưng nghĩ tới đây, nhất thời rất không đành lòng, tuy rằng cô quả thật muốn đem cái lồng bắt chuột kia ném đi...

“Nếu không, như vậy đi...” Cô ngồi xổm xuống, thương lượng với Lục Lê: “Tiểu Lê, con xem, búp bê bằng vải và lồng bắt chuột này đều bẩn, bên trên nhất định có rất nhiều vi khuẩn, chúng ta rửa sạch chúng trước rồi mới mang lên xe, con nói được không?”

Cô bé nghe xong, ánh mắt cong thành hai vầng trăng, vui vẻ gật đầu.

“À, con tới rửa búp bê vải, em tới rửa lồng bắt chuột, còn sợi dây chuyền này...” Thời Tiệp Ngưng cầm sợi dây chuyền lên nhìn, sợi dây chuyền tinh tế điểm xuyết một viên trân châu hình giọt nước, đoán chừng là đồ mẹ Lục Lê để lại.

Cô đeo vòng cổ lên cổ Lục Lê, cười nói: “Được rồi, đi rửa búp bê vải của con đi.”

Lục Lê ôm chậu rửa mặt, vui vẻ đi vệ sinh búp bê.

Thời Tiệp Ngưng rót đầy một chậu nước cho cô bé, sau đó ở bên cạnh mang lên một chai nước giặt quần áo, một túi bột giặt, một hộp xà phòng, cũng không trông cậy vào đứa nhỏ có thể giặt sạch sẽ, chủ yếu chính là vì chơi đùa, vì để cho đứa nhỏ cao hứng.

Chương 139. 2. Thế giới sa mạc (7)

Về phần mình, Thời Tiệp Ngư xách lồng bắt chuột đi vào phòng bếp, đeo găng tay cao su, lấy ra dây thép cùng dịch khử trùng, dùng sức chà! Dùng sức ngâm!

Ngoài phòng, cát vàng đầy trời, trong phòng bếp Thời Tiệp Ngư ra sức tắm rửa, cô không hề biết, giờ này khắc này, có một người đang lo lắng tìm các cô...

.....

.....

Làm ta giật mình! Bộ dạng thật xấu!

Đội viên rút tay về, đứng dậy tiến đến bên cạnh đội trưởng.

Chưa từng thấy người nào xấu xí như vậy!

“Xấu sao? Để tôi xem.” Diệp Lưu Vân ngồi xổm xuống, dùng tay đeo găng tay da thú nâng cằm nam nhân lên, nở nụ cười: “Xấu chỗ nào? Đây không phải rất đẹp trai sao?”

Đội viên một bộ muốn ói biểu tình: “Lão đại, nam nhân này mặt đều cùng nát, người nhìn ra từ đâu là hán đẹp trai?”

Diệp Lưu Vân nghe vậy nhú mày, đưa tay kia ra, đem nam nhân trên mặt đất toàn bộ lật lại —

Đội viên không hện mà cùng lui về phía sau nửa bước.

Chỉ thấy nam nhân trên mặt đất một nửa mặt anh tuấn, một nửa mặt còn lại bị bóng, che kín vết cháy lồi lõm.

Diệp Lưu Vân vỗ vỗ cát trên tay, không nhanh không chậm đứng lên: “Sau khi bị nọc độc của Kinh Cúc Mãng ăn mòn sẽ biến thành cái dạng này, đáng tiếc, có thể chính diện đối đầu với Kinh Cúc Mãng, nói rõ thân thủ người này không tệ, nếu còn sống, có thể thu vào trong đội làm trợ thủ.”

Bên người đội viên tranh thủ thời gian khiêng lên thương, khăn trương bốn phía nhìn xung quanh: “Hắn chết ở chỗ này, Kinh Cúc Mãng có thể ngay tại phụ cận hay không?”

Diệp Lưu Vân xì một tiếng,: “Kinh Cúc Mãng nếu là ở phụ cận, thi thể của hắn còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì nằm nơi này? Tên kia cái gì cũng nuốt, bụng cùng thùng rác giống nhau, ta phỏng chừng a, nam nhân này hắn là cũng là người đi săn Kinh Cúc Mãng, chỉ bất quá đồng đội của hắn tất cả đều bị mãng xà nuốt, hắn thật vất vả chạy trốn tới nơi này, thiếu nước thiếu lương thực, liền chết ở trên đường.”

“Thật thảm a, nếu hắn gặp chúng ta sớm một chút, nói không chừng có thể sống sót.” Đội viên lắc đầu thở dài, khom lưng sờ tới sờ lui trên người nam nhân.

“Bão cát sắp tới rồi!” Một đội viên khác trong xe thúc giục.

Diệp Lưu Vân nhắc chân lên xe, nhếch môi cười: “Củ cải muốn nhặt bữa, anh cứ để nó sờ một lát đi.”

Đội viên lái xe mọc lên một thanh đen mặt râu quai nón, trở cái xem thường nói: “Bão cát đã sắp đến trước mắt, lại sờ, lại sờ chúng ta đều phải bị cát chôn!”

“A!!!” Đội viên sờ xác nhảy dựng lên!

“Sao vậy? Kêu bậy cái gì a!” Râu quai nón tức giận mắng.

“Hắn động!” Củ cải thét chói tai: “Đệt xác vùng dậy a!!!”

Diệp Lưu Vân sững sờ, xoay người nhìn lại: “Sống? Không phải chứ a..... Vừa rồi rõ ràng không có mạch đập.”

Đang chuẩn bị đi qua xem xét, cô không đợi đi tới trước mặt, người đàn ông vốn không hề có dấu hiệu sống trên mặt đất bỗng nhiên ngồi dậy, hấn đỡ trán nhìn về phía bọn họ, nghi ngờ nói: “Các người là ai?”

Diệp Lưu Vân đưa ra giấy chứng nhận: “Long Nham ốc đảo số 017 chiến đội, đội trưởng Diệp Lưu Vân, còn người?”

“Tôi...” Người đàn ông chậm rãi đứng lên, xoa xoa mi tâm: “Tôi là...”

Trong đầu hấn trống rỗng, chỉ có một bóng dáng mơ hồ của một cô bé, bóng dáng đó nói cho hấn biết, hấn muốn giúp cô đi tìm mẹ.

Nhưng cô bé này là ai? Hấn, lại là ai?

Sâu trong ý thức, mơ hồ hồi tưởng lại một thanh âm: “Ta và người ở chỗ này kết bạn, đặt tên là Lâm Uyên cũng hợp với tình hình, người thấy thế nào?”

Ta là..... Lâm..... Uyên?

Các người đoán không sai, hai là số thứ tự, Lưu Vong Chi Lộ là tên thế giới này, thế giới tiếp theo chính là ba cái gì đó~

(Hết chương này)

Chương 140. 2. Thế giới sa mạc (8)

“Lâm Uyên?” Diệp Lưu Vân nhướn mày: “Tên này chưa từng nghe qua, người không phải người của ốc đảo Long Nham?”

Nam nhân nghi hoặc nhìn về phía Diệp Lưu Vân, hỏi: “Ốc đảo Long Nham..... là cái gì?”

Hắn có khuôn mặt này, một nửa anh tuấn một nửa dữ tợn, nhìn thẳng người khác lúc thường thường sẽ làm cho đối phương cảm thấy khó chịu, Diệp Lưu Vân lại không có chút nào bị ảnh hưởng, vẻ mặt tự nhiên nói: “Long Nham ốc đảo khoảng cách nơi này 10 km tả hữu, người nếu không phải Long Nham người, tại sao lại tới nơi này?”

Củ Cải đứng ở phía sau nam nhân, không tiếng động chỉ chỉ đầu của mình, dùng miệng hình đôi Diệp Lưu Vân nói: “Lão đại, người này giống như mất trí nhớ...”

Diệp Lưu Vân cười nhạt, không thể nào tin được.

“Này, tên Lâm Uyên, ta nói cho người biết, ta mặc kệ người là mất trí nhớ thật hay là giả bộ mất trí nhớ, muốn đoạt tài nguyên Long Nham, trừ phi người nằm mơ. Các đại ốc đảo ở giữa nước sông không phạm nước giếng, đây là quy củ, ai phá vỡ quy củ, người đó phải đền mạng, hiểu chưa?”

Người đàn ông dường như không nghe thấy cô nói, ánh mắt nặng nề nhìn về một hướng, sau đó từng bước từng bước đi về phía trước.

Diệp Lưu Vân phát hiện mình bị coi thường, nhất thời khó chịu bắt lấy bả vai của hắn, chất vấn: “Này!”

Người đàn ông không biết mình đang đi đâu.

Hắn chỉ biết mình phải mau chóng chạy tới nơi đó, trong lòng vô cùng lo lắng, phảng phất đây là một chuyện vô cùng vô cùng quan trọng.

“Có một cô bé...” Hắn cau mày, cố gắng nhớ lại: “Nhất định phải đi gặp cô bé ấy... phải giúp cô bé ấy tìm được mẹ...”

“Này, người, người này rốt cuộc đang nói cái gì a?” Diệp Lưu Vân nghe được một đầu sương mù, chỉ về phía trước nói: “Không phát hiện bên kia có bão cát sao?”

Củ Cải ở một bên nhỏ giọng nói thầm: “Đều mất trí nhớ, cũng không phải là đầu óc có vấn đề sao...”

Nam nhân nhìn xa xa, bầu trời là một mảnh hỗn độn màu vàng, cuộn cuộn cát vàng kia đang chậm rãi tới gần, không bao lâu sẽ tới nơi này.

Hắn dờn tầm mắt, ánh mắt rơi vào chiến xe cải tiến việt dã cách đó không xa.

Trong lòng Diệp Lưu Vân nhất thời dâng lên một dự cảm không tốt.

Một giây sau, chỉ thấy người đàn ông bước nhanh về phía xe việt dã, mở cửa xe, ném râu quai nón xuống xe!

“Chết tiệt!” Diệp Lưu Vân nổi giận: “Con mẹ nó ăn cướp a?!”

Râu quai nón hình thể dũng mãnh, chưa từng nghĩ tới mình có một ngày sẽ giống như gà con bị ném ra, mới đầu hắn quỳ rạp trên mặt đất có chút mơ hồ, sau khi hoàn hồn, so với Diệp

Lưu Vân càng giận không kèm được, nhanh chóng đứng dậy, hung tợn chộp về phía sau gáy nam nhân!

Nào biết người đàn ông tên Lâm Uyên này khí lực không tầm thường! Râu quai nón chẳng những không thể bắt được, ngược lại bị đối phương ném qua vai, lần nữa ném bay ra ngoài!

Diệp Lưu Vân nhanh chóng rút súng bên hông ra! Đối phó với ác đồ cô luôn luôn sẽ không nương tay!

Nhưng mà đối phương tốc độ cực nhanh, sau khi ném râu quai nón lại trực tiếp đá một cái dương sa, Diệp Lưu Vân bị cát đập vào mặt, nhắm mắt bắn hụt! Sau đó cổ tay đau nhức, hai tay của cô bị nam nhân bẻ ra sau lưng, chân cong chặt lại lần lượt từng cước, chặt vật quỳ rạp xuống đất!

Còn lại một Củ Cải, cũng bị nam nhân nắm ba cái giải quyết, không hề có sức chống đỡ.

Diệp Lưu Vân tuy là nữ nhân, nhưng trước giờ làm nhiệm vụ luôn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu qua loại khuất nhục này? Mắt thấy nam nhân ngồi vào chiếc xe của cô, trên xe còn chứa vật tư bọn họ thu thập được, cô tức giận không can tâm, nhất thời mất đi lý trí mẫn:

“Ta thảo tử tông ngươi! Có bản lĩnh ngươi giết ta đi!!!”

Củ Cải ở phía sau khuyên cô: “Quên đi, lão đại, tên này quá giỏi đánh, không lấy mạng chúng ta cũng đã là hạ thủ lưu tình rồi.”

Râu quai nón không phục: “Mẹ nó, hử đây là đang nhục nhã chúng ta!”

Chương 141. 2. Thế giới sa mạc (9)

Lúc này, người đàn ông đã ngồi vào trong xe đột nhiên mở cửa xe, xuống xe đi về phía bọn họ.

Cử Cải lập tức khóc không ra nước mắt: “Ai kêu hai người mắng! Cái này tốt rồi, hẳn thật muốn tới diệt khẩu!”

Diệp Lưu Vân thấy thế khẩn trương, vội vàng tìm xung quanh nơi súng mình rơi xuống.

Vừa rồi giao thủ vài cái đơn giản đã để cho cô khắc sâu hiểu được, nếu như không có vũ khí, cho dù ba người bọn họ toàn bộ cộng lại, cũng khẳng định không phải là đối thủ của nam nhân kia!

Ai ngờ người đàn ông căn bản không để ý tới cô, mà xách râu quai nón lên, kéo về vị trí lái!

Râu quai nón phản nộ, vung nắm đấm quát: “Sĩ khả sát bất khả nhục!”

Người đàn ông nắm lấy cổ tay trắng kiện của hắn, mạnh mẽ đặt lên tay lái, mặt không chút thay đổi ra lệnh: “Lái xe.”

Râu quai nón sput đồ: “Con mẹ nó nguoi có bệnh à! Không biết lái xe còn cướp xe?!”

Bùm!

Cửa xe bị kéo mạnh ra, Diệp Lưu Vân đứng ở ngoài xe, oán hận cầm súng hướng vào trên đầu người đàn ông —

Xuống xe!!!

Người bình thường bị súng chỉ như vậy, ít nhiều sẽ có chút phản ứng, nam nhân lại giống như hoàn toàn không biết cái gì gọi là “Sợ”, giờ tay ôm lấy cổ tay Diệp Lưu Vân, dùng sức đè ở trên cửa sổ xe! Tay kia vẫn đè râu quai nón, lực đạo chưa buông ra chút nào.

Ánh mắt hấn lạnh lùng, nhìn Diệp Lưu Vân nói: “Không muốn cổ tay bị phế bỏ, thì buông tay.”

Diệp Lưu Vân sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy đau nhức đánh, xương cổ tay kéo kẹt rung động, phảng phất nếu thêm một giây sau sẽ bị nam nhân thoải mái bóp nát.

Cái quái gì thế này!

Cô không dám cứng rắn kháng cự, vội vàng buông lỏng tay, súng từ trong tay rơi xuống, người đàn ông thuận thế buông cô ra.

Giằng co ngắn ngủi mấy giây, trên trán Diệp Lưu Vân đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Đánh thì khẳng định đánh không lại, nhưng vật tư trên xe cô vẫn không cam lòng buông tha, hiện tại cách ốc đảo xa như vậy, không có xe, cô cùng hai gã đội viên đi lại trong hoang mạc này, vạn nhất gặp phải thú biến dị, khẳng định lành ít dữ nhiều.

“Trong bão cát sẽ bị lạc phương hướng, cho dù người không sợ lạc đường, nhưng bên kia là sào huyệt của Khắc Lạc Trùng Quái!”

Nam nhân nhíu mày: “..... Khắc Lạc Tư, trùng quái?”

Râu quai nón mồ hôi đầm đìa ngồi ở vị trí lái, khẩn trương không thôi nói: “Một năm trước Thanh Hà ốc đảo khô cạn, hơn một ngàn người di cư bị Khắc Lạc Tư trùng quái nuốt sống!”

Nam nhân trầm ngâm không nói, trong lòng suy tư, những người này nói Thanh Hà ốc đảo, có phải trong đầu hắc tòa kia đang thành hoang phế thị hay không.

Diệp Lưu Vân lo lắng đề phòng nhìn chằm chằm mặt nam nhân, e sợ hắc thật sự không quan tâm hướng bảo cát bên trong muốn xông vào, hiện tại nhìn hắc im lặng không lên tiếng, cô lập tức tự đề cử: “Người muốn đi Thanh Hà ốc đảo, không cần phải đi hướng con đường này, ta biết một cái đường khác an toàn hơn!”

Hắc nhíu mày nhìn cô, như đang phán đoán lời cô nói có vài phần đáng tin.

Vừa rồi còn cảm thấy khuôn mặt này của hắc trông thật dọa người, hiện tại nhìn thẳng, hắc âm trầm ánh mắt, Diệp Lưu Vân cả người căng thẳng, cổ họng tự nhiên lắng xuống.

“Lên xe.” Người đàn ông nói.

Diệp Lưu Vân sững sốt, sau đó vội vàng chạy về phía thùng xe, mở cửa đi vào!

Cử Cải thấy thế, cũng nhanh chóng đuổi theo, nhảy vào trong xe.

Người đàn ông nói: “Chỉ đường, tôi muốn đi Thanh Hà ốc đảo.”

.....

.....

Thời Tiệp Ngự quét sạch lồng bắt chuột, lại dùng nước khử trùng ngâm đi ngâm lại ba lần, dây thép bằng inox của lồng bắt chuột dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, sự khó chịu trong lòng cô rốt cục giảm bớt không ít.

Cô mang theo lồng bắt chuột đi ra khỏi phòng bếp, phát hiện Lục Lê đã sớm rửa sạch búp bê vải, giờ phút này đang

ngồi xỏm bên cạnh chậu nước, chuyên chú nghịch bong bóng trong nước.

Chương 142. 2. Thế giới sa mạc (10)

Trẻ con thật sự là đơn thuần đáng yêu, một cái bong bóng cũng có thể tập trung xem nghiêm túc như vậy.

Ánh mắt Thời Tiệp Ngự lộ ra ý cười, lại gần hỏi: “Bong bóng rất đẹp có phải không?”

Lục Lê quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng ngời gật gật đầu.

“Vậy ta tặng cho Tiểu Lê một cái máy bong bóng, được không?” Thời Tiệp Ngự sờ sờ đầu Lục Lê, cười nói: “Đi thôi, chúng ta lên xe, trên xe có rất nhiều đồ chơi.”

Bão cát bên ngoài đã yếu đi không ít, bầu trời vẫn là màu vàng hỗn độn, nhưng gió không lớn như vậy.

Xe dừng ở dưới lầu hơn nửa ngày, bịt kín một tầng đất cát, Thời Tiệp Ngự dùng khăn tùy tiện lau vài cái, không dám dừng lại vì bên ngoài xe nhiều, dẫn Lục Lê vào xe.

Vừa vào cửa xe, đập vào mắt là ghế sofa và bàn ăn nhỏ, bên tay trái là bàn bếp và tủ lạnh, bên tay phải là ghế lái và ghế lái phụ, đi vào bên trong là hai hàng tủ cất đồ và phòng tắm, hai chiếc giường đơn lần lượt ở phía trên tủ cất đồ, cần phải đặt thang máy xuống mới có thể đi lên.

Lục Lê tò mò quan sát thế giới nhỏ này.

Ghế sofa màu xanh biển, bàn ăn màu trắng sáng, trên bàn bày một chậu cà chua bi, màu xanh bóng loáng, quả đỏ tươi, mỗi loại màu sắc trong xe đều sạch sẽ tươi sáng như vậy, hoàn

toàn bất đồng với màu xám xịt mà cô bé từng nhìn thấy trước đây.

Bất ngờ, cô bé nhìn thấy cửa sổ thủy tinh trước bàn bếp chiếu ra khuôn mặt của mình.

Mặc dù Thời Tiệp Ngự đã giúp cô bé tắm rửa, nhưng dưới sự so sánh màu sắc ám áp sáng ngời bốn phía, cô bé vẫn có vẻ đen như vậy, gầy như vậy, giống như một con vịt con xấu xí không hợp nhau.

Thời Tiệp Ngự từ trong tủ đồ lấy ra gói và chần mới tinh, hỏi: “Tiểu Lê, con muốn đắp chần cho con khủng long nhỏ màu xanh lá cây này, hay là của thỏ con màu hồng nhạt?”

Trước đó không biết giới tính của đứa bé này, cho nên nam nữ đều chuẩn bị một cái chần.

Lục Lê chỉ vào thảm lông thỏ nhỏ màu hồng nhạt, hướng Thời Tiệp Ngự hé miệng cười. Trong ý thức của cô bé, mơ hồ cảm thấy Thời Tiệp Ngự thích cô bé cười, bởi vì mỗi lần cô bé cười, Thời Tiệp Ngự đều sờ sờ đầu của cô bé, bộ dáng thật ôn nhu.

Quả nhiên, Thời Tiệp Ngự cười ha hả sờ sờ đầu của cô bé, nói: “Tốt, Tiểu Lê dùng thảm thỏ bột, ta dùng tiểu khủng long đi~”

Nói xong, Thời Tiệp Ngự bò lên trải giường, sau đó từ trong tủ cất đồ ôm ra một đồng gỗ, ghép hình, tập tranh, bao gồm cả máy bong bóng đáp ứng muốn tặng cô bé, toàn bộ đặt ở trên bàn, cơm, bánh mì, sữa bò cũng đặt ở trước mặt cô bé.

Con tự chơi trước đi, ta ra phía trước lái xe, có việc gì thì gọi ta, được không?

Lục Lê nhìn đồng lớn đồ vật trước mắt, có loại cảm giác kinh hi đột nhiên có được bảo tàng, giống như nằm mơ.

Cô bé tự véo mặt mình, đau lắm.

Cô bé ấy không mơ.

Lục Lê cầm lấy máy bong bóng trên bàn, ấn công tắc, tiếng nhạc vui vẻ vang lên, bong bóng ngũ sắc rực rỡ cũng từng chuỗi bay ra! Phiêu phiêu荡荡荡荡 trải rộng toàn bộ thùng xe!

Lục Lê kinh ngạc mở to hai mắt.

Đây là đồ chơi trẻ em rất phổ biến, nhưng khi cô bé sinh ra, thế giới đã phải đối mặt với sự cạn kiệt nguồn nước ngọt, cho nên dùng nước thổi bong bóng là một chuyện vô cùng xa xỉ, cô bé chưa bao giờ thấy qua sự tồn tại xinh đẹp và thần kỳ như vậy.

Thời Tiện Ngư nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nhạc, cũng không khỏi nhếch nhếch môi, tâm tình sung sướng cầm tay lái: “Chuẩn bị xuất phát, lái xe lên đường~”

Chiếc xe chậm rãi rẽ vào một khúc cua, chạy dọc theo hướng ra khỏi thành, lúc này bão cát dần dần đi qua, phong cảnh hai bên đường cũng theo đó nhìn thấy rõ ràng.

Xa xa, Thời Tiện Ngư phát hiện giữa đường có một đoàn đồ vật.

Cô nghi hoặc nheo mắt lại: “Cái gì? Là gấu sao?”

Hôm nay cho tôi 3 lần nữa đi, ngày mai bắt đầu 4, hy vọng thần tiên phù hộ tôi không bò câu!

(Hết chương này)

Chương 143. 2. Thế giới sa mạc (11)

Gấu?

Trong hoang mạc tự nhiên sẽ không xuất hiện gấu.

Cách gần một chút, Thời Tiện Ngư mới thấy rõ ràng, đó là một con Cự Tích!

Thân thể màu nâu vàng gần giống với đất cát, bụng mập mạp, đuôi thô, trên lưng đội một đóa hoa hồng lớn có hoa văn hình sao - chính là bởi vì đóa hoa trên lưng kia, mới khiến cho Thời Tiện Ngư từ xa nhìn thấy nó, lầm tưởng là một con gấu lớn quỳ rạp trên mặt đất.

Nhưng trên người thằn lằn làm sao mọc hoa đây? Động vật biến dị của thế giới này thật là kỳ quái.

Cô chậm rãi giảm tốc độ, suy nghĩ làm sao vòng qua nó.

Một thứ đồ vật lớn như vậy, trực tiếp nghiền qua khẳng định là không được, nói không chừng sẽ lật xe, hết lần này tới lần khác nó vừa vặn nằm ngang trên quốc lộ, mà hai bên lại có hàng rào bảo vệ, cho dù cô đem xe RV quẹo đến bên cạnh nhất, cũng sẽ nghiền đến đuôi của nó.

Sao nào?

Cô đang rầu rĩ, lúc này, Cự Tích quỳ rạp trên mặt đất chậm rãi đứng lên, cát trên người chảy xuống, mí mắt mở ra, lộ ra một đôi đồng tử xanh biếc, Cự Tích xoay cổ, nhìn về phía xe.

Đương nhiên, bởi vì tứ chi của nó cũng không tính là dài, cho nên cho dù đứng lên, chiều cao so với lúc nằm sấp cũng

không khác nhau quá lớn.

Thời Tiện Ngư thấy nó cử động, trong lòng dấy lên hy vọng, nghĩ thầm: Mau bò ra, bò ra!

Nhưng mà Cự Tích lại chậm rãi bò về phía chiếc xe bên này.

Trong lòng Thời Tiện Ngư chợt cảm thấy không ổn, mắt thấy tốc độ của Cự Tích càng lúc càng nhanh, cô nắm chặt tay lái, sử dụng kỹ thuật lái cả đời, cố gắng làm cho chiếc xe rẽ vào một khúc cua!

Bùm!

Cự Tích đột nhiên nhào về phía thân xe! Toàn bộ chiếc RV nhoáng lên, cửa sổ xe bên cạnh bàn bếp trong nháy mắt nứt ra hoa văn tuyệt!

Thời Tiện Ngư sợ tới mức sắc mặt trắng bệch!

Không phải chứ? Xe giòn như vậy?!

Cô cầm lấy tay lái tiếp tục quay đầu, Cự Tích lại đụng tới! Hung hăng, đầu giống như đúc sắt, lần này trực tiếp đập vỡ cửa sổ thủy tinh!

Đầu to chen vào trong xe!

Nếu không phải cổ quá thô bị mắc kẹt, chỉ sợ nó muốn toàn bộ chui vào.

“Tiểu Lê! mau trốn vào tủ đồ!” Thời Tiện Ngư gấp đến độ kêu to, dưới chân đạp mạnh chân ga, tốc độ xe nhất thời tăng vọt đến cao nhất!

Cô muốn thông qua tốc độ xe đem Cự Tích quăng xuống, đột nhiên tăng tốc, cái miệng to như chậu máu kia quả nhiên rơi ra ngoài cửa sổ, nhưng không đợi trái tim treo lơ lửng của

cô buông xuống, lại nghe thấy thành thịch một tiếng vang!
Thân xe rõ ràng trở nên trì độn, tựa như bị thứ gì đó kéo lại!

Cô nhìn kính chiếu hậu, phát hiện con Cự Tích kia lại treo ở đuôi xe của cô!

Thời Tiệm Ngư tiếp tục tăng tốc!

Cự Tích bị một đường kéo đi, há mồm gắt gao cản trụ cầu thang ở đuôi xe, sống chết không buông!

Thời Tiệm Ngư gấp đến độ nhức đầu, chân ga không được liền đạp thắng xe! Phanh không được, đổi chân ga đi! Cô tăng tốc lại thắng gấp, thắng gấp lại tăng tốc, dùng thao tác thất kinh không có đầu mối, rốt cục cứng rắn vứt bỏ con thằn lằn kia!

Trong kính chiếu hậu, Cự Tích lăn lộn rơi xuống đất, vật thể hình hoa trên lưng cũng bị đè bẹp.

Thời Tiệm Ngư nghĩ thầm lúc này có thể thoát hiểm rồi chứ?

Nhưng ý niệm này vừa mới xuất hiện hai giây, đã nhìn thấy trong gương chiếu hậu Cự Tích một lần nữa đứng lên, từ trên lưng, đóa hoa hồng lớn bên trong vươn ra hai cái màu đỏ tươi hình dây leo, giống như roi bình thường rút tới! Ba tiếng đánh vào xe, sau đó gắt gao quẩn lấy!

Thời Tiệm Ngư suýt nữa sụp đổ, thằn lằn này quá khó chơi!

Cô đành phải kiên trì nhẫn nại!

Chiếc xe vốn công kênh, lại kéo một con Cự Tích, tốc độ thật sự rất khó nhanh.

Thời Tiệm Ngư ôm tâm lý may mắn, hy vọng duy trì đến khi Cự Tích không còn khí lực tự mình buông ra, lái xe một đường đi về phía trước, cự tích cũng bị kéo một đường, mà hai

dây leo kia thủy chung quấn chặt lấy phòng xa, một chút cũng không thấy thả lỏng.

Chương 144. 2. Thế giới sa mạc (12)

Nửa giờ sau, Thời Tiện Ngư rút cục cảm thấy không thể tiếp tục tiêu hao như vậy nữa, cô phải thay đổi sách lược, nếu không cho dù xăng còn có dự phòng, xe cũng sớm muộn sẽ hư hao!

Mặc dù trong lòng lo lắng vạn phần, cô vẫn đạp thắng xe, dừng xe lại.

Lại nhìn kính chiếu hậu, Cự Tích kia bị kéo đi một đường, hiện tại trở nên xám xịt, tựa như đuôi xe kéo theo một tảng đá lớn nở hoa.

Tựa hồ phát giác mục tiêu dừng lại, cự tích bắt đầu theo dây leo màu đỏ tươi bò về phía trước, khắp khiêng, mình đầy thương tích, dù là như thế cũng không buông tha, hết sức cố chấp đem toàn bộ thân thể của mình dán ở trên xe, đầu chen vào cửa sổ xe, cho dù da thịt bị thủy tinh vỡ ở bên cạnh làm bị thương, cũng không thềm để ý chút nào!

Thời Tiện Ngư thật sự phục.

Cô đứng dậy từ vị trí lái xe, cầm lấy bình xịt bên hông, quyết định tiến hành công kích nước ốt!

Gió bên ngoài theo khe hở cửa sổ xe thổi vào trong, phun qua như vậy rất có thể khiến cho thùng xe đều là vị cay, để an toàn, cô phải tìm được kính bảo hộ của mình trước.

Ánh mắt cô tìm kiếm trong xe, bỗng nhiên thoáng nhìn bồn hoa cà chua bị rơi trên mặt đất.

Thời Tiệp Ngư sừng sốt.

Cự Tích còn đang ra sức chen vào bên trong, một đôi tròng mắt cực lớn cũng sắp chen đến biên hình.

Vừa rồi liền cảm thấy kỳ quái, cho dù chính mình không cẩn thận quấy nhiễu nó nghỉ ngơi, cũng không đến mức đuổi theo một đường dài còn không buông tha cô, lớn như mặt trời vậy, nắng cũng mau đem nó phơi thành thằn lằn khô, hiện tại nhìn thấy cà chua trên mặt đất, ngược lại làm cho cô có chút suy đoán.

Thời Tiệp Ngư khom lưng nhặt bốn hoa trên mặt đất lên, tiện tay bắt hai quả cà chua nhỏ, thử ném vào trong miệng Cự Tích.

Nó lập tức bắt đầu ăn.

Cà chua tuy nhỏ, nhưng qua thổ nhưỡng trong vườn Linh Thảo bồi dưỡng ra trái cây, chất lỏng dồi dào mà ngọt ngào, đối với sinh vật khát khô mà nói, là món ngon vô cùng tuyệt vời.

Thời Tiệp Ngư nhìn nó nuốt xuống hai quả cà chua nhỏ, vẫn tiếp tục bẹp miệng, ý còn chưa hết.

Thời Tiệp Ngư dứt khoát hái toàn bộ cà chua nhỏ trên bốn hoa xuống, ném hết vào trong miệng nó! Sau đó nhanh chóng ngồi vào vị trí lái xe, khi nó ngậm miệng nhai nuốt, thừa dịp nó chưa chuẩn bị, khởi động xe! Trong nháy mắt chạy ra rất xa!

Thời Tiệp Ngư nở nụ cười, cảm thấy mình thật cơ trí!

Mới vừa cao hứng vài giây, lại nhìn trong kính chiếu hậu thấy Cự Tích đang vươn dây leo, bắt được đuôi xe!

..... Được rồi, không sao.

Có kinh nghiệm, Thời Tiện Ngư liền có sức mạnh, cô từ trong không gian lấy ra cà chua cỡ lớn, chờ Cự Tích kề sát cửa sổ xe, liền chủ động nhét vào trong miệng nó, sau đó lặp lại trò cũ, lần nữa chạy ra khoảng cách xa hơn!

Một lần, hai lần, ba lần.....

Thời Tiện Ngư nhét cà chua một lần nhiều hơn một lần, thời gian Cự Tích nhai một lần lâu hơn một lần, mà khoảng cách cô chạy ra, cũng một lần xa hơn một lần.

Rốt cục, Cự Tích rốt cuộc đuổi không kịp cô nữa.

Cho dù vươn dài dây leo, cũng với không tới đuôi xe cô đang chạy như bay.

Trong kính chiếu hậu không nhìn thấy bóng dáng Cự Tích, Thời Tiện Ngư triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi cửa cô trở lại đường cao tốc, anh mắt của cô phát hiện ra mình lại rơi vào một tình huống khó khăn mới - cô và con thần lằn khổng lồ đã đi vòng quanh lâu như vậy, bất tri bất giác đi chệch khỏi lộ trình ban đầu, luôn xoay quanh thành phố.

Hơn nữa, sắc trời cũng dần dần tối.

Đoạn thời gian đi du ngoạn cùng Thẩm Tiêu, Lâm Uyên, đã để Thời Tiện Ngư biết đi ban đêm là một chuyện vô cùng nguy hiểm, cho nên, cô phải thừa dịp mặt trời còn xuống núi, mau chóng tìm được đường ra khỏi thành, tốt nhất tiện đường tìm một nơi an toàn dừng xe nghỉ ngơi.

“Tiểu Lê...” Cô vừa lái xe, vừa gọi Lục Lê.

Lục Lê mở cửa tủ cất đồ, từ bên trong chậm rãi bò ra. Vừa rồi cô bé vẫn nghe lời Thời Tiện Ngư, ngoạn ngoạn trốn ở bên trong.

“Đừng sợ, đã không có việc gì.” Thời Tiện Ngư chậm rãi lái xe, thường thường đối chiếu bản đồ trong tay; “Tiểu Lê, có thể giúp ta tìm băng dính không? Hẳn là đặt ở trong rương bên trái tủ cất đồ.”

(Hết chương này)

Chương 145. 2. Thế giới sa mạc (13)

Lục Lê nghe cô nói xong, xoay người mở cửa tủ, tìm băng dính ra.

“Bây giờ ta muốn lái xe tìm chỗ qua đêm, con giúp ta dán cửa sổ xe lại, có thể làm được không?”

Lục Lê gật gật đầu, xé băng dính, khoa tay múa chân dán băng dính lên cửa sổ xe.

Băng dính đơn bạc đương nhiên không ngăn được thú biến dị, nhưng ít nhất có thể bảo đảm ban đêm khi các cô ngủ trong xe không lọt gió.

Thành phố ốc đảo không lớn, Thời Tiện Ngư dạo qua vài vòng, rất nhanh tìm được lộ tuyến chính xác.

Lúc này mặt trời đã nghiêng về phía tây, đường chân trời giống như lưỡi dao sắc bén, cắt mặt trời thành nửa quả cầu lửa đỏ rực, sa thạch của sa mạc màu vàng xám bị rắng chiều nhuộm thành màu cam.

Gió ngừng thổi.

Thời Tiện Ngư lái xe, hai bên quốc lộ là sa mạc mênh mông bát ngát, không có một ngọn cỏ.

Cô không dám lệch khỏi đường cái quá xa, vừa sợ gặp phải dị thú, cũng lo lắng xe bị lún vào trong cát, sau vài lần chọn lựa, cô dừng xe ở phía dưới một tảng đá khổng lồ gần đường cái, sau đó đeo kính bảo hộ và mặt nạ bảo hộ xuống xe, phun nước ớt lên thân xe.

Cô thật sự không muốn lại bị thú biển dị đuổi theo.

Đối với việc sơn xe bằng nước ớt, cũng không phải là cô hay thay đổi, bản thân ớt thường được sử dụng như một loại sơn trên vỏ tàu để ngăn chặn rong biển và sinh vật biển bám vào, cũng như trên bề mặt cáp và gỗ để ngăn chặn chuột gặm nhấm, và cũng như một loại thuốc trừ sâu sinh hóa, phun lên cây, có thể loại bỏ rệp và bọ chết một cách hiệu quả.

Vì vậy, ớt tinh có tác dụng đối với hầu hết các sinh vật sống.

Cho dù là sinh vật biển dị, trừ phi biến dị đến mức không còn khứu giác và hô hấp, nếu không cũng phải tránh không kịp loại hóa chất này.

Thừa dịp trời còn chưa tối, Thời Tiện Ngư ra phun cả chiếc xe một lần.

Cách mặt nạ bảo hộ, cô có thể ngửi thấy mùi gay mũi kia, trên găng tay cũng dính không ít nước ớt.

Cô lắc lắc bình xịt không còn lại mấy giọt, chuẩn bị kết thúc công việc trở về trong xe, lơ đãng phát hiện trên quốc lộ xa xa, có một đoàn đồ đang chậm rãi di chuyển về phía này.

Lòng của cô nhất thời treo lên, cảm thấy vận mệnh của mình quá thăng trầm! Cô chỉ muốn giúp đứa bé tìm lại mẹ, hiện tại chưa tới một ngày, mà đã gặp phải hai đợt quái!

Nhưng mà rất nhanh, trái tim treo lơ lửng của cô lại buông xuống.

Cố chấp!

Quá cố chấp!

Thời Tiện Ngư thật sự là bị mài không còn tính tình, cái gì hoảng sợ, cái gì lo lắng, tất cả đều mài không còn, chỉ còn lại có im lặng!

Cô cứ như vậy mặt không chút thay đổi đứng ở trước cửa xe, lẳng lẳng nhìn nó bò.....

Nếu như nói gặp phải Cự Tích ban đầu bước đi như bay, còn Cự Tích hiện tại chính là tập tễnh, đi một bước, nghỉ ba cái, bụng dán sát mặt đất cố gắng cọ về phía trước, hai chân trước cúi xuống giống như tàn phế, chỉ có thể dựa vào chân sau phát lực, thường thường đập vài cái chân, giống như một vị vận động viên chạy ma - ra - tông sau khi sức cùng lực kiệt lại ra sức giãy dụa dưới tinh thần bất khuất.

Đạp một cái.

Đạp hai cái.

Đạp..... Đạp bất động.

Con thằn lằn khổng lồ một nhòai trên đường cao tốc, nhìn từ xa, giống như một con cá nhỏ.

“Buông tha ta, cũng buông tha chính ngươi, mọi người đều tự mình sinh hoạt, không tốt sao?”

Thời Tiệm Ngư thở dài, xoay người lên xe.

.....

Trong xe, Lục Lê đang thu dọn đất trên mặt đất, vừa rồi Thời Tiệm Ngư đưa xe quá mạnh, bồn hoa cà chua bị ngã xuống đất, chậu hoa bởi vì nguyên liệu là nhựa nên không có ngã vỡ, nhưng đất bên trong toàn bộ rơi ra.

Thế giới này thiếu nước, cũng thiếu đất đai. Bề mặt trái đất bị sa mạc hóa nghiêm trọng, mà đất sâu một chút lắng đọng độc tố, không thích hợp trồng trọt.

Lục Lê cầm đất quý giá, cẩn thận bỏ vào trong chậu hoa, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Cô đau lòng sờ sờ lá cây màu xanh lá cây, một quả cà chua nhỏ bên trên cũng không còn.

Thời Tiệp Ngư đi tới an ủi cô bé: “Đừng lo, cà chua nhỏ còn có thể mọc lại.”

Lục Lê khẽ gật đầu, nhưng nhìn qua vẫn rất khổ sở.

Chương 146. 2. Thế giới sa mạc (14)

Điều này không khỏi làm cho Thời Tiện Ngư nhớ tới mình khi còn bé, mẹ tặng cho cô một con búp bê biết nói biết chớp mắt, cô đặc biệt thích, đặc biệt vui vẻ, thế nhưng mới chơi non nửa ngày, búp bê liền hỏng mắt.

Tuy rằng sau đó mẹ tìm thương gia đổi một cái mới, nhưng khi búp bê hỏng, tâm tình của cô cực kỳ không tốt.

Lục Lê hiện tại nhất định so với mình lúc đó càng khó chịu hơn?

Những quả cà chua nhỏ trong veo như nước, cô bé nắm chặt trong tay không nỡ ăn, ngửi một cái, lại cắn một miếng nhỏ, uống nước chua chua ngọt ngọt bên trong, chậm rãi thưởng thức, một quả Lục Lê nhỏ có thể ăn rất lâu, nhưng hiện tại..... Toàn bộ không còn.

Thời Tiện Ngư khe khẽ thở dài, ngồi xổm xuống nói với Lục Lê: “Không sao, cà chua không còn chúng ta có thể trồng lại, quýt hôm nay cho con ăn, hạt quýt có giữ lại không? Cũng có thể trồng nha.”

Lục Lê ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen ướt sũng tràn đầy nghi hoặc cùng mê man.

Thời Tiện Ngư phỏng chừng, đứa nhỏ này hoặc là từ nhỏ chưa từng tiếp xúc với trồng trọt, hoặc là cảm thấy trồng trọt rất rất khó khăn.

Kỳ thật trong lòng Thời Tiện Ngư cũng không yên, dù sao lúc cô tới đây, cũng không muốn trồng trọt ở thế giới phế thổ,

cho nên chỉ đào một gốc cà chua từ trong vườn Linh Thảo, biến thành bồn hoa, muốn ăn lúc tươi mới.

Đất chỉ có một chậu nhỏ như vậy, không có nhiều hơn.

Thời Tiệp Ngự ở trong xe quét mắt một vòng, thấy trong thùng rác có hai hộp sữa uống đã uống, trong lòng có chủ ý.

Cô nhặt hộp sữa lên, dùng kéo cắt ra, làm thành hai dụng cụ đơn giản, sau đó đem đất trong chậu hoa chia đều ra một phần, điền vào hai hộp sữa, cẩn thận giao cho Lục Lê, nói: “Tiểu Lê muốn trồng cái gì, có thể đem hạt giống chôn vào, chỉ cần mỗi ngày tưới nước, giữ ẩm ướt, nói không chừng sẽ nảy mầm nha.”

Lục Lê hai tay tiếp nhận hộp sữa, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cứ như vậy, đất trong chậu cà chua liền ít đi.

Thời Tiệp Ngự xuống xe, đào một ít cát ở gần đó, đổ vào bồn hoa cà chua, khuấy một chút, trộn một chút, đổ đầy chậu hoa một lần nữa.

Sắc trời hoàn toàn tối đen.

Cô cũng mệt rồi.

Nhưng cô vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Thời Tiệp Ngự miễn cưỡng giữ vững tinh thần, đưa Lục Lê đến phòng tắm vệ sinh tắm rửa.

Cô bảo Lục Lê đứng trong bồn nước, như vậy nước sau khi tắm còn có thể dùng để xả bồn cầu, coi như là sử dụng hợp lý tài nguyên nước.

Tắm rửa xong, dùng máy sấy tóc sấy khô tóc, lại thay áo ngủ quần ngủ sạch sẽ.

Tiếp theo còn phải tắm rửa cho mình.

Quần áo bẩn thay ra cô thật sự không có tinh lực giặt, chất đống trên sô pha trước, dự định chờ hừng đông ngày mai mới xử lý.

Chăm sóc trẻ con vẫn có chút mệt mỏi, may mắn Lục Lê rất ngoan, nếu như là một đứa bé gấu, Thời Tiệp Ngư phỏng chừng mình rất khó kiên trì.

Cô đặt thang máy xuống, chuẩn bị leo lên giường nghỉ ngơi một chút, không biết tại sao, đột nhiên nghĩ đến con thần lùn không lồ kia.

Không biết nó đã đi chưa...

Thời Tiệp Ngư đẩy rèm cửa sổ xe phía sau ra.

Đêm tối sau khi bão cát kết thúc đặc biệt sáng sủa, trời cao xa, sao lấp lánh, hoang mạc tái nhợt mà trầm lặng dưới tình cảnh như vậy, hiện ra một loại mỹ cảm tráng lệ thô lương.

Cách đó không xa trên quốc lộ, đầu Cự Tích kia bất động ngồi phịch trên mặt đất, giống như chết đi bình thường.

Thời Tiệp Ngư tâm tình rất phức tạp.

Dư quang thoáng nhìn giường bên cạnh, Lục Lê cũng vén rèm xe nhìn ra ngoài.

Thời Tiệp Ngư thương lượng với cô: “Tiểu Lê, con nói chúng ta có nên cứu nó hay không?”

Lục Lê khẽ mím môi, chân chò lắc đầu.

“Con cảm thấy không nên cứu?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Lục Lê vẫn lắc đầu.

“Không biết có nên cứu hay không?” Thời Tiệp Ngư lại hỏi.

Lần này Lục Lê gật đầu.

Trong lòng Thời Tiễn Ngư rồi rắm: “Ta cũng không biết có nên cứu hay không.”

Không đi cứu, nhìn đáng thương.

Nhưng cứu thì sao, lại sợ con Cự Tích này tiếp tục quẩn quít chặt lấy như vậy.

A, khó quá.

(Hết chương này)

Chương 147. 2. Thế giới sa mạc (15)

Thời Tiện Ngư cuối cùng vẫn quyết định vươn tay giúp đỡ.

Nói thật, chính cô cũng cảm thấy mình có chút là người tốt, Cự Tích đuổi theo cô lâu như vậy, làm hỏng cửa sổ xe, cào hoa sơn xe, còn thiếu chút nữa dọa cô gần chết, tại sao còn muốn cứu nó?

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, cô cảm thấy mình có thể bị nghị lực của nó thuyết phục.

Nó không ăn không uống đuổi theo cô mấy chục km, bị xe xa kéo đi nửa giờ cũng không buông miệng, hàm răng vỡ mất không biết bao nhiêu khóa, trên người trầy da vết thương vô số kẻ, hiện tại trời đều tối, lại còn có thể kiên trì không ngừng đuổi tới, cái này nếu là đầu thai làm người, nhất định là đương đại 996 gương mẫu.

Thời Tiện Ngư bò xuống giường thay quần áo, đeo kính bảo hộ và mặt nạ bảo hộ, nước ốt đeo trên lưng, trang bị đầy đủ ngồi vào vị trí lái, sau đó cẩn thận quay xe, chậm rãi tới gần Cự Tích.

Cự Tích cách cô cũng chỉ chừng một trăm mét. Cô lái chiếc RV đến gần, đầu thò ra từ cửa sổ xe, cẩn thận liếc mắt.

Lục Lê cũng có chút khăn trương, bám vào cửa sổ xe phía sau nhìn ra ngoài.

Cự Tích giống như con chó chết quỳ rạp trên mặt đất, đầu lưỡi rũ xuống thở dốc, mắt mở nửa chừng, nó ỉu xiu liếc các cô một cái, tựa hồ ghét bỏ trên xe tản mát ra mùi ốt nồng đậm,

hết sức gian nan vặn vẹo cổ, muốn đem đầu đôi phương hướng, thế nhưng đầu quá nặng, động nhẹ vài cái sẽ không còn khí lực.

“Người có phải sắp chết rồi không?” Thời Tiệp Ngự hỏi.

Cự Tích: “.....”

Đương nhiên, Thời Tiệp Ngự không trông cậy vào thần lẫn biết nói tiếng người, cô chính là cảm thấy ở trước mặt đứa nhỏ, không bằng đem bầu không khí xây dựng thành cổ tích một chút, như vậy đứa nhỏ sau này trưởng thành, nhớ lại đoạn kinh nghiệm này là tốt đẹp, mà không phải một lần hoảng sợ chạy trốn bóng ma ác mộng.

“Người làm hỏng cửa sổ xe của chúng ta, làm chuyện xấu, chúng ta vốn không muốn để ý đến người, nhưng nhìn người thật đáng thương, cho nên quyết định cho người một cơ hội để sửa đổi bản thân.” Thời Tiệp Ngự nghiêm trang hỏi Cự Tích: “Người bây giờ biết sai rồi sao?”

Cự Tích: “.....”

Thời Tiệp Ngự nhân cơ hội giáo dục đứa nhỏ: “Đối với loại bại hoại gian ngoan này, không biết hối cải này, chúng ta không cần thương hại nó!”

Lục Lê vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Thời Tiệp Ngự lại làm như thật nói: “Ta hỏi lại nó, nếu nó còn không chịu nhận sai, chúng ta cũng không cần quản nó.”

Lục Lê cảm thấy Thời Tiệp Ngự nói rất đúng.

Thời Tiệp Ngự vươn cổ kêu gọi Cự Tích ngoài cửa sổ xe: “Người biết sai rồi sao?”

Nói xong, cô còn bấm còi xe hai cái.

Con thần lẩn không lồ bị ồn ào, từ trong cổ họng phát ra tiếng hừ rất thấp rất thấp.

“Hình như nó biết mình sai rồi.” Thời Tiện Ngư nói với Lục Lê: “Biết sai có thể sửa chính là đứa trẻ ngoan, ta cảm thấy có thể cho nó một cơ hội nữa.”

Lục Lê gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

Thời Tiện Ngư đứng dậy rời khỏi vị trí lái xe, bung chậu nước tắm vốn định xả bồn cầu lên, cẩn thận từng li từng tí xuống xe.

Cô đem chậu nước đặt ở bên cạnh đầu Cự Tích, dùng hai tay vốc nước, trước tiên vẩy chút nước lên người thần lẩn, thấy nó không có phản ứng gì, liền đánh bạo cầm lấy cái lưỡi to màu tím phấn của nó, bỏ vào trong chậu nước.

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, đầu lưỡi to béo của thần lẩn giật giật, toàn bộ đầu cũng bắt đầu dùng sức về phía bồn nước.

Thời Tiện Ngư hoài nghi nó lại tiếp tục dùng sức, bồn nước chỉ sợ sẽ bị nó đẩy lật.

Đang muốn khuyên nó vài câu, lúc này, mấy cây dây leo vừa rời quần lấy cái xe kia lần nữa xuất hiện - ngón tay to nhỏ, màu đỏ tươi, tranh nhau từ sau lưng Cự Tích, đóa hoa lớn kia vươn ra, đâm vào trong chậu nước! Cốc cốc cốc cốc uống lên!

Dây leo này lại còn có chức năng hút???

Chương 148. 2. Thế giới sa mạc (16)

Thời Tiện Ngư đứng ở một bên nhìn nó uống nước, yên lặng đêm, dây leo tổng cộng sáu sợi, dây leo gần đầu thần lằn dài nhất, bốn sợi phía sau ngắn hơn một chút.

Một con Cự Tích, trên người sao lại có hoa và dây leo chứ?

Tuy rằng trong lòng tò mò, nhưng cô không dám chạm vào những dây leo kia, bởi vì màu sắc quá tươi đẹp, không xác định được có độc hay không.

Thật ra thì, màu sắc đầu lưỡi thần lằn cũng rất đẹp.

Thời Tiện Ngư nhất thời cảm thấy tay rất không thoải mái.

Cô nhanh chóng trở lại xe dùng nước rửa tay khử trùng rửa tay một lần, nói với Lục Lê: “Chúng ta đi thôi, bồn nước đưa cho nó, không cần nữa.”

Lục Lê nhu thuận gật gật đầu

Thừa dịp thần lằn chuyên tâm uống nước, Thời Tiện Ngư lại lái xe lên đường, tốc độ xe rất nhanh, sợ Cự Tích lại đuổi theo.

Trong màn đêm vô tận, quần tinh lóng lánh, trong thiên địa to lớn như vậy ngoại trừ tinh không trên đỉnh đầu, cũng chỉ có một chiếc xe RV chạy ở trong hoang mạc mênh mông.

Quốc lộ thẳng tắp không biết đi thông phương nào, Thời Tiện Ngư nắm tay lái, chạy thật lâu cũng không thể tìm được một chỗ che đậy, đơn giản dừng xe ở ven đường, khóa cửa sổ xe, tắt đèn ngủ.

Nhắm mắt lại, lúc đầu còn có đủ loại lo lắng, lo lắng bão cát, lo lắng biến thành dị thú, lo lắng Lục Lê ra ngoài qua đêm không quen... Sau đó quá mệt mỏi cũng quá buồn ngủ, Thời Tiệp Ngư mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

.....

Ngày hôm sau, là một ngày nắng đẹp.

Bầu trời xanh thăm thẳm tinh khiết như biển, không có một tia mây nào, dãy núi xa xa mờ hồ trong sóng nhiệt cuộn cuộn, bốn phương tám hướng ngoại trừ cát vàng, liền chỉ còn lại nham thạch bị gió cát ăn mòn loang lổ.

Thời Tiệp Ngư thưởng thức phong cảnh một lát, rời giường thay quần áo, thuận tiện mang Lục Lê cùng nhau đánh răng rửa mặt.

Cô hoài nghi Lục Lê trước kia khi sống cùng cha mẹ, có phải không có thói quen đánh răng rửa mặt hay không? Nếu không làm sao có thể nuốt ngay miếng kem đánh răng đầu tiên vào bụng chứ?

Thời Tiệp Ngư tốn chút thời gian dạy Lục Lê đánh răng, sau đó dùng lò vi sóng trên xe, đơn giản làm hai phần trứng chiên, phối hợp với bánh mì sữa, chính là bữa sáng hôm nay của hai người.

Lúc ăn sáng, Lục Lê vẫn tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Thời Tiệp Ngư ăn bánh mì, thờ ơ liếc mắt ra ngoài, nhìn thấy một cái đuôi thằn lằn.

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Vẻ mặt cô hơi cứng đờ, bỗng nhiên cảm thấy có chút ghen đến phát hoảng.

Lục Lê nghiêng đầu, đôi mắt to đen nhánh chớp chớp, ánh mắt hồn nhiên nhìn cô, giống như đang hỏi: Làm sao bây giờ?

“Quên đi...” Thời Tiện Ngư nuốt thức ăn trong miệng, trấn an Lục Lê cười: “Nó muốn đi theo thì cứ để nó đi, không cần để ý đến nó.”

Lục Lê gật đầu, tiếp tục gặm bánh mì.

Lục Lê ăn rất chậm, cũng vô cùng yêu quý, không giống những đứa trẻ khác ăn cơm sẽ bỏ lại, còn cô bé luôn ăn sạch sẽ thức ăn Thời Tiện Ngư cho, một chút cũng không lãng phí.

Thời Tiện Ngư cũng không thúc giục cô bé, tự mình ăn xong điểm tâm, liền đi tìm cho Lục Lê mấy bộ quần áo trẻ em mới, áo sơ mi nhỏ cổ lá sen màu trắng ngà, quần lồng hoa văn bạc hà màu xanh lá cây, mát mẻ lại chống nắng.

Nghĩ đến Lục Lê không biết nói chuyện, Thời Tiện Ngư lại lấy ra một ít sách vẽ cùng bút màu, túi bút cùng cặp sách nhỏ, đều là có sẵn.

Lục Lê ăn xong điểm tâm, liền ngoan ngoãn ghé vào bàn ăn viết chữ vẽ tranh, không âm ỉ nhón nháo.

Hôm nay thời tiết tốt, Thời Tiện Ngư không vội lên đường, thứ nhất, điện trong xe cần bổ sung, thứ hai, cô quyết định giặt quần áo bẩn ngày hôm qua đem phơi nắng một chút.

Cô mở cửa xe, một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, không khí khô nóng trong nháy mắt hấp khô mồ hôi trên da.

Thời Tiện Ngư nhìn đồng hồ, mới chín giờ sáng đã nóng như vậy, đợi đến giữa trưa chẳng phải là có thể nướng chín người sao?

May mà trong xe có điều hòa.

(Hết chương này)

Chương 149. 2. Thế giới sa mạc (17)

Thời Tiệp Ngư xuống xe dưới ánh nắng chói chang và đi vòng sang phía bên kia xe.

Con thằn lằn này khá giỏi trong việc chọn chỗ, nằm dưới bóng râm phía bên kia xe RV để tận hưởng không khí mát mẻ.

Đuổi hay đánh nó cũng không được, Thời Tiệp Ngư cũng không có cách nào đối phó, đành lấy nước tắm buổi sáng xuống, đặt ở bên cạnh thằn lằn, còn ném mấy quả dưa chuột vào chậu, hy vọng nó sẽ khỏi. Sẽ có thứ gì đó để ăn và uống.

Sau khi phục vụ thằn lằn, Thời Tiệp Ngư đi tới phía sau RV và kiểm tra thanh ngang thang ở phía sau xe.

Thanh ngang kim loại lẽ ra phải thẳng và cứng đã bị biến dạng, ngày hôm qua sau khi bị thằn lằn cắn, nhưng nó vẫn còn có thể sử dụng được, chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì.

Cô cầm thang, leo lên nóc xe, cúi xuống mở từng tấm sọc năng lượng mặt trời trên nóc ô tô ra, rồi đứng thẳng lên, đứng trên nóc xe nhìn xung quanh.

Bầu trời bao la, cảnh sắc tráng lệ, nhưng nắng quá nóng, người ở bên ngoài lâu sẽ có chút không chịu nổi, ưu điểm là an toàn, đại bộ phận biến dị thú đều đang ngủ trong hang ổ của chúng, vì chúng rất dễ bị khô cạn khi ra ngoài.

Thời Tiệp Ngư cúi đầu nhìn con thằn lằn to lớn dưới gầm xe, trong lòng nghĩ rằng nó không hề ngốc, không chỉ có thể ăn uống trong RV mà còn có thể tự bảo vệ mình khỏi ánh nắng mặt trời.

Cô bắt lực thở dài, leo xuống rồi quay lại xe chuẩn bị giặt đồ.

Lục Lê vừa mới vẽ xong một bức tranh, nhìn thấy Thời Tiệp Ngư trở về, lập tức vui vẻ đưa cho cô xem.

Trong sách tranh vẽ ra hai người, một lớn một nhỏ, khung hình chữ nhật có bánh xe, Thời Tiệp Ngư đoán là chiếc RV của cô, hai người bên cạnh xe chắc chắn là cô và Lục Lê.

Khi đã có câu trả lời trong đầu, sẽ tìm thấy nhiều chi tiết khi nhìn vào bức tranh. Ví dụ, một trong những cửa sổ của chiếc RV bị vỡ, trên các đường lưới có rất nhiều hình tam giác tượng trưng cho kính vỡ. Ngoài ra còn có hình vật nhỏ con hơn, có vòng eo, trên đó có hình bầu dục, đó là bình xịt hơi cay cô mang theo bên mình.

“Tiểu Lê thật tuyệt vời. Tranh của con vẽ rất đẹp.” Thời Tiệp Ngư chỉ vào những đường nét trừu tượng trong bức tranh và nói: “Con đã vẽ ta và con, chiếc xe của chúng ta và cửa sổ xe. Cái này bị hỏng. Cửa sổ xe khác với những cửa sổ ô tô khác phải không?...À, con còn sơn rèm ô tô, con thật giỏi quan sát quá.”

Lục Lê được khen ngợi rất vui vẻ, cô bé mím môi cười.

Thời Tiệp Ngư trong lòng khẽ động, không khỏi hỏi: “Tiểu Lê, con còn nhớ rõ mẹ con lúc rời đi trông như thế nào không? Cô ấy mặc bộ quần áo gì? Con có thể vẽ được không?”

Lục Lê cầm bút suy nghĩ một lát, gật đầu rồi quay lại bàn tiếp tục vẽ.

Thời Tiệp Ngư tò mò nghiêng người xem cô bé sẽ vẽ gì thì phát hiện Lục Lê đã vẽ một người đàn ông nhỏ bé có râu.

Thời Tiệp Ngư trầm nghĩ: “Không ổn rồi. Mẹ của Lục Lê sao có thể để râu được?”

Sau đó Lục Lê vẽ một người đàn ông nhỏ bé khác cầm “gậy chống”.

Thời Tiện Ngư đoán rằng đường hình “gậy chống” này chắc chắn là một loại súng.

Lục Lê cùng một lúc vẽ ba người, sau đó là một chiếc ô tô, cuối cùng đổi sang bút màu xanh lam, vẽ một người nhỏ mặc váy màu xanh, bên cạnh viết chữ “Mẹ”.

Thời Tiện Ngư chỉ vào ba người còn lại, hỏi Lục Lê: “Những người này là ai?”

Lục Lê lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Thời Thời Tiện Ngư lại hỏi: “Mẹ con bị ba người này bắt đi sao?”

Lục Lê gật đầu.

Thời Tiện Ngư đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, nội dung trên bức tranh quá dễ khiến người ta nhớ đến điều gì đó không tốt, mẹ của Lục Lê có phải bị kẻ buôn người bắt cóc không?

Mặc dù sự hiểu biết của cô về thế giới tạm thời chỉ giới hạn trong những tạp chí và sổ ghi chép đó, nhưng cô cũng đã đọc rất nhiều bộ phim và tiểu thuyết về ngày tận thế, và biết rằng trong môi trường cực kỳ khắc nghiệt, phụ nữ và trẻ em thường xuyên gặp nguy hiểm. Người mẹ không thể bỏ rơi con mình mà không có lý do, chắc chắn lúc đó đã xảy ra chuyện gì đó.

Chương 150. 2. Thế giới sa mạc (18)

Thời Tiện Ngư hỏi thêm một số chi tiết.

Nhưng kỹ năng viết của Lục Lê còn hạn chế, ý nghĩa thể hiện qua hình ảnh cũng chưa đủ rõ ràng, điều duy nhất có thể xác định được bây giờ là mẹ cô bé đã bị một nhóm ba người bắt đi, trong đó có một người có râu và có sẹo trên mặt.

Vẫn còn quá ít manh mối.

Cũng may Thời Thời Tiện Ngư không nản chí, cô nghĩ nếu có thể tìm được mẹ của Lục Lê thì tốt quá, nếu không tìm được cô ấy, chỉ cần có thể đưa Lục Lê đến căn cứ an toàn thì chuyển đi của cô cũng coi như đáng giá.

.....

Nắng gắt, quần áo giặt khô nhanh, tốc độ sạc năng lượng mặt trời cũng rất nhanh.

Khi đó, Tiện Ngư mở hai hộp mì khô ăn liền dùng cho bữa trưa ngày hôm nay, sau đó cắt một quả dưa hấu, cắt nửa quả lê thành từng miếng rồi dùng thìa ăn.

Thịt dưa đỏ và vỏ xanh rất thích hợp để ăn khi trời nóng, hạt dưa đen rửa sạch để dành cho Lục Lê trồng sau này chơi.

Quả dưa còn sót lại bị Thời Tiện Ngư ném ra khỏi xe, con thằn lằn nhai hết, kể cả vỏ dưa.

Nhìn nó ăn ngon như vậy, Thời Tiện Ngư không khỏi thắc mắc: Là ăn thịt hay ăn chay?

Sau khi ăn xong trái cây sau bữa ăn, Thời Tiện Ngư ngồi vào ghế lái và lại lên đường, chiếc RV vừa di chuyển, con thần lẫn to lớn cũng nhanh chóng bám theo, vẫn kiên trì như xưa.

Nhìn nó thở hỗn hển trên đường cao tốc, trong khi Tiện Ngư lặng lẽ giảm tốc độ.

Dù sao cũng không cần phải vội đi tìm mẹ đâu, cứ từ từ thôi...

Một âm thanh sắc bén truyền đến từ xa, giống như một tiếng huýt sáo.

Lúc này, Tiện Ngư theo tiếng động, phát hiện trên bầu trời phía trước bên phải xuất hiện một làn khói đỏ, tiếng còi càng lúc càng to, khói cũng bốc lên cao hơn, bốc lên đến điểm cao nhất và nổ tung. với một tiếng nổ!

“À... Ta biết rồi, đây là pháo sáng.”

Thời Tiện Ngư nhìn làn khói dần tan biến trên bầu trời và cảm thấy rất bối rối.

“Phía trước có người đốt pháo sáng... Vì sao? Có người gặp nguy hiểm muốn cầu cứu sao?”

Lục Lê viết một dòng chữ lên cuốn sách tranh và đưa nó cho Thời Tiện Ngư, trong đó viết: Chúng ta đi xem nhé?

“Hay là... đi xem xem?” Thời Tiện Ngư cảm vô lăng, có chút không xác định nói: “Giúp được thì giúp, giúp không được thì chúng ta đi.”

Lục Lê viết trên giấy: Con sẽ nghe lời người!

Thời Thời Tiện Ngư mỉm cười, dùng tay còn lại sờ sờ đầu cô bé: “Không sao đâu, nếu con không muốn thì cứ nói với ta. Ta sẽ thay mặt mẹ con tạm thời chăm sóc con. Ta sẽ cố gắng hết sức để quan tâm đến tâm trạng và suy nghĩ của con.”

Lục Lê nghiêng đầu nhìn Thời Tiệp Ngư, tựa hồ có chút bối rối trước lời nói của cô, một lúc sau, cô bé cầm bút viết: Người chăm sóc con, người là mẹ của con sao?

“Ta không thể làm mẹ.” Thời Tiệp Ngư mỉm cười, cầm vô lăng xoay người, chuẩn bị đi nhìn xem nơi phát ra tín hiệu pháo sáng.

Lục Lê tiếp tục hỏi trên giấy: Tại sao người không thể làm mẹ?

“Bởi vì làm mẹ khó khăn như vậy...” Thời Tiệp Ngư vừa lái xe vừa cười nói: “Người mẹ không chỉ phải sinh con mà còn phải nuôi con để chúng có cơm ăn, áo mặc và được giáo dục tốt, trẻ không vâng lời nên bị chỉ trích, trẻ quá ngoan ngoãn nên bị chỉ trích, trẻ nên được khuyến khích khi chúng nản lòng. Trẻ nên được an ủi khi bị bắt nạt. Nếu trẻ học kém thì nên tìm kiếm nếu con thành công thì cần nhắc nhở, cảnh cáo kịp thời, đề phòng tính kiêu ngạo, thiếu kiên nhẫn, các bà mẹ phải bỏ tiền bạc, thời gian, sức lực và một phần sức khỏe của mình để đổi lấy sự trưởng thành thuận lợi của con. Khi các con đã thực sự lớn và muốn tự lập thì người mẹ phải học cách buông bỏ tự do, dễ dàng. Vì vậy, làm mẹ đã là một việc khó, một việc rất, rất khó, và ta chưa thể làm mẹ. .”

Chương 151. 2. Thế giới sa mạc (19)

Lốp xe rơi xuống -

Thân rắn thô dài quần chặt lấy xe việt dã, đầu mãng xà dán sát cửa sổ xe thủy tinh, chỉ chờ người bên trong lộ ra sơ hở, sẽ mở miệng to như chậu máu!

Diệp Lưu Vân ở trong xe gấp đến độ giậm chân, dùng sức vỗ lưng ghế trước: “Râu Quai Nón!”

Râu Quai Nón đầu đầy mồ hôi: ““Con mẹ nó tôi cũng muốn được! Nhưng không được!”

Hắn dùng sức nhấn ga, bánh xe quay vòng, cát bụi văng khắp nơi, nhưng thân xe nửa điềm không di chuyển về phía trước, hơn nữa càng lún càng sâu!

Củ Cải tuyệt vọng gào thét: “Chúng ta sắp chết! Chúng ta sắp chết! Muốn chết a a a!!!”

“Mẹ nó câm miệng! Âm ỉ muốn chết!” Diệp Lưu Vân mắng: “Tìm lại xem còn đạn được hay không!”

Củ Cải muốn khóc, nhưng là tại dưới tình huống thân thể cực độ thiếu nước, ngay cả nước mắt cũng chảy không ra.

Tối hôm qua bọn họ gặp phải sào huyết của Kinh Cực Mãng, đất cát nhìn như bằng phẳng, kì thực phía dưới là trống không, xe việt dã vừa lái qua lập tức lún xuống, càng hỏng bét chính là, trong hố, tất cả đều là từng ổ từng ổ rắn nhỏ!

Nói là rắn nhỏ, nhưng mỗi con đều có nắp bình to, há mồm cắn người thì độc tính kia cũng không ít hơn mãng xà lớn, đạn

chính là dùng hết vào lúc đó.

Nhưng ai biết, chân trước bọn họ vừa mới đem ổ rấn đập nát nát, chân sau mãng xà đã trở lại!

Mọi người đều biết, trong thiên nhiên rất nhiều sinh vật giống cái có hình thể đều vượt xa giống đực, mãng xà cái này thân thể ước chừng có cột điện thô như vậy! Vừa thấy hang ổ của mình bị người quấy nhiễu, nhất thời phát cuồng! Nếu không là bọn họ kịp thời trốn vào xe việt dã, chỉ sợ đều bị mãng xà nuốt sống!

Nhưng mặc dù trốn vào trong xe, cũng không thể chạy thoát, bởi vì mãng xà cuốn lấy xe, nửa bánh xe bên cạnh không dán xuống đất, chỉ dựa vào bánh xe bên kia phát lực, ngược lại làm cho thân xe càng lún càng sâu!

“Đây là đường chết!!!!” - Phòng tuyến tâm lý Củ Cải sụp đổ đầu tiên – “Tôi mới mười bảy tuổi!”

Râu Quai Nón phía trước cảm tức mắng: “Người mười bảy làm sao vậy? Chẳng lẽ ta ba mươi tuổi đã muốn chết sao?! Lão tử cũng sống chưa đủ!”

Diệp Lưu Vân phiên không chịu được: “Bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì?! Mau nghĩ biện pháp a!”

Cô cũng không nghĩ tới, tránh được trùng quái, lại rơi vào ổ mãng hang, lại nói con đường này cô thật lâu không có đi qua, ai cũng không biết bụi gai mãng sẽ ở chỗ này xây tổ a!

Cô nhin không được nhìn về phía người đàn ông ngồi ghế phụ phía trước, nếu không phải là vì mang người đàn ông tên Lâm Uyên này đi ốc đảo Thanh Hà, bọn họ cũng không đến mức gặp phải loại hiểm cảnh này, nguyên bản nhiệm vụ đã hoàn thành, đang chuẩn bị thuận lợi trở về ốc đảo, hết lần này tới lần khác nhìn thấy người đàn ông này nằm ở ven đường,

nhất thời tò mò xuống xe điều tra, kết quả gặp phải phiên toái lớn như vậy!

Không! Lòng hiếu kỳ hại người không ít!

Lâm Uyên ở phía trước giống như nhận ra ánh mắt của cô, ngoái đầu nhìn lại, nói: “Cửa xe tuy rằng không mở ra được, nhưng cửa sổ xe bên này của tôi có thể mở ra, không bằng từ cửa sổ xe này chạy ra.”

“Vừa ra ngoài sẽ bị mãng xà nuốt mất!” Củ Cải thét chói tai: “Mãng xà lại không ngốc!”

Râu Quai Nón cũng không đồng ý, vì lẽ nào: “Trong xe của chúng ta còn có nhiệm vụ chuyển này là sẵn được thú biển dị, da, răng, xương cốt của thú biển dị đều có thể bán được giá cao, chẳng lẽ toàn bộ đem ném hết ở nơi này?”

Lâm Uyên nhú mày, nhìn về phía Diệp Lưu Vân: “Các người thường xuyên ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, có biết nhược điểm của mãng xà này hay không?”

Chương 152. 2. Thế giới sa mạc (20)

Diệp Lưu Vân cắn răng, trả lời: “Mãng xà gai là loài biến dị của loài côn trùng sừng sa mạc, màu sắc thân thể của chúng giống như cát, độc tính rất mạnh, sau khi biến dị không những hình thể tăng lên mười mấy lần, hơn nữa phần đuôi biến dị mọc ra rất nhiều gai sừng, khi chúng ẩn núp trong cát, chỉ lộ ra đuôi, từ xa nhìn lại tựa như trong đồng cát mọc ra một gốc cây gai góc, mượn nó hấp dẫn một ít động vật ăn cỏ, nếu nói ra nhược điểm... Chúng sợ nhất là thần lằn hoa lớn trong hoang mạc.”

Cô dừng một chút, lại cẩn thận nói: “Ở trong hoang mạc, thà rằng gặp phải Kinh Cúc Mãng, cũng tốt nhất đừng gặp Đại Hoa Tích, đó là một loại thú biến dị đáng sợ hơn Kinh Cúc Mãng.”

Người đàn ông nhú mày hỏi: “Sao, nó rất lợi hại?”

Diệp Lưu Vân cùng Củ Cải, cùng với Râu Quai Nón trên ghế lái, đều toát ra biểu tình hoảng sợ.

Diệp Lưu Vân khẩn trương nuốt xuống: “Bất kỳ bị nó cắn qua mục tiêu nào, đều sẽ bị nó chặt chẽ nhớ kỹ, dù cho người chạy trốn tới chân trời góc biển, nó cũng sẽ đuổi cùng không bỏ, không chết không thôi!”

Râu Quai Nón theo sát nói: “Đại Hoa Tích sau lưng mọc ra một đóa đại hoa, đại hoa tự mang sáu cái xúc tu, kịch độc vô cùng! Cho dù người có thể giết được Đại Hoa Tích, trên lưng

nó, xúc tu vẫn sẽ tồn tại thời gian rất lâu, thỉnh linh cho người một roi, người cũng đừng nghĩ đến việc sống!”

Củ Cải che chính mình mặt trắng bệch: “Gặp phải bụi gai mãng, người có thể sẽ bị độc chết, treo cổ, nhưng là gặp phải Đại Hoa Tích, người sẽ sống không bằng chết!!”

Lâm Uyên: “.....”

Nghe qua, hình như là rất đáng sợ.

Diệp Lưu Vân trấn an đội viên: “Kinh Cức Mãng kiên nhẫn có hạn, chúng ta hiện tại tuy rằng không ra được, thế nhưng Kinh Cức Mãng cũng không vào được, bên ngoài mặt trời như thế, phơi nắng, da xe nóng đến đều có thể lặn trứng gà rồi, nói không chừng nó không chịu được được liền buông tha chúng ta.”

Củ Cải bí quan nói: “Kinh Cức Mãng xác thực không có gì kiên nhẫn, nhưng là nếu hang ổ bị đâm, con cháu đều bị diệt môn như này?”

Diệp Lưu Vân: “.....”

Râu Quai Nón nặng nề thở dài một hơi.

Tình thế rất không lạc quan.

Lâm Uyên nhìn ba người này, cảm giác trông cậy vào không được, đề nghị nói: “Trên xe không có nước, vẫn ở chỗ này đối với chúng ta rất bất lợi, một khi trời tối, coi như bụi gai mãng rời đi, chúng ta cũng sẽ gặp gỡ các loại thú biến dị khác, không bằng mạo hiểm xông ra ngoài.”

Diệp Lưu Vân không đồng ý, lập tức lắc đầu nói: “Người biết nơi này khoảng cách gần nhất ốc đảo có bao xa sao?!”

Lâm Uyên dần dần có chút phiền não: “Vậy theo ý các người thì sao? Chờ chết ở đây?”

Củ Cải nhin không được kêu lên: “Nếu không là vì mang người đi Thanh Hà ốc đảo, chúng ta đã sớm trở về!”

Lâm Uyên lạnh lùng liếc hắt một cái: “Người đã muốn trở về như vậy, để cho người trốn trước đi, nghe nói mãng xà lúc ăn cơm hành động sẽ trở nên rất chậm chạp, hơn nữa trong miệng nuốt thức ăn, những người khác cũng không cần lo lắng bị rắn cắn.”

Củ Cải hoảng sợ hướng phía sau Diệp Lưu Vân: “...Người, người dám uy hiếp ta?! Là ta cứu người, người lại vong ân phụ nghĩa!”

“Người cứu ta?” Lâm Uyên cười lạnh: “Người cứu ta sao? Ta như thế nào cảm thấy, người chỉ là ở trên người ta nhặt đồ vật?”

Củ Cải chột dạ tránh đi tầm mắt, không dám nhìn vào mắt hắt.

Lâm Uyên vươn một tay về phía hắt: “Đưa đồ cho tôi.”

Diệp Lưu Vân giật mình quay đầu nhìn Củ Cải: “Người thật sự nhặt đồ của hắt?!”

Ánh mắt Củ Cải lóe lên, không được tự nhiên cúi đầu, không lên tiếng.

Diệp Lưu Vân một cái tát vào trán hắt: “Đầu óc người bị nước vào?... Bới đồ vật trên người chết còn chưa tính, đồ vật trên người người sống cũng bới?... Mau đem đồ vật trả lại cho hắt!...”

(Hết chương này)

Chương 153. 2. Thế giới sa mạc (21)

Củ Cải ôm đầu khóc rống: “Đó cũng không phải đồ của h^án!”

Ngươi còn mạnh miệng?! Mau trả lại cho h^án!

Diệp Lưu Vân cực kỳ căm tức, cô đã sớm nhìn không quen Củ Cải có cái tật xấu này, bình thường nhặt của người chết, cô mắt nhắm mắt mở không sao quản, hiện tại cư nhiên ngay cả người sống cũng không buông tha, nếu dưỡng thành thói quen về sau còn làm thêm gì nữa?

Củ Cải bị mắng lại bị đánh, vẻ mặt cầu xin nói: “Lão đại, cô như thế nào giúp người ngoài a?”

Diệp Lưu Vân mắng h^án: “Đều sắp chết rồi, ngươi lấy của người ta một đồng đồ làm gì?”

Củ Cải khóc lóc lôi đồ đạc của Lâm Uyên ra.

Đồ đạc không nhiều lắm, cũng chỉ là một khẩu súng không có đạn, một con dao găm, cộng thêm một cái móc khóa.

Móc khóa làm rất punk, mặt trên treo chìa khóa, hàng hiệu, cùng một chuỗi kim loại đầu lâu, Củ Cải là người trẻ tuổi nên thích đồ chơi này.

Khi đưa đồ qua, h^án không nhịn được nói thềm một câu: “Trên bảng tên của móc khóa, khắc tên là Lâm Kha, không phải h^án ta nói mình tên là Lâm Uyên sao? Mấy thứ này, khẳng định cũng là h^án ta nhặt từ chỗ người khác.”

Lâm Uyên nhận lấy, mặt không chút thay đổi nhận lấy: “Có lẽ là nhũ danh của tôi.”

Râu Quai Nón cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, không chừng là của ba hấn, hoặc là của anh hấn.”

Củ Cải cảm thấy mình bị phản bội, dứt khoát ngậm miệng lại, buồn bực không lên tiếng ở trong xe chờ chết.

Diệp Lưu Vân cũng không rảnh đi an ủi hấn, tâm tình cô lo âu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, bụng rấn đang chậm rãi co rút nhanh, từng mảnh vảy chặt chẽ cọ xát thủy tinh nhu động, nếu như không phải bởi vì chiếc xe này đã cải tiến qua, chỉ sợ hiện tại đã sớm bị xoắn đến biến hình.

Diệp Lưu Vân lẩm bẩm: “Kinh Cức Mãng là thói quen chạng vạng tối săn mồi thú biến dị, hiện tại phơi nắng như vậy, nó nhất định sẽ gánh không nổi, tìm chỗ trốn đi...”

.....

Két két -

Két - két -

Xe việt dã liên tục lún xuống, nghiêng càng ngày càng mạnh.

Lâm Uyên nhúu mày nhìn dưới xe, sắc mặt rất khó coi: “Không thể tiếp tục chờ như vậy, tôi thấy nó muốn chôn sống chúng ta.”

Râu Quai Nón nghe vậy kinh hãi, lập tức quay đầu nhìn Diệp Lưu Vân: “Lão đại, Kinh Cức Mãng am hiểu nhất là đào động cát, hang ổ của nó lớn như vậy, mỗi một cái hố tất cả đều là nó đào!”

Diệp Lưu Vân sắc mặt trắng bệch, “Không... Không đến mức đó chứ, xe của chúng ta lớn như vậy, hơn nữa đã được cải tiến...”

Vừa dứt lời, thân xe lại nghiêng! Trục tiếp đổ 90 độ vào hố cát!

Người trong xe luống cuống tay chân ổn định trọng tâm, dù là như thế cũng vẫn ngã cùng một chỗ!

Râu Quai Nón luống cuống, chống ghế ngồi nói: “Cho dù chỉ chôn một nửa, cửa xe mở không ra liền toàn bộ xong rồi!”

Hắn tâm hoảng ý loạn mở cửa, nhưng mà Kinh Cức Mãng phảng phất sớm phòng bị giờ khắc này, đầu rắn ở phía cửa mở trong nháy mắt xoay lại! Vỡ thành sáu cánh màu đỏ tươi! Trong khi đó, nọc độc phun mạnh vào bộ râu!

Mau đóng lại!

Lâm Uyên ngồi ở hàng ghế đầu với Râu Quai Nón kéo hắn trở về!

Nọc độc phun ở trên thủy tinh, một ít bắn tung tóe đến trên cánh tay hai người, nhìn như chất lỏng trong suốt, lại khiến làn da nóng bỏng đau lên.

Diệp Lưu Vân sắc mặt tái nhợt nói: “Những nọc độc này nếu như đụng tới miệng vết thương, hai người các người liền xong rồi!”

Lâm Uyên cắn răng xé ống tay áo dính nọc độc xuống: “Con mãng xà này rất thông minh, biết mình một lần không nuốt được bốn người chúng ta, liền muốn nhốt chúng ta ở chỗ này, một người cũng trốn không thoát.”

Chương 154. 2. Thế giới sa mạc (22)

Điều hòa không biết ngừng từ lúc nào, không khí trong xe càng ngày càng loãng, nhiệt độ đột ngột tăng lên.

Trong lòng Diệp Lưu Vân dần dần dâng lên sợ hãi.

Cô và đội viên vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, không có lần nào cảm thấy sợ hãi như bây giờ, có lẽ những hung hiểm kia cũng chỉ là trong nháy mắt, mà không phải giống như bây giờ, từng chút từng chút tới gần lúc chết, dày vò chịu tra tấn.

Diệp Lưu Vân thở hỗn hển, thấp giọng hỏi: “Loa xe còn dùng được không?”

Ngực Râu Quai Nón kịch liệt đập phồng, đã cảm thấy rõ ràng buồn bực, nghe thấy thanh âm Diệp Lưu Vân, dùng sức ấn loa xuống —

Tiếng còi xe chói tai vang lên, Kinh Cức Mãng đột nhiên chấn kinh, đầu thò vào đáy xe tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, Diệp Lưu Vân nhanh chóng ấn nút xuống xe!

Chỉ cần để cửa sổ kính hạ xuống một chút, không khí trong lành sẽ tràn vào.

Nhưng hiện trạng của bọn họ cũng không có tốt hơn nhiều, nhiệt độ cao, thiếu nước, theo thời gian trôi qua đều sẽ lấy mạng người!

Diệp Lưu Vân cảm giác chính mình ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu phí sức: “Nhìn xem ngăn kéo, ta nhớ rõ..... Bên trong hẳn là có, súng tín hiệu.....”

Củ Cải bên cạnh hữu khí vô lực nói: “Lão đại, cô thừa nhận đi... Cô tìm con đường này, quá mục nát... Người bình thường cũng sẽ không đi, thả súng tín hiệu, cũng... cũng không ai có thể nhìn thấy...”

“Người cầm miệng đi...” Diệp Lưu Vân khó khăn nuốt xuống, nhưng mà đầu lưỡi cũng là khô, cái gì cũng không nuốt xuống được: “Mau thả...”

Râu Quai Nón lấy súng tín hiệu ra, tay chân hấn như nhũn ra, trước mắt tối tăm, không dùng được sức bóp cò vài cái, người ngược lại hôn mê bất tỉnh.

Lâm Uyên lấy súng từ trong tay hấn, dùng khí lực cuối cùng dõng đến ngoài cửa sổ xe —

Bùm!

Sương khói màu sắc nồng đậm xông thẳng lên trời, trên bầu trời tràn ra ký hiệu bắt mắt, nhưng mà có người tới cứu bọn họ hay không? Cũng không ai biết.....

Mặt trời nóng rực chiếu rọi, trong xe giống như lò nướng khép kín, ngoài xe, con mãng xà gai vốn nên sớm chôn mình vào cát vẫn gắt gao quần lấy xe việt dã, đuôi rắn đóng đũa, đẩy cát, đã đem thân xe vùi lấp gần một nửa.

Diệp Lưu Vân cảm thấy ngay cả đôi mắt cũng khô khốc sắp không mở ra được, mơ mơ màng màng nghĩ: Chẳng lẽ hôm nay, thật sự phải chết ở chỗ này?

Nhiệt độ ghê trước càng cao, sau Râu Quai Nón, Lâm Uyên cũng hôn mê bất tỉnh.

Đầu càng hôn mê, bụng cũng có chút khó chịu, Diệp Lưu Vân vô lực đem tay khoát ở bụng, quay đầu nhìn bên người Củ Cải, trong lòng có chút hối hận.

Cô chết cũng sẽ chết, dù sao ốc đảo bên trong ăn ngon chơi vui, cô đã tắt cả đèn thấy qua, nhưng Củ Cải mới mười bảy tuổi...

Củ Cải khàn giọng nói: “Lão đại... Bằng không, ta vẫn là bò ra ngoài, để mãng xà nuốt đi, như vậy có thể chết thống khoái một chút, hơn nữa... Mãng xà ăn ta, sẽ không rảnh ăn các người... Các người có thể nhân cơ hội, chạy trốn...”

Diệp Lưu Vân nhắm mắt lại, “Không có xe, loại thời tiết này đi bộ về ốc đảo... sẽ phơi nắng thành người làm...”

Con mắt Củ Cải nhanh không nhắc lên được: “Lão đại... Cô nói xem, người sau khi chết, có thể biến thành quỷ hay không a...”

Diệp Lưu Vân chậm rãi lắc đầu: “Không biết...”

Củ Cải nói: “Nếu có thể biến thành quỷ, tôi muốn làm quỷ nước... Tôi khát quá...”

Diệp Lưu Vân bật cười: “Vậy, tôi muốn làm tử quỷ...”

Củ Cải không còn lên tiếng nữa.

Diệp Lưu Vân mở to mắt, trong tầm nhìn mơ hồ, loáng thoáng nhìn thấy thứ gì đó đang bay, bên tai còn có tiếng nhạc nhẹ nhàng.

“Đây là hồi quang phản chiếu sao..... Tại sao lại nghe thấy tiếng nhạc?”

Cô cố gắng mở to mắt, cố gắng nhìn rõ, nghe rõ.

Trong ánh mặt trời màu trắng chói mắt, cô nhìn thấy rất nhiều bong bóng bảy màu, ở ngoài cửa sổ xe bay a bay, bay a bay...

“Bong bóng?” Diệp Lưu Vân lẩm bẩm: “Ta quả nhiên muốn chết, bắt đầu xuất hiện ảo giác.....”

Hoang mạc khô hạn, làm sao có thể có bong bóng?”

.....

(Hết chương này)

Chương 155. 2. Thế giới sa mạc (23)

Thời Tiệp Ngự nắm tay lái, thấy trong bãi cát phía trước có một chiếc xe việt dã lật nghiêng, thân xe bị chôn gần một nửa.

Cô nhú mào, đạp thắng xe, không tới gần nữa.

Bởi vì trên chiếc xe việt dã kia, cư nhiên có một con mãng xà thật lớn, nhìn vô cùng dọa người.

Nếu không, đi đường vòng rời đi?

Nhưng lỡ như trong xe còn có người sống thì sao? Thấy chết mà không cứu sao?

Thời Tiệp Ngự cảm thấy vô cùng khó xử, mặc dù cô có một trái tim nhiệt tình, nhưng cũng tự mình hiểu lấy, mình tuyệt đối không có khả năng đánh thắng mãng xà.

Trực tiếp rời đi, đúng là vẫn không đành lòng, cô nghĩ tới nghĩ lui, quyết định lại quan sát quan sát, nói không chừng mãng xà lập tức đi rồi, đến lúc đó cô có thể qua lại cứu người.

Thời Tiệp Ngự dừng xe tắt máy, đứng dậy đi tìm kính viễn vọng, muốn nhìn rõ ràng một chút, tốt nhất có thể nhìn thấy tình hình bên trong xe.

Lục Lê tò mò bám cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Thời Tiệp Ngự lo lắng đưa bé sợ hãi, nhét máy bong bóng vào tay Lục Lê, sờ sờ đầu nhỏ nói: “Ồ trên xe tự mình chơi, đừng xuống xe, biết không? Bên ngoài nắng quá, nếu con xuống xe, sẽ bị phơi thành than đen.”

Nhìn xem, cô không nhắc tới một câu mắng xà, chính là không muốn tạo thành bóng ma tâm lý cho đứa bé.

Bất quá Lục Lê nhìn qua coi như trấn định, phỏng chừng là trường kỳ ở một mình, đã quen các loại thú biến dị, cho nên không thể nào kinh hoảng đi.

Thời Tiện Ngư từ trong tủ cất đồ lấy kính viễn vọng ra, mở cửa xe, chuẩn bị quan sát tình huống một chút.

Lúc này, con thần lằn khổng lồ vẫn theo đuôi chiếc xe, hì hì bò qua —

Thời Tiện Ngư: “???”

Cô không biết rõ Cự Tích đây là muốn làm gì, chỉ thấy nó ngậm lên một con ấu xà đã chết trên mặt đất, nhai hai miếng nuốt xuống.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Ngươi quả nhiên là ăn mặn!

Trên mặt cát nằm mấy trăm con ấu xà, quả thực chính là thi hoành khắp nơi, chỉ có điều Thời Tiện Ngư vừa rồi bị đại mắng xà hấp dẫn ánh mắt, cho nên không chú ý thăm trạng trước mắt này.

Con thần lằn khổng lồ ăn hết cái này đến cái khác, ăn rất vui vẻ, đến cuối cùng ngay cả nhai cũng không nhai nữa, giống như tiếp cho thức ăn vào trong bụng.

Thời Tiện Ngư cảm thấy nó như vậy rất không đúng.

Cho dù quy luật tự nhiên là như thế, cũng không thể ăn thịt con trước mặt mẹ người ta, quá thiếu đạo đức.

Quả nhiên, Kinh Cức Mãng vẫn quán lấy xe việt dã dần dần nghiêng đầu lại, đầu rắn tam giác ngược giống như mũi tên, Cự Tích đi đâu, nó liền chỉ vào đó.

Xà tín tử tê tê phun ra, thân rắn vắn vẹo chậm rãi hiện ra thể công, con người của măng xà lạnh như băng nhìn chăm chăm Cự Tích.

Cự Tích lại giống như hồn nhiên không biết, cũng có thể là không thèm để ý, nó nuốt một ngụm một con rắn, một ngụm lại một con rắn, lừa trượt, lừa trượt~tiết tấu đặc biệt thuận lợi.

Măng Xà rốt cục nổi giận!

Nó tức giận há to miệng, toàn bộ đầu vỡ thành sáu cánh! Nọc độc phun vào con rắn lẩn khởng lồ!

Nọc độc ở vậy cự tích thô cứng bên ngoài da, không đau không ngứa, Cự Tích tiếp tục xích lưu, lừa người lưu, chỉ như vậy một lát thời gian, nó cũng đã ăn mấy chục con rắn.

Măng xà hồn hển, rốt cục buông xe việt dã ra, há to miệng hướng về phía Cự Tích cắn tới!

Cự Tích vui đầu xúi giục rắn, bất ngờ không kịp đề phòng bị cắn chân sau, con rắn trong miệng rơi xuống giống như lươn bị cắt đứt, nó nhin đau vươn đầu lưỡi, đem con rắn rơi xuống đất liếm vào trong miệng, tranh thủ một chút cũng không lãng phí, sau đó tiếp tục ăn thêm một con.

Phương thức tấn công của rắn thông thường là trước tiên cắn con mồi, sau đó lợi dụng thân thể tiến hành giảo sát, cho đến khi con mồi tử vong, lại từng ngụm từng ngụm nuốt vào.

Nhưng măng xà kiêng kị đóa hoa lớn kia trên lưng của Cự Tích, mặc dù cắn chân sau Cự Tích, trong khoảng thời gian ngắn lại giảo sát không được, chỉ có thể gắt gao cắn, thân thể thô dài dùng sức cuộn lại vài vòng, mượn cái này ngăn cản Cự Tích.

Chương 156. 2. Thế giới sa mạc (24)

Nhưng mà Cự Tích không phải là xe việt dã lớp xe trơn trượt, cho dù bị cắn một chân, cũng còn có ba chân có thể bò!

Nó hình thể khổng lồ, khí lực cũng lớn, kéo đại mãng xà phía sau bò về phía trước! Một đường bò, một đường ăn, tùy ý càn quét, căn bản không quan tâm chân sau bị thương của mình!

Nếu mãng xà biết nhai, tâm tình lúc này ước chừng hận đến mức có thể nhai nát chân nó! Nhưng rắn không biết nhai, cấu tạo miệng khiến nó chỉ biết nuốt.

Kinh Cúc Mãng chậm rãi buông cái miệng rộng ra, nhắm vào cái đuôi to mập của Cự Tích, cắn một cái!

Nó sẽ nuốt sống con thằn lằn từ phía sau, từng chút một!

Lục Lê trong xe thấy thế sốt ruột, muốn hò hét trợ uy cho Cự Tích, nhưng há miệng lại không phát ra âm thanh, tiểu cô nương gấp đến độ dùng sức ấn máy bong bóng trong tay!

Tiếng nhạc vui vẻ vang lên, vô số bong bóng theo âm nhạc cùng nhau bay ra, ào ào tản ra, ở trong không khí khô nóng bay tới bay lui.

Thời Tiện Ngư đứng ở bên cửa xe quan sát, cũng cảm thấy buồn bực, tâm tình con thằn lằn này quá ổn định? Điều sắp bị nuốt, như thế nào còn toàn tâm toàn ý ăn cơm khô?

So với con mãng xà kia, cô đương nhiên càng hy vọng Cự Tích có thể thắng, mắt thấy mãng xà đã nuốt vào hơn nửa cái

đuôi Cự Tích, Thời Tiện Ngư cầm bình phun bên hông lên, do dự có nên đi qua phun vào miệng rắn một cái hay không.

Nhưng phạm vi tầm bắn của bình phun rất ngắn, muốn phun vào miệng rắn thì phải cách rất gần mới được, mãng xà lại lớn như vậy, vạn nhất cũng cuốn cô vào...

Thời Tiện Ngư nghĩ tới đây, nhất thời không rét mà run, dũng khí vừa mới có cũng tiêu tán không còn một mảnh.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Có biện pháp nào, có thể cự ly ở xa trợ giúp Cự Tích hay không? ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Trong lúc Thời Tiện Ngư rối rắm, mãng xà đã nuốt vào cả cái đuôi của Cự Tích, tiếp tục nữa, hai chân sau của Cự Tích cũng sắp rơi vào miệng rắn!

Lục Lê gấp đến độ không chịu nổi, hận không thể giơ máy bong bóng xông lên hỗ trợ.

Thời Tiện Ngư cũng gấp, nghĩ thầm quên đi quên đi, phun vài cái trước thử xem, không được lại nghĩ biện pháp!

Cô cầm lấy bình phun xuống xe, kết quả mới vừa đi được hai bước, liền thấy Cự Tích đột nhiên đạp mấy cái chân, bò...

Thời Tiện Ngư trở mắt đứng lại, ngây dại.

Không riêng gì cô ngây người, ngay cả con mãng xà kia cũng ngây người, nó tuyệt đối không nghĩ tới, Cự Tích cứ nhiên sẽ đem cái đuôi của mình đạp gãy! Tựa như thần lẩn đứt đuôi, nó cứ như không có việc gì bò ra! Nó không cần đuôi nữa!

Kinh Cức Mãng ngậm cái đuôi trong miệng, nuốt không trôi, phun không ra, tức giận đến tròng mắt đều phồng lên!

Thời Tiệp Ngư vừa nhìn, miệng mắg xà bị đuôi thần lầ chồg không khệp lại đượ, cơ hội tốt a!

Cô vợi vàng chạy tới hướng miệng mắg xà phun ra một trậ diên cuồg!

Phun xong thì chạy!

Mắg xà không biết kêu, nhưng toàn bộ thân rắn đều vậ vẹ, giống như ốc vít tự quay, thốg khỏ lầ lộn!

Thời Tiệp Ngư vài bước vọt trở về trên xe, e sợ mắg xà đuỏi theo, bóp một cái đốg cửa xe lại! Lại xoay người tiến đến trước cửa sổ xe, phát hiện con mắg xà kia sau khi giấ dựa một hồi sụp đổ bò xa, cũng đầm đầu vào trong cát, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Con thần lầ không lồ vẫn đầg hút gần xe việт đã, vững như núi Thái Sơn.

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Xưa có trắg sĩ chặт cổ tay, quyết đần của trắg sĩ chặт đuôi cũng là nhất tuyệt.

Tiếp tục ở trong xe quan sát một hồi, xác định mắg xà không trở về nữa, Thời Tiệp Ngư một lầ nữa mở cửa xe, chạy về phía xe việт đã.

Cô phải nhanh chóng nhìn xem người trong xe, còn cứu đượ hay không.

(Hết chương này)

Chương 157. 2. Thế giới sa mạc (25)

Xe việt dã là trạng thái lật nghiêng, chỉ có một bên cửa xe ở vị trí lái lộ ra bên ngoài cát.

Thời Tiện Ngư xem thử cửa xe trước, có thể mở ra, kiếng chân bò lên, phát hiện trong xe ba nam một nữ, tất cả đều đã nhắm mắt lại, không nhúc nhích, cũng không biết sống hay chết.

Cô quay về xe lấy một bát nước, sau đó chạy về phía xe việt dã, hắt chút nước lên mặt bốn người kia.

Trong bốn người, nữ nhân đầu tiên có phản ứng, nhưng cũng chỉ là hơi hơi giật giật môi, vẫn hôn mê bất tỉnh.

Vị trí của người phụ nữ ở ghế sau xe, cửa xe phía sau là trạng thái khóa lại, Thời Tiện Ngư không mở ra được.

Để đưa họ ra khỏi xe, cô phải kéo người đàn ông râu quai nón ở ghế lái ra trước.

Nếu thân xe bằng phẳng, cô còn có thể dùng sức, nhưng hiện tại thân xe đang trong trạng thái lật nghiêng, vị trí của cô và người trong xe gần như nằm ở góc thẳng đứng, tương đương với cô đứng ở miệng giếng, kéo người bị nhốt trong giếng lên trên, điều này đối với người tay chân nhỏ mà nói, quá khó khăn.

Tuy rằng sau khi ăn thịt Hồ Giao, cô quả thật thân thể cường tráng không ít, nhưng muốn kéo được thể trọng của một nam nhân cao lớn, cơ bắp cường tráng, vẫn có chút miễn cưỡng.

Bây giờ làm sao bây giờ?

Nếu có thể lật ngược chiếc xe việt dã thì tốt rồi.

Thời Tiện Ngư bò xuống, thử kéo kéo thân xe, không có tác dụng gì.

Theo bản năng, cô nhìn về phía một bên hút “Mì sợi” Cự Tích – hình thể lớn như vậy, nếu chịu hỗ trợ, đem xe việt dã lật qua hẳn là không thành vấn đề a?

Thời Tiện Ngư thăm dò vồ vồ thân xe, phát ra tiếng bang bang, sau đó quan sát phản ứng của Cự Tích.

Cự Tích không hề có phản ứng.

Nó từng cái từng cái hút đi, đắm chìm trong khoái lạc ăn uống, căn bản không thể tự kiềm chế.

Thời Tiện Ngư hao tổn tâm trí nhú mày.

Không phải chó, chỉ số thông minh vẫn còn thiếu một chút, hoàn toàn sai khiến bất động, chỉ biết ăn... Hả? Chờ đã!

Chỉ biết ăn?

Trong đầu Thời Tiện Ngư hiện lên linh quang, cô có biện pháp rồi!

Nếu thần lằn thích ăn, nói không chừng có thể dùng thức ăn dụ dỗ nó làm việc!

Cô lập tức chạy trở lại xe RV, lấy một nắm táo giòn từ trong tủ lạnh, sau đó đánh bạo đi tới trước mặt con thần lằn khổng lồ, đặt một quả táo giòn nho nhỏ trước mặt nó.

Cự Tích này ăn rắn rất ngon, đột nhiên ngửi thấy mùi hoa quả tươi mát, nhất thời nghiêng đầu lại, đầu lưỡi co rút lại, liền ăn táo giòn.

Thời Tiện Ngư lại lấy ra một quả, lần này không đặt trước mặt nó, mà đặt ở phía dưới xe việt dã.

Cự Tích lập tức bò qua, dùng cái miệng thật to cắn quả táo nhỏ nhỏ, kéo kẹt ăn vào, nó tựa hồ đối với hoa quả ngọt ngào không hề kháng cự.

Thời Tiện Ngư lấy ra quả táo giòn thứ ba, sau đó ở trước mặt Cự Tích, ở phía dưới xe việt đã đào một cái hố cát nhọt nhọt, bỏ táo vào, lại mỏng manh phủ lên một tầng cát.

Cự Tích: “.....”

Không hiểu tại sao con người này lại làm điều thừa.

Nó vươn chân trước, móc quả táo ra khỏi cát, ăn hết.

Khi Thời Tiện Ngư lặp lại động tác chôn táo.

Cự Tích lại đào cát ăn táo.

Thời Tiện Ngư tiếp tục lặp lại, cho đến khi lặp lại bảy tám lần, Cự Tích đã thành thói quen tìm táo giòn từ trong cát ăn, cô đào một cái hố cát trống không, không có thả táo, mà là trực tiếp đem hố chôn lên.

Cự Tích theo thói quen đào cát, lại đào vài cái, không tìm được táo, cảm thấy thập phần khó hiểu.

Ánh mắt hơi đại ra kia phảng phất như một con chó chôn xương nhưng tìm không thấy xương, không chịu đối mặt với hiện thực, chỉ có thể tiếp tục đào xuống! Càng đào càng sâu, càng đào càng sâu!

Rốt cục, rầm rầm một tiếng!

Chiếc xe việt đã bị lật vì nó đào rất mạnh!

Thành công rồi!

Thời Tiện Ngư cao hứng đến trực tiếp quên hết tất cả, cảm thấy mình quả nhiên cơ trí! Cô giơ tay vỗ cái miệng rộng của Cự Tích, đem toàn bộ táo giòn còn lại cho nó!

Làm tốt lắm!

Chương 158. 2. Thế giới sa mạc (26)

Cô đứng dậy đi vòng qua bên kia xe việt dã, mở cửa xe, kéo từng người trong xe ra, toàn bộ kéo tới bên cạnh xe, xếp song song, lại mở lều che nắng bên cạnh xe, che nắng cho bốn người này.

Nếu như phía dưới trải thêm mấy tấm chiếu cỏ, liếc mắt một cái tựa như bốn cỗ thi thể chờ hạ táng.

Thời Tiệp Ngư nhìn thấy trong lòng thoáng có chút hoảng.

Cô không phải bác sĩ, chăm sóc người cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm, hiện tại chuyện duy nhất có thể làm, cũng chính là cho những người này ăn nước, hạ nhiệt độ, còn lại, cũng chỉ có thể mặc cho số phận.

.....

Diệp Lưu Vân là người đầu tiên tỉnh lại.

Cô mở to mắt, lại nhìn thấy rất nhiều bong bóng, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra màu sắc rực rỡ, lúc xa lúc gần, nhìn nhìn, ngay cả thân thể cũng giống như trở nên nhẹ nhàng bay bổng lên...

Cô nhất định là đã chết rồi?

Bởi vì đã chết, cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy... Những âm nhạc kia, những bong bóng kia, có phải cô đã đến thiên đường rồi không?

Diệp Lưu Vân đỡ đầu gối dậy, cảm giác cổ họng mình khô nhanh bốc khói, đầu cũng hỗn loạn.

Thân thể khó chịu đem cô chậm rãi kéo trở về hiện thực, làm cho cô ý thức được mình còn sống, vậy cô vừa rồi nhìn thấy chính là...

Tầm mắt đuổi theo những bong bóng mộng ảo kia, cô nhìn thấy một chiếc xe RV, trên cửa xe RV ngồi một cô bé, cô bé đang thổi bong bóng.

Nhìn qua hết thấy bình thường không có gì lạ, nhưng lại lộ ra quỷ dị. Nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ thấy thứ gì sạch sẽ như vậy, cũng chưa bao giờ ở hoang mạc dã ngoại gặp qua tiểu nữ hài.

Lại nhìn chung quanh một tuần, tim của cô suýt nữa ngừng đập!

Đại, hoa, thần lẫn!

Cô lại cùng Đại Hoa Tích nằm chung một chỗ!!!

Quái vật khổng lồ như một tảng đá lớn nằm ngang bên cạnh cô, trên lưng đội đóa hoa hồng lớn khiến mọi người nghe tin đã sợ mất mật kia!

Tại sao? Tại sao Đại Hoa Tích lại ở đây?

Diệp Lưu Vân hoảng sợ mở to hai mắt, nếu không phải bởi vì thân thể quá mức suy yếu, cô giờ phút này nhất định sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết! Căn bản sẽ không nghĩ tới Đại Hoa Tích sẽ xuất hiện ở chỗ này, hoàn toàn là bởi vì nó cũng không muốn phơi nắng, nó cũng cần lều che nắng.

“A... Cô tỉnh rồi.” Thời Tiện Ngư từ trong xe đi ra, nhìn Diệp Lưu Vân, lại nhìn Cự Tích, bất đắc dĩ nói: “Cô có thể tỉnh lại là tốt rồi, nó không chịu đi, tôi cũng không có biện pháp.”

Diệp Lưu Vân sắc mặt lại trắng chuyển xanh, lại từ xanh biến trắng, run giọng hỏi: “Người nói nó... nó không chịu đi?”

Thời Tiện Ngư sững sờ, không rõ vì sao cô lại nghĩ như vậy.

“Hay là... cô uống chút nước trước đi, tâm tình đừng quá kích động.” Thời Tiện Ngư thập phần hiểu lòng người, vào trong xe rót một ly nước, đưa cho Diệp Lưu Vân: “Đồng bạn của cô tôi cũng đã đứt rồi, đứt không nhiều lắm, hi vọng bọn họ đều có thể không có việc gì.”

“Cám ơn...” Diệp Lưu Vân nhận lấy ly nước, không cần khách khí, ngửa đầu uống, cô thật sự rất khát.

Chỉ là ly nước thủy tinh này thật sự khéo léo tinh xảo, hai ngón liền uống hết, cô vẫn cảm thấy khát.

Nước là tài nguyên trân quý, người xa lạ vốn không quen biết, nguyện ý phân ra một ít nước cho cô cũng đã rất khó có được, cô cũng không tiện tìm Thời Tiện Ngư đòi nước uống.

Diệp Lưu Vân trong lòng tiếc nuối, buông ly xuống, lại ngẩng đầu, phát hiện Đại Hoa Tích đang híp mắt nhìn chằm chằm cô!

Một cổ ác hàn tập kích toàn thân!

Nó sẽ làm gì? Muốn tấn công tôi sao? Chết tiệt!

Lúc này, Thời Tiện Ngư bung nửa chậu nước xuống xe, đặt trước mặt Cự Tích, thở dài nói: “Được rồi, đây là của người, đừng nhìn chằm chằm cái chén của người ta.”

Cự Tích thu hồi ánh mắt, cái đầu to chậm rãi vùi vào trong chậu uống nước.

Diệp Lưu Vân: “.....”

Nam chính: Hôm nay, ta vẫn như cũ không có phần diễn.

(Hết chương này)

Chương 159. 2. Thế giới sa mạc (27)

Dù sao cũng là người xa lạ, trước khi không rõ lai lịch của đối phương, Thời Tiện Ngư không dám bại lộ quá nhiều, không lấy hoa quả rau dưa ra, cũng không mời Diệp Lưu Vân vào trong xe nghỉ ngơi.

Mặc dù như thế, Diệp Lưu Vân cũng vẫn nhìn thấy trước cửa sổ xe bày bồn hoa cà chua.

Trong lòng cô vô cùng chấn động!

Không khỏi hoài nghi Thời Tiện Ngư là người ở ốc đảo nào là mẹ mang thai bỏ trốn — ở thế giới này, ngoại trừ lãnh chúa suu tầm mẹ mang thai, ai còn có thể có tư cách ăn hoa quả tươi?!

Lại nhìn cô bé trên xe, Diệp Lưu Vân càng khẳng định suy đoán của mình!

Người mẹ bỏ trốn không ngờ ngay cả đứa bé cũng mang ra ngoài! Và là con gái! Đây chính là đại án! Bị cả ốc đảo săn đuổi cũng không quá đáng!

Nhưng mà, đối phương là ân nhân cứu mạng của mình, cô sao có thể lấy oán trả ơn?

Không được a, mẹ mang thai là tài sản quý giá của toàn nhân loại, nếu như mặc kệ không hỏi, để cho mẹ mang thai chết ở bên ngoài, chính mình chẳng phải là tội nghiệt càng sâu?!

Trong khoảng thời gian ngắn, đạo đức cùng lý trí của Diệp Lưu Vân qua lại lôi kéo, biểu tình thập phần thống khổ.

Thời Tiện Ngư không biết đôi phương trong lòng rối rắm, muốn thử tìm hiểu một chút tình báo, cầm bản đồ hỏi Diệp Lưu Vân: “Các người là từ đâu tới a?”

Diệp Lưu Vân nhìn, nhất thời phát ra một tiếng kinh ngạc: “A?”

“Sao vậy?” Thời Tiện Ngư khó hiểu: “Tôi đi nhầm đường sao?”

Diệp Lưu Vân một lời khó nói hết nhìn cô: “Người đâu chỉ đi nhầm đường, cái bản đồ này chính là sai, các đại ốc đảo trong lúc đó lưu thông bản đồ, mỗi ba năm sửa lại một lần, người trong tay tấm bản đồ này, ít nhất cũng phải có chín năm.”

“A cái này.....” Thời Tiện Ngư có chút bất ngờ.

Diệp Lưu Vân thở dài, lại nói: “Nhưng người cũng là may mắn, tránh được con đường có Khắc Lạc Tư trùng quái kia, coi như là chó ngáp phải ruồi đi.”

“Khắc Lạc Tư..... Trùng quái?” Thời Tiện Ngư chớp mắt, tò mò nhìn cô: “Đó là cái gì?”

Diệp Lưu Vân: “.....”

Cô xoa xoa huyệt Thái Dương, trong lòng cũng là buồn bực, gần đây đụng phải người, như thế nào một cái hai cái cũng không biết Khắc Lạc Tư trùng quái?

Khắc Lạc Tư Trùng Quái rõ ràng là ác mộng mà mọi người trên mảnh đại lục này đều biết a!

Giống như bạn kể chuyện cho trẻ nghe về sói, kết quả trẻ hỏi ngược lại bạn một câu: Sói là gì?

Cũng rất thái quá!

Thời Tiện Ngư thấy cô xoa đầu cũng không nói lời nào, cho rằng cô còn khó chịu, thu hồi bản đồ nói: “Tôi đi lấy cho cô chút nước.”

Diệp Lưu Vân liếm liếm cánh môi, dư quang liếc về phía bồn rửa mặt lớn, thần lẫn đang uống nước: “Vậy, một chút là tốt rồi... Không cần quá nhiều...”

Không có việc gì, không cần khách khí.

Thời Tiện Ngư trở lại trong xe, mang ra một cái bàn gấp, cùng hai cái ghế gấp, mở ra trước mặt Diệp Lưu Vân, lại chạy về trong xe xách một cái bình nước màu trắng đi ra.

Lục Lê đi theo phía sau Thời Tiện Ngư, giúp đỡ cùng nhau làm việc, đặt lon đường và máy ly thủy tinh lên bàn.

Diệp Lưu Vân: “.....”

Cũng không cần phải làm như đi dã ngoại.

Thời Tiện Ngư rót cho Diệp Lưu Vân chén nước, dùng nhíp nhỏ gấp đường, hỏi: “Muốn mấy viên đường?”

Diệp Lưu Vân mấp máy đôi môi khô nứt: “Vậy... hai viên, đi?”

Thời Tiện Ngư cho cô hai viên đường, đưa cho cô, sẵn sàng nói: “Uống chút ngọt, hẳn là có thể khôi phục nhanh một chút.”

Diệp Lưu Vân khắc chế xúc động, chậm rãi uống một ngụm.....

Sau đó, cô ngơ ngẩn.

Đây..... Đây là loại mùi vị gì? Không có mùi bùn cát, không có trọc khí cũ rích, đầu lưỡi của cô tựa như tắm rửa trong suối nước, khoang miệng phẳng phất hít vào mùi cỏ, loại

cảm giác tươi mát mát mẻ lại lộ ra vài phần ngọt ngào này là chuyện gì xảy ra?

Không!

Nhân, gian, mỹ, vị!

Đột nhiên có loại xúc động muốn rơi lệ.

Cốc nước này, so với nước uống trao đổi trong sở giao dịch, uống tốt hơn gấp trăm lần! Một ngàn lần! Một..... một ức lần!

Chương 160. 2. Thế giới sa mạc (28)

“Xin hỏi... đây là nước gì?” Diệp Lưu Vân trong ánh mắt ẩn nhẫn kích động, hỏi Thời Tiệp Ngư.

“Nước đậu xanh.” Thời Tiệp Ngư ngay thẳng trả lời: “Có thể thanh hỏa giải nhiệt, các người phơi nắng lâu như vậy, uống cái này là tốt nhất.”

Thì ra là đậu xanh a.....

Diệp Lưu Vân trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn, tại cô đã từng làm nhiệm vụ giúp một vị ốc đảo lãnh chúa vận chuyển qua một nhóm đậu xanh, đây là loại xa xỉ phẩm, cho dù tại thời điểm cô giàu có nhất, cũng chỉ đổi qua khoai lang loại này để làm đồ ăn.

Cô tâm tình phức tạp nhìn về phía Thời Tiệp Ngư, chân thành khuyên nhủ: “Ngươi là người mang thai phải không? Tuy rằng ta không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta đề nghị ngươi vẫn là mau chóng trở về ốc đảo ban đầu, giống như ngươi bây giờ, mang theo hài tử, lại mang theo nhiều vật tư như vậy, thật sự rất không an toàn.”

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Mang thai? Mang thai là cái gì?”

Diệp Lưu Vân nghe vậy hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ngươi không phải là mẹ mang thai, lấy đâu ra những vật tư trân quý này?”

Về mặt Thời Tiệp Ngư mờ mịt.

Thế giới này sản vật đã thiếu thốn thành như vậy sao? Cô cho rằng giầu dưa hấu, cà chua, dưa chuột, quýt là đủ rồi, nào biết ngay cả đậu xanh cũng biến thành vật hiếm lạ.

Cô nên giải thích thế nào đây?

“Thật ra... tôi mất trí nhớ rồi.” Thời Tiện Ngư mím môi, châm chước từng câu giải thích: “Lúc tôi tỉnh lại, ở trên chiếc xe này, cái gì cũng không nhớ rõ, cho nên cũng không rõ mẹ mang thai mà cô nói là xảy ra chuyện gì, có thể nói với tôi một chút không?”

Diệp Lưu Vân: “.....”

Sao, sao, hồi, sự?!

Thời buổi này có mất trí nhớ không???

Diệp Lưu Vân nhìn không được, nghi hoặc hỏi: “Người cũng mất trí nhớ?!”

Thời Tiện Ngư: “... Cũng?”

Diệp Lưu Vân chỉ vào trên mặt đất cái kia ba cái nam nhân bên trong một cái: “Là hấn, nửa đường được chúng ta cứu tỉnh, nói chính mình mất trí nhớ, còn nhất định phải đi Thanh Hà ốc đảo tìm một cái tiểu cô nương, bằng không chúng ta cũng sẽ không gặp phải bụi gai mãng, thiếu chút nữa đem mạng mất, Thanh Hà ốc đảo khô cạn nhiều năm, căn bản không có khả năng có người ở!”

Cô nói chuyện, ánh mắt dừng lại trên người Lục Lê bên cạnh Thời Tiện Ngư, đầu lưỡi bỗng nhiên dừng lại.

Cô bé..... cô bé?

“Các người từ đâu tới?” Diệp Lưu Vân cẩn thận hỏi.

Thời Tiện Ngư hồ nghi nhìn về phía người đàn ông kia: “Hình như là, ốc đảo Thanh Hà?”

Diệp Lưu Vân lập tức dùng sức chỉ chỉ nam nhân trên mặt đất: “Vậy người biết hắc sao?”

Nam nhân mặt một nửa dữ tợn, một nửa tuấn mỹ, giống như ma quỷ cùng thánh kỵ sĩ hợp thể, cho dù lâm vào hôn mê, nhìn khuôn mặt này cũng làm cho người cảm thấy hết sức khó chịu.

Thời Tiệp Ngự nhíu mày, thấp giọng hỏi Lục Lê bên cạnh: “Tiểu Lê, con biết hắc ta không?”

Lục Lê nhẹ nhàng lắc đầu.

Diệp Lưu Vân nhìn không được lắm bầm: “Một người muốn đi Thanh Hà tìm tiểu cô nương, một người mang theo tiểu cô nương từ Thanh Hà đi ra, cái này không khỏi cũng quá trùng hợp...”

Quan trọng nhất là, hai người kia còn đều nói mình mất trí nhớ.

Dường hai người đều nói đến cùng sự thật, Diệp Lưu Vân đều hoài nghi bọn họ có phải hay không thông đồng một mạch, cố ý lừa gạt cô.

Cô ngửa đầu uống một ngụm nước đậu xanh ngọt nhẹ, buồn bực nói: “Hi vọng tiểu cô nương hắc muốn tìm chính là con gái của ngươi, nếu không chờ hắc tỉnh, khẳng định lại muốn cưỡng ép chúng ta mang hắc đi Thanh Hà ốc đảo, người này quá khó để đánh, ba người chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắc...”

Nhưng hắc bây giờ còn đang hôn mê, bằng không.....

Diệp Lưu Vân nhìn Lâm Uyên trên mặt đất, bỗng nhiên muốn hạ độc thủ.

(Hết chương này)

Chương 161. 2. Thế giới sa mạc (29)

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, lập tức bị chính mình bác bỏ - cô đường đường là đội trưởng chiến đội 017 Diệp, khinh thường những thủ đoạn hạ tiện này.

Thời Tiệp Ngự nói: “Tiểu Lê không phải con gái tôi, tôi hỏi thăm vị trí ốc đảo, chính là vì đưa nó đến một nơi an toàn để ở, đương nhiên, nếu như có thể tìm được mẹ ruột của nó, thì càng tốt.”

Diệp Lưu Vân nghe vậy ngẩn người: “A, người không phải? Ta vẫn cho rằng người là người mang thai!”

Thời Tiệp Ngự nhíu mày hỏi: “Mang thai rồi cuộc là có ý gì? Là một loại nghề nghiệp sao?”

Diệp Lưu Vân hướng cô phổ cập thế giới này mọi người đều biết thường thức: “Người chẳng lẽ không biết, hiện tại trên nước đại lục, thổ nhưỡng, không khí, đều chứa độc tố, nhân loại cơ hồ mất đi khả năng sinh sản, chỉ có rất ít nữ tính có thể sinh con, nên các cô gái được mỗi ốc đảo trọng điểm bảo vệ, ở tại trong công viên ốc đảo, hưởng thụ quy cách đãi ngộ cao nhất, uống nước sạch nhất, ăn đồ ăn có dinh dưỡng nhất, bão cát cũng thổi không tới, hết thảy đều là vì để cho nhân loại có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở a.”

Thời Tiệp Ngự nghe cảm giác là lạ, chần chờ hỏi: “Nói như vậy, mẹ Tiểu Lê có thể ở ngay trong công viên ốc đảo theo như lời cô nói không?”

Diệp Lưu Vân gật đầu: “Có khả năng này, nhưng cũng không nhất định, bởi vì mỗi người thể chất bất đồng, có những nữ nhân sau khi sinh, sẽ mất đi khả năng sinh sản.”

“Phụ nữ mất khả năng sinh sản sẽ đi đâu?”

“Có một nhà trẻ trong công viên. Phụ nữ có kinh nghiệm trong việc nuôi dạy con cái sẽ trở thành mẹ đỡ đầu, ở đó chăm sóc trẻ nhỏ, đồng thời đảm nhận nhiệm vụ truyền đạt kinh nghiệm cho các bà mẹ mới làm quen, không phải phụ nữ nào sinh ra cũng biết làm mẹ.”

Thời Tiệp Ngự lại hỏi: “Mỗi người phụ nữ mất đi khả năng sinh sản đều sẽ trở thành mẹ đỡ đầu sao?”

Diệp Lưu Vân khó xử nhú nhú mày, nói ra: “Công viên ốc đảo là trung tâm, viện nuôi con cang là trung tâm trong trung tâm, người người đều muốn đi vào, đi vào liền có thể cơm áo không lo, vào không được, vậy cũng chỉ có thể chính mình tìm phần công việc sống qua ngày.”

Về phần có thể tìm được công việc như thế nào, lấy hoàn cảnh vật tư thiếu thốn hiện tại mà nói, tất nhiên sẽ rất vất vả.

Thời Tiệp Ngự lại cẩn thận hỏi một ít tình huống về viện nuôi con, biết được trẻ em chưa đầy 14 tuổi như Lục Lê, sẽ được các ốc đảo lớn chiếu cố miễn phí, cô rốt cục thoáng an tâm.

Cứ như vậy, chỉ cần đưa Lục Lê vào viện nuôi con, cho dù không thể tìm được mẹ, Lục Lê cũng có thể có một hoàn cảnh sống tương đối an ổn.

Thời Tiệp Ngự lại nghĩ tới một chuyện, hỏi Diệp Lưu Vân: “Nếu sau khi Tiểu Lê lớn lên, có khả năng sinh sản, nhất định phải vào công viên làm mẹ đẻ sao?”

Diệp Lưu Vân sửng sốt, khó hiểu nói: “Như thế nào, người không muốn cô bé ấy lớn lên làm mẹ mang thai? Vì cái gì a?”

Mẹ mang thai đãi ngộ là toàn bộ ốc đảo tốt nhất, liều lãnh chúa đều so không được, hơn nữa mẹ mang thai có quan hệ với sự tồn vong nhân loại, sinh sản càng nhiều, cống hiến càng lớn, toàn nhân loại đều sẽ khắc ghi tên của các cô, có thể nói là chí cao vô thượng vĩ đại.”

Thời Tiệp Ngư nghe được, da gà cũng sắp nổi lên, chỉ có thể xấu hổ cười cười, trả lời: “Ta chính là tùy tiện hỏi một chút, Tiểu Lê mới tám tuổi, còn nhỏ..... Chuyện sau này, về sau suy nghĩ lại đi.”

Diệp Lưu Vân gật đầu: “Cũng đúng, hiện tại nói cái này, quả thật quá sớm.”

Thời Tiệp Ngư đứng lên nói: “Cô ngồi trước đi, tôi và Tiểu Lê lên xe bung một ít nước ra, bạn cô vẫn hôn mê bất tỉnh, cần bổ sung nước đúng giờ.”

Ước chừng bởi vì hàn huyên một hồi, cảm giác không xa lạ như vậy, Diệp Lưu Vân cảm thấy da mặt mình cũng dày lên, gật đầu cảm ơn: “Vây làm phiền cô.”

Chương 162. 2. Thế giới sa mạc (30)

Thời Tiện Ngư nắm tay Lục Lê cùng lên xe, lúc đi ngang qua Cự Tích, thuận tiện lấy đi chậu nước nó uống không.

Các cô vừa trở về trong xe, Diệp Lưu Vân liền muốn một mình đối mặt này đầu Đại Hoa Tích.

Tuy rằng nó chỉ lười nhác nằm sấp ở một bên, nhìn như không có bất kỳ tính uy hiếp nào, nhưng Diệp Lưu Vân vẫn cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, có một chút khản trương.

Cô uống xong chén nước đậu xanh, lại rót cho mình một chén, dư quang liếc về phía ba cỗ “Xác nằm” trên mặt đất, trong lòng cảm thán: Mau tỉnh lại đi, các tiểu nhị.

.....

Thời Tiện Ngư dắt Lục Lê trở lại trong xe, cúi người thương lượng với Lục Lê: “Vừa rồi cô kia nói, các bạn nhỏ ở ốc đảo đều ở trong công viên, trong đó có chỗ ở, cũng có trường học, chờ chúng ta đến ốc đảo, ta đưa con đến đó sinh hoạt, sau đó sẽ từ từ tìm mẹ, được không?”

Lục Lê gật đầu. Tiểu cô nương đã sinh ra ý lại vào Thời Tiện Ngư, Thời Tiện Ngư an bài, cô cũng là trăm phần trăm tín nhiệm.

Thời Tiện Ngư thấy Lục Lê nhu thuận như vậy, trong lòng lại ngũ vị tạp trần.

Kết cấu của thế giới này, có chút vượt quá mong đợi của cô, cho dù đem Lục Lê đưa vào viện nuôi con, cùng cái gọi là

mẹ đỡ đầu ở chung một chỗ, cô chỉ sợ cũng không có biện pháp hoàn toàn an tâm.

Tóm lại, vẫn phải nhanh chóng tìm được mẹ Lục Lê mới được. Có lẽ chỉ có mẹ ruột, mới có quyền can thiệp thậm chí quyết định Lục Lê nên sống cuộc sống như thế nào.

Thời Tiệp Ngự miễn cưỡng lấy lại tinh thần, hướng Lục Lê lộ ra một nụ cười khích lệ, sờ sờ đầu nhỏ của cô nói: “Đi thôi, chúng ta lấy thêm một ít nước cho cô chú bên ngoài.”

Lục Lê gật đầu, cười rạng rỡ với cô.

Trái tim Thời Tiệp Ngự sắp bị nụ cười của cô bé làm ấm lên.

Thật là một đứa trẻ tốt, nếu như con sống trong thế giới của ta thật tốt biết bao, nơi đó không có quái thú biến dị, không có nhiệt độ cực nóng, cũng không có thành phố đổ nát và quy tắc xã hội khác thường, con nhất định sẽ sống rất vui vẻ.

Những lời này, Thời Tiệp Ngự chỉ có thể chôn dấu ở đáy lòng, bởi vì hàng rào giữa thế giới và thế giới, không thể dễ dàng phá vỡ.

Đứa bé nhìn như ngây thơ, kì thực tâm tư mẫn cảm, Lục Lê cầm lấy bản vẽ và bút màu, viết lên giấy: “Người làm sao vậy?”

Thời Tiệp Ngự cười xoa đầu cô bé: “Ta không sao...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến Diệp Lưu Vân thanh âm —

“Xem như tỉnh rồi! Củ Cải, cảm giác thế nào a?.....”

Thời Tiệp Ngự không nói nhiều với Lục Lê nữa, vội vàng cầm mấy chai nước khoáng xuống xe.

Ngoài xe, Diệp Lưu Vân đang ngồi xỏm trên mặt đất đút Củ Cải uống nước, bên cạnh Râu Quai Nón cũng đã ngồi dậy, dựa vào xe RV lớp xe nghỉ ngơi.

Củ Cải mơ mơ màng màng uống nước, nhìn thấy Thời Tiện Ngư đi xuống xe, không khỏi ngây dại, lẳng lẳng há miệng nói: “Tiên nữ...”

Thời Tiện Ngư hơi sững sốt, nhất thời có chút buồn cười.

Sau đó Củ Cải lại nhìn thấy Lục Lê, mơ hồ thốt lên: “Tiểu tiên nữ.....”

Diệp Lưu Vân cũng vui vẻ, nhẹ nhàng vỗ xuống trán của hắn: “Được a xú tiểu tử, mắt không mù, mau đứng lên uống nước!”

Củ Cải bị đánh, chậm rãi tỉnh táo lại, ý thức được mình nói mê sảng, có chút ngượng ngùng hướng Thời Tiện Ngư cười cười.

Thời Tiện Ngư đi qua nhìn hắn và Râu Quai Nón, tươi cười ôn nhu hỏi: “Đều không sao chứ?”

Diệp Lưu Vân chỉ chỉ người còn đang hôn mê: “Cũng chỉ còn hắn chưa tỉnh.”

“Cho thêm chút nước thử xem?” Thời Tiện Ngư mở nắp chai nước khoáng, ngồi xỏm xuống thử đút vào miệng người đàn ông một ít, lại vốc một vốc nước, nhẹ nhàng vỗ lên mặt, cánh tay, ngực của người đàn ông, khiến cho làn da bên ngoài nhanh chóng tản nhiệt hạ nhiệt.

Bộ thân thể này rất cường kiện rắn chắc, chỗ nào cũng cứng rắn.

Một chai nước rất nhanh đã dùng hết hơn phân nửa, cô đang chuẩn bị đứng dậy, cổ tay đột nhiên căng thẳng, cúi đầu nhìn, người đàn ông đang hôn mê chẳng biết đã tỉnh từ lúc

nào, giờ phút này đôi mắt đen kịt của anh đang lẳng lặng nhìn
chằm chằm cô, cũng nắm chặt cổ tay cô.

(Hết chương này)

Chương 163. 2. Thế giới sa mạc (31)

“A, tên này cũng tỉnh rồi!” Diệp Lưu Vân cúi xuống bên tai người đàn ông gọi: “Lâm Uyên, người thế nào? Có thể ngồi dậy không?”

Thời Tiện Ngư nghe vậy sững sốt, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Lưu Vân: “Hắn tên là Lâm Uyên?”

Không đợi Diệp Lưu Vân mở miệng, Củ Cải giành trả lời trước, cũng lại gần lấy ra móc chìa khóa trong túi quần nam nhân, đem hàng hiệu đưa cho Thời Tiện Ngư xem, ân cần vô cùng, “Xem, đây là nhũ danh của hắn!”

Trên bảng tên viết hai chữ “Lâm Kha”.

Thời Tiện Ngư thần sắc kinh ngạc, nguyên lai là trùng hợp a.....

Nghĩ đến cũng đúng, Lâm Uyên làm sao có thể xuất hiện ở thế giới này.

Lâm Uyên chậm rãi ngồi dậy, mắt nhìn chăm chăm Thời Tiện Ngư, ngữ điệu chậm chạp hỏi: “Chúng ta... quen nhau sao?”

Diệp Lưu Vân vỗ vai hắn một cái, cười nói: “Ta nói mấy người các ngươi, kém không nhiều lắm là được a!”

Củ Cải đi tới trước mặt Tiện Ngư, thay đổi vẻ ủ rũ bình thường, chủ động giới thiệu bản thân, “Tôi là đội viên tinh anh của chiến đội 017 ốc đảo Long Nham!”

Diệp Lưu Vân không nhìn được, một cước liền đem hắn đạp ra, quay đầu nói với Thời Tiệp Ngư: “Đừng để ý, nếu hắn dám quấy rầy ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ta tới đánh hắn!”

Thời Tiệp Ngư mỉm cười, ôn hòa nói: “Thì ra là đội viên chiến đội ốc đảo, lúc các người về ốc đảo có thể mang theo chúng tôi không? Tôi và Tiểu Lê vẫn luôn tìm vị trí chính xác của ốc đảo, không ngờ bản đồ lại là bản cũ.”

Củ Cải bị một cước, vẫn không từ bỏ cảm giác tồn tại ở trước mặt Thời Tiệp Ngư: “Đó là bởi vì những năm này bão cát càng ngày càng lợi hại! Rất nhiều ốc đảo nhỏ đều khô cạn, cồn cát không ngừng di chuyển, nam tằm cũng sẽ bị ăn mòn, cho nên bản đồ ba năm phải thay đổi một lần, như vậy mới có thể càng thêm chính xác!”

Diệp Lưu Vân nhéo lỗ tai hắn, đẩy sang bên cạnh: “Ngươi chú ý hình tượng một chút được không? Lớn tiếng hơn chút nữa là nước miếng phun lên mặt người ta.”

Củ Cải hắc hắc cười, ngượng ngùng nhìn về mặt Tiệp Ngư, bên tai cũng đỏ, không biết là bị Diệp Lưu Vân nhéo, hay là xấu hổ.

Diệp Lưu Vân đứng đắn giới thiệu với Thời Tiệp Ngư: “Ta là đội trưởng chiến đội 017 Diệp Lưu Vân, người to con này chính là trợ thủ của ta, Dư Thịnh Hành, ngươi cứ gọi hắn là Râu Quai Nón là được, người nhỏ con này tên là Trình Thiếu La, chúng ta thường gọi hắn là Củ Cải...”

Diệp Lưu Vân dùng “vóc dáng nhỏ” đối với Củ Cải, cái từ này khiến hắn rất bất mãn, cau mày phản bác: “Lão đại! Tôi không nhỏ! Tôi 17 tuổi, còn có thể phát dục!”

Râu Quai Nón hừ mạnh một tiếng, khinh miệt nói: “Chờ ngươi có thể sống đến 30 rồi nói sau!”

Diệp Lưu Vân cũng mặc kệ Củ Cải, tiếp tục nói với Thời Tiệp Ngư: “Hiện tại ốc đảo đối với thu nhập lưu dân, chính sách không rộng rãi bằng mấy năm trước, người muốn đi, có thể tới chỗ ta ở trước, hài tử đưa nuôi dưỡng viện, người yên tâm, cô bé ở nơi đó sẽ được tiếp nhận đến ốc đảo tốt nhất để chiếu cố cùng giáo dục.”

Thời Tiệp Ngư cẩn thận hỏi: “Có thể đưa vào trước vài ngày, sau đó mới đón ra không? Bởi vì trong khoảng thời gian này Tiểu Lê vẫn ở cùng một chỗ với tôi, tôi lo lắng cô bé sẽ có chút không quen...”

“Yên tâm đi, trong ốc đảo có chuyên gia trị liệu tâm lý, tình huống như các người, thông thường sẽ có một giai đoạn thích ứng trước.” Diệp Lưu Vân thoải mái cười cười: “Liên quan đến vấn đề trẻ con và người mang thai, ốc đảo đều sẽ suy nghĩ vô cùng chu toàn, hết thảy đều là vì bồi dưỡng ra đời sau ưu tú nhất, như vậy tương lai của chúng ta mới có đội ngũ kiến thiết mạnh mẽ hơn, cùng với người mang thai khỏe mạnh hơn.”

Chương 164. 2. Thế giới sa mạc (32)

Lúc cô không nói câu cuối cùng, Thời Tiệp Ngư nghe còn rất động tâm, vừa nói câu cuối cùng, cảm giác khó chịu trong lòng Thời Tiệp Ngư lại toát ra...

“VẬY, VẬY NHỜ HAI NGƯỜI.” Thời Tiệp Ngư hướng bọn họ cười cười: “Tôi sẽ lái xe đi theo phía sau hai người, tận lực không gây thêm phiền toái cho hai người.”

“Không phiền toái, không phiền toái!” Củ Cải nói: “Chúng ta vốn cũng muốn trở về, tiện đường!”

Dư quang của hắn thoáng nhìn Lâm Uyên, tim đập thành thịch, lời đến miệng cũng nghẹn lại.

Vốn là phải trở về, nhưng nếu như..... nam nhân này còn muốn đi Thanh Hà ốc đảo, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Lâm Uyên tựa hồ nhìn ra Củ Cải, mặt không chút thay đổi liếc hắn một cái, nói: “Tôi cũng đi ốc đảo Long Nham.”

“Người không tìm cô bé kia nữa?” Diệp Lưu Vân hỏi.

Lâm Uyên hơi gật đầu: “Ừ, không tìm nữa.”

Tuy rằng không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng hắn có thể xác định, người mình muốn tìm, chính là tiểu cô nương bên cạnh Thời Tiệp Ngư này.

Trong đầu hắn, có một cỗ mãnh liệt ý thức tự nói với mình, phải vì cô bé tìm được mẹ.

Hiện tại thì Thời Tiệp Ngư muốn mang tiểu cô nương đi Long Nham ốc đảo, như vậy, hắn tự nhiên cũng muốn đi theo.

Chỉ là rất kỳ quái... Hấn nhìn Thời Tiệp Ngự, luôn có chút cảm giác giống nhau, vì sao? Hấn có biết cô ta không?

Lâm Uyên yên lặng quan sát thì Thời Tiệp Ngự.

Bộ dạng cô trắng nõn, cũng rất mềm mại, so sánh với bộ dáng mồ hôi đầm đìa, cả người cát bụi của bọn họ, cô không nhiễm một hạt bụi, tựa như trong hoang mạc nở rộ một đóa hoa cúc nhỏ màu trắng, tươi mát đáng yêu.

Thanh âm của cô cũng đáng yêu, nói chuyện không nhanh không chậm, mềm mại như một dòng suối.

Trên cổ trắng sữa mơ hồ hiện ra nửa vòng vết đỏ, chất liệu ở cổ áo so sánh với da thịt nhẵn nhụi tựa hồ quá mức thô ráp, đến nỗi mài ra dấu vết, vài sợi tóc từ bên tai lọt xuống, tiến vào vạt áo của cô.....

Tim Lâm Uyên đột nhiên đập nhanh.

Không biết như thế nào, hấn cảm giác mình đã từng ôm qua cổ thân thể này, ngửi qua hơi thở của cô, thậm chí có thể... còn có tiếp xúc thân mật hơn.

Hấn không khỏi lệch tầm mắt, có chút không dám nhìn thẳng thì Thời Tiệp Ngự.

Ánh mắt dừng ở xe RV trên cửa sổ xe, thủy tinh phản chiếu hấn, hấn nhất thời ngơ ngẩn, thật lâu không lấy lại được tinh thần...

Không ai chú ý đến sự thất thần của người đàn ông, mọi người đang vây quanh Thời Tiệp Ngự, trêu chọc Lục Lê phía sau cô.

“Tiểu cô nương thật đáng yêu, người tên là gì?”

“Bao nhiêu tuổi? Muốn đi ốc đảo vui vẻ hay không?”

“Bím tóc của cô bé thật đáng yêu, là cô bận cho cô ấy? Cô biết chăm sóc trẻ con!”

“Cô có thể đến viện dưỡng lão tìm một công việc! Để lão đại của chúng ta giới thiệu cho cô, ha ha! Lão đại của chúng ta có người!”

Lục Lê then thùng thốn ở phía sau Thời Tiệp Ngư, đôi mắt đen thật to chớp chớp nhìn mọi người.

Thời Tiệp Ngư nói với bọn họ: “Tôi gặp Tiểu Lê ở ốc đảo Thanh Hà, cô bé sống một mình trong căn hộ bỏ hoang, có thể là ở một mình lâu rồi, cho nên không biết nói chuyện, hy vọng lần này đi ốc đảo có thể nghe được tin tức của mẹ cô bé... A, đúng rồi.”

Thời Tiệp Ngư nhớ tới tranh của Lục Lê, nhìn về phía Diệp Lưu Vân: “Các người thường xuyên ra vào ốc đảo, nhất định quen biết rất nhiều người, có thể giúp tôi tìm người không? Một người đàn ông, mặt đầy râu ria, trên mặt còn có một vết sẹo.”

“Cô có biết tên và tuổi không?”

Thời Tiệp Ngư nhẹ nhàng lắc đầu, trẻ con vẽ tranh thiếu nhi rất trừu tượng, không phán đoán được tuổi tác.

(Hết chương này)

Chương 165. 2. Thế giới sa mạc (33)

“Tôi chỉ biết mẹ của Tiểu Lê bị một đám người bắt đi, trong đó có một người trên mặt có râu và vết sẹo.”

Tiện Ngư vừa nói vừa dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Đã lâu như vậy, có lẽ râu đã bị cạo đi, nhưng vết sẹo chắc vẫn còn đó. Các người có thể giúp tôi tìm người này được không?”

Diệp Lưu Vân gật đầu đồng tình: “Những vết sẹo trên mặt rất có thể là từ đội ngũ. Đội viên thường xuyên ra ngoài săn thú biến dị sẽ có một số vết sẹo trên người, khi về ta sẽ giúp người tìm hiểu. Đừng lo lắng, khi nào có tin tức thì nói cho người biết.”

Giờ phút này, trong lòng Tiệp Ngư nhen nhóm hi vọng, lúc đầu cô tưởng là xa vời, bây giờ cô đã có thể hy vọng.

“Tốt.” Cô mỉm cười, “Vậy khi nào chúng ta sẽ đến ốc đảo?”

“Sửa xe rồi đi thôi.” Diệp Lưu Vân cùng hai người đồng đội thương lượng nói: “Đạn dược đã dùng hết, nếu lại gặp phải dị thú cỡ lớn thì quá nguy hiểm, tốt nhất trước khi trời tối nên nhanh chóng trở về.”

Người đàn ông có râu ôm Củ Cải nói: “Chúng ta đi kiểm tra xe!”

Củ Cải bị ôm chặt và đi về phía địa hình xe, hần quay đầu lao về phía Tiệp Ngư và hét lên: “Tôi sửa xe rất giỏi! Tôi nổi

tiếng trong tất cả các đội! Khi chúng tôi trở lại ốc đảo, Tôi sẽ giúp cô sửa xe.”

Thời Tiệp Ngư mỉm cười với hắn: “Được, cảm ơn.”

Tiệp Ngư nhìn thấy Củ Cải mỉm cười, trong lòng lập tức rung động, chủ động hơn nói: “Tôi sẽ thay kính cửa sổ cho anh! Và lắp một lớp áo giáp ở bên ngoài! Mặc dù khả năng chịu tải tăng lên nhưng độ an toàn hiệu suất được đảm bảo tuyệt đối! Hãy để tôi sửa đổi một số xe của đội!

Người đàn ông có râu kéo hắn ta với vẻ mặt chán ghét: Ta nhờ người sửa xe cho đội, người kéo lê đây đó, bây giờ thì rất tích cực.”

Củ Cải vẫy tay mạnh mẽ với Thời Tiệp Ngư: “Lốp xe của cô cũng cần được thay đổi! Nếu không, cô chạy lâu trên cát sẽ xảy ra chuyện! Tôi sẽ kiểm tra toàn diện động cơ của cô!...”

“Thằng nhãi này, người còn chưa nói xong phải không?!” Người đàn ông có râu không kiên nhẫn nên bế hắn lên, đặt dưới cánh tay rồi bước đi.

Thời Tiệp Ngư nhìn hai người đi xa, không khỏi muốn cười.

Diệp Lưu Vân cũng cảm thấy buồn cười, nhưng cũng lo lắng Thời Tiệp Ngư sẽ chán ghét, cô giải thích: “La Bảo mới vào đội được một năm, phong độ chưa đủ ổn định, nhưng lại nhát gan, không thể làm gì quá đáng. .”

“Vậy hắn mới 16 tuổi đã gia nhập đội ngũ sao?” Thời Tiệp Ngư kinh ngạc, tuổi này cô còn là học sinh cấp hai, nhưng hắn đã cùng đội ra ngoài đi bắt dị thú.

Diệp Lưu Vân mỉm cười yếu ớt: “Những người đàn ông hiếm muộn sẽ bắt đầu làm việc sớm. Dù sao La Bảo có nguồn lực hạn chế và sẽ không nuôi dạy những kẻ vô dụng. Tuy nhiên, bản thân Củ Cải làm việc đủ chăm chỉ và có thể sửa

chứa bất kỳ chiếc xe nào hẳn ta có được. Nếu không, với thân hình nhỏ bé, hẳn sẽ khó có thể gia nhập đội.”

Thời Tiện Ngư nghe xong chậm rãi gật đầu: “Thì ra là vậy...”

Có vẻ như không chỉ phụ nữ bị vô sinh mà cả đàn ông cũng vậy.

Trong trường hợp này, mỗi đứa trẻ sinh ra trên thế giới này đều vô cùng quý giá, không có gì lạ khi La Bảo phải dành toàn bộ nguồn lực để nuôi dưỡng những đứa trẻ.

.....

Sau khi Củ Cải sửa xe xong, mọi người lập tức lên đường.

Con thần lân lớn ngủ tại chỗ một lúc, sau khi tỉnh lại tiếp tục ăn thịt những con rắn còn sót lại trong hang ổ của măng xà, không thèm đuổi theo, nhưng lại cứu được Thời Tiện Ngư rất nhiều phiền toái.

Cô lái xe đi theo nhóm của Diệp Lưu Vân về phía ốc đảo, khung cảnh dọc đường dần dần thay đổi.

Có lẽ vì chúng tôi càng đến gần nguồn nước nên hai bên con đường vắng bắt đầu xuất hiện thưa thớt những loại cây thân thảo có gai và bụi mọng nước giống như xương rồng, màu cát vàng.

Lái xe được một lúc, cô nhìn thấy một thành phố ở phía xa trước mặt.

Chương 166. 2. Thế giới sa mạc (34)

Thành phố này trông giống như thành phố trong thế giới của cô, ngoại trừ bên ngoài được xây một bức tường cao, xuyên qua bức tường có thể nhìn thấy những tòa nhà rải rác bên trong.

Thời Tiện Ngư đoán rằng bức tường chắc chắn là để ngăn chặn quái thú biến dị, dù sao trên thế giới này không chỉ có con người cần nguồn nước ngọt, nếu không có tường thành, thành phố sẽ thường xuyên bị quái thú biến dị quấy rối.

Khi vào thành có hai cổng.

Đến cổng thứ nhất, Diệp Lưu Vân trực tiếp quẹt thẻ đi qua, cổng thứ hai có người canh gác, khi cần thiết, Tiện Ngư và Lục Lê xuống xe làm thủ tục đăng ký đơn giản.

Người ở đây có vẻ đặc biệt thích trẻ con, khi Lục Lê bước ra khỏi RV, thái độ của người bảo vệ đột nhiên trở nên đặc biệt nhiệt tình, thậm chí ánh mắt cũng dịu dàng hơn rất nhiều, như thể đã nhìn thấy ánh sáng tương lai của nhân loại.

Tâm trạng của Thời Tiện Ngư rất phức tạp, một mặt cô cảm thấy may mắn vì sự thân thiện của cư dân ốc đảo, mặt khác cô cảm thấy bầu không khí ở đây khiến cô rất khó chịu, nhưng khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Lục Lê, cô lại không cảm thấy khó chịu. chỉ có thể thầm tự an ủi mình trong lòng. : Khi ở thành phố, hãy làm như người La Mã làm, Khi ở thành phố, hãy làm như người La Mã làm...

Sau khi đi qua hai cánh cổng sẽ có một con đường thẳng tắp để có thể chính thức tiến vào khu vực sinh sống của ốc đảo.

Mặc dù thành phố nhìn bên ngoài ban đầu trông giống với thế giới của cô, nhưng một khi thực sự bước vào, có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt.

Trên đường có rất ít xe cộ, thỉnh thoảng có gặp phải thì đều là xe bọc thép được trang bị đầy đủ của đội, nếu không phải để đi săn thì người dân ở đây khó có thể sử dụng xe cộ.

Một ví dụ khác, trẻ em, trẻ sơ sinh, thanh thiếu niên và trẻ em gái hoàn toàn vô hình.

Diệp Lưu Vân cho biết bọn trẻ đều sống ở một nơi gọi là công viên, ngay trung tâm của toàn bộ ốc đảo.

Nhưng hôm nay trời đã rất muộn, nhân viên công viên cũng nghỉ làm, nếu muốn đến công viên xin hạn ngạch nhận phòng thì chỉ có thể đợi đến ngày mai.

Thời Tiện Ngư còn chưa nghĩ đến việc có nên vào công viên hay không, nhưng ý tưởng tìm kiếm mẹ của Lục Lê càng trở nên cấp thiết hơn.

Đêm đó, Thời Tiện Ngư từ chối lời mời của Diệp Lưu Vân, đậu RV trong sân của cô và vẫn ngủ trong RV với Lục Lê.

Lục Lê viết trong sách tranh: Mẹ sẽ ở đây chứ?

“Ta cũng không biết, chúng ta thử đi tìm xem trước, nếu không tìm được, chúng ta sẽ đi tiếp ra ốc đảo tìm.” Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng mỉm cười nhìn cô bé: “Nhưng mà ta nghĩ có rất nhiều hy vọng. Theo những gì họ nói, ốc đảo Long Nham là ốc đảo lớn nhất gần đó, dân số đông đảo nên sẽ có nhiều tin tức.”

Lục Lê nghiêm túc viết vào cuốn sách tranh của mình: Mẹ ơi, mẹ quên con rồi à?

Thời Tiệp Ngự cười nhẹ lắc đầu: “Không có, cô ấy làm sao có thể quên hài tử của chính mình ? Không có khả năng.”

Lục Lê suy nghĩ một lúc rồi viết: Liệu mẹ con có thích con không?

“Đương nhiên, con không thấy mọi người đều thích con như vậy sao? Tiểu Lê rất đáng yêu, ngoan ngoãn, ai gặp con cũng đều thích con.”

Thời Tiệp Ngự quyết định đổi chủ đề, tránh đề cho hài tử suy nghĩ quá nhiều.

“Tiểu Lê, ước mơ của con là gì?” Cô hỏi: “Lớn lên con muốn làm gì?”

Lục Lê mỉm cười ngọt ngào với cô và nhanh chóng viết câu trả lời: Con muốn trở thành một người mẹ tốt.

“Đây không phải là ước mơ.” Thời Tiệp Ngự bất đắc dĩ cười nói.

Lục Lê trên mặt nhỏ lộ ra vẻ nghi hoặc, cô bé nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó viết: Vì sao không tính là ước mơ?

“Bởi vì...” Thời Tiệp Ngự nhất thời không nói nên lời, là vì cái gì?

Nếu Lục Lê thích làm mẹ, coi đây là ước mơ của mình thì cô có tư cách gì mà khuyên can?

Nhưng cô bé còn nhỏ như vậy, cô bé có hiểu được làm mẹ là gì không, cô bé có biết ý nghĩa của mẹ là gì không?

Thời Tiệp Ngự yên lặng thờ dài, cảm thấy tối nay có lẽ mình khó ngủ.

Chương 167. 2. Thế giới sa mạc (35)

Sáng hôm sau, trong nhà Diệp Lưu Vân có hai nhân viên y tế tới, thu thập mẫu máu cho Lục Lê.

Diệp Lưu Vân giải thích: “Hồ sơ của các bà mẹ mang thai ở các ốc đảo lớn đều được ghi vào cơ sở dữ liệu nối mạng, nếu mẹ của Tiểu Lê là bà mẹ mang thai, chỉ cần xét nghiệm máu cho Tiểu Lê, là có thể khớp với mẹ ruột của cô bé, đây là phương pháp nhanh nhất.”

Thời Tiện Ngư cùng Lục Lê hoàn thành toàn bộ quá trình lấy máu.

Lục Lê rất hiểu chuyện, thấy kim tiêm không ồn ào cũng không khóc.

Nhân viên công tác thường giao tiếp với trẻ con, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng cho Lục Lê một viên kẹo, khen cô bé rất ngoan.

Những người này đi rồi, cũng không lâu lắm, trong nhà lại tới một vị tâm lý trị liệu, họ Chương, là phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, cười híp mắt, nhìn qua thập phần hiền hòa thân thiết.

Bác sĩ Chương không tiến hành chẩn đoán tâm lý đặc biệt chính thức đối với Lục Lê, chỉ ngồi ở sô pha phòng khách tùy ý nói chuyện phiếm, tránh mang đến gánh nặng tâm lý cho đứa bé.

Hàn huyền không nhiều lắm, chỉ có nửa giờ, cô tựa hồ nhận ra, Tiện Ngư lúc đó đối với hoàn cảnh nơi này không đủ

tín nhiệm, liền đề nghị, để cho Thời Tiệp Ngư mang hài tử đi công viên tham quan một chút, trợ giúp hài tử sớm quen thuộc địa phương tương lai sẽ sinh hoạt.

Thời Tiệp Ngư đương nhiên đồng ý, cô quả thật muốn tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh nơi đó.

Diệp Lưu Vân cười nói: “Ta sẽ không đi theo, sau khi trở về còn chưa kịp về đội báo cáo, lát nữa làm xong ta đi đón các người.”

Bác sĩ Chương khách khí nói: “Đội trưởng về báo cáo công tác trước đi, chờ tham quan kết thúc, tôi sẽ tự mình đưa Thời tiểu thư và bạn nhỏ Lục Lê về, ốc đảo có thể thuận lợi vận hành, toàn bộ dựa vào các vị đội trưởng vào sinh ra tử, những việc vặt này giao cho chúng tôi làm đi.”

Diệp Lưu Vân như là quen nghe khen tặng như vậy, thần thái thoải mái cười cười: “Mọi người việc ai nấy làm, đều là vì xây dựng ốc đảo.”

Thời Tiệp Ngư cũng vội vàng nói: “Đừng làm lỡ công việc của cô, tôi và Tiểu Lê đi là được.”

Diệp Lưu Vân đứng dậy ra cửa, trước khi đi nhìn Lục Lê đi dỏm nháy mắt: “Tiểu Lê cố lên, chờ đi công viên, người sẽ thấy rất nhiều tiểu đồng bọn nha!”

Lục Lê cười ngọt ngào với cô.

Bác sĩ Chương ở một bên nhìn Lục Lê, mỉm cười nói: “Đứa nhỏ này thật ngoan, sống một mình trong thời gian dài như vậy, không để lại vết thương tâm lý thật sự là may mắn, đáng tiếc sẽ không lên tiếng nói chuyện, chờ nó thích ứng hoàn cảnh nơi này, tôi sẽ xin cấp trên làm một lần kiểm tra toàn diện cho nó.”

Thời Tiệp Ngư sờ sờ mái tóc mềm mại của Lục Lê, trong lòng cũng nghĩ, nếu như có thể chữa khỏi cổ họng cho Lục Lê,

về sau cô bé có thể sống tốt hơn.

Ngoài cửa, Củ Cải và Râu Quai Nón tới tìm Diệp Lưu Vân.

Trong khu dân cư này có đội viên của các chiến đội, hai người bọn họ ở gần đây, vốn Củ Cải còn muốn vào nhà trò chuyện với Thời Tiệp Ngư, nhưng bị Diệp Lưu Vân một tay xách cổ áo, kéo tới bên xe, sai khiến hắn làm việc chuyển đồ.

Bọn họ từ trong xe lấy ra rất nhiều da thú, xương cốt, cùng với một ít sừng và gai của động vật không biết tên, loạn thất bát tao một đống lớn, toàn bộ bỏ vào một cái bánh xe có hình chữ nhật trong hộp kim loại, sau đó đẩy hộp kim loại rời đi.

“Thật tốt a.” Bác sĩ Chương nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, vui mừng cảm thán: “Xem ra chuyến này lại được mùa.”

Thời Tiệp Ngư hỏi bác sĩ Chương: “Thu thập mấy thứ này, cụ thể là dùng để làm gì?”

Bác sĩ Chương nhìn cô cười một cái: “Thời tiểu thư không biết? Da và xương của những dị thú này, đều là chất dinh dưỡng quý giá, có thể hóa giải độc tố trong thổ nhưỡng, biến đất hoang thành đất màu mỡ. Nhờ có Diệp đội trưởng bọn họ, ốc đảo mới có thể nuôi sống nhiều người như vậy.”

Chương 168. 2. Thế giới sa mạc (36)

Thời Tiện Ngư giật mình: “Thú biến dị cư nhiên còn có loại tác dụng này.....”

Xem ra thế gian này vạn sự vạn vật đều hỗ trợ lẫn nhau, cô vốn tưởng rằng thú biến dị tồn tại, sẽ uy hiếp nhân loại tánh mạng an toàn, lại không nghĩ tới, thú biến dị ngược lại để nhân loại tìm được một loại đường sống khác.

Chẳng qua..... Vì sao thú biến dị lại có tác dụng như vậy?

Thú biến dị là như thế nào sinh ra? Nếu là do đất, nước, không khí độc hại khiến động vật phát sinh biến dị, vậy con người thì sao? Tại sao con người không đột biến?

“Chúng ta cũng xuất phát thôi, Thời tiểu thư.” Bác sĩ Chương đi tới cạnh cửa, mỉm cười nhìn cô và Lục Lê.

Thời Tiện Ngư cảm thấy mình vẫn là đừng nghĩ nữa, dù sao nghĩ mãi cũng nghĩ không ra, cô chỉ cần tìm được mẹ Lục Lê là tốt rồi, về phần những chuyện khác trên thế giới này, cô cũng đừng quan tâm lung tung.

.....

Trên đường đến công viên, Thời Tiện Ngư gặp phải cánh cửa thứ ba trong ốc đảo.

Bốn phương tám hướng công viên đều bị tường bảo vệ cao cao vây quanh, chỉ lộ ra một lối đi, vừa cho hai chiếc xe song song, sau khi gác cổng cho đi, cô và Lục Lê ngồi trong xe bác sĩ Chương tiến vào công viên -

Nhìn thấy cảnh tượng trong công viên, Thời Tiện Ngư rất cục hiểu được, vì sao Diệp Lưu Vân mỗi lần nhắc tới công viên ốc đảo, đều tràn ngập hào hứng, hơn nữa vẫn khuyên cô giữ Lục Lê ở lại công viên sinh hoạt.

Trước mắt có mảng lớn rừng cây, hồ nước, đất xanh, ngay cả gió cũng mang theo ước ất, phất qua hai gò má, sẽ người được trong không khí loại khí tức tươi mát độc đáo thuộc về tự nhiên.

So với khô hạn hoang vu bên ngoài, nơi này quả thực là một thế giới khác, giống như thiên đường.

Bác sĩ Chương từ kính chiếu hậu nhìn ra vẻ thán phục trên mặt Thời Tiện Ngư và Lục Lê, cười cười, nói: “Bây giờ vừa vặn đến giờ hoạt động của lớp, tôi đi chào hỏi thầy giáo, để Lục Lê đi theo học thử xem.”

“Làm phiền cô rồi.” Thời Tiện Ngư hỏi: “Cả lớp đều là học sinh kém tuổi cô bé nhiều không?”

Bác sĩ Chương gật đầu: “Ừ, trong lớp nhỏ là trẻ em từ 5 đến 9 tuổi, lớp lớn là trẻ em từ 10 đến 14 tuổi, đợi đến khi tròn 14 tuổi là có thể vào trại huấn luyện.”

Bác sĩ Chương dừng một chút, quay đầu nhìn Lục Lê một cái, cười hỏi: “Vào trại huấn luyện, sẽ có cơ hội trở thành chiến sĩ lợi hại như Diệp đội trưởng nha, Tiểu Lê muốn làm chiến sĩ không?”

Lục Lê cầm lấy bản vẽ mang theo bên người, ở phía trên viết lả tả: Con lớn lên muốn làm mẹ.

Bác sĩ Chương thoải mái cười to: “Lý tưởng này rất vĩ đại! Tiểu Lê cố lên!”

Sau đó lại khen ngợi Thời Tiện Ngư: “Cô dạy trẻ em rất khá, tuổi còn nhỏ đã có giác ngộ như vậy, thật sự là một đứa trẻ ưu tú thông minh.”

Thời Tiện Ngư ngược ngừng cười, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Trước khi xe chạy đến một tòa nhà, bác sĩ Chương giảm tốc độ xe, giới thiệu với cô: “Nơi này chính là trại huấn luyện, những đứa trẻ đủ 14 tuổi sẽ học những kiến thức liên quan đến tác chiến sa mạc ở đây, coi như là bài tập bắt buộc, mà những học sinh ưu tú có thể trở thành quân dự bị của chiến sĩ, nếu là những đứa trẻ yếu hơn một chút, không thích hợp trở thành chiến sĩ, cũng có thể học những kỹ năng sinh hoạt khác ở đây, ví dụ như chữa bệnh, sửa chữa đồ vật, trồng trọt... Con người là tài nguyên quý giá hơn nước, cho nên, ốc đảo sẽ cố gắng khai thác tiềm lực của mỗi đứa trẻ, chỉ có như vậy, tương lai của ốc đảo mới có thể được xây dựng càng ngày càng tốt.”

Chỉ trong vài câu nói, xe đã chạy đến viện nuôi con.

Viện nuôi con rất lớn, căn cứ vào tuổi tác của đứa nhỏ được chia làm ba khu vực, có sân hoạt động khác nhau. Khi Tiện Ngư dắt Lục Lê vào, có thể nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non bên kia.

Bác sĩ Chương dẫn cô và Tiểu Lê vào một phòng học lớn, chào hỏi cô giáo bên trong: “Cô ơi, tôi mang theo một đứa trẻ, lần đầu tiên đến đây, cô xem có thể dẫn nó đi học một tiết thử không?”

(Hết chương này)

Chương 169. 2. Thế giới sa mạc (37)

Nữ giáo viên từ trong phòng học đi ra, nhìn qua còn trẻ, hẳn là không quá ba mươi tuổi, trên người mặc một bộ áo khoác lớn, có chút giống người Ả Rập mặc loại áo choàng trắng chống nắng, kiểu dáng lại có chút giống nữ tu sĩ.

Cô lễ phép hỏi: “Đứa bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“8 tuổi.” Bác sĩ Chương thay Thời Tiệp Ngư trả lời. Tình huống cơ bản của Lục Lê, vừa rồi lúc nói chuyện phiếm cô thiếu chút nữa đã hiểu rõ.

“Tám tuổi sao? Sao nhỏ thế?” Cô giáo nghiêm túc đánh giá Lục Lê: “..... Hình như chỉ mới năm sáu tuổi.”

“Đứa bé này bị lạc mẹ, lâu ngày không ai chăm sóc, có chút suy dinh dưỡng.” Bác sĩ Chương nói: “Cũng may phát hiện sớm, đưa vào vườn dưỡng một chút, hẳn là có thể dưỡng tốt.”

Nữ lão sư hơi khom lưng, cười hỏi Lục Lê: “Con bộ dạng thật đáng yêu, đến, nói cho lão sư tên của con, được không?”

Lục Lê có chút thẹn thùng, lui về phía sau Thời Tiệp Ngư.

Bác sĩ Chương nói: “Con bé không biết nói, tạm thời không rõ là do nguyên nhân tâm lý hay cơ thể bị thương, cần tìm bệnh viện hẹn thời gian làm kiểm tra toàn diện, nhưng con bé biết viết chữ, giao tiếp đơn giản không thành vấn đề, là một đứa trẻ rất thông minh.”

Cô giáo nhìn về phía Lục Lê, chậm giọng nói với cô bé :
“Con có thể viết tên cho cô giáo xem không?”

Lục Lê cầm lấy bản vẽ, viết tên mình xuống.

Cô giáo kia lập tức ôn nhu khen cô, chậm rãi dẫn đường,
“Tên của em thật dễ nghe, Lục Lê, có muốn đi học cùng chúng
tôi không?”

Lục Lê mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, ngẩng đầu nhìn Thời
Tiện Ngư.

Thời Tiện Ngư khích lệ nhìn cô bé: “Thử một tiết xem?”

Lục Lê nghiêng đầu suy nghĩ, lại nhìn về phía những đứa
trẻ khác trong phòng học, trong ánh mắt có chút nóng lòng
muốn thử, rốt cục gật đầu với cô giáo.

Cô giáo dắt cô vào lớp, giới thiệu với những đứa trẻ khác
trong lớp: “Hôm nay chúng ta có một người bạn mới, mọi
người cùng đến chào đón cô ấy, được không?”

Bọn nhỏ trong phòng học lập tức nhao nhao vỗ tay, cực kỳ
náo nhiệt.

“Ở đây giao cho giáo viên đi, yên tâm, giáo viên trong viện
chăm sóc trẻ em đều rất có kinh nghiệm, sẽ chăm sóc tốt cho
Tiểu Lê.” Bác sĩ Chương nói với Thời Tiện Ngư: “Tôi dẫn cô
đi nơi khác đi dạo? Có muốn đi căn tin xem một chút không?
Thức ăn ở đây không tệ, có thể cung cấp dinh dưỡng toàn diện
nhất cho trẻ em lâu năm.”

Thời Tiện Ngư đứng ngoài phòng học nhìn một hồi, khẽ
gật đầu: “Làm phiền cô, chúng ta đi căn tin xem sao.”

Cô cảm thấy mình giống như một phụ huynh tham quan
trường học, rõ ràng ngay cả kết hôn cũng chưa từng kết hôn,
cũng đã bắt đầu thử nghiệm lao động vất vả của cha mẹ.

.....

Căn tin cách không xa, bởi vì chưa tới thời gian học sinh dùng cơm, cho nên bên trong có chút vắng vẻ, chỉ có ba bốn người đang dùng cơm, nhưng hoàn cảnh rất tốt, cửa sổ đối diện với hồ nước xanh biếc bên ngoài, nhìn thấy khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Bác sĩ Chương gặp người quen ở căn tin, mang theo Thời Tiệp Ngư cùng đi qua chào hỏi đối phương: “Bác sĩ Hà, anh cũng ở đây à.”

Xuất phát từ lễ phép, Thời Tiệp Ngư cũng chào đối phương một tiếng: “Xin chào.”

Người đàn ông trước mắt khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, hào hoa phong nhã, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và quần dài màu nâu nhạt, trong tay cầm một quyển sách - trong nháy mắt nhìn thấy Tiệp Ngư, quyển sách trong tay hắn rơi xuống đất.

Bác sĩ Chương lập tức nở nụ cười, trêu chọc nói: “Sao vậy? Bác sĩ Hà đọc sách quá mê mẩn sao?”

Thời Tiệp Ngư xấu hổ đứng ở một bên.

Cô biết bộ dạng mình cũng tạm được, nhưng cũng không xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, đàn ông trên thế giới này, phản ứng có phải hơi quá khoa trương hay không?

Trước Cử Cải liên đối với cô rất ân cần, nếu như không phải cô rõ ràng tướng mạo của mình, nói không chừng sẽ hiểu lầm chính mình tiên nữ hạ phàm.

Chương 170. 2. Thế giới sa mạc (38)

Người đàn ông được gọi là bác sĩ Hà khom lưng nhặt sách, mặt anh đỏ tới mang tai, nhặt sách của mình lên, mấy tấm ảnh kẹp trong sách lại tăn ra đầy đất, đành phải luống cuống tay chân lần nữa khom lưng nhặt.

Thời Tiện Ngư nhìn thấy trong đó có ảnh chụp một con thằn lằn lớn, hơi sừng sốt, khom lưng nhặt lên, nhìn một chút.

Bác sĩ Chương bên cạnh cũng lại gần xem ảnh chụp, nghi hoặc hỏi: “Bác sĩ Hà, anh còn đang nghiên cứu những thú biến dị này à?”

Nam nhân trẻ tuổi đỏ mặt đứng thẳng lên: “Ừm..... Gần đây đang thí nghiệm một loại biện pháp tinh khiết, nếu như có thể thành công, tỷ lệ sử dụng thô nhưỡng có thể trở nên cao hơn.”

Hắn không được tự nhiên ngược mắt nhìn Thời Tiện Ngư, đáp ứng: “Vị này là...”

Bác sĩ Chương giới thiệu: “Đây là cô Thời Tiện Ngư, từ ốc đảo Thanh Hà tới, định đưa đứa bé vào, cho nên tôi dẫn cô ấy đi tham quan xung quanh.”

Sau đó cười, giới thiệu với Thời Tiện Ngư: “Đây là bác sĩ Hà Túc, anh ấy là thanh niên tài tuấn nổi tiếng của bệnh viện chúng ta.”

Thời Tiện Ngư đem ảnh chụp trả lại cho Hà Túc, tò mò hỏi: “Tôi nghe người trong chiến đội nói, loại thú biến dị này có kịch độc, bình thường ai gặp ở ngoài, đều sẽ tận lực tránh đi,

chẳng lẽ loại thú biến dị có độc này cũng sẽ có trợ giúp đối với cải tiến thổ nhưỡng?”

“Có độc chính là đài hoa cùng cánh hoa, bộ phận nhụy hoa không có độc.” Hà Túc rũ mắt, đỏ mặt, cúi đầu nói: “Nhưng, muốn lấy được bộ phận này, quả thật sẽ có chút khó khăn, cho nên tôi nghĩ chờ nghiên cứu có tiến triển về sau, lại hướng chiến đội xin tuyên bố nhiệm vụ.”

Thời Tiện Ngư thấy trong tay hắn còn có những bức ảnh động vật khác trên người mọc hoa, càng tò mò: “Anh nghiên cứu tất cả đều là động vật có hoa?”

“Những thứ này đều thành công cộng sinh biến dị thể sinh vật, rất có giá trị nghiên cứu.” Hà Túc len lén liếc cô một cái: “Cô... Cô, đối với những thứ này cảm thấy hứng thú?”

“Ừm...” Thời Tiện Ngư ngượng ngùng cười cười với hắn: “Chính là cảm thấy kỳ quái, sao loại động vật này lại có thể cải tiến thổ nhưỡng, nhưng mà tôi chưa từng học qua những thứ này, phỏng chừng cho dù anh giải thích cho tôi nghe, tôi cũng nghe không hiểu, sẽ không làm lỡ công việc của anh nữa.”

Cô chính là lòng hiếu kỳ nổi lên, thuận miệng hỏi, cũng không muốn đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng.

Nhưng Hà Túc rất nhiệt tình, đỏ mặt nói: “Kỳ thật, kỳ thật cũng không khó hiểu... Mấu chốt là những động vật này, đều bị cùng một loại sinh vật ký sinh, chúng ta gọi loại sinh vật ký sinh này là hoa tố.”

Bác sĩ Chương thấy thế, cười híp mắt nói: “Hai người ngồi xuống nói chuyện đi. Cô Thời, tôi đi rót cho cô ly nước.”

Thời Tiện Ngư ngăn người, chần chờ nói: “Không cần phiền toái như vậy...”

“Không phiền. Hai người cứ nói chuyện trước đi, tôi đi rồi về.” Bác sĩ Chương cười cười, xoay người rời đi.

Thời Tiện Ngu cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên nhìn ra đối phương cố ý tạo cơ hội cho cô và bác sĩ Hà, nhưng cho dù cô biết, cô cũng... không biết nên cự tuyệt như thế nào.

Hà Túc này cũng rất ngay thẳng: Quả nhiên bắt đầu giải thích cho Thời Tiện Ngu: “Sau khi hoàn cảnh đại lục ngày càng chuyển biến xấu, không biết bắt đầu từ khi nào, chúng tôi phát hiện đại lượng sinh vật bị hoa tố ký sinh, hơn nữa hình thái biểu hiện đủ loại kiểu dáng, ví dụ như măng gai, chẳng những đầu biến thành hình cánh hoa, phần đuôi biến dị ra gai giống như thực vật, đây là một loại biến dị ẩn tính, mà thần lằn hoa lớn thuộc về biến dị hiển tính, là hoa tố cùng thần lằn, hai vật cộng sinh đạt tới một trạng thái tương đối cân bằng.”

Kỳ thật Thời Tiện Ngu vẫn nghe không hiểu lắm, nhưng là được người gia giáo nghiêm túc giải thích như vậy, cô liền cũng chỉ có thể tiếp tục nghiêm túc nghe tiếp —

(Hết chương này)

Chương 171. 2. Thế giới sa mạc (39)

“Thứ hoa tổ này rất kỳ diệu, nó không thuộc về bất kỳ một cái cương mục nào, vừa có thực vật thuộc tính, cũng có động vật thuộc tính, nó thần kỳ nhất một điểm là, được tự nhiên cải tạo hoàn cảnh năng lực, vô luận ký sinh ở trên người động vật nào, đều có thể đem ký sinh thụ thể cải tạo thành thích hợp bản thân sinh tồn tính trạng.”

Hà Túc mở sách trong tay ra, chỉ ảnh chụp Đại Hoa Tích cho Thời Tiệp Ngư xem.

“Ví dụ như loại sinh vật này, căn cứ vào nghiên cứu của chúng tôi, nó vốn là Cự Tích Komodo, sau khi bị hoa tổ ký sinh, thân thể sinh ra biến hóa, bộ phận sống lưng sinh ra vật thể hình hoa sáu cánh màu đỏ, hoa dùng kịch độc bảo vệ Cự tích không bị bên ngoài thương tổn, mà Cự tích thông qua ăn uống, đưa chất dinh dưỡng cho hoa trên lưng, hai bên được lợi lẫn nhau, đạt thành một hệ thống cân bằng hoàn mỹ.”

Thời Tiệp Ngư miễn cưỡng nghe hiểu.

Cô như có điều suy nghĩ nói: “Cho nên... thứ hoa tổ này, sẽ khiến động vật sinh ra biến dị, mà bản thân nó lại có năng lực cải tạo hoàn cảnh sinh tồn, vì vậy các người thu thập da và xương của thú biến dị, dùng thành phần hoa tổ bên trong những thứ này, tiến hành cải tiến thổ nhưỡng?”

Hà Túc cười gật đầu: “Không nhiều lắm là ý này, kỳ thật thịt thú biến dị cũng chứa hoa tổ, nhưng là hàm lượng tương đối ít, hơn nữa thịt bên trong đại bộ phận là nước, tại khí hậu

nóng bức dễ dàng hủ bại sinh sôi vi khuẩn, cho nên chiến đội ra ngoài, bình thường chỉ biết mang da cùng xương cốt trở về.”

Thời Tiện Ngư yên lặng suy tư, bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh của con Cự Tích bên ngoài ốc đảo rất nguy hiểm.

Cô chần chừ hỏi: “Tôi chỉ lấy ví dụ, ví dụ như, cắt hoa trên lưng nó, chỉ lấy thành phần hoa tổ trong hoa, không làm tổn thương động vật ký sinh, có khả năng này không?”

Hà Túc cười lắc đầu: “Cô xem đóa hoa kia giống như sinh trưởng ở bên ngoài thân thể, nhưng trên thực tế rễ đã thâm nhập ngũ tạng lục phủ, thậm chí mỗi một căn thần kinh đều liên kết chặt chẽ, trạng thái cộng sinh một khi bị phá hư, ký sinh thụ thể cũng sẽ tử vong.”

Thời Tiện Ngư nghe xong, thôn thức nói: “Nghe anh nói như vậy..... Thứ hoa tổ này vẫn là rất dọa người, nếu như ký sinh trên người người, chẳng phải là một chút biện pháp cũng không có.”

“Ký sinh trên người?” Hà Túc sửng sốt.

Thời Tiện Ngư thấy vẻ mặt hần mờ mịt, cũng sửng sốt: “Sao vậy? Chẳng lẽ chưa từng có ai bị ký sinh sao?”

“Cái này...” Hà Túc sửng sờ nhìn cô, như là chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này.

Thời Tiện Ngư bị hần nhìn như vậy, không hiểu sao chợt dạ, hoài nghi mình có phải nói sai hay không? Nghĩ lại, nếu như người bị ký sinh, chẳng lẽ còn muốn đem người biến dị bắt tới, lột da rút xương đưa đi cải tiến thổ nhượng sao?

Chỉ là suy nghĩ một chút nhưng liền khiếp sợ!

Cô rất hối hận, cảm thấy mình quá không biết nói chuyện phiếm, ngưng ngừng nói: “Tôi chỉ là tùy tiện nghĩ thôi, anh

đừng để ý, tôi cái gì cũng không hiểu, tôi nghĩ lung tung...”

Lúc này, bác sĩ Chương cầm hai chai nước trở lại, cười nói: “Này, hai người nói chuyện tới đâu rồi? Hình như rất hợp nhau.”

Thời Tiện Ngư tươi cười miễn cưỡng, thầm nghĩ nếu cô không trở lại, tôi sẽ đem Thiên Tán gấu chết a!

“Bác sĩ Chương, chúng ta lại đi chỗ khác xem một chút đi.” Thời Tiện Ngư đứng dậy nói, “Tôi muốn xem sân vận động bình thường của bọn nhỏ, có phương diện thiết bị an toàn hay không...”

Tóm lại cô không muốn tiếp tục trò chuyện lúng túng trong căn tin.

Bác sĩ Chương kỳ quái liếc Hà Túc một cái, lại nhìn Thời Tiện Ngư: “A... Được, tôi dẫn cô đi xem.”

Thời Tiện Ngư vội vàng đi theo bác sĩ Chương.

Lưu lại Hà Túc một mình tại căn tin ngăn người, hắn cúi đầu lật lật trong tay sách vở, tự lẩm bẩm: “Đúng vậy a... Vì sao chưa từng có phát sinh án lệ người bị ký sinh?”

.....

Chương 172. 2. Thế giới sa mạc (40)

Thời Tiện Ngư đi theo bác sĩ Chương dạo một vòng, đoán chừng thời gian chênh lệch không nhiều lắm, về tiểu ban đón Lục Lê.

Cửa phòng học vừa mở ra, bọn nhỏ chen chúc mà ra, Lục Lê kẹp ở trong đông học sinh, khuôn mặt đỏ bừng, cầm bút cùng sách vở mới phát trong tay, nhìn qua rất vui vẻ.

Cô giáo theo sau đi ra, cười nói: “Lục Lê thật sự rất thông minh, chúng ta chơi trò cướp đáp, cô bé chỉ đi theo chơi hai vòng, liền biết rõ quy tắc, ngay từ đầu tôi còn lo lắng đứa nhỏ này không biết nói chuyện, tính cách sẽ có chút then thừng, nhưng cô bé đặc biệt dũng cảm biểu đạt, không biết viết chữ liền dùng tranh để biểu thị, tất cả mọi người rất thích cô bé!”

Thời Tiện Ngư vốn có chút lo lắng, bây giờ nghe cô giáo nói như vậy, trong lòng thoải mái không ít, cúi người nheo nheo mắt Lục Lê, cười hỏi: “Sau này mỗi ngày đều tới đây học, được không?”

Ánh mắt Lục Lê sáng ngời gật đầu.

Bác sĩ Chương cũng cảm thấy vui mừng cho Lục Lê, nói với Thời Tiện Ngư: “Đứa bé còn nhỏ, chúng tôi từ từ sẽ đến, trước tiên đi theo bọn nhỏ trong viện chăm sóc trẻ em cùng lên lớp, chờ báo cáo kiểm tra sức khỏe, chỉ cần không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ sắp xếp chỗ ở và mẹ đỡ đầu cho nó.”

Trái tim vừa mới thoải mái của Thời Tiện Ngư, sau khi nghe được lời của cô, lại cảm thấy buồn bã mất mát.

Chờ Lục Lê sau này có mẹ đỡ đầu, sẽ hoàn toàn vào ở công viên nuôi con, đến lúc đó, cũng sẽ không cần cô phải quan tâm...

Thời Tiệp Ngư mím môi, nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của Lục Lê.

Tuy rằng chỉ ở chung vài ngày, trong lòng vẫn có chút luyến tiếc, nhưng không có biện pháp a, để cho Lục Lê vào ở viện nuôi con, đối với cô mà nói, đã là an bài tốt nhất.

.....

Buổi trưa, Thời Tiệp Ngư đi cùng Lục Lê, dùng cơm với bọn nhỏ trong căn tin, sau đó ngồi xe bác sĩ Chương trở về.

Diệp Lưu Vân còn chưa trở về, Thời Tiệp Ngư và Lục Lê về trong xe trước, mở điều hòa, lại rót hai ly đồ uống lạnh hạ nhiệt độ cho mình.

Trong tủ lạnh còn có không ít đồ ăn, trong không gian cũng không thiếu rau dưa trái cây, nhưng hiện tại ở trong ốc đảo, phụ cận người đến người đi, mặc kệ ăn cái gì uống cái gì, tựa hồ cũng không đủ an toàn.

Thời Tiệp Ngư nhìn kem trong tủ lạnh thờ dãi, do dự có nên lấy ra hay không.

Lúc này, ngoài cửa xe bỗng nhiên vang lên hai tiếng bang bang, cô quay đầu nhìn lại, xuyên qua cửa sổ xe nhìn thấy một người đàn ông đứng bên ngoài xe.

Áo ba lỗ màu đen phác họa đường nét rắn chắc trên vai, phía dưới mặc quần dài đồng phục tác chiến màu nâu xanh lá cây cùng giày ống da lác đà, lộ ra hai chân thẳng tắp thon dài, cao ngất đẹp trai, chỉ là mặt có chút thâm, làm người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy nghi hoặc, cô và Lâm Uyên chỉ gặp mặt một lần, không biết vì sao hắn lại tới tìm cô?

“Có chuyện gì sao?” Cô mở cửa hỏi.

Người đàn ông không nói nhiều, trực tiếp đưa tới một xấp giấy, nói: “Cho cô.”

Thời Tiệp Ngư có chút không rõ, nhận lấy lật xem: “..... Những thứ này là?”

“Tôi thông qua khảo hạch, hiện tại là một gã chiến sĩ.” Lâm Uyên nói: “Chiến đội nội bộ mạng lưới có thể tra được mỗi cái ốc đảo chiến đội, tất cả chiến sĩ mang thương tích trên mặt, ảnh chụp cùng tin tức cá nhân, tôi đều in ra.”

Tất nhiên, bởi vì hắn không biết sử dụng máy tính và máy in, gây ra một loạt tai nạn, nhưng những điều này không cần phải nói với cô.

Người đàn ông thân nhiên bình tĩnh đứng trước mặt cô.

“A...” Thời Tiệp Ngư giật mình, ngơ ngác nhìn hắn: “Sao anh...”

Lâm Uyên nhíu mày: “Sao? Không phải cô muốn tìm mẹ ruột của Lục Lê sao? Muốn tìm được cô ấy, trước hết phải tìm ra người dẫn cô ấy đi.”

Thời Tiệp Ngư nhìn hắn, lại cúi đầu nhìn tờ giấy A4 trong tay, cảm giác... kỳ quái.

Chương 173. 2. Thế giới sa mạc (41)

Cô quả thật muốn tìm người không sai, nhưng cô nhờ vả người là Diệp Lưu Vân, cũng không có để cho hắn hỗ trợ tìm a..... Cũng không phải không cần người khác hỗ trợ, chính là như thế nào nói tốt đây, loại cảm giác này thật sự rất quái lạ.

Thời Tiện Ngư cẩn thận liếc hắn một cái, nghĩ thầm: Đàn ông trên thế giới này, sao đều chủ động như vậy?

Củ Cải chủ động giúp cô sửa xe, Hà Túc chủ động cho cô giải nghi, hiện tại trước mắt cái này..... Chủ động giúp cô tìm người.

Trước kia hoa đào trên cây một đóa không nở, hiện tại khắp cây nở rộ! Nhưng vấn đề là, hiện tại cô không có tâm tình yêu đương!

Ai, tình yêu vì sao luôn không đến khi nó nên đến?

“Có vấn đề gì sao?” Lâm Uyên đứng thẳng trước cửa xe, khó hiểu nhìn cô.

Thời Tiện Ngư hoàn hồn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì... anh vào trước ngồi đi, tôi đưa mấy thứ này cho Lục Lê xem.”

Mặt trời vừa nắng vừa nóng, không nên để người ta đứng ở bên ngoài.

Lâm Uyên theo cô lên xe, không khí mát mẻ phả vào mặt, cảm giác khô nóng trong nháy mắt giảm xuống mấy độ.

Hắn ngồi xuống bên phải ghế sofa, mặt đối mặt với Lục Lê, ánh mắt cô bé quanh quẩn trên nửa khuôn mặt kia của hắn, tràn ngập tò mò.

Hắn không được tự nhiên hơi hơi nghiêng đầu, giả bộ nhìn đường phố ngoài cửa sổ xe — nhưng nơi đó cái gì cũng không có.

Uống chút nước đi.

Thời Tiệp Ngự đặt một ly nước trước mặt hắn, sau đó nói với Lục Lê: “Tiểu Lê, con xem trong những người này, có ai mang mẹ con đi không.”

Lục Lê rất nghe lời, buông bút xuống vẽ tranh thủy sắc, bắt đầu nghiêm túc nhìn những đội viên kia in ấn tư liệu —

Tất cả đều là thành viên chiến đội mang thương tích trên mặt, có chút bị thương ở trán, có chút bị thương ở mắt, có chút bị thương ở khoeo môi... Đủ loại, thật sâu nhọt nhọt, Lục Lê nhìn từng tấm một, không hề dừng lại.

Thời Tiệp Ngự nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiểu Lê, nếu chỉ có một chút giống, cũng có thể chọn ra trước, có đôi khi một người bởi vì béo lên gầy đi, tướng mạo cũng sẽ phát sinh một ít thay đổi.”

Lục Lê cười với cô, sau đó tiếp tục nhìn, nhưng tốc độ cũng không chậm lại.

Cô bé nhanh chóng đọc xong xấp giấy A4, lắc đầu, đẩy tờ giấy sang một bên, tiếp tục vẽ bức tranh cô bé vừa vẽ chưa xong.

Thời Tiệp Ngự nhìn không được hỏi cô: “Tiểu Lê, con xác định không có sao? Cho dù có một chút người tương tự cũng không có sao?”

Lục Lê vui đầu vẽ tranh, vẫn lắc đầu như trước, dường như không có hứng thú với chuyện này.

Thời Tiện Ngư không có biện pháp, nếu Lục Lê nói không có, đó chính là không có, cũng không thể ép buộc đứa nhỏ nói có.

Cô bắt đầu nhìn về phía Lâm Uyên, nói: “Cảm ơn anh giúp tôi tra được những tin tức này, đáng tiếc manh mối quá ít, hy vọng tìm mẹ Tiểu Lê phỏng chừng không lớn...”

Lâm Uyên nhíu mày, suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Cũng không nhất định, còn một nhóm người tôi chưa điều tra.”

Thời Tiện Ngư sững sờ: “Còn có... một nhóm người?”

Lâm Uyên nói: “Sau khi xuất ngũ hồ sơ sẽ bị xóa khỏi cơ sở dữ liệu, cho nên tìm sẽ có chút phiền toái, cần xác nhận từng cái một.”

Hắn nói chuyện, đứng dậy đi ra ngoài, ngữ khí lạnh nhạt: “Hiện tại tôi đi điều tra, có tin tức sẽ thông báo cho cô.”

Hắn nói đến là đến, nói đi là đi, Thời Tiện Ngư nhất thời trở tay không kịp, vội vàng đi theo phía sau hắn ra ngoài, thấy bóng lưng hắn càng chạy càng xa, trong lòng không hiểu sao cảm thấy quen thuộc.

Tư thế bước đi của hắn như thế nào..... như thế nào lại giống như vậy.....

“Lâm Uyên!”

Cô không kịp lòng được bật thốt lên gọi tên.

Lâm Uyên dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Trên mặt Thời Tiện Ngư nổi lên ráng đỏ, nghĩ thầm mình đang làm sao vậy? Đầu óc choáng váng? Hắn làm sao có thể là

Lâm Uyên?!

“Không, không sao...” Cô đứng bên cửa xe, đảo mắt quanh co: “Tôi chờ tin tức của anh.”

Lâm Uyên nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

(Hết chương này)

Chương 174. 2. Thế giới sa mạc (42)

Buổi chiều Lục Lê vẫn luôn vẽ tranh.

Cô vẽ một chiếc xe RV, bốn phía nở đầy hoa, còn có cỏ nhỏ, đại thụ, sông ngòi, cảnh tượng tràn trề sức sống.

Thời Tiện Ngư nhìn thấy một thân cây lộ ra cái đầu, suy nghĩ một hồi lâu, chỉ vào hỏi: “Đây là thằn lằn lớn sao?”

Lục Lê cười híp mắt gật đầu.

Thời Tiện Ngư mỉm cười, sờ sờ cô bé nói: “Thú biến dị không thể vào thành, lần sau lại dẫn con đi xem nó, được không?”

Lục Lê gật đầu, cầm bút màu nước tiếp tục tô màu cho bức tranh. Góc trên bên trái của tờ giấy viết: Ngôi nhà mơ ước của tôi.

Thời Tiện Ngư trong lòng nhất thời mềm nhũn đến rối tinh rối mù, nhân loại vì kiến thiết gia viên, đem ốc đảo trên quý vậy lại cái này không có gì đáng trách, nhưng hài tử tâm linh là như thế thuần khiết, nguyện ý cùng thú biến dị cùng nhau chia sẻ gia viên.

Bức tranh này cuối cùng sẽ không thực hiện được, chờ Lục Lê trưởng thành, cô bé sẽ biết, xây dựng gia viên không đơn giản như trong tưởng tượng của cô bé.

.....

Chạng vạng tối, Diệp Lưu Vân trở về, biết được Lâm Uyên đã sàng lọc tin tức chiến sĩ mang sẹo trên mặt, trong lòng rất

băn khoăn, rõ ràng Thời Tiện Ngư nhờ cô đi điều tra, kết quả cô còn chưa kịp bắt đầu, đã bị người nhanh chân đến trước.

Diệp Lưu Vân nghiêm túc suy nghĩ: “Máu Lục Lê kiểm hàng mẫu, đến ngày mai hẳn là có thể ra kết quả, ngày mai chúng ta trước tiên đem Lục Lê đưa đi viện nuôi con, sau đó đi bệnh viện hỏi một chút xem.”

Nói thật, Thời Tiện Ngư không ôm hy vọng.

Nếu mẹ Lục Lê thật sự lên làm mẹ mang thai, lấy dãi ngộ siêu nhiên của mẹ mang thai ở ốc đảo mà xem, không có lý do gì không phải người đi đón con gái của mình.

Thời gian dài như vậy cũng không có tin tức, hoặc là thân hãm khốn cảnh, hoặc là..... đã chết.

Diệp Lưu Vân nhìn ra Thời Tiện Ngư không có tinh thần gì, an ủi nói: “Ngày mai nếu như bệnh viện không tra được, chúng ta có thể phát thông báo tìm người toàn thành phố, đừng lo lắng, vô luận người ở đâu, đều sẽ tìm được manh mối.”

“Ừ, cảm ơn mọi người.” Thời Tiện Ngư cười với cô, trong lòng lại nặng trĩu, bị cảm xúc không biết tên đè ép, có chút buồn bực.

Tối hôm đó cô ngủ không ngon, cả đêm loạn mộng, đợi đến ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện Lục Lê đã sớm tự mình mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong, ngoan ngoãn ngồi ở ghế sofa chờ bữa sáng.

Trên bàn cơm đặt ngay ngắn bút cùng sách giáo khoa của cô bé, nghiêm nhiên một bộ tư thế tùy thời chuẩn bị xuất phát đi học.

Thời Tiện Ngư không khỏi buồn cười nói: “Tiểu Lê thích đi học như vậy.....”

Lục Lê nhếch miệng cười với cô, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, khóe miệng còn có dấu kem đánh răng màu trắng chưa lau sạch.

Thời Tiện Ngư nở nụ cười, rời giường thay quần áo, một lần nữa lau mặt, tết bím tóc cho Lục Lê, sau đó mở tủ lạnh, tháo ra một túi sữa đông lạnh, lại hâm nóng hai túi sữa.

Sau khi ăn xong bữa sáng, các cô ngồi xe Diệp Lưu Vân đi viện nuôi con.

Rõ ràng chỉ học qua một tiết, Lục Lê lại giống như hoàn toàn thích ứng với bầu không khí nơi này, vừa vào phòng học liền tự mình tìm một vị trí ngồi xuống, giống như những đứa trẻ khác, lấy bút và sách vở ra, ngoan ngoãn chờ giáo viên lên lớp.

Thời Tiện Ngư ở ngoài phòng học nhìn một hồi, sau đó cùng Diệp Lưu Vân đi bệnh viện.

Như Diệp Lưu Vân sở liệu, bệnh viện đã ra kết quả, không có tìm được huyết thống xứng đôi mang thai mẫu, các bệnh viên ở đại ốc đảo bệnh chia sẻ cùng một cái cơ sở dữ liệu, nói cách khác, mẹ Lục Lê không ở bất kỳ ốc đảo nào làm mẹ mang thai cả.

Nhớ tới ngày hôm qua Lâm Uyên nói giải nghệ chiến sĩ, Thời Tiện Ngư không khỏi hỏi: “Nếu như mẹ mang thai mất đi sinh sản năng lực, tư liệu về cô ta sẽ bị cơ sở dữ liệu bên trong xóa bỏ sao?”

Chương 175. 2. Thế giới sa mạc (43)

Diệp Lưu Vân lập tức lắc đầu: “Chỉ cần là phụ nữ từng có lịch sử sinh sản, đều sẽ bị ghi chép lại, cho dù là giữa chừng sinh non, cũng sẽ có ghi chép.”

Thời Tiện Ngư mím môi, trầm mặc suy tư.

Nếu không tìm thấy mẹ của Lục Lê, cô cũng chỉ có thể để Lục Lê ở lại viện nuôi con, sau đó trở về thế giới ban đầu của mình.

Nói như thế nào nhỉ, có loại cảm giác vô lực... Là thần tiên, cô có quá nhiều chuyện bất lực.

Thời tiểu thư?

Hà Túc một thân áo blouse trắng đứng ở góc hành lang, nhìn thấy Thời Tiện Ngư, trong ánh mắt lộ ra vui sướng, bước nhanh tới.

Đi tới gần lại hiện ra vài phần ngượng ngùng, bước chân chậm lại, không được tự nhiên nắm chặt sổ bệnh án trong tay, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Thời tiểu thư sao lại tới bệnh viện?”

“Không có, tới xem kết quả kiểm tra, bây giờ phải về rồi.” Thời Tiện Ngư lễ phép cười với hân.

Diệp Lưu Vân có chút ngoài ý muốn, nhìn hai người: “Hai người quen nhau à?”

“Ừ, ngày hôm qua ở căn tin viện nuôi con gặp qua một lần.” Thời Tiện Ngư giải thích đơn giản một câu, quay đầu nói

với Hà Túc: “Chúng tôi đi trước, không quấy rầy công việc của bác sĩ Hà nữa.”

“Tôi tiễn các người.” Hà Túc tích cực nói, không muốn bỏ qua cơ hội ở chung với Thời Tiệp Ngư.

Diệp Lưu Vân lập tức nhận ra cái gì, ánh mắt liếc qua liếc lại giữa Tiệp Ngư và Hà Túc, khóe miệng từ từ giương lên: “Vài bước đường thôi mà, bác sĩ Hà thật khách khí.”

Hà Túc ngượng ngùng sờ sờ gáy: “Tôi vừa lúc nghỉ trưa muốn ra ngoài một chuyến, tiện đường...”

Diệp Lưu Vân thức thời không hỏi nhiều nữa, cười cười, nói với Thời Tiệp Ngư: “Tôi đi bãi đỗ xe lái xe tới đây, cô chờ tôi ở cửa bệnh viện đi.”

Thời Tiệp Ngư chân chờ nói: “Tôi và cô cùng đi bãi đỗ xe đi...”

Nhưng mà Diệp Lưu Vân sai bước sao băng, Thời Tiệp Ngư lời còn chưa nói xong, cô cũng đã đi ra thật xa, phát phát tay nói: “Bên ngoài quá phơi nắng, cô ở cửa chờ tôi đi!”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Hà Túc yên lặng đến gần hai bước: “Khụ... Thời tiểu thư, chúng ta ra cửa chờ Diệp đội trưởng đi.”

Thời Tiệp Ngư: “A, được.....”

Hai người sóng vai đi cùng một chỗ, lúng túng lúng túng đi đến cửa bệnh viện.

Hà Túc cẩn thận liếc Thời Tiệp Ngư một cái, tim đập tang tót không thể khống chế, hấn tuổi trẻ không có kiến thức, lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nữ dưỡng khí tự nhiên như Thời Tiệp Ngư. Làn da của cô trắng nõn mà tinh tế, mái tóc đen nhánh sáng bóng, trong con ngươi lộ ra hồn nhiên cùng thiện ý như trẻ con, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng mềm mại, khiến

cho hẳn mỗi lần cùng cô nói chuyện, đều sẽ theo bản năng thả nhẹ hô hấp của mình...

“Thời tiểu thư...” Hà Túc thử tìm đề tài: “Lần trước cô hỏi tôi, nhân loại có khả năng bị ký sinh hay không, tôi cố ý trở về hỏi đạo sư của tôi.”

“A?” Thời Tiệp Ngư liếc hẳn một cái, không ngờ hẳn còn nhớ rõ việc này.

Hà Túc nói ra: “Kỳ thật hoa tổ ký sinh, cùng ruồi bọ đẻ trứng có chút tương tự, chúng nó hạt giống sẽ dính khi đi ngang qua trên người động vật, nhất là dài có lân phiến, hoặc là biểu bì động vật không bằng phẳng, hạt giống sẽ khảm vào khe hở bên trong khó có thể trừ đi, dần dà sẽ ở những động vật này, bắt đầu chậm rãi sinh trưởng, một bên hấp thu chất dinh dưỡng, một bên đổi ký sinh động vật tiến hành cải tạo, cũng chính là chúng tục xưng biến dị...”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

“Lại bắt đầu.....”

Nhưng con người không giống nhau. Thời tiểu thư nhất định chưa từng thấy ruồi bọ đẻ trứng trên người chứ?” Hà Túc cười nói.

Thời Tiệp Ngư nhú nhú mày, nghi hoặc nhìn hẳn: “Tôi đã gặp rồi.”

Hà Túc sửng sốt: “Hả?”

Thời Tiệp Ngư nói: “Tôi từng thấy.”

Ruồi thường không đẻ trứng trên người, nhưng nếu là người chết, hoặc là bệnh nhân nguy kịch không người chăm sóc, ruồi bọ sẽ có cơ hội, đẻ trứng trong những khe hở này. Trước đây cô đã xem qua video săn lùng liên quan.

Chương 176. 2. Thế giới sa mạc (44)

Hà Túc ngo ngo nói: “Cái này... cái này, hẳn là chỉ có không có năng lực phản kháng người mắc bệnh nặng, mới có thể tùy ý để ruồi bọ đem trứng sinh ở trên người mình a? Hoa tố chỉ biết lựa chọn thân thể khỏe mạnh để ký sinh thụ thể.”

“A, khó trách chưa từng có ai bị hoa tố ký sinh.” Thời Tiệp Ngự gật gật đầu, kết thúc đề tài này.

Hà Túc: “.....”

Hắn có chút co quắp gãi đầu, yên lặng đi bên cạnh Thời Tiệp Ngự.

Trước cửa bệnh viện có một dãy lều che nắng thật dài, hai người đứng ở phía dưới chờ Diệp Lưu Vân.

Hà Túc thử đánh vỡ trầm mặc: “Cái kia..... Không thể tưởng được Thời tiểu thư sẽ đối với hoa tố, loại vật biến dị này cảm thấy hứng thú, tôi cũng là hai năm gần đây mới bắt đầu tiếp xúc, trước kia ta chủ yếu phụ trách ngoại khoa...”

Thời Tiệp Ngự khiêm tốn khoát tay: “Ta chỉ là có chút tò mò, tùy tiện hỏi một chút mà thôi. Lúc đầu ta cho rằng hoa tố giống như ký sinh trùng, về sau nghe anh giải thích, cảm giác loại sinh vật này rất có trí tuệ, không biết chúng nó có tư tưởng hay không, có thể suy nghĩ hay không.”

Hà Túc: “Cái này.....”

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, lại nghi hoặc khó hiểu nói: “Tôi đã thấy hoa trên lưng Đại Hoa Tích rút ra dây leo, nếu như

không biết tự hỏi, nó làm sao phán đoán thời cơ xuất thủ? Nhưng nếu như biết tự hỏi, sau khi bị ký sinh chẳng phải sẽ có hai tư tưởng bất đồng? Tại sao trên người mãng xà gai không có hoa? Nguyên nhân gây ra biến dị hiển nhiên và biến dị ẩn lẫn lượt là gì? Có liên quan đến bộ phận ký sinh của hoa tố, hay là liên quan đến loại hoa tố? Hoa vốn có loại sao? Phân biệt nam nữ sao? Làm thế nào để sinh sản? Những bông hoa đầu tiên đến từ đâu? Xuất hiện từ hư không sao?”

Hà Túc: “.....”

Thời Tiệp Ngư trăm mối vẫn không có cách giải, khẽ thở dài một hơi, hơi áy náy liếc Hà Túc một cái: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, anh đừng để ý.”

Hà Túc: “Tôi.....”

Một chiếc xe bọc thép chạy qua —

Cửa xe mở ra, từ ghế sau đi xuống một người đàn ông cao gầy mặc quân phục tác chiến, thân hình cao ngất, đầu mày nam hiểm nam hiểm.

Thời Tiệp Ngư chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Uyên: “Sao anh lại tới đây?”

“Đi ngang qua thấy cô, vừa vặn đưa tài liệu mới in cho cô.” Hắn mặt không chút thay đổi đưa tới một xấp giấy, so với lần trước mang đến còn dày hơn.

“A, cảm ơn.” Thời Tiệp Ngư vội nhận lấy: “Chờ Lục Lê trở về, tôi sẽ bảo cô bé xem.”

Lâm Uyên hơi gật đầu, nhìn lướt qua Hà Túc bên cạnh, hỏi: “Các người ở đây làm gì?”

Một câu hỏi rất bình thường, bị hắn nói ra khỏi miệng, không hiểu sao có loại cảm giác cấp bách thăm vắn phạm

nhân, hơn nữa nửa khuôn mặt kia thật sự khiếp người, Hà Túc có chút không dám nhìn hấn.

“Tôi tiễn Thời tiểu thư ra ngoài.....” Hà Túc đáp ứng.

Thời Tiệp Ngư phản ứng lại thản nhiên tự nhiên: “Tôi ở chỗ này chờ chị Diệp, chị ấy đi bãi đỗ xe rồi, lập tức sẽ tới ngay, anh thì sao?”

“Ra nhiệm vụ.” Lâm Uyên dừng lời, nhú mày, buồn rầu nói: “Không đi không được.”

Thời Tiệp Ngư không nhịn được cười khúc khích: “Vậy khẳng định nha, anh đã gia nhập chiến đội thì phải phục tùng người ta thôi.”

Lâm Uyên nghe cô nói như vậy, sắc mặt không còn khó coi nữa, nhìn cô nói: “Có tin tức nói cho tôi biết, tôi ở lầu 3.”

“Ừ, biết rồi.” Thời Tiệp Ngư dặn dò hấn: “Lần đầu tiên anh làm nhiệm vụ, phải cẩn thận nha.”

Lâm Uyên gật đầu, xoay người lên xe.

.....

Nam chính: Ta, phần diễn dần dần tăng lên~

(Hết chương này)

Chương 177. 2. Thế giới sa mạc (45)

Xe chạy mất rồi.

Lâm Uyên ngồi ở ghế sau, tự hỏi người đàn ông yếu đuối bên cạnh Tiệp Ngư lúc này là ai.

Tuy rằng tạm thời không nhớ nổi mình và Thời Tiệp Ngư có quan hệ gì, nhưng nhìn thấy có người tiếp cận cô, vẫn làm cho trong lòng hắn cảm thấy không vui, vừa nghĩ tới người đàn ông kia có thể có ý đồ với Thời Tiệp Ngư, cả khuôn mặt hắn đều trở nên khó coi.

Vốn hủ dung đã đủ khó coi, hiện tại mặt đen trầm không nói một lời, có vẻ càng lạnh khốc không dễ chọc.

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ nghiêng đầu lại, liếc mắt nhìn hắn: “Mới tới, người như thế nào mà so với phái đoàn ta còn uy phong hơn?”

Lâm Uyên mặt không chút thay đổi trả lời: “Không có.”

Người đàn ông rất bất mãn: “Chú ý thái độ của người!”

Lâm Uyên nhíu mày nhìn hắn, có chút khó hiểu, cũng không cảm thấy thái độ của mình có vấn đề.

Người đàn ông đầu trục lái xe chậm ngòi thổi gió: “Lão đại! Hắn rõ ràng nhìn không nổi anh!”

Hắn ta liền lớn tiếng quát: “Người mới tới! Người không nhìn nổi ta sao?!”

Lâm Uyên: “.....”

Gã đầu trục đập còi xe vang lên: “Lão đại! Hấn cư nhiên không để ý tới chúng ta, kiêu ngạo quá!”

Hấn cũng cảm thấy phần nộ, nhưng chiến đội quy củ không cho phép nội bộ ẩu đả, hấn chỉ có thể hung tợn dùng đầu ngón tay chỉ chỉ Lâm Uyên, thả ra ngoan thoại: “Tin không, ta sẽ không mang người ra nhiệm vụ?!”

Lâm Uyên hơi mở to hai mắt.

Lại có loại chuyện tốt này?

.....

Hôm nay thời gian Lục Lê ở viện nuôi con tương đối dài.

Lần trước cô bé chỉ học theo một tiết, lần này là từ sáng sớm mãi cho đến bốn giờ chiều, Thời Tiện Ngư canh giữ ở bên ngoài công viên chờ cô bé, thấy bóng dáng nhỏ kia vui mừng hơn hờ chạy về phía mình, tảng đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống đất.

Xem ra hôm nay ở viện nuôi con cũng rất vui vẻ.

Lục Lê nhào vào trong lòng Thời Tiện Ngư, cao hứng giờ búp bê giấy trong tay lên cho cô xem, ánh mắt cong thành hai đạo trăng lưỡi liềm nhỏ.

Thời Tiện Ngư nhận lấy búp bê giấy, cười khen cô bé: “Làm tốt lắm, Tiểu Lê của chúng ta càng ngày càng lợi hại~”

Lục Lê khẩn cấp muốn chia sẻ với Thời Tiện Ngư, cầm lấy bản vẽ viết bá bá: Thầy khen con!

Sau đó lại viết: Tiếp sức chạy ta đệ nhất danh!

“Lợi hại như vậy? Vậy ta phải thưởng cho Tiểu Lê mới được.” Thời Tiện Ngư sờ sờ đầu nhỏ của cô bé: “Muốn thưởng cái gì?”

Lục Lê nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó vẽ một con búp bê đầu to trên bản vẽ, trên đầu búp bê buộc bím tóc nhỏ, cô bé viết: Con muốn tết loại bím tóc này.

Thời Tiệp Ngự vui vẻ: “Được, trở về sẽ thắt bím tóc này cho con, rồi thắt nơ bướm cho con, được không?”

Lục Lê cao hứng vô cùng, ngồi vào trong xe Diệp Lưu Vân, chân nhỏ còn vui vẻ vênh lên, chọc cho Diệp Lưu Vân lái xe cũng buồn cười.

Sau khi trở lại xe RV, Thời Tiệp Ngự lấy ra các loại kẹp tóc dây thừng, chuẩn bị đại triển thân thủ!

Cô đặt một tấm gương trước mặt Lục Lê, cầm lược lên, cẩn thận chải tóc cho cô bé.

Sợi tóc trong lòng bàn tay mềm mại bóng loáng, nhớ tới bộ dáng ban đầu mình nhìn thấy Lục Lê, trong lòng Thời Tiệp Ngự dâng lên cảm giác thành tựu khó có thể nói rõ. Tiểu cô nương trong gương sạch sẽ lại xinh đẹp, làm sao còn có bóng dáng đầu bù xù lúc trước?

Thay đổi như vậy, kỳ thật cũng bất quá là ngắn ngủi vài ngày mà thôi.

Chỉ vài ngày, Lục Lê đã trắng bệch, trên mặt mọc thịt, tóc khô vàng như rơm rạ cũng trở nên đen bóng sáng bóng.

Thời Tiệp Ngự mỗi ngày sớm chiều ở chung với cô bé, cho nên không có cảm giác gì, hiện tại thoáng hồi tưởng, mới giật mình phát hiện thay đổi thật lớn.

Có phải là bởi vì ăn trái cây rau dưa trong Linh Thảo Viên hay không? Dù sao những đồ ăn kia ẩn chứa linh khí, điều dưỡng thân thể, nói vậy cũng đặc biệt hữu hiệu đi?

Chương 178. 2. Thế giới sa mạc (46)

Thời Tiện Ngư nghĩ như vậy, chính mình cũng soi gương.

..... Hình như không có gì thay đổi.

Khuôn mặt vẫn là khuôn mặt kia, nhưng làn da so với trước kia tốt hơn, ánh mắt càng trong suốt, khí sắc cũng không tệ.

Cô mỗi ngày rửa mặt đều sẽ soi gương, thật sự nhìn không ra chính mình có đại biến hóa, càng không biết trong mắt người chính mình kinh diễm cỡ nào.

Lục Lê nhu thuận ngồi ở trên ghế sofa, tùy ý Thời Tiện Ngư ở trên đầu chơi đùa, rảnh rỗi vô sự, vươn bàn tay nhỏ bé cầm một tờ giấy A4 trên bàn xem.

Thời Tiện Ngư thấy thế, lập tức nhớ tới, đó là tư liệu Lâm Uyên thu thập được.

“Tiểu Lê, con nhìn lại xem, những con người này, có ai giống người mang mẹ con đi không.”

Lục Lê lật xem mấy tấm, rút ra một tấm, đưa cho Thời Tiện Ngư.

Thời Tiện Ngư: “???”

Nhanh như vậy sao?

Thời Tiện Ngư không xác định nhìn tờ giấy còn lại: “Nếu không, con xem xong trước đi?”

Lục Lê lắc đầu, sau đó viết lên bản vẽ: Chính là người này, con nhớ rõ hần.

Thời Tiện Ngư lần nữa nhìn kỹ khuôn mặt trên giấy - màu da nâu sẫm, râu rậm, một vết sẹo từ thái dương đến cằm, ánh mắt lộ ra vài phần tàn nhẫn.

Phía dưới ảnh là tên, giới tính, thời gian vào đội và thời gian rời đội.

“Không có địa chỉ, không biết người này hiện tại đang ở đâu...” Cô nhíu mày suy nghĩ: “Lâm Uyên hẳn là biết, chờ hắn trở về, ta phải đi hỏi hắn.”

Chiến sĩ ốc đảo đều ở cùng một khu dân cư, lâu 3 cách nơi này hẳn là cũng không xa, chỉ là không biết Lâm Uyên làm người mới lần đầu tiên làm nhiệm vụ, sẽ đi ra ngoài bao lâu.

Trong ấn tượng của cô, Diệp Lưu Vân giống như đã nói chuyện qua, mỗi lần dẫn đội làm nhiệm vụ đều phải chừng hai ngày mới trở về.

Đương nhiên, chiến đội sẽ không ra ngoài quá lâu, dù sao thức ăn và nước uống không tiện mang theo quá nhiều, sẽ ảnh hưởng đến phụ trọng của chiến xa.

Thời Tiện Ngư cẩn thận cất tờ giấy này đi, tiếp tục tết bím tóc cho Lục Lê: “Đội lát nữa ăn cơm tối xong, ta ra ngoài hỏi thăm một chút, một mình con ở trong xe, không được chạy loạn, phải ngoan nha~”

Lục Lê cười híp mắt gật gật đầu.

.....

Cơm tối hai người ăn sủi cỏ Tam Tiên, Thời Tiện Ngư nghĩ lát nữa phải đi tìm Lâm Uyên, không tiện tay không đi, liền đơn giản nấu thêm một phần sủi cỏ, dùng hộp cơm giữ ấm cất kỹ, xách trong tay đi tìm Lâm Uyên.

Cô đi lòng vòng trong cộng đồng, phát hiện trong này phân bố đẳng cấp rất rõ ràng.

Giống như Diệp Lưu Vân là đội trưởng như vậy, bởi vì nắm giữ chiến xa, vũ khí các loại vật tư trọng yếu, phân phối đều là mang theo nhà để xe lớn ở nhà Tây độc lập, sau đó Râu Quai Nón kinh nghiệm thành thạo như vậy, dừng chân hoàn cảnh cũng rất tốt, nhưng Củ Cải là người mới vào chiến đội không bao lâu, nhưng toàn bộ ở tại khu dân cư chỗ biên giới có mấy tòa nhà chung cư bên trong, mỗi người một cái phòng đơn.

Trong tòa nhà số 3 nam nữ lẫn lộn, hoàn cảnh có chút lộn xộn, cũng không có sổ nhà để cô tìm, cô mang theo hộp cơm lặc lư một đường, bộ dáng trắng nõn non nót không hợp với bầu không khí thô kệch bốn phía.

Dọc đường gặp một số chiến sĩ trẻ tuổi, vô luận nam nữ, đều dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá cô.

Thấy vậy cô rất ngượng ngùng.

Trong lòng do dự nghĩ, hay là về trước đi? Chờ Diệp Lưu Vân trở lại, lại bảo Diệp Lưu Vân dẫn cô tới tìm Lâm Uyên?

Bất tri bất giác đến cuối hành lang, phía trước là nhà vệ sinh và nhà nước, Thời Tiện Ngư dừng bước, đang chuẩn bị trở về, liền thấy Lâm Uyên bung chậu nước tráng men từ trong nhà nước đi ra.

Hắn đứng ở bồn rửa mặt xi măng trước chà xát vài cái cánh tay, sau đó bung lên chậu nước, thông khoái từ đầu đến chân.

Rầm.....

Những giọt nước bắn tung tóe lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Dòng nước cọ rửa thân thể đầy vết sẹo, cơ bắp rắn chắc ở vai lưng cùng thắt lưng bụng hình thành từng đạo khe rãnh, tràn ngập cảm giác mạnh mẽ.

Chương 179. 2. Thế giới sa mạc (47)

Thời Tiện Ngư nhìn nhìn, mặt liền đỏ, yên lặng cúi đầu, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm hộp giữ ấm màu hồng nhạt trong tay mình.

Lâm Uyên nhận ra, hắt nước trên mái tóc đen, đi tới trước mặt cô.

“Tìm tôi?” Anh hỏi.

Thân thể cao lớn của hắn ném xuống một mảnh bóng ma trước mặt cô, khiến cô có chút không dám ngẩng đầu, tầm mắt liếc nhìn mấy khối cơ bụng bên hông hắn, hai má không không chế được nóng lên.

Cô đáp một tiếng như muỗi: “Ừ.....”

Xung quanh có không ít ánh mắt tò mò quan sát, Lâm Uyên nhú mày nhìn bốn phía, nói: “Vào phòng tôi đi.”

Thời Tiện Ngư ôm lấy hộp cơm giữ ấm, yên lặng đi theo phía sau hắn.

Hắn đi ở phía trước, cô nhắm mắt theo đuôi.

Hắn dừng lại ở cửa, cô vụng về đụng vào.

Sống mũi tiếp xúc thân mật với tấm lưng dày, ướt sũng, cũng không biết là vết nước đọng trên người hắn, hay là chính cô khăn trương ra mồ hôi.

Thật xấu hổ a.....

Sao không mặc áo vào? Có thể là bởi vì muốn tắm rửa đi, nơi này hình như không có phòng tắm riêng. Bây giờ tắm rửa là bởi vì vừa từ bên ngoài trở về sao? Vậy thời gian hẩn lần đầu tiên làm nhiệm vụ còn rất ngắn, nhanh như vậy đã trở về.....

Suy nghĩ lung tung phát tán, ánh sáng trước mắt lần nữa biến tối, là hẩn đóng cửa phòng.

Giống như là không muốn bị người ta nhìn trộm, ngay cả rèm cửa sổ hẩn cũng kéo lên, sau đó mở ra một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng hỗn loạn, không khí không hiểu sao có vài phần suy sụp cùng ám muội.

Lúc đó Thời Tiệp Ngự càng khẩn trương.

Có một loại tim đập nhanh cùng khiếp đảm nói không nên lời, sợ hãi phát sinh cái gì, mặc dù trong lòng biết đại khái xác suất sẽ không phát sinh.

“Cô sợ tôi?” Lâm Uyên nhíu mày nhìn cô, cảm giác được sự căng thẳng của cô.

“A... A? Không có.” Thời Tiệp Ngự ngược mắt, nhanh chóng nhìn hẩn một cái, lại lập tức rũ mi mắt xuống: “Không sợ...”

Lâm Uyên suy tư một lát, hơi quay đầu đi, coi như cô bị hẩn dọa sợ.

“Trong lòng ôm cái gì?” Hẩn thấp giọng hỏi.

Thời Tiệp Ngự sững sờ, vội vàng đưa qua: “Tôi nấu sủi cảo, không biết anh có ăn cơm tối chưa, cho nên mang cho anh một phần.”

Lâm Uyên quả thật có chút đói bụng, cũng không khách khí với Thời Tiệp Ngự, mở hộp cơm giữ ấm ra ăn.

Sủi cỏ nóng hôi, so với thức ăn ở căn tin ăn ngon hơn nhiều, huống chi căn tin ăn cơm cần điếm tích lũy, mà điếm tích lũy cần ra nhiệm vụ mới có thể kiếm được.

Tư liệu anh đưa cho tôi, tôi bảo Tiểu Lê xem qua, cô bé nói là người này...

Thời Tiệp Ngự lấy từ trong túi ra một tờ giấy gấp, mở ra đưa cho Lâm Uyên.

“Anh biết người này hiện tại ở đâu không?”

Lâm Uyên nhìn lướt qua, thấy rõ mặt người trên giấy, gật đầu: “Ăn xong dẫn cô đi.”

Hai mươi mấy cái sủi cỏ, một ngum một cái, rất nhanh đã bị hắn ăn hết, ngay cả một chút nước sủi cỏ cuối cùng cũng uống sạch sẽ.

Thời Tiệp Ngự ở một bên yên lặng nhìn, nghĩ thầm lần sau nấu sủi cỏ cho hắn, một túi chỉ sợ không đủ ăn, phải tăng lượng.

Lâm Uyên ăn xong sủi cỏ, nhặt áo ba lỗ từ trên giường lên mặc vào, tiện tay cầm ấm nước lên, nói với Thời Tiệp Ngự: “Tôi dẫn cô đi tìm hắn ta.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu, cầm lấy hộp cơm cùng hắn ra ngoài.

Lúc đi qua hành lang, cô nghe thấy hai người trong phòng bên cạnh thì thầm: “Người mới tới này không được, nhanh quá.”

Lâm Uyên dừng bước, ánh mắt nhạy bén liếc qua, không vui lộ ra vài phần nghi hoặc: “Cái gì quá nhanh?”

Thời Tiệp Ngự đỏ mặt, đưa tay nhẹ nhàng đẩy hắn: “Nói tốc độ ăn của anh nhanh, chúng ta đi nhanh đi.”

.....

Nam chủ: Ta, có thể lúc nhanh lúc chậm
(Hết chương này)

Chương 180. 2. Thế giới sa mạc (48)

Chạng vạng tối, nhiệt độ từ từ hạ xuống, người trên đường cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc trước Tiệp Ngự chỉ đi qua công viên và bệnh viện, qua lại đều là đường lớn thẳng tắp, sạch sẽ, hai bên đường cũng không có người, hiện tại đi theo Lâm Uyên xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, xâm nhập khu sinh hoạt, mới phát hiện ốc đảo không chỉ có một mặt ngay ngắn trật tự, cũng có một mặt ngư long hỗn tạp.

Bên ngoài mái hiên nhà đất bình thường vươn ra vải che nắng đủ mọi màu sắc, trên mặt đất chất đồng ruộng cùng tạp vật, các loại hàng hóa bày ở trên thảm xám xịt, người bán hàng rong đầu đường có người cao giọng rao hàng, có người lười nhác nằm trên mặt đất..... Mùi mồ hôi trộn lẫn với hơi thở đất cát đập vào mặt, làm cho Thời Tiệp Ngự có loại ảo giác đi vào chợ thị trấn.

Người trong chợ rất nhiều, trật tự hỗn loạn, có người kéo một xe hàng hóa xông ngang trên đường, Lâm Uyên nhanh tay ôm vai Thời Tiệp Ngự, nguy hiểm tránh được góc nhọn nhô ra của thùng hàng trên xe kéo, cặp mắt hỏi cô: “Không sao chứ?”

“Không sao...” Cô nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng hỏi: “Người kia ở đâu?”

“Hắn hoạt động ở khu vực này.” Lâm Uyên nhíu mày nhìn ra xa: “Có lẽ còn chưa tới, chúng ta ở gần đây tìm xem.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu: “Được.”

Cùng so sánh với người nơi này, cô lớn lên quá thủy linh, một ít người nhàn tản lúc đi ngang qua, hữu ý vô tình hướng trên người cô.

Lâm Uyên nhúu mày, nắm cổ tay cô, mang vào lòng mình, ánh mắt không vui quét qua bốn phía, những người đó rốt cuộc có điều gì kiêng kỵ.

Thời Tiện Ngư rúc vào trong lòng hẩn buồn bực không lên tiếng.

Có chút không được tự nhiên, nhưng..... còn rất có cảm giác an toàn.

Cô từ từ quen rồi, ở trong lòng hẩn đánh bạo thẳng lưng, ngẩng đầu, bình tĩnh quan sát tiểu thương và hàng hóa hai bên đường.

Nơi này bán đồ vật đều rất kỳ quái, không biết tên củ hành thực vật, hoặc là một ít kết tinh thể cùng hòn đá, còn có không biết từ nơi nào đào tới phế vật kim loại linh kiện, loạn thất bát tao.

Lâm Uyên dừng bước trước một sạp bán hộ cụ.

Hẩn nhìn trúng một tấm mặt nạ hoàng kim, không biết có thể đổi thành một nửa mặt nạ hay không, dùng để che khuất nửa khuôn mặt xấu xí kia của hẩn ngược lại là vừa vặn.

Tuy nói hẩn không thèm để ý ánh mắt người khác, nhưng cũng không hy vọng mặt của mình luôn dọa cô, đang muốn mở miệng hỏi giá, Thời Tiện Ngư trong lòng lại kích động kéo kéo quần áo của hẩn.

Lâm Uyên: "...?"

Thời Tiện Ngư thật sự bị kinh hãi, cô chỉ vào đồng vàng chất đồng trên quầy hàng, nhỏ giọng hỏi Lâm Uyên: "Đây là vàng thật sao?"

Lâm Uyên nhìn, lạnh nhạt nói: “Ân, hoàng kim kéo dài tính không tẻ, thích hợp dùng để chế tạo hộ cụ, cho điểm vật liệu phí cùng thủ công phí, lão bản có thể giúp cô làm một kiện.”

Chẳng qua trong chiến đội ốc đảo có hộ cụ chất liệu nhẹ hơn, những chế phẩm vàng này, bình thường chỉ có dã đội dân gian mua để dùng mà thôi.

Nhận thức của Thời Tiện Ngư bị trùng kích thật lớn!

Đây chính là vàng a!

Vàng óng ánh a!

Cư nhiên giống như bán đồ ăn chất đông ở bên đường bán!

“Cái này..... cái này bao nhiêu tiền a?” Cô có chút xấu hổ hỏi.

Lâm Uyên sững sờ, không ngờ cô lại thích khoáng thạch, không khỏi hỏi: “Cô thích kiểu dáng gì?”

“Không cần kiểu dáng gì...” Cô không xấu hổ lắm chỉ vào đồng vàng trên quầy hàng: “Chỉ có một khối như vậy là tốt rồi...”

Lâm Uyên nghĩ nghĩ, lấy ra một bình nước chính mình mang theo, đưa cho nhìn sạp lão đầu: “Cái bình nước này có thể mua bao nhiêu?”

Ông lão hỏi: “Chất liệu gì?”

“Cấp B lọc, chiến đội thống nhất phân phối nước uống thẳng.” Lâm Uyên trả lời.

Ông lão lấy một thỏi vàng chất lượng không tẻ, đưa cho Lâm Uyên.

Lâm Uyên không nhận, chỉ vào mặt nạ vàng bên cạnh nói: “Thêm nửa mặt nạ nữa, làm theo khuôn mặt của tôi.”

Lão đầu gật đầu đáp ứng, nói: “Giờ này ngày mai tới lấy hàng.”

Chương 181. 2. Thế giới sa mạc (49)

Lâm Uyên cầm thỏi vàng trong tay đối phương, bỏ vào lòng Thời Tiệp Ngự, phân lượng không nhẹ.

Thời Tiệp Ngự lú lỏi, xem ra bình nước này thật sự rất đáng giá, nếu không lão đầu sẽ không đáp ứng lưu loát như vậy.

Không, không đúng, chính xác mà nói, là vàng ở đây quá rẻ!

“Ngày mai...” Cô mím môi, ánh mắt chờ mong nhìn Lâm Uyên: “Ngày mai, tôi có thể đi cùng anh không?”

Lâm Uyên nhìn cô một cái, tuy không hiểu tại sao cô lại có hứng thú với vàng, nhưng vẫn gật đầu: “Có thể.”

Thời Tiệp Ngự tươi cười với hắn, cảm thấy hạnh phúc phát ra từ nội tâm!

Ngày mai! – Không! Ngày mai cô nhất định phải mang thật nhiều thật nhiều nước đến đổi vàng!

Lâm Uyên thấy cô vui vẻ, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên.

Dư quang thoáng nhìn một gương mặt quen thuộc, nụ cười trên mặt hắn thu hồi, trầm giọng nói: “Hắn đến rồi.”

Thời Tiệp Ngự hơi sửng sốt, theo tầm mắt của hắn nhìn qua, thấy phía trước cách đó không xa, một nam nhân què chân chống gậy đứng ở trước quầy hàng, xem ra đang chuẩn bị bày sạp buôn bán.

So với hình dáng trong ảnh gầy hơn nhiều, râu cũng dài hơn, nhưng vết sẹo trên mặt không thay đổi được.

Lâm Uyên lập tức bước nhanh qua: “Anh là Trần Hào sao?”

Đôi phương đang sửa sang lại hàng hóa, nghe thấy giọng nói của Lâm Uyên, nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn.

“Các người là ai?” Về mặt của hắn tràn đầy đề phòng.

Lâm Uyên trực tiếp nói rõ ý đồ đến: “Chúng ta tới tìm anh hỏi thăm một người, vài năm trước anh có đi qua Thanh Hà ốc đảo hay không, mang đi một nữ nhân?”

Sắc mặt Trần Hào trở nên khó coi: “Chuyện mấy năm trước ai còn nhớ rõ, các người không mua đồ thì đi nhanh lên, đừng ảnh hưởng đến việc buôn bán của tôi.”

Thời Tiện Ngư vội nói: “Chúng tôi đang tìm người phụ nữ anh đã mang đi, nếu có manh mối, xin hãy nói cho chúng tôi biết!”

Trần Hào không kiên nhẫn đuổi người: “Muốn tìm người tự mình đi đăng tìm người thông báo! Ta cái gì cũng không biết, cũng không nhớ mang theo nữ nhân nào!”

Thời Tiện Ngư không nghĩ tới thái độ của hắn như vậy, không khỏi có chút tức giận: “Nữ nhân chính anh bắt đi, anh làm sao có thể không nhớ rõ?! Là lo lắng chúng tôi tìm anh tính sổ cho nên không dám thừa nhận sao?”

Các tiểu thương và người qua đường gần đó đều nhìn sang.

Trần Hào vội vàng xao động nói: “Ta tuy rằng bị thương khi xuất ngũ, nhưng là chưa từng làm qua bất luận cái gì trái với sự tình chiến đội quy định!”

Làm sao có thể tìm lắm?

Tình cảnh lúc mẹ bị mang đi, nhất định khắc sâu trong đầu Lục Lê, cho nên cô bé mới nhìn thấy ảnh chụp đầu tiên, liền kết luận là người đàn ông này, ngay cả một chút do dự cũng không có.

Không có khả năng tìm lắm!

Thời Tiệp Ngư nhìn chằm chằm Trần Hào, muốn tìm ra một sơ hở, cạy mở miệng người đàn ông này.

Loại người này thường thường ở bên ngoài vào sinh ra tử, mạnh miệng, tính tình cũng cứng rắn, chỉ sợ rất khó bị uy hiếp.

Cô cắn cắn môi, nghĩ thầm cưỡng bức không được vậy thì thử dụ dỗ, vì thế nói: “Trước rốt cuộc có phải bị anh bắt đi hay không, chúng tôi có thể không truy cứu, chỉ cần anh có thể cung cấp manh mối, nói cho chúng tôi biết tung tích của cô ấy, tôi có thể cho anh...”

Thời Tiệp Ngư chỉ vào thùng sơn trên quầy hàng của hắn: “Loại thùng này, tôi có thể đổ nước miễn phí cho anh.”

Trần Hào ngẩn người, hồ nghi đánh giá cô và Lâm Uyên từ trên xuống dưới, dường như không tin bọn họ lấy ra nhiều nước như vậy.

Hắn cẩn thận hỏi: “Nước là phẩm chất gì?”

Thời Tiệp Ngư có lòng tin đối với nước của mình, trước khi đến cô đã thả năm trăm thùng nước tinh khiết lớn trong không gian, hoàn toàn đủ dùng.

Trần Hào suy nghĩ một lát, hỏi: “Làm sao tôi biết các người không gạt tôi?”

Lâm Uyên không kiên nhẫn nói: “Lừa anh, anh không tổn thất, nhưng nếu là thật, anh ở không kiếm được mấy thùng nước, tốt nhất anh nên suy nghĩ cẩn thận.”

Chương 182. 2. Thế giới sa mạc (50)

Trần Hào thần sắc rối rắm, nhìn người vây quanh bốn phía, hần nhú mày, hạ giọng nói với Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên: “Ta quả thật có dẫn theo một nữ nhân từ ốc đảo Thanh Hà, nhưng không phải bắt đi, là cô ấy trả phí vận chuyển cho ta, thuê ta đưa cô ấy đến ốc đảo lớn nhất phụ cận.”

Thời Tiệp Ngư sững sốt.

Như thế nào..... Không phải bị bắt đi sao?

Cô nhìn thẳng vào Trần Hào: “Gặp ở ốc đảo Thanh Hà sao?”

“Sẽ không có lỗi.” Trần Hào lắc đầu: “Ta nhớ được rất tinh tường, ba năm trước ta đi phụ cận kia thu về tài nguyên, nước của ốc đảo lúc ấy Thanh Hà đã không nhiều rồi, rất nhiều cư dân đều chuyển đi rồi, chỉ thừa ra nhưng người bệnh, nghèo, già lưu ở thành nội, muốn đi lại đi không được. Có một nữ nhân mang hài tử lên tìm ta, nói muốn ngồi xe ta đi ốc đảo lớn hơn.”

Hắn cẩn thận hồi ức, chậm rãi nói ra: “Trên đời này đáng tiền nhất chính là mẹ mang thai, ta thấy cô ấy ôm hài tử, liền tức khắc đáp ứng rồi, dù sao chiến đội có quy định, hết thấy lợi ích đều không quan trọng bằng sinh mệnh của mẹ mang thai, nếu như có thể hộ tống mẹ mang thai hồi ốc đảo, nói không chừng chiến đội còn ban phát cho ta huy hiệu, nhưng là cô ấy sau khi đến ốc đảo, rất nhanh liền tan biến rồi, cũng

không có bệnh viện tiếp nhận mẹ mang thai ước định kiểm tra đo lường, còn đến hiện tại thế nào, không ai biết rõ.....”

“Cô..... ôm hài tử?”

“Đúng, một hài nhi.” Trần Hào dùng tay so với vạch xuống: “Phòng chường không đến một tuổi, còn tại uống sữa.”

Thời Tiện Ngư có chút ngốc, nếu như Trần hào nói là nói thật, như thế sẽ không là Lục Lê bị bỏ sót rồi?..... Lại hoặc là, là Trần Hào nhớ lầm rồi? Nữ nhân hấn mang về tới, đến cùng có phải là mẹ của Lục Lê hay không?

“Nữ nhân kia kêu ta, không được nói cho bất kỳ người khác là cô ấy đi nơi nào, hiện tại ta đã nói ra hết rồi.” Trần Hào nhìn chăm chăm Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên: “Hi vọng các người hết lòng tuân thủ lời hứa, đem đáp ứng cho đồ vật của ta cho ta.”

Lâm Uyên cau mày nói: “Chúng tôi cần thiết biết rõ cô ấy hiện tại như thế nào, mà anh nói một chút, y như không có cung cấp thêm bất kỳ manh mối nào.”

Trần Hào hơi cúi: “Uy! Ta chỉ là phụ trách đưa cô ấy qua tới, chẳng lẽ quản được rồi cô ấy ở lại chỗ nào?! Lại nói đều đã quá khứ ba năm rồi, nói không chừng cô ấy dọn đi khác ốc đảo rồi!”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Vậy anh biết rõ cô ấy tên gì à?”

Trần Hào hừ rồi nói một tiếng: “Ừ, ta biết rõ, cô ấy tên Dư Tĩnh.”

“Xác định là tên thật à?” Thời Tiện Ngư lại hỏi. Hiện tại cô và Lâm Uyên, cũng có điểm không tin tưởng người này, nếu đã nhận lời nữ nhân đề phòng, sao lại đơn giản tiết lộ tên thật?

Trần Hào cười cười, trong thần sắc có điểm dương dương đắc ý: “Ta đem cô ấy đưa đến ốc đảo, cửa ra vào có nam nhân

gặp cô ấy, lúc ấy cô ấy nói danh tự của cô chính là Dư Tĩnh, về sau tại đơn đăng ký chỗ gác cổng, ta cố ý lén lút liếc mắt, cô ghi danh tự cũng là Dư Tĩnh.”

Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên nhìn lẫn nhau rồi nhìn nhìn ngó ngó đối phương.

Cái tên “Dư Tĩnh” rốt cuộc có phải mẫu thân của Lục Lê hay không, chỉ cần trở về hỏi Lục Lê một phát, tự nhiên liền tra ra manh mối rồi.

Nam chính: Hôm nay, vừa chỉnh chương, đều là ta.

(Tấu chương xong)

Chương 183. 2. Thế giới sa mạc (51)

Thời Tiệp Ngư sau khi trở về hỏi Lục Lê, Lục Lê không đáp được cụ thể là hai chữ nào, nhưng xác định phát âm là “Dư Tĩnh”.

Mọi thứ trở nên dễ dàng hơn khi biết tên.

Diệp Lưu Vân hỗ trợ phát thông báo tìm người, toàn bộ mạng tìm kiếm người tên Dư Tĩnh.

Sự việc tiến triển vượt quá mong đợi của Thời Tiệp Ngư, nếu như không có Lâm Uyên và Diệp Lưu Vân, chỉ dựa vào một mình cô, chỉ sợ bây giờ còn đang hết đường xoay sở.

Cô đặc biệt cảm ơn Lâm Uyên.

Bởi vì hẹn ngày hôm sau sẽ cùng đi mua vàng, cô cố ý nấu trộn hai túi sỏi cỏ, còn có một bình canh đậu xanh ướp lạnh, kích động chạy đi tìm Lâm Uyên.

Lầu 3, đội trưởng chiến đội đang đứng ở cửa ký túc xá châm chọc khiêu khích Lâm Uyên.

“Không ra nhiệm vụ, sẽ không có điểm tích lũy, không có điểm tích lũy, sẽ chịu đói, ta khuyên ngươi không nên không biết điều, cho cái bậc thang ngươi liền xuống, đừng nghĩ ở trước mặt ta đùa giỡn khốc!”

Lâm Uyên mặt không chút thay đổi.

Nam tử đầu trọc tức giận không thôi: “Lão đại! Hấn căn bản không để anh vào mắt!”

Đội trưởng hừ lạnh: “Người mới bây giờ, chính là thiếu rèn luyện! Trước tiên bỏ đói hăn vài ngày.....”

Thời Tiện Ngư ôm hộp cơm mang theo bình nước chạy tới, tươi cười đầy mặt: “Lâm Uyên! Xem tôi mang cho anh món gì ngon!”

“.....”

“.....”

Thời Tiện Ngư nhìn thấy hai người đàn ông xa lạ ở cửa, bước chân chậm lại: “Hai người là...”

“Không biết.” Lâm Uyên kéo cô vào phòng, không chút do dự đóng cửa phòng lại.

- Vẫn đóng cửa, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa sổ, lại mở đèn trần nhà.

Thời Tiện Ngư đã quen với kiểu diễn xuất lạnh lùng này của hăn, tự mình mở hộp cơm ra, đặt từng tảng từng tảng trên bàn, ngay cả dưa muối và giấm thơm cũng chuẩn bị xong cho Lâm Uyên, trong giọng nói tràn đầy chờ mong: “Chờ anh ăn xong, chúng ta cùng đi chợ, chị Diệp giúp tôi mượn một chiếc xe ba bánh, chúng ta có thể đi ba bánh.”

Lâm Uyên: “.....”

Ngay cả ba vòng đều chuẩn bị lên, xem ra cô muốn mua hoàng kim, không chỉ một khối hai khối.

Lâm Uyên trầm mặc ngồi xuống ăn cơm.

Thời Tiện Ngư kéo ghế ngồi bên cạnh hăn, hai tay chống má, ánh mắt cười thành trăng lưỡi liềm.

Không có biện pháp, vừa nghĩ tới nhiều thứ ánh vàng rực rỡ lấp lánh như vậy, cô liền mở cờ trong bụng, say mê không thôi.

Hơn nữa thông báo tìm người cũng phát ra, cảm giác hai ngày nay thật sự là mọi chuyện hài lòng!

Có lẽ là bởi vì cách cô quá gần, khiến Lâm Uyên có chút phân tâm, tốc độ ăn sủi cảo không tự chủ được chậm lại, cũng trở nên nhã nhặn hơn một chút.

Hắn vừa ăn, vừa không nhanh không chậm hỏi cô: “Thông báo tìm người đại khái khi nào thì có tin tức?”

“Chị Diệp nói nếu nhanh thì sẽ có tin tức, nếu chậm thì phỏng chừng khoảng một tuần.” Thôi Tiệp Ngư nói: “Dù sao trong ốc đảo không phải cư dân nào cũng có điều kiện sử dụng internet, phát tờ rơi lại cần thời gian, chậm một chút cũng bình thường.”

“Các ốc đảo khác cũng phát tờ rơi sao?” Lâm Uyên hỏi.

Cô gật đầu: “Chỉ có mấy ốc đảo gần đó mới phát tờ rơi, mẹ Lục Lê chắc sẽ không chạy đến ốc đảo quá xa đâu.”

Nói tới đây, cô lại có chút nghi hoặc thì thảo tự nói: “Trần Hào nói ba năm trước hắn ta đưa Dư Tĩnh đến ốc đảo Long Nham, suốt ba năm, Dư Tĩnh chẳng lẽ không nghĩ tới việc trở về tìm Lục Lê sao?”

Lâm Uyên suy tư một lát, thần nhiên nói: “Chờ tìm được người, sẽ biết chuyện gì xảy ra.”

“Ừ, nói cũng đúng.” Thôi Tiệp Ngư gật gật đầu, quyết định không nghĩ đến những thứ này nữa, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng đi thu mua vàng, vàng!

Mảnh hoang mạc này cũng không phải là hoang vu thật sự, tài nguyên khoáng sản trong đó vô cùng phong phú, chỉ là so với vàng bạc, thổ nhưỡng có thể trồng ra hoa màu và nước sạch càng trân quý hơn.

Chương 184. 2. Thế giới sa mạc (52)

Nước trong ốc đảo được chia thành nhiều phẩm chất khác nhau:

Chất lượng hạng A tốt nhất, chuyên cung cấp cho cấp cao ốc đảo, cũng như các bà mẹ mang thai và trẻ em trong công viên;

Cấp B thứ hai, cũng có thể trực tiếp uống, cung cấp cho các nhân viên công vụ như mẹ đỡ đầu, bác sĩ, chiến sĩ phục vụ ốc đảo;

Nước cấp C là chất lượng phổ biến nhất trên thị trường, hơi ố vàng, người dân bình thường sau khi mua về cần đun sôi khử trùng mới có thể uống;

Cấp D là nước thải sinh hoạt sau khi lọc đơn giản, màu nâu đục ngầu, không sạch sẽ cũng không vệ sinh, làm vật cứu tế phát cho người nghèo, có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Lúc chuẩn bị đi chợ, Thời Tiện Ngư lấy nước ra, Lâm Uyên liền nhướng mày.

Đây là loại nước có chất lượng tốt nhất.

Cô đặt một thùng lớn lên xe ba bánh, sau đó lại đặt hai thùng giấy rỗng, vừa nghĩ đến bên trong sẽ chứa đầy vàng, trong lòng liền vui sướng...

Lâm Uyên không rên một tiếng đi tới, vặn nắp thùng nước, sau đó khom lưng lấy một nắm cát, đổ vào trong thùng nước.

Thời Tiện Ngư: “???”

Lâm Uyên vắn nắp lại, ôm lấy thùng nước lắc lắc, nước sạch sẽ trong suốt nhất thời trở nên bùn cát cuồn cuộn.

Hắn thả thùng nước về, thản nhiên nói: “Như vậy an toàn.”

Thời Tiệp Ngư bồi rồi một hồi, sau biết sau hiểu được dụng ý của hắn, cười với hắn: “Cảm ơn.”

Cô là một người từ bên ngoài đến, đột nhiên lấy ra nhiều nước chất lượng cao như vậy, quả thật rất bắt mắt.

Thời Tiệp Ngư nghĩ nghĩ, lại bắt mấy nắm cát, ở bên ngoài thùng nước cũng bồi lên mấy nắm, nhếch khóe miệng nói: “Nếu có người hỏi tôi, tôi liền nói thùng nước này là tìm được ở Thanh Hà ốc đảo, hắc hắc...”

Lâm Uyên nhìn dáng vẻ đắc ý của cô, cảm thấy đáng yêu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hai người chuyển đồ xong, Lâm Uyên cười ba vòng, Thời Tiệp Ngư ngồi ở phía sau, cùng nhau vui vẻ đi chợ.

Không ai để ý, trên con đường đối diện công cộng đông, một người đàn ông trẻ tuổi tay cầm hoa tươi, ngơ ngác đứng ở ven đường.

Tài nguyên nước khan hiếm, hoa tươi cũng trở thành xa xỉ phẩm, lúc này bị mặt trời phơi nắng có chút ỉu xiu, tâm tình vẫn như thế nào.

Hắn nhìn Thời Tiệp Ngư đi xa, cúi đầu thở dài, thất hồn lạc phách rời đi.

.....

Ở chung với Lâm Uyên càng lâu, càng cảm thấy thân thiết và quen thuộc, tuy rằng hắn ít nói, quái gở, nói năng thận trọng, nhưng Thời Tiệp Ngư càng ngày càng quen đi tìm hắn.

Mỗi ngày chàng vạng hện nhau đi chợ, dạo phố, đi mua vàng, sau đó biết được hấn bởi vì không làm nhiệm vụ, không có điểm tích lũy đi căn tin ăn cơm, Thời Tiện Ngư liền hào phóng mời hấn đến phòng khách bên này ăn cơm.

Thời Tiện Ngư cảm thấy thật thần kỳ, rõ ràng là một thế giới khác, tại sao lại có một người giống Lâm Uyên như vậy? Tư thế bước đi, ngữ điệu nói chuyện, ngay cả biểu tình vi diệu trên mặt biến hóa, cũng cơ hồ giống nhau như đúc.

Cô không khỏi suy đoán, giữa thế giới và thế giới, có thể tồn tại loại tình huống chuyển thế này hay không?

Đương nhiên, sở dĩ mỗi ngày đều đi tìm Lâm Uyên, còn có một nguyên nhân khác - cô ở ốc đảo không có mấy người quen, Diệp Lưu Vân bọn họ mỗi ngày đều có nhiệm vụ huấn luyện rất nặng, gần đây lại đi làm nhiệm vụ, không phải hai ba ngày là có thể về được, Thời Tiện Ngư một mình đứng ở trong xe, bên ngoài động một chút là có nam nhân đi ngang qua, để cho cô hơi có chút... Ân, có điểm tâm bên trong không nữa.

Bên cạnh có người đi cùng, cũng an tâm hơn một chút.

(Hết chương này)

Chương 185. 2. Thế giới sa mạc (53)

Sáng sớm, sau khi Lục Lê rời giường phát hiện, hạt giống mình trồng trong hộp sữa đã nảy mầm, cô bé cao hứng đến mức cầm hộp sữa xoay vòng, khẩn cấp muốn nói cho những đứa trẻ khác trong viện nuôi con biết.

Thời Tiện Ngư cũng rất vui vẻ, sau khi đưa Lục Lê đến viện nuôi con, liền bắt đầu cân nhắc đi chợ mua mấy chậu hoa.

Muốn đi chợ thì có thể tìm Lâm Uyên.

Cô xách ấm nước, khóa kỹ cửa xe, chuẩn bị đi tòa nhà số 3 một chuyến.

Mới vừa xuống xe liền nhìn thấy một nữ nhân xa lạ đứng ở cửa nhà Diệp Lưu Vân, nữ nhân kia mặc một kiện trường bào màu trắng, Thời Tiện Ngư nhận ra, là mẹ đỡ đầu trong viện nuôi con đều là bộ trang phục này.

“Đội trưởng Diệp không ở nhà, đi làm nhiệm vụ.” Thời Tiện Ngư có ý tốt nhắc nhở bà ấy.

Nữ nhân nghe tiếng xoay người lại, bộ dáng hơn năm mươi tuổi, nhìn qua hiền lành hiền lành.

Đối phương cười nói: “Tôi không phải tới tìm Diệp đội trưởng, tôi tới tìm cô.”

“Tìm tôi?” Thời Tiện Ngư ngẩn người, có chút khó hiểu.

Người phụ nữ đến gần vài bước, mỉm cười đánh giá cô: “Cô chính là Thời Tiện Ngư tiểu thư phải không?”

“Tôi là.” Thời Tiện Ngư gật gật đầu, tò mò hỏi: “Bác là...”

“Lần đầu gặp mặt, tôi là mẹ của Hà Túc, xin chào.” Người phụ nữ cười nói: “Xin hỏi có thể làm chậm trễ một chút thời gian của cô không? Tôi muốn nói chuyện với cô về Hà Túc.”

Thời Tiệp Ngư cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vì sao phải cùng cô nói chuyện Hà Túc? Cô căn bản không quen Hà Túc.

Nhưng người ta cố ý tìm đến, nói chuyện lại khách khí như vậy, cô cũng không tiện cự tuyệt, liền mở cửa xe mời đôi phương vào ngồi một chút.

Hà phu nhân đi vào xe, nhìn chung quanh một vòng, khẽ vuốt cằm, nói: “Cô là một người phụ nữ rất biết cách sống, bố trí nơi này rất tốt.”

Thời Tiệp Ngư ngượng ngùng cười cười.

Vốn nên rót cho khách một ly nước, nhưng Thời Tiệp Ngư lo lắng nước tinh khiết lấy ra không dễ giải thích, liền không cố ý chiêu đãi, hơi có vẻ xấu hổ ngồi ở ghế sofa đối diện Hà phu nhân.

Thời Tiệp Ngư cẩn thận nói: “Tôi và bác sĩ Hà chỉ gặp nhau hai lần, nếu bác muốn biết chuyện của ấy ấy, thật ra có thể đi hỏi đồng nghiệp của anh ấy ở bệnh viện.”

Hà phu nhân mỉm cười nhìn cô: “Tuy 2 người chỉ gặp qua hai lần, nhưng nó vẫn nhớ mãi không quên.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Đây..... Tình huống gì?

“Tôi sẽ không đi lòng vòng.” Hà phu nhân cười nói: “Thời tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ về Hà Túc.”

Thời Tiệp Ngư sững sốt, không khỏi hoài nghi có phải mình đã hiểu lầm cái gì: “..... Cần nhắc Hà Túc?”

Suy nghĩ như thế nào?

Hà phu nhân ôn ngôn nói: “Một người tuy rằng tự tại, nhưng tóm lại sẽ có lúc tịch mịch, uyên ương song hí, hồ điệp song phi, người đến một độ tuổi nhất định sẽ muốn lập gia đình, cho dù bây giờ chế độ hôn nhân không còn sót lại chút gì, mọi người cũng như thói quen cũ tìm cho mình một người bạn, giúp đỡ lẫn nhau, chung sống.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Hà phu nhân ngữ khí nhẹ nhàng hỏi: “Không biết Thời tiểu thư đối với tương lai của mình có tính toán gì, sẽ vẫn luôn ở một mình sao?”

Thời Tiện Ngư lắc đầu.

Đương nhiên không, cô nhất định phải yêu đương.

“Lựa chọn một nửa khác, phải thận trọng.” Hà phu nhân dịu dàng cười cười: “Hà Túc là một lựa chọn rất tốt, nó chính trực thiện lương, thân thể khỏe mạnh, hàng năm kiểm tra sức khỏe đều là ưu tú, định kỳ vì ốc đảo cung cấp chất lượng tinh trùng tốt, có công tác ổn định cùng tiền đồ tốt, nếu cô cùng nó ở chung một chỗ, sẽ rất hạnh phúc.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Chuyện đã quá sâu, cô đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Chương 186. 2. Thế giới sa mạc (54)

Hà phu nhân vừa nói vừa chuyển, uyển chuyển cười nói: “Làm mẹ của Hà Túc, tôi đương nhiên hi vọng nó có thể tìm được một người có thể xác và tinh thần khỏe mạnh, điều kiện đủ để xứng đôi, bầu bạn với nó, cho nên hi vọng Thời tiểu thư có thể dành chút thời gian đi bệnh viện một chuyến, làm kiểm tra toàn diện thân thể, tuy Thời tiểu thư đã qua sinh sản, nhưng là bây giờ hoàn cảnh ác liệt, không có ốc đảo bảo hộ, rất dễ dàng mất đi năng lực sinh sản...”

“Không cần đâu...” Thời Tiệp Ngư tươi cười cứng ngắc nói: “Tôi bị ung thư.”

Hà phu nhân sững sốt.

Thời Tiệp Ngư còn nói: “Cho nên không cần đi bệnh viện kiểm tra.”

“Thời tiểu thư... không phải đang nói đùa với tôi chứ?” Hà phu nhân nhìn cô, thần sắc hồ nghi, “Khí sắc của cô nhìn qua rất tốt...”

Thời Tiệp Ngư: “Tôi trang điểm.”

Hà phu nhân: “Đứa bé kia.....”

Thời Tiệp Ngư: “Nhặt trên đường.”

Hà phu nhân mím môi.

Thời Tiệp Ngư cũng không nói gì.

Im lặng kéo dài trong chốc lát, Hà phu nhân mở miệng lần nữa: “Tôi là người luôn luôn sáng suốt, Hà Túc có cô gái trong

lòng, tôi thay nó cảm thấy cao hứng, nhưng nếu như đôi phương không có năng lực sinh sản, chỉ sợ..... Không thích hợp lắm.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu: “Đúng vậy, bác nói rất đúng.”

Hà phu nhân: “.....”

Lại một hồi trầm mặc.....

.....

Thật sự không còn gì để nói, Hà phu nhân tao nhã đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng hơn lúc mới tới rất nhiều, thản nhiên nói: “Hôm nay đã quá rầy.”

Thời Tiệp Ngự cũng đứng dậy theo, lễ phép nói: “Bác đi thông thả.”

Cửa xe mở ra, Thời Tiệp Ngự đưa mắt nhìn Hà phu nhân rời đi.

Lúc này, một người đột nhiên lỗ mãng chạy tới va chạm.

“Mẹ! Sao mẹ lại tới thật?” Hà Túc vẻ mặt vừa tức giận, lại xấu hổ: “Không phải con đã nói rồi sao! Chuyện của con con sẽ tự mình xử lý!”

Hà Túc tràn ngập ngữ khí chỉ trích, làm Hà phu nhân rất bất mãn, bà nhíu mày nói: “Con nói cái gì? Con là con trai ta, ta giúp con xem chọn người có thích hợp hay không, chẳng lẽ không đúng?”

Hà Túc không muốn cãi vã với mẹ trước mặt Thời Tiệp Ngự, cắn răng đi nhanh tới, bắt lấy cổ tay Hà phu nhân liền đi ra ngoài, toàn bộ quá trình cúi đầu không dám nhìn mặt Thời Tiệp Ngự, chỉ cảm thấy mình mất mặt đến cực điểm!

Hà phu nhân có chút tức giận: “Con kéo cái gì, không thể đi lại đành hoàng?”

Hà Túc không nói lời nào, cúi đầu chạy nhanh, kéo Hà phu nhân ra khỏi sân.

Hà phu nhân rút cục phát hỏa, dùng sức hất tay Hà Túc ra, quát: “Con đứng lại cho ta! Một nữ nhân không thể sinh con mà thôi, vì sao con phải như vậy?!”

Hà Túc đau khổ nói: “Mẹ! Con van cầu mẹ! Van cầu mẹ đừng xen vào chuyện của con nữa! Thời tiểu thư căn bản không biết con thích cô ấy, sao mẹ cứ phải chạy tới tìm cô ấy?!”

Hà phu nhân nói, hừ một tiếng: “... May mắn ta đến, nếu không con sẽ bị cô lừa! Đứa bé kia căn bản không phải cô ấy sinh, là cô ấy nhặt trên đường! Cô ấy chẳng những không có khả năng sinh sản, hơn nữa đã bị ung thư, con trai ngốc, ung thư đó con có biết không?”

Hà Túc nhớ tới tình hình Thời Tiện Ngư và Lâm Uyên ngồi trên xe ba bánh, cay đắng nói: “Con làm sao có cơ hội ở bên cô ấy...”

Hà phu nhân thấy nhi tử thương tâm, trong lòng cũng không dễ chịu, chậm lại giọng an ủi hắn: “Ta biết cô ấy xinh đẹp, nhưng không thể sinh con, xinh đẹp hơn nữa cũng vô dụng a, con nghe lời mẹ, vẫn là tìm một nữ nhân có thể sinh con đi, phía trước con nhiều ca ca tỷ tỷ như vậy, mẹ một người cũng không thể bảo trụ, chỉ có con, mẹ sinh nhiều hài tử như vậy, chỉ có con ở bên cạnh, mẹ sẽ không hại con.

(Hết chương này)

Chương 187. 2. Thế giới sa mạc (55)

Hà Túc cúi đầu không nói một lời, cả người mất mát tới cực điểm.

Hà phu nhân lại tiến lên an ủi vài câu, hai mẹ con rốt cục rời khỏi cộng đồng chiến đội.

Thời Tiện Ngư trong sân thở phào nhẹ nhõm.

Xem như là đi rồi!

Cô sợ nhất loại phụ huynh này, luôn thích đem chuyện đơn giản phức tạp hóa, cô còn không có cách nào giảng đạo lý với đối phương, thật muốn bức nóng nảy, vì con cưng của mình, người như thế chuyện gì cũng làm được!

Thời Tiện Ngư đứng ở cửa sân nhìn một hồi, xác định bọn họ sẽ không trở lại, chuẩn bị đóng cửa lại.

Dư quang thoáng nhìn, cô nhìn thấy đối diện nhà trọ phía sau cửa hành lang, có một người đang trốn, cô nhận thức được người đó — Củ Cải!

Thời Tiện Ngư nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn đối diện.

Củ Cải thấy mình bị phát hiện, ngượng ngùng đi ra, trên mặt mang theo vài phần xấu hổ cười, nói: “Tôi cũng không phải cố ý nghe lén, trùng hợp đi ngang qua.”

Hắn cầm hộp dụng cụ trong tay lên, giải thích: “Tôi tới sửa cửa sổ xe cho cô.”

Cùng là người ái mộ, Thời Tiệp Ngư ở trước mặt Củ Cải thả lỏng hơn nhiều, cô cười hỏi: “Sao không cùng chị Diệp làm nhiệm vụ?”

“Lão đại muốn hướng dẫn người mới, cho tôi nghỉ.” Củ Cải nhún nhún vai, chẳng hề để ý: “Dù sao tháng này điểm tích lũy của tôi đủ dùng, ít đi vài lần cũng không sao cả.”

“Chuẩn bị những dụng cụ sửa xe và nguyên liệu này, phải tốn không ít điểm tích lũy của anh chứ?” Thời Tiệp Ngư mở cửa vào trong xe: “Tớ đi lấy cho anh chút đồ ăn, canh đậu xanh hôm qua tớ đông lạnh thành kem rồi, anh nếm thử xem.”

Củ Cải cười hì hì: “Cảm ơn chị Tiểu Ngư.”

Kem đậu xanh đông lạnh đến rắn chắc, dài dòng một miếng, lạnh thấu tim, rất thích hợp ăn trong thời tiết này.

Lúc Củ Cải gặm kem, Thời Tiệp Ngư dặn dò hần: “Chuyện hôm nay nhìn thấy, đừng nói ra ngoài, hơn nữa đừng để cho người ta biết Hà phu nhân tới tìm tôi, tránh sự hiểu lầm.”

“Biết, tôi không ngốc.” Củ Cải cười cười: “Hà phu nhân chỉ có Hà Túc là con, nên rất quan tâm chuyện tìm người bên cạnh cho hần, ai cũng biết a, Tiểu Ngư tỷ, cô không để ý tới Hà Túc là được rồi!”

Thời Tiệp Ngư cười: “Tôi không cố ý không để ý đến anh ấy, chỉ có điều tôi và anh ấy quả thật không thích hợp.”

Nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Hà phu nhân, cô lại không khỏi tò mò hỏi: “Vừa rồi nghe Hà phu nhân nói trước kia hài tử đều không giữ được, vì cái gì?”

Củ Cải cắn que kem từ trong hộp dụng cụ móc dụng cụ ra, hàm hàm hồ hồ trả lời: “Hà phu nhân trước kia là mẹ mang thai, sinh con về ốc đảo sở hữu, liên tục sinh sáu bảy đứa, thân thể hư hỏng sinh không được nữa, cấp trên thấy bà ấy đáng

thương, liền đặc biệt cho phép bà ấy nuôi dưỡng đứa con trai út cuối cùng của mình, cũng chính là Hà Túc á.”

“A...” Thời Tiện Ngư kinh ngạc nói, “VẬY, những đứa trẻ bà ấy sinh ra trước đó, không biết mẹ mình là ai?”

Cử Cải kỳ quái liếc nhìn cô một cái: “Mẹ mang thai rất trân quý, sau khi sinh xong hài tử cần mau chóng dưỡng tốt thân thể, tiếp theo chuẩn bị nhân tạo làm thụ thai, nếu như mỗi mẹ mang thai sau khi sinh xong đều đem tinh lực thời gian tiêu phí ở việc nuôi dưỡng hài tử đã sinh, vậy ốc đảo làm sao lớn mạnh phát triển?”

Khi hắn nói ra những lời này, thập phần坦然 nhiên, phảng phất đang tự thuật một sự thật hết sức bình thường.

Thời Tiện Ngư nghe xong nghĩ tới Lục Lê, thấp giọng lầm bầm: “VẬY Tiểu Lê sau này trưởng thành...”

“VÌ ốc đảo lớn lên nên hiệu lực đi, có thể sinh con coi như mẹ mang thai, không thể sinh con thì sẽ như lão đại của chúng ta vậy, làm đội trưởng cũng uy phong a.” Cử Cải xui vài ngụm kem, nói: “Tôi chính là do mẹ đỡ đầu nuôi lớn, có đôi khi ta thấy Hà phu nhân xem Hà Túc nghiêm như vậy, tôi còn ước gì không có mẹ, quá phiền toái!”

Chương 188. 2. Thế giới sa mạc (56)

Tuy rằng không thích cách làm của Hà phu nhân, nhưng Thời Tiện Ngư vẫn nhìn không được giải thích cho bà ấy vài câu: “Anh chỉ thấy Hà phu nhân quản nghiêm, không thấy Hà phu nhân chăm sóc Hà Túc cẩn thận cỡ nào.”

“Mẹ đỡ đầu cũng sẽ chăm sóc tôi a.” Củ Cải không hiểu lắm: “Mẹ đỡ đầu là người chuyên môn chăm sóc đứa bé, vừa có kinh nghiệm sinh sản, cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, chẳng lẽ Hà phu nhân còn có thể so với mẹ đỡ đầu về việc làm mẹ?”

Thời Tiện Ngư im lặng, trong khoảng thời gian ngắn, cô cư nhiên không biết nên phản bác Củ Cải như thế nào.

Người làm mẹ chuyên nghiệp, có phải sẽ hơn người bình thường làm mẹ hay không?

Đối với một đứa trẻ mà nói, mẹ đỡ đầu sẽ chăm sóc tốt hơn mẹ ruột sao?

Đầu óc của cô bỗng nhiên có chút loạn, lúc này lại nghe Củ Cải ở một bên nói: “Có vài người cũng không biết nghĩ như thế nào, nhất định phải tự mình sinh, tự mình nuôi, nuôi lớn không phải vẫn làm việc cho ốc đảo sao? Có gì khác nhau? Dù sao tôi cảm thấy mẹ đỡ đầu rất tốt, muốn học cái gì mẹ đỡ đầu cũng có thể dạy, muốn họ gì thì họ đó, lớn lên cũng không cần quan tâm chăm sóc cha mẹ già đến cuối đời.”

Củ Cải nói tới đây, dừng động tác trong tay lại, nói với Thời Tiện Ngư: “Chị Tiểu Ngư, nếu không chị đừng tìm mẹ

cho Tiểu Lê, tôi thấy cô bé ở viện dưỡng lão rất tốt.”

Thời Tiệp Ngư chần chờ trả lời: “Không thích hợp... Tôi cảm thấy có mẹ và không có mẹ, hẳn là vẫn có chút không giống nhau.”

“Có cái gì không giống?” Củ Cải hỏi, trong giọng nói có thêm vài phần nghiêm túc.

Hắn thật sự rất muốn biết, có mẹ là loại cảm giác gì.

Thế nhưng Thời Tiệp Ngư lại hình dung không ra.

Cô trầm mặc, Củ Cải cũng không truy hỏi nữa, tay chân lưu loát tiếp tục sửa chữa sổ xe.

Thời Tiệp Ngư ở một bên nhìn hắn làm việc, một lát sau, nhin không được lại hỏi: “Củ Cải, các người lớn lên trong viện nuôi con, không có mẹ, có phải cũng không có ba không?”

Củ Cải gật đầu trả lời: “Tinh trùng cho mẹ mang thai, đều là từ trong kho tinh trùng chọn lựa cẩn thận ra, nghe nói trên hồ sơ của chúng tôi, sẽ có ghi chép quan hệ thân thiết cha mẹ đẻ, còn có anh chị em, nhưng là chúng tôi không có quyền hạn xem xét, cho nên không biết ai là cha mẹ của mình.”

Hắn dừng một chút, trên mặt lộ ra vài phần dăm chiêu: “..... Những đứa con có ba thì không đi viện nuôi con, bọn họ thích nuôi con ở nhà mình, nói muốn nối dõi tông đường, tôi cảm thấy rất phản nhân loại.”

Thời Tiệp Ngư: “... A?”

Cô còn tưởng rằng tất cả trẻ con đều ở trong viện nuôi con, nguyên lai cư dân ốc đảo cũng sẽ tự mình nuôi con... Hẳn là tầng lớp giàu có đi, người bình thường tự mình sống cũng đã rất khó, ai còn có thể phí tâm nuôi dưỡng đời sau đây?

Củ Cải nghiêm túc cùng Thời Tiệp Ngư nghiên cứu thảo luận: “Chỉ có phẩm chất tinh trùng tốt mới có tư cách được mẹ

mang thai chọn lựa, mẹ đỡ đầu vẫn dạy chúng ta, làm như vậy là vì nhân loại tốt hơn sinh sôi nảy nở, nhưng những người đó tinh trùng chất lượng còn không biết như thế nào, làm sao có thể làm vậy đây?”

Thời Tiện Ngư nghiêng đầu suy nghĩ: “Ách..... Cái này, có thể có chút..... bất cận nhân tình hay không.....”

Lông mày Củ Cải run lên, chính nghĩa lảng nhiên nói: “Gien hấp kém liền không xứng có được quyền lợi sinh sôi! Những người này tất cả đều là nhân loại ốc đảo trên con đường phát triển phản đồ! Bại hoại!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Củ Cải chậm lại, quay đầu nói với Thời Tiện Ngư: “Chị Tiểu Ngư, tôi không phải nhằm vào chị, tôi chỉ nhớ tới tức giận.”

Thời Tiện Ngư cười mĩa hai tiếng: “Tôi đi lấy cho anh một que kem.”

Củ Cải nhếch miệng cười, trên mặt hiện ra thiếu niên tính trẻ con: “Tốt, cảm ơn Tiểu Ngư tỷ!”

(Hết chương này)

Chương 189. 2. Thế giới sa mạc (57)

Thời Tiệp Ngự cảm thấy không nên như vậy.....

Sinh sản là quyền cơ bản của con người, một người không xinh đẹp, không thông minh, không giàu có, chẳng lẽ không xứng có con của mình sao? Sinh mệnh vì sao phải phân ra cao thấp quý tiện?

Nhân loại sở dĩ chế định ra các loại quy tắc xã hội, không phải là vì bảo đảm những người không ưu tú như vậy cũng có thể sống hạnh phúc sao?

Nhưng mà.....

Dù sao cô sinh trưởng ở một thế giới tương đối công chính hòa bình, quan điểm của cô bởi vì ảnh hưởng nhận thức mà có tính hạn chế, khi tài nguyên thế giới thiếu thốn, năng lực sinh sản cũng biến thành vật khan hiếm, quan điểm của cô có lẽ sẽ tan rã sụp đổ.

Cho nên, Thời Tiệp Ngự cho dù không đồng ý với Củ Cải, cũng không thể xác định mình nhất định đúng.

Mẹ đỡ đầu và mẹ đẻ, rốt cuộc cái nào tốt hơn cho Lục Lê?

Sau khi lớn lên có khả năng sinh sản, có muốn đi làm mẹ mang thai hay không?

Thậm chí, yêu một cậu bé có gien không ưu tú, nên lựa chọn như thế nào?

Những vấn đề này, Thời Tiệp Ngự tất cả đều nghĩ mãi mà không rõ, nhưng trong lòng đã bắt đầu mơ hồ cảnh giác, đó

chính là không thể đương nhiên lấy quan điểm thế giới kia của mình, đi dạy Lục Lê ở thế giới này.

Thời Tiệp Ngự thở dài trong lòng: Làm cha mẹ, thật sự rất khó a.....

.....

Buổi chiều, Lục Lê từ viện nuôi con trở về, dọc theo đường đi sôi nổi, cao hứng bưng bưng.

Xem ra, cô bé đã hoàn toàn thích ứng hoàn cảnh nuôi con, cho dù tìm không thấy mẹ đẻ, về sau ở lại viện nuôi con sinh hoạt, hẳn là cũng sẽ không có vấn đề gì.

Thời Tiệp Ngự yên lặng tính toán thời gian, hai ngày nay thông báo tìm người cũng không có hồi âm nhiều lắm, nhưng phương thức liên lạc lưu lại là của Diệp Lưu Vân, cho nên còn phải chờ Diệp Lưu Vân trở về, mới có thể nghe được tin tức...

Lục Lê nhẹ nhàng kéo kéo tay Thời Tiệp Ngự.

Thời Tiệp Ngự rũ mắt nhìn cô bé, thấy cô bé cười híp mắt giờ quyền tranh vẽ mang theo bên người lên, mặt trên viết: Ngày mai viện nuôi con có hoạt động.

Thời Tiệp Ngự sững sờ, hỏi: “Hoạt động gì?”

Lục Lê nghiêng đầu suy nghĩ một chút, viết lên sổ: “Ca hát, đánh đàn, nhảy.....”

Có vài chữ không biết viết, Lục Lê dừng bút, khó xử nhíu mày.

Thời Tiệp Ngự cười cười: “Chắc là biểu diễn văn nghệ, Tiểu Lê có tiết mục không?”

Lục Lê nhếch miệng, lắc đầu, viết: Con sẽ không.

“Sau này học một chút là biết rồi, lần này không, chúng ta trước hết xem người khác biểu diễn đi.” Thời Tiệp Ngự nắm

tay cô bé, vui tươi hơn hờ nói: “Tiểu Lê chúng ta phải ăn mặc thật xinh đẹp, trở thành cô gái đáng yêu nhất hội trường.”

Lục Lê nghe xong liền cười.

Sau khi trở lại xe, Lục Lê theo thường lệ kiểm tra bồn hoa nhỏ cô bé trồng trong hộp sữa.

Hai hộp sữa đều phát triển rất khả quan, mầm xanh non nót có xu thế bùng nổ, có mấy cây lớn lên đặc biệt tốt, đã rút ra ba bốn phiến lá, cà chua, quýt, dưa hấu, lúc ấy đều trông một ít, cũng không biết mấy cây này là thực vật gì.

“Hôm nay không đi chợ, chờ ngày mai đi..... Ngày mai ta đi mua hai chậu hoa về.” Thời Tiện Ngư nhìn hai hộp cây xanh, cân nhắc nói: “Còn phải đào chút cát, cũng không biết cấy vào trong chậu, có thể nuôi sống được hay không.”

Lục Lê ở bên cạnh cô dùng sức gật đầu.

Thời Tiện Ngư bật cười, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Được rồi, Tiểu Lê dụng tâm chăm sóc như vậy, khẳng định nuôi sống được.”

Lục Lê nhếch miệng cười.

Thời Tiện Ngư trả hộp sữa lại cho cô bé, lại sờ sờ đầu cô bé, liền xoay người đi chuẩn bị cơm tối. Lục Lê rất ngoan, không cần phí tâm chăm sóc, lúc Thời Tiện Ngư nấu cơm, cô ngồi trước bàn ăn đọc truyện cổ tích, hoặc là vẽ tranh.

Hôm nay vẫn là thực phẩm đông lạnh, hai túi sủi cảo thịt bò chiên, phối hợp với cháo đậu xanh và dưa muối sợi, thức ăn quá rườm rà thì Thời Tiện Ngư không làm được, thực phẩm đông lạnh giúp cô tiết kiệm không ít phiền toái.

Chương 190. 2. Thế giới sa mạc (58)

Khi mặt trời sắp lặn, bên ngoài truyền đến tiếng xe cộ.

Thời Tiệp Ngư nhìn ra ngoài cửa sổ, là chiến xa của Diệp Lưu Vân lái về.

Lần này bọn họ đi ra ngoài thời gian có chút dài, mỗi người đều biến thành mặt xám mày tro, Diệp Lưu Vân xuống xe lúc, lưng hơi hơi cong lên, sắc mặt rất kém cỏi, không biết bị thương nơi nào.

Râu Quai Nón ngồi trong xe hô: “Lão đại, cô đừng cứng rắn, không thoải mái thì đi bệnh viện kiểm tra.”

Diệp Lưu Vân rất không kiên nhẫn: “Anh mau lái xe đi sửa, không cần để ý đến tôi.”

Râu Quai Nón vẫn lo lắng: “Vậy lát nữa tôi đến căn tin mua cơm cho cô?”

Diệp Lưu Vân hiển nhiên không có khẩu vị, ngay cả nói cũng không nói, chỉ khoát tay áo, liền trực tiếp đi vào trong phòng.

Râu Quai Nón đành phải lái xe đi.

Thời Tiệp Ngư có chút lo lắng, buông công việc trong tay xuống, xuống xe hỏi Diệp Lưu Vân: “Bị thương ở đâu?”

Diệp Lưu Vân mở cửa phòng, quay đầu lại nở nụ cười với cô, ngữ khí bất đắc dĩ: “Hắn là đau bụng kinh, gần đây kinh nguyệt không đúng chu kỳ, tôi nghỉ ngơi một lát là được rồi.”

Thời Tiệp Ngự giật mình, khó trách không muốn đi bệnh viện, thì ra là đau bụng kinh.

“Trên xe tôi có thuốc giảm đau, chờ tôi lấy cho cô một hộp.” Thời Tiệp Ngự nói: “Tôi có nấu cháo, cô có muốn ăn không? Ăn chút cháo nóng có lẽ sẽ thoải mái hơn.”

Diệp Lưu Vân có thể là đau dữ dội, không khách sáo với Thời Tiệp Ngự, gật đầu: “Được, cảm ơn.”

Tác phong làm việc bình thường của Diệp Lưu Vân không khác gì đàn ông, để tiện làm nhiệm vụ, ngay cả tóc cũng cắt ngắn, hiện tại đột nhiên tới một lần như vậy, Thời Tiệp Ngự mới đột nhiên ý thức được, Diệp Lưu Vân cũng giống như cô, mỗi tháng đều có vài ngày không tiện như vậy.

Cô từ trong hòm thuốc lấy hộp thuốc ra, lại múc một chén cháo, dẫn dò Lục Lê sau khi cơm nước xong không được chạy loạn, liền bung cháo xuống xe.

Cửa phòng Diệp Lưu Vân không khóa.

Mở cửa đi vào, cô liếc mắt một cái đã thấy Diệp Lưu Vân nằm trên sofa, trong lòng nhất thời cả kinh.

Thời Tiệp Ngự thấy đầu cô đầy mồ hôi lạnh, môi trắng bệch, không khỏi có chút hoảng hốt, “Trước kia cô đến kỳ kinh nguyệt cũng đau dữ dội như vậy sao?”

“Trước kia không đau như vậy...” Diệp Lưu Vân chậm rãi hít vào, tay đặt ở bụng: “Lần này cũng không biết chuyện gì xảy ra...”

Thời Tiệp Ngự vội vàng đặt chén cháo xuống, rót một ly nước, đưa ly nước và thuốc giảm đau qua: “Cô đau đến như vậy, tác dụng của thuốc giảm đau có hạn, tôi đưa cô đi bệnh viện?”

Diệp Lưu Vân thoáng đứng dậy, từ trong tay cô nhận được, một ngụm nuốt vào, sau đó trở về nằm lần nữa, thở hắt hắt nói: “Nếu vì loại tật xấu này đi bệnh viện, sẽ bị bọn họ cười chết.”

Thời Tiện Ngư chân chờ nhìn cô: “Vậy, vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ cứng rắn như vậy?”

Diệp Lưu Vân thở dài: “Không cần lo lắng, bệnh vặt mà thôi, tôi nằm một lát là được rồi.”

Tuy nói như vậy, nhưng trạng thái của cô nhìn qua quá tệ.

Thời Tiện Ngư không yên tâm để Diệp Lưu Vân lại một mình, chờ sau khi Diệp Lưu Vân ngủ trên sofa, cô quay về trong xe cầm thảm và gối đầu, nằm dưới đất nghỉ ngơi bên cạnh Diệp Lưu Vân, càng tiện chăm sóc.

Diệp Lưu Vân một mực đau, trong lúc miễn cưỡng ăn nửa chén cháo, đi hai lần WC, không có máu, chỉ là bụng vẫn mơ hồ đau, ngủ cũng ngủ không ngon.

Sau nửa đêm, Thời Tiện Ngư bị Diệp Lưu Vân đánh thức, dụi dụi mắt hỏi: “Là muốn uống nước sao?”

Diệp Lưu Vân sắc mặt tái nhợt nhìn cô, “Tiểu Ngư, cô có thể giúp tôi một chuyện không?”

Thời Tiện Ngư: “Cái gì?”

Diệp Lưu Vân cắn môi dưới, trầm mặc một lát rồi nói: “Tôi có thể, không phải đau bụng kinh.”

Ta muốn một mực cầu phiếu, cầu đến các người một giọt cũng không thừa...

(Hết chương này)

Chương 191. 2. Thế giới sa mạc (59)

Thời Tiệp Ngư vừa tỉnh, đầu còn có chút mơ hồ, nghe thấy cô nói như vậy, càng hồ đồ.

..... Không phải đau bụng kinh?

Trong phòng rất tối, Diệp Lưu Vân tựa vào sofa, vẻ mặt tối tăm không rõ trong ánh sáng mờ mờ, cô thấp giọng nói: “Thật ra... tôi đã hai tháng tôi không tới kỳ kinh nguyệt, tôi tưởng là kỳ kinh nguyệt không đều, vừa rồi bỗng nhiên nghĩ đến...”

Cô dừng lại, giọng nói có chút run rẩy: “Có phải tôi... mang thai không?”

Thời Tiệp Ngư mở to hai mắt, trong nháy mắt tỉnh ngủ.

“Mang thai?” Cô ngạc nhiên: “Nhưng không phải cô nói, chỉ có người mang thai mới có thể.....”

Diệp Lưu Vân cắn cắn môi, hai tay che bụng: “Nữ nhân vốn không có khả năng sinh sản, bỗng nhiên ở một ngày nào đó khôi phục khả năng sinh sản, có thể là bởi vì thức ăn sạch sẽ điều dưỡng tốt thân thể, cũng có thể là nguyên nhân gì khác, ai cũng nói không rõ...”

Thời Tiệp Ngư cũng có chút luống cuống: “Chúng ta đi bệnh viện làm kiểm tra?”

“Không được!” Diệp Lưu Vân không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Thời Tiện Ngư khẩn trương nhìn cô: “Đây cũng không phải là chuyện đùa! Nếu quả thật mang thai, bây giờ cô đau thành như vậy, nhất định là thai nhi xảy ra vấn đề!”

Diệp Lưu Vân hai tay bắt lấy tóc của mình, ảo não tới cực điểm: “Hơn nữa lần này ra nhiệm vụ, chúng tôi gặp một đám thổ lang sa mạc, lúc vây săn tôi đã ngã qua mấy lần, thai nhi này rất có thể không trọn vẹn, không khỏe mạnh, tôi không thể đem hẳn sinh ra!”

Cô luôn luôn kiên cường, cho dù bị Kinh Cức Mãng vây khốn cũng chưa từng lộ ra mềm yếu, hiện tại bởi vì một hài tử còn chưa phát dục thành hình, cảm thấy sợ hãi thật sâu, cô không dám tưởng tượng trong bụng mình đã thai nghén ra một sinh mệnh, càng không thể chấp nhận, sức khỏe của mình lại phải chịu ảnh hưởng của một vật nhỏ như vậy!

Mặc dù cô luôn luôn ra sức tôn sùng cuộc sống trong công viên ốc đảo, nhưng khi mình chân chính mang thai hài tử, cô không cảm giác được vui sướng chút nào! Chỉ có sợ hãi! Sợ hãi tương lai không thể không chế của mình!

Thời Tiện Ngư khuyên cô: “Nếu như không có bệnh viện điều trị, lỡ như đứa bé xảy ra chuyện thì sao?”

Diệp Lưu Vân ngẩng đầu, ánh mắt khẩn thiết nhìn cô: “Tiểu Ngư, cô không phải cư dân ốc đảo, tại bệnh viện không có hồ sơ ghi chép, tôi chỉ cần lấy danh nghĩa của cô bắt được thuốc phá thai, sau đó sẽ không có những phiền toái kia!”

Thời Tiện Ngư yên lặng.

Cô nhìn ánh mắt Diệp Lưu Vân, một lúc sau mới có thể mở miệng nói: “Cô..... Cô có muốn hay không, lại thận trọng suy nghĩ một chút?”

Diệp Lưu Vân vẻ mặt hoang mang: “Nhưng tôi làm sao giữ được đứa bé này... Một khi bị tra ra, cũng chỉ có thể tiến vào

công viên trở thành mẹ mang thai, không ngừng sinh... không ngừng sinh, cho đến khi không thể sinh, thân thể hoàn toàn bị vết sạch, đến lúc đó, mặc dù tôi muốn trở thành chiến sĩ lần nữa, cũng không có khả năng.”

Nói tới đây, cô nhìn thẳng về phía Thời Tiệp Ngư: “Tiểu Ngư, cô có biết một người phụ nữ muốn trở thành chiến sĩ, có bao nhiêu khó khăn không?”

Cô cắn môi dưới, hốc mắt phiem hồng, ngón tay gắt gao móc lấy tay vịn sô pha: “Chỉ cần cầm một lần huân chương vinh dự, tôi có thể tham gia tướng quân đề bạt, không thể bởi vậy thất bại trong gang tấc!”

Thời Tiệp Ngư thấp giọng hỏi: “Tôi nghe Củ Cải nói, có vài người sẽ tự mình nuôi con, không cần phải đến viện nuôi con.”

“Những người đó... hoặc là nhà ở ốc đảo cao tầng, hoặc là kinh doanh thủy điện tài nguyên, không lo ăn uống nên có thể nuôi dưỡng hài tử của mình, nhưng tôi như vậy, một khi không phải chiến sĩ, tôi lấy cái gì nuôi dưỡng hài tử?”

Chương 192. 2. Thế giới sa mạc (60)

Diệp Lưu Vân nhắm mắt lại, giọng nói đè nén: “Huống chi, nếu bị người đàn ông kia biết... hắn ta nhất định sẽ đưa tôi và đứa bé vào công viên.”

“Người đàn ông kia?” Mặt Thời Tiệp Ngư lộ vẻ nghi hoặc.

Diệp Lưu Vân chưa xót cười cười: “Cha đứa bé...”

Cô đau khổ cúi đầu, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười: “Trở trêu biết bao, tôi và hắn vốn đều là người không có khả năng sinh sản, đã chuẩn bị sẵn sàng dâng hiến cả đời mình cho chiến đội, ai ngờ lại mang thai con...”

Thời Tiệp Ngư không biết nên nói gì cho phải, suy nghĩ một chút, thử an ủi cô: “Có lẽ chúng ta đều nghĩ sai rồi, kỳ thật không có mang thai, chỉ là bụng cô có chút không thoải mái thôi?”

“Ở bệnh viện mua sản phẩm thử thai, cũng cần đăng ký thông tin, tôi không thể bị bọn họ phát hiện...” Diệp Lưu Vân ngẩng đầu nhìn Thời Tiệp Ngư, cầu khẩn nói: “Tiểu Ngư, van cầu cô... Tôi có bạn quen ở bệnh viện, nhưng tôi cần cô ra mặt thay tôi, tuyệt đối không thể để cho người khác biết tôi có thai.”

Thời Tiệp Ngư tâm tình rối rắm, suy nghĩ một chút rút cục gạt đầu: “Được rồi, nếu như cô đã nghĩ kỹ, vậy ta thay cô đi bệnh viện...”

.....

Ba giờ đêm, Diệp Lưu Vân dùng điện thoại nội bộ liên lạc với bệnh viện, lại gọi Râu Quai Nón dậy, bảo hắt lái xe đưa Thời Tiện Ngư đi bệnh viện.

Lúc Tiện Ngư rời khỏi nhà Diệp Lưu Vân, thỉnh thoảng nhìn thấy Lục Lê ghé vào ngoài cửa sổ nhà Diệp Lưu Vân, hoảng sợ.

“Tiểu Lê.” Cô thở phào nhẹ nhõm, đi tới ôm Lục Lê từ trên bậc cửa sổ xuống: “Sao không nói tiếng nào đã chạy ra? Ngủ không được sao?”

Lục Lê mặc váy ngủ đơn bạc, ban đêm nhiệt độ cơ thể có chút lạnh, Thời Tiện Ngư ôm cô bé trở về xe, vừa đỡ cô bé ngủ, vừa thay quần áo chuẩn bị đi bệnh viện.

Lục Lê nằm nghiêng trên giường, im lặng nhìn Thời Tiện Ngư, nhìn một hồi, dùng bút viết lên sổ vẽ: Dì Diệp vì sao không cần con của mình?

Động tác của Thời Tiện Ngư dừng lại, ngạc nhiên nhìn về phía cô bé, không nghĩ tới cuộc nói chuyện giữa mình và Diệp Lưu Vân ở trong phòng, lại bị Lục Lê nghe thấy.

Thời Tiện Ngư cân nhắc nói: “Bởi vì dì Diệp hiện tại là đội trưởng chiến đội, không lâu nữa có thể thăng cấp tướng quân, nếu sinh con, sẽ bỏ lỡ cơ hội thăng cấp, còn có thể mất việc.”

Lục Lê lại hỏi: Công việc quan trọng hơn trẻ con sao?

“Ách... cũng không thể nói như vậy, công việc và con cái, kỳ thật đều rất quan trọng.” Thời Tiện Ngư do dự giải thích: “Nếu như không có công việc, sẽ không có cách nuôi sống chính mình, ngay cả chính mình cũng nuôi không sống, làm sao nuôi con được?”

Lục Lê cau mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa có bất mãn, lại có nghi hoặc, cô bé viết: Viện nuôi con có đồ ăn miễn phí,

quần áo miễn phí, bút và sách giáo khoa miễn phí, chỉ cần dì Diệp vào viện nuôi con, dì và con của mình có thể sống tốt.

Câu rất dài, xen lẫn một ít lỗi chính tả, Thời Tiệp Ngư ngay cả đoán cũng lơ mơ hiểu.

Cô nói: “Nhưng dì Diệp không muốn đến viện nuôi con, dì ấy thích cuộc sống chiến đội hơn.

Lục Lê mím cái miệng nhỏ nhắn, không biết đang suy nghĩ gì.

“Mau ngủ đi, sáng mai còn phải tham gia buổi biểu diễn ở viện dưỡng lão nữa, ngoan lắm.” Thời Tiệp Ngư trấn an hai câu, tắt hết đèn trong xe, chỉ để lại một ngọn đèn đêm nhỏ, sau đó chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này, Lục Lê lại động bút: Con biết rồi.

Thời Tiệp Ngư hơi sững sốt.

Khuôn mặt non nớt của cô bé, dưới bóng đèn không hiểu sao hiện ra vài phần âm trầm, từng nét từng nét dùng sức viết: Cô, là, người, mẹ, xấu.

Chương 193. 2. Thế giới sa mạc (61)

Thời Tiện Ngư ngạc nhiên, bật thốt lên hỏi: “Tiểu Lê, sao con lại nghĩ như vậy?”

Lục Lê mím môi, như là có chút ủy khuất, quật cường viết: Dì ấy không cần con của mình, dì ấy chính là người mẹ xấu!

Thời Tiện Ngư há miệng, không biết nên nói cái gì cho phải, cô biết Lục Lê rất có thể là liên tưởng đến chuyện mình bị mẹ vứt bỏ.

Kỳ thật chuyện này cô có thể không cần quan tâm, dù sao tiểu hài tử cáu kỉnh, một trận quá khứ này sẽ tự mình quên mất, thế nhưng Thời Tiện Ngư nhìn Lục Lê vẻ mặt tức giận, lại cảm thấy không thể mặc kệ.

Dì Diệp không phải không cần con của mình, dì ấy chỉ hy vọng có thể ở một trạng thái tốt hơn, trong hoàn cảnh tốt hơn, nghênh đón con của mình.

Thời Tiện Ngư cố gắng giải thích, cho dù Lục Lê rất có thể không thể hiểu được: “Dì Diệp mỗi ngày cố gắng huấn luyện, tích cực làm nhiệm vụ, chính là vì xây dựng ốc đảo tốt hơn, đợi sau này không thiếu thức ăn và nước uống, mọi người sống trong một ốc đảo vô ưu vô lự, cũng có thể nuôi dưỡng con của mình tốt hơn.”

Lục Lê hỏi: Dì Diệp có thích con của mình không?

Thời Tiện Ngư gật đầu: “Dì Diệp đương nhiên thích con của mình, chỉ là dì ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng... chưa chuẩn bị sẵn sàng để trở thành mẹ.”

Lục Lê bất động, mím cái miệng nhỏ nhắn nằm ở trên giường, như là đang suy nghĩ thì Thời Tiệp Ngư nói.

Thời Tiệp Ngư đi tới, nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé: “..... Tiểu Lê, không phải mỗi người sinh ra đều là cha mẹ, trước khi dì Diệp trở thành mẹ, đầu tiên dì ấy là chính mình, dì ấy phải cam đoan mình sống tốt, mới có thể cam đoan con mình cũng sống tốt, nếu không quan tâm liên sinh con ra, vậy không gọi là yêu con, đó là không có trách nhiệm.”

Cô thở dài, lại nói: “Ta có thể chăm sóc con lâu như vậy, là bởi vì ta không có áp lực và gánh nặng sinh tồn, nếu có một ngày, ta trở nên hai bàn tay trắng, có thể cũng sẽ rơi vào đường cùng tiễn con đi, nhưng tiễn con đi, tuyệt đối không phải bởi vì ta không thích con, mà là hy vọng con sống tốt hơn, con hiểu không, Tiểu Lê?”

Lục Lê xoay người lại, ôm chặt bàn tay sờ tóc cô, gò má dán vào mu bàn tay, chỗ mắt ướt sưng.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy Tiểu Lê hẳn là có thể hiểu được.

Mẹ con lúc trước rời đi, nhất định cũng có lý do của bà.

Ngoài cửa vang lên tiếng còi xe, là Râu Quai Nón thúc giục.

Thời Tiệp Ngư không trì hoãn nữa, rút tay ra, lại sờ sờ đầu Lục Lê, xoay người vội vàng rời đi.

Râu Quai Nón không biết tình huống của Diệp Lưu Vân, chỉ cho là Thời Tiệp Ngư thân thể không thoải mái chỗ nào, sau khi đưa đến bệnh viện, Thời Tiệp Ngư nhìn thấy bằng hữu theo như lời Diệp Lưu Vân, đối phương là dược tề sư trong bệnh viện, cũng là nữ nhân, bình thường thường tương quan với nhau.

Diệp Lưu Vân tìm có lẽ Thời Tiệp Ngư có bệnh di truyền, không thể có con, dược sĩ kia cho cô cầm thử thai công cụ

cùng thuốc phá thai, dặn dò nói: “Nhanh thì nửa giờ, chậm thì hai ba giờ cũng là có, nếu như vẫn không xuống, nhớ kỹ lại đến bệnh viện tìm ta.”

Thời Tiện Ngư gật đầu.

Dược tề sư lại nói: “Hộp thuốc màu đỏ là sau khi xong việc uống, ăn liên tục bảy ngày, bảy ngày này tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi, ăn đồ ăn có dinh dưỡng, nên dưỡng thân thể một chút.”

Thừa dịp bóng đêm, Thời Tiện Ngư mang theo một túi thuốc trở về, sau nửa đêm vẫn trông coi Diệp Lưu Vân.

Có lẽ là trường kỳ huấn luyện, thể chất tương đối tốt nhưng rất nhanh rơi xuống, Diệp Lưu Vân không để cho Thời Tiện Ngư nhìn, sợ dọa cô, chính mình tìm một chỗ chôn.

“Dược tề sư nói tốt nhất nghỉ ngơi một tuần, thuốc kê cho cô cũng là lượng một tuần.” Thời Tiện Ngư nói.

Diệp Lưu Vân tựa vào giường chậm rãi lắc đầu: “Ta xin nghỉ được nhiều nhất ba ngày, thời gian lâu sẽ khiến người ta hoài nghi.”

Chương 194. 2. Thế giới sa mạc (62)

Sắc mặt của cô vẫn rất tái nhợt, nhưng vẻ mặt không còn thống khổ nữa.

Bên ngoài sắc trời dần sáng, Thời Tiệp Ngư đứng dậy nói: “Cô nghỉ ngơi cho tốt, chờ cô tỉnh tôi nấu cháo cho cô ăn.”

Diệp Lưu Vân hữu khí vô lực gật đầu, ngược mắt nhìn Thời Tiệp Ngư: “Cám ơn, cô đã cứu tôi hai lần.”

Thời Tiệp Ngư nhìn cô cười cười: “Tiệp tay mà thôi.”

.....

Ngày hôm sau, Thời Tiệp Ngư làm cháo táo đỏ và canh trứng gà, trước tiên cho Lục Lê ăn no, sau đó nhờ Củ Cải đưa cô bé đến viện nuôi con, còn cô thì ở lại chăm sóc Diệp Lưu Vân.

Thân thể Diệp Lưu Vân không có gì đáng ngại, chỉ là trạng thái tinh thần uể oải không phấn chấn, chuyện này đối với cô tạo thành thương tổn hoặc ảnh hưởng, tâm lý vượt xa sinh lý.

Thời Tiệp Ngư thấy tinh thần cô mất mát sa sút, về chuyện thông báo tìm người, cũng không tiện mở miệng thúc giục, chỉ có thể để qua một bên, hy vọng Diệp Lưu Vân có thể nhanh chóng khỏe lại.

Nhưng mà, Thời Tiệp Ngư có thể chờ, có người lại không thể chờ.

Đợi ở ký túc xá suốt hai ngày, Lâm Uyên ngồi không yên, tự mình đến tìm Thời Tiệp Ngư.

Thời Tiệp Ngư không khỏi cảm thấy một tia xấu hổ.

Chuyện tìm mẹ cho Lục Lê, dường như Lâm Uyên quan tâm hơn cô rất nhiều.

Diệp Lưu Vân nói: “Lúc trước tôi để lại phương thức liên lạc, nếu như có tin tức, theo lý thuyết hẳn là sẽ có người liên lạc tôi, hiện tại đã qua bốn năm ngày, vẫn không có tin tức, vậy cũng chỉ có hai loại khả năng.”

Cô khoa tay múa chân: “Thứ nhất, người muốn tìm, cũng không ở trong mấy ốc đảo mà chúng ta phát thông báo tìm người. Thứ hai, người này cố ý trốn tránh chúng ta.”

Thời Tiệp Ngư nghe được trong lòng trầm xuống, lẩm bẩm: “Tại sao phải trốn tránh... như vậy là cô ta không muốn cùng con gái của mình nhận nhau?”

Diệp Lưu Vân suy tư một lát, suy đoán: “Có lẽ cô ta có nỗi khổ bất đắc dĩ, ví dụ như... dựa vào một người đàn ông nào đó, mà người đàn ông này không thể chấp nhận cô ta có con gái?”

Lâm Uyên mất kiên nhẫn: “Không đợi nữa, tìm ra tất cả những người tên Dư Tĩnh, sau đó chúng ta lần lượt kiểm tra.”

Thời Tiệp Ngư nhìn về phía hắn, ngữ khí chần chờ: “Cái này không tốt...”

Chuyện mẹ con nhận nhau, nếu như không phải hai bên tình nguyện, sẽ không có ý nghĩa gì. Cứng rắn cưỡng cầu, ngược lại sẽ làm Lục Lê càng thêm tổn thương.

Lâm Uyên cau mày nói: “Tìm ra người trước, rốt cuộc có nhận con gái mình hay không, cũng phải tìm cô ấy đòi một lời giải thích.”

Diệp Lưu Vân có chút khó xử, “Ở Long Nham ốc đảo, ta có thể nhờ người quen làm một phần cư dân danh sách đi ra,

nhưng là cái khác ốc đảo, chỉ sợ cũng khó tìm.”

Lâm Uyên là phái hành động, lập tức nói: “Tìm từ ốc đảo Long Nham trước đã.”

“Cũng tốt.” Diệp Lưu Vân chậm rãi gật đầu: “Vô luận là nguyên nhân gì, cũng phải tìm ra người trước.”

Thời Tiện Ngư nhìn Lâm Uyên, lại nhìn Diệp Lưu Vân, cuối cùng đành gật đầu.

Ba người ở trong phòng thương lượng tìm người như thế nào, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng động cơ ô tô, bọn họ theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại phát hiện một chiếc xe dừng ở ngoài cửa sân, mẹ đỡ đầu mặc áo bào trắng dẫn Lục Lê xuống xe.

Thời Tiện Ngư sững sốt: “Sao về sớm vậy? Hôm nay không phải có hội diễn văn nghệ sao...”

“Tiểu Lê sao lại khóc?” Diệp Lưu Vân cũng ngăn người.

Thời Tiện Ngư vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, Lâm Uyên và Diệp Lưu Vân cũng đi theo.

Trong sân, Lục Lê đi theo bên cạnh mẹ đỡ đầu, co rúm lại đi tới, bím tóc buổi sáng bện cho cô bị tản ra một nửa, váy mới xinh đẹp cũng trở nên bẩn thỉu, trên cánh tay còn có vết xước móng tay.

Thời Tiện Ngư cả lòng thất lại, đi tới muốn ôm Lục Lê vào trong lòng, nhưng vừa vươn tay ra, đã bị Lục Lê đẩy ra!

Lục Lê khóc chạy vào xe, bóp một tiếng đóng cửa xe lại!

Thời Tiện Ngư sốt ruột vỗ cửa hai cái, hỏi mẹ đỡ đầu đi theo: “Cô, đây là chuyện gì xảy ra? Tiểu Lê ở viện nuôi con bị khi dễ sao?”

Chương 195. 2. Thế giới sa mạc (63)

Mẹ đỡ đầu nhìn cửa xe đóng chặt, trên mặt toát ra lo lắng: “Tiểu Lê quả thật đã xảy ra tranh chấp với bọn nhỏ trong viện nuôi con, hôm nay trong viện có hoạt động triển lãm tài nghệ, có một phân đoạn mô phỏng, mẹ của bọn nhỏ đều lên sân khấu triển lãm cổ vũ, Tiểu Lê cũng rất tích cực tham gia chương trình mô phỏng, nhưng bởi vì con bé mặc váy, cho nên bị các bạn nhỏ khác cười nhạo, hai bên liền đánh nhau.”

Thời Tiệp Ngưng nghi hoặc khó hiểu: “Bởi vì mặc váy mà bị cười nhạo? Trong viện không thể mặc váy sao?”

“Cũng không phải không thể mặc, sao có thể nói được...” Mẹ đỡ đầu lộ vẻ khó xử: “Có thể hơi, quá mức hoa mỹ.”

Thời Tiệp Ngưng vội giải thích: “Cô, váy là tôi chọn cho cô bé, bởi vì biết hôm nay trong viện có hoạt động, cho nên mới cố ý để cô bé mặc váy mới.”

Mẹ đỡ đầu bất đắc dĩ nhìn Thời Tiệp Ngưng, nhẹ nhàng thở dài: “Đúng vậy, cô không chỉ cho con bé mặc váy mới, còn đeo nơ bướm, dây chuyền trân châu và vòng tay nhỏ, tô son môi và son phấn, nhưng cô có biết ước mơ của Tiểu Lê là gì không?”

Thời Tiệp Ngưng giật mình nhìn mẹ đỡ đầu.

Mẹ đỡ đầu nói: “Chúng tôi từ nhỏ đã nuôi dưỡng ý thức của đứa trẻ về vấn đề này, cơ thể của người mẹ mang thai cần được chăm sóc rất cẩn thận, mỹ phẩm chủ yếu chứa độc tố,

người mẹ mang thai tuyệt đối không thể tiếp xúc, vòng cổ và vòng đeo tay những thứ này dễ dàng cạo em bé mới sinh, cũng tuyệt đối không được phép đeo. Tiểu Lê đã muốn làm mẹ mang thai, nhưng lại ăn mặc xinh đẹp mỗi ngày, cô để những đứa trẻ khác nhìn cô bé ấy như thế nào?”

Thời Tiệp Ngưng cảm thấy có chút khó chịu: “Cái từ này, có lẽ hơi nghiêm trọng không?”

Mẹ đỡ đầu ngượng ngùng cười cười: “Đương nhiên, cô bé thích ăn mặc là chuyện rất bình thường, chỉ là muốn không chế ở trình độ thích hợp, tôi cũng có trách nhiệm, không kịp thời tiến hành hướng dẫn và giáo dục con cái, vốn tôi lo lắng đến Tiểu Lê vừa mới vào viện nuôi con, nhiệm vụ hàng đầu là để cho con bé mau chóng thích ứng với hoàn cảnh, những phương diện khác có thể tạm thời bỏ qua, tôi xem nhẹ suy nghĩ của những đứa trẻ khác, dẫn đến hôm nay mâu thuẫn đột nhiên bùng nổ, tôi muốn xin lỗi cô.”

Tuy rằng thái độ của đối phương ôn hòa, cũng biểu đạt ý này, nhưng trong lòng ngực của Tiệp Ngưng lại giống như đốt một ngọn lửa, lại không phát tiết ra, chỉ có thể dùng sức đè nén ngọn lửa vô danh này, cắn răng chịu đựng.

Mẹ đỡ đầu nói: “Trong khoảng thời gian này chỉ sợ Lục Lê không thích hợp lại đến viện nuôi con học, trước hết để cho con bé điều chỉnh trạng thái, chúng tôi sẽ sắp xếp cho con bé đi một lớp khác. Cô yên tâm, viện nuôi con sẽ không từ bỏ bất kỳ đứa trẻ nào, mỗi một đứa trẻ, đều là hy vọng tương lai của ốc đảo.”

Thời Tiệp Ngưng cắn cắn môi dưới, hỏi: “Cô..... Tôi muốn hỏi một chút, hôm nay các học sinh khác, mặc quần áo như thế nào?”

Mẹ đỡ đầu trả lời: “Bởi vì có phân đoạn bắt chước, có đứa nhỏ bắt chước bác sĩ, mặc quần áo màu trắng, có đứa nhỏ bắt

chước chiến sĩ, trên người mang theo súng đồ chơi, cũng có đứa nhỏ bắt chước các loại thú biến dị trong sa mạc, bơi lên mặt các loại thuốc màu.”

Thời Tiện Ngư: “VẬY TIỂU LÊ.....”

“Con bé bắt chước chuột biến dị.” Mẹ đỡ đầu khó xử cười: “Nhưng bởi vì trang phục không thích hợp, cho nên... bị bọn nhỏ cười nhạo như ca kỹ trong hội sở.”

Mẹ đỡ đầu hơi dừng lại, lại nói với Thời Tiện Ngư: “Những đứa trẻ cười nhạo người khác, tôi đã phê bình chúng, nhưng nếu muốn hoàn toàn xoay chuyển suy nghĩ trong lòng bọn nhỏ, sau này Tiểu Lê cũng cần chú ý một chút.”

Thời Tiện Ngư gục đầu xuống, lửa giận vừa rồi bốc lên hấp hối dập tắt, giống như bị rút đi nhiên liệu, chỉ còn uể oải và tự trách.

Mẹ đỡ đầu đi rồi, Lục Lê vẫn không mở cửa xe.

Chương 196. 2. Thế giới sa mạc (64)

Diệp Lưu Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Tiệp Ngự, an ủi nói: “Viện nuôi con quả thật có phong khí này, cũng có nguyên nhân mẹ đỡ đầu cố ý dẫn dắt, tránh cho hài tử viện nuôi con không biết tiến thủ, lựa chọn nghề nghiệp tự cam đoạ lạc, mấy năm gần đây phong khí này càng ngày càng nghiêm trọng, cảm giác hơi quá mức, hơi ăn mặc một chút, sẽ bị tiêu hài tử khác xa lánh.”

“Tôi không biết sẽ như vậy...” Thờ Tiệp Ngự thấp giọng nói: “Tôi tưởng là hoạt động biểu diễn văn nghệ, cho nên cố ý trang điểm cho cô bé...”

Cô chỉ cần nghĩ đến Lục Lê bị những đứa trẻ kia châm chọc châm chọc, trong lòng liền đau đớn từng đợt.

Lục Lê không biết nói chuyện, đối mặt với những lời trào phúng kia, cô bé thậm chí cũng không thể đánh trả, chỉ có thể dưới cơn tức giận, quật cường đánh nhau với đối phương, nhưng cho dù đánh một trận, cũng không thay đổi được ánh mắt của những đứa trẻ kia đối với cô bé, trong lòng cô bé sẽ rất khó chịu a...

Lâm Uyên vỗ vỗ cửa xe, không nhận được phản hồi, nói với Thờ Tiệp Ngự: “Có thể tìm dụng cụ mở.”

Thờ Tiệp Ngự chậm rãi lắc đầu.

Diệp Lưu Vân cũng không tán thành mạnh mẽ mở ra, thờ dài nói: “Để cô bé khóc một lát đi.”

Lâm Uyên nhíu mày, im lặng nhìn chăm chú Thời Tiệp Ngư, hốc mắt cô hồng hồng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ.

Hắn đi qua, nhẹ nhàng ôm vai Thời Tiệp Ngư, để cô tựa vào trong ngực mình, không tiếng động vỗ vỗ lưng cô.

Kỳ thật vốn có thể nhìn được, nhưng hắn đột nhiên ôn nhu như vậy, nước mắt Thời Tiệp Ngư nhất thời không nhìn được, rơi xuống một viên - tiếp theo càng không thể vãn hồi, nước mắt giống như hạt châu đứt dây chảy xuống.

Cô ghen ngào nói: “Tôi nên hỏi rõ ràng trước.”

Lâm Uyên nói: “Cô không thể làm được 100 điểm.”

Diệp Lưu Vân cũng nói theo: “Đúng vậy, chính cô cũng vừa mới trưởng thành chưa được mấy năm, cô đã làm rất khá.”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư vẫn khó chịu muốn chết, bởi vì cô rõ ràng trước đây không lâu còn ở trong lòng nhắc nhở mình, không nên đem quy tắc trong thế giới của mình áp dụng lên người Lục Lê, nhưng trong nháy mắt cô liền quên sạch sẽ. Là cách làm đương nhiên của cô, khiến Lục Lê bị tổn thương.

Tất cả những thứ này cô vốn có thể tránh được!

Không biết có phải Lục Lê nghe thấy Thời Tiệp Ngư đang khóc nức nở hay không, cửa xe lách cách vang lên, bị Lục Lê mở ra -

Lục Lê đã thay váy hôm nay, cũng kéo dây buộc tóc và kẹp tóc trên đầu, đứng bên cửa xe, ánh mắt hồng hồng nhìn thì Thời Tiệp.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy bị tiểu hài tử nhìn thấy mình khóc, rất mất mặt, cô vội vàng lau nước mắt, từ trong lòng Lâm Uyên đi ra, sau đó đi tới trước mặt Lục Lê, trên mặt cố gắng nở nụ cười, nói: “Tiểu Lê chúng ta hôm nay thật sự là tốt

lắm, bị người khi dễ nên ra tay, cho mọi người biết Tiểu Lê cũng không phải dễ khi dễ.”

Lục Lê bấu môi, không rên một tiếng nhìn cô.

Thời Tiệp Ngư mấp má môi, đưa tay sờ sờ mái tóc tán loạn của Lục Lê, trong lòng rất khổ sở, “Nhưng mà... hôm nay chúng ta có thể thật sự làm sai, cho nên con đừng ghi hận những bạn học kia, được không?”

Cô cười mỉa, hít hít mũi: “Ta chưa từng làm mẹ, lần đầu tiên mà... Ta sẽ từ từ học.”

Lục Lê đâm đầu vào trong ngực Lúc Tiệp Ngư, khóc lớn lên.

Cô bé không phát ra âm thanh, chỉ có cái lưng nhỏ gầy run kịch liệt, Thời Tiệp Ngư cũng rơi lệ theo.

Diệp Lưu Vân vốn là một người rắn rỏi giống như tính cách, nhìn thấy hai người bọn họ khóc sụt sùi, cũng nhin không được mũi cay cay, gờ tay ấn ấn khóe mắt, cúi đầu nói: “Ai, khiến cho phiền tình như vậy, tôi cũng muốn khóc...”

Lâm Uyên nhíu mày nhìn các cô, hai hàng lông mày ngưng tụ vài phần sầu lo.

“Không thể tiếp tục như vậy.....” Hãn trầm giọng nói: “Lục Lê phải trở lại bên cạnh mẹ ruột.”

Trục giác nói cho hãn biết, lại để đứa nhỏ kia ở lại bên cạnh Thời Tiệp Ngư, sẽ rất nguy hiểm...

(Hết chương này)

Chương 197. 2. Thế giới sa mạc (65)

Sau khi khóc một hồi, Lục Lê càng thêm không muốn xa rời Thời Tiện Ngư.

Thời Tiện Ngư cũng nói được làm được, bắt đầu nghiêm túc thỉnh giáo Diệp Lưu Vân về các mặt của cuộc sống ốc đảo.

Diệp Lưu Vân mấy ngày nay vừa vặn xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi, vừa lúc dạy Tiện Ngư, cũng nhân tiện dạy Lục Lê, tỷ như ốc đảo nào người nhiều nhất, thú biến dị gì nguy hiểm nhất, trở thành chiến sĩ cần thỏa mãn điều kiện gì, tại sao lại xuất hiện loại chức nghiệp ca kỹ này, không thể làm mẹ mang thai thì các nữ nhân như thế nào sinh hoạt...

Ba người ở nhà, cùng với điều hòa không khí và nước ngọt, khoai tây chiên, trải qua ba ngày nghỉ nhàn nhã.

Trong lúc này, Hà phu nhân lại tới một lần.

Chỉ vì Hà Túc thất tình ở nhà mượn rượu tiêu sầu, Hà phu nhân liền buông xuống tất cả tôn nghiêm, đau khổ cầu xin Thời Tiện Ngư đi khuyên nhủ con trai của bà, sau khi bị Thời Tiện Ngư cự tuyệt lại chửi ầm lên, chỉ trích thì Thời Tiện Ngư thấy chết mà không cứu, sau đó bị người bảo vệ cộng đồng mạnh mẽ đuổi ra ngoài.

Sau khi Hà phu nhân bị đuổi đi, Lục Lê viết trên sách tranh: Bà ấy nhất định rất yêu con mình.

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ rất yêu, nhưng loại tình yêu này, Hà Túc nhất định không cần. Ta cảm thấy làm mẹ, nên dành cho con tình yêu thích hợp, yêu quá ít,

con sẽ thiếu ấm áp, yêu quá nhiều, con sẽ chỉ cảm thấy ngột thở.”

Cô nói xong, hướng Lục Lê dí dỏm nháy mắt, cười nói: “Ta cũng không biết mình nói có đúng hay không, Tiểu Lê lớn lên muốn làm mẹ, chúng ta có thể cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ.”

Lục Lê cũng cười nháy mắt với cô.

Ba ngày sau, kỳ nghỉ của Diệp Lưu Vân kết thúc.

Không biết cô làm như thế nào vận hành, ôm xuống một cái huấn luyện người mới công việc, kế tiếp ít nhất nửa tháng cũng không cần ra nhiệm vụ, chỉ cần mỗi ngày đi trong doanh địa thao luyện người mới.

Cứ như vậy, tuy rằng cũng là công việc, nhưng gánh nặng thân thể không nặng như vậy, Thời Tiệp Ngư sau khi biết, thay cô thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại cũng chỉ còn lại có vấn đề của Lục Lê chưa được giải quyết.

Viện nuôi con bên kia đề nghị Lục Lê chuyển sang lớp mới, trong lớp tất cả đều là tân sinh năm sáu tuổi từ lớp mầm non lên, nhưng Thời Tiệp Ngư cảm thấy Lục Lê tuy rằng lớn lên giống sáu tuổi, tuổi thực tế cùng với tâm trí, đều hẳn là từ tám tuổi trở lên, ở cùng một chỗ với hài tử tuổi quá nhỏ, luôn cảm giác có chút không thích hợp.

Nhưng viện nuôi con cũng không phải là nơi có thể cho người tùy ý chọn lựa, làm sao cùng viện trao đổi hiệp thương, Thời Tiệp Ngư còn đang rầu rĩ.

Cô đang rối rắm, bên Lâm Uyên bỗng nhiên có tin, nói đã tìm được Dư Tĩnh.

Tin tức tới có chút đột ngột, đến nỗi Thời Tiện Ngư nghe được, nửa ngày sau vẫn chưa phản ứng kịp.

Cô cơ hồ liền muốn quyết định đưa Lục Lê đi viện nuôi con, còn ở trong lòng nhiều lần khuyên mình nhập gia tùy tục, muốn cho Lục Lê tiếp nhận quy tắc ốc đảo, tiếp nhận viện nuôi con lý niệm, nhưng mà hiện tại — tìm được Dư Tĩnh.

Lâm Uyên nói: “Tôi tìm mấy người trùng tên trùng họ, người cuối cùng, xác định là ba năm trước từ ốc đảo Thanh Hà chuyển đến Long Nham, hơn nữa còn có một đứa con trai hơn ba tuổi, tình huống này cơ bản tương xứng với Trần Hào nói.”

Thời Tiện Ngư sững sờ hỏi: “Vậy cô ấy... sao trước đó cô ấy vẫn không xuất hiện? Cô ấy không thấy thông báo tìm người sao?”

“Dư Tĩnh nói cô ấy nhìn thấy, nhưng cô ấy cho rằng chỉ là người trùng tên, cho nên không để ý.” Lâm Uyên trả lời.

“Tại sao cô ấy chưa bao giờ đi tìm Tiểu Lê?” Thời Tiện Ngư lại hỏi.

Lâm Uyên nhíu mày, giải thích thay Dư Tĩnh: “Cô ấy nói, cô ấy nghĩ con gái đã chết.”

Thời Tiện Ngư càng thêm kinh ngạc: “Sao lại nghĩ như vậy...”

Chương 198. 2. Thế giới sa mạc (66)

“Cô ấy nói lúc đó Lục Lê bị bệnh rất nặng, đã không còn hô hấp, bản thân lại sốt ruột rời khỏi Thanh Hà, cho nên mang theo con trai đi trước, cô ấy còn hỏi, có phải chúng ta đã cứu con gái của bà ấy hay không.” Lâm Uyên nói: “Tóm lại, trước tiên đưa đứa bé qua cho cô ấy xem.”

Thời Tiện Ngư có chút do dự: “..... Bây giờ cô ấy nguyện ý đón con gái mình về, phải không?”

Lâm Uyên hơi gật đầu, tầm mắt dời về phía Lục Lê bên cạnh, trầm giọng nói: “Đêm nay đưa qua đi, mau chóng cho mẹ con họ đoàn tụ.”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một lát, cúi đầu nhìn Lục Lê, cẩn thận hỏi cô bé: “Tiểu Lê, con có nguyện ý đi gặp mẹ con không?”

Lục Lê nhìn Thời Tiện Ngư, lại nhìn Lâm Uyên, cuối cùng, gật đầu một cái.

Nhìn qua, cô bé cũng không bài xích đi gặp mẹ của mình.

Nghĩ đến cũng đúng, nguyện vọng của Tiểu Lê không phải là muốn tìm được mẹ sao?

Nhưng đột nhiên muốn chia tay, Thời Tiện Ngư luôn cảm thấy còn chưa chuẩn bị tốt, trong lòng khó chịu.

Cô đem quần áo Lục Lê mặc trong khoảng thời gian này bỏ vào trong cặp sách, còn có búp bê vải và đồ chơi Lục Lê thích, cốc nước hoạt hình, tập tranh, sổ, bút màu... Tất cả bỏ vào,

một quyển sách đóng gói không hết, liền thêm một va li hành lý, Lục Lê thích tết tóc, dây buộc tóc những thứ này cũng phải mang theo toàn bộ, gói dùng quen cũng mang theo đi, vạn nhất thay đổi hoàn cảnh mất ngủ thì sao?...

Thời Tiệp Ngư bận trước bận sau, so sánh với cô bé, Lục Lê bình tĩnh hơn nhiều, im lặng ghé vào trên bàn vẽ tranh.

Thời Tiệp Ngư thấy, trong lòng liền có chút muốn cười, mình như thế nào ngược lại so với Lục Lê còn khăn trương hơn?

Diệp Lưu Vân lái xe ra khỏi ga ra.

Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên đưa cô bé lên xe.

Diệp Lưu Vân nói đùa với Lục Lê: “Tiểu Lê về sau phải nhớ chúng ta nha~”

Lục Lê mím môi cười, cầm bút viết nguệch ngoạc trên bản vẽ: Con sẽ trở về thăm mọi người.

Thời Tiệp Ngư nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé, trong lòng chua xót nghĩ: Đứa nhỏ này còn không biết, sau khi trở về, sẽ khó gặp mặt.

Có lẽ là từ trong kính chiếu hậu nhìn ra lo lắng của Thời Tiệp Ngư, Diệp Lưu Vân vừa lái xe, vừa nói: “Khu dân cư kia là khu nhà của nhân viên cấp cao ốc đảo, người có thể vào ở không giàu thì quý, yên tâm đi, sau này Tiểu Lê sẽ sống rất tốt.”

Thời Tiệp Ngư chậm rãi gật đầu.

Kết quả kém cỏi nhất, cũng đơn giản là đôi phương không muốn nuôi nấng Lục Lê, sau đó đưa vào viện nuôi con.

Cho nên, các cô sẽ có một ngày chia tay.

Chỉ bất quá hiện tại bởi vì tìm được Dư Tĩnh, khiến cho ngày này đến sớm.....

.....

Diệp Lưu Vân dừng xe trước cửa một tòa biệt thự, xuống xe ấn chuông cửa.

Đợi một lát, từ trong phòng đi ra một nữ nhân, ngũ quan cùng Lục Lê có vài phần tương tự, hẳn là Dư Tĩnh.

Thời Tiệp Ngư âm thầm đánh giá nữ nhân này — cô có một đầu mềm mại tóc dài, mặc áo ngủ tơ lụa mỏng manh, làn da chưa từng trải qua phơi nắng trắng nõn nhẵn nhụi, có thể nhìn ra cô ấy đang sống an nhàn sung sướng.

Nếu điều kiện sinh hoạt hậu đãi, Lục Lê đi theo cô ấy hẳn là sẽ không kém.

Dư Tĩnh thấy bọn họ mang theo đứa nhỏ tới, ánh mắt cũng rơi vào trên người Lục Lê.

“Cảm ơn mọi người đã giúp tôi mang đứa bé đến.” Dư Tĩnh mở cửa sân, lễ phép cười với bọn họ: “Vào ngồi đi.”

Thời Tiệp Ngư cúi đầu nhìn Lục Lê, yên lặng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bé, cùng đi vào.....

Trong biệt thự ngoại trừ Dư Tĩnh, còn có một cậu bé, ngồi trên sàn nhà trơn bóng xếp gỗ, chung quanh phòng khách có thể thấy được đồ chơi của đứa nhỏ, trên tường treo ảnh gia đình một nhà ba người.

Kỳ thật, trong tay Thời Tiệp Ngư cũng có một tấm ảnh gia đình, là lấy từ trong căn hộ cũ của Lục Lê.

Chẳng qua, tấm ảnh gia đình kia đã sớm cũ kỹ ố vàng, mặt người mơ hồ không rõ, mà tấm trước mắt này, cũng là mới tinh, rõ ràng, trên mỗi khuôn mặt đều tràn đầy khuôn mặt tươi cười.

(Hết chương này)

Chương 199. 2. Thế giới sa mạc (67)

Ngồi đi, tôi rót nước cho hai người.

Dư Tĩnh bung bình nước trên bàn lên, hào phóng rót cho mỗi người một ly nước.

“Tôi và ba của Lục Lê, vốn sống ở ốc đảo Thanh Hà, ốc đảo đó rất nhỏ, ở chưa được mấy năm thì ốc đảo bắt đầu khô cạn, ba của Lục Lê cũng hy sinh trong một nhiệm vụ, sau đó được bạn bè giới thiệu, tôi quen biết chồng hiện tại, anh ấy làm kiến trúc, phụ trách công tác xây dựng cơ sở ốc đảo Long Nham, tôi liền theo anh ấy chuyển đến đây.”

Dư Tĩnh hơi hột vài câu, giải thích rõ ràng tiền căn hậu quả, nói với bọn họ: “Lúc ấy chồng tôi có nhiệm vụ trên người, đi Long Nham trước, tôi hẹn với anh ấy sau đó đi Long Nham, nhưng không ngờ Lục Lê bỗng nhiên ngã bệnh, liền trì hoãn vài ngày..... Khoảng thời gian đó nội thành rất loạn, tìm không thấy bác sĩ, cũng không có thuốc chữa, tôi tro mắt nhìn Lục Lê hết hơi, sau đó, tôi đành phải mang em trai Lục Lê đi.”

Dư Tĩnh nhìn về phía Lục Lê ngồi bên cạnh Thời Tiện Ngư, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Không nghĩ tới đứa nhỏ này mạng lớn, có thể sống sót..... Cảm ơn các người đã cứu nó, đoạn đường này tới Long Nham rất vất vả.”

Thời Tiện Ngư khách khí cười cười: “Không có, Tiểu Lê rất ngoan rất hiểu chuyện, không gây thêm phiền toái cho chúng tôi.”

Nói xong, cô lấy vali và cặp sách ra, nói với Dư Tĩnh: “Đây là quần áo và đồ dùng hàng ngày mà Tiểu Lê thường mặc, còn có một ít truyện cổ tích và văn phòng phẩm gì đó.”

Dư Tĩnh thản nhiên nhìn lướt qua: “Cảm ơn.”

Thời Tiệp Ngư há miệng, có chút không biết nên nói cái gì, thái độ của đối phương lạnh lùng hơn nhiều so với dự tính của cô, tuy rằng cô cũng không trông cậy đối phương có thể mang ơn, nhưng... nói thế nào cho phải, dù sao cũng đưa con gái ruột về, Dư Tĩnh dường như không kích động chút nào.

Có lẽ, tính cách của cô ấy chính là như vậy? Không giỏi ăn nói?

Ngồi trên sofa một lúc, tựa hồ cũng nên cáo từ, Thời Tiệp Ngư lại thấy không yên lòng, trong lòng mơ hồ bất an.

Dư Tĩnh ôm lấy đứa con trai bên cạnh, nói với bọn họ: “Ngại quá, tôi muốn dỗ đứa nhỏ ngủ, trong nhà bình thường chỉ có một mình tôi chăm sóc đứa nhỏ, hiện tại Tiểu Lê đã trở lại, có thêm một đứa nhỏ, chuyện phải làm cũng nhiều, tôi sẽ không lưu các người nhiều.”

Diệp Lưu Vân đứng lên, đưa giấy chứng nhận cho Dư Tĩnh: “Nếu có phiền toái gì, có thể liên lạc với tôi, chỉ cần trong phạm vi năng lực, chúng tôi sẽ cố gắng hỗ trợ.”

Dư Tĩnh gật đầu, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Cảm ơn mọi người.”

Thời Tiệp Ngư mím môi, nhin không được dặn dò: “Bên viện nuôi con, chúng tôi đã liên lạc qua, Tiểu Lê lúc nào cũng có thể trở về lớp, nếu như cô bận rộn, cũng có thể đưa cô ấy đến viện nuôi con, sau đó chúng tôi ở khu chiến đội, cô lúc nào cũng có thể tới tìm chúng tôi, Tiểu Lê biết địa chỉ.”

Dư Tĩnh khách khí nói một tiếng “Cám ơn”, vẻ mặt không thấy động dung, nhìn qua hắn là không có dự định đi tìm bọn

họ.

Thời Tiện Ngư lại nhìn về phía Lục Lê.

Tiểu cô nương nhu thuận ngồi ở trên sô pha, còn đang cười với cô, cũng không có bởi vì thay đổi hoàn cảnh mà hiện ra bất kỳ không ổn nào.

Người ta mới là hai mẹ con, rốt cuộc cô đang lo lắng cái gì vậy?

Thời Tiện Ngư thở dài trong lòng, đứng dậy cùng Diệp Lưu Vân, Lâm Uyên rời khỏi nhà Dư Tĩnh.

.....

Diệp Lưu Vân khởi động xe trở về chiến đội cộng đồng, một đường lên xe bên trong hết sức yên lặng, ai cũng không nói gì.

Hơn nửa ngày, Thời Tiện Ngư nhìn không được thấp giọng nói: “Mẹ Tiểu Lê..... không giống như trong tưởng tượng của tôi.”

Diệp Lưu Vân đang lái xe gật đầu: “Ừ... khác với tưởng tượng của tôi, hình như rất lạnh lùng.”

Lâm Uyên mở miệng nói: “Kế hoạch ban đầu của tôi, nếu mẹ Lục Lê không thể nuôi nấng cô bé , hoặc không muốn nuôi nấng cô bé, như vậy có thể nói rõ ngọn nguồn, sau đó chúng ta đưa Lục Lê đến viện nuôi con, nhưng sau khi tiếp xúc, đối phương tỏ vẻ nguyện ý nuôi nấng, hơn nữa thúc giục tôi mau chóng đưa con gái về.”

Chương 200. 2. Thế giới sa mạc (68)

Diệp Lưu Vân không khỏi nói thầm: “Nếu thúc giục chúng ta, đã nói lên là cô ấy để ý Lục Lê, nhưng vì sao nhìn thấy Lục Lê, không nhìn ra cô ấy có bao nhiêu vui vẻ a?”

Thời Tiệp Ngư khẽ nhíu mày, thấp giọng nói, “Lúc cô ấy nhìn thấy Lục Lê, tôi hoàn toàn không cảm giác được cô ấy có cảm xúc vui vẻ, vui vẻ, hưng phấn, thật sự rất lạnh lùng.”

Lâm Uyên liếc nhìn cô một cái: “Đừng nghĩ nữa, dù thế nào, cô ấy cũng là mẹ của Lục Lê.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, chậm rãi gật đầu một cái.

Đúng vậy, mặc kệ Dư Tĩnh là người như thế nào, nhưng là mẹ của Lục Lê, Lục Lê hẳn là sống cùng mẹ của mình, mà những người ngoài như bọn họ, không có quyền nhúng tay vào.

Nhiệm vụ của thế giới này, cứ như vậy hoàn thành, Thời Tiệp Ngư lại không có chút cảm giác thành tựu nào khi hoàn thành nhiệm vụ.

Cảm giác buồn bã mất mát quanh quẩn trong lòng, loáng thoáng, cảm thấy sự tình không nên kết thúc như thế.

“Tôi muốn vài ngày sau, đi thăm Lục Lê.” Thời Tiệp Ngư ở trên xe nói với hai người, “Tuy rằng đã đưa cô bé về, nhưng trong lòng vẫn không yên, đợi thêm vài ngày nữa, chúng ta đi thăm Lục Lê đi?”

Diệp Lưu Vân nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, vậy mấy ngày nữa đi xem đi, kỳ thật tôi cũng có chút không yên, luôn cảm thấy chỗ nào là lạ.”

Lâm Uyên trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tòa biệt thự dần dần đi xa kia, chỉ có đèn lâu một sáng, dưới màn đêm bao phủ yên tĩnh không tiếng động.

Vừa không có nước mắt xa cách lâu ngày gặp lại, cũng không có tiếng cười vui vẻ đoàn tụ của người nhà.

.....

Sau khi trở lại trong xe, cảm xúc của Thời Tiệp Ngư sa sút.

Bình thường buổi tối cô sẽ cùng Lục Lê đọc truyện cổ tích, chơi trò ghép hình, hiện tại Lục Lê không có ở đây, có vẻ trong xe trống rỗng, đặc biệt yên tĩnh.

Cũng không biết Lục Lê hiện tại đang làm cái gì.

Cô ngồi trên ghế sofa trong chốc lát, ánh mắt dừng ở trên bàn bếp bày hai chậu hoa nhỏ - trong đất trộn cát, thực vật lớn lên tựa hồ không nhanh như vậy, nhưng cũng khỏe mạnh sống sót.

Hôm nay bận rộn thu dọn hành lý, ngược lại quên mất hai chậu thực vật này, ngày mai phải nhớ mang qua cho Lục Lê. Lục Lê thích nhất là hai chậu đồ vật nhỏ này.

Chỗ ở của Dư Tĩnh thoát nhìn không tệ, nước tưới hoa cũng không tính là gánh nặng gì, có điều hôm nay đi không đúng lúc, không nhìn thấy chồng của Dư Tĩnh, cũng không biết đối phương là người như thế nào, có thể đối xử tốt với Lục Lê hay không... Nếu Lục Lê và em trai phát sinh mâu thuẫn thì làm sao bây giờ?... Không đâu, cậu bé kia mới ba tuổi, tính cách Lục Lê lại ngoan như vậy, sẽ không có mâu thuẫn...

Đầu óc Thời Tiệp Ngự loạn thất bát tao, cô cảm thấy mình vẫn nên mau chóng ngủ thì tốt hơn, nếu không thật sự sẽ bị những ý niệm hỗn độn này tra tấn chết.

Nằm lên giường, đặt thẳng gối, dưới gối lộ ra một góc giấy.

Cô cầm lấy gối, phát hiện phía dưới có một bức tranh.

Là bức “Gia viên của tôi” mà Lục Lê vẽ, lần trước nhìn thấy, chỉ là vẽ nguệch ngoạc đơn giản, hiện tại hình ảnh phong phú hơn rất nhiều, không chỉ vẽ xe RV, thằn lằn hoa lớn và hoa cỏ cây cối, còn vẽ thêm hai tiểu nhân.

Thời Tiệp Ngự suy nghĩ một chút, hai người nhỏ hơn hẳn là Diệp Lưu Vân và Lâm Uyên.

Tâm tính tiểu hài tử đơn thuần nói trắng ra như thế, ai đối tốt với cô bé, cô bé liền ở trong “Gia viên” vẽ lên người đó.

Thời Tiệp Ngự không khỏi muốn cười.

Thế nhưng, cô cười cười, lại lâm vào nghi hoặc: Vì sao Lục Lê, cho tới bây giờ chưa từng vẽ Dư Tĩnh?

(Hết chương này)

Chương 201. 2. Thế giới sa mạc (69)

Thời Tiện Ngư rút cuộc không yên lòng, quyết định đi xem lại, chẳng qua hiện tại thời gian đã khuya, lại đi thăm hỏi thật sự không thích hợp, cô thầm lặng lẽ liếc mắt một cái.

RV vừa khởi động, liền đánh thức trong phòng Diệp Lưu Vân, cô khoác quần áo đi ra, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Ngư, cô muốn đi đâu?”

Sắc mặt Thời Tiện Ngư thẹn thùng. Vào giữa đêm, tiếng động cơ thật sự quá rõ ràng.

“Tôi muốn qua bên kia xem Lục Lê...” Cô ngượng ngùng sờ sờ mặt mình, giọng càng nhỏ: “Tôi chỉ xem thôi, không làm gì...”

Diệp Lưu Vân nghĩ nghĩ, đoán chừng chính mình khuyên không được Thời Tiện Ngư, đơn giản nói: “Vậy cô chờ tôi một chút, tôi cùng đi với cô, nếu không quá nửa đêm bị tuần tra binh nhìn thấy, sẽ nháo hiều lắm.”

Thời Tiện Ngư rất băn khoăn: “Không nên a, ảnh hưởng đến cô nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì, kỳ thật tôi cũng có chút không yên lòng.” Diệp Lưu Vân khoát khoát tay, vội vàng trở về phòng thay quần áo, sau đó lên xe RV.

.....

Sau nửa đêm, mỗi con đường đều im ắng, đèn đường bằng năng lượng mặt trời chiếu trên mặt đường màu xám trắng, bốn

phía nội thành hoàn toàn yên tĩnh.

Bên ngoài khu dân cư Dư Tĩnh ở có chốt cửa, thẻ chứng minh của Diệp Lưu Vân có thể trực tiếp quẹt, cô nhảy xuống xe, đang chuẩn bị quẹt thẻ mở cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Uyên từ bên trong đi ra.

“Sao anh lại ở đây?” Diệp Lưu Vân trừng to mắt: “Anh cũng đến nhà Dư Tĩnh?”

Lâm Uyên cũng hơi bất ngờ, nhướn mày hỏi: “Hai người tới làm gì?”

“Tiểu Ngư lo lắng, tôi đưa cô ấy qua đây xem.” Diệp Lưu Vân nói.

Lâm Uyên không khách khí mở cửa xe, nói: “Không cần đi, trong nhà Dư Tĩnh không có ai.”

“Không ai?” Lúc lái xe Tiệp Ngư quay đầu hỏi: “Sao lại không có ai?”

“Không biết.” Lâm Uyên nói: “Dư Tĩnh và Lục Lê đều không có ở đây, cậu bé kia cũng không có, tôi trèo tường vào xem, ga ra cũng trống không, chắc là lái xe ra ngoài.”

Diệp Lưu Vân nhất thời nhú mày: “Kỹ sư làm công tác xây dựng cơ sở thường xuyên qua đêm ở công trường, buổi tối không về nhà, nhưng đêm hôm khuya khoắt, Dư Tĩnh sẽ lái xe đi đâu?”

Thời Tiệp Ngư mím môi, thấp giọng nói: “Người không ở nhà thì không có cách, chỉ có thể ngày mai lại đến hỏi một chút là chuyện gì xảy ra.”

Cô nắm tay lái rẽ quay đầu, trong lòng đã bắt đầu hốt hoảng, nhưng không có cách, cô căn bản không biết đi nơi nào tìm Lục Lê.

Lúc này, góc đường có một chùm ánh sáng lung lay về phía này, Thời Tiệp Ngư sững sốt, theo bản năng đạp thắng xe.

“Tiệp Ngư, dừng xe lại đã.” Diệp Lưu Vân vội nói: “Là người của đội tuần tra.”

Diệp Lưu Vân mở cửa sổ xe, hướng ánh sáng vẫy tay: “Chúng tôi là chiến đội 017.”

Ánh sáng biến mất, hai người đàn ông mặc đồng phục cưỡi xe máy tới, ánh sáng vừa rồi là đèn pha xe của bọn họ.

Chiến sĩ ở ốc đảo bên trong địa vị rất cao, hai người này kiểm tra giấy chứng nhận của Diệp Lưu Vân, liền lập tức cho bọn họ đi qua, không có thăm vấn quá nhiều.

Diệp Lưu Vân cầm lại giấy chứng nhận của mình, trong lòng khẽ động, gọi hai người lính tuần tra lại: “Tôi nay các người còn gặp qua xe khác sao?”

Lính tuần tra nói: “Có một chiếc, mới từ đây đi ra.”

“Chúng tôi lái xe tới chính là muốn tìm cô ấy.” Diệp Lưu Vân giả bộ quen thuộc hỏi: “Các người biết cô lái xe đi đâu không?”

Lính tuần tra: “Ra khỏi thành phố, nói muốn ném rác.”

Diệp Lưu Vân: “Cái gì? Ném rác?”

Lính tuần tra: “Đúng vậy, chúng tôi cũng cảm thấy kỳ quái, cô ấy nói là rác rưởi chiếm chỗ, không kịp ném đi, chờ chồng về sẽ nổi giận.”

Diệp Lưu Vân nghe xong, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên trong xe.

Sắc mặt Thời Tiệp Ngư, từ lúc lính tuần tra nói ra “Ném rác” đã trắng bệch.

Cô không không chế được sinh ra một ít liên tưởng tội ác, đồng thời lại cảm thấy khó có thể tin, vô luận là cô cũng được, Diệp Lưu Vân cũng được, các cô lặp đi lặp lại không chỉ một lần hướng Dư Tĩnh biểu thị, nếu như không muốn nuôi Lục Lê, có thể đưa đến viện nuôi con! Thậm chí cũng có thể trả lại!

Chương 202. 2. Thế giới sa mạc (70)

Tại sao phải vứt đi?!

Ban đêm ném xuống hoang mạc bên ngoài ốc đảo, Lục Lê còn có thể có đường sống sao?

Thời Tiệp Ngự nắm chặt tay lái, huyết Thái Dương nhảy thành thạch, trái tim như đang đánh trống.

Lâm Uyên nói: “Có lẽ thật sự chỉ là ném rác.”

Diệp Lưu Vân thấy sắc mặt Tiệp Ngự tái nhợt, cũng nhanh chóng an ủi cô: “Đúng vậy, không nhất định là như chúng ta nghĩ, có chút rác rưởi cần trả phí thu hồi kék xù, quả thật cần ném ra ngoài thành, để đứa nhỏ ở nhà không yên lòng, mang theo cùng ra khỏi thành cũng được.”

Nhưng mà, nếu Dư Tĩnh có thể ở biệt thự, sẽ ngay cả một chút phí rác rưởi cũng không trả nổi sao?

Ban đêm hoang mạc có bao nhiêu nguy hiểm mọi người đều biết, cô lại thà rằng mạo hiểm cũng muốn mang theo hài tử cùng nhau ra khỏi thành?

Thời Tiệp Ngự cắn chặt môi dưới, cố gắng làm cho mình trấn định lại.

Diệp Lưu Vân nói: “Ban ngày nhiệt độ không khí cao, ban đêm đại bộ phận thú biến dị sẽ ra ngoài kiếm ăn, cách ốc đảo càng xa lại càng nguy hiểm, Dư Tĩnh hẳn là không có gan chạy quá xa, chúng ta hiện tại ra khỏi thành, nói không chừng có thể đuổi kịp cô ấy.”

Thời Tiệp Ngư hít thở thật sâu, lại khởi động xe, hướng ra khỏi thành bắt đầu xuất phát.

Vô luận ra khỏi thành hay vào thành, đều cần đi qua hai đạo môn cấm, có Diệp Lưu Vân cùng đi, bọn họ một đường thông suốt không trở ngại.

Sau khi ra khỏi thành, Thời Tiệp Ngư dựa theo đề nghị của Diệp Lưu Vân, trước tiên chạy một vòng quanh ốc đảo, sau đó chậm rãi mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Mặc dù là ban đêm, nhưng không có các loại kiến trúc cùng đèn đường ánh sáng quá nhiều, tầm nhìn ngược lại trở nên càng thêm rõ ràng, tại mệnh môn vô bờ trong hoang mạc, bọn họ xa xa liền nhìn thấy bóng xe phía trước.

“Là cô ấy, không sai!” Diệp Lưu Vân nheo mắt lại: “Nhanh, theo sau!”

Xe Dư Tĩnh dừng ở ven đường, nắp xe phía sau mở ra, cô từ bên trong kéo ra một túi rác màu đen rất lớn, đang cố sức kéo ra xa, sau đó nghe thấy xa xa truyền đến tiếng xe, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt hơi chấn động.

Dư Tĩnh cứng đờ đứng tại chỗ, ánh mắt cảnh giác nhìn bọn họ tới gần.

Diệp Lưu Vân động tác lưu loát nhảy xuống xe, không trực tiếp trở mặt, giả cười lên tiếng chào hỏi: “Thật trùng hợp a, đã trễ thế này còn có thể gặp được, cần hỗ trợ sao?”

Dư Tĩnh cười lạnh: “Diệp đội trưởng thật sự rảnh rồi a, tôi ra ngoài ném rác, hẳn là không đến phiên các người đi quản?”

Lâm Uyên không nói nhiều như vậy, nhíu mày hỏi cô: “Trong túi đựng cái gì?”

“Là rác rưởi.” Dư Tĩnh cầm miệng túi, lạnh lùng nhìn bọn họ: “Chồng tôi không thích trong nhà quá lộn xộn, cho nên tôi

ra ngoài xử lý rác rưởi một chút, để tránh sau khi anh ấy về nhà tức giận.”

Thời Tiệp Ngư cũng mở cửa xe đi xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn túi rác màu đen trong tay cô, trái tim treo cao, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại.

Lâm Uyên nói: “Mở túi ra.”

“Hiện tại chiến đội không chỉ phụ trách bắt giữ thú biến dị, còn muốn giúp cư dân ốc đảo ném rác sao?”

Diệp Lưu Vân đến gần vài bước: “Dư Tĩnh, cô hẳn là hiểu được chúng tôi là có ý gì, không muốn chúng tôi động thủ, người tốt nhất hãy chính mình đem túi mở ra.”

Dư Tĩnh cắn cắn môi dưới, giằng co một lát, cô đột nhiên cười, nói: “Được, tôi mở ra, nhưng mà túi hơi thắt chặt, tôi phải dùng dao cắt.”

Không hề báo trước, cô từ trong túi áo lấy ra một con dao găm.

Diệp Lưu Vân và Lâm Uyên lộ vẻ kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Dư Tĩnh nắm chặt dao găm, hung hăng đâm xuống đồng rác!

(Hết chương này)

Chương 203. 2. Thế giới sa mạc (71)

Dư Tĩnh!!!

Diệp Lưu Vân nhào tới, đoạt lấy cổ tay cô khi cô đâm dao thứ hai!

Lâm Uyên xông lên đoạt lấy túi rác, dùng sức xé ra, lộ ra Lục Lê máu chảy đầm đìa trong túi.

Thời Tiện Ngư khó có thể tin nhìn một màn này, trái tim phảng phất ngừng đập, cô run rẩy che miệng mình, đại não đã trống rỗng.

Mấy giờ trước, cô thay cho Lục Lê một chiếc váy mới sạch sẽ, buộc bím tóc xinh đẹp, hoàn hảo không tổn hao gì đưa đến nhà Dư Tĩnh, hiện tại, Lục Lê người đầy máu nằm ở trước mắt cô...

Đến tột cùng cô đã làm sai cái gì..... Lục Lê, đến tột cùng đã làm sai cái gì, phải chịu trừng phạt như vậy?!

Dư Tĩnh bị Diệp Lưu Vân ngăn chặn, không cam lòng giãy dụa: “Nó là con gái của tôi, tôi muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế đó!”

Diệp Lưu Vân quát: “Tất cả cư dân vị thành niên đều là tương lai của ốc đảo! Căn cứ vào pháp luật ốc đảo, thương tổn cư dân vị thành niên cao nhất có thể phán tử hình!”

Dư Tĩnh ngơ ngẩn, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, “Các người có chứng cứ sao? Là chính nó nghịch ngợm, từ

trên cầu thang ngã xuống, chính mình ngã chết! Không liên quan đến ta! Đừng nghĩ lấy pháp luật ốc đảo đến hù dọa ta!”

Lâm Uyên xé rách túi, ngón tay đè cổ động mạch Lục Lê lại, ngẩng đầu nhìn Thời Tiệp Ngư: “Còn sống!”

Ánh mắt Thời Tiệp Ngư phút chốc mở to, vội vàng chạy tới, quỳ trên mặt đất nghe tim Lục Lê đập —

Cô nghe thấy tiếng đập yếu ớt, máu đang lưu động, thân thể cũng ấm áp.

Lục Lê còn sống!

Thật sự còn sống!

Có lẽ là nhìn ra vẻ vui sướng trên mặt Thời Tiệp Ngư, Dư Tĩnh sửng sốt, không cách nào tiếp nhận thì thào tự nói: “Gạt người đi... Nó rõ ràng hết thở rồi, rõ ràng đã chết rồi...”

Diệp Lưu Vân nghe thấy, không thể nhịn được nữa quát: “Cô cứ như vậy ngóng trông nữ nhi của mình chết?!”

Ánh mắt Dư Tĩnh dần dần điên cuồng: “Các người nhất định đang gạt tôi, các người hợp tác lại gạt tôi đúng không?”

Lúc này, Lục Lê trên mặt đất chậm rãi mở mắt, cô nhìn Thời Tiệp Ngư, suy yếu, khẽ mỉm cười.

Thời Tiệp Ngư nhất thời chua xót đến không thể kìm chế, nước mắt chảy xuống.

Dư Tĩnh lại bị nụ cười của Lục Lê hoàn toàn đánh tan! Ánh mắt của cô tràn đầy tơ máu, cuồng loạn thét chói tai: “Vì sao?! Vì sao người lại sống lại?! Người vì sao không đi chết! Người là quái vật! Ma quỷ! Người đi chết đi!!!”

Không ai để ý tới Dư Tĩnh, chỉ coi cô ấy đã điên rồi, dù sao có thể đối xử với con gái ruột như vậy, cũng chỉ có người điên mới làm được.

Thời Tiệm Ngự lau nước mắt, nói với Lâm Uyên: “Chúng ta mau đưa Tiểu Lê đến bệnh viện đi.”

Diệp Lưu Vân cũng khẩn trương nói: “Khoan đã, không biết chỗ nào bị gãy xương.”

Lâm Uyên gạt đầu, cởi áo khoác ra, cẩn thận bọc Lục Lê trên người, trên người cô bé có rất nhiều máu, nhất thời không nhìn ra vết thương ở nơi nào.

Dư Tĩnh thấy bọn họ thật muốn cứu Lục Lê, càng thêm mất khống chế, xông lên ngăn cản bọn họ: “Các người không thể cứu nó!.”

Diệp Lưu Vân tức giận nói: “Cô đi soi gương đi, cô là quái vật.”

Lâm Uyên cũng không tin cô, cau mày nói: “Nếu là quái vật, tại sao cô phải nhận đứa con gái này? Lúc tôi tra được cô, cô có thể phủ nhận, cần gì phải nhận nó trước, sau đó lại giết nó.”

Dư Tĩnh sắc mặt tái nhợt nhìn bọn họ: “Nếu như không phải các người điều tra chặt chẽ như vậy, ta cũng sẽ không nhận nó! Một khi thân phận của nó lộ ra, toàn bộ ốc đảo đều sẽ biết ta sinh một quái vật! Ta cực không nổi! Ta còn có một đứa con trai, ta không thể để cho nó ngay cả con trai của ta cũng cùng nhau hại!”

Lâm Uyên nhíu mày càng sâu: “Cũng? Ngoại trừ con trai cô, cô bé còn hại ai?”

Dư Tĩnh kinh ngạc, tầm mắt từng chút từng chút chuyển qua trên mặt Lục Lê: “... Còn có thể là ai, đương nhiên là... con gái của tôi a... nó hại chết con gái tôi, lại biến thành bộ dáng của con gái tôi!”

Chương 204. 2. Thế giới sa mạc (72)

Bọn họ vốn cảm thấy Dư Tĩnh đang nói chuyện điên cuồng, nhưng nghe xong, lại cảm thấy không thích hợp, lại nhìn Lục Lê trên mặt đất, tựa hồ cũng có chút khác thường.

Lục Lê vẫn luôn mỉm cười.

Khóe miệng nhếch lên, khóe miệng cố gắng giương lên, giống như hài đồng ngây thơ lộ ra nụ cười ngây thơ, lấy lòng người lớn yêu thích, chỉ tiếc máu bắn trên mặt cô, khiến cho nụ cười này mang theo dấu vết cố ý biểu diễn.

Diệp Lưu Vân trong lòng cảm giác lông mao, theo bản năng lui về bên cạnh nửa bước.

Thời Tiện Ngư cũng hoảng hốt, cô nhận ra nụ cười này, mỗi khi Lục Lê muốn dỗ cô vui vẻ, sẽ cười như vậy cho cô xem...

Các cô một đường từ Thanh Hà đến Long Nham, ăn ở đều cùng một chỗ, Lục Lê rõ ràng là một tiểu cô nương đáng yêu, làm sao có thể là quái vật chứ?

Thời Tiện Ngư ngăn người, Dư Tĩnh giờ dao găm hướng Lục Lê hô: “Người còn giả bộ cái gì? Là bởi vì không đủ đói sao? Có muốn ta bắt cho người mấy con chuột biến dị hay không? Các người nhất định phải nhìn xem nó ăn chuột biến dị như thế nào! Nó còn có xúc tu! Nó chính là một quái vật!”

“Chẳng lẽ...” Diệp Lưu Vân trong lòng rung động, mơ hồ nghĩ đến một khả năng: “Bị hoa tố... ký sinh?”

Quanh năm ra ngoài làm nhiệm vụ, Diệp Lưu Vân đương nhiên biết, thú biến dị đều là bị hoa tổ ký sinh động vật, nhưng là, cô chưa từng nghe nói qua người cũng sẽ bị ký sinh, nhưng là chưa nghe nói qua, không có nghĩa là không có khả năng.

Nếu đúng như Dư Tĩnh nói, Lục Lê là hoa tổ ký sinh, như vậy chuyện này một khi bại lộ, cả nhà Dư Tĩnh đều sẽ bị cưỡng chế giam cầm điều tra, bởi vì muốn lục soát ký sinh nguồn gốc, để tránh cho toàn bộ ốc đảo cư dân đều gặp nguy hiểm.

Thời Tiệp Ngư nhìn Lục Lê, cắn cắn môi, hỏi: “Tiểu Lê, cô ấy nói thật sao?”

Khóe miệng Lục Lê vẫn duy trì góc độ gương lên, mỉm cười ngây thơ như một đứa trẻ.

Dư Tĩnh cuống loạn kêu lên: “Các người hiện tại không giết nó, sớm muộn sẽ hối hận!”

Thời Tiệp Ngư lau nước mắt nơi khóe mắt, cố gắng bình phục cảm xúc: “Tiểu Lê, con nói cho ta biết, có phải con luôn gạt ta không?”

Nụ cười trên mặt Lục Lê, dần dần biến mất, thay vào đó là một loại biểu tình mê man.

Tiếp theo, trên mặt của cô bé bắt đầu xuất hiện một tia vết nứt, giống như gai măng nứt ra sáu cánh đầu, đầu cô bé toàn bộ nứt thành sáu cánh, giống như một đóa tràn ra hoa —

Từ trong hoa lộ ra sáu xúc tu hình dây mây màu đỏ tươi, xúc tu vây quanh một đóa nhụy hoa hình dạng như miệng ốc, vị trí vừa vặn ở chỗ cổ họng.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy hoa mắt một trận.

Không nghĩ tới là thật.....

Lục Lê... Lục Lê đáng yêu, Lục Lê đơn thuần, Lục Lê ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn cười với cô, thì ra là quái vật.....

Bây giờ, con quái vật thu lại cánh hoa, vết nứt biến mất và cái đầu được tổ chức lại.

Lục Lê không cười nữa, trong mắt cô bé chứa đầy nước mắt, không tiếng động nằm trên mặt đất, giống như đang chờ đợi một kết quả mà Tiệp Ngư tuyên án.

Dư Tĩnh nói: “Mau giết nó đi!”

Lục Lê co rúm lại, nhắm mắt lại.

Thời Tiệp Ngư cắn chặt môi dưới, hồi lâu, khàn giọng nói: “Cô bé bị thương.”

Trong mắt Dư Tĩnh toát ra kinh ngạc, khó có thể tin nhìn Thời Tiệp Ngư.

Thời Tiệp Ngư ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Uyên và Diệp Lưu Vân, ngữ khí càng thêm kiên định: “Lục Lê bị thương, chúng ta đưa cô bé về thôi.”

Lâm Uyên không nói hai lời, ôm lấy Lục Lê trên mặt đất đi về phía xe.

Diệp Lưu Vân cắn răng, cũng kiên trì đuổi theo.

Dư Tĩnh khiếp sợ nhìn bóng lưng bọn họ, rốt cục phục hồi tinh thần lại, đứng tại chỗ mắng: “Tên điên! Các người tất cả điên rồi!!!”

(Hết chương này)

Chương 205. 2. Thế giới sa mạc (73)

Thời Tiệp Ngự không thể thương tổn Lục Lê, vô luận Lục Lê là người cũng được, là quái vật cũng được, trong khoảng thời gian này ở chung các cô đã có tình cảm, không làm được tàn nhẫn tuyệt tình như Dư Tĩnh.

Lâm Uyên cũng không làm được, bởi vì tiềm thức của hắn chính là muốn đưa Lục Lê đến bên cạnh mẹ, Lục Lê là người hay là quái vật, đối với hắn mà nói không quan trọng.

Về phần Diệp Lưu Vân.....

Có lẽ là bởi vì vừa mới mất đi một hài tử, cho dù biết rõ là quái vật, đối với hình thái tiểu hài tử Lục Lê, cũng không đành lòng xuống tay.

Diệp Lưu Vân biết chuyện này rất điên cuồng.

Cô là chiến sĩ vốn nên bảo vệ ốc đảo, hiện tại lại muốn mang theo một sinh vật không rõ như vậy trở về ốc đảo, lý trí cùng tình cảm giằng co trong lòng cô, đến nỗi ở trong xe vài lần muốn nói lại thôi, muốn khuyên Thời Tiệp Ngự, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Thời Tiệp Ngự đem cô từ bụi gai mãng vây khốn bên trong cứu ra, lại thay cô che giấu sự tình phá thai, cô không thể hồi báo ân tình thì thôi, như thế nào có thể không giúp bằng hữu lúc gặp phải phiền toái cản trở?

Thời Tiệp Ngự lau nước mắt, nắm tay lái nói: “Trên người Tiểu Lê có vết thương, tôi muốn tìm bác sĩ xem cho cô bé, lấy thêm một ít thuốc, sau đó rời khỏi ốc đảo Long Nham.”

“A...” Diệp Lưu Vân đáp ứng hỏi: “Các cô muốn đi đâu?”

Thời Tiệp Ngư mím môi, một lát sau trả lời: “Đến ốc đảo Thanh Hà. Lúc ta phát hiện Tiểu Lê, cô bé đã sống ở đó.”

Cô ngẩng đầu, nhìn Lục Lê trong gương chiếu hậu: “Tiểu Lê, con nguyện ý trở về không?”

Lục Lê nằm trên ghế sofa, suy yếu gật đầu một cái.

Diệp Lưu Vân nhìn hai người bọn họ, khẽ cắn môi, chen đến phía trước nói: “Để tôi lái xe, cô chăm sóc Tiểu Lê.”

Thời Tiệp Ngư gật đầu, hai người trao đổi vị trí.

Diệp Lưu Vân một cước đạp chân ga, tốc độ xe lập tức tăng lên: “Chúng ta không thể trực tiếp đi bệnh viện, bệnh viện sẽ cho rằng chúng ta ngược đãi thiếu nhi, về nhà chờ trước, tôi đi tìm bằng hữu đáng tin.”

Bọn họ trước tiên trở về cộng đồng chiến sĩ, sau đó Diệp Lưu Vân lái chiến xa ra ngoài tìm bác sĩ.

Hiện tại thời gian khoảng rạng sáng bốn năm giờ, sắc trời tuy rằng dần dần sáng, đại bộ phận người lại còn ngủ, Diệp Lưu Vân trực tiếp vọt vào ký túc xá bệnh viện của công nhân viên chức, vỗ vang bằng hữu ký túc xá ở phòng —

Vẫn là nữ dược sĩ lần trước.

“Tôi là dược sĩ, không phải bác sĩ, cô đây không phải là làm bậy sao?!” Đối phương lắc đầu như trống bỏi: “Không phải tôi không muốn giúp cô, tôi sợ làm chậm trễ bệnh nhân của cô!”

“Ngày hôm qua có chiến đội ở bên ngoài gặp nạn, Phương Phương đi ra ngoài trợ giúp, còn không biết lúc nào trở về, tôi có thể tìm cũng chỉ có cô.”

Nhưng tôi thật sự sẽ không.....

Hai người đang ở trước cửa lôi kéo, cùng một bên cửa phòng ký túc xá mở ra, Hà Túc từ bên trong đi ra, hỏi: “Ai bị thương?”

Dược sĩ lập tức kéo Hà Túc qua: “Thật tốt quá! Hà Túc anh đi giúp một việc đi? Diệp tử nói bên kia có một đứa bé bị thương, thế nhưng không tiện tới bệnh viện, anh đi xem một chút đi?”

Diệp Lưu Vân nghĩ, Hà Túc hình như vừa vặn là bác sĩ ngoại khoa?

“À...” Hà Túc chân chờ nhìn các cô: “Gấp sao? Tôi phải đi lấy hộp cứu thương trước.”

Diệp Lưu Vân tiến lên bắt lấy khuỷu tay Hà Túc: “Hộp chữa bệnh của anh để ở đâu?”

Văn phòng bệnh viện...

.....

.....

Thời Tiễn Ngư không nghĩ tới Diệp Lưu Vân sẽ bắt Hà Túc tới, nhưng trước mắt cũng không có lựa chọn nào khác, bọn họ trải ra giường màu trắng, coi như bàn phẫu thuật đơn giản, sau đó cẩn thận từng li từng tí ôm Lục Lê lên.

Chân trái gãy xương, cần lên boong tàu, trừ chỗ đó ra, trên người còn có rất nhiều vết đao, nông cần băng bó, sâu cần khâu lại.

Chương 206. 2. Thế giới sa mạc (74)

Thời Tiệp Ngư gần như có thể tưởng tượng hình ảnh kia - Dư Tĩnh cầm dao găm trong tay ép Lục Lê đến rìa cầu thang, Lục Lê không chịu nhảy, liền đâm dao vào người cô bé! Cho đến khi Lục Lê ngã xuống cầu thang, hôn mê bất tỉnh, sau đó bỏ Lục Lê vào túi rác, ném ra ngoài thành như rác rưởi.

Mùi máu, sẽ dẫn tới dã hồ thổ lang trên hoang mạc, Lục Lê vô luận là sống hay chết, cuối cùng đều sẽ bị gặm ăn không còn một mảnh.

Thời Tiệp Ngư không dám nghĩ, đêm nay nếu như mình không cố ý đi ra ngoài một chuyến này, Lục Lê sẽ có kết cục gì?

..... Bởi vì là quái vật, sẽ bị đối xử như vậy sao? Cho dù là quái vật này, đem người coi là mẹ thân mật nhất, vô điều kiện tin tưởng người, người cũng nhẫn tâm?

Hà Túc vui đầu rửa sạch xương vụn trong miệng vết thương, đầu đầy mồ hôi, nhìn không được hỏi bọn họ: “Thật sự không cần báo cảnh sát sao?”

Diệp Lưu Vân ngượng ngùng nói: “Ừ... Không cần báo cảnh sát.”

Hà Túc lau mồ hôi, tiếp tục xử lý vết thương: “Thân thể cô bé có chút kỳ quái... Xương cốt thật mềm, giống như thân cây...”

Mấy người trong phòng đều không lên tiếng.

Không biết Hà Túc là cố ý giả bộ hồ đồ, hay là bởi vì khẩn trương mà không có suy nghĩ quá nhiều, hấn tập trung tinh thần khâu lại vết thương, không có lại sâu hỏi tiếp.

Diệp Lưu Vân nhìn trong chốc lát, đi ra ngoài cửa, đơn giản thu thập xuống xe của mình, sau đó hướng vào trong xe chuyển lương khô cùng nước, còn có cần thiết vũ khí.

Muốn đi Thanh Hà ốc đảo, trên đường tình huống gì cũng có thể phát sinh, vật tư chuẩn bị càng đầy đủ càng tốt.

Đáng tiếc cô trong tay không có đạn dược, là lần trước ra ngoài nhiệm vụ lúc còn dư lại, tồn lượng không nhiều lắm, nếu như gặp phải thú biến khó chơi cỡ lớn, chỉ sợ ứng phó không được.

Diệp Lưu Vân suy nghĩ một chút, thế nào cũng không thể để Thời Tiệp Ngư một mình mang Lục Lê đi Thanh Hà, quá nguy hiểm.

Lâm Uyên cũng từ trong phòng đi ra, đưa tay về phía Diệp Lưu Vân: “Cho tôi một hộp đạn.”

Khi gia nhập chiến đội, cần phải trải qua khảo hạch thể lực, xạ kích là một trong số đó, độ chính xác của Lâm Uyên coi như không tệ, chỉ có điều hấn chưa chính thức tham gia nhiệm vụ, cũng không lĩnh được đạn dược.

“Anh thật đúng là không khách khí.” Diệp Lưu Vân bất đắc dĩ, đưa cho hấn một hộp: “Dùng tiết kiệm chút, tôi cũng không có bao nhiêu.”

Lâm Uyên nhận được trong tay, động tác tự nhiên cấp băng đạn điền đạn.

Diệp Lưu Vân thở dài, không khỏi nói: “Hi vọng Dư Tĩnh sau khi trở về đừng tố cáo chúng ta, nếu không chúng ta xem như bao che phạm nhân, đều phải đi lên toàn á ốc đảo một chuyến.”

“Cô ấy không dám.” Lâm Uyên thản nhiên nói: “Cô ấy sợ Lục Lê bại lộ hơn chúng ta, tại sao Lục Lê lại bị hoa tố ký sinh, mẹ của Lục Lê là hiềm nghi lớn nhất, một khi chuyện này bị tiết lộ, Du Tĩnh và con trai, chồng cô ấy đều phải trải qua kiểm tra sức khỏe, công việc cũng có thể vì vậy mà vứt bỏ.”

Diệp Lưu Vân trong lòng khó chịu: “Anh nói, Lục Lê này bị hoa tố ký sinh, vậy cô bé rốt cuộc có phải là Lục Lê hay không?”

Lâm Uyên nghĩ nghĩ: “Mặc kệ cô bé có phải Lục Lê hay không, đều phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Ốc đảo không chứa được cô bé, cô bé cũng không thể ở lại đây.”

Diệp Lưu Vân lại thở dài: “Chúng ta có thể làm, là cũng chỉ có thể đem cô bé đưa đi Thanh Hà ốc đảo, về sau cô bé sống hay chết, cũng chỉ có thể dựa vào chính cô bé.”

Lâm Uyên đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài viện, ánh mắt sắc bén.

Diệp Lưu Vân bị động tác đột nhiên của hắn làm cho cả kinh, cũng quay đầu nhìn lại, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

“Làm sao vậy?” Diệp Lưu Vân hỏi.

“Vừa rồi có người...” Lâm Uyên cau mày nói: “Có thể là đi ngang qua.”

“Không nghe thấy chúng ta nói chuyện chứ?” Diệp Lưu Vân rung chuông báo động, vội vàng đi vào trong phòng: “Phải gọi bác sĩ Hà nhanh một chút.”

(Hết chương này)

Chương 207. 2. Thế giới sa mạc (75)

Hà Túc đối với việc đối nhân xử thế luôn làm cho người ta có một loại cảm giác âm áp, xử lý miệng vết thương thập phần lưu loát, lúc khâu lại xuyên kim chỉ không có một động tác dư thừa.

Vừa xong việc, Diệp Lưu Vân và Lâm Uyên liền đi vào, thúc giục: “Thu dọn đi, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Hà Túc thu dụng cụ vào hộp y tế, không khỏi hỏi: “Các người muốn đi đâu?”

Thời Tiện Ngư mơ hồ giải thích: “Chúng tôi đưa Tiêu Lê đi chỗ khác.”

Lâm Uyên ôm lấy Lục Lê đi ra ngoài, Diệp Lưu Vân nhanh chóng đem tất cả khăn mặt và ga giường dính máu trong phòng bỏ đi, Hà Túc bị tốc độ vô cùng lo lắng của bọn họ dọa sợ, bật thốt lên hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Lưu Vân có chút xấu hổ, người là cô mời tới, bỏ lại mặc kệ hình như cũng không thích hợp.

“Bác sĩ Hà, hôm nay cảm ơn anh, nhưng chuyện hôm nay, trong chốc lát giải thích sẽ không được rõ ràng lắm...” Diệp Lưu Vân ngượng ngùng nói: “Chờ tôi trở về sẽ nói với anh, hiện tại không có thời gian.”

“A...” Hà Túc sững sờ gật đầu: “Vậy hai người trên đường chú ý an toàn.”

Thời Tiện Ngư theo Lâm Uyên lên xe, hỏi hẩn: “Sao đột nhiên vội thế? Là Dư Tĩnh đuổi theo sao?”

Lâm Uyên trả lời: “Dư Tĩnh không tới, nhưng vừa rồi thấy bên ngoài sân hình như có người, phòng ngừa vạn nhất, tốt nhất là mau chóng rời khỏi đây.”

Thời Tiện Ngư lập tức lái xe, Diệp Lưu Vân cũng khởi động chiến xa việt dã của cô.

Hai chiếc xe mới vừa ra sân, liền nhìn thấy khu dân cư gác cổng nơi đó, Hà phu nhân từ hướng gác cổng bảo an kịch liệt khoa tay múa chân cái gì, vừa thấy bọn họ lái xe đi ra, càng thêm kích động, cao giọng hô: “Chính là bọn họ!”

Diệp Lưu Vân kinh ngạc: “Sao Hà phu nhân lại tới đây?!”

Bảo vệ bị bà ấy bắt ép đến có chút mơ hồ, nhìn về phía chiến xa của Diệp Lưu Vân, do dự có nên ngăn lại hay không.

Diệp Lưu Vân liếc nhìn chiếc RV đi theo sau xe cô, biết hiện tại một khi dừng lại, chuyện của Lục Lê chỉ sợ sẽ bại lộ, đến lúc đó Tiện Ngư cũng sẽ rước họa vào thân.

Cô cắn răng một cái, bất cứ giá nào! Nhân ga, đâm thẳng vào thanh chắn xe! Thành thịch một tiếng vang thật lớn!

Bảo vệ bị dọa đến lui sang bên cạnh, vội vàng cầm bộ đàm lên gọi!

Xe RV đi theo Diệp Lưu Vân và xe việt dã xông ra xã khu, phía sau Hà Túc đuổi theo đi ra, vừa thấy Hà phu nhân ở chỗ này, ngạc nhiên nói: “Mẹ?”

Hà phu nhân khẩn trương nhào tới, cầm bả vai con trai: “Con không sao chứ? Có bị nhiễm hoa tố không? Có phải bọn họ ép con tới không? Có phải cô bé bị ký sinh kia ở trong phòng không? Có bị thương con không?”

Hà Túc nghe hiểu.

Hắn trong khoảng thời gian này không chịu nổi quấy rầy trốn vào ký túc xá ở, chính là vì muốn thanh tĩnh vài ngày, nhưng như vậy cũng tránh không khỏi mẹ chú ý, hắn không thể nhịn được nữa, đẩy mạnh Hà phu nhân ra, rống to: “Cái gì cũng không có!”

Hà phu nhân bị đẩy lão đảo một cái, tim đập thành thịch.

Hà Túc cúi đầu, nắm chặt tay, cắn răng nói: “Có đôi khi... con thật hy vọng, không có người mẹ như mẹ.”

Ánh mắt Hà phu nhân phút chốc mở to, khó có thể tin nhìn hắn.

Xa xa, cửa sổ sau xe RV, một cô bé dán vào cửa sổ thủy tinh nhìn bọn họ, cho đến khi bóng dáng hai mẹ con kia trong tầm mắt càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ... Bụi tung bay, xe RV rẽ vào một khúc cua, không nhìn thấy.

Lục Lê thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên.

Thời Tiệp Ngư khẩn trương đi theo xe việt dã của Diệp Lưu Vân, một giây cũng không dám phân tâm.

Diệp Lưu Vân lái xe thực sự mãnh liệt, một đường xông thẳng! Động cơ nổ vang, tiếng sáo nổ tai! Cô cố ý mở đường cho chiếc xe, cả kinh người qua đường nhao nhao lảng tránh.

Thời Tiệp Ngư đi theo phía sau hết hồn hết vía: “Làm sao bây giờ, chúng ta xông ra như vậy có thể gây phiền toái cho chị Diệp không?”

Chương 208. 2. Thế giới sa mạc (76)

“Chỉ cần lái đủ nhanh, sẽ không ai thấy rõ người lái xe là cô ấy.” Lâm Uyên ngồi ở ghế phụ, bình tĩnh nói: “Lái chậm, càng dễ gây phiền phức.”

Thời Tiện Ngư cắn răng: “Được rồi, tôi cố gắng nhanh hơn một chút – thắt chặt dây an toàn nha!”

Lâm Uyên thắt chặt dây an toàn, rút súng ra cảnh giác hai bên đường.

Một lát sau, hần quay đầu hỏi: “Cô tăng tốc chưa?”

“Tôi thêm a.” Thời Tiện Ngư ngẩn người: “Tôi đã thêm rất nhiều rồi!”

Lâm Uyên trầm mặc hai giây, nói: “Được rồi, chú ý phía trước, đuổi theo Diệp Lưu Vân, một hơi xông qua.”

Thời Tiện Ngư khẩn trương đến lòng bàn tay đổ mồ hôi, phía trước cách đó không xa chính là ra khỏi thành môn cấm – chỗ người môn cấm rõ ràng đã nhận được tin tức, đang cầm thẻ cảnh báo ở phía trước vung vẩy chặn lại, nhưng Diệp Lưu Vân làm như không thấy, trực tiếp một cước chân ga đạp qua!

Cần chặn xe bị đâm bay!

May mắn là chiến xa đã được cải tiến, nếu như đổi thành xe của Thời Tiện Ngư tới đập, chỉ sợ lập tức sẽ đem đầu xe đập ra một cái hố to!

Đạo thứ hai công gác là kim loại cửa sắt, Diệp Lưu Vân trực tiếp quẹt thẽ qua, hai chiếc xe vừa một trước một sau chạy ra ốc đảo, liền nghe thấy phía sau truyền đến vang dội tiếng còi, ô ô la la, liền cùng truy bắt tội phạm đồng dạng.

Thời Tiện Ngư nhất thời càng khẩn trương!

Cô làm cô gái ngoan cả đời, chưa từng bị xe cảnh sát đuổi theo!

Phía trước Diệp Lưu Vân đột nhiên có một cái ngoặt gấp, hướng ngoài cửa sổ xe hô to: “Cá nhỏ!”

Xe bọc thép rơi ở phía sau xe, giúp Thời Tiện Ngư đoạn hậu, Diệp Lưu Vân cầm súng vươn ra ngoài cửa sổ xe, hướng vào xe phía sau đang đuổi tới, bang bang hai phát súng! Ép đối phương dừng lại!

Thời Tiện Ngư sợ tới mức chân tay luống cuống, chỉ cầm tay lái liều mạng nhấn ga! Không phân biệt được đông tây nam bắc, chạy như bay về phía trước quốc lộ!

Tiếng gió, tiếng động cơ, tiếng còi cảnh sát dần dần đi xa, mỗi loại âm thanh đều kích thích thần kinh của cô, khiến trái tim cô đập điên cuồng!

Cô không đầu không đuôi chạy nhanh, cái gì cũng không để ý tới, không biết qua bao lâu, lại không nghe thấy tiếng còi cảnh sát phía, mà phía trước xuất hiện ngã ba đường, cô mới rớt cục hậu tri hậu giác hạ xuống tốc độ xe, ánh mắt nhìn về phía sau kính chiếu hậu —

Cách xe không xa, Diệp Lưu Vân vững vàng đi theo phía sau.

Thời Tiện Ngư thở phào nhẹ nhõm.

Tuyệt, những chiếc xe đó không đuổi kịp.

“Đi bên nào?” Cô thò ra ngoài cửa sổ, lớn tiếng hỏi Diệp Lưu Vân.

Diệp Lưu Vân khoa tay múa chân một cái tiếp tục đi tới thủ thế, sau đó xe thiết giáp lần nữa vọt tới phía trước, vì RV dẫn đường.

Bọn họ tiếp tục chạy dọc theo quốc lộ, ước chừng một giờ sau, dừng xe nghỉ ngơi hồi phục.

Diệp Lưu Vân bổ sung nhiên liệu dự phòng cho xe bọc thép, động cơ quá nóng cũng cần nghỉ ngơi, cô lấy kính viễn vọng trong xe ra nhìn bốn phía, phân biệt phương hướng, đúng lúc Tiệp Ngự nói: “Chúng ta phải đi đường vòng phía trước, tránh khu vực trùng quái lui tới, hy vọng có thể đến Thanh Hà trước khi mặt trời lặn.”

Thời Tiệp Ngự cảm thấy mình liên lụy cô, lo lắng hỏi: “Sau này cô trở về làm sao bây giờ?”

Diệp Lưu Vân không phải Lâm Uyên, Lâm Uyên ở Long Nham vốn hai bàn tay trắng, cùng lắm thì đổi thân phận đi ốc đảo khác, nhưng Diệp Lưu Vân có sự nghiệp ở ốc đảo Long Nham, có bạn bè, có cuộc sống thuộc về cô, một khi buông bỏ, đó tất cả phải bắt đầu từ con số 0.

“Tôi sẽ nói tôi bị các người bắt cóc, bọn họ không có chứng cứ, nhiều lắm giam tôi một trận, lại phạt tôi mấy chục cái điếm tích lũy.” Diệp Lưu Vân nhìn về phía xe RV bên cửa sổ xe Lục Lê: “Nhưng nếu như bị bọn họ bắt được Tiểu Lê, tôi chính là bao che phần tử nguy hiểm trọng phạm, đến lúc đó... Chỉ sợ, cũng không dễ làm..”

(Hết chương này)

Chương 209. 2. Thế giới sa mạc (77)

Thời Tiệp Ngự há miệng, cuối cùng, cái gì cũng không nói.

Cô không biết nên nói gì mới có thể biểu đạt áy náy trong lòng mình.

Cô chỉ muốn đưa Lục Lê rời khỏi ốc đảo, tìm một nơi có thể sống an toàn, nhưng lại liên lụy Diệp Lưu Vân và Lâm Uyên bên cạnh, cùng cô bước lên con đường lưu vong.

Thời Tiệp Ngự quay đầu, nhìn Lục Lê.

Lục Lê một mực yên lặng tựa vào ghế sofa, so với bất cứ lúc nào đều an tĩnh hơn, giống như là sợ chọc người chán ghét, thậm chí không dám nhìn thẳng ánh mắt Thời Tiệp Ngự.

Cô bé cả người bị thương, bộ dáng nhìn qua như thế đáng thương, nhưng Thời Tiệp Ngự chưa từng quên, cô bé cũng từng giống như măng gai nứt ra toàn bộ đầu, thể hiện ra chính mình biến dị bản chất.

Thời Tiệp Ngự không khỏi nghĩ, hoa tố đến tốt cùng là cái gì đây? Cô bé mình cứu này, rốt cuộc là Lục Lê, là Hoa Tố, hay là Lục Lê cùng Hoa Tố kết hợp với một loại sinh vật đặc thù nào đó? Sinh vật này có phân biệt thiện ác không? Liệu có thể chung sống hòa bình với con người?

Không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Diệp Lưu Vân xuống xe kiểm tra đơn giản, sau đó ngồi trở lại trong xe, lấy ra bình nước ngựa đầu uống nước.

Lâm Uyên nói: “Chúng ta nên cắt đuôi bọn họ.”

Diệp Lưu Vân thở hắt hắt, chậm rãi lắc đầu: “Vừa rồi đuổi theo chúng ta là hai chiếc xe kia, chỉ là lính tuần tra hằng ngày, thân thủ bình thường, xe cũng bình thường, cho nên chúng ta mới có thể thoải mái vứt bỏ bọn họ, nếu như ốc đảo xuất động chiến đội tới đuổi theo chúng ta, liền sẽ nguy hiểm.”

Lâm Uyên lại hỏi: “Cô cho rằng ốc đảo sẽ phái ra chiến đội?”

Diệp Lưu Vân cầm bình nước ngừng vài giây, trả lời: “Nếu bọn họ tin Hà phu nhân, nhất định sẽ tới.”

Bình thường người chạy trốn, không đáng để ốc đảo đại động can qua, nhưng nếu như là hư hư thực thực gây nguy hiểm cho ốc đảo như hoa tổ ký sinh, bọn họ nhất định sẽ trả giá nhân lực cùng vật lực!

Diệp Lưu Vân không muốn nghĩ đến kết quả tồi tệ như vậy, cười tự giễu, nói với Lâm Uyên: “Có lẽ chúng ta chỉ đang tự hù dọa mình, nhân lực vật lực dùng để bắt mấy con dị thú không tốt sao? Sao lại bắt mấy tên đào phạm chúng ta?”

Lâm Uyên suy tư gật gật đầu, hẳn cũng không hy vọng cùng đánh nhau với những người ốc đảo chiến đội, cũng không phải sợ tổn thương tình cảm, thật sự là hẳn cùng Diệp Lưu Vân trang bị quá kém, đạn dược nghiêm trọng không đủ, một khi gặp phải chiến đội trang bị đầy đủ, sẽ rất chịu thiệt.

Lúc này, Lục Lê vẫn buồn bực không lên tiếng, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ cửa sổ xe xuống.

Bởi vì thân phận đặc thù của cô bé, khiến cho mọi người đối với nhất cử nhất động của cô bé đều hết sức chú ý, sau khi nghe thấy tiếng gõ đều nhìn về phía Lục Lê, suy đoán cô bé muốn biểu đạt ý tứ gì.

Ngón tay Lục Lê, chỉ về một phương hướng.

Lâm Uyên hồ nghi nhìn qua, chỉ thấy trên cồn cát xa xa, loáng thoáng có một cái bóng màu nâu xám, giống như hòn đá ngẫu nhiên nhô lên trong hoang mạc.

Diệp Lưu Vân cầm lấy kính viễn vọng nhìn, sắc mặt dần dần khó coi: “Hình như là thổ lang sa mạc.”

Lâm Uyên nhíu mày: “Nhìn qua hình thể không lớn, nguy hiểm sao?”

“Chúng nó không phải sinh vật biến dị, hình thể xác thực không lớn, nhưng...” Diệp Lưu Vân nhíu mày: “Số lượng chúng nó, thường thường rất nhiều.”

Giống như là để xác minh những lời này của cô, bóng dáng trên cồn cát kia lại xuất hiện thêm mấy cái.

Diệp Lưu Vân trên mặt toát ra chán ghét: “Sói đất làm sao lại xuất hiện ban ngày ban mặt? Sẽ không phải là đói điên rồi chứ, ngay cả ban ngày cũng ra ngoài kiếm ăn.”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư bất an: “Chúng ta đi mau đi.”

Diệp Lưu Vân nhíu mày nói: “Nếu như chúng ta chạy quá nhanh, thổ lang sẽ cho rằng chúng ta sợ hãi chúng nó, tiến tới coi chúng ta là mục tiêu săn bắn, tuy rằng chúng ta ở trong xe không đến mức gặp nguy hiểm, nhưng bị quần lên cũng sẽ rất phiền toái.”

Chương 210. 2. Thế giới sa mạc (78)

Lâm Uyên nói: “Trực tiếp lái xe rời đi, chắc chúng không đuổi kịp đâu.”

Diệp Lưu Vân mắt thấy đám thổ lang kia càng ngày càng nhiều, mày nhíu chặt hơn: “Thổ lang rất giáo hoạt, vị trí hiện tại của chúng, vừa vặn ở phía trước đoạn quốc lộ chúng ta muốn đi vòng kia, trước tiên nhìn xem chúng nó có thể tự mình rời đi hay không, bằng không sẽ không có cách, chỉ có thể cứng rắn tiến lên thử xem.”

Đối phó những sinh vật trên hoang mạc này, vô luận biến dị hay không, Diệp Lưu Vân có kinh nghiệm nhất, bọn họ nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ trong chốc lát, mắt thấy những con sói đất kia chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều, rốt cục quyết định mạnh mẽ phá vòng vây.

Diệp Lưu Vân chuẩn bị vũ khí xong, dặn dò Thời Tiệp Ngư: “Khi xe chạy đến gần đây, tôi sẽ phóng súng về phía bầy sói, hy vọng tiếng súng có thể dọa lùi chúng nó, cô không cần quan tâm, cứ lái về phía trước, không được dừng lại.”

Lâm Uyên nhíu mày nói: “Xe RV vẫn quá công kênh, phía trước là một khúc cua lớn, ven đường còn có đá sa thạch cự thạch, tốc độ không đủ nhanh, sẽ bị chúng nhảy lên xe, có biện pháp khác có thể dẫn chúng đi hay không?”

Diệp Lưu Vân phiền não lại lo lắng, cô bây giờ là xảo phụ khó không bột đổ gột nên hồ, không có đầy đủ đạn dược, trong đầu cô cho dù có nhiều chiến lược hơn nữa thì bố trí cũng

không thực hiện được, mà đạn được, chỉ có lúc ra nhiệm vụ mới có thể lĩnh đến.

Diệp Lưu Vân khẽ cắn môi, nhìn về phía Thời Tiệp Ngư: “Bỏ xe, có thể không?”

Tốc độ xe không đủ nhanh, tính cơ động không đủ linh hoạt, tầng ngoài không có hộ giáp quá mỏng giòn, cứ như vậy xông qua thật sự nguy hiểm.

Nhưng là toàn bộ ngồi ở trên xe của Diệp Lưu Vân, kỳ thật cũng sẽ có tai họa ngầm.

Vấn đề trực quan nhất chính là không gian không đủ, Lục Lê cùng bọn họ chen chúc ở bên trong, miệng vết thương có thể lại nứt ra hay không? Hơn nữa, không có tiếp tế thức ăn và nước uống trên xe, cho dù đưa Lục Lê đến Thanh Hà, cô bé phải làm thế nào để sinh tồn?

Thời Tiệp Ngư có không gian mù tạc, không nói cho Diệp Lưu Vân và Lâm Uyên biết, cô cân nhắc có thể dùng nước ốt đuổi lũ sói đi hay không, lại nghĩ đến xe đang chạy, gió ngoài cửa sổ sẽ rất lớn, nước ốt phun ra nhất định sẽ nhanh chóng bị gió thổi tan.

Hơn nữa, những con sói kia vây công xe lúc phương hướng không cố định, vị trí cũng không cố định, cô ngồi ở vị trí lái kỳ thật rất bị động.

Lâm Uyên suy nghĩ cẩn kẽ, dường như cũng cảm thấy cái giá phải trả cho việc bỏ xe quá lớn, hỏi Diệp Lưu Vân: “Có con đường nào khác đi Thanh Hà không?”

“Có, nhưng cần quay lại, có thể sẽ gặp truy binh phía sau.”
Diệp Lưu Vân nói.

Lâm Uyên hỏi: “Không đi quốc lộ, trực tiếp xuyên qua, có khả năng hay không?”

Diệp Lưu Vân bữu môi: “Có khả năng, nhưng là càng có khả năng bị vây khốn, quốc lộ bên ngoài khu vực hoặc là tất cả đều là cát, xe hãm đi vào không ra được, hoặc là gặp góc cạnh bén nhọn nham thạch, dễ dàng đâm thủng lốp xe, anh đã quên chúng ta lần trước là như thế nào gặp phải bụi gai măng?”

Lâm Uyên nhú mày, có chút phiền não nhìn về phía con sói đất xa xa.

Bọn họ bất động, đám thổ lang kia cũng bất động, cảnh giác quan sát bọn họ, tựa hồ tùy thời chuẩn bị mà động.

Thời Tiện Ngư nhìn những con sói kia, nghĩ thâm, nếu như nước ớt có thể linh hoạt hơn một chút thì tốt rồi, tựa như Lục Lê thích thổi bong bóng, gặp một cái liền nổ một cái.

Đáng tiếc cô không có cách đem nước ớt biến thành bong bóng bay múa đầy trời.

Diệp Lưu Vân ngồi ở trong xe, mở cửa sổ xe cùng bọn họ nói chuyện phiếm, nói: “Dù sao trong chốc lát cũng nghĩ không ra cách, không bằng thả lỏng một chút đi, đều nghĩ ngơi tốt rồi, chúng ta lại đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái tiến lên!”

Thời Tiện Ngư bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đầu thò ra cửa sổ xe nói với Diệp Lưu Vân: “Tôi có cách!”

Diệp Lưu Vân: “Hả?”

Lâm Uyên: “Cái gì?”

Thời Tiện Ngư: “Bong Bóng!”

(Hết chương này)

Chương 211. 2. Thế giới sa mạc (79)

Trên quốc lộ thê lương vô tận, hai chiếc xe chạy như bay về phía trước, trên thân xe treo đầy bong bóng đủ mọi màu sắc.

Màu sắc rực rỡ ở giữa bầu trời xanh thẳm cùng mặt đất màu đỏ cằn rỡ ràng, tựa như xe hoa du ngoạn nhà trẻ.

Diệp Lưu Vân ở trên xe cuồng tiếu không ngừng, nhin không được vỗ tiếu còi xe, một đường tích tích bá bá càng thêm náo nhiệt.

Thời Tiện Ngư một bên lái xe, một bên cũng cười ần còi xe, tích tích bá bá đáp lại cô.

Các cô chuẩn bị mấy trăm cái bong bóng, mỗi cái bong bóng bên trong đều rót chút nước ớt, lại dùng dây thừng nhỏ cột ở trên xe, xe vừa khởi động, bong bóng liền chung quanh bốn phía tung bay không ngừng, những con sói đất kia không rõ cho nên, nhào tới bắt phá bong bóng, nước ớt văng khắp nơi nổ tung, uy lực phi phàm.

Khí cầu hao tổn không đến một nửa, đàn sói đất toàn bộ bại lui, còn lại mấy con bị nước ớt làm mê hoặc mắt, ngã xuống quốc lộ hấp hối.

Diệp Lưu Vân dừng xe lại, nhìn thổ lang ngồi phịch trên đường phía sau, thật muốn hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to!

Trước kia cô dẫn đội đi ra ngoài, chỉ có bị thổ lang chặt vật truy đuổi, chưa từng hạ giận như vậy?

Cũng không phải đánh không lại, chỉ là lúc bọn họ ra nhiệm vụ, đạn dược vật tư đều phải dùng ở trên thú biển di, những thổ lang này vừa gầy vừa nhỏ, đánh chết cũng không có tác dụng gì, nhưng không đánh, kết bè kết đội nhào tới cũng rất đáng ghét.

Hiện tại dùng mấy quả bóng liên đánh bại chúng nó, Diệp Lưu Vân cảm thấy hãnh diện cực kỳ!

“Đồ chơi này quá tốt! Còn nữa không? “Cô xoa xoa tay, có chút hưng phấn: “Trời thêm cho xe, trên đường an toàn hơn.”

Thời Tiện Ngư dừng xe, cao giọng trả lời: “Chờ tôi một chút, tôi lại đi lấy mấy túi!”

Bong bóng là lúc mua súng đồ chơi mua kèm theo, sau khi đi tới thế giới này phát hiện người cầu nguyện là một cô bé, cô không lấy ra cho Lục Lê chơi, không nghĩ tới sẽ phát huy công dụng ở chỗ này.

Thời Tiện Ngư và Diệp Lưu Vân một người rót nước ớt vào trong bong bóng, một người dùng máy bơm đánh bong bóng, phân công hợp tác.

Lâm Uyên đứng trên nóc xe, cầm súng cảnh giác bốn phía.

“A!” Diệp Lưu Vân đột nhiên kêu một tiếng.

Lâm Uyên nhướng mày nhìn lại: “Sao vậy?”

Diệp Lưu Vân nín lấy trong tay bong bóng tiểu thổ, cười đến dùng không được, “Tiểu Ngư, người ở trong xe đều giấu chút gì đó, ha ha ha làm sao ly kỳ cổ quái!”

Thời Tiện Ngư cũng không khỏi nở nụ cười, túi bong bóng mới tháo ra này, lại là hệ liệt động vật, sau khi trút giận, biến thành một đám thổ con vịt con khỉ con ếch nhỏ, cái này càng giống nhà trẻ.

Thời Tiệp Ngư chọn một quả bong bóng thổi bột nhỏ, không rót nước ớt, sau khi thổi dứt thì mang vào trong xe, cho Lục Lê chơi.

Lục Lê tựa vào ghế sofa, trên người có rất nhiều chỗ quần băng gạc, nhưng hình như cô bé cũng không cảm thấy đau, vẫn im lặng đứng ở vị trí, vô luận thấy thế nào cũng là một đứa bé ngoan đến không thể ngoan hơn.

Thời Tiệp Ngư đưa bong bóng thổi qua.

Lục Lê hình như rất thích, nhận lấy, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm bong bóng, lại cẩn thận sờ một cái, nhếch miệng cười ao ước.

Thời Tiệp Ngư trước kia cảm thấy cô bé cười lên đáng yêu, hiện tại lại không khỏi suy nghĩ nhiều: Cô vì sao cười? Là thật sự cảm thấy cao hứng, hay là chỉ vì che mắt ta, tiến tới lừa gạt tình cảm của ta đây? Làm sao cô bé học được? Ai đã dạy nó?

Yên lặng nhìn cô bé trong chốc lát, Thời Tiệp Ngư mở miệng hỏi cô bé: “Tiệp Lê, hoa trong cơ thể con, mới là diện mạo thật của con, đúng không?”

Lục Lê ôm bong bóng, chân chờ gật đầu một cái.

Thời Tiệp Ngư mím môi, nói: “Ta muốn nhìn lại, có thể không?”

Chương 212. 2. Thế giới sa mạc (80)

Trong ánh mắt Lục Lê có chút khó hiểu, nhưng vẫn y theo ý tứ của Tiệp Ngư, đầu lấy miệng làm trung tâm, nứt thành sáu cánh, lộ ra nụ hoa cùng xúc tu màu đỏ tươi trong cổ họng, nụ hoa lại tràn ra, liền lộ ra khí quan gần như nhụy hoa.

Cảnh tượng này thật sự chưa nói tới mỹ quan, nhưng đủ để cho Thời Tiệp Ngư càng tỉnh táo nhận thức được, tiểu cô nương trước mắt này, xác thực là thật, không phải nhân loại.

Thời Tiệp Ngư âm thầm hít vào, rũ mi mắt xuống, nói: “Được rồi, khôi phục đi.”

Lục Lê khép cánh hoa lại, đầu khôi phục nguyên dạng, ngây thơ nhìn cô.

Thời Tiệp Ngư suy nghĩ một chút, cân nhắc nói với cô bé: “Ta đã hứa với con, sẽ giúp con tìm mẹ về, nhưng... tình huống bây giờ có chút khác biệt, cho nên tạm thời không tìm mẹ nữa, chúng ta tìm cho con một chỗ ở trước.”

Lục Lê nhẹ nhàng gật đầu.

Thời Tiệp Ngư lại lầm bầm lầu bầu: “Con biến thành cái dạng này, có lẽ Dư Tĩnh không thể xem như mẹ thật sự của con... Mẹ của con có lẽ là hoa tố?”

Cô suy nghĩ.

Thật lâu sau mới hoàn hồn, phát hiện Lục Lê đang nhìn mình.

Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng cười cười: “Không có việc gì, thuận theo tự nhiên đi, dù sao nghĩ cũng không ra đáp án.”

Sau đó đứng lên, đi tới tủ cất đồ phía sau, lấy ra sách vẽ và bút mới, đặt ở trước mặt Lục Lê.

Cầm lấy dùng đi, ở trên xe nhàm chán thì viết viết vẽ vẽ.

Lục Lê thích vẽ tranh, sau khi lấy được bản vẽ mới, lập tức vẽ một quả bóng thả cho Thời Tiện Ngư xem, dường như lo lắng mình không được Thời Tiện Ngư thích nữa.

Thời Tiện Ngư nhìn bức tranh của cô bé, trong lòng khẽ động, thử hỏi cô bé: “Tiểu Lê, con còn nhớ mình bị ký sinh như thế nào không?”

Trên mặt Lục Lê hiện ra vẻ mê mang.

Thời Tiện Ngư cho rằng cô bé không nhớ rõ, đang muốn từ bỏ hỏi thăm, Lục Lê cầm bút, nghiêm túc vẽ một hình bầu dục trên giấy.

Nhìn qua giống như một loại trái cây, dài mà đẹp, hai đầu trên dưới hơi nhọn.

Cô bé viết trên giấy: Rất đói, muốn ăn, bị kẹt.

Thời Tiện Ngư hơi giật mình, sau đó chậm rãi nhìn về phía Lục Lê, nhẹ giọng hỏi: “Bị kẹt trong cổ họng, phải không?”

Lục Lê gật gật đầu, tiếp tục viết: Bị kẹt, nảy mầm, không thể nói chuyện.

“Vậy, thứ này, là từ đâu tới?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Lục Lê viết xuất hiện sau bão cát.

Hạt giống hoa tổ, chắc hẳn chính là truyền bá theo gió như vậy, rơi ở nơi nào, liền ký sinh động vật đi ngang qua nơi đó, mà nhân loại quả thật không dễ dàng bị ký sinh, nếu như

không phải Lục Lê đói ruột ăn nhâm, cũng sẽ không biến thành bộ dáng hiện tại.

Lục Lê viết trên giấy: Có phải con đã làm sai rồi không?

Thời Tiệp Ngự cảm khái trong lòng, xoa đầu cô bé, nói: “Con đói quá, trong nhà không có gì ăn, không trách Tiểu Lê.”

Lục Lê viết: Con bị kẹt, càng đói bụng, bắt chuột ăn, bị mẹ nhìn thấy, mẹ mắng con, không cho con ăn, nhưng là con quá đói bụng...

Cô dừng một chút, viết xuống câu cuối cùng: Sau đó mẹ mang theo em trai đi.

Thời Tiệp Ngự khổ sở hỏi: “Vì sao ngay từ đầu không nói cho ta biết những thứ này?”

Lục Lê mím môi, viết: Người không thích chuột, con sợ người cũng ghét con.

Thời Tiệp Ngự nhớ tới, lúc mới vào căn hộ kia, cô quả thật toát ra chán ghét và sợ hãi đối với những con chuột biến dị kia, lúc ấy phản ứng của cô, nhất định bị Lục Lê thấy rõ ràng.

Bây giờ nghĩ lại, có gì ghê gớm chứ? Không phải là đói bụng sao, không phải là muốn ăn chút gì sao, không phải là trên người đưa nhỡ mọc chút gì đó, vì thế trở nên không giống với người bình thường sao?

Sao lại bỏ rơi cô bé?

Thời Tiệp Ngự cố gắng nở nụ cười, nói với Lục Lê: “Trước đây là gan ta nhỏ, nhưng ta cũng đang từ từ tiến bộ, sau này khẳng định không sợ, sau này, Tiểu Lê muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, ta khẳng định không ghét.”

Lục Lê nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt chớp chớp, giống như đang hỏi: Thật sao?

(Hết chương này)

Chương 213. 2. Thế giới sa mạc (81)

Thời Tiện Ngư như đinh đóng cột: “Bên ngoài còn có rất nhiều thổ lang, con có ăn hay không?”

Lục Lê rồi rắm, sau đó lè mề viết tiếp một chữ:

Ăn đi.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Lục Lê cẩn thận ngắm sắc mặt cô.

Thời Tiện Ngư cố gắng giữ nụ cười, nói: “Được, ta đi nhặt một con về, cho dù muốn ăn, cũng phải xử lý trước một chút, đem rửa một chút, đúng không? Bằng không bản lắm.”

Lục Lê vui vẻ gật đầu.

Thời Tiện Ngư xoay mặt đi, nụ cười dần dần chua xót.....

“Tiểu Ngư! Cô mau tới!”

Bên ngoài xe, Diệp Lưu Vân đột nhiên khẩn trương gọi cô.

Thời Tiện Ngư ngẩn người, vội vàng xuống xe: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Lưu Vân dùng tay dùng sức chỉ về phía xa xa: “Kia... con thần lẫn kia, là con lẫn trước sao?”

Thời Tiện Ngư nheo mắt lại, theo phương hướng Diệp Lưu Vân chỉ nhìn qua, trên quốc lộ quả thật xuất hiện một con Cự Tích, hình thể có thể so với một chiếc xe hơi nhỏ, vẫn là bộ dáng đầu to bụng tròn kia, chỉ là đóa hoa trên lưng kia không giống nhau, màu sắc không còn là màu đỏ tươi, mà là gần

giống với lá khô màu vàng nâu, cũng không biết có phải do thiếu nước nghiêm trọng hay không.

“Là con thần lẩn kia, cô xem cái đuôi, chỉ có nửa đoạn.”
Thời Tiện Ngư khẳng định.

Cự Tích không biết là làm sao tìm được, ngậm lấy thỏ lang nửa chết nửa sống trên đường, kéo kệt kéo kệt liền nhai nát nuốt, đi hai bước, lại ngậm lên một con, kéo kệt kéo kệt nhai nhai, nuốt.

Đi một chút dừng một chút ăn hai ba con thỏ lang, chỉ là trên da lông thỏ lang ít nhiều dính chút nước ớt, Cự Tích giống như bị cay, dừng lại, ở trên đường thè lưỡi thở dốc.

Một bộ mặc dù rất cay, nhưng vẫn muốn ăn.

“Sẽ không bị cay chết chứ? “Thời Tiện Ngư do dự một lát, xoay người đi lên xe: “Tôi đi lấy nước cho nó.”

Cô và con Cự Tích này, coi như là cùng trải qua hoạn nạn có tình cảm, không thể thấy chết mà không cứu.

Diệp Lưu Vân mắt thấy cô lại bụng ra một chậu nước lớn, không khỏi thay cô đau lòng: “Cái này, cái này, nhiều nước như vậy a...”

Thời Tiện Ngư nói: “Không có việc gì, dù sao cũng là tắm rửa còn dư lại.”

“Anh lấy giúp tôi.” Lâm Uyên từ trên nóc xe nhảy xuống, đưa tay đón chậu nước ao ước.

Trọng lượng nặng bất ngờ.

Hắn hơi nhướn mày, kinh ngạc nhìn Thời Tiện Ngư, không nghĩ tới cánh tay nhỏ chân nhỏ của cô, còn rất có khí lực.

Thời Tiệp Ngư vẻ mặt trịnh trọng nói: “Tiểu Lê cũng muốn ăn, ta đoán, sinh vật bị hoa tố ký sinh, có thể đều cần ăn một ít thịt tươi...”

Lâm Uyên liếc nhìn cô một cái: “Cô xác định?”

Thời Tiệp Ngư gật đầu: “Ừ, nếu cô bé có thể tin tưởng tôi, tôi cũng nên cố gắng vượt qua một chút, không có gì không thể chấp nhận.”

Lâm Uyên bung nước đi về phía Đại Hoa Tích, nói: “Được.”

Hai người đi tới trước mặt Đại Hoa Tích, đặt chậu nước xuống, Đại Hoa Tích tựa hồ còn nhận ra chậu của mình, vội vàng bò tới uống nước: “Tần tần tần tần tần tần...”

Thời Tiệp Ngư nhặt một con thỏ lang đã chết, chịu đựng buồn nôn, đem chủy thủ đặt ở phía trên khoa tay múa chân - là mổ bụng trực tiếp cắt thịt đây?

Mặc dù Diệp Lưu Vân gọi loại động vật này là thỏ lang, nhưng hoàn toàn không giống với sói trong nhận thức của Thời Tiệp Ngư, hình thể càng giống linh cẩu, hơn nữa càng gầy, tứ chi nhỏ mà dài có lực bật cao siêu, đuôi cũng có một cái, cổ thô ngắn, phối hợp với xương hàm rộng lớn khiến cho nó có được lực cắn mạnh mẽ, nếu như kết bè kết đội nhào lên cắn, tuyệt đối sẽ là một cơn ác mộng.

Thời Tiệp Ngư ở trong lòng yên lặng bình luận một phen, cũng vẫn không xuống tay.

Lâm Uyên từ trong tay cô cầm lấy đao, một đao đâm vào lưng sói đất, dọc theo xương sườn hướng xuống một vạch, lại ngang một đao, lưu loát cắt xuống một cái thịt.

“Đủ chưa?” Hắc hỏi.

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Cô ngắg đầu nhin Lâm Uyên: “Không phải tôi không dám, tôi chỉ đang chuẩn bị cảm xúc thôi.”

Chương 214. 2. Thế giới sa mạc (82)

Lâm Uyên đưa dao cho cô lần nữa.

Thời Tiện Ngư trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Quên đi, dùng khối trong tay anh đi, rất tốt.”

Lâm Uyên suy nghĩ một chút, thu hồi dao, đưa thịt cho cô.

Thời Tiện Ngư mím môi, nói: “Có thể giúp tôi lột da không?”

Lâm Uyên: “.....”

Thời Tiện Ngư nghiêm túc nhìn hấn: “Không phải tôi không dám, đây là lần đầu tiên tôi muốn học thủ pháp của anh.”

Lâm Uyên cũng không biết thứ này có thủ pháp gì, trực tiếp xé tay không, lần nữa đem thịt đưa cho cô.

Lần này Tiện Ngư không nói gì nữa, rất dứt khoát nhận lấy, sau đó chạy về trong xe, rửa sạch sẽ, giống như làm cá sống đem thịt mổ lang cắt thành từng miếng nhỏ, bày mâm, cắm nến nhỏ, cuối cùng đặt ở trước mặt Lục Lê.

Cô ngồi trên ghế sofa đối diện Lục Lê, nghiêm túc nhìn Lục Lê, hỏi: “Xác định không cần rắc chút muối gì đó?”

Lục Lê cười với cô, nụ cười có vẻ ngại ngùng.

“Vậy được rồi...” Thời Tiện Ngư không miễn cưỡng cô bé: “Con ăn đi.”

Lục Lê nhìn cô, lại nhìn thịt trên đĩa, không nhúc nhích.

Thời Tiện Ngư biết cô bé đang cố kị cái gì, thẳng lưng ngồi thẳng, nói: “Ta không sợ, thật sự, con ăn đi.”

Lục Lê do dự nhìn cô một lát, cầm nĩa lên, rất nhã nhặn ăn một miếng.

Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng nói: “Con thật sự không sợ. Tiểu Lê, mặc kệ con biến thành cái dạng gì, chúng ta đều giống như trước kia, con không cần ở trước mặt ta có bất kỳ gánh nặng gì, thật sự, ta có thể chấp nhận.”

Lục Lê nhìn cô, vẫn đang do dự.

Thời Tiện Ngư ngồi trong chốc lát, cũng bắt đầu do dự, nghĩ lại, cho dù cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng Tiểu Lê chưa chắc có dũng khí trấn trụi chính mình, nếu không, vẫn là lần sau đi? Từ từ sẽ đến, tuần tự dần dần, Tiểu Lê vẫn là một đứa bé.....

Thời Tiện Ngư hướng Lục Lê cười cười: “Nếu như con cảm thấy không được tự nhiên, ta xuống xe trước?”

Lục Lê chậm rãi lắc đầu, sau đó ngay trước mặt Thời Tiện Ngư, mặt chậm rãi nứt thành sáu cánh, ở giữa nụ hoa màu đỏ tươi mở ra, cùng lúc đó, sáu cái xúc tu mềm mại cuộn lấy thịt sống trong đĩa —

Bởi vì miếng thịt Thời Tiện Ngư cắt quá nhỏ, có xúc tu cuộn lấy thịt, làm rớt nhiều lần.

Thời Tiện Ngư trầm nghĩ trong lòng: Không đáng sợ, không đáng sợ, không sợ không sợ...

Nhị hoa hình xoắn ốc ở giữa cũng mở ra, phần cổ nhỏ yếu của cô bé bị đẩy ra một cái lỗ, bên trong là hoa văn rậm rạp nhè nhẹ, nhìn kỹ mới phát hiện là từng tầng từng tầng gai mềm màu đỏ thịt nho nhỏ, giống như đầu lưỡi mèo.

Thịt sống bị xúc tu nhét vào lỗ trên cổ, cả đĩa thịt sói rất nhanh bị quét sạch.

Đầu Lục Lê khép lại, cầm lấy khăn giấy trên bàn, cẩn thận lau vết máu dính trên mặt.

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Lục Lê im lặng nhìn cô, giống như đang quan sát cái gì đó.

Thời Tiệp Ngư cong khóe miệng cười: “Con xem, ta nói mà, ta không sợ.”

Cô đứng lên, xoay người xuống xe, bắp chân không hiểu sao có chút mềm nhũn...

Bên ngoài, Diệp Lưu Vân yên lặng hướng cô.

Thời Tiệp Ngư trấn định đi xuống xe: “..... Kỳ thật không có gì, nhìn thêm vài lần cũng thành thói quen.”

Diệp Lưu Vân nhìn Lục Lê trong xe, cảm khái nói: “Đúng vậy, nhìn quen rồi, kỳ thật cũng không sao.”

Dừng một chút, lại có chút nghi hoặc: “Cô bé có phải bởi vì bị hoa tố ký sinh, cho nên mới có thể vẫn duy trì bộ dáng năm sáu tuổi?”

(Hết chương này)

Chương 215. 2. Thế giới sa mạc (83)

Thời Tiện Ngư nghiêm túc suy tư, nhưng không thể nghĩ ra đáp án.

Nếu hoa tố ảnh hưởng đến sự phát triển, thì măng xà gai và thần lằn hoa lớn giải thích như thế nào?

Hai loại sinh vật này, đều bởi vì bị ký sinh mà trưởng thành quái vật khổng lồ, đặc biệt là thần lằn hoa lớn, nếu lớn thêm hai vòng nữa, đều có thể đi diễn quái thú Ultraman.

Vì sao Lục Lê cũng bị ký sinh, lại chỉ có một chút như vậy?

Lâm Uyên trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Là tính thích ứng. Hoa tố tựa hồ trời sinh đã biết cách cải tạo hoàn cảnh sinh tồn, đối với Lục Lê mà nói, càng nhỏ càng dễ dàng tranh thủ có được sự đồng tình và quan tâm của người khác.”

Diệp Lưu Vân cẩn thận suy nghĩ: “Thân thể con người không giống thần lằn và măng xà, không có móng vuốt, cũng không có răng nanh, cái đầu cao hơn nữa cường tráng hơn nữa, tác dụng đối với săn bắn cũng không lớn, chẳng bằng Kiều Kiều giả bộ đáng yêu.”

Cô nói xong dừng lại, có chút bị lời nói của mình hù dọa, thì thảo tự nói: “Tiểu Lê biểu hiện ngoan như vậy, có phải đang lợi dụng sự đáng yêu của trẻ con, để lừa gạt... lợi dụng chúng ta?”

“Sẽ không.” Thời Tiện Ngư vội nói: “Tiểu Lê đáng yêu, là cô bé thật sự đáng yêu, nếu cô ấy lừa gạt và lợi dụng, sẽ không

bị Dư Tĩnh coi là rác rưởi.”

Diệp Lưu Vân nhanh chóng khoát tay: “Tôi chính là tùy tiện ngẫm lại, tôi cũng cảm thấy Tiểu Lê sẽ không gạt chúng ta, Hoa Tổ nếu có thể thông minh đến loại tình trạng này, sớm nên xưng bá toàn cầu.”

Lâm Uyên đứng một bên nói: “Nếu bàn về năng lực thích ứng, có lẽ Hoa Tổ đã xưng bá toàn cầu rồi.”

Diệp Lưu Vân nghe xong, nhất thời im lặng.

Thời Tiệp Ngư và Lâm Uyên đều nhìn cô.

Diệp Lưu Vân rất bất đắc dĩ: “Tuy rằng tôi là chiến sĩ ốc đảo, muốn bảo vệ lợi ích nhân loại, nhưng tôi sẽ không thương tổn Tiểu Lê!”

Cô nhìn về phía Lục Lê trong xe, lại có chút cảm xúc: “Nếu sau này nếu tôi có một đứa con gái, không biết sẽ ra sao, có phải cũng đáng yêu như Tiểu Lê hay không...”

Thời Tiệp Ngư nói: “Con gái bình thường đều giống ba.”

Diệp Lưu Vân nhớ lại khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của người đàn ông kia, vẻ mặt không khỏi có chút vi diệu.....

Tiểu Ngư, người phá hư trí tưởng tượng tốt đẹp của ta.

Thời Tiệp Ngư phì cười ra tiếng, vui vẻ nói: “Chị Diệp, sau này sẽ có cơ hội.”

Diệp Lưu Vân cũng cười: “Chờ hoàn cảnh tốt hơn một chút, không cần lo lắng về thức ăn và nước uống, mọi người có thể yên tâm sinh con.”

“Cũng không nhất định.” Thời Tiệp Ngư nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy, có thể phải thay đổi chế độ mang thai một chút, nếu không, mọi người vẫn không có biện pháp tự do sinh con.”

Diệp Lưu Vân nói: “Nếu như thức ăn và nước uống không còn thiếu, hẳn là cũng sẽ không có bao nhiêu người nguyện ý làm mẹ mang thai, cho dù có một bộ phận người đi làm mẹ mang thai, cũng không có quan hệ gì đi.”

“Nhưng mẹ đẻ chỉ cần tồn tại, sẽ vĩnh viễn bị người ở trên coi là đại biểu mẫu mực tuyên truyền, người trong dân gian tự nhiên sẽ noi theo.” Thời Tiện Ngư nhớ tới lần trước mẹ đỡ đầu nói những lời đó, vẫn cảm thấy sợ hãi: “Ví dụ như, cô muốn đeo một món trang sức, người bên cạnh cô sẽ khuyên cô, nói thứ này dễ làm tổn thương cục cưng, các bà mẹ mang thai đều không đeo, tại sao cô phải đeo? Cô muốn ăn một thứ, các bà mẹ mang thai đều không ăn, tại sao cô lại muốn ăn? Cô muốn đi một nơi, các bà mẹ mang thai đều không bước chân ra khỏi nhà dưỡng thân, tại sao cô phải ra ngoài?”

Diệp Lưu Vân “Tê” một tiếng, thập phần kiên cường trả lời: “Tôi càng muốn, bọn họ quản được sao!”

Thời Tiện Ngư cười nói: “Vậy thì cô rất tuyệt rồi, có điều, phần lớn mọi người đều sẽ bị những quan điểm này bắt cóc, bó tay bó chân không thể sống tốt, cũng sẽ sợ gánh chịu áp lực, vì thế trở nên sợ hãi, thậm chí kháng cự sinh sản.”

Chương 216. 2. Thế giới sa mạc (84)

Ngữ khí của Thời Tiệp Ngư quá tự nhiên, Diệp Lưu Vân không khỏi cảm thấy tò mò: “Nói như thế, giống như cô có thể biết trước tương lai vậy.”

Thời Tiệp Ngư thuận miệng bịa chuyện: “Tôi đọc ở trên sách, nói có một thế giới như thế, vật tư giàu có, cuộc sống ổn định, hết lần này tới lần khác tất cả mọi người không muốn sinh con, vì cổ vũ nữ nhân sinh con, toàn bộ thế giới đều ca tụng làm mẹ vô tư cỡ nào, vĩ đại cỡ nào, thế nhưng mà, càng ca tụng, mọi người càng không sinh con.”

Diệp Lưu Vân nghi ngờ hỏi: “Ồ đảo của chúng ta cũng một mực ca tụng mẹ mang thai vĩ đại, đây là vì để cho càng nhiều nữ nhân có năng lực sinh sản trở thành mang thai mẫu, cũng coi đây là vinh dự, vì cái gì cô nói thế giới, sẽ xuất hiện tình huống ngược lại?”

Thời Tiệp Ngư bắt đầu dĩ buông tay: “Bởi vì thường thường chỉ có dâng hiến hết thảy hơn nữa không cầu hỏi báo, mới có thể xưng là người vô tư vĩ đại a, một khi ngầm thừa nhận mẫu thân là loại thiết lập này, như vậy người làm mẫu nếu như không vô tư không dâng hiến, sẽ bị chỉ trích ích kỷ, máu lạnh, không yêu hài tử. Hơn nữa cô không cảm thấy rất kỳ quái sao, cũng bởi vì mang thai hài tử, cho nên cô muốn lập tức biến thành một người mà tất cả mọi chuyện đều có thể hoàn mỹ xử lý thánh nhân, chỉ cần bại lộ một chút tỳ vết, sẽ lập tức có người nhảy ra tới hỏi cô — cô là như thế nào làm mẹ?”

Đứa bé ngã, cô làm mẹ như thế nào?

Đứa bé bị bệnh, cô làm mẹ như thế nào?

Đứa nhỏ học hư, cô làm mẹ như thế nào?

Ngay cả khi một đứa trẻ chỉ bị muỗi đốt một cái túi - cô làm mẹ như thế nào?

Diệp Lưu Vân biểu tình phức tạp: “Nghe cô nói đến ta đều muốn hít thở không thông, như thế nào ca tụng ngược lại còn thành sai?”

Thời Tiện Ngư nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Ca tụng, bản thân cũng không sai, tôi chỉ cảm thấy... So với ca tụng, các người mẹ cần được quan tâm và thấu hiểu hơn, các cô cũng chỉ là người bình thường, có khuyết điểm của mình, thỉnh thoảng sẽ phạm sai lầm. Chắc chắn đẩy người làm mẹ lên độ cao thần thánh, cũng không thể giúp các cô trở nên tốt hơn, chỉ khiến các cô càng hoang mang. So với ca tụng ca ngợi hư vô, không bằng cho tiền thực dụng hơn.”

Diệp Lưu Vân nghe xong dờ khóc dờ cười, vừa cảm thấy có vài phần đạo lý, lại cảm thấy hoang đường.

Làm sao có thể có người không thích được ca ngợi chứ?

Cô không biết, thế giới Thời Tiện Ngư nói có chân thật tồn tại?

Lâm Uyên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người: “Các cô xem bên kia, là cái gì?”

Thời Tiện Ngư nhìn về phía sau quốc lộ, xa xa tràn ngập bụi đất vắn đục, giống như là bão cát, nhưng diện tích bão cát lại tựa hồ có chút nhỏ.

Diệp Lưu Vân thay đổi sắc mặt: “Là đoàn xe giơ lên cát bụi, bọn họ đuổi tới rồi! Lên xe! Chúng ta bây giờ liền đi!”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư cả kính, vội vàng chạy vào xe, khởi động động cơ.

Cô nghe thấy Diệp Lưu Vân lớn tiếng kêu gọi đầu hàng, muốn cô lái nhanh hơn nữa, nhưng chiếc xe này thật sự cồng kềnh, nhanh hơn nữa làm sao có thể nhanh hơn chiến xa đã được cải tiến?

Thời Tiệp Ngư vô cùng lo lắng nhìn ga, ánh mắt kính hoảng xẹt qua kính chiếu hậu, đoàn xe phía sau đang nhanh chóng tới gần! Một chiếc tiếp một chiếc từ trong cát bụi cuộn cuộn lao ra, tổng cộng lại có tám chiếc!

Trong ốc đảo vật lực nhân lực đều vô cùng trân quý, khi ra ngoài săn bắn thú biển dị, đều chỉ phái ra ba người, một tổ đội ngũ nhỏ, hiện tại vven vven là vì đuổi bắt bọn họ, liền xuất động tám chiếc chiến xa!

Thời Tiệp Ngư thầm nghĩ muốn hồng bát, không cần đoán, nhất định là chuyện của Lục Lê nháo lớn! Nếu không cao tầng ốc đảo sẽ không phái ra nhiều chiến đội như vậy!

Cô nắm chặt tay lái, đạp chân ga đến cùng!

Cô nhất định phải để Lục Lê trốn ra ngoài!

(Hết chương này)

Chương 217. 2. Thế giới sa mạc (85)

Tám cỗ chiến xa giống như thiết giáp quái thú, lục tục lao ra bão cát, đuôi sắt không buông!

Trên quốc lộ Đại Hoa Tích phát ra tiếng dài hí minh, trên lưng hút no phần nước, xúc tu giơ cao lên, bóp bóp vung trúng hai chiếc trong đó! - Dưới lực kéo bất thành linh, hai chiếc xe bọc thép liên tiếp ngã xuống đất lăn lộn!

Trên xe có chiến sĩ phát ra tiếng kêu hoảng sợ: “Là Đại Hoa Tích!”

Lại có người hô to: “Mau tản ra! Đừng để nó đuổi kịp!!!”

Còn lại sáu chiếc xe bọc thép tốc độ nhanh hơn! Không đợi xúc tu của Đại Hoa Tích tấn công lần nữa, liền nhao nhao tránh đi, tiếp tục đuổi theo xe phía trước.

Đại Hoa Tích thu hồi xúc tu, vung vẩy nửa cái đuôi không tồn tại, không nhanh không chậm đuổi theo phía trước.

P phía trước, tốc độ xe RV đã vọt tới nhanh nhất, nhưng đoàn xe phía sau đuổi theo rất chặt, khoảng cách dần dần rút ngắn.

Diệp Lưu Vân cố ý thả chậm tốc độ, dừng ở phía sau xe, muốn giúp Thời Tiện Ngư đoạn hậu.

Nhưng cửa sổ xe vừa mở ra, không đợi cô giơ súng bắn, đạn dày đặc phía sau nhao nhao bắn tới! Bang bang bang bang đánh vào vỏ ngoài sau khi xe bọc thép gia cố!

Có viên đạn xuyên qua bong bóng, nước ọt trong nháy mắt nổ tung!

Diệp Lưu Vân đành phải một lần nữa đóng cửa sổ xe lại, nếu không, không đợi cô bắn trúng phía sau xe, chính mình sẽ bị ớt nước bắn tới trước.

Rõ ràng vừa rồi còn là lợi khí đối phó dã thú, bây giờ lại trở thành gông cùm xiềng xích của bọn họ!

Cô nhìn nhìn phía trước xe RV, lại nhìn nhìn phía sau đoàn xe đuôi sát, cắn chặt răng, chuẩn bị buông tay đánh cược một lần - đều đã đem Thời Tiệp Ngư cùng Lục Lê đưa đến nơi này, không có đạo lý bỏ dở nửa chừng! Vô luận như thế nào, cũng phải để cho các cô chạy trốn!

Lúc này trong đoàn xe cũng xảy ra biến cố, Râu Quai Nón mở nắp xe ra, đứng lên tức giận đằng đằng rống to: “Chết tiệt! vừa rồi là ai bắn súng?!”

CủCải cũng rống lên: “Con mẹ nó muốn chết! Không biết lão đại của chúng ta ở trên xe?!”

Không biết là trong chiếc xe nào truyền đến đáp lại: “Không nổ súng làm sao bắt người?! Cấp trên nói, người chống bắt toàn bộ bắn chết!”

“Làm!” Râu Quai Nón mắng: “ Chết mẹ mày chết!!!”

Nhưng mà tiếng mắng của hắn rất nhanh đã bị một mảnh tiếng súng bao phủ!

Vô số viên đạn bắn về phía xe việt dã điễm đầy khí cầu phía trước, Diệp Lưu Vân không tránh , thủy chung theo sát phía sau xe, cung cấp yểm hộ cho xe.

“Lão tử muốn bọn họ đẹp mắt!” Râu Quai Nón nhìn đến phát hỏa, ngồi xuống nắm chặt tay lái, trực tiếp đâm vào một chiếc xe nổ súng trong đó!

Bùm!!!

Chiếc xe đó bị đâm một cái! Người bên trong thò ra nửa cái đầu, mắng: “Râu Quai Nón, ngươi nổi điên cái gì?!”

“Lão tử xem ai còn dám nổ súng!” Râu Quai Nón quát: “Củ cải! Nhìn chuẩn! Ai nổ súng liền bắn xuyên bánh xe của người đó!”

Củ Cải cầm lấy súng, chân chờ hỏi hấn: “Bắn thật à?”

Râu Quai Nón không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi hấn: “Thời điểm bị thổ lang đuổi, là ai cứu ngươi?”

Củ Cải nghe xong, nhổ một ngụm nước bọt, bung súng lên hung tợn đứng lên, thân thể nhỏ gầy bộc phát ra âm lượng thật lớn: “Ai dám động thủ với lão đại của ta?!”

Bên trong chiếc xe bị đâm có người hô to: “Thưa ngài, bọn họ muốn tạo ra - - phản - - a - -”

Tám cỗ chiến xa đi ra, không có khả năng quần long vô thủ, tự nhiên có một cái dẫn đầu.

Trong một cỗ chiến xa màu xanh xám, nam nhân ngồi ở vị trí phó lái cầm lấy bộ đàm, ngữ khí bình thường nói: “Kẻ vi phạm lấy tội phản loạn nhập hình, những người còn lại tiếp tục đuổi theo.”

Lần này không đợi Râu Quai Nón phát tác, Củ Cải nổi giận trước! Nâng súng lên bắn phá lớp xe thiết giáp gần đó!

Râu Quai Nón thì mở hình thức đụng xe, xe của ai chạy đến phía trước nhất, hấn liền hung hăng đụng người đó!

Chương 218. 2. Thế giới sa mạc (86)

Một chiếc xe bọc thép bị đâm ngang qua, trực tiếp ngăn cản hai ba chiếc xe phía sau, bao gồm cả xe của vị trưởng quan kia.

“Đậu má!” Đội viên lái xe bị đụng lập tức phanh lại.

Đang chuẩn bị rẽ tiếp tục đuổi theo, một nữ đội viên khác cùng xe đột nhiên lên tiếng: “Dừng xe.”

Đội viên kia sợ bóng sợ gió một hồi, trả lời: “Không cần dừng, Củ Cải không bắn chính xác được, không bắn trúng lớp xe, yên tâm đi.”

Nữ đội viên nói: “Coi như lớp xe bị bắn trúng.”

“A??? “Đội phương giết mình, quay đầu hỏi: “Phương Phương, em cũng muốn phản?”

“Diệp Lưu Vân là tỷ muội của ta, người hôm nay nếu dám đuổi theo, lần sau ra nhiệm vụ đừng mang ta, trúng độc cũng đừng tìm ta đòi giải dược.”

“.....”

Xe phía sau thúc giục: “Phía trước! Lề mề cái gì?! Mau nhường đường đi!”

Dưới ánh mắt âm trầm của Phương Phương, đội viên do dự thò đầu ra cửa sổ xe: “Cái kia, xe của tôi..... Hình như bị Râu Quai Nón đâm hỏng rồi.”

Chết tiệt! Cái xe rách nát gì!

Xe phía sau mắng chửi đĩnh đạc bắt đầu đi đường vòng.

Râu Quai Nón đã lái xe đuổi theo phía trước Diệp Lưu Vân, la to: “Lão đại!”

Diệp Lưu Vân sắc mặt đại biến, mở cửa sổ xe mắng: “Các người đây không phải là hồ nháo sao?! Ta là bị bắt cóc không có cách khác, các người chủ động phản bội, trở về giải thích như thế nào?!”

Củ Cải trở mặt hỏi: “Lão đại, cô cho tất cả mọi người mù sao?”

Diệp Lưu Vân bị ghen.

“Cùng lắm thì đi ốc đảo khác kiếm cơm ăn, hiện tại mỗi cái ốc đảo đều thiếu người, giống chúng ta như vậy kinh nghiệm phong phú chiến sĩ, các đại ốc đảo chỉ biết cầu chúng ta đi!”

Diệp Lưu Vân không biết mình nên cảm động nhiều một chút, hay là nên tức giận nhiều một chút - các ốc đảo lớn là thiếu người không sai, nhưng đồng thời ốc đảo lợi ích cũng là một thể, nếu như cái ốc đảo khác biết Râu Quai Nón cùng Củ Cải cùng hoa tổ ký sinh người có liên quan, chuyện này khẳng định không thể thiện.

“Bọn họ lại đuổi theo.” Lâm Uyên mở cửa sổ xe, cắt bóng bay buộc trên xe.

Củ Cải quay đầu nhìn, phóng khoáng nói: “Mới bốn chiếc, chúng ta bên này ba chiếc xe, ba chọi bốn, ai thua thắng còn nói không chính xác!”

Lâm Uyên rút súng ra ngắm.

Củ Cải cũng bung súng lên.

Xe hai bên chạy như bay truy đuổi trên quốc lộ cát vàng tung bay, theo khoảng cách tiếp cận, bầu không khí càng căng

thẳng, hai bên đều đang chờ đợi một khoảng cách tốt nhất bóp cò súng.

Diệp Lưu Vân nhìn bóng xe quen thuộc trong gương chiếu hậu, thật sự không nghĩ ra tại sao sự tình lại diễn biến thành như vậy, cô chỉ muốn tiễn Lục Lê đi, chưa từng nghĩ tới muốn cùng chiến đội tự giết lẫn nhau.

Mắt thấy khoảng cách càng ngày càng gần, Diệp Lưu Vân khẽ cắn môi, cất tiếng quát: “Râu Quai Nón! Củ Cải! Các nguoi hộ tống bọn họ đi trước!”

“Lão đại! Vậy cô thì sao?!” Củ cải hô.

“Ta giúp các người tranh thủ thời gian!Đi mau!!!” Diệp Lưu Vân một cước phanh lại, đem xe hoành tại quốc lộ chính giữa, dừng lại.

Cô nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, sau đó mở cửa xe, không cảm bất kỳ vũ khí nào, cứ như vậy đi xuống xe, chặn ở giữa đường.

Bốn chiếc xe đuổi theo lục tục dừng lại.

Một người đàn ông trên cánh tay áo có phù hiệu xuống xe, đứng ở phía trước, trầm mặc nhìn chăm chú vào Diệp Lưu Vân.

Diệp Lưu Vân kiên trì đi tới, từng bước từng bước, chống đỡ khí thế áp bách của đối phương, đi thẳng đến trước mặt người đàn ông, thấp giọng nói: “Trưởng quan.”

Người đàn ông giơ một tay lên —

Bóp!

Cho Diệp Lưu Vân một bạt tai vang dội.

Diệp Lưu Vân mơ hồ, sau đó hốc mắt phỉếm hồng, cô cắn môi dưới, trở tay một cái tát đánh vào sườn mặt nam nhân!

Bốp!

Nam nhân không nghĩ tới cô sẽ đánh trả, giận dữ quát:
“Diệp Lưu Vân!!!”

Diệp Lưu Vân hét lớn: “Nếu trưởng quan cảm thấy ta sai rồi, có thể đưa ta lên tòa án ốc đảo!”

Đến đây trước đi, đợt cập nhật tiếp theo hẵn là sau rạng sáng.

(Hết chương này)

Chương 219. 2. Thế giới sa mạc (87)

Tất cả đội viên trong xe đều không lên tiếng.

Bốn phía im ắng, chỉ có tiếng gió.

Theo lý thuyết, cấp trên chỉ ra lệnh đánh gục người chống bắt, Diệp Lưu Vân chủ động tước vũ khí đầu hàng, hẳn là có thể xử lý từ từ, nhưng cô lại hùng hổ như vậy... Hơn nữa, quan hệ giữa cô và vị kia, dường như cũng không tầm thường.

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu, nắm tay siết chặt mở ra, lộ ra một hộp thuốc màu đỏ đã bị bóp đến biến dạng.

Hắn hỏi Diệp Lưu Vân: “Đây là cái gì?”

Sắc mặt Diệp Lưu Vân trắng bệch, giật giật môi, không phát ra âm thanh.

“Đây là từ trong nhà em tìm ra.” Người đàn ông bình tĩnh hỏi cô: “Em có nên thẳng thắn với tôi một số chuyện không?”

Diệp Lưu Vân cắn môi dưới.

Cô không nói lời nào, người đàn ông cũng không lên tiếng, chỉ lồng ngực phập phồng kịch liệt, như là bị tức giận, thật lâu sau từ sâu trong cổ họng phun ra một câu: “Đứa bé ở đâu?”

Tim Diệp Lưu Vân lập tức đau nhói.

Cho dù lý trí nhiều lần tự nói với mình, cô không làm sai, nhưng khi người đàn ông này nhắc tới đứa bé, cô vẫn cảm thấy một loại đau đớn miêng vết thương bị xé rách!

Cô cố tình cứng lòng nói: “Không có con, chỉ là một cái túi thai.”

“Rốt cuộc ở đâu?!” Người đàn ông lên tiếng quát to, gân xanh trên trán nổi lên.

Diệp Lưu Vân đồng dạng không thể nhịn được nữa, rít gào nói: “Ném! Chôn! Anh hài lòng chưa?!”

“Diệp Lưu Vân! Có phải cô điên rồi không?!” Hấn quát: “Vì sao không đi bệnh viện?!”

Diệp Lưu Vân hít sâu, bình tĩnh nhìn hấn, “Bởi vì tôi không muốn, chỉ đơn giản như vậy, tôi, không, muốn!”

Khóe mắt hấn nứt ra: “Trở thành người mang thai là vinh quang cao nhất!”

“Nhưng cái giá của vinh quang này là tự do của tôi!” Diệp Lưu Vân rống to.

Người đàn ông khiếp sợ nhìn cô.

Diệp Lưu Vân vô lực nở nụ cười: “... Trưởng quan, tôi không muốn phần vinh quang này, chẳng lẽ liền sai rồi sao?”

Người đàn ông nhẫn nhịn, sắc mặt trầm xuống, gần từng chữ: “Theo tôi về, đến bệnh viện, kiểm tra toàn diện.”

Diệp Lưu Vân vẫn cười, lắc đầu.

Hấn cắn răng, thanh âm mang theo khó có thể nói rõ tức giận: “Vậy thì vĩnh viễn đừng trở về!”

Diệp Lưu Vân xoay người rời đi.

Người đàn ông nhìn bóng lưng cô, sắc mặt đen kịt tới cực điểm.

Mấy chiếc xe đội viên bên cạnh hai mặt nhìn nhau, cũng không dám phát ra nửa điểm thanh âm, bọn họ trơ mắt nhìn Diệp Lưu Vân trở lại trong xe, lái xe rời đi —

Một vị đội viên rút cục nhìn không được mở miệng:
“Trưởng quan, chúng ta..... Không đuổi theo sao?”

Người đàn ông xoay người lên xe, giọng nói lạnh lùng:
“Phía trước là sào huyệt của trùng quái, coi như bọn họ đã chết.”

Mọi người im lặng, không dám mở miệng.

Khắc Lạc Tư trùng quái là vùng đại lục cấm kỵ, không ai dám tới gần, thậm chí không ai dám đàm luận, e sợ dính xui xẻo.

Nam nhân ngồi vào trong xe, cuối cùng nhìn thoáng qua bóng xe đã đi xa, nửa khuôn mặt vẫn ảm ảm đau đớn, nữ nhân kia... xuống tay thật đúng là tàn nhẫn.

Hắn chán nản cúi đầu xuống.

Sau này, hắn là sẽ không gặp lại đi.....

.....

Thời Tiện Ngư thường thường nhìn về phía sau, tâm tình vô cùng lo lắng đến cực điểm.

Không biết đợi bao lâu, rút cục nhìn thấy Diệp Lưu Vân xe trở về, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, xuống xe đi đón cô.

Râu Quai Nón và Củ Cải cũng xuống xe chạy tới.

“Lão đại! Cô không sao chứ!”

Diệp Lưu Vân dừng xe, khoát tay nói: “Không sao, đi thôi, bọn họ sẽ không đuổi theo nữa.”

Thời Tiện Ngư nhìn ra mắt cô đỏ lên, không khỏi hỏi: “Cô khóc?”

“A?” Diệp Lưu Vân sững sờ, đưa tay xoa xoa mắt: “Không có, là bão cát quá lớn, thôi.”

Râu Quai Nón quay đầu nhìn bầu trời, cau mày nói: “Thời tiết này nói thay đổi là thay đổi, vừa rồi trời nắng, bây giờ lại bắt đầu nổi gió.”

“Bão cát hình như sắp tới.” Củ Cải cũng nhìn về phía bầu trời xa xa.

Diệp Lưu Vân nói: “Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ tránh bão cát trước.”

Chương 220. 2. Thế giới sa mạc (88)

Xa xa có một khối đá cát màu đỏ thật lớn, vừa vặn dùng để tránh bão cát.

Diệp Lưu Vân ở phía trước dẫn đường, chạy về phía đá cát màu đỏ, nhưng bão cát tới quá nhanh, không đợi bọn họ đến nơi, tầm nhìn đã bị một mảnh cát vùn đục chiếm lĩnh.

Diệp Lưu Vân không thể không hạ tốc độ xe xuống, để tránh thất lạc với đồng bạn.

Tiếp tục chạy một đoạn thời gian, vẫn không tìm thấy cát đá, Diệp Lưu Vân hoài nghi bọn họ trong bão cát bất tri bất giác lệch khỏi quỹ đạo, nếu không dựa theo thời gian mà tính toán, hiện tại hẳn là có thể nhìn thấy tảng đá kia mới đúng.

Tầm nhìn trong bão cát có hạn, nếu như xác định mình đã lệch khỏi quỹ đạo, lại tiếp tục chạy là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Diệp Lưu Vân dừng xe cùng những người khác thương lượng, quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, chờ bão cát đi qua rồi mới xuất phát.

Ba chiếc xe đầu đuôi nối liền, tận lực tựa vào một chỗ, dùng cái này ngăn cản bão cát xâm nhập.

Hôn thiên ám địa, cát bay đá chạy, cửa sổ xe thủy tinh bị cát thổi lộp bộp vang lên, mọi người trong xe tâm tư khác nhau, yên lặng cân nhắc tương lai của mình ở nơi nào.

Thời Tiễn Ngư và Lục Lê tựa vào nhau ngủ thiếp đi.

Cô một đêm không ngủ, sau khi cứu Lục Lê từ trong tay Dư Tĩnh về, tinh thần vẫn luôn ở trạng thái căng thẳng, hiện tại vừa vặn có thể ngủ bù.

Lâm Uyên nhìn bộ dáng ngủ say của hai người bọn họ, lại nhìn về phía cát đá đục ngầu ngoài cửa sổ xe, một lát sau, cũng nhắm mắt lại.

Bão bụi là một cơn đau đầu thời tiết xấu, nhưng đồng thời, cũng cung cấp cho họ sự bảo vệ...

.....

Hai giờ sau, cơn bão bắt đầu suy yếu.

Bốn giờ sau, tầm nhìn cơ bản khôi phục như thường.

Diệp Lưu Vân cũng ngủ một lát, mở mắt ra, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là đi tìm khối sa thạch màu đỏ kia, để phán đoán mình đã đi lệch phương vị ban đầu có bao xa.

Cô nhìn xung quanh một lần, phát hiện trong tầm mắt có rất nhiều tảng đá, khoảng cách mỗi một tảng đều không tính là quá xa.

Diệp Lưu Vân cẩn thận phân biệt khối nào là khối nham thạch lúc trước nhìn thấy.

Nhưng mà.....

Nhìn nhìn, cô dần dần cảm thấy không đúng.

Diệp Lưu Vân sắc mặt trở nên ngưng trọng, mở cửa sổ xe, cẩn thận không có xuống xe, nhẹ giọng gọi bên cạnh trong xe đồng bạn: “Râu Quai Nón, Củ Cải...”

Râu Quai Nón mở cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài, thở phào nhẹ nhõm: “Sắp nghẹn chết lão tử, bão cát coi như ngừng rồi.”

Hắn đang muốn xuống xe, Diệp Lưu Vân lập tức nói: “Đừng xuống!”

Động tác của Râu Quai Nón dừng lại, cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó trên mặt hắn, cũng hiện ra kinh nghi giống như Diệp Lưu Vân: “Nơi này là...”

Diệp Lưu Vân sắc mặt khó coi nói: “Chúng ta đi sai phương hướng, chạy vào hang ổ của Khắc Lạc Tư Trùng Quái.

Râu Quai Nón là một người hung hãn như vậy, hiện tại sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, trong miệng lầm bầm: “Đây là ông trời không cho chúng ta đường sống sao...”

Cử Cải cũng bối rối, kinh hoàng trừng to mắt, dập đầu nói: “Vây, vây chúng ta đi mau đi! Lão đại, thừa dịp trùng quái còn chưa có đi ra, chúng ta mau lái xe đi thôi!”

Râu Quai Nón nhin không được mắng hắn: “Không lái xe còn tốt, một khi lái xe, Trùng Quái nhận thấy được trên mặt đất chấn động, sẽ lập tức đi ra!”

Thời Tiện Ngư mở cửa sổ xe, nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, có chút sợ hãi, chần chờ nhìn về phía Diệp Lưu Vân: “Chị Diệp, bây giờ chúng ta... có phải không đi được rồi không?”

Thật ngại quá, kết cục cuối cùng mấy chương này một mực mài a mài, không dễ viết, rạng sáng ngày hôm qua không kịp thời gian cập nhật, về sau tôi vẫn là tận lực bảo trì ở rạng sáng càng, còn có một chương, trước buổi trưa bổ sung!

(Hết chương này)

Chương 221. 2. Thế giới sa mạc (89)

Diệp Lưu Vân thấp giọng nói, “Khắc Lạc Tư Trùng Quái là sinh vật hoạt động dưới cát, thông qua cảm giác động tĩnh trên mặt đất để tiến hành săn mồi, cho dù chỉ là một con chuột biến dị nhỏ đi qua, nó cũng có thể cảm giác được, lại càng không cần đề cập đến những chiếc xe này của chúng ta...”

Diệp Lưu Vân cảm thấy tự trách, dường là cô mang, lại lâm vào loại cục diện này, hoàn toàn là trách nhiệm của cô.

Thời Tiện Ngư không khỏi hỏi: “Nhưng chúng ta ở chỗ này lâu như vậy, không thấy Trùng Quái gì, Trùng Quái có thể đang đi nơi khác kiếm ăn không, không ở chỗ này?”

“Bởi vì chúng ta đã gặp một cơn bão cát.” Râu Quai Nón giải thích: “Các giác quan của côn trùng không nhạy cảm khi bão cát xảy ra.”

“Chẳng lẽ chúng ta phải đợi đến lần sau bão cát mới có thể rời khỏi nơi này?” Củ Cải kinh hoảng nói: “Nhưng ai biết lần sau bão cát phải đợi tới khi nào? Ba ngày? Năm ngày? Nửa tháng?!”

Trước kia hấn hận nhất bão cát! Bây giờ lại ước gì bão cát nhanh chóng trở lại!

“Cho dù chờ đến bão cát, cũng không cách nào bảo đảm chúng ta trăm phần trăm có thể đi ra khỏi mảnh địa phương này.” Diệp Lưu Vân trầm giọng nói: “Bão cát sẽ làm người ta mất phương hướng, bằng điều khiển phương vị trên xe cũng sẽ không nhạy, có lẽ cuối cùng chúng ta vẫn ở xung quanh thạch

trận, cho nên ngẫm lại vẫn nên giải quyết như thế nào tương đối thực tế.”

Lâm Uyên vẫn trầm mặc mở miệng hỏi: “Bỏ một chiếc xe, dùng xe dẫn đi?”

Mọi người nhìn nhau, phương pháp này..... có vẻ khả thi?

“Bỏ chiếc nào?” Râu Quai Nón hỏi.

Diệp Lưu Vân khẽ cắn môi, nói: “Ta chiếc này đi, phụ trọng nhỏ, tốc độ đủ nhanh.”

Củ Cải lo lắng: “Lão đại, cô cần thận một chút a.”

“Yên tâm, trong lòng tôi biết rõ.”

Diệp Lưu Vân đem trên xe đồ vật ném tới trong xe Râu Quai Nón, sau đó một tiếng trống làm tinh thần hăng hái khởi động xe, quay đầu gia tốc, xe việt dã mãnh liệt lao ra ngoài! Cùng lúc đó, Diệp Lưu Vân mở cửa xe nhảy xuống!

Cô ngã trên mặt đất, lăn một vòng, lại đứng dậy, liền thấy chiếc xe việt dã của mình đã chạy về phía xa, lưu lại hai dấu bánh xe thẳng tắp.

“Mau lên đây!” Râu Quai Nón thúc giục.

Diệp Lưu Vân không nói hai lời, đứng dậy nhảy lên xe việt dã của Râu Quai Nón, sau đó cùng bọn họ cùng nhau cảnh giác nhìn về phía xa xa xe thiết giáp.

Xe càng lúc càng xa.

Thời Tiện Ngư cũng nhú mày nhìn. Cô chưa từng thấy cái gọi là Trùng Quái, nhưng xem Diệp Lưu Vân bọn họ kiêng kỵ như vậy, liền biết nhất định không dễ đối phó.

Mơ hồ, mặt đất đang chấn động.

“Đến rồi.” Diệp Lưu Vân sắc mặt rất kém cỏi, ánh mắt quét về bốn phía, ý đồ phán đoán ra phương vị của Trùng Quái.

Thời Tiệp Ngư cảm giác được chấn động càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác kia tựa như tàu điện ngầm sắp vào trạm kéo theo không khí cùng nhau rung động, sau đó từ xa xa đột nhiên có một cự vật từ dưới đất chui ra!

Thời Tiệp Ngư khiếp sợ mở to hai mắt!

Dù có chuẩn bị tâm lý, cô cũng không nghĩ tới Trùng Quái hình thể lại lớn như thế! Bóng dáng đột nhiên nhảy ra quả thực tựa như một tòa nhà cao tầng trống rỗng dựng lên trong hoang mạc!

Xe việt dã lớn như vậy, ở trước mặt trùng quái nhỏ bé như một viên đường viên!

“Đi mau!” Diệp Lưu Vân hét lớn: “Thừa dịp nó đuổi theo xe, chúng ta đi mau!!!”

Hai chiếc xe đồng loạt khởi động, một khắc cũng không dám dừng!

Trong kính chiếu hậu, Thời Tiệp Ngư nhìn thấy chiếc xe việt dã xa xa lăn lộn nghiêng, sau đó cả người rơi vào trong cát lún do Trùng Quái nhảy lên, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Bên tai truyền đến tiếng la của Diệp Lưu Vân: “Đi xuống phía dưới khối cát nham thạch kia! Mau!!!”

Xe việt dã đã bị nuốt chửng, hiện tại trên mảnh hoang mạc này chỉ có xe của bọn họ đang chạy, Trùng Quái rất nhanh sẽ nhận ra động tĩnh nơi này!

Chương 222. 2. Thế giới sa mạc (90)

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất hướng khối nham thạch kia phóng tới, mặt đất rung động cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, giống như là có vật gì đuổi theo, cả kinh đến lòng người hoảng sợ!

Thời Tiện Ngư đã không biết cái gì là sợ, dưới sự sợ hãi cực lớn, đầu óc đã sớm trống rỗng, chỉ máy móc cầm lấy tay lái, không ngừng tăng tốc! Tăng tốc! Tăng tốc!

Àm!

Phía sau truyền đến một tiếng trầm đục, bóng ma thật lớn bao trùm bầu trời trên đỉnh đầu, xe xa toàn bộ bị chấn đạn bay lên không! Lại nặng nề rơi xuống! Suýt nữa bị trùng quái lật tung, chiếc xe đụng vào khe hở cát nham thạch lõm vào, ào ào! Kính xe phía trước vỡ hết!

Lâm Uyên giúp cô chặn cửa kính vỡ: “Không sao chứ?”

Thời Tiện Ngư ngẩng đầu, sốt ruột quay đầu lại nhìn: “Tiểu Lê!”

Lục Lê từ trên ghế xô pha ngã xuống, ghé vào hành lang giữa xe, vẻ mặt mơ hồ, cũng không biết chân gãy xương có bị thương lần thứ hai hay không.

Thời Tiện Ngư đứng dậy rời khỏi vị trí lái, chạy tới ôm lấy Lục Lê.

Lâm Uyên đi tới cửa sổ xe bên cạnh nhìn tình hình bên ngoài —

Trùng Quái không rời đi, thân thể khổng lồ của nó chậm rãi di chuyển trong cát, không có mắt, chỉ có thể dựa vào chấn động của mặt đất để phán đoán vị trí của con mồi, mà tảng đá lớn trong sa mạc thì tương đương với vật cách điện, khiến nó tạm thời “mù” ở gần đây.

Trùng Quái lang thang gần đó một lúc, lại chui vào trong cát.

Diệp Lưu Vân thở hắt hắt, nói: “ Nó chỉ biết chui cát, chúng ta ở gần tảng đá coi như an toàn.”

“Tuy rằng an toàn, nhưng chúng ta cũng không có cách nào rời khỏi nơi này.” Củ Cải vẽ mặt cầu xin nói: “Ta mới 17 tuổi.....”

Râu Quai Nón cũng cảm thấy sát đầu mẻ trán: “Bằng không, lại vứt bỏ một chiếc xe?”

Tốc độ xe không đủ nhanh, mà không gian trong xe việt dã có hạn, chen không dưới sáu người, vậy cuối cùng phải vứt bỏ chiếc nào?

Thời Tiện Ngư khó xử nhìn bọn họ: “Vừa rồi đụng mạnh quá, xe của tôi không khởi động được.”

Mọi người trầm mặc.

Lần này thì tốt rồi, không cần rồi rắm buông tha chiếc xe nào, bởi vì chỉ còn một chiếc xe có thể sử dụng.

Diệp Lưu Vân hỏi Củ Cải: “Có thể sửa không?”

Củ Cải biểu tình thập phần khó coi: “Đầu xe đều đụng xẹp, chỉ sợ một đồng linh kiện đều phải thay thế.”

Nếu như là chiến xa được phân phối thống nhất trong chiến đội, trong xe bọn họ có linh kiện dự phòng và công cụ sửa chữa, nhưng Tiện Ngư lái xe RV, rất nhiều loại xe không giống nhau, Củ Cải là không bột đổ gột nên hồ.

Tất cả mọi người hết đường xoay xở.

Thời Tiệp Ngư nghĩ đến ọt nước của cô đã không còn lại bao nhiêu, đôi phó loại quái vật khổng lồ này cũng không biết có hữu dụng hay không, cô còn có Tiểu Mãn đưa nắm trắng, cũng là vấn đề giống nhau — Trùng Quái hình thể quá mức to lớn, khiến cho bất kỳ vũ khí đều lộ ra nhỏ bé như vậy.

Chẳng lẽ thật sự một chút biện pháp cũng không có sao?

Cô quay đầu nhìn về phía bầu trời, mặt trời lặn về phía tây, nhiệt độ không khí vẫn khô nóng, trên mảnh đất hoang vu này, ngoại trừ cát, vẫn là cát, chỉ có mấy khối đá cát cao ngất như người khổng lồ trong thiên địa, tịch mịch đứng vững.

Có biện pháp nào, có thể dẫn dụ Trùng Quái đi?

Có biện pháp nào, có thể vì bọn họ tranh thủ thêm thời gian?

Có vũ khí nào khác trong không gian không?

Thời Tiệp Ngư nghĩ đến mấy trăm thùng nước lớn trong không gian, nhìn thấy mặt dốc đá giống như cầu trượt, trong đầu chậm rãi có một chủ ý, chỉ là còn chưa xác định...

Cô hỏi Diệp Lưu Vân: “Trùng Quái cái gì cũng ăn sao?”

“Cái gì cũng ăn.” Diệp Lưu Vân thở dài: “Cô cũng thấy, nó ngay cả xe việt dã của tôi cũng nuốt.”

Thời Tiệp Ngư nói: “Tôi có một cách không biết có được hay không, nhưng tôi phải leo lên trên tảng đá trước, ai có thể giúp tôi lên đó?”

(Hết chương này)

Chương 223. 2. Thế giới sa mạc (91)

Sa nham thạch trong hoang mạc rất khó leo lên, bởi vì nó cơ hồ là thẳng đứng 90 độ, không có bao nhiêu lực điểm thích hợp, cuối cùng mấy người dùng phương thức điệp La Hán —

Râu Quai Nón đứng trên nóc xe, Lâm Uyên giẫm lên vai Râu Quai Nón, Thời Tiệp Ngư đứng trên vai Lâm Uyên, lúc này mới khó khăn leo lên đỉnh nham tầng.

Diện tích đỉnh nham thạch có hạn, cũng không bằng phẳng, giống như đáy nồi úp ngược.

Đột nhiên đứng cao như vậy, Thời Tiệp Ngư hơi có chút choáng váng, cô ổn định trọng tâm thân thể, nhìn quanh bốn phía, muốn tìm được chỗ ẩn thân của Trùng Quái, nhưng trên mặt đất cát chỉ có dấu vết lồi lõm chẳng chịt, nhìn không ra Trùng Quái giấu ở nơi nào.

Có chút ngoài ý muốn, trong một mảnh màu vàng xám ảm đạm, cô nhìn thấy một vệt xanh.

Thời Tiệp Ngư sửng sốt, đeo kính viễn vọng trên cổ lên, cẩn thận nhìn — đúng là màu xanh lá cây không sai, xa xa có một hồ nước xanh ngọc bích, bốn phía rừng cây rậm rạp, đúng là một ốc đảo quy mô tương đối đồ sộ.

“Chị Diệp, bên kia có một ốc đảo.” Thời Tiệp Ngư hô lên với đồng bọn phía dưới.

“Ốc đảo?” Diệp Lưu Vân nhìn theo hướng Thời Tiệp Ngư chỉ: “Không có, ở đâu?”

Củ Cải hỏi: “Có phải là ảo ảnh không?”

Thời Tiệp Ngư lại nhìn kỹ: “Chắc không phải đâu... Có thể là bởi vì địa thế ốc đảo tương đối thấp, cho nên các người không nhìn thấy.”

Râu Quai Nón nói: “Nơi này có ốc đảo cũng không kỳ quái, Trùng Quái lớn như vậy, nó cũng không thể không uống nước, phụ cận có ốc đảo, đã nói rõ dưới đất trữ nước phong phú, Trùng Quái mới không chết khát.”

Củ Cải có chút động tâm, xoa xoa tay nói: “Nếu chúng ta có thể chiếm ốc đảo này, chiêu binh mãi mã, có thể tự mình xây một căn cứ ốc đảo.”

Diệp Lưu Vân tâm phiền ý loạn liếc hắt một cái: “Nghĩ biện pháp sống sót trước rồi nói sau.”

Cô ngựa đầu hỏi Thời Tiệp Ngư: “Tiểu Ngư, cô nghĩ phương pháp tốt cuộc là phương pháp gì?”

Thời Tiệp Ngư nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Tôi có thể nói cho các người biết, nhưng các người không cần sợ.”

“Ha! Lời nói này, chúng ta làm sao có thể sợ hãi?” Củ Cải cười ha hả.

Râu Quai Nón cũng nói: “A, còn có cái gì có thể đáng sợ hơn Trùng Quái?”

Thời Tiệp Ngư nói: “Kỳ thật tôi có siêu năng lực.”

Củ Cải: “???”

Râu Quai Nón: “???”

Thời Tiệp Ngư ở trên đỉnh tầng nham thạch mở ra không gian mù tạc, vừa mở ra vừa nói: “Siêu năng lực của tôi là, có thể mở ra một không gian đặc thù, sau đó, tôi ở trong không gian tồn rất nhiều nước...”

Bởi vì khoảng độ cao, phía dưới Diệp Lưu Vân cùng đám người Lâm Uyên nhìn không thấy Thời Tiệp Ngư ở phía trên mở ra không gian, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của cô biến mất trong chốc lát, sau đó lại xuất hiện, trong tay nhiều thùng nhựa rất lớn chứa đầy nước tinh khiết.

Củ Cải sờ sờ nói: “Cho nên? Cô muốn dùng nước đem Trùng Quái đồ chết?”

Diệp Lưu Vân tức giận vỗ trán hấn: “Người cũng thật dám nghĩ!”

Thời Tiệp Ngư giải thích: “Là như vậy, chỗ tôi có một túi nấm khô, ăn vào sẽ toàn thân tê liệt, mất đi tri giác, nhưng hình thể Trùng Quái quá lớn, phân lượng ở đây khẳng định là không đủ, cho nên tôi đã nghĩ, có thể ngâm nấm khô vào trong nước, lại để Trùng Quái ăn vào, những nấm này gặp phải nước sẽ bắt đầu sinh trưởng, nếu như có thể thành công sinh trưởng trong cơ thể Trùng Quái, sẽ càng dài càng nhiều...”

Người quanh năm sống trong hoang mạc, chỉ thấy nấm trong sách giáo khoa.

Diệp Lưu Vân, Củ Cải, Râu Quai Nón đều mở rộng tầm mắt.

Diệp Lưu Vân chần chờ hỏi: “Trong vườn trồng trọt của ốc đảo, một nhóm đồ ăn dù phát triển nhanh thế nào, cũng phải hai tuần, chẳng lẽ chúng ta phải ở nguyên chỗ này chờ hai tuần sao?”

“Không đâu, loại nấm này mọc rất nhanh.” Thời Tiệp Ngư hồi tưởng: “Cũng chỉ một buổi tối thôi.”

Chương 224. 2. Thế giới sa mạc (92)

Trong ấn tượng của cô, nắm trắng rất lợi hại, chỉ cần đủ ẩm ướt âm u, sẽ điên cuồng sinh trưởng, nhưng... dù sao để lâu, có thể quá hạn hay không? Bị nuốt vào trong bụng Trùng Quái, có thể thiếu dưỡng khí hay không? Có thể bị dịch tiêu hóa ăn mòn hay không? Những thứ này cô liền không xác định.

Thời Tiện Ngư mím môi, nói: “Thử xem, nếu thực sự không được, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

Nhưng bọn họ còn có biện pháp khác sao?

Hiện tại tựa hồ cũng chỉ có thể ngựa chết làm ngựa sống.

“Cẩn thận một chút.” Lâm Uyên ở dưới nhú mảy nhìn cô, đứng cao như vậy, hẳn chỉ nhìn đã lo lắng đề phòng.

Thời Tiện Ngư gật gật đầu, vặn mở nắp bình, nhét vào trong một đoá nắm trắng, sau đó một lần nữa vặn nắp lại, đem thân bình đổ ngang xuống, tìm được có sườn dốc kia một mặt, điều chỉnh tốt vị trí, dùng sức đẩy một cái!

Thùng nước nhanh chóng lăn xuống!

Ven đường đều là cát, ngược lại không cần lo lắng bị vỡ, cô nhìn thùng nước càng lăn càng xa, càng lăn càng chậm, cổ chân động kia lại xuất hiện.

Lần này cô đứng cao, vì vậy cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng, một vòng cung nhô lên trên cát và một cái gì đó đang nhanh chóng đến gần thùng nước đang lăn!

Nó càng gần mặt đất, những đụn cát nhô lên càng cao và cuối cùng rơi xuống đất!

Cát đất tung bay, Trùng Quái không lộ nhô ra đầu khủng bố, không có mắt mũi lỗ tai, chỉ có một cái răng nanh mọc đầy răng cưa, cái miệng rộng như vực sâu hố đen!

Cái miệng này tinh chuẩn phán đoán ra vị trí thùng nước, mãnh liệt bổ nhào nuốt vào, liền mang thùng nước phía dưới cát, cũng một lần nuốt vào!

Mặc dù cách có một đoạn, Thời Tiện Ngư vẫn cảm thấy hết hồn hết vía, phảng phất thứ Trùng Quái kia nuốt vào không phải thùng nước, mà là chính cô.

Cô âm thầm hít vào, cố gắng không chế hai tay của mình không hề phát run, lần nữa lặp lại trò cũ, từ trong không gian ôm ra một thùng lại một thùng nước, trong mỗi thùng đều bỏ nắm vào, đẩy xuống nham thạch, để thùng nước theo đường dốc lăn ra ngoài.

Trùng Quái không ngừng nuốt vào thùng nước, giống như một cái động không đáy không biết thỏa mãn.

Thẳng đến khi Thời Tiện Ngư mệt mỏi, mệt mỏi, nắm cũng toàn bộ dùng hết, Trùng Quái vẫn không có chút dấu hiệu bị ảnh hưởng nào.

Phía dưới Diệp Lưu Vân thấy phía trên Thời Tiện Ngư nửa ngày không có động tĩnh, không khỏi hỏi cô: “Nước dùng hết chưa?”

“Còn nữa...” Thời Tiện Ngư thở hổn hển, nói với phía dưới: “Là nắm dùng hết rồi, chúng ta chờ một chút đi, tối nay hẳn là sẽ có biến hóa.”

Lâm Uyên lo lắng nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Có muốn xuống nghỉ ngơi không?”

“Các người đưa tôi lên cũng không dễ dàng, tôi sẽ ở trên đây.” Thời Tiện Ngư điều chỉnh vị trí, chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt nhìn chỗ lõm của cát xa xa, đó là vị trí cuối cùng mà Trùng Quái biến mất.

“Đợi lát nữa... tôi sẽ đẩy một thùng nước xuống thử xem, nó sẽ thay đổi thôi.” Cô thì thầm.

Mọi người nhìn nhau, kế tiếp, chỉ có thể giao hết thảy cho thời gian.

Mặt trời hoàn toàn chìm xuống đường chân trời, màn đêm bao phủ mặt đất.

Mỗi đêm sau khi bão cát kết thúc, luôn đặc biệt sáng sủa yên tĩnh.

Thời Tiện Ngư đợi quá lâu, có chút buồn ngủ, nhưng cô vẫn không thể ngủ, cố gắng chống đỡ tinh thần, cân nhắc có nên ném thêm một thùng nước nữa hay không, lúc này, mặt đất bỗng nhiên truyền đến chấn động.

Trong lòng mọi người đều là cả kinh, rồi rít căng thẳng thần kinh, tìm kiếm nguồn gốc sự chấn động kia!

Thời Tiện Ngư cũng khẩn trương nhìn chung quanh, nóng lòng muốn biết kết quả.

Cô ném nhiều nắm như vậy, lại rót đủ nước vào trong thân thể Trùng Quái, sợi nắm có thể sinh sôi nảy nở trong thân thể nhện và bò cạp, không có đạo lý không thể sinh trưởng trong thân thể Trùng Quái!

Bùm!

Xa xa trên một cồn cát, Khắc Lạc Tư Trùng Quái như tòa nhà mọc lan tràn, từ dưới cát chui ra! Toàn bộ đầu đầy tơ trắng!

(Hết chương này)

Chương 225. 2. Thế giới sa mạc (93)

Thành công rồi!

Thời Tiệp Ngư mừng rỡ quá đỗi!

Trùng Quái nhất định là bởi vì tê liệt ảnh hưởng đến hô hấp, cho nên mới có thể chủ động từ dưới đất chui ra!

Cô vui vẻ nói với đồng bọn phía dưới: “Những bộ phận màu trắng kia chính là sợi nấm sinh trưởng ra!”

Diệp Lưu Vân và đám người Lâm Uyên ở trong xe cảnh giác quan sát.

Đây là cảnh tượng thập phần quỷ dị. Trùng Quái vốn ở trong cát tự do ra vào, hiện tại lại tựa như một mối vô lực, chỉ thò ra nửa đoạn thân thể liền không hề nhúc nhích, tựa như mặt đường lộ ra nửa con giun khổng lồ, hơn nữa trên người giun đất phủ kín rêu trắng... Có lẽ, hình dung thành nấm mốc màu trắng thích hợp hơn.

Cẩn thận quan sát có thể nhìn ra, những điểm mốc màu trắng kia, chính là từ bên trong miệng Trùng Quái kéo dài ra.

Diệp Lưu Vân bị loại tốc độ sinh trưởng cường đại này hù dọa, nhin không được nói: “Thứ này sẽ không mọc đầy toàn bộ đại lục chứ?”

Thời Tiệp Ngư cười nói: “Sẽ không, cường quang chiếu một cái sẽ chết, hơn nữa hoàn cảnh nơi này quá khô hạn, không có điều kiện sinh trưởng của nó.”

Cô thật cao hứng, còn có chút hưng phấn, chính mình có thể trợ giúp đồng bạn giải quyết xong phiền toái lớn, càng tràn đầy cảm giác thành tựu!

“Tôi lại ném một thùng nước thử xem, nếu như nó không có phản ứng, liền nói rõ mất đi năng lực hành động, chúng ta cũng sẽ an toàn!”

Thời Tiện Ngư lần nữa mở ra không gian, từ bên trong lấy ra thùng đựng nước, sau đó từ trên đỉnh nham thạch đẩy xuống!

Thùng nước ùng ục lặn xuống, mặt đất lại mơ hồ truyền đến chấn động.

Thời Tiện Ngư sửng sốt.

Làm sao còn có thể xuất hiện chấn động? Trùng Quái không phải đã không thể động đậy sao? Chẳng lẽ..... bộ phận chôn ở phía dưới, còn có thể hoạt động?

Lúc này, nghe thấy Lâm Uyên đột nhiên cao giọng hô to: “Cẩn thận!!!”

Ầm!

Cách Trùng Quái mềm nhũn bất động trăm mét, một cái đuôi Trùng khổng lồ lao ra khỏi cát! Lướt nhanh về phía tảng đá!

Thời Tiện Ngư ném thùng nước quá nhiều lần, Trùng Quái đã sớm phán đoán ra phương vị của cô, phần đuôi thô mập va chạm nham thạch, cát đất tung bay! Đá vụn văng khắp nơi! Đỉnh tảng đá trực tiếp bị đập nát!

Thân thể Thời Tiện Ngư dưới lực va chạm đáng sợ này bay lên không trung, sau đó hung hăng ngã xuống cát! Trong nháy mắt hôn mê!

Lâm Uyên và Diệp Lưu Vân nhìn thấy cảnh này, gần như đồng thời kinh hãi mở to hai mắt! Bởi vì bọn họ nhìn thấy, cái đuôi sâu kia đang chậm rãi di chuyển về phía Thời Tiệp Ngư trên mặt đất, đầu đuôi mở ra, lộ ra miệng lưỡi mọc đầy răng cưa tinh tế!

Chưa từng có ai biết, đuôi Trùng Quái cũng có miệng!

Chính xác mà nói, là chưa từng có người chân chính phân rõ đầu cùng đuôi của Khắc Lạc Trùng Quái, bởi vì khi người ta phát hiện nó, nó vĩnh viễn chỉ có một nửa thân thể lộ ra cát.

Thời Tiệp Ngư rất không may mắn, khi sắp thành công thì từ trên tảng đá ngã xuống, mà bất hạnh là, bởi vì Trùng Quái quả thật bị sợi nấm ảnh hưởng, hành động thập phần chậm chạp, đến nỗi không kịp tức nuốt sống cô.

Bùm!

Một tiếng súng vang lên, làm cho mọi người hoàn hồn.

Mặt Lâm Uyên như sương lạnh, liên tục bắn mấy phát vào Trùng Quái!

Diệp Lưu Vân cùng Râu Quai Nón, Củ Cải thấy thế, cũng nhao nhao móc ra phôi thương xạ kích đuôi Trùng Quái, hy vọng nó có thể bởi vậy mà rời xa Thời Tiệp Ngư trên mặt đất.

Nhưng những sợi nấm kia đã tê liệt thần kinh Trùng Quái, tự nhiên cũng tê liệt cảm giác đau đớn của nó, mắt thấy khẩu khí ở phần đuôi càng dài càng lớn, khoảng cách Thời Tiệp Ngư càng ngày càng gần, Lâm Uyên khòe mắt nứt nẻ, ném súng bắn không, xoay người lên xe, muốn trực tiếp lái xe đụng qua đồng quy vu tận!

Lúc này, Trùng Quái kỳ dị ngừng lại, chậm rãi vặn vẹo, hướng về một phương hướng khác.

Chương 226. 2. Thế giới sa mạc (94)

Trong lòng mọi người kinh ngạc, tầm mắt dời về hướng kia, lại phát hiện là Lục Lê! Không biết từ lúc nào, Lục Lê lại từ trên xe chạy ra ngoài, kéo chân bị thương, khập khiễng đi về hướng ngược lại với Thời Tiệp Ngư!

So với Thời Tiệp Ngư không thể nhúc nhích trên mặt đất, Lục Lê hiển nhiên càng dễ dàng thu hút sự chú ý của Trùng Quái.

Sắc mặt Diệp Lưu Vân đã trắng bệch, cô biết Lục Lê muốn làm gì, nhưng làm sao cô có thể trơ mắt nhìn Lục Lê đi chịu chết?

“Tiểu Lê, Tiểu Lê..... Tiểu Lê! Con đứng lại! Đứng lại không được nhúc nhích nữa!!!”

Lục Lê xoay người, mỉm cười với bọn họ.

Vẫn là nụ cười ngây thơ lúc trước.

Nụ cười của Lục Lê vẫn không thay đổi, nhưng Diệp Lưu Vân lại từ lúc đầu cảm thấy đáng yêu, càng về sau cảm thấy đáng sợ, cho tới bây giờ... cô cảm thấy vô cùng đáng buồn!

Tiểu Lê!!!

Nước mắt trào ra, trong tầm nhìn mơ hồ của Diệp Lưu Vân, Trùng Quái nuốt sống Lục Lê!

.....

.....

Thời Tiện Ngư thân nhiên tĩnh lại, thấy trên đỉnh đầu đầy sao lấp lánh.

Vẫn là ban đêm, như vậy thời gian cô hôn mê cũng không tính là quá dài.

Cô vịn trán ngồi dậy, nhìn thấy Trùng Quái cách đó không xa đã bị tơ trắng bao phủ toàn bộ, mềm nhũn ngồi phịch trên mặt cát bất động, lúc này mới dần dần nhớ tới đã xảy ra chuyện gì, chính mình tựa hồ... bị đuôi Trùng Quái từ trên đỉnh nham thạch quét xuống.

Trùng Quái vẫn quá lớn, cho dù bị nấm trắng xâm chiếm, phần đuôi cũng vẫn giữ lại sức sống nhất định.

Cô chậm rãi đứng lên, đi về phía đám Diệp Lưu Vân.

Mọi người đang xé rách giăng co cái gì, tựa hồ muốn đem Trùng Quái da ngoài xé mở, nhưng dù sao nó cũng quá lớn, da dày thịt dày, dù là mấy người đồng tâm hiệp lực, trong chốc lát cũng không cách nào thành công.

“Các người đây là.....” Thời Tiện Ngư nghi hoặc hỏi: “Đang làm cái gì?”

Diệp Lưu Vân quay đầu lại, khuôn mặt đầy nước mắt: “Tiểu Ngư, Tiểu Lê ở bên trong.”

Thời Tiện Ngư bối rối, hoài nghi mình đang nghe nhầm, đầu ngã ong ong rung động, cô nhin đau, chậm rãi quay đầu nhìn về phía xe.

Bình thường Lục Lê sẽ ngồi bên cửa sổ xe cười với cô.

Nhưng bây giờ, bên cửa sổ không có ai.

Sao lại...

Thời Tiện Ngư đỡ lấy đầu, cảm thấy trời đất quay cuồng, tất cả cảnh tượng trước mắt đều trở nên không chân thật.

“Tiểu Lê sao lại ở trong bụng Trùng Quái? Sao lại thế?”

“Tìm được cô ấy rồi!” Lâm Uyên sờ được một bàn tay, dùng sức kéo ra ngoài!

Thời Tiện Ngư mờ mịt nhìn qua, lo lắng mình sẽ nhìn thấy tàn chi của Lục Lê, nhưng cũng may lúc ấy Trùng Quái không còn nhiều tri giác, thân thể Lục Lê được bọn họ hợp lực kéo ra, coi như hoàn chỉnh, chỉ thiếu mấy ngón tay và nửa cái chân, thân thể còn nhỏ bám vào máu tươi, cùng với chất nhầy tanh hôi của Trùng Quái.

Lục Lê chết rồi.

Chết rồi.

Không nhịp tim, không nhịp đập, không có ngày mai và tương lai.

Thời Tiện Ngư thoát lực quỳ xuống đất, không thể tin được đây là sự thật.

Tại sao có thể như vậy.....

Sao lại...

Ta đã đáp ứng con, sẽ giúp con tìm được mẹ ruột, con còn chưa có gặp qua mẹ ruột, như thế nào đã chết đâu...

Diệp Lưu Vân thấp giọng khóc lên, mấy người khác thần sắc cũng chán nản.

“Không được...” Thời Tiện Ngư thất thần lắm lắm: “Tiểu Lê bị hoa tố ký sinh, cô bé sẽ không dễ dàng chết như vậy, chúng ta phải nghĩ cách cứu cô bé.”

Lâm Uyên lộ vẻ không đành lòng, nói với Thời Tiện Ngư: “Cô bé đã chết rồi.”

Thời Tiện Ngư không chịu buông tha, trong mắt đột nhiên có ánh sáng: “Chúng ta đi ốc đảo! hoa tố là thực vật, thực vật

cần nước!”

Cô còn nhớ rõ ốc đảo nhìn thấy trên tảng đá, kéo cánh tay Lâm Uyên, chỉ về hướng đó nói: “Chúng ta đưa Tiểu Lê đến ốc đảo!”

(Hết chương này)

Chương 227. 2. Thế giới sa mạc (95)

Bọn họ một lần nữa thả Lục Lê vào trong xe, xe không thể khởi động, liền treo móc câu, dùng xe việt dã kéo đi xuất phát.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy về ốc đảo, trên đường trắng sáng gió trong, muôn sao vạn điểm, hồ nước dưới màn đêm thương khung giống như một mặt gương sáng như tuyết, mặt nước tĩnh lặng không gợn sóng.

Xe dừng ở bên hồ, Diệp Lưu Vân ôm Lục Lê đi tới bên bờ nước, nhẹ nhàng buông xuống.

Máu tươi thấm đẫm hồ nước, đem bãi cạn nhuộm thành ám phần.

Kỳ thật Diệp Lưu Vân cảm thấy như vậy vô dụng, Lục Lê đã chết, tim ngừng đập, nhiệt độ cơ thể trôi qua, ngay cả thân thể cũng dần dần cứng ngắc, không có khả năng lại cứu sống.

Nhưng Thời Tiện Ngu kiên trì muốn thử xem.

Thân thể Lục Lê ngâm ở bãi cạn, hồ nước trong veo vây quanh cô bé, thân thể của cô bé không trọn vẹn không đầy đủ, khuôn mặt lại điềm tĩnh an tường, cô bé lẳng lặng nằm, giống như đang ngủ, rốt cuộc không cần sợ hãi quá khứ bị vứt bỏ, cũng không cần lo lắng tương lai bị trục xuất.

Mọi người vây quanh ở bên cạnh cô bé, thay vì nói đang chờ đợi cô sống lại, không bằng nói đây là một tang lễ, một hồi cáo biệt.

Trong lòng Diệp Lưu Vân buồn khổ, ngược mắt nhìn Thời Tiệp Ngư, khàn giọng nói: “Tiểu Ngư, quên đi.”

Quên đi, cứu không trở lại.

Quên đi và chấp nhận thực tế.

Quên đi.....

Thời Tiệp Ngư nhin không được dùng hai tay che mắt, dùng sức đè lại, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra! Cô không tiếng động nức nở, rồi sau đó tiếng khóc lớn dần, rốt cục khó có thể ức chế, bất lực khóc rống lên thành tiếng!

Rõ ràng chỉ thiếu một chút cuối cùng... chỉ thiếu một chút cuối cùng, là có thể đưa Tiểu Lê đến nơi an toàn!

Cô còn chưa giúp cô bé tìm được mẹ, còn chưa giúp cô bé thực hiện nguyện vọng!

Cô cái gì cũng chưa kịp làm!

Trong lòng Thời Tiệp Ngư khổ sở tới cực điểm, hối hận, thương tâm, tự trách, thống khổ! Mỗi khi cô cảm thấy mình thật sự có thể trở thành thần tiên, đi trợ giúp những người cần trợ giúp, hiện thực lại luôn đánh cô trở về nguyên hình!

Cô không thể làm gì được!

Cô chỉ là một người bình thường, bất lực! Không phải thần thánh!

Sao cô lại đến đây? Nếu như cô không đến, có lẽ Lục Lê còn sinh hoạt bình thường tại ốc đảo Thanh Hà, dù cho không người làm bạn, dù cho chỉ có thể dựa vào chuột biến dị mà sống, nhưng ít nhất có thể sống sót! Có thể bình yên vô sự mà sống!

Lục Lê còn nhỏ như vậy, còn chưa có nhìn qua thế giới này được bao nhiêu a.....

Thời Tiệp Ngư nhắm mắt lại, đau đớn làm ruột gan đứt từng khúc tra tấn, khóc đến kiệt sức.

Diệp Lưu Vân nói nơi này rất đẹp, Tiểu Lê sẽ thích, bọn họ đào bới nghĩa trang trong một bụi hoa, lau sạch sẽ cho Lục Lê, thay váy mới xinh đẹp. Trong mộ đặt quyển sách tranh vẽ và bút màu nước mà cô bé thích, búp bê và cặp sách nhỏ, còn có bồn hoa nhỏ mà cô bé tâm tâm niệm niệm, trồng xung quanh nghĩa trang.

Thời Tiệp Ngư ngồi khô héo cả đêm bên nghĩa trang.

Thời gian của cô dường như ngưng đọng, dừng lại ở ngày Lục Lê chết đi.

Nhưng thời gian của Diệp Lưu Vân vẫn phải tiếp tục.

Ngày hôm sau, Râu Quai Nón lái xe ra khỏi ốc đảo và quay trở lại vào buổi tối với bảy hoặc tám cỗ xe.

Từ trong chiến xa đi xuống rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, có một số là đồng bọn đã từng kề vai chiến đấu với Diệp Lưu Vân, vừa gặp mặt liền nhiệt tình ôm, có một số là đồng minh mời tới từ ốc đảo khác, sau khi gặp mặt, khách khí bắt tay nói chuyện với nhau.

Ngày thứ ba, những người này dựng lều ở ốc đảo và dựng trại quy mô ban đầu.

Diệp Lưu Vân nói cô muốn xây dựng ốc đảo tốt nhất trên lục địa này. Có lẽ quy mô không phải là lớn nhất, nhưng nó nhất định là bình đẳng nhất, tự do nhất ốc đảo, cho dù là bị hoa tổ ký sinh nhân loại, cũng có thể ở chỗ này sinh hoạt.

Ngày thứ tư, có càng nhiều người mộ danh mà đến, gia nhập công tác xây dựng ốc đảo mới.

Chương 228. 2. Thế giới sa mạc (96)

Ngày thứ năm, Đại Hoa Tích cũng chạy tới, gây ra náo động nho nhỏ, sau đó trở thành cư dân đặc thù đầu tiên của ốc đảo mới này.

Có một học giả nghiên cứu thú biến dị chỉ ra, con thần lằn hoa lớn này mang thai, hơn nữa gần sinh, vì thế mọi người ngoài việc xây dựng nhà cửa, lại xây dựng “phòng sinh” thoải mái cho con thần lằn hoa lớn.

Ngày thứ sáu, đã không có Trùng Quái uy hiếp, càng ngày càng nhiều động vật xuất hiện, hổ lang, biến dị chuột, bụi gai măng...

Diệp Lưu Vân bận rộn thiết kế gia viên, không rảnh xây lên tường vây phòng hộ, cũng không có đủ nhiều vũ khí đạn dược đi đuổi thú biến dị, nhưng hỗn loạn cũng không có phát sinh, tại Đại Hoa Tích kinh sợ hạ, động vật trong lúc đó hình thành vi diệu cân bằng, phiến ốc đảo này cũng nghênh đón tân sinh ngày thứ bảy.

Ngày thứ bảy, trên mộ Lục Lê mọc ra một thân cây.

Trong một đêm liền mọc ra cao mấy mét, thân cây trắng kiện, lá xanh rộng lớn, đỉnh đại thụ nở ra sáu cánh hoa màu đỏ tươi.

Thời Tiện Ngư đem lòng bàn tay dán ở trên thân cây, có thể cảm giác được dưới vỏ cây kiên cố kia, phảng phất có huyết dịch mạch động, ồ ồ chảy xuôi.

Cô lập tức rơi lệ, ngửa đầu nhìn đóa hoa sáu cánh kia hỏi: “Tiểu Lê, là ccon sao?”

Hoa Tâm vươn ra sáu cái xúc tu màu đỏ tinh tể, nhẹ nhàng quần lấy ngón tay của cô, đầu ngón tay có đau như kim đâm, sau đó cô cảm giác được một cỗ ý niệm mãnh liệt và quen thuộc - giống như tiếng cầu nguyện lúc trước cô nghe được từ chỗ con cá kỳ nguyện.

Giọng nói đó nói: “Cảm ơn cô đã chăm sóc đứa bé này.”

Thời Tiệp Ngư cảm thấy mê mang: “Cô là ai?”

Giọng nói kia nói: “Tôi là mẹ, Tôi sinh ra đã là mẹ, hết thảy sinh mệnh trên thế gian đều là hài tử của tôi, tôi chiếu cố tất cả hài tử tôi có thể chiếu cố, có rắn muốn miệng lớn hơn, có thần lằn muốn thân thể cường tráng hơn, tôi bảo vệ chúng nó, đặt thành tâm nguyện của chúng nó, chỉ có hài tử này, tôi giúp cô bé miễn đói khát cùng bệnh khổ, nhưng cô bé thủy chung chỉ cần mẹ ruột của mình, tôi lần đầu tiên cảm thấy mê hoặc, tôi muốn biết, mẫu thân của cô bé là cái dạng gì.”

Thời Tiệp Ngư hiểu ra, thì thào tự nói: “Thì ra tiếng cầu nguyện kia, là tiếng của cô...”

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Cô tìm được đáp án chưa?”

Giọng nói đó nói: “Có lẽ tìm được, có lẽ không tìm được... Tôi đã gặp rất nhiều người mẹ trong cơ thể của đứa trẻ này.”

“Tôi gặp một người mẹ không muốn làm mẹ, từ chối gánh vác gánh nặng nuôi dưỡng sinh mệnh.

Tôi nhìn thấy một người mẹ, bà vì đứa nhỏ mà trả giá tất cả, lại bị đứa nhỏ chán ghét thù hận.

Tôi nhìn thấy một người mẹ, bà ấy từng rất yêu con, nhưng tình yêu của bà ấy kèm theo điều kiện, một khi con không như

mình mong muốn, liền không thể tiếp nhận, thậm chí muốn tàn nhẫn giết hại con.

Tôi cũng đã gặp một người mẹ không phải là một người mẹ... nhưng, bà đã dạy tôi làm thế nào để trở thành một người mẹ.”

Thời Tiệp Ngự nhìn xuống nước mắt, ghen ngào hỏi: “Tiệp Lê..... sẽ sống lại sao?”

Thanh âm kia trầm mặc.

Một lúc lâu sau, giọng nói nói: “Là một đứa trẻ, cô bé đã chết, là một người mẹ, cô bé sẽ sống mãi trên mảnh đất này.”

Thời Tiệp Ngự nhắm mắt lại, lặng lẽ chảy nước mắt, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười hồn nhiên kia... Cô bé từng muốn tìm được mẹ, cuối cùng, chính cô trở thành mẹ.

Có lẽ đây đã là kết cục tốt nhất, giấc mộng ở chỗ này mọc rễ nảy mầm, Thời Tiệp Ngự biết, Lục Lê sẽ là người mẹ tốt nhất trên mảnh đất này.

Thời Tiệp Ngự mở mắt, nhìn cái cây trước mắt này, cảnh lá của nó sum xuê, làm bạn với xe RV, tựa như bức tranh Lục Lê vẽ kia.

- Nhà của tôi.

Cô nhìn về phía xa xa, mọi người bận rộn xây nhà, khai khẩn ruộng cát, cảnh tượng phồn vinh chung quanh.

Tiệp Lê, gia viên của con, thật sự rất tuyệt.

.....

(Hết chương này)

Chương 229. Đi rồi (1)

Lâm Uyên là người đầu tiên phát hiện ra lúc Tiệp Ngưng rời đi.

Trong ngoài xe chất đầy gạo, mì, lương thực, dầu mỡ, khoai lang, đậu tương, nước và dầu nhiên liệu, còn có rất nhiều quần áo trẻ con, đều là Lục Lê không có cơ hội mặc vào.

Hắn ở trong xe ngoài xe tìm một vòng, cuối cùng phát hiện trên cửa sổ xe dán một tờ giấy ghi chú không bắt mắt, mặt trên có bốn câu nói.

- Tôi đi đây.

Những thứ trong không gian dành cho bạn

- Hôm khác tôi sẽ đến thăm mọi người.

- Rất vui được gặp mọi người.

Ngữ khí rất bình thường thoải mái, không có ly biệt thương cảm, không có cảm khái dài dòng, mà là giống như một người bạn cũ, lưu lại một ít đồ vật, xoay người rời đi, cũng hướng hắn phát phát tay, nói cho hắn biết, lần sau cô lại đến.

Lâm Uyên nhìn tờ giấy này, thật lâu không hoàn hồn.

Thời gian ở chung không lâu, mặc dù đối với hắn mà nói, cô đã là một tồn tại đặc thù trong lòng, nhưng đối với cô, hắn cũng chẳng qua chỉ là một trong những “người” trên tờ giấy này.

Diệp Lưu Vân đi qua phía sau hắn, nhìn thấy giấy ghi chú trên tay hắn, im lặng nhìn một lúc, giờ tay vỗ nhẹ vai Lâm

Uyên, an ủi: “Thất tình chính là chuyện như vậy, quen là được rồi~”

Lâm Uyên đặt giấy ghi chú xuống, thấp giọng nói: “Tôi đi tìm cô ấy. Cô ấy không lái xe, chắc là không đi xa lắm.”

Diệp Lưu Vân ở phía sau hần nói: “Nam tử hán yêu được cũng phải buông xuống được, thoải mái một chút đi, thời điểm tôi mới quen Tiểu Ngư, tôi liền có một loại cảm giác, cô ấy cùng chúng ta không phải người cùng một thế giới.”

Lâm Uyên bước nhanh về phía trước, trong lòng thầm nghĩ, vô luận có phải là một thế giới hay không, hần cũng phải tìm được cô, sau đó nói cho cô biết, hần thích cô, hần muốn chăm sóc cô.

.....

Thời Tiệp Ngư đi bộ trong hoang mạc, càng chạy càng xa, dần dần không nhìn thấy ốc đảo phía sau.

Cô lấy ra trân châu, dùng sức bóp nát, khí lưu khô nóng bị không gian thế giới khác xoay chuyển, hình thành một cái lỗ thủng thật lớn.

Bên kia lỗ hồng là Tiên Cung mờ mịt, mây mù vờn quanh, rừng cây xanh ngắt, Thị Thần trôi nổi trong tiên khí đờng đờng, thần sắc thân thiết nhìn cô: “Tiểu Thần cung nghênh Nguyên Quân hồi cung –“

Thời Tiệp Ngư nhìn hần một cái, trầm mặc đi vào trong Tiên Cung.

Thị Thần đi theo phía sau Thời Tiệp Ngư, khó hiểu hỏi: “Nơi này nguyện lực tinh túy mà Hoàng Đại, Tụ Linh Lô đã thu nạp hết, Nguyên Quân vì sao buồn bực không phấn chấn?”

Thời Tiệp Ngư chỉ cảm thấy mệt mỏi, có một loại cảm giác mệt mỏi khi tình cảm bị vết sướt.

Ở thế giới thứ nhất, cô cảm nhận được thế giới khác mới lạ, cùng kẻ vai chiến đấu vui vẻ, nhưng là ở thế giới này, cô cảm nhận được, chính là dốc hết tất cả trả giá, cuối cùng không thể không tiếp nhận ly biệt.

Cô mệt mỏi, thậm chí không muốn mở miệng nói chuyện.

Thị Thần quan sát vẻ mặt cô đơn của cô, trong lòng mơ hồ bất an, bởi vì một luồng thần hồn kia của hấn đến nay vẫn chưa trở về, đây là tình huống cực kỳ khác thường, chẳng lẽ, mình lại ở dị thế cùng Thời Tiện Ngư nói chuyện yêu đương oanh oanh liệt liệt sao?

Đây là chuyện rất có khả năng xảy ra, dù sao đã xảy ra một lần, thì có khả năng xảy ra lần thứ hai, cho dù không có ký ức, thần hồn của hấn cũng nhất định sẽ sinh ra cảm giác quen thuộc giống như đã từng đối với Thời Tiện Ngư, thậm chí là dễ dàng hiểu lầm thành tình yêu nam nữ.

Thị Thần một mặt triệu hồi thần hồn của mình, một mặt cẩn thận hỏi Thời Tiện Ngư: “Nguyên Quân thế nhưng... lại thất tình?”

Thời Tiện Ngư sững sờ, quay đầu lại nhìn hấn một cái, không rõ vì sao hấn lại đột nhiên nói như vậy.

“Trước kia em cảm thấy yêu đương rất quan trọng... Nhưng mà, bây giờ em cảm thấy, rất nhiều thứ đều rất quan trọng, ví dụ như, quen biết bạn bè cùng chung chí hướng, kiên trì giấc mộng thủy chung không thay đổi, mang đến trải nghiệm trưởng thành...” Thời Tiện Ngư dừng một chút, thấp giọng nói: “Những thứ này, đều rất quan trọng.”

Chương 230. Đi rồi (2)

Lúc này Thị Thần, vừa mới triệu hồi thần hồn trở lại trong cơ thể, ở thế giới kia phát sinh đủ loại, theo thần hồn trở về mà tiến vào trong ý thức của hắn, bao gồm mất mát cùng chua xót khi hắn biết được Tiệp Ngư không nói mà biết.

Thị Thần: “.....”

Tư vị này..... khiến hầu thần vô cùng khó chịu.

Thời Tiệp Ngư không biết hắn đang hồi tưởng lại “thất tình”, cô đi thẳng về phía trước, chậm rãi nói: “Người cầu nguyện cảm ơn em đã dạy cô trở thành mẹ, thật ra em làm sao hiểu được làm mẹ? Chẳng qua là vì chăm sóc Tiểu Lê, tự nhiên thay vào vai trò của mẹ, trước đây thường nghe người ta nói vì sao cha mẹ không cần thiết lập kỳ thi, bây giờ mới biết, căn bản không thể thiết lập kỳ thi, bởi vì cha mẹ học tập và trưởng thành, đều là trong quá trình ở chung với con cái mà hình thành. Em là bởi vì Tiểu Lê, mới có thể trưởng thành thành” mẹ”, nơi em cần học tập quá nhiều...”

Thị Thần không nói gì, trong lòng vẫn còn khó chịu.

Là một loại khó chịu không bị hắn khống chế, đau đớn mơ hồ, từng trận tích mịch, còn có tự ti mặc cảm không được yêu.

Biết rõ không nên nghĩ như vậy, hết lần này tới lần khác nhin không được suy đoán: Vì sao lúc này đây, Thời Tiệp Ngư không có yêu hắn? Chẳng lẽ..... là bởi vì hắn quá xấu sao?

Nửa khuôn mặt kia quả thật đáng sợ, nhưng sau đó không phải đeo mặt nạ vàng lên sao? Hai người ở chung vẫn rất tốt, cho nên đến cuối cùng là có chỗ nào không đúng.....

Chờ một chút, không có vương mắc về mặt tình cảm với Thời Tiệp Ngư, là chuyện hấn cầu còn không được, vì sao không vương mắc, hiện tại ngược lại buồn bã mất mát?

Thị Thần im lặng đi theo, thần sắc ngưng trọng.

Thời Tiệp Ngư đi vào tắm cung, tự mình xem xét lạnh nhạt nói: “Từ giờ trở đi, có lẽ em nên điều chỉnh tâm tình một chút, tuy rằng vẫn luôn biết, em là thần linh thực hiện nguyện vọng của người khác, nhưng em chưa bao giờ chân chính coi mình là thần linh, bởi vì không có pháp thuật, không có linh dược, em vẫn là chính mình bình thường khiếp đảm không chịu thua kém, nhưng kỳ thật so với những lực lượng siêu nhiên kia, trở thành thần linh càng cần chính là nội tâm cường đại, tín niệm kiên định, cùng dũng khí không sợ.”

Cô lấy ra bức họa Tiểu Lê để lại, nhìn “Gia viên” náo nhiệt phồn hoa, thấp giọng thì thào: “Lực lượng càng lớn, trách nhiệm càng lớn, Thẩm đạo trưởng vì cô nhi trong chiến loạn, cam nguyện buông tha đi Linh Sơn, Tiểu Lê ở ốc đảo mọc rễ nảy mầm, gánh vác tương lai của tất cả mọi người trên mảnh đất kia, có bọn họ làm gương, có lẽ em cũng có thể làm tốt hơn.”

Thị Thần nhin không được cắt đứt cô: “Xin hỏi Nguyên Quân, hành trình thế giới lần này, phải chăng có... người khác phái tương đối thân mật?”

Thời Tiệp Ngư ngẩn người: ‘Khác phái?... Ngược lại có một người, chỉ là thể thân mà thôi, quan hệ cũng không quá thân mật.’

“Thế..... thân?” Thị Thần ngạc nhiên nhìn cô.

Thời Tiệp Ngư gật đầu: “Ừ, tên của hấn ta và Lâm Uyên đồng âm, ngôn hành cử chỉ cũng rất giống nhau, nhưng mà em cảm giác mình còn chưa hoàn toàn bước ra khỏi đoạn tình cảm

trước, cho nên không tiện tiến vào một đoạn tình cảm mới quá nhanh, như vậy cảm giác mình rất giống nữ cận bã.”

Thị Thần: “.....”

Thời Tiện Ngư nghi hoặc hỏi hần: “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

Không đợi Thị Thần đáp lại, Thời Tiện Ngư bưng tỉnh đại ngộ: “A - anh có phải lo lắng em yêu đương, sẽ làm lỡ chính sự hay không? Yên tâm đi, trong lòng em hiểu rõ, khẳng định lấy đại cục làm trọng, sẽ không làm bậy.”

Thị Thần không nói gì.

Thời Tiện Ngư nghiêm túc hỏi: “Trong khoảng thời gian em không ở đây, trong ao cầu nguyện có con cá vàng nào mới tới không?”

Thị Thần khom người trả lời. Cầu nguyện qua lại quả thật gia tăng không ít, nhưng nếu bàn về mức độ cường hãn của ý niệm cầu nguyện thì vẫn là mấy cái trước.

Thời Tiện Ngư lập tức đứng dậy: “Đi, đi xem.”

(Hết chương này)

Chương 231. Luyện phù (1)

Khi Thời Tiện Ngư đến hồ cầu nguyện, cá phát tiền mặt quả nhiên tăng nhiều không ít, phần lớn đến từ thôn Long Thần thờ phụng cô, các thôn dân cầu nguyện mưa thuận gió hòa, năm sau được mùa, cũng cầu nguyện trong nhà bình an thuận lợi, nhiều con nhiều phúc.

Ước chừng bởi vì được cung phụng, khi Thời Tiện Ngư lắng nghe loại cầu nguyện này, nghe được đặc biệt rõ ràng, cho dù thanh âm nhiều mà hỗn tạp, cô cũng có thể chuẩn xác phân biệt ra, rõ ràng nhìn thấy dung mạo cùng chỗ ở của người cầu nguyện, những cảm xúc hoặc khóc hoặc cười kia, cũng chân chân thật thật truyền đạt tới trong lòng Thời Tiện Ngư.

“Tuy rằng vấn đề hạn hán đã được giải quyết, nhưng bởi vì trước đó hạn hán đã bỏ lỡ mùa gieo trồng, hiện tại lương thực dự trữ của mỗi nhà trong thôn hình như cũng không nhiều lắm.” Thời Tiện Ngư thu hồi linh lực, hỏi hầu thần: “Rau quả em trồng ở vườn Tinh Thảo đã chín chưa?”

Thị Thần hồi bẩm: “Thành thực hai nhóm, Nguyên Quân nhưng là muốn đưa cho những thôn dân kia?”

“Ừ.” Thời Tiện Ngư gật đầu: “Thực vật trong Linh Thảo Viên lớn lên rất tốt, đưa đi một nhóm, có lẽ có thể giúp bọn họ học được cách chọn giống, có hạt giống tốt, thu hoạch năm sau cũng sẽ khá hơn một chút.”

Thị Thần nghe xong, giơ tay gọi hai tiên hạc lên trời.

Thời Tiện Ngư sững sờ, không khỏi hỏi: “Anh không phải nói ít nhất phải trăm năm sau mới có thể mở ra linh trí sao?”

Thị Thần nói: “Ở phụ cận Tiên Cung, dựa vào năm này qua năm khác mưa dầm thấm đất, tự nhiên cần trăm năm trở lên, nhưng nếu là trực tiếp đem linh khí rót vào, tẩy luyện tinh hồn thể phách, một hai ngày cũng là đủ rồi.”

Thị Thần thi triển pháp thuật, bao lấy trái cây chín trong Linh Thảo Viên trong khoảng thời gian này, hai con tiên hạc thoải mái ngậm lên, nhanh nhẹn bay đi, bao phục nặng trĩu đối với chúng nó mà nói tựa hồ nhẹ như lông tơ.

Thị Thần lại hỏi Thời Tiện Ngư: “Tụ Linh Lô giờ phút này linh khí tràn đầy, đủ để khôi phục Luyện Đan các, nếu lại tích góp từng tí một một hai, có thể khôi phục Chiêm Tinh đài, không biết Nguyên Quân ý muốn như thế nào?”

Trước kia những chuyện này đều là Thị Thần trực tiếp quyết định, đột nhiên đem lựa chọn ném cho Thời Tiện Ngư, làm cho cô có chút mê mang.

Luyện Đan Các nghe tên liền biết là địa phương luyện đan, Linh Thảo Viên nhiều dược thảo thành thực như vậy không có chỗ xử trí, vừa vặn có thể thu vào Luyện Đan các, nhưng Chiêm Tinh đài là địa phương nào? Vì cái gì cần hao phí linh khí so với Luyện Đan Các còn muốn nhiều hơn?

Thời Tiện Ngư hỏi: “Chiêm Tinh đài có ích lợi gì?”

Thị Thần trầm ngâm một lát, cân nhắc nói: “Chiêm Tinh đài, có thể quan lan ba ngàn thế giới tinh tượng biến hóa.”

Thời Tiện Ngư nhíu nhíu mày.

Nghe có vẻ rất đẹp, nhưng trước mắt vẫn là khăn trương thực dụng đi.

“Khôi phục Luyện Đan Các.” Cô nói.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Thị Thần cảm thấy Thời Tiện Ngư có chút không giống, ánh mắt, càng kiên

đỉnh, ngũ khí, càn bình tĩnh, đây đại khái chính là... cái gọi là trưởng thành?

Có phải ánh mắt cô đã trở nên rộng rãi, tâm tính siêu nhiên, không còn giới hạn trong Tiểu Tình Tiểu Ái? Từ nay về sau gánh vác trọng trách khôi phục Tiên Cung?

Đây hẳn là chuyện hẳn chờ đợi, vì sao giờ phút này tâm tình phức tạp.....

Thị Thần im lặng đề xuống ý niệm hỗn loạn trong đầu, tụ khí ngưng thần, đem Tụ Linh Lô bên trong rèn luyện tinh thuần linh khí rút ra —

Tụ Linh Lô sáng bóng đến tốc độ mắt thường có thể thấy được ảm đạm xuống, thay vào đó, là điểm sáng dày đặc vờn quanh bốn phía, giống như hạt ánh mặt trời, kim quang sáng chói, dịu dàng lấp lánh, theo chỉ dẫn của Thị Thần, bay về phía ngọn núi cách Linh Thảo Viên không xa, ở đỉnh núi ngưng tụ thành một tòa bảo tháp màu vàng!

Bảo tháp chiếm cứ đỉnh núi, cho nên diện tích đáy không lớn, tám phương hướng vây quanh đáy tháp phân biệt bố trí tám lò tử đan xích đỉnh, là Luyện Đan Các không thể nghi ngờ.

Chương 232. Luyện phù (2)

Thị Thần khẽ vung ống tay áo, ở giữa Linh Thảo Viên và Luyện Đan Các, có thêm một cây cầu hình vòm bạch ngọc.

Thời Tiện Ngư đi lên cầu vòm, đi tới Luyện Đan các mới khôi phục. Nơi này mặc dù gọi là Luyện Đan các, nhưng cũng có thể luyện phù, luyện khí, thậm chí luyện hồn, chỉ là cần nắm giữ phương pháp.

Thời Tiện Ngư đi vào nhìn chung quanh một vòng, quả nhiên, giống như trong dự đoán của cô, bên ngoài nhìn xinh đẹp, bên trong lại trống không.

(dù chỉ một ngày thôi) trên mảnh đất này không có sự đổi trả.

Cũng may nơi này có thể phân biệt và lưu trữ dược liệu, cho nên cũng không phải là không đúng, bảo tháp chín tầng, bày vô số hộp trữ dược, từng tầng nổi thẳng lên đỉnh tháp, không biết có thể chứa được bao nhiêu dược liệu.

Thời Tiện Ngư tiện tay đem một quả cà chua nhỏ của Linh Thảo Viên bỏ vào hộp dự trữ thuốc, lại dùng ngón tay chạm vào hộp, trong đầu liền xuất hiện một lượng lớn tin tức phân biệt có liên quan đến cà chua: Cà chua nhỏ. Các loại trái cây tươi, màu sắc tươi đẹp, vị thanh ngọt, không hạt, ăn vào có thể sinh tân giải khát, kiện vị tiêu thực, thanh nhiệt giải độc, máu lạnh bình can.....

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, nhất thời tò mò, đi ra Luyện Đan Các, ở phụ cận bắt được một mảnh cỏ dại.

Cô cầm cổ đại trở về, ném vào hộp chứa thuốc, lại đưa tay chạm vào: cổ tươi, vị đắng, tính hơi lạnh, lợi tiểu tiêu sưng, hóa đờm tán kết, dùng cho nước bụng, phù thũng, ho khan, ghẻ lở...

Thời Tiệp Ngự như có điều suy nghĩ, đột nhiên xoay người rời đi, từ tấm cung trở về tầng hầm ngầm của Tầng gia gia, sau đó ở bên ngoài sân nhà cũ kéo một nắm cỏ đuôi chó, lại trở lại Luyện Đan Các Tiên Cung, ném đuôi chó vào hộp trữ thuốc tiến hành giám định.

Cỏ đuôi chó. Các loại cỏ tươi, thanh nhiệt lợi thấp, khứ phong minh mục, giải độc, có thể trị tích tụ, kiết lỵ, sưng tấy, lở loét.....

Cô hơi kinh ngạc, hỏi Thị Thần: “Vì sao cổ đại vừa rồi không có tên?”

“Bởi vì Nguyên Quân không biết kỳ danh, cho nên Luyện Đan các cũng không biết kỳ danh.” Thị Thần trả lời.

“Thì ra là thế.” Thời Tiệp Ngự ngẩng đầu nhìn tòa bảo tháp xinh đẹp này: “Đáng tiếc không có phương thuốc, chỉ biết những thông tin giám định này, cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể như vậy trước.”

Muốn luyện đan, cô không chỉ cần biết dược tính, còn phải biết dược liệu xử lý như thế nào, là ngâm, là phơi nắng, là hong hay là nghiền thành bột? Dùng bao nhiêu? Phối hợp như thế nào? Học vấn trong đó quá sâu, người ngoài ngành như cô không bỏ ra mấy năm công phu căn bản học không rõ.

Nghĩ như vậy, cô khôi phục Luyện Đan Các, dường như..... khôi phục tịch mịch?

Ước chừng là nhìn sắc mặt Tiệp Ngự không tốt, Thị Thần ở một bên đề nghị: “Nguyên Quân không ngại thử luyện phù

trước, Tiểu Thần sớm tập được vài loại phù lục họa pháp, có thể truyền thụ cho Nguyên Quân.”

Thời Tiệp Ngự lắc đầu: “Trong Luyện Đan Các không có vật gì, không có phù giấy và chu sa.”

Thị Thần nói: “Nếu có linh khí tràn đầy tài liệu luyện phù cố nhiên tốt, không có, dù là ven đường một mảnh lá cây cũng có thể vẽ phù, Nguyên Quân chỉ cần học được cách đem linh lực rót vào trong đó, liền có thể thành phù.”

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Vậy thử xem, em vừa mới bắt đầu học, quả thật không cần tài liệu quá tốt, miễn cho lãng phí.”

Trong Luyện Đan Các có một bàn án, có thể dùng để vẽ phù.

Thị Thần dạy ba loại họa pháp thường dùng phù lục.

Một loại dùng để khử bệnh, đun phù hóa thủy uống vào, có thể điều động chính khí trong thân thể loại trừ bệnh tà.

Một loại dùng để phòng thân, sau khi bịt kín đeo bên người, có thể trừ quỷ trăn tà bảo vệ một thân bình an.

Một loại dùng để phong ấn, chuyên dùng để hàng yêu trấn ma, càng là yêu ma cường hãn, càng cần phù lục pháp lực cường đại mới có thể phong ấn lại.

Thời Tiệp Ngự còn chưa tới hướng bùa chú rót vào linh lực một bước kia, cô hiện tại muốn làm, là đem Thị Thần giáo đồ vẽ ra hình nguyên dạng, cũng vững vàng ghi tạc ở trong đầu.

Đường nét và vòng tròn nhìn như không có thứ tự, chẳng biết vì sao vẽ xuống hết sức vất vả.

Thị Thần im lặng nhìn một hồi, bỗng nhiên biến thành nam tử trưởng thành, từ phía sau cô nhẹ nhàng cầm tay cô, giúp cô vận bút, thấp giọng đọc: “Phù vô chính hình, dĩ khí nhi linh.”

Phần còn lại, liền mạch lưu loát.

Thời Tiện Ngư ngừng bút, nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay, dư quang liếc về phía hấn, thương lượng nói: “Nếu không, anh vẫn là nhỏ đi.”

Thị Thần khó hiểu nhìn cô.

Thời Tiện Ngư nói: “Quá lớn, có chút ăn không tiêu.”

(Hết chương này)

Chương 233. Âm gian (1)

Thị Thần: “.....”

Sau khoảnh khắc trầm mặc, hần lần nữa biến hồi bàn tay lớn nhỏ, phiêu phù ở một vòng ở trong vàng sáng.

Thời Tiện Ngư nghĩ một chút, thông tình đạt lý tỏ vẻ: “Nếu như anh cảm thấy lớn một điểm tương đối thoải mái, vậy thì lớn một điểm nha.”

Thị Thần trả lời mặt lạnh như tiền: “Tiểu thần là Thị Thần Tiên Cung, tự nhiên hết thấy lấy Nguyên Quân cảm nhận cảm đầu.”

Thời Tiện Ngư gật gật đầu, tiếp tục luyện tập vẽ bùa rồi.

Cô xác thực không quá quen nếp Thị Thần với bộ dáng mới kia, liền thật giống trong nhà nguyên bản bày một búp bê búp bê khéo léo, tinh xảo lại xinh đẹp, có thể đột nhiên có một ngày, cái búp bê búp bê biến còn lớn hơn cô, chọc ở trước mặt bản thân, cảm giác tồn tại kia quả thực mãnh liệt đến áp bách.

Huống chi Thị Thần lớn lên tuần mỹ không trừ, như vẽ trong trích tiên, thân hình biến lớn sau này, hình dáng ngũ quan cũng tùy theo biến lớn, đẹp như vậy, còn cách gần như vậy, quả thực là ăn không tiêu..... ngạt thở, quá ngạt thở rồi.

Cô hết sức chuyên chú luyện tập vẽ bùa.

Thị Thần u u xem một chốc lát, thân hình dần dần tan biến ở trong không khí.

.....

Kế tiếp mấy ngày, Thời Tiện Ngư một mực lại vẽ bùa.

Vừa bắt đầu lặp đi lặp lại luyện tập đồ hình, toàn dựa học gạo học vẹt, về sau mua bút mực , chu sa , giấy vàng, chuẩn bị làm thật, tịnh thủ hướng trong phù văn rót vào linh lực.

Số lần thử nghiệm nhiều rồi, trong mười lần tổng có thể thành công một hai lần như thế, dần dần, Thời Tiệp Ngự nhận thức đến niềm vui trong đó, cô phát hiện về sau linh lực rót vào, phù lục phản phát có sinh mệnh, trước kia những đường tuyến không đâu vào đâu kia cùng dấu chấm biến thành kinh lạc, linh lực dọc theo kinh lạc du tẩu, xây dựng ra từng cái từng cái hơi co lại ẩn chứa trận pháp của năng lượng, lý thú vô cùng.

Cô vẽ rất nhiều phù, chọn ra cái bản thân hài lòng, đưa Thị Thần kiểm nghiệm những chất lượng của phù lục này.

Thị Thần cẩn thận xem qua, phát hiện ngoài ý muốn, Thời Tiệp Ngự đối với chuyện vẽ bùa thế mà khá có thiên phú, tuy nhiên thành phẩm đều là một chút phù lục bậc thấp, nhưng đối với một người vừa nhập môn người không lâu để nói, thời gian mấy ngày liền đạt tới loại trình độ này, tương đối khó được.

Thị Thần sàng chọn ra một chút phù lục, hỏi Thời Tiệp Ngự: “Nguyên Quân vẽ rất nhiều bùa hộ mệnh, là tại vì chuẩn bị cho cái thế giới tiếp theo đúng không?”

“Ừ.” Thời Tiệp Ngự gật gật đầu: “Chuẩn bị nhiều một chút, lo trước khỏi hoạ.”

Dù sao nước ốt cũng không phải vạn năng.

Thị Thần lại hỏi: “Ý Nguyên Quân muốn đi đến thế giới nào?”

Thời Tiệp Ngự hần hoi nghĩ một chút, cùng Thị Thần phân tích: “Muốn nói trình độ khó dễ, muốn cầu nguyện sinh con trai khó thực hiện nhất, tại vì trái với dưới tình huống của

thuần phong mỹ tục đương thời, vô duyên vô cớ, em khẳng định không có cách nào khiến đôi phương sinh hạ con trai. Muốn nói trình độ nguy hiểm, là cái kia muốn vì cha mẹ báo thù, nếu đi sẽ khó tránh khỏi chém chém giết giết. Cho nên tổng hợp lại xem, truy tra hung thủ là phù hợp nhất.”

Thị Thần nghĩ kỹ khoanh khắc, chậm chậm gật đầu: “Nguyên Quân nói rất là.”

‘Nhưng..... thế giới kia có điểm quý dị, không biết rõ sẽ sẽ không ma ám.....’

Thị Thần gật đầu, theo sau đi tới ao cầu nguyện xem cá lớn nhất ——

Gây chú ý nhất, vẫn là con cá vàng màu đỏ to mọng rất tròn kia, tròn vo giống cái bóng đại khí, là muốn sinh con trai.

Bên cạnh cá vàng màu ô kim, hình thể hơi nhỏ, nhưng con mắt lại phòng lại lớn, cũng rất đồ sộ, là cá vàng muốn vì cha mẹ báo thù.

Đứng sau nhất là cá vàng màu thể tam hoa hắc kim đỏ, so với lúc lần trước Thời Tiện Ngư thấy, nó lớn hơn rất nhiều, thậm chí vượt qua cá vàng đỏ của muốn sinh con trai.

Thời Tiện Ngư rất giật mình: “Làm sao lớn lên nhiều như vậy?”

“Cầu nguyện nguyên do tiến thêm một bước tăng cường.”
Thị Thần trả lời: “Hình thể của cá đại biểu mạnh yếu của ý niệm người cầu nguyện, mới đây cá kỳ nguyện cầu con yếu bớt một chút, cá kỳ nguyện truy hung thì tăng cường không ít.”

Chương 234. Âm gian (2)

“Dạng này ah.....” Thời Tiện Ngư hiểu rõ, lại nhìn về phía cá vàng màu đỏ kia, không nén nổi thì thào: “Người cầu nguyện nếu như có thể vứt bỏ chấp niệm của sinh con trai, có lẽ đối với cô không phải chuyện xấu.”

Cô đứng dậy quần qua cá vàng màu đỏ, đi đến trước cá vàng hoa sắc, đem tay nhẹ nhàng đặt ở trên đầu lớn cá vàng mềm mại, lần nữa nghe thấy tiếng cầu nguyện kịch liệt kia:

- Ai đã giết cô ấy? Là ai giết cô?!

Lần này không chỉ kịch liệt, mà còn khàn cả giọng.

Thời Tiện Ngư nhíu nhíu mày, nhắm mắt lại, tiếp tục lắng nghe, trước mắt lại nhìn thấy mấy học sinh trẻ tuổi kia.

Bọn họ vây quanh một cái bàn tròn, mỗi người duỗi một tay, đè xuống một đồng xu ở giữa bàn, đang chơi trò câu tiên.

Trên mỗi khuôn mặt đều tràn ngập kinh hoàng cùng sợ hãi, không có chút nào là chơi trò chơi giải trí thoải mái.

Trong lòng Thời Tiện Ngư cũng bội phục, đã sợ thành như vậy, vì sao còn muốn chơi Điệp Tiên? Lần trước gặp đám người này đã chơi, bây giờ lại chơi, không chơi sẽ chết sao?

Than ôi.

Cô điều động linh lực trong cơ thể, tiếp tục cảm giác thế giới kia, tầm nhìn mờ mịt dần dần mở rộng, có thể nhìn ra vị trí của đám học sinh này, là một căn tin học sinh cũ kỹ, trên vách tường dán áp phích cùng biểu ngữ ngăn chặn lãng phí, bàn ghế tất cả đều chất đống ở góc tường.

Tại sao bọn họ lại chạy đến nơi này chơi trò cầu tiên? Còn những người khác trong trường thì sao? Giáo viên và quản trị viên đâu?

Thời Tiệm Ngự cau mày tiếp tục nhìn.

Nhìn thấy ngoài cửa sổ treo một đôi chân trắng bệch, gió vừa thổi liền nhẹ nhàng đong đưa, bang bang gõ cửa sổ thủy tinh.

Nhìn thấy bồn rửa tay trong nhà vệ sinh tràn ra nước đọng, cùng lúc đó còn chảy ra rất nhiều tóc.

Nhìn thấy đôi diện lều dạy học trên một cánh cửa sổ đứng một nữ hài quần áo đỏ, đột nhiên nhảy xuống, thân thể bị ngã thành quỷ dị hình dạng, sau đó dùng tứ chi vịn vịn một lần nữa bò vào lều dạy học, một đoạn thời gian sau, lại hoàn hảo không tổn hao gì một lần nữa đứng trở lại trên cửa sổ...

Thời Tiệm Ngự chậm rãi mở mắt, một lúc lâu không nói gì.

Đây đâu phải là có ma..... Đây chính là âm phủ chứ?

Cô trầm mặc thật lâu, Thị Thần hỏi: “Nguyên Quân có nghi ngờ gì không?”

Thời Tiệm Ngự ngẩng đầu, khó hiểu hỏi hần: “Tiếng cầu nguyện từ âm phủ, ta cũng có thể nghe được?”

“Người chết như đèn tắt, hồn tiêu như hóa tuyết, bất luận loại cầu nguyện nào cũng sẽ tan thành mây khói, cho dù lưu lại, cũng chỉ còn chấp niệm hỗn độn.” Thị Thần nói: “Loại thanh âm này cho dù tồn tại, cũng không thể mang đến cho Nguyên Quân bất kỳ nguyện lực nào, cho nên sẽ không được cá kỳ nguyện tiếp nhận.”

Thời Tiệm Ngự nghe xong, không khỏi nhớ tới mẫu thân của Vạn Cát - đối phương sau khi chết cũng lưu lại chấp niệm, không còn bao nhiêu thần trí, chỉ là dựa vào bản năng tìm

kiếm hài tử, sau đó chăm sóc hài tử, dù cho không có lòng hại người, nhưng cũng khiến không ít thôn dân bởi vậy mà mất mạng.

“Chiều theo anh nói như vậy, mấy cái trò chơi Điệp Tiên là trò chơi học sinh, hẳn là người sống?” Thời Tiện Ngư khó xử suy tư: “Tại sao người sống lại đứng ở loại thế giới này?”

“Hẳn là có duyên cớ gì khiến những người này bị vây ở chỗ này, không cách nào trở về thế giới ban đầu.” Thị Thần nói: “Cụ thể còn cần Nguyên Quân đi tới nơi này, tinh tế điều tra.”

Thời Tiện Ngư muốn rút lui.

Nhưng cô nghĩ đến Thẩm đạo trưởng, nghĩ đến Tiểu Lê, trong lòng lại hiện ra dũng khí vô hạn, cảm thấy không có khó khăn gì là không vượt qua được.

Học sinh chơi Điệp Tiên đều có thể bình yên vô sự sống lâu như vậy, cô thân là một người trải qua hai thế giới thần tiên, dù sao cũng không đến mức so với bọn họ còn kém.

Trái tim Thời Tiện Ngư, bình thản.

Cầm bút lên, tiếp tục vẽ thêm bùa.....

Dần dần, quyển sách này cố định đổi mới thời gian, trở nên không cố định...

(Hết chương này)

Chương 235. Khả nghi (1)

Trước khi xuất phát, Thời Tiện Ngư lại đi Thanh Sơn thành một chuyến, ngoại trừ tìm Tiểu Mãn thu thập nấm, đồng thời cô cũng muốn thỉnh giáo Thảm Tiêu một chút, gặp quỷ thì giao tiếp thế nào.

Mặc dù đã vẽ một đồng phù, nhưng cô cũng không trông cậy vào một tân thủ như mình có thể oai phong một cõi ở âm phủ, tóm lại, trước tiên định hướng cho mình một mục tiêu nhỏ: Học được tự bảo vệ mình.

Đề nghị của Thảm Tiêu đại khái giống với Thị Thần, cho rằng thế gian chỉ lưu lại một ít âm hồn, những âm hồn này do chấp niệm oán khí khi còn sống hình thành, không có bao nhiêu thần trí, nếu gặp tận lực tránh đi, thật sự tránh không thoát, chỉ cần bảo vệ bản tâm, không bị đối phương ảnh hưởng, là có thể thuận lợi thoát hiểm.

Đương nhiên, nếu là gặp phải quỷ quái lợi hại, chính là một chuyện khác, khả năng còn chưa phục hồi tinh thần lại, đã bị đối phương đoạt xá.

Thảm Tiêu nói: “Anh cho em một đạo linh phù hộ thân, nếu có quỷ quái muốn đoạt xá, hoặc là muốn thôn phệ tam hồn thất phách của em, đạo linh phù này hẳn là có thể bảo vệ em chu toàn.”

Thời Tiện Ngư thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nói: “Thảm đại ca, anh thật là làm cho người ta có cảm giác an toàn.”

Thảm Tiêu vẽ xong phù đưa cho cô, cười nói: “Em vốn mang linh lực, mới có thể phát huy ra uy lực của phù này, nếu đổi lại là người bình thường, tác dụng kỳ thật cũng có hạn.”

Thời Tiện Ngư đem bảo bối cất kỹ, nghĩ thầm người bình thường cũng không gặp quỷ quái, ai giống như cô, dù sao cũng phải chạy tới những nơi không bình thường kia, ôi.

Thời Tiện Ngư cất bùa, sau đó đem nắm Tiểu Mẫn ngày thường rơi bỏ vào túi kín, từng túi từng túi chỉnh tề bỏ vào ba lô.

Thẩm Tiêu nhìn cô thu dọn, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Tiểu Ngư, có chuyện, anh muốn nói cho em biết.”

“Hả?” Thời Tiện Ngư ngẩng đầu, khó hiểu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thẩm Tiêu cân nhắc chậm rãi nói: “Gần đây... tìm được một người, có thể là Lâm Uyên.”

Thời Tiện Ngư sững sốt.

Nếu tìm được bình thường, Thẩm Tiêu không nên phản ứng như vậy. Cô lẳng lặng nhìn chăm chú Thẩm Tiêu, chờ đợi câu sau của anh.

Thẩm Tiêu nói: “Là một thi hài yêu thú đã sớm thối rữa, có chút kỳ quái, nếu quả thật là Lâm Uyên, thì cốt không nên thối rữa nghiêm trọng như vậy.”

“Các anh làm sao xác định là hắn?” Thời Tiện Ngư hỏi.

“Còn nhớ lông cáo Hứa phu nhân để lại cho chúng ta không?” Thẩm Tiêu nhìn cô: “Bộ hài cốt kia, là Hứa phu nhân tìm được, ký hiệu Cửu Vĩ Hồ lưu lại, không sai.”

“Vậy... hắn ta chết như thế nào?” Cô há miệng, vẻ mặt càng mê mang: “Sao hắn ta lại chết chứ...”

“Chuyện này nói ra kỳ quặc, anh và Hứa phu nhân đã điều tra bộ hài cốt kia, đều cho rằng Lâm Uyên có thể không phải là Lâm Uyên.” Thẩm Tiêu cau mày, chậm rãi nói: “Chúng ta cho

rằng, Lâm Uyên lúc trước rất có thể chỉ là một luồng thần hồn, mượn hài cốt yêu thú đã chết, khiến chúng ta lầm tưởng hắn là yêu thú. Mà một khi thần hồn rời đi, bộ hài cốt này tự nhiên hiện ra bộ dáng sớm nên thôi rữa.”

Thời Tiện Ngư nghe mơ hồ: “Thầm đại ca, ý của anh là... Lâm Uyên, thực ra chưa chết?”

Thầm Tiêu gật đầu: “Có thể thần không biết quỷ không hay đoạt xá yêu thú thân thể, cũng lẽ ra gạt chúng ta cùng Hứa phu nhân, tu vi người này tất nhiên vượt xa chúng ta, chỉ là không biết mục đích của đối phương là gì, trước kia người cùng hắn thân cận nhiều, về sau ngàn vạn lần phải cẩn thận a.”

Thời Tiện Ngư thì thảo: “Hắn nếu không chết, tại sao không tới tìm em...”

Thầm Tiêu nhắc nhở cô: “Có lẽ hắn còn tới tìm em, chỉ là không còn diện mạo như trước nữa. Dưới tình huống không rõ mục đích thật sự của đối phương, Tiểu Ngư, em vẫn phải cảnh giác nhiều hơn mới được.”

Thời Tiện Ngư trầm mặc một hồi, chậm rãi gật đầu: “Ừ, em nhớ rồi, Thầm đại ca.”

.....

Chương 236. Khả nghi (2)

Trở lại Tiên Cung, Thời TiệN Ngư vẫn trầm tư không nói.

Thị Thần quan sát vẻ mặt của cô, thấy cô tâm sự nặng nề, lắm tưởng cô đang lo lắng nhiệm vụ thế giới tiếp theo, mở miệng khuyên nhủ: “Nếu trong lòng Nguyên Quân thật sự băn khoăn, chuyện khôi phục Tiên Cung, cũng không cần quá gấp, có hai chỗ hương khói của Long Thần thôn và Thanh Sơn thành, thiên trường địa cửu, Tiên Cung sẽ có một ngày phục hồi như cũ, chỉ là phải tốn nhiều thời gian hơn mà thôi.”

Thời TiệN Ngư ngẩn người, phản ứng lại ý của hãN: “Anh nói thiên trường địa cửu, có phải mấy ngàn năm, mấy vạn năm hay không? Em sống không lâu như vậy.”

Thị Thần nói: “Ngu công dời núi, tinh vệ lấp biển, chỉ cần Nguyên Quân thân thể khỏe mạnh, mặc dù thọ nguyên có hạn, cũng sẽ có con cháu kéo dài, sinh sôi không ngừng.”

Về mặt Thời TiệN Ngư cứng đờ, hãN vừa nói đến con cháu, cô liền nghĩ đến kết hôn, nghĩ đến kết hôn, nghĩ đến bạn trai cũ, nghĩ đến bạn trai cũ, nghĩ đến Thẩm Tiêu nói thật ra Lâm Uyên không chết...

Thị Thần thấy sắc mặt cô càng khó coi, hồ nghi hỏi: “Nguyên Quân có tâm sự?”

Thời TiệN Ngư nói: “Em vừa đi Thanh Sơn thành một chuyến, Thẩm đại ca nói, Lâm Uyên có thể chưa chết.”

Thị Thần: “.....”

“Không chỉ không chết, còn rất có thể là người nào đó phân ra một luồng thần hồn, chiếm dụng thi hài yêu thú, tá thi

hoàn hồn, chỉ là không biết hẳn làm như vậy mục đích là cái gì.” Thời Tiện Ngư cẩn thận suy nghĩ: “Thật sự là cổ quái... Lâm Uyên ngoại trừ theo chúng ta cùng nhau tìm Linh Sơn, thật giống cũng chưa từng làm qua chuyện gì khác, hẳn có thể có mục đích gì?”

Thị Thần im lặng một lát, thấp giọng trả lời: “Nếu chuyện cũ đã qua, Nguyên Quân không cần quá mức lo lắng.”

Thời Tiện Ngư nhú mày, nghiêm túc nói: “Thẩm đại ca nói Lâm Uyên và em có tình cảm tốt, không chừng còn tới tìm em, bây giờ nghĩ lại, Lâm Uyên gặp ở thế giới hoang mạc cũng rất khả nghi.

Thị Thần: “.....”

Thời Tiện Ngư càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, quay đầu nói với Thị Thần: “Anh giúp em mở cửa, em muốn đi lại thế giới hoang mạc nhìn xem, nếu như Lâm Uyên hiện tại cũng biến thành một bộ thi hài, chúng tỏ bọn họ kỳ thật là một người.”

Thần sắc Thị Thần cứng ngắc, rũ mi mắt: “..... Thế giới hoang mạc không có tượng thần Nguyên Quân, không người cung phụng, sợ là không tiện.”

“Anh không phải nói, tốn nhiều một chút linh khí là có thể lại đi sao?” Thời Tiện Ngư nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ hiện tại linh khí trong Tiên Cung còn chưa đủ để em đi một chuyến?”

Thị Thần chấp tay nâng lên, nửa che khuất sắc mặt khó coi: “Vừa khôi phục Luyện Đan Các không lâu, Tụ Linh Lô giờ phút này linh khí không đủ, hơn nữa... Tiểu Thần cho rằng, vì chuyện này không cần phải có, tiêu phí đại lượng linh khí mở ra thông đạo dị thế giới, thật sự có chút... qua.”

Thời Tiện Ngư nghe xong, nhất thời có chút buồn bã, cô chậm rãi gạt đầu, lẩm bẩm nói: “Cũng đúng, anh phải giữ lại

linh khí nối liền với cửa vào thế giới quỷ quái cho em, loại thời điểm này, đương nhiên không thể tùy ý lãng phí. Quên đi, có lẽ là em suy nghĩ nhiều đi, cho dù hấn trở về tìm em, cũng có thể đi Thanh Sơn thành tìm ta, không có khả năng tìm đến thế giới khác.”

Thị Thần im lặng không lên tiếng.

Thời Tiện Ngư thở dài một hơi: “Ai..... Không nghĩ nữa, đi thế giới kế tiếp đi.”

Thị Thần hỏi: “Nguyên Quân chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ.” Cô gật đầu, vỗ vỗ người: “Trước ngực sau lưng, tay chân đều dán bùa hộ mệnh, vạn vô nhất thất.”

Thị Thần gật đầu, không khí như sóng nước dập dờn, cầu vòm cầu nguyện bên kia, cảnh tượng bắt đầu hỗn độn mê ly, hai thế giới, giống như hai chén nước màu sắc khác nhau trộn lẫn cùng một chỗ, đợi đến khi nước một lần nữa trở nên sáng tỏ, cảnh sắc kia biến ảo thành một bộ dáng khác.

Thời Tiện Ngư xoa xoa cánh tay, cảm khái: “Đúng là âm khí bức người.”

Cô bước lên cầu —

Thị Thần khẽ nhú mày, nhất thời có chút khó khăn.

Trước kia hấn còn có thể tìm một thi thể mới dùng, nhưng thế giới này... chỉ có người sống, cùng quỷ.

.....

Ngày mai chúng ta sẽ bước vào thế giới tiếp theo. Tôi hứa sẽ dễ dàng hơn thế giới trước.

(Hết chương này)

Chương 237. 3. Thế giới linh dị (1)

Nơi mà Thời Tiệp Ngư nhìn thấy thông qua cá kỳ nguyện, là một trường học, các học sinh đều ở trong căn tin trường học.

Nhưng “chức năng định vị” của Thị Thần, không chính xác như vậy, cho nên cô cảm thấy... cô hiện tại, hẳn là đang ở gần trường học kia.

Bầu trời tối tăm, cảnh phố xá bốn phía giống như bị rút đi màu sắc, tất cả đều có vẻ âm u u ám như vậy.

Cô chậm rãi đi trên đầu đường vắng vẻ, bước chân không nhanh, tiếng bước chân lại có vẻ vang dội dị thường, làm cho người ta không khỏi cảm thấy co quắp khẩn trương, lo lắng tiếng bước chân của mình có thể quấy nhiễu đến thứ gì đó không thể nói hay không.

Không đến mức..... Không đến mức.....

Thời Tiệp Ngư thầm nghĩ trong lòng: Ngay cả mặt người cầu nguyện cũng chưa thấy, không đến mức vừa tới đã nhào xuống phố.

Cô băng qua đường cái, không khí lạnh lẽo, cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng thấm vào xương cốt, có loại ảo giác đi lại trong trời mưa dầm.

Ở ngã tư đường chính giữa, bày một cái chén sứ, cái chén này rõ ràng xám xịt bình thường, nhưng nó đặt ở chính giữa ngã tư đường, liền có vẻ rất không hợp, làm cho người ta nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Thời Tiện Ngư trước khi đến, đã làm bài tập, nghe nói ở ngã tư đường bày bát, là cho du hồn đã quỷ dùng, có lúc bên trong sẽ để tiền giấy, có lúc là dầu vừng, có lúc là gạo trắng...

Tóm lại, vô luận bên trong là cái gì, người sống cũng không thể đựng vào, nếu như không cẩn thận đựng vào đồ trong bát, sẽ từ nay về sau bị quỷ quán lấy đòi nợ, khó có một ngày bình an.

Cho nên Thời Tiện Ngư chỉ liếc cái bát kia một cái, ngay cả bên trong đựng cái gì cũng không thấy rõ, liền vội vàng đi qua.

Đi chưa được bao xa, lại thấy ven đường có một Lão thái thái mặc hắc y.

Lão thái thái còng lưng đứng ở ven đường, đầu rũ xuống, quần áo trên người đen đến thần kỳ, giống như mực nước dày nặng dính dính bao lấy, thậm chí còn đang nhỏ xuống, dưới chân Lão thái thái đã tích góp từng tí một, một mảnh chất lỏng giống như bùn đen, mơ hồ khuếch tán, ngăn cản con đường phía trước.

Thời Tiện Ngư cảm thấy da đầu tê dại, vốn còn nghĩ có thể bước qua hay không, sau khi đi vài bước, cô dứt khoát rẽ vào một khúc cua, đổi một con đường khác đi.

Không muốn mạo hiểm, có thể tránh thì liền tránh đi.

Phía trước là một con dốc, Thời Tiện Ngư muốn đi vị trí cao một chút, để có thể tìm được trường học.

Đang chuẩn bị đi lên cầu thang, một quả bóng cao su cũ dính đầy bụi bặm không biết từ đâu lăn tới, lau cổ chân của cô, ùng ục ùng ục lăn đến trên đường dành cho người đi bộ, lại bị cửa cuốn của cửa hàng đóng chặt ven đường bắn ngược xuống, chậm rãi lăn trở lại bên chân cô.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cô im lặng quét một vòng chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên đường phố đối diện phía sau, nơi đó không biết từ lúc nào xuất hiện một cậu bé, chỉ lớn chừng năm sáu tuổi, hốc mắt rất sâu, không có mắt trắng, đồng tử đen như mực gần như che kín toàn bộ hốc mắt, giờ phút này đang nhìn chăm chăm cô, giống như đang chờ cô trả bóng lại cho nó.

Loại truyền thuyết đô thị này, Thời Tiện Ngư cũng từng nghe nói qua.

Ở trên đường phố không người, nhìn thấy bóng cao su lăn lộn, ngàn vạn lần không thể nhặt, nếu không sẽ bị tiểu quỷ cuốn lấy chơi trò chơi, phải chơi với hấn đến chết.

Thời Tiện Ngư đương nhiên sẽ không nhặt. Cô nhìn lướt qua, làm bộ như không nhìn thấy, yên lặng đi lên cầu thang.

Phía sau truyền đến tiếng vỗ bóng cao su.

Phanh, phanh.....

Phanh, phanh.....

Thanh âm kia không tính là lớn, nhưng gần trong gang tấc, phảng phất bóng cao su liền theo sau gót chân cô bật lên bình thường.

Thời Tiện Ngư cắn răng, không nghe, không nhìn, mặc kệ, chỉ coi như hết thấy đều không tồn tại! Mãi cố đi lên trên!

Không biết có phải tiểu quỷ nhìn ra tâm tính cô kiên định hay không, thanh âm vỗ bóng cao su sau khi giăng co một đoạn thời gian, rốt cục biến mất.

Chương 238. 3. Thế giới linh dị (2)

Trong lòng Thời Tiệp Ngự thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà vừa thả lỏng không bao lâu, lại cảm thấy không thích hợp, đoạn cầu thang này nhìn cũng chỉ có bốn năm mươi bậc thang, như thế nào đi lâu như vậy, còn chưa đi đến cuối?

Thời Tiệp Ngự lại nghĩ đến một cách nói dân gian khác: Nửa đêm lúc lên cầu thang, không thể đếm cầu thang, bởi vì đếm, sẽ phát hiện thêm một bậc thang, vô luận người đi như thế nào, cũng đi không lại bậc thang này.

Trước mắt cô cũng không biết có phải mình gặp phải tình huống này hay không, ngẫm lại lời khuyên của Thẩm Tiêu, tóm lại phải ổn định trước, không được hoảng hốt.

Cô vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, không nhanh không chậm tiếp tục đi.

Cắc...

Đình, đình, đình.....

Tiếng đồng xu rơi xuống đất, ở đầu đường yên lặng không người đặc biệt thông thoáng, Thời Tiệp Ngự có thể rõ ràng nghe được đồng xu kia nhảy nhót trên cầu thang, rơi xuống, sau đó không có động tĩnh.

Người bình thường nghe thấy loại âm thanh này, sẽ theo bản năng quay đầu nhìn.

Nhưng trong tình cảnh đặc thù hiện tại, Thời Tiệp Ngự không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cô không mang theo

đồng xu và không có ai khác ở đây, vậy đồng xu rơi từ đâu?

Cô chỉ có thể làm bộ như không thèm để ý, tiếp tục đi lên.

Phiền cô nhất giúp tôi một chút.

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi.

Ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng, Thời Tiện Ngư thiếu chút nữa quay đầu lại chào hỏi, nhưng mà, nếu đối phương ở phía sau mình, như vậy vị trí đồng xu hẳn rơi nhất định ở phía dưới, tại sao lại cần cô tới giúp hẳn nhất đồng xu?

Suy nghĩ một chút, sẽ cảm thấy rất khác thường.

Nghĩ lại đây là thế giới gì, Thời Tiện Ngư rất khó không hoài nghi... Người phía sau cô, thật sự là “người” sao?

“Giúp nhất một chút.” Người phía sau lại nói.

Thời Tiện Ngư hàm hồ trả lời: “Ngại quá, tôi đang vội.”

“A, không sao.” Người phía sau tốt tính hỏi: “Không có thời gian đi đâu a?”

Thời Tiện Ngư không giấu diếm: “Tôi đi học.”

“Đến trường à, vậy cô đi ngược hướng rồi.” Người nọ nói: “Trường học ở phía dưới.”

Có một giây như vậy, Thời Tiện Ngư lại muốn quay đầu lại, cô nhin xuống, trả lời: “Lên rồi lên rồi, coi như rèn luyện thân thể.”

Người phía sau trầm mặc xuống.

Một lát sau, người nọ cười khẽ, nói: “Hình như tôi thấy cô có chút quen mắt.”

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm: Đây là đôi sách lược?

“Sao lại quen mắt chứ? Không phải anh chỉ có thể nhìn thấy cái ót của tôi thôi sao.” Cô trả lời.

Người đàn ông nói: “Hãy quay lại và cho tôi một cái nhìn.”

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm: Mỗi một câu đều bảo ta quay đầu lại, ta cho dù muốn quay đầu lại cũng không dám trả lời.

Cô không lên tiếng, người phía sau thúc giục: “Quay đầu lại cho tôi nhìn một cái đi, không chừng cô cũng biết tôi.”

Thời Tiện Ngư khó xử nhú mào, muốn giả bộ không nghe thấy cũng không được, đành gượng gạo trả lời: “Tôi không thể quay đầu lại, bằng không... anh đến trước mặt tôi, để tôi nhìn một cái?”

“Tại sao không thể quay đầu lại?” Người đàn ông hỏi.

Thời Tiện Ngư nói: “Tôi bị sái cổ.”

“.....”

Khoảng cách lên trên cùng của con dốc, dường như đã gần hơn, cô không dám chân tại chỗ nữa.

Trong lòng Thời Tiện Ngư khẽ động, thầm nghĩ: Xem ra lực lượng của quỷ này cũng không phải vô hạn, vậy khốn người ta một thời gian ngắn cũng sẽ mệt mỏi chứ? Chỉ cần ta chịu đựng được, xem ra hắn cũng không thể làm gì ta.

Nghĩ như thế, cô nhanh chóng bước nhanh hơn!

Mắt thấy sắp bước lên bậc thang cuối cùng, lòng bàn chân đột nhiên tập kích một cổ hàn khí! Mắt cá chân của cô cứng đờ, giống như bị băng tuyết cực lạnh mùa đông đóng băng, lại không thể cử động!

Lúc này, người phía sau lại nói: “Chân của cô làm sao vậy?”

Thời Tiệp Ngư nghĩ thầm: Chân của ta làm sao vậy, không phải phải hỏi người sao?

Người nọ nói: “Cô cúi đầu nhìn xem, chân của người giẫm lên cái gì?”

(Hết chương này)

Chương 239. 3. Thế giới linh dị (3)

Vừa rồi bảo cô quay đầu lại, bây giờ bảo cô cúi đầu, nếu cô thật sự dựa theo lời đối phương, cúi đầu nhìn một cái, sẽ xảy ra chuyện gì?

Có thể phát hiện, chân của mình bị hai bàn tay trắng bệch nắm chặt hay không?

Thời Tiện Ngư nghĩ đến hình ảnh kia, cả người khó chịu cực kỳ.

“Tôi cũng không thể cúi đầu.” Cô khó xử trả lời.

Người phía sau hỏi: “Vì sao không thể cúi đầu?”

“Bởi vì... bởi vì...” Thời Tiện Ngư suy tư vấn đề khó khăn này: “Cúi đầu sẽ có, hai cằm.”

“.....”

Hàn khí dưới chân càng nặng, Thời Tiện Ngư hoài nghi đối phương có phải thẹn quá hóa giận hay không?

Cô cũng không dám cứng rắn khiêng nữa, từ trên người móc ra một tấm bùa hộ mệnh, nhắm chặt hai mắt, xoay người ném về phía cổ chân!

Thời Tiện Ngư nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết!

Không dám mở mắt nhìn, co cẳng bỏ chạy! Chạy lên dốc!

Vừa lên dốc, nàng liền nhìn thấy phía trước có trường học, Thời Tiện Ngư tính tình tốt như vậy nhưng cô cũng nhận

không được muốn mắng chửi người: “Thật sự là chuyện ma quỷ liên thiên!”

Bên ngoài thật sự là không thể ở lại, cô bước nhanh đến trường.

NNhuwng hiện tại cái nơi này, không nhìn thấy cửa chính của trường học, hơn nữa nàng cùng trường học tường vây còn cách hai dãy phòng ốc, vòng tới vòng lui, không tìm được cửa trường học, ngược lại vòng vào một cái ngõ cụt.

Nếu là thế giới khác, khoảng cách mục tiêu xa một chút, nàng coi như đi dạo phong cảnh, nhưng là ở nơi này, ở bên ngoài góc thêm một giây đều sẽ bị quỷ theo dõi!

Cảm xúc của Thời Tiệp Ngư càng ngày càng vô cùng lo lắng.

Mất thấy trường học ngay trước mặt, sao lại không vào được chứ? Đi vòng nữa, không chừng sẽ gặp phải quỷ gì, bằng không..... trèo tường đi?

Trong ngõ nhỏ chất đống một ít đồ lặt vặt, dùng để lót chân không thể tốt hơn.

Thời Tiệp Ngư nói bò liền bò, rất thời kỳ, cũng không để ý tới vấn đề vệ sinh, cô đem mấy cái thùng rác kéo tới góc tường, rất dũng mãnh bò lên, đạp chân một cái, giẫm đến một đoàn lạnh lẽo, lại mềm nhũn đồ vật —

Thời Tiệp Ngư: “???”

Cúi đầu nhìn, lại là chân của cô giẫm trống không, không giẫm lên nắp thùng rác, mà là giẫm lên... giẫm lên... ách...

Nên hình dung như thế nào đây.....

Một đoàn màu đen, trong bóng tối?

Trong góc ngõ cụt có một bóng đen đưa tay không thấy được năm ngón, cô tưởng là do ánh sáng không chiếu tới, vừa rồi không để ý, bây giờ mới phát hiện... Cái bóng này còn sống?

Nổi da gà theo da thịt trên mắt cá chân, một đường dày đặc tê dại nổ tung lên đùi.

Cô cẩn thận rút chân lại...

May mắn, bóng đen trong ngõ cụt không quần lấy cô, chỉ chậm rãi xê dịch.

Thời Tiệm Ngư hơi mở to hai mắt, sau khi biết sau mới kịp phản ứng, cô vội vàng nhảy xuống thùng rác, kéo hết thảy thùng rác mình lấy tới đây!

Khá lắm, cô không bị bóng đen này giết chết coi như tính tình nó tốt! Nếu đổi vị trí suy nghĩ, có người làm hai thùng rác đặt trên người cô, cô khẳng định trở mặt!

Thùng rác bị kéo đi, bóng đen trong góc tường tựa hồ thoải mái hơn nhiều, thoáng mở rộng, ánh sáng ngõ cụt này trở nên tối hơn, góc tường tối đến ngay cả màu sơn vốn có của da tường cũng không nhìn thấy.

Tuy rằng không rõ đây là cái quỷ gì, nhưng nơi này tóm lại không nên ở lâu, Thời Tiệm Ngư sờ sờ mắt cá chân lạnh ngắt của mình, vội vàng rời đi.

Rời khỏi ngõ cụt, nhẩn nại tìm cửa trường học, còn phải đề phòng quỷ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, loại cảm giác này thật sự là cấp bách.

Thời Tiệm Ngư nghĩ đến bùa hộ mệnh mình vừa dùng hết, liền đau lòng không thôi.

Cô hiện tại ngay cả người cầu nguyện cũng chưa thấy, cũng đã dùng hết một đạo phù! Kế tiếp còn không biết sẽ ở thế giới

này dừng lại bao lâu, nếu như giống lúc trước, ở mấy tháng, cái bùa hộ mệnh kia có thể dừng?

Trong không gian cô đã chuẩn bị rất nhiều tài liệu cần dùng để vẽ phù, nhưng không biết linh lực của mình có chịu nổi hay không.

Chương 240. 3. Thế giới linh dị (4)

Phanh, phanh.....

Phanh, phanh.....

Thời Tiện Ngư lại nghe thấy tiếng vỗ bóng cao su.

Âm hồn bất tán a, đây là.

Cô cẩn rằng làm như không nghe thấy, cúi đầu xông về phía trước, nhưng tiếng bóng càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần!

Phía trước lại gặp phải ngã rẽ giao lộ, cô theo tường vây trường học quẹo vào, rốt cục tìm được cửa lớn trường học! Nhưng đồng thời, cậu bé vỗ bóng cao su kia, đang đứng ở cửa trường học!

Thời Tiện Ngư hít một hơi khí lạnh, nội tâm hỗn loạn!

Cái này cũng quá khó làm! Trèo tường, có ma, đi qua cửa, cũng có ma! Làm sao một con đường người sống có thể đi cũng không có a?!!

Tiếng đập bóng dừng lại, tiểu nam hài ôm bóng, hốc mắt hãm sâu nhìn về phía cô, âm u trầm ẩn, cảm giác kia tựa như bị rắn độc trong bóng tối theo dõi, làm người ta không rét mà run!

Thời Tiện Ngư xoay người rời đi!

Hiện tại đã không phải là vấn đề có thể vào trường học hay không, là làm sao tránh thoát vấn đề tiểu quỷ này!

Dưới chân cô đi nhanh, một lát cũng không dám dừng lại!

Tiếng đập bóng lại vang lên lần nữa! Thờì Tiệñ Ngư không thể không chạy lên, quả bóng phía sau đập mạnh về phía cô! Lau chân cô bay ra ngoài! Đầu tiên là hung hăng đụng vào chốt cứu hỏa rỉ sét ven đường, lại dùng tốc độ nhanh chóng bắn ngược về phía cửa mặt cô!

Trong lòng cô kinh hãi, càng thêm không dám ngừng, tại đường phố hoang vu không người một đường chạy như điên!

Nhưng mặc kệ cô chạy nhanh bao nhiêu, quả bóng cao su kia thủy chung đi theo phía sau, mỗi lần đều suýt nữa đập vào cô, quả thực tựa như cố ý hù dọa người ác tác kịch!

Bùm!

Bóng cao su đập trúng thùng rác bên đường, rác rưởi bên trong ào ào đổ đầy đất, Thờì Tiệñ Ngư vô ý giẫm phải rác rưởi, nhất thời chật vật ngã sấp xuống!

Quả bóng từ từ lăn qua, dừng lại bên cạnh cô.

Đầu gối đau đến nỗi Thờì Tiệñ Ngư hít vào, nàñg cắn răng ngồi dậy, quay đầu nhìn, lăn tới bên người đâu phải bóng cao su, rõ ràng là đầu một đứa bé, đứa bé kia hăm sâu trông mắt đen nhìn chằm chằm nàñg, trong khuôn mặt trắng bệch mơ hồ hiện lên hắc khí, hấn nhếch miệng cười nói: “Tỷ tỷ, chơi với em nha.....”

Trái tim Thờì Tiệñ Ngư chìm xuống, hít thở thật sâu, nói: “Chị muốn đi học, có thể tìm một người chơi với em.”

Cô đứng lên, cũng mặc kệ người ta có nguyện ý hay không, đưa tay cầm lấy cái đầu trên mặt đất kia, vài bước vọt vào ngõ nhỏ, thừa dịp chưa chuẩn bị hung hăng ném vào góc tường sâu trong ngõ nhỏ! Sau đó cũng không quay đầu lại mà chạy!

Cô dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời mình, một hơi vọt tới cửa trường học!

Tốt lắm!

Không có bóng!

Cũng không có ma!

Cô hiện tại nửa giây cũng không muốn ở bên ngoài, kéo cửa sắt hàng rào của trường học, đang muốn đi vào, phía sau lại có người lại gọi cô —

Chờ, chờ một chút!

Có lẽ là bởi vì trong thanh âm này lộ ra một chút kinh hoảng, làm cho Thời Tiệp Ngự cảm giác được vài phần sức sống, cô quay đầu lại nhìn.

Là một nam nhân trẻ tuổi mặc áo blouse đối vạt kiểu cũ, trước ngực đeo kính bát quái, trên lưng đeo kiếm gỗ đào, trên cặp sách sau lưng còn treo rải rác một đồng đồ vật kỳ quái.

Nam nhân này trong tay nâng một cái đĩa tròn kỳ quái, nhìn Thời Tiệp Ngự một chút, khẩn trương nói: “Cô... cô, là người phải không?”

Thời Tiệp Ngự: “.....”

Trầm mặc một lát, cô nói: “Tôi không phải là người.”

Nam nhân nhất thời trừng lớn con ngươi!

Thời Tiệp Ngự thản nhiên nói: “Tôi là thần tiên.....”

Đối phương: “.....”

Thời Tiệp Ngự nói xong nửa câu sau: “Đời sau.”

Nam nhân trẻ tuổi cười mỉa: “Thì ra là đồng môn, thất kính, thất kính, không biết các hạ ở đỉnh núi nào? Sư phụ tôi

từ Trường Lạc cung, biết được nơi này có học sinh bị nhốt, cố ý chạy tới cứu người.”

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, tiên cung của cô bây giờ cũng có chút quy mô, cư nhiên vẫn luôn chưa đặt tên.

Tên là gì nhỉ?

Tiên Cung, tên gọi là gì nhỉ?

(Hết chương này)

Chương 241. 3. Thế giới linh dị (5)

“Cung Lâm Thời.” Thời Tiệp Ngư nói: “Sự phụ ta từ cung Lâm Thời, cũng tới cứu người như anh.”

“Vậy thì tốt quá, mọi người nếu mục đích nhất trí, chính là bằng hữu.” Nam nhân trẻ tuổi cười nói: “Tôi họ Chu, gọi là Chu Bạch Thiện, các hạ xưng hô như thế nào?”

Lại có thể dễ dàng tin tưởng cô như vậy.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy người này hoặc là bản thân chính là tính cách Mã Đại Cáp, hoặc là vừa mới xuống núi không bao lâu, không hiểu nhân gian hiểm ác, may mắn gặp được chính là cô, mà không phải quỷ gạt người vừa rồi trên cầu thang.

“Tôi tên Thời Tiệp Ngư.” Cô bình tĩnh trả lời.

Chu Bạch Thiện cầm lấy dây đeo ba lô ước lượng túi xách, nói: “Thời tiểu thư, nơi này hung hiểm dị thường, chúng ta vào trước đi, tình huống nơi này chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Thời Tiệp Ngư gật đầu. Rất hợp ý cô.

Cổng trường không khóa, cửa sắt vừa kéo ra liền phát ra tạp âm chói tai xèo xèo, hai người một trước một sau đi vào, trước mặt là một mảnh vườn hoa héo rũ, trong vườn hoa dựng thẳng mấy chữ vàng tróc sơn: Trường trung học Diệu Minh.

Phía sau vườn hoa là hội trường trường học, hai bên trái phải hội trường đều có một con đường cái sân trường.

“Nên đi đường nào...” Chu Bặc Thiện nhìn la bàn trong tay, có chút khó khăn.

Hắn muốn tìm ra một con đường an toàn, nhưng nơi này quỷ thật sự quá nhiều, kim đồng hồ của la bàn xoay tới xoay lui, vòng vo nửa ngày cũng không dừng lại.

“Bên này đi.” Thời Tiện Ngư chỉ đường bên phải: “Theo con đường này, hẳn là có thể tìm được bọn họ.”

Trong tay Chu Bặc Thiện là la bàn kim đồng hồ xoay chuyển từ từ, cũng chỉ hướng bên phải con đường kia, hắn không khỏi kinh ngạc nói: “Quý phái tu tiên thuật quả nhiên là lợi hại, không cần bằng vào bất luận pháp khí gì, liền có thể tìm được đường chính xác!”

Thời Tiện Ngư sững sờ, khó hiểu liếc hắn một cái: “Đây không phải là có biển chỉ đường sao, biển chỉ đường biểu hiện đi căn tin phải đi bên này.”

Chu Bặc Thiện: “... A, a! Như vậy a!”

Hắn bung la bàn đuổi theo Thời Tiện Ngư, nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không thích hợp, hỏi Thời Tiện Ngư: “Thời tiểu thư làm sao biết, các học sinh bị nhốt trong căn tin?”

Lúc này đổi lại Tiện Ngư cảm thấy kỳ quái, nàng hồ nghi nhìn Chu Bặc Thiện từ trên xuống dưới, hỏi: “Anh không biết bọn họ ở đâu?”

Chu Bặc Thiện giải thích: “Ba ngày trước, ông chủ Vương của Hải thị tìm được Trường Lạc Cung chúng ta, nói con trai mình sau khi đi tham gia họp lớp đã mất tích, mời sư phụ ta xuống núi giúp hắn tìm con trai, vừa lúc ta cũng đến tuổi xuống núi rèn luyện, sư phụ liền phái ta tới. Sau khi xuống núi ta đi tới nhà ông chủ Vương trước, lấy một sợi tóc từ trong phòng Vương thiếu gia làm hướng dẫn, tra ra Vương thiếu gia

bị nhốt ở Hồn Độn Giới, lúc này mới một đường tìm được nơi này.”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Cái gì là Hồn Độn Giới?”

“Hồn độn tức bắt âm bắt dương, bắt sinh bắt tử, nơi này là từ đông đảo âm hồn oán niệm ngưng tụ mà thành thể giới, người sống có thể đi vào, người chết cũng có thể đi ra ngoài, rất nguy hiểm.” Chu Bắc Thiện hỏi cô: “Thời tiêu thư tại Lâm Thời Cung tu hành, không có học qua những thứ này sao?”

Thời Tiện Ngư gật đầu: “Ừ, Lâm Thời Cung của chúng ta còn thiếu lý luận, không bằng Trường Lạc Cung các anh”

Thuận tiện khen tặng một câu, dù sao nói dễ nghe cũng không tốn tiền, còn có thể làm cho đối phương cao hứng.

Chu Bắc Thiện quả nhiên rất cao hứng, nói: “Trường Lạc Cung chúng tôi quả thật thanh danh lan xa, rất nhiều người muốn đưa tiêu hài tử tới theo sư phụ tôi học phong thủy, học bói toán, đều bị sư phụ tôi cự tuyệt ngoài cửa, tôi là đồ đệ cuối cùng sư phụ tôi thu nhận.”

Hắn lấy ra một cái điện thoại di động, lấy ra album ảnh cho Thời Tiện Ngư xem: “Trường Lạc Cung chúng tôi phong cảnh siêu cấp đẹp, cô xem, đây là tôi làm buổi sáng, đây là tôi đang luyện công, đây là Trường Lạc sơn mặt trời mọc...”

Chương 242. 3. Thế giới linh dị (6)

Trong giọng nói tràn đầy tự hào.

Nhưng cũng không trách người ta tự hào, Trường Lạc Cung trong ảnh nhìn qua quả thật không tệ, vừa có bảo điện cổ kính, cũng có tháp tín hiệu khoa học kỹ thuật hiện đại, là một tòa đạo quán hương khói tràn đầy.

Chu Bặc Thiện hỏi: “Cung điện tạm thời của các cô thế nào? Có ảnh không?”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cô thật đúng là có.

Tiên Cung xinh đẹp như vậy, làm sao có thể không chụp ảnh? Cô không chỉ chụp phong cảnh, còn tự chụp rất nhiều tấm.

Thời Tiện Ngư lấy điện thoại di động của mình ra, cho Chu Bặc Thiện xem vài tấm.

Chu Bặc Thiện quả nhiên cực kỳ khiếp sợ, nhìn đi nhìn lại, tròn mắt nhanh trừng ra.

Hắn si ngốc nhìn bảo tháp màu vàng trong ảnh, cực kỳ hâm mộ không thôi: “Nếu lần này có thể cứu con trai của ông chủ Vương ra, không biết ông ấy có thể quyên góp cho Trường Lạc Cung chúng ta một tòa tháp như vậy hay không.”

Thời Tiện Ngư thu hồi di động, khiêm tốn nói: “Đẹp thì đẹp, chỉ là chỗ hơi lệch một chút, không náo nhiệt bằng Trường Lạc Cung các người.”

“A...” Chu Bặc Thiện chân thành gật đầu: “Cũng đúng, một khách hành hương cũng không có, các cô nên tuyên truyền một chút.”

Thời Tiện Ngư nói: “Còn đang tu sửa mà, ngay cả tên cũng là tạm thời, chờ hoàn thành sẽ suy nghĩ.”

Chu Bặc Thiện trong lòng không khỏi suy đoán, có phải Lâm Thời Cung dùng hết tiền để sửa tháp hay không, dẫn đến công trình hồng bát, sau đó không thể thuận lợi hoàn thành? Khó trách lúc cần Tiện Ngư xuống núi nhận việc, nhất định là thiếu tiền mà!

Hắn lại nhìn Thời Tiện Ngư, trong ánh mắt có thêm vài phần đồng tình, an ủi nói: “Chờ chúng ta cứu người ra, là có thể lấy được tiền thù lao, về sau tôi sẽ dẫn cô làm quen thêm mấy lão bản, cam đoan nhiều sống tốt. Chúng ta tu đạo tuy rằng chú ý thiên nhân hợp nhất, ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng thời đại bất đồng, thỉnh thoảng cũng cần hiểu được biến báo, xuống núi nhận mấy đơn hàng làm ăn, vừa có thể tạo thu nhập, còn có thể rèn luyện chính mình, nhất cử lưỡng tiện.”

Thời Tiện Ngư nghe xong gật đầu: “Ừ, anh nói đúng, nhất cử lưỡng tiện.”

Hai người hần một lời cô một câu, dần dần quen thuộc, xưng hô cũng theo đó đổi thành thân thiết hơn một chút, một người gọi Tiểu Ngư, một người gọi Tiểu Chu.

Bọn họ đều không có phát hiện, có một đoàn bóng đen, chậm rãi từ hàng rào trong cửa chui vào...

.....

Trong trường học âm khí dày đặc, nhưng trên đường coi như thái bình, không gặp phải chuyện tà môn gì.

Sau khi đi qua hai tòa nhà dạy học, Thời Tiện Ngư và Chu Bặc Thiện tìm được căn tin của học sinh.

Căn tin có hai tầng, dưới lầu không có một bóng người, mà cửa trên lầu đóng chặt không mở, Chu Bặc Thiện thử gõ cửa, không hề có động tĩnh.

“Kỳ quái, dựa theo la bàn chỉ thị, người hẳn là ở chỗ này mới đúng...” Chu Bặc Thiện cau mày điều chỉnh la bàn, hơi cảm thấy hoang mang.

Thời Tiện Ngư cố gắng từ khe cửa nhìn tình huống bên trong một chút, vừa mới kê sát vào, liền thấy một con người phủ kín tơ máu dán ở đầu kia khe cửa, ngay sau đó thê lương kêu thảm thiết truyền ra!

A a a a a!!!

Chu Bặc Thiện rút kiếm gỗ đào ra! Đem kiếm đặt ngang trước người, khẩn trương nhìn xung quanh: “Chuyện gì xảy ra?! Chuyện gì xảy ra?!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Nếu như cô chưa từng trải qua Ngô Công Quái, Nhện Yêu, Hồ Giao Thú, Hồ Yêu, Khôi Lỗi Con Mắt, Biến Dị Thú, Kinh Cức Mãng, Cự Tích, Khắc Lạc Trùng Quái vân vân, giờ phút này người thét chói tai, đại khái chính là chính cô đi.

“Không có việc gì, các học sinh hẳn là ở bên trong.” Thời Tiện Ngư bình tĩnh nói: “Bọn họ trong khoảng thời gian này giống như bị không ít kinh hách, hiện tại trốn ở bên trong, không dám lên tiếng.”

(Hết chương này)

Chương 243. 3. Thế giới linh dị (7)

Chu Bạch Thiện vừa nghe, cũng tiến đến khe cửa muốn xem một chút.

Thời Tiệp Ngư nhắc nhở hắn: “Vừa rồi bọn họ cũng dán vào khe cửa nhìn chúng ta, bị con người của tôi dọa sợ.”

Đương nhiên, cô cũng bị ánh mắt của đối phương hù dọa, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Chu Bạch Thiện dừng lại, ngược lại giơ tay vỗ cửa, nói: “Xin hỏi Vương Ái Quốc thiếu gia có ở đây không? Tôi là đạo sĩ Trường Lạc Cung, Vương lão bản mời tôi tới mang cậu về nhà, cũng không phải quỷ quái, mọi người không cần sợ hãi.”

Bên trong cửa có chút động tĩnh, xột xoạt nhiều hơn, có một nam sinh áp chế cực độ kinh hãi nói: “Là cha tôi..... Cha tôi phải người tới cứu tôi!..... Mau mở cửa ra.....”

Bên cạnh tựa hồ có người thấp giọng khuyên can vài câu, cũng giống như là một đám người đang xì xào bàn tán, một lát sau, nam sinh kia ghé sát cửa hỏi: “Thật sự là ba tôi gọi anh tới?”

“Vâng.” Chu Bạch Thiện tốt tính nói: “Ông chủ Vương sợ tôi không tìm thấy cậu, còn cố ý cho tôi một tấm ảnh của cậu.”

Hắn lấy từ trên người ra một tấm ảnh chụp, đặt ở gần khe cửa, hy vọng người bên trong có thể thấy rõ ràng.

Nam sinh kia phát ra một tiếng áp lực thét chói tai, mừng rỡ như điên: “Mau mở cửa!”

Mặc dù là nói như vậy, nhưng Chu Bặc Thiện cùng Thời Tiệp Ngư vẫn phải đợi thời gian rất lâu, một hồi là xích sắt lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp lạp, một hồi là bàn ghế chi nha chi nha, sau cửa dường như có không ít vật cản, phí nửa ngày công phu, lâu hai căn tin cửa mới rốt cục mở ra —

Bên trong tụ tập mười mấy học sinh, mỗi người đều có vẻ mặt hoảng sợ, kinh nghi bất định nhìn Chu Bặc Thiện và Thời Tiệp Ngư.

Rốt cục nhìn thấy bản thân, Thời Tiệp Ngư phát hiện những học sinh này lớn lên đều rất thành thực, nam sinh mỗi người âu phục giày da, nữ sinh phần lớn trang điểm đậm, không giống học sinh trung học.

“Mọi người đừng sợ, tôi sẽ dẫn mọi người rời khỏi đây.” Chu Bặc Thiện vừa tiến vào, liền tích cực chủ trì đại cục: “Hiện tại mỗi người đứng thành một vòng tròn, tay trong tay không nên tách ra, tôi sẽ làm.”

Tất cả học sinh đều lộ vẻ vui mừng.

Một nữ sinh mặc váy dài hừ lạnh một tiếng, nói ra: “Tôi xem các ngươi vẫn là dừng si tâm vọng tưởng, không giúp hắc báo thù, hắc sẽ không thả chúng ta đi!”

“Có thể đi tại sao không đi?!” Vương tiểu thiếu gia kích động nói: “Tôi mặc kệ! Dù sao tôi phải trở về! Tôi chịu đủ rồi!”

Nữ sinh mặc váy dài màu sâm banh đứng bên cạnh một người đàn ông trẻ tuổi, giống như bạn trai của cô, mở miệng nói: “Đã như vậy, vậy người muốn đi đứng thành một vòng, không muốn đi thì ở lại.”

Điều này hầu như không có gì phải do dự, ngoại trừ hai người bọn họ, những người khác nhao nhao đi cùng nhau.

Một nữ sinh mặc sườn xám màu xanh lá cây đi tới khuyên nhủ: “Dư Hi, đi cùng chúng tôi đi, cho dù muốn báo thù cho Hiểu Linh, sau khi ra ngoài cũng có thể nghĩ cách.”

Một nữ sinh tóc quăn mặc váy lụa hồng cũng phụ họa: “Đúng vậy, Dư Hi, chúng ta đi mau đi, nơi này quá dọa người!”

Nữ sinh bị gọi là Dư Hi sụp đổ che mặt khóc rống: “Tôi mỗi đêm đều sẽ mơ thấy cô ấy!”

Cô vừa khóc, tất cả mọi người đến gần an ủi, ngay cả Vương tiểu thiếu gia vội vàng muốn rời đi cũng lộ vẻ do dự, chậm rãi nói: “Đây không phải là đạo trưởng Trường Lạc Cung tới sao, có đạo trưởng ở đây, chắc chắn sẽ có cách giải quyết.”

Sự tình liên quan đến thanh danh của Trường Lạc Cung, Chu Bắc Thiện lập tức ưỡn ngực, trấn an mọi người: “Mọi người theo tôi ra ngoài trước, có vấn đề gì, chúng ta có thể thương nghị sau.”

Chương 244. 3. Thế giới linh dị (8)

Nửa đồ nửa khuyên, một đám người rút cục đem Dư Hi kéo tới, chúng tinh phủng nguyệt để cho cô đứng ở chính giữa, sau đó nắm tay lẫn nhau đứng thành một vòng tròn.

Người lên sân khấu đột nhiên tăng nhiều, Thời Tiện Ngư tận khả năng cố gắng nhớ kỹ bọn họ.

Bên này, Chu Bạch Thiện cầm lấy kiếm gỗ đào, vừa lảm bảm, vừa khoa tay múa chân.

Thời Tiện Ngư tò mò nhìn hắn, nghi hoặc hắn có thể mang những người này ra ngoài hay không.

Nhiệm vụ lần này của cô là tìm ra hung thủ, cũng không phải nhất định phải ở lại nơi này, cho nên nếu Chu Bạch Thiện có thể mang những người này ra ngoài, kỳ thật sẽ không tạo thành trở ngại đối với cô.

Chu Bạch Thiện vây quanh những học sinh này đi ba vòng, kiếm cũng khoa tay múa chân nửa ngày, dần dần, trán chảy ra mồ hôi lạnh, sắc mặt càng ngày càng khó coi...

Thời Tiện Ngư cảm thấy, hắn là một lần phải mang đi nhiều người như vậy, hắn tương đối cố hết sức.

Cô tiếp tục nhìn Chu Bạch Thiện khoa tay múa chân múa kiếm gỗ đào.

Chỉ là khoa tay múa chân hình như còn chưa đủ, hắn lại từ bên hông cởi xuống một chuỗi chuông đồng, vừa đi vừa lắc, trong miệng niệm các loại câu chú ngữ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả căn tin chỉ có tiếng niệm chú và tiếng chuông của hấn.

Ngoại trừ mồ hôi trên đầu Chu Bắc Thiện càng ngày càng nhiều, tựa hồ không có phát sinh biến hóa gì.....

Vẫn chờ đợi học sinh rốt cục không kiềm chế được, Vương thiếu gia nhíu mày hỏi: “Đạo trưởng, có phải xảy ra vấn đề gì hay không?”

Chu Bắc Thiện hết sức vất vả lau mồ hôi, bản thân cũng rất buồn bực: “Đúng vậy, xảy ra vấn đề gì... Sao lại không có tác dụng...”

Thời Tiệp Ngự: “.....”

“Bằng không tách ra thử xem, đạo trưởng, anh mang tôi đi ra ngoài trước, chúng ta có thể từng cái từng người đi ra ngoài!”

Những học sinh khác nhất thời đổi thần sắc, hiển nhiên không đồng ý, nhưng Chu Bắc Thiện là cha Vương Ái Quốc mời tới, cũng không tiện nói gì.

Chu Bắc Thiện gật đầu: “Cũng được, vậy thì từng bước từng bước đến đây đi.”

Chu Bắc Thiện hít sâu một hơi, đi tới trước mặt Vương Ái Quốc, một lần nữa cầm lấy kiếm gỗ đào, lại lẩm bẩm:

“Khẩn cấp như luật lệnh! Đi!”

Vương Ái Quốc chuẩn bị sẵn sàng, nhắm mắt lại, chờ rời đi.

Đi!... Đi! Đi a!.....

Vương Ái Quốc đứng tại chỗ, thân thể không phát sinh chút biến hóa nào.

Chu Bặc Thiện có chút há hốc mồm, hấn thao tác quá trình rõ ràng không có bất kỳ vấn đề gì, làm sao lại không có tác dụng?

Tên Dư Hi nữ sinh lập tức cười rộ lên, không chút lưu tình châm chọc nói: “Tôi đã sớm nói qua, cô ta đã cố ý đem chúng ta vây ở chỗ này, trừ phi chúng ta tìm ra hung thủ, nếu không đều đừng nghĩ rời đi!”

Trong lòng Thời Tiện Ngư khẽ động, lập tức nói với Chu Bặc Thiện: “Anh mau thử xem, có phải chính anh cũng không ra được không?”

Chu Bặc Thiện nghe được trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng niệm chú thi pháp, quả nhiên, hấn không riêng gì không cách nào dẫn người đi ra ngoài, ngay cả chính mình cũng bị vây ở trong trường học này! Không ra được!

Chu Bặc Thiện có chút hoảng hốt, nhìn về bốn phía: “Chẳng lẽ nơi này bị thi triển tà thuật gì, làm sao lại không ra được?”

Cô gái tên Dư Hi cảm xúc điên cuồng, cười rơi nước mắt: “Cô ta đã nguyện rửa chúng ta, trừ phi tìm ra hung thủ, nếu không, mỗi người chúng ta... đều sẽ chết ở đây!”

Các học sinh thần sắc thê lương, sợ hãi dựa sát vào nhau.

“Đã như vậy, vậy tìm ra hung thủ đi.” Thời Tiện Ngư thần nhiên nhìn bọn họ: “Bị nhốt ở chỗ này cũng nên có nguyên do, dù sao hiện tại cũng không ra được, không bằng nghĩ cách tìm ra hung thủ. Các người ở nơi này lâu như vậy, có manh mối gì không?”

(Hết chương này)

Chương 245. 3. Thế giới linh dị (9)

Những học sinh này, toàn bộ đều là tốt nghiệp trung học Diệu Minh, hiện tại có người đang học đại học, có người đã làm việc.

Nữ sinh được chúng tinh phủng nguyệt gọi là Bạch Dư Hi, là thiên kim nhà họ Bạch giàu nhất thành phố Hải.

Bạch gia sinh ý làm được rất lớn, liên quan đến các cái ngành nghề, cho nên tất cả mọi người nịnh bợ Bạch Dư Hi, cho dù cô gái kia cốt cách thanh cao, không muốn nịnh bợ lấy lòng, cũng tuyệt đối không dám đắc tội.

Có một ngày, Bạch Dư Hi tâm huyết dâng trào, muốn làm một hồi bạn học tụ hội, lấy thân phận của cô, tất nhiên là nhất hô bách ứng, chỉ cần còn là người ở Hải thị, cơ hồ tất cả đều đã tới.

Nhưng là ai cũng không nghĩ tới, khi thời gian tới gần nửa đêm, uống tới say hun mọi người đột nhiên phát hiện, yến sảnh xa hoa biến thành âm khí sâm sâm trường học — rượu bị dọa tỉnh, mà người, trở về không được.

Thời Tiện Ngư đại khái hiểu rõ tình huống, vẫn có rất nhiều nghi vấn.

“Nếu tất cả mọi người không biết tại sao tới nơi này, vì cái gì các người biết, tìm được hung thủ mới có thể đi ra ngoài?”

Cô hỏi ra những lời này, vẻ mặt mọi người đều hiện ra khác thường, mà sắc mặt Bạch Dư Hi đặc biệt khó coi, gần như một giây sau liền rơi lệ, người đàn ông bên cạnh ôm lấy cô, dịu

dàng thấp giọng trấn an, hai người thập phần thân mật, hẳn là quan hệ yêu đương.

“Đề tôi nói.” Nữ sinh mặc sườn xám màu xanh lá cây đi ra, thanh âm trong trẻo: “Bởi vì lúc trước Đỗ Hiểu Linh bị hại ở chỗ này, cho nên chúng tôi đoán, chúng tôi bị nhốt ở chỗ này hẳn là có liên quan đến cái chết của Đỗ Hiểu Linh.”

Thời Tiện Ngự hỏi: “Đỗ Hiểu Linh là ai? Bạn học của các người sao?”

Nữ sinh kia gật đầu, giải thích nói: “Đúng, tôi cùng Bạch Dư Hi, Đỗ Hiểu Linh, còn có Vạn Thiển Thiển, bốn người ở trong trường học quan hệ tốt nhất, nửa năm trước vào ngày thành lập trường học, chúng tôi tụ tại lễ đường trường học chúc mừng, Đỗ Hiểu Linh bị người ta phát hiện chết ở căn tin, hung thủ đến nay vẫn không tìm được.”

Thời Tiện Ngự hỏi: “Cô ấy chết như thế nào?”

Một bên Vương thiếu gia thấy cô hỏi tỉ mỉ như vậy, có chút sốt ruột: “Cô không phải đạo sĩ sao!”

Không đợi Tiện Ngự trả lời, Chu Bạch Thiển mở miệng giải thích trước: “Vương thiếu gia đừng nóng vội, là như vậy, chúng ta hiện tại sợ dĩ không ra được, khẳng định là có liên quan đến việc quý quái áp chế nơi này, nếu muốn đột phá áp chế, hoặc là giết chết quý này, hoặc là hóa giải oán niệm của quý này, để cho đối phương chủ động cho qua, cho nên điều tra án kỳ thật cũng là một loại biện pháp.”

Vương Ái Quốc sốt ruột nói: “Đã là án tử nửa năm trước, cảnh sát đều nói là ngoài ý muốn, chúng tôi làm sao có thể tra ra được!”

Thời Tiện Ngự nói: “Nếu như không tra ra chân tướng, cũng chỉ có thể đi một phương án khác, giết chết quý nơi này áp chế chúng ta, nhưng... dựa theo cách nói của các người,

quỷ kia là bạn học cũ của các người, hơn nữa rất có thể bị oan khuất, các người xác định muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Vương Ái Quốc không lên tiếng.

Những người khác cũng vẻ mặt rối rắm.

Mỗi người đều muốn đi ra ngoài, cũng không muốn làm cho người ta cho rằng, bọn họ ngay cả bạn học cũ của mình cũng muốn hãm hại.

Vương Ái Quốc lúng ta lúng túng nói: “Tôi biết Đỗ Hiểu Linh chết oan uổng, nhưng tôi cũng oan uổng a..... Nếu không đi ra ngoài, nếu tôi chết ở chỗ này làm sao bây giờ?”

Hắn mở miệng trước, lại thêm vài người phụ họa:

“Đúng vậy, chẳng lẽ chúng tôi không oan uổng? Vô duyên vô cớ bị đưa đến nơi quỷ quái này.”

“Chúng tôi ở đây có mười mấy người, chẳng lẽ đều phải chôn cùng Đỗ Hiểu Linh?”

“Cái chết của cô ấy không liên quan gì đến tôi, toàn bộ thời trung học tôi nói chuyện với cô ấy không quá mười câu!”

“Không phải cô ấy vô tình ngã từ nóc nhà xuống sao? Sao lại liên quan đến chúng tôi?”

Chương 246. 3. Thế giới linh dị (10)

Thanh âm dần dần nhiều hơn, từ một câu vừa rồi không dám nhiều lời, biến thành mồm năm miệng mười trốn tránh trách nhiệm.

Thời Tiện Ngư rất đau đầu, đang muốn mọi người bình tĩnh, nữ sinh mặc sườn xám màu xanh lá cây lên tiếng: “Mọi người không cần phải như vậy, trước kia lúc đi học, Hiểu Linh đã giúp chúng tôi không ít, hiện tại nếu cô ấy cần chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi góp sức cũng là chuyện thường tình.”

Trong đám người có một nữ sinh buồn bực oán giận: “Giả bộ nhân gian thanh tĩnh cái gì, muốn nói hung thủ, cô mới là người đáng nghi nhất phải không?”

Vương Ái Quốc cũng lập tức nói: “Đúng vậy, chính là cái người kia, cái trò tên Điệp Tiên ! Lần trước đưa ra từ là trà xanh, trà xanh là chỉ cô đúng không?”

Sắc mặt nữ sinh mặc sườn xám xanh sẫm nhất thời trở nên khó coi, cắn môi dưới, không nói lời nào.

Nhưng ngay cả khi cô chọn dàn xếp ôn hòa, những người khác vẫn tiếp tục tố cáo cô:

“Nếu nói người trà xanh nhất trường chúng ta, vậy khẳng định chính là Hạ Du!”

... Trong ấn tượng của tôi, hình như Hạ Du nói Đỗ Hiểu Linh là trà xanh trước, nói cô ấy trước kia thành thực hiểu chuyện, sau này châm ngòi ly gián tiện vô địch. Khoảng thời gian đó quan hệ giữa Hạ Du và Đỗ Hiểu Linh đặc biệt kém!”

Đỗ Hiểu Linh đang yên đang lành sao lại chạy lên nóc nhà? Cho dù tự sát cũng quá đột ngột, nói không chừng Hạ Du đã làm gì cô ấy.

Nguyên bản nơi này người liên nhiều, hiện tại mỗi người đều chen vào vài câu, Thời Tiện Ngư nghe được đầu óc choáng váng.

Chu Bặc Thiện cũng là càng nghe càng hồ đồ, hắn quanh năm ở trong núi tu hành, đối với từ ngữ trong thành thời thượng hiểu biết không nhiều lắm, hỏi những người này: “Trà xanh là có ý gì?”

“Chính là kỹ nữ trà xanh, người trước một bộ người sau lại một bộ, trong ngoài không đồng nhất.” Vương Ái Quốc nói: “Ngày đầu tiên chúng tôi tới, chơi trò Điệp Tiên, Điệp Tiên cho từ gợi ý chính là trà xanh.”

Chu Bặc Thiện ngạc nhiên: “Tại sao lại ở chỗ này chơi trò Điệp Tiên?”

Bạn trai bên cạnh Bạch Dư Hi nói: “Là tôi đề nghị.”

Hắn đứng ra, chỉ vào bàn tròn ở giữa căn tin, giải thích: “Ngày đầu tiên chúng tôi đến đây, phát hiện trong căn tin có một cái bàn như vậy, rõ ràng là đạo cụ của trò chơi Điệp Tiên, bởi vì không tìm được cách ra ngoài, cho nên chúng tôi đoán, cần chơi trò Điệp Tiên một lần mới có thể có được manh mối ra ngoài như thế nào.”

Chu Bặc Thiện lập tức đi lên kiểm tra cái bàn tròn kia.

Thời Tiện Ngư cũng theo sau, tò mò nhìn một chút.

Cái bàn kia cùng bộ dáng cô nhìn thấy trong cầu nguyện không kém nhiều lắm, trên bàn có rất nhiều vết khắc cùng chữ viết, tất cả đều là trà xanh, bạch liên, tra nam, tra nữ các loại từ, chữ cùng chữ trùng điệp đan xen, dày đặc, nhìn lâu, làm cho trong lòng người cực kỳ khó chịu.

Cô nhìn trong chốc lát, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, vì sao ngay từ đầu mình lại coi những người này là học sinh?

Hình như là bởi vì, lúc ở Tiên Cung kiểm tra cầu nguyện, cô nhìn thấy trong số những người chơi điệp tiên có người mặc đồng phục trung học, cho nên, cô cơ hồ là theo bản năng liền đem bọn họ trở thành học sinh.

Nhưng mà bây giờ nhìn lại.....

Khi Thời Tiện Ngư nhìn quanh một tuần.

Bởi vì tham gia Bạch gia thiên kim tổ chức đồng học hội, mỗi người đều ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, cũng không có ai mặc đồng phục học sinh, vậy cô lúc ấy nhìn thấy chính là...

“Trên cái bàn này quần lấy oán khí cực lớn, dùng để làm chuyện thần dị, sợ là không ổn a...” Chu Bạch Thiện đưa tay vượt qua mặt bàn, lo lắng nhìn mọi người: “Các người tiến hành trò chơi Điệp Tiên sau đó, có xảy ra chuyện gì không?”

Mọi người thần sắc hoảng sợ, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Bên ngoài... bên ngoài... có tiếng gõ cửa, còn có tiếng la hét của nữ sinh... ngoài cửa sổ, trên nóc nhà, khắp nơi...”

Xoẹt..... Xoẹt.....”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Thời Tiện Ngư nghe thấy, từ trên cầu thang ngoài cửa nhà ăn, loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân...

(Hết chương này)

Chương 247. 3. Thế giới linh dị (11)

Lại tới nữa!

Mọi người hoảng sợ, không hện mà cùng nhìn về phía cửa lớn lầu hai căn tin!

Vừa rồi sau khi Tiện Ngư và Chu Bạch Thiện đi vào, cửa lầu hai chỉ khép lại, cũng không khóa, hiện tại mọi người nghe thấy tiếng cầu thang truyền đến, toàn bộ luống cuống!

“Mau khóa cửa a!!!”

Không biết ai nói một câu, ngay sau đó mấy nam sinh vọt tới cửa, có người đè lại cửa chính! Có người quán dây xích! Có người mang bàn ghế đến chắn ở phía sau cửa!

Xoẹt..... Xoẹt..... Xoẹt.....

Xoẹt.....

Xoẹt.

Tiếng bước chân dừng lại ở cửa.

Tất cả mọi người đều nín thở, không dám thở mạnh.

Thời Tiện Ngư cảnh giác nhìn chăm chú vào cánh cửa kia.

Bốn phía yên tĩnh đến không có một tia thanh âm, Bạch Dư Hi cũng ngừng khóc, vùi đầu vào trong ngực bạn trai không tiếng động run rẩy.

Trong sự yên tĩnh cực hạn này, đại môn đột nhiên vang lên một tiếng động!

Bùm!!!

Âm thanh rất lớn, giống như có người gõ cửa!

Thời Tiện Ngư bị tiếng vang bất ngờ không kịp đề phòng này dọa sợ, không đợi cô điều chỉnh tốt tâm tình, tiếng vang kia một tiếng tiếp một tiếng truyền đến! Bùm! Bùm! Thành thịch!!!

Nhanh và tàn nhẫn! Không phải đập cửa bình thường, mà là bên ngoài có người đang đập cửa, đập cửa, đập cửa! Dùng hết sức lực!

Cửa kim loại chấn động không ngừng, bàn ghế phía sau vang lên từng đợt! Trái tim Thời Tiện Ngư cũng giống như rung động theo tiếng vang này.

Sau đó cô nghe thấy tiếng thét thê lương của nữ nhân.

Thanh âm kia tràn ngập hoảng sợ cùng thống khổ, tiếng cửa chấn động theo đó càng lớn hơn! Trong tiếng khóc xen lẫn tiếng móng tay cào cào, bàn ghế cùng cửa sổ đều đang phát ra tiếng vang, trong khoảng thời gian ngắn, phảng phất toàn bộ căn tin đều bởi vì âm thanh này mà chấn động!

A a a a!

Tiếng hét của người phụ nữ gần như xuyên thủng màng nhĩ!

Một ít học sinh lá gan nhỏ trực tiếp bị dọa khóc, bất luận nam nữ, đều bị biến cố này kinh hách đến chân tay luống cuống.

Lúc này, Chu Bặc Thiện đột nhiên cầm chuông trên lưng lên, tiến lên vài bước! Hất một tay cầm kiếm, một bên rung chuông, quát lớn: “Thiên địa huyền tông, kim quang phủ mệnh, quỷ yêu đảm suy, tinh quái diệt hình, vội vàng như luật lệnh!”

Thanh kiếm gỗ đào trong tay lẳng không bỏ xuống phía trước, rõ ràng không chạm vào cánh cửa kia, nhưng âm thanh sau cánh cửa lập tức biến mất!

Hắn lại so cái kiếm hoa, khí thế lẳng nhiên nói: “Thiên lôi bốn địa hỏa, bài trừ thế gian tà! - nhanh!”

Tất cả mọi người có chút kinh hoàng, không dám mở cửa.

Vương Ái Quốc run rẩy hỏi: “Đạo, đạo trưởng..... muốn mở cửa?”

Chu Bạch Thiện nghiêm mặt nói: “Các người yên tâm, trực tiếp mở cửa ra, tôi đã ở trên kiếm thi hạ Phá Tà Chú, hết thủy yêu ma tà quỷ đều không dám lỗ mãng!”

Mọi người vẫn nơm nớp lo sợ, do dự nhìn nhau, ai cũng không dám động trước.

Thời Tiệp Ngư suy tư một lát, đánh bạo đi lên phía trước, kéo bàn ghế, cởi xiềng xích xuống, sau đó ở trước mặt mọi người, một mạch mở cửa!

Ngoài cửa lầu hai, trống rỗng.

Cái gì cũng không có.....

Chu Bạch Thiện cầm kiếm đuổi theo ra ngoài cửa, đứng ở đầu cầu thang nhìn lên nhìn xuống, sau đó hồ nghi trở về, trầm ngâm không nói.

Thời Tiệp Ngư hỏi hắn: “Quý kia trốn rồi?”

Chu Bạch Thiện lấy la bàn ra, cau mày, kim đồng hồ la bàn quanh đi quẩn lại, lúc thì chỉ ra ngoài cửa, lúc thì chỉ vào trong cửa, lắc lư không ngừng.

“Nơi này tà ma quá nhiều, la bàn hình như cũng không dùng được.” Chu Bạch Thiện thở dài.

Nếu là bình thường, hắn còn có thể đuổi theo, nhưng hiện tại trong căn tin nhiều học sinh như vậy, không thể bỏ mặc, khó tránh khỏi để cho hắn có cảm giác bó tay bó chân.

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, hỏi những người khác: “Trước đây cũng từng xảy ra tình huống này?”

Vương Ái Quốc sắc mặt trắng bệch trả lời: “Không... không có xông vào, nhưng cô sẽ một mực ở bên ngoài kêu, sau đó tiếng bước chân hướng lên lầu, tiếp theo, tiếp theo... Cửa sổ bên kia, sẽ từ cửa sổ nơi đó xuất hiện... Xuất hiện...”

Chương 248. 3. Thế giới linh dị (12)

Hắn nói lắp bắp lắp bắp, Thời Tiện Ngư không thể không hỏi lại: “Xuất hiện cái gì?”

Vương Ái Quốc phảng phất không dám hỏi tương, nhắm chặt hai mắt nói: “Một đôi chân!”

Thời Tiện Ngư sửng sốt: “Một đôi chân?”

“... Là chân của Hiểu Linh.” Vẫn là nữ sinh mặc sườn xám kia, cô cúi đầu, thấp giọng nói: “Hình như là lúc ngã xuống, quần áo treo trên cửa sổ lầu ba, sau đó chân của cô ấy..... treo ngoài cửa sổ lầu hai.”

Thời Tiện Ngư nhớ rõ, vừa rồi có người nói cô tên Hạ Du, còn nói cô trà xanh.

Mặc kệ cô có trà xanh hay không, dưới tình huống hiện tại, có thể có người chủ động giới thiệu rõ ràng tình huống, Thời Tiện Ngư vẫn rất cảm kích, chính mình cũng không cần hai mắt bôi đen đoán mò.

“Để tôi tổng kết lại.” Thời Tiện Ngư nói: “Các người đi tham gia Bạch Dur Hi tổ chức tụ hội, nửa đêm mặc danh kỳ diệu đến nơi này, bởi vì tìm không thấy đường trở về, hơn nữa trong căn tin có công cụ trò chơi Điệp Tiên, vì thế các người suy đoán cần chơi trò chơi mới có thể trở về, tiếp theo các người thông qua Điệp Tiên trò chơi đạt được một cái nhắc nhở, gọi Trà Xanh, sau đó ngoài cửa xuất hiện thật lớn tiếng đập cửa cùng tiếng thét chói tai, các người ở dưới hoảng sợ không dám mở cửa, sau đó cái kia thanh âm đi lên lầu, cũng

theo Nóc nhà nhảy xuống, thân thể treo ở lầu ba, chân treo ở lầu hai, nói cách khác, trở lại trạng thái chết của Đỗ Hiểu Linh lúc trước, tôi nói như vậy, đúng không? Có bỏ sung gì không?”

“Kém... kém không nhiều lắm, là như vậy.” Vương Ái Quốc lấp bắp nói: “Mỗi lần sau khi chơi trò chơi Điệp Tiên, đều sẽ đưa ra một cái, một cái nhắc nhở từ, nhưng chúng ta vẫn là... không biết như thế nào đi ra ngoài...”

Chu Bặc Thiện nhíu mày, nghiêm khắc hỏi hần: “Vương thiếu gia, các người không chỉ tiến hành một lần trò chơi Điệp Tiên?”

Có thể là bởi vì Chu Bặc Thiện trong giọng nói mang theo rõ ràng trách cứ, Vương Ái Quốc theo bản năng trốn tránh trách nhiệm: “Tôi không có a!”

Nói xong, ngón tay chỉ về phía Hạ Du.

Hạ Du ngẩng đầu nhìn Bạch Dư Hi: “..... Chúng tôi tổng cộng chơi qua hai lần, bởi vì manh mối đầu tiên không xác định là có ý gì, Dư Hi cảm thấy, có lẽ lần thứ hai có thể có được manh mối rõ ràng hơn, hơn nữa bốn người chúng tôi trước kia quan hệ tốt nhất, cho nên liền thử lần thứ hai.”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Thông tin nhắc nhở lần thứ hai là gì?”

Hạ Du mím môi, rũ mi mắt xuống: “Xe buýt.”

“Xe buýt?” Chu Bặc Thiện mờ mịt hỏi: “Xe buýt là có ý gì?”

Không ai trả lời hần.

Thời Tiện Ngư lại đi đến bên bàn tròn, nhìn kỹ một chút. Làm sao nói được đây, trên bàn này không có một cái từ hay, trà xanh, bạch liên, liếm chó, tra nam, tiện nữ, tiểu tam, trà nghệ sư, phù đệ ma, phổ tín nam, hải vương...

Cho nên, chơi Điệp Tiên cho ra từ “xe buýt” hại người, một chút cũng không ngạc nhiên.

“Các người xác định đây là Điệp Tiên đưa ra gợi ý chạy trốn sao?” Thời Tiệp Ngự hỏi.

Hạ Du sững sờ, mê mang nhìn cô.

Thời Tiệp Ngự thở dài, thấp giọng nói: “Sao tôi lại cảm thấy, giống như người ta đang mắng các người hơn.”

Mọi người: “.....”

Chu Bạch Thiện ghé sát lại hỏi cô: “Thì ra xe buýt là mắng người? Xem ra tôi xuống núi rèn luyện quá ít, sau này phải học tập cô nhiều.”

“Không phải từ hay, hay là đừng học nữa.” Thời Tiệp Ngự nói.

Chu Bạch Thiện nhỏ giọng hỏi: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Thời Tiệp Ngự liếc hẩn một cái, ánh mắt phảng phất như đang nói: Anh lại hỏi tôi?

Chu Bạch Thiện cẩn thận liếc nhìn học sinh phụ cận, hạ giọng nói với Thời Tiệp Ngự: “Thật không giấu diếm, nếu đuổi quỷ bắt tà, tôi còn nắm chắc vài phần, nhưng muốn phá án bắt hung, phải dựa vào đạo hữu là cô.”

Thời Tiệp Ngự trầm mặc hai giây, chấp tay với Chu Bạch Thiện, khách khí nói: “Dễ nói, dễ nói.”

Nam chính: – Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi đang làm gì thế này?

(Hết chương này)

Chương 249. 3. Thế giới linh dị (13)

Chu Bặc Thiện hỏi: “Theo cô thấy, chúng ta nên bắt hung thủ như thế nào?”

Thời Tiện Ngư suy tư nói: “Nếu là Đỗ Hiểu Linh đem những người này vây ở chỗ này, như vậy hung thủ hẳn là ở trong những người này, thậm chí có thể không chỉ một người, muốn hiểu rõ hơn, chúng ta cần đem bọn họ tách ra đến hỏi.”

Chu Bặc Thiện gật đầu, cảm thấy lời của Thời Tiện Ngư rất có lý.

Chỉ là nơi này nguy cơ tứ phía, nếu như ở trong một không gian phong bế hời, vạn nhất xảy ra chuyện gì, người ngoài cửa khẳng định khó có thể phát hiện.

Thời Tiện Ngư chỉ vào một đoạn quây thu ngân thật dài trong căn tin: “Đã có thể nhìn thấy, cũng có tính bí mật nhất định, tôi ở bên kia hỏi, anh gọi từng người lại đây, được không?”

“Được.” Chu Bặc Thiện gật đầu, xoay người đi sắp xếp.

Mặc dù tất cả mọi người không phải quá nguyện ý, nhưng cân nhắc hiện tại không còn cách nào khác, cuối cùng cũng đồng ý.

Thời Tiện Ngư ngồi xuống phía sau quây thu ngân, trên bàn bày bừa bãi đồ lật vật, dùng máy tính cũ, bút bi bẩn thỉu, mấy quyển sổ tay sân trường được cuộn giấy, cùng với một ít tờ rơi chưa phát xong.

Cô cầm lấy tờ rơi nhìn một chút, nội dung bên trên đại khái là giảm giá 80% trong căn tin ngày kỷ niệm ngày thành lập trường, hoan nghênh phụ huynh học sinh đến chiêu cố.

Xem ra, nơi này tựa hồ vĩnh viễn dừng lại ở ngày Đỗ Hiểu Linh bị hại.

Hình như cũng không đúng, vừa rồi lúc đi vào, cũng không nhìn thấy bất kỳ trang trí nào có liên quan đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, hẳn là chỉ có căn tin bị ảnh hưởng.

Cô ngẩng đầu nhìn sang bên kia, tuy rằng mọi người đáp ứng tiếp nhận câu hỏi riêng, nhưng về trình tự, tựa hồ vẫn có bản khoản không nhỏ, chậm chạp không ai nguyện ý là người đầu tiên bị hỏi.

Bên cửa sổ phủ một mảnh bóng ma, căn tin tối tăm trở nên tối hơn.

Mười mấy học sinh đang tranh luận trình tự câu hỏi, ai cũng không có chú ý, có phiến bóng ma theo khe cửa sổ cực hẹp, từng chút từng chút bò vào, vô thanh vô tức, chậm rãi di động, ngay cả Chu Bạch Thiện cũng không có phát hiện.

Thời Tiệp Ngự yên lặng cầm một lá bùa trong lòng bàn tay.

Cô cách cửa sổ khá xa, cũng không rõ lắm cái phiến bóng đen kia muốn làm cái gì, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể cảnh giác quan sát tình huống.

Bóng đen sau khi tiến vào, dán sát chân tường, hướng cô chậm rãi đi tới.....

Cô trơ mắt nhìn phiến bóng đen kia khoảng cách mình càng ngày càng gần, đang do dự có nên hay không đem bùa hộ mệnh ném ra ngoài một lúc, bóng đen di động đến bên này góc tường, bất động.

Thời Tiệp Ngự: “.....”

Cô lại đợi trong chốc lát, bóng đen quả thật bất động, tựa như góc tường một vệt bóng ma, tự nhiên dung hợp, thiên y vô phùng.

Thật sự là cổ quái.....

Hành động chậm chạp như thế, giống như không có tính công kích gì, thậm chí không có cảm giác tồn tại, chui tới nơi này rốt cuộc là muốn làm gì?

Thời Tiện Ngư không khỏi hoài nghi, bóng đen này chính là bóng quái kỳ quái trong ngõ cụt kia, vừa rồi ở trên đường, cô đem đầu tiểu hài nam ném vào ngõ cụt, cũng không biết sau đó ai thua ai thắng, chẳng lẽ, bóng dáng ngõ cụt này cố ý chạy tới, là muốn báo thù sao?

Vậy cô ấy sẽ làm gì? Tiên hạ thủ vi cường, hay là tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến?

Lúc này, Chu Bạc Thiện dẫn Hạ Du tới, nói với Thời Tiện Ngư: “Cô ấy là người đầu tiên.”

Thời Tiện Ngư im lặng thu hồi ánh mắt, cô thấy Chu Bạc Thiện cách bóng dáng gần như vậy cũng không hề phát hiện, liền không có ý định đả thảo kinh xà, điềm nhiên gật đầu, nói: “Được, chậm trễ cô vài phút, ta muốn hỏi đại khái ba bốn vấn đề.”

Trên mặt Hạ Du không có biểu tình gì, ngữ điệu cũng bình thường: “Nếu bọn cô cho rằng tôi đáng nghi nhất, cứ hỏi tôi trước đi.”

Chương 250. 3. Thế giới linh dị (14)

Bên trong căn tin đại khái là một hình chữ nhật, để cho Thời Tiệm Ngư và Hạ Du có đủ không gian riêng tư, Chu Bặc Thiện dẫn những người khác đi đầu kia, như vậy hai bên vừa có thể nhìn thấy lẫn nhau, cũng có thể bảo đảm khi thấp giọng nói chuyện không bị nghe thấy.

Hạ Du không cố ý hạ thấp giọng, thản nhiên nói: “Tôi không thẹn với lương tâm, bọn họ muốn nghe thì nghe.”

Thời Tiệm Ngư lấy điện thoại di động của mình ra, tìm một bài hát, ấn nút phát.

Một giây sau, tiếng nhạc nhẹ nhàng tung bay truyền ra.

Hạ Du ngẩn người, nhìn về phía Thời Tiệm Ngư: “Cô làm cái gì?”

Thời Tiệm Ngư lấy quyển sổ và bút ra, nghiêm túc trả lời: “Tuy rằng cô không ngại bị bọn họ nghe thấy mình nói gì, nhưng tôi để ý bị bọn họ nghe thấy tôi hỏi gì.”

Hạ Du nhú mày, liếc nhìn di động đang phát nhạc, cuối cùng không nói gì, mím môi chờ Tiệm Ngư đặt câu hỏi.

Vấn đề chuẩn bị hỏi cô ấy rất đơn giản, chỉ có bốn, theo thứ tự là: Giới thiệu bản thân. Đỗ Hiểu Linh là người như thế nào? Quan hệ giữa cô và Đỗ Hiểu Linh như thế nào? Cô nghĩ ai là nghi phạm lớn nhất?

Hạ Du tuy rằng chủ động tiếp nhận câu hỏi đầu tiên, nhưng vấn đề đầu tiên lại có vẻ rất không phối hợp.

“Tôi không có gì để tự giới thiệu, sinh viên đại học bình thường, không có xã giao, cũng không có nhiều bạn bè, bởi vì quan hệ tốt với Bạch Dư Hi, mới có thể tới tham gia họp lớp.”

Thời Tiệp Ngưng một bên nghiêm túc ghi chép, một bên tiếp tục hỏi: “Vậy cô cảm thấy, Đỗ Hiểu Linh là người như thế nào?”

Hạ Du không cần nghĩ ngợi trả lời: “Hoạt bát vui vẻ, xinh đẹp, vui vẻ giúp đỡ người khác, rất được hoan nghênh ở trường học, vô luận nam sinh nữ sinh đều thích kết bạn với cô ấy.”

Dừng một chút, cô lại nói: “Hiểu Linh các các thành tích đều rất ưu tú, mọi người gặp phải không biết làm đề, đều sẽ đi hỏi cô ấy, mỗi lần như vậy cô ấy đều sẽ không ngại phiền toái giảng giải cho bạn học, trên cơ bản, trong trường học không ai không thích cô ấy, quan hệ của chúng tôi cũng không tệ, tuy rằng phát sinh qua mâu thuẫn, nhưng có bạn bè nào không cãi nhau?”

Thời Tiệp Ngưng như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Dựa theo lời Hạ Du, Đỗ Hiểu Linh ở trong trường học rất được hoan nghênh, vậy trên cơ bản có thể loại trừ khả năng bắt nạt trong trường.

“Cô cảm thấy, ở đây ai đáng nghi hơn?” Thời Tiệp Ngưng hỏi.

Hạ Du trầm mặc, hồi lâu không lên tiếng.

Tiếng nhạc vui vẻ vẫn tiếp tục.

Thời Tiệp Ngưng thấy Hạ Du không nói lời nào, nghĩ nghĩ, nói: “Hoặc là tôi đổi một cách hỏi khác, cô cảm thấy, trong những người này, ai có khả năng sát hại Đỗ Hiểu Linh nhất?”

Hạ Du bực bội cau mày: “Tôi thật sự không biết, kiên quyết muốn tôi trả lời, tôi chỉ có thể nói hung thủ là người khác, bởi vì chúng tôi là những người này lúc ấy toàn bộ đều ở trong lễ đường, mỗi người đều có chứng cứ ngoại phạm, không có khả năng đi hại cô ấy!... Ngoại trừ Lục Mân, nhưng Lục Mân khi đó căn bản không biết Đỗ Hiểu Linh.”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Lục Mân là ai?”

“Bạn trai Dư Hi.” Hạ Du trả lời: “Hai người bọn họ mới quen nhau sau ngày thành lập trường, Lục Mân không phải người của trường trung học Diệu Minh.”

Thời Tiện Ngư theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh Bạch Dư Hi xa xa.

Sẽ là trùng hợp sao? Trong tất cả mọi người ở nơi này, dường như chỉ có hắn cùng trường trung học Diệu Minh không quan hệ.

Hạ Du nhú mày hỏi: “Còn vấn đề gì không?”

“A, không có, cảm ơn cô.” Thời Tiện Ngư cười với cô: “Phiền cô gọi người tiếp theo tới giúp tôi.”

Hạ Du: “Ai cũng có thể?”

Thời Tiện Ngư: “Ừ, ai cũng có thể, dù sao trước khi mọi chuyện chưa rõ ràng, mọi người một người cũng không đi được.”

Hạ Du: “.....”

Cô vuốt ve nếp nhăn trên sườn xám, đứng dậy rời khỏi quầy thu ngân, trong lòng cảm thấy là lạ, cảm thấy Thời Tiện Ngư không giống đạo sĩ, nhưng muốn nói giống cái gì... Cô lại nói không nên lời.

(Hết chương này)

Chương 251. 3. Thế giới linh dị (15)

Người tiếp theo tới là tiểu thiếu gia Vương gia, Vương Á Quốc.

Hắn có chút khẩn trương, rời xa bạn bè khiến hắn đứng ngồi không yên, hỏi Thời Tiệp Ngư: “Có thể đổi bài hát không? Tiết tấu này quá vui vẻ, dài dòng khiến tôi hoảng hốt.”

“Có thể a.” Thời Tiệp Ngư có chuẩn bị mà đến, loại nhạc gì cũng có, lúc này đổi một bài hát thư giãn.

Vương thiếu gia vẫn khẩn trương: “Lại, lại đổi một bài, tiết tấu này quá chậm, không khí càng âm phủ.”

“VẬY... anh giúp tôi tìm một bài dương khí nặng.” Thời Tiệp Ngư lật xem trong kho nhạc di động, chọn một bài, click phát.

Nhất thời, nhạc giao hưởng sục sôi vang lên!

Vương Á Quốc thành linh bị dọa nhảy dựng!

Thời Tiệp Ngư quan tâm hỏi hắn: “Còn có trời phù hộ nữ vương !Hoàng gia tiến khúc, Nga chúng ta thần thánh tổ quốc, bất quá tôi đề cử nhất, là cái kia thủ vừa nghe liền làm người nhiệt huyết sôi trào nghĩa dũng...”

Vương Á Quốc cắt ngang cô, lau mồ hôi lạnh bị dọa ra: “Liên cái này đi, cái này liên rất tốt...”

Thời Tiệp Ngư hát theo bài hát: “Tiến lên, tiến lên, dùng máu kẻ địch tưới ruộng!...”

Vương Á Quốc: “.....”

Thời Tiện Ngư hướng hần cười cười: “Hiện tại cảm giác có thả lỏng nhiều rồi phải không?”

Vương Ái Quốc một lời khó nói hết nhìn cô: “Cũng tạm được...”

“Giới thiệu bản thân trước đi.” Thời Tiện Ngư cầm bút, mở ra một trang, bắt đầu nghiêm túc ghi chép.

Vương Ái Quốc ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu tự giới thiệu.

Giới thiệu của hần so với Hạ Du tường tận gấp trăm lần, chiều cao tuổi tác sở trường chuyên nghiệp đặc biệt toàn bộ nói một lần, hơn nữa cường điệu bản thân là đứa con trai bảo bối của Vương lão bản, nếu như hần ở chỗ này xảy ra chuyện, sẽ không ai kế thừa gia sản Vương gia.

Thời Tiện Ngư hỏi: “Anh cảm thấy Đỗ Hiểu Linh là người như thế nào?”

Vương Ái Quốc nhú mày nói: “Chúng tôi vốn không quen, cô ấy là học sinh ưu tú, không qua lại với đám học sinh kém chúng tôi, dù sao cũng là một học sinh giỏi.”

Thời Tiện Ngư gật gật đầu, tiếp tục ghi chép.

Cách nói của Vương Ái Quốc và Hạ Du cơ bản nhất trí, danh tiếng của Đỗ Hiểu Linh trong trường hần là rất tốt.

Vương Ái Quốc nói: “Cô nếu muốn biết Đỗ Hiểu Linh là người như thế nào, hần là hỏi một chút cái cô kia khuê mật đoàn a, tị Bạch Dư Hi, Hạ Du, Vạn Thiển Thiển đám nữ sinh kia, các cô ấy mỗi ngày cùng một chỗ, trong cái chết của Đỗ Hiểu Linh khẳng định các cô ấy cũng có liên can!”

Bút Thời Tiện Ngư dừng lại, tò mò ngẩng đầu nhìn Vương Ái Quốc: “Tại sao anh lại cho là như vậy?”

“Mặt ngoài chơi rất tốt, kỳ thật bên trong lục đục với nhau không ít chuyện đâu! Phim truyền hình đều diễn như vậy.”

Vương Ái Quốc đương nhiên nói ra: “Còn có cái từ gì... A! Nhựa tỳ muội hoa, đúng! Chính là nhựa, giả hữu nghị thôi!”

Thời Tiệp Ngự suy nghĩ một chút, Hạ Du đã hỏi qua rồi, cảm xúc của Bạch Dư Hi không ổn định lắm, không bằng hỏi Vạn Thiển Thiển kia trước.

Bản thân cô không phải cảnh sát hình sự, không hiểu kỹ xảo thẩm vấn lắm, cũng chỉ có thể thử hỏi một lần trước, xem có thể phát hiện ra manh mối từ lời nói của những người này hay không.

Đã tới, thì an, mặc kệ như thế nào, tâm tình Thời Tiệp Ngự vẫn rất ổn định.

Cô bảo Vương Ái Quốc đi gọi Vạn Thiển Thiển, là nữ sinh vừa rồi cùng Hạ Du khuyên nhủ Bạch Dư Hi, mặc váy lụa bông bành màu hồng nhạt, mái tóc xoăn đã nhuộm, ánh mắt hơi nướng lên, làm cho người ta ấn tượng đầu tiên có chút khôn khéo và sáng khoái.

Cô ngồi xuống trước mặt Thời Tiệp Ngự, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, đánh giá Thời Tiệp Ngự: “Đạo trưởng cũng tu hành ở Trường Lạc Cung? Nhìn tuổi không lớn lắm.”

Thời Tiệp Ngự hơi sững sốt.

Vạn Thiển Thiển này ngược lại là đủ chủ động, không đợi cô đặt câu hỏi, trước hết ném ra vấn đề của mình, loại tính cách này người ở trong cuộc sống mặc kệ gặp phải tình huống gì, hẳn là cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Chương 252. 3. Thế giới linh dị (16)

“Tôi tu hành thời gian quả thật không dài, nhưng các người có thể yên tâm, loại tình huống này tôi có kinh nghiệm, tôi cùng Chu đạo trưởng đều sẽ mau chóng vì các người nghĩ ra cách giải quyết.”

Vạn Thiên Thiên cười cười: “Làm phiền hai vị đạo trưởng rồi.”

Thời Tiện Ngư nói: “Cô tự giới thiệu đi, tình hình bây giờ còn chưa rõ ràng, tôi cần tìm hiểu tình hình cơ bản của mỗi người các cô trước.”

Vạn Thiên Thiên cười nói: “Tình huống của tôi rất đơn giản, học đại học tại Hải thị, trước kia học trung học phổ thông cùng Bạch Dư Hi, Đỗ Hiểu Linh là cùng một trường học, quan hệ rất tốt, mọi người còn cho chúng tôi mấy cái đặt biệt hiệu, gọi tử muội Thiên Đoàn.”

Thời Tiện Ngư yên lặng ghi chép, nghĩ thầm: Vạn Thiên Thiên này cũng giống như Hạ Du, tình huống về mình đều hơi hợt lược qua, dường như không muốn nhiều lời.

“Quan hệ của hai người hẳn là rất tốt đi?” Thời Tiện Ngư hỏi.

“Đúng vậy, bốn người chúng tôi ở trong trường học, gần như như hình với bóng.” Vạn Thiên Thiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Nhưng cũng có lúc cãi nhau, giống như Dư Hi và Hiểu Linh đã cãi nhau, Hạ Du và Hiểu Linh cũng từng cãi nhau,

nhưng chúng tôi là bạn bè mà, tôi đã hòa giải vài lần, cuối cùng mọi người cũng đều hòa giải.”

Thời Tiệp Ngư vốn muốn hỏi cô cho rằng ai hiềm nghi lớn nhất, hiện tại nghe Vạn Thiến Thiến nói như vậy, không khỏi thay đổi cách hỏi: “Vậy cô cảm thấy, Đỗ Hiểu Linh khi còn sống cùng ai quan hệ tốt nhất?”

Vạn Thiến Thiến trả lời: “Hắn là tôi, mặc kệ Hiểu Linh nghĩ như thế nào, dù sao, tôi thủy chung coi cô ấy là bạn tốt nhất của mình mà đối đãi, không nghĩ tới ngày kỷ niệm ngày thành lập trường sẽ phát sinh loại chuyện này..... Thời gian rất lâu tôi cũng không đi ra được, Hiểu Linh cô ấy thật sự là một người rất tốt.”

Thời Tiệp Ngư quan sát vẻ mặt của cô, thử hỏi: “Tôi có thể cho là như vậy hay không... Tuy rằng bốn người các cô thoát nhìn là nhóm bạn thân có tình cảm rất tốt, nhưng trên thực tế, quan hệ giữa cậu và Đỗ Hiểu Linh so với Hạ Du, Bạch Dư Hi còn thân mật hơn?”

Vạn Thiến Thiến nở nụ cười, giải thích: “Đây là chuyện rất tự nhiên, bởi vì tôi là thông qua Hiểu Linh mới quen biết Bạch Dư Hi, lại thông qua Bạch Dư Hi quen biết Hạ Du.

Thời Tiệp Ngư sững sờ, bật thốt lên: “Các cô không cùng lớp à?”

Vạn Thiến Thiến gật đầu: “Hiểu Linh và Bạch Dư Hi ngồi cùng bàn, tôi và Hiểu Linh quen nhau trong xã đoàn, cô ấy giới thiệu tôi quen Bạch Dư Hi.”

Vậy Hạ Du thì sao?

À, Hạ Du và Bạch Dư Hi quen nhau từ nhỏ.

Vạn Thiến Thiến dừng lại, nói đầy thâm ý: “Thật ra sau khi Dư Hi và Hiểu Linh trở thành bạn bè, Hạ Du rất mất hứng.”

Cô như là tùy ý cười cười: “Nghe có vẻ ngây thơ đúng không? Tiểu nữ sinh mà, thỉnh thoảng cũng sẽ ăn dấm chua, sau lưng nói xấu đối phương gì đó, nhưng cũng không có gì, cuối cùng mọi người vẫn hòa hảo.”

Thời Tiệp Ngự yên lặng nghe.

Cô cảm thấy từ trà xanh này không nên là của Hạ Du, hẳn là tặng cho Vạn Thiển Thiển, mỗi câu đều nói tốt cho bạn bè, rồi lại mỗi câu đều ẩn giấu thâm ý, đồng thời còn có thể hái sạch mình, thật sự lợi hại.

Vạn Thiển Thiển nhìn Thời Tiệp Ngự mặt: “Chỉ cần tìm ra hung thủ, chúng tôi có thể rời khỏi nơi này phải không?”

Thời Tiệp Ngự rũ mi mắt, hàm hồ trả lời: “Ừ..... Hẳn là có thể đi.....”

“Đạo trưởng, lát nữa cô có thể hỏi Bạch Dư Hi nhiều hơn.”
Vạn Thiển Thiển bỗng nhiên hạ thấp giọng.

Thời Tiệp Ngự ngược mắt nhìn cô.

Vạn Thiển Thiển cũng nhìn Thời Tiệp Ngự, nói: “Rất kỳ quái không phải sao? Mọi người là bởi vì tham gia Bạch Dư Hi tổ chức bạn học tụ hội, mới có thể bị vây ở chỗ này.”

(Hết chương này)

Chương 253. 3. Thế giới linh dị (17)

“Đúng... rất kỳ quái.” Thời Tiện Ngư cân nhắc hỏi: “Hai người có quan hệ riêng tốt, có hỏi qua Bạch Dư Hi nguyên nhân hay không?”

Vạn Thiển Thiển lắc đầu, như là có chút băn khoăn, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói: “Nếu như là trước kia, tôi sẽ hỏi, nhưng là hiện tại..... Dư Hi tình huống không tốt lắm, cô cũng thấy được, cô ấy vẫn khóc suốt suốt, chúng tôi cũng không dám kích thích cô ấy.”

Thời Tiện Ngư nhìn về phía Bạch Dư Hi xa xa.

Cảm xúc của Bạch Dư Hi vẫn rất không an ổn, vẻ mặt hoặc là kinh hoàng, hoặc là thống khổ, có lúc im lặng rơi lệ, có lúc làm bầm lều bầu, băn khoăn của Vạn Thiển Thiển không phải không có lý.

Vạn Thiển Thiển thấp giọng nói: “Hình như từ sau khi Hiểu Linh gặp chuyện không may, Dư Hi đã biến thành cái dạng này.”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, cúi đầu viết bút ký: “Được, tôi ghi nhớ, phiền gọi người kế tiếp giúp tôi.”

Vạn Thiển Thiển nhìn sổ của Tiện Ngư, chữ viết ngoáy không thấy rõ cụ thể viết cái gì, cô dừng lại một lát, đứng dậy rời khỏi quầy thu ngân.

Bút Thời Tiện Ngư dừng lại, thật ra cô không nhớ gì cả, vẽ lung tung vài vòng tròn mà thôi...

Trong lòng thở dài: Ta vẫn là không được a, đẳng vị quá thấp, nói không chừng còn chưa tra ra cái gì, đã bị người khác vòng vào trước.

.....

Lục Tự lại tới vài người, Thời Tiện Ngư tiếp tục hỏi, vẫn là mấy vấn đề kia, có lúc thay đổi một chút, hỏi nhiều một chút về chuyện của bốn chị em.

Cô vốn tưởng rằng Vạn Thiển Thiển có hiềm nghi cô ý nói dối tin tức, nhưng sau khi lục tục hỏi qua mấy người, phát hiện cách nói của mỗi người cư nhiên cùng Vạn Thiển Thiển chênh lệch không lớn.

Bọn họ đều nhắc tới, trước khi Đỗ Hiểu Linh chết đã từng xảy ra mâu thuẫn với Bạch Dư Hi, mà Hạ Du cũng từng cãi nhau với Hiểu Linh.

Có một học sinh thẳng thắn: “Nếu như cùng Bạch Dư Hi không quan hệ, Bạch Dư Hi sẽ biến thành như bây giờ?”

Thời Tiện Ngư cảm thấy hiện tại tình huống này, có chút vi diệu - vừa rồi ngay trước mặt Bạch Dư Hi, mỗi người đối với cô đều biểu hiện ra hoặc nhiều hoặc ít lấy lòng cùng thân cận, nhưng là hiện tại, mỗi người đều đang ám chỉ, cái chết của Đỗ Hiểu Linh cùng Bạch Dư Hi có quan hệ, bao gồm trong đoàn tử muội thành viên chỉ một vạn Thiển Thiển.

Xem ra, là bối cảnh Bạch gia khiến mọi người không thể thoải mái nói.

Như vậy hung thủ sẽ là Bạch Dư Hi sao? Trong nhà cô có tiền có thế, muốn mạng một người, căn bản không cần tự mình động thủ. Nhưng trong phim truyền hình, người đáng nghi nhất, thường thường là vô tội.

Não của Thời Tiện Ngư bắt đầu đau. Quả nhiên muốn làm thám tử vẫn có chút miễn cưỡng.

Hi vọng trong chốc lát cùng Bạch Dư Hi trò chuyện thời điểm, có thể lộ ra một ít manh mối, nếu không chỉ dựa vào những này suy đoán, cô căn bản không có khả năng tìm ra hung thủ.

Chu Bặc Thiện đi tới hỏi: “Thế nào, ai đáng nghi hơn?”

Thời Tiệp Ngư lắc đầu: “Lúc Đỗ Hiểu Linh chết, những người này đều ở trong hội trường, căn bản không có cơ hội gây án, hơn nữa hỏi ra cũng đều là mâu thuẫn nhỏ giữa nữ sinh, thật sự không đến mức gây ra tai nạn chết người.”

Chu Bặc Thiện gãi gãi tóc, rất rầu rĩ: “Không có manh mối, cũng chỉ có thể một mực vây ở chỗ này...”

Thời Tiệp Ngư nói: “Hiện tại chỉ còn Bạch Dư Hi và bạn trai Lục Mân chưa hỏi qua, chờ hỏi hết một lần, tôi sẽ chinh hợp tin tức với họ.”

Chu Bặc Thiện nhú mày: “Vừa rồi tôi đi qua hỏi, Bạch Dư Hi bên kia... có chút phiền toái, cô ấy không thể một mình tiếp nhận câu hỏi, nhất định phải có bạn trai đi cùng.”

“A cái này...” Thời Tiệp Ngư do dự một lát, gật đầu nói: “Được rồi, vậy để hai người bọn họ tới đây, cùng nhau hỏi.”

Chương 254. 3. Thế giới linh dị (18)

Chu Bặc Thiện đi mời Bạch Dư Hi và Lục Mân tới, chính xác mà nói, là mời Lục Mân tới, trạng thái hiện tại của Bạch Dư Hi hoàn toàn không thể nói chuyện riêng với người khác, toàn bộ quá trình cuộn mình trong lòng bạn trai.

“Bạch tiểu thư, cô cảm thấy Đỗ Hiểu Linh là người như thế nào?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Bạch Dư Hi nắm chặt tay bạn trai, tựa như cầm lấy cây nỏ cứu mạng, khàn giọng trả lời: “Hiểu Linh cô ấy, là một người rất tốt... xinh đẹp, thông minh, hiểu lòng người, rất có tài hoa...”

Quan hệ của hai người rất tốt?

Họ ngồi cùng bàn, nói chuyện rất hợp nhau, quan hệ vẫn rất tốt.....

“Nghe nói hai người cãi nhau?”

“Bạch Dư Hi đột nhiên kích động, cùng bạn trai giao nắm cái kia trên tay gân xanh nổi lên, cả người đều căng thẳng lên: “Lần đó là hiểu lầm! Là một nam sinh trong trường học, một mặt tiếp nhận lễ vật của tôi, một mặt âm thầm hướng lấy lòng Hiểu Linh, tôi hiểu lầm Hiểu Linh cạy góc tường, cho nên nổi giận một lần, nhưng sau đó chúng tôi giảng thông!”

Thời Tiệp Ngư không khỏi hỏi: “Hiểu lầm giải khai như thế nào?”

“Chia tay! Tôi đá tên nam sinh kia một cước! Hiểu Linh cũng không liên lạc với đối phương nữa! Đó chính là người cần bả, muốn một chân đạp hai thuyền!”

Lục Mân dùng tay kia vỗ nhẹ mu bàn tay cô, trấn an Bạch Dư Hi.

Thời Tiện Ngư cũng không muốn kích thích cô quá mức, nhưng có chút vấn đề, vẫn phải hỏi.

“VẬY... Bạch tiểu thư, cô cảm thấy hiện tại trong những người này, ai là hiểm nghi lớn nhất?”

Bạch Dư Hi trên mặt cảm xúc, cơ hồ một giây liền từ nổi giận biến thành bi ai: “Tôi không biết..... sau khi Hiểu Linh chết, tôi mỗi đêm gặp ác mộng, mỗi đêm, mỗi đêm cô ấy đều ở trong mộng xuất hiện, tôi chịu không nổi..... Tôi thật sự chịu không nổi, hung thủ rốt cuộc là ai?”

Thời Tiện Ngư cảm thấy trạng thái này của cô, thật sự không thích hợp tiếp tục hỏi.

“Lục... Lục tiên sinh, tôi còn có mấy vấn đề, anh có thể thay Bạch tiểu thư trả lời không?” Thời Tiện Ngư hỏi Lục Mân bên cạnh.

Lục Mân là một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn, hào hoa phong nhã, ngữ điệu nói chuyện cũng chậm rãi: “Có thể, biết gì sẽ nói.”

Thời Tiện Ngư nhìn sỏ tay của mình: “Phiền anh tự giới thiệu một chút.”

Lục Mân sững sờ: “Tôi không liên quan đến chuyện này, cũng cần tự giới thiệu?”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Nếu Lục tiên sinh cảm thấy khó xử, cũng có thể không giới thiệu.”

Lục Mân nghe xong, trên mặt hiện ra một loại nụ cười cổ quái: “Vậy tôi vẫn là giới thiệu chính mình một chút đi, nếu không chẳng phải là có vẻ rất khả nghi? Tôi gọi Lục Mân, tại một nhà khám thực tập tâm lý, Dư Hi tới xem bệnh thời điểm chúng ta nhất kiến chung tình, sau đó bệnh tình của cô càng ngày càng nghiêm trọng, tôi liền rời khỏi phòng khám, chuyên tâm bồi ở bên cạnh cô, trợ giúp cô trị liệu.”

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Bạch tiểu thư là bởi vì chuyện của Đỗ Hiểu Linh, cho nên đi phòng khám tâm lý sao?”

“Đúng vậy, Đỗ Hiểu Linh ngoài ý muốn bỏ mình, đối với cô ấy tạo thành tổn thương rất lớn.” Lục Mân thản nhiên nói: “Chắc hẳn vừa rồi những người kia đều nói cho cô biết, bốn cô nữ sinh ấy tình cảm rất tốt, một cái xảy ra chuyện, còn lại ba người đều không chấp nhận được.”

Thời Tiệp Ngư nghĩ thầm, thật đúng là không phải như vậy, tuy rằng mỗi người đều nói bốn người các cô tình cảm tốt, nhưng trong lời ngoài cũng đều lộ ra tin tức mâu thuẫn nội bộ rất sâu.

Cũng không biết là trong này thật sự có nội tình, hay là mọi người không muốn tin tưởng, giữa nữ sinh tồn tại tình hữu nghị chân chính.

(Hết chương này)

Chương 255. 3. Thế giới linh dị (19)

Hỏi xong toàn bộ, Thời Tiện Ngư nói chuyện riêng với Chu Bặc Thiện ở quầy thu ngân.

“Đỗ Hiểu Linh ở trường học nhân duyên rất tốt, không cùng bất luận kẻ nào có kết thù, chỉ cùng Bạch Dư Hi, Hạ Du có khúc mắc, nhưng cũng chỉ là nữ sinh trong lúc đó mâu thuẫn nhỏ, nhưng nếu như không ai hại Đỗ Hiểu Linh, oan hồn cô ấy tại sao muốn đem những người này vây ở chỗ này?”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Có cách nào có thể trực tiếp đưa oan hồn tới hỏi không?”

Chu Bặc Thiện liên tục lắc đầu: “Không có khả năng, oan hồn phần lớn không có thần trí, mặc dù chúng ta hỏi, nó cũng sẽ không lý giải ý tứ của chúng ta, hơn nữa, tôi vừa mới đối với cửa thi qua trừ tà pháp thuật, trong khoảng thời gian ngắn yêu tà chỉ sợ cũng sẽ không tái xuất hiện.”

“Nhưng mà, nếu bọn họ chơi trò Điệp Tiên có thể có được phản ứng, chứng tỏ oan hồn nhất định đang ở gần đây.” Thời Tiện Ngư hỏi hắn: “Có khả năng, lại tiến hành trò Điệp Tiên một lần nữa không?”

“Cái này.....” Chu Bặc Thiện có chút do dự.

Thời Tiện Ngư nói: “Đương nhiên phải bảo đảm an toàn, nếu như an toàn không thể bảo đảm, tôi cũng không đề nghị thử lại loại trò chơi chiêu linh này.”

Chu Bặc Thiện nhú mày suy tư, một lúc lâu sau, hỏi Thời Tiện Ngư: “Vừa rồi cô nói chuyện với bọn họ, không phát hiện

ra điểm đáng ngờ nào sao?”

Thời Tiện Ngư mím môi, nói: “Có điểm đáng ngờ, nhưng không phải về bọn họ...”

Chu Bặc Thiện ngẩn người: “Là điểm đáng ngờ gì?”

Thời Tiện Ngư thẳng thắn nói với hắn: “Về động cơ của Đỗ Hiểu Linh, tôi có chút không nghĩ ra. Nếu cô ấy biết là ai hại mình, tại sao không đưa ra manh mối rõ ràng hơn? Nếu cô ấy không biết là ai hại chết mình, tại sao lại vây khốn những học sinh này? Cô ấy làm sao xác định bên trong có hung thủ? Cho dù chúng ta tìm được hung thủ, lại phải giúp cô ấy báo thù như thế nào? Làm sao để cho cô ấy biết? Cô ấy nhốt mọi người ở đây, thật sự là vì tìm kiếm hung thủ hại chết mình? Có thể có nguyên nhân nào khác mà chúng ta không biết không?”

Chu Bặc Thiện nghe xong vẻ mặt mê mang: “... Dựa theo lệ cũ, yêu tà quấy phá, phần lớn là chấp niệm khi còn sống khó tiêu, nếu như không phải vì tìm ra hung thủ, còn có thể có nguyên nhân gì đáng giá Đỗ Hiểu Linh phí công lớn như vậy?”

“Cho nên tôi mới đề nghị tiến hành trò chơi Điệp Tiên một lần nữa.” Thời Tiện Ngư nghiêm túc nói: “Dựa theo cách nói của bọn họ, sau mỗi lần chơi, Đỗ Hiểu Linh đều xuất hiện, đến lúc đó còn cần cô canh giữ ở cửa, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Chu Bặc Thiện do dự nhiều lần, khẽ cắn môi, cuối cùng cũng đồng ý.

Tôi không dám cam đoan có thể xua đuổi đối phương, nhưng nếu chỉ bảo vệ căn tin này thì không thành vấn đề.

Hai người thương lượng thỏa đáng, Chu Bặc Thiện từ trong ba lô lấy ra dây ngũ sắc cùng chuông đồng, vây quanh căn tin một vòng bắt đầu bày trận, Thời Tiện Ngư thì đi cùng những

học sinh kia thương lượng thử lại trò chơi điệp tiên một lần nữa.

Đại đa số mọi người đều lấy có nói không quen Đỗ Hiểu Linh, không muốn tham dự.

Cuối cùng chỉ định ra ba nữ sinh Bạch Dư Hi, Hạ Du, Vạn Thiển Thiển và Thời Tiệp Ngư, tổng cộng bốn người.

Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, bàn và tiền xu đã sẵn sàng để bắt đầu bất cứ lúc nào.

Thời Tiệp Ngư đứng ở bên cạnh bàn, nhìn ba người khác khuôn mặt tái nhợt, trong lòng ít nhiều có chút có thể lĩnh hội tâm tình của các cô — chính là bởi vì vội vàng muốn biết rõ ràng nguyên nhân cái chết của Đỗ Hiểu Linh, mới có thể nguyện ý lặp đi lặp lại ném thử nguy hiểm như vậy, nếu không, ai đang êm đẹp sẽ chơi loại trò chơi này?

Chương 256. 3. Thế giới linh dị (20)

Các cô lục tục vươn tay phải của mình, ngón trở đè lại mép đồng xu.

Thời Tiện Ngư cũng làm theo.

Vạn Thiển Thiển thấp giọng thì thào: “Ánh mắt nhìn chăm chú đồng xu, tập trung tinh thần, ở trong lòng mặc niệm tên của cô, vô luận phát sinh cái gì, ánh mắt cũng không được rời đi đồng xu...”

Thời Tiện Ngư nhìn chăm chăm đồng xu đang đè dưới đầu ngón tay, hết sức chăm chú mặc niệm tên Đỗ Hiểu Linh.

Vạn Thiển Thiển đảm đương vai trò chủ trì: “Điệp Tiên a Diệp Tiên, nói cho chúng ta biết, là ai hại chết cô?”

Đồng xu dưới đầu ngón tay khẽ động.

Thời Tiện Ngư kinh ngạc, cô xác định mình không dùng sức, nhưng đồng xu lại bắt đầu chậm rãi di chuyển!

Thực sự di chuyển!

Không thể không chế ở trên mặt bàn chậm rãi di động, hơn nữa ngón tay tựa như bị đông lạnh ở phía trên, lạnh như băng, cứng ngắt, không cách nào lấy ra!

Cô nhìn thấy một ngón tay tái nhợt dị thường, lại nhìn số lượng, lại phát hiện không đúng.

Các cô rõ ràng tổng cộng có bốn người, vì sao hiện tại đè lại đồng xu, có năm ngón tay?

Bàn tay kia, là của ai?!

Trong lòng Thời Tiệp Ngư giống như nhắc lên sóng to gió lớn, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà Chu Bắc Thiện canh giữ ở cạnh cửa, lại cũng không phát giác dị trạng bên này chút nào.

Ngay khi cô chân chừ không biết có nên ngẩng đầu nhìn một cái hay không, đồng xu dừng lại...

Che lại chữ viết trên mặt bàn.

Cơ hồ đồng thời, tất cả mọi người ngón tay đều buông ra, các cô không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn nhìn lẫn nhau.

Thời Tiệp Ngư không nhìn thấy chủ nhân của bàn tay kia.

Nó biến mất rồi.

Nhưng cô biết, nó nhất định vẫn còn ở đây, ngay trong căn tin này! Trốn trong đám học sinh này!

Vạn Thiển Thiển nhẹ giọng đặt câu hỏi: “Ai tới lật?”

Im lặng một lát, Hạ Du nói: “Để tôi.”

Thật ra thì từ che khuất dưới đồng xu đã lộ ra một phần, một chữ “Tổ”, một chữ “Muội”, không khó đoán ra ở giữa là từ gì.

Hạ Du hít sâu một hơi, giơ tay mở đồng xu trên bàn ra, lộ ra bốn chữ hoàn chỉnh dưới đồng xu: Tổ, Nguyên, Tỷ, Muội!

Sắc mặt ba người Bạch Dư Hi, Hạ Du, Vạn Thiển Thiển trắng bệch.

Bạch Dư Hi trực tiếp ngã vào trong ngực Lục Mân, gần như muốn ngất đi, trong miệng thì thào: “Tại sao... Tôi không có hại cô ấy, cô ấy rốt cuộc tại sao phải như vậy... Tại sao...”

Vạn Thiến Thiến cười thắm một tiếng, biểu tình khó coi nói: “Cái này khẳng định không phải đang nói tôi, tôi cùng Đỗ Hiểu Linh quan hệ luôn luôn tốt nhất, nhạ tử muội chỉ người khẳng định không phải tôi!”

“Tôi thừa nhận, quan hệ giữa tôi và Đỗ Hiểu Linh quả thật không thân thiết bằng các người, nhưng tôi có nói xấu các người một câu?”

Vạn Thiến Thiến cắn chặt môi dưới, hít thở thật sâu: “Dù sao không phải ta..... Tuyệt đối không phải tôi, không thể nào là tôi!”

Hạ Du châm biếm: “Sao cô biết ba từ này chỉ cùng một người? Nói không chừng ba từ này lần lượt chỉ ba người? Nếu tở là trà xanh, cậu đại khái chính là xe buýt đi?”

“Hạ Du cô câm miệng!!!” Vạn Thiến Thiến đột nhiên gầm lên!

Chu Bặc Thiến sắc mặt khó coi quay đầu lại, cầm kiếm gỗ đào trong tay: “Nó tới rồi!”

Vừa dứt lời, cửa căn tin phát ra một tiếng rầm thật lớn!

Thình thịch, Thình thịch, Thình thịch!!!

Va chạm kịch liệt, kèm theo tiếng thét chói tai của nữ nhân!

Mọi người trong căn tin đều sợ hãi rút lại một chỗ, mỗi khuôn mặt đều toát ra kinh hoàng cùng sợ hãi, mọi người lảng lảng nhìn chăm chăm cánh cửa kim loại rung động không ngừng kia, chờ nó rời đi ngoài cửa, chờ đợi hết thảm kịch.

Chỉ có Thời Tiện Ngư.....

Chỉ có cô, yên lặng đánh giá mỗi người nơi này.....

Nếu như nói, oan hồn của Đỗ Hiểu Linh giờ phút này đang ở chỗ này, người ngoài cửa kia..... lại là cái gì?

(Hết chương này)

Chương 257. 3. Thế giới linh dị (21)

Lệ quỷ này căn bản không có thần trí, một lòng muốn hại người! Không diệt cỏ tận gốc sợ là hậu hoạn vô cùng!

Khác với các học sinh run lấy lấy, Chu Bạc Thiện một thân chính khí, gần như không chút nghĩ ngợi liền mạnh mẽ mở cánh cửa kia ra!

Một luồng âm phong mãnh liệt nhào vào căn tin, mọi người sợ hãi kêu lên một tiếng!

Chu Bạc Thiện đặt kiếm trước người, dùng sức vung lên! Con gió kia lập tức tiêu tán, bốn phía cũng khôi phục bình tĩnh — giống như lúc trước, bên ngoài trống rỗng, cái gì cũng không có.

Chu Bạc Thiện nhíu mày, chân chờ đi ra ngoài cửa, nhìn về phía cầu thang đi lên lầu ba.

Nơi Đỗ Hiểu Linh thật sự gặp chuyện không may, thật ra là phòng tạp vật lầu ba.

Ngày kỷ niệm ngày thành lập trường, lầu ba một người cũng không có, cũng không có camera giám sát, cho nên đến nay không ai biết, Đỗ Hiểu Linh vì sao lại đến nơi này vào ngày thành lập trường, càng không biết vì sao cô lại nhảy ra cửa sổ phòng tạp vật, đến nỗi quần áo bị treo, cuối cùng sống sờ sờ bị nơ của mình siết chết.

Chu Bạc Thiện muốn lên lầu ba kiểm tra.

Thời Tiện Ngư gọi anh lại: “Mọi người cùng đi đi.”

Lập tức có người kháng nghị, không muốn đi! Mọi người sợ đều sợ chết, làm sao có thể nguyện ý đến địa điểm Đỗ Hiểu Linh gặp chuyện không may?

Nhưng thái độ của Thời Tiệp Ngư vô cùng kiên quyết, cau mày nói: “Phải nghĩ cách tìm ra càng nhiều manh mối, nếu các người không đi, vạn nhất dưới lầu có xảy ra chuyện gì, tôi cùng Chu đạo trưởng đều không có cách kịp thời xuống cứu viện.”

Cô vừa nói như vậy, mọi người liền không có lập trường phản đối, dù sao hiện tại chỉ có ở bên cạnh Chu Bặc Thiện, mới là an toàn nhất.

Chu Bặc Thiện đi ở phía trước dẫn đường, Thời Tiệp Ngư đi ở cuối đội ngũ.

Kỳ thật trong lòng Thời Tiệp Ngư cũng sợ, bất quá trên người mang theo bùa hộ mệnh, lại có bùa bảo mệnh Thẩm Tiêu tặng nơi tay, nhưng cô ít nhiều có chút lo lắng.

Một đám người nôm nớp lo sợ đi tới lầu ba, so sánh với căn tin trống trải, lầu ba chật chội hơn nhiều, chỉ có một hành lang thật dài, hai bên đều là phòng, vừa có phòng làm việc cùng phòng nghỉ của nhân viên căn tin, cũng có phòng chứa đồ chôn cất các loại tạp vật.

Chu Bặc Thiện mở từng cánh cửa phòng ra, không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Đi tới trước cửa một căn phòng, không biết là ai nói một câu: “Nơi này hình như chính là gian phòng Đỗ Hiểu Linh gặp chuyện không may.”

Chu Bặc Thiện nhú mày, cẩn thận nắm lấy tay nắm cửa, chậm rãi xoay người, lại chậm rãi đẩy ra...

Bên trong có gió, xào xạc.

Chu Bặc Thiện sững sờ, trực tiếp đẩy cửa ra!

Phía trước chính là cửa sổ phòng chứa đồ, gió bên ngoài từ cửa sổ mở ra rót vào, cuốn lên trang giấy trong phòng bay tán loạn, cả gian phòng tràn đầy ảnh chụp giấy phiêu tán!

Trên giấy là các loại hình ảnh khó coi, thân thể nam nữ, ánh mắt say mê, ánh sáng u ám, mà trong đó có không ít ảnh chụp trên giấy rõ ràng in khuôn mặt Vạn Thiện Thiện!

Mọi người thần sắc khác nhau, không hện mà cùng nhìn về phía Vạn Thiện Thiện trong đám người.

Vạn Thiện Thiện mơ hồ nhận ra cái gì, đột nhiên đẩy ra chắn ở phía trước đám người, vọt vào trữ vật thất!

Cô nhìn thấy ảnh chụp rải rác trong phòng, sắc mặt lập tức trắng bệch! Nhào xuống đất liều mạng nhặt những bức ảnh giấy kia!

Hạ Du cũng từ trong đám người lao ra, ngạc nhiên nhìn khắp nơi ảnh chụp giấy, sau đó ánh mắt rơi vào Vạn Thiện Thiện trên người, chất vấn: “Là cô đúng không?”

Thanh âm Vạn Thiện Thiện lộ ra sục sạo: “Tôi đã đáp ứng cô sẽ suy nghĩ! Cho tới bây giờ không muốn hại cô!!!”

Hạ Du cực kỳ giận dữ, kéo Vạn Thiện Thiện từ trên mặt đất đứng lên: “Cô ấy toàn tâm toàn ý giúp cô tìm chứng cứ, giúp cô liên hệ luật sư, cô cứ như vậy với cô ấy?!”

Vạn Thiện Thiện khóc lớn lên: “Cô ấy nói sẽ chờ tôi đồng ý mới thôi!”

Chương 258. 3. Thế giới linh dị (22)

Hạ Du cắn môi dưới, hốc mắt cũng đỏ lên: “Cô vĩnh viễn là như vậy, chúng tôi coi cô là bạn, nhưng cô chỉ biết lợi dụng chúng tôi, cho dù chúng tôi đối xử tốt với cô thế nào, cô cũng không tin tưởng chúng tôi!”

Vạn Thiển Thiển lau nước mắt, không cam lòng yếu thế mắng lại: “Cô có tư cách gì nói lời hay! Chẳng lẽ cô có xem tôi là bằng hữu hay sao?! Cô còn không phải vẫn khuyên Bạch Dư Hi cách tôi xa một chút, Hạ Du, đừng tưởng rằng tôi không biết, kỳ thật cô cho tới bây giờ đều nhìn không nổi ta!”

Hạ Du phẫn nộ tới cực điểm: “Phải! Nếu không phải Dư Hi và Hiếu Linh, tôi sẽ không quản cô!”

Bạch Dư Hi ở trong đám người nhìn các cô cãi vã, môi run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Thời Tiện Ngư từ phía sau cùng chen vào, nhìn thấy trong phòng một mảnh hỗn độn, cái gì cũng không nói, ngồi xổm xuống nhặt ảnh chụp giấy trên mặt đất.

Vạn Thiển Thiển và Hạ Du thấy thế, ước chừng cũng cảm thấy cãi vã không có ý nghĩa, đều tự lau nước mắt, yên lặng cùng nhau thu dọn ảnh chụp trên mặt đất.

Thời Tiện Ngư thu thập thật dày một xấp ảnh chụp giấy, giao đến Vạn Thiển Thiển trong tay, hỏi cô: “Ảnh chụp từ đâu tới?”

Vạn Thiển Thiển cup mắt trả lời: “Đi dự tiệc sinh nhật bạn trai, chơi vui, cũng uống say, bị bạn học của hắn ta chụp.”

Hạ Du lại nói: “Người đàn ông kia không phải người tốt gì, sau khi chia tay vẫn lấy ảnh chụp uy hiếp cô ấy, nếu không phải Dư Hi bỏ tiền ra, Hiểu Linh xuất lực, cô ấy sớm đã có tiếng xấu rồi!”

Vạn Thiển Thiển khóc cười nhìn về phía cô: “Nói tôi là xe buýt, bị bên kia trường học nam sinh tùy ý lên, không phải là cô truyền đi sao?”

“Tôi không có!” Hạ Du lạnh lùng nói.

“Hai người đừng âm ỉ nữa.” Thời Tiện Ngư cau mày: “Cái này có gì mà âm ỉ? Ảnh chụp chưa chắc là Đỗ Hiểu Linh mang đến, có lẽ cô ấy bị ai đó uy hiếp, đối phương dùng những tấm ảnh này làm nhược điểm, lừa cô ấy lại đây, hai người nên suy nghĩ thật kỹ xem còn có ai khả nghi nhất, cãi nhau có ích lợi gì?”

Vạn Thiển Thiển và Hạ Du không lên tiếng.

Những người khác cũng im lặng.

Qua thật lâu, Bạch Dư Hi âm thanh sâu kín hỏi: “Cho nên..... Người hại chết Hiểu Linh, không phải Thiển Thiển?”

Thời Tiện Ngư mở to hai mắt: “Cái này hoàn toàn không phù hợp logic, chỉ dựa vào chứng minh điểm này ở nơi khác, Vạn Thiển Thiển sẽ không có khả năng đi hại Đỗ Hiểu Linh, lại nói động cơ giết người, vậy thì càng thái quá! Vạn Thiển Thiển muốn xuống tay, cũng phải từ trong tay Đỗ Hiểu Linh đem ảnh chụp trở về đi? Chẳng lẽ cô không sợ Đỗ Hiểu Linh vừa chết, những ảnh chụp này sẽ bị tiết lộ ra ngoài sao?!”

Thời Tiện Ngư nói xong, mọi người châu đầu ghé tai, cảm thấy có vài phần hợp lý.

Thời Tiện Ngư rèn sắt khi còn nóng: “Cho nên đừng cãi nữa, những bức ảnh này hẳn là đầu mối Đỗ Hiểu Linh lưu lại,

chúng ta tiếp tục điều tra dọc theo đầu mối này, nhất định có thể tra ra hung thủ là ai!”

Chu Bặc Thiện thấy thế, lập tức nói: “Đi thôi, đừng vây quanh ở đây, chúng ta ra ngoài tìm kiếm các phòng khác.”

Trong phòng, Vạn Thiển Thiển cùng Hạ Du đứng tại chỗ, nhìn mọi người lục tục rời khỏi phòng, cảm xúc nặng nề cúi đầu xuống, yên lặng đuổi theo.

Lúc này, Thời Tiện Ngư gọi Vạn Thiển Thiển lại: “Chuyện ảnh chụp, tôi có thể nói chuyện riêng với cô vài câu không?”

Vạn Thiển Thiển hồ nghi nhìn cô một cái, chậm rãi đi trở lại, hỏi: “Cô muốn hỏi cái gì?”

Thời Tiện Ngư nhìn cửa, lại không nhắc tới ảnh chụp, chỉ thấp giọng hỏi một câu: “Bạch Dư Hi và Đỗ Hiểu Linh, hai người này, quan hệ thật sự rất tốt sao?”

(Hết chương này)

Chương 259. 3. Thế giới linh dị (23)

Vạn Thiển Thiển giật mình: “Chẳng lẽ cô hoài nghi Bạch Dư Hi?... Điều này không thể nào?”

“Tôi không nghi ngờ cô ấy, tôi chỉ muốn làm rõ một chuyện khác, cần biết quan hệ thật sự giữa Bạch Dư Hi và Đỗ Hiểu Linh.”

Vạn Thiển Thiển trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Tôi không thể cho cô câu trả lời xác thực, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, ít nhất trong mắt tôi, quan hệ của các cô ấy rất tốt, chính là bởi vì quá tốt, cho nên có một đoạn thời gian Hạ Du rất mất hứng, cảm thấy Hiểu Linh cướp đi bạn tốt của cô ấy, sau đó Hiểu Linh giới thiệu tôi và Bạch Dư Hi quen biết, ba người chúng tôi đến gần, Hạ Du liền càng thêm cảm thấy mình bị chúng tôi xa lánh, khắp nơi nhắm vào Hiểu Linh.”

Thời Tiện Ngư hỏi cô: “Cho nên so với Bạch Dư Hi, cô càng hoài nghi Hạ Du, phải không?”

Vạn Thiển Thiển dừng lại, cắn môi dưới, trầm mặc sau trả lời, “Đúng... tôi hoài nghi cô ấy, nhưng là có đôi khi, tôi lại cảm thấy... cô ấy không là loại người như vậy.”

Thời Tiện Ngư chậm rãi gật đầu: “Xem ra ý kiến của cô đối với Hạ Du rất lớn.”

Vạn Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn cô, chưa xót cười: “Cô ấy chê tôi cùng Hiểu Linh dạy hư Bạch Dư Hi, cho Bạch Dư Hi gây phiền toái, nhất là tôi, bởi vì vụ án của tôi...”

Vạn Thiến Thiến cup mắt, nhìn chăm chăm những tấm ảnh không chịu nổi kia.

“Đỗ Hiểu Linh cô ấy... trong mắt không chứa nổi hạt cát, biết bên kia trường học sau khi điên cuồng truyền bá ảnh chụp của tôi, đề nghị tôi khởi tố đám nam sinh tiết lộ ảnh chụp kia, còn thuyết phục Bạch Dư Hi thay tôi trả tiền luật sư, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng là..... Chuyện đến lúc lâm đầu, tôi lại đổi ý, tôi không muốn sự tình ầm ĩ, chỉ muốn lấy đi tất cả phim âm bản, nhưng Hiểu Linh không muốn, cô ấy cảm thấy nên để cho đối phương trả giá thật lớn, thôi học, bồi thường tiền, thanh danh quét rác, mà Hạ Du cảm thấy tôi là gieo gió gặt bão, là tôi theo đuổi nam sinh kia trước, cũng là tôi không cẩn thận mới có thể bị anh ta cùng bạn học của anh ta thực hiện, chụp được ảnh...”

Thời Tiện Ngư yên lặng nghe nàng nói xong, nhắc nhở Vạn Thiến Thiến: “Trong trường học này quả thật có quý, nhưng ta hiện tại càng lo lắng không phải quý, mà là có người đang giở trò, tóm lại, kế tiếp cô phải cẩn thận.”

Vạn Thiến Thiến ngẩn người, hồ nghi hỏi cô: “Cô nói lời này, là có ý gì? Chúng ta không phải muốn vì Hiểu Linh tìm ra hung thủ sao?”

“Tôi không biết...” Thời Tiện Ngư nhíu nhíu mày, chần chờ nói: “Các người đều nói nơi này có oan hồn của Đỗ Hiểu Linh, nhưng tôi chỉ nghe thấy âm thanh, Chu đạo trưởng cũng chưa từng bắt được bất kỳ quỷ quái nào, cho nên tôi đang suy nghĩ, oan hồn của Đỗ Hiểu Linh thật sự tồn tại sao?”

Vạn Thiến Thiến ngơ ngẩn, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Thời Tiện Ngư tiếp tục thấp giọng nói: “Cục diện vừa rồi, nếu tôi không cắt đứt cuộc cãi vã giữa cô và Hạ Du, cô rất có thể bị mọi người phán định là hung thủ, về phần sau khi phán

định là hung thủ sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ sợ không dễ không chế, cho dù cô thật sự là người đứng sau màn, tôi cũng không hy vọng cô gặp chuyện không may ở nơi này.”

Vạn Thiển Thiển thất thần thì thào: “Sẽ là Hạ Du sao..... Cô luôn luôn nhìn không thích tôi, hiện tại bày ra tiết mục như vậy, có phải muốn triệt để để cho tôi tại trước mặt Bạch Dư Hi mất đi giá trị hay không, một lần nữa đoạt lại địa vị?”

“Cô đừng suy nghĩ lung tung, sự tình còn chưa tới bước đó.” Thời Tiện Ngư nhú mày: “Có quá nhiều chỗ khác thường, chúng ta không thể dễ dàng kết luận.”

Vạn Thiển Thiển lại giống như ma giật mình, một phát bắt được Thời Tiện Ngư tay, khẩn trương nói: “Nếu như tôi đã xảy ra chuyện, cô hãy giúp tôi truyền lời, nhất định là Hạ Du hại tôi!”

Thời Tiện Ngư quát khế: “Có lẽ đây là một ván cờ chuyên môn đối phó với các người, tuy rằng bây giờ còn không rõ mục đích của đối phương, nhưng cô ngàn vạn lần không nên nghĩ lung tung, đối phương sẽ lộ ra dấu vết.”

Khuôn mặt Vạn Thiển Thiển căng thẳng, môi mím thành một đường, sau một lúc lâu, mới rút cục gật đầu rất chậm.

Chương 260. 3. Thế giới linh dị (24)

Trong lòng Thời Tiệp Ngư mơ hồ bất an.

Cô cảm thấy mọi người ở nơi này quá lâu, cảm xúc của mọi người đã ở bên bờ vực sụp đổ, bất cứ một chút phỏng đoán, một điểm đáng ngờ nào, cũng đủ để khiến bọn họ mất không chế.

Nếu cô tiếp tục ở lại đây, có lẽ sẽ giống như họ, trở nên hoài nghi và rối loạn tâm trạng.

Ai sẽ là con ma trốn trong học sinh?

Mục đích của nó là gì?

Nó còn có thể ra tay lần nữa sao?

.....

Thời gian là đọng lại, sắc trời vĩnh viễn mờ mịt, vừa không thấy sáng sủa, cũng sẽ không hắc ám.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên mặt mọi người đều hiện ra vẻ mệt mỏi.

Bọn họ đã bị nhốt quá lâu, đói bụng thì đi căn tin lầu một tìm thức ăn, mệt nhọc thì chen chúc ở lầu hai ngủ, hiện tại ở lầu ba không thu hoạch được gì, mọi người ở lại lầu ba nghỉ ngơi.

Trong lầu ba ký túc xá nhân viên có giường trên giường dưới đơn giản, Thời Tiệp Ngư cùng hai nữ sinh ngủ một gian phòng.

Chu Bặc Thiện tạm thời không có ý định nghỉ ngơi, hắn nghiêm túc dán bùa ở cửa mỗi phòng, dặn dò mọi người không nên đóng cửa ngủ, hắn sẽ canh giữ ở hành lang bên ngoài, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Thời Tiệp Ngư không hề buồn ngủ, trong đầu đều là bốn nữ sinh Đỗ Hiểu Linh, Bạch Dư Hi, Hạ Du còn có Vạn Thiển Thiển.

Người tiến hành trò chơi Diệp Tiên là các cô, người chết có liên quan đến các cô, tất cả nghi vấn đều hướng về các cô.

Nếu quả thật có một người nào đó, hoặc là quỷ quái, muốn ra tay với đoàn tử muội, tại sao còn kéo theo nhiều học sinh không liên quan đến việc này như vậy?

Sự tồn tại của những học sinh này, trong toàn bộ sự kiện có vẻ dị thường không phù hợp, thật giống như hung thủ trong phim huyền nghi chuẩn bị cùng nhau báo thù, lại mạnh mẽ kéo ra một đồng quần chúng vây xem.

Đúng, chính là quần chúng vây xem!

Thời Tiệp Ngư trong lòng khê động, đột nhiên mở to mắt — cô vừa rồi vẫn cảm thấy không hợp, bởi vì trợ giúp Đỗ Hiểu Linh tìm ra hung thủ chuyện này, căn bản không cần người ngoài vây xem! Nhưng những tấm ảnh vừa rồi, rõ ràng là cố ý làm Vạn Thiển Thiển mất mặt trước mặt mọi người!

Ai có thể làm thế?

Oan hồn của Đỗ Hiểu Linh sao?

Nhưng họ không phải bạn bè sao?

Thời Tiệp Ngư trong lòng một đoàn tề đại, lúc này, bên cạnh giường truyền đến nữ hài tử tinh tế thanh âm: “Tiểu Cầm, cô ngủ chưa?”

Nữ sinh phía trên trả lời: “Ai, không có đâu, rõ ràng rất buồn ngủ, chính là ngủ không được, thật sự là phiền muốn chết, sớm biết vậy đã không tham gia họp lớp.”

“... Tiểu Cầm, tôi hơi sợ, có thể cùng tôi đi toilet không?”

Đi đi, kỳ thật tôi cũng có chút muốn đi.

.....

Hai nữ sinh sốt soạt đứng lên, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Thời Tiệp Ngưng nghe thấy Chu Bạch Thiện bên ngoài hỏi vài câu, sau đó bốn phía lại khôi phục yên tĩnh.

Cô không ngủ được, trở mình, nhìn thấy ngoài cửa sổ bay vài sợi tơ màu đen, theo gió nhẹ nhàng lay động, càng ngày càng nhiều...

Cửa sổ đẩy không khóa, để lại một khe hẹp.

Thời Tiệp Ngưng yên lặng từ trên giường ngồi dậy, cô nhận ra, đó không phải hắc tuyến, đó là tóc.

Tóc rất dài, từ phía trên bay xuống, giống như có người đang chậm rãi leo xuống, nhưng tòa nhà này tổng cộng cũng chỉ có ba tầng, phía trên là nóc nhà, ai sẽ ở nơi đó?

Thời Tiệp Ngưng rón rén đứng lên, chậm rãi đi về phía cửa sổ, muốn khóa cửa sổ lại.

Không dám đi quá nhanh, lại càng không dám cao giọng hô, chỉ sợ làm ra động tĩnh dọa đảo kinh xà.

Mà đối phương so với cô còn nhanh hơn, khi cô đi tới bên tường, ngoài cửa sổ, từ trong mái tóc dài đặc sệt giống như dính mực, vươn ra một bàn tay khô gầy thon dài, bắt được cửa sổ thủy tinh!

Xoạt!

Cửa sổ kính đẩy được mở ra!

Thời Tiệm Ngư lập tức ngừng thở, thân thể dán sát vách tường! Không dám thở mạnh!

Cùng lúc đó, một mảnh bóng ma vô thanh vô tức bò lên mắt cá chân của cô, cô ngạc nhiên trừng to hai mắt — như thế nào người này cũng ở đây? Nó chui vào lúc nào vậy?!

(Hết chương này)

Chương 261. 3. Thế giới linh dị (25)

Thời Tiện Ngư nhớ tới đầu quả bóng cao su mình ném vào trong bóng tối, nhất thời sống lưng căng thẳng, cả người nổi da gà nổ tung!

Nó muốn làm gì? Chẳng lẽ ngay cả cô nó cũng muốn nuốt?!

Theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng chân còn chưa nhấc lên, cửa sổ lại kéo kẹt vang lên!

Quay đầu nhìn lại, trái tim Thời Tiện Ngư suýt nữa ngừng đập!

Bàn tay ngoài cửa sổ kia vươn vào, như một đoạn nền trắng khô gầy, chậm rãi bò vào trong phòng, móng tay khô nứt cào trên vách tường phát ra tiếng rít, mái tóc dài dính dính kia cũng nhẹ nhẹ từng sợi tràn vào nhà... Sau đó, cô nhìn thấy một khuôn mặt nghiêng, một khuôn mặt trắng bệch thuộc về phụ nữ.

Thời Tiện Ngư không dám động đây.

Sau lưng dán sát góc tường, ngừng thở, không chớp mắt nhìn chăm chăm nữ quỷ bò vào,

Lúc trước gặp qua, là nữ sinh mặc váy đỏ nhảy lầu kia. Trong trường học này khắp nơi đều là quỷ, cô cũng không biết nữ quỷ áo đỏ vì sao đang yên đang lành không đi nhảy lầu, ngược lại bò đến nơi này?

Chẳng lẽ ma cũng có thể lạc đường sao?

Lực chú ý của Thời Tiệp Ngư bị dời đi, nhất thời quên mất hiện tại mình bị bóng đen vây khốn, hiện tại trong mắt cô chỉ có nữ quỷ bò vào, tứ chi quỷ quái vặn vẹo thành tư thế quỷ dị, hành động lại không bị ảnh hưởng chút nào, theo bò sát, trong phòng vang lên thanh âm kéo kẹt kẹt kẹt, tựa như khớp xương sai vị trí, nghe làm cho người ta sởn gai ốc.

Thời Tiệp Ngư do dự, có nên ném bùa hộ mệnh qua hay không, sau đó lại nghĩ, có lẽ nên cầu cứu Chu Bạch Thiệp?

Nữ quỷ ở trong phòng tìm kiếm cái gì, chậm chạp không có phát hiện, bên cửa sổ góc tường bên trong đứng một người sống.

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Yên lặng nhìn bóng ma trên người, không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Chẳng lẽ cái bóng này có công năng ẩn thân? Có thể che mắt nhận thức của quỷ? Nhưng đây là nguyên lý gì? Bóng dáng trong ngõ cụt tại sao phải chạy tới giúp cô?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy phía hành lang truyền đến một tiếng hét lớn!

“Thiên lôi bốn địa hỏa, bài trừ thế gian tà! Khẩn cấp như luật lệnh!”

Một thanh kiếm gỗ đào thế như chẻ tre bay tới! Trực tiếp xuyên thấu mặt nữ quỷ áo đỏ!

Trong thoáng chốc, Thời Tiệp Ngư chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống! Giống như trong nháy mắt liền ngã xuống 0 độ, đông lạnh đến ngay cả xương cốt nàng cũng thấm vào hàn ý!

Nữ quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thanh âm kia gần như xuyên thủng màng nhĩ! Một bên gào thét, một bên ngửa cổ về

phía sau, cho đến khi thân thể vắn vẹo thành góc độ cực kỳ khủng bố, giống như thần lằn nhanh chóng bò ra ngoài cửa sổ!

Chu Bặc Thiện cầm sợi tơ ngũ sắc trong tay vọt vào trong phòng, trong miệng lại niệm chú, sợi tơ trong tay hất tản ra bốn phía! Quần lấy tứ chi nữ quý bên cửa sổ, sau đó toàn bộ đốt thành ngọn lửa màu xanh!

Nhưng mà không đợi ngọn lửa màu xanh bốc cháy, nữ quý kia đã trốn không thấy bóng dáng tăm hơi!

Chu Bặc Thiện không dám đuổi theo, hất bên người cần bảo hộ học sinh quá nhiều, phân thân không có thuật, chỉ có thể tức giận nhìn ngoài cửa sổ, sau đó lại nhìn chung quanh một tuần, kỳ quái nói: “Nữ sinh đi vệ sinh vẫn chưa trở về?”

Nói xong, xoay người chạy về phía nhà vệ sinh nữ, lo lắng hai nữ sinh kia gặp chuyện không may.

Ngoài cửa mấy học sinh thò đầu ra nhìn vào trong phòng, lại vội vàng không ngừng theo kịp Chu Bặc Thiện, không dám rời xa hẳn.

Thời Tiện Ngự thủy chung trốn ở trong góc tường, ngoại trừ trên người che một mảnh bóng ma, không có bất kỳ che giấu nào, nhưng cũng không biết vì sao, nữ quý kia, còn có Chu Bặc Thiện, cùng với những học sinh bên ngoài, tựa hồ đều không nhìn thấy cô.

Thời Tiện Ngự không khỏi lo lắng, có phải mình bị ngỗ cụt này vây khốn hay không?

Cô thử dò xét bước ra bên ngoài một bước, lại thoải mái đi ra bóng ma, quay đầu lại nhìn góc tường, bóng dáng kia kém không nhiều lắm chiếm cứ một phần ba toàn bộ gian phòng, còn đặc biệt giao hoạt quá độ đều đều, thị giác thập phần tự nhiên, tựa như bóng tối do ánh sáng tự nhiên hình thành, trừ

phi nhìn chăm chăm cẩn thận, nếu không liếc mắt một cái quét qua, rất khó phát hiện manh mối.

Chương 262. 3. Thế giới linh dị (26)

Cho nên..... Đây rốt cuộc là cái thứ gì?

Thời Tiện Ngư một lời khó nói hết nhìn bóng đen, cảm thấy đối phương tựa hồ không có ác ý, chỉ là không biết có thể câu thông bình thường hay không.

Cô thử thăm dò hỏi: “Ngươi là... quỷ?”

Bóng đen lắc lư.

Thời Tiện Ngư sợ hãi than, lại còn có thể dùng hình thức này lắc đầu?

“Vậy ngươi là... thần tiên?” Cô nghi hoặc hỏi.

Bóng đen tiếp tục lắc lư.

Thời Tiện Ngư lẩm bẩm: “Không thể nào là người được chứ?”

Vừa dứt lời, bóng đen lần nữa động, tựa như khói đen rải rác trong phòng ngưng tụ lại, càng ngày càng đen, càng ngày càng dày, càng ngày càng nồng đậm, cuối cùng biến thành một đoàn vật thể không rõ hình người đen tuyền.

Thời Tiện Ngư bị biến hóa này dọa sợ, không khỏi lui về phía sau nửa bước, sau đó nhìn thấy “mặt” của bóng đen, hiện ra hình dáng ngũ quan, bộ dáng kia, rõ ràng chính là Lâm Uyên!

“Lâm Uyên?!” Thời Tiện Ngư trừng to mắt: “Anh, anh là Lâm Uyên? Sao anh lại biến thành cái dạng này?”

Bóng đen dường như cũng vô cùng mê mang, khuôn mặt kia sau khi dừng lại một lát, lại bắt đầu biến hóa, biến thành khuôn mặt của Lâm Uyên.

Thời Tiện Ngư: “?!”

Cô há hốc mồm: “Anh... rốt cuộc anh là ai? Vì sao còn có thể biến thành bộ dáng của Lâm Uyên?”

Thời Tiện Ngư đột nhiên nghĩ đến, mình vừa rồi cùng bóng đen tiếp xúc qua, bóng đen kỳ kỳ quái quái này, có phải có thể nhìn trộm nội tâm người khác, biến hóa thành người cô ngày nhớ đêm mong hay không?

“Cái gì cũng có thể thay đổi sao?” Thời Tiện Ngư khẩn trương nhìn nó: “Anh biến thành chó thử xem?”

Bóng đen: “.....”

Thời Tiện Ngư cắn cắn môi, hỏi: “Vậy anh còn có thể biến thành cái gì... chỉ có thể biến thành người sao?”

Bóng tối không biết.

Nó vốn chỉ là tụ tập ở góc tường bên trong âm khí, ngày qua ngày năm lại năm, dần dà sinh ra hỗn độn cảm giác đói khát, nó bắt đầu thôn phệ phụ cận phù du linh thể, sau đó thể tích càng lúc càng lớn, âm khí càng lúc càng nặng, chậm rãi cũng có thể thôn phệ một ít nhỏ yếu du hồn.

Có một ngày, một cỗ thần thức cường đại rót vào, khiến cho nó có cảm giác rõ ràng minh xác ý thức — tìm ra hung thủ!

Ý nghĩ này làm cho bóng đen có chút không biết làm thế nào.

Nó không biết ai là hung thủ, càng không biết nên đi nơi nào tìm, vì thế tiếp tục ở trong góc tường.

Thẳng đến khi nó gặp phải Thời Tiệp Ngư, ở trên người Thời Tiệp Ngư, nó có loại cảm giác quen thuộc kỳ dị, nhin không được theo sau, một mực yên lặng canh giữ ở phụ cận.

Thời Tiệp Ngư hỏi nó là ai, nó ở trong trí nhớ không trọn vẹn đào ra bộ dáng Lâm Uyên cùng Lâm Uyên, nó cảm giác mình có lẽ là hắn, có lẽ là hắn, có lẽ... Nó cũng không biết, nó bây giờ còn không có biện pháp suy nghĩ vấn đề quá phức tạp.

Thời Tiệp Ngư nhìn mặt nó một hồi biến thành Lâm Uyên, một hồi biến thành Lâm Uyên, thở dài, nói: “Quên đi, mặc kệ anh là cái gì, chỉ cần không hại người là được.”

Bóng đen lúng túng gật đầu.

Nó không hại người, nó chỉ cần nuốt linh thể nhỏ yếu.

Lệ quỷ vừa rời bỏ vào quá lợi hại, nó không có biện pháp thôn phệ, bất quá hiện tại lệ quỷ bị thương, không biết có thể hay không.....

Nghĩ đến đây, nó không khỏi cảm thấy có chút đói bụng.

Nhưng nó lại luyến tiếc vì cách Thời Tiệp Ngư quá xa, chỉ muốn ở bên cạnh cô.

Thời Tiệp Ngư thấy nó rất ngoan, cũng chậm rãi buông đề phòng, dặn dò: “Anh vẫn là đứng ở góc tường đi, miễn cho bộ dạng này dọa đến người khác.”

Bóng đen lần nữa gật đầu.

Tâm tình Thời Tiệp Ngư phức tạp, vốn cô đang toàn tâm toàn ý suy nghĩ làm sao tìm ra hung thủ, đột nhiên nhìn thấy mặt bạn trai cũ, có chút bị gọi lên chuyện cũ thương tâm.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai hoảng sợ!

“A a a a a!!!”

Thời Tiện Ngư bị tiếng kêu này dọa đến giật mình: “Hình như là từ nhà vệ sinh bên kia truyền đến?!”

Cô thầm nghĩ: Thôi xong rồi, nữ sinh vừa rồi đi vệ sinh, sẽ không xảy ra chuyện chứ?!

(Hết chương này)

Chương 263. 3. Thế giới linh dị (27)

Thời Tiện Ngư lại không để ý tới bóng đen, sốt ruột chạy ra ngoài cửa —

Nhà vệ sinh lầu ba là chuyên dụng của nhân viên, bình thường là trạng thái khóa cửa, căn tin lầu hai không có nhà vệ sinh, hai nữ sinh kia hẳn là đi lầu một.

Thời Tiện Ngư vội vàng chạy xuống cầu thang, phát hiện bên ngoài nhà vệ sinh nữ lầu một đã tụ tập rất nhiều học sinh, Chu Bạch Thiện cũng ở đây, tất cả mọi người tự phát nhường một con đường cho Chu Bạch Thiện, hắn từ bên trong mang ra hai nữ sinh bị dọa khóc.

Thời Tiện Ngư bước lên phía trước hỏi hắn: “Xảy ra chuyện gì?”

Chu Bạch Thiện nhìn thấy cô cũng rất kinh ngạc, bởi vì hắn vừa rồi rõ ràng không nhìn thấy cô trong phòng, nhưng trước mắt cũng không quan tâm hỏi những thứ này, hắn nhíu mày trả lời: “Vạn Thiển Thiển đã chết.”

Thời Tiện Ngư ngạc nhiên nhìn về phía nhà vệ sinh nữ, lại nhìn hai nữ sinh khóc sụt sùi kia: “Chết ở nhà vệ sinh?”

Nữ sinh chưa hoàn hồn, cho dù từ nhà vệ sinh đi ra, thân thể cũng như trước run rẩy không ngừng.

“Chúng ta đi vệ sinh, nghe thấy Vạn Thiển Thiển ở trong nhà vệ sinh cùng người nói chuyện, nói cái gì ai hại Đỗ Hiểu Linh..... Chúng tôi, chúng tôi bởi vì tò mò, cho nên trốn ở bên ngoài nghe lén, nhưng là nghe nghe, liền không có thanh

âm, sau đó chúng tôi đi vào, nhìn thấy Vạn Thiến Thiến cô..... Cô ấy ngã trên mặt đất..... Trên người, tất cả đều là tóc.....”

Hai nữ sinh nói không nổi nữa, ôm nhau ô ô khóc lên.

Thời Tiệp Ngư cắn cắn môi, chạy vào nhà vệ sinh xem xét

Nhà vệ sinh vốn không lớn, thi thể Vạn Thiến Thiến ngã ở gần cách bên ngoài, hai mắt tròn tròn, sắc mặt xanh trắng, trên cổ có rõ ràng một đoạn màu đỏ vết siết, mà lòng bàn chân cô trên gạch men, trải rộng giầy dụa vết xước.

Vạn Thiến Thiến bị siết cổ đến chết.

Thời Tiệp Ngư không nhìn thấy tóc của những nữ sinh kia, chỉ nhìn thấy tử trạng của Vạn Thiến Thiến, cũng đã bị trùng kích thật lớn.

Trong lòng cô càng ngày càng hoài nghi, mọi người bị nhốt ở trường học, thật sự là vì tìm kiếm cái gọi là hung thủ sao? Đỗ Hiểu Linh đã chết, Vạn Thiến Thiến cũng đã chết, kế tiếp còn có thể là ai?!

Chu Bặc Thiệp bên cạnh nói: “Những mái tóc kia là âm tà chi khí lưu lại, đã bị tôi chém giết hết, nơi này quỷ quái quá nhiều, một mình hành động rất dễ dàng xảy ra chuyện, từ giờ trở đi, hi vọng mọi người kết bạn đồng hành, tận lực không nên tách ra.”

Trong đám người, Vương Ái Quốc hoảng hốt hỏi: “Đỗ Hiểu Linh là bị siết chết, hiện tại Vạn Thiến Thiến cũng bị siết chết, có phải hay không nói rõ...”

Có nữ sinh sợ hãi kêu lên: “Đừng nói như vậy! Quá dọa người!”

Không chỉ có nữ sinh sợ hãi, mà nam sinh cũng sợ, trực tiếp mắng: “Vương Ái Quốc, ngươi không biết nói gì thì câm miệng!”

Vương Ái Quốc cảm thấy oan, biện giải cho mình: “Tôi đây không phải muốn nhanh chóng trở về sao, chúng ta bị oan hồn của Đỗ Hiểu Linh đưa tới đây, chỉ cần cô ấy báo thù, thống khoái, chúng ta không phải an toàn sao?”

Vương Ái Quốc bị loại giả thiết này dọa sợ, sắc mặt tái nhợt thì thào: “Không phải Đỗ Hiểu Linh, còn có thể là ai...”

Thời Tiện Ngư nói: “Nhưng tôi cảm thấy không thể loại trừ khả năng này, dù sao lúc còn sống các cô ấy là bạn tốt, cũng không có mâu thuẫn quá lớn, vô luận như thế nào cũng không đến mức đi đến bước này...”

“Vậy thì chưa chắc.” Một giọng nam ngắt lời cô.

Thời Tiện Ngư theo tiếng nhìn lại, là Lục Mân trong đám người, hần bồi ở bên cạnh Bạch Dư Hi, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Có đôi khi, người chúng ta thống hận nhất, thường thường chính là người thân mật nhất bên cạnh.”

Thời Tiện Ngư nhíu mày: “Nhưng Đỗ Hiểu Linh khi còn sống có quan hệ rất tốt với Vạn Thiển Thiển, tất cả mọi người đều nói như vậy, dù nguy trạng thế nào, cũng không thể giấu diếm được ánh mắt của mọi người.”

Chương 264. 3. Thế giới linh dị (28)

Lục Mân nói: “VẬY cô đại khái không biết, nam sinh chụp được những bức ảnh này cho Vạn Thiển Thiển, đã từng ở trường học trắng trợn phát tán ảnh chụp trước khi Đỗ Hiểu Linh phẫu thuật thẩm mỹ, Đỗ Hiểu Linh vẫn muốn bắt nhược điểm của đối phương, cho nên, cô ấy giúp Vạn Thiển Thiển cũng không phải là không có tư tâm của mình, đáng tiếc chuyện Vạn Thiển Thiển đến trước mắt sợ hãi, không dám làm lớn chuyện, Đỗ Hiểu Linh lại không chịu buông tha đối phương, dưới tình huống như vậy, Vạn Thiển Thiển vì lấy lại ảnh chụp, làm ra hành vi quá khích cũng không khó lý giải.”

Thời Tiện Ngư ngăn người, hỏi: “Sao anh lại biết những thứ này?”

Lục Mân rũ mắt, nhìn Bạch Dư Hi trong lòng: “Dư Hi nói cho tôi biết, cô ấy nói, tuy rằng nhìn bề ngoài, mâu thuẫn giữa Hạ Du và Đỗ Hiểu Linh lớn hơn, nhưng trên thực tế, Vạn Thiển Thiển và Đỗ Hiểu Linh cũng có mâu thuẫn không thể điều hòa, sau khi Đỗ Hiểu Linh chết, Dư Hi kỳ thật từng hoài nghi Vạn Thiển Thiển, chỉ là không có chứng cứ.”

Vương Ái Quốc nhin không được chen vào hỏi: “Đã như vậy, vậy Đỗ Hiểu Linh hiện tại coi như là báo thù đi?”

Bạch Dư Hi ở Lục Mân trong lòng run lẩy bẩy: “Đúng vậy, chúng ta lúc nào mới có thể rời đi..... Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà.....”

Lục Mân không nhanh không chậm vỗ Bạch Dư Hi phía sau lưng, thấp giọng nói: “Tôi cũng không biết lúc nào có thể rời đi nơi này, vừa rồi nói những kia, cũng chỉ là tôi cá nhân suy đoán mà thôi, kế tiếp tất cả mọi người phải càng thêm cẩn thận mới đúng, Vạn Thiển Thiển tại biết rõ nơi này có tình huống nguy hiểm, còn một mình chạy tới nhà vệ sinh, cái này rất khác thường.”

Hắn vừa nói như vậy, mọi người càng thêm khẩn trương.

Chu Bặc Thiện cũng nhíu mày, quét mắt một vòng, nói: “Đúng vậy, ta vừa rồi đã dặn dò mỗi người không nên tùy ý đi lại, vì cái gì Vạn Thiển Thiển còn có thể một mình đi vệ sinh?”

Mọi người nhìn nhau, từ từ, ánh mắt đều dừng lại trên người Hạ Du.

“Hạ Du, vừa rồi cậu và Vạn Thiển Thiển ở chung một phòng phải không? Sao cậu không cùng cô ấy đi toilet?”

“Đúng vậy, nơi này nơi nơi đều có thể phát sinh nguy hiểm, cô như thế nào yên tâm để cho cô ấy đi một mình?”

Hạ Du bị mọi người chất vấn làm cho trở tay không kịp, vội trả lời: “Tôi không biết cô ấy muốn đi vệ sinh, cô ấy nói cô ấy có chuyện muốn nói với Dư Hi, cho nên tôi không đi theo.”

Lục Mân nhẹ nhàng lắc đầu: “Vạn Thiển Thiển không tới phòng chúng ta.”

Bạch Dư Hi rúc vào trong lòng hắn cũng nói: “Không có..... Thiển Thiển không tới tìm tôi.....”

Ngay cả Chu Bặc Thiện cũng làm chứng: “Tôi thấy Vạn Thiển Thiển đi ra khỏi phòng, liền trực tiếp xuống lầu.”

Hạ Du ngạc nhiên: “Nhưng cô ấy thật sự nói với tôi, muốn tìm Dư Hi nói chuyện.”

Trong đám người không biết là ai nhỏ giọng nói thầm một câu: “Tôi nghe Vạn Thiến Thiến nói qua, nếu như cô gặp chuyện không may, nhất định là Hạ Du muốn hại cô. Nếu như không phải Hạ Du đối với Vạn Thiến Thiến nói qua cái gì, Vạn Thiến Thiến tại sao lại một mình đi vệ sinh?”

Cơ hồ tất cả mũi nhọn đều hướng về Hạ Du, giống như cô chính là hung thủ giết người!

Sắc mặt Hạ Du khó nhìn tới cực điểm, không thể nhịn được nữa cao giọng quát: “Tôi không có!!!”

Tình thế trước mắt làm cho Thời Tiện Ngư cảm thấy hoảng hốt, giống như có một bàn tay không biết tên đang điều khiển tư tưởng “quần chúng vây xem” này, bọn họ hiện tại đều muốn đẩy Hạ Du vào chỗ chết!

Vương Ái Quốc nói: “Hạ Du có phải hay không biết trong nhà vệ sinh có quỷ, cho nên mới lừa Vạn Thiến Thiến đi vệ sinh?”

“Nói không chừng Hạ Du thông đồng với quỷ trong toilet!”
Lại có người đáp.

Hạ Du khó có thể tin nhìn từng khuôn mặt quen thuộc này, cô không thể chấp nhận, bạn học ngày xưa lại phỏng đoán mình như vậy: “Các cậu... các cậu điên rồi sao?”

Ánh mắt Thời Tiện Ngư đảo qua trên mặt mỗi người, đè nén nỗi sợ hãi trong lòng nói: “Dưới tình huống không có chứng cứ, chúng ta vẫn không nên vội vàng kết luận, tôi cảm thấy tất cả mọi người mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi một lát, tĩnh táo lại, thương lượng xem tiếp theo phải làm sao bây giờ.”

(Hết chương này)

Chương 265. 3. Thế giới linh dị (29)

Lời nói của Thời Tiện Ngư, đem lý trí của mọi người kéo trở về.

Bọn họ thật sự bị nhốt quá lâu, rất muốn về nhà, chỉ hận oan hồn lập tức có thể thủ tiêu kẻ thù, như vậy có thể thả những người khác rời đi.

Nhưng chỉ dựa vào vài ba câu phỏng đoán, có thể định ra tội ác của một người sao?

Mọi người hậu tri hậu giác phản ứng lại, vẻ mặt đều có chút ngưng ngưng, nhưng cũng có người vẫn tức giận bất bình như trước, cảm thấy mình bị tai bay vạ gió, tất cả đều là bị đoàn tử muội này liên lụy.

Nếu như không phải bởi vì Bạch Dư Hi sau lưng có Bạch gia, chỉ sợ bọn họ đã sớm muốn mắng chửi đĩnh đạc.

Chu Bặc Thiện che chở mọi người trở về lầu ba nghỉ ngơi.

Hạ Du bị bỏ lại phía sau cùng, không ai nói chuyện với cô, không ai liếc mắt nhìn cô một cái, cố ý hay vô tình gạt cô ra khỏi nhóm.

Thời Tiện Ngư lưu lại, dặn dò Hạ Du: “Tiếp theo bất kể gặp phải chuyện gì, cố gắng không hành động một mình.”

Hạ Du chưa xót cười, nhìn Thời Tiện Ngư: “Cho dù tôi muốn ở bên những người khác, chỉ sợ cũng không ai muốn để ý đến tôi.”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút: “Bằng không..... Cô qua phòng bên kia cùng tôi đi?”

“Không cần.” Hạ Du lau nước mắt trên mặt, giọng điệu quật cường: “Nếu oan hồn Đỗ Hiểu Linh thật sự tới tìm tôi, tôi muốn hỏi cô ấy, rốt cuộc tôi đã làm gì không xứng đáng với cô ấy.”

Nói xong, cô cùng Thời Tiện Ngư sát vai mà qua, một người trực tiếp đi về phía cầu thang, sống lưng thẳng tắp.

Thời Tiện Ngư đứng ở cửa nhà vệ sinh nữ, từ góc độ này có thể nhìn thấy thi thể trong nhà vệ sinh, cô không khỏi xoa xoa cánh tay lạnh ngắt, không muốn ở lại đây lâu nữa, xoay người lên lầu.

Đến lầu ba, lại phát sinh một ít biến cố nhỏ - bởi vì gian phòng Thời Tiện Ngư có lệ quỷ tiến vào, tuy rằng bị Chu Bắc Thiện đuổi đi, nhưng là hai nữ sinh kia vẫn là sợ hãi.

Cuối cùng thương lượng một vòng, hai nữ sinh vào ở phòng Hạ Du.

Điều này làm cho Thời Tiện Ngư âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô vẫn lo lắng Hạ Du sẽ xảy ra chuyện, hiện tại có người đi cùng, mặc kệ như thế nào cũng coi như có người chăm sóc.

Chu Bắc Thiện lại không hiểu suy nghĩ của những nữ sinh này, nói với Thời Tiện Ngư: “Tôi và cô đều là người tu đạo, theo lý thuyết, các cô ấy ở cùng phòng với cô, mới có cảm giác an toàn hơn.”

Thời Tiện Ngư cười ha ha, ngượng ngùng sờ sờ mặt mình: “Có thể là bởi vì..... tôi nhìn qua, không đáng tin như anh.”

Chu Bắc Thiện cho rằng cô tự ti, vội an ủi: “Chờ lấy được thù lao của vụ làm ăn này, cô sẽ có tiền mua thêm cho mình

một ít trang bị, dây màu ngũ hành, chuông đồng bát quái, kiếm gổ Lôi Hỏa Đào, đều là thiết yếu tùy thân a.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu lia lịa: “Anh nói đúng.”

Chu Bạch Thiện lại hỏi: “Vẫn quên hỏi cô, Tiểu Ngự, ông chủ mời cô tới là ai?”

Thời Tiệp Ngự sững sốt: “À... thân phận đôi phương được giữ bí mật, tôi cũng không rõ lắm.”

Chu Bạch Thiện gật đầu đồng tình: “Hiểu, có một số ông chủ lớn như vậy, không muốn để cho người ta biết mình gặp phải phiền toái tà ám, càng làm ăn lớn, càng kiêng kỵ điềm này. Kỳ thật, sau đó tôi suy nghĩ một chút, mời tôi tới, chưa chắc là ông chủ Vương, bởi vì người có thể lên núi thuyết phục sư phụ tôi, toàn bộ Hải thị có thể đếm trên đầu ngón tay, có lẽ là Bạch gia mời ông chủ Vương ra mặt cũng nói không chừng.”

Thời Tiệp Ngự như có điều suy nghĩ nói: “Khả năng này rất lớn, Bạch Dư Hi là thiên kim của Bạch gia, những học sinh này lại xảy ra chuyện trong tiệc sinh nhật Bạch gia, Bạch gia không thể mặc kệ.”

Cô ngẩng đầu nhìn Chu Bạch Thiện: “Nhưng hiện tại đã có một học sinh xảy ra chuyện, nếu như là oan hồn báo thù, vì cái gì đại thù được báo xong vẫn đem chúng ta vây ở chỗ này đâu?”

Chương 266. 3. Thế giới linh dị (30)

Điểm này, Chu Bặc Thiện cũng nghĩ không ra, nặng nề thở dài nói: “Tôi quả nhiên vẫn là rèn luyện quá ít a, chỉ biết bắt quỷ trừ tà, không hiểu nổi Loan Loan nhiều nhiều trong này, nếu thật sự không được, chỉ sợ ta phải trở về mời sư phụ hỗ trợ.”

Thời Tiện Ngư hơi mở to hai mắt: “Anh ra được không?”

Chu Bặc Thiện lấy từ trong ngực ra một lá phù vàng, lá phù này được bọc thành hình tam giác, bên ngoài buộc một vòng tơ ngũ sắc.

“Tôi có phù bảo mệnh sư phụ giao cho tôi, mỗi người Trường Lạc Cung chúng tôi đều có một tấm, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần thiêu đốt phù bảo này, sư phụ có thể tiếp dẫn chúng ta trở về.”

Hắn cẩn thận đặt bùa lại, cau mày nói: “Nhưng nơi này quá hung hiểm, tôi sợ tôi vừa đi, những học sinh này sẽ gặp chuyện không may.”

Thời Tiện Ngư nghe hắn nói như vậy, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: “... Tiểu Chu, anh có phát hiện không, trước khi chúng ta tới, những học sinh này tuy rằng đã bị không ít kinh hãi, nhưng vẫn bình yên vô sự, nhưng sau khi chúng ta tới, liền bắt đầu xảy ra chuyện.”

Chu Bặc Thiện nghe vậy ngơ ngẩn, nhất thời có chút bối rối: “A?... Có phải là trùng hợp không?”

Sau đó nhảy dựng lên tại chỗ, kinh ngạc nói: “Tiểu Ngư, cô không phải là đang hoài nghi tôi chứ?! Tôi chính là đệ tử Trường Lạc Cung chính chính kinh! Tuyệt đối danh môn chính phái!”

“Không phải, tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy kỳ quái...” Thời Tiện Ngư cắn cắn môi, thở dài nói: “Quên đi, hy vọng chỉ là tôi suy nghĩ quá nhiều thôi.”

Chu Bặc Thiện sờ sờ ngực mình, nhỏ giọng nói thầm: “Cô nói làm tôi có chút hoảng hốt.”

Cô bất đắc dĩ nở nụ cười: “Đừng, bây giờ anh là người tâm phúc của chúng tôi, anh ngàn vạn lần đừng hoảng hốt.”

Chu Bặc Thiện gạt đầu, đem đao mộc kiếm trong tay hoành ở trước người, chính nghĩa Lăng Nhiên nói: “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ mọi người!”

Thời Tiện Ngư cùng Chu Bặc Thiện hàn huyên vài câu, trở lại phòng nghỉ ngơi của mình.

Trong phòng ánh sáng so với những gian phòng khác càng tối hơn, âm khí dày đặc, hơn nữa góc tường, tối đến cơ hồ đưa tay không thấy năm ngón.

Thời Tiện Ngư biết là cái kia từ ngõ cụt chạy tới bóng đen vẫn còn, cô cũng không quá để ý, một mình ngồi ở bên giường, hồi tưởng chính mình đi tới thế giới này sau phát sinh đủ loại dị trạng.

Cô càng nghĩ sâu xa, lại càng hoài nghi cách nói oan quỷ đòi mạng báo thù của Đỗ Hiểu Linh, nhưng nếu như không phải Đỗ Hiểu Linh, thì sẽ là ai?

Bên ngoài cũng không bình tĩnh, từng gian phòng đều có người đang xì xào bàn tán, thi thể Vạn Thiển Thiển còn ở lâu một, cho dù thần kinh mỗi người đều đã căng thẳng đến cực hạn, cũng khó có thể an tâm nghỉ ngơi.

Thời Tiệp Ngư đứng lên, đi vài bước trong phòng, thấy vết xước nữ quý áo đỏ vừa rồi lưu lại trên gạch men sứ, liền đi tới bên cửa sổ, muốn khóa chặt cửa sổ một lần nữa.

Có cái gì đó nhấp nháy ngoài cửa sổ.

Thời Tiệp Ngư hơi nhíu mày, suy nghĩ một lát, thò đầu ra ngoài cửa sổ, không khỏi sửng sốt.

Cô nhìn thấy bệ cửa sổ nhô ra phía ngoài một cái hộp xi măng bên cạnh, không biết bị ai đặt một mặt gương, mà gương chiếu phương vị, vừa vặn chính là cái vị trí hồng y nữ quý kia nhảy lầu.

Dưới chân Thời Tiệp Ngư nhất thời dâng lên một cỗ khí lạnh, không rét mà run!

Cô không chút nghĩ ngợi, lập tức xoay người chạy ra ngoài tìm Chu Bạch Thiện!

Tiểu Chu! Ngươi mau tới!

Thanh âm Thời Tiệp Ngư không ngăn được, cả kinh toàn bộ người trong phòng khác đều đi ra, hoảng sợ hỏi: “Sao vậy?”

Chu Bạch Thiện khẩn trương đi tới: “Chuyện gì?”

Thời Tiệp Ngư cũng không biết nên giải thích như thế nào, trực tiếp nắm lấy cánh tay Chu Bạch Thiện, kéo hắn đến bên cửa sổ, hỏi hắn: “Không biết ai đặt gương ở đây, đây là dụng ý gì?”

Chu Bạch Thiện lập tức trừng to mắt, ngay cả nói cũng không nói, trực tiếp giơ tay ném cái gương xuống lầu!

Rầm một tiếng, gương ở dưới lầu vỡ nát!

“Gương là ai thả?!” Hắn xoay người chất vấn học sinh đến vậy xem, trong mắt đã có tức giận.

(Hết chương này)

Chương 267. 3. Thế giới linh dị (31)

Bốn phía lặng ngắt như tờ.

Trên mặt các học sinh đều là một mảnh mờ mịt.

Vương Ái Quốc hỏi: “Chu đạo trưởng, ông nói cái gương gì? Gương ở đâu ra?”

Bởi vì chúng không có thần trí, sẽ không suy nghĩ, giống như ý thức bị một tầng sương mù bao bọc, nhìn không thấy thế giới bên ngoài, chỉ nhớ vài giây trước khi chết chuyện cũ đã xảy ra, hoặc là nhớ tiếc nuối khi còn sống, cho nên người nhảy lầu thường lui tới hành lang, người chết đuối thường lui tới bờ sông, bởi vì tai nạn xe cộ người chết thường lạc lối ở ngã tư đường... Những quỷ hồn này, đại bộ phận sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần tiêu tán, cũng có rất ít người bởi vì oán khí quá sâu mà biến thành quái vật!

Về mặt Chu Bặc Thiện hết sức nghiêm túc, chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Tám gương vừa rồi, đối diện với tòa nhà dạy học phía trước, đối với quỷ quái mà nói, là một loại tín hiệu cực kỳ khiêu khích, giống như thắp một ngọn đèn đường cho quỷ quái trong sương mù, là tám gương ngoài cửa sổ, dẫn lệ quỷ vào gian phòng này!”

Mọi người nghe xong, đều cực kỳ sợ hãi.

“Các phòng khác có gương không? Mau kiểm tra một chút đi!” Vương Ái Quốc lo lắng nói.

Chu Bặc Thiện bình tĩnh sắc mặt nói: “Trước khi nghỉ ngơi, mỗi một gian phòng đều đã kiểm tra qua, gương không

phải nguyên lai liền đặt ở ngoài cửa sổ, là trong chúng ta có người động tay động chân!”

Tất cả mọi người bị lời nói của Chu Bặc Thiện dọa sợ, hai mặt nhìn nhau, không thể tin được bạn học bên cạnh mình lại làm ra loại chuyện này.

Có nữ sinh nhỏ giọng khóc nức nở: “Rất cuộc khi nào mới có thể trở về, tôi chịu không nổi...Tôi muốn trở về, tôi không muốn ở lại đây nữa...”

Chu Bặc Thiện vừa thấy có nữ hài tử khóc, nhất thời có chút hoảng hốt, vội vàng chậm lại ngữ điệu trấn an: “Các người cũng không cần quá sợ hãi, tuy rằng nội gián ở ngay trong chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta mỗi thời khắc đều ở cùng một chỗ, nội gián cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Sự an ủi của hắn không có hiệu quả chút nào, mọi người vừa nghĩ tới bạn học bên cạnh có thể là nội gián, chỉ cảm thấy càng thêm sợ hãi.

Thời Tiện Ngự trầm mặc quan sát những người này.

Bọn họ hoặc sợ hãi, hoặc lo âu, hoặc lo lắng, ai sẽ là nội gián kia? Là Hạ Du bị mọi người hoài nghi, là Bạch Dư Hi tinh thần hoảng hốt? Hay là Lục Mân nhìn như hoàn toàn không liên quan đến việc này?

Cô nghĩ nghĩ, vẻ mặt ngưng trọng đối Chu Bặc Thiện nói: “Vạn Thiện Thiện chết ở lầu một nhà vệ sinh nữ, có thể hay không cũng là...”

Chu Bặc Thiện hơi biến sắc, kịp phản ứng, lập tức nói: “A! Bây giờ tôi đi xem!”

Lầu một cơ hồ đã thành cấm địa trong lòng mọi người, ai cũng không dám tới gần, nhưng Chu Bặc Thiện muốn đi xuống, những người khác cũng chỉ có thể kiên trì đi theo.

Chu Bắc Thiện cùng Thời Tiệp Ngư cùng nhau vào nhà vệ sinh nữ, Vạn Thiển Thiển vẫn nằm ở nơi đó, trải qua một đoạn thời gian, thi thể dần dần cứng ngắc, khuôn mặt cũng càng lộ vẻ dữ tợn.

Thời Tiệp Ngư không đành lòng nhìn nhiều, tìm một vòng trong nhà vệ sinh nữ, sau khi không có thu hoạch, cô đánh bạo nâng thân trên Vạn Thiển Thiển lên, sau đó phát hiện, sau gáy Vạn Thiển Thiển đè một cái lược.

Sắc mặt Chu Bắc Thiện so với lúc ở trên lầu càng khó coi hơn, hần rút lược từ phía dưới thi thể ra, trực tiếp ném vào hồ nước, sau đó thi pháp niệm chú, một môi lửa thiêu sạch sẽ!

“Vạn Thiển Thiển từng uốn tóc, tóc trên lược kia, rõ ràng không phải của cô...” Thời Tiệp Ngư cả người rét run, lần nữa nhìn về phía những học sinh nhìn như vô tội kia ở bên ngoài, gần từng chữ nói: “Có người..... Đem gương đặt ở ngoài cửa sổ ký túc xá, hơn nữa, ở sinh bên trong thả cái lược này.”

Mọi người thần sắc hoảng sợ, sợ hãi nhìn đồng bạn bên cạnh.

Chương 268. 3. Thế giới linh dị (32)

Hạ Du cứng ngắc đứng trong đám người, sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm: “Lúc mới lên trung học, tôi có nghe nói... trước đây trường trung học Diệu Minh từng xảy ra án mạng, có một chị học chia tay bạn trai, nhưng đối phương dây dưa không ngớt, buổi tối chị học một mình tắm rửa xong, đang chải tóc, bạn trai chị ấy lén trèo cửa sổ bò vào ký túc xá, muốn hợp lại với chị, sau đó hai người cãi nhau, lúc tranh chấp, người đàn ông kia... bóp chết chị ấy...”

Vương Ái Quốc sợ tới mức hàm răng run lên: “VẬY, LƯỢC KIA... CŨNG CÓ THỂ Ở KÝ TÚC XÁ NỮ, TẠI SAO LẠI XUẤT HIỆN Ở ĐÂY?”

Thời Tiện Ngư nhìn về phía hai nữ sinh vừa đi vệ sinh: “Các cô nghe thấy Vạn Thiển Thiển đang nói chuyện với người khác, có nghe rõ nói gì không? LƯỢC RẤT CÓ THỂ LÀ NGƯỜI KIA MANG VÀO NHÀ VỆ SINH.”

Nữ sinh nơm nớp lo sợ trả lời: “Tuy rằng nghe ra là đang nói chuyện với người khác, nhưng toàn bộ quá trình chúng tôi đều chỉ nghe thấy giọng nói của một mình Vạn Thiển Thiển, cô ấy nói Đỗ Hiểu Linh khi còn sống hận nhất bị người ta dán nhãn, sau khi chết lại dán nhãn cho mỗi người, chính mình không có hại cô ấy, vì sao phải bị đối xử như vậy, còn nói cái gì..... Nói, nói mình không hại Đỗ Hiểu Linh, nếu quả thật có người muốn hại Đỗ Hiểu Linh, vậy nhất định là Hạ Du.”

Nói xong, ánh mắt mọi người lại rơi vào trên người Hạ Du.

Hạ Du đã không còn cảm thấy phần nộ, cô sâu thẳm nở nụ cười một tiếng, rũ xuống hai hàng nước mắt, lầm bầm: “Thì ra, Thiển Thiển nghĩ ta như vậy a...”

Vương Ái Quốc hoảng loạn nói: “Hạ Du, Đỗ Hiểu Linh chết, rốt cuộc có phải cô làm hay không? Tất cả mọi người là bạn học, không thù không oán, coi như tôi cầu cô, nếu như là cô làm, cô mau nhận đi!”

Hạ Du ngược mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Liên lụy? Người ở đây, ai dám nói mình vô tội?”

Có người lập tức phản bác: “Chúng ta cùng Đỗ Hiểu Linh bình thường chỉ nói qua chuyện học tập, cơ hồ không có lén lút lui tới, các người tình cảm tốt tổ một cái đoàn tử muội, ở trường học chơi đến phong sinh thủy khởi, thật uy phong a, hiện tại trở mặt, nhạ tử muội nội chiến, liền đem chúng tôi kéo xuống nước?”

Đúng vậy, bình thường chúng tôi và Đỗ Hiểu Linh cũng chưa nói chuyện với nhau mấy câu.

“Hạ Du, cô cho rằng cô vẫn là thiên kim đại tiểu thư trước kia sao? Tư thái cao như vậy cho ai xem? Chúng tôi không nuốt nổi bộ dạng này của cô.”

“Chính là bởi vì cô luôn cao cao tại thượng nhìn không nổi người, cho nên Dư Hi mới có thể cùng Hiểu Linh thân thiết hơn, tính cách Hiểu Linh so với cô mạnh hơn nhiều.”

“Cái gì tử muội thiên đoàn, thật là cười chết người, hư tình giả ý nhạ tử muội hoa...”

Các học sinh ngơ ngác một lời ta một câu, sắc mặt Hạ Du dần dần khó coi, giống như bị người ta nói lăng trì, vạn tiền xuyên tâm cũng không gì hơn cái này.

Mà Bạch Dư Hi, đối mặt với Hạ Du tứ cố vô thân, không có hỗ trợ giải thích cho dù chỉ một câu, chỉ vùi đầu ở trong

lòng Lục Mân yên lặng rơi lệ.

Chu Bặc Thiện thật sự không am hiểu xử lý loại tranh chấp giao tiếp này, bất lực nhìn về phía Thời Tiệp Ngư.

“Oán giận lẫn nhau, giận chó đánh mèo lẫn nhau, đều không có bất kỳ ý nghĩa gì.” Thời Tiệp Ngư nhú mày nhìn về phía những học sinh kia: “Chỉ bằng suy nghĩ một chút, nếu tất cả mọi người ở đây, như vậy lược là ai mang tới? Hành lang lâu ba là hình chữ L, người ở trong góc phòng, có thể thừa dịp Chu đạo trưởng không chú ý, từ cầu thang phòng cháy chữa cháy đi xuống, lên vào ký túc xá nữ sinh lấy lược, lại bỏ vào nhà vệ sinh, mà phòng của Hạ Du cũng không ở góc bên kia.”

Thời Tiệp Ngư nói xong, mọi người nhất thời đều luống cuống, hơn nữa học sinh ở góc đường.

Làm sao có thể?! Xảy ra chuyện như vậy, ai còn có gan chạy ra bên ngoài?!

(Hết chương này)

Chương 269. 3. Thế giới linh dị (33)

Thời Tiệp Ngư mặt không chút thay đổi nói: “Người nhốt các người ở đây, đương nhiên có gan làm như vậy.”

Ánh mắt Lục Mân lạnh như băng nhìn qua: “Phòng của tôi và Dư Hi quả thật gần lối thoát hiểm, nhưng tâm trạng Dư Hi không ổn định, tôi luôn ở trong phòng an ủi cô ấy, chưa từng ra ngoài, hơn nữa, đây là lần đầu tiên tôi đến trường, cũng không rõ vị trí ký túc xá nữ sinh.”

Vương Ái Quốc sốt ruột, chỉ vào hai nam sinh cùng phòng với mình: “Chúng tôi vẫn chưa ra ngoài!”

Hai nam sinh kia lập tức gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi vẫn luôn ở trong phòng, nơi này khắp nơi đều là quỷ, ai lại không muốn sống mà chạy ra ngoài?”

Chu Bặc Thiện vội nói: “Mọi người không nên gấp gáp, cô ấy chỉ nói có khả năng này, cũng không phải chỉ người để lược nhất định ở trong chúng ta.”

Vốn đã đủ gương cung bạt kiếm, nhưng lúc này Hạ Du lại cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói: “Tại sao phải là phòng góc, phòng gần cầu thang cũng không thể loại trừ hoàn toàn điểm đáng ngờ, người vừa rời xuống nhà vệ sinh trên lầu, họ cũng có cơ hội bỏ lược vào nhà vệ sinh.”

“Hạ Du! Cô có ý gì?! Cô cảm thấy Vạn Thiên Thiên là chúng tôi hại chết?!”

Hai nữ sinh kia lập tức nổ tung.

Thời Tiệp Ngự đầu đầu không chịu nổi, cô nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn đem tiêu điểm của mọi người ở trên người Hạ Du dời đi, nhưng Hạ Du lại giống như lon võ, trực tiếp nổ tung với những người khác.

Thời Tiệp Ngự hiện tại cảm giác, tựa như bị quấy vào một hồi vô cùng hỗn loạn người sói giết, tìm người sói cũng đã đủ đầu đầu rồi, bình dân còn ở chỗ này mù quáng bỏ phiếu.

Mà bọn họ sợ dĩ bỏ phiếu lung tung, nguyên nhân căn bản nhất là bọn họ muốn mau chóng kết thúc trò chơi, chỉ cần phiếu không bỏ lên người mình, mọi người căn bản không sao cả!

Hạ Du vẫn đang cãi nhau với hai nữ sinh kia: “Thế nào, cho phép các cô hất nước bắn lên đầu tôi, lại không cho tôi phân tích điểm đáng ngờ trên người các cô?”

“Tạ Đình còn nhớ không? Bạn gái của Vương thiếu gia! Lúc trước Đỗ Hiểu Linh vạch trần cô ta là một kỹ nữ đường mật, làm cho cô ta phát sóng trực tiếp tự sát, anh không phải cũng ghi hận trong lòng sao? Ai biết anh có thể vì vậy mà xuống tay với Đỗ Hiểu Linh hay không!”

Ai không biết Đỗ Hiểu Linh có đoàn chị em làm chỗ dựa cho cô ấy, tôi cho dù ghi hận trong lòng, tôi con mẹ nó dám sao?!

“Được rồi! Đừng ồn ào nữa!” Chu Bạch Thiện hét lớn.

Nhưng hắn không giữ được địa bàn, Vương Ái Quốc quay đầu giận chó đánh mèo: “Tôi nói này, anh không phải là người của Trường Lạc Cung sao, thu tiền rồi phải làm việc, sao lâu như vậy cũng không bắt được quỷ?”

Chu Bạch Thiện một cái đầu nhanh bằng hai cái, vô cùng thông minh!

Thời Tiệp Ngự tâm phiền ý loạn, cau mày nói: “Bằng không, cùng đi ký túc xá nữ đi, có lẽ có thể tìm được manh mối mới, lược rút cuộc là bị ai lấy tới, đối phương nói không chừng đã để lại dấu vết.”

Vương Ái Quốc khiếp sợ, nói chuyện cũng không khách khí đứng lên: “Cô đang nói cái quỷ gì?! Ký túc xá nữ sinh có quỷ a! Vừa rồi Hạ Du không phải nói, có một học tử chết ở trong ký túc xá sao? Con quỷ siết chết Vạn Thiển Thiển kia, nói không chừng bây giờ còn ở ngay tại trong ký túc xá! Chúng ta vì cái gì còn muốn đi tự quăng lưới?!”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, chẳng lẽ các người ở chỗ này âm ỉ liên có thể âm ỉ ra kết quả?!” Thời Tiệp Ngự cũng tức giận.

“Tôi nói...” Chu Bạch Thiện đẩy mồ hôi trán: “Tôi nói mọi người, bình tĩnh bình tĩnh đi, không bằng đi lên trước nghỉ ngơi, chờ nghỉ ngơi tốt, lại cùng nhau thương lượng làm sao bây giờ.”

Lần này, tất cả mọi người không lên tiếng.

Chương 270. 3. Thế giới linh dị (34)

Chủ yếu là lo lắng tiếp tục âm ỉ, sẽ thật sự bị đưa đến ký túc xá nữ sinh, dù sao bọn họ không thể rời khỏi Chu Bặc Thiện, nếu Thời Tiện Ngư khuyên Chu Bặc Thiện đi, bọn họ cũng chỉ có thể đi theo.

Tất cả mọi người yên lặng lên lầu, cảm xúc của mỗi người đều nặng nề phiền não, cảm xúc giống như mẫn cảm thành một sợi dây cực nhỏ, một chút áp lực bên ngoài, có thể khiến cho bọn họ phản ứng cực lớn.

Sau khi trở về lầu ba, Thời Tiện Ngư lên tìm Chu Bặc Thiện nói chuyện.

“Anh lúc trước đã nói, quỷ hồn là không có thần trí, vậy tại sao Đỗ Hiểu Linh oan hồn lại lợi dụng gương cùng lược, đem bên ngoài quỷ quái đưa tới hại người? Chỉ có khi biết suy nghĩ, có lý trí mới sẽ làm ra loại chuyện này!” Thời Tiện Ngư trầm mồi vẫn không có cách giải, “Nhưng nếu như đối phương không phải oan hồn Đỗ Hiểu Linh, mà là một người, trong tay cầm gương cùng lược, chẳng lẽ sẽ không sợ chính mình bị quỷ quái quán lấy?”

Chu Bặc Thiện khó xử nhìn cô: “Cô nói những điểm đáng ngờ này, thật ra tôi cũng không nghĩ ra...”

Thời Tiện Ngư trầm ngâm một lát, lại hỏi hần: “Hiện tại Vạn Thiên Thiển đã chết, hồn ma của Vạn Thiên Thiển có khả năng lại đi ra hại người hay không?”

Chu Bặc Thiện sắc mặt khó coi giải thích nói: “Bởi vì người sống sau khi chết, sinh hồn biến âm hồn, đối với một ít có đạo hạnh linh thể mà nói, âm hồn là chất dinh dưỡng tuyệt hảo, Vạn Thiển Thiển hồn phách đã sớm bị lệ quỷ cắn nuốt sạch sẽ, lại làm sao có thể có cơ hội hại người?”

“Tôi không tin là Đỗ Hiểu Linh! Tôi hiện tại càng lo lắng, là có người khác đem mọi người vây ở chỗ này, người này cực kỳ căm hận Đỗ Hiểu Linh, cũng hận đoàn tử muội chỗ Đỗ Hiểu Linh! Trước khi chúng ta tới, người này hưởng thụ các cô chịu tra tấn, thậm chí dẫn dụ các cô đi chơi Điệp Tiên trò chơi, mà sau khi chúng ta tới, người phía sau lo lắng đêm dài mộng nhiều, vì vậy bắt đầu xuống tay!”

Chu Bặc Thiện càng thêm đau đầu: “Nếu như suy đoán của cô là chính xác, vậy người này đạo hạnh chẳng phải là so với tôi còn cao hơn sao? Nếu không làm sao có thể bảo đảm chính mình tại bên trong Hỗn Độn Giới này bình yên vô sự?”

“Chờ xem đi.” Ánh mắt Thời Tiện Ngư lạnh xuống, thấp giọng nói: “Nếu mục đích của người này thật sự là hủy diệt đoàn chị em, hiện tại Đỗ Hiểu Linh và Vạn Thiển Thiển đã chết, kế tiếp, còn có Hạ Du và Bạch Dư Hi.”

Bốn người này, một người cũng không thể thiếu.

Thời Tiện Ngư bảo Chu Bặc Thiện nhìn phòng của Cố Hạ Du và Bạch Dư Hi nhiều hơn, bất kể họ đã từng làm sai chuyện gì, cũng không nên chết vô ích ở đây.

Sau đó, cô vào gian phòng của Hạ Du cùng Bạch Dư Hi, cho các cô mỗi người một cái bùa hộ mệnh.

Hạ Du vẫn khỏe, không nói một tiếng liền nhận lấy, Bạch Dư Hi lại sống chết không chịu nhận, giống như Thời Tiện Ngư muốn hại cô, cuối cùng là Lục Mân ra mặt thay cô nhận lấy.

Không biết có phải ảo giác của Thời Tiệp Ngư hay không, cô luôn cảm thấy Bạch Dư Hi tinh thần trạng thái càng kém, rõ ràng trước đó Bạch Dư Hi còn có thể nói mấy câu, hiện tại lại cơ hồ không lên tiếng, chỉ núp ở trong ngực bạn trai, hoặc là chảy nước mắt run lẩy bẩy, hoặc là trong miệng phát ra mơ hồ không rõ nói mớ.

Nguyên nhân chính là như thế, Thời Tiệp Ngư cảm thấy Lục Mân thập phần khả nghi, nhưng trước loại tình huống này, cô cũng không có cách nào cường ngạnh đem Bạch Dư Hi cùng hấn tách ra.

(Hết chương này)

Chương 271. 3. Thế giới linh dị (35)

Thời Tiện Ngư đầy bụng buồn bực trở lại phòng, ngồi xuống bên giường, nghĩ đến lệ quỷ vừa rồi bò vào cửa sổ, cô lại đứng dậy, nghiêm túc kiểm tra cửa sổ một lần nữa.

Phỏng chừng đối phương nhìn ra cô đang phá rối, cho nên mới cố ý dẫn quỷ quái bên ngoài tiến vào, phía sau màn người kia, đây là muốn mạng của cô a!

Thời Tiện Ngư càng tức giận.

Cô luôn luôn làm việc thiện với người khác, chưa từng bị nhảm vào như vậy!

Bóng đen ở góc tường chậm rãi di chuyển qua, phủ lên mu bàn chân của cô, như là đang không tiếng động an ủi, nhưng tâm tình của Tiện Ngư thật sự quá hồng бет, gần như là phản xạ có điều kiện đá nó một cước, muốn đá văng nó ra.

Xúc cảm giống như đá vào không khí.

“Anh vẫn nên biến thành người khác đi.” Thời Tiện Ngư bực bội nói: “Anh bây giờ như vậy, tôi cũng không biết anh muốn làm gì.”

Bóng đen ở bên chân cô yên lặng nằm úp sấp trong chốc lát, chậm rãi đứng lên, ngưng tụ thành một hình người đen tuyền, khuôn mặt hiện ra ngũ quan Lâm Uyên.

Hiện tại Thời Tiện Ngư cảm thấy nó thuận mắt hơn nhiều.

Hơn nữa theo hình thái của nó càng ngày càng cụ thể tỉ mỉ, ánh sáng trong phòng cũng sáng ngời hơn rất nhiều, không hề

giống như lúc trước mây đen che đỉnh.

Ước chừng là trong phòng sáng sủa cũng ảnh hưởng tâm tình, Thời Tiện Ngư thoáng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác không còn áp lực như vậy.

Lúc này, dư quang thoáng nhìn trong thân thể nó lộ ra một góc giống như vải vóc.

Thời Tiện Ngư ngẩn người, cũng không nghĩ nhiều, tay thò vào trong thân thể nó móc ra, móc ra một mảnh chất liệu màu đỏ.

Nhìn quen mắt, cô nhớ tới, vừa rồi bò vào lấy mạng cô là nữ quỷ cũng không phải mặc một thân váy đỏ sao?

Đang cảm thấy kinh ngạc, bóng dáng trong thân thể bóng đen vươn ra hình thái xúc tu, đem vải đỏ trong tay Thời Tiện Ngư một lần nữa cuốn vào trong cơ thể, một mảnh vải đỏ nhỏ nhỏ kia rất nhanh hóa thành âm khí ám sắc, cùng thân thể bóng đen hòa làm một thể.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Sao lại có cảm giác... thứ cô lấy ra, như là thức ăn hắc còn chưa tiêu hóa hết?

Giống như từ trong kẽ răng người khác móc ra một mảnh lá rau hẹ, lại bị đối phương dùng đầu lưỡi cuốn đi ăn hết.

“Anh ăn con quỷ vừa rồi?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Bóng đen gật đầu, nhìn qua bộ dáng không quá thông minh.

Lâm Uyên trước kia cũng có chút ngốc, hiện tại nó đội mặt Lâm Uyên, cảm giác cũng không tính là không thích hợp.

“Anh, cái quỷ gì cũng ăn sao?” Thời Tiện Ngư tò mò hỏi nó.

Bóng đen có chút khó xử, nó chỉ ăn linh thể nhỏ yếu, nếu như là bản thân liền âm khí cường thịnh lệ quý, muốn ăn toàn bộ, chỉ sợ vẫn là có chút khó khăn.

Nhưng cuối cùng nó vẫn gật đầu.

Dù sao ăn là có thể ăn, về phần có thể ăn được hay không, chính là một vấn đề khác.

Thời Tiện Ngư hướng nó ngoắc ngoắc tay: “Đến, anh theo tôi lại đây.”

Cô đi tới bên cửa sổ, chỉ vào tòa nhà đối diện, nói với bóng đen: “Thấy bên kia không? Đó là ký túc xá nữ.”

Bóng đen tiến đến bên cửa sổ, đứng cạnh cô.

Thời Tiện Ngư hỏi nó: “Anh có thể đến ký túc xá nữ bên kia, ăn hết quý bên trong không?”

Bóng đen: “.....”

Thời Tiện Ngư vẽ mặt chờ mong nhìn nó: “Nếu như không thể ăn cũng không sao, có thể trở về nói cho tôi biết, bên trong có mấy con quý?”

Bóng đen ở bên cửa sổ nhìn một lát, gật gật đầu, thân hình lần nữa hóa ra “Lâm Uyên” trước mắt Thời Tiện Ngư tán thành sương mù mờ lung, theo khe cửa sổ rời khỏi phòng.

Thời Tiện Ngư không nghĩ tới nó dễ nói chuyện như vậy, bảo nó đi ký túc xá nữ sinh, nó cư nhiên thật sự đi.

Cô đứng bên cửa sổ, nhin không được trong lòng nhảy nhót, nếu như ký túc xá nữ sinh thật sự có thể dọn dẹp sạch sẽ, chuyện kia liền dễ làm! Điều tra vụ án tìm manh mối đều phải trở nên dễ dàng.

.....

Chương 272. 3. Thế giới linh dị (36)

Không biết đợi bao lâu, sát vách thậm chí truyền đến trầm thấp tiếng ngáy, nhưng bóng đen vẫn không có trở về.

Thời Tiện Ngư không rõ lắm nó ăn quỷ là quy trình gì, chỉ từ thời gian phán đoán, nó ăn nữ quỷ áo đỏ nhảy lều, tựa hồ cũng không hao phí bao nhiêu thời gian, vì sao hiện tại qua lâu như vậy, vẫn không có tin tức?

Chẳng lẽ gặp phiên toái?

Hoặc là... nó căn bản không hiểu ý của cô, đã sớm rời khỏi trường học? Cái này cũng nói không chính xác, dù sao tên kia nhìn qua liền ngơ ngác bộ dáng.

Nghĩ đến khả năng này, Thời Tiện Ngư không khỏi cảm thấy nản lòng, người cũng mệt mỏi. Từ sau khi đi tới thế giới này, cô vẫn chưa từng nghỉ ngơi qua, hiện tại cố gắng chống đỡ tinh thần ở trong phòng đợi quá lâu, khó tránh khỏi sẽ mệt mỏi vô lực.

Nơi này nguy cơ tứ phía, cô cũng không dám ngủ lâu, chỉ có thể ngồi ở bên giường, đầu tựa vào góc giường kim loại chống đỡ trụ, thoáng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bất tri bất giác, liền ngủ say.

Nằm như thế nào trên giường cũng không hề hay biết, chỉ là ngủ thẳng về sau, nửa mê nửa tỉnh, cảm giác có thứ gì đó đang túm chân mình.

Thời Tiện Ngư nhắm mắt đá hai cước, không ngủ được bao lâu, thứ kia lại bắt đầu kéo cô.

Cô đột nhiên nhớ tới mình đang ở nơi nào, giật mình ngồi dậy!

Mở mắt ra, thấy “Lâm Uyên” liền ghé vào bên cạnh cô.

Thời Tiện Ngư mãnh liệt hít một hơi!

Lâm Uyên trước mắt này, so với lúc trước càng thêm chân thật! Nhưng chỉ có nửa người trên, còn phía dưới... giống như chai mực bị đổ, trải rộng khắp cả căn phòng!

“Anh... anh sao lại trở nên lớn như vậy...” Thời Tiện Ngư nhìn quanh bốn phía, bị kinh hãi không nhỏ: “Là bởi vì ăn thịt quỷ sao?”

Lâm Uyên nhẹ nhàng gật đầu.

Có thể còn chưa tiêu hóa xong, Thời Tiện Ngư nhìn thấy trong thân thể nó có thứ gì giầy dụa bò ra ngoài, lại bị những xúc tu bóng đen kia quấn lấy trở về.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Nếu tiêu hóa không tốt, tại chỗ nôn cho cô một con... hoặc là nửa con quỷ đi, vậy phải làm sao bây giờ?

Cô hoảng hốt, bóng đen bên cạnh lại rất dính, lúc thì túm lấy chân cô, lúc lại kéo tay cô, lại không biết nói chuyện, khiến Thời Tiện Ngư không hiểu ra sao.

“Anh muốn làm gì?” Thời Tiện Ngư hỏi nó.

Lâm Uyên lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Khoảng cách gần như thế, làm cho Thời Tiện Ngư không khỏi hồi tưởng lại quá khứ ở cùng một chỗ với Lâm Uyên, cô và hắn cũng thân mật dựa sát vào nhau như thế.

Cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bóng đen, xúc cảm mềm mại, lạnh lẽo, đồng thời cũng là giả dối. Nó không thật sự là Lâm Uyên.

Thời Tiện Ngư mỉm cười, hỏi nó: “Tôi biết rồi, người có phải muốn thưởng không?”

Bóng đen chậm rãi gật đầu.

“Nhưng tôi có thể thưởng cho anh cái gì đây...” Cô nhìn khuôn mặt quen thuộc này, nỉ non tự nói: “Bằng không, tôi hôn anh một cái?”

Bóng đen trên mặt dần dần có biểu tình, không còn là nguy trang ra cứng nhắc ngũ quan, mà như là sống có được tâm tình người chân chính.

Thời Tiện Ngư rõ ràng từ trên mặt nó thấy được vui sướng.

Cô không khỏi nở nụ cười: “Ai, anh biết hôn là gì không?”

Bóng đen nghe xong, suy tư một lát, thân thể chậm rãi di chuyển xuống dưới, thẳng đến khi đi tới bên giường, lấy về mặt dị thường nghiêm túc chuyên chú, hôn lên đầu gối của Thời Tiện Ngư.

Đại khái là bởi vì biểu tình của nó quá thần thánh trịnh trọng, Thời Tiện Ngư không cảm thấy khủng bố, ngược lại rất muốn cười, nói: “Bây giờ tôi biết anh là quỷ gì rồi, anh là sắc – quỷ phải không?”

Bóng đen: “.....”

“Đứng lên, tôi dạy anh.” Cô một tay chống đỡ chính mình, đưa tay nâng cằm khuôn mặt kia lên, sau đó cúi người cúi đầu, nhẹ nhàng dán lên môi nó.

Tiếp xúc ngắn ngủi rồi rời đi.

Nhưng bóng đen lại cứng đờ, bất động.....

Nam chính: Tuy rằng không rõ lắm chuyện gì xảy ra,
nhưng ta bị chấn động lớn.

(Hết chương này)

Chương 273. 3. Thế giới linh dị (37)

“Có chút là lạ.” Thời Tiện Ngư lau miệng, không thể nói rõ là loại cảm giác gì, bởi vì nó tuy rằng nhìn qua giống như một người, nhưng kỳ thật là một đoàn bóng dáng, cho dù ngưng tụ thành hình, cũng không có mềm mại cùng nhiệt độ của da thịt nhân loại, cũng rất quái lạ.

Lời nói cứng rắn muốn hình dung, có chút giống miệng oán hận miệng phun sương của máy làm ẩm, lạnh nhè nhẹ.

Lại nhìn “Lâm Uyên” bị hôn mê kia, cô lại không khỏi muốn cười, đưa tay sờ sờ đầu nó, cảm thán nói: “Bây giờ tôi cũng chỉ có anh mới có thể tin tưởng, những học sinh bên ngoài kia, đều trở nên không bình thường, cắn xé lẫn nhau, không biết lúc nào lại muốn nói ra chuyện xấu của ai.”

Bóng đen thử đến gần cô hơn một chút, càng ngày càng gần, dùng miệng chạm vào cô.

Thời Tiện Ngư dờ khóc dờ cười: “Anh làm gì vậy, vừa rồi không phải đã hôn rồi sao?”

Bóng đen: “.....”

Vẻ mặt mê mang, giống như đang hỏi: Chỉ có thể hôn một lần?

Thời Tiện Ngư cười khúc khích, cố ý trêu chọc nó: “Lâm Uyên có tai báo đã hôn, nhưng Lâm Uyên nửa khuôn mặt bị hủy dung chưa từng hôn nha.”

Cô cảm thấy cái này cùng hôn mèo nhỏ chó nhỏ không có gì khác biệt, cho nên hoàn toàn không có gánh nặng đạo đức phương diện, rất thoải mái.

Bóng đen được nhắc nhở, quả thật rất cố gắng thay đổi khuôn mặt, biến thành bộ dáng Lâm Uyên, sau đó về mặt chờ mong nhìn Thời Tiệp Ngư.

Trong lòng Thời Tiệp Ngư khẽ động, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ lớn mật.

Cô cúi đầu, hôn bóng đen lần nữa, sau đó cố ý nói: “Hiện tại hai người đều đã hôn rồi, nếu còn muốn hôn, phải đổi người.”

Bóng đen: “.....”

Nó vô cùng khó xử, cố gắng tìm kiếm trong ý thức mình còn có mặt mũi nào.

Thời Tiệp Ngư thì tò mò quan sát sự biến hóa của nó: “Anh nuốt nhiều quỷ như vậy, hẳn là có thể cảm nhận được chấp niệm và ý thức của chúng chứ?”

Nếu nó cắn nuốt hồn ma Đỗ Hiểu Linh, có phải có thể biến thành hung thủ giết hại Đỗ Hiểu Linh hay không? Đương nhiên, đây chỉ là một suy đoán của Thời Tiệp Ngư.

Bóng đen lúc thì biến thành Lâm Uyên, lúc thì biến thành Lâm Uyên, tới tới lui lui không ngừng.

Thời Tiệp Ngư càng tò mò.

Cô vốn tưởng rằng bóng đen sẽ biến thành Lâm Uyên và Lâm Uyên, là bởi vì nó đã tiếp xúc với cô, tiến tới ghi nhớ bộ dáng Lâm Uyên và Lâm Uyên trong đầu cô, nhưng bây giờ xem ra... hình như không phải?

Như vậy, tại sao nó chỉ có thể biến thành Lâm Uyên và Lâm Uyên, lại không biến thành mặt của những người khác?

Chẳng lẽ nó có liên hệ gì với Lâm Uyên, Lâm Uyên mà cô không biết?

Bóng đen liên tục không ngừng biến hóa, rất cố gắng, rất cố gắng..... nhưng thủy chung không có biến ra khuôn mặt thứ ba.

“Nếu mệt mỏi thì thôi đi.” Thời Tiện Ngư khuyên nó: “Đã hôn hai cái rồi, làm người..... Ách, thành quỷ cũng không thể quá tham lam.”

Bóng đen rất quật cường, vẫn đang cố gắng.

Loáng thoáng, trong hai gương mặt Lâm Uyên và Lâm Uyên biến hóa, cuối cùng cũng xuất hiện gương mặt thứ ba.....

Thời Tiện Ngư kinh ngạc mở to hai mắt: “Anh thật đúng là có thể biến ra a?”

Cô nhú mày, cẩn thận phân biệt, theo ngũ quan đường nét dần dần thành hình, cảm giác quen thuộc cũng theo đó mà đến — khuôn mặt này, khuôn mặt này..... Không phải hủi thân của cô sao?

Thời Tiện Ngư ngây ngẩn cả người.

Mặt mày kia, thần thái kia, đúng là Thị Thần. Bóng đen làm sao lại biến thành hủi?!

Khuôn mặt này, ta hôn không nổi.

Thời Tiện Ngư cự tuyệt nó, trực tiếp từ trên giường đứng lên, trên sàn nhà tất cả đều là bóng đen, không chỗ đặt chân.

Cô hỏi: “Anh tiêu hóa tốt chưa?”

Cô cũng không muốn một cước đi xuống, vừa vặn giẫm trúng trong thân thể nó tiêu hóa một nửa quỷ.

Bóng đen vẫn bị vây trong mất mát, nghe được lời nói của Thời Tiệp Ngư, yên lặng đứng lên, đem bóng dáng trải rộng khắp phòng thu lại một ít, tận lực kê sát trần nhà cùng chân tường, không trở ngại cô.

Chương 274. 3. Thế giới linh dị (38)

Thời Tiện Ngư quay đầu nhìn nó một cái, tâm tình phức tạp nói: “Bằng không, anh vẫn là biến thành cái bóng đi.”

Dừng một chút, nói tiếp: “Miễn cho bị người phát hiện.”

Bóng đen thuận theo gậy đầu, vì thế vô luận mặt Lâm Uyên cũng được, mặt Lâm Uyên cũng được, bao gồm cả mặt hầu thần, cùng nhau dung nhập vào trong bóng tối trong phòng, vô thanh vô tức.

Nghi hoặc trong lòng Thời Tiện Ngư nó không giải đáp được, nó chỉ là một luồng thần thức không trọn vẹn, sẽ không mở miệng nói chuyện, cũng sẽ không biện giải cùng nguy trang.

Muốn biết đáp án, Thời Tiện Ngư cảm thấy, chỉ sợ phải chờ thế giới này cáo một đoạn lạc hậu, hỏi Tiên Cung hỏi Thị Thần.

Hắn hẳn là biết rõ đây là chuyện gì.

.....

Mở cửa phòng, Chu Bặc Thiện không ở ngoài hành lang.

Thời Tiện Ngư đi dọc theo lối đi nhỏ vào trong, ở góc rẽ nhìn thấy hắn, xem ra lần trước cô nói có thể có người từ cầu thang thoát hiểm rời đi, khiến Chu Bặc Thiện ít nhiều có chút đề ý.

Chu Bặc Thiện khoanh chân ngồi dưới đất, nhìn thấy cô đi tới, ngăn người, hỏi: “Nghỉ ngơi tốt chưa?”

“Ừ, ngủ một lát.” Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng gật đầu, đi tới hỏi: “Những người khác thế nào?”

“Có người đang ngủ, có người còn âm ỉ không ngừng.” Chu Bặc Thiện thở dài, hẳn thật sự không am hiểu xử lý loại tranh chấp giao tiếp này, hẳn chỉ muốn đi ra ngoài bắt quỷ, hết lần này tới lần khác kim chủ còn ở chỗ này, không thể bỏ lại mặc kệ.

Thời Tiện Ngư nói: “Tôi muốn đến ký túc xá nữ, đặc biệt là ký túc xá trước kia của Đỗ Hiểu Linh.”

Chu Bặc Thiện vội vàng nói: “Tôi đi cùng cô!”

Hắn đã khản cập đi giết một đợt, thật sự không muốn làm bảo mẫu!

Nhưng mà Chu Bặc Thiện vừa dứt lời, mấy người trong phòng bên cạnh đều đi ra, đều không đồng ý cho hắn đi.

Chu Bặc Thiện bất đắc dĩ nói: “Cũng không thể một mực ở chỗ này chờ, chẳng lẽ các người đều không muốn trở về?”

Hắn vừa nói như vậy, tất cả mọi người không lên tiếng.

Thời Tiện Ngư nhìn những người này, đề nghị: “Không bằng cùng đi, ký túc xá nữ giờ này coi như an toàn, nếu đi muộn một chút, sẽ khó nói.”

Chu Bặc Thiện sững sốt, hỏi: “Lời này của cô là có ý gì? Sao cô biết nơi đó an toàn?”

Thời Tiện Ngư đương nhiên không thể nói là bởi vì một con quỷ nào đó đã đến đó ăn cơm, chỉ có thể hàm hồ giải thích: “Dùng một loại biện pháp của Cung Lâm Thời chúng ta, điều tra ra, nơi đó tạm thời an toàn.”

“Thần hồn ly thể?!” Chu Bặc Thiện kinh hãi: “Cô đã tu luyện đến mức này rồi sao?!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

“Cô lần sau thân hồn ly thể nhất định nhớ gọi tôi, tôi giúp cô trông coi, nếu không vạn nhất thân thể của cô bị một âm hồn dã quỷ nào đó chiếm, người khóc cũng không có chỗ khóc đi!”

Thời Tiện Ngư: “A, có nghiêm trọng như vậy sao.....”

Chu Bặc Thiện nói: “Đã từng có thể tử của một người bị lệ quỷ đoạt xá, quỷ quái có thân thể người, sẽ dần dần suy nghĩ giống như người, giao hoạt lại giả nhân giả nghĩa, sư phụ tôi mất thật nhiều khí lực mới đem lệ quỷ kia đuổi ra khỏi thân thể, kết quả lệ quỷ kia rất giao hoạt, lại thừa dịp sư phụ tôi không đề ý, chiếm lấy thân thể hài tử của người nọ, hài tử kia còn trong tã lót, sinh hồn vốn không ổn định, bị quỷ quái đoạt xá sau suýt nữa mất mạng! Tuy rằng sư phụ tôi cuối cùng cũng diệt trừ lệ quỷ, nhưng cũng phải trả một cái giá không nhỏ, tiểu hài tử kia cũng từ đó bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, cuối cùng không thể không đưa lên núi, theo sư phụ tôi cùng nhau tu đạo, mới chậm rãi dưỡng tốt thân thể.”

Thời Tiện Ngư tò mò hỏi: “Anh nói, sẽ không phải là chính anh chứ?”

Chu Bặc Thiện: “.....”

(Hết chương này)

Chương 275. 3. Thế giới linh dị (39)

“Tóm lại...” Chu Bạch Thiện ánh mắt lóe lên: “Lần sau ngươi thần hồn ly thể, nhất định nhớ gọi tôi.”

“Ừ, biết rồi.” Thời Tiệp Ngư gật đầu.

Sẽ không có lần sau, cô căn bản không biết cái gì là thần hồn ly thể.

Mọi người tụ tập ở hành lang, lại thương lượng một hồi, cuối cùng quyết định cùng nhau đi tới ký túc xá nữ.

Dọc đường đi, Bốc Thiện không ngừng an ủi mọi người: “Không cần sợ, chúng ta nhiều người như vậy, dương khí cường thịnh! Cho dù gặp quỷ, quỷ cũng không dám làm gì chúng ta.”

An ủi như vậy hiệu quả rất nhỏ, biểu tình mọi người đã gần như chết lặng, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm con đường phía trước, ngay cả nói cũng lười nhiều lời.

Thẳng đến khi đi vào trong chung cư, ánh sáng trở nên tối tăm, bầu không khí nặng nề rốt cục phát sinh thay đổi.

“Hạ Du, chị gái bị bạn trai cũ bóp chết kia, sống ở tầng mấy?”

Hạ Du cúi đầu đi trong đám người: “Không biết, tôi chỉ nghe qua tin đồn này, không rõ tầng lầu và số phòng cụ thể.”

Vương Á Quốc chen chúc trong đám người, hết sức sợ hãi đề phòng hai bên hành lang: “..... Nghe đồn, bạn trai cũ của

chị kia là treo cửa sổ đi vào, rất có thể là lầu một, chúng ta nhanh lên đi.”

Đi tới lầu hai, Thời Tiệp Ngư chỉ vách tường lầu trên lầu dưới: “Hắn là tầng này đi? Dựa theo quy luật căn tin lúc trước, nơi có oan hồn sẽ dừng lại ở ngày tử vong, vách tường nơi này cũ hơn lầu dưới, lầu dưới hẳn là đã sơn lại một lần nữa.”

Vương Á Quốc sợ hãi vô cùng: “Đừng dừng ở chỗ này, mau đến ký túc xá của Đỗ Hiểu Linh!”

Hắn chen chúc đến tất cả mọi người không có cách nào đi lại, có người châm chọc nói: “Có khác nhau sao?”

Vương Á Quốc cật mạnh nói: “Tốt xấu gì Đỗ Hiểu Linh cũng quen thuộc một chút, ba năm đồng học tình nghĩa a!”

Không biết là ai hừ lạnh: “Đúng vậy, làm bạn với cô ấy ba năm, cô ấy đối xử với chúng ta như vậy.”

Tất cả mọi người trầm mặc.

Nguyên lai lúc nhắc tới Đỗ Hiểu Linh, bọn họ đều khen ngợi có thừa, khen cô xinh đẹp, thông minh, vui vẻ giúp người, hiện tại chỉ có trầm mặc...

Thời Tiệp Ngư nhìn những người này, rất muốn nói sở dĩ bọn họ bị vây khốn, rất có thể không liên quan đến Đỗ Hiểu Linh, nhưng hiện tại trên tay cô cũng không có chứng cứ, cho dù nói ra, thì có ý nghĩa gì?

Mọi người trầm mặc lên cầu thang, tiếng bước chân nhỏ vun vọt trong ký túc xá trống rỗng, không khí lạnh lẽo, ngay cả không khí cũng âm lạnh.

Ký túc xá của Đỗ Hiểu Linh ở một gian tận cùng bên trong lầu bốn.

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Mỗi học sinh đều ở ký túc xá sao?”

Ừ, trường chúng tôi quản lý bán khép kín, thứ bảy và ngày nghỉ mới được ra ngoài.

Lại có người nói: “Sau khi Bạch Dư Hi và Đỗ Hiểu Linh quen nhau, cố ý đổi ký túc xá, ở chung phòng với Đỗ Hiểu Linh.”

Thời Tiện Ngư thuận miệng hỏi thêm một câu: “À, vậy trước kia Bạch Dư Hi ở phòng nào?”

Mọi người lại im lặng...

Loại im lặng khác thường này, làm cho Thời Tiện Ngư hơi giật mình, cô không rõ vì sao một vấn đề đơn giản như vậy, sẽ khiến bọn họ có loại phản ứng này, theo bản năng nhìn về phía Bạch Dư Hi cùng Lục Mân đi ở phía trước, hai người kia không nhanh không chậm tiếp tục lên lầu, không có ý tứ muốn đáp lại.

Lúc này, Hạ Du thản nhiên trả lời: “Dư Hi trước kia ở lầu ba, ở chung phòng với tôi.”

Thời Tiện Ngư thoáng kinh ngạc.

Hạ Du dừng lại một lát, thấp giọng nói: “Lúc Đỗ Hiểu Linh xảy ra chuyện, chúng tôi đều đã tốt nghiệp, ký túc xá cũng đã sớm trống không, hiện tại bên trong hẳn là không có gì, sẽ không có manh mối.”

Chu Bặc Thiện nói: “Nếu đã tới rồi thì vào xem đi.”

Nói chuyện, mọi người đã đi tới cửa ký túc xá.

Chu Bặc Thiện theo thường lệ dùng kiếm gõ đào khoa tay múa chân một trận, không cảm ứng được bất kỳ dị thường nào, không khỏi quay đầu nhìn Thời Tiện Ngư một cái: “Xem ra ký túc xá quả thật coi như an toàn...”

Chương 276. 3. Thế giới linh dị (40)

Hắn cầm tay nắm cửa, thử xoay một chút, bên trong không khóa, dễ dàng mở ra.

Bên trong quả thật như Hạ Du nói, trống rỗng, cái gì cũng không có, bàn ghế giường chiếu tất cả đều trống không, chỉ bên phải giường gần cửa sổ rải rác một ít giấy tờ.

Chu Bặc Thiện nhặt lên một tấm, nhìn một chút, sắc mặt khẽ biến.

Mấy tấm khác bị học sinh khác cầm lên, sau đó bọn họ nhao nhao nhìn về phía Hạ Du.

Thời Tiện Ngư hỏi: “Trên giấy viết cái gì?”

Chu Bặc Thiện đưa cho cô, vẻ mặt tinh tế: “Là giấy vay nợ...”

Thời Tiện Ngư nhận lấy, liếc mắt một cái liền thấy người ký quỹ phía dưới giấy vay nợ kia là Hạ Du, lại nhìn nội dung bên trên, là Hạ Du tìm Bạch Dư Hi mượn hai vạn đồng.

Thời Tiện Ngư đem giấy vay nợ trong tay các học sinh khác toàn bộ lấy tới, mỗi một tờ đều là Hạ Du hướng Bạch Dư Hi vay tiền, số tiền có lớn có nhỏ, lớn hơn mười vạn, nhỏ cũng có mấy ngàn, linh linh tổng cộng lại, phải có nhỏ một trăm vạn.

Với gia cảnh của Bạch Dư Hi, số tiền này đại khái không đáng nhắc tới, tại sao lại cố ý viết giấy vay nợ?

Trong một căn phòng trống rỗng như vậy, vô duyên vô cớ xuất hiện một đồng giấy vay nợ, trên đó còn có tên Hạ Du, ý chỉ quả thực không cần quá rõ ràng.

Thời Tiệp Ngự xoay người nhìn Hạ Du.

Hạ Du lại nhìn chăm chăm Bạch Dư Hi.

Hạ Du hỏi: “Dư Hi, giấy vay nợ cô viết cho tôi, tại sao lại ở trên giường Đỗ Hiểu Linh?”

Thời Tiệp Ngự sững sờ, thì ra chiếc giường này là giường trước kia của Đỗ Hiểu Linh.

Bạch Dư Hi vui đầu vào lòng Lục Mân, rầu rĩ trả lời: “Vẫn... vẫn luôn ở chỗ Hiểu Linh bảo quản.”

Hạ Du nở nụ cười, cười đến so với khóc còn khó coi hơn: “Cũng đúng, là nên để cho cô ấy bảo quản, ngay cả tôi có thể hay không mượn được tiền, cô cũng phải hỏi ý kiến của cô ấy, đúng không?”

Bạch Dư Hi không lên tiếng.

Lục Mân nhìn không được, cau mày nói: “Dư Hi cho cô mượn tiền là có ý tốt, cô không cần phải đối xử với cô ấy như vậy.”

Hạ Du đột nhiên quát to: “Anh mới quen cô ấy vài ngày?! Tôi và cô ấy cùng nhau lớn lên từ nhỏ! Tình cảm mười mấy năm, bây giờ tôi nói chuyện với cô ấy, đến phiên anh xen vào?!”

Lục Mân lãnh đạm nói: “Chính là bởi vì loại tính tình này của cô, cho nên mới có thể đem bằng hữu bên người càng đẩy càng xa, Đỗ Hiểu Linh đại khái cũng là nhìn không nổi, cho nên đề nghị Dư Hi cho cô viết giấy vay nợ, cho dù là bạn tốt, cũng không có đạo lý làm máy rút tiền cho cô.”

Hạ Du không nhìn Lục Mân, cố ý nhìn chăm chăm Bạch Dư Hi: “Tôi muốn chính miệng cô nói cho tôi biết, đây là chuyện gì xảy ra?! Cô đối với tôi chỗ nào không hài lòng, có thể trực tiếp nói cho tôi biết, không cần phải để cho Đỗ Hiểu Linh, hoặc là cái người nam nhân không biết từ nơi nào đến, tùy tiện xuất hiện nói với tôi!”

Bạch Dư Hi rốt cục ngẩng đầu, nhìn Hạ Du một cái, thấp giọng nói: “Lục Mân không phải nam nhân xuất hiện tùy tiện, Lục Mân là bạn trai của tôi...”

“Vậy cô nói cho tôi biết, tại sao giấy vay nợ lại cho Đỗ Hiểu Linh bảo quản!” Hạ Du cao giọng chất vấn.

Lục Mân ôm Bạch Dư Hi vào lòng, cau mày nói: “Tình trạng của Dư Hi không tốt lắm, Hạ Du, tốt nhất cô nên chú ý cách hỏi một chút.”

Bên cạnh có bạn học phụ họa: “Đúng vậy, thiếu nợ sao còn uy phong hơn vay tiền.”

“Đỗ Hiểu Linh cũng là bởi vì nhìn không được, cho nên mới thay Bạch Dư Hi ra mặt.”

“Chúng ta không phải muốn tìm hung thủ sao! Tôi thấy đây chính là vật chứng! Hạ Du bởi vì ghi hận Đỗ Hiểu Linh cùng Bạch Dư Hi quan hệ tốt, cho nên giết Đỗ Hiểu Linh!”

“Đúng vậy, giấy vay nợ chính là vật chứng! Bằng không tại sao nơi này lại có một đồng giấy vay nợ? Rõ ràng oan hồn Đỗ Hiểu Linh đang nhắc nhở chúng ta!”

“..... Hạ Du, Vạn Thiển Thiển có phải cũng bị cô hại chết không?”

(Hết chương này)

Chương 277. 3. Thế giới linh dị (41)

Mọi người mồm năm miệng mười, từng đạo tội danh đổ lên đầu Hạ Du, Hạ Du buồn bực không lên tiếng, chỉ đỏ mắt nhìn chằm chằm Bạch Dur Hi.

Thời Tiện Ngư đau đầu không thôi: “Tại sao lại bắt đầu... lại bắt đầu âm ỉ chuyện này, hiện tại quan trọng nhất, là tìm ra nguyên nhân mọi người bị nhốt ở đây.”

Vương Ái Quốc nhú mày nói: “Hiện tại những giấy vay nợ này chính là manh mối a, hung thủ hại chết Đỗ Hiểu Linh là Hạ Du, chúng ta bắt được hung thủ, kế tiếp hẳn là có thể đi ra ngoài a?”

Những học sinh khác cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, ngay từ đầu không phải nói như vậy sao, tìm ra hung thủ mới có thể rời khỏi nơi này, Vạn Thiên Thiên đã chết, có khả năng hại chết Đỗ Hiểu Linh nhất chính là Hạ Du!”

Lục Mân lãnh đạm hỏi: “Bắt được hung thủ thì thế nào? Chẳng lẽ muốn giết cô ấy sao?”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, tất cả mọi người đều im lặng.

Bọn họ có thể đem tội danh đổ lên đầu bất cứ ai, nhưng nếu muốn hại tính mạng người khác một cách thực chất, không ai có lá gan này... Cũng có thể nói, không ai dám chịu trách nhiệm này.

Lục Mân châm chọc cười: “Coi như tìm được manh mối, biết ai là người bị tình nghi, chúng ta không phải vẫn là giống nhau muốn đợi ở chỗ này, tiếp tục chờ chết.”

Vương Ái Quốc vội nói: “Tôi không muốn chết! Tôi cũng không muốn tiếp tục chờ!”

Hắn quay đầu nhìn Chu Bạch Thiện: “Đạo trưởng, người mau nghĩ biện pháp a! Vì cái gì chúng ta tìm ra hung thủ, vẫn là không thể rời đi nơi này a?!”

Chu Bạch Thiện khó xử nhìn hắn: “..... Theo lý mà nói, nếu muốn tiêu trừ oán khí, cần dẫn oan hồn người chết ra trước.”

Vương Ái Quốc lập tức nói: “Đỗ Hiểu Linh chết ở nhà ăn, để Hạ Du một mình đến nhà ăn chờ, Đỗ Hiểu Linh nhất định sẽ xuất hiện!”

Thời Tiện Ngư không đồng ý: “Vạn Thiện Thiện chính là một ở nhà vệ sinh xảy ra chuyện, hơn nữa ai có thể cam đoan, làm như vậy liền nhất định có thể làm cho mọi người rời đi?”

Vương Ái Quốc nóng nảy nói: “Cái này cũng không được, vậy cũng không được! Vậy cô nói xem nên làm cái gì bây giờ?! Cô vẫn che chở Hạ Du, Đỗ Hiểu Linh chết có phải cô cũng có phần hay không?!”

Lục Mân thản nhiên mở miệng: “Kỳ thật ngay từ đầu đã cảm thấy kỳ quái, vốn cho rằng cô cùng Chu đạo trưởng giống nhau, là Vương lão bản từ Trường Lạc Cung mời tới đạo trưởng, nhưng là hiện tại xem ra, cô cùng Chu đạo trưởng kỳ thật cũng không tính là quen thuộc đi?”

Vương Ái Quốc nghe xong, sợ tới mức rụt vào trong đám người: “Chết tiệt, không phải người luôn giờ trò quỷ là cô đấy chứ?!”

Chu Bạch Thiện cũng chần chừ, nhìn Thời Tiện Ngư: “Không thể nào...”

Vương Ái Quốc: “Đạo trưởng, biết người biết mặt không biết tâm a!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cô chỉ giúp Hạ Du nói vài câu, ngọn lửa này lại có thể thiêu cháy cô.....

Thời Tiện Ngư nói: “Nếu như là tôi đang giở trò, tôi có cần phải đưa bùa hộ mệnh cho Hạ Du và Bạch Dư Hi không?”

Mọi người lại trầm mặc.

“Xem ra lại lâm vào cục diện bế tắc.” Lục Mân thần sắc lạnh lùng mở miệng: “Bằng không bỏ phiếu đi, thiếu số phục tùng đa số, là lựa chọn tiếp tục ở trong trường học thăm dò, hay là để Hạ Du một mình đi căn tin.”

Thời Tiện Ngư chất vấn hần: “Cái này có khác gì đưa Hạ Du đi tìm cái chết?!”

Lục Mân nói: “Cho dù chết, cũng là cô trước làm trái ý sự, cho nên mới có thể bị quỷ hại chết, chúng ta đâu có quan hệ gì? Vạn Thiển Thiển chính là ví dụ tốt nhất, chẳng lẽ mọi người không phát hiện sao, gặp chuyện không may, đều là cùng Đỗ Hiểu Linh có ăn tết người.”

Những lời này của hần, tựa như đem tảng đạo đức nông cạn cuối cùng trong lòng mọi người xé mở.

Chương 278. 3. Thế giới linh dị (42)

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó rất nhanh có người đầu tiên giơ tay, nói: “Tôi chọn, để Hạ Du đến căn tin sinh viên.”

“Tôi cũng chọn..... để Hạ Du đi căn tin.”

“Để Hạ Du đến căn tin đi, chúng ta nhiều người như vậy, không thể vì cô ấy mà tiêu hao ở đây.”

“Tôi cũng cảm thấy..... để Hạ Du đi căn tin.....”

“Bảo Hạ Du đi nhà ăn...”

Càng ngày càng nhiều người giơ tay lên, không có ngoại lệ đẩy Hạ Du ra, Chu Bạch Thiện thấy thế mờ hồ cảm thấy không ổn, nhìn không được nhắc nhở bọn họ: “Cô ấy một mình ở căn tin sẽ rất nguy hiểm.”

Hạ Du đứng trong đám người cười lạnh: “Bọn họ ước gì tôi gặp nguy hiểm.”

Không ai nói gì cả.

Thời Tiện Ngư cũng không muốn khuyên can.

Chuyện đã đến nước này, cô nói gì cũng vô dụng, hiện tại toàn bộ những người này đều gửi gắm hy vọng sau khi Hạ Du xảy ra chuyện có thể làm cho oan hồn hả giận, thật tình không biết, toàn bộ sự kiện rất có thể không liên quan đến Đỗ Hiểu Linh.

Thời Tiện Ngư nói: “Tôi đưa cô ấy đến căn tin.”

Chu Bặc Thiện lấp bắp kinh hãi, ngạc nhiên nhìn về phía cô.

“Lúc trước không phải đã nói rồi sao, muốn rời khỏi nơi này, có hai cách, một là để quỷ quái trời buộc chúng ta tiêu trừ oán khí, hai là, trực tiếp diệt trừ quỷ quái kia.” Thời Tiện Ngư thản nhiên nói: “Tôi đi cùng Hạ Du, nếu quỷ quái tới, tôi cũng dễ chuẩn bị.”

Chu Bặc Thiện nghe xong rục rịch, việc này hẳn khá am hiểu.

Nhưng hẳn còn chưa kịp biểu thị cái gì, Thời Tiện Ngư liền giương mắt lên, nói: “Anh trông chừng những người khác thật tốt, đừng để quỷ quái có cơ hội lợi dụng.”

Chu Bặc Thiện: “... Được rồi.”

Thời Tiện Ngư vỗ vai Hạ Du: “Chúng ta đi thôi.”

Hạ Du cắn cắn môi, nhìn Bạch Dư Hi lần cuối, lạnh mặt đi theo Thời Tiện Ngư.

Ở trước mặt các bạn học vẫn là một bộ dáng cao ngạo không nhận thua, nhưng quay người lại, lúc đi ở trên cầu thang liền khóc lên, nước mắt đứt dây rơi xuống.

Thời Tiện Ngư thấy cô ở phía sau khóc, cũng không biết nên an ủi như thế nào, trong lòng yên lặng thở dài.

Kỳ thật tình huống vừa rồi, chỉ cần Bạch Dư Hi đi ra vì Hạ Du nói vài câu là được, sau lưng Bạch Dư Hi có Bạch gia, lời của cô không ai dám phản đối, nhưng Bạch Dư Hi chẳng những không giúp Hạ Du, hơn nữa Lục Mân còn đưa ra bỏ phiếu, rõ ràng không để lại đường sống cho Hạ Du.

Lục Mân... Lục Mân người này, rất kỳ quái, bình thường không thể nào lên tiếng, nhưng mỗi đến thời khắc máu chót, sẽ

như có như không đem mọi người mũi nhọn hướng vào Hạ Du, đây là vì cái gì?

Tâm tình Thời Tiệp Ngư càng thêm phiền muộn, loại cảm giác biết rõ đối phương khả nghi, lại không lấy ra chứng cứ này, thật sự quá nghẹn khuất.

Sau khi Hạ Du khóc một hồi, nước mắt dần ngừng rơi, hai người trở lại căn tin.

Các cô đi lên lầu hai trước, Thời Tiệp Ngư đối với trò chơi Điệp Tiên ngay từ đầu vẫn có chút để ý, muốn nhìn lại cái bàn kia, các cô mới vừa đi vào, chợt nghe thấy phía sau loảng xoảng một tiếng!

Cửa tầng hai đã bị khóa!

Hạ Du biến sắc, không đợi cô đi qua kiểm tra, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên giọng nói của Vương Ái Quốc:

“Hạ Du! Nếu cô biến thành quỷ, thì đi tìm Bạch Dư Hi báo thù đi! Là cô ấy bảo chúng tôi đóng cửa!”

Nói xong, theo sau là tiếng bước chân hỗn độn dồn dập rời xa.

Hạ Du nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, cắn chặt môi dưới, nước mắt thật vất vả mới ngừng rơi xuống.

Thời Tiệp Ngư từ bên tường kéo một cái ghế, chậm rãi kéo tới bên bàn tròn, nói với Hạ Du: “Lại đây ngồi một lát đi, dù sao cũng không ra được.”

(Hết chương này)

Chương 279. 3. Thế giới linh dị (43)

Đã tới chi, tắc an chi.

Hạ Du lau nước mắt, buồn bực không lên tiếng kéo một cái ghế từ góc tường tới, ngồi yên bên bàn tròn.

“Tại sao lại mượn nhiều tiền như vậy?” Thời Tiện Ngư hỏi cô.

Hạ Du thấp giọng nói: “Năm vừa lên trung học, gia đình phá sản, tuy rằng không đến mức nghèo rớt mồng tơi, nhưng sinh hoạt phí quả thật ít đi rất nhiều.”

Cô chưa xót cười cười, tiếp tục nói: “Trước kia tôi cũng là một cô gái nhà giàu mà, quen mua túi xách hàng hiệu, mặc quần áo hàng hiệu, cho nên tìm Bạch Dư Hi mượn không ít tiền, tôi cảm thấy với giao tình của hai chúng tôi, mượn chút tiền cũng không có gì ghê gớm, sau đó mượn nhiều lần, bị Đỗ Hiểu Linh biết, cô ấy bất bình thay Bạch Dư Hi, cảm thấy không nên cho tôi vay tiền không hạn chế, muốn tôi viết giấy vay nợ.”

“Chính vì chuyện này mà cô và Đỗ Hiểu Linh phát sinh mâu thuẫn?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Hạ Du vô lực lắc đầu: “Không chỉ vậy... Tôi nghĩ, đây chỉ là một mối lửa, thật ra bây giờ nghĩ lại, cách làm của Đỗ Hiểu Linh không phải không có lý, cô ấy cũng nghĩ cho Dư Hi, nhưng lúc đó tôi... Tôi chỉ cảm thấy nhục nhã, tôi không hiểu vì sao chuyện giữa tôi và Dư Hi lại cần một người ngoài khoa tay múa chân, hơn nữa chuyển khoản trên điện thoại di động

đều có ghi chép, vì sao phải bắt tôi viết tay giấy vay nợ? Nhưng... lúc cần tiền gấp, tôi cũng đành phải viết, viết hết tờ này đến tờ khác, mấy vạn đồng phải viết giấy vay nợ, mấy ngàn phải viết giấy vay nợ, cho dù chỉ mấy trăm đồng, cũng phải viết giấy vay nợ, cái loại tư vị này thật sự rất khó chịu, sau đó tôi không tìm Dư Hi mượn tiền nữa, mục đích của Đỗ Hiểu Linh đã đạt được, nhưng tôi không nghĩ tới, Dư Hi sẽ đem giấy vay nợ giao cho Đỗ Hiểu Linh bảo quản.”

Hạ Du và Bạch Dư Hi quen biết từ nhỏ, mà Đỗ Hiểu Linh mới quen biết Bạch Dư Hi ở trung học, bởi vậy trong lòng Hạ Du sinh ra không công bằng, cũng có thể hiểu được.

Thời Tiện Ngư chậm rãi suy tư: “Mâu thuẫn giữa cô và Đỗ Hiểu Linh, là bởi vì cô vay tiền Bạch Dư Hi, mà mâu thuẫn giữa Vạn Thiển Thiển và Đỗ Hiểu Linh, là bởi vì trong tay Đỗ Hiểu Linh có những bức ảnh bất nhã của Vạn Thiển Thiển, Bạch Dư Hi đâu?”

“Hai cô ấy... quan hệ vẫn rất tốt.” Hạ Du hạ mi mắt, nhớ lại chuyện cũ: “Nếu cứ khăng khăng nói mâu thuẫn, hẳn là lần đó đi..... Dư Hi có cảm tình với một học bá trong trường, Đỗ Hiểu Linh cũng thích đối phương, hình như còn mập mờ qua một thời gian, học bá kia đồng thời được hai nữ sinh thích, phỏng chừng cũng có chút do dự, nhưng sau đó Đỗ Hiểu Linh không qua lại với đối phương nữa, hơn nữa thuyết phục Dư Hi, cũng không cho Dư Hi qua lại với đối phương nữa.”

“Tại sao?” Thời Tiện Ngư không hiểu: “Là nguyên nhân gì?”

Hạ Du nói: “Bởi vì Đỗ Hiểu Linh phát hiện, nam sinh kia xuất thân nông thôn, trong nhà có ba chị gái, cô ấy nói đối phương là nam phượng hoàng, nữ sinh nào muốn ở cùng một chỗ với hắn ta, sẽ bị nhà trai hút máu cả đời.”

Thời Tiệp Ngự sừng sốt: “Mặc dù quả thật có tin tức tương tự, nhưng nói thẳng ra, sẽ rất đả thương người chứ?”

“Đúng vậy.” Hạ Du lạnh lạnh nở nụ cười: “Đỗ Hiểu Linh tính cách chính là như vậy, cô quả thật vui vẻ giúp người, làm người trượng nghĩa yêu ra mặt, nhưng là không chế dục cũng rất mạnh, trong mắt dung không nổi hạt cát, Vạn Thiển Thiển ở bên ngoài chịu ủy khuất, muốn dàn xếp ôn hòa, Đỗ Hiểu Linh lại nhất định muốn kiện tụng, tôi tìm Dư Hi vay tiền, nhiều lần, cô ấy liền nhất định muốn tôi viết giấy vay nợ, còn có bạn gái Vương Ái Quốc, muốn gia nhập tỷ muội Thiên Đoàn, nịnh bợ lấy lòng Dư Hi, Đỗ Hiểu Linh nhìn không quen đối phương giả hình giả dạng, liền Nói nữ sinh kia là gái điếm.”

Thời Tiệp Ngự như có điều suy nghĩ: “Nếu như lúc đó, chị em thiên đoàn chính là hướng gió trong trường học, như vậy các cô truyền ra những nhãn hiệu này, kỹ nữ mật đường, nam phượng hoàng... hẳn là sẽ trở thành mục tiêu công kích của toàn bộ học sinh đi?”

Chương 280. 3. Thế giới linh dị (44)

Hạ Du nhẹ nhàng gật đầu: “Ân, không sai, kỳ thật bây giờ hồi tưởng lại tôi rất hối hận, chỉ là lúc ấy chúng tôi cũng không có suy nghĩ qua, những nhãn hiệu này sẽ đối đương sự tạo thành dạng gì ảnh hưởng, cái kia mật đường kỹ nữ..... Gọi Tạ Đình đi, tôi đến bây giờ ấn tượng còn rất sâu sắc, bởi vì bị toàn trường xa lánh, cuối cùng tại trực tiếp trong náo loạn muốn tự sát, nhưng là trong khu bình luận mỗi người đều đang châm chọc khiêu khích, chỉ hỏi cô khi nào động thủ, sau đó cô thế nào, tôi cũng không biết... Về phần người đàn ông Phượng Hoàng kia, tên là Diệp Huy, vốn là học sinh xuất sắc trong trường, cuối cùng thành tích lại xuống dốc không phanh, học bổng không còn, kỳ thi toàn quốc thất bại, thầy giáo khuyên hắn ta học lại, nhưng hắn ta...”

Hạ Du dừng lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chính là tòa nhà đó... Hắn ta nhảy lầu tự sát.”

Thời Tiễn Ngư hơi kinh hãi, nhất thời không nói gì.

Bị toàn trường truy phủng tỷ muội thiên đoàn, lại là một loại hình thức bắt nạt khác, nhưng chúng ta lúc ấy đều ngây thơ cho rằng mình là tại hành hiệp trượng nghĩa, phượng hoàng nam, mật đường kỹ nữ, cỡ nào làm người ghê tởm a, chẳng lẽ không nên bài xích?

Hạ Du rũ mi mắt xuống, ánh mắt dừng ở trên bàn tròn, trên đó dày đặc ma ma viết đầy nhãn hiệu, cô sàu thẩm cười, lẩm bẩm: “Hiện tại chúng tôi gặp phải báo ứng, chúng tôi cũng bị dán nhãn, Vạn Thiển Thiển bởi vì bị người chụp ảnh, biến

thành 'Xe buýt', tôi thì sao, biến thành trà xanh, còn có Dur Hi..... Cô dẫn đầu làm ra chị em thiên đoàn, biến thành nhựa tỷ muội hoa..... Đây là báo ứng, là báo ứng của chúng tôi.”

Thời Tiệp Ngưng nhớ tới, mình đã từng cùng Vạn Thiển Thiển nói chuyện với nhau vài lần, bởi vì trong lời nói của đôi phương hữu ý vô ý lộ ra tâm cơ, khiến cho ấn tượng của cô đối với Vạn Thiển Thiển lúc ấy rất kém cỏi, nhưng bây giờ nghĩ lại, nữ sinh không thể có tâm cơ sao?

Khi đàn ông có tâm cơ chơi thủ đoạn, mọi người thường cảm thấy bọn họ có lòng dạ, có mưu lược, nhưng nếu một người phụ nữ có tâm cơ, vì sao sẽ bị cho rằng là tâm cơ kỹ nữ, âm hiểm? Tại sao?

Giữa nam nhân bộc phát mâu thuẫn, là đấu tranh lợi ích, là tranh quyền đoạt thế, nhưng giữa nữ nhân bộc phát mâu thuẫn, chính là lục đục với nhau, chính là cạnh tranh cái! Chính là chán ghét nữ nhân! Dựa vào cái gì a?!

Lùi một vạn bước mà nói, Vạn Thiển Thiển xuất phát từ lợi ích lo lắng, ở trong lời nói lộ ra ám chỉ, chẳng lẽ sẽ bởi vậy mà bị dán nhãn, cả đời không thể xoay người sao?

Thời Tiệp Ngưng không khỏi nghĩ, mình ở trong vũng nước đục này phá rồi, có phải cũng đã bị một số người dán lên nhãn hiệu - bọn họ sẽ nghĩ gì về cô? Trà xanh? Bạch Liên? Đức Mẹ?

Vô luận bọn họ nhìn cô như thế nào, đều nhất định là sai, bởi vì Thời Tiệp Ngưng biết, cô là một người sống sờ sờ, cô không phải nhãn hiệu!

Cô nhìn những chữ viết dày đặc mà hỗn loạn trên bàn tròn, đầu óc dần dần thanh minh, tâm cũng chậm rãi tĩnh lại.

“Tôi vẫn cảm thấy kỳ quái, nếu như Đỗ Hiểu Linh muốn báo thù, vì cái gì không trực tiếp đem cừu nhân tới nơi này,

ngược lại muốn vây khốn nhiều quân chúng vây xem như vậy, hiện tại xem ra, các người hội tới nơi này, căn bản không phải bởi vì Đỗ Hiểu Linh muốn báo thù, chỉ là phía sau màn người kia, muốn hủy diệt các người tử muội đoàn, người này, muốn cho mỗi người năm đó truy phủng qua tử muội đoàn, cùng nhau phủ định các người, phỉ nhổ các người, phá hủy các người.”

Hạ Du dường như cũng cảm giác được, chỉ là cô không nghĩ ra một chút, vì sao?

Hắn tại sao phải làm như vậy? Chúng ta không thù không oán với hắn.....

Thời Tiện Ngư hỏi: “Cô suy nghĩ kỹ lại một chút, năm đó bị các cô dán nhãn bên trong người, có quan hệ với hắn hay không?”

(Hết chương này)

Chương 281. 3. Thế giới linh dị (45)

Hạ Du chậm rãi lắc đầu: “Tôi chỉ biết hấn ta và Dư Hi quen nhau ở phòng khám tâm lý, trước đây chưa từng gặp qua, hơn nữa người bị dán nhãn quá nhiều, có vài người tôi ngay cả tên cũng không nhớ rõ, càng không thể nhớ được thân bằng hảo hữu của họ.”

Cô nghĩ nghĩ, mê mang nhìn về phía Thời Tiệp Ngư: “Kỳ thật những thứ này... cũng chỉ là phỏng đoán của chúng ta mà thôi, không có biện pháp kết luận hết thảy cùng Đỗ Hiểu Linh không quan hệ...”

“Vậy chúng ta chứng thực một chút là được rồi.” Thời Tiệp Ngư nói.

“Chứng thực?” Hạ Du nhíu mày: “Chứng thực thế nào?”

“Trò chơi Điệp Tiên.” Thời Tiệp Ngư nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn: “Thử trò chơi Điệp Tiên một lần nữa, nếu có thể mời oan hồn của Đỗ Hiểu Linh tới, chúng tôi mọi người bị nhốt có liên quan đến cô ấy, nếu không mời được thì chúng tôi không liên quan đến cô ấy.”

Về mặt Hạ Du do dự: “Nhưng mà, sau mỗi lần chơi Điệp Tiên, đều sẽ...”

“Cửa đã khóa rồi, quỷ quái không vào được.” Thời Tiệp Ngư bình tĩnh nói: “Hơn nữa, mỗi lần đều chỉ có âm thanh, kỳ thật các người ai cũng chưa từng chân chính gặp qua oan hồn của Đỗ Hiểu Linh, đúng không?”

Hạ Du mím môi, suy tư một lát, ánh mắt kiên nghị gật đầu: “Được, vậy thử lại lần nữa!”

Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu, đưa tay ra và đặt ngón tay lên đồng xu ở giữa bàn.

Điệp Tiên là một phương thức xem bói từ cổ đại lưu truyền tới nay, cùng bút tiên, tiền tiên nguyên lý đại đồng tiểu dị, chỉ là môi giới bất đồng mà thôi, đều là thông qua vấn đề quá trình thần linh đến đạt thành tâm nguyện, nhưng mời tới, thông thường là phụ cận một ít phù du linh thể, trói buộc linh, du hồn dã quỷ, mà không phải chân chính thần linh.

Thời Tiệp Ngư cũng chậm rãi đứng dậy, trước khi đưa tay, cô nói với Hạ Du: “Nếu có chuyện gì xảy ra, lấy bùa hộ mệnh tôi đưa cho cô ra.”

Hạ Du nghiêm mặt, gật đầu.

Thời Tiệp Ngư vươn tay, đặt ở đầu kia của đồng xu.

“Điệp Tiên Điệp Tiên, mời ra đây.” Hạ Du nhắm mắt lại, tập trung chú ý: “Điệp Tiên, Điệp Tiên..... Nói cho tôi biết, là ai, hại chết Đỗ Hiểu Linh.....”

Thời Tiệp Ngư cũng nhắm mắt lại, cũng tập trung chú ý như Hạ Du.

Một lát sau, cô mở mắt và nhìn về phía đồng xu trên bàn.

Đồng xu không nhúc nhích, đè tay đồng xu lại, cũng chỉ có cô và Hạ Du.

Cô ngẩng đầu nhìn Hạ Du, vừa vặn Hạ Du cũng ngẩng đầu nhìn cô, hai người tiếp tục yên lặng chờ một lát, cùng nhau buông lỏng tay ra.

“Không có...” Hạ Du lẩm bẩm: “Lúc trước mỗi lần mời đều cử động, nhưng lần này không có... một chút động tĩnh cũng không có...”

“Bởi vì hiện tại trong căn tin chỉ có tôi và cô.” Thờì Tiệñ Ngư nhìn ánh mắt cô: “Lúc trước anh ta giấu ở bên cạnh các cô, cố làm ra vẻ huyền bí, khiến mọi người lầm tưởng quý quái ngoài cửa là Đỗ Hiệủ Linh, dẫn dắt các người đi tìm hung thủ.”

“Người hại chết Đỗ Hiệủ Linh, có phải là hắñ không?” Sắc mặt Hạ Du trắng bệch: “Ngày kỷ niệm ngày thành lập trường, trường học có rất nhiều người ngoài trường tới, có thể hắñ cũng đi không?”

“Kiên nhẫn chờ đi, nếu quả thật là hắñ, sớm muộn sẽ lộ ra dấu vết.” Thờì Tiệñ Ngư quay đầu, nhìn về ngoài cửa sổ: “Chúng ta hiện tại đứng ở chỗ này, hắñ khẳng định sẽ có hành động, giải quyết Vạn Thiệñ Thiệñ, kế tiếp, chính là Bạch Dư Hi...”

Hạ Du nghe xong, cả người rét run, ngón tay siết chặt thành quyền: “..... Khi nào hắñ sẽ tới?”

“Hắñ là sẽ chờ mọi người mệt mỏi, thời điểñ Chu Bạch Thiệñ cũng buồñ lỏng cảnh giắ, tìm cơ hội lại đây.” Thờì Tiệñ Ngư như có điềủ suy nghĩ: “Về phầñ phương pháp giết người, hắñ là giống như trước, thông qua một ít môi giới dẫn phụ cận ác quỷ tới, mượn quỷ giết người?”

Hạ Du cắn răng: “..... Đượ, vậy tôi sẽ chờ hắñ đến, sau đó hung hắñ vạch trần hắñ!”

Hai người không nói gì nữa, đều tự ngồi ở bên cạnh bàn, tiếp tục chờ đợi...

.....

Chương 282. 3. Thế giới linh dị (46)

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua, trong căn tin trống rỗng ánh sáng tối tăm, bên ngoài vẫn không có bất kỳ tiếng vang nào.

Cảm xúc của Hạ Du càng ngày càng lo lắng, cô không khỏi cúi đầu gặm móng tay, đi qua đi lại bên cửa sổ, loại cảm giác biết rõ có việc sẽ phát sinh, lại không biết lúc nào sẽ phát sinh này, quả thực không thể hồng hét hơn.

Thời Tiện Ngư ngược lại còn bình tĩnh, hiện tại cô chỉ lo lắng không bắt được nhược điểm của đối phương, dù sao cô và Hạ Du hiện tại bị khóa ở bên trong, cho dù bên ngoài có người cố ý giở trò quỷ, cũng không nhìn thấy mặt đối phương.

Bất tri bất giác, ánh sáng hình như lại tối đi một chút, cô nhíu mày, quay đầu nhìn về góc tường, nơi đó chất đống rất nhiều bàn ghế, không biết có phải bởi vì bàn ghế chất đống quá cao hay không, khiến góc tường bóng tối rất sâu, gần như đen kịt.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cố ý đi theo sao? Còn rất dính người.....

Hạ Du bên cửa sổ bỗng nhiên dừng lại, giọng nói run rẩy: “Nhìn... mau nhìn... phía dưới...”

Thời Tiện Ngư sững sờ, đứng dậy đi qua: “Làm sao vậy? Cô nhìn thấy cái gì?”

“Nhìn... nhìn...” Hạ Du nói không ra lời, sắc mặt cô trắng bệch, hàm răng khảnh khách lên tiếng, giống như nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

Lúc này Thời Tiệp Ngư đã đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống, lập tức giật mình tại chỗ, hô hấp ngưng trệ.

Cách lầu một nhà ăn không xa, có một khối vật thể khổng lồ màu đen đặc sệt, nó có rất nhiều đầu, có rất nhiều tay, cũng có rất nhiều chân... Giống như vô số thi thể bị nhựa đường màu đen dính lại với nhau, xây đắp đè ép lẫn nhau, đang chậm rãi bò về phía này.

Thời Tiệp Ngư cả người tóc gáy dựng thẳng lên, trong nháy mắt máu phảng phất động lại!

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một con quái vật như vậy!

“Là Hiểu Linh...” Hạ Du hoảng sợ che miệng, đồng tử co rút nhanh: “Ta nhìn thấy cô ấy..... Còn có Thiên Thiên..... Các cô ấy đều ở đây.....”

“Bọn họ bị quái vật ăn, hiện tại quái vật này muốn ăn luôn chúng ta.” Thời Tiệp Ngư nhanh chóng móc ra mấy tấm bùa, dán lên cửa sổ, sau đó túm lấy Hạ Du đang đứng cứng ngắc chạy về góc tường: “Đi theo tôi!”

“Đi, đi đâu?!” Hạ Du hoảng hốt: “Cửa bị bọn họ khóa rồi!”

Thời Tiệp Ngư không nói lời nào, trực tiếp lôi kéo cô chạy đến góc tường, ngồi xổm xuống, sau đó kéo cái ghế chắn trước mặt hai người.

Hạ Du thật sự không cảm thấy cái ghế này có thể tạo ra tác dụng che chắn gì, nhưng cô còn chưa kịp nói chuyện, Thời Tiệp Ngư đã đưa tay che miệng cô, cúi đầu ghé vào bên tai cô “suyt” một tiếng —

“Đừng nói chuyện.” Thanh âm Thời Tiệp Ngư ép xuống rất thấp, gần như tức giận: “Vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không được lên tiếng.”

Hạ Du kinh hãi, nín thở gật đầu.

Bên kia cửa sổ kêu kéo kẹt, con quái vật khổng lồ kia sắp bò vào.

Hai cô gái trong góc tường yên lặng cuộn tròn vào bên trong, không dám nhúc nhích, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa sổ thủy tinh phát ra tiếng vang khanh khách kia.

Cửa sổ là đẩy kéo thức, không có khóa, một cái tay dài nhỏ khô gầy xuất hiện trước mắt hai người—

Theo cửa sổ bị đẩy ra, bên ngoài gió cũng tràn vào, mang theo một cỗ khó có thể hình dung hủ bại mùi tanh, âm lãnh, ẩm ướt, thối rữa, cái kia mùi, giống như xuống rãnh nước bên trong không biết đã ngâm bao chuột chết bao lâu.

Hạ Du đã không còn run rẩy nữa, thần kinh của cô căng thẳng đến mức tận cùng, sau khi tận mắt nhìn thấy con quái vật kia bò ra ngoài cửa sổ, dây cung căng thẳng đã đứt gãy! Cô hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ!

Thời Tiệp Ngư vững vàng đỡ lấy Hạ Du, tiếp tục trốn trong bóng tối, tiếp tục lặng lẽ quan sát quái vật kia.

(Hết chương này)

Chương 283. 3. Thế giới linh dị (47)

Đó chính là một cái mà vô số thi thể dính lại quái vật, dính dính, ghê tởm, kinh hãi!

Thời Tiện Ngư ở trên người nó nhìn thấy mặt Vạn Thiên Thiên, cũng nhìn thấy những cô gái khác, nhưng cô không xác định có phải Đỗ Hiểu Linh hay không, ngoại trừ cô gái, còn có con trai, cánh tay cùng chân màu xám trắng đan xen cùng một chỗ, trộn lẫn với chất dính màu đen, ở trên thị giác khiến cho tâm lý khó chịu thật lớn.

Nó hẳn là muốn đi vào, chạm vào đến Tiện Ngư vừa mới dán ở trên cửa sổ phù giấy, như là bị phỏng đến, có chút kiêng kỵ lui xuống chút ít.

Trong lòng Thời Tiện Ngư hơi buông lỏng, vô luận ngoại hình có bao nhiêu dọa người, chỉ cần có cách có thể đối phó với nó, cũng không cần cảm thấy sợ hãi.

Nhà ăn có nhiều hơn một cửa sổ.

Quái dính này rất nhanh tìm được lối vào mới, từ một cánh cửa sổ khác bò vào, vừa tiến vào căn tin, mỗi một cái đầu trên người nó đều duỗi dài cổ nhìn xung quanh, tìm kiếm con mồi vốn nên tồn tại trong căn tin.

Thân thể khổng lồ quật ngã cái bàn bên tường, bang bang ngã vang, bốn phía ngoại trừ những cái bàn vô dụng này, nó không có nhìn thấy một người sống.

Nó tiếp tục bò trên sàn nhà, lục lọi và thậm chí vượt qua quầy tính tiền đáng ngờ nhất.

Nhưng bên dưới quây thu ngân trống rỗng, vẫn không tìm thấy người sống.

Sau đó, nó chậm rãi tìm dọc theo tường..... Khoảng cách góc tường càng ngày càng gần.....

Thời Tiệp Ngự yên lặng chờ Hạ Du trong lòng, do dự có nên lấy lá bùa ra hay không, nhưng cô lại có chút lo lắng, mình có hành động gì cũng có thể khiến cho quái vật kia chú ý, cho nên cô chỉ có thể tiếp tục bất động...

Quái dính khoảng cách cô càng ngày càng gần, tốc độ của nó cũng đang biến nhanh, mỗi cái đầu trên mặt bắt đầu lộ ra biểu tình vội vàng xao động, bàn ghế bị lật không ngừng sụp đổ, giống như trút giận.

Gần trong gang tấc.

Có rất nhiều lần, cô đều cảm giác mình bị phát hiện, nhưng tầm mắt những khuôn mặt kia sau khi rơi tới, lại dời đi nơi khác.

Nó không thấy cô ấy.

Thậm chí không nhận ra hơi thở của cô.

Thời Tiệp Ngự không xác định bóng đen trong ngõ cụt có phải lợi hại hơn Quái dính này hay không, nhưng nó xác thực không phát hiện ra cô, đi qua góc tường, lại quay về bên cửa sổ.

Khi đi ngang qua cái bàn tròn chơi Điệp Tiên ở giữa, vô số bàn tay trên người nó vươn ra, thi thể ẩm ướt dính dính ôm lấy mặt bàn, nháy mắt liền xoắn thành mấy tấm ván gỗ. Trên đó còn lưu lại hơi thở của cô và Hạ Du.

Quái vật theo đường đến, từ cửa sổ bò ra ngoài.

Thời Tiệp Ngự cũng không dám khinh thường, vẫn bảo trì tư thế ban đầu, ôm Hạ Du hôn mê trong lòng không nhúc

nhích.

Qua thật lâu, thật lâu.....

Cánh tay Thời Tiệp Ngự cảm giác được tê dại nhè nhẹ, cô cảm thấy quái vật hẳn là đã cách đủ xa rồi, đang chuẩn bị nhúc nhích một chút thì đến gần cửa sổ thủy tinh góc tường bên này, chậm rãi vươn một cái đầu...

Thời Tiệp Ngự cứng đờ, không khí ngưng trệ, thân thể của cô cũng giống như bị định trụ.

Cái đầu lâu kia có một gương mặt nam nhân trẻ tuổi, không biết đã chết đi bao lâu, làn da tái nhợt bên trong mơ hồ lộ ra thanh hắc, hốc mắt bị mở đến khó có thể tưởng tượng độ rộng, khiến tròng mắt đáng sợ lòi ra ngoài, tròng mắt theo tầm nhìn chậm rãi di động, tại quét nhìn một vòng sau, không có phát hiện con mồi, Quái dính rút cục buông tha, từ căn tin lầu hai bò xuống...

Thời Tiệp Ngự không dám động đậy.

Sợ rằng con quái vật đó sẽ xuất hiện lần nữa.

Lại qua thật lâu thật lâu... Cô nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng bước chân vụn vặt, xen lẫn một ít tiếng nói chuyện, trong đó giọng nói kích động của Vương Á Quốc càng rõ ràng, dường như đang oán giận Chu Bạch Thiệp nhận tiền nên trọng điểm bảo vệ hắn, mà không phải đến căn tin quan tâm các cô.

Chương 284. 3. Thế giới linh dị (48)

Thời Tiện Ngư há to miệng thở ra, rót cục cả người buông lỏng, cô biết, hiện tại cô và Hạ Du mới xem như an toàn chân chính chính.

Cô lập tức đứng dậy, lấy giấy bút từ quây thu ngân, vội vàng viết vài câu cho Hạ Du, nhét vào lòng bàn tay Hạ Du, sau đó đi ra khỏi bóng tối góc tường, thấp giọng nói: “Bảo vệ tốt cô ấy.”

Ai có thể nghĩ đến, sau khi đi tới thế giới này, cô tin tưởng nhất đúng là một cái bóng ngõ cụt.

Tiếng bước chân của mọi người đã tới cửa, bọn họ đang mở cửa.

Thời Tiện Ngư hít sâu một hơi, bước nhanh tới bên cửa sổ, leo lên, sau đó cẩn thận xoay một hướng, mặt hướng vào trong căn tin.

Cửa được mở.

Cơ hồ là đồng thời, cô ở trước mắt bao người, từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống.

Chu Bạch Thiện đầu tiên là sửng sốt, sau đó mừng rỡ: “Cô từ cửa sổ chạy đi? Sao lại trở về? Hạ Du đâu?”

Thời Tiện Ngư vẻ mặt không tốt lắc đầu, nói: “Nơi này quỷ quái nhiều lắm, tôi cùng Hạ Du ở chỗ này ngay người không bao lâu, bên ngoài cửa sổ liền xuất hiện một lệ quỷ bắt Hạ Du

đi, tôi đuổi theo, không thể đuổi kịp, chỉ có thể trở về điều tra lại manh mối. Hạ Du hiện tại chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.”

Cô thở dài, dư quang thoáng nhìn trên mặt đất đã thành gỗ vụn bàn tròn, chấn động nói: “Cái bàn tại sao lại biến thành như vậy?”

Chu Bặc Thiện ngữ khí trầm trọng nói: “Chỉ sợ vừa rồi tới tập kích các người quý quái không chỉ một a, ai...”

Thời Tiện Ngư nghe xong, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, vừa rồi tôi tiêu hao không ít thể lực, tôi còn muốn dùng biện pháp thần hồn ly thể tìm Hạ Du, Tiểu Chu, anh có thể giúp tôi thủ hồn không?”

Chu Bặc Thiện nói: “Lên lầu ba đi, lầu ba có ký túc xá nhân viên có thể nghỉ ngơi, nhà trọ nữ bên kia hiện tại cũng không sạch sẽ, du hồn dã quỷ phụ cận nhiều lắm!”

Vương Ái Quốc nhìn trái nhìn phải, có chút không có chủ ý: “Đạo, đạo trưởng, Hạ Du có phải cũng... cũng đã xảy ra chuyện?”

Chu Bặc Thiện chỉ thở dài.

Thời Tiện Ngư vừa lên lầu, vừa nói: “Vừa rồi lệ quỷ kia tới đột ngột, tôi cũng không thể thấy rõ... Nếu quả thật là oan hồn của Đỗ Hiểu Linh, hiện tại nó đã lấy đi tính mạng của hai người, chắc hẳn cũng nên hả giận rồi nhỉ?”

Vương Ái Quốc sột ruột hỏi: “Vậy chúng ta có thể rời khỏi đây không?”

“Sống không thấy người, chết không thấy xác, nếu vị Hạ tiểu thư kia còn sống, chúng ta làm sao có thể không để ý tới?” Chu Bặc Thiện thở dài nói: “Hay là trước tiên nghĩ cách một chút, nếu quả thật đã xảy ra chuyện, muốn trở về cũng không muộn, anh thấy sao, Vương thiếu gia?”

Vương Ái Quốc sắc mặt ngưng ngượng, có lẽ là cảm thấy Hạ Du rất có thể đã chết, cũng liền không biết xấu hổ nói lời tàn nhẫn, quanh co gật đầu nói: “Vậy thì tìm xem đi...”

Đến lâu ba, Thời Tiệp Ngư lấy lý do thần hồn ly thể không thể có người không liên quan chờ ở phụ cận, chỉ cho phép một mình Chu Bạch Thiện đi vào phòng.

Mọi người rời khỏi Chu Bạch Thiện liền thấp thỏm bất an, Chu Bạch Thiện an ủi: “Chỉ cách một cửa mà thôi, nếu có việc gì, các người cứ đập cửa là được.”

Như thế mới thuyết phục được mọi người.

Cũng may hai người ở trong phòng cũng không có chậm trễ thời gian quá lâu, bất quá chừng mười phút, cửa phòng mở ra, Thời Tiệp Ngư cùng Chu Bạch Thiện về mặt đều rất trầm trọng.

“Ai...” Chu Bạch Thiện chậm rãi lắc đầu: “Hạ Du tiểu thư, đã không còn trên nhân thế.”

Mọi người xôn xao.

Tiếng xôn xao này rất vi diệu, bởi vì bọn họ đều cảm thấy Hạ Du sống không được, nhưng sau khi nghe được tin tức xác thực, trong lòng vẫn cảm thấy rung động.

Chu Bạch Thiện nhíu chặt mày, khó xử nói: “Tôi đã thử qua, pháp thuật triệu hồi vẫn không có tác dụng, xem ra oan hồn của Đỗ Hiểu Linh vẫn chưa hết giận.”

Ánh mắt mọi người, không hẹn mà cùng rơi vào trên người Bạch Dư Hi.

Đoàn chị em tổng cộng có bốn người, hiện tại chỉ còn Bạch Dư Hi, chẳng lẽ Đỗ Hiểu Linh nhất định phải mang toàn bộ đoàn chị em đi sao?

Mọi người đều có tâm tư riêng, mà Thời Tiện Ngư âm thầm đánh giá Lục Mân bên cạnh Bạch Dư Hi.

(Hết chương này)

Chương 285. 3. Thế giới linh dị (49)

Thời Tiệm Ngư rất tò mò, làm bạn trai của Bạch Dư Hi, Lục Mân hiện tại sẽ có biểu hiện như thế nào?

Hắn trước đó một mực tại dẫn dắt những học sinh này, đồ cho oan hồn Đỗ Hiểu Linh làm loạn người chính là hắn, nếu như mục đích của hắn thật sự là đoàn tỳ muội, Bạch Dư Hi nhất định cũng là một trong mục tiêu của hắn, nhưng là hắn muốn như thế nào dẫn dắt mọi người nhằm vào Bạch Dư Hi đâu?

Dù sao, Bạch Dư Hi cùng Vạn Thiên Thiên, Hạ Du bất đồng, nếu như cô chết ở chỗ này, Bạch lão bản nhất định sẽ giận chó đánh mèo đến mỗi người nơi này.

Lục Mân đem mũi nhọn chỉ hướng Vạn Thiên Thiên, chỉ hướng Hạ Du, có thể dễ dàng được một đám người hưởng ứng, nhưng là khi mũi nhọn chỉ hướng Bạch Dư Hi lúc, ai dám hưởng ứng?

Huống chi, Lục Mân thái độ vẫn là hiện tại hướng về Bạch Dư Hi, nếu như hắn đột nhiên trở mặt, nhằm vào bạn gái của mình, chẳng lẽ không sợ mọi người hoài nghi sao?

Không ai nói gì cả.

Chu Bặc Thiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi là suy nghĩ như vậy, nhiều người như vậy bị vây khốn, không có khả năng không có nguyên do, hiện tại căn tin cùng nhà trọ nữ sinh trên cơ bản đã điều tra qua một lần, tôi nghĩ lại phải mở rộng phạm

vi điều tra, nhìn xem những nơi khác có điểm đáng ngờ hay không.”

“Còn muốn điều tra? “Vương Ái Quốc nhất thời nhú mày: “Nếu gặp phải quỷ thì làm sao bây giờ? Hạ Du vừa bị quỷ bắt đi!”

Chu Bặc Thiện nói: “Gặp quỷ thì giết quỷ, cũng không thể ngồi chờ chết.”

Những học sinh khác sắc mặt ưu sầu, đều không nói gì.

Lục Mân mở miệng hỏi: “Chu đạo trưởng, lấy kinh nghiệm của anh đến xem, dạng tình huống gì có thể vây khốn nhiều người chúng ta như vậy?”

Trong lòng Thời Tiện Ngư nhảy dựng, biết đây là sắp bắt đầu, hấn lại muốn bắt đầu tác động lực chú ý của mọi người.

Chu Bặc Thiện nghiêm túc trả lời: “Bình thường chỉ có hai loại tình huống, một loại, là các người, những người này cộng đồng ký qua hạ chú huyết thư, cho nên bị cùng nhau kéo vào thế giới này, không hủy diệt huyết thư, liền không cách nào trở về, còn có một loại...”

Chu Bặc Thiện dừng lại một lát, chần chờ quét mắt một vòng: “Còn có một loại, là trong các người, có người hiểu được Âm Dương thuật, cố ý thừa dịp các người thần hồn suy yếu lúc mang các người vào, hơn nữa trong trường học bố trí trận pháp tại tòa, đến nỗi ngay cả tôi hiện tại cũng không ra được.”

Vương Ái Quốc lập tức trong lòng run sợ nói: “Chúng tôi lúc ấy đều uống say, cũng không phải là thời điểm thần hồn suy yếu sao!”

Thời Tiện Ngư cảm thấy hiện tại thời cơ này không tệ, không khỏi có chút rục rịch, chen vào nói: “Người có thể có cơ hội làm chuyện này, chỉ có Lục Mân đi, dù sao tất cả mọi

người là được mời tới, hơn nữa các người lẫn nhau đều nhận thức, nếu như ai tiếp xúc qua Âm Dương Thuật, không có khả năng không bị phát hiện.”

Lục Mân nhìn về phía Thời Tiệp Ngư, vẻ mặt lãnh đạm: “Nếu như không phải muốn ở cùng Dư Hi, tôi căn bản không biết các người, không cần phải làm như vậy, bắt quá theo tâm lý học, các người hoài nghi tôi cũng rất bình thường, dù sao muốn đi hoài nghi một người xa lạ, so với hoài nghi một người quen thuộc, dễ dàng tiếp nhận hơn nhiều.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Không được...

Cô quả nhiên không mang theo tiết tấu, hoàn toàn không mang theo nổi.

Lục Mân không tiếp tục biện giải cho mình, thay đổi đề tài, nói với mọi người: “Vừa rồi Chu đạo trưởng nói, ngược lại nhắc nhở tôi, chúng tôi quả thật đã cùng nhau ký một thứ, nhưng rất kỳ quái... Dư Hi không ký thứ đó, vì sao Dư Hi cũng bị kéo đến đây?”

Về mặt mọi người lập tức thay đổi, được hấn nhắc nhở, đều nhớ tới!

“A! Là cái kia.....” Vương Ái Quốc cả kinh nói: “Sách chúng ta ký được!”

Bạch Dư Hi xuất thân hào môn, tổ chức họp lớp tự nhiên không phải ở khách sạn bình thường ăn bữa cơm đơn giản, cô mời nhân sĩ chuyên nghiệp bày ra hiện trường, vào cửa cần phải ký tên trên sổ tự tay ký tên, tiếp theo trà hội, dạ tiệc, vũ hội, tân khách có thể từ ban ngày vẫn chơi đến buổi tối.

Chương 286. 3. Thế giới linh dị (50)

Nếu như cứng rắn muốn nói bọn họ những người này điểm giống nhau, ký tên sách tuyệt đối là một trong số đó, mà Bạch Dư Hi làm chủ nhân, đương nhiên không cần ký tên.

Chu Bạch Thiện nghe xong, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc: “Nếu quả thật là như vậy, như vậy sổ ký tên nhất định giấu ở nơi nào đó trong sơn trường, chỉ cần chúng ta hoàn toàn hủy diệt sổ ký tên, hẳn là có thể rời khỏi nơi này.”

Thời Tiện Ngư hơi mở to hai mắt, dùng sức trừng Chu Bạch Thiện: Vừa rồi không phải đã thương lượng xong rồi sao?! Phải dẫn ra bộ mặt thật của hắn! Tại sao anh lại đi theo suy nghĩ của hắn ta?

Chu Bạch Thiện nhận ra ánh mắt Thời Tiện Ngư, lấy lại tinh thần, vội ho khan một tiếng, sửa miệng nói: “Nhưng trường học lớn như vậy, muốn tìm một quyển sách chỉ sợ không dễ dàng, không biết mọi người còn có cách khác hay không...”

Lục Mân hơi thở dài, trầm giọng nói: “Oan hồn Đỗ Hiểu Linh rõ ràng là hướng về phía thành viên đoàn tử muội, hiện tại Vạn Thiên Thiên cùng Hạ Du đều xảy ra chuyện, mục tiêu tiếp theo chỉ sợ chính là Dư Hi.”

Mọi người nhìn Bạch Dư Hi trong lòng hắn, đều không lên tiếng.

Ai cũng không có gan, dám đem thiên kim Bạch gia làm tế phẩm đẩy ra ngoài.

Lục Mân nhìn về phía Chu Bạch Thiện: “Chu đạo trưởng, tôi nhớ lúc trước anh đã nói, nếu như có thể diệt trừ quỷ quái vậy khốn chúng tôi, cũng có thể cho chúng tôi rời khỏi nơi này, anh xem như vậy như thế nào, chúng tôi để Dư Hi ở lại lâu hai căn tin, tôi ở cùng cô ấy, đạo trưởng canh giữ ở ngoài cửa, chỉ cần quỷ quái tới, đạo trưởng liền thi pháp trừ khử, cứ như vậy, chúng tôi có thể toàn bộ thoát khốn.”

Thời Tiện Ngư trong lòng gọi thẳng hảo gia hỏa! Giỏi lắm!

Rõ ràng là đồng dạng ý tứ, đổi cách nói, chẳng những không làm cho hắn sụp đổ thiết lập, còn càng thêm tôn lên hắn tình thâm nghĩa trọng!

Hắn cư nhiên tự nguyện cùng Bạch Dư Hi bị nhốt ở trong căn tin!

Chu Bạch Thiện cũng sửng sốt, không nghĩ tới Lục Mân sẽ là lý do thoái thác này, lúc trước Tiện Ngư thương lượng với hắn chính là, nếu Lục Mân đem mũi nhọn chỉ hướng Bạch Dư Hi, liền cùng nhau chỉ trích hắn bạc tình ít nghĩa, bụng dạ khó lường, tiến tới vạch trần bộ mặt thật của hắn, nhưng bây giờ.....

Trong khoảng thời gian ngắn, Chu Bạch Thiện cũng không biết nên đáp ứng hay là không đáp ứng.

Vương Ái Quốc khẩn cấp nói: “Đem quỷ quái dẫn ra lại diệt trừ, có Lục Mân cùng, sẽ không xảy ra chuyện, trên người bọn họ không phải còn có bùa hộ mệnh sao?”

Vương Ái Quốc lau mồ hôi trên đầu, lẩm bẩm: “Hắn là không có việc gì đi... Không có việc gì...”

Những người khác lục tục bắt đầu phụ họa:

“Có Lục Mân đi cùng, lại có đạo trưởng ở bên ngoài trông coi, Dư Hi hắn là không có việc gì.”

“Dư Hi đừng sợ, tất cả mọi người sẽ ở bên ngoài, không sao đâu.”

“Đây cũng là chuyện không có cách, dù sao mục tiêu oan hồn chính là đoàn tử muội, Dư Hi, chúng ta cũng là bị buộc bất đắc dĩ a...”

“Dư Hi đối với Đỗ Hiểu Linh tốt như vậy, Đỗ Hiểu Linh lại đối với cô như vậy, hiện tại thành quý bị đạo trưởng diệt trừ cũng không oan uổng!”

“Đỗ Hiểu Linh thật sự là quá đáng hận! Uổng công Dư Hi coi cô ấy là bạn!”

“Đúng vậy, Dư Hi cô yên tâm, Lục Mân cùng đạo trưởng nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cô.”

.....

Thời Tiện Ngư trợn mắt há hốc mồm.

Mắt thấy muốn định ra, cô cũng không trông cậy vào chính mình tại ngôn thuật thượng có thể thắng qua đối phương, dứt khoát trực tiếp mở miệng nói: “Cách này không được!”

Tất cả mọi người nhìn về phía Thời Tiện Ngư.

“Vì sao không được?”

Thời Tiện Ngư khẽ cắn môi, nói: “Cách này, nghe có vẻ rất chu toàn, nhưng kỳ thật, có một lỗi lớn!”

Trên mặt mọi người đều rất mê mang.

“Lỗi?... Lỗi gì?”

Thế giới này phỏng chừng chừng 30 là có thể kết thúc, so với phía trước hai cái thế giới ngắn một chút, bởi vì nhân vật nhiều, mồm năm miệng mười đấy, ta xem sách bình luận khu có người đã có chút xem phiên rồi, ha ha ha...

(Hết chương này)

Chương 287. 3. Thế giới linh dị (51)

Thời Tiện Ngư nói: “Để cho Lục Mân và Bạch Dư Hi cùng nhau nhốt ở trong căn tin, các người vì cái gì sẽ cảm thấy an toàn? Bởi vì Lục Mân là bạn trai của cô? Bởi vì Lục Mân trong tay có bùa hộ mệnh? Nhưng nếu như Lục Mân chính là cái kia quỷ thì sao?!”

Mọi người không nghĩ tới Thời Tiện Ngư lại đột nhiên làm khó dễ Lục Mân, nhất thời ngây dại.

Thời Tiện Ngư thật sự sợ cái miệng kia của Lục Mân, cô không cho hắn cơ hội há mồm giải thích, tiếp theo quát vắn mọi người: “Các người đã quên cửa sổ bên ngoài gương, là ai thả? Lược trong nhà vệ sinh trong, lại là ai thả? Rõ ràng trong các người chúng ta có người cố ý dẫn quỷ đi ra hại người a!”

Lục Mân sắc mặt âm trầm xuống: “Ta hi vọng lúc cô nói, có thể có chứng cứ.....”

Thời Tiện Ngư ngắt lời hắn: “Lúc các người tố cáo Vạn Thiên Thiên có chứng cứ sao? Lúc nhốt tôi và Hạ Du lại có chứng cứ sao? Các người không phải cũng đều đoán lung tung sao?”

Thời Tiện Ngư chỉ vào Lục Mân, lạnh lùng nói: “Anh là kỳ quái nhất, tôi vừa tới trường học này, còn chưa kịp điều tra, đã bị anh cho tin tức nói dối, anh nói cho tôi biết, nói là oan hồn Đỗ Hiểu Linh làm loạn, cho nên dẫn đến tất cả mọi người không cách nào rời đi, nhưng là thời gian dài như vậy, chúng ta gặp nữ quỷ hồng y nhảy lầu, gặp học tử bị bạn trai cũ siết

chết, duy chỉ có không thấy Đỗ Hiểu Linh! Tại sao lại hết lần này tới lần khác nhận định là cô ấy đang làm loạn? Bởi vì ngoài cửa nhà ăn vang lên một trận loạn vang? Anh có thấy cô ấy không? Anh có bằng chứng không? Cho dù Đỗ Hiểu Linh hiện tại đứng ở trước mặt anh, chỉ sợ anh cũng không nhận ra!”

Thời Tiện Ngư e sợ Lục Mân lật ngược tình thế, tốc độ nói cực nhanh, dùng hết tất cả khí lực chọn ra tất cả điểm đáng ngờ của hắn! Chỉ hy vọng có thể đem lực chú ý của mọi người xoay trở lại!

Hiện tại căn bản không phải thời điểm vội vàng đi “Hiền tể” Bạch Dư Hi, hiện tại quan trọng nhất là, muốn đem nội gián bắt ra a!

Không biết có phải đã quen với nghe lời của Lục Mân hay không, bị Thời Tiện Ngư chen ngang như vậy, các học sinh đều có chút mơ hồ.

Vương Ái Quốc chần chờ nhìn Lục Mân, lại nhìn Thời Tiện Ngư: “Hắn là... không phải chứ... Lục Mân vẫn luôn ở cùng Dư Hi, không phải vẫn không sao sao...”

Thời Tiện Ngư Tử nhìn chằm chằm Lục Mân: “Hiện tại Vạn Thiện Thiện cùng Hạ Du như hắn mong muốn đều đã chết, chỉ còn lại có Bạch Dư Hi, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn nhất định sẽ xuống tay!”

Chu Bặc Thiện khó xử nhìn hai bên, mở miệng nói: “Tôi cảm thấy... cô ấy nói cũng có lý...”

Vương Ái Quốc thấy Chu Bặc Thiện cũng đứng về phía Thời Tiện Ngư bên kia, cũng không khỏi do dự, nhưng là hắn nhìn Lục Mân Tư dáng vẻ văn nhã, thật sự không giống bị quỷ nhập thân, liền do dự hỏi: “Lục Mân, bằng không..... Anh giải thích một chút?”

Những học sinh khác cũng nói: “Đúng vậy, Lục Mân, anh giải thích một chút đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt Lục Mân tối sầm.

Ánh mắt hần âm lãnh nhìn chăm chăm Thời Tiệp Ngư, thật lâu sau, mở miệng nói: “Đã như vậy, tôi đây cũng không giấu diếm, kỳ thật..... Tôi ngay từ đầu đã cho rằng oan hồn Đỗ Hiểu Linh làm loạn, quả thật có ẩn tình.”

Hần vừa nói như vậy, mọi người nhất thời tò mò, đồng thời cũng cảm thấy khẩn trương.

“Ẩn tình gì?”

Lục Mân cúi đầu, nhìn về phía Bạch Dư Hi trong lòng: “Dư Hi, anh có thể nói chuyện đó cho mọi người không?”

Bạch Dư Hi thần tình hoảng hốt tựa vào trong ngực hần, không gật đầu, cũng không lắc đầu, cô hiện tại trạng thái càng kém, mơ mơ màng màng ngay cả nói cũng sẽ không nói.

Lục Mân cũng không trung cầu ý kiến của cô nữa, mở miệng nói: “Chuyện này, phải bắt đầu từ khi tôi và Dư Hi quen biết, chắc hẳn các người đều biết, sau khi Đỗ Hiểu Linh chết, trạng thái tinh thần của Dư Hi trở nên rất kém cỏi, còn đến phòng khám tâm lý tiếp nhận trị liệu, mọi người đều cho rằng cái chết của bạn thân đã tạo thành tổn thương tinh thần cho cô ấy, nhưng thật ra không phải.”

Chương 288. 3. Thế giới linh dị (52)

Lục Mân dừng lại hai giây, nói tiếp: “Là Bạch gia có chuyện ma quái.”

“Ma quái?!” Vương Ái Quốc kinh ngạc lên tiếng.

Những học sinh khác cũng lộ vẻ ngạc nhiên: “Sao lại có chuyện ma quái?”

Chưa từng nghe nói qua việc này a!

“Chính xác mà nói, là oan hồn của Đỗ Hiểu Linh quán lấy Dư Hi, dẫn đến cô hàng đêm ác mộng, tiêu tụy không chịu nổi, thần kinh uể oải, cho nên Bạch gia mới đưa cô đi gặp bác sĩ tâm lý. Chẳng qua đôi với cách nói ma quái này, bác sĩ tâm lý cũng không tin, lúc ấy tôi thực tập ở phòng khám, tôi tin tưởng Dư Hi, hiểu được nỗi đau của cô ấy, cho nên cô ấy nguyện ý thổ lộ với tôi, từ từ chúng tôi mới ở bên nhau.”

Thời Tiện Ngư nghe nghe, mơ hồ cảm thấy không ổn, dư quang lại đánh giá bốn phía, tất cả mọi người hết sức chăm chú nghe Lục Mân giảng giải, trong lòng cô không khỏi chuông báo động lớn! Có chuyện gì vậy? Như thế nào giống như quyền lên tiếng lại bị hấn chủ đạo?

Lục Mân nói: “Dư Hi kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện của đoàn chị em, Đỗ Hiểu Linh bởi vì môi thỏ bẩm sinh đã từng phẫu thuật thẩm mỹ, kết quả hiệu quả phẫu thuật thẩm mỹ quá tốt quá đẹp, ngược lại bị người ta mắng là quái vật phẫu thuật thẩm mỹ, Vạn Thiên Thiên là người của đoàn văn nghệ trường học, biết ca hát nhảy múa, là người ăn mặc giỏi nhất trong bốn

người, nhưng dễ bị nam nhân lừa gạt, vài câu ngon tiếng ngọt có thể khiến đầu óc cô ấy choáng váng, còn bị nam sinh trường bên cạnh chụp được rất nhiều ảnh bất nhã, còn Hạ Du, quen biết từ nhỏ, cho nên Tình cảm sâu đậm, nhưng bởi vì trong nhà phá sản, cho nên tính cách trở nên thập phần miễn cảm, nói chuyện thường có vẻ cay nghiệt lãnh tính, lại có vài bạn học cảm thấy cô cố làm ra vẻ, vì thế gọi cô là Trà Xanh.”

Lục Mân nặng nề thở dài, nói: “Tôi biết những chuyện này, lại nhìn thấy chữ trên bàn tròn trong căn tin, rất khó không liên tưởng đến Đỗ Hiểu Linh.”

Vương Ái Quốc chú ý tới một điểm mâu chốt, trừng to mắt hỏi Lục Mân: “Nếu Dư Hi trạng thái kém như vậy, tại sao lại đột nhiên tổ chức họp lớp?”

Lục Mân nói: “Suy nghĩ của Dư Hi, tôi cũng không thể hiểu được 100%, tôi đoán, cô ấy đại khái là muốn chấm dứt với quá khứ, cho nên mới mời mọi người tụ tập một lần cuối cùng.”

Tất cả dường như đều có lý.

Hết thầy lại tựa hồ cái gì cũng không nói rõ.

Thời Tiệp Ngư phát hiện mình vừa rồi nhiệt huyết sôi trào phát biểu, toàn bộ ủng hộ công, bị Lục Mân kéo ra một trận chuyện cũ thương cảm, quanh đi quẩn lại đã trở lại! Hoàn toàn không có ảnh hưởng quyết định hần sắp muốn cùng Bạch Dư Hi một mình ở lại căn tin này!

Ngay cả Chu Bạch Thiện, cũng giống như loáng thoáng muốn tin tưởng Lục Mân!

Thời Tiệp Ngư hít sâu một hơi, quyết định hóa phức tạp thành đơn giản, ngôn ngữ liều không lại, liền liều hành động đi.

Cô quay đầu hỏi Chu Bạch Thiện: “Tôi đã nói rồi, trong chúng ta có người bên là nội gián, không tìm ra nội gián, tôi không có khả năng yên tâm để cho Bạch Dư Hi cùng bất luận kẻ nào đơn độc ở chung một chỗ, có cách hay không có thể đem loại quỷ này khu trừ ra thân thể người?”

Chu Bạch Thiện ngăn người: “Có thể dùng Ngũ Hành Thái Huyền trối lại, bởi vì cái gọi là Ngũ Tinh Trấn Thái, ánh sáng huyền minh, lại thêm uy thiên thần chú, quỷ quái bình thường đều không thành vấn đề.”

“Được, vậy anh trối chúng tôi lại đi.” Thời Tiện Ngư sáng khoái nói: “Sau khi trối xong thì pháp trừ quỷ, có quỷ thì giết, không có quỷ thì thôi, đến lúc đó lại để Bạch Dư Hi dẫn ác quỷ ra ngoài, cũng có thể để cho chúng tôi bớt băn khoăn một chút.”

Cô ý tứ kéo dài liếc Lục Mân một cái: “Mọi người, hẳn là đều đồng ý?”

(Hết chương này)

Chương 289. 3. Thế giới linh dị (53)

Chu Bặc Thiện muốn nói lại thôi, hắn muốn nói cách này đối với mình tiêu hao rất lớn, một cái hai cái cũng không sao, nơi này mười bảy mười tám học sinh, toàn bộ làm một lần pháp sự, hắn nhất định sẽ mệt đến ngất xỉu.

Thế nhưng là xem Thời Tiện Ngư bộ dáng ngừ khí kiên quyết, lại không tiện rút lui, hắn chỉ có thể kiên trì phụ họa: “Như vậy..... Quả thật muốn ổn thỏa chút ít, nhưng tôi không có cách nào cùng lúc làm pháp sự trừ ma cho nhiều người như vậy, từng bước từng bước đến đây đi, nếu là Lục Mân muốn bồi Bạch Dư Hi cùng nhau ở lại căn tin, không bằng bắt đầu từ Lục Mân ?”

Thời Tiện Ngư tiến lên vài bước, kéo Bạch Dư Hi từ trong lòng Lục Mân tới!

“Cô làm cái gì?!” Lục Mân đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Thời Tiện Ngư nói đến lễ thẳng khí hùng: “Vạn nhất trong thân thể anh cất giấu tà ma, đột nhiên nhảy ra, muốn cùng chúng tôi lười rách cá chết làm sao bây giờ?”

Cô vừa nói như vậy, những người khác cũng nhao nhao lui về phía sau vài bước, phảng phất trên người Lục Mân thật sự có đồ vật không sạch sẽ.

“Không được!” Lục Mân vẻ mặt vắn vẹo quát: “Tôi muốn nhìn Bạch Dư Hi, nếu không tôi không yên tâm!”

“Chúng tôi tất cả mọi người sẽ chiếu cố Bạch Dư Hi, cô là nữ nhi Bạch gia, chúng tôi nhất định sẽ bảo hộ cô ấy, thời thời

khắc khắc nhìn cô ấy, cho dù xảy ra chuyện, ít nhất có nhiều người như vậy, cũng có thể thấy rõ ràng là cái quỷ quái gì muốn hại cô ấy, đem tới lẫn nhau làm chứng, Bạch lão bản nếu như muốn vì nữ nhi báo thù, chúng tôi tất cả đều là nhân chứng!”

Thời Tiệp Ngư càng than thở càng trôi chảy, nói đến phần sau cơ hồ là liền mạch lưu loát.

“Lấy Bạch gia tài lực cùng nhân mạch, con gái của mình bị hại, nhất định sẽ tìm đến cao cường nhất đạo trưởng, đem quỷ quái này nghiền xương dương tro!Trực tiếp giết chết nó quá tiện nghi, hại chết nhiều người như vậy, hẳn là muốn đem nó thu vào tro cốt trong bình, ngày ngày đem chịu tra tấn!”

“Cô!...” Lục Mân giận dữ: “Buông cô ấy ra!”

Thời Tiệp Ngư đem Bạch Dư Hi nắm càng chặt, tiến thêm một bước kích thích đối phương: “Anh khẩn trương cái gì? Chẳng lẽ có cái nguyên nhân gì, khiến anh nhất định phải cùng Bạch Dư Hi ở một chỗ? Tôi đây càng muốn thử xem, tôi càng muốn đem hai người tách ra! Tôi còn muốn ở trên người cô ấy dán đầy bùa hộ mệnh, làm cho tất cả yêu ma quỷ quái không thể tới gần! Bao gồm anh! Lục Mân, anh đến tột cùng cùng đối với tỷ muội đoàn có cái gì thâm cừ đại hận?! Đỗ Hiểu Linh có phải anh giết hay không?!”

Lục Mân nhào tới muốn đoạt lại Bạch Dư Hi, Thời Tiệp Ngư nhanh tay lẹ mắt đẩy Bạch Dư Hi ra phía sau! Phía sau các học sinh kinh hô, ba chân bốn cẳng bảo vệ Bạch Dư Hi.

Thời Tiệp Ngư đứng ở phía trước nhất, mạnh mẽ ngăn cản Lục Mân, tiếp tục tố cáo hắn: “Như thế nào, rốt cục chịu lộ ra bộ mặt thật rồi? Trước anh một mình khẩu hạ ta đưa cho Bạch Dư Hi bùa hộ mệnh lúc, tôi liền bắt đầu hoài nghi anh!”

“Cô! Cô câm miệng cho tôi!” Lục Mân then quá hóa giận.

Mấy nữ sinh bên cạnh kinh hoảng nói: “Hắn thật dọa người.....”

Vương Ái Quốc cũng bị Lục Mân phản ứng làm cho tâm tóc mao: “Đạo, đạo trưởng! Mau đuổi quỷ, người này trong thân thể có phải có quỷ hay không a...”

Chu Bặc Thiện một tay cầm lấy ngũ sắc tuyến, một tay nhắc kiếm gỗ đào lên, cẩn thận hướng Lục Mân tới gần.

“Hoang đường!” Lục Mân cực kỳ giận dữ: “Tôi không phải quỷ!”

Chu Bặc Thiện nghiêm túc khuyên nhủ: “Quỷ đoạt xá bình thường đều nói như vậy, không thấy mình thừa nhận, nếu anh thật sự oan uổng, thì bỏ tay chịu trời, không cần chống cự không sợ nữa.”

Chương 290. 3. Thế giới linh dị (54)

Lục Mân thấy hắc tử từng bước một đi tới, muốn dùng kia ngũ sắc tuyến trói chính mình, dưới tình thế cấp bách bật thốt lên: “Tôi thật không phải!”

Thời Tiện Ngư nói: “Vậy anh cũng không cần gấp, trước cho anh đuổi quỷ, nếu như không phải anh, lại cho Bạch Dur Hi đuổi quỷ, chúng ta những người này một cái tiếp một cái đến, tổng hội tìm ra nội quỷ là ai!”

Cô xách cổ áo Vương Ái Quốc lên, đẩy thẳng qua: “Trói hắc tử lại!”

Wang Ai Guo khúm núm: “Cái này, cái này thích hợp sao...”

Thời Tiện Ngư: “Lúc anh nhốt tôi và Hạ Du lại, sao không hỏi xem có thích hợp không?!”

Wang Ai Guo: “.....”

Bên kia Chu Bạch Thiện đã động thủ, hắc tử nhìn qua thanh tú, kì thực ở trên núi rèn luyện được một thân cường gân tráng cốt, Lục Mân căn bản không phải là đối thủ, vài cái liền bị ngũ sắc tuyến buộc chặt.

Sợi tơ kia cũng không biết chế pháp gì, nhìn qua bình thường không có gì lạ, buộc vào trên người lại rất chặt, còn tìm không thấy đầu dây, phảng phất vô số cuộn dây co rút lại, càng quấn càng chặt!

Vương Ái Quốc vừa thấy, cái này đều động thủ, tranh thủ thời gian đi lên hỗ trợ, hắn đem Lục Mân áp trụ, đối Chu Bạch Thiện hô to: “Đạo trưởng tôi bắt được hắn!”

Trên trán Chu Bạch Thiện đỏ mồ hôi: “Cái này... phải tìm một chỗ, thần chú Uy Thiên ít nhất phải niệm bảy bảy bốn mươi chín lần.”

Vương Ái Quốc: “Vậy thì...”

Thời Tiện Ngư e sợ hắn muốn nói lâu hai căn tin, Hạ Du còn trốn ở bên trong, cô cướp lời: “Lầu ba tùy tiện chọn một phòng đi, chúng ta canh giữ ở bên ngoài, cửa sổ toàn bộ đóng kín, chỉ cần đem quỷ đuổi ra khỏi cơ thể, liền tuyệt đối không thể để cho nó chạy trốn!”

Vương Ái Quốc áp giải Lục Mân vào phòng bên cạnh.

Lục Mân một đường giãy dụa: “Tôi thật sự không phải quỷ! Tôi thật sự không phải!!!”

Vương Ái Quốc hung thần ác sát nói: “Có phải người định thoát?! Vậy còn không phải chờ Chu đạo trưởng tiên phong mới tính?!”

Chu Bạch Thiện cũng rất thận trọng, nói: “Đợi ta bố trí trận pháp trước, rồi niệm Uy Thiên thần chú, như vậy vạn vô nhất thất.”

Lục Mân thấy cầu xin không có tác dụng, tức giận chửi ầm lên: “Anh là cái gì nửa thùng nước đạo sĩ!”

Chu Bạch Thiện thập phần chân thành trả lời: “Tại hạ đúng là tu hành còn nông, để phòng ngừa quỷ quái xảo trá hay thay đổi, không thể không làm thêm mấy bộ công tác chuẩn bị.”

Bọn họ cố định Lục Mân trên ghế trong phòng, Chu Bạch Thiện ném ra bột phấn không biết tên, vây quanh Lục Mân vẽ ra phù văn kỳ quái, trong tay vừa vẽ, trong miệng lầm bầm.

Lục Mân gấp đến độ sắc mặt xanh trắng đan xen, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Thời Tiện Ngư cùng những người khác đứng ở ngoài cửa, thấp thỏm quan sát, muốn biết Lục Mân rốt cuộc có phải quỷ hay không.

Chuyện này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của Thời Tiện Ngư, có thể bởi vì quỷ quái ẩn trong thân thể người, Chu Bặc Thiện không thể trực tiếp chém, tác dụng dán phù cũng có hạn, cho nên cần phải tốn rất nhiều sức lực, mới bức được quỷ quái ra khỏi thân thể người.

Một đoạn chú ngữ rất dài, mà Chu Bặc Thiện lại muốn niệm trọn vẹn bốn mươi chín lần, rất tốn thời gian.

Lúc Chu Bặc thiện niệm, cảm xúc của Lục Mân từ tức giận mắng chửi, đến ăn nói khép nép cầu xin, cầu xin không được, liền bắt đầu châm chọc khiêu khích, châm chọc cũng không có tác dụng, hấn lại hỗn hển mắng một trận, sau đó rốt cục mệt mỏi, yên tĩnh, yên tĩnh.....

Lục Mân nói: “Không cần phí công sức trên người tôi, các người không bắt được con quỷ kia, chỉ có tôi biết nó ở nơi nào.”

Thời Tiện Ngư nói: “Lục Mân, anh không cần hoa ngôn xảo ngữ gạt người nữa, mặc kệ anh nói có thật hay không, buổi lễ hôm nay cũng sẽ không gián đoạn.”

Lục Mân nâng mí mắt lên, vô lực liếc nhìn cô một cái: “Thích tin hay không, sách ký tên liền chôn ở bồn hoa bên ngoài, chỉ cần hủy diệt quyền sách kia, các người đều có thể đi ra ngoài.”

(Hết chương này)

Chương 291. 3. Thế giới linh dị (55)

Vương Ái Quốc lòng đầy căm phẫn nói: “Anh đừng tưởng rằng nói như vậy, liền có thể lừa gạt tín nhiệm của chúng ta, pháp sự là sẽ không gián đoạn!”

“Tôi không lừa các người.” Lục Mân bình tĩnh nói: “Các người gọi người đi xem một chút, sẽ biết tôi nói tất cả đều là sự thật.”

Vương Ái Quốc vênh váo hung hăng: “Tôi khuyên anh tốt nhất hết hy vọng, chúng tôi sẽ không mắc mưu!”

Vương Ái Quốc ghen quá lâu, hiện tại Lục Mân không đánh tự khai, Vương Ái Quốc nhìn không được đối với hắn một trận phát tiết: “Tôi đã sớm cảm thấy anh khả nghi! Chúng tôi những người này đều là học sinh trung học Diệu Minh, chỉ có anh không phải! Anh còn dám nói cùng chuyện này không liên quan?!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Chu Bặc Thiện còn đang niệm chú, pháp sự bắt đầu thì không thể dừng, nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Thời Tiện Ngư hỏi Lục Mân: “Anh cùng tỷ muội đoàn rôt cuộc có thâm cừu đại hận gì, tại sao phải đối với các cô ấy như vậy?”

Lục Mân trầm mặc một lát, trả lời: “Các cô ấy cùng tôi quá thật có thù, nếu như không phải các ấy, muội muội tôi sẽ không chết.”

“Em gái anh?” Thời Tiệp Ngư hồ nghi: “Em gái anh là ai?”

Lục Mân nói: “Muội muội của tôi là Tạ Đình, bởi vì tỷ muội đoàn nói cô ấy là mật đường kỹ nữ, cô ấy bị toàn trường học sinh xa lánh, tất cả mọi người khi dễ nó, nó liền tự sát, cũng bị người châm chọc khiêu khích!”

Vương Ái Quốc ngạc nhiên: “Tôi chưa từng nghe Tạ Đình nói cô ấy có anh trai...”

“Chúng tôi không phải huyết thống, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên.” Lục Mân nói: “Cô ấy là người trân quý nhất trên đời này của tôi.”

“Kháo!...” Vương Ái Quốc giống như bị cấm sừng giống như khó chịu: “Là tình ca ca?”

Lục Mân mặt âm trầm, chậm rãi nói ra: “Muội muội của tôi chết không nhắm mắt, thương tổn quá người của cô ấy, tôi tự nhiên một người cũng sẽ không buông tha, Bạch Dư Hi phía sau có Bạch gia, tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, không nghĩ tới trời ban cơ hội tốt, Bạch Dư Hi cư nhiên đến thực tập bệnh viện tôi, tôi mượn cơ tiếp cận cô ấy, sau đó lấy lý do trợ giúp cô ấy trị liệu làm, thuyết phục cô ấy tổ chức tụ hội bạn học...”

Hắn nhìn ngoài cửa vây quanh các học sinh, cười lạnh một tiếng: “Không nghĩ tới vẫn là bị các người phát hiện, xem ra tính mệnh Bạch Dư Hi tôi chỉ có thể trước giữ lại. Bất quá, coi như các người phát hiện lại có thể đem tôi tổ cáo thể nào? Vạn Thiển Thiển cùng Hạ Du, đều là bị quý hại chết, có quan hệ gì với tôi? Coi như đem tôi đưa vào sở cảnh sát, các người cũng không định tội được tôi.”

Sắc mặt mọi người đều trở nên rất khó coi.

Thời Tiệp Ngư nhíu mày hỏi hắn: “Gương và lược là chuyện gì xảy ra, người không phải người của trung học Diệu

Minh, làm sao biết lợi dụng quỷ quái trong trường học công kích người?”

“Muội muội của tôi ở trong mộng nói cho tôi biết.” Lục Mân trả lời: “Các người bắt không được cô ấy, quỷ hồn của cô ấy đã sớm giấu đi.”

“Nếu chúng tôi không phát hiện ra anh, kế hoạch tiếp theo của anh là gì, chẳng lẽ lại dẫn quỷ quái đến?”

Lục Mân lạnh lùng nói: “Một mình ở một chỗ cùng Bạch Dư Hi, thừa dịp các người tất cả mọi người không ở đây, tôi sẽ siết chết cô ấy, sau đó ném ra ngoài cửa sổ, lấy cớ nói là quỷ quái tới.”

“Anh cho rằng chúng tôi ngốc à!” Vương Ái Quốc tức giận quát.

Lục Mân nhìn hắn một cái, khinh thường nhếch khóe miệng, không lên tiếng.

Loại trầm mặc này, làm cho Vương Ái Quốc không hiểu sao cảm nhận được sự mạo phạm cực lớn!

Không đợi hắn phát tác, Chu Bạch Thiện vẫn niệm chú bỗng nhiên dừng lại, lau mồ hôi trên đầu, xoay người nói với mọi người: “Được rồi, kết thúc rồi.”

Vương Ái Quốc: “???”

Thời Tiện Ngư cũng ngẩn người: “Kết thúc rồi?”

“

Ừ.” Chu Bạch Thiện gật đầu: “Đọc xong bảy bảy bốn mươi chín lần, một chút phản ứng cũng không có, trên người hắn hẵn là sạch sẽ.”

Chương 292. 3. Thế giới linh dị (56)

Chu Bặc Thiện làm bộ muốn cưỡi trời cho Lục Mân.

Vương Ái Quốc nhảy dựng lên: “Đạo trưởng dừng tay! Dừng tay!!!”

Chu Bặc Thiện dừng lại, khó hiểu nhìn về phía Vương Ái Quốc: “Trên người hắn không có quỷ.”

Vương Ái Quốc chỉ vào Lục Mân mắng: “Hắn vừa rồi còn nói muốn bóp chết Bạch Dư Hi! Coi như hắn không phải quỷ, cũng không thể cứ như vậy buông tha hắn!”

Các học sinh phía sau cũng nói: “Đúng! Không thể buông hắn ra!”

Tên này quá xấu xa, ai biết sau khi cưỡi trời có thể giở trò xấu nữa hay không!

“Hắn cố ý để gương và lược dẫn quỷ bên ngoài vào hại người, vạ nhất lại giở lại chiêu cũ thì làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy a, đừng buông hắn ra, tốt nhất vẫn trời hắn lại, để cho hắn cũng ném thử bị quỷ quái đòi mạng tư vị!”

“Đúng vậy! Chúng ta không thể bỏ qua cho hắn!”

Những người này mồm năm miệng mười, ai nấy đều hận không thể chính pháp hóa Lục Mân. Chu Bặc Thiện khó xử, hắn chỉ là một đạo sĩ bắt quỷ, sao có thể đi đối phó với người chứ? Điều này không phù hợp với giáo lý của môn phái a!

Thời Tiện Ngư hồ nghi nhìn chằm chằm Lục Mân xem, người này quá giáo hoạt, trong miệng nói ra lời nói, dù là nghe

vào lại có lý, cô cũng có chút không dám tin.

Lục Mân tựa vào ghế cười lạnh: “Tôi khuyên các người, hay là nhanh chóng đi tìm sách ký tên đi, bồn hoa dưới lầu có vài chỗ, tôi lúc ấy vội vàng giấu, cũng không nhớ rõ là chôn ở bồn hoa nào, nếu là tìm không thấy..... A, vậy các người theo tôi tiếp tục ở chỗ này hao tổn đi.”

Mọi người vội vã rời khỏi nơi này, vừa nghe Lục Mân nói lời này, tất cả đều vội vàng nhìn về phía Chu Bạch Thiện.

“Đạo trưởng, chúng ta mau xuống lầu tìm sách đi!”

“Hắn làm sao bây giờ?.....”

“Cái gì làm sao bây giờ? Đã trời lại, hắn sẽ trốn không thoát.”

“Vậy cũng khó mà nói, hắn nhất định sẽ có chút tà môn pháp thuật, bằng không làm sao đưa tới những quý kia?”

“Lưu hai người nhìn hắn, những người khác xuống lầu tìm sách!”

“Đi đi, xuống lầu tìm sách!”

Chu Bạch Thiện thấy thế, cũng nói: “VẬY... vậy, vậy đi xuống tìm sách đi, chỉ cần phá giải huyết chú trong sách ký tên, hắn là có thể dẫn các người ra ngoài.”

Tất cả mọi người vội vàng vội vàng chạy hướng dưới lầu, không ai muốn ở lại chỗ này bởi cái này không biết là người hay quỷ Lục Mân.

Thời Tiện Ngư rơi ở phía sau cùng, nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát giác không đúng, cao giọng hô: “Bạch Dư Hi đâu?”

Người đi xuống lầu phía trước nghe thấy tiếng la, nhao nhao dừng bước, nghi hoặc nhìn xung quanh.

“Bạch Dư Hi đâu?”

“Vừa rồi còn ở đây, sao lại không thấy?”

“Ai nhìn thấy Bạch Dư Hi?!”

Tất cả mọi người vẻ mặt mê mang.

Trong lòng Thời Tiệp Ngư nhảy dựng, lập tức quay lại, chất vấn Lục Mân bị trói trong phòng: “Anh lại làm cái quỷ gì vậy?!”

Lục Mân chằm chọc nhìn cô: “Bạch Dư Hi là một người sống, đương nhiên là muốn đi đâu thì đi, có quan hệ gì với tôi? Tôi vẫn luôn bị các người trói.”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư biết từ trong miệng hẳn đừng nghĩ hỏi ra lời nói thật, không bao giờ ôm hy vọng nữa, bước nhanh lao ra ngoài phòng, hô to: “Đều đừng tìm sách!”

Tất cả mọi người có chút mộng, tìm phụ cận cửa sổ hướng bên ngoài nhìn xung quanh, thời gian ngắn như vậy, Bạch Dư Hi có thể chạy đi nơi nào?

“Tìm được rồi! Bạch Dư Hi đang ở trên lầu dạy học!”

Thời Tiệp Ngư cũng chạy đến bên cửa sổ, thấy bốn tầng lầu dạy học đối diện căn tin, Bạch Dư Hi leo lên cửa sổ, đang muốn nhảy xuống!

(Hết chương này)

Chương 293. 3. Thế giới linh dị (57)

Bạch Dư Hi mặc một thân Champagne váy dài, thần tình hoảng hốt đứng lên mép cửa sổ, cơ hồ không thêm do dự, toàn thân thẳng tắp ngã xuống!

Mọi người thấy một màn như vậy đều sợ hãi kêu lên thành tiếng!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, có người từ cửa sổ vươn tay, nắm chặt cánh tay Bạch Dư Hi!

Thời Tiện Ngư nhìn đến trái tim sắp từ cổ họng nhảy ra!

Là Hạ Du!

Vừa rồi tất cả mọi người bị Lục Mân hấp dẫn lực chú ý, Bạch Dư Hi lặng lẽ rời đi, trên đường đi qua lầu hai thì bị Hạ Du phát hiện tung tích, đoán chừng chính là lúc đó, Hạ Du đuổi theo cô, vẫn theo tới lầu dạy học đối diện.

Cả người Bạch Dư Hi treo ở ngoài cửa sổ, Hạ Du gắt gao nắm lấy cô!

Thời Tiện Ngư đã ra một thân mồ hôi lạnh, lập tức hô: “Các người, tất cả nam sinh các người! Mau lên lầu dạy học giúp Hạ Du! Nữ sinh đi chuyển nệm, đem tất cả nệm gói đều chuyển xuống phía dưới! Tuyệt đối không thể để cho Bạch Dư Hi chết ở chỗ này!!”

Mọi người toàn bộ hoảng loạn đến không có chủ ý, nghe Thời Tiện Ngư ra lệnh, cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, một

nửa vội vã xuống lầu chạy về phía tòa nhà dạy học, một nửa khác nhanh chóng đi chuyển nệm.

Thời Tiện Ngư và Chu Bặc Thiện cũng vô cùng lo lắng chạy đến tòa nhà dạy học!

“Bạch Dư Hi nhất định bị quỷ quái đoạt xá, nếu không sẽ không thần trí không rõ tự tìm đường chết!” Thời Tiện Ngư vừa chạy, vừa hỏi Chu Bặc Thiện: “Hiện tại cho cô ấy làm trừ quỷ pháp sự còn kịp sao?”

Chu Bặc Thiện đầu đầy mồ hôi, la bàn trên người chuông đồng theo chạy ào ào vang lên, “Trước, trước kéo lên lại nói, niệm chú thi pháp cần thời gian, tôi sợ Hạ Du kiên trì không được quá lâu...”

Vương Ái Quốc vừa chạy vừa mắng: “Vương bát đản a! Tôi biết ngay hắn lại đang lừa gạt chúng ta! Tạ Đình rõ ràng không có ca ca! Cũng không có chết! Tôi tới tham gia tụ hội bạn học trước còn cùng cô ấy mua túi, ở đâu ra thâm cừ đại hận?!”

Thời Tiện Ngư tức giận mắng hắn: “Anh không nói sớm?!”

Vương Ái Quốc lão đảo: “..... Hắn ta nói như thật, vậy tôi, tôi do dự rồi.”

Thời Tiện Ngư quả thực không muốn nói gì với hắn.

Bên tai truyền đến một trận kinh hô! Cô ngẩng đầu nhìn lại, lúc này không chỉ có Bạch Dư Hi treo ở ngoài cửa sổ, ngay cả Hạ Du cũng có hơn phân nửa thân thể bị kéo xuống! Hạ Du sắp không chịu nổi rồi!

Trước mắt Hạ Du, Bạch Dư Hi sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy, mà miệng mũi trong mắt tản ra quỷ dị màu đen hơi nước, Hạ Du rất sợ hãi, nước mắt không ngừng rơi xuống, tay cũng không dám buông ra chút nào, cô quát lớn: “Cút ra ngoài!”

Bạch Dư Hi há miệng, giọng nói khàn khàn như đàn ông: “Tại sao... cô không chết... cô đáng chết... các người... đều đáng chết...”

Hạ Du ngơ ngẩn, hoảng sợ nhìn Bạch Dư Hi trước mắt.

“Đỗ Hiểu Linh đã chết..... Vạn Thiên Thiên đã chết..... Còn có cô, cô cùng Bạch Dư Hi..... Các cô đều đáng chết.....” Miệng của cô ấy một trương khép lại, biểu tình trên mặt không có một tia biến hóa, giống cái bị điều khiển rối gỗ: “Đáng chết..... Một cái cũng không thể thiếu..... Tất cả đều..... Đáng chết.....”

Những thứ kia màu đen khí mù càng ngày càng nhiều, theo Bạch Dư Hi một đường cánh tay hướng lên trên lan tràn, giống như từng con rắn độc, hướng tới gần Hạ Du.

Hạ Du sợ hãi đến không thể nhúc nhích, mắt thấy những hơi nước màu đen kia liền muốn đụng tới tay của cô, cô nhìn không được thét lên một tiếng, ngón tay buông lỏng, Bạch Dư Hi thân thể theo đó mãnh liệt rơi xuống phía dưới!

“Đừng!” Hạ Du khóc ròng, một lần nữa nắm chặt: “Cô buông tha cho chúng tôi đi! Chúng tôi sai rồi! Không xứng! Chúng tôi sai rồi! Buông tha cho chúng tôi đi!”

Bạch Dư Hi trong miệng phát ra tiếng cười cổ quái: “A..... Cái gì mà tình chị em..... Đều là giả.....”

Sương mù màu đen tiếp tục bay lên, Hạ Du sợ tới mức khóc ròng, nhưng lại không dám buông tay, cô biết, nếu buông nữa, Bạch Dư Hi sẽ thật sự mất mạng!

Chương 294. 3. Thế giới linh dị (58)

“Hạ Du! Cô kiên trì! Chúng tôi tới giúp cô!”

Phía sau chạy tới rất nhiều bạn học nam, lần lượt đưa tay tóm lấy cánh tay cùng chân, phòng ngừa cô bị Bạch Dư Hi kéo xuống.

Thời Tiện Ngư cũng chạy lên lầu, một hơi không dám nghỉ, vọt tới bên cửa sổ, móc ra hai tấm bùa liền ném xuống!

Khoảng cách không đủ gần, một tấm phù bay xuống lầu, một tấm bản đồ khác chỉ sát vào vai Bạch Dư Hi, khí mù màu đen trên người Bạch Dư Hi nhất thời co rút lại, giống như e ngại loại bùa này, sau đó ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Thời Tiện Ngư.

“Đáng chết...” Miệng cô tiếp tục há hốc: “Các người đều đáng chết...”

“Cô không phải Tạ Đình!” Thời Tiện Ngư lớn tiếng quát: “Cô là ai?! Có phải cô hại chết Đỗ Hiểu Linh không?”

Bạch Dư Hi nhìn hai người bọn họ cười lạnh, thân thể xung quanh hắc khí, làm nổi bật sắc mặt của cô trắng bệch như xác chết.

Cánh tay Hạ Du bị mép cửa sổ rạch ra một vết đỏ thật sâu, cô không ngừng khóc, sợ hãi lại tuyệt vọng, cầu xin: “Chúng tôi biết sai rồi... van xin cô, buông tha cho chúng tôi đi, buông tha Dư Hi đi, van xin cô...”

“Cùng nhau... đi chết đi...” Con người Bạch Dư Hi giống như bị luồng khí đen kia che đậy, biến thành màu đen vô tận.

Đột nhiên, tay Hạ Du nắm lấy một đầu khác đột nhiên như gánh nặng ngàn cân treo sợi tóc! Cô không chịu nổi sức nặng trong tay, Bạch Dư Hi lại gắt gao nắm lấy cô, cố gắng kéo cô và mình xuống lầu!

“A a a!” - “Hạ Du phát ra tiếng kêu thống khổ, chỗ bả vai truyền đến tiếng xương cốt trật khớp kêu kệt, khuỷu tay dưới mài ra máu tươi, xối xuống chảy xuôi.

Thời Tiện Ngư Tử nắm chặt Hạ Du, hô to với mấy học sinh nam bên cạnh: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không thể buông tay!!”

Cô dặn dò học sinh nam xong, lần nữa đánh về phía cửa sổ, hướng phía phía dưới Bạch Dư Hi lớn tiếng chất vấn: “Người rút cuộc là ai?! Mật ong mật kiếm mật đường kỹ nữ? Giả vờ vô tội Bạch Liên Hoa? Thành thật dễ khi dễ tiếp bàn hiệp? Hay là phé vật uất ức Phượng Hoàng nam?!”

Khi cô hô lên từ “Phượng hoàng nam” này, sương mù màu đen bên cạnh Bạch Dư Hi rõ ràng run lên, sau đó khuôn mặt Bạch Dư Hi trở nên dữ tợn, tròng mắt màu đen cũng run rẩy kịch liệt! Giống như có thứ gì đó muốn lao ra khỏi mắt, từ bên trong đi ra!

Thời Tiện Ngư lập tức hiểu ra, kinh ngạc nói: “Tôi biết rồi... anh là Phượng Hoàng nam, anh là Diệp Huy kia! Bị đoàn tử muội gọi là Phượng Hoàng nam, sau đó Diệp Huy vì thi trượt mà nhảy lầu tự sát!”

Bạch Dư Hi há miệng, bên trong sương đen đàng đàng: “Tôi muốn các người chết..... Các người tất cả đều đáng chết!...”

Dư quang của Thời Tiệp Ngư thoáng nhìn thấy Chu Bạch Thiện dưới lầu, đuôi quỹ phải tốn thời gian quá lâu, mà cánh tay Hạ Du lại kéo xuống, chỉ sợ sẽ bị kéo đứt! Bây giờ biện pháp nhanh nhất chính là đem cái này quỹ quái bức ra khỏi thân Bạch Dư Hi, mới kêu Chu Bạch Thiện ra tay, nhưng phải làm như thế nào mới có thể đem quỹ quái bức ra?

Quỹ quái ẩn trong thân thể người, Chu Bạch Thiện không thể trực tiếp diệt trừ nó, tương ứng, quỹ quái cũng không thể trực tiếp hại người.

Vừa rồi khi mắng nó đã khơi dậy sự tức giận của nó, nếu như tiếp tục chọc giận nó, nó có thể hoàn toàn hiện hình ra hay không?

Thời Tiệp Ngư nhìn cánh tay Hạ Du bị kéo đến gần như biến dạng, trong lòng thấp thỏm, trên mặt cố gắng trấn định.

Cô cân nhắc nói: “Diệp Huy, anh phí công tốn sức làm ra trò chơi Diệp Tiên, không phải là muốn cho tỷ muội đoàn đều giống nhau bị người dán lên nhãn hiệu sao, nhưng cuối cùng anh vẫn là sai rồi, anh nói các cô ấy là nhựa tỷ muội, nhưng là hiện tại, Hạ Du liều mạng đi cứu Bạch Dư Hi, cũng đã chứng minh anh sai lầm đặc biệt lớn!

(Hết chương này)

Chương 295. 3. Thế giới linh dị (59)

Sương đen bắt đầu khởi động càng kịch liệt, từ miệng mũi tai Bạch Dur Hi không ngừng tràn ra, dày đặc đến quỷ dị, Thời Tiện Ngư gần như sắp nhìn không nhìn thấy mặt Dur Hi.

“Diệp Huy, anh có biết Phượng Hoàng Nam là người xuất thân bản hàn, thông qua nỗ lực phấn đấu của bản thân cuối cùng cũng thi đậu đại học, đi vào thành phố phồn hoa và hy vọng mình trở nên nổi bật, trên người bọn họ thường tụ tập hy vọng của cả nhà, do cả nhà vất vả nuôi dưỡng, cho nên khi bọn họ có sự nghiệp, sẽ không thể chờ đợi được nữa muốn báo đáp người nhà, cùng thân bằng hảo hữu đã từng giúp đỡ, bọn họ yêu thương gia đình, khát vọng thay đổi hiện trạng nghèo khó của quê hương, vui vẻ vươn tay giúp đỡ thân bằng hảo hữu cần giúp đỡ.”

“Rõ ràng là dựa vào nỗ lực của chính mình thay đổi vận mệnh, lại không chiếm được sự tôn trọng xứng đáng! Rõ ràng chịu khổ chịu khó, lại không được bất luận kẻ nào tán thành! Anh có phải rất phần nộ hay không? Anh nhất định phần nộ, Anh phần nộ đến mất đi lý trí nhảy xuống, mất mạng trong sân trường, Anh đang dùng cái chết của mình để trút giận! Dùng cái chết chửi rửa những người nhìn không nổi anh, dùng cái chết trừng phạt oán hận cho anh, nhưng anh thật sự là ngu xuẩn a, người thật sự là ngu xuẩn!”

“Phượng Hoàng Nam bị người ta coi thường, là bởi vì hắn cảm lại đa nghi, tự ti lại tự phụ, mang thù lại cực đoan! Vì hồi báo người nhà của mình, vì giúp đỡ huynh đệ tỷ muội của

mình, thậm chí không tiếc hy sinh thân tử cùng con cái của mình!”

“Anh hẳn cảm tự ti cho nên không dám quát thẳng vào mặt cô ta, chỉ có thể đem tất cả oán hận chôn ở đáy lòng, kìm nén một cỗ ý muốn tại kỳ thi lớn làm cho mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng kỳ thi của anh lại thất bại! Vì thế anh sụp đổ, anh không nghĩ lại tại sao mình lại thất bại, anh chỉ một mực hận cô ta! Hận đoàn tử muội! Hận toàn bộ học sinh trong trường! Hận xã hội này! Người nhảy xuống, biến thành lệ quỷ, hại chết Đỗ Hiểu Linh, tiếp theo Vạn Thiển Thiển! Diệp Huy a Diệp Huy, tâm địa người thật độc ác! Anh so với Phượng Hoàng Nam ăn thịt người kia hại chết cô còn hơn! Chỉ có hơn chứ không kém!”

“Anh cừ hận Bạch Dư Hi giàu có, anh cừ hận Đỗ Hiểu Linh cay nghiệt! Anh hận các cô ấy như vậy, vừa vặn nói rõ anh bị các cô ấy đâm trúng chân đau! Anh một bên khát vọng được nữ nhân ái mộ, một bên sợ hãi trong mắt các cô ấy khinh bỉ, anh chính là một người uất ức vô năng Phượng Hoàng Nam!”

“Anh chính là Phượng Hoàng Nam! Anh đem nhãn hiệu Đỗ Hiểu Linh dán cho anh, vững vàng gắn chặt vào người mình! Diệp Huy, người vĩnh viễn vĩnh viễn không thoát khỏi nhãn hiệu này! Phượng Hoàng Nam!”

“Anh vĩnh viễn là Phượng Hoàng Nam! Phượng Hoàng Nam!!!”

Sương đen càng lúc càng nhiều, gần như sôi trào! Nương theo chói tai tiếng gào thét, một cái hình người to lớn như quái vật từ trong cơ thể Bạch Dư Hi cuộn cuộn không dứt bò ra!

Trên người quái vật kia mọc ra vô số khuôn mặt! Vô số cánh tay! Vô số chân!

“Chết! Các người đều phải chết!!!”

Nó giận không kiềm được gào thét, xung quanh sương đen bốc lên, đánh về phía cửa sổ!

Thời Tiện Ngự móc ra bùa hộ mệnh Thẩm Tiêu đưa cho cô, đập mạnh xuống!

Trong phút chốc, tất cả hắc vụ ở dưới lòng bàn tay cô kịch liệt co rút lại! Rồi sau đó như không trọng lượng rơi xuống!

Bùm!

Quỷ quái rơi xuống đất, Chu Bạch Thiện dưới lầu vội vàng một kiếm đâm tới!

Con quái vật co rút dữ dội hơn!

Những khuôn mặt kia, cánh tay cùng chân kia, toàn bộ hóa thành hắc khí nồng đậm! Dính dính hòa tan, cuối cùng biến thành máu loãng màu đen đầy đất!

Hết thấy, quy về bình tĩnh.

Mọi người ba chân bốn cẳng kéo Hạ Du và Bạch Dư Hi lên.

Chương 296. 3. Thế giới linh dị (60)

Thời Tiện Ngư kinh ngạc nhìn dấu vết dưới lầu, thần kinh căng thẳng thật lâu không thể buông lỏng, cho đến khi Chu Bạch Thiện rốt cục thu hồi kiếm gỗ đào, ngửa đầu nhìn về phía cô, hô: “Nó chết rồi!”

Thời Tiện Ngư như trút được gánh nặng!

Cô thở ra một hơi thật dài, xoay người nhìn Hạ Du và Bạch Dư Hi.

Cánh tay Hạ Du sừng tấy vừa đỏ vừa tím, gân cốt bên trong bị kéo đứt, đau đến nói không ra lời, chỉ sợ phải đi ra ngoài mới có thể trị liệu.

Trạng thái của Bạch Dư Hi càng kém, bị quỷ quái đoạt xá quá lâu, hiện tại nhân sự bất tỉnh, khí như tơ tằm.

Vương Ái Quốc cảm thấy khó hiểu: “Nếu là Diệp Huy đang âm thầm giở trò, tại sao vừa rồi Lục Mân muốn nói là Tạ Đình làm?”

Thời Tiện Ngư lắc đầu: “Không biết, trước tiên công hai người bọn họ đi hội hợp với Chu đạo trưởng đi, chuyện của Lục Mân, chờ ra ngoài rồi mới giải quyết.”

Mọi người công Hạ Du và Bạch Dư Hi xuống lầu, Chu Bạch Thiện đang cố gắng dùng la bàn chỉ dẫn, tìm ra sổ ký tên bị nguyên rửa, thấy bọn họ xuống lầu, bước lên phía trước kiểm tra trạng thái của hai người.

“Xem ra Bạch Dư Hi đã bị đoạt xá từ rất sớm, sinh hồn tổn thương nghiêm trọng, phải mang về Trường Lạc Cung để sư phụ tôi điều dưỡng mới được.” Chu Bặc Thiện hết sức tự trách, nói: “Trách tôi không sớm nhìn ra trạng thái của Bạch Dư Hi không đúng, lúc trước nghe bọn họ nói, Bạch Dư Hi là bởi vì Đỗ Hiểu Linh chết mới dẫn đến tinh thần thất thường, tôi liền nhập môn trước là chính, hoàn toàn không nghĩ đến phương diện đoạt xá quỷ quái.”

Thời Tiện Ngư nói: “Đỗ Hiểu Linh rất có thể là bị quỷ quái hại chết, Bạch Dư Hi tận mắt nhìn thấy cô chết, tinh thần bị dả kích lớn, khiến quỷ quái thừa dịp hư mà vào, thân thể bị đoạt xá, cái này đều nói thông suốt, hiện tại ta duy nhất không biết, chính là Lục Mân đến cùng sắm vai nhân vật gì?”

Chu Bặc Thiện thở dài: “Tóm lại, chúng ta phải nhanh chóng cứu mọi người ra ngoài, không thể chậm trễ nữa.”

Mọi người tiếp tục tìm kiếm, cũng không lâu lắm, quả thật phát hiện tờ giấy ký tên kia trong bồn hoa.

Xem ra ít nhất chuyện này trên Lục Mân không có lừa gạt bọn họ, mà Bạch Dư Hi sở dĩ sẽ đột nhiên nhảy lầu, là bởi vì Diệp Huy biết, một khi Chu Bặc Thiện thật sự bắt đầu từng người làm pháp sự trừ quỷ, sớm muộn sẽ phát hiện hắn tồn tại.

Lục Mân bị người mang xuống, biết được quỷ quái đã bị diệt trừ, mà Bạch Dư Hi còn sống, sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch, nhất thời mềm nhũn quỳ trên mặt đất, phảng phất trời sập một loại.

Chu Bặc Thiện tận tình khuyên nhủ hắn: “Anh vẫn là nói thật đi, tuy rằng không có chứng cứ có thể cho người ngồi tù, nhưng Bạch lão bản là ai? Hắn làm sao có thể buông tha anh? Nhiều thủ đoạn cho anh cầu sống không được cầu chết không được, thay vì sau khi đi ra ngoài bị tra khảo, không bằng bây

giờ nói rõ ràng, tôi cũng để cho sư phụ tôi thay anh cầu xin Bạch lão bản.”

Lục Mân nghe xong, lập tức đứng lên, nhào tới trước mặt Chu Bặc Thiện dập đầu cầu khẩn: “Đạo trưởng cứu tôi! Đạo trưởng cứu tôi! Tôi là bị con quỷ kia mê hoặc! Tôi vốn không muốn!”

Chu Bặc Thiện hỏi: “Nó mê hoặc anh như thế nào?”

“Nó nói chỉ cần đem đoàn tử muội mang tới nơi này, lực lượng của nó sẽ đại trưởng, có thể triệt để thôn phệ sinh hồn Bạch Dư Hi, đến lúc đó nó có thể hoàn chinh chinh thay thế Bạch Dư Hi, lại thuyết phục Bạch lão bản, cho hai chúng tôi cử hành hôn lễ, về sau ta chính là Bạch gia con rể, hưởng vô tận vinh hoa phú quý!”

Vương Ái Quốc nhìn không được chen vào hỏi: “Vậy sao anh lại giả mạo anh trai Tạ Đình? Còn nói Tạ Đình đã chết!”

Lục Mân nói: “Ta nghe Hạ Du cùng người cãi nhau lúc nói một câu Tạ Đình, liền nhớ kỹ, nếu như không cho các người một kết quả, các người liền muốn tiếp tục tìm cách đuổi quỷ!”

(Hết chương này)

Chương 297. 3. Thế giới linh dị (61)

Lục Mân cùng trước phán như hai người.

Tại bạn học tụ hội, hẳn toàn bộ quá trình đi cùng Bạch Dur Hi, giống như nửa người Bạch gia.

Bởi vì Bạch Dur Hi đối với hắn ỷ lại, Bạch gia trên dưới đều đối với hắn tôn kính có thừa, những học sinh này đối với hắn cũng liền tất cung tất kính.

Lục Mân bị những người này nâng quá lâu, đã có chút quên hết tất cả, hắn cao ngạo lạnh lùng, trong mắt luôn mang theo nhàn nhạt miệt thị, phảng phất mình thật sự thành con rể Bạch gia, từ nay về sau có thể coi trời bằng vung, cá vượt long môn cao cao tại thượng, mà hiện tại, quý quái giấu ở trong cơ thể Bạch Dur Hi bị giết chết, Lục Mân lập tức bị đánh trở về nguyên hình.

Hắn biết mình sắp xong rồi, không chỉ mất đi tài phú cùng địa vị vốn dễ như trở bàn tay kia, một khi Bạch lão bản biết hắn từng lợi dụng con gái bảo bối của mình như vậy, nhất định sẽ tra tấn chết hắn!

Hắn không tiếc quỳ xuống cầu xin tha thứ, hiện tại người có thể bảo trụ tánh mạng của hắn, chỉ sợ chỉ có Chu Bặc Thiện sư phụ!

“Diệp Huy đối với đoàn tử muội trong lòng có oán hận, làm sao có thể để cho Bạch Dur Hi còn sống đi ra ngoài? Không lập tức hướng Bạch Dur Hi xuống tay, là bởi vì Bạch Dur Hi thân phận sử dụng quá thuận tiện! Chỉ cần dựa lưng vào

Bạch gia, có thể dễ dàng đem những học sinh này tụ tập lại! Nếu như chúng tôi vừa rồi không thể kịp thời cứu Bạch Dư Hi, để cho các người âm mưu thực hiện được, chờ anh đi ra ngoài, như thường sẽ bị Bạch lão bản cho là giết nữ cừu nhân cho hả giận!”

Lục Mân sắc mặt xám xịt: “Nó không phải như vậy nói với tôi..... Nó nói, nó nói nó chỉ biết thôn phệ sinh hồn Bạch Dư Hi, sau đó Bạch Dư Hi sẽ biến thành người thực vật, tôi có thể tiếp tục chăm sóc nàng, Bạch lão bản thấy tôi đối với nữ nhi tận tâm tận lực, tài sản cổ phần sẽ không thể thiếu phần ta.....”

“Đúng là người si nói mộng, ngu không bằng.” Chu Bặc Thiện lắc đầu cảm thán: “Quý quái vì đạt được mục đích mà không mất thủ đoạn, anh bị nó lừa rồi!”

Lục Mân ngậy ra như phỗng.

Mọi người không hề để ý tới hắn, hiện tại tất cả mọi người càng quan tâm chính là rời đi nơi này.

Chu Bặc Thiện giơ kiếm gỗ đào lên, lần thứ hai vung vẩy như tuyên khoa, lần này rốt cục có phản ứng, lấy một vòng quanh người hắn, ánh sáng trở nên sáng lên, giống như ánh mặt trời bên ngoài từ một khe hở nào đó chiếu vào, xua tan lo lắng cùng u ám.

Trên mặt mọi người đều toát ra vui sướng.

Nhưng Chu Bặc Thiện vẫn không thể một lần đưa mọi người ra ngoài, chỉ có thể chia làm mấy nhóm đưa ra ngoài.

Thời Tiện Ngư không sót ruột, cô xếp ở phía sau cùng, thừa dịp Chu Bặc Thiện đưa người ra ngoài, cô muốn đi tìm bóng đen kia.

Trong thế giới yêu ma, sau khi Thâm Tiêu từ bỏ đi Linh Sơn, Lâm Uyên cũng biến mất.

Ở trong thế giới này, Hạ Du cùng Bạch Dư Hi, đám người chơi trò chơi Điệp Tiên, muốn biết hung thủ hại chết Đỗ Hiểu Linh là ai, hiện tại chân tướng rõ ràng, không biết cái kia bóng đen có phải hay không cũng sẽ biến mất.

Vừa rồi cô bảo bóng đen bảo vệ tốt Hạ Du, nếu như nó vẫn không nhúc nhích, bây giờ hẳn là còn ở căn tin lầu hai.

Thời Tiện Ngư đi lên lầu hai, bốn phía ánh sáng âm u, đen sì, cô chân chừ đi về phía góc tối nhất, hỏi: “Anh còn ở đó không?”

Bóng đen không có động tĩnh gì.

Thời Tiện Ngư nhú mày, lại đến gần hai bước: “Anh đi chưa?”

Vẫn không trả lời.

Thời Tiện Ngư giật mình: “..... Thật sự đi rồi? Không thể lại biến thành Lâm Uyên sao?”

Bóng ma màu đen kia không có bất kỳ phản ứng gì, phẳng phất chỉ là bóng dáng, vừa không có bất kỳ ý thức hoặc năng lực suy nghĩ nào, cũng không cách nào cùng người câu thông trao đổi, nó hiện tại cũng chỉ là một đoàn âm khí hỗn độn mà thôi, nếu có du hồn đi ngang qua, nó có thể sẽ bởi vì bản năng ăn uống mà có chút động tĩnh, nhưng khi đối mặt với câu hỏi của Tiện Ngư, nó không thể lý giải ý tứ của cô, vì vậy không nhúc nhích.

Chương 298. 3. Thế giới linh dị (62)

Thời Tiện Ngư kinh ngạc nhìn đám đen trước mắt, không thể nói rõ là loại cảm giác gì, có thể... có chút buồn bã mất mát? Lại có chút..... Thì ra là thế.

Lần này, cũng giống như lần đó, không hề có dấu hiệu liên biến mất.....

Dưới lầu Chu Bạch Thiện đang gọi tên cô.

Thời Tiện Ngư lại liếc mắt nhìn bóng đen một cái, nhẹ giọng nói một câu “Tạm biệt”, xoay người vội vàng rời đi.

.....

Từ nơi này rời đi, mọi người trở lại trang viên xa hoa của Bạch gia, yến hội sảnh vẫn như cũ duy trì bộ dáng ban đầu, người hầu chỉ xử lý xong rượu cùng thức ăn trên bàn, những bàn ghế để đồ ăn khác cũng không dám tùy tiện di chuyển, e sợ sẽ ảnh hưởng đám người lâm vào Hỗn Độn Giới không cách nào thuận lợi trở về.

Hạ Du trước tiên được đưa đến bệnh viện, tình trạng của Bạch Dư Hi lại có chút khó giải quyết, Chu Bạch Thiện cần đưa cô về Trường Lạc Cung, xin sư phụ chữa trị.

Lục Mân bị ông chủ Bạch gọi người bắt lại, không biết sẽ bị trừng phạt như thế nào.

Thời Tiện Ngư tạm thời không nghĩ ra có nên trở về hay không, cô cảm thấy thế giới này rất mới lạ, muốn ở lại đi dạo

một chút, hơn nửa tuần trước Bắc Thiện thịnh tình mời, cô liền định cùng Chu Bắc Thiện đi Trường Lạc Cung.

Đây là một cái thế giới rất tương tự thế giới của Thời Tiệp Ngư, kém không nhiều lắm phong tục nhân tình, kém không nhiều lắm văn minh trình độ, khác biệt duy nhất chính là, thế giới này đạo giáo rất hưng thịnh, cơ hồ mỗi người đều tín đạo giáo.

Các môn phái đều có trang web chính thức và nhóm fan của mình, đạo sĩ đuổi quỷ cũng đặc biệt nhiều, thậm chí có người còn được đóng gói thành ngôi sao nhận quảng cáo, trong đó lợi hại nhất vẫn là Trường Lạc Cung, hương khói cường thịnh, tín đồ vô số.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy, có thể là cùng quỷ quái có quan hệ, càng là ma quái, mọi người tự nhiên càng ỷ lại loại này đạo tông môn phái lực lượng.

Chu Bắc Thiện muốn đưa Bạch Dư Hi về Trường Lạc Cung trị liệu, ông chủ Bạch vô cùng để ý, an bài chuyên cơ cho bọn họ, bay tới sân bay gần Trường Lạc Cung nhất, sau khi xuống máy bay đổi sang ngồi xe thương vụ, sau đó lại đổi một chiếc xe chuyên dụng lên núi.

Trường Lạc Cung ở trên một ngọn núi xanh nguy nga, bãi đỗ xe dưới chân núi xe vào xe ra, thập phần náo nhiệt, đạo quán ở giữa sườn núi, trang nghiêm khí phái cực kỳ.

Ngồi ở trong xe, Chu Bắc Thiện chỉ vào quần thể kiến trúc màu đỏ thẫm thấp thoáng trong rừng núi xa xa, giới thiệu với Thời Tiệp Ngư từng cái một: “Phía trước chính là sơn môn của Trường Lạc Cung, chính là ba cánh cổng vòm kia, thấy không? Ba cánh cổng tượng trưng cho tam giới, bước vào sơn môn có nghĩa là nhảy ra tam giới, thoát khỏi tất cả phiền não thế tục, đi vào bên trong là tháp chuông, cung phụng thần

tướng trần sơn nơi này, đi vào bên trong còn có Tài thần điện, Dực thần điện, Tổng Tử điện, Chân Vũ điện...”

Thời Tiện Ngư tò mò hỏi: “Sur phụ ngươi ở trong điện nào?”

“A, từ nơi này nhìn không thấy.” Chu Bặc Thiện trả lời: “Sur phụ tôi ở một mình trên đỉnh núi, bình thường ngoại trừ giờ học buổi sáng, cơ hồ còn lại vẫn ở trong phòng tu luyện.”

“Phòng tu luyện?” Thời Tiện Ngư chớp chớp mắt: “..... Nơi tu luyện?”

Chu Bặc Thiện giật mình: “Có phải đẳng cấp của cô còn quá thấp, cho nên chỉ có thể dùng đệ tử luyện công phòng? Sur phụ tôi có chỗ bế quan tu luyện.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

“Sao lại không? Tôi có một Luyện Đan Các trống rỗng... và một hồ cá không thể ăn.”

Xe tiếp tục dọc theo quốc lộ vòng quanh núi đi về phía trước, đến trước cửa núi cũng chỉ có thể đi bộ, Chu Bặc Thiện cùng Thời Tiện Ngư lục tục xuống xe, sau đó nâng Bạch Dư Hi dậy, ôm đến xe lăn đã chuẩn bị sẵn, đang chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên nhìn thấy từ trong Trường Lạc Cung, trùng trùng điệp điệp đi ra một đám người.

Đi ở phía trước nhất chính là một vị lão giả, mặc một thân trường bào huyền sắc, tóc bạc nhan sắc trẻ con, khí chất siêu nhiên.

Chu Bặc Thiện kinh hỉ nói: “Tôi lần đầu tiên xuống núi lịch lãm, lão nhân gia ông lại tự mình tới đón tôi!”

Thời Tiện Ngư tò mò đuổi theo hần.

Lão giả kia dẫn một đám đồ tử đồ tôn, đi đến trước mặt Tiện Ngư, đột nhiên khom lưng hành đại lễ, tất cung tất kính

nói: “Bái kiến Nguyên Quân –”

Chu Bặc Thiện: “???”

Thời Tiện Ngư: “.....”

(Hết chương này)

Chương 299. 3. Thế giới linh dị (63)

Chương môn nhân Trường Lạc Cung, đạo hiệu Trường Phong, được gọi là Trường Phong thiên sư, hoặc Trường Phong chân nhân, hơn một trăm tuổi, được tôn trọng, giờ phút này lại ở trước mặt một cô gái trẻ tuổi hạ thấp địa vị, dẫn tới khách hành hương phụ cận liên tiếp quan sát, châu đầu ghé tai.

Chu Bặc Thiện có chút há hốc mồm nhìn Thời Tiệp Ngự, lại nhìn sư phụ khom người hành lễ, cho đến khi thấy trong đám sư huynh đệ phía sau có người nháy mắt với hắn, hắn mới biết sau phát giác, nhanh chóng vài bước bước đến bên bọn họ, cũng cúi người hành lễ.

Khi Thời Tiệp Ngự cảm thấy xấu hổ.

Nhưng cô không thể xấu hổ, vì thế trấn định ho nhẹ một tiếng, khiêm tốn nói: “Đạo trưởng không cần hành đại lễ này.”

Trường Phong chân nhân hơi đứng dậy, làm động tác “Mời”. “Nơi này nhiều người mất tập, sợ mạo phạm Nguyên Quân, mời Nguyên Quân theo bản đạo đi hậu điện nghỉ ngơi.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu: “Được.”

Bên người Trường Phong chân nhân có hai gã đệ tử đi tới, quy củ từ trong tay cô tiếp nhận xe lăn, Thời Tiệp Ngự liền yên tâm đem Bạch Dư Hi giao cho bọn họ, đi theo nghênh đón đội ngũ hướng lên núi.

Phía sau đội ngũ, Chu Bặc Thiện hoảng hốt, mấy sư huynh đệ vây quanh hắn, sốt ruột nói:

“Anh lúc nãy xuống núi lịch lãm, thật sự là đụng phải đại cơ duyên! Lại có thể may mắn cùng Nguyên Quân cùng nhau hàng yêu trừ ma!”

“Mau nói xem, các người làm sao hàng phục được quỷ quái kia?”

“Trời ạ, ai có thể nghĩ đến, Trường Lạc Cung chúng ta có thể may mắn tiếp đãi Nguyên Quân đại nhân!”

“Nguyên Quân đại nhân thật sự là phong hoa tuyết đại a!”

“Nguyên Quân hôm nay tới Trường Lạc Cung, về sau chúng ta Trường Lạc Cung tất nhiên ngồi vững Đạo môn đệ nhất danh hào!”

Chu Bặc Thiện hoảng hốt, chần chừ nói: “Lúc ấy tôi không nhìn ra...”

Hắn theo bản năng nhìn về phía bóng lưng Tiệp Ngư, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

“Cô ấy nói với ta cô là người Lâm Thời Cung, còn đang trang hoàng..... Tôi cũng chưa thấy cô ấy dùng qua pháp thuật gì.....”

Sư huynh hơi lớn tuổi đề thấp giọng nói: “Nghe sư phụ nói, vị Nguyên Quân này còn ở thời thơ ấu, không biết pháp thuật rất bình thường, Nguyên Quân thân mang Tiên Thiên Chân Linh khí, có thể tụ tập nguyên lực của ba ngàn thế giới vì mình dùng, lúc đang phong tạo cực có thể sáng thế tạo vật cũng chưa biết, so sánh với nguyên lực to lớn của ba ngàn thế giới, pháp thuật chỉ là vật dẹt hoa trên gấm, không quan trọng.”

Chu Bặc Thiện nghi hoặc hỏi: “Nhưng cô ấy nhìn qua, cũng không tính là... không tính là trẻ con chứ?”

Bên cạnh một vị sư huynh khác một cái tát vỗ trên vai hắn: “Ô! Nguyên Quân thọ nguyên, không nói thọ tộ thiên địa, ít

nhất có thể sống mấy ngàn mấy vạn năm, thời thơ ấu chỉ sợ cũng có mấy trăm năm đi!”

Chu Bặc Thiện bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Sur huynh nói có lý!”

Đi, chúng ta mau lên phía trước xem, sư phụ muốn nói gì với Nguyên Quân.

Đi một chút, chúng ta mau theo sau.

.....

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi theo phía sau, còn chưa tới hậu điện, vừa qua trai đường đã bị ngăn lại, chỉ có Trường Phong chân nhân cùng Thời Tiệp Ngư hai người đi hậu điện.

Thời Tiệp Ngư yên lặng đánh giá bốn phía, hoàn cảnh thập phần thanh u, trong sân cây xanh rợp bóng, hành lang thả xuống mấy cái bồ đoàn, trong điện không có cung phụng tượng thần, chỉ có một bức tranh sơn thủy trên tường, bên cạnh bày bàn ghế thấp cùng trà cụ, nơi này hẳn là nơi chuyên môn tiếp khách nghỉ ngơi.

Trong phòng đốt hương, ngửi rất thoải mái, có chút ý cảnh yên tĩnh xa xưa của đạo gia.

Trường Phong chân nhân mời Thời Tiệp Ngư ngồi xuống, tự mình châm trà, hỏi: “Chuyến này Nguyên Quân có thuận lợi không?”

“Ừ, cũng được.” Thời Tiệp Ngư gật đầu, lại tò mò hỏi hẩn: “Sao đạo trưởng biết tôi đến?”

Trường Phong chân nhân vuốt râu cười cười: “Người tu đạo, có người thích luyện đan, có người thích chế phù, có người thích bày trận, mà bản đạo bất tài, thích xem sao xem bói.”

Chương 300. 3. Thế giới linh dị (64)

“A..... Ông xem bói tính ra tôi sẽ đến?” Thời Tiện Ngư giật mình: “Ông tính thật chuẩn.”

Trường Phong chân nhân nói: “Thí dụ như nơi Nguyên Quân đi kế tiếp, bản đạo không tính ra.”

Thời Tiện Ngư cười rộ lên: “Chính tôi còn chưa nghĩ ra lần sau đi đâu, ông đương nhiên sẽ không tính ra.”

Trường Phong nói: “Nhưng, bản đạo tính ra gần đây Nguyên quân sẽ có một kiếp, Nguyên Quân còn cần cần thận đề phòng.”

Thời Tiện Ngư sững sờ: “..... Tôi sẽ có một kiếp? A này, nghiêm trọng sao?”

Trường Phong cười lắc đầu: “Cái này phải dựa vào chính Nguyên Quân, nếu là hãm sâu trong đó, ít nhiều sẽ chịu chút ảnh hưởng, nhưng so với năm tháng rộng dài, cũng bất quá là việc nhỏ như cọc mà thôi.”

Thời Tiện Ngư nghe xong chậm rãi gật đầu: “Tôi biết rồi, ý của ông là, nếu tôi nghĩ không ra, sẽ rất khó chịu, nếu tôi nghĩ thông, cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.”

“Đúng là như thế.” Trường Phong chân nhân gật đầu.

Thời Tiện Ngư không khỏi hỏi: “Đạo trưởng, tôi đang tìm một người, ông có thể giúp ta tính xem hắn hiện tại đang ở đâu không?”

Trường Phong chân nhân hỏi: “Người này có thân phận gì?”

Thời Tiệm Ngư nhú mày, khó xử lắc đầu: “Tôi không biết.”

Trường Phong chân nhân lại hỏi: “Người này còn sống không?”

Thời Tiệm Ngư nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu: “Tôi không biết.”

Trường Phong chân nhân suy nghĩ một lát, đứng dậy nói: “Đã như thế, bần đạo liền cố gắng đi thử một lần.”

Thời Tiệm Ngư cũng đứng dậy theo: “Cảm ơn đạo trưởng.”

Trường Phong chân nhân đi tới trước lư hương, trước đốt một nén nhang, bái lạy, sau đó nhắm mắt không nói.

Thời Tiệm Ngư không biết bói toán này sẽ tiến hành như thế nào, liền đứng ở một bên cẩn thận nhìn, đợi thật lâu, đến khi nén nhang kia đốt được khoảng một nửa vị trí, lão đạo trưởng tiên phong đạo cốt rút cục mở mắt, giơ tay nhẹ nhàng cầm lấy một cây nhang kia, sau đó run rẩy, tro hương màu xám trắng đốt cháy rơi trên mặt bàn gỗ cánh gà, vỡ thành mấy đoạn.

Trường Phong chân nhân nhìn mấy đoạn tro thơm kia, ngưng thần không nói.

Thời Tiệm Ngư không dám quấy nhiễu, tiếp tục ở bên cạnh kiên nhẫn chờ một lát, Trường Phong chân nhân chậm rãi xoay người lại, nói với Thời Tiệm Ngư: “Người Nguyên Quân muốn tìm, cách không xa, gần Nguyên Quân trong gang tấc.”

“Gần trong gang tấc?” Thời Tiệm Ngư thì thào.

“Quẻ tượng này cho thấy, trong lòng Nguyên Quân đã có đáp án.” Trường Phong chân nhân nói.

Thời Tiệp Ngư kinh ngạc, trong lòng cô quả thật có một phỏng đoán, chỉ là không thể tin được, cũng không thể xác định.

Nếu cô ta quay lại và hỏi hấn ta, hấn ta có nói sự thật không?

Suy nghĩ một hồi, không có đầu mối, tâm lại càng rối loạn.

Thời Tiệp Ngư than nhẹ một hơi, ngẩng đầu nhìn Trường Phong chân nhân, cảm thấy mình cũng nên biểu thị chút gì đó, móc từ trong túi ra, móc ra mấy cây nhân sâm, đặt lên bàn.

“Tôi..... Tôi cũng không có gì có thể tặng, những thứ này là nhân sâm trong cung ta trồng, xin người nhận đi.”

“Đa tạ Nguyên quân.” Trường Phong chân nhân không từ chối, lại cười hỏi: “Không biết Nguyên Quân đại nhân ở chỗ này có nặn tượng thần không?”

Thời Tiệp Ngư lắc đầu.

Trường Phong chân nhân nhẹ nhàng nắm chặt những nhân sâm kia: “Nguyên Quân đại nhân nếu muốn thu thập nguyên lực nơi này, Trường Lạc cung chúng ta ngược lại nguyện ý vì ngài lập tượng, bất quá chúng ta nơi này đã có Dược Vương điện...”

Thời Tiệp Ngư kinh ngạc: “Vậy, vậy có thể giúp tôi lập một tượng thần đặc biệt phù hộ tình bạn của con gái không?”

Trường Phong chân nhân sững sờ: “..... Phù hộ hữu nghị?”

“Ừ.” Nàng gật đầu: “Tôi xem qua rồi, trong Trường Lạc Cung các người cầu tài cầu dược cầu tử cầu nhân duyên đều có, nhưng không có tượng thần liên quan đến tình hữu nghị, ta nguyện ý phù hộ tình hữu nghị trường tồn của các cô gái, cũng nguyện ý trợ giúp các cô gái tìm được tri âm nhân sinh.”

(Hết chương này)

Chương 301. Cung tiền Nguyên Quân (1)

Trường Phong chân nhân nhắc nhở Thời Tiện Ngư, người trên đời này, tín đạo bách tam thanh, tín phật bách tam phật, ngoài ra các nơi trong dân gian lại có thổ địa thần, sơn thần, táo thần, tổng tử thần của mình, bách tới bách lui, đơn giản là phú quý, học hành, bình an, khỏe mạnh như vậy, mà nữ tín đồ cầu nhiều nhất, thường thường là nhân duyên cùng con nối dõi.

Trong cung Thời Tiện Ngư nếu có thể cung cấp tiên dược, tượng làm dược thần mới dễ dàng tích góp từng tí một nguyên lực, bởi vì càng linh nghiệm, càng dễ dàng hấp dẫn người ta thờ phụng, về phần tri âm cùng hữu nghị, cũng là chỉ có thể ngộ không thể cầu, thần tiên cũng khó tương trợ.

Bất quá Thời Tiện Ngư đối với chuyện thu thập nguyên lực này, cũng không tham lam, chỉ cảm thấy thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Cô nói: “Trong Linh Thảo Viên của tôi tuy dược thảo nhiều, nhưng tôi còn chưa nhận thức đầy đủ, cũng không biết nên dùng như thế nào, Luyện Đan Các đến nay ngay cả một viên thuốc cũng không làm ra được, muốn tôi làm dược thần quá miễn cưỡng, hiện tại trong Trường Lạc Cung chỉ có cầu nhân duyên, không có cầu tri âm, tôi vừa vặn có thể bổ khuyết. Nhân sinh dài đằng đẵng, nhân duyên có lẽ sẽ trải qua vài đoạn, nhưng tri kỷ bằng hữu thường thường là nửa cũng khó tìm.”

Trường Phong chân nhân nhẹ nhàng gật đầu: “Nếu tâm ý Nguyên Quân đã quyết, bản đạo chọn ngày liền vì tượng

Nguyên Quân dựng điện.”

Thời Tiện Ngự cười: “Cảm ơn đạo trưởng.”

Trường Phong chân nhân lại nói: “Vừa rồi nghe nói Luyện Đan Các của Nguyên Quân còn chưa mở lò, bản đạo trong tay vừa vặn có mấy trương đan phương, Nguyên Quân không bằng cầm đi thử một lần?”

Thời Tiện Ngự không hiểu: “Mở lò?”

Luyện chế đệ nhất lô đan được tức là khai lô, Tiên gia luyện đan, cần phải khai lô trước, cũng gọi là tỉnh lô, từ nay về sau đan lô chân hỏa mới có thể rèn luyện vạn vật.

Trường Phong chân nhân mời Thời Tiện Ngự ngồi một chút, đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau trở về, trong tay có thêm một hộp gấm.

Phương thuốc này là tổ sư gia truyền lại, có lẽ có thể giúp đỡ Nguyên Quân.

Thời Tiện Ngự nhận lấy hộp gấm, nhất thời rất thẹn thùng: “A này... tôi không mang theo quà gì, cũng không biết nên báo đáp đạo trưởng như thế nào...”

Trường Phong chân nhân cao giọng cười nói: “Nguyên Quân đại nhân nếu là có tâm đáp tạ, về sau đồ tử đồ tôn Trường Lạc Cung ta, mong rằng Nguyên quân chiếu phẩy một hai.”

Thời Tiện Ngự nghĩ nghĩ, cười gật đầu: “Được.”

.....

Cùng chương môn Trường Lạc Cung hàn huyên một hồi, Thời Tiện Ngự đứng dậy cáo từ.

Bởi vì đối phương đã chỉ ra thân phận của mình, cho nên lúc rời đi cô cũng không cố ý giấu diếm.

Đi ra hậu điện, ở bên ngoài một mảnh đất trống bên trên mở ra thời không chi môn, trong ánh sáng có thể thấy được một đầu khác quỳnh lâu ngọc vũ, tử điện kim khuyết, như tiên cảnh giống như diệu không thể tả, hai con bạch hạc nhanh nhẹn bay gần, giống như đang nghênh đón, Thời Tiện Ngư cất bước đi vào, hồn nhiên không biết phía sau mình đã mệnh mông quỳ một mảnh -

Cung tiền Nguyên Quân đại nhân!

.....

Thời Tiện Ngư trở lại Tiên Cung, phát hiện Tiên Cung hình như so với lúc mình rời đi càng xinh đẹp hơn một chút?

Mấy cây Bách Linh Quả trong vườn Linh Thảo nở hoa, hoa có năm cánh, giống như hoa đào hồng phấn, bên cạnh mọc ra một ít bụi cây thực vật thấp một chút, nở ra hoa nhỏ màu trắng cùng màu tím, xa hơn một chút là mảng lớn hoàng thủy tiên, hồng thược được, lục bạc hà, lúc trước cô trồng lung tung một đồng, không nghĩ tới hiện tại nóng bức náo nhiệt còn rất đẹp mắt.

Dưa và trái cây trồng lúc trước, sau khi thu hoạch dứt đoạn nối tiếp vài lần không trồng nữa, trái cây chất đống ở bên cạnh vườn hoa, chỗ trống bỏ khuyết Linh Thảo tiên thụ tốc độ sinh trưởng tương đối chậm, bố cục so với trước kia tương đối hợp lý hơn, hẳn là công lao Hậu Thần.

Tiên Cung khắp nơi cần xử lý, nếu như không có Thị Thần, phỏng chừng sẽ một đoàn loạn đi.

Thời Tiện Ngư nghĩ như thế, dư quang liếc về phía Thị Thần lơ lửng giữa không trung.

Chương 302. Cung tiễn Nguyên Quân (2)

Từ lần trước nói qua về hắn, hắn vẫn duy trì bộ dáng nho nhỏ như vậy, mặt mày thanh tú, nói năng thận trọng... Trước kia không cảm thấy, bây giờ ngẫm lại, hắn quả thật có chút giống Lâm Uyên, Lâm Uyên, vì sao không nói cho cô biết? Đi theo bên cạnh cô, làm bạn với cô, bảo vệ cô, giúp đỡ cô, đây cũng không phải là chuyện không thể để người khác biết...

Chẳng lẽ, có điều gì khó nói?

Thời Tiệp Ngự rất muốn hỏi, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Lúc này, Thị Thần nói: “Nguyên Quân chuyển này thuận lợi, nguyện lực lại tích góp không ít, theo tiểu thần thấy, có thể khôi phục hộ sơn đại trận.”

Thời Tiệp Ngự mím môi, nhỏ giọng nói thầm: “Tại sao tôi không có phòng tu luyện...”

Thị Thần ngẩn người, ngược mắt nhìn cô: “Nguyên Quân muốn khôi phục phòng tu luyện?”

Thời Tiệp Ngự nhìn hắn: “Tôi vừa mới từ một môn phái đạo gia trở về, chương môn nhân của bọn họ có một nơi chuyên môn bế quan tu luyện, chiếm cả một ngọn núi.”

Trong giọng nói mang theo chút hâm mộ.

Thị Thần trầm mặc, một lát sau nói: “Theo ý tiểu thần, trước tiên khôi phục hộ sơn đại trận đi.”

Thời Tiệm Ngự hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì Nguyên Quân chưa tập được bất kỳ một môn công pháp nào.” Thị Thần trả lời: “Như trong Luyện Đan Các không có đan dược, trong động phủ tu luyện cũng không có bất kỳ công pháp bí tịch nào.”

Thời Tiệm Ngự: “.....”

Mắt thấy trên mặt cô toát ra thất vọng, Thị Thần không thể không kiên nhẫn khuyên nhủ: “Chuyện tu luyện, sau này cơ duyên đến chậm rãi học cũng được, bây giờ vẫn là khôi phục hộ sơn đại trận trước, vạn nhất có người từ bên ngoài đến chúng ta cũng có thể phòng bị.”

Thời Tiệm Ngự bĩu môi: “Nơi này cao như vậy, ngay cả chim cũng không bay lên được, làm sao có thể có người từ bên ngoài đến?”

Thị Thần hơi nhíu mày: “Nguyên Quân chẳng lẽ cho rằng, ba ngàn thế giới chỉ có ngài một vị thần tiên?”

Thời Tiệm Ngự sửng sốt, ngơ ngác nhìn về phía hắn.

Thị Thần nghiêm mặt nói: “Ba ngàn thế giới không ngừng có thần ngã xuống, cũng không ngừng có thần mới sinh ra, trong đó không thiếu người làm vào tà đồ, rơi vào ma đạo, bọn họ sẽ cướp sạch Tiên Cung của người khác, cướp đoạt linh lực của người khác, Nguyên Quân nhất thiết không thể khinh thường.”

Thời Tiệm Ngự nghe vậy sợ hãi, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi: “Sao ngay cả làm thần tiên cũng bị cuốn vào...”

Thị Thần có chút ngượng ngùng, hòa hoãn sắc mặt, nói tiếp: “Bất quá Tiên Cung sơ sơ khôi phục, không có thiên linh địa bảo đáng giá người khác mơ ước, tiểu thần đề nghị như thế cũng là vì vạn nhất, tóm lại, trước tiên khôi phục hộ sơn đại trận, mới tính ổn thỏa.”

Nói đến nước này, Thời Tiện Ngư cũng không thể không đáp ứng, cau mày gật đầu: “Được rồi.”

Thị Thần còn nói: “Hộ sơn đại trận cần ở bốn phương đông tây nam bắc, phân biệt thiết lập bốn loại thần thú Thanh Long, Bai Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ làm mắt trận, như thế hộ sơn đại trận mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.”

Thời Tiện Ngư yên lặng nhìn hẩn.

Ở chung lâu, Hầu Thần đại khái cũng biết cô có ý gì, đơn giản chính là ngại phiền toái, cảm thấy đây cũng không phải là việc người làm.

“Thần thú thể gian hiếm có, cho dù gặp, lấy năng lực hiện tại của Nguyên Quân chỉ sợ cũng rất khó mời tới, bất quá trận pháp cũng không nhất định phải bốn loại thần thú này, chỉ cần thuộc tính tương hợp, là có thể làm mắt trận.”

Thị Thần nhẫn nại đưa ra ví dụ cho cô: “Ví dụ như, màu xanh phương Đông là gỗ, màu trắng phương Tây là vàng, màu đỏ phương Nam là lửa, màu đen phương Bắc là nước, như vậy chỉ cần tìm được chim bay cá nhảy thuộc tính tương hợp, rót linh khí vào, khiến cho Nguyên Quân sử dụng, là có thể làm trận nhãn hộ sơn đại trận.”

Thời Tiện Ngư bưng tỉnh đại ngộ: “Nói cách khác, tôi có thể đi chợ mua cá, đặt ở phía bắc đại trận sao?”

Thị Thần mi giác co rút, hỏi: “Nguyên Quân cho rằng, chợ cá, có thể vì Tiên Cung cung cấp bao nhiêu phòng ngự lực?”

(Hết chương này)

Chương 303. Nhật tiểu hoa tích (1)

Thời Tiệp Ngự trầm mặc một hồi, hỏi: “Anh... đang châm chọc tôi sao?”

Thị thần cúi đầu: “Tiểu Thần không dám.”

Thời Tiệp Ngự nghiêng đầu đánh giá hắn, trong đầu nghĩ đến Lâm Uyên, Lâm Uyên, cùng bóng đen trong thế giới quỷ quái, nếu quả thật là cùng một người, như vậy hắn trước mắt này, sẽ có những ký ức kia sao? Nếu là có những ký ức kia, hắn hiện tại lại là đang dùng một loại tâm tình như thế nào cùng mình nói chuyện?

..... Vì sao phải giấu diếm?

So với tự mình đi hỏi, cô càng hy vọng hắn có thể chủ động thẳng thắn.

Thời Tiệp Ngự nghĩ đến sự che giấu của hắn, khó tránh khỏi có chút hứng thú rồi, ngữ khí thản nhiên nói: “Vừa rồi em chỉ lấy ví dụ, bởi vì em không rõ thuộc tính của những động vật này, anh nói phương bắc màu đen là nước, em cảm thấy cá sống trong nước, hắn là thỏa mãn yêu cầu thuộc tính tương hợp.”

“Thì ra là thế.” Thị Thần nhẹ nhàng gật đầu, thái độ vẫn cung kính như cũ: “Là Tiểu Thần thất trách, không nói rõ ràng với Nguyên quân. Cá là vật trong nước, thuộc tính kiêm thủy mộc, động vật thuộc tính ngoài nước còn có chuột, vịt, heo vân vân.”

Hắn kiên nhẫn tiếp tục giới thiệu: “Kim loại tính động vật có gà, khỉ, sư, sói; mộc thuộc tính động vật có mèo, hổ, thỏ, hồ; hỏa thuộc tính động vật có ngựa, rắn, rùa, thần lằn vân vân.”

Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng “A” một tiếng, nói: “Cự Tích trong thế giới hoang mạc có thể sao?”

Thị Thần gật đầu: “Đúng vậy, Cự Tích ở trong thế giới hoang mạc hấp thu mặt trời chói chang, trong cơ thể tự có chân hỏa, xác thực là thuộc tính hỏa.”

Thời Tiện Ngư nói: “Vậy đi một chuyến đi, đúng lúc lần trước muốn gặp Lâm Uyên không được.”

Thị thần: “.....”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Thị Thần: “... Tiểu thần vô sự.”

Thời Tiện Ngư lại nói: “Nói đến Lâm Uyên, lần này em đi thế giới quỷ quái, gặp phải một chuyện lạ, nơi đó có một đoàn bóng đen có thể biến hóa ra bộ dáng của Lâm Uyên, còn có bộ dáng yêu thú Lâm Uyên, cái này còn chưa tính là gì, nó cư nhiên ngay cả bộ dáng của anh cũng có thể biến hóa ra.”

“Chắc là quỷ quái nhiễm linh khí trên người Nguyên Quân, cho nên có thể thăm dò người Nguyên Quân thường tư thường tưởng.” Thị Thần trên mặt gọn sảng không sợ hãi, lạnh nhạt trả lời: “Ba ngàn thế giới không thiếu chuyện lạ, loại linh thể có thể mô phỏng khuôn mặt người này, cũng không tính là hiếm lạ.”

Thời Tiện Ngư nhìn mặt hắn, không có kinh ngạc, không có nghi hoặc, hắn bình tâm tĩnh khí phảng phất đã sớm có chuẩn bị.

Thời Tiện Ngư đột nhiên mất đi dự vọng tiếp tục truy vấn.

Cô rũ mi mắt: “Thì ra là như vậy.”

Thị Thần nói: “Kỳ thật động vật thuộc tính hỏa có rất nhiều, không nhất định phải lựa chọn Cự Tích trong thế giới hoang mạc, yêu ma thế giới không thiếu yêu xà linh quy, đều là yêu thú thuộc tính hỏa, Nguyên Quân nếu biết người của Thanh Điều nhất tộc, nói không chừng còn có thể nghe được Tam Túc Kim Ô Điều tung tích.”

Thời Tiện Ngư nhìn hấn: “Sao anh biết em quen người của Thanh Điều tộc? Em chưa từng nói với anh.”

Hấn sững sốt, trong ánh mắt bỗng nhiên có nháy mắt né tránh: “... Nguyên Quân cùng Tiểu Thần nói qua một câu, sao lại quên?”

Khóe miệng Thời Tiện Ngư cong lên, như cười như không: “À, thì ra là em quên.”

Thị Thần cup mắt không nói, sợ nói nhiều sẽ sai.

Thời Tiện Ngư im lặng thờ dài, nói: “Anh bắt đầu bày trận đi, em đi kiếm Cự Tích tới đây.”

Hấn hơi kinh ngạc: “Nguyên Quân vừa trở về không lâu, không nghỉ ngơi mấy ngày?”

“Không được.” Cô nhú mày: “Có một số việc nghĩ càng lâu, lại càng phiền lòng, em muốn nhanh chóng giải quyết, anh giúp em nổi lại Thời Không Môn một lần đi.”

Hấn rõ ràng là không muốn, nhưng là vừa rồi đã khuyên can qua, lại khuyên tiếp, hấn sợ Thời Tiện Ngư sẽ hoài nghi.

Hai cái thế giới thông đạo lần nữa mở ra, Thời Tiện Ngư đầu cũng không trở về đi, dù sao cô hiện tại tùy thân mang theo mù tạc không gian, đồ ăn cùng nước đều có, ngược lại là không cần chuẩn bị cái gì.

Chương 304. Nhật tiểu hoa tích (2)

Bên kia thế giới vẫn là cát vàng, Thời Tiện Ngư quen thuộc mở ra không gian, cưỡi một chiếc xe máy nhỏ đi ra, hướng ốc đảo lên đường.

Một đoạn thời gian không gặp, ốc đảo phồn hoa rất nhiều, tuy rằng như cũ không thể cùng những thành trấn kia quy mô cỡ lớn ốc đảo so sánh, nhưng cũng ra cái dáng căn cứ.

Cô tìm Diệp Lưu Vân, nói cho Diệp Lưu Vân biết mình muốn mang đi một con thần lân.

Diệp Lưu Vân hỏi nàng: “Muốn lớn, hay là muốn nhỏ?”

Trước đó không lâu Đại Hoa Tích còn ấp trứng, ốc đảo nuôi không ít Tiểu Hoa Tích.

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Phải nhỏ, chỗ tôi ở, không giống hoàn cảnh nơi này, nhỏ dễ thích ứng hoàn cảnh.”

Diệp Lưu Vân dẫn cô đi sào huyết nhân tạo của Đại Hoa Tích, trên đường vừa đi vừa hỏi: “Xác định chỉ cần một con? Nếu không cô mang thêm một vài con trở về đi? Những tiểu gia hỏa này rất ăn rất nhiều, nếu như vẫn nuôi ở bên trong ốc đảo, chúng tôi còn rất có gánh nặng.”

Thời Tiện Ngư kỳ quái nói: “Các cô nuôi? Cự Tích mù mù mặc kệ sao?”

Diệp Lưu Vân bắt đắc dĩ cười, “Mẹ còn cướp cơm của đám nhóc con, cô còn trông cậy vào nó nuôi mấy đứa nhỏ?”

Thời Tiện Ngư cũng cười: “Tôi chọn một con nuôi trước xem sao.”

Sào huyết nhân tạo được xây dựng dưới một tảng đá, là một cửa vào nghiêng xuống phía dưới, cách đó không xa chính là hồ nước, nơi này vừa râm mát vừa ẩm ướt.

Thời Tiện Ngư chú ý tới thảm thực vật gần bộ đá trụi lủi, đoán chừng là bị đám Hoa Tích lớn nhỏ ăn sạch, ngay cả rễ cỏ cũng không buông tha, khó trách Diệp Lưu Vân lại rầu rĩ.

Hai người một trước một sau khom lưng đi vào, Tiểu Hoa Tích bên trong bị ném thức ăn quen rồi, cho rằng lại tới ăn, tất cả đều bò tới, há to miệng muốn ăn.

Dù sao cũng là từ trong trứng Cự Tích ấp ra, cho nên dù là chúng nó còn nhỏ, thân thể cũng đều lớn như chó.

Trong đó một con béo nhất, béo đôn đôn giống như một con heo con, màu sắc cũng không giống với đồng bạn, là màu da trắng sữa, hoa trên lưng là màu hồng nhạt hơn một chút.

“Nghiên cứu viên của chúng tôi cảm thấy con này có thể bị bạch tạng, nhưng trước mắt nhìn qua rất khỏe mạnh, không có tật xấu gì, chỉ là ăn rất nhiều.” Diệp Lưu Vân vỗ vỗ cái đầu to của con thần lằn trắng kia: “Cô xem, ăn béo như heo, huynh đệ tỷ muội của nó cướp ăn cũng không cướp được nó.”

Những con thần lằn khác đều có màu vàng nhạt, gần với cát, ở trong sa mạc nếu không có màu ngụy trang, sẽ rất khó kiếm ăn.

Thời Tiện Ngư ôm nó lên, quả nhiên rất nặng.

“Chỉ con này thôi” cô nói: “Tôi mang đứa nhỏ của Đại Hoa Tích đi, có cần chào hỏi nó không?”

Diệp Lưu Vân cười khúc khích: “Nó đem đám nhóc ấp nở ra, sau đó liền không có trở lại, nếu không là nghiên cứu viên

ốc đảo nhiệt tình đến cho ăn, những thần lùn nhỏ này ít nhất chết hơn phân nửa.”

Thời Tiện Ngư cười nói: “Pháp tắc của thiên nhiên mà, thích nghi thì sinh tồn.”

Diệp Lưu Vân nghe xong, cũng cảm thán gật đầu: “Đúng vậy, hy vọng chúng tôi cũng có thể sinh tồn trên mảnh đất này.”

Thời Tiện Ngư trầm mặc xuống.

Một lát sau, cô ra vẻ tùy ý hỏi Diệp Lưu Vân: “Đúng rồi, gần đây cô có gặp Lâm Uyên không? Anh ấy có khỏe không?”

Diệp Lưu Vân sửng sốt: “Lâm Uyên...”

Cô do dự nhìn Thời Tiện Ngư, nói: “Thật ra sau khi cô đi không lâu, Lâm Uyên liền lập tức đuổi theo cô, người của tôi ngày hôm sau tìm được xe hấn ta lái, trong xe có một xác khô, như là hấn ta, lại không giống như là hấn ta, bởi vì mức độ hư thối cho thấy thi thể đã chết thật lâu thật lâu...”

Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười với Diệp Lưu Vân: “Cảm ơn, tôi biết rồi.”

“Cô đừng buồn.” Diệp Lưu Vân nói: “Tôi cảm thấy thi thể kia không phải Lâm Uyên, vừa chết một ngày không thể thối rữa đến mức đó.”

Thần sắc Thời Tiện Ngư nhàn nhạt: “Ừ, tôi không khổ sở.”

(Hết chương này)

Chương 305. Bảo vệ Thần Thú sơn (1)

Sau khi Thời Tiện Ngư chọn xong Tiểu Hoa Tích, tạm biệt Diệp Lưu Vân, thuận tiện để lại cho cô một đồng vật tư, Diệp Lưu Vân cũng không khách khí với cô, toàn bộ vui vẻ nhận lấy.

Trước khi đi, Thời Tiện Ngư đi xem cây hoa của Lục Lê một chút, cái gì cũng không làm, chỉ dựa vào dưới tàng cây nghỉ ngơi, thả lỏng đại não.

Con thần lân nhỏ trong lòng rất không an phận, vẫn muốn leo lên cây ăn lá lê.

Cây Lục Lê tuy rằng coi như tráng kiện, nhưng kỳ thật mọc ra không bao lâu, không cao lắm, bị Tiểu Hoa Tích cào xuống không ít lá, Thời Tiện Ngư ôm nó tới đánh mông vài cái, nó lập tức cắn tay cô, không có ánh mắt như mẹ nó, hoàn toàn là một con gấu con, cái gì cũng muốn cắn.

Cũng may nó còn chưa mọc răng, cho nên đau đớn ở trong phạm vi có thể thừa nhận, sau khi Thời Tiện Ngư bị cắn, tay trực tiếp từ bên trong túm lấy đầu lưỡi nó, nó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn buông miệng, a ô a kêu, cũng không biết là đang cật lực, hay là đang giả bộ đáng thương.

Thời Tiện Ngư vỗ vỗ đầu nó, từ trong túi lấy ra một chuỗi cà chua nhỏ đút cho nó ăn.

Có đồ ăn, Tiểu Hoa Tích mập mạp nhất thời quên sạch không thoải mái vừa rồi, bẹp bẹp bắt đầu ăn.

Thời Tiệp Ngự nhìn nó ăn cà chua, khoe miệng bất tri bất giác hơi nhếch lên, cảm xúc tích tụ nói không rõ trong lòng cũng theo đó tiêu tán rất nhiều.

Cô nhẹ nhàng sờ đầu Tiểu Hoa Tích, thì thào tự nói: “Lão nhân nói rất đúng, chỉ cần còn sống, có một miếng cơm no ăn, sẽ không có gì không qua được điểm máu chột, đều là chuyện nhỏ... chuyện nhỏ mà thôi...”

.....

Lúc trở về Tiên Cung, Tiểu Hoa Tích trở nên vô cùng xao động.

Thời Tiệp Ngự có thể rõ ràng cảm giác được sự khác biệt so với trước kia một mình ra vào, giống như trước mặt mình có thêm một tầng lực cản vô hình, liên kết thời không cũng trở nên yếu ớt, tựa như một cây cầu treo, vốn có thể đề cho một mình cô an toàn thông hành, hiện tại có thêm một con thần lân, liên lung lay sắp đổ.

Xem ra, muốn từ một thế giới khác mang theo sinh mệnh thể trở về Tiên Cung, cần linh lực lớn hơn nữa chống đỡ.

Mà cô giới tử không gian, ngoại trừ chính cô, cùng thân có khế ước Thị Thần bên ngoài, cũng không cách nào để vào bất luận cái sinh mệnh thể.

Thời Tiệp Ngự ôm Tiểu Hoa Tích trở lại Tiên Cung, trong lòng cân nhắc nhắc với Thị Thần một chút, lần sau phải làm cho thông đạo vững chắc một chút mới được.

Lúc này Thị Thần đang bày trận, cả tòa Tiên Cung bị bao phủ trong ánh vàng, trong ánh sáng lưu động phù văn kỳ dị, hơn nữa càng lúc càng lớn, dần dần lan tràn ra xa, giống như từng vòng sóng nước màu vàng dập dờn đi ra ngoài, bao trùm xung quanh Tiên Cung ít nhất mười dặm.

Thời Tiện Ngư ôm Tiểu Hoa Tích đi lên đỉnh núi, nhìn ra bốn phía.

Mặc dù khoảng cách xa xôi, cô lại phát hiện tầm nhìn của mình cực kỳ xa, rõ ràng có thể nhìn thấy trong mảnh kim quang đan xen này, có bốn điểm kết như ẩn như hiện, phân biệt ở bốn hướng đông nam tây bắc.

Nói vậy bốn điểm này, chính là vị trí mắt trận.

Cô vốn tưởng rằng hộ sơn đại trận sẽ giống như một cái lồng lớn, trực tiếp che xuống, hiện tại xem ra, càng giống là một cái lưới lớn, mà người dệt lưới chính là Thị Thần.

Hắn đem hộ sơn đại trận an trí thỏa đáng, cũng từ dưới chân núi mang về một con treo mắt bạch ngạch hổ, lão hổ cường tráng hung mãnh, đi theo phía sau hắn lại ngoan như mèo lớn, thập phần có linh tính.

Thời Tiện Ngư phỏng chừng, hắn là rớt vào linh khí, mở ra linh trí.

Thị Thần nhìn qua tâm tình sung sướng, thấy Tiện Ngư trở về, giữa không trung khom người hành lễ với cô, nói: “Lúc Tiểu Thần xuống núi bày trận, tình cờ gặp được mãnh hổ này, dùng để trấn thủ phương đông là thích hợp nhất.”

Hắn biết Thời Tiện Ngư thích những thứ lông xù.

“Nguyên Quân hãy ban tên cho Đông Phương Hộ Sơn thần thú?” Thị Thần chờ mong nhìn thấy nụ cười trên mặt cô.

Nhưng mặt Thời Tiện Ngư không chút thay đổi.

Chương 306. Bảo vệ Thần Thú sơn (2)

Thị Thần ngẩn người: "... Nguyên Quân?"

Thời Tiệp Ngu mím môi, mở miệng nói: "Gọi là Đại Nãi Phủ đi."

Thị Thần: "....."

Thời Tiệp Ngu đưa Tiểu Hoa Tích về phía hắc: "Đây là Cự Tích em mang về từ thế giới hoang mạc, tên là Bạch mập mập, tuy rằng bây giờ còn nhỏ, nhưng lớn lên nhanh, sau này trấn thủ phía nam núi đại trạch."

Bởi vì hình thể duyên cớ, Tiểu Hoa Tích cho rằng trước mắt là đồ ăn, lập tức cố gắng lớn miệng!

Loảng xoảng - -

Cấn rỗng.

Thị Thần bay cao một chút, tâm tình phức tạp nhìn con thần lân này, đồ vật này... Một khi dính lên, thật sự là thần tiên cũng không có cách nào, dùng để làm thần thú hộ sơn, thật sự thích hợp?

"Anh rót linh khí vào cho nó đi." Thời Tiệp Ngu nói.

Thị Thần chỉ có thể gật đầu, khẽ vung ống tay áo, một cỗ thanh linh khí từ trong cơ thể điều ra, rót vào Thiên Linh Cái của thần lân.

Thời Tiệp Ngu đặt nó xuống đất, chỉ thấy nó bồi rồi một lát, sau đó vây quanh Thời Tiệp Ngu bò một vòng, cắn mấy

gốc cỏ bên cạnh, bẹp bẹp nhai, sau đó nhìn về phía Linh Thảo Viên, trong con ngươi màu đỏ lộ ra nóng lòng muốn thử.

Nhưng nó rút cuộc mở ra linh trí, mơ hồ biết Linh Thảo Viên là sở hữu của chủ nhân Tiên Cung, không thể tùy tiện ăn uống, cho nên vẫn ở lại bên cạnh Thời Tiệp Ngư, mắt chăm chăm nhìn cô.

Thời Tiệp Ngư nhú mào: “Sao hình như không có gì thay đổi?”

Vẫn là một bộ dáng rất tham ăn.

Thị Thần ho nhẹ một tiếng: “Chờ lớn lên một chút, có lẽ có thể ổn trọng một chút.”

Thời Tiệp Ngư nghĩ đến mẹ của Tiểu Hoa Tích, Đại Hoa Tích, dường như cũng không liên quan nhiều đến ổn trọng, cô lắc đầu, không trông cậy vào cái gì nữa.

Thị Thần khom người nói: “Tiểu Thần trước tiên mang chúng nó đi trận nhãn của mình, về phần thần thú phương tây cùng thần thú phương bắc, chờ ngày sau gặp được thích hợp, lại mở ra trận nhãn phương tây, phương bắc.”

Thời Tiệp Ngư nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, anh đi đi, dẫn chúng đi làm quen với hoàn cảnh.”

Thị Thần quan sát bộ dáng của cô, luôn cảm thấy cô giống như có chút phờ phạc, không biết có chuyện gì phiền lòng.

Thời Tiệp Ngư lại không để ý tới hần nữa, xoay người chậm rãi đi tới Luyện Đan Các, trên người cô còn có một hộp đan phương, chuẩn bị cầm đi Luyện Đan Các nghiên cứu.

Thị Thần nhìn bóng lưng của cô, thật lâu sau, thu hồi ánh mắt, mang theo hai “Thần thú” im lặng xuống núi...

.....

Trường Phong chân nhân tặng đan phương không nhiều lắm, chỉ có sáu tấm, nhưng đều là tổ sư gia truyền lại, mỗi một tấm đều vô cùng trân quý.

Thời Tiệp Ngự nhìn kỹ một chút, phát hiện muốn luyện đan, vấn đề lớn nhất chính là tài liệu tin tức không rõ ràng, ví dụ như trong đó có một tờ đan phương cần dùng đến Phù Phong Thảo, nhưng Phù Phong Thảo là loại cỏ gì? Hiệu suất gì? Có thể thay thế bằng thảo dược gần giống không?

Hơn nữa, đổi một cái thể giới, Phù Phong Thảo tên có thể hay không phát sinh thay đổi?

Xem ra cô còn phải lại đi một chuyến, đem mỗi loại thảo dược nghiên cứu rõ ràng, mới có thể bắt đầu luyện đan.

Thời Tiệp Ngự lại nghĩ đến vườn Linh Thảo của mình, mơ mơ hồ hồ trông nhiều như vậy, nhưng đều không biết là những loại thực vật gì, trước kia bởi vì là hạt giống không dễ phân biệt, hiện tại đều lớn lên nở hoa, cô có thể dùng điện thoại đi động chụp ảnh, cầm đi tìm Thảm Tiêu tư vấn một chút.

Chuyện cần làm, quá nhiều a.....

Thời Tiệp Ngự không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi, buông đan phương, không nhanh không chậm đi ra bảo tháp, dọc theo Tiên Cung hơn trăm viên gạch mặt đường chậm rãi đi tới, bất tri bất giác đi tới ao cầu nguyện.

Cá vàng bên trong đầy miệng cá hợp với nhau, cô chỉ cần ngưng thần lắng nghe một chút, tiếng cầu nguyện liền cuộn cuộn không dứt chui vào trong tai.

Thời Tiệp Ngự thở dài, muốn rời đi, quay người lại, liền thấy Thị Thần đang ở cách đó không xa nhìn chăm chú vào mình.

“Nguyên Quân..... Cô là có tâm sự?” Thị Thần hỏi.

(Hết chương này)

Chương 307. Còn kém một chút (1)

Thời Tiện Ngư cảm thấy một lời khó nói hết.

Tâm sự lớn nhất của cô, chính là hấn, nhưng cô không nói nên lời.

Thời Tiện Ngư rũ mi mắt, nhẹ giọng nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy làm thần tiên rất khó.”

Thị thần nói: “Nguyên Quân đã làm rất khá, phàm phu tục tử bình thường, căn bản không có can đảm một mình đi tới thế giới xa lạ, lại càng không cần phải nói đến đi đôi mặt với những quỷ quái cùng yêu vật kia.”

Hấn dừng một chút, tựa như nhớ tới chuyện cũ, nói tiếp: “Ít nhất chủ nhân trước của Tiên Cung, không có can đảm như vậy.”

Thời Tiện Ngư nghe vậy hỏi hấn: “Anh vẫn luôn là Hầu Thần sao, từng hầu hạ mấy đời chủ nhân?”

Thị Thần ngẩn người: “Nguyên Quân vì sao đột nhiên hỏi việc này?”

Thời Tiện Ngư chậm rãi nói: “Em đang suy nghĩ, khi Tiên Cung còn không tồn tại, Thị Thần tồn tại sao?”

Thị Thần trầm mặc, một lát sau, hấn trả lời: “Cách mấy ngàn năm, Tiểu Thần đã không nhớ rõ.”

Thời Tiện Ngư hướng hấn cười cười: “Em cảm thấy anh lợi hại hơn em nhiều, nhưng tại sao lại trở thành Thị Thần của em?”

Hắn cúi đầu, hai tay khép trong tay áo: “Thị Thần chỉ là hầu hạ thần linh, mặc dù biết pháp thuật, có linh lực, cũng không tính là chân thần, chỉ cần Nguyên Quân khôi phục Tiên Cung, dưới sự trợ giúp của Tiên Cung, Nguyên Quân ngày sau tất nhiên sẽ càng ngày càng tiếp cận chân thần, mà Tiểu Thần chỉ là một người Hầu Thần, không thể bằng Nguyên Quân.”

“Sứ mệnh Thị Thần, chính là chiếu cố tốt Tiên Cung sao?” Thời Tiệp Ngư tiếp tục hỏi hắn, “Thị Thần có thể có cuộc sống của chính mình không?”

Hắn hỏi: “Không biết Nguyên Quân theo như lời cuộc sống của mình, cụ thể là chỉ...”

Thời Tiệp Ngư nghĩ nghĩ, nói: “Chính là thành gia lập nghiệp, tử như yêu đương, Hầu Thần có thể yêu đương không?”

Thị thần: “.....”

Cô nghiêng đầu đánh giá hắn: “Phải ở trong Tiên Cung, không yêu đương, cũng không kết giao bạn bè, có phải rất buồn không?”

“Đáy mắt Thị Thần mơ hồ hiện lên u ám, hắn thủy chung cúi đầu.” Tiểu Thần cùng Tiên Cung là một thể, Tiên Cung thuộc về Nguyên Quân, Tiểu Thần toàn tâm cũng thuộc về Nguyên Quân, Tiểu Thần không hiểu buồn bực như thế nào, thậm chí mau chóng khôi phục Tiên Cung.

Thời Tiệp Ngư càng hỏi càng bối rối.

Nếu hắn thật sự là quản gia Tiên Cung như người máy, vậy Lâm Uyên, Lâm Uyên, Hắc Ảnh giải thích thế nào? Hắn không có cảm xúc sao? Hắn không biết yêu sao?

Chẳng lẽ tất cả đều là hiểu lầm của cô? Là cô một bên tình nguyện?

Thị Thần hỏi: “Gần đây trong ao cầu nguyện lại có thêm rất nhiều cá, Nguyên Quân có muốn xem không?”

Thời Tiệp Ngự ngược mắt nhìn hẩn một cái: “Em biết anh sốt ruột khôi phục Tiên Cung, nhưng hiện tại, trong Linh Thảo Viên nuôi rất nhiều thực vật lại không biết dùng làm gì, Luyện Đan Các bát đỉnh đan lô cũng chưa mở lò, hộ sơn đại trận cũng vừa mới bày ra, hai trận nhãn không có thần thú trấn thủ, chuyện phải làm quá nhiều, khôi phục Tiên Cung không cần nóng lòng nhất thời.”

Thị Thần cúi đầu nói: “Nguyên Quân nói rất đúng.”

Thời Tiệp Ngự không để ý tới hồ cá phía sau nữa, trầm mặc rời đi.

Thị Thần nhìn bóng lưng của cô, im lặng nghĩ: Còn thiếu chút nữa... Chỉ thiếu một chút cuối cùng, là có thể đại công cáo thành rồi...

Đây vốn nên là chuyện hẩn chờ đợi đã lâu, vì sao hiện tại nhìn bóng lưng của cô, trong lòng lại muôn vàn vương bận, muôn vàn không nở?

Chẳng lẽ, sau khi liên tiếp cùng cô nhập thể, hẩn thật sự đối với cô sinh ra thất tình lục dục không nên có?

.....

Chương 308. Còn kém một chút (2)

Thời Tiện Ngư đi Linh Thảo Viên.

Cô dùng điện thoại di động chụp lại từng loại thực vật trong vườn Linh Thảo, ghi số hiệu, sau đó lấy ra in, đóng thành sách, thuận tiện đóng tiền điện nước và tiền mạng cho nhà cũ của ông cố.

Lúc đi ngang qua siêu thị, cô theo bản năng đi vào, thói quen muốn bổ sung một chút trong không gian vật tư, trước đó tồn trữ thức ăn cùng nước đều đưa cho Diệp Lưu Vân.

Đi dạo một vòng, lại phát hiện hình như cô không có muốn mua gì.

Trên kệ là đồ ăn vặt cô vốn thích nhất, hiện tại nhìn qua lại không hề muốn ăn, nghĩ lại, hình như cô... mấy ngày rồi chưa ăn gì.

Thời Tiện Ngư yên lặng sờ sờ bụng, không đói bụng.

Từ Trường Lạc Cung sau khi trở về, ngoại trừ tại tự linh lô phụ cận hút mấy ngụm linh khí, cô cũng chưa ăn qua cái gì, thể chất lạng lẽ đã xảy ra thay đổi, đối với đồ ăn cùng nước ỷ lại càng ngày càng nhỏ.

Quầy thu ngân bên kia có một cô gái đang lạng lẽ dùng điện thoại di động chụp cô, cũng hưng phấn cùng bạn bè bên cạnh thì thầm: “Cô xem cô bé kia lớn lên thật xinh đẹp, khí chất thật tuyệt, có phải là do thôn Trường Thọ này nước trong không khí trong lành không?”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Thính giác dường như cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc mới vừa làm thần tiên, mỗi ngày ngóng trông mình lúc nào có thể trở nên giống như Thẩm Tiêu hít gió uống sương, siêu phàm thoát tục, hiện tại rốt cục có chút cảm giác làm thần tiên, lại không cảm thấy vui vẻ.

Cô lặng lẽ bỏ đi, chọn một ít kẹo và đồ chơi trẻ con thích, tính tiền rời khỏi siêu thị.

Thời Tiệp Ngư trở lại Tiên Cung, không thấy bóng người Thị Thần, vừa mới đi ra tầm cung, bỗng nhiên đất rung núi chuyển! Ngay cả tiên hạc trên núi cũng bị cả kinh bay lên!

Thời Tiệp Ngư hoảng sợ, nhìn quanh bốn phía, trận chấn động kia cũng rất nhanh biến mất, hết thấy khôi phục bình tĩnh, phảng phất cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Thị Thần từ Tụ Linh Lô bay tới, hướng cô hành lễ.

“Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? “Thời Tiệp Ngư ngạc nhiên hỏi.

Tiên Cung cho cô cảm giác vẫn là một địa phương an tâm thoải mái, vừa rồi trong nháy mắt kia lại làm cho cô cảm thấy kinh hoàng, thật sự là dọa người, phảng phất giây tiếp theo tiên cung sẽ sụp đổ!

Thị Thần sắc mặt tràn đầy vui sướng, hồi bẩm: “Địa long xoay người, Nguyên Quân không cần kinh hoàng.”

“Địa Long?” Thời Tiệp Ngư mờ mịt: “Rồng ở đâu ra?”

Thị Thần giải thích: “Rồng này cũng không phải rồng chân chính, mà là chỉ long khí, long khí dưới lòng đất bốc lên, tạo thành lay động Tiên Cung, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến Tiên Cung, kính xin Nguyên Quân yên tâm.”

Thời Tiệm Ngư bán tín bán nghi nhìn hấn.

Thị Thần thử nói sang chuyện khác, thấy trên tay cô mang theo túi mua sắm, hỏi: “Nguyên Quân mua vật gì?”

“À, mang quà cho mấy đứa nhỏ ở Thanh Sơn thành.” Thời Tiệm Ngư thản nhiên nói: “Thực vật trong Linh Thảo Viên em cũng không biết rõ, chuẩn bị đi tìm Thảm đạo trưởng thỉnh giáo, thuận tiện nhìn xem hài tử ở chỗ hấn.”

Thị Thần hỏi: “Nguyên Quân phải đi bao lâu, khi nào trở về, có dặn dò tiểu thần không?”

Thời Tiệm Ngư hơi nhú mày, có chút không thích ứng với sự ân cần của hấn: “..... Em không biết phải đi bao lâu, cũng không có gì phải dặn dò, anh dặt dê của em tới là được.”

Thị Thần theo phân phó gọi Đại Giác Dương tới.

Thời Tiệm Ngư không liếc hấn một cái, cười lên dê đi.

Thị Thần: “.....”

.....

Thanh Sơn thành có tượng của cá kỳ nguyện.

Cô ra vào qua vài lần về sau, dần dần lấy ra cảm giác, chỉ cần là có thần tượng thế giới, chịu nguyện lực dẫn dắt, cho dù không có Thị Thần hỗ trợ, cô cũng có thể chính mình kết nối hai cái thế giới thời không.

Cười dê một lần nữa trở lại Thanh Sơn thành, bọn trẻ trong viện tiểu hài tử nhận ra nàng, tất cả đều chạy tới vây quanh cô.

Ánh mắt Thời Tiệm Ngư quét một vòng, hỏi: “Thảm đạo trưởng lại không có ở đây à?”

Bọn trẻ đều nói “Không về”.

Tiểu Mẫn chen chúc trong đồng hài tử, năm trắng bị chen mất vài đoá, hấn vừa cố sức nhặt, vừa hỏi cô: “Người thoát

nhìn giống như tâm tình không tốt.”

Thời Tiệp Ngự sờ sờ mặt mình: “Rất rõ ràng sao?”

Tất cả trẻ con đồng loạt gật đầu.

(Hết chương này)

Chương 309. Vẫn chưa trở về (1)

“Người trước kia tới, mỗi lần đều là bộ dáng cười khanh khách, hôm nay trên mặt không có biểu tình.” Tiểu Mẫn chỉ ra chân tướng.

Thời Tiệp Ngư cũng không phủ nhận, gật đầu trước mặt đám trẻ: “Ừ, quả thật tâm tình không tốt, cho nên tới chỗ các con ở vài ngày, điều tiết tâm tình.”

“Nhưng chúng con ở nơi này không có phòng trống” Tiểu Mẫn nói: “Đều ở đây, quận thủ đại nhân nói sẽ xây nhà mới cho chúng con, còn không có xây tốt đâu!”

Thời Tiệp Ngư nói: “Không sao, ta tự mang lều.”

“Vậy người ở bao lâu?” Tiểu Mẫn hỏi.

Thời Tiệp Ngư nghĩ nghĩ: “..... Ở đến khi tâm tình tốt lên mới thôi.”

Cứ như vậy, Thời Tiệp Ngư ở lại Thanh Sơn thành.

Khi bọn nhỏ luyện công viết chữ, cô cũng luyện công viết chữ, lúc bọn nhỏ lên núi săn thú, cô cũng đi theo lên núi tản bộ, gặp phải thực vật chưa từng thấy qua, cô sẽ dùng điện thoại di động chụp lại, chậm rãi hoàn thiện đồ giám thực vật của mình.

Cô hiện tại cơ hồ không cần ăn cơm, thỉnh thoảng uống chút nước sạch, bất tri bất giác ở mười ngày, cư nhiên hoàn toàn không cảm thấy nhàm chán, cũng không cảm thấy thời gian gian nan.

Lúc ấy, sau khi Tiên Ngư phát hiện nguồn điện di động cuối cùng cũng hết pin, cô dường như có chút hiểu vì sao thần tiên động một chút là bế quan tu luyện mấy chục năm, hoặc là mấy trăm năm.

Thì ra sau khi tâm tĩnh lại, thật sự không ý thức được thời gian trôi qua.....

Nếu ở thoải mái, vậy thì ở thêm vài ngày đi, bằng không trở lại Tiên Cung đối mặt hẳn, chính mình lại muốn không chế không được miên man suy nghĩ, tâm phiền ý loạn, đoán tới đoán lui.

Chẳng qua điện thoại di động hết pin có chút phiền toái, không thể tiếp tục chụp ảnh.

.....

Thời Tiên Ngư không có ở đây, Thị Thần một mình lưu thủ Tiên Cung, mỗi ngày quét dọn tẩm cung, kiểm tra ao câu nguyệt, xử lý Linh Thảo Viên, hấp thu tiên linh chi khí trong Tụ Linh lô..... Vả lại phải đứng giờ xuống núi tuần tra tình huống hộ sơn thần thú, ngày qua ngày, cần cù chăm chỉ.

Mười ngày sau, Thời Tiên Ngư không trở về.

Thị Thần không khỏi nghi hoặc, Thời Tiên Ngư chỉ đi tìm Thảm Tiêu thỉnh giáo chuyện nhận biết thảo dược, vì sao lâu như vậy còn không trở về? Là bị chuyện gì trì hoãn sao?

Hai mươi ngày sau, Thời Tiên Ngư không trở về.

Thị Thần trong lòng vô cùng lo lắng, vì sao còn không trở về? Học cách nhận biết các loại thảo mộc có mất nhiều thời gian không? Là Nguyên Quân học chậm, hay là Thảm Tiêu không biết dạy?

Hai tháng sau, Thời Tiên Ngư vẫn không trở về.

Hầu Thần bắt đầu hoảng hốt...

Lúc trước Tiện Ngư đi yêu ma giới cùng Thẩm Tiêu tìm Linh Sơn, cũng chỉ mất hai ba tháng, vì sao lần này hai tháng vẫn chưa trở lại? Nếu như chỉ là học tập nhận biết thảo dược, vô luận như thế nào cũng nên trở về a!

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Thế giới kia yêu ma hoành hành, Nguyên Quân có phải bị thương hay không, cho nên không thể trở về? Trên người cô có linh châu cùng hắc, vì sao vẫn chưa từng liên lạc với hắc? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?!

Càng nghĩ càng nóng lòng, càng nghĩ càng bất an, trong lòng hắc thậm chí không nhìn được nghĩ đến khả năng xấu nhất - cô có thể, sẽ không bao giờ trở lại nữa hay không?

Đây cũng không phải là không có khả năng, dù sao Thời Tiện Ngư làm thần còn nhỏ như vậy, vô luận là tâm tính hay năng lực đều không thể so sánh với thần linh chân chính, có thể ngoài ý muốn qua đời, có thể bị yêu ma mê hoặc, cũng có thể bị lạc phương hướng trong ba ngàn thế giới...

Thị Thần sinh lòng hối hận, hắc không nên để mặc cô đi một mình, cho dù chỉ phân ra một luồng thần thức cùng đi qua, vạn nhất xảy ra chuyện cũng có thể chiếu ứng một hai, hiện tại lại chỉ có thể chờ, tin tức gì cũng không có!

Nếu cô ấy không bao giờ quay lại, hắc sẽ làm gì?

Vận mệnh của hắc đã sớm cùng cô trói buộc cùng một chỗ, nếu như mất đi cô, hắc còn phải đợi thêm mấy ngàn năm, mấy vạn năm, mới có thể giải thoát?!

Chương 310. Vẫn chưa trở về (2)

Ba tháng mười bảy ngày sau, Thời Tiệp Ngự vẫn không trở về.

Hắn đã gần như tuyệt vọng...

Thần lẩn phía sau mở miệng rộng, a ô một ngụm cắn hắn, hắn không chịu nổi phiền phức, biến thành nam tử bình thường lớn nhỏ, thuận tiện dùng tay áo đánh nó một cái miệng!

Thị Thần mi vũ lãnh túc, quát khê: “Dạy ngươi bao nhiêu lần, cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn, dạy như thế nào đến bây giờ cũng không nhớ được!”

Nuôi ở trong núi hơn ba tháng, Bạch mập mập đã từ Tiểu Hoa Tích trưởng thành Đại Hoa Tích, tuy rằng còn không có lớn như mẹ nó, cũng kém không nhiều lắm cao bằng xe đạp.

Bị đánh một cái tát, Bạch mập mập rất tức giận, nó cảm thấy Hầu Thần quá keo kiệt, ngay cả ném thử cũng không cho, lập tức tức giận bất bình vẫy đuôi đi, đi nơi khác tìm đồ ăn.

Thị Thần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nó bò xa, chỉ cảm thấy tham ăn này không có thuốc có thể cứu, nếu không phải nó là Thời Tiệp Ngự tự mình mang về, hắn thật muốn có bao xa ném bao xa!

Lúc này, hắn thần sắc khê biến, đột nhiên cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên nhìn về phía phương hướng Tiên Cung.

Là cô ấy!

Cô ấy quay lại rồi!

Thị Thần lập tức phi thân đi tới Tiên cung, dùng tốc độ nhanh nhất của mình!

Bay đến gần tằm cung ao cầu nguyện, vừa vặn nhìn thấy Thời Tiện Ngư dẫn một con yêu thú thật lớn từ trong thông đạo thời không đi ra, không khỏi sửng sốt.

Thời Tiện Ngư đột nhiên nhìn thấy hấn, cũng sửng sốt.

Cô rất nhanh hoàn hồn, giới thiệu với hấn: “Thâm đại ca giúp em hàng phục Hồ Giao thú này, em thử rót linh khí vào, đã thương lượng với nó, để nó đến trấn phương bắc thủ hộ sơn đại trận.”

Yêu thú phía sau cô giống như cá sấu khổng lồ thời tiền sử, toàn thân lân giáp, bốn chân có màng, đuôi dài mạnh mẽ kéo rong rêu ướt sũng, hiển nhiên quanh năm sinh hoạt trong nước.

“Nó như vậy, không tiện xuống núi, anh có thể giúp mang nó xuống nước không?”

Thị Thần gật đầu, “Phía bắc vừa vặn có một hồ nước, Tiểu Thần dẫn nó qua.

Hấn ngự phong phi hành, thi triển pháp thuật, mang theo quái vật khổng lồ này cùng đi tới hồ nước phương bắc, dàn xếp tốt thần thú mới tới sau, lại vội vàng chạy về, lại phát hiện Thời Tiện Ngư đã đi Luyện Đan Các.

Thời Tiện Ngư theo Thâm Tiêu học ba tháng, trên cơ bản nhận biết toàn bộ thực vật trong Linh Thảo Viên, cũng nhận tiện học các loại dược liệu xử lý thủ pháp, chuẩn bị luyện chế lò đan dược đầu tiên của mình.

Thị Thần đi tới Luyện Đan Các, thấy cô đang chuyên tâm xử lý thảo dược, không tiện lên tiếng quấy rầy, liền chỉ có thể đề xuống đủ loại cảm xúc trong lòng, trầm mặc chờ ở một bên.

Cô thủ pháp thuần thực, hiển nhiên ở bên Thảm Tiêu luyện tập không ít, sau khi phối trí tốt một lò đan được được liệu, liền từ bên ngoài bảo tháp lấy ra một cái, bắt đầu luyện đan.

Thị Thần trầm mặc thật lâu rốt cục mở miệng hỏi: “Nguyên Quân lần này xuất hành..... Thời gian tựa hồ có chút, lâu?”

Thời Tiện Ngư ngăn người: “Lâu không?”

“Cách lúc Nguyên Quân rời đi, đã một trăm lẻ tám ngày.”
Thị Thần trả lời.

Thời Tiện Ngư không nghĩ tới hắn nhớ rõ ràng như vậy, ánh mắt cổ quái liếc hắn một cái.

Thị Thần âm thầm hít một hơi, lại hỏi: “Không biết Nguyên Quân vì chuyện gì mà chậm trễ đường về?”

Thời Tiện Ngư nghiêng đầu nhìn hắn, ngữ khí khó hiểu: “Em trước kia cũng thường xuyên rất lâu không trở về Tiên Cung a, ở thoải mái, tự nhiên sẽ ở thêm một đoạn thời gian, hơn nữa Thảm đại ca muốn dạy em, không có khả năng toàn bộ một ngày đều dạy cho em, dù sao cũng phải có một quá trình, mỗi ngày mấy giờ mấy giờ tuần tự dạy như vậy, em mới có thể học được đầy đủ. May mắn lần này ở lâu, bằng không sẽ bỏ lỡ Hồ Giao thú này.”

Thị Thần nhú mày, cúi đầu: “Tiểu Thần chỉ lo lắng cho an nguy của Nguyên Quân.”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, nhìn hắn hỏi: “Anh nhớ em sao?”

(Hết chương này)

Chương 311. Địa Long xoay người (1)

Tim Thị Thần bỗng nhiên hoảng loạn nhảy vài cái: “..... Tiểu Thần thân là Tiên Cung Thị Thần, tự nhiên toàn tâm toàn ý nhớ Nguyên Quân.”

Thời Tiệp Ngư nghe được câu trả lời này, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn nói chuyện nhất quán là giọng điệu này.

“À.” Cô thuận miệng đáp một tiếng.

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt cô, nguyên bản còn muốn hỏi nàng vì sao lâu như vậy không trở về, hiện tại lại là nửa chữ cũng không dám lên tiếng.

Cũng may Thời Tiệp Ngư không có tiếp tục làm khó hắn, lực chú ý rất nhanh trở lại luyện đan lô thượng.

Lò đan được thứ nhất nhanh hơn dự đoán.

Trong nháy mắt luyện thành, lò luyện đan phát ra một tiếng ong ong, trầm thấp du dương, dị thường dễ nghe, tựa như nhạc cụ nào đó bị kích thích dây đàn.

Thời Tiệp Ngư nghe được thanh âm này, tâm tình lập tức nhảy nhót, mở lò kiểm tra — chân hỏa dập tắt, dị hương tràn đầy, bên trong im lặng bày tám viên đan dược.

Thành đan tám viên, nhưng phần lớn màu sắc không đúng, tầng ngoài có vết rạn, chỉ có hai viên hoàn hảo không tổn hao gì, hiện ra sáng bóng thanh nhuận nội liễm.

Thời Tiện Ngư không chạm vào chúng, dựa theo đề nghị của Thẩm Tiêu và Trường Phong chân nhân, lò đan được thứ nhất toàn bộ dùng để đốt đan lô, lấy chân hỏa tiếp tục rèn luyện, cho đến khi đem được tính và linh khí trong đan được bức ra, toàn bộ hóa vào trong đan lô, sau đó luyện chế lò đan được thứ hai, bắt đầu chính thức luyện đan.

Khi Thời Tiện Ngư luyện đan, gọi là Thiên Nguyên đan, có thể tăng cường thể lực tinh phách, chống đỡ lão hóa cùng bệnh khô, tiến tới đạt tới tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Trường Phong chân nhân đưa đan phương bên trong còn có Trú Nhan đan, Dưỡng Hồn đan các loại, mà cô sở dĩ lựa chọn luyện chế Thiên Nguyên đan, hoàn toàn là bởi vì trước mắt chỉ có một trương đan phương này là cô có thể gom đủ nguyên liệu.

Nhóm đan được thứ hai tốn thời gian dài hơn, số lượng thành đan vẫn là tám viên, trong đó có tốt cũng có kém.

Thời Tiện Ngư lấy đan được ra, đem tốt cùng kém tách ra bỏ vào hộp gấm, sau đó bắt đầu không chút hoang mang luyện chế nhóm thứ ba đan được...

Mất thấy cô luyện đan quên mình như vậy, không ăn không uống cũng không nói lời nào, trong lòng Thị Thần có chút không thoải mái.

Đó là một loại ưu thương nhân nhậ bị bỏ qua.

Thừa dịp lúc Tiện Ngư luyện đan trong khoảng trống, hắc hắc hỏi cô: “Gần đây tụ linh lô bên trong linh khí tăng vọt, Nguyên Quân có muốn khôi phục Chiêm Tinh đài hay không?”

“Tăng vọt?” Thời Tiện Ngư sửng sốt, nghĩ thầm sao lại tăng vọt chứ?

Nghĩ lại lại hiểu ra, hắc hắc là tượng thần trong Trường Lạc Cung đã xây xong, tượng thần mới có lẽ không có bao nhiêu

người đến cung phụng, nhưng đệ tử trên dưới Trường Lạc Cung nhất định sẽ cung phụng cô.

Thông thường người tu hành, nguyện lực mạnh hơn người bình thường trong thế tục, đây chính là nguyên nhân tăng vọt.

Thời Tiện Ngư tiếp tục lục lợi được liệu, hỏi: “Chiêm tinh đài, lần trước anh nói cái kia ngắm sao địa phương?”

Thị Thần nhẹ nhàng gật đầu: “Ngày thường quả thật chỉ có tác dụng ngắm sao, đồng thời cũng có thể xem bói, ví dụ như sau này khi Nguyên Quân ra ngoài rất lâu không về, Tiểu Thần liền có thể lên Chiêm tinh đài, xem bói ra vị trí của Nguyên Quân.”

Thời Tiện Ngư nhìn hắn một cái, nghĩ thầm hắn còn rất dính người.

“Lần trước không nghe anh nói qua có tác dụng này, nếu như có thể dùng chiêm tinh đến tìm người, chẳng phải là tương đương với có thể tại ba ngàn thế giới bên trong mình xác vị trí tọa độ?..... Còn rất thực dụng.”

Thời Tiện Ngư dừng một chút, hỏi hắn: “Ngoại trừ tìm người, có thể tìm vật sao?”

“Chờ Chiêm Tinh Đài khôi phục, Nguyên Quân có thử một lần.” Thị Thần cung kính trả lời. “Tiểu Thần chưa thấy qua ai dùng Chiêm Tinh Thuật tìm vật.”

Thời Tiện Ngư tò mò hỏi: “Thần tiên anh phụng dưỡng trước kia chưa từng dùng Chiêm Tinh Đài sao?”

Thị Thần suy nghĩ một chút, trả lời: “Bọn họ không thường dùng chiêm tinh đài, chỉ có khi xuất hiện sao băng, mới có thể leo lên chiêm tinh đài tìm kiếm điểm rơi của sao băng.”

Tại sao phải tìm điểm rơi của sao băng?

Chương 312. Địa Long xoay người (2)

“Trong ba ngàn thế giới có rất nhiều trân bảo ngưng tụ trong thiên địa, sao băng có thể xuyên thấu vách tường thế giới, tìm ra vị trí của chúng, nhưng sao băng hiếm thấy, mặc dù xuất hiện, thường thường không kịp quan trắc liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, cho nên Tiểu Thần cũng không biết, có thể tìm được thiên tài địa bảo như thế nào.”

Hắn nói mơ hồ, làm cho Thời Tiện Ngư rất động tâm, nhưng ngẫm lại trình độ hiện giờ của mình, vẫn là đừng mơ mộng xa vời, trước tiên làm đến nơi đến chốn đem hai chuyện chế phù cùng luyện đan làm tốt rồi lại suy nghĩ cái khác đi.

Thời Tiện Ngư tiếp tục vui đầu luyện đan, về phần chuyện khôi phục Chiêm Tinh Đài, liền toàn quyền giao cho Thị Thần đi làm.

Luyện như thế vài ngày, thảo dược trong Linh Thảo Viên không đủ để cô phát huy, cuối cùng cô mới dừng lại.

Đếm, tổng cộng được một trăm mười lăm viên đan, nhưng trong đó hợp cách Thiên Nguyên đan, vẹn vẹn chỉ có hai mươi viên.

Còn lại tuy rằng không hợp tính cách, nhưng không thể ném đi, đều là dược liệu trân quý luyện thành, cho dù không hợp cách, dùng cũng không ảnh hưởng, nhiều lắm hiệu quả giảm một nửa, hoặc là không có hiệu quả gì mà thôi.

Cần nhắc đến phương thuốc là Trường Phong chân nhân cho, phương pháp luyện đan là Thảm Tiêu dạy, Thời Tiện Ngư

để lại cho mình một nửa, phần còn lại cầm đi phân cho Trường Lạc Cung và Thẩm Tiêu.

Cô phát hiện chỉ cần nguyên liệu sung túc, luyện đan là có thể luyện xuống không hạn chế, mà chế phù mặc dù đối với nguyên liệu yêu cầu không nhiều như vậy, lại cần rót vào linh khí.

Nếu như đem hoa văn trên phù giấy hình dung thành mạch máu, như vậy quá trình rót linh khí, chính là rót vào máu tươi, khiến cho quá trình tỏa sáng sức sống. Mất linh khí quá nhiều sẽ cảm thấy mệt mỏi, và cảm giác mệt mỏi này thường kéo dài nhiều ngày.

Cho nên, luyện đan cùng chế phù hai chuyện này đều có ưu khuyết.

Chỉ từ độ khó luyện tập mà xem, vẫn là chế phù thích hợp với cô hơn một chút, dù sao nguyên liệu chỉ cần giấy vàng cùng chu mực.

Thời Tiện Ngư quyết định ra ngoài mua rất nhiều giấy vàng và mực chu, kiên trì luyện tập mỗi ngày, bởi vì cái gọi là nước chảy đá mòn, chày sắt mài kim, sinh mệnh không ngừng, phần đấu không ngừng, cô phải dùng nghị lực và tinh thần kiên trì bền bỉ, giành được thành tích tốt trong môn học làm phù này!

Mua sắm trở về, Tiên Cung lại một trận đất rung núi chuyển!

Thời Tiện Ngư đi được nửa đường, thiếu chút nữa bị ngã xuống hồ cầu nguyện, nắm chặt lan can bạch ngọc bên cạnh, đợi vài giây, cảm giác chấn động mới rốt cục biến mất.

Cô không hiểu ra sao, sao lại động đất?

Thị Thần vội vàng nghênh đón, hồi bẩm: “Nguyên Quân không cần lo lắng, có thể là khôi phục Chiêm Tinh đài khiến Địa Long xoay người.”

“Địa Long có phải bánh nướng không? Lật thường xuyên như vậy.” Thời Tiệp Ngư đứng lên, oán giận nói: “Nếu nơi này không an nhàn, chúng ta đổi Tiên Cung đi chỗ khác là được.”

Sắc mặt Thị Thần khó xử.

“Không được sao?” Thời Tiệp Ngư nhú mày hỏi.

Thị Thần khom người trả lời: “Bởi vì Chiêm Tinh đài cần linh khí to lớn, cho nên..... Tiên Cung tạm thời vô lực dời đi nơi khác.”

Thời Tiệp Ngư nhìn về phía sau hắn, ở trên ngọn núi phía tây Luyện Đan bảo tháp, trống rỗng xuất hiện một đoạn bậc thang hiện ra ánh bạc, bậc thang thông thiên mà lên, thẳng lên trời, cũng chỉ có một nửa, hiển nhiên còn chưa hoàn toàn xây xong.

Cô theo bản năng nhìn Tụ Linh Lô, vốn là Tụ Linh Lô tràn đầy tiên linh khí, giờ phút này khô kiệt không màu, linh khí bên trong là một giọt cũng không còn.

Nhất thời, cô có loại cảm giác tức giận mình ở bên ngoài liều mạng làm công kiếm tiền, bạn đời lại tiêu xài lung tung, gửi ngân hàng một phen cũng không để lại cho cô!

Nhưng hắn cũng không tiêu tiền bậy bạ...

Hắn cũng vì cái nhà này...

Thời Tiệp Ngư mệt mỏi đỡ trán, nhắm mắt lại, xem ra cô không thể nghỉ ngơi nữa, lại phải ra ngoài tìm người sống.

Câu chuyện tiếp theo sẽ nói nhiều hơn một chút.

(Hết chương này)

Chương 313. Danh sách nguyện vọng (1)

Thị Thần nhìn nửa bậc thang Thông Thiên kia, tâm tình cũng rất phức tạp, hẳn vốn tưởng rằng chỉ kém một chút cuối cùng, thiếu một chút nữa là có thể đại công cáo thành, không nghĩ tới cuối cùng, cư nhiên thật đúng là kém một chút như vậy.

“Tiểu Thần..... Có lẽ là hộ sơn đại trận hao phí linh khí, vượt qua dự đoán của Tiểu Thần.” Hắc ngượng ngùng giải thích.

“Không cần phải nói.” Thời Tiện Ngư im lặng thở dài: “Chọn cá đi.”

Thị Thần trầm mặc, sau đó đưa tới năm sáu con cá vàng lớn, mỗi con đều tròn trịa mập mạp, béo như heo trâu.

Thời Tiện Ngư nhìn lướt qua, gần như không do dự, vồ vồ con lớn nhất bên trong: “Là nó.”

Thị Thần dường như có chút ngoài ý muốn: “Nguyên Quân lúc trước không phải nói, người này cầu nguyện khó có thể đạt thành sao...”

Cá Thời Tiện Ngư chọn, là cá vàng lớn vẫn muốn sinh con trai, người cầu nguyện là một cô dâu 16 tuổi, bởi vì không sinh được con trai nên bị nhà chồng chán ghét, tạm trú trong chùa.

Thời Tiện Ngư chậm rãi đi một vòng quanh Đại Kim Ngư: “Thể tích cá lớn như vậy, chứng tỏ chấp niệm của cô ấy đối với sinh con rất nặng, một khi đạt thành mong muốn, nguyện

lực sinh ra cũng sẽ rất mãnh liệt, có lẽ có thể thử để cho cô ấy đổi một tâm nguyện khác.”

“Cái này.....” Thị Thần chân chờ: “Điều này có thể sao?”

Thời Tiện Ngư như có điều suy nghĩ nói: “Thẩm đại ca vốn muốn lên Linh Sơn, sau lại lựa chọn ở lại Thanh Sơn thành, Tiểu Lê vốn muốn tìm lại mẹ, sau đó..... Mình trở thành mẹ, Hạ Du, Vạn Thiển Thiển cùng Bạch Dư Hi sở dĩ muốn tìm ra hung thủ, là bởi vì các cô cho rằng chỉ có tìm ra hung thủ mới có thể rời khỏi thế giới quỷ quái, người cầu nguyện này muốn sinh con trai, sau lưng cũng nhất định cất giấu nguyên nhân khác, đổi một tâm nguyện, không phải là không có khả năng.”

Thời Tiện Ngư vươn một tay, đặt lên đầu Kim Ngư, nói: “Chờ em xem lại...”

Cô ấy nhắm mắt lại.

Vẫn là cái kia hôn ám Phật đường, người lại nhiều hơn mấy cái, cô không nghe thấy thanh âm, chỉ thấy mấy người lôi kéo xô đẩy, tràng diện thập phần hỗn loạn.

Một nam nhân mặc áo dài màu xanh đẩy ngã nữ nhân, nữ tử cầm ghế thấp trong tay lên đập tới! Sau đó lại đi ra một ít nô bộc tiểu sai ăn mặc người đem nam nhân vây quanh, hộ tống rời đi, chỉ còn nữ tử một người ở trong phòng, sắc mặt ửng hồng, vẻ mặt tàn nhẫn, trong miệng như là đang mắng cái gì.

Tính tình thật nóng nảy nha.....

Thời Tiện Ngư thử dò xét nơi xa hơn một chút, tầm nhìn mở rộng, đi ra bên ngoài, phát hiện nơi này là sương phòng phía sau chùa miếu, nam nhân vừa rồi bị đập trên đầu nhắc túi lên, được người hầu đỡ lên xe ngựa, rất nhanh rời đi, trừ lần đó ra, nàng không phát hiện thêm manh mối nào nữa.

Không biết nam nhân tới để làm gì, cũng không biết hai người vì sao lại nổi lên tranh chấp.

Thời Tiệm Ngư không tiếp tục nhìn nữa, thu hồi bàn tay đặt trên Kim Ngư, trầm tư một lát, nói với thị thần: “em chuẩn bị trước, ngày mai xuất phát.”

Thị Thần ngẩn người: “..... Nhanh như vậy?”

“Không nhanh.” Thời Tiệm Ngư nói: “Em thấy cô ấy cách sụp đổ không xa.”

Cô xoay người rời đi, đi chuẩn bị hành lý.

Loại chuyện này một hồi sinh hai hồi quen thuộc, dựa theo ăn, mặc, ở, đi lại phân biệt chuẩn bị là được.

Trước tiên mua một bộ quần áo cổ đại không kém nhiều kiểu dáng, sau đó đi chợ mua sắm rộng rãi, ăn, uống, dùng hàng ngày đều phải mua, điện thoại di động, máy tính bảng, sạc năng lượng mặt trời và các sản phẩm điện tử khác cũng phải mang theo.

Lúc đi ra đi ngang qua hiệu thuốc, Thời Tiệm Ngư nghĩ đến lúc cô gái kia cùng nam nhân tranh chấp trên mặt ửng hồng mất tự nhiên, nói không chừng đối phương cảm mạo phát sốt, tuy rằng trong tay cô có chút đan dược, nhưng số lượng có hạn, nếu có sẵn thuốc đương nhiên càng thuận tiện.

Vì thể thuốc hạ sốt, thuốc giảm đau, thuốc trấn ho, thuốc tiêu viêm, thuốc dạ dày v. v., mua toàn bộ một lần.

Chương 314. Danh sách nguyện vọng (2)

Còn có ớt tinh quan trọng nhất.

Kỳ thật theo phán đoán sơ bộ của Tiệp Ngự, thế giới kia hẳn là coi như thái bình, ớt tinh rất có thể không phát huy được công dụng, nhưng nói như thế nào đây, thứ này cho dù không dùng được, chỉ mang ở trên người chính là một loại cảm giác an toàn.

Cuối cùng mang theo phù cùng đan dược của mình, tất cả coi như chuẩn bị xong xuôi.

.....

Thời Tiệp Ngự trở lại Tiên Cung, nhìn thấy Thị Thần đứng ở bên ao cầu nguyện, sớm mở ra thông đạo thời không nối liền hai thế giới.

Cô ngăn người, bật thốt lên hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Thị Thần đang hết sức chăm chú tìm kiếm thể thân thích hợp, nghe thấy giọng nói của cô, hoảng sợ, lúc quay đầu lại trên mặt còn mang theo một tia kinh hoảng: “Tiểu Thần... Tiểu Thần đang nhìn...”

“Nhìn cái gì?” Cô đi tới, nhìn về phía đầu kia thông đạo.

Cô nhìn thấy một con đường lớn đất vàng, hai bên trồng liễu rủ, xa xa có non xanh nước biếc, gần đó có dòng xe ngựa, ven đường có dân chúng gánh sọt bán trái đào các loại, nhìn như là thái bình thịnh thế.

“Tiểu Thần đang tìm thời cơ thích hợp, đưa Nguyên Quân qua.” Thị thần nói.

Hắn không thể thừa nhận mình đang tìm người thay thế. Lần này thế giới đẳng cấp sâm nghiêm, thể thân không thể lại giống trước như vậy vội vàng định ra, nếu là tuyển cái khát cái hoặc nô lệ bán thân, căn bản không giúp được gì, cho nên hắn cần càng nhiều thời gian đến suy tính cùng lựa chọn.

Kỳ thật lần này, hắn cũng không nhất định phải đi qua, bởi vì chỉ thiếu một chút nữa... Cho dù không cùng cô đi, không âm thầm chia sẻ nguyện lực cô đạt được, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi Tụ Linh lộ lần nữa tràn đầy, hắn có thể đạt được mong muốn.

Nhưng mà.....

Nghĩ đến cô đối với chuyện sắp xảy ra còn hoàn toàn không biết gì cả, hắn ít nhiều có chút không đành lòng, coi như đây là một lần cuối cùng đi.

Đi cùng cô ấy một lần cuối.

Thị Thần hỏi: “Nguyên Quân nhiều lần hạ giới đạt thành người khác tâm nguyện, chính mình có thể có cái gì tâm nguyện sao?”

Lần này để cho hắn tới giúp cô đạt thành tâm nguyện, coi như là bồi thường cho cô.

“Tâm nguyện?” Thời Tiện Ngư nói: “Có chứ.”

Cô ấy rút ra danh sách mong muốn của mình.

Ban đầu vì bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư, cô đã liệt kê cho mình 10 nguyện vọng trong cuộc đời:

Đọc một cuốn sách hay

Ngắm mặt trời mọc

Thách thức vòng đu quay cao nhất

Yêu một người thật sâu sắc

5. Trải nghiệm nộ hôn đầu tiên

Trải nghiệm tình yêu đầu tiên

Kết bạn mới

Kiểm được nhiều tiền

Du lịch nước ngoài

Hiến tặng nội tạng

Thời Tiệm Ngư nhìn câu móc phía trên, không khỏi cảm khái: “Bất tri bất giác đã hoàn thành nhiều như vậy. Lúc liệt kê danh sách, em cho rằng mình sẽ chết rất nhanh, liền đi đăng ký hiến tặng nội tạng di thể, không nghĩ tới sẽ biến thành thần tiên, xem ra điều 10 là không thực hiện được, trong nguyện vọng còn lại, cũng chỉ còn điều 6 là không thực hiện được.”

Thị Thần: “.....”

Thời Tiệm Ngư cười nhìn danh sách của mình, làm bộ thu hồi, hầu thần ngăn cản, dập đầu hỏi: “Chờ, chờ một chút, có thể để Tiểu Thần nhìn kỹ nữa không...”

“Có thể.” Thời Tiệm Ngư ngẩn người, đưa qua, khó hiểu hỏi: “Tại sao anh muốn xem cái này?”

Thái dương Thị Thần hơi giật giật, nhìn chăm chăm câu móc chói mắt trên danh sách, hỏi: “Xem một quyển sách hay... Nguyên Quân khi nào đọc sách?”

Thời Tiệm Ngư nói: “Em xem rồi”: “May mắn được đời này chăm sóc “,” Hôm nay cũng không biến thành búp bê “,” còn có bộ sưu tập” Mấy đóa hoa “,” xem vài quyển.

Thứ 9, ra nước ngoài du lịch.....

“Em đi nhiều thế giới bất đồng như, bất đồng quốc gia, cũng coi như xuất ngoại du lịch rồi!”

Kiểm được một số tiền lớn.....

“Hoang mạc thế giới em cùng Lâm Uyên đi bán nước, kiếm được rất nhiều vàng nha!”

“.....”

Cho nên chỉ còn điều 6 thôi.

“.....”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Cô hồ nghi nhìn hẩn chăm chăm.

Thị Thần hít một hơi thật sâu, trả lại danh sách cho cô: “Vô sự, Nguyên Quân có thể xuất phát.”

Thời Tiện Ngư: “À.”

(Hết chương này)

Chương 315. 4. Thế giới cổ đại (1)

Trống rỗng xuất hiện một người sống, khẳng định là không tốt, cho nên Thị Thần một lần nữa liên kết hai cái thời không, chọn cái bốn bề không người hẻo lánh vị trí.

Lúc này an toàn là an toàn, nhưng khoảng cách nhân vật mục tiêu cũng xa hơn.

Thời Tiện Ngư cười dề, không nhanh không chậm lên đường, đi gần một giờ mới tới dưới chân núi, tiếp theo lại đi một giờ đường núi, mới rốt cục tìm được chùa miếu nơi nhân vật mục tiêu ở.

Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, ban đêm buông xuống, cuối bầu trời sáng lên mấy ngôi sao thưa thớt.

Thời Tiện Ngư bị một tiểu sa di ngăn lại.

Thí chủ nếu muốn dâng hương, ngày mai xin mời tới sớm đi.

Thời Tiện Ngư nhìn sắc trời, nói: “Tôi không thắp hương, tôi tới tá túc.”

Tiểu sa di kia cổ quái quan sát cô một cái, chần chờ nói: “Thí chủ đi nhầm chỗ? Từ nơi này xuống núi, đi về phía tây hai mươi dặm, có một tòa đạo quán.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Đề tiện, cô ăn mặc như đạo sĩ, dù sao bên cạnh một đại cô nương xinh đẹp không có nha hoàn tôi tớ đi theo, còn cả ngày

lắc lư ở bên ngoài, rất khiến người ta hoài nghi, nhưng nếu như là đạo sĩ vân du tứ hải, liền nói thông suốt.

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, hỏi tiểu sa di: “Các người nơi này có quy định hay không, không cho đạo sĩ ngủ trọ?”

Tiểu sa di trung thực lắc đầu: “Cái này cũng không có.”

“Tôi nghĩ cũng đúng.” Thời Tiện Ngư nói: “Phật nói chúng sinh bình đẳng, khẳng định sẽ không kỳ thị đạo sĩ, tôi đi cả ngày đường thật sự mệt mỏi, làm phiền tiểu sư phụ an bài cho tôi một gian phòng nghỉ ngơi.”

Tiểu sa di rất rối rắm, cảm thấy đạo sĩ chạy đến miếu hòa thượng ở rất kỳ quái, thế nhưng lời nói của Thời Tiện Ngư dường như lại rất có đạo lý, hơn nữa cô nhìn qua cũng không giống người xấu, do dự một lát, hắn rốt cục gật đầu: “Đạo trưởng mời đi theo tôi.”

Trong miếu qua thời gian quy định sẽ không tiếp đãi khách hành hương nữa, cho nên tiểu sa di dẫn Thời Tiện Ngư đi về phía sau núi.

Phía chùa sau núi, có một loạt trạch viện rất dài rất dài, chuyên cung cấp cho khách hành hương thuê ở, hoàn cảnh thập phần thanh u lịch sự tao nhã.

Trên đường đi qua một gian sân, Thời Tiện Ngư dừng lại, xoay người từ trên lưng dê xuống, nói với tiểu sa di: “Tôi ở gian này đi.”

Tiểu sa di ngăn người: “Thiếu phu nhân Tạ gia ở đây.”

Thời Tiện Ngư nói: “Tôi thấy sân không nhỏ, bên trong hẳn là không chỉ có một gian phòng chứ?”

“Nhưng mà...” “Tiểu sa di quay đầu nhìn hai bên: “Sân hai bên đều trống không.”

“Vì sao có rãnh không ở sân, thế nào cũng phải liêu một cái sân với người khác chứ?”

“Đều là nữ tử, ở cùng một chỗ, có thể chăm sóc lẫn nhau.”
Thời Tiện Ngư nói thẳng thắn vô tư: “Thỉnh cầu tiểu sư phụ giúp tôi hỏi một chút, nếu Tạ phu nhân cảm thấy không tiện, thì thôi đi.”

Tiểu sa di không đập cửa, hẩn biết hôm qua trong viện này vừa náo loạn một hồi, Tạ phu nhân bên trong chỉ sợ không muốn nhìn thấy người ngoài, liền cau mày khuyên Thời Tiện Ngư: “Tạ phu nhân thích thanh tĩnh, đạo trưởng vẫn là chọn một chỗ khác ở đi.”

Có lẽ là tiếng hai người ở bên ngoài nói chuyện không nhỏ, nha hoàn từ bên trong mở cửa ra, nghi hoặc đánh giá bọn họ.

Thời Tiện Ngư lập tức tiến lên nói: “Xin hỏi trong viện còn có phòng trống không?Sắc trời đã tối, tôi ở đây tìm chỗ ngủ, không biết có tiện không?”

Nha hoàn kia tuổi còn nhỏ hơn Tạ thiếu phu nhân một chút, không có tâm nhãn gì, nghe Tiện Ngư nói như vậy, cho rằng viện khác đã đầy, liền gật đầu nói: “Đạo trưởng vào đi.”

“Đa tạ.” Thời Tiện Ngư cười với cô.

Tiểu sa di phía sau thấy cô cứ như vậy cùng nha hoàn đi vào, chân chờ đứng ở cửa, luôn cảm thấy chỗ nào là lạ, lại thấy Đại Giác Dương còn ở ngoài sân nhai cỏ, cất tiếng nói: “Đạo trưởng, sương phòng phía sau núi chỉ có thể ở người, còn dê này...”

Chương 316. 4. Thế giới cổ đại (2)

Thời Tiện Ngư trả lời: “Dê này tự có linh tính, sẽ không làm ô uế Phật môn tịnh địa, tiểu sư phụ xin yên tâm.”

Mọi người đều đã đi vào, tuyệt đối không có chuyện đuôi ra nữa, tiểu sa di sờ sờ cái đầu trụ lúi của mình, bắt đầu nhìn về phía con dê sừng lớn bên tường, nghĩ thầm nếu quả thật ở chỗ này ăn ăn, quay đầu lại cũng chỉ có thể cần cù quét dọn, để tránh làm bẩn mắt những khách hành hương khác.

.....

Sân sau núi này, kết cấu đều giống nhau, tất cả đều là trái phải ôm hòa, mang theo một phòng bếp nhỏ.

Tạ gia thiếu phu nhân ở đông sương phòng, Thời Tiện Ngư liền đi tây sương phòng.

Trong sân có mùi thuốc đắng chát, lúc đi ngang qua phòng bếp nhỏ cô nhìn thấy bên trong sắc thuốc.

“Thì ra Thiếu phu nhân bị bệnh.” Thời Tiện Ngư móc ra một viên đan dược, thần tình tự nhiên đưa cho nha hoàn, nói: “Nếu sau khi uống thuốc vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp, không ngại thử viên đan dược này của tôi xem.”

Tiểu nha hoàn ngần người, theo bản năng tiếp nhận viên đan dược bị giấy đỏ bao lấy.

Nếu là đổi người khác đưa cái này không biết tên dược, nha hoàn khẳng định không dám nhận, nhưng là Thời Tiện Ngư nhìn qua thật sự là làm cho người ta không cách nào để

phòng — cô mặc một thân màu xanh da trời đạo phục, không trang điểm, lớn lên mắt ngọc mảy ngài, da như mỡ, một đôi màu nâu con người trong suốt mà sáng ngời, khí chất thuần nhiên thân hòa, giống như không ăn nhân gian khói lửa nữ thần tiên giống nhau.

Con người luôn có cảm giác thân thiết tự nhiên đối với người hoặc vật tốt đẹp, tiểu nha hoàn cho rằng Thời Tiệp Ngư là đạo trưởng đức cao vọng trọng từ đâu tới, vội vàng cầm đàn dược nói cảm ơn.

Thời Tiệp Ngư nhìn quanh bốn phía, tiếp tục tìm hiểu: “Nơi này chỉ có cô cùng phu nhân nhà cô ở sao?”

Tiểu nha hoàn gật đầu.

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Cô tên là gì?”

Tiểu nha hoàn trả lời: “Nô tỳ gọi Chi Nhi.”

Thời Tiệp Ngư tâm tình phức tạp, hầu hạ người sống không dễ làm, như thế nào Tạ thiếu phu nhân bên người chỉ có như vậy một tiểu nha hoàn?

Trong phòng truyền đến tiếng gọi của Tạ thiếu phu nhân, một tiếng tiếp một tiếng, như là bị ác mộng bao trùm.

Tiểu nha hoàn biến sắc, vội vàng chạy vào trong nhà.

Thời Tiệp Ngư suy nghĩ một chút, cũng đi theo vào phòng.

Trong phòng mùi thuốc càng nặng, cùng bên ngoài mùi thuốc tựa hồ còn có chút khác biệt.

Nếu là trước kia, Thời Tiệp Ngư chắc chắn sẽ không lưu ý đến, nhưng gần đây một mực học tập nhận biết dược thảo, cho nên khứu giác đối với các loại mùi thuốc rất mẫn cảm.

Trên người Tạ thiếu phu nhân chỉ sợ còn có chứng bệnh khác, trường kỳ uống thuốc, nếu không trong phòng mùi thuốc

sẽ không nồng đậm thành như vậy.

Nha hoàn đánh thức Tạ thiếu phu nhân trong cơn ác mộng: “Phu nhân, phu nhân, phu nhân ngài tỉnh lại...”

Tạ thiếu phu nhân mở mắt, hai mắt đỏ ngầu, nắm chặt tay nha hoàn, khàn khàn mắng: “Tạ Luật tên hỗn đản này! Hôm nay hấn nhục ta khi dễ ta! Ngày sau ta nhất định phải bảo hấn trả lại gấp bội!!!”

Nha hoàn hốt mắt phiếm hồng, khóc rờn nói: “Phu nhân, ngài đánh Tam gia, lão phu nhân khẳng định sẽ không bỏ qua chúng ta, ngài vẫn là cho Tam gia nhận sai đi.”

Trên giường bệnh dung khô khóc nữ nhân mĩa mai nói: “Ta sai lầm lớn nhất chính là không thể sinh ra một đứa con trai! mới gọi bọn họ như thế đối với ta, chờ ta sinh ra con trai... Chờ ta... Khụ, khụ khụ!”

Cô kịch liệt ho khan, mặt đầy thống khổ, môi cũng khô nứt tràn ra tơ máu.

Nha hoàn đỡ cô không ngừng vỗ nhẹ lưng, khổ khuyên: “Thiếu phu nhân, đừng nói nữa, uống thuốc trước đi.”

Cô cầm lấy từ nha hoàn, thở hổn hển nói: “Đi, lại đi hàm một con gà trống trắng, chỉ cần ăn gà trống trắng, ta nhất định có thể mang thai nhi tử!”

Dân gian có câu, ăn gà trống màu trắng tinh khiết có thể giúp sinh con trai.

Thời Tiện Ngư đứng ở cửa, nhìn nữ nhân bên trong điên cuồng điên dại, trong lòng rất phát sầu.

Khó làm a.....

Chấp niệm sâu như vậy, cũng không biết phải như thế nào mới có thể xoay chuyển lại, thật sự là khó làm.

(Hết chương này)

Chương 317. 4. Thế giới cổ đại (3)

Tạ thiếu phu nhân không chịu dùng thuốc, cô nghi thần nghi quỷ, cảm thấy tháng này Quý Thủy tương lai, không chừng đã mang thai hài tử, không thể uống thuốc, nhất định phải ăn gà trống trắng.

Nhưng Phật môn trọng địa, làm sao có thể có gà?

Tạ thiếu phu nhân hô một hồi, mơ màng ngủ thiếp đi, tiểu nha hoàn ngồi một bên gấp đến độ lau nước mắt.

Thời Tiện Ngư vẫy vẫy tay với cô: “Chi Nhi, cô lại đây.”

Chi Nhi đỏ mắt đi tới, nhỏ giọng hỏi: “Đạo trưởng có chuyện gì?”

Thời Tiện Ngư nói: “Thiếu phu nhân nhà cô, bệnh khí tích tụ trong lòng, cho nên người vô luận khuyên cô như thế nào đều nghe không lọt, cô không bằng thừa dịp sắc trời còn chưa tối, đi nông gia dưới chân núi mua con gà, hầm canh xong đem đan dược tôi tặng bỏ vào, đợi đến đan dược toàn bộ hóa vào trong canh, lại để cho thiếu phu nhân uống.”

Chi Nhi khó xử trả lời: “Nhưng thiếu phu nhân nhà tôi muốn ăn gà trống trắng, tôi phải đi đâu tìm gà trống trắng?”

“Gà kia nhỏ lông hầm canh, chẳng lẽ còn có thể phân biệt được là trắng hay đen?” Thời Tiện Ngư cười: “Cô ấy đã bệnh thành như vậy, cô trực tiếp dỗ cô ấy là được.”

Chi Nhi suy nghĩ một chút, hình như là có lý như vậy.

Cô do dự nhìn Tạ thiếu phu nhân trên giường, lại nói với Thời Tiệp Ngư: “Vốn tôi và Ngô bà cùng nhau chăm sóc Thiếu phu nhân, nhưng Ngô bà tháng trước xin nghỉ đi thăm cháu trai nhà bà ấy, nếu ta cũng xuống núi, Thiếu phu nhân sẽ không có ai chăm sóc.”

“Chuyện này có gì khó, cô cứ đi, tôi lưu lại chăm sóc Thiếu phu nhân nhà cô.” Thời Tiệp Ngư nói.

Chi Nhi hai tay rời rắm cùng một chỗ, vẫn là vì khó được, luôn cảm thấy đem Thiếu phu nhân phó thác cho một người xa lạ không thỏa đáng.

Thời Tiệp Ngư cười cười: “Đi đi, họ hàng xa không bằng láng giềng gần, nếu tôi ở đây, sau này cũng sẽ có lúc cần các cô chiếu ứng.”

Chi Nhi tuổi còn nhỏ, không có bao nhiêu tâm đề phòng, chỉ cảm thấy Thời Tiệp Ngư trước mắt thập phần hiền lành dễ gần, hơn nữa cười lộ lên, thật sự là làm cho người ta một chút sức đề kháng cũng không có, nàng choáng váng đầu óc liền đáp ứng, vội vàng xuống núi mua gà.

Chờ tiểu nha hoàn đi rồi, Thời Tiệp Ngư chuyển cái ghế, ngồi ở trước giường, trông coi Tạ thiếu phu nhân.

Cô quan sát khuôn mặt đối phương, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, lúc mình ở tuổi này, còn đang rầu rĩ làm bài tập không xong, thi không xong, nhưng một cô gái trong thời không khác, lại toàn tâm toàn ý muốn sinh con trai.

..... Sinh cái gì mà sinh a, phỏng chừng xương chậu còn chưa phát triển tốt chứ?

Nhưng không sinh, lại sẽ không có chỗ dựa.

Thời Tiệp Ngư chống má suy nghĩ, cô muốn vì đối phương đạt thành tâm nguyện, nhưng cô không thay đổi được chế độ

xã hội hiện tại, cũng không thay đổi được quan niệm cố hữu của mọi người hiện tại.

Nếu như là ở xã hội hiện đại, cô đại khái có thể dạy đôi phương như thế nào tự lập tự cường, tự tôn tự ái, bởi vì xã hội hiện đại so sánh với cổ đại, cơ hội rất nhiều, nữ nhân hoàn toàn có thể độc lập sinh tồn, nhưng là ở chỗ này, nữ tử một khi thoát ly phu gia cùng nhà mẹ đẻ, liền như lá rụng lá tả ven đường, mặc cho ai cũng có thể giẫm đạp.

Làm sao bây giờ?

Không bằng ngày mai đi dạo một vòng trên đường, nhìn xem nữ nhân nơi này đều sống như thế nào, nhất là những nữ nhân không sinh ra nhi tử, cũng không đến mức thật sự chỉ có một con đường chết chứ?

Thời Tiện Ngư ở lại sương phòng phía đông chăm sóc gần nửa ngày, Chi Nhi mang theo gà đã làm thịt xong trở về, cô tuổi tuy nhỏ, làm việc cũng rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã đem gà hầm lên, đoán chừng chờ Thiếu phu nhân nửa đêm tỉnh lại, vừa vặn có thể uống canh gà hầm xong.

Ban đêm, Chi Nhi thấp nền lên, Thời Tiện Ngư cùng cô trông coi Thiếu phu nhân.

Chương 318. 4. Thế giới cổ đại (4)

Hai người ở chung nửa ngày như vậy, Chi Nhi đối với Thời Tiện Ngư đã hoàn toàn buông xuống cảnh giác, cơ hồ là có hỏi tất đáp.

Cô nói mình năm nay mười bốn tuổi, ước chừng nửa năm trước bị Tà gia mua vào trong phủ, vừa vặn ở trong miếu bên cạnh Thiếu phu nhân không ai hầu hạ, cho nên Tà gia đưa cô tới miếu, hầu hạ Thiếu phu nhân.

Nha đầu này có chút ngốc, hầu hạ Thiếu phu nhân bị ghét bỏ, rõ ràng không bằng tiểu thư thiếu gia ở lại trong phủ chiếu cố được sung ái càng có tiền đồ, nha hoàn khác đều tìm mọi cách ở lại trong phủ, chỉ có một mình cô ngốc hồ hồ lên núi.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, vừa mới vào phủ không bao lâu đã bị đưa lên núi, cho nên chuyện về Tà gia, Chi Nhi cũng tỉnh tỉnh mê mê, không rõ lắm.

Thời Tiện Ngư từ trong tin tức có hạn biết được, vị thiếu phu nhân Tà gia này tên là Lý Linh Tĩnh, Niên Phương 16, ước chừng hai năm trước gả cho Tà tam gia, bụng vẫn không có động tĩnh, ngược lại là một nha hoàn bên người lại mang thai giống Tam gia, sinh hạ nhi tử, được đỡ làm di nương, sau đó trong phủ dần dần truyền ra tin đồn, nói Lý Linh Tĩnh phúc bạc, không có con nối dõi, vì tích phúc tích đức, Lý Linh Tĩnh đem nha hoàn bên người toàn bộ đuổi ra khỏi phủ, chỉ mang theo một bà tử chuyển đến trên núi ở, lần này ở chính là nửa năm.

Về phần bụng vì sao không có động tĩnh, nha hoàn nào biến thành di nương, tin đồn như thế nào truyền ra, là chủ động dọn ra khỏi phủ hay là bị đuổi ra khỏi phủ, vì sao ở nửa năm cũng không trở về Tạ phủ - những thứ này, Chi Nhi toàn bộ là một hỏi ba không biết.

Thời Tiện Ngư đoán chừng, Ngô bà trong miệng Chi Nhi hẳn là hiểu rõ Tạ gia hơn, bất quá lão nhân khẳng định càng khôn khéo, không dễ dàng bị nói lời khách sáo như vậy.

Cô cũng không vội, trước tiên dưỡng tốt thân thể Lý Linh Tĩnh là quan trọng nhất.

Thân thể con người nếu như sinh bệnh, tâm cũng sẽ chậm rãi sinh bệnh theo, rất nhiều người bị bệnh nặng, trạng thái tinh thần đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít bị ảnh hưởng, loại người nhanh ma giạt mình như Lý Linh Tĩnh, Thời Tiện Ngư phải từng bước từng bước chậm rãi đến.

Sau nửa đêm Lý Linh Tĩnh tỉnh lại một lần, một giọt nước cũng không vào, canh gà kia ngược lại thần kỳ dứt vào, uống hết sạch.

Đến buổi sáng, Lý Linh Tĩnh rõ ràng thân thể rất tốt, khí sắc so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, nói là dung quang toả sáng cũng không quá phận.

Chi Nhi kinh hỉ vô cùng, lập tức nói cho Lý Linh Tĩnh, thân thể của cô có thể khôi phục khỏe mạnh, tất cả đều là công lao của đạo trưởng cách vách tặng một viên đan dược.

Lý Linh Tĩnh nghe xong trong lòng khẽ động, vội hỏi: “Cách vách khi nào thì có đạo trưởng tới?”

Chi Nhi nói: “Hôm qua tới, hiện tại đang ở sương phòng phía tây của viện chúng ta.”

“Mau.....” Lý Linh Tĩnh giãy dụa xuống giường: “Mau dẫn ta qua gặp vị đạo trưởng kia!”

Cô nằm sôt cao cả ngày, chân xuống đất, đúng là cả người khí huyết tràn đầy, tai trong mắt sáng, không có chút mệt mỏi, Lý Linh Tĩnh âm thầm kinh hãi, chỉ cảm thấy đối diện có một thể ngoại cao nhân ở! Nếu không một viên đan dược sao có thể có kỳ hiệu như thế?!

Nghĩ đến đây, cô bước nhanh ra khỏi cửa phòng, ngay cả đầu mũi cũng chưa từng rửa mặt, liền vội vàng đi đến tây sương phòng đối diện —

“Đạo trưởng! Đạo trưởng!”

Thời Tiện Ngư đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng la, vội vàng đứng dậy mở cửa.

Chỉ thấy trước mắt đứng đấy một thiếu nữ tóc tai bù xù, tuy rằng y quan không chỉnh tề, nhưng sắc mặt hồng nhuận khỏe mạnh, vừa thấy mặt tựa quỳ xuống, ngữ khí kích động nói: “Cầu đạo trưởng cứu tôi!”

Thời Tiện Ngư bị dọa nhảy dựng, không khỏi lui về phía sau nửa bước, nghi hoặc đánh giá Lý Linh Tĩnh trên mặt đất.

“Cô muốn tôi làm sao cứu cô?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Lý Linh Tĩnh quỳ trên mặt đất, vội vàng nói: “Cầu đạo trưởng ban cho tôi thần dược, giúp tôi sinh hạ nhi tử, tôi về sau nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp đạo trưởng!”

Thời Tiện Ngư tâm tình phức tạp: “Tôi muốn cô làm trâu làm ngựa có ích lợi gì? Còn phải cho người ăn cỏ.”

Lý Linh Tĩnh: “.....”

“Cô đứng lên trước đi.” Ngữ khí Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng nói: “Nói trước vì sao muốn sinh con, nếu có thể thuyết phục tôi, tôi sẽ suy nghĩ.”

(Hết chương này)

Chương 319. 4. Thế giới cổ đại (5)

Lý Linh Tĩnh không chút nghĩ ngợi liền nói: “Sinh con trai có thể nối dõi tông đường.”

“Truyền tông nối dõi cũng là vì phu gia cô truyền, liên quan gì đến cô?” Thời Tiện Ngư thản nhiên nói: “Huống hồ tôi nghe nói, phu quân cô có nhi tử, cũng không thiếu nhi tử nối dõi tông đường.”

Lý Linh Tĩnh ngẩn người: “..... Nhưng không sinh được nhi tử, tôi không thể đặt chân ở Tạ gia, không được phu quân kính trọng.”

“Không thể đặt chân ở Tạ gia, quả nhiên là bởi vì cô không sinh được con trai sao?” Thời Tiện Ngư nói: “Cô thành thân chưa đầy hai năm đã dọn đến miếu, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ ở Tạ gia một năm rưỡi, thời gian vợ chồng chân chính ở chung chỉ sợ chưa tới một năm, hơn nữa người tuổi còn nhỏ, tạm thời không có mang thai là chuyện bình thường, làm sao không thể đặt chân ở Tạ gia?”

Lý Linh Tĩnh bị cô hỏi đến có chút mơ hồ.

Thời Tiện Ngư rũ mắt, nhắc nhở cô: “Nếu hắn ta thật sự kính trọng cô, sẽ không để cho người phụ nữ khác sinh con khi cô còn chưa mang thai.”

Lý Linh Tĩnh thần sắc mê mang, nói không ra lời.

Thời Tiện Ngư đỡ cô đứng lên, bảo cô ngồi xuống, sau đó nhìn Chi Nhi bên cạnh: “Bưng chén trà cho phu nhân nhà cô.”

Chi Nhi gật gật đầu, nhanh chóng đi.

Chờ Chi Nhi đi rồi, Thời Tiệp Ngư nói với Lý Linh Tĩnh: “Tôi có thể giúp cô điều dưỡng tốt thân thể, sau đó cô về Tạ gia chịu thua nhận sai, nếu phu quân cô nguyện ý cho cô cơ hội, cùng cô ân ái vài đêm, cô hẳn là có thể như nguyện mang thai, thế nhưng cô có thể bởi vậy mà đặt chân ở Tạ gia hay không, tôi không cách nào cam đoan, tôi cũng không cách nào cam đoan, hài tử của cô ở Tạ gia có thể đạt được sự yêu thương nhiều hơn so với hài tử khác. Cô suy nghĩ thật kỹ một chút, cô rốt cuộc muốn kết quả như thế nào, nghĩ cho kỹ, tôi mới có thể giúp cô.”

Lý Linh Tĩnh há miệng, lại im lặng, không biết nói cái gì.

Chi Nhi bùng trà nóng đi vào, Lý Linh Tĩnh uống một ngụm, mới dần dần thanh tỉnh một chút.

“Đạo trưởng, tôi hiểu ý của cô.....” Cô chậm rãi mở miệng, Tạ Luật lang tâm cầu phước, thành thân không đến nửa năm liền coi trọng nha hoàn đi theo tôi, còn làm cho có thai, tôi rõ ràng không sai, hẳn lại chỉ trích tôi sinh không ra nhi tử, càng bịa đặt nữ nhân Lý gia tôi không có con nói dối, nói mẫu thân tôi chưa từng sinh hạ nhi tử, nói tử tử tôi mang thai nhi liền sinh con nhỏ, các cô ấy vô tội biết bao, hôm nay lại bởi vì tôi chịu đại nhục này, nếu như tôi không thể sinh ra nhi tử cho thế nhân nhìn một cái, quả nhiên là nuốt không trôi con giận này.”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng may, chấp niệm tuy nặng, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh.

“Thành thân không đến nửa năm đã làm nha hoàn có thai, truyền ra ngoài đối với thanh danh của hẳn có trở ngại, nhưng nếu như thê tử thân có bệnh ẩn, hẳn đem nha hoàn thu phòng cũng liên danh chính ngôn thuận.” Thời Tiệp Ngư chậm rãi nói: “Hẳn vì thanh danh của mình, không tiếc giới nước bản

lên người cô cùng người nhà của cô, có thể thấy được phẩm tính người này ích kỷ mà lạnh nhạt.”

Lý Linh Tĩnh cười khỏ: “Đạo trưởng nói rất đúng, lúc hấn cùng nha hoàn vừa vắn lên, cũng từng ở trước mặt tôi phục thấp làm nhỏ, hứa hẹn sẽ không có lần sau, còn nói trước khi ta sinh hạ đích trưởng tử, tuyệt đối sẽ không đụng vào bất kỳ nữ nhân nào, nhưng sau đó hấn khoa cử lên bảng, vào Hàn Lâm viện, liền càn rỡ lên, chẳng những nâng nha hoàn kia làm di nương, còn làm ra hài tử, quả nhiên là không để ý chút nào tình phu thê.”

Thời Tiệp Ngu nghĩ thầm, đây không phải là diễn hình có tiền có quyền liền trở nên xấu xa sao?

Lý Linh Tĩnh lại căm giận nói: “Hai nhà chúng tôi nguyên bản cũng coi như môn đăng hộ đối, từ nhỏ đính hôn, hôm nay hấn làm quan kinh thành, lại ghét bỏ tôi là con gái của thương nhân, bạc tình ít nghĩa, sủng thiếp diệt thê, còn vọng tưởng đem nha hoàn kia đỡ làm bình thê, đem thứ tử biến thành con trai trưởng! Tôi có thể nào đồng ý?!”

Chương 320. 4. Thế giới cổ đại (6)

Thời Tiện Ngư nghe được ghen hợm nhìn trần trời, khá lắm, cho dù đặt ở hiện đại, cũng không phải mỗi người phụ nữ đều dám tát ông xã, không thể tưởng được cô còn rất tiền vệ.

Lý Linh Tĩnh nói: “Hôm nay đạo trưởng một lời đánh thức người trong mộng, Tạ Luật đối xử với tôi như thế, tôi vì sao còn muốn vì hắn sinh nhi tử? Chuyện tốt này tuyệt không thể tiện nghi hắn đi, tôi hắn là cùng hắn hòa ly khác gả, cho người khác sinh nhi tử!”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Chi Nhi ở một bên nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, lão phu nhân và lão gia sẽ không đồng ý...”

Lý Linh Tĩnh nhướn mày liễu, nóng nảy nói: “Chẳng lẽ ta phải để mặc Tạ Luật cùng tiện nhân kia khi nhục ta, chà đạp ta?!”

Chi Nhi cúi đầu, không dám lên tiếng.

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, nói với Lý Linh Tĩnh: “Thân thể cô vừa mới khỏe, về phòng nghỉ ngơi trước đi, cũng suy nghĩ kỹ một chút, đến cuối cùng làm như thế nào mới có thể làm cho mình vừa lòng đẹp ý, có phải chỉ cần cùng người sinh ra mười tám đứa con trai, cô có thể hãnh diện trước mặt Tạ Luật không?”

Lý Linh Tĩnh cảm kích không thôi, đứng dậy lại muốn quỳ xuống, bị Thời Tiện Ngư ngăn cản.

Thời Tiện Ngư nhìn vào mắt cô, nghiêm mặt nói: “Tôi sẽ giúp cô, nhưng chỉ giúp cô một việc, cho nên cô nhất định phải nghĩ rõ ràng, cô sống trên đời này, đến cuối cùng muốn cái gì.”

Lý Linh Tĩnh giật mình, sau đó nghiêm túc gật đầu một cái: “..... Hôm nay được đạo trưởng chỉ điểm, Linh Tĩnh vô cùng cảm kích, mong rằng đạo trưởng chỉ rõ tôn hiệu, ngày sau nếu tôi đạt thành mong muốn, tất vì đạo trưởng tổ kim thân tượng, cung trường minh đăng.”

Thời Tiện Ngư trầm ngâm một lát, trả lời: “Lâm Thời Cung..... Tiện Ngư, Nguyên Quân.”

“Lý Linh Tĩnh khom người hành lễ.” Linh Tĩnh ghi nhớ.

.....

Lý Linh Tĩnh đi rồi, Thời Tiện Ngư một mình ngồi ở trong phòng suy tư.

Hiển nhiên với hiện trạng của người cầu nguyện, sinh con trai không thay đổi được gì, nhưng cô không thể nói rõ, càng không thể trực tiếp nói cho đối phương biết nên làm như thế nào.

Thứ nhất, bởi vì vị trí thế giới bất đồng, cô không thể lấy ý chí của mình thay đổi ý chí của người khác. Thứ hai, nếu như cô nói cho Lý Linh Tĩnh cụ thể nên làm như thế nào, như vậy, hình thành cầu nguyện, liền không thể xem như cầu nguyện của Lý Linh Tĩnh, mà là cầu nguyện của cô Thời Tiện Ngư.

Kế tiếp, cũng chỉ có chờ.

Chờ Lý Linh Tĩnh thay đổi chủ ý, chờ Lý Linh Tĩnh nghĩ rõ ràng muốn cái gì, sau đó cô lại nghĩ cách trợ Lý Linh Tĩnh đạt thành tâm nguyện, nhiệm vụ lần này cũng có thể hoàn thành.

Suy nghĩ của Thời Tiệp Ngư nhẹ nhàng, chậm rãi bay tới nơi khác.....

Cô ở trong mỗi thế giới, cũng không phải lẻ loi một mình. Cô đã từng gặp Lâm Uyên, gặp Lâm Uyên, gặp bóng đen không biết là vật gì, bây giờ đến thế giới này, còn có thể gặp hấn sao?

Lần này, hấn sẽ như thế nào? Nơi này không có yêu thú, không có chiến sĩ, không có quỷ quái, nơi này chỉ có một tòa chùa miếu, chẳng lẽ hấn..... Biến thành hòa thượng?

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Tâm tình bỗng nhiên có chút phức tạp.

Hòa thượng... cô không thể chấp nhận được, cô vẫn thích kiểu tóc rậm rạp hơn.

Phanh, phanh, phanh!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Cô ngẩn người, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, xuyên qua song cửa sổ thấy Chi Nhi đã đi mở cửa.

Cửa viện mở ra, bên ngoài có một nam tử trung niên ăn mặc như quân gia đứng, đối phương đưa cho Chi Nhi một thứ, ngữ khí lạnh lùng nói: “Đem cái này giao cho thiếu phu nhân, bởi vì cái gọi là chuyện bất quá tam, tự gả vào Tà gia, cô vài lần đánh chửi Tam gia, không biết hối cải, lần này lại càng thái quá, lại đập đầu Tam gia bị thương, nữ tử như vậy, Tà gia tuyệt đối không dám giữ lại. Để cho cô về sau tự giải quyết cho tốt đi.”

(Hết chương này)

Chương 321. 4. Thế giới cổ đại (7)

Nghe giọng nói của đối phương, Thời Tiệp Ngư đoán thứ kia tám phần là hư thư.

Quả nhiên, người sau khi đi đưa tin, cũng không lâu lắm, cô liền nghe thấy đến từ sương phòng đối diện rít gào —

“Tạ Luật! Anh dám bỏ tôi! Anh là đồ lang tâm cầu phế vô sỉ! Tôi với anh không đội trời chung!!!”

Thời Tiệp Ngư mơ hồ cảm thấy không ổn, mở cửa phòng, vừa vặn thấy Lý Linh Tĩnh từ trong phòng đi ra, trong tay mang theo một cây kéo lớn dùng để may quần áo, xông thẳng ra ngoài!

Sắc mặt Chi Nhi trắng bệch đi theo phía sau, muốn ngăn cũng không dám ngăn.

Thời Tiệp Ngư hơi nhú mào, ý niệm hơi động, một con dê sừng lớn toàn thân trắng như tuyết chặn cửa.

Dưới chân Lý Linh Tĩnh lão đảo, kéo trong tay suýt nữa đâm vào trên người Đại Giác Dương, cô ngạc nhiên nhìn con dê trước mắt, lửa giận bị trận ngoài ý muốn này cắt đứt.

Thời Tiệp Ngư đứng ở cửa phòng, hỏi: “Cô đây là lao ra muốn hành hung sao?”

Lý Linh Tĩnh quay đầu nhìn cô, hốc mắt đỏ lên, cũng không phải khóc, mà là giận dữ, gắt gao nắm chặt kéo trong tay, trả lời: “Đạo trưởng, tôi không cam lòng! Lúc trước Tạ gia thiếu tiền, nhà chúng tôi trả tiền cho, hiện giờ Tạ gia không

thiếu tiền! Liền muốn đem tôi một cước đá văng! Trên đời nào có chuyện tốt như vậy?! Tôi hôm nay chính là liều mạng đồng quy vu tận, cũng muốn tìm Tạ Luật muốn một lời giải thích từ hắn!”

Thời Tiện Ngư bất đắc dĩ nhìn cô, bĩu môi, nói: “Như vậy đi, chúng ta diễn tập trước một lần, cô coi tôi là Tạ Luật, tôi xem cô đòi công đạo như thế nào, nếu quả thật có thể đòi được công đạo, tôi sẽ thả cô đi tìm hắn ta.”

Lý Linh ngây dại, sững sờ nhìn cô.

Thời Tiện Ngư hai tay khép vào tay áo, bình tĩnh nói: “Bắt đầu đi.”

Lý Linh Tĩnh nhìn cô, lại cúi đầu nhìn kéo trong tay: “Đạo trưởng, tôi..... tôi.....”

“Về mặt bây giờ của hắn cũng không tệ lắm.” Thời Tiện Ngư thản nhiên bình luận: “Nếu là về mặt vừa rồi, phỏng chừng vọt tới cửa Tạ gia sẽ bị gia đình ngăn lại, cũng đừng nghĩ gặp được Tạ Luật.”

Lý Linh Tĩnh cắn môi, ánh mắt càng đỏ, đã chẳng muốn khóc.

Lửa giận biến mất, mà ủy khuất trong lòng mãnh liệt như nước thủy triều.

Thời Tiện Ngư khe khẽ thở dài: “Trong lòng cô kỳ thật rõ ràng hơn ai hết, xông qua như vậy, sẽ chỉ bị Tạ gia nhục nhã một phen, cho dù cô thật lợi hại như vậy, dùng một cây kéo lấy tính mạng Tạ Luật, ám sát mệnh quan triều đình là phải đền mạng, đến lúc đó người khác sẽ nghị luận như thế nào? Bọn họ chỉ biết nói, nữ tử bạo liệt như thế, khó trách Tạ Luật sẽ bỏ rơi cô.”

Lý Linh Tĩnh nhắm mắt lại, rốt cục không nhìn được, nước mắt rơi xuống.

“Đạo trưởng... tôi không cam lòng, tôi thật sự không cam lòng, lúc tôi ở nhà cũng có cha mẹ sủng ái, vì sao sau khi gả cho Tạ Luật lại bị chà đạp như vậy? Hôm nay mẹ chồng không thích tôi, trượng phu chán ghét tôi, nô bộc khinh thị tôi, tôi thân là chính thê lại không bằng thiếp thất, trên lưng sinh không ra con nối dõi thanh danh, còn muốn liên lụy trong nhà mẫu thân cùng tỷ tỷ cũng bị an thượng ô danh, tôi thật không biết, chính mình vì sao lại đi đến một bước này...”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Kế tiếp cô định làm gì?”

Lý Linh Tĩnh hít hít mũi, rốt cục tỉnh táo lại, đỏ mắt nói: “Tôi cùng Tạ Luật thành thân không đến ba năm đã bị bỏ rơi, việc này tuyệt đối không thể thiện, tôi muốn về báo cho cha mẹ, xem ý tứ của phụ thân mẫu thân.”

Thời Tiện Ngư nhẹ nhàng gật đầu: “Được. Cô nhớ kỹ, vô luận quyết định cuối cùng của cô là gì, tôi đều sẽ giúp cô, nhưng tôi cũng chỉ giúp cô một chuyện này.”

Lý Linh Tĩnh trước mắt cảm kích, hướng Thời Tiện Ngư nói cảm ơn, sau đó trở về phòng vội vàng thu dọn hành lý.

.....

Thời Tiện Ngư gặp lại Lý Linh Tĩnh, là hai ngày sau.

Sắc mặt Lý Linh Tĩnh hơi tái nhợt, nhưng trạng thái tinh thần nhìn qua coi như không tệ, cũng không có vẻ uể oải, điều này làm cho Thời Tiện Ngư yên tâm không ít.

Chương 322. 4. Thế giới cổ đại (8)

“Thương lượng với cha mẹ cô thế nào?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Lý Linh Tĩnh hít một hơi thật sâu, một năm một mười nói: “Cha mẹ đương nhiên là tức giận lắm đình, chỉ là hôm nay Tạ Luật là quan thân, nhà chúng tôi không dám lấy cứng chọi cứng, mấy ngày nay gặp Tạ gia đòi danh sách đồ cưới, nên là của tôi, một phần cũng không thể thiếu. Bất quá cha mẹ lo lắng tôi tiếp tục ở lại kinh thành sẽ bị thanh danh làm mệt mỏi, cho nên muốn gả tôi đi nơi khác, tìm một người góa vợ an an ổn ổn sống qua ngày, nhưng tôi không muốn.”

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của Tiễn Ngư, nói: “Đạo trưởng, tôi đã nghĩ rõ ràng, muốn trả thù Tạ Luật, vô luận sinh mấy đứa con trai cũng vô dụng, mà là phải biết Tạ Luật quan tâm nhất cái gì. Lúc trước hắn không làm quan thì đối tốt với tôi, là bởi vì hắn quan tâm tiền của nhà tôi, hiện giờ chút mua bán nhỏ của nhà tôi hiển nhiên không bị hắn để vào mắt, hiện tại hắn quan tâm nhất, là con đường làm quan của hắn.”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Cô là một nữ tử, như thế nào lại làm ảnh hưởng hắn con đường làm quan?”

Lý Linh Tĩnh dị thường bình tĩnh nói: “Phương pháp nhanh nhất, đương nhiên là cùng cấp bậc cao hơn triều đình mệnh quan leo lên quan hệ, nhưng ta bây giờ thanh danh đã hủy, đừng nói làm quan, ở kinh thành này tôi ngay cả người bình thường đều không gả được, mà ngoại trừ hôn gả ra, tôi một cái

thương nhân chi nữ, lại phải làm như thế nào mới có thể kết giao quan to quý nhân?”

“Cô định làm gì?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

“Mở tửu lâu.” Lý Linh Tĩnh ngữ khí kiên định nói: “Chờ tôi lấy lại đồ cưới, bán đi mấy cửa hàng kia, hẳn là đủ cho tôi bàn tiếp một tửu lâu. Rất nhiều quan to quý nhân đều thường xuyên ra vào tửu lâu, chỉ cần trong tửu lâu tôi có món ăn nổi tiếng bọn họ chưa từng ăn qua, hoặc là rượu ngon chưa từng uống qua, bọn họ nhất định sẽ tới thăm, thường xuyên qua lại, có lẽ có thể kết giao mấy vị đại quan.”

Thời Tiệp Ngư suy nghĩ một chút: “Tửu lâu không dễ làm, muốn làm tốt, nguyên liệu tươi mới cùng tay nghề tốt đầu bếp là cơ sở, ngoài ra lựa chọn khu vực, trang hoàng cùng bố cục, hậu kỳ quản lý kinh doanh, rất trọng yếu, cô có kinh nghiệm phương diện này sao?”

Lý Linh Tĩnh nhất thời nghẹn lời, hiển nhiên không nghĩ tới mức như vậy.

Nhưng cô dù sao cũng chỉ có mười mấy tuổi, Thời Tiệp Ngư cảm thấy không cần thiết đối với cô yêu cầu quá hà khắc, cười nói: “Cô chỉ cần suy nghĩ kỹ càng, hạ quyết tâm đi làm, vô luận có bao nhiêu khó khăn, tôi đều sẽ giúp cô. Tôi nhắc nhở cô những thứ này, là hy vọng cô có thể sớm có chuẩn bị, hơn nữa cho dù cô có ý kết giao, nhưng những người làm đại quan kia có lẽ căn bản không đem cô để vào mắt, cho nên tửu lâu này nhất định phải có chỗ đặc thù, đặc thù đến mức làm cho những quan viên kia cũng đối với người có con mắt khác, hiểu chưa?”

Lý Linh Tĩnh gật đầu, nghiêm túc nói: “Đạo trưởng nói có lý, tôi sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

Thời Tiệp Ngư nói: “Đúng rồi, chuyện cô muốn mở tủ lâu, có thương lượng với cha mẹ cô chưa?”

Lý Linh Tĩnh thần sắc ảm đạm, cup mắt trả lời: “Bọn họ không đồng ý, nói tôi nếu khư khư cố chấp, sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà, coi như không có đứa con gái này.”

Thời Tiệp Ngư giật mình: “Vậy cô còn.....”

Lý Linh Tĩnh chưa xót cười: “Bọn họ là sợ tôi rước họa vào thân, cố ý kích tôi, muốn tôi ngoan ngoãn nghe lời gả đi nơi khác. Kỳ thật như vậy cũng tốt, tương lai vô luận tôi làm cái gì, hậu quả một sức gánh vác, Tạ gia không trách được cha mẹ tôi.”

Thời Tiệp Ngư nhú mày: “Lý Linh Tĩnh, cô thật sự nghĩ kỹ rồi? Không hối hận?”

(Hết chương này)

Chương 323. 4. Thế giới cổ đại (9)

Lý Linh Tĩnh tự giễu cười: “Đạo trưởng, đời này tôi hối hận nhất chuyện, chỉ sợ chính là gả cho hấn Tạ Luật!”

“Được.” Thời Tiện Ngư gật đầu: “Cô đã quyết định, vậy chúng ta lên kế hoạch một chút, tửu lâu này phải mở như thế nào.”

Hai người ở trên bàn trải giấy bút ra, viết xuống muốn mở tửu lâu cần đủ loại hạng mục hạng mục công việc, nghĩ đến một cái, liền ghi nhớ một cái, bất tri bất giác viết hơn phân nửa tờ giấy trắng, Lý Linh Tĩnh sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Cô vốn hạ quyết tâm đập nồi dìm thuyền, hiện tại lại cảm thấy lực lượng của mình nhỏ bé như thế.

Trong kinh thành mấy nhà nổi danh tửu lâu, sau lưng đều có thể gia làm chỗ dựa vững chắc, tân tửu lâu rất khó cùng cạnh tranh.

Hơn nữa khu vực tốt trong thành cơ hồ không có mặt hàng trống, cho dù cô có thể tiếp nhận mặt hàng có vị trí xa xôi một chút, đầu bếp tốt cũng là số tiền lớn khó cầu, cho dù cô có thể từ nơi khác mời được đầu bếp tốt, khẩu vị có thể được người kinh thành tiếp nhận hay không?

Nếu là cuối cùng mở một nhà tửu lâu, đoạn đường bình thường, đồ ăn bình thường, hết thấy hết thấy đều bình thường, lại có ý nghĩa gì?

Mục đích của cô là kết giao quan viên, mượn lực chèn ép Tạ Luật, trừ phi đem tửu lâu kinh doanh thanh danh xa xa, thiên hạ đều biết, nếu không căn bản không thể đả thương Tạ Luật mảy may! Nếu là làm không được, chẳng bằng bây giờ liền nhận thua, xám xịt gả về nông thôn quên đi.

“Thay đổi là rất khó.” Thời Tiện Ngư nhìn cô nói: “Muốn thay đổi thuận buồm xuôi gió, càng khó.”

Lý Linh Tĩnh ngẩng đầu nhìn Thời Tiện Ngư: “Đạo trưởng nói rất đúng, tôi không nên nổi giận nhanh như vậy, ít nhất chính mình phải thử qua mới biết được có được hay không.”

“Không bằng cô cùng tôi đi dạo trên đường.” Thời Tiện Ngư nói: “Cứ như vậy ở trong phòng nghĩ, nghĩ không ra đầu mối gì, đi dạo trên đường một chút, nhìn một chút, có lẽ sẽ có ý tưởng mới.”

“Cũng tốt.” Lý Linh Tĩnh thu hồi giấy bút: “Tôi kêu Chi Nhi đi thuê xe ngựa.”

Hai người chuẩn bị ra cửa, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Sắc mặt Lý Linh Tĩnh nhất thời trầm xuống, hiện ra không vui.

Các cô ở sau núi chùa miếu này, bình thường sẽ không có người tới bái phỏng, người tới nơi này, tám chín phần mười là người Tạ gia, hơn nữa nhất định là vì chuyện bỏ vợ mà đến.

Lý Linh mặt lạnh đi ra ngoài.

Chi Nhi đem cửa viện mở ra, đứng ở bên ngoài một nữ tử tuổi thanh xuân, nữ tử phía sau lại đi theo hai nha hoàn thêm một bà tử, tổng cộng bốn người đứng ở cửa viện.

Lý Linh Tĩnh nhướng mày, lạnh lùng nói: “Cô tới làm gì!”

Nữ tử kia dịu dàng cười cười, vẻ mặt ôn hòa: “Thiếu phu nhân, tôi là tới khuyên cô trở về, Tam gia lần này thật sự tức giận, mới có thể nhất thời xúc động viết hưu thư cho cô, cô trở về cho Tam gia phục cái mềm, nhận sai đi, nguyên bản liền không có đại sự gì, làm sao nháo đến một bước này đây?”

Thời Tiệp Ngư ở cạnh cửa quan sát, thấy rõ ràng, trên mặt Lý Linh Tĩnh đầu tiên là sừng sốt, sau đó giận tím mặt.

Lý Linh Tĩnh phẫn nộ quát: “Hương Chỉ, không cần cô ở chỗ này giả hảo tâm! Cô cho rằng tôi không biết, chủ ý này tám phần là người thổi gió bên gối, các cô hãy sớm cắt đứt ý niệm này! Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý! Trừ phi cô ôm hài tử tới cho tôi nuôi! Vừa muốn danh phận con trai trưởng, lại muốn phỉ sạch can hệ với mẹ cả, coi tôi ngu xuẩn sao?! Tương lai nuôi lớn một bạch nhãn lang, chiếm vị trí trưởng tử, bảo hài tử sau này của tôi tự xử như thế nào?!”

Chương 324. 4. Thế giới cổ đại (10)

Lý Linh Tĩnh mắng xong, lạnh lùng cười, tiếp theo châm chọc nói: “Tạ Tam gia hiện tại không ở chỗ này, cô cũng không cần làm ra bộ mặt giả mù sa mưa này, kỳ thật trong lòng đã vui vẻ nở hoa rồi sao? Hừ tôi, Tạ Luật lại đem người phù chính, vậy con trai cô không phải là con trai trưởng sao?!”

Nữ nhân tên Hương Chỉ này, hẳn là nha hoàn mà Lý Linh Tĩnh nói, nhưng nếu như không phải Lý Linh Tĩnh đã nói trước, Thời Tiện Ngư thật nhìn không ra đối phương từng làm nha hoàn, khí phái toàn thân này, nói là tiểu thư dòng dõi thư hương cũng không quá đáng, dịu dàng tú lệ, chậm rãi nói nhỏ, một bộ dáng tôi thấy còn thương xót, khó trách sẽ bị Tạ Luật nhìn trúng.

Đối phương bị Lý Linh Tĩnh chỉ vào mũi mắng, trên mặt một tia tức giận cũng không có, hảo ngôn khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân hiểu lầm Tam gia, Tam gia cũng chỉ là đau lòng hài tử, không muốn hài tử ngày sau bởi vì thân phận thứ tử bị người xem thường, cho nên đề xuất đem hài tử nuôi dưới danh nghĩa cô, nhưng cô không đồng ý, lúc này Tam gia mới muốn đem tôi phù chính làm bình thiếp, nào biết cô tính tình vội vàng xao động như vậy, một lời không hợp liền đem mặt Tam gia đả thương, Thiếu phu nhân không ngại ngẫm lại, nữ tử nhà nào có thể dữ liệt như thế, dám ra tay đả thương phu quân của mình? Nếu không phải Tam gia lập tức đưa cô lên núi, chỉ sợ lão phu nhân phải thỉnh gia pháp với cô.”

“Nguyên lai hắn muốn đem thú tử làm con trưởng, là bởi vì đau lòng hài tử, muốn đem cô làm bình thê, là bởi vì tôi không đồng ý hài tử nuôi ở danh nghĩa của tôi, đem đuổi tôi ra khỏi phủ, là bởi vì lo lắng lão phu nhân đối với tôi thỉnh gia pháp?”

Đối mặt với lời chửi rủa của Lý Linh Tĩnh, Hương Chỉ chỉ ôn nhu cười, nói: “Thiếu phu nhân hà tất phải tức giận? Theo tôi thấy, lúc này không giống ngày xưa, Tam gia hiện giờ làm việc ở Hàn Lâm viện, ngày thường lui tới đều là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính tình Thiếu phu nhân cũng nên sửa lại, nếu không truyền ra ngoài, Tà gia có một người đàn bà chanh chua, chẳng phải là bảo Tam gia làm trò cười cho người trong nghề ở bên ngoài sao? Huống hồ con trai trưởng Tà gia lớn hơn tay Thương phụ, cũng quả thật không ổn, Tam gia các phương diện đều vì Tà gia suy nghĩ, Thiếu phu nhân không giúp Tam gia cùng nhau chia sẻ thì thôi, còn ra tay đánh người, ở Phật môn tịnh địa này hơn nửa năm, lại không biết hối cải sao?”

Lý Linh Tĩnh nổi giận, lập tức tiến lên hai bước, đoán chừng là bởi vì cô có tiền án, hương chỉ bên người nha hoàn nhanh chóng ngăn ở phía trước, e sợ cô lại xuất thủ đánh người.

Lúc trước tôi thấy cô đáng thương, mới đem cô từ thanh lâu chuộc thân đi ra, ở Lý gia, tôi là tiểu thư cô là nha hoàn, ở Tà gia, tôi là chính thê cô là di nương, cô có tư cách gì giáo huấn tôi?!

“Nguyên lai cô vẫn là chính thê sao?” Hương Chỉ cười nói: “Không phải cô đã bị bỏ rồi sao?”

Cổ họng Lý Linh Tĩnh khựng lại, nhìn về phía trong mắt Hương Chỉ cơ hồ có thể phun ra lửa.

Hương Chỉ không nhanh không chậm nói: “Hưu thê dù sao cũng là đại sự, nếu không phải cô ra tay quá mức, Tam gia

cũng sẽ không trong cơn tức giận viết hưu thư, hiện giờ Tam gia đã hối hận, Thiếu phu nhân không bằng nhân cơ hội này trở về nhận lỗi, cô cho dù muốn giáo huấn tôi, cũng ít nhất ổn định danh tiếng Tà gia Thiếu phu nhân trước, có phải hay không? Hiện tại chửi bậy với tôi thì có ích lợi gì, bất quá có vẻ cô đáng thương buồn cười mà thôi.”

Lý Linh Tĩnh tức giận đến cả người phát run, theo bản năng muốn mang theo nữ nhân này cùng nhau trở về Tà gia tìm Tà Luật tính sổ!

Lúc này, Thời Tiện Ngư dựa vào khung cửa mở miệng: “Tôi nghe không hiểu, cô nếu muốn Lý Linh Tĩnh trở về tiếp tục làm Thiếu phu nhân, vì sao phải nói móc hạ thấp cô ấy?”

(Hết chương này)

Chương 325. 4. Thế giới cổ đại (11)

Lý Linh Tĩnh sửng sốt.

Hương Chỉ cũng sửng sốt, theo thanh âm nhìn lại, thấy trước cửa sương phòng bên kia có một nữ đạo sĩ, má ngung lè mới, mũi dính mỡ ngỗng, đôi mắt trong suốt mà sáng ngời, lại bởi vì mặc đạo phục màu xanh da trời, giống như tiên tử đi ra từ trong bức tranh thần tượng kia, thật tuyệt không thể tả.

Hương Chỉ trong lòng kinh nghi bất định, Thịnh Kinh thành lúc nào lại có một nhân vật như vậy?

“Đạo trưởng.” Lý Linh Tĩnh thi lễ với Thời Tiệp Ngư, giải thích: “Người này tên là Hương Chỉ, vốn là nha hoàn của tôi, bởi vì am hiểu cầm kỳ thư họa, cha tôi cố ý để cô ấy làm nha hoàn của hồi môn đi theo bên cạnh tôi, hy vọng tôi mưa dầm thấm đất, có thể học chút thi từ ca phú, ai có thể nghĩ đến đúng là dẫn sói vào nhà, đi Tạ gia không đến nửa năm liền cùng Tạ Luật lăn lên giường!”

Hương Chỉ nâng tay áo lên, hơi che môi: “Thiếu phu nhân cần gì đem lời nói khó nghe như vậy? Trong nhà con cháu quan lại bình thường, ai không có tam thê tứ thiếp, cô ở trên con nôi dãi không thuận lợi, cũng không thể để Tam gia một mình trông coi cô sống qua ngày, tôi tự hỏi chưa từng làm chuyện không xứng đáng với Thiếu phu nhân, thậm chí sau khi Thiếu phu nhân bị đuổi ra khỏi phủ nhiều lần khuyên giải Tam gia, hôm nay lại cố ý tới mời cô trở về, cũng không biết Thiếu phu nhân vì sao hận tôi đến tận đây.”

Thời Tiệm Ngư như có điều suy nghĩ đánh giá Hương Chỉ: “Tạ Luật nếu thật sự coi trọng con đường làm quan, sẽ không để nha hoàn làm chính thê, lúc trước nói là tức giận, hoặc là choáng váng đầu, chờ hấn tỉnh táo lại sẽ cân nhắc, như thế nào lại cưới một vị chính thê phù hợp thân phận của mình, nhưng hấn đã có một di nương cùng một thứ tử, tân phụ vào cửa, chỉ sợ người đầu tiên bắt tay đôi phó, chính là cô cùng hài tử của cô...”

Ánh mắt Thời Tiệm Ngư lệch đi, dừng ở trên người Lý Linh Tĩnh, khoe miệng hơi vênh lên, “Dù sao, không phải ai cũng chân tình giống như Lý Linh Tĩnh, tâm tư gì cũng bày ở trên mặt.”

Thời Tiệm Ngư nói xong, vẻ mặt Hương Chỉ hơi cứng đờ.

“Bị tôi nói trúng sao?” Thời Tiệm Ngư nghiêng đầu, có chút muốn cười: “Để tôi đoán xem, trước khi cô đến cô đã nói với Tạ Luật như thế nào? Cô có phải nói cho hấn ta biết, truyền ra thanh danh bỏ vợ sẽ bắt lợi cho con đường làm quan của hấn ta không? Vì không muốn Tạ Luật khó xử, cô nguyện ý ủy khuất chính mình, chỉ hy vọng Tạ Luật và Thiếu phu nhân có thể vợ chồng hòa thuận. Nhưng Tạ Luật vừa bị đánh ở chỗ Lý Linh Tĩnh, không giữ được thể diện rồi cô ấy trở về, vì vậy cô xung phong nhận việc, nói nguyện ý chia buồn thay hấn ta, chân trước khoe mẽ trước mặt Tạ Luật, chân sau tới nơi này khiêu khích, muốn dùng phép khích đưa Lý Linh Tĩnh về, tốt nhất là để cho Lý Linh Tĩnh đánh cô vài cái, như vậy cô ở trước mặt Tạ Luật càng có công lao.”

Hương Chỉ cứng ngắc kéo khoe miệng: “Cô là người phương nào? Chuyện Tạ gia chúng tôi, khi nào thì có thể đến phiên một người ngoài xen vào?”

Lý Linh Tĩnh lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: “Hôm nay tôi cũng là người ngoài Tạ gia cô! Cô tới nơi này cùng hai người

ngoài nói cái gì? Còn không mau cắt ra ngoài cho tôi!”

Hương Chi sắc mặt khó coi: “Thiếu phu nhân cần gì khư khư cố chấp.....”

“Nơi này không có thiếu phu nhân của cô!” Lý Linh Tĩnh lên tiếng gầm lên: “Tôi đã bị Tà gia bỏ rơi! Nếu không phải thiếu phu nhân của cô, nơi này chỉ có nữ nhi Lý gia Lý Linh Tĩnh! Còn cô, tiện nhân vong ân phụ nghĩa này, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng! Cút cho tôi!!”

Lý Linh Tĩnh khí thế hung hãn, ngay cả bà tử nha hoàn bên cạnh Hương Chi cũng lộ vẻ sợ hãi, nhao nhao lui về phía sau, đoàn người lui tới ngoài cửa viện, Lý Linh Tĩnh quát: “Chi nhi! Đóng cửa cho ta!”

Chương 326. 4. Thế giới cổ đại (12)

Chi Nhi nhanh chóng ôm then cửa.

Trên mặt Hương Chi rất cục hiện ra vài phần vội vàng xao động: "... Cô cần phải nghĩ kỹ, hôm nay cô cự tuyệt tôi ngoài cửa, chuyện bỏ vợ sẽ không cứu vãn được nữa! Đến tốt cùng là muốn ở lại Tạ gia, tiếp tục làm thiếu phu nhân Tạ gia của cô, hay là trên lưng lưu lại thanh danh chanh chua trong nhà không ai hỏi thăm?"

Lý Linh Tĩnh tiến về phía trước một bước, trực tiếp đóng cửa lại!

"Tôi sống hay chết đều không liên quan đến Tạ gia! Không cần cô ở đây giả lòng tốt!"

Ngoài cửa Hương Chi vẫn không rời đi, lần nữa bày ra ôn nhu ra vẻ khuyên nhủ: "Thiếu phu nhân, cô vẫn là sửa đổi tính tình đi, chung quy xúc động như vậy sẽ chỉ làm cho cô lần nữa làm ra sai sự tình, chẳng lẽ nhất định phải nháo đến cả thành mưa gió không thể? Đến lúc đó mẫu thân của cô nhất định sẽ bị người ta chỉ trích, Lý gia sinh ý chỉ sợ cũng sẽ bị ảnh hưởng, tỷ tỷ của cô vừa mới sinh non không lâu, chính là điều dưỡng thân thể thời điểm, nếu là bị chuyện này của cô làm ảnh hưởng, nên ở nhà chồng đặt chân như thế nào nha..."

Lý Linh Tĩnh không thể nhịn được nữa, mạnh mẽ mở cửa quát lớn: "Cút!!!"

Không đợi Hương Chi phản ứng, cô khom lưng nhặt lên một tảng đá, ném về phía các cô ấy!

Hương Chi kinh hô ra tiếng, bên người bà tử vội vàng đẩy Hương Chi một phen, sau lưng của mình lại bị đập trúng, đau đến “Ôi” một tiếng, Lý Linh Tĩnh lại nhặt một khối lớn hơn tảng đá!

Mấy người chủ tớ e sợ Lý Linh Tĩnh lại nổi điên, vội vàng đỡ nhau lên xe ngựa, vội vàng rời đi.

Nhìn xe ngựa càng đi càng xa, ngón tay Lý Linh Tĩnh nắm chặt tảng đá buông ra, rơi xuống đất, nước mắt trong hốc mắt cũng chảy theo.

Thời Tiện Ngư chậm rãi đi ra, đứng ở bên người Lý Linh Tĩnh, im lặng một lát, đưa qua một viên đan dược.

Lý Linh Tĩnh nghi hoặc nhìn cô.

Thời Tiện Ngư có chút không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, đưa đan dược cho cô: “Đây là..... Khụ khụ, tiên đan.”

Lý Linh Tĩnh nhận được trong tay, vẫn không hiểu: “Đạo trưởng, thân thể của tôi đã rất tốt.”

“Ăn đi.” Thời Tiện Ngư nói: “Ăn có thể khiến cô trở nên kiên cường hơn.”

Lý Linh im lặng: “Trở nên kiên cường...”

“Ừ, loại rất mạnh.” Thời Tiện Ngư gật đầu: “Sau này bất kể cô muốn làm gì, đều có thể làm được, bởi vì cô rất mạnh.”

Lý Linh Tĩnh nhìn đan dược trong tay, hít thở thật sâu, nhắm mắt ăn vào -

Đan dược kia nhìn to bằng ngón cái, vào miệng lại liền tan, dược tính cùng linh khí tinh tú dung nhập vào thân thể, lập tức khiến người ta toàn thân thư thái, đầu óc thanh minh, ngay cả tinh thần sa sút cũng theo đó phấn chấn lên.

Lý Linh Tĩnh mở mắt, vẻ mặt đã có biến hóa.

Cô nói với Thời Tiệp Ngư: “Đạo trưởng, Tạ Luật phụ tôi, Hương Chỉ khi dễ tôi, Tạ gia này tôi vô luận như thế nào cũng sẽ không trở về, nhưng hôm nay Hương Chỉ đến một chuyến này, ngược lại gợi ý cho tôi, so với tử lâu, còn có một cửa làm ăn khác rất có triển vọng.”

“Làm ăn gì?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Lý Linh Tĩnh trình trọng trả lời: “Thanh lâu.”

Thời Tiệp Ngư hơi sững sờ: “..... Thanh..... Lâu?”

“Không sai, thanh lâu.” Lý Linh Tĩnh nghiêm túc nói: “Việc làm ăn trên đời này, cơ hồ đều bị nam nhân nắm trong tay, mà việc làm ăn của nữ nhân, đơn giản là thuê thừa may vá, sơn phấn hoa phấn, tôi ban đầu muốn làm tử lâu, là bởi vì tử lâu chỉ cần làm ra thanh danh, liền dễ dàng tiếp xúc quý nhân quan to, nhưng việc làm ăn tử lâu cơ hồ bị mấy đại gia tộc bao trọn, tôi một nữ tử, rất khó từ đó lấy được tiện nghi, nhưng nếu là mở một thanh lâu, tôi vừa vặn có một con đường để đi.”

Thời Tiệp Ngư càng thêm nghi hoặc: “Sao cô lại có cách mở thanh lâu?”

“Nếu không đạo trưởng cho rằng, tôi lúc trước là như thế nào đem Hương Chỉ từ trong thanh lâu chuộc ra?” Lý Linh Tĩnh lạnh lùng cười: “Cũng trách tôi khi đó tuổi nhỏ vô tri, sớm biết đây là một con bạch nhãn lang, tôi làm sao đi quản cô ấy sống chết?”

Cô ngẩng đầu nhìn Thời Tiệp Ngư, lại nói: “Đạo trưởng yên tâm, tôi thân là nữ tử, đương nhiên hiểu rõ nhất nữ nhân khổ sở, cho nên tôi muốn mở thanh lâu, cũng không phải thanh lâu bình thường.”

(Hết chương này)

Chương 327. 4. Thế giới cổ đại (13)

Vô luận là thanh lâu dạng gì, tóm lại là thanh lâu, trong lòng Thời Tiệp Ngư kỳ thật là không đồng ý.

Nhưng đây là cuộc sống của Lý Linh Tĩnh, cô quả thật không tiện khoa tay múa chân, trừ phi Lý Linh Tĩnh muốn đi giết người phóng hỏa.

Thời Tiệp Ngư tôn trọng quyết định của Lý Linh Tĩnh, sau khi hai người thương lượng, Lý Linh Tĩnh bảo Chi Nhi đi dưới chân núi thuê một chiếc xe ngựa, sau đó ba người cùng đi gặp “phương pháp” theo như lời Lý Linh Tĩnh.

Trên đường, Lý Linh Tĩnh nói cho Thời Tiệp Ngư, sở dĩ mình và Hương Chỉ quen biết, toàn bộ bởi vì năm chín tuổi xem hoa đăng thì cùng nô bộc trong nhà đi lạc, sau đó cô bị người ta bán đi thanh lâu, bị bán cùng với Hương Chỉ, tú bà đem hai tiểu nữ oa đưa đến trong tay quản giáo nương tử, mặc kệ dạy dỗ, để tương lai bán ra giá cao, Lý Linh Tĩnh không phục quản giáo, đồng dạng nói nhà mình nhiều tiền là tiền, chỉ cần để cho cha mẹ đến chuộc cô, vô luận bao nhiêu tiền đều trả nổi.

Quản giáo nương tử mới đầu lơ đãng, sau đó Lý Linh Tĩnh tuyệt thực tuyệt thủy, thà chết chứ không chịu khuất phục, đối phương bởi vì liệt tính của cô bị xúc động, liền nói với tú bà, nữ oa này thiên tính ngu dốt không làm được nghề này, chẳng bằng như nguyện của cô ấy, để cho cha mẹ lấy bạc tới chuộc người.

Đây không chỉ là chuyện tiền bạc, mà là phá hỏng quy củ thanh lâu, tú bà tự nhiên là không chịu, Lý Linh Tĩnh có thể thành công thoát thân, không thể thiếu quản gia nương tử từ đó hòa giải.

Mà Hương Chỉ lại không may mắn như vậy, bởi vì đã mười một tuổi, nuôi thêm hai năm nữa là có thể bán được giá, cho nên vẫn ở trong thanh lâu.

Lý Linh Tĩnh sau khi thoát thân vẫn không yên lòng về Hương Chỉ, ước chừng qua một năm, cô tìm một cơ hội cùng quản gia nương tử kia nội ứng ngoại hợp, lại tốn rất nhiều tiền, mới lấp đầy khẩu vị tú bà, mang Hương Chỉ rời khỏi thanh lâu.

“Việc này cha mẹ tôi từng dặn dò tôi, cho dù chết cũng không thể nói cho bất luận kẻ nào, nếu là bị người biết tôi từng bị thân hãm thanh lâu, thanh danh đời này liền không sạch sẽ được.” Lý Linh Tĩnh lẩm bẩm: “Nhưng là ai có thể nghĩ đến, tôi hôm nay chẳng những nói ra, còn muốn mở thanh lâu đâu.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong cũng hết sức cảm khái: “Không ngờ cô và Hương Chỉ lại gặp phải cảnh ngộ như vậy.”

Lý Linh Tĩnh nhíu mày nhớ lại đoạn thời gian kia, lại phát hiện ký ức đã trở nên mơ hồ, lúc này mới vài năm, khi đó chị em tốt cùng chung hoạn nạn, hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Cô chậm rãi nói: “Hương Chỉ khác với tôi, cô ta bị người nhà bán cho Nha Tử, năm đó sau khi tôi chuộc thân cho cô ấy, cô ấy không có nơi nào để đi, cha mẹ tôi đã muốn vì cô ấy tìm cửa hôn sự, cũng coi như dàn xếp cho nửa đời sau của cô ấy, nhưng cô ấy mới từ nơi đó trốn ra, đối với nam nhân rất sợ, tự nguyện lưu lại làm thiếp thân nha hoàn cho tôi, chúng tôi khi đó tình cảm rất tốt, ai có thể nghĩ đến, cũng bởi vì một nam nhân, cô ấy lại đối xử với tôi như thế...”

Lý Linh Tĩnh cắn cắn môi, căm giận nói: “Tôi cùng cô ấy mấy năm nay tình nghĩa, chẳng lẽ còn không bằng một nam nhân?”

“Cũng không chỉ là một người đàn ông...” Thờì Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Ít nhất ở giai đoạn này, đàn ông là tư liệu sản xuất quý giá nhất của cô ấy, chỉ có nắm chắc Tạ Luật, Hương Chi mới có thể vượt qua giai cấp, nếu không cả đời làm nô làm tỳ, đưa nhỏ sinh ra cũng vẫn là nô bộc bị người ta thương hại, đổi chỗ khác, cô là nha hoàn, cô ấy là tiểu thư, cô sẽ chọn thế nào?”

Lý Linh Tĩnh nghe vậy giật mình: “Chẳng lẽ..... cô ấy không sai sao?”

“Cô ấy đương nhiên sai rồi, bất quá cô phải một lần nữa phán đoán, cô là vì mấy văn tiền kia phạm sai lầm, hay là vì ngàn vạn kim ngân phạm sai lầm.” Thờì Tiện Ngư nhẹ nhàng cười cười, “Trình độ hấp dẫn rất khác nhau nha.”

Chương 328. 4. Thế giới cổ đại (14)

Lý Linh Tĩnh kinh ngạc suy nghĩ một chút, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo vài phần tự giễu nói: “Đạo trưởng nói rất đúng, Tạ Luật trong mắt tôi tuy rằng không đáng một đồng, nhưng trong mắt Hương Chi, quả thật rất bảo bối, nghĩ như vậy..... Tôi hình như, không tức giận như vậy, ha ha.....”

Thời Tiệp Ngự nhìn cô thật sâu: “Cô khác với cô ấy, cho dù cô lưu lạc đến tình cảnh đó, cũng sẽ không giẫm đạp lợi ích của một người phụ nữ khác để kiếm lời cho mình.”

Lý Linh Tĩnh khóe miệng cười chua xót: “Đạo trưởng coi trọng tôi, nếu tôi thật sự lưu lạc đến hoàn cảnh làm nô làm tỳ, vì đi lên, có lẽ sẽ càng bày tốn thủ đoạn hơn cô ấy.”

“Cô sẽ không.” Thời Tiệp Ngự nói chắc như đinh đóng cột.

Lý Linh Tĩnh nghi hoặc nhìn về phía Thời Tiệp Ngự, kỳ thật cô đã sớm cảm thấy kỳ quái, vì sao bên người lại đột nhiên xuất hiện một vị cao nhân, và lại không cầu hỏi báo trợ giúp mình như thế, chẳng lẽ cô cùng Thời Tiệp Ngự có nhân duyên gì?

Thời Tiệp Ngự nói: “Ở phương diện này, cô không có thủ đoạn.”

Lý Linh Tĩnh bật cười: “Sao đạo trưởng lại trêu ghẹo tôi...”

Lúc này, xe ngựa dừng lại, Chi Nhi ở bên ngoài nói: “Thiếu phu nhân, chúng tôi đến rồi.”

Lý Linh Tĩnh nhíu mày không vui: “Chi Nhi, ta đã nói với người mấy lần rồi, sau này gọi ta là tiểu thư!”

“A a...” Chi Nhi nói: “Tiểu thư, chúng tôi tới rồi.”

Lý Linh Tĩnh hít sâu một hơi, vén rèm cửa xuống xe.

Thời Tiệp Ngư cũng xuống xe theo.

Trước mắt lại là một cái hẻm nhỏ hẹp, xe ngựa chặn ở đầu hẻm, không thể đi vào.

Nghĩ đến cũng đúng, nữ tử cũng không nên quang minh chính đại đi thăm thanh lâu, đi từ cửa sau mới thích hợp nhất.

Lý Linh Tĩnh dẫn Thời Tiệp Ngư đi vào trong hẻm nhỏ, bốn phía im lặng, tường viện màu xanh xám lúc cao lúc thấp, mơ hồ có thể ngửi được mùi son phấn hỗn hợp mùi rượu, mùi kia có chút sặc mũi, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt trên đường cái bên kia.

Mấy năm chưa từng tới, Lý Linh Tĩnh cũng có chút xa lạ, thả chậm bước chân, vừa đi vừa nhìn.

“Lúc trước giúp chúng tôi quản giáo là nương tử họ Diêu, chúng tôi đều gọi cô là Diêu nương tử, cô ấy không cho chúng tôi tới tìm cô ấy, cho nên mấy năm nay chúng tôi chưa từng lui tới, tháng trước thứ đệ của tôi tới thăm tôi, nói Diêu nương tử chuẩn bị bán nhà thanh lâu kia, đang tìm thích hợp người mua.”

Lý Linh Tĩnh đứng lại trước một cánh cửa, do dự quan sát tường viện hai bên: “Hình như là nơi này.....”

Cô không để Chi Nhi tiến lên, trực tiếp giơ tay lên đập cửa

--

Bang, bang, bang.

Đợi một lát, bên trong truyền đến tiếng bước chân, sau đó khàn khàn một tiếng, cửa mở ra.

Một lão thái bà mù một mắt đứng ở sau cửa, lưng còng, mí mắt rủ xuống, dùng con ngươi vẫn đục còn sót lại nhìn chằm chằm các cô, bộ dáng nhìn có chút dọa người.

Lý Linh Tĩnh tính cách hung hãn như vậy, cũng nhịn không được lui về phía sau nửa bước, sau đó cô thẳng lưng, cố gắng trấn định mở miệng nói: “Nghe nói Lan mama dự định đem nơi này bán đi, tôi cố ý tiếp nhận, xin hỏi Lan mama ở bên trong sao?”

Bà tử kia hồ nghi nhìn các cô một cái, đem cửa mở ra một ít, để cho các cô tiến vào, thấp giọng nói thầm: “Như thế nào đạo sĩ cũng mở thanh lâu...”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Lý Linh Tĩnh nhỏ giọng nói với cô: “Tú bà đều thích đi quét hàng trong thanh lâu sắp đóng cửa, đem cô nương trẻ tuổi xinh đẹp mua với giá thấp, bà tử này phỏng chừng hiểu lắm chúng ta là người của thanh lâu khác.”

Thời Tiện Ngư thấp giọng hỏi cô: “Chúng ta cũng muốn mua con gái với giá thấp sao?”

Lý Linh Tĩnh lắc đầu: “Lan ma ma làm người rất khôn khéo, nếu muốn đem bán thanh lâu, chỉ sợ hiện tại cô nương nơi này đã sớm bán không còn mấy người.”

Thời Tiện Ngư không khỏi muốn hỏi, nếu cô nương đã bán hết, vậy Diêu nương tử cô nói còn có thể ở chỗ này sao?

Đang muốn mở miệng, phía trước đi tới một cái nữ nhân thân mặc lụa hoa tề ngực váy dài, trên dưới bốn mươi tuổi, trên mặt son phấn dày ngậy, vừa thấy các cô liền cười nói: “Nha!”

Xin lỗi, mấy ngày nay ở bên ngoài du lịch, không có tồn bản thảo, cho nên đôi mới cực không ổn định...

(Hết chương này)

Chương 329. 4. Thế giới cổ đại (15)

Biểu tình của Lý Linh Tĩnh, nhất thời ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ.

Cô nghiêng đầu thấp giọng thì thầm với Thời Tiệp Ngư: “Người này chính là Lan mama, Hồng Tiêu là hoa danh bà ấy đặt cho ta trước kia, Hương Chi cũng có hoa danh, gọi là Thanh Đại.”

Lý Linh Tĩnh ưỡn ngực, nói với nữ tử trung niên phía trước: “Lan mama trí nhớ thật tốt, nhiều năm không gặp như vậy, có thể liếc mắt một cái liền nhận ra tôi.”

Tú bà trên mặt tươi cười không giảm, phe phẩy quạt tròn đến gần: “Đương nhiên, đây chính là tuyệt kỹ của tôi mà - - phàm là khuôn mặt xinh đẹp, tôi chỉ cần gặp qua một lần, sẽ không bao giờ quên.”

May mà Lý Linh Tĩnh đã sớm thoát ly thanh lâu, nếu không lại nghe nói như vậy, chỉ sợ sẽ cảm thấy sờn gai ốc.

Tú bà đi tới trước mặt các cô, ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá trên người Tiệp Ngư: “Vị đạo trưởng này là.....”

“Vị đạo trưởng này là tôi mời đến xem phong thủy.” Lý Linh Tĩnh bình tĩnh nói: “Nghe nói Lan mama muốn qua tay bán thanh lâu, cho nên tôi cố ý tới xem.”

Tú bà sững sốt, lập tức cười to ra tiếng: “Ôi đại tiểu thư của tôi, cô cũng đừng tìm ta vui vẻ!”

Lý Linh Tĩnh nhú mày: “Lan mama là cảm thấy tôi không mở được thanh lâu này, hay là cảm thấy tôi ra không nổi giá tiền?”

Nụ cười trên mặt đối phương thu liễm, lần nữa nghiêm túc quan sát Lý Linh Tĩnh, chậm rãi nói: “Thanh lâu này của tôi..... Quả thật không phải ai cũng mở được, cũng không phải ai cũng ra giá.”

“Không ra giá được, kính xin Lan ma ma nói số.” Lý Linh Tĩnh trấn định trả lời: “Chỉ cần giá cả làm cho Lan ma ma hài lòng, tôi tin tưởng Lan ma ma sẽ không để cho tôi làm mua bán lỗ vốn, nhất định có thể bảo tôi mở được thanh lâu này.”

Tú bà nghe vậy ý cười càng sâu: “Mấy năm không gặp, khí phách của đại tiểu thư càng sâu.”

Sau đó, cô hướng Lý Linh Tĩnh ra dấu tay.

Thời Tiện Ngư xem không hiểu thủ thế, nhưng sắc mặt Lý Linh Tĩnh nhất thời biến đổi.

Tú bà không nhanh không chậm thu hồi tay, cười nói: “Tiểu Hồng Tiêu, không phải mục tiêu tôi bắt cận nhân tình, cái này số đã là giá thấp nhất rồi, bên trong còn có Trình Vũ gia chuẩn bị chút tiền, cô nếu muốn ở chỗ này buôn bán, sao có thể không đem mấy đường thần tài đều chuẩn bị thỏa đáng?”

Lý Linh yên lặng kéo căng sống lưng, đứng tại chỗ không lên tiếng, như là đang suy nghĩ.

Thời Tiện Ngư nhỏ giọng hỏi cô: “Trình Vũ gia là ai?”

Lý Linh Tĩnh mím môi, giải thích với cô: “Trong Thịnh Kinh có hai đạo hắc bạch, quan sai quản chính là bạch đạo, còn có góc quan sai không quản được, chính là địa bàn của Trình Vũ gia.”

Thời Tiệp Ngư suy tư một lát, từ trên người móc ra một hạt châu, đưa cho tú bà trước mắt, “Chúng tôi mới đến, không hiểu môn đạo nơi này, kính xin cô giúp đỡ nhiều hơn.”

Tú bà ngẩn người, nhận hạt châu cẩn thận quan sát, lại cảm thấy thứ này ngọc không giống ngọc, đá không giống đá, vuốt có chút giống lưu ly, màu sắc lại bất đồng.

Thời Tiệp Ngư nói: “Tôi từng du lịch tứ hải, bắt được một con trai biển thành tinh, bên ngoài vỏ trai óng ánh như ánh chiều tà, bên trong có mấy chục viên Thái Châu, trong đó lại có mấy viên Dạ Quang Châu, hiện tại trong tay cô, chính là một trong những viên Dạ Quang Châu.”

“..... Dạ Quang châu?” Tú bà nhìn hạt châu trong tay, bán tín bán nghi.

“Cô thử dùng dùng hai tay ôm hạt châu thử xem.” Thời Tiệp Ngư nói: “Ban ngày đặt ở nơi ánh mặt trời sung túc, để hạt châu hấp thu nhật nguyệt quang hoa, đợi đến chỗ tối, hạt châu sẽ phát ra ánh sáng nhật.”

Tú bà dùng hai tay khép hạt châu lại, chỉ để lại một khe hở, cúi đầu dùng một con mắt nhìn vào bên trong, nhất thời kêu lên thành tiếng: “Ôi! Thật sự đang phát sáng!!!”

Lý Linh Tĩnh giật mình trừng to mắt, quay đầu nhìn Thời Tiệp Ngư.

Chương 330. 4. Thế giới cổ đại (16)

Thời Tiệp Ngự lạnh nhạt tự nhiên nói: “Cũng không biết cần bao nhiêu tiền mới có thể chiếm được thanh lâu này, ngày thường tôi chỉ biết tu tiên, loại nhân tình lui tới này thực sự kiến thức nửa vùi, nếu Lan mama chịu hỗ trợ, Dạ Quang Châu này liền đưa cho cô.”

Tú bà mặt mày hớn hở, nâng hạt châu lên ngực, thích vô cùng: “Đạo trưởng quá khách khí! Đạo trưởng thật sự là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn!”

Thời Tiệp Ngự cười một tiếng: “Tôi tu đạo, Lan ma ma một tiếng Bồ Tát này tôi không dám đương nổi.”

“Cái miệng này của tôi! Ha ha ha! Đạo trưởng chớ trách, đạo trưởng chớ trách!” Tú bà hướng lên lầu hô: “Người đâu! Mau đưa rượu..... A phi! Mau dâng trà! Lên trà ngon nhất trong lầu chúng ta! Dụ Thanh cùng Dụ Thúy đâu? Kêu các cô ấy tới hầu hạ!”

Tú bà vẻ mặt ân cần hướng Thời Tiệp Ngự cùng Lý Linh Tĩnh cười: “Hai vị mau mời ngồi bên trong, vừa rồi là tôi có mắt không trông, lại không nhận ra đạo trưởng là một thần tiên sống, có chỗ mạo phạm mong đạo trưởng thông cảm nhiều hơn.”

Thời Tiệp Ngự lạnh nhạt cười, cùng Lý Linh Tĩnh đi vào trong.

Tú bà dẫn các cô từ hậu viện trực tiếp lên nhã gian lầu hai, bởi vì gần đây cửa hàng chuyển nhượng, không có buôn bán,

lầu trên lầu dưới đều đặc biệt vắng vẻ.

“Không phải tôi khoe khoang, chỉ tòa nhà này của tôi, các cô nếu có thể mua được, tương lai nhất định sẽ ngày thu đầu kim, kiếm tiền kiếm được nương tay.” Tú bà mời hai người ngồi xuống, đẩy tất cả cửa sổ trong phòng ra, nhiệt tình giới thiệu: “Chỗ này của tôi phía trước là phố Bách Hoa, phía sau là ngõ Mã Nhi, quán rượu gần đó sông bạc cái gì cần có đều có, náo nhiệt vô cùng!”

Tiểu nhị chạy đường bùng nước trà đi vào, đang muốn rót trà cho Thời Tiệp Ngư và Lý Linh Tĩnh, bị tú bà phát tay đuổi ra: “Đề ta đề ta, nhìn dạng tay thô chân thô của ngươi, đừng dọa khách quý!”

Cô tươi cười rót trà: “Phía dưới lầu một có thể ăn đồ ăn đường, lầu hai có nhã gian, lầu ba là chỗ ở của các cô nương, hậu viện lớn, cho nên nổi lên một cái thiên viện khác, là chỗ ở của tôi, ngày thường các cô nương học thổi đàn hát cũng ở chỗ tôi.”

Lý Linh Tĩnh nghe vậy nhú mày, hỏi: “Lan ma ma, viện kia nguyên lai không phải Diêu nương tử ở sao?”

“Ô, cô còn nhớ Diêu nương tử sao?” Tú bà cười nói: “Đại tiểu thư của chúng ta quả thật là hữu tình hữu nghĩa, không uổng công tôi cùng Diêu nương tử lúc trước đau lòng cô, các cô nương khác đến chỗ tôi đều là chỉ vào không ra, chỉ có một mình cô, chúng ta thà rằng kiếm ít, cũng muốn giúp cô tìm được cha mẹ đưa cô về nhà.”

Lý Linh ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Đúng, quả thật phải cảm ơn Lan mama lúc trước giờ cao đánh khề, lúc trước mấy roi kia cho tôi ăn đủ giáo huấn, ngày sau không dám ở lễ hội hoa đăng dễ dàng thất lạc với người nhà nữa.”

Tú bà ngượng ngùng cười cười: “Ai nha, lúc trước là tôi bị mỡ heo mơ hồ, hồ đồ, tôi đôi tay này nha, thật nên chặt cho đại tiểu thư bồi tội mới đúng!”

Lý Linh Tĩnh không kiên nhẫn nghe cô nói những thứ này, nguyên bản tới nơi này, cũng không phải vì ôn chuyện cũ hoặc là trả thù.

“Lan ma ma, Diêu nương tử không làm việc ở chỗ cô sao?”

Tú bà né tránh ánh mắt, nói: “Diêu nương tử a..... Đột nhiên muốn tìm cô ấy làm gì? Nếu dạy dỗ cô nương, chỗ tôi còn có không ít người, bảo đảm các cô hài lòng.”

Lý Linh Tĩnh thấy thế, bỗng nhiên cảm thấy bất an, nhìn chằm chằm tú bà hỏi: “Diêu nương tử, cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Cô nếu rời khỏi thanh lâu, còn có thể đi nơi nào kiếm sống, chẳng lẽ... cô đã chết?”

Tú bà lập tức nói: “Cái gì có chết hay không, cũng đừng nói những lời xui xẻo này, cô, cô chính là bị bệnh, sợ lây bệnh khí cho cô nương trong lầu, cho nên dọn ra ngoài.”

(Hết chương này)

Chương 331. 4. Thế giới cổ đại (17)

Lý Linh Tĩnh tâm không thể thả lỏng chút nào, mặc dù chỉ ở nơi này ngày người một đoạn thời gian rất ngắn, nhưng cô cũng biết, cô nương trong lâu một khi bị bệnh, sẽ có kết cục gì.

“Rốt cuộc đã dạy tôi mấy tháng, phiền Lan mama nói một nơi, tôi muốn đi thăm cô ấy.” Lý Linh Tĩnh trên mặt thần sắc không thay đổi, ngón tay cũng đã gắt gao cuộn lại.

Thời Tiệp Ngư yên lặng liếc nhìn cô một cái, nghĩ thầm giao tình giữa Lý Linh Tĩnh và vị Diêu nương tử này sợ là không ít.

Tú bà thở dài nói: “Diêu nương tử sinh bệnh, tôi đau lòng hơn ai hết, cô ấy không ở bên cạnh tôi, cô nương mới vào trong lâu của tôi thật sự là một đám không bằng một đám, các cô nếu muốn đi thăm cô ấy, ngõ nhỏ phía sau phòng nhuộm vải kia, chính là phòng tận cùng bên trong...”

Tú bà nói tới đây, dừng một chút, cố ý điều tra thần sắc Lý Linh Tĩnh: “Các cô..... Hiện tại muốn đi thăm cô ấy sao?”

“Không vội.” Lý Linh Tĩnh kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười: “Lan ma ma, chúng tôi vẫn là tới nói chuyện giá cả qua tay đi.”

Tú bà cười gật đầu: “Bảo bối Minh Châu của đạo trưởng đã lấy ra, có thể thấy được thành ý, giá cả này, tôi đương nhiên phải ưu đãi cho các cô.”

Lý Linh Tĩnh cố gắng bình tĩnh, cô rõ ràng tác phong tú bà nhận nhô lông, cho nên không muốn biểu hiện quá mức coi trọng Diêu nương tử, để tránh đối phương lại nhân cơ hội lừa đảo.

Nhưng giá cả cuối cùng đàm phán, cũng không có bao nhiêu ưu đãi, chỉ là giá thị trường bình thường mà thôi.

Lý Linh Tĩnh cùng tú bà ước định thời gian giao tiền đặt cọc, sau đó đứng dậy cáo từ rời đi.

Tú bà tự mình đưa các cô ra ngoài, lúc đi tới cửa viện, muốn nói lại thôi, nhìn không được hỏi: “Đạo, đạo trưởng... dạ minh châu kia, có thể lại... ban thưởng một viên...”

Lý Linh Tĩnh nhíu mày hỏi: “Lan ma ma, hạt châu này cũng đã là vật báu vô giá, nếu cho người một hạt nữa, đừng nói thanh lâu nơi này của cô, cho dù là hai tòa lầu tạ hữu của cô, cũng đều có thể mua được.”

Tú bà ngượng ngùng cười: “Cô nói lời này, giống như tôi là người không biết tốt xấu sao? Chỉ là cái này trên dưới chuẩn bị, dù sao cũng phải phí chút bạc, tôi cũng không thể một viên hạt châu chẻ hai nửa, một nửa cho Trình Vũ gia, một nửa cho Tôn bà tử, vậy tôi chính mình..... Tôi không phải nên lưu cho mình một chút?”

Thời Tiện Ngư biết người này nổi lên lòng tham, trực tiếp cự tuyệt chỉ sợ sẽ sinh ra sự cố, nhưng phải đáp ứng đối phương, dục vọng khó lấp đầy.

Cô suy nghĩ một chút, cười nói với Lan ma ma: “Nhưng chỉ một hạt châu mà thôi, mặc dù biết phát sáng cũng coi là hiếm lạ, nhưng kỳ thật không có tác dụng gì, chờ ngày sau thanh lâu mở ra, tôi sẽ mở lò luyện chế Hương Hãn Hoàn, chỉ một viên đan dược là có thể trú nhan hai mươi năm, toàn thân

thơm ngát, chỉ cần Lan ma ma có thể chuẩn bị thỏa đáng, lò đan được đầu tiên, tất có phần của Lan ma ma.”

Tú bà vừa mừng vừa sợ: “Đạo trưởng còn luyện chế đan dược trú nhan?”

Thời Tiện Ngư xuất ra diễm xuất cả đời, lạnh nhạt cười, bí hiểm nói: “Bằng không Lan ma ma cho rằng, tôi là một người tu đạo, vì sao phải cùng người cùng nhau mở thanh lâu?”

Tú bà vui mừng không thôi, khoe miệng cơ hồ không đề xuống được: “Đạo trưởng nếu thật sự chịu ban đan cho tôi, việc thanh lâu này tôi sẽ bảo quản cho các cô và chuẩn bị thỏa đáng!Trình Vũ gia quản mười phố tám ngõ du côn lưu manh, Tôn bà tử quản trong thành ngoài nhân nha, tôi có thể bảo đảm, ngày sau tuyệt sẽ không có bất kỳ du côn lưu manh nào tới nơi này gây sự, nhân nha mặt hàng tốt nhất cũng nhất định trước hết đưa đến trước mắt các cô!”

Cô lại lo lắng Thời Tiện Ngư tương lai không giữ lời hứa, cẩn thận hỏi: “Đạo trưởng ngày sau thật sự sẽ ban cho tôi đan dược?”

Chương 332. 4. Thế giới cổ đại (18)

“Vậy phải xem biểu hiện của Lan ma ma.” Thời Tiện Ngư mỉm cười nói: “Dù sao Hương Hãn Hoàn này thập phần khó có được, nếu không phải chúng ta đã định ra thanh lâu này của cô, tôi cũng sẽ không nói ra, tương lai nếu như tin tức truyền ra ngoài, người nào cũng đến xin Hương Hãn Hoàn, vậy..... Có thể để lại cho Lan ma ma một viên hay không, thì khó mà nói.”

“Đạo trưởng yên tâm, chuyện này ta nhất định ôm chết ở trong bụng!” Tú bà lập tức nói: “Mấy ngày nay tôi sẽ giúp các cô chuẩn bị, bảo đảm các cô tiếp nhận thanh lâu này sẽ không có nửa điểm lo lắng về sau!”

“Được.” Thời Tiện Ngư khẽ gật đầu: “Vậy chúng ta yên lặng chờ tin tốt.”

Nói xong, Thời Tiện Ngư và Lý Linh Tĩnh rời khỏi ngõ nhỏ, trở lại xe ngựa.

Chi Nhi cùng xe ngựa ngồi ở bên ngoài, đánh xe đi nhuộm vải phường.

Lý Linh Tĩnh ở trong xe hỏi Thời Tiện Ngư: “Đạo trưởng, cô thật muốn ở thanh lâu luyện đàn sao?”

Thời Tiện Ngư cười cười: “Tôi đỡ cô ấy.”

Tên Hương Hãn Hoàn, vẫn là trước kia từ Thanh Sơn thành nghe được.

Lý Linh Tĩnh cũng cười theo: “Tôi nghĩ cũng đúng, nhưng đáng tiếc Dạ Minh Châu của đạo trưởng, trân bảo hiếm có như thế, lại đưa cho tú bà lòng tham không đủ kia.”

“Cũng không quá ngạc nhiên.” Thời Tiện Ngư từ trong ngực lấy ra một nắm thủy tinh châu, đủ mọi màu sắc rực rỡ đến cực điểm, trong đó có mấy viên màu xanh nhạt, giống hết dạ minh châu vừa rồi tú bà lấy đi.

“Cô muốn không?” Thời Tiện Ngư đưa qua: “Thích thì đưa hết cho cô.”

Lý Linh Tĩnh mở to hai mắt: “Cái này..... Cái này, đều cho tôi?”

“Cầm đi.” Thời Tiện Ngư nhét vào tay cô: “Tôi còn rất nhiều.”

Những viên thủy tinh này, là trước kia cô mua đồ chơi cho Lục Lê, cái gọi là dạ quang châu, nhưng bên trong là viên thủy tinh thêm vào phấn huỳnh quang mà thôi, lần này muốn tới cổ đại, cô nghĩ có lẽ có thể bán đổi lấy tiền, cho nên mang tới.

Vào thời cổ đại, thủy tinh được coi là vật hiếm, bởi vì vật lấy hiếm làm quý, trước đây có một số sản phẩm thủy tinh mỹ nghệ giá trị thậm chí vượt qua bảo thạch quý giá.

Lý Linh Tĩnh cầm hạt châu trong suốt, cả người căng thẳng, e sợ ngã, đụng, đập đầu, thẳng đến khi Tiện Ngư nhắc nhở cô thu lại, động tác của cô mới cứng ngắc đem hạt thủy tinh cất vào trong một cái túi vải, lại lo lắng không đủ bảo hiểm, đem túi vải bọc lại, nhét vào trong túi áo.

Xe ngựa một đường lắc lư, đi qua phố xá ồn ào, chậm rãi chạy về phía con đường xa xôi.

Phường nhuộm vải cách phố xá sầm uất rất xa, bởi vì mùi thuốc nhuộm phần lớn gay mũi, phụ cận ngay cả hộ gia đình cũng không có bao nhiêu.

Lý Linh Tĩnh ngửi mùi thuốc nhuộm, không khỏi nhú mày che mũi, lo lắng nói: “Nơi này làm sao có thể dưỡng bệnh.....”

Đang nói chuyện, xe ngựa liền ngừng.

“Đến chưa?” Lý Linh Tĩnh vén rèm xe nhìn, thấy phòng ốc bên ngoài cũ nát, đường phố hỗn độn, không khỏi nhú mày.

Lúc trước Diêu nương tử thân ở thanh lâu, thân phận tuy rằng không chịu nổi, nhưng cũng coi như là cảm y ngọc thực, ăn mặc chi phí chỉ kém hoa khôi trong lâu một chút, cho dù hiện giờ lớn tuổi, thân thể không tốt, cũng không nên lưu lạc đến tận đây mới đúng.

“Diêu nương tử giúp Lan ma ma dạy dỗ cô nương, mỗi tháng là có tiền lãnh, cô ấy tích góp không ít, như thế nào.....” Lý Linh Tĩnh cắn môi dưới, nhìn trong hẻm nhỏ: “Thôi, chúng ta vào xem trước.”

Tú bà nói Diêu nương tử ở tận cùng ngõ nhỏ.

Lý Linh Tĩnh cau mày đi vào chỗ sâu, không khí bốn phía dần đục ngầu, không chỉ có mùi thuốc nhuộm sặc mũi, còn xen lẫn mùi thuốc khó ngửi, cô nhìn thấy dưới chân tường chất một ít bã thuốc, trong lòng mơ hồ bất an, sau đó tường vây bên kia truyền đến tiếng ho khan của nữ nhân, một tiếng tiếp một tiếng, phảng phất thở không ra hơi.

Lý Linh Tĩnh rốt cục nhịn không được, đi nhanh vài bước tới trước cửa, dùng sức vỗ vỗ.

“Diêu nương tử! Diêu nương tử có ở đây không?...”

(Hết chương này)

Chương 333. 4. Thế giới cổ đại (19)

Lý Linh Tĩnh kêu nửa ngày, không ai mở cửa, ngược lại gọi một hộ gia đình bên cạnh ra.

Người hàng xóm kia nói: “Các cô đừng la nữa, la lớn tiếng bao nhiêu cũng vô dụng, bên trong chỉ có một người phụ nữ bị bệnh, đứng cũng không dậy nổi, làm sao mở cửa được.”

Lý Linh Tĩnh vội vàng hỏi: “Cô ấy sinh bệnh gì? Không ai chăm sóc cô ấy sao? Dậy cũng không dậy nổi, vậy bình thường sống như thế nào? Khát đói thì làm sao bây giờ?”

Hàng xóm nói: “Có lúc sẽ có người đến thăm cô ấy, đều là những cô gái trẻ, đáng đáp càng lúc càng thủy linh..... Nhưng hai ngày nay không nhìn thấy ai tới.”

Lý Linh yên lặng nghe, quay đầu nói với Thời Tiễn Ngư: “Hẳn là cô nương bên Lan ma ma, các cô ấy đều là Diêu nương tử dạy dỗ, gọi Diêu nương tử một tiếng sư mẫu cũng không quá đáng, hiện giờ Diêu nương tử bệnh nặng, theo lý thuyết các cô ấy hẳn là thay phiên nhau tới chăm sóc, nhưng Lan ma ma muốn đem thanh lâu qua tay, những cô nương kia tự thân khó bảo toàn, chỉ sợ đều tự đi tìm đường.”

“Cô đừng gấp.” Thời Tiễn Ngư nói: “Nếu thực sự không được thì chúng ta tông cửa đi vào, nếu không, tìm người mượn thang lại đây, trèo tường qua.”

Vừa dứt lời, cánh cửa kia kéo kẹt một tiếng, bị người mở ra.

Chỉ thấy một nữ tử thân hình gầy gò đứng ở cửa, một tay vịn khung cửa, tay kia dùng khăn che miệng, tóc dài xõa tung, khuôn mặt tái nhợt, trên mặt phải có một vết sẹo rất lớn, kéo dài tới cổ áo, nếu không phải lúc này giữa ban ngày, quả thật giống như nữ quỷ.

Lý Linh Tĩnh cả kinh nói: “Diêu nương?”

Cô gái kia cố gắng mở mắt, suy yếu nhìn Lý Linh Tĩnh: “..... Sao cô lại tới đây?”

“Lan ma ma nói cô bị bệnh, tôi đến thăm cô.” Lý Linh Tĩnh đi lên đỡ lấy cô ấy: “Sao cô lại ở chỗ này? Sinh bệnh gì? Mời đại phu đến thăm chưa? Diêu nương, không bằng cô đến chỗ tôi ở đi, tôi chăm sóc cô.”

“Nói bậy bạ gì đó..... Khụ khụ, khụ khụ!” Nữ nhân kịch liệt ho khan, thở hồng hộc, Lý Linh Tĩnh cuống quýt dìu cô đi vào trong.

Chỉ đi được vài bước, Diêu nương tử liền đầu nặng chân nhẹ ngã xuống đất, Thời Tiện Ngư tiến lên cùng Lý Linh Tĩnh đỡ lấy cô, đỡ lên giường nghỉ ngơi, trì hoãn một hồi lâu, Diêu nương tử mới miễn cưỡng có khí lực nói chuyện.

Mở miệng chính là chất vấn Lý Linh Tĩnh: “Cô trở về đi, đang yên đang lành chạy tới chỗ tôi làm cái gì, nếu để cho người nhìn thấy, cô tương lai ở nhà chồng làm người như thế nào...”

Hốc mắt Lý Linh Tĩnh nhất thời đỏ lên: “Sao lại tốt đẹp? Sao lại tốt đẹp? Cô đã bệnh thành như vậy, tôi chẳng lẽ không thể đến xem sao?”

Diêu nương tử tựa lưng vào giường, nhẹ nhàng xua tay: “Có gì hay đâu... chẳng qua là kéo dài hơi tàn, sống một ngày tính một ngày mà thôi.”

Tôi nhớ rõ cô là có chút tích góp đấy, như thế nào sẽ ở tại nơi như vậy, nhà bên cạnh kia nhuộm vải phùng cả ngày mùi hôi xông người, cô ở chỗ này như thế nào dưỡng hảo thân thể?”

Cô đang nói chuyện dừng lại, đột nhiên lông mày liễu dựng thẳng lên, giận dữ nói: “Tôi đã biết, có phải Lan mù mù đem tích góp của cô cướp đoạt đi rồi?! Cô ấy cho tới bây giờ đều là cái lòng tham không đáy đồ vật! Diêu nương, tôi đi giúp cô tìm cô ấy tính sổ!”

Diêu nương tử giữ chặt cô, thở dài: “Ai..... cô ấy không xấu như cô nghĩ, bệnh này của tôi đã mấy năm không khỏi sắc, hiện giờ chỉ có thể lấy thuốc treo cổ, tích góp nhiều hơn nữa cũng không đủ tiêu xài.”

Mới vừa nói xong, lại là một trận ho khan, Lý Linh Tĩnh gấp đến độ không chịu được: “Như thế nào lại ho như vậy, trong nhà còn có thuốc sao?”

Diêu nương tử ho đến nói không ra lời, đưa tay chỉ vào bàn, trên đó chất mấy bao thuốc.

Lý Linh Tĩnh lật túi thuốc, không nghĩ tới Diêu nương tử ngày thường cần uống nhiều thuốc như vậy, trong lòng khó chịu, lại thấy nơi này cơ hồ coi như nhà chỉ có bốn bức tường, ngay cả vật trang trí ra hồn cũng không có, lại càng không cần phải nói Diêu nương tử trước kia đeo trâm châu trang sức một cái không có, Lý Linh Tĩnh càng khó chịu.

Chương 334. 4. Thế giới cổ đại (20)

Cô bảo Chi Nhi đi sắc thuốc, lúc chờ thuốc, Diêu nương tử tinh lực không đủ, mê man.

Lý Linh Tĩnh bồi ở bên giường, đánh giá căn phòng đơn sơ, lông mày không giãn: “Không thể để Diêu Nương ở nơi này nữa, tôi một người không sinh bệnh mà bị mùi sát vách hun đến đầu óc choáng váng, huống chi Diêu Nương bệnh thành cái dạng này.”

“Phía sau chùa miếu còn có không ít sương phòng trống, có thể thuê thêm một gian.” Thời Tiện Ngư nói.

Lý Linh Tĩnh cau mày lắc đầu: “Diêu nương sẽ không đồng ý, trong nghề này, có một ít quy củ bất thành văn, ví dụ như Phật môn tịnh địa, các cô tuyệt đối không thể đi.”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “VẬY chỉ sợ cũng chỉ có thể chờ Thanh Lâu xuống, lại đón Diêu Nương đi ra ngoài.”

“Dù sao Lý Linh Tĩnh hiện giờ bị Tạ gia bỏ rơi, ngay cả chính cô cũng không có chỗ ở đứng đắn, làm sao có thể thu lưu Diêu nương tử?”

Nhưng nhắc tới thanh lâu, sắc mặt Lý Linh Tĩnh lại trở nên càng kém, cô cắn cắn môi, nhìn về phía Thời Tiện Ngư: “Đạo trưởng, tôi..... Tôi sợ rằng, phải tính toán khác.”

Thời Tiện Ngư hơi sững sốt: “Thế nào?”

Lý Linh Tĩnh cảm thấy rất áy náy, vì để cho mình hạ thanh lâu, Thời Tiện Ngư còn tặng tú bà lễ vật trân quý như vậy,

chính mình lại vào lúc này rút lui, thật sự không đủ trọng nghĩa.

“Tôi tràn đầy lòng tin muốn làm một nơi thanh lâu không giống người thường, kỳ thật chủ yếu đến từ đối Diêu Nương tín nhiệm, Thịnh Kinh thành, các đại thanh lâu hoa thuyền ca múa phường hoa khôi, tám chín phần mười đều xuất từ tay Diêu Nương, nhưng là hiện tại...”

Lý Linh Tĩnh nghiêng đầu, nhìn về phía Diêu Nương trên giường nhận hết bệnh tật tra tấn, thần sắc u buồn.

“Hiện tại..... Diêu nương bệnh nặng, sợ là không giúp được tôi, trước mắt, tôi phải cho Diêu nương một lần nữa tìm một chỗ ở...”

Thời Tiện Ngư hơi nhướng mày, cũng nhìn về phía Diêu Nương, rất khó tưởng tượng, nữ tử ốm yếu trên giường này, lại dạy dỗ ra nhiều hoa khôi như vậy?

“Đạo trưởng không biết, Diêu Nương lúc còn trẻ, đã từng là hoa khôi thanh danh vang dội nhất trong Thịnh kinh thành, cầm kỳ thư họa không chỗ nào không tinh, nếu luận thi từ ca phú, coi như là Trạng Nguyên Lang đương triều cũng chưa chắc so được với cô ấy.” Lý Linh Tĩnh nhìn Diêu Nương, thờ dãi nói: “Cô là chịu thanh danh một mối, bị hai quý công tử đấu giá truy phủng, bồi dạ tiền thưởng kêu ra ngàn vạn lượng, hai quý công tử kia bởi vậy kết thù, đấu giá thua vị kia tức giận, tại chỗ đem một bình trà nóng giội lên mặt Diêu Nương, Diêu Nương từ nay về sau hủy dung, một vị công tử khác cũng vứt bỏ cô ấy mà đi.”

Thời Tiện Ngư nghe được kinh hãi, hai nam nhân tranh chấp, cuối cùng lại muốn một nữ tử trả giá thật lớn, biết bao vô tội?

Lý Linh Tĩnh nói: “Sau đó, Lan ma ma thu lưu Diêu nương, để cô ở lại thanh lâu làm nữ phu tử, chuyên môn dạy tài nghệ công dung của nữ tử thanh lâu, cho nên tôi mới có cơ hội quen biết Diêu nương.”

Cô dừng lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi, thanh âm cũng thấp xuống: “Diêu Nương..... Mệnh không tốt, nếu sinh ở gia đình phú quý, dựa vào tài tình và nhan sắc của cô, cho dù là được tuyển vào trong cung cũng không ngạc nhiên, nếu là không gặp được hai quý công tử chơi đùa kia, hiện giờ cũng nên là khôi thủ của Thịnh Kinh Thành Yên Hoa Chi Địa..... Vô luận như thế nào cũng không nên, không nên như vậy, nằm ở trên giường, thê lương chờ chết.”

Thời Tiện Ngư trầm ngâm một lát, nhẹ giọng hỏi cô: “Đã không mở tửu lâu, cũng không mở thanh lâu, vậy cô... kế tiếp là tính toán như thế nào?”

Lý Linh Tĩnh nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, cô nhìn dưới chân mình, bỗng nhiên có loại cảm giác mê mang không đường có thể đi.

(Hết chương này)

Chương 335. 4. Thế giới cổ đại (21)

Nữ tử cổ đại chú trọng giúp chồng dạy con, chức nghiệp có thể làm rất ít, các ngành các nghề toàn bộ nắm ở trong tay nam nhân, nữ nhân ngoại trừ có thể thêu dệt vải, đường ra thường thấy nhất chính là đi nhà giàu làm nha hoàn bà tử, nếu không, chính là bà mối, bà đỡ, bà răng loại chức nghiệp này.

Nếu như không thể mở thanh lâu lên, Thời Tiệp Ngự nghĩ không ra Lý Linh Tĩnh còn có thể dùng cách gì phản kích Tạ Luật.

Lý Linh Tĩnh tuổi chỉ có mười sáu tuổi, mở thanh lâu quả thật cần một trợ thủ đáng tin cậy, Diêu Nương có thể dạy dỗ ra nhiều hoa khôi như vậy, đã nói lên có chỗ hơn người, chỉ tiếc người còn trẻ đã sinh bệnh nặng, nhìn cô ho khan không ngừng, không biết có phải là lao phổi cổ đại hay không.

Thời Tiệp Ngự không phải bác sĩ, không biết chữa bệnh, trong tay chỉ có một ít Thiên Nguyên đan, tác dụng của đan dược này là tăng cường thể lực tinh phách, chống đỡ lão hóa cùng bệnh khổ, nhưng có thể chữa khỏi ho lao hay không, Thời Tiệp Ngự trong lòng không yên.

Nếu không thử xem sao.....

“Có lẽ ta có thể chữa khỏi cho cô ấy.” Thời Tiệp Ngự nhìn nữ tử trên giường nói.

Lý Linh Tĩnh ngẩn người, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô: “Đạo trưởng nói, là thật sao?”

Thời Tiện Ngư nhíu mày: “Tôi không xác định... Chỉ có thể thử một lần, nghĩ đến, cho dù trị không hết, cũng có thể giảm bớt bệnh tình hiện tại của cô ấy.”

Lý Linh Tĩnh kích động đến không biết nên nói cái gì cho phải, trong mắt tràn đầy cảm kích, Thời Tiện Ngư thấy vẻ mặt này của cô, không khỏi cười cười: “Các cô vài năm không gặp, tình cảm ngược lại một chút cũng không nhạt.”

Lý Linh Tĩnh nghe xong khóe miệng khẽ cong, trả lời: “Diêu Nương dạy tôi rất nhiều thứ, là một nữ tử đáng được đối xử tử tế, đạo trưởng nếu biết cô ấy, nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Thời Tiện Ngư nhìn Diêu nương tử trên giường, thật lâu sau, từ trong tay áo móc ra một viên đan dược, nhẹ nhàng đặt ở trong tay Lý Linh Tĩnh.

“Đem đan dược này mài thành bột, chờ Chi Nhi sắc thuốc xong, thêm một chút vào.” Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Sau này... mỗi lần uống thuốc, đều thêm một chút, đừng để cho cô ấy biết, bệnh tình nếu có chuyển biến tốt, chỉ cho là thuốc trước kia của cô có tác dụng, chuyện đan dược không thể tiết lộ, để tránh đưa tới thị phi.”

Lý Linh Tĩnh lập tức gật đầu, trịnh trọng trả lời: “Đạo trưởng, tôi hiểu.”

Khác với Hương Hãn Hoàn mà Thời Tiện Ngư bịa đặt ra, Thiên Nguyên Đan là chân thật tồn tại, nếu như truyền ra ngoài, hoặc là để cho hàng xóm láng giềng phát hiện Diêu Nương vốn nên bệnh chết đột nhiên dung quang toả sáng, nhất định sẽ nghị luận sôi nổi, Thời Tiện Ngư cũng không tượng tượng giống như Thẩm Tiêu, bị quan sai áp giải đến hoàng cung luyện đan cho hoàng đế thái hậu gì đó.

Lý Linh Tĩnh cầm đan dược, suy tư một lát, nói: “Tôi có thể thuê một tòa nhà ở ngoài thành, lại mời hai bà tử chăm sóc Diêu nương, đến lúc đó nói nơi này phong thủy tốt, thích hợp dưỡng bệnh, lại mua chút thuốc bổ cho Diêu nương ăn, Diêu nương tất sẽ không nghi ngờ.”

Lý Linh Tĩnh càng nghĩ càng cao hứng, nhin không được vỗ tay: “Có đạo trưởng cùng Diêu Nương tương trợ, cái thanh lâu này của ta chắc chắn hồng hồng hỏa, danh chấn thịnh kinh thành!”

Thời Tiện Ngư cười: “Được, tôi đây liền yên lặng chờ giai âm.”

Lý Linh Tĩnh nói làm là làm, lưu lại Chi Nhi chăm sóc Diêu nương tử, sau đó hùng hùng hổ hổ đi tìm Nha Nhân, cô muốn tự bỏ tiền túi ra thuê sân ngoài thành.

Sân nhìn vài ngày, lại bắt đầu bận rộn cùng tú bà thương lượng khế ước bán thân của cô nương trong lầu, còn có vấn đề an trí của đám người tiểu nhị, sư phụ hậu trù trong thanh lâu.

Những chuyện vụn vặt này, Thời Tiện Ngư mặc kệ, cô chỉ thanh thản ổn định đứng ở sau núi chùa miếu, nhìn Lý Linh Tĩnh hướng mục tiêu của mình từng bước tới gần.

Qua vài ngày, Lý Linh Tĩnh kích động trở về, nói Diêu nương tử rất cục đồng ý dọn đến tiểu viện cô mua, thân thể cũng đã tốt lên.

Chương 336. 4. Thế giới cổ đại (22)

Lại qua vài ngày, Lý Linh Tĩnh khí hừ hừ trở về, nói tú bà quả nhiên sớm đem cô nương bán đi, hiện tại thanh lâu tương đương với một cái vỏ rỗng.

Qua vài ngày nữa, cô lại mặt mày hớn hở, trở về cùng Thời Tiệp Ngư chia sẻ chủ ý Diêu nương tử giúp cô nghĩ như thế nào mở thanh lâu, thật sự là nửa điểm tâm tư cũng giấu không được, là tâm tình gì, toàn bộ ở trên mặt.

“Thường nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được, Diêu nương nói buôn bán da thịt vĩnh viễn là thấp kém nhất, cho dù nâng ra hoa khôi, đối với khách nhân mà nói cũng như là đòi khẩu vị mới, lâu dài không được, cho nên thanh lâu của chúng ta không buôn bán da thịt, hơn nữa còn muốn câu dẫn người đêm không ngủ được, ngày nhớ đêm mong, một ngày không đến thăm buôn bán liền tâm tâm niệm niệm không bỏ xuống được.”

Lý Linh Tĩnh nhếch khóe miệng, nói đến chuyện làm ăn về mặt hướng tới.

“Trước kia đã nghe Diêu Nương nói qua, cô muốn mở một thanh lâu như vậy, chỉ là không có cơ hội thực hiện, hiện tại tốt rồi, tôi xuất tiền, cô ấy xuất lực, chuyện này nói không chừng thật có thể thành!”

Thời Tiệp Ngư khó hiểu hỏi: “Không buôn bán da thịt, vậy thanh lâu của cô làm gì?”

“Như vậy cùng tửu lâu có cái gì khác nhau?”

Lý Linh Tĩnh bẻ ngón tay nói: “Hát hí khúc, hát khúc, đánh đàn nhảy múa, viết chữ vẽ tranh, uống rượu ăn cơm nói chuyện phiếm, chỉ cần không bồi ngủ, chuyện có thể làm rất nhiều.”

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm, đây không phải là hình thức ban đầu của hội sở cao cấp hiện đại sao? Tư tưởng Diêu nương tử này còn rất tiên vệ.

“Đúng rồi.” Lý Linh Tĩnh đặt quyển sách đang cầm trong ngực xuống, mở ra cho Thời Tiện Ngư xem: “Đây là cô nương mấy ngày gần đây Nha Bà giới thiệu, có người là nữ tử bán qua bán lại trong thanh lâu khác trong thành, có người là nữ nhi người nghèo khổ nuôi không sống nổi, Diêu nương tử bảo chúng ta chọn trước.”

“Chọn thế nào?”, Thời Tiện Ngư cùng cô xem sách, hết sức tò mò: “Có tiêu chuẩn gì không?”

Diêu Nương không nói, chỉ nói trước tiên chọn, sau đó cô lại giúp chúng tôi chọn người bên trong định nhân tuyển, nhưng tôi nghĩ, hẳn là muốn có chút sở trường đặc biệt đi?

Thời Tiện Ngư nghiêng đầu xem sách, ngược lại văn hay tranh đẹp tương đối phong phú, mỗi người đều có một trang tranh vẽ thêm một trang văn tự giới thiệu, nhưng phong cách vẽ này..... Cảm giác ngũ quan khuôn mặt cũng không kém nhiều lắm?

“Thiện ca thiện, thiện đàn thanh, tôi có thể hiểu được, cái này thiện hí châu..... Là có ý gì?”

Lý Linh Tĩnh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cúi đầu nói: “Đạo trưởng là thế ngoại cao nhân, không biết hí châu ý cũng bình thường...”

“Cô biết?” Thời Tiện Ngư chớp chớp mắt, nhìn Lý Linh Tĩnh: “Là có ý gì?”

“Chính là viên châu kia.” Lý Linh Tĩnh quanh co trả lời: “Viên Viên..... Có hai cái..... treo ở phía dưới.....”

Thời Tiện Ngư nghe được không hiểu ra sao: “Cái gì?”

Lý Linh Tĩnh khó có thể mở miệng, ngắc đầu liếc cô một cái, lại rất nhanh cúi đầu, nói: “Nữ tử thanh lâu vì hầu hạ khách nhân, thông thường sẽ khổ luyện hai tuyệt kỹ thổi tiêu và hí châu.”

Thời Tiện Ngư ngẩn người, dần dần phản ứng lại: “A... Thì ra ý của cô là như vậy.”

Lý Linh Tĩnh vội vàng lật trang tiếp theo, đỏ mặt nói: “Đạo trưởng, chúng tôi xem ứng cử viên phía sau đi.”

Sau đó lật ra lại toát ra từ mới, Thời Tiện Ngư cực kỳ tò mò thỉnh giáo: “Cái rồng hút nước này là...”

Lý Linh Tĩnh: “.....”

.....

Trong sân, một người đàn ông trung niên ăn mặc như người hầu đang nhanh nhẹn dọn dẹp phòng ốc, dưới mái hiên ngồi một người đàn ông áo xanh.

Người hầu ra vào mấy chuyến chuyển hành lý, trên đường không lo nhìn về phía tường viện, thấp giọng nói: “Cũng không biết sát vách là ai, Phật môn tịnh địa lại dám tán gẫu những chuyện dơ bẩn này, thật sự là hoang đường.”

Hắn nói với nam tử áo xanh: “Công tử, bằng không chúng ta đổi một gian sân khác đi?”

Nam tử áo xanh lại chăm chú nghe, hỏi người hầu: “Rồng hút nước là có ý gì?”

Người hầu: “.....”

(Hết chương này)

Chương 337. 4. Thế giới cổ đại (23)

Người hầu mới đầu cho rằng công tử nhà mình đang nói đùa, sau đó nhìn vẻ mặt không giống, mới ý thức được công tử đang nghiêm túc đặt câu hỏi.

Hắn không khỏi nhỏ giọng nhắc tới: “Công tử, anh bệnh nặng sau một hồi thay đổi rất nhiều, trước kia gặp phải những chuyện này... anh cũng sẽ không cảm thấy hứng thú...”

Thanh sam nam tử ngồi trên xe lăn, không nhanh không chậm xoa xoa chân của mình, cười hỏi: “VẬY sao, tôi trước kia đối với cái gì cảm thấy hứng thú?”

Người hầu nghĩ thầm: Đó đương nhiên là có hứng thú với việc giết người.

Giết kẻ phản bội, giết nghịch tặc, giết gian tặc, giết tất cả những kẻ có ý đồ cản trở Hoàng đế đăng cơ! Giết giết giết!

Nhưng là lời này hắn không dám nói, dù là biết rõ công tử sau khi lành bệnh đem tiền trần chuyện cũ quên bảy tám, tính tình cũng có điều thay đổi, hắn cũng không dám mạo hiểm nói thật.

Gia tộc hắng giọng, nghiêm mặt hỏi đáp: “Công tử tâm hệ thiên hạ, cảm thấy hứng thú, tự nhiên là giang sơn xã tắc, bách tính an bình.”

Nam tử áo xanh đôi mắt hơi thu lại, khóe miệng ý cười không giảm, ôn hòa nói: “Tiết Đình, cẩn thận nói, giang sơn xã tắc cùng bách tính an bình, hắn là đương triều hoàng đế cảm thấy hứng thú sự tình, tôi có thể có cái gì liên quan?”

Tiết Đinh nghe vậy cúi đầu: “Là thuộc hạ lỡ lời, thuộc hạ lập tức đi lĩnh phạt.”

Nam tử áo xanh nhàn nhạt cười cười: “Trước khi đến ta đã dặn dò người, chúng ta chỉ là khách hành hương bình thường lên núi dưỡng bệnh, người không phải thị vệ, ta cũng không phải vương gia, không cần phải mang quy củ của vương phủ và đội hộ vệ tới đây, nếu người thật lòng muốn bị phạt, cũng không bằng đi sát vách thay ta hỏi một câu, rốt cuộc cái gì là rỗng hút nước.”

Tiết Đinh cười khỏ: “Công tử, những thứ đó đều là từ trong lò truyền ra, rất dơ bẩn, sao có thể lọt vào tai ngài.”

Nói xong, hắc nhú mày nhìn tường viện, nói tiếp: “Ở nơi này vốn là vì ẩn nấp, không nghĩ tới cách vách có một ít nữ nhân không đứng đắn, loại người này tóm lại là phiền toái, cũng không biết có thể để lộ hành tung của chúng ta hay không.”

Tiết Đinh lại khuyên nhủ: “Công tử, không bằng chúng ta đổi sương phòng? Sương phòng phía sau núi còn không ít, chúng ta cách xa các cô ấy một chút.”

Nam tử áo xanh lạnh nhạt tự nhiên ngồi trên xe lăn, ôn ngôn nói: “Người đừng quên, thân phận hiện tại của ta là thư sinh nghèo khổ thi rớt, bởi vì lộ phí bị trộm, không có tiền về quê, là phương trượng đại sư từ bi, đặc biệt cho phép chúng ta ở tạm sau núi chùa miếu, tức là thư sinh nghèo, có thể có một chỗ dung thân nên mang ơn, sao có thể xoi mói? Cần thận dọn ra dọn vào, càng khiến người ta hoài nghi.”

Tiết Đinh nhú mày nghĩ nghĩ: “Công tử nói rất đúng, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, chi tiết hộ gia đình bên cạnh vẫn phải tìm hiểu rõ ràng, để tránh cho thích khách có cơ hội thừa dịp.”

Nam tử áo xanh khẽ gật đầu, trả lời: “Sau khi thu xếp ổn thỏa, người đi an bài đi.”

Tiết Đinh đáp một tiếng, tiếp tục đi chuyển hành lý.

Nam tử áo xanh nhìn tường viện, không nghe thấy nữ nhân nhân thoại việc nhà nữa, liền vào nhà nghỉ ngơi.

Hắn đi tới cái thế giới này đã có vài ngày, vẫn không nhớ rõ chính mình là ai, chỉ biết là bộ thân thể này nguyên chủ gọi Ninh Uyên, là đương triều nhiếp chính vương, quyền thế ngập trời, thuộc về giậm chân một cái, thịnh kinh thành đều có thể đi theo run rẩy tam run đại nhân vật.

Ninh Uyên này có một tỷ tỷ làm hoàng hậu, tỷ tỷ dưới gối có một hoàng tử, sau khi hoàng đế băng hà, tiểu hoàng tử kế thừa đại thống, lại bởi vì tuổi nhỏ bị thân thúc thúc của mình soán vị, thúc thúc này còn coi trọng hoàng hậu, hoàng hậu không chịu nổi chịu nhục, đầu thú tự sát.

Cung nữ bên cạnh Hoàng hậu chạy ra ngoài cung, đem biến cố trong cung nói cho Ninh Uyên trú binh ở biên thành xa xôi, Ninh Uyên dưới cơn nóng giận mang binh giết về Thịnh Kinh, huyết tẩy Hoàng thành! Giết hoàng đế mới tiếm vị! Đại thần hiệp trợ soán vị trong triều đều chém đầu, thái giám cung nữ tham dự việc này trong cung cũng không một ai may mắn thoát khỏi!

Chương 338. 4. Thế giới cổ đại (24)

Thủ đoạn của hắc vốn tàn nhẫn, lại gặp nỗi đau tang tở, dưới cơn giận dữ, hạ lệnh tất cả tội phạm sau khi tróc da rút gân đều phải chịu hình phạt lột da rút gân, lại treo ở ngoài cửa cung chịu nỗi khổ ruồi bọ gặm nhấm! Những ngày đó toàn bộ dân chúng Thịnh Kinh hầu như không ai dám tới gần cửa cung, bởi vì tiếng kêu thảm thiết của các tù phạm thê lương đến cực điểm, ngay cả tiểu hoàng đế cũng bị dọa đến ác mộng suốt đêm, bệnh không dậy nổi.

Tiểu hoàng đế bệnh nặng, không thể vào triều, Ninh Uyên liền tự phong nhiếp chính vương, chỉ nói chờ hoàng đế lớn tuổi một chút, sẽ hoàn chính cho hoàng đế.

Lần chờ đợi này, chính là ba năm.

Ba năm trôi qua, nhiếp chính hoàng vẫn là nhiếp chính hoàng, tiểu hoàng đế vẫn không vào triều, dần dần, trong triều xuất hiện một ít dị nghị, cùng lúc đó, trước đó những tham dự soán vị dư nghiệt lại bắt đầu xuất hiện, thích khách năm lần bảy lượt tìm tới cửa, thế nhưng nhiếp chính hoàng bên người có hộ vệ đội bảo vệ, cho nên vẫn chưa từng để cho thích khách thực hiện được, nhưng người có trượt chân, ngựa có trượt vó, tại một lần hoàng gia vây săn hoạt động bên trong, nhiếp chính vương thân trúng độc tiễn, mất mạng hoàng tuyền -

Hắn ta đến đúng lúc đó.

Vừa tỉnh lại liền biết mình không thuộc về thế giới này, nhưng là về bản thân đủ loại, hắn không hề có trí nhớ, hết lần

này tới lần khác chiếm cứ bộ thân thể này, lại có hết sức quan trọng thân phận, cho nên hẳn chỉ có thể mau chóng thích ứng, để tránh không rõ tình huống, lại bị thích khách ám sát.

Trong khu săn bắn ngoại trừ nhân mã của hắn, cũng chỉ có người trong hoàng cung, thích khách có thể tìm được cơ hội xuất thủ, chứng tỏ trong người của hắn, hoặc là trong cung bị sắp xếp gian tế.

Ninh Uyên thả ra tin tức, nói mạng mình đang treo lơ lửng, dược thạch không có thuốc chữa, phải rời khỏi Thịnh Kinh thành, đi nơi khác tuần tra danh y, tất cả chuyện triều chính quan trọng đều giao cho hoàng đế xử lý, tả hữu thừa tướng hiệp lý, cái này coi như hoàn chính cho hoàng đế.

Nhưng kỳ thật, Ninh Uyên không có rời đi Thịnh Kinh, trong cơ thể hắn độc vô dược có thể giải, sở dĩ lựa chọn lưu lại, chỉ là vì nhìn một chút, những thích khách kia còn có thể có chút động tác gì.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, nhiếp chính vương sẽ ẩn thân ở sau núi chùa miếu, không có thiên quân vạn mã, không có nô bộc thành đàn, hắn ở trong sơn đơn sơ như thế, bên người chỉ có một đội hộ vệ thân binh.

Chỉ mang theo một người, quả thật đủ ẩn nấp, nhưng cũng không tiện.

Tiết Đình dọn hành lý xong, đi vào nhà nói với Ninh Uyên: “Công tử, dọn đồ xong rồi, tôi đi gọi hòa thượng đến đem xe ngựa đuổi xuống núi.”

Ninh Uyên trong tay nắm quyền sách, chậm rãi nói: “Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, bây giờ chúng ta một người là thư sinh, một người là tôi tớ, người lấy đầu ra phái đoàn dám sai khiến tăng nhân trong miếu?”

Tiết Đình nhú mày: “Vậy xe ngựa làm sao bây giờ?”

Để che giấu tai mắt người khác, xe ngựa là bọn họ tìm nông dân dưới chân núi mượn.

Ninh Uyên nhìn chăm chăm quyển sách, bình tĩnh nói: “Người đánh xe xuống núi.”

Tiết Đình sốt ruột: ““Nếu tôi xuống núi, trong viện này cũng chỉ có một mình anh, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào?”

Ninh Uyên thản nhiên: “Trong sân chỉ có một mình ta, không chừng sẽ an toàn hơn. Đi thôi.”

Tiết Đình không dám kháng mệnh, khẽ cắn môi, vẻ mặt tích tụ đi ra ngoài.

Ai ngờ hắn vừa ra khỏi cửa, liền gặp Lý Linh Tĩnh chuẩn bị xuống núi.

Lý Linh Tĩnh không nghĩ tới cách vách sẽ đột nhiên đi ra một nam nhân cao lớn, nhất thời sửng sốt, sau đó thấy đối phương sắc mặt không tốt lên xe ngựa, giá xe ngựa xuống núi, cô do dự một lát, xoay người trở về.

Thời Tiện Ngư nhìn thấy cô trở về, khó hiểu hỏi: “Sao lại trở về?”

“Đạo trưởng.” Lý Linh Tĩnh nghiêm túc dặn dò: “Cách vách không biết có người nào vào ở, nhìn không giống người hiền lành, tôi đi rồi đạo trưởng phải cẩn thận một chút, không nên dễ dàng mở cửa cho người khác.”

Thời Tiện Ngư tò mò nhìn tường viện: “À... được, tôi biết rồi.”

.....

(Hết chương này)

Chương 339. 4. Thế giới cổ đại (25)

Lý Linh Tĩnh nếu là không nhắc lên, Thời Tiện Ngư có lẽ không biết chú ý gì với người ở cách vách.

Nhưng là Lý Linh Tĩnh nhắc lên rồi, Thời Tiện Ngư ngược lại hiếu kỳ lên, dù sao cô có lúc biết ra vào không gian hạt cải, nếu như cách vách ở một chút yêu nghe ngóng người của thị phi, hoặc là phẩm cấp ác ôn du côn, cô liền muốn cân nhắc đổi chỗ ở rồi.

Lý Linh Tĩnh lúc dặn dò cô, thần sắc nghiêm túc như thế, chẳng lẽ ở cách vách là kẻ ác gì?

Dựa vào vị trí của chân tường, loại lấy một khoả cây hạnh, hiện tại bốn cuối tháng, hoa hạnh trên cây đã tuy đỏ chuyển trắng, đầy cây nhưng trắng như tuyết hoa, trong đó mấy căn chạc cây ngã vào trong sân nhỏ cách vách.

Thời Tiện Ngư ngẩng đầu trông một trận, rốt cục quyết định đi lên xem xem.

Cô hiện tại thân thủ không sai, tuy nhiên không phải cao thủ võ công, nhưng cùng người thường cùng so với, cũng tính được lên khỏe khoắn nhanh nhẹn.

Sợ giẫm đứt nhánh cây, cho nên giẫm một phát vội vàng nhảy lên đầu tường —— rầm! Nhánh cây bắn lên! Cánh hoa hạnh trắng hồng nhi đỏ rào rào hương xuống rụng, lưu loát xuống một mưa cánh hoa trận.

Thời Tiện Ngư không nén nổi sững sờ.

Cô trông thấy dưới cây hạnh một nam nhân đang ngồi.

Không biết theo thời gian nào tại chỗ đó, xuyên một thân trường sam vải bông màu thiên thanh, mặt mày tuấn lãng, da thịt trắng nõn, thậm chí có chút tuyết tái nhợt, mấy cánh hoa cánh rụng ở hấn trên tóc dài đen như mực, phụ trợ ra hấn như thơ như hoạ khí độ.

Hấn liền như vậy yên tĩnh ngồi ở hoa rơi rụng rã, đôi mắt đen kịt trông cô, môi mỏng hơi vênh, loáng thoáng mang mấy phần nụ cười.

Thời Tiện Ngư hoàn hồn, gò má hơi hơi phát sốt.

Bị người mất thấy bản thân leo tường, nhiều ít có chút thẹn thùng, cô liếc mắt trông thấy hoa hạnh trên đầu cành, liền duỗi tay gãy một cành, ngượng ngùng giải thích: “Tôi đi lên trích tẩn.”

Nam nhân nụ cười nhàn nhạt xuống, không có nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng quét rụng cánh hoa trên quyển sách trong tay, tiếp đó đem xe lăn làm bằng gỗ công kênh thay đổi phương hướng, chậm rì rì trở về phòng đi rồi.

Thời Tiện Ngư lặng lẽ xoay người, nhảy bản thân trở về trong sân nhỏ, trong tâm trí hiển hiện khuôn mặt của nam nhân kia.....

“Lớn lên đỉnh tốt, đáng tiếc rồi.....” Cô nghĩ một chút, tự lẩm bẩm: “Kỳ quái, nhìn đi lên cần phải là người thư sinh, vì cái gì Lý Linh Tĩnh lại có phản ứng lớn như thế?”

Chuyện này cô nghĩ không ra cái nguyên do, liền tạm thời bỏ xuống, tại trong phòng tìm cái bình trống, thêm một chút nước, đem hoa hạnh vừa gãy cành chọc tốt.

—— Hoa hạnh tẩn hình cùng hoa mai , đào hoa tương tự phi thường, địa phương lý thú ở chỗ hoa sắc của nó, đương hoa hạnh là nụ hoa lúc, là điểm lệ màu đỏ hồng, theo lấy đoá

hoa chậm rãi triển khai, nhan sắc sẽ càng ngày càng nhạt, cho đến biến thành thuần trắng.

Thời Tiện Ngư cho rằng màu trắng là hoa hạnh thời điểm một đời đẹp nhất, nhưng cũng liền có nghĩa là nó sắp héo tàn.

Cô như có điều suy nghĩ, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Góc độ này, đúng lúc có thể trông thấy bên ngoài đầy cây hoa hạnh như tuyết.

Cô lại nghĩ lên chớp mắt kia..... cánh hoa trắng tuyết bay tán loạn, dưới cây nam giới bị tổn mưa rừng một thân, hấn nâng con mắt trông qua tới, ánh mắt xuyên qua gió nhẹ cùng hoa rơi, mang theo ý cười nhạt nhẽo, có điểm xa cách, lại cũng không mất thân thiện thân hoà.

Tuy nhiên Thời Tiện Ngư không có đứng đắn học qua y thuật, nhưng là cùng tại bên cạnh Thẩm tiêu công nhận thảo dược, hoặc nhiều hoặc ít học một chút y lý, đôi phương nhìn đi lên khí huyết rõ ràng không đủ, màu da tái nhợt cùng tóc hơi có vẻ phát xanh hiện ra hấn trúng độc đã lâu, bây giờ dường như liền hành tẩu cũng biến khó khăn, xem ra là..... sắp chết rồi.

“Hắn sẽ là người gì nè? Vì cái gì mà thuê ở trong chùa miếu toà tiểu viện này?..... Sẽ là khách hành hương nơi khác à? Ở tạm trong miếu, thuận tiện điều dưỡng thân thể?”

Thời Tiện Ngư nghi vấn, rất nhanh có giải đáp.

Chạng vạng lúc, cửa sân bị người đập vang.

Có việc bị Linh Lý Tĩnh dẫn dò qua, nhưng Thời Tiện Ngư vẫn là không sợ hãi mở ra cửa sân.

Chương 340. 4. Thế giới cổ đại (26)

Bên ngoài là một nam nhân trung niên của quần áo màu xám đậm, nói trung niên khả năng không đủ chuẩn xác, bởi vì nét mặt chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng là hoá trang chéch già, còn súc ria mép.

Trong tay đôi phương cầm vừa xấp bánh ngọt, lễ phép nói ra: “Tôi là Tiết Đình, tôi cùng công tử nhà tôi vừa chuyển qua tới, liên trú ở cách vách, chính cái gọi là họ hàng xa kém láng giềng gần, chúng tôi sẽ ở tại này quấy rầy thời gian rất dài, đây là điểm tâm ở quê mang đến, đưa qua tới cho cô ném thử.”

Thời Tiệp Ngự tiếp nhận điểm tâm, nói tiếng “cảm ơn”.

Tiết Đình lại nói: “Chúng tôi mới đến, không biết hoàn cảnh nơi này như thế nào, ngày thường ăn cơm uống nước đều phải đi nơi nào?”

Thời Tiệp Ngự nói: “Cơm nước có thể đi Trai Đường mua, cũng có thể tự mình làm, dưới chân núi có không ít nông hộ ở ven đường bán đồ ăn nhà mình trồng, thịt cũng có, nước cũng có thể đi Trai Đường mua, hoặc là tự mình xuống núi gánh nước.”

Dừng một chút, cô lại nhắc nhở hắn: “Dù sao phía trước chính là chùa miếu, cho nên nếu làm món mặn, tốt nhất mùi dầu mặn không nên quá lớn.”

Tiết Đình cười nói: “Cám ơn đạo trưởng nhắc nhở, đạo trưởng tu chính là đạo gia, đối với Phật gia giới luật cũng rất rõ ràng a, không biết như thế nào lại ở trước mặt Phật tổ?”

Thời Tiện Ngư sững sờ: “Cái này... anh có điều không biết, Đạo và Phật kỳ thật cũng là hàng xóm, thỉnh thoảng sẽ xâu chuỗi với nhau.”

Tiết Đinh: “.....”

“Các anh thì sao?” Thời Tiện Ngư tò mò hỏi: “Tại sao lại ở chỗ này?”

Tiết Đinh lại điều chỉnh biểu tình, làm ra một bộ bi thương trả lời: “Lúc này đại khảo, công tử nhà tôi thi rớt, lại gặp phải đạo tặc vô sỉ kia trộm lộ phí đi, hiện giờ không có tiền về quê, may mắn phương trượng đại sư nhân từ, đặc biệt cho phép chúng tôi ở tạm nơi này.”

“A... Vậy hai người không về nhà được, sau này tính làm sao bây giờ?” Thời Tiện Ngư đồng tình hỏi.

Tiết Đinh lắc đầu thở dài: “Không biết, chỉ có thể đi một bước, nhìn một bước.”

Tiết Đinh ngẩng đầu hỏi Thời Tiện Ngư: “Đạo trưởng sẽ ở chỗ này tới khi nào?”

Thời Tiện Ngư nói: “Tôi cùng nơi này hữu duyên, chờ duyên phận, tự nhiên sẽ rời đi.”

Khóe miệng Tiết Đinh co giật không thể nghe thấy: “..... Vậy, đạo trưởng cứ từ từ dùng, tôi về chăm sóc công tử trước.”

“Ừ, đi thông thả a.” Thời Tiện Ngư hào phóng hướng hắc phát phát tay.

Tiết Đinh miễn cưỡng cười cười, xoay người rời đi.

Hắn trở lại trong sân, Ninh Vương ở trong phòng đọc sách, nghe thấy thanh âm hắn trở về, giương mắt nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt rơi trở lại trang sách thượng, không nhanh không chậm hỏi: “Đồ vật đã đưa qua?”

“Đưa qua rồi.” Tiết Đinh ghen khuất đi vào trong phòng, khuôn mặt không còn ôn hậu ôn trọng như vừa rồi, mà là vẻ mặt táo bạo: “Cái gì cũng không hỏi ra. Tôi hỏi cô ấy vì sao ở chỗ này, cô ấy nói hai nhà Phật đạo qua lại, tôi hỏi cô ấy còn muốn ở bao lâu, cô ấy nói ở đến khi không có duyên phận mới thôi.”

Ninh Uyên im lặng nở nụ cười.

“Công tử, theo tôi thấy, nữ nhân này rất khả nghi!” Tiết Đinh cau mày nói: “Cô là một đạo sĩ, vô duyên vô cớ vì sao lại ở trong miếu?”

“Cần Khôn lạnh lạnh, ở đâu ra nhiều yêu tinh như vậy.” Ninh Uyên cười nhạt hỏi: “Người kia đâu?”

Tiết Đinh nghiêm mặt trả lời: “Người còn lại là con gái của Lý gia buôn vải vóc trong thành, tên là Lý Linh Tĩnh, cô gả cho con trai độc nhất Tạ gia làm vợ, bởi vì không thể sinh con, hơn nữa tính tình bạo liệt, nhiều lần ba lần đã thương phu quân, cho nên bị đuổi ra khỏi nhà, đưa đến miếu tỉnh lại suy nghĩ, nghe thấy thư hưu thê đã đưa tới, hôm nay hai nhà đang tranh chấp vì danh sách đồ cưới, phỏng chừng mấy ngày nay nên có kết quả.”

Ninh Uyên buông quyển sách trong tay xuống, như có điều suy nghĩ: “Một người là nữ tử bị bỏ rơi, người kia là nữ đạo sĩ, hai người như vậy ở cùng một chỗ, ngược lại thú vị...”

(Hết chương này)

Chương 341. 4. Thế giới cổ đại (27)

“Đâu chỉ thú vị.” Tiết Đình nhú mày: “Theo thuộc hạ mà xem, hai người này quả thực là ly kinh phản đạo, chưa từng nghe thấy!”

Ninh Vương thu hồi sách, rất có hứng thú hỏi: “A? Như thế nào ly kinh phản đạo?”

Tiết Đình thành thật bẩm báo: “Thuộc hạ nghe được Lý Linh Tĩnh bị Tạ gia bỏ rơi, tạm trú ở chùa miếu sau núi này, lại thấy cô ấy thường xuyên ra ngoài, cảm thấy cổ quái, tôi liền phái mấy tiểu khất cái đi theo cô ấy, muốn xem cô ấy thường xuyên ra ngoài là vì nguyên nhân gì. Anh cho rằng mỗi lần cô ấy ra ngoài đều đi nơi nào? A, là đi gặp tú bà Oanh Yến lâu!”

Ninh Vương hứng thú càng ngày càng nồng đậm, cười hỏi: “Cái này Lý Linh Tĩnh, đi gặp tú bà làm gì?”

“Tạm thời không biết.” Tiết Đình mặt lộ vẻ khinh thường, xì một tiếng: “Nữ tử đứng đắn, ai lại đi giao tiếp với tú bà? Lần trước hai người kia ở trong viện nói chuyện cũng rõ ràng thấp kém, khiến người ta khinh thường.”

Ninh Vương suy nghĩ một chút, cảm thấy rất thú vị.

Theo lý thuyết, cách vách có người nào, muốn làm chuyện gì, đều không liên quan đến hắn, nhưng sau khi nghe Tiết Đình giới thiệu, trong lòng sinh ra một cố ý niệm muốn tìm hiểu đến tột cùng.

Hắn vẫy vẫy tay với Tiết Đình: “Người đi an bài vài người, điều tra xem Lý Linh Tĩnh muốn làm gì.”

Tiết Đình lập tức mở to hai mắt: “Vương gia, muốn ám vệ nhìn chăm chăm một nữ nhân bị bỏ rơi, có phải có chút... đại tài tiêu dụng?”

Ninh Uyên cười nói: “Cứ trực tiếp đi điều tra, so với người dẫn dò tên ăn mày kia thì thỏa đáng hơn nhiều.”

“Nhưng...” Tiết Đình khó xử nhíu chặt mày: “Nhân thủ của chúng ta đều ở trong cung.”

Tuy rằng hiện tại vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ rõ ràng nào, nhưng thân tín của Ninh Vương đều hoài nghi người đứng sau mấy lần ám sát giấu ở trong hoàng cung, càng có khả năng... có liên quan đến hoàng đế đương triều, cho nên bọn họ để lại không ít tai mắt cùng ám vệ trong cung, phòng ngừa người đứng sau có hành động bên Ninh Vương trở tay không kịp.

Nữ nhân sát vách dù cổ quái như thế nào, trong mắt Tiết Đình đều là việc nhỏ, không cần phải để ý tới, càng không cần phải hưng sư động chúng.

Cho nên mệnh lệnh này của Ninh Uyên khiến Tiết Đình vô cùng khó hiểu.

Ninh Uyên giơ ngón tay, không nhanh không chậm điểm tay vịn xe lăn: “Nếu quả thật là người trong cung gây nên, bọn họ nên biết độc trên mũi tên không có thuốc có thể giải, trừ phi tìm được truyền nhân Dược Vương, chúng ta lưu lại quá nhiều nhân thủ nhìn chăm chăm trong cung, không có bao nhiêu ý nghĩa, ngược lại dễ dàng khiến bọn họ hiểu lầm ta không bị thương, xảy ra chuyện gì.”

“Nếu dám tái sinh sự cố, vậy nhân cơ hội một lưới bắt hết!” Tiết Đình cau mày nói: “Anh không phải cũng đã nói, muốn giúp hoàng đế đem triều đình sửa trị sạch sẽ sao?”

Ninh Uyên cười: “Nó bây giờ cũng mười ba tuổi, tự mình sửa trị đi, cậu của ta bây giờ chỉ muốn dưỡng bệnh cho tốt,

không rảnh quản nó.”

Tiết Đình muốn nói lại thôi.

Ninh Uyên liếc hắt một cái: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi điều tra hai cô gái sát vách, càng cẩn thận càng tốt.”

Tiết Đình: “.....”

Hắn hoài nghi Vương gia có phải coi trọng nữ nhân bên cạnh hay không, coi trọng người nào? Có lẽ cả hai đều nhìn trúng?

.....

Lý Linh Tĩnh liên tiếp ba ngày cũng không có trở về trên núi, điều này làm cho Thời Tiện Ngư có chút lo lắng.

Mấy ngày nay ngoại trừ cười đùa đi dạo trong núi, chụp ảnh, hái thảo dược, thời gian còn lại toàn bộ đều ở trong phòng gặm sách tiếp thị.

Lý Linh Tĩnh muốn buôn bán, Thời Tiện Ngư nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có đọc sách nhiều, học tập nhiều, mới có thể giúp đỡ cô ấy, chỉ là trong những sách này, lý luận chiếm đa số, ví dụ thực tế quá ít, có chút khó gặm.

Chương 342. 4. Thế giới cổ đại (28)

Lúc trở về gặp Đinh Nhị sát vách, cô vội vã ra cửa, nhìn thấy cô trở về, vẻ mặt lập tức biến đổi, tốc độ bước chân chưa giảm, khí thế lại thoáng cái thu liễm lại, trở nên không còn sắc bén nữa, còn ngoan ngoãn lễ phép cười với cô, giống như một người hầu trung hậu thành thật.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cô lặng lẽ thu hồi tầm mắt, lập tức trở về phòng mình.

Cảm giác đôi chủ tớ sát vách kia là lạ, thư sinh nhìn qua ôn lương nho nhã, tùy tùng bên người lại hung dữ..... Khó trách ngay từ đầu Lý Linh Tĩnh dặn dò mình không nên dễ dàng mở cửa.

Thời Tiện Ngư không khỏi lại nghĩ, thư sinh kia thân thể không tốt, người hầu duy nhất ra cửa, hiện tại chẳng phải là không ai chăm sóc?

Cũng không biết người hầu kia của hắn đi làm cái gì, hy vọng mau trở về, bằng không Thư Sinh khát, đói bụng, bên người ngay cả trợ thủ cũng không có.

Mặc dù biết việc này không liên quan đến mình, nhưng Thời Tiện Ngư vẫn có chút để ý, buổi chiều lúc đọc sách, cô cố ý kéo một cái ghế đặt ở trong sân, ngồi ở trong sân xem sách lý luận marketing, cứ như vậy, nếu như cách vách có động tĩnh gì, cô cũng có thể nghe thấy.

Mở trang sách ra, tâm dần dần trầm tĩnh, cô bắt đầu chăm chú đọc cái gọi là lý luận marketing 4P, tức là kênh, sản phẩm,

giá cả, quảng bá.

Cổ đại không giống xã hội hiện đại, có đủ loại kênh tiêu thụ, cho nên Thời Tiệm Ngư trọng điểm đọc sản phẩm, giá cả và quảng bá ba điểm này.

Trong đó giải thích về sản phẩm rất thú vị, không phải là một loại hàng hóa cụ thể, mà là bất cứ thứ gì có thể được mọi người sử dụng và tiêu dùng và đáp ứng nhu cầu nào đó của mọi người, bao gồm sản phẩm hữu hình, dịch vụ, con người, tổ chức, quan niệm hoặc tổ hợp trên.

Đó là, từ quan điểm tiếp thị, một sản phẩm là một cái gì đó toàn diện.

Lý Linh Tĩnh muốn mở thanh lâu, không chỉ phải cung cấp rượu ngon món ngon thiết thực, thấy được cô gái xinh đẹp, còn phải để cho khách hàng hưởng thụ được trải nghiệm cao cấp hơn, thậm chí thanh lâu của Lý Linh Tĩnh tốt nhất còn phải truyền đạt ra một ít quan niệm độc đáo, cũng chính là văn hóa doanh nghiệp.

Khi quan niệm hoặc văn hóa này được khách hàng công nhận và tin tưởng, việc làm ăn này mới có thể kéo dài lâu dài.

Thời Tiệm Ngư xem nội dung mấy chương, tuy rằng không hiểu lắm, nhưng rất là chấn động.

Làm ăn cũng thật không dễ dàng a!

Cô lật một trang, tiếp tục nhìn.

Thình thịch - -

Sân bên cạnh truyền đến tiếng vang, cô ngẩn người, quay đầu nhìn lại.

Cách tường viện, tự nhiên là không nhìn thấy gì, sau đó lại nghe thấy thư sinh kia hô: “Đinh Nhị.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Có thể là ý thức được tùy tùng của mình không có ở đây, cho nên thư sinh chỉ hô một tiếng.

Thời Tiệp Ngư phỏng chừng hấn bên kia hấn là ngã cái gì đó, bắt quá hấn ngồi xe lăn, cho dù muốn nhặt lên, cũng chỉ có thể nhẩn nại đến tùy tùng trở về đi.

Cô ấy tiếp tục đọc sách.

Nhìn nhìn, tâm tư lại bay sang phòng bên cạnh.....

Vẫn còn một chút lo lắng.

Không bằng đi xem một chút? Cô tiệp tay mà thôi, nói không chừng sẽ giúp đỡ người khác đại ân đâu?... Có lẽ vì cuốn sách này quá nhàm chán.

Thời Tiệp Ngư thả sách xuống, rón rén đi tới dưới chân tường, độ cao này không tiệp trực tiếp bò, cô nhìn cây hoa hạnh bên cạnh, trò cũ làm lại, theo cành cây hạnh trèo lên đầu tường -

Mặc dù cô đã cẩn thận, các nhánh cây lắc lư một chút và tạo ra tiếng sột soạt.

Người trong viện bị kinh động, ngẩng đầu nhìn qua, trong mắt hàm tiếu hỏi: “Vị đạo trưởng này, lại tới hái hoa?”

Thời Tiệp Ngư chớp mắt, ánh mắt từ trên mặt hấn, chuyển qua dưới chân hấn, nơi đó rót một chén trà, nước trà tưới ướt mặt đất, bên cạnh còn rải rác mấy viên thuốc.

“Cần giúp không?” Cô ghé vào đầu tường hỏi.

(Hết chương này)

Chương 343. 4. Thế giới cổ đại (29)

Ninh Uyên liếc nhìn vết nước và viên thuốc dưới chân.

Hắn vốn đang đọc sách trong sân, trước khi đi Tiết Đình đã chuẩn bị trà nóng cho hắn, sợ hắn không tiện lấy, còn cố ý đặt một cái ghế tròn bên cạnh hắn, ấm trà và bình thuốc đều ở trên ghế tròn, chỉ có điều lúc hắn đọc sách không để ý, làm đổ chén trà, ngay cả thuốc thường ngày cũng rải đầy đất.

Trà lật là việc nhỏ, nhưng thuốc lại có được không dễ dàng.

Đó là Thái y viện mấy vị danh y hợp lực chế ra giải độc hoàn, có thể áp chế độc tính trong cơ thể hắn, mỗi ngày uống một viên, mặc dù không thể triệt để trị tận gốc, nhưng có thể giảm bớt bệnh trạng, kéo dài thời gian độc phát.

“Nếu đạo trưởng thuận tiện, có thể giúp tôi nhặt mấy viên thuốc này không?” Ninh Uyên hỏi.

“Có thể.” Thời Tiệp Ngư chống khuỷu tay, lật người lại, sau đó nhảy xuống đầu tường, động tác lưu loát.

Sau khi rơi xuống đất bỗng nhiên nhớ tới, cửa sân bên cạnh không có chốt cửa, kỳ thật cô hoàn toàn có thể đi vào từ cửa.

Quên nó đi, nó không quan trọng.

Thời Tiệp Ngư đi tới giúp hắn nhặt viên thuốc trên mặt đất, tròn không tròn, nâu sẫm, ngửi thấy mùi thuốc đắng nồng nặc.

Cô im lặng nhặt toàn bộ thuốc lên, đặt vào khay gỗ trên bàn, do dự một lát, mở miệng nói: “Trước khi uống nhớ lau một chút, hơi bẩn.”

Rơi xuống đất dính một chút bụi đất, cũng không có cách nào rửa, chỉ có thể dùng khăn sạch lau một cái.

Thời Tiện Ngư phỏng chừng hần về phòng lấy khăn tay cũng vất vả, dứt khoát lấy khăn giấy mình mang theo bên người ra, đưa cho hần một tấm, có thể nói thập phần tri kỷ.

Ninh Uyên nhận lấy khăn giấy, trong mắt có chút ý cười: “Đạo trưởng có thể giúp tôi một việc, giúp tôi vào nhà lấy một cái ly không?”

“Có thể.” Thời Tiện Ngư gật gật đầu, xoay người đi lấy ly.

Trong phòng ánh sáng hơi tối, đồ đạc không nhiều lắm, có vẻ nghèo khó. Thời Tiện Ngư quét một vòng, không thấy chén trà, cuối cùng mở tủ đầu ở góc tường, mới tìm được một cái chén.

Thật đáng thương a, nếu như cái này cũng rơi hỏng, Thu Sinh sẽ không có chén dùng.

Thời Tiện Ngư cầm ly trở lại trong sân, đặt ở trên ghế tròn nhỏ bên cạnh hần.

Ninh Uyên nhắc ấm trà lên, rót cho mình một ly nước, sau đó lấy một viên thuốc ngâm vào miệng, uống nước trà.

Thời Tiện Ngư chỉ nhìn đã cảm thấy khổ, cũng thiệt thòi hần không nhú mày một chút.

“Đúng rồi, cho anh cái này...” Cô đưa cho hần một viên kẹo, ý tốt nói.

Ninh Uyên nhìn kẹo trong tay cô, không lập tức đưa tay nhận.

“Kẹo sữa, có thể ép vị đắng.” Thời Tiện Ngư bóc giấy kẹo ra, lại đưa tới trước mặt hần.

Đường màu trắng, vừa bóc ra là có thể ngửi thấy mùi sữa, Ninh Uyên nhìn một lát, cuối cùng đưa tay cầm lên, bỏ vào miệng - quả nhiên rất ngọt.

Kỳ thật từ khi hấn từ trong bộ thân thể này thức tỉnh, đã gặp phải mấy lần ám sát, hạ độc lại là chuyện thường như cơm bữa, bởi vậy bất kỳ thức ăn cùng nước uống nào vào miệng, đều do thân tín bên người động thủ, ngoài ra thức ăn cùng nước uống ra, hấn dính cũng sẽ không dính một chút.

“Đa tạ đạo trưởng.” Ninh Uyên cười hỏi: “Vị đường rất ngon, không biết lấy từ đâu?”

Thời Tiệp Ngư mỉm cười: “Tôi vân du tứ hải, ngẫu nhiên có được, anh muốn hỏi vị trí cụ thể, tôi cũng không nhớ rõ.”

Cô trước kia là một người nói dối cũng biết nói lấp, hôm nay bịa ra lời nói dối mắt cũng không chớp, giống như nước chảy mây trôi tự nhiên, có thể thấy được cảnh giới tăng lên không ít.

“Viên thuốc kia của anh ngửi thật đáng, tôi còn có không ít đường, đều cho anh.” Cô lại sờ sờ trong tay áo, lấy ra một nắm đường, giấy kẹo trong suốt bọc đường đủ mọi màu sắc, giống như bảo thạch chất đồng ở trên ghế tròn, sáng lấp lánh.

Ninh Uyên nhin không được nở nụ cười: “Tôi thấy bên cạnh đạo trưởng, bên người đều mang theo hoàng phù chu sa, sao cô lại mang theo nhiều đường như vậy?”

Chương 344. 4. Thế giới cổ đại (30)

“Hoàng phù tôi cũng có.” Thời Tiệp Ngư lại sờ sờ trong tay áo, lấy ra hai cái tam giác hoàng phù, dừng một chút, thu hồi trong tay áo: “Quên đi..... Đều là bùa trừ tà phòng thân, anh không dùng được.”

Thế giới này nhìn qua rất bình thường, không có quỷ quái yêu tà, không dùng được phù.

“Vậy, tại hạ nhận mấy viên kẹo này.” Ninh Uyên cười nói: “Còn chưa hỏi đạo trưởng xưng hô thế nào?”

Thời Tiệp Ngư nói: “Tôi họ Thời, tên là Tiệp Ngư, còn anh?”

Tại hạ họ Lệ, tên một chữ Uyên.

Ninh Uyên đương nhiên sẽ không nói ra tục danh nhiếp chính vương, như vậy liền lộ tẩy, bất quá chỉ một chữ “Uyen”, cũng đủ khiến cho Thời Tiệp Ngư chú ý.

Thời Tiệp Ngư ở trong lòng yên lặng tính toán, kể Lâm Uyên, Lâm Uyên về sau, lại tới một Lệ Uyên, sẽ là hắc sao? Vì cái gì mỗi lần đều lén lút đi theo, còn một bộ không nhận ra cô đây?

A, hắc là bởi vì chỉ có một luồng thần hồn.

Nhưng trong thế giới này hắc, giống như rất thảm, thi rớt tú tài không quyền không thế, không chỉ có nghèo, thân thể còn kém như vậy...

Thời Tiệp Ngự lại đánh giá người đàn ông trên xe lăn, thâm nghĩ: Tuy rằng tình cảnh có chút thảm, nhưng mỗi lần hấn ta chọn túi da cũng không kém, đều là loại hình cô thích.

So với bộ dáng cung kính ở Tiên Cung thì đáng yêu hơn nhiều.

Dù sao hấn hiện tại cái gì cũng không biết, cho dù cô đối với hấn làm cái gì, hấn là cũng không sao chứ?

“Đạo trưởng đang nhìn cái gì?” Ninh Uyên ôn ngôn hỏi cô.

“A, không có gì.” Thời Tiệp Ngự lắc đầu, hỏi: “Anh thành thân chưa?”

Ninh Uyên sững sờ, bật cười nói: “Sao đạo trưởng đột nhiên hỏi vậy?”

Cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Kỳ thật tôi sẽ xem tướng mạo, nhân duyên của anh khác với người thường, gần đây tốt nhất không nên dễ dàng nói chuyện hôn nhân luận gả.”

“Khác với người thường?” Ninh Uyên cười hỏi: “Theo đạo trưởng, nhân duyên tại hạ ở đâu?”

“Cái này...” Thời Tiệp Ngự ung dung ung dung nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Ninh Uyên không nói gì, chỉ cười nhìn cô.

Thời Tiệp Ngự vô cùng trấn định, quét tay áo, nói: “Được rồi, tôi về trước, có việc gì cứ gọi tôi.”

Lần này cô nhớ đi qua cửa, bước ra khỏi ngưỡng cửa, lại quay đầu nhìn Ninh Uyên một cái, nói: “Người tu đạo chúng tôi không câu nệ tiểu tiết, sau này anh gọi tên tôi là được, Thời Tiệp Ngự, cá nhỏ, đều được.”

“Được.” Ninh Uyên cười ôn hòa: “Tại hạ nhớ rồi.”

Thời Tiệp Ngự khoát tay đi rồi, thuận tay đóng cửa viện lại cho hẳn.

Ninh Uyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía kẹo bên cạnh, đưa tay cầm lấy một viên, bóc giấy kẹo ra, ngậm vào miệng, cảm giác vị ngọt kia chậm rãi hòa tan trên đầu lưỡi, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Ngồi trong sân một lúc, Tiết Đình mang theo hộp thức ăn vội vàng trở về, vừa vào cửa viện liền nói: “Công tử, hôm nay hầm canh gà, đợi lâu một chút, nhưng tay nghề của bà nấu cơm không tệ, mùi canh gà này thơm quá!”

Tiết Đình nhìn thấy đường trên ghế tròn, bước chân khựng lại: “Đây là vật gì? Từ đâu tới?”

Ninh Uyên ngậm kẹo, không nhanh không chậm nói: “Một ít đường, đạo trưởng bên cạnh tặng.”

Tiết Đình tròn tròn mắt!

“Đường này có độc hay không?!” Hẳn vội vàng buông hộp thức ăn xuống, lấy ngân châm từ trong ngực ra muốn thử độc.

“Chắc không sao.” Ninh Uyên thản nhiên nói: “Ta đã ăn hai viên rồi.”

Tiết Đình khuôn mặt căng thẳng, nghiêm nghị nói: “Hai nữ nhân bên cạnh kia lai lịch còn chưa điều tra rõ, chúng ta không thể sơ suất!”

Ninh Uyên không cho là đúng: “Không cần trông gà hóa cuốc, bọn họ cũng không rõ thân phận của ta, cũng không có ý hại người.”

Tiết Đình tận tình khuyên bảo: “Vương gia! Nữ nhân càng xinh đẹp càng nguy hiểm!”

Ninh Uyên nghe vậy, không khỏi cười, vượt khóe miệng nhớ lại dung mạo của Tiệp Ngự: “..... Quả thật xinh đẹp.”

Tiết Đình: “.....”

(Hết chương này)

Chương 345. 4. Thế giới cổ đại (31)

Tối hôm đó, Ninh Uyên nằm mơ.

Trong mộng có Thời Tiệp Ngư, nhưng trên người cô mặc không phải đạo phục, mà là giá y màu đỏ thẫm, vẻ mặt e lệ ngồi ở bên giường, cười khanh khách nhìn hấn.

Sau đó cảnh trong mơ tràn ngập xuân tình kiều diễm, nơi này không nhất nhất thuyết minh, tóm lại sáng sớm hôm sau tỉnh lại, đệm giường ướt một mảnh.

Ninh Uyên ngồi trên giường, nhìn vết ướt trước mắt, rơi vào trầm tư.

Thật lâu sau, hấn không nhanh không chậm thay quần áo rời giường, sau đó đi tới bên cạnh bàn, dùng qua đêm nước trà mài mực, tiếp theo đem mài tốt mực nước đỏ úp ở trên giường.

Trên quần áo mới thay cũng dính vài nét mực.

Làm xong tất cả, Ninh Uyên bình tĩnh đẩy cửa sổ ra, gõ cửa sổ vài cái, cất tiếng gọi: “Đinh Nhị.”

Tiết Đinh ở sương phòng đối diện, nghe thấy động tĩnh lập tức mở cửa đi ra: “Công tử hôm nay sao dậy sớm như vậy?”

“Phải dùng.” Ninh Uyên gật đầu, thản nhiên nói: “Đôi đệm khác đi.”

Tiết Đinh bước nhanh vào trong phòng, thấy trên giường mảnh lớn vết mực đen, không khỏi sửng sốt, sau đó lập tức bắt tay thu dọn.

Từ khi Ninh Uyên trúng độc tiễn, tuy rằng cứu được một mạng, nhưng tứ chi thường xuyên đau nhức vô lực, ngay cả đi lại cũng trở nên khó khăn, về phần làm đồ chén trà bát cơm các loại cũng là chuyện thường, cho nên Ninh Uyên đổ mực lên giường, Tiết Đình không hề nghi ngờ, chỉ là cảm thấy kỳ quái, muốn viết chữ vì sao không dùng bàn, mà viết trên giường?

Tiết Đình vừa thu dọn, vừa nói: “Trai đường có cháo và bánh bao chay, nếu công tử cảm thấy canh gà ngày hôm qua hợp khẩu vị, tôi sẽ xuống núi một chuyến.”

“Cháo và bánh bao chay.” Ninh Uyên trả lời.

Dừng một chút, hắn lại phân phó: “Hôm nay có thể vào thành mua thêm một bộ trà cụ, nếu là khách tới, cũng có trà cụ khoản đãi.”

Tiết Đình thâm nghĩ lời này nghe thật cổ quái, bọn họ ẩn cư ở đây, chỉ có mấy thân tín biết vị trí, ai sẽ tới làm khách?

Nhưng, mua thêm một bộ cũng dùng được.

Tiết Đình thu dọn sạch sẽ trên giường, hỏi: “Tấu chương bày trong nội các mấy ngày, đã tích góp được không ít, có cần đưa tới cho anh phê duyệt không?”

“Không cần.” Ninh Uyên chậm rãi nói: “Đưa cho bộ hạ đi, hắn tuổi không còn nhỏ, cũng nên học phê duyệt tấu chương.”

Tiết Đình có chút chần chờ: “Nhưng bộ hạ trước đó chưa bao giờ tham dự triều chính, đột nhiên tiếp nhận tấu chương, có thể hay không...”

“Không sao, nếu sai, cũng còn có Thừa tướng phụ tá, không xảy ra sai lầm lớn.” Ninh Uyên hí mắt ngồi trên xe lăn: “Lý thái y bảo ta tĩnh tâm an dưỡng, sống lâu một chút, mới có thể đợi đến ngày bọn họ phối chế thuốc giải độc ra, chuyện triều chính, ta sẽ không quan tâm.”

Tiết Đình suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vương gia những năm này vì giang sơn xã tắc cúc cung tận tụy, cũng nên nghỉ ngơi thật tốt, thuộc hạ cái này truyền lời trở về, về sau tấu chương mỗi ngày đưa đến trước mặt bệ hạ, không để cho Vương gia lao lực nữa.”

Ninh Uyên khẽ gật đầu.

Tiết Đình xoay người rời đi, đi trái đường phía trước bùng bữa sáng, tiếp theo xuống núi mua trà cụ, thuận tiện đem chỉ thị của Nhiếp chính vương truyền lệnh xuống.

Hắn lo lắng sau khi mình đi bên cạnh Vương gia không có người hầu hạ, vẫn chuẩn bị đồ ăn và trà nóng như cũ, nhiệt độ trong phòng quá mức ấm áp, liền đem bàn ghế đều chuyển đến trong sân, thuận tiện cho Ninh Uyên tùy thời phơi nắng.

Ninh Uyên ở trong phòng dùng xong bữa sáng, nhìn sắc trời bên ngoài, không khỏi nghĩ đến Thời Tiệp Ngư bên cạnh.

Cũng không biết làm việc và nghỉ ngơi của đạo sĩ an bài như thế nào.

Hắn ngồi xe lăn đi vào trong sân, cầm lấy chén trà uống nước, cuối cùng, lẳng lặng nhìn về phía hướng đầu tường, trầm ngâm một lát, ngón tay buông ra, chén trà trong nháy mắt rơi xuống đất —

Chương 346. 4. Thế giới cổ đại (32)

Thình thịch một tiếng vang lên.

Ninh Uyên nhìn chăm chú vào tường viện, kiên nhẫn chờ một lát, cảnh hạnh kia lắc nhẹ vài cái, sau đó trên tường viện nhô ra một cái đầu.

Thời Tiện Ngư nhìn hắn, lại nhìn cái ly trên mặt đất: “..... Anh còn dùng cái ly không?”

Ninh Uyên cúi đầu nhìn chén trà, hơi tiếc nuối trả lời: “Hết rồi.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Thật đáng thương, ly cuối cùng cũng không còn.

“Đạo trưởng có từng dùng bữa sáng không?”, Ninh Uyên mời cô: “Trai đường ở đây ăn sáng không tệ, không bằng lại đây nếm thử?”

“Không cần.” Thời Tiện Ngư ghé vào tường nói: “Tôi đã tích cốc, không cần ăn mấy thứ này.”

Ninh Uyên sững sờ, không ngờ lại là lý do từ chối này.

“Ngày hôm qua không phải đã nói với anh rồi sao, sau này gọi tôi là Tiện Ngư, hoặc là Tiểu Ngư.” Thời Tiện Ngư sửa lại.

Ninh Uyên cười cười: “Vâng, không biết Tiểu Ngư luyện thành phương pháp tích cốc từ khi nào?”

“Chuyện này nói ra thì dài dòng...” Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, nói với hắn: “Anh chờ một chút.”

Nói xong, cô nhảy xuống tường, không biết làm cái gì.

Ninh Uyên đợi một lát, nghe thấy bên kia cửa viện khàn khàn một tiếng mở ra, sau đó tiếng bước chân vội vàng tới, đi tới bên ngoài sân của hắn, đẩy cửa mà vào —

Thời Tiệp Ngự trong tay ôm một cái bình giữ nhiệt, đi tới đưa cho hắn: “Cái này tặng anh.”

“Đây là...” Ninh Uyên nhìn bình giữ nhiệt, xác định mình chưa từng thấy thứ này, nhưng không biết vì sao, mơ hồ biết đây là một loại dụng cụ dùng để uống nước.

“Cái này gọi là bình giữ ấm, anh có thể rót trà nóng vào từ từ uống, có thể giữ ấm rất lâu.” Thời Tiệp Ngự mở nắp, xách ấm trà bên cạnh lên, rót nước vào trong ly trước mặt Ninh Uyên: “..... Rắn chắc hơn gốm sứ một chút, không dễ bị hỏng.”

Thời Tiệp Ngự rót nước xong, đưa cả cốc và nắp cốc cho hắn: “Anh dùng xem, uống từ từ, bây giờ nước ấm còn hơi nóng.”

Ninh Uyên uống một ngụm nước, cười nói: “Hôm qua Tiểu Ngự tặng tôi kẹo, hôm nay lại tặng tôi chén trà, nhiệt tình như thế, cũng không biết tôi nên tặng cái gì để bày tỏ lòng biết ơn.”

Thời Tiệp Ngự thoải mái cười, khoát tay nói: “Không cần tặng, tôi không thiếu cái gì.”

“Mặc dù cô không thiếu cái gì, tôi cũng không thể không bày tỏ.” Ninh Uyên nghiêm túc nói, “Quà tặng dù nặng hay nhẹ đều là tâm ý của tôi, Tiểu Ngự, cô có thích thứ gì không?”

Thời Tiệp Ngự có chút khó xử, thế giới này hắn ngược lại chủ động, nhưng hắn là một thư sinh nghèo, cái gì cũng mua không nổi, có thể tặng cái gì a?

Không nói đi, sợ tổn thương tự tôn của hấn. Nói đi, hấn muốn mua không nổi chẳng phải là càng tổn thương tự tôn?

“Nếu không...” Cô cân nhắc hỏi: “Anh vẽ cho tôi một bức tranh?”

Ninh Uyên nở nụ cười: “Chuyện này có gì khó, không bằng cô đứng dưới cảnh hạnh kia, bây giờ tôi vẽ cho cô một bức.”

Thời Tiện Ngư đang muốn đáp ứng, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng xe ngựa, bánh xe xèo xèo xèo, dừng ở bên ngoài, mơ hồ nghe thấy Chi Nhi nói một câu “Tiểu thư ngài đừng tức giận”, hấn là Lý Linh Tĩnh đã trở lại.

“Lần sau đi.” Thời Tiện Ngư vẫy vẫy tay với hấn: “Tôi về trước đây.”

Lý Linh Tĩnh vài ngày không trở về, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, cô phải nhanh chóng đi hỏi một chút.

Ninh Uyên còn chưa kịp nói chuyện, cô đã nhẹ nhàng đi ra ngoài, sau đó nghe thấy cô ở bên ngoài hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Một vị nữ tử khác trả lời: “Đạo trưởng có điều không biết, Tà gia thật sự vô liêm sỉ đến cực điểm! Việc này chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến Hương Chi!

Cô đừng nóng vội, từ từ nói.....

Thanh âm dần dần biến thấp, hai người đã đi vào sân, trở lại trong phòng, cửa cũng đóng lại, không còn nghe thấy tiếng hai nữ nhân nhỏ vun nói chuyện với nhau.

(Hết chương này)

Chương 347. 4. Thế giới cổ đại (33)

Lý Linh Tĩnh tức giận đằng đặng trở về, đợi đến khi Chi Nhi đóng cửa phòng lại, lại nhìn không được phần uất trong lòng, đối với Tiệp Ngư nói: “Tạ gia khinh người quá đáng!”

Thời Tiệp Ngư ngăn người: “Bình thường loại cửa hàng này, không phải đều có chuông quây sao.....”

Lý Linh Tĩnh cắn môi dưới, hít một hơi thật sâu, oán hận nói: “Trách tôi dễ tin người khác... Trong khoảng thời gian này tôi ở sau núi quá lâu, sổ sách toàn bộ đưa vào Tạ phủ, là Hương Chỉ đang xử lý, bởi vì tôi cùng cô ấy lúc trước tình như tỷ muội, chuông quỹ cũng không sinh nghi, chỉ một lần gọi người mang lời cho tôi, Hương Chỉ chỉ đi không ít bạc, tôi lúc ấy một lòng muốn tìm bí phương sinh con trai, hoàn toàn không có để ở trong lòng, hiện tại muốn đòi tiền lại cũng đã muộn!”

Thời Tiệp Ngư giật mình, khó trách Lý Linh Tĩnh vừa trở về đã nói việc này cùng Hương Chỉ không thoát khỏi liên quan.

“Tôi thật sự là ngu xuẩn.....” Lý Linh Tĩnh hồi hận đến cực điểm: “Rõ ràng là của hồi môn của tôi, lại tiện nghi cho Hương Chỉ, Tạ Luật hiện giờ vị thăng biên tu, cha mẹ tôi muốn đòi của hồi môn cho tôi còn phải xem sắc mặt Tạ gia, thật sự là tôi làm con bất hiếu, liên lụy bọn họ bôn ba vất vả vì tôi.”

Thời Tiện Ngư an ủi cô: “Đây cũng không phải lỗi của cô, lúc ấy cô ở trên núi, khó tránh khỏi không theo kịp, bây giờ lại khác, chờ cô làm ăn, sớm muộn gì cũng sẽ khiến bọn họ nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Nhắc tới chuyện này, Lý Linh Tĩnh thần sắc buồn bực, thấp giọng nói: “Lan mama bên kia còn chờ tôi trả số tiền còn lại, bây giờ chỉ có thể trước tiên đem cửa hàng bán lấy tiền mặt đi... Nhưng kế hoạch ban đầu của tôi, là lấy ra một phần tiền bàn xuống thanh lâu cửa hàng, một phần dùng để chọn cô nương, cha mẹ vì chuyện của tôi đã lao tâm lao lực, tôi thật sự không có mặt mũi mở miệng đòi tiền họ nữa...”

Nếu muốn mở thanh lâu, tự nhiên phải có cô nương, tú bà bán cho Lý Linh Tĩnh chính là cái giá không, cần dạng cô nương gì, còn phải Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương lần lượt đi chọn.

Dựa theo hình thức bình thường thanh lâu, tú bà hội giá thấp mua vào một ít cô nương bảy tám tuổi tiểu , chậm rãi dạy dỗ, đến mười ba mười bốn tuổi lúc, giống tân thương phẩm thượng giá đồng dạng đại tung tuyên truyền, còn có thể đem biểu diễn náo nhiệt náo nhiệt.

Lý Linh Tĩnh nóng lòng đánh mặt Tạ Luật, không có khả năng chậm rãi nuôi cô nương, mà Diêu Nương ở trong nghề này thân bất do kỷ quá nhiều năm, cũng không muốn làm chuyện thất đức âm tổn này nữa, hướng hồ các cô không buôn bán da thịt, chỉ cần mua chút thanh quan tinh thông tài nghệ ngôn thuật bổ sung mặt tiền là được, nhưng là nữ tử như vậy, phần lớn rất mắc tiền.

Tiền trong tay Lý Linh Tĩnh sợ là không đủ dùng.

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, hỏi cô: “Còn thiếu bao nhiêu tiền?”

Lý Linh Tĩnh mím môi, ngữ khí nặng nề nói: “Tôi vốn cho rằng cửa hàng dưới bàn cần chi phí lớn nhất, hiện tại mới biết được, bạc chuộc thân của những cô nương kia mới là chi phí lớn nhất. Diêu Nương nói trong Thịnh Kinh thành không thiếu hoa lâu oanh oanh yến yến, muốn làm thì làm không giống nhau, thế nhưng vừa phải tinh thông tài nghệ, lại phải băng thanh ngọc khiết, vì thanh quan chuộc thân như vậy, không có một khoản tiền lớn, là khẳng định làm không được.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, trong lòng không khỏi thở dài, cô cảm thấy Lý Linh Tĩnh có quyết đoán nhưng không có kinh nghiệm, mà Diêu Nương là có kinh nghiệm, lại quá mức chủ nghĩa lý tưởng.

Phỏng chừng cũng là bệnh nghề nghiệp, Diêu Nương nếu có thể dạy dỗ ra rất nhiều danh kỹ, nữ tử bình thường tự nhiên là không lọt vào mắt của cô ấy, nhưng những thanh quan vừa có tài tình cũng có mỹ mạo mà còn không có tiếp khách qua đường, một người liền đáng giá ngàn vàng, chuộc thêm mấy người, Lý Linh Tĩnh coi như táng gia bại sản, sợ là cũng không móc ra được số tiền này.

“Cô chờ tôi một chút.”

Chương 348. 4. Thế giới cổ đại (34)

Thời Tiệp Ngư mở cửa đi ra ngoài, đi sương phòng đối diện mình ở, một lát sau lại đi ra, trong tay có thêm một giỏ vàng.

Tất cả đều là những cục vàng hình dạng bất quy tắc, tràn đầy một giỏ trúc lớn, lúc xách lên bàn, giỏ trúc bởi vì trọng lượng mà kéo dài biến dạng, cuối cùng bị nặng nề đặt ở trên bàn.

Sắc mặt Lý Linh Tĩnh trắng bệch.

Sau đó từ trắng chuyển sang xanh.

Miệng ngáp ngừng “Tôi không thể”, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào vàng không dời ra được, thật sự là bởi vì quá chấn động!

Lý gia cô là vải vóc thương nhân, phóng tầm mắt toàn bộ Thịnh Kinh thành, tuy rằng không tính có nhiều tiền nhất, nhưng cũng là tiểu phú chi gia, gặp được thời điểm tốt, cũng sẽ có ngàn hai vạn lượng sinh ý, nhưng là nhiều như vậy vàng, cô chưa bao giờ thấy qua.

Lý Linh Tĩnh默默 ngẩng đầu nhìn Thời Tiệp Ngư: “Đạo trưởng..... Chẳng lẽ có thể điểm thạch thành kim?”

Thời Tiệp Ngư nói: “Cô nói xem những thứ này có đủ hay không.”

Lý Linh Tĩnh gian nan nuốt xuống nước miếng, ánh mắt trở lại giỏ trúc chứa ánh vàng rực rỡ: “Nhất định là đủ, nhưng

tôi không thể lấy tiền của đạo trưởng, đạo trưởng đã giúp tôi rất nhiều...”

“Coi như tôi vốn góp.” Thời Tiệp Ngự dừng một chút, giải thích: “Ý là, ngày sau kiếm được tiền, có thể chia hoa hồng cho tôi.”

Lý Linh Tĩnh nhìn vàng không nói gì để đối phó, trong lòng thiên nhân giao chiến, mâu thuẫn rối rắm, cảm thấy không thể chiếm tiện nghi của Thời Tiệp Ngự, nhưng số vàng này lại quả thật như mưa đúng lúc...

“Tôi đã nói rồi, chỉ cần là chuyện cô xác định muốn làm, tôi sẽ giúp cô.” Thời Tiệp Ngự trầm ngâm một lát: “Nhưng..... Tôi muốn đi tâm sự với Diêu Nương tử, chuyện Thanh Quán chuộc mua, còn cần suy tính lại.”

Lý Linh Tĩnh vẫn đang do dự: “Số vàng này.....”

“Số vàng này cô nhận đi.” Thời Tiệp Ngự đứng lên: “Đi, chúng ta đi gặp Diêu Nương.”

“A..... A?” Lý Linh Tĩnh đứng lên theo cô: “Vàng kia.....”

“Để đó trước, lần sau cô tìm một chỗ hòa tan đổi thành bạc từ từ xài.” Thời Tiệp Ngự đã cất bước bước ra ngoài cửa, thúc giục nói: “Đi thôi, chúng ta đi sớm về sớm.”

Lý Linh Tĩnh đi về phía trước hai bước, không khỏi quay đầu lại liếc mắt một cái, một giỏ vàng lớn, cứ như vậy không che không giấu đặt ở trên bàn?

Nhưng cụ thể muốn giấu ở đâu, cô trong chốc lát cũng không có chủ ý, mắt thấy Thời Tiệp Ngự đã sắp đi ra sân, Lý Linh Tĩnh đành phải theo sau, một trước một sau lên xe ngựa.

“Chi Nhi, chúng ta về Vong Ưu Các.” Lý Linh Tĩnh nói.

Chi Nhi đang ngủ gật trên xe ngựa, nghe vậy liền tỉnh táo, lái xe ngựa đi xuống núi.

Thời Tiện Ngư hỏi: “Vong Ưu Các?”

Lý Linh Tĩnh gật đầu: “Ừ, là Diêu Nương đặt tên, ý chỉ khách nhân Vong Ưu các đều có thể quên đi hết thảy ưu sầu phiền não.”

Thời Tiện Ngư như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Dạ Nghĩa rất tốt.”

Lý Linh Tĩnh hơi nhú mày: “Thì ra gọi là Hi Khách Cư.”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút: “Cái tên này cũng không tồi, đại tục tức đại nhã, nghe không khí vui mừng, Vong Ưu các ít nhiều có chút khúc cao hòa quả, về sau như thế nào sửa lại?”

Lý Linh Tĩnh cười lạnh: “Đạo trưởng có điều không biết, mấy ngày nay trong lầu chúng ta trang hoàng lại, bảng hiệu vừa treo lên không tới vài ngày, đối diện đường liền mở một tửu lâu, tên cửa hàng gọi Hi Khách đến.”

Thời Tiện Ngư sững sờ: “Tên vừa vắn gọn, không phải là cố ý học chúng ta chứ?”

Lý Linh Tĩnh cắn răng: “Tôi vừa thấy đối diện treo bảng hiệu liền cảm thấy không đúng, lập tức để cho người đi hỏi thăm, đúng là Tạ gia mở tửu lâu, chỉ sợ là bởi vì tôi phải đi cửa hàng, Tạ gia lo lắng về sau không có nhập hàng, liền đem tiền trên sổ sách sớm chi đi, dùng số tiền kia bàn xuống tửu lâu!”

Thời Tiện Ngư không khỏi hỏi: “Bọn họ là cố ý lái xe ở bên kia đường sao?”

“Gần đây trên con đường kia có khá nhiều cửa hàng chuyển nhượng, bọn họ tình cờ mua một tửu lâu gần đó cũng

không có gì lạ, nhưng tên Hỉ Khách tới...” Lý Linh im lặng, ánh mắt lạnh lùng: “Tạ gia đây là cố ý làm tôi buồn nôn.”

(Hết chương này)

Chương 349. 4. Thế giới cổ đại (35)

Thời Tiệp Ngư tràn ngập đồng tình với Lý Linh Tĩnh, xem ra nếu như không độ sức với Tạ gia một phen, Lý Linh Tĩnh cả đời cũng khó thoát khỏi bóng ma Tạ gia mang đến, thật sự là âm hồn bất tán.

Xe ngựa lắc lư xuống núi.

Chi Nhi mỗi ngày bị Lý Linh Tĩnh mang theo bên người, cùng phu xe học bản lĩnh lái xe, ngoại trừ có chút không vững vàng, không có tật xấu gì lớn.

Sau khi vào thành, Thời Tiệp Ngư lần thứ hai kiến thức được Thịnh Kinh thành phần hoa, liếc mắt nhìn lại, vô số cửa hàng chiêu bài cao thấp chằng chịt, mực in nặng màu, giống như đèn neon hiện đại, người đi đường nối liền không dứt, còn có đủ loại người bán hàng rong rao bán thét to, những thanh âm kia từ bốn phía vọt tới, làm cho cả tòa thành thị tràn ngập sức sống bùng bùng.

Đến phố Bách Hoa càng thêm náo nhiệt, các loại thanh lâu tửu lâu quán ăn vặt tụ tập, còn có tạp kỹ, bán nghệ, người người nhốn nháo, xe ngựa không thể không chậm lại.

“Ông chủ ở đây làm ăn thịnh vượng, chúng tôi dân giàu nước mạnh, cũng có thể nhìn ra sự hưng thịnh của một quốc gia.” Thời Tiệp Ngư nhìn cảnh đường phố bên ngoài xe ngựa, cảm thấy vận khí của mình lần này không tệ, đi tới một thế giới tương đối yên ổn phồn vinh.

Lý Linh Tĩnh cười nói: “Đạo trưởng tới đúng lúc, nếu là vài năm trước đây, gặp phải tam vương tranh vị, dân chúng trong Thịnh Kinh thành lâm than, đừng nói mở cửa buôn bán, mọi người ngay cả ra cửa cũng run sợ trong lòng.”

- “Tam vương tranh vị?” - Thời Tiệp Ngư tò mò hỏi - “Vậy hiện tại làm hoàng đế, là vương nào?”

Lý Linh Tĩnh nói: “Không phải bất kỳ một người nào trong tam vương, là hoàng thái tử do tiên đế lưu lại, nhưng hoàng đế tuổi còn nhỏ, cho nên hiện giờ thực quyền vẫn ở trong tay nhiếp chính vương Ninh Vương.”

“Oa, nhiếp chính vương kia thật lợi hại.” Thời Tiệp Ngư nói.

“Đâu chỉ lợi hại, quả thực giết người không chớp mắt, huyết tẩy toàn bộ hoàng cung, mạnh mẽ kéo Ngô Vương soán vị xuống long ỷ, chém đầu, hai Vương gia quý rồi khác cũng không thể may mắn thoát khỏi, xét nhà diệt tổ...” Lý Linh Tĩnh dừng lại, cảm thấy bàn luận những thứ này không thích hợp lắm.

Cô vén một góc rèm, nói với Thời Tiệp Ngư: “Tòa nhà hai tầng phía trước, chính là Hỉ Khách Lai.”

Thời Tiệp Ngư nhìn qua, từ lâu kia là nửa mới nửa cũ, tường đỏ ngói xanh, ngói dày như vảy cá, mà cửa sổ dựng trụ quét sơn màu đỏ thẫm, lầu hai còn chưa tu chỉnh, nhưng bảng hiệu đã khăn cấp treo lên, ba chữ to rồng bay phượng múa, ở hai bên chuỗi đèn lồng đỏ dài nhô ra có vẻ đặc biệt vui mừng, đoán chừng không tới vài ngày sẽ chính thức khai trương.

Thời Tiệp Ngư lại nhìn về phía bên kia, phía trước không xa chính là Vong Ưu Các của các cô, phong cách kiến trúc không kém nhiều lắm, tú cầu ngũ sắc treo trên tường ban đầu toàn bộ rút đi, bảng hiệu mới còn chưa làm xong cho nên cũng

không treo lên, hiện tại nhìn cùng tử lâu bình thường không nổi bật nhiều lắm.

“Chúng ta làm ăn, kỳ thật cùng tử lâu có chút giống, đều là mọi người ăn uống tiêu khiển địa phương, hiện tại hai nhà cách gần như vậy, ngày sau nhất định sẽ bị lấy ra so sánh...” Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Tử lâu của Tà gia khai trương sớm hơn so với chúng ta, tương đương với sớm chiếm trước thị trường, đối với chúng ta sẽ rất bất lợi.”

Lý Linh Tĩnh hỏi: “Đạo trưởng, cái gì gọi là thị trường?”

“À, chuyện này để sau chúng ta nói, đi xem Diêu Nương bên kia tiến triển thế nào.” Thời Tiện Ngư nói.

Chi Nhi dừng xe ngựa lại, hai người một trước một sau xuống xe.

Cách ăn mặc của Thời Tiện Ngư khiến người qua đường ghé mắt, cô có chút phiền não, nghĩ thầm nếu không lần sau không mặc đạo phục, thay quần áo của nữ tử bình thường, cũng miễn bị người ta nhìn chăm chăm như vậy.

Vào cửa, bố trí bên trong làm cho người ta hai mắt tỏa sáng

Thời Tiện Ngư vốn tưởng rằng các cô sẽ tân trang lại trên cơ sở tú bà thanh lâu này, đi vào mới phát hiện không giống nhau, những trang sức đỏ thẫm xanh biếc kia tất cả đều không thấy, thay vào đó là một cỗ ý vị tươi mát tự nhiên cổ xưa.

Chương 350. 4. Thế giới cổ đại (36)

Bàn ghế gỗ sẫm màu, tường thư pháp nhạt màu, vách tường hoa văn đơn giản cùng màn hình chạm đất thanh nhã tươi mát, đủ loại thiết kế ở trong phong cách cổ xưa lộ ra chút hoa lệ, thị giác sáng tối phối hợp, hư thực kết hợp, chủ thứ phân cách cực kỳ xảo diệu, toàn bộ hoàn cảnh làm cho người ta cảm thấy thân nhiên cùng diễn nhã, thập phần khó có được.

Nói trắng ra một chút, chính là cao cấp.

Người thiết kế nhất định phải có ánh mắt thẩm mỹ cực cao, nếu không không có khả năng tạo ra hiệu quả như vậy.

Giờ phút này Diêu Nương đang đứng trên thang vẽ tranh, vẽ một bức tranh sơn thủy, non xanh nước biếc, mây mù lượn lờ, bức tranh khổng lồ từ lầu hai buông xuống lầu một, khí thế hào nhiên, chỉ riêng bút lông dùng để vẽ tranh cũng sắp to bằng đầu, nhưng ở trong tay Diêu Nương lại linh hoạt như sống.

Thời Tiện Ngư không khỏi nói: “Vẽ đẹp lắm!”

Lý Linh Tĩnh cười nói: “Diêu Nương cầm kỳ thư họa không chỗ nào không tinh, trong đó vẽ tranh đặc biệt tốt.”

Diêu Nương nghe thấy thanh âm của các cô, quay đầu nhìn, lập tức vịn thang đi xuống.

Lý Linh Tĩnh nhanh chóng tiến lên đỡ thang, luôn miệng nói: “Chậm một chút, chậm một chút, cũng đừng ngã!”

Diêu Nương từ trên thang đi xuống, dáng người thướt tha uyển chuyển, tóc đen da tuyết, mặt mày như họa, được tính của Thiên Nguyên Đan đã toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể cô, làm cho cơ thể hấp hối của cô lần nữa toả sáng sinh cơ.

Cô đi tới trước mặt Tiệp Ngự khom người thi lễ: “Bái kiến đạo trưởng, ân cứu mạng của đạo trưởng, Diêu Nương cảm động đến rơi nước mắt, sau này nguyện vì đạo trưởng làm trâu làm ngựa, hàm hoàn kết thảo, lấy báo cáo ân tình của đạo trưởng.”

Thời Tiệp Ngự nghĩ thầm: Người ở đây đều rất thích trâu ngựa.

“Vong Ưu Các bố trí rất tinh diệu, tổn không ít công phu của cô đúng không?” Thời Tiệp Ngự hỏi cô.

Diêu Nương nhẹ nhàng cười cười: “Nhờ có Linh Tĩnh bỏ ra bạc, tôi mới có thể đại triển quyền cước.”

Thời Tiệp Ngự nhìn quanh bốn phía, thưởng thức một lát, ánh mắt dừng ở trên cầu thang: “Lầu hai cũng bố trí xong chưa?”

Diêu Nương gật đầu, dẫn Tiệp Ngự lên lầu: “Lầu hai ban đầu là mười hai gian phòng, địa phương hơi chật hẹp, tôi liền đem hai gian làm một gian, bố trí thành sáu gian phòng, lấy Mai Lan Trúc Cúc Quy Lý làm đề tài, để thợ mộc ở trên cửa điêu khắc đồ văn tương ứng.”

Ba người lên lầu, vài thợ mộc đang lắp đặt cửa gỗ ở lầu hai, trong đó Linh Quy Cư, Thúy Trúc Cư và Hàn Mai Cư đã lắp xong, Thời Tiệp Ngự lần lượt đẩy cửa đi vào, bố trí mỗi một gian đều không giống nhau, vả lại trong phòng chữ trúc bày mấy chậu văn trúc, Linh Quy Cư lại nuôi hai con rùa, mười phần hợp với tình hình.

Thời Tiệp Ngự bội phục dụng tâm của Diêu Nương: “Tổn nhiều tâm tư như vậy, khó trách cô nhất định phải chuộc những thanh quan kia.”

Phí tâm phí sức đến tận đây, hiển nhiên là muốn đi con đường cao cấp, nếu như chuộc lại chính là một ít nữ tử pháo hoa bình thường, chẳng những không lĩnh hội được dụng ý của Diêu Nương, còn có thể đem bầu không khí dâm mỹ của những nơi đó mang vào Vong Ưu Các, như vậy khổ tâm kinh doanh của các cô liền toàn bộ uổng phí.

Diêu Nương nói: “Không giấu đạo trưởng, Linh Tĩnh muốn kết bạn quan to quý nhân, không thể không nổi bật, nếu không trong Thịnh Kinh thành có vô số hoa lâu, chúng ta làm sao mới có thể xông ra thanh danh? Vả lại những quan to quý nhân này đều bị nuôi dưỡng điều ngoa khẩu vị, nữ tử bình thường khó lọt vào mắt bọn họ, nếu như chúng ta có thể đem hoa khôi nổi danh của Thịnh Kinh thành thu nạp ở trong tay, lo gì khách quý không ghé thăm đâu?”

Thời Tiệp Ngự yên lặng suy tư, suy nghĩ của Diêu Nương thật ra là đúng, cho dù đặt ở hiện đại, cũng rất thực dụng.

Thí dụ như một ít đại chế tác điện ảnh, thông thường sẽ mời lực lượng minh tinh đến tham gia diễn, dù là diễn xuất vô cùng thâm trầm, kịch bản rồi tình rồi mù, chạy ngôi sao danh tiếng, cũng sẽ có một lượng lớn fan mua sổ sách.

Nhưng hoa khôi không có trăm ngày hồng, nhân tài mới xuất hiện sẽ không ngừng xuất hiện, các cô không có khả năng đem tất cả hoa khôi thanh lâu đều mua lại.

(Hết chương này)

Chương 351. 4. Thế giới cổ đại (37)

Thời Tiệp Ngư không khỏi hỏi Diêu Nương: “Đã không bán mình, chỉ bồi rượu nói chuyện phiếm, cô có cái gì nắm chắc có thể lưu khách nhân?”

Diêu Nương nói: “Đạo trưởng có điều không biết, tôi bảy tuổi đã bị bán vào thanh lâu, bây giờ đã hai mươi lăm năm, trong hơn hai mươi năm này gặp qua muôn hình muôn vẻ đủ loại khách nhân, có vài khách nhân, không chọn không chọn, vừa đến liền đi thẳng vào vấn đề; có vài khách nhân, thích ngâm thơ làm phú trước một phen, được nữ tử theo đuổi nịnh hót, lại chọn nữ tử trong lòng hưởng niềm vui cá nước; còn có vài khách nhân... Cũng chính là những cái gọi là khách quý kia, ra tay hào phóng, vung tiền như rác, yêu thích đàm cổ luận kim, về phần nữ nhân, không phải hoa khôi trong lầu cùng thanh quan không thể, nếu không tuyệt sẽ lưu lại đêm ngủ.”

Điều này cũng bình thường, nhu cầu của con người phân thành các cấp độ khác nhau.

Có một số người thuần túy vì tiết hỏa, có một số người không chỉ muốn tiết hỏa, còn phải chú ý một chút tư tưởng, một chút thú vị, mà có một số người thấy nhiều oanh oanh yến yến, nếu không phải hoa khôi danh khí lớn, hoặc thanh quan tài mạo song tuyệt, liền khó có thể gọi lên hứng thú của bọn họ.

Nhưng vô luận là kỹ nữ bán đứng thân thể, hay là kỹ nữ tinh thông tài nghệ, cuối cùng đều sẽ trở thành đồ chơi của

nam nhân cổ đại.

Quả thật có nữ tử như Diêu Nương, khi học tập cầm kỳ thư họa, được nghệ thuật hun đúc, dần dần hưởng thụ trong đó, nhưng đại đa số nữ tử học tập những tài nghệ này, cũng không phải là mình thích, mà là vì lấy lòng các nam nhân.

“Ý của cô, tôi đại khái hiểu được.” Thời Tiện Ngư suy tư nói: “Linh Tĩnh muốn cùng Tạ gia phân cao thấp, như vậy ăn uống trong tòa lâu này bao gồm cả cô nương, đều cần phải xuất sắc, như thế mới có phần thắng.”

Diêu Nương nhẹ nhàng gật đầu.

Thời Tiện Ngư nói: “Để phù hợp với nhu cầu của quý nhân, vợ vét các loại nữ tử là nhất định phải làm, nhưng chúng ta có phải cũng cần cân nhắc một chút nhu cầu của những nữ tử này hay không? Theo tôi được biết, Thanh Quán cũng không phải chỉ vĩnh viễn không bán mình, mà là chỉ treo giá, chọn lúc giá cao nhất đem mình bán ra, nếu như là ôm ý nghĩ như vậy đi tới Vong Ưu Các, các cô ấy tiếp xúc lại đều là khách nhân có thân phận, có thể tiếp nhận chỉ làm tiếp rượu nói chuyện phiếm sao? Nếu không kiếm được tiền, các cô sẽ giúp Vong Ưu Các tận tâm tận lực mời chào khách nhân sao?”

Diêu Nương hơi giật mình, rồi sau đó thông thả gật đầu một cái: “Đạo trưởng nói thật là..... lúc trước tôi quả thật chưa từng suy nghĩ qua điểm này, tôi mặc dù không muốn nhìn các cô ấy bán mình, nhưng nếu là chính các cô ấy muốn bán, tôi làm sao ngăn được..... Nhưng bán mình, đó là đập chiêu bài Vong Ưu Các, làm cho người ta cảm thấy Vong Ưu Các kỳ thật chỉ là một thanh lâu bình thường, lúc trước đủ loại, tất cả đều là bùng cái giá ra vẻ tư thái, chiêu bài này vừa hỏng, chúng ta liền toàn tâm toàn lực bỏ một giờ.”

“Cho nên theo tôi thấy, cho dù muốn chuộc mua Thanh Quán, cũng phải đi chuộc mua những Thanh Quán không ở

đây, cùng các cô ấy nói rõ ở Vong Ưu Các chỉ bán nghệ, không bán mình, về phần làm sao kiếm được tiền...” Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Cũng dễ làm, rượu rút thành, nếu là tiếp khách uống đến tận hứng, không thể so với các cô bán mình kiếm được ít hơn.”

Diêu Nương giật mình, không khỏi nói: “Nếu dựa vào bán rượu là có thể nuôi sống chính mình, mọi người tự nhiên sẽ không trông cậy vào khách nhân thưởng bạc.”

“Thưởng bạc cũng cho các cô ấy.” Thời Tiện Ngư nói: “Tiếp khách bất kể nhận được bao nhiêu, tất cả đều cho các cô ấy.”

Một bên yên lặng nghe Lý Linh Tĩnh rớt cục nhin không được chen vào: “Chúng ta đã muốn bỏ ra số tiền lớn chuộc mua các cô ấy, các cô ấy kiếm được tiền chẳng lẽ không nên giao cho chúng ta sao?”

Lý Linh Tĩnh vẫn là tư duy của cổ nhân, nếu mua đổi phương, như vậy tiền đổi phương kiếm được, đương nhiên là thuộc về chủ nhân, đây cũng là cách làm tú bà bình thường, nếu không sẽ để cho những danh kỹ này mỗi người đều tích góp được tài sản riêng kèch xù, chẳng phải là dễ dàng có thể chuộc thân rồi đi vì mình sao?

Chương 352. 4. Thế giới cổ đại (38)

Thời Tiệp Ngư nói: “VẬY cùng các cô ấy ký hiệp ước khế ước, tiền chuộc thân coi như tiền vay giai đoạn trước, đợi đến khi các cô ấy kiếm đủ số tiền chuộc thân này, sau đó ở Vong Ưu Các kiếm được tiền, một phen một ly cũng không cần giao cho chúng ta.”

Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương nhìn nhau, không nói gì.

Loại hình thức này, các cô chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy, không xác định có thể được hay không.

Diêu Nương sau khi cần thận suy tư, chậm rãi gật đầu: “Làm như vậy... quả thật có thể được, hơn nữa càng dễ dàng thu mua lòng người, mọi người vây ở nơi này pháo hoa chi địa, nhìn như cuộc sống rực rỡ sắc màu, kỳ thật ai không muốn tự do thân đây, chỉ là chờ các cô kiếm đủ tiền chuộc thân sau đó, nếu muốn rời khỏi Vong Ưu Các...”

Diêu Nương trong lòng mâu thuẫn.

Nhìn thấy các tỷ muội trong nghề này lấy lại được tự do, cô đương nhiên là cao hứng, thế nhưng... chức trách của cô bây giờ, là giúp Lý Linh Tĩnh buôn bán, nếu là mở cửa buôn bán, nhất định phải bảo đảm kiếm tiền, kiếm được càng nhiều càng tốt a.

Thời Tiệp Ngư cười nói: “Muốn rời đi thì rời đi, tốt nhất là để cho nữ tử toàn thành đều nhìn thấy, các cô gái ở Vong Ưu Các của chúng ta kiếm đủ vốn, còn có thể toàn thân trở ra, như

vậy sau này không cần Diêu Nương khuyên bảo, cũng sẽ có nữ tử cuộn cuộn không dứt đến Vong Ưu Các của chúng ta.”

Lý Linh Tĩnh hưng phấn trầm trồ khen ngợi: “Vẫn là đạo trưởng có tầm nhìn xa! muốn cho tất cả nữ tử đều biết, ở Vong Ưu Các của chúng ta, không cần nằm cũng có thể kiếm được tiền!”

Diêu Nương nghe xong, tâm tình thoáng thoải mái, bất quá loại hình thức này rất cuộc chưa từng có, giai đoạn đầu thi hành, phỏng chừng sẽ có chút khó khăn, cho nên cô nói: “Vừa mới bắt đầu, có thể sẽ khó có thể gom đủ số người, trừ phi Vong Ưu Các chân chính làm, nếu không các cô gái hẳn là sẽ không dễ dàng chịu thử.”

Thời Tiệp Ngự lúc này đã hoàn toàn mở ra suy nghĩ, cười nói: “Vậy thì hạ thấp tiêu chuẩn xuống, kỳ thật đối với tiếp khách tiếp rượu mà nói, dung mạo cùng tài nghệ là thứ yếu, quan trọng nhất là am hiểu thuật nói chuyện, hiểu được sát ngôn quan sắc, nếu khách nhân là thư sinh tài tử, có nữ tử hiểu được ngâm thơ tác phú tiếp khách tự nhiên có thể tận hứng, nếu khách nhân là thương nhân vào nam ra bắc, sợ là không kiên nhẫn nghe những thi từ kia. Nữ tử ở Vong Ưu Các, không nên chỉ làm một vật trưng bày, các cô ấy hẳn là hoa giải ngữ, có trí tuệ, có sức sống, vả lại mỗi người bất đồng, như vậy mới có thể giúp chúng ta đánh ra chiêu bài Vong Ưu Các.”

Diêu Nương dần dần lĩnh hội ý này, gật đầu: “Mấy ngày nay ta bắt đầu thu xếp, tìm người thích hợp.”

Cô ở nghề này quen biết tương đối rộng, tìm người không khó, khó chính là như thế nào thuyết phục đối phương tán thành loại này mới kinh doanh hình thức.

Thời Tiệp Ngự lại nói: “Diêu Nương vừa rồi đem nhu cầu của khách nhân bất đồng nói rõ ràng, đủ để thấy được Diêu Nương hiểu rõ những người này, nhưng thỏa mãn nhu cầu là

một chuyện, sáng tạo nhu cầu lại là một chuyện khác, những khách quý kia không thể cùng hoa khôi thanh quan, xét đến cùng chỉ là muốn thể hiện mình tài trí hơn người mà thôi, chúng ta có thể nắm chắc loại tâm lý này, vì bọn họ chế tạo ra nhu cầu mới, mà loại nhu cầu này, chỉ có ở Vong Ưu Các chúng ta mới có thể thỏa mãn.”

Trước khi xe hơi được chế tạo, người tiêu dùng chỉ cần ngựa nhanh hơn một chút, trước khi Apple đưa ra thị trường, mọi người cũng cảm thấy Nokia đã đủ dùng tốt.

Hàng hóa ùn ùn kéo đến trong quảng cáo chưa chắc là thứ mọi người cần, nhưng quảng cáo sẽ khiến mọi người cảm thấy mình cần hàng hóa này.

Nhu cầu là sức tiêu dùng đầu tiên. Thay vì thỏa mãn nhu cầu, hãy dẫn dắt nhu cầu.

Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương tinh tế cân nhắc lời của Thời Tiệp Ngư.

“Không vội, tôi hôm nay cũng là đột nhiên nghĩ đến, cho nên nói với các cô một chút.” Thời Tiệp Ngư cười nói: “Chờ tôi trở về đọc nhiều sách, ngộ ra, lại đến nói với các cô.”

Ba người trò chuyện đại kể buôn bán, lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng pháo nổ.

Các cô đi tới bên cửa sổ nhìn một chút, nguyên lai là Hỉ Khách đối diện tới khai trương.

(Hết chương này)

Chương 353. 4. Thế giới cổ đại (39)

“Sao lại khai trương vào giờ này?” Thời Tiện Ngư liếc nhìn sắc trời, mặt trời nghiêng về phía tây, sắp đến hoàng hôn rồi.

Diêu Nương nói: “Giờ này khai trương cũng thích hợp, qua một lát nữa, chính là lúc phố Bách Hoa náo nhiệt nhất, mọi người đến uống rượu ăn thịt, phát hiện tửu lâu mới khai trương, hẳn là sẽ đến thăm.”

Lý Linh Tĩnh cắn môi, nhìn chằm chằm pháo dưới lầu đốt xong, bốn phương tám hướng đều là tiếng chúc mừng, thần sắc càng không cam lòng.

“Đại gia đình kia đã sớm thành thói quen cửa hàng của tôi mỗi tháng tăng thêm thu nhập cho nhà, hôm nay tôi đem cửa hàng đi, bọn họ liền tự mình mở cửa hàng, dùng vẫn là tiền của tôi...” Vừa nghĩ tới điểm ấy, cô liền nắm chặt nắm đấm: “Tạ Luật vô liêm sỉ, Hương Chỉ vong ân phụ nghĩa, tôi đối với cô một mảnh chân tâm, cô lại như thế hời hợt báo tôi...”

So với Tạ Luật phản bội, Lý Linh Tĩnh càng hận Hương Chỉ hơn.

Ước chừng là bởi vì nam tử quan to lộc hậu vứt bỏ thể tử cảm bã đã nghe được quá nhiều từ chuyện xưa, mà nông phu cùng xà nghe được quá ít, cho nên Lý Linh Tĩnh vừa nghĩ tới Hương Chỉ liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chuyện giữa cô và Hương Chỉ, Diêu Nương từ biết rõ, khuyên giải an ủi cô: “Sự hiểu biết lẫn nhau giữa người với người vốn không nên quá khắt khe, các cô lúc ở thanh lâu tình

cảnh giống nhau, tự nhiên tình tình tương tích, nhưng sau đó cô là tiểu thư, cô ấy là nha hoàn, thân phận của cô cao hơn cô ấy, cô coi cô ấy là bằng hữu thật lòng, cô ấy chỉ cảm thấy cô đang bố thí cho cô ấy, xem cô ấy đáng thương.”

Lý Linh Tĩnh không khỏi nói: “Lúc trước là cô ấy chủ động muốn lưu lại làm nha hoàn, tôi cùng cha mẹ tôi cũng chưa từng bức bách cô ấy, còn cố ý tìm bà mối, giúp cô ấy tìm hộ gia đình tốt, là chính cô ấy không muốn a!”

“Linh Tĩnh, con người sẽ thay đổi.” Diêu Nương cười nhạt nói. “Lúc ấy hai người các cô vừa mới chạy ra hồ huyết, vô đối với ngoại giới chỉ có sợ hãi, tự nhiên không muốn cùng cô tách ra, nhưng là lâu ngày, mắt thấy cô được cha mẹ sủng ái, mà chính mình lại cùng hạ nhân cùng nhau làm việc, chỉ sợ từ đó trở đi liên tích lũy oán giận, sau đó mới theo cô cùng nhau đến Tạ gia, Tạ Luật biết thưởng thức ngâm thơ làm phú, lời ngon tiếng ngọt trong lòng sợ là nói không ít, cô ấy liền càng cảm thấy mình không kém so với cô, thân phận cũng không nên thấp hơn cô.” Về sau dùng thủ đoạn sinh hạ trưởng tử Tạ gia, cũng không có gì kỳ quái.

Hốc mắt Lý Linh Tĩnh đỏ lên, cảm thấy ủy khuất: “Chẳng lẽ tất cả đều là tôi gieo gió gặt bão?”

“Cô không sai.” Diêu Nương khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía khách khứa đông nghịt ngoài cửa sổ: “..... Cô chỉ là gặp người không hiền thực, vừa vặn gặp được hai người như vậy mà thôi. Lúc Tạ Luật mới thành thân cùng cô ân ái, là bởi vì chi tiêu trong nhà đều trông cậy vào đồ cưới của cô, sau đó khoa thi trúng cử, tiến vào Hàn Lâm viện, lọt vào tai đều là tiếng ca ngợi nịnh hót, mà tính tình của cô lại xưa nay cao ngạo, Hương Chi chắc hẳn chính là nhìn trúng điểm này, cố ý đối với hần ôn nhu tiểu ý, lại thổi gió thoảng bên tai, tình cảm

vợ chồng các cô vốn không sâu, châm ngòi vài lần cũng đã tới đầu.”

Lý Linh Tĩnh cắn răng nhìn tửu lâu đối diện: “Tạ gia khi dễ tôi, Tạ Luật nhục tôi, Hương Chỉ phụ tôi... Tôi cho dù dốc hết tất cả, cũng sẽ không buông tha bọn họ!”

Thời Tiện Ngư an ủi: “Yên tâm đi, có Diêu Nương ở đây, chờ Vong Ưu Các khai trương, lo gì không đoạt được việc làm ăn? Bọn họ hiện tại cũng chỉ có thể thừa dịp mới khai trương náo nhiệt vài ngày.”

Lý Linh Tĩnh vẻ mặt thoáng hòa hoãn, hướng Diêu Nương cùng Thời Tiện Ngư cười một cái, “Có đạo trưởng cùng Diêu Nương giúp tôi, tôi tất nhiên là không sợ.”

Chương 354. 4. Thế giới cổ đại (40)

“Đúng rồi.” Diêu Nương cười khanh khách hành lễ với Thời Tiệp Ngư: “Vài ngày trước tôi cùng Lý Linh Tĩnh thương lượng, muốn ở trong tiệm này vì đạo trưởng cung phụng Trường Minh Đẳng, đạo trưởng nếu không ngại, có thể cho phép tôi vì đạo trưởng vẽ một bức họa hay không? Ngày sau Trường Minh Đẳng sẽ cung phụng ở trước bức họa.”

“Được.” Thời Tiệp Ngư lập tức đứng thẳng: “Tôi cần bày tư thế gì sao? Ngồi? Hay là đứng?”

Diêu Nương cười lắc đầu: “Chờ tôi vẽ xong, đạo trưởng có thể trở lại Vong Ưu Các nhìn một chút.”

“Tôi không cần vẽ theo cô sao?” Thời Tiệp Ngư rất giật mình.

Lý Linh Tĩnh ở một bên cười khúc khích, nói: “Diêu Nương đã gặp qua là không quên được, đạo trưởng người cứ yên tâm đi!”

Thời Tiệp Ngư nói: “Diêu Nương thật lợi hại a!”

Diêu Nương khiêm tốn nói: “Tay nghề tự tiêu khiến tự vui mà thôi, nếu luận lợi hại vẫn là đạo trưởng lợi hại, diệu thủ hồi xuân, để tôi cùng Linh Tĩnh được đến bệnh trừ.”

Lý Linh Tĩnh cười nói: “Tôi cũng lợi hại, tôi phúc khí lợi hại, cho nên mới có thể nhận thức các cô, có hai vị phúc tướng giúp tôi, tương lai làm ăn nhất định có thể hồng hồng hỏa hỏa, ngày tiến đầu kim!”

Ba cô nương mở ra hình thức khen ngợi lẫn nhau, hi hi ha ha thật cao hứng, phảng phất Vong Ưu Các này một khi khai trương, sẽ không có gì có thể làm khó các cô.

Nói chuyện với nhau thật vui, liền trì hoãn thời gian, vừa lúc lâu ba có phòng trống, Thời Tiện Ngư liền đi theo Diêu Nương cùng Lý Linh Tĩnh ở lại chỗ này.

Mấy ngày kế tiếp, lục tục có cô nương đi tới nơi này, phòng trống lâu ba dần dần ở đầy một nửa, bố trí trong lâu cũng càng ngày càng hoàn thiện.

Lý Linh Tĩnh bận ra bận vào, đặt mua quần áo thống nhất cho nhân viên cửa hàng, cò kè mặc cả với người bán rượu, còn có thù lao của thợ thủ công cũng chờ cô kết toán, bạc như nước chảy tiêu ra ngoài, Vong Ưu Các còn không có lợi nhuận gì, của cải của cô cũng đã sắp bị vét sạch.

Lý Linh Tĩnh một bên tiêu tiền, một bên âm thầm kinh hãi, nếu là không có thời gian Thời Tiện Ngư cho cô số vàng kia, tiêu xài như vậy, chỉ sợ còn chưa đợi được thành sự, cô đã rút lui.

Có quyết đoán thì thế nào? Một phen tiền làm khó anh hùng hán a!

Bất quá tiền này tiêu ra ngoài, hiệu quả là mắt thường có thể thấy được tốt, còn chưa tới khai trương, đã có người qua đường tò mò vươn cổ nhìn vào bên trong, nhất là khi Diêu Nương mang theo các cô nương khiêu vũ đánh đàn, tiếng nhạc tơ trúc truyền ra ngoài lâu, càng khơi dậy khẩu vị của người khác, còn có lão khách hàng ở nơi pháo hoa kia, đã sớm bắt đầu hỏi thăm nơi này có những lá bài nổi tiếng nào.

Lý Linh Tĩnh nhân cơ hội tung tin đồn, nói cô nương nơi này của cô bán nghệ không bán mình.

Những người đó cũng không tin, cho rằng là Diêu Nương cố làm ra vẻ huyền bí, muốn nâng giá trị con người cho các cô nương, còn nhận Diêu Nương là tú bà, trêu chọc Diêu Nương đáng người xinh đẹp, tuy rằng lớn tuổi một chút, nhưng nếu là giá cả thích hợp, bọn họ cũng nguyện ý tới ném thử.

Lý Linh Tĩnh khí không nhẹ, lại không thể phát tác, cô rất rõ mở cửa buôn bán phải tươi cười đón chào, đặc tội những người này đối với Vong Ưu Các không hề có lợi.

Nhà đối diện Hỉ Khách, sinh ý lại càng ngày càng náo nhiệt, Lý Linh Tĩnh nhiều lần nhìn thấy Tạ Luật dẫn đồng liêu đi Hỉ Khách đến uống rượu, tòa tiêu lâu cao hai tầng kia cơ hồ hàng đêm đầy khách.

Lại đối lập Vong Ưu Các bên này vắng ngắt, Lý Linh Tĩnh trong lòng lo lắng, nhin không được đi hỏi Diêu Nương: “Chúng ta khi nào mới có thể chính thức mở cửa hàng đón khách?”

“Chờ một chút...” Diêu Nương nhìn tửu lâu đối diện, nhíu mày: “Linh Tĩnh, chúng ta phải chờ một thời cơ.”

“Diêu Nương, tôi không hiểu” Lý Linh Tĩnh vội vàng hỏi: “Lầu một đại sảnh, lầu hai nhã gian, lầu ba gian phòng các cô nương, còn có hậu trù nguyên liệu nấu ăn cùng rượu, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta đến tột cùng đang chờ cái gì?”

“Một thời cơ có thể nhanh chóng khai hỏa thanh danh Vong Ưu Các..” Diêu Nương vỗ nhẹ mu bàn tay cô: “Cô tin tôi, sẽ không để cho cô chờ không.”

.....

Chương 355. 4. Thế giới cổ đại (41)

Diêu Nương kỳ thật trong lòng cũng gấp, thư đã gửi đi hồi lâu, chậm chạp không có hồi âm, nhưng cô không thể biểu hiện ra ngoài.

Cô biết Lý Linh Tĩnh đã đánh cược tất cả - bởi vì không muốn gả đi nơi khác, quan hệ giữa Lý Linh Tĩnh và gia đình gần như giảm xuống điểm đóng băng, hiện giờ các cô mở cửa hàng buôn bán, là không còn đường lui nữa.

Buổi chiều cảnh xuân tươi đẹp, một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa Vong Ưu Các, trước tiên đi xuống một nha hoàn áo xanh áo xanh, sau đó nha hoàn vén rèm xe lên, nữ tử đầu đội mũ lụa trắng Sính Đình bước xuống xe ngựa, dáng người như liễu yếu phù phong đưa tới người qua đường dừng chân quan sát.

Khách nhân tò mò, các cô nương trong thanh lâu phụ cận càng tò mò, mọi người cách rất gần, đã sớm nghe nói nơi này muốn mở một thanh lâu có phong cách riêng, bây giờ bất kể là ai tới, đều là đối thủ cạnh tranh ngày sau.

Chỉ tiếc nữ tử đội mũ che, cho đến khi cô ấy đi vào Vong Ưu Các, cũng không thể nhìn thấy phương dung.

Diêu Nương biết được người tới, lập tức xuống lầu đón tiếp, vừa thấy nữ tử kia vào cửa, nhất thời lộ ra nụ cười: “Oanh Ca, vài năm không gặp, biệt lai vô dạng a.”

Nữ tử được gọi là Oanh Ca tháo mũ xuống, mỉm cười, giọng nói trong trẻo: “Mấy năm không gặp, dung mạo Du

Ninh tỷ tỷ đã khôi phục hơn phân nửa, khuynh thành như cũ, thật sự là đáng mừng.”

Diêu Nương lúc còn trẻ cũng từng có hoa danh, gọi là Du Ninh, khi đó cô danh mãn thịnh kinh, tuổi trẻ năm lăm tranh quần đầu, một khúc tiêu đỏ không biết đếm, chỉ là sau đó bị người ta hủy dung mạo, chẳng những mất đi danh tiếng hoa khôi, cũng không cách nào tiếp khách, tú bà không cam lòng bồi dưỡng tâm huyết mấy năm biến thành nước chảy, liền lưu lại Diêu Nương làm quản giáo nương tử.

“Cho dù dung mạo hoàn toàn khôi phục, cũng không địch lại năm tháng thúc giục người, hôm nay tôi đã là thiếu nương nửa già, sau này Vong Ưu Các còn phải dựa vào chư vị tỷ muội nhiều hơn.” Diêu Nương cười đi tới, dặt tay Oanh Ca: “Đi, tôi dẫn cô đến phòng của cô.”

Oanh Ca đi theo Diêu Nương vừa đi vừa nhìn, trong ánh mắt tràn ngập tò mò: “Nơi này bố trí thật không tồi, so với ta ở Tương Thủy Hà mạnh hơn một chút, làm ăn thế nào?”

“Làm ăn như thế nào, phải xem muội muội giúp tôi như thế nào.” Diêu Nương hướng cô cười cười.

Oanh Ca dừng chân, nghiêm túc nhìn Diêu Nương: “Chị, trong thư chị nói không cần tiếp khách, tôi mới có thể nương tựa chị.”

Diêu Nương gật đầu: “Vâng, không cần tiếp khách, hát một đêm là thù lao một đêm, nếu tiếp khách uống rượu, tiền rượu bán ra rút một phần cho cô.”

Nói chuyện đã đến lâu ba, Diêu Nương đẩy cửa phòng ra, bàn ghế tử chén bên trong đầy đủ hết, đệm giường trà cụ đều là thượng phẩm, Diêu Nương biết Oanh Ca thích đàn, còn cố ý vì cô chuẩn bị giá đàn.

“Nhìn xem, cô xem gian phòng này nên biết, chỗ tôi không có chỗ tiếp khách.” Diêu Nương xoay người, cười khanh khách nhìn cô: “Yên tâm chưa?”

Oanh Ca đánh giá gian phòng, mặc dù không nói một lời, khóe miệng đã nhếch lên. Nơi này thanh nhã thanh tịnh, không có màn giường đỏ thẫm xanh biếc, không có màn thêu uyên ương hí thủy, cũng không có huân hương đục ngầu, cô rất hài lòng.

Oanh Ca ngồi xuống bên giường, cười nói: “Được, tôi ở lại.”

Cổ họng vàng bên bờ sông Tương Thủy, an cư ở chỗ này.

Lý Linh Tĩnh rốt cục không cần đợi nữa, lập tức tìm người tính toán ngày lành khai trương, đêm đó Vong Ưu Các mở cửa đón khách, Oanh Ca hát một khúc kinh diễm bốn phía, hơn nữa Diêu Nương trong khoảng thời gian này tỉ mỉ bố trí Vong Ưu Các, mấy ngày kế tiếp Vong Ưu Các hàng đêm ngồi đầy, đông như trẩy hội, náo nhiệt cực kỳ.

Lý Linh Tĩnh mừng không đậu, nhìn mục nhập mỗi đêm, lúc ghi sổ đuôi lông mày khóe mắt đều bay lên.

Nếu sau này có thể vẫn náo nhiệt như vậy, Vong Ưu Các đánh ra thanh danh cơ hồ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà nóng nẩy như vậy chỉ kéo dài hơn mười ngày, liền dần dần trầm mê xuống.

Chương 356. 4. Thế giới cổ đại (42)

Mới đầu Lý Linh Tĩnh không để ở trong lòng, lúc mới khai trương mọi người lòng hiếu kỳ chiếm đa số, khách nhân nhiều một chút cũng là bình thường, cô cảm thấy Vong Ưu Các hoàn cảnh lịch sự tao nhã, rượu và thức ăn thượng thừa, các cô nương cũng không tầm thường, cho nên rất có lòng tin, sinh ý chỉ biết càng ngày càng tốt, sẽ không càng ngày càng kém.

Lý Linh Tĩnh toàn tâm toàn ý tập trung vào kinh doanh, mỗi đêm vô luận bao lâu đóng cửa, vô luận mệt mỏi cỡ nào, cô đều nhất định sẽ kiểm kê sổ sách rồi mới nghỉ ngơi.

Lại qua vài ngày, cô phát hiện Vong Ưu Các tiến vào cái giai đoạn không nóng không lạnh, mỗi đêm khách nhân tới, khách mới nhiều, khách quen càng ngày càng ít...

Lý Linh Tĩnh trong lòng có chút hoảng, trong nhà cô là buôn bán vải vóc, mà buôn bán thường xuyên là nhất thông bách thông: Nếu là không giữ được khách quen, buôn bán sớm muộn sẽ đi vào tử cục, bởi vì khách mới không phải cuộn cuộn không dứt.

Số lượng khách trong Thịnh Kinh thành chỉ có những thứ này, khách mới đến một nhóm liền ít đi một nhóm, đợi đến khi khách mới tiếp tục ít đi, chỉ sợ về sau Vong Ưu Các mỗi đêm đều phải lỗ lã!

Cô lần nữa cẩn thận lật xem sổ sách, phát hiện mấy đêm kia có Oanh Ca hiển nghệ, sinh ý không nóng không lạnh sẽ ảm lại.

Oanh Ca không phải mỗi đêm đều hiến nghệ, cô ấy cung nhất là cổ họng của mình, hát hai đêm phải nghỉ ba ngày, và lại mỗi ngày đều lấy nước canh nhuận giọng bồi bổ, lúc này mới cam đoan mình có thể hát ra âm thanh của tự nhiên.

Bây giờ nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ muốn Oanh Ca hát thêm vài đêm nữa sao?... Diêu Nương nhất định sẽ không đồng ý, Oanh Ca là ca kỹ nổi tiếng ở phía nam, Diêu Nương vì chuộc thân cô ấy tốn không ít bạc, nếu không phải Oanh Ca tuổi tác hơi lớn, và lại tú bà bên kia đã nuôi ra mầm non trẻ tuổi tốt, tú bà tuyệt đối sẽ không thả Oanh Ca đi.

Nhưng Oanh Ca không hát, làm ăn liên lạnh lạnh, nếu có thể tìm một nữ tử thân mang tuyệt nghệ thì thật tốt biết bao, như vậy có thể bổ khuyết Oanh Ca dưỡng cổ họng mấy đêm kia.

Việc này không dễ dàng, tạm thời không đề cập tới người kinh tài tuyệt diệu vốn là thế gian hiếm có, mặc dù nữ tử như vậy xuất hiện, như vậy Đa Hoa Lâu cùng ca múa phường người ta đã tranh đoạt, Vong Ưu Các chưa chắc có thể đoạt được.

Trên mặt Lý Linh Tĩnh tràn ngập sâu vân thâm đạm.

Cô đã tưởng tượng làm ăn sẽ gặp phải các loại thất bại, nhưng cô không ngờ thất bại lại đến nhanh như vậy.

Buổi tối cô ngồi trước cửa sổ sửa sang lại sổ sách, nghiêng đầu nhìn Hỉ Khách bên kia đường - bên kia cũng vừa đóng cửa.

Sau khi trải qua mấy ngày khai trương cửa hàng mới, Hỉ Khách đến tựa hồ cũng tiến vào tình trạng không nóng không lạnh, nhưng Lý Linh Tĩnh biết, đối diện kiếm được nhất định nhiều hơn cô.

Bởi vì Hỉ Khách đến là tầu lâu, từ giữa trưa đã bắt đầu buôn bán, mà Vong Ưu Các là chạng vạng bắt đầu buôn bán, hơn nữa Hỉ Khách đến có một nhóm khách cố định, là đồng liêu Tạ Luật mang từ Hàn Lâm Viện tới, mà Vong Ưu Các còn không có bồi dưỡng ra khách hàng cũ của mình.

Sao nào?

Tăng giờ làm việc?... Diêu Nương khẳng định cũng sẽ không đồng ý, các cô nương cần nghỉ ngơi, vả lại ban ngày luôn phải dành ra thời gian diễn tập ca múa.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, cục diện bế tắc này nên phá như thế nào?

Cô nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, chỉ có thể tìm Diêu Nương cùng Thời Tiệp Ngư thương lượng.

Diêu Nương không vội: “Khách nhân biết chuyện, tự nhiên sẽ hiểu chỗ tốt của Vong Ưu Các chúng ta, những khách nhân không giữ được kia, hoặc là ngại đắt, hoặc là muốn ngủ với cô nương, không đến cũng được.”

Ở phương diện tài nghệ này, Diêu Nương có kiên trì của mình, luôn cảm thấy là vàng thì nhất định sẽ phát sáng, kế tiếp chỉ cần chờ đợi thời cơ.

Thời Tiệp Ngư cũng chỉ có thể lý luận suông, nói với Lý Linh Tĩnh: “Làm ăn phải nắm vững lý luận 4P, sản phẩm, giá cả, kênh, quảng bá.”

Lý Linh Tĩnh không hiểu hỏi: “Đạo trưởng, cái gì gọi là sản phẩm, giá cả, cưới... cưới cái gì đạo?... Còn có cái kia đây rộng cái gì?”

Thời Tiệp Ngư: “Ngô.....”

Chương 357. 4. Thế giới cổ đại (43)

Thời Tiệp Ngự cố gắng nhớ lại nội dung trong sách vở.

“Sản phẩm, giá cả, kênh, quảng bá là bốn điểm chính cấu thành lý thuyết 4P, kinh doanh không tốt, nhất định là một trong bốn điểm này có vấn đề.”

Điểm thứ nhất sản phẩm, chính là chỉ Vong Ưu Các chúng ta cung cấp dịch vụ cho khách hàng, cái này có Diêu Nương không chê, hẳn là không có vấn đề.

Điểm thứ hai giá cả, chúng ta ở phương diện định giá quả thật cao hơn so với đồng nghiệp, nhưng cấp bậc Vong Ưu Các cũng cao hơn, giá cả đắt đến hợp tình hợp lý, điểm này cũng không có vấn đề.

Tiếp theo là kênh thứ ba..... À, tạm thời bỏ qua, chúng ta trực tiếp đến điểm thứ tư quảng bá đi, quảng bá chính là quảng bá thương hiệu, quảng bá các loại thủ đoạn.

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ, nhìn về phía Lý Linh Tĩnh và Diêu Nương: “Theo tôi thấy, vấn đề nằm ở việc mở rộng.”

Diêu Nương không hiểu, nhíu mày hỏi: “Nhưng Vong Ưu Các trước khi khai trương, tôi đã cho người tung tin đồn, để cho người ta biết, đệ nhất ca kỹ Tương Thủy hiến nghệ ở Vong Ưu Các, những thanh lâu khác trên đường Bách Hoa cũng đều biết Vong Ưu Các, còn có cô nương lên hỏi tôi, Vong Ưu Các có phải thật sự chỉ bán nghệ không bán thân hay không, người quen đến phố Bách Hoa cũng gần như tất cả đều biết nơi này

mở một cửa hàng mới, những thứ này, hẳn là coi như tuyên truyền đi?”

“Xem như tính, nhưng tốc độ truyền miệng vẫn quá chậm, hơn nữa...” Thời Tiện Ngư cân nhắc, nói: “Hơn nữa tỷ lệ chuyển hóa cũng thấp một chút.”

Cô lần nữa lấy ra tri thức trong sách marketing, cẩn thận giải thích cho Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương:

“Chúng ta mỗi ngày tiêu thụ, kỳ thật là do lưu lượng, chuyển hóa suất, khách đơn giá ba điểm này cuối cùng quyết định, lưu lượng chỉ là dân chúng trong Thịnh Kinh thành, chuyển hóa suất chính là những này dân chúng bên trong có bao nhiêu người nguyện ý đến Vong Ưu Các tiêu tiền, khách đơn giá thì là chỉ những người này tại Vong Ưu Các tiêu bao nhiêu tiền. Hiện tại người biết Vong Ưu Các không ít, khách đơn giá cũng không thấp, nhưng là nguyện ý đến tiêu tiền cũng không nhiều người, cho nên việc cấp bách, là phải cố gắng đề cao chuyển hóa suất.”

Diêu Nương lộ vẻ sầu lo: “Người nguyện ý tới không nhiều lắm, ước chừng là bởi vì rượu và thức ăn Vong Ưu Các đắt hơn nơi khác một chút, hơn nữa bọn họ quen uống rượu rồi tìm cô nương ngủ một đêm, Vong Ưu Các đối với bọn họ mà nói, quả thật không đủ lợi ích thực tế.”

“Quý cũng có đạo lý quý, chúng ta hết thấy đều là tốt nhất, giá cả tuyệt không có đạo lý giảm xuống, chỉ là không biết nên đề cao tỷ lệ chuyển hóa này như thế nào.” Lý Linh Tĩnh khổ não nói.

“Bằng không... tìm chút thiên cổ tuyệt đối, dán ở bên ngoài, hấp dẫn thư sinh tài tử đến đối đối?”

Cô ở trong phim truyền hình gặp qua tình tiết tương tự, ai có thể đối với đối thủ bên ngoài cửa hàng là có thể miễn phí,

bao nhiêu năm không ai có thể đổi ra, nhân vật chính vừa đến liền đổi đầu, còn bởi vậy được đế vương, vương gia cải trang vi hành khen ngợi.

Diêu Nương lại lắc đầu, cười khỏ nói: “Thành Thịnh Kinh nhân tài đông đúc, nữ tử chúng ta ở dưới chân thiên tử khoe khoang chút bút mực trong bụng, chỉ sợ sẽ làm trò cười cho người trong nghề.”

Lý Linh Tĩnh cũng không đồng ý, thở dài nói: “Thiên cô tuyệt đối nơi nào là giấu lại là có thể nghĩ ra.....”

Thời Tiện Ngư suy tư nói: “Nếu có thể cọ vào điểm nóng thì tốt rồi.....”

“Điểm nóng?” Lý Linh Tĩnh ngăn người.

“Đúng vậy.” Thời Tiện Ngư giải thích: “Chính là đề tài bàn tán sôi nổi của mọi người trong Thịnh Kinh Thành, ví dụ như lễ Khất Xảo để Oanh Ca chuyên hát một ít ca khúc về Ngưu Lang Chức Nữ, hoặc là trong tiệm tăng thêm một ít trang trí phù hợp với chủ đề ngày lễ, đều xem như cọ điểm nóng.”

Chương 358. 4. Thế giới cổ đại (44)

“Nhưng là khoảng cách đến lễ Khất Xảo còn có vài ngày, trước mắt vấn đề nên như thế nào giải quyết?” Lý Linh Tĩnh nhíu chặt mày: “Bằng không chúng ta mượn một ít nhân thủ, đi bên ngoài hỏi thăm gần đây Thịnh Kinh thành có đại sự phát sinh hay không.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu: “Có thể thử xem.”

“Để tôi phụ trách chuẩn bị cho lễ hội Khất Xảo.” Diêu Nương nói: “Đợi đến ngày lễ, rượu đổi thành rượu Thiên Tiên, lầu hai treo đèn Thước Kiều, các cô nương cũng phải biên diễn một phen.”

Thời Tiệp Ngự thấy hai người bọn họ đều an bài nhiệm vụ cho mình, suy nghĩ xem mình có thể làm gì: “Vậy tôi... tôi trở về đọc sách.”

Ba người chia nhau làm việc, đều tự nghĩ biện pháp đi.

Khách vui vẻ ở bên kia đường, lúc này đang muốn nghênh đón lượng khách lớn nhất lúc chạng vạng tối.

Hương Chỉ ngồi ở góc lầu hai, nha hoàn thiếp thân cùng chương quỹ tửu lầu đứng ở một bên, Hương Chỉ thờ ơ lật vài trang sổ sách, ánh mắt nhìn Vong Ưu Các đối diện đường.

Chương quỳ là người tinh khôn, lập tức khom lưng nói: “Mấy ngày nay chúng ta làm ăn tuy rằng không bằng trước kia, nhưng nhà đối diện còn thảm hại hơn, buổi tối lầu một chỉ ngồi đầy bảy tám phần, lầu hai nhã gian cũng phần lớn trống không.”

Hương Chỉ nhú mảy, nhìn Vong Ưu Các đối diện: “Các cô ấy định giá cao, không giống với chúng ta, cho dù khách ít, tiền kiếm được mỗi đêm chỉ sợ cũng không ít.”

Chưởng quầy xì một tiếng: “Hoàn toàn là một đám người ngoài nghề xằng bậy, hoặc là làm tửu lâu, hoặc là làm thanh lâu, hôm nay bên kia lại chẳng ra gì, rượu và thức ăn hình thức không đa dạng bằng tửu lâu đứng đắn, các cô nương tất cả đều bán nghệ không bán mình, cũng không biết là cái giá gì, theo ta thấy, các cô ấy chống đỡ không được một tháng nên đóng cửa đại cát.”

Hương Chỉ nghe vậy trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Oanh Ca mà các cô ta mời tới, thanh âm quả thật động lòng người, nhưng thanh âm có tuyệt vời hơn nữa cũng không thể mỗi ngày hát, như vậy đi, người đi tìm mấy nữ nhân biết hát, đặt ở trong tiệm chúng ta hát cho khách nhân nghe.”

Chưởng quầy ngẩn người, chân chờ nói: “Nhưng là này trong chốc lát, muốn tìm một nữ tử ca công cao minh, sợ là khó tìm...”

Hương Chỉ không kiên nhẫn liếc hẩn một cái: “Tiểu nha đầu hát rong đầu đường tùy tiện kéo vào mấy người là được.”

“A... loại này cũng dễ tìm, nhưng những nha đầu kia biết hát ít, cổ họng cũng không thể so sánh với Vong Ưu Các...”

Hương Chỉ không nghe được lời này, lúc này sắc mặt lạnh lùng: “Oanh Ca chẳng lẽ là suốt ngày hát không ngớt sao? Cô ta phải có lúc dừng lại, đi nơi nào nghe Khúc Nhi không phải nghe, nhất định phải đi Vong Ưu Các? Tôi chính là muốn cho mọi người biết, Hỉ Khách chúng ta không chỉ rượu và thức ăn rẻ, nghe Khúc Nhi cũng rẻ!”

Chưởng quầy cúi đầu khom lưng: “Hiểu, hiểu, lát nữa tôi sẽ sai người ra đường tìm, sau đó rửa mặt chải đầu cho các

tiểu nha đầu, đưa đến quý phủ cho cô xem qua, cô chọn xong chúng tôi cũng có thể yên tâm.”

Hương Chi lúc này mới hài lòng, lại lật sổ sách, đứng dậy cùng nha hoàn rời khỏi Hỉ Khách.

Chưởng quầy đưa đến cửa, đưa mắt nhìn cô ngồi lên xe ngựa rời đi.

Một tiểu nhị bên cạnh hỏi chưởng quầy: “Đây là Đông gia phu nhân của chúng ta sao? Uy phong thật lớn.”

“Một di nương mà thôi, Tà gia không có người biết buôn bán, mới sai khiến cô ta ra mặt quản tửu lâu, thả chờ xem đi, ngày nào đó Tam gia cưới phu nhân trở về, làm sao còn có thể có cô ta nói chuyện nhiều phần?”

Điếm tiểu nhị lại hỏi: “Nghe nói Vong Ưu Các đối diện kia, là phu nhân trước kia mở, chúng ta muốn đem sinh ý đều đoạt lấy, Tam gia có thể tức giận hay không?”

Bà nương trước kia của mình chạy ra xuất đầu lộ diện, nam nhân nào chịu được? Chúng ta nếu thật có thể đem chèn ép đối diện đóng cửa, tam gia sẽ thưởng nặng nề chúng ta!

.....

Chương 359. 4. Thế giới cổ đại (45)

Thời Tiện Ngư trở lại trên núi, theo thói quen mang cho Ninh Uyên một ít bánh ngọt ăn, giấy bút cũng mang theo không ít, cảm giác cuộc sống của hắn rất chán nản, trong nhà cái gì cũng thiếu, quần áo cũng chỉ có hai bộ thay thế mặc, thật sự rất đáng thương.

Cô chuẩn bị đẩy cửa đi vào, phát hiện cửa sân có chốt cửa, liền quen thuộc trèo tường đi vào, trong sân không có ai, trong phòng cũng không thắp đèn, tối om om.

Xem ra người hầu lại để Thư Sinh ở nhà một mình.

Ánh mắt Thời Tiện Ngư quét một vòng, thấy cửa sương phòng khép hờ, không khách khí, trực tiếp đi tới gõ hai cái, không đợi cô lên tiếng, giọng Ninh Uyên từ từ truyền ra: “Tiểu Ngư là cô sao?”

“Là tôi, sao trong phòng không thắp đèn?” Cô đi vào, ánh mắt nhanh chóng thích ứng với bóng tối, nhìn thấy Ninh Uyên đang ngồi tựa vào giường.

“Lúc chạng vạng uống thuốc, sau đó vẫn mê man, không ngờ mở mắt đã là ban đêm.” Ninh Uyên nói.

“Vậy anh ăn cơm tối chưa? Tôi mang đồ ăn cho anh.” Thời Tiện Ngư nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy trên bàn có một ngọn đèn dầu đã tắt, đi tới buông đồ trong tay xuống, dọc theo mặt bàn sờ soạng, không tìm thấy tấu chương lửa.

“Đúng là hơi đói bụng.” Ninh Uyên giọng điệu mang theo nụ cười hỏi: “Cô mang cho tôi cái gì?”

“Miệng mặn có bánh trứng chiên, miệng ngọt có bánh móng ngựa, nhưng ăn như vậy có phải hơi khô quá hay không? Tôi rót cho anh chén trà.....” Thờì Tiệñ Ngư sờ tới ấm trà trên bàn, là ấm áp: “Đinh Nhị pha trà ngon cho anh rồi? Xem ra mới vừa đi không bao lâu..... Tùy từng anh thật kỳ quái, đêm hôm khuya khoắt không thấy bóng người, bằng không sa thải đi, tôi tìm một người khác cho anh.”

Chi - -

“Thanh âm gì?” Thờì Tiệñ Ngư quay đầu.

Ninh Uyên ấñ mép giường, nói: “Nơi này đã lâu không tu sửa, giường và bàn ghế hơi cũ.”

“Giường bên kia của tôi cũng dễ kêu lắm.” Thờì Tiệñ Ngư rót một tách trà, thuận tay bỏ đan dược vào, sau đó bung cho Ninh Uyên: “Thấy rõ không? Để tôi dứt cho anh.”

Đan dược còn chưa hoàn toàn tan ra, Ninh Uyên lúc uống trà ngậm vào trong miệng, nhất thời kỳ quái: “Thứ gì?”

“Đừng nôn, tôi bỏ sơn tra hoàn, xúc tiến tiêu hóa.” Cô bung chén trà đè lên môi Ninh Uyên: “Nhanh, uống thêm một ngụm nữa nuốt xuống.”

Trên nóc nhà truyền đến một tiếng kéo kẹt, như là ngói trượt xuống.

Thờì Tiệñ Ngư hồ nghi ngẩng đầu: “..... Sân này của anh sẽ không có trộm chứ?”

Ninh Uyên vội kéo tay cô: “Nuốt xuống rồi, giúp tôi lấy chút đồ ăn đi, chỗ tôi nghèo rách mồng tơi, có trộm tới cũng không sao.”

Thờì Tiệñ Ngư cười khúc khích: “Nói cũng đúng.”

Cô lấy bánh ngọt cho Ninh Uyên, không thắp đèn, cứ thế tối om om ngồi bên giường, nhìn hẩn ấñ.

Ninh Uyên ăn rất nhã nhặn, gấp một miếng bánh ngọt nhỏ, đưa vào miệng, chậm rãi nhai. Cũng không biết có phải sơn tra hoàn của cô có tác dụng hay không, sự thèm ăn đã lâu dần sống lại, hắn rất nhanh ăn xong một khối bánh ngọt, sau đó ăn một khối.

“Đừng chỉ lo ăn, cũng uống chút nước trà, cho đừng nghẹn.” Thời Tiện Ngư cười nhắc nhở hắn, lại có chút đặc ý: “Ăn ngon chứ? Tôi xếp hàng thật dài mới mua được, còn có một tiệm gà quay làm ăn cũng đặc biệt tốt, nhưng dầu mỡ quá nặng, tôi sợ dạ dày anh chịu không nổi, chờ thân thể anh khá hơn tôi sẽ mua cho anh ăn.”

Ninh Uyên nuốt thức ăn trong miệng, nói: “Được.”

Khỏe miệng Thời Tiện Ngư ý cười càng sâu, nhin không được ngồi gần một chút, ngữ khí ôn nhu nói: “Tôi đối với người anh chứ?”

Ninh Uyên cười rộ lên: “Tiểu Ngư đối với tôi, đương nhiên là rất tốt.”

Thời Tiện Ngư nghĩ đến sự quan tâm cẩn thận của mình đối với hắn trong khoảng thời gian này, cũng nên để quan hệ tiến thêm một bước, liền thử hỏi hắn: “Tôi đối với anh tốt như vậy, anh để tôi hôn một cái?”

Chương 360. 4. Thế giới cổ đại (46)

Ninh Uyên còn chưa phản ứng, đỉnh đầu lại vang lên một tiếng rầm rầm, sau đó nửa viên ngói rơi xuống đất.

Thời Tiện Ngư nhin không được đứng dậy: “Có phải động vật nào trên núi lên nóc nhà rồi không...”

Cô đang định ra ngoài xem, Ninh Uyên giữ chặt tay cô nói: “Không cần lo, chắc lát nữa sẽ tự mình rời đi.”

“Chỉ sợ là người mùi thức ăn tìm tới, anh mau ăn đi, ăn không hết tôi lát nữa ném ra ngoài, miễn cho lưu lại mùi.” Thời Tiện Ngư ngồi trở lại, bị ngắt lời như vậy, cô cũng không tiện nhắc lại lời vừa rồi.

Bất quá tâm ý vẫn phải biểu đạt một chút.

Thời Tiện Ngư chống má nhìn Ninh Uyên: “Loại người tu hành bên ngoài như chúng ta, không quá để ý ánh mắt thế tục, đều tương đối thoải mái, có lời gì sẽ nói thẳng, anh hiểu ý của tôi chứ?”

Ninh Uyên nhin cười: “Ừ, tôi hiểu.”

Thời Tiện Ngư nói: “Tôi cảm thấy, anh hẳn cũng rất thích tôi?”

Ninh Uyên không nói thích, cũng không nói không thích, hàm súc hỏi cô: “Người xuất gia tu hành, có thể thành thân không?”

“Xuất gia là xuất gia, tu hành là tu hành, tôi cũng không phải ni cô.” Thời Tiện Ngư nói: “Chẳng những có thể thành

thân, còn có thể song tu.”

唧唧唧 -

Bốp! Bốp!

Thêm hai viên gạch nữa rơi xuống.

Thời Tiện Ngư tức giận đứng lên: “Lại để nó kéo thêm vài cái nữa, nóc nhà sẽ bị dột mất!”

Ninh Uyên lại kéo cô lại: “Động vật nhỏ trong núi thôi, ra ngoài cũng không tìm thấy, cứ để nó đi.”

Nói chuyện hơi dừng lại, giọng nói hơi thấp một chút, nói: “Tôi đối với Tiểu Ngư tự nhiên cũng là thích..... Chỉ là tôi gia cảnh bần hàn, thân thể cũng không tốt, cũng không biết có thể hay không đợi đến ngày đề danh bảng vàng, làm sao có thể cùng Tiểu Ngư nắm tay suốt đời.....”

Hắn vừa nói như thế, Thời Tiện Ngư quả nhiên dờ đi lực chú ý, ngồi trở lại nói: “Anh không cần tự ti a.”

Cô cảm thấy mình phải nghĩ cách, hoàn toàn bỏ đi băn khoăn của Thư Sinh mới được, mím môi, nói: “Anh tin tưởng kiếp trước kiếp này sao?”

Ninh Uyên sững sờ: “Kiếp trước?”

“Ừ.” Cô gật đầu khẳng định, nửa thật nửa giả nói: “Chúng ta kiếp trước ở cùng một chỗ, khi đó anh là một con yêu thú rất lợi hại, chúng ta kết bạn hành tẩu tứ phương, hàng yêu trừ ma, sau đó anh gặp được một con yêu quái rất lợi hại, trong quá trình đánh nhau anh bị thương rất nặng, hơn nữa bị thương nửa khuôn mặt, ước chừng là không muốn liên lụy tôi, từ đó về sau anh vẫn trốn tránh tôi. Tôi vì tìm anh, đi rất nhiều rất nhiều nơi, sau đó rốt cục tại một mảnh phế tích góc tường tìm được tàn hồn bóng dáng của anh, anh nói anh sắp đầu thai chuyển sinh, lại không nói cho tôi biết muốn đi nơi nào

chuyển sinh, tôi lại tìm thật lâu, cơ hồ buông tha, không từng nghĩ anh sẽ chuyển đến nơi này, có thể thấy được duyên phận của chúng ta là do trời định, vô luận anh biến thành cái dạng gì, cũng không thể chia rẽ chúng ta.”

Ninh Uyên: “.....”

Thời Tiện Ngư tuy là bịa đặt, cũng sắp bị chính mình cảm động, cẩn thận suy nghĩ một chút, cô một đường đi tới kinh nghiệm yêu đương cũng không phải là như vậy sao? Duyên phận luôn trôi qua tức thì, thế giới này cô phải nắm chắc mới được.

Cho nên Thời Tiện Ngư chớp mắt, nghiêm túc nhìn Ninh Uyên, nói: “Thật, em không lừa anh.”

Ninh Uyên im lặng trong chốc lát, cân nhắc nói: “Lúc tôi mới gặp anh, quả thật có chút cảm giác giống như đã từng quen biết...”

Thời Tiện Ngư vừa nghe, cao hứng muốn chết, nhào vào trong ngực Ninh Uyên cười nói: “Em biết ngay anh không quên em, anh khẳng định thích em đúng không?”

(Hết chương này)

Chương 361. 4. Thế giới cổ đại (47)

Ninh Uyên lần đầu tiên bị nữ nhân ôm đầy cõi lòng, cảm giác có chút mới lạ, nữ tử bình thường ở trước mặt hắn, không phải sợ tới mức mặt như đất, thì là mềm nhũn thành bùn quỳ trên mặt đất, chưa từng thấy qua nhiệt tình như vậy?

“Tiểu Ngư, em thật sự nguyện ý ở bên anh?” Ninh Uyên thấp giọng hỏi.

“Nguyện ý nha.” Thời Tiệp Ngư gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “..... Lời này không đúng, chúng ta vẫn luôn ở bên nhau, chỉ là trong thời gian ngắn tách ra vài lần mà thôi.”

Ninh Uyên cười cười, lại hỏi: “Em biết thân phận của anh không?”

“Biết, anh là người đọc sách mà, muốn theo đuổi công danh, em không vội nha, anh chậm rãi thi, năm nay không được, vậy ba năm sau lại thi, những lão gia gia bảy tám mươi tuổi kia cũng đang thi, anh có em cùng, sống đến một trăm tám mươi tuổi khẳng định không thành vấn đề.” Thời Tiệp Ngư ngừng nói, bổ sung giải thích: “Em không phải nguyện rửa anh thi lâu như vậy, ý của em là... Là em không quan tâm, mặc kệ anh thi đậu hay không, em sẽ vẫn cùng anh.”

Thời Tiệp Ngư khẽ thở dài, dựa vào ngực hắn nhẹ giọng nói: “Anh cũng ở em tôi nhiều hơn đi, nếu không đợi kiếp sau, lại không biết đi đâu tìm anh.”

Ninh Uyên bật cười: “Nghe em nói cứ như anh là người phụ lòng, sao lần nào cũng em muốn tới tìm anh?”

“Bởi vì mỗi lần anh đều...” Cô muốn nói lại thôi, ngảng đầu, nhìn đôi mắt đen kịt của hắn trong ánh sáng mờ mịt: “Mỗi lần em, đều không nhớ rõ anh.”

Ninh Uyên trầm mặc một lát, đưa tay ôm lấy cô: “Tiểu Ngư vất vả rồi.”

Thời Tiện Ngư ngảng đầu đến gần trước mặt hắn, bộ dáng làm nũng, muốn hôn nhẹ.

Ninh Uyên: “.....”

Bóng đêm đen tối, hô hấp giao hòa, trước mắt cánh môi hồng nhuận giống như hoa tường vi nở rộ trong đêm tối, trắng trợn dụ dỗ hắn, máu cả người hắn xông thẳng lên trán, nghĩ đến trong phòng này không biết có bao nhiêu đôi mắt, im lặng nắm chặt nắm đấm, sau đó ở trong bất động thanh sắc kéo ra khoảng cách —

Mấy ngày nay mỗi lần em về đều rất muộn, làm ăn tiền triển có thuận lợi không?

Thời Tiện Ngư ngẩn người, không khỏi ngồi thẳng người: “..... Gần đây làm ăn không tốt lắm, Linh Tĩnh đang sốt ruột.”

Ninh Uyên hỏi: “Sao có thể? Lúc trước nghe em nói, vị nữ tử tên Diêu Nương kia từ phía nam mời một vị ca kỹ, thanh âm như thiên nhiên, mỗi đêm hiến nghệ đều sẽ đầy khách.”

“Nhưng Oanh Ca cũng không thể mỗi đêm đều hát, cô hòng sẽ hỏng mất.” Thời Tiện Ngư thở dài: “Em cảm thấy mọi người còn chưa quen với hình thức tiêu dùng này, bồi dưỡng thói quen người dùng cần thời gian, nếu bây giờ có thể cạ vào điểm nóng thì tốt rồi, nhưng mấy người phụ nữ chúng em, cũng không có cách nào hỏi thăm tin tức.”

“Các em muốn hỏi thăm tin tức gì?” Ninh Uyên ôn hòa hỏi cô.

Thời Tiệm Ngư nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Chính là muốn biết, bách tính trong thành gần đây đều đang tán gẫu cái gì, quan tâm cái gì, có đại sự nào khiến người ta để ý phát sinh hay không... Đại loại như vậy đi.”

Ninh Uyên trầm ngâm một lát, nói: “Anh ở thư viện có một sổ bạn học không tệ, có thể giúp các em hỏi thăm.”

“Được.” Thời Tiệm Ngư cười nói: “Có thể nói cho em biết là người nào, lần sau em bảo Linh Tĩnh giảm giá cho bọn họ.”

Khóe miệng Ninh Uyên hơi nhếch lên: “Không cần, tuy anh bần hàn, nhưng bạn học không thiếu tiền tiêu, giảm giá cho họ, ngược lại dễ mất mặt trước các cô gái.”

“Tên Tạ Luật kia ngược lại thường dẫn đồng nghiệp đến quán ăn cơm, nghe nói mỗi lần đều giảm giá...”

Cô dừng lại, cảm thấy không cần phải nói với hắn những điều này, hắn bây giờ là một thư sinh đọc sách thánh hiền, cũng đừng học tập xấu bạc tình bạc nghĩa của những thư sinh này.

Quên đi, đó chính là một tên cặn bã, chúng ta không nhắc tới hắn.

Chương 362. 4. Thế giới cổ đại (48)

Thời Tiện Ngư đứng lên, nhắc tới chuyện làm ăn, trong lòng cô liền nhớ thương trở về đọc sách: “Anh nghỉ ngơi sớm một chút, em về trước, có việc nhớ gọi em, em không đóng cửa, sẽ nghe thấy giọng anh.”

Ninh Uyên luyện tiếc cô, nhưng cũng không có lý do gì tiếp tục giữ cô lại, đành gật đầu: “Bên ngoài tối lắm, em về chú ý đường đi.”

“Biết rồi.”

Cô xoay người ra cửa, đi tới trong sân nhìn thấy cánh cửa viện có chốt kia, lại không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ: Tùy từng nếu là đi ra ngoài, là như thế nào đem chốt cửa cấm lên?

Có lẽ là Thư Sinh thân thể khá hơn một chút, tự mình cầm vào đi.

Cô tốt bụng đặt chốt cửa xuống, mở cửa viện, đỡ cho Đinh Nhị trở về thư sinh khỏi phải vất vả bò dậy mở cửa.

Đợi đến khi Thời Tiện Ngư triệt để trở về, trong phòng tối đen như mực của Ninh Uyên rốt cục có chút động tĩnh, Tiết Đinh từ dưới giường bò ra..... Sau cửa đi ra một ám vệ áo đen, phía sau cửa sổ, trên nóc nhà, toàn bộ yên lặng tụ tập ở bên người Ninh Uyên.

Vừa rồi bọn họ đang ở trong phòng bẩm báo tình báo gần đây với Vương gia, vì phòng ngừa bị người quấy rầy, cố ý lên chốt cửa, đèn cũng tắt, làm bộ như chủ nhân phòng đã ngủ, nhưng ai có thể nghĩ đến Thời Tiện Ngư sẽ trèo tường...

Trong phòng im ắng, đám ám vệ đều không nói một lời.

Không cẩn thận thấy được hình ảnh Vương gia cùng nữ nhân thân mật, cũng không biết có thể bị diệt khẩu hay không.....

Cuối cùng vẫn là Ninh Uyên phá vỡ sự im lặng, hỏi bọn họ: “Gần đây trong thành Thịnh Kinh có chuyện gì lớn xảy ra không?”

Tiết Đinh nghĩ thầm: Khá lắm, người bị người ám sát đây cũng đã là chuyện lớn nhất Thịnh Kinh thành!

Vương gia hỏi, không thể không đáp, một ám vệ do do dự dự trả lời: “Thục phi nương nương nuôi mèo mất rồi...”

Một ám vệ khác nói tiếp: “Trương công công bên cạnh bệ hạ, hình như coi trọng đại cung nữ Nhân phi.”

“Vương thái y và Kiều thái y hôm qua cãi nhau một trận.”

“Bệ hạ sớm triều ngáp một cái, bị Thừa tướng phạt bài tập.”

Ninh Uyên miễn cưỡng nhướn mí mắt, giọng nói hờ hững: “Đây là chuyện lớn trong miệng các người?”

“.....”

Mọi người không dám lên tiếng.

Mấy ngày nay Tiết Đinh mới quen với tính tình tốt của Ninh Uyên, đột nhiên lại giống như trở lại thời điểm Vương gia giết người không chớp mắt, từ gót chân cho đến cổ sau tất cả đều căng thẳng, không dám thở mạnh.

Bọn họ là những ám vệ này bình thường phân bố ở các nơi trong cung, là vì giám thị nhất cử nhất động của Hoàng đế, cũng tìm ra người có ý đồ bất lợi đối với Hoàng đế thậm chí

Nhiếp chính vương, cho nên hiểu rõ nhất, cũng đều là chuyện xảy ra trong cung.

Tiết Đình cẩn thận nói: “Vương gia nếu muốn biết đại sự xảy ra trong Thịnh Kinh thành, thuộc hạ sẽ an bài nhân thủ đi điều tra.”

“Kiểm tra báo cáo kết quả công tác lông gà vỏ tỏi?” Ninh Uyên hơi nhú mày, có vẻ hơi bức bối: “Đi đem tấu chương triều sớm hôm nay tới đây.”

Tiết Đình sửng sốt: “Nhưng lần trước ngài nói tấu chương sau trực tiếp trình lên bệ hạ.....”

“VẬY chép một bản khác cho ta.” Ninh Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đi ngay bây giờ, trước giờ tý ta muốn xem.”

Một đám bóng đen nhao nhao rời khỏi sau núi, đi thẳng xuống chân núi.

Thời Tiện Ngư đối với hết thảy phát sinh không hề phát giác, cô đang toàn tâm toàn ý gặm sách kỹ xảo tiếp thị, hy vọng có thể giúp đỡ Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương.

“Phương pháp thông thường để nâng cao tiêu thụ... khuyến mãi giảm giá, quà tặng, phiếu ưu đãi, cạnh tranh có thưởng, tài trợ quan hệ xã hội, chế độ hội viên... vân vân, chế độ hội viên...” Thời Tiện Ngư suy nghĩ, thì thảo tự nói: “Chế độ hội viên này, ngược lại phù hợp với con đường Diêu Nương muốn làm thương hiệu cao cấp.”

Chương 363. 4. Thế giới cổ đại (49)

Nhiếp chính vương mất hai tháng triều chính không quản, đột nhiên muốn xem tấu chương, tin tức này trước truyền vào nội các, tiếp theo truyền vào trong cung —

Lúc này tiểu hoàng đế vừa mới ngủ không lâu, bỗng nhiên bị thái giám tổng quản đánh thức: “Bệ hạ, bệ hạ... Ngài mau tỉnh lại, Nhiếp chính vương truyền khẩu lệnh hồi cung, muốn xem tấu chương gần ba ngày, người nội các sắp tới rồi...”

Tiểu hoàng đế nghe được ba chữ “Nhiếp chính vương” này, kích động tinh táo! Kinh hoàng hỏi: “Người nói cái gì?! Nhiếp chính vương muốn tới giết ta? Hắn rốt cục muốn tới giết ta?!”

Trương công công gấp đến độ trán đầy mồ hôi: “Bệ hạ sống lâu trăm tuổi, thiên thu vạn đại, ngàn vạn lần đừng nói mê sảng, Ninh Vương điện hạ là muốn xem tấu chương, ngài hôm nay vừa phê qua tấu chương nha!”

“A, a a..... Tấu chương, tấu chương.....”

Hoàng đế xuống giường mang giày, Trương công công quỳ trên mặt đất hầu hạ hắn, mang giày xong cũng không thấy hoàng đế đứng lên, Trương công công ngẩng đầu nhìn, thấy tiểu hoàng đế ngơ ngác ngồi ở bên giường, trên mặt lại hiện lên vẻ thê lương, lẫn lẫn muốn khóc.

“Trẫm hôm nay lười biếng, tấu chương... tấu chương chưa phê xong...” Con mắt nhắm lại, tiểu hoàng đế tuyệt vọng rơi lệ: “Hắn vẫn muốn mạng trẫm, cố ý tìm một lý do, hảo danh chính ngôn thuận muốn mạng trẫm!”

“Ngài là huyết mạch duy nhất của tiên hoàng, là người tôn quý nhất trong thiên hạ, ai cũng không qua được ngài!” Trương công công luống cuống tay chân lau nước mắt cho hoàng đế, lại cho hắn mặc quần áo: “Chỉ cần để cho người trong thiên hạ đều nhìn thấy ngài là một hoàng đế tốt cần chính yêu dân, Nhiếp chính vương cũng không làm gì được ngài, ngài yên tâm đi...”

Tiểu hoàng đế tính là mười ba tuổi mụ, thật ra thì cũng chỉ mười hai tuổi, lại bởi vì từ nhỏ ở trong cung được sủng ái lớn lên, vẫn là tính tình trẻ con, bị thái giám tổng quản dỗ ở nước mắt, một lát sau lại lần nữa rơi lệ, nói: “Nhưng là làm hoàng đế thật khó, phê tấu chương cũng thật khó..... Phê thế nào cũng không đúng, Thừa tướng hôm nay lại mắng trẫm...”

“Thừa tướng đại nhân nào dám mắng ngài? Hắn chính là..... Chính là nói chuyện nghiêm khắc một chút, kỳ thật là vì ngài a.....”

Trương công công sụt đầu mủi trán, lại không dám thúc giục quá tàn nhẫn, động tác trong tay càng lúc càng vội vàng.

“Bệ hạ, chúng ta phải nhanh chút, nội các người sợ là đã đang đợi...”

Khóc sụt mướt một phen, tiểu hoàng đế rốt cục gặp nội các người bên kia, bởi vì tấu chương ngày mai còn cần phê phục cho trong triều đại thần, cho nên cũng không có toàn bộ mang đi, mà là chiếu theo nguyên dạng chép một phần mang đi.

Tiểu hoàng đế không khỏi hỏi thái giám tổng quản bên cạnh: “Nhiếp chính vương đột nhiên muốn xem tấu chương, có phải hối hận hay không?”

Trương công công: “A cái này.....”

Tiểu hoàng đế tức nức nở một tiếng, nói: “Làm hoàng đế quá mệt mỏi, hắn muốn làm thì để hắn làm đi, dù sao trẫm cũng không muốn làm.”

Trương công công: “.....”

.....

Ninh Uyên xem xong tấu chương, phát hiện một vấn đề, cho dù trong triều có đại sự phát sinh, cũng khó có thể truyền đến trong dân chúng bình dân. Loại thông tin này, ở một mức độ nào đó, hình thành độc quyền, luôn cố định trong một tầng lớp.

Buổi tối hắn viết một đạo tấu chương, yêu cầu thiết lập sở công văn trong thành, lấy hình thức dán công văn, hướng dân chúng truyền báo sự vụ lớn nhỏ phát sinh mỗi ngày trong Thịnh Kinh thành, bản thảo công văn thì do quan ký sự trong triều cùng nha môn phụ trách trị an quản lý trong thành cung cấp, đại chí triều đình ban bố chính lệnh gì, tiểu chí dân gian bách tính phát sinh tranh chấp gì, cùng loại hình thức ban đầu của báo chí.

Thành lập công văn cần thời gian, những người khác trong triều phỏng chừng cũng sẽ đưa ra các loại ý kiến đi tởm hoàn thiện, nhưng bên Thời Tiện Ngự khẳng định là không đợi được.

Ninh Uyên lại đem tấu chương nhìn kỹ một lần, chọn ra một đạo, giao cho Tiết Đình, bảo hắn đưa đến nha môn suốt đêm sao chép mấy bản, đợi đến hừng đông ngày mai liền dán ra ngoài.

Tiết Đình tâm tình phức tạp.

Chương 364. 4. Thế giới cổ đại (50)

“Vương gia, hiện giờ người đứng sau vụ ám sát còn chưa tìm được, nếu như chúng ta ba lần truyền ra tin tức, có thể hay không... dễ dàng bại lộ hành tung của mình?”

Ninh Uyên ngược mắt nhìn hắn: “Hai người có thể cẩn thận một chút.”

Tiết Đình: “.....”

Cho nên nếu như bại lộ chính là lỗi của tôi sao.....”

“Đi nha, trời một chốc lát cần sáng rồi.” Ninh Uyên nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Đi sớm về sớm.”

.....

Ngày thứ hai, người người trên đường đều tại phiếm một kiện sự ——

Ngoài thành Thịnh Kinh xuất hiện một đám kẻ cướp, chuyên môn cướp bóc qua đường hàng hoá tiền tài của khách thương, nha môn đã phái người đi truy bắt, không nghĩ nhóm kẻ cướp kia thấy tình thế đầu không đối với liền trốn vào trong núi, bắt trở về năm cái, còn thừa năm cái không có bắt được.

Trên tường dán hồ truy nã bức hoạ.

Các bách tính bàn luận tới tấp, lo lắng kẻ cướp cải trang trà trộn vào trong thành, các thương nhân cũng lo lắng, vạn nhất vận chuyển hàng hoá lúc gặp được kẻ cướp chạy loạn, tiền tài chuyện nhỏ, chuyện mất mặt lớn!

Lý Linh Tĩnh cực kỳ hứng thú tìm tới Thời Tiệp Ngư và Diêu Nương: “Điểm nóng! Cái này chính là điểm nóng, đúng không?”

Thời Tiệp Ngư gật gật đầu: “Hết thấy bây giờ Thịnh Kinh thành đều đàm luận chuyện kẻ cướp, tự nhiên tính được lên là điểm nóng, chỉ là điểm nóng này chúng ta cần thể nào cọ lên, còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

“Tôi đã nghĩ tốt rồi!” Khoé miệng Lý Linh Tĩnh nhếch lên, lộ ra đã tính trước mọi việc nụ cười, “Tôi chuẩn bị dán ra bố cáo, chỉ cần bắt được một kẻ cướp, chúng ta quên lo các thuận tiện nghi một thành, nếu như bắt trở về hai cái kẻ cướp, chúng ta thuận tiện nghi hai thành.....”

Diêu Nương kinh hô: “Vậy nếu như kẻ cướp bị toàn bộ nắm lên tới, há không phải muốn tiện nghi năm thành?! Chúng ta sẽ thiệt thòi!”

“Diêu Nương, ngươi đừng gấp ah.” Lý Linh Tĩnh cười nói: “Chúng ta xử lý hoạt động này, đương nhiên không phải vô kỳ hạn, thời gian liền hết hạn đến tất cả kẻ cướp bị bắt giữ quy án.”

Diêu Nương sơ sơ an tâm: “Lời tuy như thế..... nhưng kẻ cướp còn thừa năm người, nếu là bắt trở về bốn người, chúng ta liền muốn tiện nghi bốn thành, thời gian lâu rồi, sợ là cũng ăn không tiêu ah.”

Thời Tiệp Ngư nghĩ một chút, đại khái rõ ràng dụng ý Lý Linh Tĩnh rồi, cười nói: “Diêu Nương, ngươi đương kẻ cướp kia giống như củ cải sẽ bị một cái tiếp một cái rút đi ra à? Bọn hấn khẳng định ôm đoàn thành nhóm, các quan sai đi bắt người, cũng khẳng định vừa bắt chính là một nhóm người ah.”

Diêu Nương sững sờ, theo sau phản ứng qua tới, bịt miệng cười rồi: “Linh Tĩnh đầu óc thật nhanh, tôi vừa mới làm sao

không nghĩ đến.”

Lý Linh Tĩnh hờ hờ cười một tiếng, chống nạnh đạo: “Trên thời gian vậy phải xách cái hạn chế, tránh bang quan sai kia một mực không đến bắt người, cho một tháng kỳ hạn nha, trong một tháng, bắt được nhiều ít kẻ cướp liền hạ giá vài thành, một mực xuống đến tất cả kẻ cướp bị bắt bớ quy án, các cô xem thế nào?”

“Tôi thấy không có vấn đề.” Diêu Nương cười nói: “Tôi đi lấy bút mực đến, cho cô viết lên.”

“Diêu Nương.” Thời Tiện Ngư gọi lại cô: “Các cô cảm thấy, lại vẽ một bức địa đồ như thế nào? Đường chạy trốn, ẩn núp địa điểm, phụ cận có hay không thôn xóm..... tôi cảm thấy các khách nhân có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú?”

Tại Thời Tiện Ngư trong ấn tượng, nam nhân, bất kể là nam nhân của giai tầng nào đều yêu thích bàn luận, mỗi người đều có thể phiếm trời phiếm mà phiếm cái không ngừng, mấy đĩa củ lạc đều không đủ bọn hấn nhắm rượu.

Diêu Nương nghĩ một chút, hướng cô nhu nhu cười một tiếng: “Cũng tốt, tôi cùng các cô nương cũng biết nói một câu, dạng buổi tối này mới có lời đề có thể phiếm ah.”

Lý Linh Tĩnh cũng hưng phấn đứng dậy: “Tôi muốn đi một chuyến nha môn, bắt được quan sai của kẻ cướp, chúng ta quên lo việc đưa bọn hấn một bàn tiệc rượu miễn phí!”

Thời Tiện Ngư kinh ngạc, thầm nghĩ: Lý Linh Tĩnh quả thật là khối liệu làm buôn bán, trẻ tuổi như vậy liền đã hiểu được mộng ảo liên động vận doanh kỹ xảo rồi.

Chương 365. 4. Thế giới cổ đại (51)

Bảng thông báo Vong Ưu Các vừa treo ra, quả nhiên hấp dẫn rất nhiều khách nhân, cho dù hiện tại bọn cướp một người cũng không bắt trở về, cũng không trở ngại mọi người đối với việc này nói chuyện say sưa.

Kỳ thật rất nhiều lúc, rượu và thức ăn các nhà cũng không có khác biệt quá lớn, khách nhân ăn càng nhiều là một loại không khí, nhất là nói tới hứng thú, vị giác đã sớm bị rượu làm tê liệt, nào còn phân rõ là mặn hay nhạt.

Mắt thấy việc làm ăn đối diện ngày càng nóng lên, chương quỹ Hỉ Khách tới có chút thêm thường, đợi đến khi Hương Chi tới trong tiệm, chương quỹ đem việc này đề cập một chút, cũng hỏi Hương Chi, Hỉ Khách tới có phải cũng muốn giảm giá như thường hay không?

Hương Chi nhíu mày, gần như là phản xạ có điều kiện cảm thấy chán ghét.

Từ khi Lý Linh Tĩnh rời khỏi Tạ gia, Hương Chi thật vất vả xoay người làm chủ, rất phản cảm lại chiếu theo ý tứ của Lý Linh Tĩnh làm việc, cảm giác kia tựa như cô vẫn là một nha hoàn thiếp thân nói gì nghe vậy.

“Bọn họ muốn thông qua giảm giá vẫn hồi sinh ý, không khác mất bò mới lo làm chuồng, bọn cướp này phạm vào đại án, không bao lâu sẽ bị bắt lại, Vong Ưu Các giảm giá không được vài ngày sẽ khôi phục giá gốc, chúng ta không cần phải học các cô ta.”

Hương Chi lật sổ sách, so với lúc trước chênh lệch không lớn, không lỗ vốn, nhưng tiền kiếm được cũng không tính là nhiều.

“Lúc trước không phải bảo người đi tìm mấy cô nương biết hát tiểu khúc sao? Sao không thấy khách tăng bao nhiêu.” Hương Chi hỏi chương quây.

“Tăng một chút, nhưng không nhiều lắm.” Chương quây khó xử trả lời: “Sau đó đổi diện lại làm ra hoạt động giảm giá như vậy, không ít khách quen đều đi đổi diện uống rượu.....”

Hương Chi không khỏi nhíu mày: “Hiện giờ bọn cướp chưa bắt về quy án, Vong Ưu Các chiết khấu không thể nào bắt đầu, khách nhân vì sao lại bị dẫn đi?”

Chương quây nói: “Cô có điều không biết, Vong Ưu Các không chỉ có hoạt động giảm giá, còn treo một tấm bản đồ xung quanh Thịnh Kinh thành trong đại sảnh, khách nhân vừa uống rượu, vừa nghiên cứu nơi bọn cướp có thể ẩn thân trước bản đồ, có lúc môi thương khẩu chiến mấy hiệp, không đến nửa đêm cũng không tiêu tan được.”

Hương Chi mặt càng căng thẳng, lâm bẫm: “Lại có loại chuyện này.....”

Ánh mắt của cô không khỏi bay về phía lầu một, những cái bàn kia một cái liền kề một cái, ở giữa chỉ để lại lối đi nhỏ hẹp, thuận tiện cho tiểu nhị trong tiệm bưng rượu đưa thức ăn.

Nơi này vốn chỉ là một nơi uống rượu ăn cơm, không giống Lý Linh Tĩnh bên kia cố ý vì ca cơ vũ nữ để lại không gian biểu diễn, vả lại Diêu Nương chú ý nhất phong cách bầu không khí, cho dù không tận mắt đi vào liếc mắt một cái, Hương Chi cũng có thể đoán được, trong Vong Ưu Các bố trí tất nhiên mạnh hơn gấp trăm lần so với nơi này của cô.

Cô cũng muốn bố trí thật tốt, nhưng Tạ Luật cho cô tiền vốn chỉ có bấy nhiêu... Chỉ riêng tiền công của đầu bếp và nhân viên làm chân chạy đã là một khoản chi lớn, làm sao còn dư tiền để trang trí tử lâu?

Nói đi cũng phải nói lại..... Lý Linh Tĩnh lấy đâu ra tiền? Tiền trong sổ sách rõ ràng đều bị cô lấy đi, chẳng lẽ Lý gia vụng trộm trợ cấp cho cô ta? Cái này cũng không nên a, Lý gia tuy rằng yêu thương nữ nhi, không có khả năng lập tức móc ra nhiều tiền như vậy cho Lý Linh Tĩnh.

“Còn có một chuyện.....”

Chưởng quầy cắt đứt suy nghĩ của Hương Chi.

“Chuyện gì?” Hương Chi nhú mày hỏi.

Chưởng quầy do dự nói: “Hôm nay giữa trưa nhị bá Tạ gia đến trong tiệm ăn cơm, vừa vận nhìn thấy Tam gia đồng liêu đến ăn cơm, liền hỏi chúng ta có thể cũng cho hẩn tính tiện nghi một chút hay không, tôi thôi nói việc này tôi không thể làm chủ, chờ cô đến rồi lại định..”

Dừng một chút, chưởng quầy nhếch khóe miệng, nói: “Lúc nhị bá Tạ gia đi rất không vui.”

Hương Chi sắc mặt rất khó coi, những này Tạ gia thân thích, từng cái cùng hút máu đĩa đồng dạng, thấy chỗ tốt liền toàn bộ móc lên, đuôi cũng đuôi không đi!

Chương 366. 4. Thế giới cổ đại (52)

Trước kia Lý Linh Tĩnh vì loại chuyện này mà cãi nhau với Tạ Luật, Tạ Luật coi trọng thể diện nhất, nghe nhiều, liền cảm thấy cô gái thương nhân Lý Linh Tĩnh này quá không hiểu chuyện, coi trọng tiền bạc, tổn thương tình cảm thân thích.

Nếu cô cũng xử lý giống như Lý Linh Tĩnh, ở trước mặt Tạ Luật nhất định không được tốt, cần phải đáp ứng hết thảy, cái này tiện nghi một chút, cái kia cũng tiện nghi một chút, làm ăn còn làm thế nào?

“Chúng ta cho đồng liêu của Tam gia tiện nghi bao nhiêu?”
Hương Chỉ hỏi.

Chưởng quầy dùng ngón tay khoa tay múa chân một chữ “Hai”, thấp giọng nói: “Tam gia chính miệng nói, tiện nghi hai thành.”

Hương Chỉ mím môi, không vui nói: “Cửa này một khi mở, về sau người nào cũng có thể leo lên quan hệ muốn tiện nghi, tư lâu này của chúng còn thế nào buôn bán?”

Chưởng quầy cũng thở dài: “Nhưng nhị bá Tạ gia nói, ngay cả đồng liêu cũng có thể tiện nghi, thân thích có quan hệ họ hàng lại thu giá gốc, không tiện tiện nghi một chút có thể nói được sao?”

Hương Chỉ đầu đầu ấn ấn mi tâm: “Vậy toàn bộ giống nhau, thân thích Tạ gia, đồng liêu của Tam gia, đều tiện nghi hai thành.”

Chưởng quầy không lên tiếng.

Hương Chỉ để sổ sách xuống, bức bối nói: “Nhưng giá thức ăn và tiền rượu trong quán đều phải nhắc tới, người chọn vài món ăn và rượu bán khá tốt trong quán, tăng giá một chút, những thứ khác giá cả không thay đổi.”

Chương quây nghĩ đây cũng là biện pháp giải quyết, liền gật đầu nói được.

Vài ngày sau, tên cướp bị bắt.

Trước bắt được một cái, cũng không lâu lắm, còn lại bốn cái toàn bộ bắt về quy án, Vong Ưu Các theo đó kết thúc hoạt động.

Tiếp theo truyền đến tin tức Đại tướng quân biên cương sắp hồi kinh báo cáo công tác, nghe nói đội ngũ hồi kinh vì hoàng đế bệ hạ mang về rất nhiều vàng bạc châu báu, còn có rất nhiều trân bảo dị quốc.

Bản đồ lâu một Vong Ưu Các lập tức thay đổi một bức, biến thành phong tình đồ biên cương, nhân vật cùng kiến trúc tràn ngập phong tình dị tộc, vả lại cẩn thận miêu tả thức ăn, công cụ, đồ trang sức của bách tính biên cương.

Các vị khách đến Vong Ưu Các, đề tài cũng tự nhiên chuyển tới biên cương, nói đến vị Đại tướng quân này đã từng uy vũ bất phàm như thế nào, dũng mãnh thiện chiến như thế nào, như thế nào... Ngay cả những vị khách mời cũng bắt đầu trò chuyện.

Khi Hương Chỉ trở lại tửu lâu, rõ ràng cảm giác được bầu không khí không đúng, cô phát hiện ngoài cửa Vong Ưu Các xếp thành một đội ngũ thật dài, bởi vì Vong Ưu Các mỗi ngày giờ Dậu mới bắt đầu buôn bán, những khách nhân này lại một đường xếp hàng đến Hỉ Khách, có chút người chờ không kịp, gần đó vào Hỉ Khách, nhưng trông mắt kia vẫn thường liếc về

phía Vong Ưu Các đối diện, phảng phất một trái tim đã sớm bay đi đối diện.

Hương Chi lên lầu hai, gọi chương quây tới hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Chương quỳ giải thích: “Hôm nay Vong Ưu Các sắp xếp một vở kịch, nói về tướng quân cứu mỹ nhân, những người này đều chờ xem.”

Dừng một chút, chương quây lại nói: “Nghe nói bà chủ kia còn pha một loại rượu, gọi rượu anh hùng, khách nhân đêm nay trình diện, đều có thể miễn phí được một chén rượu anh hùng.”

Hương Chi cắn môi dưới, ngực như nghẹn một đoàn buồn bực, tích tụ khó thở.

Hơn nửa ngày, cô mới mở miệng nói: “Chẳng lẽ các cô ta không sợ lỗ vốn sao?”

Khóe miệng chương quây khẽ nhếch lên, thầm nghĩ di nương này so với phu nhân trước kia, quả thật là quá không có kiến thức.

“Chờ rượu này một chén xuống bụng, nhắm rượu ăn sáng cũng không thể thiếu lên bàn, còn có những cô nương kia ở một bên nâng lên đỡ dành, tiền thưởng cũng phải tiêu tốn không ít, như thế nào sẽ lỗ vốn đây?”

Vừa dứt lời, liền nghe trên đường một trận xôn xao, có người hô lớn: “Vong Ưu Các mở cửa!!!”

Tất cả mọi người trong đội đều lao về phía đầu kia, Hỉ Khách cũng có mấy bàn khách chạy ra ngoài, vội vã đi cướp chỗ ngồi, ngay cả rượu và thức ăn trên bàn cũng mặc kệ.

Hương Chi cắn răng, đè nén lửa giận nói với chương quây: “Nhanh lên, mau nghĩ cách!”

Chương 367. 4. Thế giới cổ đại (53)

Chương quày không có cách gì tốt, đề nghị đẩy ra rượu mới thức ăn mới, rượu gọi rượu anh hùng, thịt gọi thịt hào kiệt.

Uống rượu anh hùng, ăn thịt hào kiệt.

Nghe có vẻ ra dáng, kỳ thật chính là học da lông Vong Ưu Các đối diện, trong lòng Hương Chỉ rất rõ ràng, nhưng hôm nay cả con phố cơ hồ đều bị lây nhiễm bầu không khí anh hùng trở về quê cũ, hỉ khách đến nếu không làm như vậy, liền có vẻ giống như lạc hậu.

Đúng, cô không phải cố ý đi học Vong Ưu Các, cô chỉ là đi theo đại lưu mà thôi.

Hương Chỉ ở trong lòng tự nói với mình như thế.

.....

Lý Linh Tĩnh từ khi cạo vào điểm nóng một hồi, tựa như luyện võ công đả thông hai mạch Nhâm Đốc, đột nhiên thông suốt, mỗi ngày nghiên cứu điểm nóng, hơn nữa đối với kỹ xảo tiếp thị theo như lời Thời Tiện Ngư, sinh ra hứng thú nồng đậm.

Sách của Thời Tiện Ngư, cô xem không hiểu, nhưng cô có thể để Thời Tiện Ngư kể cho mình nghe.

Buổi tối cô phải chăm sóc việc làm ăn trong cửa hàng, ban ngày vừa có thời gian, Lý Linh Tĩnh liền khẩn cấp chạy lên núi, tìm Thời Tiện Ngư nghe giảng.

“Đạo trưởng, hai ngày nay ta cùng Diêu Nương đang cân nhắc cái chế độ hội viên lúc trước cô nói, cô có thể lại nói với tôi không?” - Lý Linh Tĩnh tràn ngập tò mò: “Cô lúc trước nói hội viên cần làm thẻ hội viên, thẻ là cái gì?”

“Thiệp chúc mừng không tiện mang theo bên người, không bằng dùng ngọc bội định chế? Phí tổn ngọc thạch nếu quá cao, khắc gỗ hình như cũng có thể... Về phương diện này, phẩm vị Diêu Nương tốt hơn hai chúng ta.” Thời Tiện Ngư cười.

Lý Linh Tĩnh gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Chúng ta trước tiên đem một nhóm khách hàng cũ thăng cấp trở thành hội viên, lấy tiêu phí một trăm lượng làm tiêu chuẩn như thế nào?”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Nếu hội viên gặp phải hoạt động giảm giá sau này, giảm giá sẽ chồng lên nhau sao?”

Lý Linh Tĩnh ngần người: “Cái này tôi còn chưa nghĩ ra, đạo trưởng cảm thấy thế nào?”

Thời Tiện Ngư suy tư một lát, nói: “Tôi cảm thấy, chúng ta phải tận lực làm phép cộng, mà không cần làm phép trừ, Diêu Nương cho Vong Ưu Các làm định vị, là quần thể tiêu phí cao, khách quen tới nơi này tiêu phí, ra tay hào phóng, một lượng bạc cùng mười lượng bạc, đối với bọn họ mà nói không có bao nhiêu khác biệt. Nếu như muốn cho hội viên cảm nhận được tôn vinh, có thể bắt tay từ phương diện khác.”

Lý Linh Tĩnh nghiêng đầu, đi theo Thời Tiện Ngư cùng nhau suy nghĩ: “Phương diện khác... chúng ta có thể cung cấp, ngoại trừ rượu và thức ăn chính là cô nương biểu diễn, còn có thể có cái gì?”

“Ví dụ, một loại rượu cụ thể, chỉ cung cấp cho hội viên, hội viên không nhất định sẽ uống, nhưng sự tồn tại của món hàng này có thể thể hiện sự khác biệt giữa khách hàng hội viên và khách hàng bình thường, hoặc là tặng đĩa trái cây miễn phí,

tặng điểm tâm, tặng thức ăn nhẹ, tóm lại là phải làm phép cộng, để khách hàng cảm nhận được lợi ích thực tế mà mắt có thể nhìn thấy, nếu chỉ giảm giá, chỉ là số tiền thay đổi, ấn tượng không đủ sâu sắc.” Thời Tiệp Ngự nói, “Lại ví dụ, vào ngày lễ ngày tết, tặng quà tặng tùy chỉnh cho mỗi hội viên Vong Ưu Các, cũng là một cách để củng cố khách hàng.”

Lý Linh Tĩnh như có điều suy nghĩ: “..... Tôi hình như có chút hiểu rõ.”

Thời Tiệp Ngự cười cười: “Tôi cũng chỉ biết lý luận, hiệu quả cụ thể như thế nào, cũng chỉ có thể chờ sau này chúng ta chậm rãi tìm tòi trong thực tiễn. Bản thân chế độ hội viên cũng có lợi có hại, ưu thế là có thể bồi dưỡng độ trung thành của khách hàng đối với thương hiệu, nhược điểm là tỷ lệ hồi báo có thể sẽ không rất nhanh, mà duy trì khách hàng cũ cần chi phí, hiệu quả cũng khó có thể bảo đảm, bất quá một khi độ trung thành của người dùng bồi dưỡng ra, hiệu quả sau này sẽ là rất khả quan.”

Chương 368. 4. Thế giới cổ đại (54)

Lý Linh Tĩnh nghe được vẻ mặt tinh thần sáng láng, nhiệt tình mười phần: “Tốt, vậy chúng ta liền từ nhóm đầu tiên hội viên khách nhân bắt đầu bồi dưỡng!”

Thời Tiện Ngư cười híp mắt gật đầu: “Được, sau khi trở về cố gắng lên.”

Lý Linh Tĩnh dùng sức gật đầu: “Ừ!”

Thời Tiện Ngư tiếp tục cười nhìn cô.

Lý Linh ngồi ở trước mặt cô vẻ mặt tươi cười.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Nhìn không được liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, dĩ vãng lúc này, Lý Linh Tĩnh nên về Vong Ưu Các, giờ Dậu sẽ mở cửa buôn bán, bà chủ cũng không thể không ở đây.

Nhưng hôm nay hoàn toàn không có ý muốn đi.

“Đạo trưởng, lần trước cô còn nói cái gì tâm lý người tiêu dùng, người cũng nói cho tôi biết đi.” Lý Linh Tĩnh ánh mắt sáng ngời nhìn Thời Tiện Ngư, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong, “Tôi muốn thử xem, có phải sẽ cùng cộ điểm nóng giống nhau hữu dụng hay không?”

“À...” Thời Tiện Ngư chần chừ nói: “Cái này phân chia khá tỉ mỉ, bởi vì tính cách mỗi người khác nhau, cho nên tâm lý người tiêu dùng cũng sẽ có rất nhiều biểu hiện bên ngoài khác nhau, cụ thể muốn lợi dụng loại nào, còn cần chính anh

quan sát tỉ mỉ. Ví dụ như tâm lý ganh đua so sánh, tâm lý khan hiếm, hiệu ứng neo đậu, tâm lý đám đông, tâm lý quyền uy...”

Lý Linh Tĩnh cầm lấy quyển sổ nhỏ bắt đầu ghi: “Có thể nêu ví dụ cụ thể một chút không?”

“Trực quan nhất chính là theo tâm lý đám đông, cô xem mấy ngày nay ở bên ngoài Vong Ưu Các xếp hàng người, bọn họ chẳng lẽ tất cả đều là chuẩn bị đến trong tiệm tiêu phí khách hàng sao? Kỳ thật cũng không phải, ít nhất có một nửa người đều là xuất phát từ tâm lý đám đông, nhìn thấy người khác ở chỗ này xếp hàng, vì vậy cũng kích động tham gia náo nhiệt.”

Lý Linh Tĩnh một bên ghi nhớ, một bên gật đầu: “Đúng, mọi người nhìn thấy bên ngoài xếp hàng nhiều người, sẽ vào trước làm chủ cho rằng Vong Ưu Các là nơi rất tốt, cho nên nguyện ý tốn thời gian theo ở phía sau xếp hàng, đội ngũ cũng liên tục ngày càng dài, đội ngũ càng dài, hấp dẫn người cũng lại càng nhiều...”

Lý Linh Tĩnh ánh mắt đột nhiên sáng lên, nhìn thẳng Thời Tiệp Ngu: “A tôi biết rồi! Đạo trưởng, cô nói quyền uy tâm lý cũng là đạo lý tương tự đúng không? Nếu có một cái đại nhân vật nào đó ghé thăm Vong Ưu Các chúng ta, những người khác sẽ mộ danh mà đến!”

Thời Tiệp Ngu che miệng vui vẻ: “Đúng, cô đã học được suy một ra ba rồi~”

“Hắc hắc.....” Lý Linh Tĩnh ngượng ngùng cười cười: “Tôi thích nghiên cứu những thứ này, đạo trưởng, còn có tâm lý gì, cũng nói với tôi một chút đi.”

Lý Linh Tĩnh thích học, Thời Tiệp Ngu tự nhiên là dốc túi truyền thụ, tận khả năng đem từ ngữ hiện đại giải thích đến thông tục dễ hiểu.

Bất tri bất giác mặt trời lặn về phía tây, sắc trời dần tối, Thời Tiệp Ngự nhắc nhở Lý Linh Tĩnh nên đi, bằng không quản sự trong tiệm chỉ có một mình Diêu Nương, sợ là bận không kịp.

Lý Linh Tĩnh lưu luyến không rời: “Đạo trưởng, hôm nay chúng ta đã kiếm được tiền, không bằng ở thuê cho cô một phòng dưới chân núi đi, không chỉ có tôi đi lại thuận tiện, lúc cô đi Vong Ưu Các cũng có thể nhẹ nhàng một chút.”

Thời Tiệp Ngự cười lắc đầu: “Không được, ở trong thành ngược lại tôi sẽ không tiện đâu.”

Mỗi ngày cô còn phải đến chỗ thư sinh bên cạnh lén cửa.

Lý Linh Tĩnh có chút mất mát, nhưng vẫn là tôn trọng ý nguyện của Thời Tiệp Ngự, thở dài nói: “Cái này cũng đúng, đạo trưởng là người phương ngoại, ở chỗ này so với trong thành thanh tịnh rất nhiều, tôi qua hai ngày lại đến thăm cô đi, đạo trưởng có cái gì cần tôi mang gì qua không?”

Thời Tiệp Ngự thật sự nghiêm túc suy nghĩ: “Rượu ngon đồ ăn ngon..... Bánh ngọt Phù Dung các, còn có gà quay của Hoàng Ký.”

Lý Linh Tĩnh nghe được sửng sốt: “Đạo trưởng không phải là Ích Cốc sao?”

“Thỉnh thoảng cũng thêm mà.” Thời Tiệp Ngự cười đến vẻ mặt thản nhiên.

.....

Chương 369. 4. Thế giới cổ đại (55)

Thời tiết càng ngày càng nóng, trên núi tuy rằng mát mẻ, nhưng mặt trời thiêu đốt, thư sinh không thể ở trong sân phơi nắng.

Hắn đã có thể chậm rãi đi lại, khớp xương tứ chi dần dần có khí lực, đan dược của Thời Tiệp Ngư không thể giải độc, chỉ có thể dựa vào tăng cường sức sống cơ thể để chống lại độc tính, mặc dù như thế, thân thể thư sinh cũng chuyển biến tốt đẹp với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hai người có lúc ở trong phòng đánh cờ, có lúc tản bộ trong sân, hắn yếu đuối, thường thường dựa vào người cô một cái, lần lượt một cái, thân thể tiếp xúc nhiều hơn, quan hệ cũng bất tri bất giác trở nên thân mật.

Tiết Đinh vốn luôn đề phòng Thời Tiệp Ngư, luôn cảm thấy thân phận cô khả nghi, sau đó thấy hai người bọn họ mỗi ngày đều chán ngấy, cũng liền chết lặng...

Chỉ là tản bộ, tựa hồ có chút nhàm chán, Thời Tiệp Ngư cảm thấy Thư Sinh vẫn phải vận động nhiều, tuy rằng cô không chê thân thể mềm mại của hắn, nhưng luôn ôm yếu cũng không tốt.

Cô dùng tre làm một câu lạc bộ golf đơn giản, tìm thợ mộc mài một quả bóng gỗ tròn vo, sau đó đào một cái hồ trong sân, dạy thư sinh chơi golf.

Vận động này tốt, vừa có thể hoạt động tứ chi, cũng sẽ không quá mức kịch liệt, đủ dưỡng sinh.

Chỉ là sân hơi nhỏ một chút.

Chơi vài ngày sau, Thời Tiệp Ngự lại bắt đầu cân nhắc làm thế nào để làm ra bowling. Đường bóng có thể dùng đường dốc phía sau núi sữa, nhưng thiết bị hồi bóng không biết nên làm như thế nào, cũng không thể ném bóng một lần liền nhát bóng một lần chứ? Như vậy thì quá lao lực.

Thời Tiệp Ngự nhào lên bàn thư sinh vẽ bản thiết kế, muốn vẽ ra đại khái, lại tìm thợ mộc nghĩ cách.

Ninh Uyên ngồi một bên cũng đang vẽ, vẽ cô.

Chẳng qua vẽ rất thảm, mắt mũi hoàn toàn không ở vị trí chính xác, toàn bộ thân thể cũng biến hình lợi hại, tựa hồ không có thiên phú hội họa gì.

Hắn cũng không vội, phong khinh vân đạm tiếp tục phác họa, tự tiêu khiển tự vui.

Thời Tiệp Ngự lại gần liếc mắt một cái, tò mò nói: “Anh vẽ cái gì? Là chó sao?... Không đúng, hình như còn mặc quần áo, không phải anh đang vẽ em đấy chứ?”

Hắn không nhanh không chậm bỏ thêm hai chòm râu lên mặt, nói: “Không phải, anh đang vẽ Đinh Nhị.”

“Là Đinh Nhị sao?” Cô che miệng cười: “Ha ha ha ha, râu ria hình như!”

Tiết Đinh cách đó không xa: “.....”

Thời Tiệp Ngự kéo cánh tay Ninh Uyên: “Anh vẽ em, vẽ em mà...”

Về mặt bình tĩnh của Ninh Uyên cuối cùng cũng có chút ngưng ngừng, cầm bút chần chừ nói: “Kỹ xảo còn cần rèn luyện...”

Không cần rèn luyện, cứ vẽ như vậy đi, thật là vui!

Thời Tiệp Ngư không ngại xấu, cầm cho hấn một tờ giấy mới tinh, trải lên bàn, sau đó ngồi vào bên kia bàn cười với hấn: “Vẽ đi~”

Ninh Uyên do dự một lát, không đành lòng làm cô thất vọng, bắt đầu vẽ...

Một lát sau, Thời Tiệp Ngư hỏi: “Vẽ xong chưa?”

Ninh Uyên cau mày: “..... Đợi anh vẽ lại một bức.”

Thời Tiệp Ngư vội vàng đứng dậy, đoạt lấy bức tranh trong tay hấn, nhất thời cười đến không dừng lại được: “Ha ha ha ha ha ha...”

Thị Thân ở trước mặt cô luôn là một bộ dạng không gì không làm được, không nghĩ tới vẽ tranh xấu như vậy! Cái mũi kia, đôi mắt kia, quả thực giống như bức tranh của một đứa trẻ nhà trẻ.

Thời Tiệp Ngư cảm nhận được niềm vui kỳ dị!

Ninh Uyên bất đắc dĩ nhìn cô: “Tiểu Ngư...”

Thời Tiệp Ngư sẩy khô nét mực, quay đầu nhanh chóng hôn lên má hấn một cái, cười nói: “Kiếp sau em tìm anh là tiệp rồi, em để anh vẽ, phải vẽ thành trình độ này, mới thật sự là anh.”

Ninh Uyên bật cười, đưa tay kéo cô lại, Thời Tiệp Ngư thuận thế ngồi lên đùi anh.

Tiết Đình thấy thế, sờ sờ mũi, rất tự giác đi ra ngoài.....

Chương 370. 4. Thế giới cổ đại (56)

Ninh Uyên ôm Thời Tiệp Ngư, chậm rãi nói: “Không thể lần nào cũng để em tới tìm anh, lần sau cũng nên để anh đi tìm em.”

Thời Tiệp Ngư cười: “Đến lúc đó anh sẽ không nhớ em nữa.”

“Đây là vì sao?” Ninh Uyên nghiêm túc hỏi cô: “Chẳng lẽ là vì Mạnh Bà Thang?”

Thời Tiệp Ngư cười lắc đầu.

Ninh Uyên không hiểu, lại hỏi cô: “Vì sao lần nào Tiểu Ngư cũng nhớ anh?”

Thời Tiệp Ngư chỉ muốn cười, việc này cô không có cách nào giải thích, bởi vì cô cũng không biết Thị Thần làm sao làm được, mỗi lần đều đi theo, mỗi lần đều không nhận ra cô, sau mỗi lần kết thúc lại xem như cái gì cũng chưa từng phát sinh.”

“Có lẽ...” Cô nghiêng đầu tựa vào vai Ninh Uyên: “Có lẽ là bởi vì, anh không thích em như vậy.”

Ninh Uyên nghe xong không lên tiếng, chỉ yên lặng ôm cô chặt hơn, muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến Lý Linh Tĩnh tiếng la —

“Đạo trưởng, đạo trưởng! Đạo trưởng.....”

Thời Tiệp Ngư từ trên đùi hấn nhảy xuống, vội vàng đi ra ngoài, Lý Linh Tĩnh vừa lúc đi vào sân, cô ấy vẻ mặt vui

mừng hơn hở, không chú ý tới Tiết Đình mở cửa có bao nhiêu không tình nguyện.

“Tôi biết ngay cô ở đây, đạo trưởng, cô xem đây là cái gì!”

Lý Linh Tĩnh giờ một treo bạch ngọc chạy đến Thời Tiệp Ngư trước mặt, cảm xúc tăng vọt, “Thẻ hội viên của Vong Ưu Các chúng ta!”

Thời Tiệp Ngư nhận được trong tay, là cá nhỏ bằng bạch ngọc điêu khắc thành, to bằng ngón cái, nắm trong tay ôn nhuận mát mẻ, lật mặt nhìn, khắc ba chữ Vong Ưu Các.

“Thật tinh xảo.” Ánh mắt Thời Tiệp Ngư cong cong, đồng loạt cầm những con cá trắng khác trong tay Lý Linh Tĩnh: “Làm đồ trang sức hoặc là đồ cầm tay, đều rất thích hợp.”

Lý Linh Tĩnh mạnh mẽ thôi Diêu Nương cầu vòng rắm: “Diêu Nương vẽ đồ, để cho thợ thủ công chiếu theo làm, cô tiện tay vài nét liền đẹp vô cùng!”

Trong lòng Thời Tiệp Ngư khẽ động, lôi kéo Lý Linh Tĩnh vào nhà, lấy bản vẽ bowling của mình ra cho cô xem.

“Có thể nhờ Diêu Nương giúp tôi vẽ một đường bóng không?” Thời Tiệp Ngư chỉ vào bản đồ giải thích cho Lý Linh Tĩnh: “Tôi muốn một đường bóng bằng phẳng, nhưng sau khi đến đích hai bên trái phải là dốc ngược hướng..... Như vậy bóng chỉ cần lăn đến cuối, là có thể tự mình lăn trở về.”

“Đây là vật gì vậy?” Lý Linh Tĩnh tò mò không thôi.

“Bowling.” Thời Tiệp Ngư hào hứng bùng bùng nói: “Rất vui, tôi còn làm một quả bóng golf, tôi dẫn cô đi chơi!”

Hai người phụ nữ ra sân chơi golf.

Lý Linh Tĩnh cái gì cũng không biết, một trận chơi lung tung, chơi đến mặt mày hơn hở.

“Cái này thật thú vị, đạo trưởng, chúng ta ở Vong Ưu Các cũng làm một mảnh địa phương như vậy đi, chỉ cần là một mảnh đất bằng phẳng là được rồi?” Lý Linh Tĩnh vừa nói đến Vong Ưu Các liền phá lệ có sức mạnh: “Tôi có thể tìm người đem hậu viện tu chỉnh một chút, để cho các khách nhân chơi loại bóng này!”

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm cô đây là muốn mở thành phố giải trí a.

Cỏ xanh là tốt nhất, bằng không bóng dễ lăn qua lăn lại, không dễ khống chế.

“Thế còn bowling?”

Bowling, đường bóng càng trơn càng tốt.

“A a, tôi trở về nói cho Diêu Nương.”

Lý Linh Tĩnh tới nhanh, đi cũng nhanh, buông xuống một chuỗi ngọc thạch tiêu bạch ngư, liền kích động rồi đi.

Cô cùng Thời Tiện Ngư lúc ban đầu nhìn thấy đáng vẻ, đã hoàn toàn bất đồng, không hề đầy bụng oán hận tìm kiếm sinh con bí phương, mà là tinh thần phấn chấn bông bột một lòng vì làm ăn tính toán, mỗi kiếm thêm một khoản tiền, trên mặt tươi cười cũng tăng thêm một phần.

Thời Tiện Ngư đánh giá, chiếu theo xu thế này tiếp tục, nhiệm vụ của mình ở thế giới này, hẳn là kém không nhiều lắm phải hoàn thành.

Chương 371. 4. Thế giới cổ đại (57)

Chạng vạng tối, các nha dịch quan sai đang trực lục tục tán nha.

Mùa hè mặt trời lặn muộn, lúc Tạ Luật cùng mấy vị đồng liêu đi ra Hàn Lâm viện, bên ngoài trời quang đại sáng ngời, sớm trở về không khỏi đáng tiếc, mấy người hẹn nhau đi Bách Hoa nhai uống rượu.

Vừa ra cửa liền gặp Thị độc học sĩ mới nhậm chức, mọi người lập tức tiến lên chào hỏi, mời Thị độc cùng đi.

Thị độc học sĩ vừa nhậm chức không lâu, cũng muốn cùng đồng liêu trong viện làm tốt quan hệ, khách khí cười nói: “Đã muốn đi uống rượu, tôi sẽ làm chủ, mời các người ăn một bữa, mong chư vị đừng từ chối a.”

“VẬY ĐI HỈ KHÁCH TỚI ĐI.” Lập tức có người đề cử tửu lâu của Tạ Luật: “Chúng ta thường đi, ngay trên đường Bách Hoa, là tửu lâu kinh doanh trong nhà Tạ biên tu, rượu và thức ăn rất hài lòng.”

Trên mặt Tạ Luật lộ ra vẻ khiêm tốn, chấp tay với Thị độc học sĩ: “Nếu người có thể quang lâm, nhất định sẽ làm cho tiêu điểm tỏa sáng.”

Thị độc học sĩ hơi kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Có thể mở cửa hàng trên đường Bách Hoa thì không được rồi, cửa hàng ở khu vực đó mỗi năm một đất hơn, không có mấy phần bản lĩnh thật sự khó có thể đặt chân ở phố Bách Hoa, Tạ biên tu quá khiêm tốn.”

“Đâu có đâu có.” Tạ Luật khách khí cười cười: “Cửa hàng nhỏ anh chị trong nhà kinh doanh, nhờ có mọi người giúp đỡ, việc làm ăn không có trở ngại.”

Hắn không đề cập đến Hương Chi, ước chừng cảm thấy sinh ý trong nhà giao cho một di nương xử lý, nói ra không đủ vẻ vang, tóm lại có chút danh bất chính ngôn bất thuận.

Bởi vì cùng Tạ Luật uống rượu vài lần, mấy vị đồng liêu bên cạnh cũng không keo kiệt khách lễ, một người nói đến Hỉ Khách rượu đồ ăn ngon miệng, một người nói đến Hỉ Khách vật đẹp giá rẻ, Tạ Luật thấy cơ hội khó có được, thuận thế tỏ vẻ bữa rượu này hắn mời tới.”

Thị độc học sĩ khoát tay: “Hôm khác đi cũng không muộn, hôm nay tôi muốn dẫn các người đến một nơi tốt.”

Hắn lấy ra ngọc bội mang theo bên người, mặt trên treo một con cá chép găm bạch ngọc nho nhỏ, cười nói: “Tôi vừa vận lấy được thẻ hội viên Vong Ưu Các, hôm nay đặt chỗ, cơ hội khó có được, mời các người đi Vong Ưu Các ngồi một chút.”

Sắc mặt Tạ Luật khẽ biến.

Chưa kịp nói gì, đồng liêu bên cạnh kinh ngạc thốt lên: “Vong Ưu Các? Vong Ưu Các mỗi đêm khách đầy? Chỗ đó cũng không dễ vào, mỗi lần chúng tôi đi Hỉ Khách đến, đều nhìn thấy bên ngoài Vong Ưu Các xếp hàng dài.”

“Nghe nói Vong Ưu Các chi phí cao ngất ngưỡng, chúng tôi hôm nay đi theo đại nhân cũng có thể mở rộng tầm mắt, ha ha...”

Vẫn là Đại nhân có bản lĩnh tốt, có thể lấy được thẻ hội viên của Vong Ưu Các, nghe nói khách nhân bình thường không lấy được, chỉ phát cho khách hàng cũ tiêu tốn hơn trăm lượng.

Thị độc học sĩ trên mặt có chút tự đắc, không nhanh không chậm nói: “Tiền là việc nhỏ, chúng ta ở bên ngoài uống rượu, lần nào không tốn bao nhiêu lượng? Đi thêm vài lần cũng là đủ rồi, nhưng muốn trở thành hội viên Vong Ưu Các, còn phải trả lời câu đố của cô nương mới được.”

Ồ? Không biết là câu đố gì?

“Câu đố của mỗi cô nương đều không giống nhau, tùy quân chọn lựa, chọn ai, phải trả lời câu hỏi của người đó.” Thị độc học sĩ vuốt vuốt chòm râu, cười nói: “Tôi chọn vừa vặn là câu đố chữ, câu đố là — chữ này bắt phàm vẹn vẹn chỉ có bốn nét, không ngang không thẳng không câu khúc, hoàng đế thấy muốn đứng dậy, thánh nhân thấy muốn thi lễ.”

Tạ Luật thoáng suy tư, đáy lòng rất nhanh đoán được đáp án, nhưng ở trước mặt Thượng Phong không cần phải cố ý khoe khoang.

Những đồng nghiệp khác bên cạnh cũng nghĩ như vậy, hết sức cổ vũ hỏi: “Đại nhân đoán ra rồi?”

Thị độc học sĩ cười đáp: “Bí ẩn này vốn không khó, chỉ khó ở chỗ thời gian đáp án có hạn, hơn nữa lúc ấy tôi uống chút rượu, tư duy không khỏi có chút rỉ sét, cũng may cuối cùng kịp thời đoán ra, đáp án là chữ ‘phụ thân’ của phụ thân.”

“Đại nhân cao tài! Đến lượt tôi đoán, sợ là đoán được hừng đông cũng đoán không ra!”

Tạ Luật cũng đội mũ cao cho Thượng Phong: “Lấy tài học của người lớn, câu đố chữ tự nhiên không thành vấn đề!”

Thị độc học sĩ tâm tình thoải mái, vung tay áo, phóng khoáng nói: “Đi, hôm nay chúng ta không say không về!”

Cảm xúc đoàn người tăng vọt, Tạ Luật đành phải kiên trì đi theo...

Chương 372. 4. Thế giới cổ đại (58)

Thử thách thêm câu đố cho hội viên là ý tưởng mà Lý Linh Tĩnh tạm thời nghĩ ra, gần đây cô đi theo Thời Tiệp Ngư học không ít tâm lý học tiêu dùng, trong đó có một hiện tượng tâm lý, gọi là hiệu ứng Nghi Gia, nói là giá trị của người tiêu dùng đối với vật phẩm mình đầu tư lao động, tình cảm mà sáng tạo ra, dễ dàng sinh ra hiện tượng phán đoán sai lệch giá trị đánh giá cao.

Kỳ thật cũng rất dễ hiểu, khi mọi người thông qua nỗ lực mà đạt được thành tựu, sẽ cảm thấy mình ưu tú hơn người khác, mà nguyên nhân sinh ra là tâm lý “tự mình thực hiện” của mọi người đang quấy phá.

Khi khách hàng tiêu phí đầy một trăm lượng đạt được tư cách hội viên, tư cách hội viên chỉ có thể biểu thị khách hàng có tiền, nhưng chỉ cần cộng thêm một câu đố, khách hàng không chỉ có tiền, còn cần có trí tuệ, điều này sẽ khiến cho tâm lý thỏa mãn thật lớn, khách hàng sẽ bởi vậy mà cảm thấy mình không giống người thường, ngay cả cũng sẽ giao cho Vong Ưu Các ý nghĩa không giống người thường.

Đoàn người đến phố Bách Hoa, quả nhiên lại thấy hàng dài bên ngoài Vong Ưu Các.

Học sĩ Thị độc có thẻ hội viên, lại đặt chỗ trước, cho nên không cần xếp hàng liền đi vào trong tiệm, Tạ Luật theo hần đi vào, mới vừa rảo bước tiến vào trong cửa, liền cảm thấy cảm giác mát mẻ tập kích người, xua tan một đường đi tới khô nóng.

Đồng liêu bên cạnh thấp giọng nói với hắn: “Vong Ưu Các này khó trách chi phí cao, lại cam lòng dùng băng.”

Tạ Luật im lặng quét một vòng, trong lòng rung động, bóc cục này, đèn nến này, màu sắc này, quả thực thanh nhã thoát tục đến mức tận cùng, mỗi bàn đều đang uống rượu, lại không hề ồn ào náo động như tửu lâu, bên cạnh bàn dùng đĩa bạc đựng băng, trong lúc mấy nắm cúc vàng rơi lả tả, hàn khí sâu kín hòa tan mang theo hương thơm tập kích người, một bên còn có mỹ nhân làm bạn - đây đâu giống tửu lâu? Quả thực là mộng cảnh nhân gian mà văn nhân nhã sĩ đều hướng tới.

“Phù sinh trường hận vui chơi giải trí ít, chịu yêu thiên kim cười nhẹ. Mấy ngày không gặp, đại nhân vẫn khỏe.” Một vị nữ tử diện mạo thanh tú đi tới trước mặt bọn họ, hơi cúi người hành lễ, mời bọn họ ngồi vào chỗ.

Nữ tử này không tính là trẻ tuổi, cũng không tính là mỹ mạo, nhưng giờ tay nhắc chân lộ ra phong nhã, ăn nói cũng không tầm thường, kinh sử tạp đàm lại đều có thể nói tiếp, dù chỉ trong chốc lát đã cùng một người nói chuyện thật vui.

Tạ Luật im lặng quan sát, phát hiện mỗi bàn đều có một đến hai cô gái đi cùng, phụ trách rót rượu và đồ ăn.

Khẩu vị rượu và thức ăn chưa chắc tốt hơn so với Hỉ Khách, nhưng bầu không khí đẳng cấp quả thật cao hơn rất nhiều.

Tiếng đàn cổ du dương truyền đến, mọi người nhao nhao nhìn lại, là Oanh Ca cô nương chuẩn bị lên đài hiển nghệ, bốn phía an tĩnh lại, chỉ chờ ca cơ động Thịnh Kinh này mở giọng hát.

Tạ Luật chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần, mắt thấy Thượng Phong cùng đồng liêu bên cạnh từng người say mê trong đó, trong lòng hắn vô cùng lo lắng cảm giác càng hơn, ánh mắt

nhìn không được tìm kiếm khắp nơi, may mà không thấy Lý Linh Tĩnh, nếu không hẳn thật không biết nên tự xử như thế nào.

Thật vất vả chịu đựng đến khi kết thúc, tất cả mọi người uống bảy tám phần say, Vong Ưu Các phục vụ thật là vô cùng tốt, không đợi khách nhân mở miệng, cũng đã gọi xe ngựa tới, không cần khách nhân bỏ tiền, liền có thể an an ổn ổn đưa về nhà.

Tạ Luật không lên xe ngựa, sau khi đỡ Thượng Phong và đồng nghiệp lên xe, lặng lẽ đứng bên đường một lát, sau đó nhấc chân đi về phía Hỷ Khách đối diện.

Hỷ Khách đến còn chưa đến giờ đóng cửa, vừa vào trong tiệm liền ngửi thấy mùi dầu mỡ cùng mùi rượu nặng nề, tiểu nha đầu mười mấy tuổi ở nhị hồ đệm nhạc hạ nôm nớp lo sợ hát tiểu khúc, bốn phía ồn ào, thường thường truyền đến hô hô quát uống, còn có kia lẫn lộn hán tử say đưa tay hướng tiểu nha đầu trên mặt sờ, đưa tới một mảnh ồn ào.

Tạ Luật trước kia chỉ cảm thấy tửu lâu náo nhiệt như thế, giờ phút này tâm tình bất đồng, nhìn cảnh tượng này, mặt hắn trắng bệch, xanh mét...

Chương 373. 4. Thế giới cổ đại (59)

Tạ Luật về đến nhà, Hương Chỉ đang dỗ con.

Cô đoán chừng Tạ Luật sắp trở về, cố ý đánh thức đứa bé – nếu đứa bé khóc, cô vừa vịn làm ra bộ dáng lao tâm lao lực trước mặt Tạ Luật, nếu đứa bé cười, cô liền mượn cơ hội để Tạ Luật trêu chọc đứa bé.

Hương Chỉ trong lòng rất rõ ràng, trước mắt đứa con trai này của cô sở dĩ quý giá, là bởi vì Tạ Luật cùng Lý Linh Tĩnh không có hài tử, nhưng chỉ cần tương lai Tạ Luật lại cưới vợ, hoặc là lại nạp thiếp, hài tử muốn sinh mấy đứa cũng có thể, đợi đến khi đó, tình cảm phụ tử bồi dưỡng ra mấy ngày nay, có thể trở thành chỗ dựa tương lai của nhi tử cô.

Tình cảm của con người đều là xử lý, nếu là hấn mỗi ngày trực về nhà, không nhìn không chạm không cùng hài tử tương tác, làm sao có tình cảm đây?

Nhưng Tạ Luật hôm nay hiển nhiên không có kiên nhẫn, nhú mày nhìn đứa nhỏ khóc rống một hồi, nói: “Gọi vú em lại đây hờ hét, nếu không tốt thì đi mời đại phu đến, nên chăm sóc đứa nhỏ như thế nào cô hấn là rõ hơn tôi.”

Hương Chỉ nghe ra tâm tình hấn không đúng, không khỏi đánh giá hấn một cái, sau đó sai nha hoàn đi gọi vú em tới.

Đứa nhỏ bị vú em ôm ra ngoài, Hương Chỉ hầu hạ Tạ Luật thay quần áo tắm rửa, săn sóc giúp hấn ấn huyết vị, ôn nhu hỏi: “Hôm nay gặp chuyện gì không thoải mái? Tam gia không

ngại nói cho thiếp thân nghe một chút, đừng buồn bực trong lòng, làm thân thể buồn bực.”

Mỗi khi Tạ Luật đụng phải bụi bặm ở chỗ Lý Linh Tĩnh trở về, Hương Chi sẽ ôn nhu nhỏ nhẹ săn sóc hẳn, Tạ Luật đối với chuyện này luôn luôn rất hưởng thụ, hẳn cảm thấy Hương Chi chính là hoa giải ngữ của hẳn, tri thư đạt lý, tú ngoại tuệ trung, so với danh môn khuê tú kia cũng không kém cái gì.

Nhưng hôm nay thấy Vong Ưu Các phô trương, trong lòng Tạ Luật ghen khuất vô cùng, nhịn không được hỏi cô: “Gần đây tửu lâu kinh doanh thế nào?”

Hương Chi hơi sững sốt: “..... Tửu lâu buôn bán coi như không tệ, sư phụ hậu trù gần đây lại cân nhắc mấy món ăn mới, các khách nhân đều rất thích. Tam gia sao đột nhiên hỏi cái này?”

Hắn không kiên nhẫn nói: “Nhà mình làm ăn, chẳng lẽ tôi không thể hỏi đến?”

Hương Chi vội hạ mi mắt xuống, thấp giọng nói: “Tam gia đây là nói cái gì tức giận..... Trong nhà sinh ý, Tam gia tự nhiên có thể tùy tiện hỏi đến, tôi bất quá quan tâm lung tung, tạm thời giúp trong nhà quản sổ sách mà thôi, vừa rồi nhìn Tam gia tâm tình giống như là có chút không tốt, cho nên lăm miêng hỏi một câu này, ai biết sẽ chọc giận Tam gia, thiếp thân lần sau không hỏi chính là...”

Cô sâu kín nói, cụp mắt ngồi ở bên giường, làm ra một bộ dáng yếu đuối ảm đạm đau lòng.

Tạ Luật thấy thế, liền không hạ quyết tâm trách cứ cô.

Hắn cùng Hương Chi ít nhiều là có chút tình cảm, trước kia khi Lý Linh Tĩnh còn ở Tạ gia, Tạ Luật mỗi lần cùng Lý Linh Tĩnh phát sinh khắc khẩu, sau đó đều là Hương Chi cùng hẳn trấn an khuyên giải, quan hệ của hai người cũng theo đó dần

dần thân mật, khi đó hắn cảm thấy Hương Chi mới là chân mệnh thiên nữ của mình, chỉ cần có thể thoát khỏi ác phụ Lý Linh Tĩnh này, hắn nhất định phù chính Hương Chi, cho mình cốt nhục đích trưởng tử tôn.

Nhưng mà sau khi Lý Linh Tĩnh chân chính rời đi, hắn tức sùi bọt mép vì hồng nhan không biết như thế nào tỉnh táo lại.....

Hắn không còn là thư sinh không có công danh lúc trước nữa, đồng liêu bên cạnh đều cưới danh môn khuê tú, thê tử của hắn sao có thể là một nha hoàn hồi môn chứ? Đã không có tài lực chống đỡ, cũng không có nhà mẹ đẻ trợ lực, giả như thật đem nha hoàn phù chính trở thành chính thê, truyền ra ngoài, bị người hiểu lầm sủng thiếp diệt thê của mình nên làm thế nào cho phải?

Đủ loại băn khoăn trong hiện thực, giống như một gáo nước lạnh, tưới tỉnh Tạ Luật.

Chương 374. 4. Thế giới cổ đại (60)

Hồi tưởng lại những gì chứng kiến nghe thấy ở Vong Ưu Các hôm nay, Tạ Luật ghen khuất, tâm tình cũng xảy ra biến hóa vi diệu.

Lý Linh Tĩnh tính tình bạo liệt, không có chút ôn lương hiền thực nào mà nữ tử nên có, nhưng cô dù sao cũng là thiên kim nhà giàu, làm việc cũng coi như đại khí, xem cô kinh doanh Vong Ưu Các liền có thể thấy được rõ ràng.

Mà Hương Chi bên này, cầm tiền Tạ gia xuống tửu lâu, lại làm ăn chương khí mù mịt.....

Hắn gần đây cũng nghe mấy vị thúc bá đề cập qua, trong quán rượu đồ ăn giá cả giảm lại giảm, tuy rằng tiện nghi, lượng thức ăn lại biến nhỏ, rượu cũng giống như pha nước trở nên không có tư vị.

Mới đầu hắn không để trong lòng, bây giờ lại không thể không suy nghĩ, Hương Chi thật sự thích hợp làm ăn sao?... Thậm chí, cô ta thích hợp vì mình giáo dưỡng hài tử sao? Có thể đem hài tử của hắn nuôi ra một bộ mặt tiểu gia tử hay không?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tạ Luật trầm xuống.

Hương Chi bên kia trong lòng khó an, lúc trước nếu cô ảm đạm rơi lệ, Tạ Luật chắc chắn sẽ lập tức tới dỗ mình, như thế nào hôm nay một chút phản ứng cũng không có?

Chuyện quái gì đã xảy ra với hắn ta ngoài đó?

“Hôm nay sau khi tôi trực xong cùng đồng nghiệp đi uống rượu, đi ngang qua Hi Khách, bên trong chướng khí mù mịt rồi mù!” Tạ Luật cúi đầu đi qua đi lại vài bước trong phòng, giọng nói mang theo vài phần căm tức: “Cô ở trong tửu lâu thả nha đầu hát rong?”

Hương Chi không nhịn được giải thích cho mình: “Những đoạn hát kia đều là khách gọi.....”

Tạ Luật giận dữ: “Cô dẫn người vào lại không có quy củ gì, đương nhiên là khách muốn nghe gì thì gọi cái đó!”

Sắc mặt Hương Chi trắng bệch, chỉ trích như vậy không khỏi quá mức! Cô không rõ, rốt cuộc Tạ Luật đã nhìn thấy gì, nghe thấy gì, lại quở trách cô như biến thành người khác!

Hốc mắt Hương Chi lập tức nước mắt lã chã, nức nở nói: “Thiếp thân mỗi ngày lo liệu trong nhà, chiều cổ hài tử, chuyện làm ăn tửu lâu cũng phải tự thân, không dám hàm hồ sơ suất chút nào, lại không biết mình phạm vào sai lầm lớn như vậy, chộc cho Tam gia tức giận với tôi như thế, Tam gia không hà giận, liền phạt thiếp thân đi!”

Dứt lời, chỉ yên lặng rơi lệ, không nói một câu.

Đổi lại là bình thường, bộ dáng ủy khuất đáng thương này của cô nhất định khiến Tạ Luật đau lòng không thôi, nhưng Tạ Luật hôm nay không hề có ý thương hương tiếc ngọc, giọng điệu lạnh lùng cứng rắn nói: “Chuyện làm ăn của tửu lâu nếu cô có thể quản, thì quản cho tốt, nếu không thể quản, tôi đương nhiên sẽ tìm người khác tới quản!”

Thân thể Hương Chi cứng đờ, nhất thời quên rơi lệ, tố cáo như vậy có thể nói vô cùng nghiêm trọng, lại leo lên gia phong.

Cô vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ, rốt cuộc hôm nay Tạ Luật làm sao vậy?

Tạ Luật phát tay áo, bực bội nói: “Đêm nay tôi đến thư phòng nghỉ ngơi.”

“Tam gia!”

Hương Chi luống cuống, nước mắt lưng tròng đứng dậy, Tạ Luật lại không thèm nhìn cô một cái, lập tức đi ra ngoài cửa.

Cô đuổi theo tới cửa, nhìn người đàn ông kia sải bước rời đi, trái tim siết chặt, ngón tay cũng siết chặt thành quyền, nước mắt từ từ khô...

Hương Chi buồn bã cười, lúc trước cướp đi nam nhân này từ trong tay Lý Linh Tĩnh, trong lòng cô liền mơ hồ có dự đoán này, chỉ là cô không nghĩ tới sẽ tới sớm như vậy.

Cô cho rằng bằng thủ đoạn của mình, ít nhất cũng có thể trì hoãn thời gian thay lòng đổi dạ của hắn... trì hoãn đến khi con cô lớn hơn một chút, trì hoãn đến khi cô có thể đứng vững gót chân ở Tạ gia.

Chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng.

Đường là tự mình chọn, Hương Chi vô luận như thế nào cũng phải cắn răng đi tiếp.

Cô trở lại phòng, một mình suy tư, đem toàn bộ lời Tạ Luật vừa nói lướt qua trong đầu một lần, dần dần vuốt rõ tiền căn hậu quả.

“Uống rượu vì sao lại đi ngang qua Hỉ Khách?... Chỉ sợ là đi vào Vong Ưu các?” Cô lạnh lùng cười: “Ăn trong bát, nhìn trong nồi, hôm nay lại cảm thấy cô ta tốt sao?... Vậy, ta cũng không thể để cho người như ý.”

Chương 375. 4. Thế giới cổ đại (61)

Lý Linh Tĩnh gần đây có thể nói xuân phong đắc ý đến cực điểm, Vong Ưu Các đánh ra danh tiếng, hội viên càng ngày càng nhiều, cô kết giao nhân vật nổi tiếng cũng càng ngày càng nhiều.

Thừa dịp thế này, Lý Linh Tĩnh một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái thêm đem hai cửa hàng trái phải sát vách toàn bộ hạ xuống, hậu viện đã thông, chuẩn bị đem golf cùng bowling trong phòng hết thảy làm lên.

Diêu Nương cũng rất bận rộn, có rất nhiều tân cô nương cần nàng dạy dỗ, còn có không ít danh kỹ Thanh Quán nhờ người tìm quan hệ tự chuộc thân khế đến nương tựa Diêu Nương.

Các lão bản khác của phố Bách Hoa nhìn Vong Ưu Các càng ngày càng náo nhiệt, mỗi người cực kỳ hâm mộ không thôi, nhao nhao bắt đầu noi theo, cũng làm ra chế độ hội viên, cũng cung cấp dịch vụ hẹn trước, cũng muốn làm cho phong cách tao nhã một chút.

Đối với loại bắt chước cùng theo phong trào này, Lý Linh Tĩnh cũng không lo lắng, Vong Ưu Các của cô có Diêu Nương, có Oanh Ca, phía sau màn còn có một người bày mưu tính kế Thời Tiện Ngư, cô tin tưởng Vong Ưu Các là tốt nhất, vô luận bị phục chế như thế nào, Vong Ưu Các cũng vĩnh viễn là người dẫn dắt trào lưu.

Khi thời gian lại tới gần chạng vạng, ngoài cửa Vong Ưu Các trước sau như một xếp thành hàng dài.

Người có thể hội viên đã sớm đặt vị trí, không có thể hội viên liền sai người hầu trong nhà thay mình đi xếp hàng, người xếp hàng một khi nhiều, mặc dù khách hàng ý nguyện tiêu phí cũng không mãnh liệt, dưới tác dụng lòng hiếu kỳ cùng tâm lý mọi người, cũng sẽ không tự chủ được tham dự vào trong hàng dài xếp hàng.

Lý Linh Tĩnh ở trên lầu nhìn các cô nương trang điểm, oanh oanh yến yến một mảnh, khoe miệng nhin không được giương lên, thấy tất cả mọi người trang điểm xinh đẹp, làm cho người ta cảm giác tâm tình thật tốt.

Diêu Nương yêu cầu nghiêm khắc, lần lượt kiểm tra dáng vẻ trang điểm của các cô nương, không cho phép xuất hiện một tia tỳ vết.

Đồng thời, giáo huấn hàng ngày cũng không thể thiếu -

“Vong Ưu Các có nghĩa là quên ưu, là hy vọng khách đến đây có thể quên đi tất cả ưu sầu. Làm thế nào để khách quên đi ưu sầu? Bầu không khí thoải mái, trò chuyện vui vẻ, cùng với hồi ức khó quên.”

“Ở Vong Ưu Các, không cần các cô đi khoe khoang tư sắc, thanh lâu kỹ viện Thịnh Kinh thành vô số, nếu là nam tử thế tục chỉ nguyện hưởng thụ niềm vui giường chiếu, sẽ không đến Vong Ưu Các, mà khách nhân lựa chọn tới nơi này, đều là người muốn có được nhiều cảm thụ bất đồng, các cô phải nhớ kỹ tình huống cá nhân của mỗi vị khách nhân, sở thích, thói quen, có cấm kỵ hay không, các cô phải để cho thương nhân quên đi áp lực buôn bán, để cho quan viên quên đi dày vò thăng chức điều động. Để cho các thư sinh tài tử quên đi nỗi buồn khổ khi khổ đọc thi thư nhưng không thể đề tên bảng vàng... Nhớ kỹ, mị lực đến từ đầu óc của cô, thuật nói là vũ

khí lớn nhất của các cô, để cho khách nhân cời bỏ trái tim trước mặt cô, chân chính thả lỏng, khách nhân mới có thể nguyện ý đến thăm lần thứ hai, lần thứ ba...”

Diêu Nương chọn đám cô nương này không phải xinh đẹp nhất, nhưng hiển nhiên là thông minh nhất.

Trong đó rất nhiều cô nương đã gần ba mươi tuổi, ở thanh lâu khác, nữ tử như vậy đã sớm nhiễm một thân bệnh, thân thể bị vết sạch, thể nhưng ở Vong Ưu Các, nữ tử ở tuổi này lại là bảo bối trong lòng Diêu Nương, kinh nghiệm cùng năm tháng đem các cô tạo hình đến mị lực bất phàm, vô luận đối mặt với dạng khách nhân gì, đều có thể cân nhắc đến chỗ tốt thỏa đáng.

Lý Linh Tĩnh nhìn các cô nương lục tục xuống lầu, nhin không được cùng Diêu Nương cảm khái: “Tôi hiện tại càng ngày càng hiểu ý tứ câu nói kia của đạo trưởng.”

Diêu Nương cười hỏi: “Đạo trưởng nói câu nào?”

“Thay vì thỏa mãn nhu cầu của khách, không bằng sáng tạo nhu cầu của khách.” Lý Linh cười cười: “Trước khi mở Vong Ưu Các, tôi chưa từng nghĩ tới, mình có thể mở một cửa hàng như vậy.”

Diêu Nương nghe vậy cũng than nhẹ: “Tôi cũng thật không ngờ.”

Chương 376. 4. Thế giới cổ đại (62)

Lúc trước cô sở dĩ đề nghị Lý Linh Tĩnh mở một nhà thanh lâu bán nghệ không bán thân, một là bởi vì cô không muốn đi kiếm tiền bẩn kia, hai là bởi vì cô những năm này ở thanh lâu quả thật tiếp xúc qua một ít quan to khách quý, là chỉ thưởng thức tài nghệ, mà không lưu lại qua đêm.

Loại khách nhân này thông thường không giàu thì quý, trong nhà không thiếu nữ nhân, đến thanh lâu thuần túy chỉ vì tiêu khiển giải trí.

Nhưng Diêu Nương thật sự không nghĩ tới, Lý Linh Tĩnh lại làm ăn lớn như vậy.

Lý Linh Tĩnh chậm rãi nói: “Đạo trưởng từng nói với tôi, một con đường sạch sẽ qua thật lâu vẫn sẽ rất sạch sẽ, nhưng nếu như đặt lên một mảnh giấy vụn, con đường này sẽ rất nhanh biến bẩn, vả lại càng ngày càng bẩn. Hoàn cảnh sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với tiềm thức của con người, chúng ta bố trí Vong Ưu Các tao nhã thoát tục, vì thế khách nhân đi vào cũng sẽ trong tiềm thức cho rằng mình là một người tao nhã thoát tục, cử chỉ nho nhã, ăn nói khôi hài, không phải bởi vì bản tính như thế, mà là hoàn cảnh ảnh hưởng đến bọn họ, hoàn cảnh thúc đẩy bọn họ theo bản năng biểu hiện mặt tốt nhất của mình.”

Diêu Nương không khỏi gật đầu: “Cô nói đúng, hơn nữa khách nhân tới nơi này phần lớn thân phận tôn quý, mọi người đều có lòng ganh đua so sánh, nhìn thấy người bên cạnh tất cả đều tao nhã lịch sự, chính mình cũng không dám phóng đãng.”

Lý Linh Tĩnh càng cân nhắc, trong lòng càng bội phục Thời Tiệp Ngư, ban đầu nghe cô giảng đạo lý kia, chỉ nghe nửa hiểu nửa không, hôm nay ngẫm lại, đúng là dư vị vô cùng.

“Đạo trưởng còn nói, mức tiêu thụ là do lưu lượng, chuyển hóa suất, khách đơn giá ba điểm này cuối cùng quyết định, hiện tại Vong Ưu Các chúng ta mỗi đêm ngồi đầy chỗ, lưu lượng cùng chuyển hóa suất đều không cách nào lại tăng lên, muốn gia tăng mức tiêu thụ, cũng chỉ có thể đề cao khách đơn giá rồi...” Lý Linh Tĩnh trầm tâm suy tư: “Nhưng giá cả của Vong Ưu Các, đã cao hơn các tửu lâu khác rất nhiều, nếu là lại tăng giá, có thể có chút không ổn hay không?”

Diêu Nương nghĩ nghĩ: “Muốn tăng giá, còn cần nghĩ cách khác.”

Lý Linh Tĩnh trầm ngâm không nói.

Diêu Nương thấy thế không khỏi cười: “Hôm nay làm ăn tốt như vậy, có thể duy trì đã đáng ăn mừng, cô lại còn muốn tăng mức tiêu thụ.”

Lý Linh cười trả lời: “Đạo trưởng nói rồi, không tiến bộ chẳng khác nào lui bước.”

Diêu Nương cũng cười: “Nói có lý.”

Hai người đang nói chuyện, cô nương dưới lầu vội vàng đi lên, sắc mặt không tốt nói: “Không tốt, hôm nay một vị khách cũng không có.”

Lý Linh Tĩnh ngăn người: “Điều này không có khả năng a, vị trí Vong Ưu Các chúng ta không phải đã sớm bị đặt trước đây sao?”

“Chỗ ngồi quả thật đều đã được đặt, nhưng một vị khách cũng không tới, hiện tại dưới lầu tất cả đều trống không! Ngoài cửa xếp hàng khách nhân cũng đang âm ỉ, nói chúng ta thà rằng để trống bàn cũng không làm chuyện làm ăn của bọn họ!”

“Tại sao có thể như vậy.....” Lý Linh Tĩnh trong lòng dâng lên dự cảm không tốt: “Cho dù khách nhân tạm thời có việc không thể tới, cũng không có khả năng một người cũng không đến a.”

Diêu Nương nhanh chóng xuống lầu: “Mau xuống lầu xem, mau trấn an khách xếp hàng bên ngoài, ngàn vạn lần đừng gây ra chuyện gì mới tốt.”

Lý Linh Tĩnh cắn môi dưới, cũng lập tức xuống lầu.

Dưới lầu quả nhiên trống rỗng, mà ngoài cửa tiệm ồn ào huyên náo, các cô nương đánh đàn khiêu vũ tụ tập ở giữa đại sảnh, đều có chút không biết làm sao.

Lý Linh Tĩnh gọi một vị quản sự lại: “Khách đặt chỗ đúng là hội viên của chúng ta sao?”

Đây là ưu đãi Vong Ưu Các dành cho hội viên, chỉ có hội viên mới có thể đặt chỗ trước.

Quản sự vẻ mặt khóc tang nói: “Dựa theo phân phó của cô, chỉ cần đưa ra thẻ hội viên là có thể đặt chỗ, không nghĩ tới toàn bộ chỗ ngồi đều bị đặt ra ngoài, tôi mới đầu tưởng rằng là làm ăn phát đạt, ai ngờ hiện tại một người khách cũng không đến, cái này... rõ ràng là có người giở trò, muốn hãm hại chúng ta a!”

Lý Linh Tĩnh lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ anh không dùng danh sách hội viên xác nhận một lần sao?!”

Quản sự quanh co nói: “Danh sách kia đột nhiên tìm không thấy.....”

Lý Linh Tĩnh không khỏi lão đảo nửa bước, cả người rét run, vừa vặn Diêu Nương ở bên ngoài trấn an tiến vào, hai người bốn mắt chạm nhau, thần sắc hết sức ngưng trọng.

“Điều Nương.....” Lý Linh Tĩnh hít một hơi thật sâu:
“Hôm nay Vong Ưu Các chúng ta chỉ sợ phải đóng cửa trước.”

Chương 377. 4. Thế giới cổ đại (63)

Diêu Nương hết hồn hết vía: “Linh Tĩnh, cô ngàn vạn lần không nên loạn, những người kia xếp hàng mặc dù có bỏ đá xuống giếng người, cũng có chân chính khách nhân a, toàn bộ cự tuyệt ngoài cửa, về sau chúng ta còn thế nào buôn bán?”

Lý Linh Tĩnh mặt xám như tro tàn, ngón tay nắm chặt mép bàn, thấp giọng thì thào: “Diêu Nương, đây là một bộ liên hoàn, sách của chúng ta bị người đánh cắp, hiện tại tuy rằng một người khách cũng không tới, nhưng chỉ cần chúng ta thả những người khách không đặt chỗ kia tiến vào, trước đó đặt chỗ khách nhân nhất định sẽ toàn bộ xuất hiện gây sự!”

Diêu Nương cắn môi, nghiêng người nhìn về phía quản sự bên cạnh: “Sách là khi nào không thấy? Vì sao không nói cho chúng ta biết?!”

Quản sự cúi đầu xuống: “Hôm qua tìm không thấy... Tôi thấy tiểu thư mấy ngày nay vì hai cửa hàng trái phải mà lo lắng, đã muốn chậm một chút rồi hãy nói, không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra sự cố lớn như vậy...”

Sau khi làm ăn lớn, Lý Linh Tĩnh sẽ không tự mình làm mọi chuyện nữa, thật vất vả đem cửa hàng bên cạnh bàn lại, tinh lực cùng tâm tư cũng toàn bộ ở cửa hàng mới, đã thông như thế nào, bố cục như thế nào, dung nhập nguyên tố mới như thế nào đem Vong Ưu Các mở càng lớn càng tốt, cô mỗi ngày đều tự hỏi những thứ này, về phần chuyện tiếp đãi khách nhân trong cửa hàng, liền toàn bộ giao cho quản sự xử lý.

Quản sự là lão nhân cô mướn từ phường tơ lụa Lý gia tới, nhân phẩm là đáng tin cậy, nhưng phía dưới quản sự còn có tiểu nhị, Vong Ưu Các gần đây mới chiêu không ít người, nếu trà trộn vào một ít tay chân không sạch sẽ, thừa dịp rồi ren trộm đi sách, không phải là không có khả năng.

Lý Linh Tĩnh cúi đầu đứng ở bên cạnh bàn, cả người bị chán nản cùng thất bại bao phủ: “Ta biết gần đây có rất nhiều người đổ mắt Vong Ưu Các, nhưng không có phòng bị, hiện tại thẻ hội viên chỉ sợ đã gọi người phỏng theo làm một nhóm giả, trộm đi danh sách là vì bức chúng ta nhận hội viên giả, nếu như chúng ta nhận, về sau bọn họ mỗi ngày đều có thể cầm thẻ hội viên giả đến định vị trí, nếu như chúng ta không nhận, bọn họ chắc chắn lấy lý do lừa gạt tranh cãi không ngớt...”

Lý Linh Tĩnh dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi, lần đầu tiên gặp phải trận thế như vậy, một lòng toàn bộ luống cuống, không thể tĩnh táo lại, thậm chí đóng cửa đóng cửa vì mình tranh thủ thời gian, sau đó lại cùng Diêu Nương thương lượng ra một phương pháp khắc phục hậu quả thỏa đáng.

Nhưng hiện tại đóng cửa đóng cửa có thể dẫn tới phiền toái lớn hơn hay không?

Các cô cố gắng lâu như vậy, thật vất vả mới làm được danh tiếng, sao có thể bởi vậy mà bị tổn thương?

“Đi, lấy bút mực, chúng ta viết thêm một danh sách!” Diêu Nương thúc giục quản sự.

Lý Linh Tĩnh ngẩn người, rất nhanh phản ứng lại, Diêu Nương có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, danh sách kia trải qua tay cô, nhất định đã sớm ghi nhớ!

Lý Linh Tĩnh nhanh chóng nói: “Đối chiếu danh sách đặt chỗ sàng một lần, không ở trên danh sách hẹn trước toàn bộ

hủy bỏ!”

Quản sự vội vàng xuống lầu an bài, vừa lấy được danh sách Diêu Nương viết chính tả, liền lập tức bắt đầu đối chiếu sàng lọc.

Khách nhân trong danh sách hội viên toàn bộ bỏ vào, không ở trên danh sách tiếp tục xếp hàng chờ chỗ trống, nhưng mà rất nhanh đã có người đi ra gây sự, hỏi vì sao rõ ràng hẹn trước cũng không cho đi vào, nhất định phải quản sự lấy danh sách hội viên ra đối chất!

Nhưng danh sách kia là Diêu Nương vừa mới mặc ra, vết mực còn chưa khô, làm sao có thể lấy ra?

Mặc dù lấy ra, đối phương cố ý gây sự, không nhận danh sách thì làm sao bây giờ?

Bên ngoài ồn ào một đoàn, trật tự đội ngũ cũng loạn thâu, toàn bộ tụ lại xem náo nhiệt.

“Công tử nhà ta rõ ràng là hội viên nơi này, vì sao hủy bỏ hẹn trước của chúng ta? chẳng lẽ đây không phải là thẻ hội viên các người tặng?! Tất cả mọi người đến xem a, chính là cái này màu trắng ngọc trụ, lúc trước nói dựa vào hẹn trước, bây giờ cũng không đếm!”

Chương 378. 4. Thế giới cổ đại (64)

Trong đám người một người lên tiếng, lập tức có rất nhiều người phụ họa khuyến khích.

Kêu Vong Ưu Các bồi thường tiền! Hoặc là đem vị trí hện trước để trống, hoặc là bồi thường tiền!

“Danh sách kia nhất định có vấn đề! Nếu không sao lại không có tên công tử nhà ta?!”

“Cũng không có tên thiếu gia nhà ta!”

“Vì làm hội viên nơi này, thiếu gia nhà ta ở chỗ này tiêu xài hơn trăm lượng! Nào có thu tiền lại không làm việc đạo lý! Hôm nay các ngươi nhất định phải cho cái giải thích!”

“Không sai! Phải cho một lời giải thích!”

Ngoài cửa ồn ào ầm ĩ, khách nhân bên trong làm sao còn có thể an tâm uống rượu? Quản sự chặn ở cửa, cản chết nhất định phải dựa theo danh sách hội viên, không ở trên danh sách toàn bộ trở thành phế thải, cho dù cầm trong tay bạch ngọc trụ nhi cùng thẻ hội viên giống nhau như đúc cũng không được!

Người ồn ào càng ngày càng ầm ĩ, nửa con phố Bách Hoa gần như đều bị chặn lại, rốt cục đưa tới nha dịch tuần tra.

Sai dịch tiến vào hỏi, đem sự tình hiểu rõ đại khái, cũng cảm thấy danh sách Vong Ưu Các có thể xảy ra sơ suất, nếu không không nên có nhiều người cầm thẻ hội viên trong tay như vậy lại không có trong danh sách.

Chỉ là hiện tại sắc trời đã tối, muốn tách ra hắc bạch khúc thẳng, còn cần chờ ngày mai đi Thuận Thiên phủ xử án.

Sai dịch mạnh mẽ xua tan đám người náo loạn cùng vây xem bên ngoài, quát lớn vài câu sau đó liền đi nơi khác tuần tra.

Đám người giải tán, sinh ý cũng giải tán theo, các khách nhân thấy Vong Ưu Các gặp phải phiền toái, tự nhiên cũng không cách nào thoải mái tiêu khiển, nhao nhao cáo từ rời đi.

Vong Ưu Các dĩ vãng náo nhiệt phi phàm, đêm nay trở nên vắng ngắt, Lý Linh yên tĩnh ngồi ở đại sảnh lầu một trống rỗng, tâm loạn như ma.

Diêu Nương đi tới đi lui, mặt đầy lo lắng. Đám người này có chuẩn bị mà đến, ngày mai chắc chắn sẽ tố cáo Vong Ưu Các lên phủ Thuận Thiên, Lý Linh Tĩnh tuổi còn trẻ, vạn nhất không địch lại đối phương thì làm sao bây giờ?

Nhưng Diêu Nương am hiểu chính là thi từ tài nghệ cùng nghiên cứu sở thích của khách nhân, về phần làm ăn như thế nào, ứng đối cạm bẫy như thế nào, cô hết đường xoay sở.

“Ngày mai mặc kệ phát sinh cái gì, nhất định phải cắn chết danh sách không có sơ suất, không thể để lại nhược điểm cho đám người kia!” Diêu Nương tâm phiền ý loạn, hai tay nắm chặt cùng một chỗ: “Nếu như có thể tìm được danh sách ban đầu thì tốt rồi... Làm sao lại đột nhiên biến mất đây?”

Lý Linh Tĩnh cúi thấp đầu, thanh âm trầm thấp nói: “Bị bọn họ náo loạn như vậy, vốn là để Vong Ưu Các lòng người hoảng sợ, nếu là lại đi truy tra ai trộm danh sách, chỉ biết kéo ra một đồng hồ đồ sổ sách, trước mắt cũng chỉ có thể bình đến tướng chắn nước đến đất bùng, có lẽ bị nha dịch quát lớn về sau, bọn họ cũng sẽ không trở lại...”

Diêu Nương nhíu mày nói: “Bọn họ có thể tiêu nhiều tiền như vậy đi làm ngọc bài giả, nhất định sẽ không từ bỏ cam hưu!”

Lý Linh Tĩnh làm sao không biết đạo lý này, nhưng trước mắt cô vô kế khả thi, chỉ hồi hận chính mình lúc trước cùng Diêu Nương lên kế hoạch chế độ hội viên, không có cẩn thận thận trọng hơn, bạch ngư nhi ngọc trụ kia nhìn là tinh diệu, nhưng kỳ thật chỉ cần dùng ngọc thạch chất lượng giống nhau, liền có thể phỏng theo ra ngàn ngàn vạn vạn cái.

Ngọc trụ này không thể dùng nữa.

Dự tính ban đầu của chế độ hội viên là vì cho một bộ phận khách hàng lấy đặc quyền cùng tôn vinh, nếu như ngọc trụ trở nên đầy đường cái, còn có ý nghĩa gì?

.....

Ngày hôm sau quả nhiên lại có nha dịch đến nhà, muốn Lý Linh Tĩnh đi phủ Thuận Thiên một chuyến, thì ra là một tiểu nhị trong tiệm tự mình thú nhận, lúc làm việc vô ý làm ướt danh sách quản sự đặt trên bàn, chữ viết bên trong toàn bộ mờ, hấn lo lắng bị mắng cho nên giấu riêng, hiện tại giao ra, coi như là vật chứng - chứng minh danh sách trong Vong Ưu Các hôm nay là giả.

Chương 379. 4. Thế giới cổ đại (65)

Cho dù Lý Linh Tĩnh công bố Diêu Nương có thể đã gặp qua là không quên được, danh sách mặc nhiên xuất hiện không thể nào sai, nhưng phủ doãn Thuận Thiên vẫn cho rằng danh sách là giả.

Nhân chứng có hậu đường tiêu nhị Vong Ưu Các, vật chứng có danh sách cũ hư hao.

Lý Linh Tĩnh vẫn không chịu nhận hội viên giả gây chuyện, những người nắm ngọc trụ giả cũng không nả ra, nhất định muốn Lý Linh Tĩnh bồi thường tổn thất.

Đây là một món nợ hồ đồ, phủ doãn Thuận Thiên trách cứ Lý Linh Tĩnh kinh doanh không thỏa đáng, muốn cô xuất tiền chuộc lại đám mạo ngọc bài kia, coi như giáo huấn, cũng không cho những người gây rối sắc mặt tốt, cảnh cáo bọn họ nếu là lại tụ tập gây rối nhất định phải nghiêm trị, xem như mỗi người đánh năm mươi đại bản.

Sau khi Lý Linh Tĩnh trở lại Vong Ưu Các, sắc mặt xám xịt.

Chuộc lại ngọc bài giả mạo tốn một khoản tiền rất lớn, nếu là có thể kết thúc việc này, tiền này tiêu cũng liền tiêu, nhưng số tiền này tiêu đi ra ngoài, căn bản chỉ là một cái bắt đầu.

Chỉ cần hội viên ngọc bài của cô không đổi, xiếc như vậy sẽ liên tiếp trình diễn, khó lòng phòng bị.

Kế tiếp cô phải mau chóng hủy bỏ bạch ngư ngọc trụ ban đầu phát ra, không thể cho người gây rối bất cứ cơ hội nào.

Nhưng một khi làm như vậy, liền giống như sớm lệnh chiều thay đổi, sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với danh dự Vong Ưu Các.

Cô nên làm cái gì bây giờ.....

Nên làm cái gì bây giờ.....

.....

Thời Tiện Ngư vượt qua ngưỡng cửa, đi vào Vong Ưu Các, lập tức nhận ra bầu không khí không đúng.

Tuy rằng buổi tối mới có thể buôn bán, nhưng Vong Ưu Các ban ngày cũng sẽ không vắng vẻ như vậy, tiểu nhị quét dọn đi đâu rồi? Các cô gái tập nhảy đâu rồi? Bình thường tất cả mọi người vừa nói vừa cười, bây giờ lại không nghe được những tiếng cười nói vui vẻ kia.

Diêu Nương ôm tỳ bà đi xuống lầu, nhìn thấy Thời Tiện Ngư, hướng cô hơi phúc thân: “Đạo trưởng.”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Linh Tĩnh đâu, cô đã nhiều ngày không lên núi, có phải là làm ăn bận rộn hay không?”

Biểu tình trên mặt Diêu Nương một lời khó nói hết.

“Linh Tĩnh ở trên lầu, gần đây quả thật xảy ra chút chuyện, đạo trưởng nếu có thể đi khuyên nhủ, thì không thể tốt hơn.”

Trong lòng Thời Tiện Ngư khó hiểu, nhắc chân lên lầu, thấy Lý Linh Tĩnh dựa vào lan can lầu hai, trong tay cầm mấy viên thủy tinh, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Linh Tĩnh?” Thời Tiện Ngư gọi cô một tiếng.

Lý Linh Tĩnh hoảng hốt hoàn hồn, nhìn thấy Thời Tiện Ngư: “Sao đạo trưởng lại tới đây...”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Thời Tiện Ngư đi tới: “Tôi ở dưới lầu thấy mọi người hình như đều không vui lắm.”

Lý Linh Tĩnh miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Ừ..... Là xảy ra chút chuyện.”

Cô không có giấu diếm, đem đủ loại chuyện phát sinh hai ngày nay, không phân lớn nhỏ nói cho Thời Tiệp Ngư.

“Tôi nghĩ tới nghĩ lui, thật vất vả làm ra chế độ hội viên, nếu là cứ như vậy hủy bỏ, quá tổn thương danh tiếng, cho nên cùng Diêu Nương thương lượng sau, quyết định giữ lại nhóm hội viên này, chỉ là hủy bỏ hện trước quyền hạn, muốn khai thông hện trước quyền hạn, cần thăng cấp thành cao cấp hội viên.”

Lý Linh Tĩnh đưa viên ngọc thủy tinh trong tay cho Thời Tiệp Ngư xem: “Loại ngọc lưu ly này, thế gian hiếm có, dùng làm tín vật cho hội viên cao cấp, cũng không cần lo lắng bị người giả mạo.”

Thời Tiệp Ngư cười rộ lên: “Đây không phải xử lý rất tốt sao? Sao còn không vui?”

Giá trị lớn nhất của hội viên chính là hện trước phục vụ, cách làm của Lý Linh Tĩnh, tương đương với đem phục vụ này dời lên, vừa có thể phòng ngừa quyền lợi hện trước tràn lan, cũng có thể cho khách một mục tiêu thăng cấp, gián tiếp kéo theo dục vọng tiêu dùng của khách.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy Lý Linh Tĩnh làm rất khá, trong khoảng thời gian ngắn có thể nghĩ ra biện pháp xử lý như vậy, năng lực ứng biến tương đối lợi hại.

Chương 380. 4. Thế giới cổ đại (66)

Lý Linh Tĩnh được khích lệ, tâm tình nặng nề thoáng thư giãn, nhìn về phía Tiệp Ngự nở nụ cười, nói: “Diệp Nương tìm tú nương tinh thông nút thắt, đến lúc đó sẽ đem những Lưu Ly châu này bện vào nút thắt, thuận tiện khách nhân mang theo bên người, chỉ là ngưỡng cửa ta định ra cho hội viên cao cấp là một ngàn lượng, hiện giờ còn chưa có khách nhân thỏa mãn điều kiện.”

Thời Tiệp Ngự mới đầu giật mình, sau đó nghĩ lại, viên Lưu Ly châu này ở cổ đại cũng được coi là trân bảo, bán mấy trăm lượng bạc không thành vấn đề, Lý Linh Tĩnh lấy ra bảo bối như vậy làm tín vật hội viên, là bỏ tiền vốn lớn, như vậy ngưỡng cửa hội viên cao cấp đề cao tới ngàn lượng, cũng không khó lý giải.

Thời Tiệp Ngự gật đầu, tỏ vẻ ủng hộ, nói: “Sau khi làm xong có thể để các cô nương đeo bên người, khách nhân nếu cảm thấy đẹp mắt, hẳn là sẽ hỏi vài câu.”

“Ta cùng Diệp Nương cũng nghĩ như vậy.” Lý Linh Tĩnh cười cười: “Chỉ là bởi vì hội viên bài bị giả mạo sự tình, sinh ý có chút chịu ảnh hưởng, gần đây không ít khách nhân đều đi góc đường phía trước nhà Vạn Hương lâu kia, khả năng cần chờ một hồi, sinh ý mới có thể chậm rãi khôi phục lại...”

“Vạn Hương lâu?” Thời Tiệp Ngự không khỏi hỏi: “Là từ lâu mới mở sao?”

Lý Linh Tĩnh hơi nhíu mày, không biết đang phiền não cái gì: “Vốn là thanh lâu nhà, gần đây một lần nữa khai trương, nghe nói bố trí bên trong rất giống Vong Ưu Các của chúng ta.....”

Nói tới đây, chân mày của cô càng nhíu chặt: “Cũng giống Vong Ưu Các chuẩn bị hội viên, cũng an bài xe ngựa, cũng có ca múa biểu diễn, gần đây bởi vì ngày tướng quân hồi triều sắp tới, Vạn Hương lâu còn sắp xếp một điệu nhảy, dẫn tới rất nhiều người đi xem, làm ăn rất tốt.”

“Có người bắt chước, vừa vặn nói rõ thành công của cô, đây là chuyện không thể tránh khỏi, đừng quá để trong lòng.” Thời Tiện Ngư an ủi cô.

Lý Linh Tĩnh nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó mím môi nở nụ cười: “Trước đó vài ngày buôn bán quá tốt, tôi cũng có chút lằng lằng, hiện giờ buôn bán tuy rằng không phát triển, tôi vừa vặn có thể thanh tỉnh tỉnh táo, thanh tra Vong Ưu Các trong ngoài một lần.”

“Nhiều người nhiều việc, nên thanh tra một chút.” Thời Tiện Ngư nói: “Hơn nữa đợi đến khi sân bowling và sân golf hoàn thành, Vong Ưu Các khẳng định sẽ có thêm một số người, thừa dịp hiện tại cô có thời gian có tinh lực, vừa vặn nghĩ xem sắp xếp như thế nào.”

Lý Linh Tĩnh cười: “Cũng sắp tốt rồi, chiếu theo ý của cô để cho thợ làm vườn đến trồng cỏ, nuôi thêm một tháng là có thể dùng, bowling cũng làm mấy hình thức, thạch cầu, mộc cầu, không tâm thiết cầu, đến lúc đó xem khách nhân yêu thích.”

“Đã có bóng xong rồi à?” Thời Tiện Ngư vui mừng xoa tay: “Cô có thể mang một bộ về chơi không?”

Cô xuống núi thăm Lý Linh Tĩnh, cũng thuận tiện muốn hỏi xem bowling đã làm xong chưa.

Lý Linh Tĩnh gật đầu: “Bóng đã làm xong, thế nhưng cầu đạo có chút vấn đề, ban đầu dùng gỗ làm, ném không được mấy lần, biên giới cầu đạo sẽ bị đục hỏng, tôi đã kêu các thợ thủ công đi nghĩ biện pháp gia cố cầu đạo.”

“Vậy tôi mang một quả cầu gỗ về chơi trước đã.” Thời Tiện Ngư nóng lòng muốn thử.

Gần đây cô và Thư Sinh ở trên núi, gần như chơi hết những trò chơi có thể chơi, đang nhàm chán, coi như có đồ chơi mới.

Sau khi lấy được bóng, Thời Tiện Ngư cao hứng chuyển lên xe ngựa, chuẩn bị để cho xa phu lái xe rời đi, lơ đãng thoáng nhìn phía trước đường xếp hàng dài, nhìn đội ngũ kia xiêu xiêu vẹo vẹo, tựa hồ chính là từ cửa lớn Vạn Hương lâu một đường xếp hàng tới.

Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, các cô tân tân khổ khổ sáng lập chiêu bài, bây giờ ngoại trừ Vong Ưu Các ba chữ này, cái khác cơ hồ toàn bộ bị trộm lần.

Thời Tiện Ngư ngồi trong xe ngựa, nhất thời có chút buồn bã.

Cô đã đem hết toàn lực, hiện giờ nên làm sao thoát khỏi khốn cục, chỉ có thể dựa vào Lý Linh Tĩnh.

Chương 381. 4. Thế giới cổ đại (67)

Hương Chi im lặng đứng bên cửa sổ, nhìn Thời Tiệp Ngư ngồi vào xe ngựa, cho đến khi xe ngựa rời khỏi phố Bách Hoa, mới thu hồi ánh mắt, chậm rãi ngồi xuống.

Cô đã sớm chú ý tới, nữ đạo sĩ bên cạnh Lý Linh Tĩnh này có cổ quái, lúc trước Lý Linh Tĩnh rõ ràng ở trong miêu bệnh đến sắp chết, không biết từ nơi nào toát ra một đạo sĩ, sau đó Lý Linh Tĩnh liền vui vẻ.

Sau đó Lý Linh Tĩnh mở cửa hàng, năm lần bảy lượt về núi, hơn nữa lần trước sau khi đi qua, liền bắt đầu tu chỉnh mặt đất hậu viện, tìm thợ thủ công không nói, còn trồng cỏ đầy sân, cực kỳ cổ quái.

Lần này lại nhìn thấy Thời Tiệp Ngư, Hương Chi cảm thấy rất không thoải mái, cô không rõ vì sao Lý Linh Tĩnh luôn có người giúp, lúc trước cô cùng Lý Linh Tĩnh bị bán đến thanh lâu, thì có Diêu Nương giúp Lý Linh Tĩnh, hôm nay lại xuất hiện một nữ đạo sĩ.

Chẳng lẽ mạng của một số người trời sinh quý giá hơn sao? Luôn có thể gặp được quý nhân?

Cô lại không tin!

Chưởng quầy cầm sổ sách đi tới, mặt mày hơn hờ nói: “Mấy ngày nay thu nhập tăng gấp mấy lần, rượu một đêm của Vạn Hương lâu có thể bằng thu nhập ba ngày của chúng ta, rượu và thức ăn giống nhau, từ cửa Hi Khách tới đi ra ngoài, đưa đến Vạn Hương lâu, giá cả có thể tăng gấp mấy lần!”

Hương Chi thần sắc đạm mạc, bình tĩnh nói: “Chúng ta vốn không đủ, muốn đem sinh ý từ Vong Ưu Các đoạt lại, chỉ có thể lựa chọn cùng người khác hợp tác, Mã lão bản bên kia có sân bãi có cô nương, chúng ta có rượu có đồ ăn, cũng coi như ăn nhip với nhau.”

“Ngoại trừ có rượu có đồ ăn, quan trọng nhất là còn có mưu kế của cô!” Chương quỳ khó được thật tâm thật ý vuốt móng ngựa một lần.

Hương Chi trên mặt cười cười, trong lòng lại khinh thường chuyện này, cô ở thanh lâu gây người vài năm, học chính là làm sao lấy lòng nam nhân, bộ đồ chơi Vạn Hương lâu kia đã sớm lạc hậu, đáng đời mấy năm nay không kiếm được tiền.

Chương quỳ nhìn thấy người đi xuống lầu, lập tức một khuôn mặt tươi cười nghênh đón, “Ngồi bên này, ngồi bên này, ta đi rót trà cho ngài!”

Mã lão bản là tới tìm Hương Chi, vừa lên lầu, liền Đại Lạt Lạt ngồi xuống bên cạnh Hương Chi.

Người này nhìn bốn năm mươi tuổi, mắt nhỏ mà trán hẹp, làn da cực trắng, môi giống như bôi son hiện ra một loại màu đỏ không bình thường, hất giơ tay cầm một hạt đậu phộng trên bàn lên, bẹp bẹp vỏ, nhặt hạt đậu phộng bên trong ăn đến say sưa.

Có lẽ là gần đây làm ăn tốt, tâm tình Mã lão bản cũng tốt, trên mặt cười ra từng nếp nhăn, nói: “Tiểu Hương Chi, thật nhìn không ra a, cô có chút bản lĩnh thật sự, sau khi làm theo lời người, làm ăn của Vạn Hương Lâu chúng ta quả nhiên tốt hơn không ít.”

Hương Chi thần sắc lãnh đạm liếc hắn một cái, đáy mắt mơ hồ hiện lộ phiến chán: “Trong Thịnh Kinh thành mỗi đêm đều có vô số hào khách ăn uống vui chơi, Vong Ưu Các gặp

chuyện không may, bọn họ dù sao cũng phải tìm một vật thay thế không kém bao nhiêu.”

Ông chủ Vạn Hương Lâu là vợ chồng Mã thị, nam quản lý mua bán và tạp vụ, nữ chuyên môn phụ trách hòa giải cô nương, nhưng khác với Diêu Nương, thủ đoạn của Mã thị cực kỳ âm độc, vô luận là dạng liệt nữ trình tiết gì tới Vạn Hương Lâu đều sẽ bị tra tấn đến lột một lớp da.

Hương Chi cùng vợ chồng Mã thị quen biết, cũng là có chút sâu xa.

Phàm là kỹ viện thanh lâu, lo lắng nhất chính là trong tay thiếu hàng mới, dù sao khách nhân tới nơi này đều thích đồ mới mẻ, nhưng tú bà không có khả năng thường xuyên chuẩn bị người mới, vì thế mấy nhà thanh lâu sẽ liên thủ hợp tác, thường thường chọn mấy cô nương, cùng nhà khác trao đổi.

Lúc trước Mã thị liếc mắt nhìn trúng Hương Chi, Lan mama nói nha đầu kia không phục quản giáo, Hương Chi còn nhớ rõ khi đó Mã thị hướng mình cười rầu rĩ, nói: “Không sao, chờ cô tới chỗ ta chịu khổ vài lần, cũng sẽ học ngoan.”

Chương 382. 4. Thế giới cổ đại (68)

Hương Chi chỉ lớn hơn Lý Linh Tĩnh hai tuổi, nghe xong Mã thị nói, trong lòng không rét mà run, may mà sau đó Diêu Nương nghĩ biện pháp truyền ra lời nhắn cho người nhà Lý Linh Tĩnh, lại nhiều lần trắc trở, cô mới theo Lý Linh Tĩnh cùng nhau thoát ly ma quật kia.

Ai có thể nghĩ tới, vài năm sau, cô lại hợp tác làm ăn với đôi vợ chồng ma đầu này.

Mã lão bản cắn đậu phộng, không nhanh không chậm nói: “Tiền này tới quá nhanh, trong lòng luôn có chút không yên, nguyên lai hai lượng bạc ngủ một đêm đều ngại đất, như thế nào hôm nay hai mươi lượng một đêm, mắt cũng không chớp liền trả tiền?”

Hương Chi cười lạnh: “Thì ra chỗ các người đều là những người nào? Hoặc là buôn bán nhỏ, hoặc là tửu đồ đánh bạc, có thể móc ra bao nhiêu tiền? Hiện giờ tình cảnh không giống nhau, giá trị con người của các cô nương tự nhiên cũng phải nâng lên, người cho rằng bọn họ ngủ là cô nương sao? A, bọn họ ngủ là khí độ, là đề tài nói chuyện, là mặt mũi.”

Mã lão bản khước miệng nhếch lên, cười nói: “Theo tôi thấy, cô cũng đừng ở lại Tạ gia làm Lao Thập Tử di nương, đã có ánh mắt cùng bản lĩnh này, không bằng cùng chúng ta kiếm một chậu đầy bát, chẳng phải vui vẻ sao? Nam nhân cũng không thiếu, tiểu quan ở hắc phường phía sau mỗi người đều da mịn thịt mềm, tùy cô đi chọn.”

Hương Chi lập tức kéo mặt xuống, mặt lộ vẻ không vui.

Ông chủ Mã bây giờ tính tình tốt, cười chấp tay với cô: “Coi như tôi nói sai, tôi tự phạt một ly.”

Nói xong, bưng nước trà chương quỹ vừa rót cho hẳn, ra về uống một hơi cạn sạch.

Hương Chi không kiên nhẫn hỏi: “Hôm nay tới tìm tôi có chuyện gì?”

“Lúc trước không phải chúng ta làm một đồng ngọc bài giả sao, Lý Linh Tĩnh bồi thường mấy ngàn lượng bạc, dựa theo ước định ban đầu, chúng ta chia năm năm phần trăm.” Mã lão bản từ trong tay áo móc ra một tờ ngân phiếu, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, cười nói: “”Nhìn xem, một phân tiền không ít của cô, chỉ cần cô thêm mấy chiêu, tôi cùng bà nương nhà tôi khẳng định sẽ không bạc đãi người.”

Hương Chi nhận ngân phiếu, thản nhiên nói: “Điều nhảy của các người không tệ, Vong Ưu Các thích bán mảnh lới, các người học mảnh lới đi, Đại tướng quân hồi triều là đề tài bàn tán sôi nổi nhất trong khoảng thời gian này, ngoại trừ múa, ca khúc cũng có thể luyện.”

“Cái này cũng không dễ dàng, giọng ca vàng của Vong Ưu Các đặt ở đẳng kia, mặc kệ là ai mở miệng hát, cũng hát không lại Vong Ưu Các a.” Mã lão bản nở nụ cười, híp mắt nhìn Hương Chi: “Bằng không, cô hỗ trợ nghĩ chủ ý?”

Hương Chi nhếch môi: “Chuyện này có gì khó? Sau này mỗi tháng chia cho tôi một phần lợi nhuận, món nợ riêng của tôi, tôi giúp các người móc Oanh Ca ra.”

Mã lão bản nghe vậy cười to: “Hương Chi a Hương Chi, tôi thừa nhận cô quả thật có vài phần năng lực, thế nhưng muốn đào Oanh Ca, tôi khuyên người vẫn là không nên. Oanh Ca là đài trụ Diêu Nương tử từ phía nam mời về, đã từng có phú

thương nhìn trúng cô ấy, thiên kim vạn lượng vì cô chuộc thân cũng bị cô cự tuyệt, nếu không cùng Diêu Nương tình thâm nghĩa hậu, tuyệt sẽ không đến Vong Ưu Các giúp Diêu Nương chống đỡ, cô lại muốn đào cô ấy? Ha ha ha ha!”

Hương Chi trên mặt ý cười rút đi, dần dần trở nên nhạt nhẽo: “Đó là các người không biết, trên đời này có thứ giá trị hơn ngàn vàng vạn lượng.”

“Ồ?” Ông chủ Mã trêu tức nhìn cô: “Nguyên nghe cho rõ.”

Hương Chi lại căn bản không kiên nhẫn giải thích, nhú mào nói: “Mỗi tháng một thành lợi nhuận, nếu ông nguyên ý, chúng ta liền viết xuống biên lai chữ, nếu là không nguyên ý, hôm nay những lời này coi như tôi chưa bao giờ đề cập qua.”

Ông chủ Mã thu hồi giọng điệu vui đùa, trong mắt có thêm vài phần thăm hỏi: “Cô thật sự có thể đào Oanh Ca lên?”

Hương Chi ngữ khí lãnh đạm: “Ông không cần quản tôi làm như thế nào, chỉ cần cân nhắc, mỗi tháng một thành lợi nhuận, đổi một tuyệt thế ca kỹ, đáng giá hay là không đáng?”

Ông chủ Mã nhú mào, trầm mặc một lát, nhặt một hạt đậu phộng bóp nát: “Theo lời cô, một phần lợi nhuận.”

Chương 383. 4. Thế giới cổ đại (69)

Thời Tiện Ngư trở về chùa miếu sau núi, không trở về sân của mình, mà ôm bowling trực tiếp đi đến sân Ninh Uyên.

Cô mỗi ngày tới nơi này đều giống như trở về nhà mình, Tiết Đình cũng thấy nhưng không thể trách, theo thói quen đi sương phòng đối diện, miễn cho làm người chứng mắt kia.

May mắn trong mỗi tòa viện đều có hai gian sương phòng.

Hiện giờ nơi này một chút cũng không keo kiệt quanh quẽ, trong phòng bày các loại đồ chơi nhỏ Thời Tiện Ngư mang về từ dưới chân núi, quần áo đệm chăn cũng mua thêm không ít, trên tường còn treo một ít điều giấy hình dạng khác nhau, tất cả đều là hai người bình thường nhàn rỗi không có việc gì làm, vẽ lên đồ án, chưa nói tới xinh đẹp, nhưng đủ mọi màu sắc nhìn tương đối náo nhiệt.

Lúc Tiện Ngư trở về, Ninh Uyên đang ngồi trước bàn vẽ tranh.

Mặc dù Thời Tiện Ngư không chê hần vẽ xấu, nhưng hần vẫn hy vọng mình có thể đem mỹ mỹ như cô vẽ ra, đại sư chủ trì chùa miếu vừa vận am hiểu đan thanh, mấy ngày nay đi theo học một chút, không nói vẽ đẹp xấu, cuối cùng có thể đem người vẽ được giống người.

Thời Tiện Ngư tìm một góc đặt quả bowling xuống, sau đó múc nước rửa tay, không dùng khăn lau, cứ như vậy ướt sũng vung tay hai cái, đi tới phía sau Ninh Uyên, nhẹ nhàng vòng

eo hần, cầm đặt trên lưng hần, thuận tiện đắp lên quần áo hần hai đầu tay ướt.

Ninh Uyên không vẽ nổi nữa, đặt bút xuống, cầm lấy bàn tay vừa lạnh vừa ướt của cô, kéo cô vào lòng vòng: “Sao không nói một tiếng đã về rồi?”

“Nhìn anh vẽ tranh, sợ làm phiền đến anh.” Thời Tiệp đặt ổ cá vào lòng hần, cười hì hì hỏi: “Trên người anh thơm quá, có mùi gì vậy?”

“Mùi thảo dược, nếu không còn có thể là cái gì.” Hần cười cười: “Cả ngày uống thuốc, anh ngủ chán rồi, cũng chỉ có em cảm thấy thơm.”

Thời Tiệp Ngư hỏi hần: “Còn phải uống bao lâu nữa? Em cảm thấy anh đã khá hơn rồi.”

Ừm, đại phu cũng nói anh sắp khỏi rồi, uống thêm hai liều thuốc nữa là khỏi hần.

Chuyện trúng độc hần không muốn nhắc nhiều, đổi đề tài hỏi cô: “Hôm nay em đi gặp Lý Linh Tĩnh, cô ấy có nói chuyện gì xảy ra không? Đoạn thời gian trước tới rất chăm chỉ, luôn tìm em giảng bài, gần đây hình như không thấy bóng dáng.”

Thời Tiệp Ngư nhớ tới tình cảnh hôm nay nhìn thấy Lý Linh Tĩnh, hơi có chút lo lắng: “Có thể là làm ăn tốt nên người khác thấy đỏ mắt, thẻ hội viên trong tiệm bị người giả mạo, cuối cùng bồi thường một khoản tiền, sự tình tuy rằng đã giải quyết xong, nhưng em thấy cô ấy hình như rất bị đả kích, bộ dáng buồn bực không phấn chấn, có thể là đang lo lắng cho việc làm ăn sau này trong tiệm.”

“Em có muốn giúp cô ấy?” Ninh Uyên hỏi.

Thời Tiệp Ngư cười rộ lên: “Em muốn giúp cũng không giúp được, đừng thấy em luôn giảng bài cho cô ấy, kỳ thật tất

cả đều là lý luận suông, lần này làm sao để việc làm ăn cải tử hồi sinh chỉ có thể dựa vào chính cô ấy.”

Ninh Uyên ôn hòa nói: “Em đã giúp cô ấy không ít, em dạy cô ấy những quả bóng kia đều thập phần thú vị, chờ Lý Linh Tĩnh ở Vong Ưu Các bố trí tốt, nhất định có thể hấp dẫn không ít khách nhân.”

Thời Tiện Ngư gật đầu: “Em cũng cảm thấy làm ăn nhất định sẽ càng ngày càng tốt, chẳng qua đây đều là cách chơi mới, mở rộng cần thời gian, hiện tại thời kỳ thung lũng, cũng chỉ có thể chậm rãi chịu đựng.”

“Anh có thể gửi thư cho bạn cùng trường, bảo họ ghé thăm nhiều hơn.” Ninh Uyên nói.

Thời Tiện Ngư cười khúc khích, nhin không được ôm hôn lên má hấn, xoay một tiếng.

“Vậy anh nên chọn một chút, phải là công tử, thiếu gia trong nhà rất có tiền mới được, bằng không chỉ sợ không chịu nổi chi phí của Vong Ưu Các ha ha ha...”

Bên tai Ninh Uyên hơi nóng, gật đầu đáp: “Em yên tâm, bọn họ có tiền.”

Chương 384. 4. Thế giới cổ đại (70)

“Tốt, vậy em thay Lý Linh Tĩnh cảm ơn anh, quay đầu cho anh làm cái chung thân cao cấp hội viên~” Thời Tiệp Ngư đưa tay xoa xoa mặt của hắn, càng xem càng thích, cảm thấy thế giới này hắn như thế nào lại ngoan như vậy? Ước gì có thể ở lại đây mãi mãi.

Điều này đương nhiên là không thể nào.

Cô là thần tiên mà, đáp ứng Thị Thần phải thu thập nguyên lực để khôi phục Tiên Cung, không thể một mực ở trong một thế giới.

“Anh giúp em vẽ một bức tranh đi.” Trong lòng Thời Tiệp Ngư khẽ nhúc nhích, nhảy từ trên người hắn xuống, một lần nữa trải ra một tờ giấy trắng như tuyết.

“Vẽ cái gì?” Ninh Uyên hỏi.

“Hắc hắc hắc, vẽ chính anh đi.” Thời Tiệp Ngư nghiêng đầu nhìn mặt hắn: “Nhưng dáng vẻ cùng em hiện tại có một chút bất đồng, tóc phải như vậy... Sau đó mắt hơi dài một chút, còn có miệng...”

Thời Tiệp Ngư vừa nói vừa khoa tay múa chân, miêu tả Thị Thần trông như thế nào.

Ninh Uyên vẽ rất nhiều bức, cuối cùng Tiệp Ngư chọn một bức hài lòng nhất, cầm trong tay, vui vẻ chạy về phòng bên cạnh, nói muốn tìm một chỗ cất giữ.

Thật ra là muốn tìm một chỗ không có người vào không gian mù tạc, lại đem tranh bỏ vào trong không gian.

Chờ cô đi rồi, Ninh Uyên lại mài mực, cầm bút viết thư.

Bút vừa nâng lên liền dừng lại, hần nhất thời có chút do dự, không xác định viết cho ai thì tốt hơn.

Viết cho Thừa tướng? Lão gia hỏa kia luôn luôn phiền chán ca múa tiệc rượu, hơn nữa Thừa tướng một nước đột nhiên đến thăm, thân phận quá mức long trọng, sẽ có vẻ cổ quái.

Chọn quan chức thấp một chút đi, Giám Sát Ngự Sử?... Không thể, chức quan này tuy rằng thấp, nhưng chức vụ của người này là giám sát bá quan, nếu đi Vong Ưu Các, những quan viên khác chỉ sợ đều tránh không kịp.

Lễ bộ thượng thư thế nào? Thưởng thức tài nghệ ca múa dân gian, tổ chức yến hội trong hậu cung, cũng có thể có gợi ý.

Văn võ bá quan trong triều lướt qua một lần trong đầu Ninh Uyên, rất nhanh chọn người, viết một phong thư ngắn gọn, sau đó chờ mực khô, gọi Tiết Đình tới, bảo hần lập tức đưa ra ngoài.

Tiết Đình cầm thư mỏng manh, chỉ cảm thấy như nặng ngàn cân, hần cẩn thận hỏi Ninh Vương: “Vương gia muốn thăm dò lòng trung thành của người này?”

Ninh Uyên ngữ khí bình thường nói: “Ta muốn hẹn người này gặp mặt ở Vong Ưu các.”

“Kẻ ám sát phía sau còn chưa điều tra rõ, người tùy tiện hiện thân quá nguy hiểm, nếu muốn thăm dò người này, không bằng dùng cách khác...”

“Ta không đi đến chỗ hẹn.” Ninh Uyên ngắt lời hần: “Chỉ muốn bảo anh ấy ngồi ở Vong Ưu Các một đêm, tặng thêm nhân khí.”

Tiết Đinh: “.....”

Ninh Uyên nhíu mày: “Còn đứng đó làm gì, còn không mau đi?”

Tiết Đinh một lời khó nói hết cúi đầu: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

.....

Đêm hôm đó, Lễ bộ thượng thư nhận được mật hàm của Nhiếp chính vương, muốn hắc tối mai giờ Dậu đi Vong Ưu Các gặp mặt, còn viết rõ nhất định phải ở lâu một.

Lễ bộ thượng thư nhận được phong mật hàm này, cả người thiếu chút nữa sợ tới hồn phi phách tán! Trong triều trên dưới không ai không biết, Nhiếp chính vương gặp nạn bị thương, đã ra kinh cầu y, sao lại phát ra mật hàm vào lúc này?

Chẳng lẽ Nhiếp chính vương căn bản không có xuất kinh? Mà là trốn trong bóng tối yên lặng theo dõi kỳ biến, muốn tra ra chủ mưu hành động ám sát?

Vậy tại sao lại gửi mật thư cho hắc?

Cũng không thể là..... Nhiếp chính vương hoài nghi việc này có liên quan đến hắc?!

Nghĩ đến khả năng này, Lễ bộ thượng thư trong lòng lộp bộp, sau đó mồ hôi rơi như mưa!

Thảm cảnh huyết tẩy cung đình rõ mồn một trước mắt, nếu bị Nhiếp chính vương hoài nghi, thà rằng giết lầm không thể buông tha, vậy một nhà già trẻ như hắc phải làm sao bây giờ?!

Cố ý yêu cầu ở lâu một, có phải vì để tiện giải quyết hắc hơn không?

Lễ bộ thượng thư chịu đựng một đêm không nhắm mắt, ngày hôm sau vừa sáng, liền sai gia bộc đi Vong Ưu Các xếp

hàng, e sợ chậm trễ sẽ chậm trễ Nhiệm chính vương.

Chương 385. 4. Thế giới cổ đại (71)

Vong Ưu Các hôm nay sinh ý nhạt, không cần xếp hàng cũng có thể ngồi vào vị trí tốt, Lễ bộ thượng thư dựa theo thời gian ước định đi tới Vong Ưu Các, vừa ngồi xuống không bao lâu, đã có người truyền đến lời nhắn, người hấn muốn chờ đêm nay không biết có thể đến hay không, xin hấn an tâm một chút chờ nóng nẩy.

Thượng thư đại nhân chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

Hấn cũng không dám đi, vạn nhất chân trước đi, Nhiếp chính vương hậu chân tới thì nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng hoảng loạn, vì thế ca múa cũng không có tâm tình thưởng thức, cô nương ngồi bồi bên cạnh hiểu được sát ngôn quan sắc, thập phần biết điều không nói nhiều, chỉ yên lặng ở một bên rót rượu hầu hạ.

Sắc trời dần dần tối xuống, khách nhân Vong Ưu Các cũng dần dần nhiều hơn, tuy rằng không thể so sánh với trước, nhưng đại sảnh lâu một cũng ngồi đầy bảy tám phần.

Có người nhận ra hấn là Lễ bộ Thượng thư đại nhân, sợ chức quan quá cao, không dám đi qua tiếp lời, chỉ xì xào bàn tán, suy đoán Thượng thư đại nhân vì sao lại tới nơi này.

Diêu Nương cũng nhận ra đối phương.

Lại nói tiếp, cô trước kia ở thanh lâu nhìn thấy Thượng thư đại nhân, Thượng thư còn không phải là Thượng thư, về sau ước chừng là chức quan càng làm càng cao, người cũng trở

nên giữ mình trong sạch, không có xuất hiện ở nơi Phong Nguyệt.

..... Cũng có thể không liên quan đến giữ mình trong sạch, chỉ là làm người cẩn thận hơn?

Diêu Nương quan sát một hồi, đoán không ra vị Thượng thư đại nhân này muốn làm gì.

Lý Linh Tĩnh đi tới bên cạnh cô, thấp giọng hỏi: “Nghe nói Lễ bộ thượng thư đại nhân tới?”

“Ừ, ngay đó, bàn gần cửa sổ.” Diêu Nương nói: “Đến một lúc rồi, như là đang đợi người, ngoại trừ một bầu rượu ra cái gì cũng không cần.”

Lý Linh Tĩnh tò mò đứng ở xa xa quan sát.

Lễ bộ là một trong sáu bộ, chức năng quản khoa cử khảo thí cùng phiên thuộc quốc bang lui tới sự tình, mà Lễ bộ thượng thư quan ở chính nhị phẩm, địa vị thanh quý nhất, có thể làm được vị trí này quan viên, tuổi tự nhiên không nhỏ.

Thượng thư đại nhân trước mắt ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, để râu, thất lưng nghiêm chỉnh, nhìn qua trầm ổn mà nho nhã, bất quá vẻ mặt hơi có vẻ căng thẳng, cũng không biết hắn đang khăn trương cái gì.

Vong Ưu Các trong khoảng thời gian này tiếp đãi qua không ít quan viên, sáu bảy phẩm nhiều nhất, bốn năm phẩm cũng có, tam phẩm trở lên toàn bộ chưa từng thấy qua, nghe Diêu Nương nói đại quan xuất hành đều là cẩn thận dè dặt, yển khách ăn rượu hoặc là ở trong nhà, hoặc là ở trong biệt viện nhà mình, cơ hồ sẽ không ghé tầu lâu bên đường.

Hôm nay có một vị quan lớn nhị phẩm tới, cơ hội khó có được.

“Không biết Thượng thư đại nhân thích cái gì.....” Lý Linh Tĩnh thì thào.

Diêu Nương nói: “Hắn vốn là một kẻ si cờ, trong triều hiếm có người có thể thắng được hắn.”

Ánh mắt Lý Linh Tĩnh sáng lên, nhìn về phía Diêu Nương: “Tôi nhớ cô cũng tinh thông kỳ nghệ.”

Diêu Nương sững sờ, gật đầu: “Quả thật đã nghiên cứu qua một thời gian, thế nào?”

“Nếu Diêu Nương tỷ thí với Thượng thư đại nhân, ai sẽ thắng?” Lý Linh Tĩnh chờ mong hỏi cô.

Diêu Nương bật cười: “Từ khi bệnh tôi đã lâu không từng đụng qua quân cờ, sao có thể cùng Thượng thư đại nhân đánh đồng?”

“Cho dù không thắng được, nếu có thể đánh ngang tay cũng tốt.” Lý Linh Tĩnh cầm tay Diêu Nương, có chút kích động: “Đợi đến ngày mai, toàn bộ người Thịnh Kinh thành sẽ biết, Thượng thư đại nhân đang vọng ưu các hạ chơi cờ cả đêm, Diêu Nương, đây chính là điểm nóng đưa tới cửa, cơ hội khó có được a.”

Diêu Nương lộ vẻ do dự: “..... Đúng là rất khó có được, nhưng tôi chưa bao giờ cùng hắn đánh cờ qua, không biết kỳ lực của hắn sâu cạn, nói không chừng chống đỡ không được một khắc đồng hồ sẽ bại ở trong tay hắn.”

Lý Linh Tĩnh nở nụ cười: “Diêu Nương, cho dù thua, chúng ta cũng không chịu thiệt.”

Chương 386. 4. Thế giới cổ đại (72)

Diêu Nương suy nghĩ một chút, đúng là như vậy, cô hướng Lý Linh lặng cười: “Ngược lại tôi nhìn trước ngó sau, chỉ cần Thượng thư đại nhân nguyện ý cùng tôi đánh cờ, vô luận thắng thua, đều coi như Vong Ưu Các chúng ta chiếm tiện nghi.”

Lý Linh Tĩnh cũng cười, lập tức nhìn về phía bóng người cách đó không xa: “Cũng không biết hấn có nguyện ý hay không...”

Diêu Nương nói: “Chờ một chút xem, nếu là thời cơ thích hợp, tôi sẽ an bài, cô yên tâm đi.”

Khách nhân tới nơi này là vì tiêu khiển, không phải vì đánh cờ, tùy tiện quấy rầy đối phương sẽ chỉ khiến người ta chán ghét, cho nên Diêu Nương cần tĩnh tâm chờ đợi thời cơ.

Cô âm thầm quan sát hồi lâu, đến giờ Hợi, cảm giác căng thẳng trên mặt Thượng thư đại nhân ít đi một chút, thay vào đó là sự không kiên nhẫn nồng đậm.

Cho dù ai ngồi một chỗ hơn hai giờ, phỏng chừng cũng sẽ không kiên nhẫn.

Hết lần này tới lần khác hấn còn không dám đi.

Hấn lo lắng đây là một cái thăm dò, lo lắng âm thầm có người theo dõi, chỉ có thể kiên trì tiếp tục chờ.

Diêu Nương đoán chừng thời gian không còn nhiều lắm, tự mình bung rượu tới, chậm rãi quỳ xuống bên cạnh bàn, rót rượu cho Thượng thư đại nhân, ôn nhu cười hỏi: “Đại nhân

ngồi ở đây đã lâu, có thể để cho đại nhân chờ lâu như vậy, đối phương chắc là đại nhân vật khó lường.”

Thượng thư đại nhân tim đập thình thịch, lập tức nhìn về phía Diêu Nương, thầm nghĩ nữ tử này chẳng lẽ là nguồn tin của Nhiếp Chính vương?

“Cô..... Biết những gì?” Lễ bộ thượng thư cẩn thận hỏi.

Diêu Nương che môi cười khẽ: “Dân nữ không biết cái gì, chỉ là thấy đại nhân ngài ngồi thật lâu, muốn giải buồn cho ngài thôi, Vong Ưu Các chúng ta cũng không thể để khách nhân buồn bực không vui trở về.”

Dứt lời, gọi người ở trên bàn bày bàn cờ, sau đó cầm trong tay hai quân đen trắng, không nhanh không chậm ở trên bàn cờ bày ra một bộ ván cờ.

“Nghe nói đại nhân thích cờ, không biết tàn cục nơi này của tôi, đại nhân có diệu chiêu phá giải hay không.”

Diêu Nương rất thông minh. Kỳ thủ bình thường sẽ đối với đối thủ thập phần xoi mói, trình độ tương đương mới có thể bắt đầu sinh hứng thú bàn tay một ván, Diêu Nương nếu là trực tiếp đưa ra yêu cầu đánh cờ, tám chín phần mười sẽ bị Thượng thư đại nhân cự tuyệt.

Cho nên cô bày ra tàn cục, nếu thượng thư đại nhân cảm thấy hứng thú, không cần cô nhiều lời, tự nhiên sẽ rơi xuống, nếu là không có hứng thú, cũng thì thôi.

Thượng thư ở chỗ này đợi quá lâu, lập tức bị ván cờ trước mắt hấp dẫn lực chú ý, vượt râu nói: “Xem ván cờ này, bạch tử nguy rồi, muốn chuyển bại thành thắng còn cần tìm lối tắt khác mới được.”

Diêu Nương nói: “Xin đại nhân chỉ giáo.”

Hai người lần lượt ngồi ở hai đầu bàn, bắt đầu đánh cờ.

Ván cờ này đánh hồi lâu, cuối cùng Thượng thư đại nhân lấy chênh lệch bảy quân thắng hiểm Diêu Nương, Diêu Nương thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc khen tặng đối phương, cũng đưa ra một ván tiếp theo.

Thượng thư đại nhân đưa mắt nhìn bóng đêm bên ngoài, đã khuya rồi, Nhiếp chính vương vẫn không thấy bóng dáng, lời nhắn là mật thám truyền đến, cũng sẽ không phạm sai lầm, chỉ có thể tiếp tục chờ...

Ván cờ thứ hai, Diêu Nương chậm rãi tìm về cảm giác, trên cơ sở tàn cục, thắng được Thượng Thư đại nhân tam tử.

Sau khi ván cờ kết thúc, đã sớm qua thời gian đóng cửa, Thượng thư đại nhân lưu luyến không rời Vong Ưu Các, vẫn nghĩ mãi mà không rõ, đêm nay Nhiếp chính vương vì sao gọi mình đến nơi này.

Ngày hôm sau, Lý Linh Tĩnh lập tức thả ra tin tức, trắng trợn thổi phồng Thượng thư đại nhân kỳ nghệ cao siêu, ở Vong Ưu Các phá giải tàn cục.

Công khai khen ngợi thượng thư, ngầm quảng cáo cho mình, chiêu này cũng là cô học được từ chỗ Thời Tiệp Ngư, gọi là quảng cáo cây ghép.

Cấy vào quảng cáo hiệu quả rất tốt — Lễ bộ thượng thư ghé thăm địa phương, chắc chắn có hơn người chỗ, ôm ý nghĩ như vậy, buổi tối tới nơi này khách nhân cư nhiên gia tăng không ít, ngoài cửa mơ hồ lại có nhiều người xếp hàng.

Một người gia đình ăn mặc người đột nhiên thở hồng hộc chạy tới, nói: “Hẹn trước!... Lão gia nhà ta muốn hẹn trước vị trí!”

Quản sự rất khó xử: “Trước mắt chúng tôi chỉ cung cấp dịch vụ hẹn trước cho hội viên cao cấp, anh nên ra phía sau xếp hàng đi.”

Gia đình lại giàu nứt đổ đổ vách: “Vậy làm một hội viên cao cấp đi!”

Chương 387. 4. Thế giới cổ đại (73)

Quản sự nhìn người xếp hàng bên cạnh, nghiêng người ngăn trở ánh mắt đánh giá, không muốn làm cho gia đình khó xử.

“Hội viên cao cấp của chúng ta cần tiêu hết một ngàn lượng mới có thể làm được.”

Quản sự nhấn mạnh ba chữ “một ngàn lượng”.

Ai ngờ gia đình không thêm quan tâm chút nào, ưỡn thẳng ngực, nói rõ ràng: “Lão gia nhà ta là Binh bộ Thượng thư Dương Kiêu Hổ, chỉ là ngàn lượng không đáng nhắc đến!”

Từ phương hướng xếp hàng truyền đến từng trận tiếng hít thở.

Gia đình nhướng mày, đối với hiệu quả này thập phần hài lòng.

Tin tức lập tức truyền đến tai Lý Linh Tĩnh và Diêu Nương - Binh bộ thượng thư vào giờ Dậu ba khắc sẽ đến Vong Ưu Các.

Cái này cũng không được, hai người nhanh chóng sai người đi hỏi thăm sở thích của vị Binh bộ Thượng thư này, Diêu Nương tạm thời đổi tiết mục đêm nay, hợp ý đổi thành ca múa náo nhiệt hơn, rượu chuẩn bị cho Thượng thư cũng càng mãnh liệt hơn.

Binh bộ thượng thư hảo đại hỉ công, mọi việc đều thích nói ngoa, uống hai chén rượu đã nói mình ngàn chén không đổ,

lĩnh vài lần binh đã nói mình đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, hơn nữa chủ nghĩa đại nam tử cực độ, ném một ngàn vàng cũng cho rằng mình là hào khí của nam nhân, đêm đó ở Vong Ưu Các được hầu hạ thoải mái phục tùng, lưu lại thưởng bạc vô số, tiêu sái rời đi.

Sau đó không quá hai ngày, Hộ bộ thượng thư cũng tới thăm Vong Ưu Các.

Hộ bộ là túi tiền của hoàng đế, quản lý các công việc như hộ khẩu, thuế má tài chính trong thiên hạ.

Ước chừng là bởi vì bệnh nghề nghiệp, Hộ bộ thượng thư tốn tiền đến keo kiệt lục soát, mỗi một phân đều phải dùng ở trên lưỡi dao.

Vì cướp được vị trí, thượng thư đại nhân đã sớm phái hạ nhân đi xếp hàng, sau khi chiếm được vị trí, gọi rượu rẻ nhất trên thực đơn Vong Ưu Các, liền lấy một bầu rượu cần ba đĩa hạt dưa đậu phộng miễn phí, còn lôi kéo cô nương bồi rượu hỏi cô mỗi đêm có thể kiếm được bao nhiêu bạc, mỗi tháng Vong Ưu Các có thể nộp bao nhiêu thuế...

Nhoáng một cái nửa tháng trôi qua, sáu bộ thượng thư bị luân phiên.

Không ai biết loại thuốc nào được bán trong hồ lô của Nhiếp chính vương.

Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương cũng rất buồn bực, không rõ đài trụ triều đình vì cái gì thay nhau lên sân khấu, nghĩ tới nghĩ lui, các cô cảm thấy có thể là bị vị lễ bộ thượng thư thứ nhất quang lâm Vong Ưu Các mang theo trào lưu đi.

Nhiều thượng thư đại nhân đến thăm như vậy, cũng không biết Vong Ưu Các này đến tột cùng có mị lực gì. Các đại thần khác trong triều tò mò lục tục đến, Lý Linh Tĩnh rèn sắt khi

còn nóng, mở toàn bộ sân golf bowling và sân sau, miễn phí cho khách giải trí.

Miễn phí luôn là cách tốt nhất để quảng bá.

Theo làm ăn biến tốt, Lý Linh Tĩnh đã tâm bị dần dần mở ra, kiếm được tay tiền còn không có cất nhiệt hồ, liền khẩn cấp bắt đầu quy hoạch mới - cô muốn xây dựng thịnh kinh thành cái thứ nhất bowling quán, cùng cái thứ nhất cỡ lớn sân golf.

Tuy rằng tạm thời chỉ dừng lại ở giai đoạn ý tưởng, nhưng Lý Linh Tĩnh cảm thấy thị trường phía sau có thể khai thác tương đối lớn.

Hiện giờ quan viên văn võ trong triều, hạng mục vận động đơn giản là cưỡi ngựa bắn tên, nhiều lắm là thêm đá cầu, lớn tuổi một chút không thể tiến hành vận động kịch liệt, cũng chỉ có thể chơi chút vận động nhẹ nhàng như ném bình, bắn bi, đánh bài, đấu đố, chỉ cần bowling cùng golf có thể hoàn toàn mở rộng ra, cô tuyệt đối là người đầu tiên chiếm trước thị trường.

Theo Thời Tiện Ngự học lâu, một ít từ ngữ marketing Lý Linh Tĩnh há miệng liền tới.

Bất quá từ lần trước bị người cầm ngọc bài giả đòi bồi thường đau khổ, Lý Linh Tĩnh hiện tại kiếm tiền cũng không dám bành trướng, nghiêm túc làm kế hoạch, tranh thủ làm được vạn vô nhất thất, lại đi thực hiện hành động.

Quả nhiên, rất nhanh liền gặp phải vấn đề.

Chương 388. 4. Thế giới cổ đại (74)

Bởi vì ban đêm ánh sáng không đủ, cho dù đốt đèn lồng nên, muốn chơi bowling cùng golf cũng không dễ dàng, khách nhân thích hai môn thể thao này nhao nhao phản ứng, Vong Ưu Các ban ngày cũng có thể buôn bán.

Điều này tạo ra hai vấn đề mới.

Đầu tiên là an bài làm việc và nghỉ ngơi của các cô gái, vốn là công việc buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, nếu là ban ngày ban đêm đều làm việc, thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

Nếu các cô gái không có thời gian, vậy cũng chỉ có thể thuê một nhóm người mới, nhưng thuê người lại là một khoản chi tiêu, mà bowling cùng golf trước mắt là miễn phí cho các khách nhân chơi, phải làm sao từ đó lợi nhuận đây?

Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương triệu tập tất cả các cô nương cùng nhau họp thương nghị việc này.

Có người đề nghị thu vé vào cửa, vào cửa 50 lượng bạc không giới hạn thời gian.

Có người đề nghị tính theo quả bóng, một lượng bạc một quả bóng.

Có người đề nghị cùng rượu buổi tối rút thành giống nhau, chỉ là đem rượu đổi thành trà, các cô nương bồi chơi hầu hạ, từ trong tiền nước trà rút ra thù lao nhất định.

Cách này nghe có vẻ đáng tin cậy nhất, nhưng nếu khách không uống trà thì làm sao bây giờ.....

Dù sao không phải ngồi ở bên cạnh bàn trò chuyện ăn, có lúc bầu không khí tốt, cả đêm muốn hơn mười bình rượu tình huống cũng có, nhưng nếu như vùi đầu vào vận động, có thể uống hơn mười bình trà sao?

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, đều có lý riêng.

Lý Linh Tĩnh nhú mày nghe, chậm rãi lâm vào trầm tư.

Thương lượng thật lâu, không có kết quả, tất cả mọi người nhìn về phía Lý Linh Tĩnh.

Diêu Nương nhẹ giọng nhắc nhở: “Linh Tĩnh, cô tới lấy chủ ý đi.”

Lý Linh Tĩnh mím môi, chậm rãi mở miệng: “Ban ngày có thể chỉ mở cửa cho hội viên, cung cấp nước trà và điểm tâm miễn phí, thu khách thưởng bạc, thưởng bạc bao nhiêu... Bằng tâm tình của khách, các cô cảm thấy thế nào?”

Vừa nói xong, các cô nương đều kinh ngạc nhìn cô.

Diêu Nương cũng ngây dại, trì hoãn một hồi lâu, giật mình hỏi: “Toàn bằng khách tùy tâm tình trả tiền?”

“Đúng vậy, nếu đối phương chỉ trả một xu, chẳng lẽ chúng ta cũng phải nhận sao?”

Lý Linh Tĩnh ước chừng cũng biết lời mình nói quá mức nghe rợn cả người, mím môi một lúc lâu không lên tiếng, sau đó mở miệng giải thích: “Kỳ thật tôi một mực tự hỏi, chúng ta làm ăn, đến tốt cùng là một cái làm ăn gì, từ lâu không tính từ lâu, thanh lâu không giống thanh lâu, Diêu Nương nói nơi này là nơi thả lỏng tiêu khiển, cho nên có ca nghe, có vũ xem, có cô nương bồi nói chuyện phiếm, có rượu thức ăn có thể ăn, hiện tại lại tăng thêm hạng mục vui chơi, sau này nói không chừng còn có thể tăng thêm cái khác, chỉ cần là có thể thả lỏng, đều có thể thêm vào Vong Ưu Các, nhưng tiêu chuẩn trả

tiền nếu như không giống nhau, các khách nhân có thể cảm thấy hỗn loạn hay không?”

Diêu Nương mơ hồ hiểu được ý tứ của Lý Linh Tĩnh: “Cô muốn thống nhất tiêu chuẩn thu phí?”

Lý Linh Tĩnh nghiêm túc gật đầu: “Chúng ta bán, kỳ thật vừa không phải rượu thức ăn cũng không phải cô nướng, chúng ta bán chính là một loại phục vụ, như vậy vì cái gì không thể đem phục vụ làm thu phí tiêu chuẩn? Rượu rút thành cố nhiên là cái chủ ý, nhưng các cô cũng thấy được, không phải mỗi hạng phục vụ đều cùng rượu nước tương quan, nếu như chúng ta về sau lại tăng thêm tắm rửa phục vụ đâu?”

Diêu Nương do dự nói: “Nhưng... một khi Vong Ưu Các ban ngày cũng bắt đầu kinh doanh, chúng ta phải trả giá rất nhiều nhân lực vật lực, nếu khách nhân thưởng bạc không đủ, chúng ta sẽ là mua bán lỗ vốn.”

“Đúng vậy, có thể hạn chế một tiêu chuẩn thấp nhất sao? Nếu không trong lòng chúng ta không yên.”

“Tỷ như không thể thấp hơn mười lượng, như thế nào?”

“..... Không tốt, nếu khách nhân chơi từ sáng đến tối, chúng ta còn cung cấp nước trà điểm tâm miễn phí, mười lượng quá ít.”

“Hai mươi lượng đâu?... Hoặc là năm mươi lượng?”

“Năm mươi hai cuộc họp không phải là quá nhiều sao?”

Lý Linh Tĩnh nhìn các cô bàn luận, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Một khi đưa ra tiêu chuẩn, bọn họ ra giá cũng chỉ ở trên cơ sở này cho đủ, tôi không cho tiêu chuẩn, chính là muốn biết, địa vị cao nhất trong dự toán tâm lý của bọn họ, là bao nhiêu.”

Chương 389. 4. Thế giới cổ đại (75)

Nơi này liên quan đến một điểm tri thức mà Tiệp Ngự từng giảng cho Lý Linh Tĩnh.

Kỳ thật Thời Tiệp Ngự chỉ thuận miệng nói vài câu, nhưng Lý Linh Tĩnh ghi tạc thật sâu trong lòng.

Timao nói rằng hành vi định giá trong ngành phần lớn là do thị trường của người bán chi phối, và điều thú vị là giá cả do thị trường của người mua chi phối thường cao hơn so với trước đây.

Lúc ấy, Thời Tiệp Ngự bởi vì không nghĩ đến ví dụ thích hợp, cho nên đoạn tri thức này bỏ qua, không có giảng giải cặn kẽ, sau đó Lý Linh Tĩnh hồi tưởng lại, không khỏi liên tưởng đến vải vóc trong nhà mình —

Phụ thân cô có một tuyệt chiêu, chính là mỗi lô hàng luôn có một phần nhỏ như vậy, có thể bị phụ thân cô bán ra với giá cực cao.

Cách làm cũng rất đơn giản, bình thường vải vóc vận chuyển đến kho phòng nhà mình, quản sự sẽ thông qua chất lượng và chất lượng, đem những vải vóc này chia làm ba loại ưu, lương, kém, giá cả dựa theo chất lượng vải vóc mà định ra, thế nhưng phụ thân của cô sẽ tự mình từ trong “Ưu” lại chọn một phần nhỏ ra, làm “Tinh phẩm”.

“Tinh phẩm” và “Ưu đãi” hầu như không có sự khác biệt, nhưng giá có thể vượt quá ba đến năm lần và nhanh chóng bán hết.

Khi còn bé Lý Linh Tĩnh không thể lý giải, cảm thấy hai loại vải này rõ ràng không có gì bất đồng, chỉ là bị phụ thân chọn ra mà thôi, sao lại bán đắt như vậy? Hành động của phụ thân, chẳng phải là gian thương gây nên sao?

Nhưng cha cô nói, cái giá này kỳ thật là khách nhân quyết định, là khách nhân cần, cho nên mới cao như vậy.

Bây giờ nhớ lại lời phụ thân nói, Lý Linh Tĩnh mơ hồ hiểu.....

Một số mặt hàng bán đắt, không phải vì giá trị của nó, mà vì người mua cần nó đắt - cần phải sử dụng giá cao để phân biệt mình với những người khác.

“Người có tiền trong túi, thường chuẩn bị ngân trăn tử kim đầu tử, mặc dù muốn khen thưởng một văn tiền, chỉ sợ cũng tìm không ra đồng tử nhi.” Lý Linh Tĩnh nhìn về phía mọi người, “Không bằng thử một lần, lấy một tháng kỳ hạn, nếu là không được, lại một lần nữa định giá.”

Các cô nương hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, đều nhìn về phía Diêu Nương.

Trong Vong Ưu Các này, Lý Linh Tĩnh là bà chủ, Diêu Nương là nhị lão bản, còn có một vị đạo trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi, ở đây không tỏ thái độ, cũng chỉ còn Diêu Nương.

Diêu Nương suy nghĩ một chút, rốt cục gật đầu: “Vây thử một lần đi.”

Lý Linh Tĩnh hít một hơi thật sâu, cuối cùng giải quyết dứt khoát: “Diêu Nương phụ trách tuyển thêm một nhóm người mới, mọi người gần đây vất vả cực khổ, chờ người mới tuyển vào, mỗi người phụ trách mang một người, chúng ta tranh thủ mau chóng làm cho ban ngày Vong Ưu Các náo nhiệt lên.”

Sự tình đã định, tất cả mọi người tản đi, đều tự nghỉ ngơi.

Lý Linh Tĩnh gọi quản sự cùng Chi Nhi vội vàng ra cửa, tuyên người mới không phải đem người vào là được, ăn ở đều cần an bài thỏa đáng, nếu không các cô nương ở quá chật chội, sinh lòng oán hận, cũng sẽ không có cách nào tận tâm hầu hạ khách nhân.

Diêu Nương nhìn quanh bốn phía, gọi một cô nương lại hỏi: “Sao hôm nay không thấy Oanh Ca?”

Oanh Ca hình như không thoải mái, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.

Ta đi xem cô ấy một chút.

Là chiêu bài ca kỹ của Vong Ưu Các, Diêu Nương đối với Oanh Ca thập phần đề ý, vừa nghe nói Oanh Ca không thoải mái, liền quyết định tự mình đi xem một chút.

Có thể bởi vì khí hậu phương bắc không ẩm ướt hơn so với phương nam, hơn nữa gần đây sắp vào thu, trong khoảng thời gian này Oanh Ca luôn có chút không thoải mái.

Lúc Diêu Nương gõ cửa đi vào, Oanh Ca đang cầm canh hạt sen ngân nhĩ chậm rãi uống, hơi nước nóng hơi hun đến hai má cô hồng nhuận, đôi mắt tươi sáng, nhìn cũng không có gì không ổn.

“Cổ họng không sao chứ?” Diêu Nương đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Chương 390. 4. Thế giới cổ đại (76)

Oanh Ca hướng cô cười cười: “Hôm qua có chút ho khan, nhưng hôm nay tốt hơn nhiều. Yên tâm đi, tôi mỗi ngày đều uống đủ nước, lại được nuôi, hẳn là không có việc gì.”

Diêu Nương thoáng nhìn trên bàn còn có một bình thuốc, bình sứ xanh, chỉ to bằng ngón tay, nhìn thập phần tinh xảo.

Cô thuận tay cầm lên, mặt mày hơi cong: “Đây là bình thuốc nhỏ đựng thuốc gì, giống như một vật trang sức, thật tinh xảo.”

“Thuốc nhuận cổ họng, người khác tặng.” Oanh Ca cười nói.

Diêu Nương nghe vậy sững sờ, nhẹ giọng hỏi: “Khách nhân tặng?”

“Tôi biết, không được lén nhận quà của khách.” Oanh Ca cười cầm lấy bình xanh nhỏ trong tay cô, nhẹ nhàng lắc lắc, truyền ra tiếng sột soạt: “Nhưng cái này không đáng giá bao nhiêu, người nọ cứ cách vài ngày lại đưa tới một bình, bảo tôi chú ý cổ họng, coi như là có tâm.”

Diêu Nương không khỏi hỏi: “Người nọ làm nghề gì?”

“Họ Tôn, thương nhân từ phía nam tới, buôn bán dược liệu.” Oanh Ca nói: “Hắn nói mỗi lần tới Thịnh Kinh cổ họng đều ngứa ngáy, bên người thường chuẩn bị thuốc này, vừa uống liền có tác dụng.”

Diêu Nương nhìn vào mắt Oanh Ca, hỏi: “Trong nhà hần..... có vợ con không?”

Oanh Ca trầm mặc xuống, nụ cười trên mặt cũng nhạt đi một chút, một lát sau, trả lời: “Không biết, có lẽ có, có lẽ không...”

Nam nhân phần lớn mười sáu mười bảy tuổi đã thành thân, Tôn lão bản tuổi đã ba mươi, Oanh Ca cảm thấy, đôi phương có gia đình khả năng rất lớn, chỉ là nhớ tới có chút buồn bã, cho nên vẫn tránh suy nghĩ...

Diêu Nương thấp giọng khuyên cô: “Về sau vẫn là đừng thu đồ của hần, bằng không chỉ sợ hần muốn hiểu lầm người đối với hần có ý, truyền ra ngoài, không thích hợp nha...”

Đây cũng là Diêu Nương thường xuyên dặn dò các cô nương trong Vong Ưu Các - cùng khách nhân, đúng mực nhất định phải đo lường tốt, quan hệ có thể thân mật như hồng nhan tri kỷ, nhưng tình cảm nhất định phải mỏng manh như chỉ điểm chỉ giao.

Bởi vì một khi xen vào tình yêu nam nữ, sẽ khó tránh khỏi dây dưa ra ân oán oán, như vậy Vong Ưu Các này, làm sao có thể để cho khách nhân chân chính quên ưu đây?

Tình yêu nam nữ, đối với nam nhân ra ngoài tầm hoan mua vui mà nói, vĩnh viễn là gánh nặng.

Oanh Ca khe khẽ thở dài, nói: “Kỳ thật tôi làm sao không biết, thiên kim dễ cầu, thật lòng vô giá, chỉ là có đôi khi nhịn không được sẽ sinh ra hy vọng xa vời mà thôi, hôm nay tôi cũng đã hai mươi tám tuổi, còn có thể hát thêm mấy năm nữa?”

“Oanh Ca, vô luận tương lai cô có thể hát nữa hay không, chỉ cần cô ở Vong Ưu Các một ngày, tôi cùng Linh Tĩnh sẽ không mặc kệ cô.” Diêu Nương nghiêm túc nói: “Vong Ưu

Các lúc trước tịch mịch vô danh, là cô giúp chúng tôi khai hóa khối chiêu bài này.”

Oanh Ca cười cười: “Chiêu bài có vang nữa cũng là của hai người, Diêu Nương, tôi nhìn ra được, Linh Tĩnh không phải vật trong ao, Vong Ưu Các tương lai nhất định sẽ càng ngày càng tốt, hôm nay đã có bowling, tương lai đồ chơi mới sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó, có lẽ sẽ không cần tôi hát nữa.”

Diêu Nương nói: “Oanh Ca, cô nếu là lo lắng về sau, chúng tôi có thể giúp cô xem xét hài tử, người nhận làm con thừa tự nuôi ở bên người, đợi đến hài tử lớn lên có thể vì người dưỡng lão chăm sóc, so với nam nhân có phải càng đáng tin hơn?”

Oanh Ca bật cười, lắc đầu lia lịa: “Sao cô nghĩ xa hơn tôi.”

Dừng một chút, ánh mắt dừng lại trên bình thuốc xanh trong tay, ngũ khí thảo nhiên nói: “Vị Tôn lão bản kia, ở Thịnh Kinh đàm phán xong việc làm ăn sẽ quay về phía nam, về sau tôi và hần đại khái cũng sẽ không gặp nhau nữa, cô yên tâm đi.”

Diêu Nương mím môi, nói: “Nếu hần là người tốt, tôi cũng sẽ mừng cho cô.”

“Cái dạng gì mới tính là tốt đây.” Oanh Ca thở dài, tựa hồ so với Diêu Nương càng bi quan: “Tôi và cô ở trong nghề này bao nhiêu năm, gặp qua một người tốt sao?”

Chương 391. 4. Thế giới cổ đại (77)

Thường nói, cóc hai chân khó tìm, nam nhân ba chân chạy đầy đường.

Ngày nay nam nhân quả thật nhiều, nhưng nam nhân có thể trả giá một viên chân tâm có thể có mấy người?

Huống chi các cô thân ở hoàn cảnh như vậy, cho dù không bán mình, cũng thường thường bị thế nhân coi là bất trạch không khiết, nam nhân có thể chấp nhận các cô cũng ít đi.

Diêu Nương sau khi biết tâm tư Oanh Ca, không khỏi nghĩ đến toàn bộ các cô nương Vong Ưu Các, tuổi tác của mọi người cũng không nhỏ, có phải cũng sẽ có sầu lo giống như Oanh Ca hay không, lo lắng tương lai của mình không?

Sau khi Lý Linh Tĩnh trở về, Diêu Nương tìm được cô, có ý lên hàn huyên chuyện này.

Lý Linh Tĩnh ở bên ngoài chạy một ngày, mệt muốn chết rồi. Bởi vì muốn mua sân lớn, tốt nhất có thể ở lại tất cả các cô nương, mà trong thành có sẵn nhà như vậy rất ít, Nha Nhân dẫn cô chạy vài chỗ, cũng không thấy hài lòng.”

Lý Linh Tĩnh mở rương tiền, vừa kiểm kê khế ước nhà đất bên trong, vừa trò chuyện với Diêu Nương:

“Kỳ thật chuyện này hoàn toàn không cần lo lắng. Trừ phi gặp phải thiên tai hoặc chiến tranh, nếu không Vong Ưu Các của chúng ta sẽ càng ngày càng tốt, chờ sau này sân bowling và sân golf đều mở cửa, người khăng định không đủ dùng, người già dẫn người mới, bận rộn cũng bận rộn, làm sao có thể

không có cách? Cho dù già đến không thể nhúc nhích, cũng sẽ có tiền tiết kiệm, từ bên ngoài ôm con, hoặc trực tiếp nhận cô gái mới tới làm con nuôi, không cần lo lắng không ai chăm sóc.”

Ước chừng là thân mang số tiền lớn cho Lý Linh Tĩnh sức mạnh, ngữ khí của cô có chút tự tin.

Diêu Nương nghe vậy buồn cười.

Lý Linh Tĩnh lại cười hỏi cô: “Diêu nương năm nay hình như cũng có ba mươi ba đi, Oanh Ca hai mươi tám tuổi đều sốt ruột, cô như thế nào tuyệt không muốn gả?”

Kỳ thật từ khi Diêu Nương được Thời Tiễn Ngư cứu sống lại, càng ngày càng xinh đẹp, bao gồm Oanh Ca cũng giống như vậy, mị lực của các cô cũng không bởi vì tuổi tác mà suy giảm, khách nhân lấy lòng các cô có không ít, chỉ là đều bị Diêu Nương lễ phép cự tuyệt.

Diêu Nương cười nói: “Tôi định quy củ cho các cô, không được cùng khách nhân phát sinh tư tình nam nữ, chính mình đương nhiên càng phải làm gương tốt, không thể làm bậy.”

Lý Linh Tĩnh hỏi: “Vì sao?”

Diêu Nương không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy khách nhân đến chỗ chúng ta, đều là người nào?”

“Đương nhiên là người có tiền.” Lý Linh Tĩnh không chút nghĩ ngợi trả lời.

Diêu Nương gật gật đầu: “Hoặc là công tử thiếu gia có tiền, hoặc là lão gia có tiền có quyền, tóm lại không giàu thì quý, đúng không? Tôi đây bây giờ hỏi người, một khi có tư tình nam nữ, có phải sẽ liên quan đến gả cưới hay không?”

Lý Linh Tĩnh vốn là thông minh, một chút liền thông, lập tức gật đầu trả lời: “Sẽ không nguyện ý, hơn nữa còn cảm thấy

cô nương nơi này của chúng ta là hồ ly tinh, câu đi hồn thiếu gia bọn họ.”

Diêu Nương nói: “Nếu chúng ta muốn làm ăn với các quyền quý, tuyệt đối không thể đắc tội quyền quý, cho nên có thể để khách nhân thưởng thức chúng ta, nhưng không thể thích hoặc yêu, dây dưa không ngừng gây ra tranh chấp.”

“VẬY..... các lão gia có tiền có quyền đâu?” Lý Linh Tĩnh hỏi.

Diêu Nương chậm rãi lắc đầu: “Những nam nhân này phần lớn đều có gia đình, cho dù nhìn cô nương bên ngoài, cũng chỉ là đồ mới mẻ, muốn cho mình thêm một phòng tiểu thiếp, không đáng phó thác.”

Lý Linh im lặng một lát, nhỏ giọng hỏi: “Nếu cô nương tự nguyện thì sao?”

Đối với rất nhiều nữ nhân giãy dụa trong phong trần mà nói, đi làm thiếp cho người có tiền, không mất làm một kết cục.

Diêu Nương nhú mày, ánh mắt hơi lạnh: “Tôi đã sớm nói với các cô, nếu ai nguyện ý đi làm thiếp, Vong Ưu Các tuyệt không ngăn cản, nhưng về sau đừng nghĩ trở về.”

Chương 392. 4. Thế giới cổ đại (78)

Những lời này nếu như bị người bên ngoài nghe thấy, có thể sẽ bật cười - đều đã đi quyền quý trong nhà ăn ngon uống say, làm sao có thể trở về?

Nhưng Lý Linh Tĩnh biết Diêu Nương không nói lung tung.

Trước kia ở thanh lâu, cô quả thật gặp qua không ít nữ tử bị chuộc ra ngoài làm thiếp làm tỳ, về sau chịu không nổi chủ mẫu tham khảo ý kiến, chạy tới mời tú bà thu lưu, còn có một số là bị vứt bỏ, lại không có thủ đoạn sinh tồn khác, cuối cùng làm ám kỹ nữ.

Lý Linh Tĩnh không muốn Diêu Nương lo lắng, ra vẻ thoải mái cười nói: “Cô yên tâm đi, các cô ấy sẽ không, các cô ấy đều biết quy củ.”

Thấy Diêu Nương trên mặt vẫn không có ý cười, Lý Linh Tĩnh lại nói đùa: “Oanh Ca cũng chỉ là đa sầu đa cảm chút ít, cho nên nghĩ có chút nhiều thôi, cô ấy nếu không như vậy, làm sao có thể đem những từ kia hát đến động lòng người đây?”

Nói xong lời cuối cùng, cô bắt chước Oanh Ca hát lên, khiến Diêu Nương phì cười thành tiếng.

“Lại tác quái!” Diêu Nương cười mắng.

Lý Linh Tĩnh giữ chặt tay cô nói: “Được rồi, thay vì lo lắng cho những chuyện chưa xảy ra, không bằng cô tới giúp tôi xem, trong khế đất này chỗ nào thích hợp xây một tòa nhà lớn.”

“Xây nhà?” Diêu Nương kinh ngạc: “Muốn xây nhà gì?”

“Hôm nay ta xem mấy chỗ, đều không thích hợp, hoặc là nơi quá nhỏ, hoặc là cách quá xa, đều không thích hợp để các cô nương ở, không bằng chúng ta tự mình xây một tòa nhà.”

Lý Linh Tĩnh ở trong khế đất chọn lựa, có một số là của hồi môn ban đầu của cô, có một số là đất cô mua để chuẩn bị mở chi nhánh.

“Kiến tạo trạch viện cần vẽ bản vẽ, cái này tôi không biết, chỉ có thể để cho người tới vẽ. Tôi muốn kiến thành một chỗ nữ tử thư viện đáng vẽ, mọi người có thể ở bên trong học tập các loại tài nghệ, đọc sách viết chữ, ăn cơm ngủ..... Phí dụng phương diện cô không cần lo lắng, tôi cân nhắc qua, thư viện đất nhất bộ phận, chủ yếu là tòa nhà bản thân, tiếp theo là thỉnh lão sư thù lao, Diêu Nương cô dạy ra nhiều như vậy cô nương, lại để cho các cô ấy đi dạy các cô nương mới tới, có thể tiết kiệm thật lớn một khoản tiền.”

Diêu Nương nhìn cô hăng hái bừng bừng tính toán những chuyện này, cũng không khỏi cảm thấy cao hứng, nhưng vẫn không hiểu hỏi cô: “Chúng ta cần nhiều người như vậy sao?”

“Hiện tại không cần, không có nghĩa là sau này không cần nữa.” Lý Linh cười nói: “Tôi từ chỗ đạo trưởng học được một từ, gọi là thương giới! Đợi đến khi sân bóng xây xong, chúng ta còn có thể xây một con phố thuộc về Vong Ưu Các, Diêu Nương cô ngẫm lại, cả con phố toàn bộ đều là của chúng ta, có tửu lâu, rạp hát, tiệm tạp hóa, phường trang sức, sở chế y... Ăn, ở, đi lại toàn bộ xâu chuỗi lại, đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào?”

Cô nói đến những thứ này, thần thái phi dương, trong ánh mắt phảng phất có ánh sáng.

Diêu Nương nhìn cô, ánh mắt dần dần mềm mại, nhớ tới Chi Nhi nói đến những ngày trước kia Lý Linh Tĩnh ở trong miếu, không khỏi cảm khái: “Không thể tưởng được Tạ Luật đã bỏ nàng, lại cứu cô, nếu giờ phút này cô còn ở hậu trạch Tạ gia hẳn trông coi, lấy đâu ra chí hướng hôm nay?”

Lý Linh Tĩnh nhẹ nhàng bữu môi: “Nhắc tới người nợ làm gì, xui xẻo.”

Diêu Nương hỏi: “Cô trước kia nói nếu là có thể kết bạn đại quan, sẽ nhân cơ hội bơi nhờ Tạ Luật, kéo hẳn xuống ngựa, gây trở ngại cho hắn, hiện giờ Vong Ưu Các tiếp đãi quan viên không ít, vì sao không thấy cô có động tác gì?”

Chương 393. 4. Thế giới cổ đại (79)

Lý Linh Tĩnh trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu: “Tôi cũng không biết, trước kia quả thật rất muốn bảo hấn xấu mặt, luôn cảm thấy ông trời không công bằng, vì sao ác không có ác báo?”

Diêu Nương hỏi: “Cô không hận?”

Lý Linh Tĩnh nhú mày: “Hận, tôi đương nhiên vẫn hận, tôi và hấn đính hôn từ nhỏ, nghe nói lúc tôi không nhớ chuyện, hấn còn cõng tôi bắt bướm, sau khi lớn lên tuy rằng ít lui tới, nhưng tôi vẫn cho rằng đời này sẽ cùng hấn bạch đầu giai lão, ai biết chỉ vì một Hương Chi, hấn có thể nhẫn tâm đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi ở trong miếu lâu như vậy, nếu như không phải mình có cửa hồi môn bên người, chỉ sợ đã sớm bệnh chết đói... Nếu hấn thật lòng yêu Hương Chi, vì cho Hương Chi danh phận mà thôi tôi, tôi cũng có thể kính trọng hấn, nhưng hấn làm như thế nào?”

Lý Linh Tĩnh cắn môi dưới, thấp giọng mắng: “Hấn uất ức, nhu nhược, vô sỉ! Không thừa nhận sủng thiếp diệt thê của mình, mạnh mẽ hắt nước bẩn lên người ta! Tìm cho mình một đồng lý do! Giống như hấn để nha hoàn sinh hạ trưởng tử là bị buộc bất đắc dĩ, thật sự là ghê tởm!”

“Lâu như vậy, cũng không nghe nói hấn muốn đem Hương Chi phù chính...” Diêu Nương suy nghĩ một chút, nói với Lý Linh Tĩnh: “Tạ Luật làm việc ở Hàn Lâm Viện, là thất phẩm biên tu, bước tiếp theo hấn là muốn thăng lục phẩm thị độc, cô nếu là muốn trả thù hấn, chỉ cần chờ lần sau Thị độc học sĩ đến

quang lâm thời, bồi nhọ hấn vài câu, mặc dù không nói vứt bỏ chức quan, ít nhất có thể làm cho hấn ở Hàn Lâm Viện không tốt như vậy.”

Lý Linh Tĩnh vẫn lắc đầu.

“Trước kia lòng tôi rất hẹp, trong lòng tràn đầy chỉ có một chuyện báo thù, nhưng hiện tại tôi có Vong Ưu Các, Vong Ưu Các lại có nhiều cô nương như vậy, tôi muốn nghĩ cách nuôi sống mọi người, còn muốn mọi người sống tốt hơn, muốn Vong Ưu Các chúng ta danh tiếng Thịnh Kinh, thật sự không có thời gian và tinh lực lãng phí trên người tiểu nhân như Tạ Luật.”

Cô thoải mái cười, nhìn Diêu Nương nói: “Tạm thời theo hấn đi, chờ tôi làm xong toàn bộ chuyện tôi muốn làm, có lẽ sẽ có lòng dạ thanh thản thu thập hấn, hiện tại thật sự không rảnh rồi.”

Diêu Nương cười: “Linh Tĩnh, cô thay đổi rồi, cô không giống trước kia.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Lý Linh Tĩnh buông đồ trong tay xuống, bỗng nhiên cảm xúc bắt đầu khởi động, xoay người đi tới lầu hai cung phụng bức họa thần tiên, đốt một cây hương, thành kính bái lạy trước bức họa.

“Tôi hi vọng nữ tử trên thế gian này, đều có thể trở nên không giống như trước kia.”

.....

Trên tranh là Thời Tiện Ngư, thủy mặc phong không tả thực, trọng ở biểu hiện khí độ nhân vật tiêu sái cùng thẳng thắn, nữ tử trong tranh y bào nhanh nhẹn, như phong vân sinh khởi, các cô nương trong lầu gọi người trong bức họa này là Vong Ưu nương nương.

Hy vọng mỗi một vị nữ tử bước vào Vong Ưu Các, đều có thể quên đi quá khứ đủ loại ưu sầu, một lần nữa bắt đầu nhân sinh của mình.

Giờ khắc này, Lý Linh Tĩnh phảng phất ngộ ra ý nghĩa chân chính của Vong Ưu Các.

Về phần Tạ Luật.....

Cô hiện tại chỉ chú ý chính mình tốt lên, như thế nào tiếp tục đi tới, nếu gặp phải khó khăn, liền muốn nghĩ cách vượt qua, nhân sinh trên quý cỡ nào, cô sẽ không bao giờ lãng phí thời gian đi cùng chướng ngại vật đối diện.

.....

Ngày hôm sau, Vong Ưu Các có một vị khách đặc biệt tới.

Vong Ưu Các thỉnh thoảng sẽ có người tới tìm hiểu các cô nương, muốn nạp thiệp thu phòng, đón lấy Hồng Tụ Thiêm Hương trong nhà mình, Diêu Nương không ngoại lệ toàn bộ uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng lần đầu tiên gặp bà mới đến nhà cầu hôn.

Là một vị thương nhân họ Tôn muốn yêu cầu cưới Oanh Ca, lễ tiết thập phần chu đáo, không chỉ mang theo lễ vật, còn kèm theo một phong thư cầu cưới, văn chương nổi bật, chắc là cố ý tìm người có học thức đến tra chuốt.

Trong thư nói thê tử của mình năm xưa qua đời, dưới gối không có hài tử, nguyện cưới Oanh Ca làm thê, sau này cử án tề mi, làm một đôi giai ngẫu.

Đây là người đầu tiên.....

Người thứ nhất, nguyện ý lấy Oanh Ca làm vợ.

Chương 394. 4. Thế giới cổ đại (80)

Oanh Ca không nghĩ tới, mình lại bị người ta cầu hôn. Cô đã lớn tuổi, không trẻ hơn cô nương mười sáu mười bảy tuổi, mà các lão gia lớn tuổi một chút chỉ coi cô là đồ chơi, ca hát cho dù tốt, cũng chỉ là một con chim bách linh cho người ta tìm niềm vui.

Nói không động tâm, là không thể nào.

Nhưng Diêu Nương bắn khoãn trùng trùng, thứ nhất, vị Tôn lão bản này là người nơi khác, không biết gốc rễ, không biết đáy, không thể nào biết được tình huống trong nhà đối phương là như thế nào. Thứ hai, Oanh Ca cùng người nọ quen biết thời gian không tới một tháng, trên thư viết tình chân ý thiết như thế nào, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Lăng đầu thanh mười mấy tuổi ngược lại dễ dàng làm ra chuyện nhất kiến chung tình sau Phi Khanh không cưới, nhưng Tôn lão bản kia đã hơn ba mươi, lại là một thương nhân vào nam ra bắc, làm sao có thể tới Thịnh Kinh không đến một tháng, liền hạ quyết tâm muốn cưới Oanh Ca?

Nhưng chẳng lẽ muốn cự tuyệt sao?

Oanh Ca thật vất vả đợi được một người không chê xuất thân của mình, có thể cự tuyệt sao?

Diêu Nương trong lòng rõ ràng, Oanh Ca đối với người nọ, là có ý.

.....

Oanh Ca ngày đó không cho bà mỗi câu trả lời thuyết phục, chỉ nói mình cần suy nghĩ vài ngày.

Diêu Nương tiễn bà mỗi, khi trở về, phát hiện các cô nương không chỗ nào không chúc mừng Oanh Ca, Oanh Ca bên miệng cũng chứa ý cười nhàn nhạt.

Trong lòng Diêu Nương ngũ vị tạp trần, đã từng là tỷ muội tốt tìm được kết cục, cô rõ ràng nên vì đối phương cao hứng, nhưng cô hiện tại chỉ cảm thấy sầu lo. Lo lắng Oanh Ca gặp người không thực, lo lắng Vong Ưu Các từ nay về sau không có trụ cột, lo lắng các cô nương khác nhao nhao noi theo, lo lắng chính mình một khi đem đủ loại bản khoản nói ra miệng liền như vui mừng dội nước lạnh khiến cho nàng cùng Oanh Ca sinh ra hiềm khích.

Diêu Nương trở lại phòng mình, im lặng suy tư: Nếu Oanh Ca thật sự rời đi, trong những cô nương này có ai có thể thay thế Oanh Ca?

Dường như không ai có thể.

Lý Linh Tĩnh có kế hoạch lớn, hiện giờ vừa mới khởi bước, lúc này Oanh Ca rời đi, Lý Linh Tĩnh có thể cảm thấy thất vọng hay không? Hay là, thất bại?

Diêu Nương càng nghĩ những điều này, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng cười, trong tiếng cười có thanh âm của Lý Linh Tĩnh.

Diêu Nương mở cửa đi ra ngoài, thấy Lý Linh Tĩnh ở dưới một đám các cô nương vây quanh đi lên lầu, vẻ mặt vui sướng.

Một cô gái nhìn thấy Diêu Nương, lập tức cười nói: “Diêu Nương, vừa rồi bà chủ nói muốn phong bao lì xì cho Oanh Ca!”

Lý Linh Tĩnh cười nói: “Đều có đều có, về sau các cô mặc kệ ai muốn xuất giá, tôi đều muốn đưa tiền lì xì!”

“Bà chủ thật hào phóng! Đây là của hồi môn cho chúng ta!”

“Ha ha ha ha!.....”

Mọi người cười vang một hồi, Lý Linh Tĩnh đi tìm Oanh Ca cùng nhau chơi đùa.

Diêu Nương nhìn các cô đi xa, tâm dần dần trầm xuống.....

Cô nhớ tới chính mình lúc trước nằm ở trên giường bệnh, kêu Thiên Thiên không đáp, kêu Địa Địa không linh, thiếu chút nữa liền muốn vào quan tài, là Lý Linh Tĩnh cùng Thời Tiện Ngư đem cô cứu sống lại.

Cô nhớ tới Vong Ưu Các mới xây, không có khách nhân đến nhà, cô không ngày không đêm viết thư tìm kiếm tỷ muội tương trợ, người đáp lại lại lác đác không có mấy.

Cô còn nhớ tới, ngọc bài hội viên Vong Ưu Các bị người giả mạo, Lý Linh Tĩnh một mình đi phủ Thuận Thiên, đem tất cả trách nhiệm một mình gánh vác.

Ở Vong Ưu Các hôm nay ngăn nắp xinh đẹp phía sau, Lý Linh Tĩnh gánh chịu quá lớn nguy hiểm, nhưng cô cho tới bây giờ chưa từng oán giận qua, cho dù hiện tại Oanh Ca muốn đi, Lý Linh Tĩnh cũng toàn tâm toàn ý vì các cô nương trong lầu tính toán.

Diêu Nương cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa.....

Vong Ưu Các không phải từ thiện, mà là tâm huyết của Lý Linh Tĩnh, là sinh ý, là nơi tương lai sẽ thành tựu cho cô, mà không phải là nơi hủy diệt cô ấy.

Nếu Lý Linh Tĩnh là mặt trời dửng cảm hướng về phía trước, Diêu Nương nguyện làm bóng dáng dưới ánh mặt trời, bảo vệ giang sơn của các cô, không thể để ánh sáng và nhiệt có đi không có về.

Chương 395. 4. Thế giới cổ đại (81)

Ngày hôm sau, Diêu Nương thay đổi một thân xiêm y màu tím sẫm, tô lông mày dài, bôi mỡ miệng, trang điểm không hề dè dặt thanh nhã, ngược lại tươi đẹp nồng diễm, đảo mắt qua, nhướn mày, liền hiện ra vài phần sắc bén bất động thanh sắc.

Tất cả mọi người đã quen với bộ dáng ôn nhu của cô, chợt nhìn nàng thay đổi, đều có chút mê mang.

Có cô nương tuổi còn nhỏ một chút đùa giỡn hỏi cô: “Diêu Nương, đêm nay là có khách nhân đặc thù tới sao?”

Diêu Nương nhàn nhạt cười cười, ý cười kia lại không đạt đáy mắt: “Khách nhân nào tới chưa biết, các cô chỉ cần dụng tâm khoản đãi là được.”

Các cô gái đến với nhau và nói chuyện.

“Phải chiêu đãi thật tốt, nói không chừng cũng sẽ giống như Oanh Ca tỷ tỷ, gặp một vị khách tình thâm nghĩa trọng.”

“Ha ha ha nguyên lai là muốn lập gia đình, người không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!”

“Tôi không biết xấu hổ? Chẳng lẽ cô không muốn sao? Ha ha ha.....”

.....

Diêu Nương hờ hững nhìn chăm chú các cô, không nói một lời.

Dần dần, các cô nương ý thức được không thích hợp, không khỏi an tĩnh lại, nghi hoặc mà thấp thỏm nhìn Diêu Nương, không rõ nàng đây là làm sao vậy.

Diêu Nương nhìn các cô, không nhanh không chậm mở miệng:

“Từ xưa đến nay, nam hôn nữ gả chú ý môn đăng hộ đối, tuy Vong Ưu Các tiêu thụ nô tịch của các cô, nhưng lấy bối cảnh gia thế của các cô, có thể gả cho thương nhân bên ngoài đi buôn cũng đã là lương duyên, hết lần này tới lần khác các người từ nhỏ học tập cầm kỳ thư họa, không chỉ có thể biết chữ, vả lại rất có tài tình, ngày thường tiếp xúc cũng tất cả đều là sĩ tộc quyền quý, cho nên, các cô tự nhiên là chương mắt những nam nhân thô lỗ bên ngoài.”

Các cô gái đều không nói gì, ai nấy đều mím môi.

Diêu Nương nhẹ nhàng thở dài: “Đây đại khái chính là chúng ta những nữ tử này, đáng buồn nhất địa phương đi, ở tại hoa lệ nhất trong lòng sắt, mệnh lại trong tiện đến bụi bậm, mỗi ngày cùng phú gia đệ tử nâng cốc ngôn hoan, chậm rãi quên hết tất cả, tự cho là mình cùng những người đó xứng đôi, mà trên thực tế... Bất quá là đối phương trong mắt một cái vui đùa bạn lữ, có thể tiếp về nhà đi làm thiệp, cũng tuyệt không thể làm thê.”

Cô hồ hững nhìn lướt qua, nhìn thấy có mấy gương mặt trẻ tuổi hiện ra vài phần căm giận.

Diêu Nương cũng không giận, tiếp tục nói: “Nếu các cô có thể tìm được giai ngẫu, tôi đương nhiên mừng cho các cô, nhưng hôm nay tôi muốn đem lời nói xấu nói ở phía trước, Vong Ưu Các là nơi để cho khách nhân thả lỏng tâm tình, không phải nơi các cô tìm nam nhân, nếu ai phạm vào quy củ tôi định ra, Vong Ưu Các sẽ không lưu các cô nữa, tự mình thu thập bao phục rời khỏi nơi này, cũng đừng trở về.”

Diêu Nương định ra rất nhiều quy củ.

Tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, lúc này Diêu Nương chỉ chính là, tuyệt không thể cùng khách nhân nói chuyện yêu đương.

Mặc cho vị khách kia tìm mọi cách trêu chọc lấy lòng, cũng phải sừng sững bất động, khuôn mặt tươi cười có thể cho đủ, tình cảm, nhưng nửa phần cũng không thể cho.

“Nếu thật sự sinh lòng yêu, tôi đương nhiên cũng không ngăn được các cô.” Diêu Nương thấp giọng, hơi mệt mỏi: “Nhưng các cô phải rõ ràng, các cô dựa vào cái gì có thể ở chỗ này mặc váy tốt nhất, dùng son phấn tốt nhất, ở phòng đẹp nhất, được thưởng tiền cao nhất... Vong Ưu Các không bạc đãi các cô, các cô cũng đừng nghĩ đập bẻ chiêu bài Vong Ưu Các.”

Một cô gái buồn bực oán giận: “Diêu Nương lời này, là muốn cho chúng tôi ở lại chỗ này làm cả đời sao?”

Diêu Nương cười lạnh: “Người cho các cô làm lão cô tử không phải tôi, là lúc trước đem các cô bán rẻ! Thời điểm bán các cô, cha mẹ các cô chẳng lẽ không biết, nữ nhi gia không có một cái sạch sẽ xuất thân ý vị như thế nào sao?”

...

Chương 396. 4. Thế giới cổ đại (82)

Mọi người im lặng, không dám nói gì nữa.

Diêu Nương lạnh mặt nói: “Nếu muốn rời đi, có thể báo trước, tôi và Linh Tĩnh sẽ chuẩn bị tiền lì xì cho các cô, nhưng nếu các cô dám dây dưa không rõ với nam nhân, đừng trách tôi không nói tình cảm.”

Huấn luyện xong, cô bảo các cô gái giải tán.

Lý Linh Tĩnh đã sớm ở một bên nghe thấy, đợi đến khi các cô nương đều xuống lầu, Lý Linh Tĩnh đi tới bên cạnh Diêu Nương, khó hiểu thấp giọng hỏi: “Là xảy ra chuyện gì sao? Sao hôm nay thấy tâm tình cô rất không tốt.....”

Diêu Nương rũ mắt sửa lại nếp nhăn trên váy, thản nhiên trả lời: “Không có.”

“Là vì chuyện Oanh Ca sao?” Lý Linh Tĩnh nghiêng đầu nhìn cô: “Đây là chuyện vui, mọi người khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng, qua một thời gian nữa sẽ không sao, cô đừng quá lo lắng.”

Diêu Nương bình tĩnh nói: “Hơn nữa ác nhân cũng phải có người giả trang, nếu không cả đám đều nhớ đến lập gia đình, làm ăn còn làm sao.”

Cô nuôi những cô gái Vong Ưu Các này, có chút giống như ngôi sao Ái Đậu hiện đại dưỡng thành, ngôi sao phải hết sức duy trì hình tượng hoàn mỹ của mình, không thể yêu đương kết hôn sinh con, nếu không fan sẽ có một loại cảm giác vỡ mộng.

Lý Linh im lặng cười: “Nghiêm mặt còn dọa người, trước kia cô dạy tôi cùng Hương Chi, chưa từng thấy cô nổi giận.”

Diêu Nương nghe vậy cũng cười: “Khi đó có Lan ma ma hô to uống nhỏ với hai người, làm sao tới phiên tôi hát mặt đen.”

“Đúng vậy, trước kia ai không sợ Lan mama a?... Nhưng hôm nay cô nói những lời này, để Oanh Ca biết, sợ là sẽ sinh ra hiểm khích.” Lý Linh Tĩnh nhìn Diêu Nương hỏi: “Nếu không, cô vào trong phòng cô ấy nói chuyện? Đừng lưu lại hiểu lầm.”

Diêu Nương trầm mặc một lát, lắc đầu.

Trong lòng cô rõ ràng, Lý Linh Tĩnh có thể rộng lượng đưa các cô nương xuất giá, nhưng cô không thể, cô phải làm cho những cô gái này hiểu được, cá và tay gấu không thể kiêm được, trên đời này chưa từng có cách vẹn toàn đôi bên.

Oanh Ca bùng nước lạnh này, cô tưới định.

Lại qua hai ngày, bà mỗi tới hỏi ý tứ Oanh Ca, Oanh Ca đồng ý.

Chỉ là nhà Tôn lão bản ở phía nam, cần về phía nam mới có thể chính thức thành thân, cho nên chọn giờ lành, phái một cỗ kiệu tới đón người.

Lý Linh Tĩnh sai người đốt hai cây pháo ở cửa, phát kẹo cưới, các cô nương khác cũng nhao nhao tặng lễ, chật đầy kiệu.

Như thế, Oanh Ca rời khỏi Vong Ưu Các.

.....

Cỗ kiệu lắc lư đi tới trước một tòa nhà, trước cửa giăng đèn kết hoa, vui sướng dào dạt.

Oanh Ca một thân áo cưới đỏ thắm được người đỡ xuống kiệu, trong tay nắm lụa đỏ, từng bước từng bước đi vào nhà mới, bên tai có tiếng nha hoàn bà tử chúc mừng, nhao nhao nói: “Chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân...”

Một tiếng “Phu nhân”, nghe Oanh Ca tâm hoa nộ phóng, hốc mắt cũng nổi lên nhiệt ý.

Tôn lão gia đỡ cô rảo bước tiến vào phòng tân hôn, vén khăn voan, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô nói: “Ủy khuất em, chờ ngày sau tôi mang em trở về, gặp qua cha mẹ tôi, chúng tôi lại tổ chức tiệc rượu bổ sung.”

Oanh Ca hai má phấn hồng, đôi mắt lấp lánh, mỉm cười gật đầu một cái.

.....

Oanh Ca rời đi, khiến Diêu Nương như lâm đại địch.

Yêu cầu của cô đối với các cô nương càng thêm nghiêm khắc, nếu có khách nhân tặng quà, nhất định phải báo cáo, đăng ký lập sổ.

Hơn nữa về hoàn cảnh khách nhân, cô cũng sẽ âm thầm tìm hiểu rõ ràng, trong nhà có mấy phòng mỹ thiếp, có bao nhiêu thông phòng, có hay không nuôi ngoại thất, bị chán ghét nữ tử là kết cục gì, vân vân.

Chuyện như vậy nghe được nhiều, dần dần, một ít cô nương rục rịch cũng liên nghĩ ý niệm gả cưới.

Lý Linh Tĩnh đối Oanh Ca rời đi không có quá để ý, cô mỗi ngày tại bowling quán bận trước bận sau, rốt cục đem Vong Ưu Các nhà thứ nhất phân quán giày vò đi ra, mở cửa buôn bán -

Chương 397. 4. Thế giới cổ đại (83)

Vong Ưu Các vốn có thiết bị chơi bowling, để thỏa mãn ban ngày cũng có thể buôn bán, Lý Linh Tĩnh lại tăng thêm hai đường bóng, nước trà cùng đồ ăn vặt đều là cung ứng miễn phí, lại cùng ông chủ rạp hát thương lượng, để cho gánh hát mỗi ngày đến hát một vở kịch, như thế có ăn có uống có chơi, tương tự như hội sở giải trí hiện đại.

Về phương diện giá cả, cùng kế hoạch lúc trước của cô giống nhau, không có định giá, theo tâm tình khách nhân khen thưởng.

Kỳ thật trong lòng Lý Linh Tĩnh cũng bồn chồn, dù sao lý luận là lý luận, hiện thực là hiện thực, đem lý luận tác dụng với cuộc sống hiện thực sẽ xuất hiện hiệu quả như thế nào, cô không cách nào đoán trước.

Cô tự đặt cho mình một kỳ hạn một tháng.

Các cô nương cũng kiễng chân chờ mong, muốn biết chủ ý này có được hay không.

Không nghĩ tới người đầu tiên tới thăm, là Binh bộ Thượng thư Dương Kiều Hồ, dẫn một đám thuộc hạ uy phong hiên hách tới.

Lần này không phải do Nhiếp chính vương phái tới.

Kỳ thật người vẫn thúc giục Lý Linh Tĩnh ban ngày buôn bán chính là bản thân Binh bộ Thượng thư, Dương đại nhân thích chơi bowling, nơi khác lại không được chơi, tự nhiên là thúc giục rất nhanh.

Sau khi đến đây lập tức bắt đầu chơi, các cô nương có người phụ trách tính điểm, có người đưa trà đưa nước, có người lau mồ hôi bóp vai Dương đại nhân, có thể nói chu đáo đến cực điểm.

Bóng bowling trong sân bóng đập thành thạch vang lên, Dương đại nhân cùng cấp dưới chơi một trận, ước chừng cảm thấy chưa đã nghiền, còn gọi Lý Linh Tĩnh đến tỷ thí với mình, cô chơi kỹ thuật này tương đối tốt.

Dù sao cũng là hội viên cao cấp, Lý Linh Tĩnh không dám chậm trễ, lập tức tới.

Mở bóng chính là một cái toàn trúng, Dương đại nhân thấy cực kỳ hâm mộ không thôi: “Bóng tốt!”

Sau đó tự mình vung cánh tay, quả cầu đá trong tay lăn ra ngoài, nhưng ở nửa đường dần dần nghiêng lệch, rơi vào trong rãnh bên cạnh cầu đạo, một bình cầu cũng không đụng vào.

“Ai!” Dương đại nhân ảo não thở dài.

Lý Linh Tĩnh từ bên cạnh đổi một quả bóng, hai tay nâng cho Dương đại nhân, nói: “Đại nhân uy vũ bất phàm, lực địch ngàn quân, bóng bình thường dùng có lẽ có chút bất tiện, không bằng đổi cái này thử một lần.”

Dương đại nhân nhận vào tay, ước lượng lượng, quả nhiên nặng hơn vừa rồi không ít.

Trọng lượng của thạch cầu trở nên nặng nề, hất vung lên ngược lại càng ổn định hơn.

Dương đại nhân cười nói: “Bà chủ nhỏ cẩn thận, các loại trọng lượng đều đã chuẩn bị rồi.”

Lý Linh Tĩnh khen tặng đối phương: “Vì chức vị đại nhân chuẩn bị bóng, tự nhiên là phải tận tâm tận lực.”

“Vẫn là cái này thú vị, tôi nhớ rõ hậu viện có một mảnh địa phương gọi cái gì cao cái gì phu cầu?Nhẹ nhàng phiêu phiêu kia có ý nghĩa gì!” Dương đại nhân vung ra thạch cầu, bình bàn ngã bảy tám cái bình bóng, khoe miệng sung sướng giờ lên, hỏi bên người Lý Linh Tĩnh: “Sao không thấy cô đem hậu viện sân bóng mở ra?”

Lý Linh Tĩnh cười nói: “Đại nhân nói đúng, quả cầu kia quả thật nhẹ nhàng không có ý nghĩa, hơn nữa mấy ngày nay trời đổ mưa, hậu viện có chút lầy lội, không thích hợp chiêu đãi khách nhân, về sau nếu có cơ hội xây dựng sân bóng lớn một chút, lại đến khoản đãi đại nhân.”

“Lớn một chút?” Dương đại nhân hỏi: “Lớn bao nhiêu?”

“Càng lớn càng tốt, địa thế biến hóa càng nhiều, khả năng vung bóng cũng càng nhiều, so với hậu viện nhỏ hẹp của tôi thú vị hơn nhiều.” Lý Linh Tĩnh nói: “Đại nhân ngắm lại, ngoài mấy trăm mét một gậy vào động, nên xảo diệu cỡ nào.”

“Nghe cô nói thú vị, tôi cũng muốn thử xem.” Dương Kiều Hồ ha ha cười, chòm râu rậm rạp cũng rung động theo: “Mau đặt mua đi! Đừng để lão phu đợi lâu!”

“Vâng.” Lý Linh Tĩnh phúc thân, mỉm cười đáp: “Chỉ cần làm ăn ở sân bóng, dân nữ nhất định mau chóng làm sân golf.”

Dương đại nhân thập phần phóng khoáng, lập tức móc ra ngân phiếu vỗ ở trên bàn: “Làm ăn thịnh vượng, coi như lão phu thưởng các cô!”

Chương 398. 4. Thế giới cổ đại (84)

Lý Linh Tĩnh nhận lấy xem -

Ồ, năm trăm lượng!

Cô ấy choáng váng.

Dương đại nhân thấy nàng tròn tròn mắt, hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ là chê ít?”

“Dân nữ không dám.” Lý Linh Tĩnh giật mình nói: “Chỉ là ngày đầu tiên sân bóng Vong Ưu Các khai trương, dân nữ vốn định để cho khách nhân dựa theo tâm tình của mình định giá, không nghĩ tới Dương đại nhân hào sảng như thế, xem ra tâm tình đại nhân hôm nay vô cùng tốt a.”

“Vậy tôi cho cô một chiêu nữa - Tiên hoàng ở Đông Giao vẽ một mảnh đất, vốn định xây một tòa biệt uyển hoàng gia, vừa mới đem đất vòng ra, việc này liền gác lại, mảnh đất kia núi rừng đất hoang chiếm đa số, không cách nào khai khẩn, cũng không muốn dính vào phiền toái, nếu cô muốn lấy mảnh đất kia, Hộ bộ thượng thư nhất định cầu còn không được!”

Lý Linh Tĩnh nghe đến hai mắt sáng ngời: “Lại có loại chuyện tốt này?”

“Chỉ cần cô có thể kiếm được tiền, về sau nhiều là chuyện tốt chờ cô!”

Lý Linh Tĩnh ngượng ngùng sờ sờ mặt, không chế tâm tình nhảy nhót rót trà cho Dương đại nhân.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy mấy vị Thượng thư lục bộ đối với mình đặc biệt có hảo cảm, không phải loại hảo cảm nam nữ này, mà là tương tự như trưởng bối đối với vạ bối chiều cô, ngô... cũng rất vi diệu.

Vừa rồi Binh bộ thượng thư theo như lời “Tiên hoàng”, là cách nói khách khí, kì thực là chỉ thúc thúc của đương kim tiểu hoàng đế, long ý chỉ ngồi vài ngày đã bị Nhiếp chính vương chém đầu, hoàng gia biệt uyển lúc trước đương nhiên là xây không được, chẳng những xây không được, quyền quý trong Thịnh Kinh thành cũng không muốn tiếp nhận, chỉ sợ bị Nhiếp chính vương hiểu lầm mình cùng “Tiên hoàng” có quan hệ gì.

Một mảnh đất lớn như vậy, vừa không thể trồng hoa màu, cũng không ai dám mua để xây nhà, cứ như vậy gác lại vô ích, Hộ bộ thượng thư đương nhiên sốt ruột, đó đều là tiền.

Qua vài ngày, Hộ bộ thượng thư đến Vong Ưu Các uống rượu, Lý Linh Tĩnh nhân cơ hội nhắc tới việc này, Thượng thư đại nhân quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, sân bóng còn chưa có hình dáng, Thượng thư đại nhân đã bắt đầu tính toán sau khi sân bóng xây xong hàng năm có thể đóng bao nhiêu thuế.

Chuyện muốn làm càng ngày càng nhiều, Lý Linh Tĩnh cũng càng ngày càng bận rộn. Oanh Ca rời đi, tựa hồ cũng không mang đến cho cô bao nhiêu ảnh hưởng tiêu cực.

Mà theo sự phát triển của sân bóng, Vạn Hương Lô đối diện cũng làm ra bowling bản nhái, thực hiện chế độ hội viên giống như Vong Ưu Các, có cái gì học cái đó, có thể nói là theo sát trào lưu.

Kỳ thật không chỉ là Vạn Hương Lô, cửa hàng bắt chước theo phong trào đang dần dần gia tăng, bắt quá trong tất cả người bắt chước, Vạn Hương Lô làm ăn tốt nhất.

Tình huống này làm cho Lý Linh Tĩnh có chút lo lắng.

bowling và golf đều là do Thời Tiễn Ngư dạy, trong lòng Lý Linh Tĩnh rất rõ ràng, mình không có khả năng vĩnh viễn đẩy mạnh phát triển mới, nhưng nếu như không có trò mới, lại nên dựa vào cái gì giữ khách lại?

“Nếu là có thứ gì, có thể làm cho những cửa hàng bên ngoài kia bắt chước không được thì tốt rồi...”

Lý Linh Tĩnh ngồi ở bên cửa sổ, nhìn người đi đường lui tới dưới lầu, trầm tư thật lâu sau gọi quản sự tới.

“Theo anh thấy, Vạn Hương Lâu vì sao làm ăn tốt như vậy?” Cô hỏi quản sự.

“Vạn Hương Lâu học giống chúng ta nhất, giá cả lại thấp hơn, làm ăn tự nhiên tốt.” Quản sự trả lời.

Lý Linh Tĩnh nhíu mày nói: “Bắt chước cửa hàng chúng ta không chỉ một nhà Vạn Hương Lâu này, làm ăn tốt cũng nên có chút nguyên do mới phải...”

Quản sự ho khan hai tiếng: “Nghe nói..... cô nương bên kia, đa dạng lắm.”

Lý Linh Tĩnh ngăn người, nhìn về phía quản sự.

Đúng rồi... đã sớm nghe nói cô nương Vạn Hương lâu chơi rất vui vẻ, so với Vong Ưu Các bên này chỉ bồi rượu nói chuyện phiếm, bên kia quả thật phong phú hơn.

“Nhưng chẳng lẽ muốn kiếm tiền, cần phải như thế sao?”

Quản sự không được tự nhiên cúi đầu, nói: “Kỳ thật việc làm ăn của chúng ta không kém bên kia, cô không cần lo lắng...”

Lý Linh Tĩnh cau mày không nói gì.

Cô biết, lại đến lúc nên lên núi học hỏi kinh nghiệm rồi.....

“Tết Trung thu, tôi canh đi một chút, bằng không sẽ bị người ta hiểu lầm tôi chạy trốn.”

Chương 399. 4. Thế giới cổ đại (85)

Khi Lý Linh Tĩnh lại đi lên núi, Thời Tiện Ngư đang cùng Ninh Uyên, Tiết Đình đánh bài tú lơ khơ.

Ba người đang đánh nhau cao hứng, Lý Linh Tĩnh cũng không quấy rầy, yên lặng đứng ở một bên xem cuộc chiến, xem mấy hiệp, cũng chỉ thiếu chút nữa đem quy tắc xem hiểu.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng là, cách chơi bài này có thể phổ cập ở Vong Ưu Các một chút, Vong Ưu Các chính là muốn đi ở tuyến đầu thời thượng.

Sau đó nghĩ đến những mô phỏng theo gió như măng mọc sau mưa, lại không khỏi có chút nhụt chí.

Đầu năm nay cũng không có cái gọi là bản quyền, cô ngăn không được những người đó bắt chước học tập, kỳ thật bị học đi cũng không có gì, cô chỉ là cảm thấy vô cùng lo lắng — nếu không có nhưng ý tưởng mới lạ của Thời Tiện Ngư, cô rất cuộc phải dựa vào cái gì mới có thể lưu lại khách nhân?

Cô kiếm được rất nhiều tiền, cô quen biết rất nhiều quyền quý, việc làm ăn của cô ở tốc độ cực nhanh trở nên càng lúc càng lớn, nhưng cô hiện tại nhìn hai tay của mình, vẫn cảm thấy hai tay trống trơn.

Giống như tất cả những gì cô đạt được, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Hoặc bị bắt cóc bởi những kẻ bắt chước.

Thật khó chịu.

Cái sau vượt cái trước, không phải không có đạo lý, khi cô đang trào phúng những người bắt chước kia giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau cô, cũng phải luôn luôn cảnh giác đối phương có thể làm tốt hơn cô hay không.

Lý Linh Tĩnh đầy bụng tâm sự, bất tri bất giác, ván bài bên này kết thúc, Thời Tiệp Ngư đặt bài xuống, hỏi cô: “Muốn chơi không?”

Lý Linh Tĩnh lắc đầu.

Thời Tiệp Ngư lại hỏi: “Có tâm sự?”

Lý Linh Tĩnh vẫn lắc đầu, nhưng một lát sau, cô lại gật đầu.

Tiết Đình ở một bên nhin không được nhướng mày: “Đây rốt cuộc là có hay không?”

Ninh Uyên ôn hòa nói: “Chắc là làm ăn gặp khó khăn, chúng ta ra ngoài một chút, để hai người họ nói chuyện.”

Ninh Uyên chậm rãi đứng dậy, Tiết Đình khom người đỡ cậu ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời mùa thu ấm áp, gió nhẹ phơ phất, trong sân bày ghế nằm Thời Tiệp Ngư mang tới, nhưng vừa rồi đánh bài ngồi lâu, lúc này hắn không muốn ngồi nữa, không nhanh không chậm bước ra sân, đi ra ngoài tản bộ.

Hắn vừa đi ra, ám vệ phụ cận cũng nhao nhao rút khỏi sân, đi theo phía sau.

Tiết Đình ở bên cạnh Ninh Uyên, sắc mặt hết sức tích tỵ, hôm nay tòa viện này càng ngày càng kỳ cục, trước kia là đạo sĩ sát vách tùy ý qua lại, hiện tại càng thái quá, hai người kia nói chuyện phiếm, vương gia bọn họ còn phải dọn chỗ cho người ta.

Cái này tính là đạo lý gì?

“Hôm nay thời tiết không tệ.” Tâm trạng Ninh Uyên vui vẻ, thưởng thức phong cảnh núi non: “Rất thích hợp đi dạo.”

Tiết Đinh nghĩ một đằng nói một nẻo phụ họa: “Vâng, rất thích hợp.”

.....

Trong phòng, Lý Linh Tĩnh hướng Thời Tiện Ngư kể ra khổ não của mình, việc làm ăn của Vong Ưu Các càng ngày càng tốt, nhưng tương ứng, người bắt chước cũng càng ngày càng nhiều, cô muốn biết, trong lý luận marketing có phương pháp giải quyết phiền nhiễu của cô hay không.

Thời Tiện Ngư nghe vui vẻ.

“Cô cũng nhanh quá.” Cô vui mừng khôn xiết: “Nhanh như vậy đã đến giai đoạn cần phát triển lòng trung thành của khách hàng.”

Lý Linh Tĩnh cân nhắc, không tự chủ được gật đầu, cô hi vọng khách nhân chỉ nhận thức được chiêu bài Vong Ưu Các này, không đi cửa hàng của đối thủ cạnh tranh khác, dùng từ trung thành này có thể nói là tương đối chuẩn xác.

“Độ trung thành phải khai thác như thế nào?” Lý Linh Tĩnh khiên tôn thỉnh giáo.

Thời Tiện Ngư cười lắc đầu: “Giữ lại chiến quả thường thường so với trực tiếp đánh trận càng khó hơn, duy trì lòng trung thành của khách hàng là bài học bắt buộc cả đời của mỗi thương nhân, Linh Tĩnh, tôi đã không còn gì để dạy cô.”

Lý Linh Tĩnh mặt lộ vẻ mê mang, cô cảm thấy mình vừa mới học xong, như thế nào liền kết thúc đây?

Chương 400. 4. Thế giới cổ đại (86)

Thời Tiện Ngư nhìn cô ngẩn người, không khỏi có chút buồn cười, cô nương này làm ăn rất thông minh, nhưng có lúc nghiêm túc sẽ lộ ra bộ dạng ngốc nghếch.

“Nếu cô thật sự không biết nên làm như thế nào, không ngại đặt mình ở góc độ khách hàng mà suy nghĩ.” Thời Tiện Ngư nhắc nhở cô.

“Góc độ khách nhân...” Lý Linh Tĩnh nhíu mày: “Nếu tôi là khách nhân, tôi đi tới phố Bách Hoa, là đi Vong Ưu Các, hay là đi Vạn Hương Lâu...”

Cô mím môi, khó xử nhìn về phía Thời Tiện Ngư: “Thật khó a, đạo trưởng, tôi không phải nam nhân, việc này luôn là Diêu Nương lo, cô ấy hiểu nam nhân hơn tôi.”

“Không đúng.” Thời Tiện Ngư cười nói: “Diêu Nương chỉ biết đàn ông ghé thăm thanh lâu, bởi vì cô ấy chỉ tiếp xúc với loại người này, nếu như cô nghĩ không ra khách nhân thích cái gì, cần cái gì, không bằng thử hỏi điều tra, đem vấn đề của cô viết xuống, nhằm vào đám người khác nhau phát xuống, để mọi người trả lời vấn đề của cô, cuối cùng thu thập lại xem đáp án cuối cùng.”

Lý Linh Tĩnh cảm thấy hoang mang: “Nhưng là đạo trưởng, cô lúc trước không phải nói, thay vì thỏa mãn nhu cầu khách hàng, không bằng sáng tạo nhu cầu khách hàng sao?”

“Là như vậy không sai, tỷ như trước khi sân chơi bowling xuất hiện, cô nếu là để cho khách nhân trả lời thích chơi cái gì,

hắn khẳng định sẽ không trả lời cô chơi bowling, cho nên câu hỏi điều tra chỉ có thể là phụ trợ.” Thời Tiện Ngư kiên nhẫn nói: “Nếu như chính cô đầu óc một đoàn mơ hồ, người thậm chí ngay cả câu hỏi điều tra nên viết lên vấn đề gì, đều không thể quyết định đi.”

Lý Linh Tĩnh nghe vậy thở dài, chậm rãi nói: “Tôi hiện tại, quả thật có chút mơ hồ..... Hoàn cảnh Vong Ưu Các, rượu thức ăn, ca múa, các phương diện phục vụ đã làm đến cực hạn, tôi dám nói tuyệt đối muốn so với Vạn Hương Lô tốt hơn, nhưng cũng bởi vì Vạn Hương Lô cô nương có thể..... Có thể, tiếp khách, vì thế bọn họ so với chúng ta tốt hơn.....”

“Cũng không nhất định tốt hơn chúng ta.” Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: ““Khách hàng quần thể định vị bất đồng, Vong Ưu Các muốn càng thêm cao cấp, đối mặt khách hàng quần thể quả thật muốn hẹp một chút, nhìn qua có lẽ Vong Ưu Các không bằng Vạn Hương Lô náo nhiệt, nhưng khách hàng đơn giá hẳn là muốn so với bên kia cao đi?”

“Phải cao một chút.” Lý Linh Tĩnh cắn môi dưới, ngón tay hai tay xoắn cùng một chỗ: “Thế nhưng..... Tôi không biết nên nói như thế nào, tôi chính là cảm thấy..... Cảm thấy tại sao phải như vậy? Hiện tại như vậy, vậy sau này đây..... Sau này.....”

Có thể trong lòng loạn, cô có chút từ không diễn đạt ý.

Nhưng Thời Tiện Ngư mơ hồ hiểu được, nghiêm túc quan sát Lý Linh Tĩnh: “Cô có phải lo lắng, Vạn Hương Lô cướp đi một bộ phận khách hàng, tương lai có thể hay không đem phần còn lại cũng cướp đi?”

Lý Linh Tĩnh ngẩng đầu nhìn Thời Tiện Ngư: “Sẽ không?”

“Tôi không biết.....”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ chậm rãi nói: “Nhưng tôi cảm thấy, Vong Ưu Các nhất định có chỗ độc nhất vô nhị của nó, chỉ là chúng ta còn chưa phát hiện mà thôi...”

“Nơi độc nhất vô nhị sao.....”

“Ừ, là không cách nào bị bắt chước, mặc kệ những người bên ngoài học thế nào, cũng không học được.”

Lý Linh Tĩnh lâm vào trầm tư.

Thời Tiện Ngư lẳng lẳng nhìn cô.

Một lát sau, Thời Tiện Ngư nhẹ giọng mở miệng: “Linh Tĩnh, cô còn nhớ lúc chúng ta mới quen nhau không?”

Lý Linh Tĩnh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn cô :”Nhớ rõ, nhờ có đạo trưởng ban thuốc, tôi mới có thể sống sót.”

“Tôi khi đó nói với cô, vô luận cô muốn làm cái gì, tôi đều sẽ giúp cô, nhưng cũng chỉ giúp cô một việc, sau đó cô quyết định muốn đem Vong Ưu Các mở lên.” Thời Tiện Ngư hướng cô cười cười: “Linh Tĩnh, cô thành công, tôi đã không giúp được cô cái gì.”

Lý Linh Tĩnh kinh ngạc nhìn cô: “Đạo trưởng, cô..... muốn đi sao?”

Thứ sáu sẽ đem kết cục của thế giới này một hơi thả ra, sau đó dự cáo tên của thế giới tiếp theo, gọi là “Tinh cấp triệu hoán”, câu chuyện đại khái chính là triệu hoán ra ma thú cùng mình thăng cấp đánh quái, tham khảo một ít nguyên tố của Pokemon và Zelda.

Chương 401. 4. Thế giới cổ đại (87)

“Bất tri bất giác, cũng đã nửa năm rồi...” Thời Tiện Ngư nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thiên hạ vô tán chi yên tiệc, tôi còn lại thời gian không nhiều lắm, kế tiếp, tôi đại khái sẽ cùng hắc xuống núi, đi ra ngoài một chút, nhìn một chút, du lịch nhân gian.”

Lý Linh Tĩnh đã thành thói quen thỉnh thoảng lên núi tìm Thời Tiện Ngư, chợt nghe thấy cô muốn đi, nhất thời có chút hoảng hốt.

Nhưng lại nhớ tới lúc trước, Thời Tiện Ngư không hề có dấu hiệu xuất hiện trong cuộc sống của cô, hiện tại lại không hề có dấu hiệu đưa ra muốn đi, tựa hồ cũng là chuyện tự nhiên mà vậy...

“Đạo trưởng còn có thể trở về sao?” Lý Linh Tĩnh hỏi.

Thời Tiện Ngư tươi cười: “Các cô không phải ở Vong Ưu Các treo bức họa của tôi sao? Tôi bây giờ còn là nửa đường thân tiên, chờ sau này tôi trở nên lợi hại, không chừng sẽ thường xuyên trở về.”

Trên mặt Lý Linh Tĩnh lộ ra nụ cười, mặt mày cong cong nhìn Thời Tiện Ngư: “Tôi sẽ ở Vong Ưu Các chờ đạo trưởng trở về.”

“Được.” Thời Tiện Ngư cười nói: “Vây một lời đã định, hi vọng lúc tôi trở về, Vong Ưu Các so với hiện tại càng lớn càng xinh đẹp~”

“Ừ, nhất định!”

.....

.....

Sau khi vào thu, thời tiết càng ngày càng lạnh, lá cây điều tàn thưa thớt, bị người qua đường giẫm vào trong bùn, dần dần cũng trở thành một phần của bùn.

Oanh Ca đưa trượng phu tới cửa, im lặng nhìn gia đình đem rương hành lý trượng phu chuyển lên xe ngựa.

Ban đầu đã nói bận rộn xong việc làm ăn trong kinh thành, sẽ dẫn cô về quê thành thân, nhưng ông chủ Tôn nói muốn đi Mạc Bắc một chuyến, có lô hàng chờ ông nghiệm thu.

Từ Thịnh Kinh đi về phía bắc, dân phong dần dần dững mẫn, đường cũng không dễ đi, không thích hợp mang theo gia quyến, Oanh Ca chỉ có thể ở Thịnh Kinh chờ trượng phu trở về.

Thế nhưng người làm ăn bên ngoài khi nào trở về, lại không có tin chính xác, ít thì mấy tháng, nhiều thì mấy năm, vốn nên là tân hôn yến hội, Tôn lão bản vừa đi, sợ là gần nửa năm cũng không gặp mặt.

Hơn nữa ngày thu hiu quạnh, cảnh trí suy bại, tâm tình Oanh Ca cũng càng thêm buồn bực không vui.

Trước khi đi, ông chủ Tôn dịu dàng an ủi: “Chờ tôi trở về, mang quà cho em, em thích gì? Trang sức quần áo tùy em chọn.”

Oanh Ca dịu dàng trả lời: “Thiếp thân muốn lễ vật, chính là phu quân bình an trở về.”

Ông chủ Tôn cười cười: “Tôi sẽ gọi người mang thư về.”

Hai người ở cửa lưu luyến chia tay, Oanh Ca đưa mắt nhìn xe ngựa dần dần đi xa, cho đến khi tầm nhìn không nhìn thấy, nụ cười trên mặt cô cũng lạnh xuống.

Tiểu nha hoàn bên người đỡ cô về đến nhà, tòa nhà này không tính là lớn, chỉ có hai nha hoàn cùng một bà tử hầu hạ cô, đều là Tôn lão bản lưu lại người, trừ lần đó ra, liền chỉ còn lại một ít tiền bạc cung các cô chủ tứ bốn người sinh hoạt.

Tiền không tính là nhiều, không phô trương lãng phí mà nói có thể chống đỡ chừng nửa năm, bất quá cô gả cho hần vốn cũng không phải vì tiền.

Cô là vì cái gì chứ?

Oanh Ca ngồi trong phòng, nhìn mình trong gương đồng, trong lòng mờ mịt.....

.....

Sau khi lười nhác trong nhà mấy ngày, Oanh Ca không có việc gì để làm, lấy đàn của mình ra, tỉ mỉ lau chùi, dụng tâm bảo dưỡng.

Vốn định tự đàn tự hát một phen, đã nhiều ngày không lên tiếng, cô có chút hoài niệm đoạn thời gian ở Vong Ưu Các kia, nhưng là mới vừa mở miệng, nhớ tới mình đã làm vợ, lại hát những thứ kia thịnh nộ âm có lẽ sẽ đưa tới nhàn thoại...

Oanh Ca sâu kín thở dài, cầm cũng không muốn đàn nữa, kêu nha hoàn thu lại.

Nha hoàn nhìn ra cô buồn khổ, đề nghị ra ngoài dạo phố giải sầu.

Oanh Ca làm theo.

Cô mua một ít son phấn, lại mua một ít vải vóc, dưới sự trợ giúp của nha hoàn cùng bà tử học làm quần áo cùng giày dép, quần áo của trượng phu bình thường cần thê tử đến đặt mua, cô là người mới học, có thể bắt đầu từ đơn giản, tỷ như làm hà bao, hoặc là làm đế giày.

Chương 402. 4. Thế giới cổ đại (88)

Việc may vá luôn giết thời gian.

Cứ như thế qua vài ngày, Oanh Ca lại một lần nữa cảm thấy chán.

Cuộc sống như vậy, không giống với trong tưởng tượng của cô.

Nếu có thể cùng Tôn lão bản về quê thành thân, có lẽ cô có thể lấy thân phận Tôn phu nhân ra ngoài giao tiếp, nhưng ở Thịnh Kinh, ai mà không biết cô từng là ca kỹ của Vong Ưu Các? Cô có thể đi giao tiếp ở đâu?... Phụng Phượng và Minh trong tưởng tượng cũng không thể xuất hiện, có lẽ thời gian sống chung của phu thê quá ngắn rồi... Một tháng không đủ, Tôn lão bản liền rời đi.

Hiện nay, cô chỉ có nha hoàn bà tử chăm sóc, không có những tỷ muội kia làm bạn như ngày xưa, thì là đột nhiên không có tư vị.

Bà tử trong nhà thấy cô rầu rĩ không vui, đề nghị cô không muốn thêu thùa, không ngại xuống bếp học tay nghề, chờ tương lai ông chủ Tôn trở về cũng có thể biểu hiện một hai.

Oanh Ca ở phòng bếp chỉ nghĩ người nửa khắc liền không chịu nổi, mùi thịt tanh, khói lò sặc cổ họng, nàng vốn là một người che chở đầy đủ cho cổ họng, chuyện học nấu ăn lập tức từ bỏ.

Cách vách có một đôi vợ chồng, mỗi ngày sớm muộn gì cũng ra ngoài bán văn thần, thê tử xấp xỉ tuổi cô, hài tử cũng

đã sinh ba người, Oanh Ca thường thường nghe thấy cách vách truyền đến tiếng hài đồng vui đùa âm ỉ, cực kỳ náo nhiệt.

Cô có chút hâm mộ, sau khi hâm mộ lại cảm thấy bị ai sâu sắc.

Bởi vì cô biết mình tuyệt đối không thể gả cho một nam nhân bán vắn thần làm vợ. Ở trong tiệc bị thuần hóa hơn hai mươi năm, cô đã không thể chấp nhận cuộc sống của bách tính bình thường, cuộc sống của cô cần phải được ca ca ngợi, nếu không sẽ không biết làm sao.

Cái này rất kỳ quái.

Rõ ràng đã từng, cô cũng hướng tới rửa tay nấu canh cho ý trung nhân, thêu uyên ương dưới đèn, như thế nào hôm nay gả cho người, ngược lại bắt đầu hoài niệm những ngày hát hò bồi cười trong quá khứ?

Đêm dài đằng đẵng, tịch mịch không chỗ giải sầu, Oanh Ca kích thích dây đàn, thanh linh kỳ ảo như thanh nguyệt hát vang, triền miên đau khổ, uyển chuyển thê lương. Đợi đến khi một khúc kết thúc, bốn phía lặng lẽ không một tiếng động, không ai quan tâm cô hát cái gì.

Có lẽ do đã khổ quá lâu không thể giải, Oanh Ca mắc bệnh.

Ho khan thương hàn nhẹ, ban ngày không ăn uống, ban đêm khó ngủ.

Người trong lúc bệnh luôn tìm chỗ dựa, nhưng Tôn lão bản trước khi rời đi chưa từng để lại địa chỉ, cô muốn gửi thư cũng khó, cũng từng cân nhắc có nên viết thư cho Diêu Nương hay không, nhưng nhớ tới lúc rời khỏi Vong Ưu Các, Diêu Nương đã phát biểu, lại cảm thấy tình nghĩa đã hết, không cần phải đi gây hiềm khích nữa.

Sau khi bị bệnh mấy ngày, có khách đến nhà thăm cô.

Người này tự xưng Tạ di nương, Oanh Ca cũng không biết, nhưng sau đó cô ta nói mình tên là Hương Chi, Oanh Ca liền biết đôi phương là ai.

Cô nghiêng người tựa vào gối dựa, trong tay cầm khăn, che môi ho khan vài tiếng, không lạnh không nóng với Hương Chi đến thăm bệnh.

Tôi đã sớm rời Vong Ưu Các, không biết Tạ di nương tới chỗ tôi có việc gì.

Hương Chi không trực tiếp trả lời, ánh mắt quét qua nha hoàn hầu hạ trong phòng, cười cười, “Đây là người Tôn lão bản mua để hầu hạ người? Tuổi hơi nhỏ, nhưng tay chân cũng nhanh nhẹn.”

Oanh Ca hơi cứng người, ngược mắt đánh giá cô gái trước mặt: “.....Cô, biết phu quân nhà tôi?”

“Hắn đến nhà hàng của tôi ăn cơm, tôi và hắn có vài lần gặp mặt, biết thì biết, nhưng cũng không tính là quen.”

Hương Chi thoáng dừng lại, lại cười nói: “Trong Thịnh Kinh có rất nhiều nam tử hâm mộ cô, Tôn lão bản ở trong đó được cho là trường tình, tôi cảm động với lòng si mê của hắn, vì có thể làm cho Tôn lão bản đạt được mong muốn, từng vì hắn bày mưu hiến kế, đáng tiếc không thể ăn rượu mừng của các cô.”

Oanh Ca nhìn chằm chằm vào mắt Hương Chi, chậm rãi hỏi: “Không biết cô làm sao..... bày mưu hiến kế cho hắn?”

Chương 403. 4. Thế giới cổ đại (89)

Hương Chi nhếch môi, cười nhạt nói: “Tôi nói cho hẳn biết, thưởng bạc ngàn lượng không bằng một vị trí chính thê. Đối với nữ tử chúng ta mà nói, danh phận ước chừng là thành ý lớn nhất mà nam nhân có thể lấy ra.”

Oanh Ca không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta.

Hương Chi cũng không thèm để ý, không nhanh không chậm đứng dậy, đánh giá đồ trang trí trong phòng, chậm rãi nói: “Nơi này mặc dù không bằng cảm y ngọc thực trong Vong Ưu Các, nhưng trong Thịnh Kinh thành tấc đất tấc vàng, muốn đặt mua một tòa nhà như vậy, cũng phải tốn không ít bạc, Tôn lão bản đối với người có thể nói là dụng tâm.”

Oanh Ca lạnh lùng nói: “Cô hôm nay đến nhà nói những lời này, chẳng lẽ là muốn tôi cảm kích cô sao?”

Hương Chi nhẹ nhàng cười, quét mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, nói: “Đương nhiên không phải.”

Oanh Ca thấy thế, biết Hương Chi có chuyện muốn nói riêng, hơn nữa tám chín phần mười có liên quan đến ông chủ Tôn.

“Mấy ngày nay thời tiết khô ráo, đi hâm nóng canh tuyết lê trong bếp, sau đó bùng tới hai chén.” Oanh Ca phân phó nha hoàn.

Nha hoàn lên tiếng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Oanh Ca và Hương Chi.

Hương Chi yên lặng một lát, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay tôi tới đây, chỉ muốn nói cho cô biết, Tôn lão bản không chỉ có một người vợ như cô.”

Đôi mắt Oanh Ca co lại, nhìn chằm chằm Hương Chi: “..... Lời này của cô, là có ý gì?”

“Ở tuổi ông chủ Tôn, không có vợ mới là lạ chứ?” Hương Chi cười khẽ, giọng nói dịu dàng: “Huống chi vào nam ra bắc, bên người sao có thể không có phụ nữ chăm sóc? Tính ra, cô hẳn là người vợ thứ ba của ông ấy.”

Oanh Ca khó có thể tin: “Hắn nói cho tôi biết, thê tử của hắn đã sớm bệnh qua đời nhiều năm.”

“Lời này cũng không giả, sau khi thê tử của hắn chết bệnh, Tôn lão thái thái làm chủ ở quê nhà vì hắn tái hôn cưới một vị thê tử.” Hương Chi giải thích: “Chỉ là Tôn lão bản quanh năm bên ngoài, rất ít cùng thê tử đoàn tụ, cho nên hắn ở bên ngoài lại cưới cho mình một vị kiều thê, hai bên không quá nhiều lần nhau, cũng coi như bình an vô sự.”

Oanh Ca nghe xong, sắc mặt trắng bệch, hồi lâu không nói gì.

Cô muốn tự nói với mình, Hương Chi không có chứng cứ, tất cả đều là ăn nói lung tung, nhưng lại mơ hồ cảm thấy, đôi phương nói có lẽ là sự thật... Nếu không, làm sao giải thích hắn sau khi thành thân vội vàng rời đi, cũng không mang cô về quê gặp cha mẹ?

Nhân duyên trông mong mà đến, nguyên lai cũng là ngờ ngẩn sao.....

“Hắn có con không?” Oanh Ca thấp giọng hỏi.

“Hai đứa con trai, ba đứa con gái.” Hương Chi trả lời.

Khó trách.....

Khó trách hấn rõ ràng đã đến tuổi trung niên, lại không vội chuyện con nôi dỗi chút nào, nguyên lai đã có hài tử.

Oanh Ca không nói lời nào, Hương Chỉ bình tĩnh ngồi một bên chờ.

Thật lâu sau, Oanh Ca nhìn về phía cô hỏi: “Tại sao cô muốn nói cho tôi biết? Vì trả thù? Muốn nhìn tôi bị chê cười?”

Hương Chỉ cười cười: “Vì sao phải nói đây là trả thù? Chẳng lẽ cô không có được ước nguyện sao? Chỉ cần làm bộ như không biết hấn ở quê nhà đã cưới vợ sinh con, người đại khái có thể ở trong nhà này, tiếp tục làm chính phòng đại phu nhân của Tôn gia.”

Oanh Ca lầm bầm: “Đây không phải phu nhân Tôn gia..... Đây là ngoại thất hấn nuôi.....”

Hương Chỉ cười rộ lên: “Chẳng lẽ cô cảm thấy mình còn có thể tìm được người tốt hơn Tôn lão bản sao? Ngoại trừ không có mang cô về quê gặp cha mẹ, đái ngộ của cô ở chỗ này, cùng chính thê không có phân biệt, Oanh Ca, cô nên thỏa mãn, cô cho rằng mình là thân phận gì?”

Chương 404. 4. Thế giới cổ đại (90)

Oanh Ca từ trong thê lương hoàn hồn, ngẩng đầu hướng cô cười châm chọc, nói: “Tôi là thân phận gì? A, ít nhất, tôi sẽ không hạ tiện đến câu dẫn người đã có vợ.”

Hương Chi ngẩn người, rất nhanh khôi phục như thường, cười nhạt nói: “Cô cảm thấy cô cao quý hơn tôi rất nhiều sao? Tôi dù hạ tiện như thế nào, ít nhất tôi cũng đoạt được nam nhân, nhưng cô thì sao?”

Oanh Ca khinh thường Hương Chi: “Lý Linh Tĩnh nói không sai, cô không chỉ không từ thủ đoạn, hơn nữa không có chút liêm sỉ nào.”

Hương Chi khoe miệng nhếch lên, cười đến càng không ngừng được: “Cái các cô gọi là liêm sỉ, chính là muốn tôi giữ giáo điều cùng bốn phận, không tranh không đoạt, tiếp tục làm nô tỳ hạ đẳng hầu hạ người khác?”

Cô nói một tiếng “hạ đẳng”, Oanh Ca nghe chói tai, nhin không được nói: “Hương Chi, cô mặc dù tranh đoạt, hôm nay lại có thể có kết quả gì tốt? Tương lai Tạ Luật sẽ tái hôn, cô và con của cô còn không biết sẽ có kết cục gì, thủ đoạn âm tư của hậu trạch giết người không thấy máu, ở trước mặt chủ mẫu cô và nô tỳ nha hoàn có gì khác nhau?”

Hương Chi ngắt lời cô, giọng trào phúng: “Cô ta từng hỏi tôi sao? Cô ta có quan tâm không? Chỉ vào sủng ái của nam nhân sống qua ngày, chỉ vào sủng ái của cô ta sống qua ngày, có khác nhau sao?”

Không đợi Oanh Ca trả lời, Hương Chi cười lạnh một tiếng, nói: “Vẫn có khác nhau, dù sao, nếu như tôi chỉ dựa vào cô ấy sống qua ngày, không có cách sinh hạ nhi tử, đúng hay không? Quan lão gia bên ngoài, nhà ai không phải tam thê tứ thiếp, tôi chỉ là vì mình mưu một phần tiền đồ, cô ta lại coi tôi là cừu nhân, rõ ràng không chứa nổi tôi. Ở trong mắt cô ta, tôi nên cả đời làm nô tỳ! Cả đời thấp kém một bậc! Chúng ta đều là người cha mẹ sinh dưỡng, tôi so với Lý Linh Tĩnh kém cái gì?!”

Oanh Ca tính tình hơi lạnh, ngày thường im lặng, không thích tranh chấp với người khác, cô tâm phiền ý loạn nói: “Hương Chi, ân oán giữa người và Lý Linh Tĩnh, tôi cũng không muốn tham gia trong đó, người hôm nay tới chỗ tôi, cuối cùng là vì chuyện gì? Nếu là vì cười tôi, cô hiện tại có thể đi.”

Hương Chi cười cười: “Tôi tới nơi này, là muốn tìm cô hợp tác.”

“Hợp tác?” Oanh Ca chỉ cảm thấy dở khóc dở cười: “Tôi hợp tác với cô? Cô cảm thấy có thể sao?”

“Đừng vội cự tuyệt, cô có thể nghe điều kiện của tôi trước.” Hương Chi nhếch khóe miệng nói: “Vạn Hương Lâu muốn mời chào cô, chỉ cần cô nguyện ý, thù lao là một phần doanh thu ngày cô lên đài.”

Oanh Ca im lặng.

Cô cảm thấy Hương Chi điên rồi, không đề cập tới cô giả làm vợ lại không tiện lên đài hiển nghệ, cô cho dù bất cứ giá nào, có tình cảm của Diêu Nương, cô vì sao không quay về Vong Ưu Các hát, ngược lại đi đến cửa hàng đối thủ cạnh tranh hát?

Cái này quá vô lý!

Hương Chi giống như nhìn ra suy nghĩ của cô, cười khanh khách nói: “Vong Ưu Các hiện giờ hạng mục nhiều hơn, khách nhân hoặc là đi chơi bóng, hoặc là đi nói chuyện phiếm, ai sẽ đề ý người hát trên đài là ai? Mặc dù cô trở về, có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Kiếm nhiều hơn nữa..... Đó cũng là tiền của Lý Linh Tĩnh và Diêu Nương, cô vĩnh viễn chỉ là một ca kỹ, nhưng nếu cô đi Vạn Hương Lâu, thù lao là doanh thu trong một ngày, nghe rõ ràng, không phải thưởng tiền, không phải rút thành rượu, mà là một thành toàn bộ doanh thu trong ngày, cho dù là quản lý sổ sách của Vạn Hương Lâu cũng không có đãi ngộ như vậy. Nên chọn như thế nào, tôi nghĩ cô hẳn là rất rõ ràng.”

Oanh Ca mím môi, thần sắc thoáng biến hóa.

Hương Chi đứng dậy đi lên phía trước, hạ giọng nói với cô: “Ông chủ Tôn vừa đi, chẳng biết khi nào mới có thể trở về, số tiền ông ấy để lại đủ cho cô tiêu bao lâu?”

Chương 405. 4. Thế giới cổ đại (91)

Hương Chi ngồi kiệu về đến nhà, trên mặt vẫn mang nụ cười nhợt nhạt.

Nha hoàn bưng tới cho cô canh hạt sen khô ráo, đang uống, bà tử ngoại viện cất một cái hộp gỗ bánh trái vui vẻ đi vào, nói di nương mấy ngày trước định trang sức đưa tới.

Khỏe môi Hương Chi cong lên, tâm tình càng lúc càng tốt.

Hộp gỗ mở ra, nha hoàn bà tử bên cạnh đều kinh hô lên tiếng.

“Thật xinh đẹp!”

Nhìn kiểu này xem, thật là đẹp mắt.

Vòng ngọc cũng tốt.

Nếu ta nói ánh mắt di nương tốt nhất quả không sai, bộ trang sức này là hình thức thịnh hành nhất trong Thịnh Kinh thành.

Hương Chi nhàn nhạt cười cười, đem hộp gỗ khép lại, giao cho nha hoàn, phân phó nói: “Đưa cho Nhị phu nhân.”

Nha hoàn ngăn người: “Di nương, trang sức xinh đẹp như vậy, cô không đeo sao?”

Bà tử thập phần có nhãn lực cười nói: “Nếu không làm sao nói di nương chúng ta hiếu thuận hiếu chuyện đây? Mấy ngày trước vừa làm cho lão phu nhân một thân xiêm y mới, hôm nay liền đưa trang sức cho Nhị phu nhân, di nương chúng ta vẫn vì cái nhà này lo liệu a, trong cửa hàng kiếm tiền, chính

mình nửa kiện trang sức không thấy mua thêm, đầu tiên nghĩ đến lão phu nhân cùng Nhị phu nhân, so với thân nữ nhi kia còn tri kỷ hơn.”

“Nói những thứ này làm gì, đều là người một nhà, hiện tại tam phòng được kiếm tiền, tự nhiên không thể bạc đãi trong nhà.” Hương Chi không nhẹ không nặng trách cứ bà tử: “Lần sau đừng nói những lời như vậy nữa.”

Tuy nói như thế, nhưng trong giọng nói lại không hề có ý trách cứ.

Bà tử nhẹ nhàng đánh xuống miệng của mình, cười bồi tội nói: “Di nương giáo huấn rất đúng! Công lao của di nương Tạ phủ trên dưới ai không biết, nào cần lão bà tử ở chỗ này lắm mồm, chính là hạ nhân trong góc chúng ta cũng dính ánh sáng của di nương, cuộc sống so với trước kia tốt hơn không ít!”

Hương Chi cười rộ lên: “Miệng lưỡi trơn tru, mau đưa đồ đi đi.”

Bà tử lên tiếng, cùng nha hoàn cầm đồ đi.

Hương Chi nhìn bóng lưng các cô, một lát sau thu hồi ánh mắt, ngồi xuống bên cạnh bàn, mở sổ sách ra bắt đầu xem tình hình doanh thu mấy ngày nay.

Cô đã từng cho rằng, dễ cầu bảo vật vô giá, khó có được tình lang, một viên chân tình đáng giá hơn thiên kim vạn kim.

Nhưng sau đó cô phát hiện, thiên kim quả thật đáng quý, tình lang cũng quả thật khó được, nhưng là, trở thành vận mệnh người cầm lái, lại muốn so với thiên kim cùng tình lang giá trị càng cao hơn ngàn lần vạn lần.

Cô ấy không bao giờ muốn đi theo dòng chảy nữa.

Tương lai của cô không cần Lý Linh Tĩnh đi an bài, cũng không cần Tạ Luật đi an bài, cô muốn chính mình đi tranh! Đi

cướp!..... Cho dù tương lai cô thua, cũng sẽ không hối hận.

Cuộc sống tranh giành, dù sao cũng phải trải qua có tư vị hơn so với cuộc sống người khác an bài.

Chính là bởi vì có thể hội như vậy, cho nên cô chắc chắn, Oanh Ca sẽ không cự tuyệt cô — bởi vì không có gì, so với mình đương gia làm chủ hấp dẫn lớn hơn.

Hôm nay Hỉ Khách đến hợp tác với Vạn Hương Lâu, thu nhập tăng gấp mấy lần so với trước kia, vả lại Vạn Hương Lâu đã đáp ứng, chỉ cần đào Oanh Ca lên, còn có thể tăng thêm một thành lợi nhuận.

Oanh Ca phải bảo vệ cổ họng, sẽ không hát hàng đêm, giả sử ba ngày hát một lần, như vậy một tháng qua cô chỉ cần nhường một phần ba thành lợi này cho Oanh Ca.

Đây là mua bán kiếm không lỗ.

Tâm tình Hương Chi càng lúc càng sung sướng, động tác ngón tay lật sổ sách trang sách cũng nhẹ nhàng, những con số trên giấy dường như không chỉ là bạc nữa, mà là chiến lợi phẩm của cô.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Hương Chi ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tạ Luật mặt trầm như nước bước vào phòng.

“Tam gia về rồi.”

Cô cười đứng dậy, mà Tạ Luật trừng mắt nhìn cô, bỗng nhiên sắc mặt xanh mét quát: “Quỳ xuống cho ta!”

Hương Chi sửng sốt: “Tam gia.....”

“Đồ dê tiện!” Tạ Luật phất tay quét sạch đồ đạc trên bàn! Ấm trà từng chén từng chén ngã đầy đất, sổ sách cũng rơi trên mặt đất, bị nước trà tưới ướt.

Chương 406. 4. Thế giới cổ đại (92)

Hương Chi nhìn chữ viết trên giấy bị nước dán thành khối mực, ngơ ngẩn.

Bên tai Tạ Luật đang quát mắng: “Đồ đệ tiện không biết xấu hổ, dám chà đạp thanh danh Tạ gia ta như thế, ta giao việc buôn bán tửu lâu cho ngươi, ngươi lại làm xằng làm bậy, đem rượu và thức ăn bán vào thanh lâu, nếu không phải hôm nay đồng liêu mời ta đi Vạn Hương Lâu uống rượu, ta còn bị ngươi lừa chẳng hay biết gì!”

Hương Chi ngạc nhiên mở to hai mắt: “Tam gia, anh nghe em giải thích...”

“Món cá ghen Tương Giang kia rõ ràng là món ăn chiêu bài Hỉ Khách, làm sao lại xuất hiện trên bàn rượu Vạn Hương Lâu?! Ta mới đầu chỉ là hoài nghi, nhưng ngươi cho ta là như thế nào xác định? Ta trước khi đi tận mắt nhìn thấy, tiểu nhị Hỉ Khách tới từ cửa hông Vạn Hương Lâu rồi đi! Hắn còn cùng cô nương Vạn Hương Lâu vừa nói vừa cười! Đây là giả hả?!”

Tạ Luật nổi giận, mắng xong cũng không giải hận, kéo cánh tay Hương Chi ra ngoài kéo! Hương Chi bị kéo đến lão đảo, nước mắt đã chảy cầu xin tha thứ: “Tam gia, đây là hiểu lầm a.....”

“Tạ Luật coi trọng thể diện nhất, trước mắt căn bản không muốn nghe ngươi cãi lại: “Đến từ đường quỳ cho ta! Lúc nào phải sạch quan hệ với Vạn Hương lâu, lúc đó ngươi hãy đi ra!”

Trong viện nha hoàn bà tử tất cả đều trở mặt ngậy ngốc, tro mắt nhìn Hương Chi bị Tạ Luật kéo ra khỏi phòng, té ngã trên mặt đất.

Tạ Luật quát: “Đứng ngốc làm gì! Còn không đưa di nương các người đi từ đường?!”

Sau đó lại chỉ hướng một nha hoàn: “Đi gọi chuông quĩ tới! Ta ngược lại muốn nhìn xem, bọn họ là như thế nào sau lưng ta làm xằng làm bậy!”

Nha hoàn bị vẻ mặt giận dữ của Tạ Luật dọa sợ, run rẩy lui hai bước, sau đó vẻ mặt luống cuống gật gật đầu, nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

Trong viện còn lại mấy nha hoàn cùng bà tử vội đỡ Hương Chi dậy.

Hương Chi chảy nước mắt đầy mặt, cả người không có nửa điểm khí lực, cô ta khóc suốt suốt đứng ở trong sân, nói với Tạ Luật: “Tam gia, thiếp thân quả thật không có đem rượu và thức ăn bán ở Vạn Hương lâu, chỉ là Vạn Hương lâu sau khi trang bị lại đã từ chối phòng bếp, cho nên mượn phòng bếp trong tiệm chúng ta dùng một chút...”

Tạ Luật cực kỳ tức giận: “Mượn phòng bếp, mượn đầu bếp! Cái đó và bán rượu và thức ăn cho bọn họ có gì khác nhau?! Chuyện cho tới bây giờ người lại còn dám xảo ngôn lệnh sắc lừa trên gạt dưới! Tiện nhân! Bôi nhọ Tạ Gia Phong ta còn không biết hối cải! Từ nay về sau, Tề nhi ôm qua bên lão phu nhân nuôi dưỡng, không cho người nhúng tay nữa! Không được dạy hư con ta!”

Dứt lời, hùng hổ đi ra sân.

Hương Chi thấy thế, biết giải thích cầu xin như thế nào cũng vô ích, cô ngừng khóc, hỏi nha hoàn bên cạnh: “Tề nhi hiện tại ở đâu?”

Nha hoàn trả lời: “Sáng sớm hôm nay đã bị vú em ôm sang lão phu nhân đi chơi rồi.”

Hương Chi cắn môi dưới, thầm nghĩ Tạ Luật quả nhiên là vô tình, hôm nay việc này nếu không thể cứu vãn, chỉ sợ từ giờ trở đi cô ngay cả nhi tử cũng không có cách nào gặp lại.

“Người đi tìm Nhị phu nhân, thay ta truyền mấy câu.”

Nha hoàn bất an nhìn cô: “Đi tìm Nhị phu nhân? Nhị phu nhân cô ấy, cô ấy sẽ giúp chúng ta sao?”

Hương Chi cười lạnh: “Không cần cô ta giúp, người chỉ cần nói cho cô ta biết, ta phạm sai lầm chộc Tam gia không vui, từ hôm nay trở đi việc làm ăn của cửa hàng chỉ có thể nhờ cô ấy chăm sóc. Cô chỉ cần nâng đỡ cô ấy, nói Tạ gia không có ai có thể làm cho ta yên tâm hơn cô ấy, hướng chi đại phòng không người, cô ấy là nhị phòng, quản việc làm ăn của Tạ gia cũng danh chính ngôn thuận.”

Nha hoàn không hiểu: “Di nương, Nhị phu nhân ngay cả sổ sách cũng không biết, sao có thể quản chuyện làm ăn?”

Hương Chi liếc xéo cô một cái, ánh mắt âm trầm.

Nha hoàn trong lòng run lên, lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ lập tức đi tìm Nhị phu nhân.....”

.....

Chương 407. 4. Thế giới cổ đại (93)

Tạ Luật đứng hàng thứ ba Tạ gia, phía trên còn có hai anh trai.

Khi còn bé đại ca từng sinh một trận bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh thân thể vẫn lúc tốt lúc xấu, quanh năm suốt tháng hơn phân nửa thời gian đều dùng thuốc dưỡng, cưới vợ vào cửa hết lần này tới lần khác cũng là một bình thuốc, không sinh hạ một trai một gái đã sớm qua đời.

Nhị ca tính cách phải thông minh một chút, từ nhỏ theo phụ thân vào Nam ra Bắc buôn bán, đáng tiếc đạo lý buôn bán còn chưa học rõ ràng, trước hết dính một thân tật xấu bên ngoài, thích uống rượu, thích khoác lác, bị hồ bằng cầu hữu mang theo đánh bạc vài lần, liền rút cuộc chương mắt mua bán nhỏ nhà mình, luôn muốn kiếm nhiều tiền, cuối cùng nhiều tiền không kiếm được, ngược lại làm cho Tạ phụ bồi thường không ít.

Tạ Luật chính là sinh ra trong hoàn cảnh như vậy.

Khi đó Tạ gia cùng Lý gia xem như môn đăng hộ đối, cũng có qua lại làm ăn, cho nên người hai nhà dính hôn từ nhỏ.

Chỉ tiếc không quá vài năm Tạ phụ qua đời, sinh ý Tạ gia cũng xuống dốc không phanh, Lý gia thấy vậy cũng từng nảy sinh ý niệm bội ước, nhưng phụ thân Lý Linh Tĩnh nhìn Tạ Luật cùng hai ca ca của hắn bất đồng, tuổi còn rất nhỏ đã có thể biết văn tất chữ, là một người hiếu học, về sau nói không chừng có thể thi Trạng Nguyên Lang.

Chính là tồn tại vì nữ nhi dưỡng tiềm lực cổ tâm tư, cho nên Tạ gia những năm này dù khốn quẫn chật vật như thế nào, Lý gia cũng chưa từng hủy bỏ hôn ước, còn thường xuyên đưa tiền đưa lương thực giúp đỡ Tạ gia.

Sau đó Tạ Luật quả thật không chịu thua kém, tuy rằng không thi đậu Trạng Nguyên, nhưng khoa khảo lên bảng cũng đủ làm rạng rỡ tổ tông.

Lúc Lý Linh Tĩnh mới vừa gả đi, vợ chồng son cũng từng người nông ta nông ngọt ngào qua một hồi, ai cũng không ngờ tới sẽ bởi vì một nha hoàn hồi môn, cuối cùng nháo đến không thể kết thúc.

Có lẽ liên quan không lớn đến nha hoàn hồi môn, con người luôn thay đổi, cho dù không có Hương Chi, Tạ Luật sớm muộn cũng sẽ chán ghét Lý Linh Tĩnh.

Hương Chi quỳ gối trong từ đường Tạ gia, trong đầu hồi tưởng lại mỗi người mình gặp sau khi vào Tạ gia, mỗi chuyện gặp phải... Cô cảm thấy mình không sai.

Thay vì chờ người phụ nữ khác chiếm vị trí này, tại sao người này không thể là cô?

Lúc trước hai người cùng nhau từ nơi đó trốn ra, rõ ràng nói về sau sẽ coi cô là thân tử muội, có cơm ăn sẽ không thiếu cô, có áo mặc cũng sẽ không thiếu cô, vì sao nam nhân lại không thể phân cho cô một nửa?... Huống chi, huống chi, cô chỉ là một di nương, cô chỉ cần một nửa nhỏ nhỏ.....

Hương Chi quỳ trên mặt đất, đầu gối đau từng đợt, nhưng lưng của cô vẫn thẳng tắp, chuyện trước mắt còn chưa giải quyết, trong đầu lại tất cả đều là: Ta không sai, ta không sai...

Tựa hồ chỉ có nghĩ như vậy, mới có thể xua tan tình cảnh khó xử cùng bối rối mà Lý Linh Tĩnh có thể trào phúng cô giờ phút này.

Cửa kẹt một tiếng, nha hoàn lặng lẽ đi vào, ngồi xổm xuống bên người Hương Chỉ nhỏ giọng nói: “Di nương, chương quỹ đã đến, bị gọi đến thư phòng Tam gia hỏi chuyện, Nhị gia cùng Nhị phu nhân cũng đi, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Kế tiếp?” Hương Chỉ cười lạnh: “Kế tiếp chỉ cần chờ xem kịch hay.”

Nha hoàn có chút hoảng: “A..... Vậy người vẫn quý ở chỗ này sao.....”

“Có chút tâm tư tốt nhất thu lại cho ta, ta nói cho ngươi biết, chỉ có ta tốt rồi, ngươi mới có thể tốt, ta nếu như không tốt, Tam gia cưới tân phụ vào cửa, các ngươi những này hầu hạ qua người của ta nhất định sẽ đệ nhất bán sỉ đi ra ngoài! Đến lúc đó, ai biết sẽ bán đi nơi nào? Suốt ngày không xuống giường được, đứa bé sinh ra ngay cả phụ thân cũng không biết là của ai...”

Chương 408. 4. Thế giới cổ đại (94)

Nha hoàn nghe đến phát run, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám! Nô tỳ về sau nhất định dụng tâm hầu hạ di nương!”

Hương Chi không nhìn cô nữa, hai tròng mắt sâu kín nhìn bài vị Tà gia cung phụng trên hương án từ đường, thanh âm lạnh lùng: “Đi thư phòng nhìn chăm chăm cho ta, chưởng quầy cùng Nhị phu nhân nói cái gì, trở về một năm một mười nói cho ta biết.”

Nha hoàn vội vàng gật đầu, đứng dậy vội vàng rời đi.

Chuyện hợp tác với Vạn Hương Lô, Hương Chi đã sớm tức giận với chưởng quầy, giờ phút này chưởng quầy bị Tà Luật chất vấn, lập tức kêu oan:

“Hi Khách đến trước đó vài ngày sắp nhập không bằng xuất, vì hấp dẫn khách nhân đến thăm, rượu và thức ăn giá cả vừa giảm lại giảm, có thể Tà gia người mỗi khi đến trong tiệm hô bằng gọi hữu, đánh chiết khấu không nói, có chút còn ký nổi sổ sách, những khách nhân khác học theo, cũng bắt đầu ký sổ sách, sinh ý thật sự khó có thể duy trì, nếu không như thế, chúng ta cũng sẽ không đem rượu bán cho Vạn Hương Lô a!”

“Làm ăn có thể làm thì làm, không thể làm thì không làm! Bớt lung tung lý do!” Tà Luật không chút lưu tình mặt quát: “Tà gia ta cho dù nghèo đến một văn tiền cũng không có, cũng tuyệt sẽ không cùng thanh lâu kỹ viện làm ăn! Từ hôm nay trở

đi sẽ không hợp tác với Vạn Hương Lâu nữa, việc này nếu người không làm được, ta sẽ mời người khác!”

Chưởng quầy trong lòng khinh thường, trên mặt vẫn là cung kính bộ dáng, hấn về mặt cầu xin nói: “Tam gia lên tiếng, chúng ta sao dám không theo? Chỉ là lo lắng tửu lâu ngày sau sinh ý, có thể tại Bách Hoa phố mở thanh lâu lão bản, sau lưng thế lực không biết là nơi nào bạch đạo hắc đạo đạo, này Vạn Hương Lâu lai lịch cũng không nhỏ, nếu đắc tội đối phương, chỉ sợ về sau sẽ đối với Tam gia có ảnh hưởng...”

Tạ Luật lúc này vỗ bàn, khí thế mười phần nói: “Hỗn trướng! Càn khôn, Tạ gia ta quang minh chính đại buôn bán, chẳng lẽ còn sợ bọn chuột nhắt kia?!”

Chưởng quầy cúi đầu không nói, dư quang liếc Nhị gia cùng Nhị phu nhân ở một bên.

Hì Khách gần đây kiếm được tiền, không ít lần đưa chỗ tốt cho nhị phòng, chưởng quầy cũng lấy không ít chỗ tốt, những thứ này, Hương Chỉ đều từng cẩn thận dò hấn.

Tạ nhị gia ho nhẹ một tiếng, không đau không ngứa nói với Tạ Luật: “Việc đã đến nước này, có cảm tức cũng vô dụng, ăn uống trong nhà toàn bộ chỉ dựa vào doanh thu của cửa hàng, việc làm ăn này cũng không thể mặc kệ chứ?”

Tạ Luật ngồi bên cạnh bàn, nhíu mày.

Con người Tạ nhị gia cốt tủy thường xoay chuyển, hai tay khép lại tay áo, lại ho khan một tiếng, nói: “Nếu không có người nào có thể dùng, tôi có thể giúp ca ca một tay.”

Lời còn chưa dứt, Nhị phu nhân bên cạnh lập tức phun một tiếng!

Tạ nhị phu nhân nhướng mày lạnh lùng: “Anh là muốn giúp một phen hay là gây tai họa một phen? Trong nhà tiền phàm đều là đến từ tay anh?”

Sau đó quay mặt nói với Tạ Luật: “Tam đệ, người đừng nghe nhĩ ca người nói bậy, hấn cũng không phải là người buôn bán, nếu không là ta mấy năm nay giam giữ hấn, mấy đồng tiền trong nhà đã sớm bị hấn cầm đi sòng bạc thua sạch!”

“Cô nói chuyện cũng quá khó nghe.” Tạ nhĩ gia suy sụp mặt: “Tôi là thích đánh cược, nhưng trong Thịnh Kinh có nam nhân nào không đánh cược?”

Nhĩ phu nhân không khách khí mắng: “Tháng trước là ai bán vòng tay của tôi đi đánh bạc?”

Chương 409. 4. Thế giới cổ đại (95)

Tạ nhị gia ước chừng cũng biết mình không chiếm lý, thanh âm yếu đi vài phần: “Tôi hảo tâm giúp tam đệ chia sẻ một hai, không tin được tôi thì thôi, cần gì phải nói khó nghe như vậy.”

Tạ Luật thở dài, trong lòng cũng biết nhị ca này không đáng tin cậy, đứng lên chấp tay với ca tẩu, nói: “Tôi ở bên ngoài làm quan, huynh đệ trong nhà buôn bán, khó tránh khỏi bị người ta nói thị phi, việc buôn bán tửu lâu, tạm thời vất vả cho nhị tẩu.”

Nhị phu nhân nghe vậy tâm hoa nở phóng, trên mặt miễn cưỡng làm ra bộ dáng rụt rè, lại cười nói: “Đều là người một nhà, nói chuyện vất vả cái gì, tam đệ nói như vậy có thể khách khí rồi.”

Trong lòng lại âm thầm nghĩ, Hương Chỉ bất quá làm mấy ngày sinh ý liền có tiền đưa cô châu báu trang sức, sinh ý này nếu là chính cô tới làm, bên trong dầu thủy không biết có thể vớt bao nhiêu?

Tạ nhị gia có lương tâm hơn Nhị phu nhân một chút, quan tâm hỏi Tạ Luật: “Tam đệ, người xử trí Hương Chỉ là tính toán gì? Sau này bên cạnh người cũng không thể không có nữ nhân.”

Nói xong, lại oán giận thê tử: “Chuyện tam đệ cô cũng nên để ý, nếu Lý thị đã bị bỏ rơi, cô làm tẩu tẩu, ngày thường như thế nào không vì tam đệ nhìn nhau mấy nhà? Trong viện của

hắn chỉ có một di nương, rốt cuộc không giống cái dạng gì, mẫu thân nơi đó cũng không dễ ăn nói.”

Nhị phu nhân trừng hắn một cái: “Tam đệ bây giờ là thân phận gì, nào tới phiên tôi đi nhìn?”

Tạ Luật cười khỏ, lại chấp tay với hai người bọn họ: “Việc này không phiền ca ca tẩu quan tâm, gần đây công vụ bận rộn, chờ tôi thanh nhàn một chút sẽ suy nghĩ.”

Tạ nhị gia gật đầu nói: “Ừ, chuyện làm ăn người cũng yên tâm, trong nhà tẩu tử người trước kia cũng là buôn bán, tẩu lâu giao vào trong tay cô ấy, không xảy ra sự cố gì.”

Tạ Luật thăm thía nói với Nhị phu nhân: “Tẩu tẩu vất vả rồi, tiền tài mặc dù tốt, nhưng danh vọng gia tộc mới là gốc rễ lập thân của chúng ta, việc làm ăn của Tạ gia tuyệt đối không thể dính vào nửa điểm quan hệ với tà môn tà đạo.”

Lặp đi lặp lại chính là một ý tứ, tiền có thể kiếm, nhưng điểm mấu chốt không thể mất.

Nghe ra hắn tựa hồ coi tiền tài như rác rưởi, là một chính nhân quân tử phẩm tính cao thượng.

Sau khi hai vợ chồng nhị phòng rời khỏi thư phòng, Nhị phu nhân nhìn không được hướng thượng phu châm chọc: “Đệ đệ ông hôm nay trong lời ngoài lời nói một trận, kêu người không biết chuyện nghe xong, chỉ sợ phải coi Tạ gia các ông là dòng dõi thư hương, đứng đắn buôn bán kiếm chút tiền, như thế nào lại kéo theo danh vọng cùng gia phong, cũng không phải trộm tới cướp tới.”

Nhị gia rung đùi đắc ý: “Cái này cô lại không hiểu, ở Thịnh Kinh thành làm quan phải chú ý cái này, nếu không làm không tốt sẽ bị người nhạo báng, cô là tóc dài kiến thức ngắn, người ở Hàn Lâm Viện, trong nhà ai bối cảnh cũng phải trong sạch?”

Ban đầu cho rằng đệ đệ ông vào triều làm quan, có thể làm cho tình trạng tình trạng tốt hơn một chút, kết quả vẫn là nghèo kiết đến đáng thương, ông ở bên ngoài cũng kiếm không trở lại tiền, may mắn còn có một cửa hàng, nếu không cả nhà đều phải uống gió tây bắc đi!”

“Lời ngu xuẩn này cô làm sao nói ra được, ánh mắt phải nhìn xa một chút a.....”

“Tôi không nói ra ngoài, cứ cãi nhai với ông vài câu không được sao? Lúc trước hẳn tặng lễ cho Thượng Phong, các ông cũng không ít lần động đến hồi môn của tôi.”

“Vâng vâng vâng, phu nhân công lao lớn, phu nhân công lao lớn nhất! được không? hiện tại sinh ý đều giao vào trong tay cô, cô trực tiếp đem của hồi môn của mình bỏ khuyết lên là được mà...”

Lời này Nhị phu nhân thích nghe, lập tức nhếch khóe miệng, liếc Tạ nhị gia một cái: “Hừ, cái này còn cần ông dạy?”

Hai vợ chồng nghĩ đến ngày lành sau đó, vui tươi hơn hờ trở về phòng.

.....

Chương 410. 4. Thế giới cổ đại (96)

Mưa thu thê lương, sơ phong lạnh thấu xương.

Gạch đá xanh trên đường Bách Hoa bị nước mưa xối ướt thành màu đen thẫm, người qua đường tranh nhau chen vào mái hiên hai bên đường, lửa than của các cửa hàng dấy lên, đèn đuốc sum suê, tiếng cười nói vui vẻ từ trong cửa sổ lộ ra, náo nhiệt nửa phần không giảm.

Lý Linh yên lặng ở trong phòng nghỉ ngơi của mình ở lầu ba, nhìn sổ sách đến đầu óc hôn mê, đứng dậy mở nửa cánh cửa sổ.

Gió lạnh thổi vào trong phòng, cuốn đến trang sách lật loạn, người cũng đột nhiên tỉnh táo, cô xoay người dùng trần thạch ngăn chặn sổ sách, trong lòng nhin không được cảm khái: Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác làm ăn cũng đã hơn nửa năm rồi...

Diêu Nương gõ cửa đi vào, cười khanh khách đưa tới một tờ danh sách.

“Chương quây liệt kê danh sách hội viên bánh đông ra, hình thức tôi vẽ, tìm thợ rèn Lý phổ Tây làm khuôn, cô xem có được hay không, không thành vấn đề, chúng ta liền cầm đi làm.”

Thịnh Kinh Thành có phong tục ăn bánh bốn mùa, lúc lập đông phải ăn bánh đông, cho nên Lý Linh Tĩnh dự định vào ngày lập đông tặng cho mỗi hội viên một hộp bánh đông Vong Ưu Các đặc chế.

Lý Linh Tĩnh cầm danh sách nhìn một chút, Diêu Nương hỏi cô: “Chuyện Hỉ Khách cô nghe nói chưa?”

Lý Linh Tĩnh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Diêu Nương: “Làm sao vậy?”

Những cửa hàng này ở phố Bách Hoa cách nhau rất gần, có chuyện gì cơ bản không giấu được, ví dụ như Oanh Ca đổi hoa danh ca hát ở Vạn Hương Lâu, đêm đầu tiên lên sân khấu các cô đã nhận được tin tức.

Hỉ Khách đến cùng Vạn Hương Lâu cắt đứt lui tới, lúc trước hai nhà ký khế ước, hôm nay đột nhiên trở mặt không nhận, bồi thường không ít bạc, trước mắt sắp đến cuối năm, gây ra loại chuyện này cũng không giống như phong cách của Hương Chỉ, nghe nói hôm nay người quản lý sổ sách cũng thay đổi, đổi thành Nhị phu nhân Tạ gia.

Diêu Nương ban đầu cùng Lý Linh Tĩnh cùng chung mối thù, nhưng theo làm ăn lớn, cô đối với Hương Chỉ cũng không có quá nhiều oán hận, hiện giờ nhắc tới cố nhân, chỉ cảm thấy thốn thức.

Cô ấy sinh con cho Tạ gia, kiếm tiền cho Tạ gia, lần qua lần lại đơn giản là muốn Tạ Luật sung ái, hiện tại nháo thành như vậy, cuộc sống của cô ấy ở Tạ gia chỉ sợ sẽ không dễ chịu.

Lý Linh Tĩnh hơi nhú mày, hồ nghi lắm lắm: “Sao lại giao cho Nhị phu nhân..... Cho dù Tạ Luật từ bên ngoài mời một tiên sinh chuyên quản lý sổ sách, so với giao cho Nhị phòng thì tốt hơn nhiều.”

Diêu Nương hỏi: “Có gì không ổn sao?”

Lý Linh Tĩnh từng làm vợ Tạ gia, đối với nhị phòng có chút hiểu biết, giải thích: “Tạ gia lão nhị là một con quỷ đánh bạc, cưới vợ cũng không gánh vác, gian lười tham trôn ít nhất chiếm ba thứ. Lúc trước tôi gả đi, không tới vài ngày Nhị phu

nhân đã muốn quản gia của tôi, tôi vốn tưởng rằng mình được Tạ gia coi trọng, kết quả vừa nhìn sổ sách, mới biết được sau khi công trung làm xong chuyện cưới xin, một đồng tiền cũng không còn, toàn bộ chỉ vào tôi dùng của hồi môn trợ cấp cho bọn họ.”

Nói tới đây, Lý Linh Tĩnh giống như nghĩ tới cái gì, cười lạnh một tiếng: “Đoán chừng là Hương Chi làm chuyện tốt, cô ta nguyên lai cứ như vậy, vài câu là có thể châm ngòi cho cả nhà náo nhiệt, bất quá khi đó cô ta là nha hoàn của hồi môn của tôi, nói chuyện làm việc đều hướng về tôi, hiện tại..... A, cũng được, tùy bọn họ nháo đi thôi.”

Diêu Nương nhìn sắc mặt Lý Linh Tĩnh, cũng không muốn cô quá mức để ý chuyện Tạ gia, vội nói: “Đúng, tùy bọn họ nháo đi, chuyện của chúng ta đều bận rộn, nào có rảnh quản bọn họ? Lúc trước cô nói muốn làm kế hoạch trung thành của khách hàng, tôi thấy lễ vật bánh đông này rất tốt, về sau bốn mùa khí đều tặng lễ, để khách nhân thời khắc đều nghĩ đến Vong Ưu Các chúng ta.”

Lý Linh Tĩnh nghe lời cười cười, muốn bồi dưỡng lòng trung thành của khách hàng, làm sao là chuyện tặng lễ vật vài lần là có thể hoàn thành, nhưng, người có chí thì chuyện lại thành, cô tin tưởng mình chỉ cần kiên trì tiếp tục, Vong Ưu Các nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

.....

Chương 411. 4. Thế giới cổ đại (97)

Sau lập đông, khách trên phố Bách Hoa dần dần ít đi.

Bởi vì sắp đến cuối năm, nhà nhà đều bận rộn, muốn mua thêm đồ tết, muốn mở tiệc chiêu đãi thân hữu, buôn bán bận rộn cuối năm thanh toán, làm quan bận rộn đem chiến tích làm đẹp một chút, kết quả là người đi ra tiêu khiển tự nhiên ít đi.

Lý Linh Tĩnh cùng Diêu Nương chuẩn bị cho các cô nương thêm một đồng quần áo mùa đông, hiện tại bắt đầu làm, thời điểm lễ mừng năm mới vừa vặn có thể mặc vào.

Lý gia buôn bán vải vóc, loại chuyện này đương nhiên sẽ ưu tiên chăm sóc trong nhà, lúc thương lượng, nghe thấy một cô nương nói năm nay mưa nhiều, có mấy cửa hàng bông đều bị ẩm không có cách nào bán, bông tốt ít đi, giá cả chế tác áo mùa đông cũng tăng lên.

Lý Linh yên lặng nghe xong không khỏi hỏi: “Vậy bông bị ẩm xử lý như thế nào?”

Đại khái phải phơi khô rồi mới bán, có điều có chút bông vừa ẩm liền mốc meo biến thành vàng, loại này cho dù phơi khô, đại khái cũng rất khó bán đi.

Lý Linh Tĩnh nhíu mày, suy tư một lát rồi hỏi: “Chuyện bông bị ẩm, cô nghe được từ đâu?”

Diêu Nương chen vào nói: “Cái này tôi cũng nghe nói, Triệu lão bản cùng Tần lão bản đều đề cập qua vài câu, lúc trước lập đông chính là thời điểm bông dễ bán nhất, năm nay

lại có chút khó giải quyết, xử lý không tốt, năm cũng không dễ chịu.”

Lý Linh Tĩnh như có điều suy nghĩ: “Lúc trước nghe các đại nhân Hộ bộ nói, thôn phía bắc Chương Tử Hà năm nay náo loạn nạn đói, không chỉ miễn toàn bộ thuế má, chờ thời tiết lạnh hơn một chút, triều đình còn có thể phát lửa than và áo bông, phòng ngừa dân chúng chịu tội chết cóng, cũng không biết có cần dùng bông vải hay không...”

Diêu Nương nghe ra ý tứ của cô: “Cô muốn triều đình đem bông gòn bị ẩm đưa đi cứu trợ thiên tai?”

“Bông bị ẩm chỉ cần phơi khô, vẫn có thể sử dụng, chỉ là chất lượng cùng phẩm chất không bằng bông tốt mà thôi, hơn nữa vật tư cứu trợ thiên tai bình thường sẽ không dùng quá tốt, lúc trước Thượng thư đại nhân cùng tôi nói chuyện phiếm có đề cập qua.” Lý Linh Tĩnh nghiêm túc nói: “Vật tư càng tốt, những quan viên phụ trách cứu trợ thiên tai lại càng dễ dàng tay chân không sạch sẽ, ví dụ như lương thực không cần gạo tinh, có thể không chết đói là được, mà quần áo chỉ cần không chết cóng là được.”

Cô cùng Hộ bộ Thượng thư xem như bạn vong niên, Thượng thư đại nhân mỗi lần quang lâm, không thích tìm cô nương bồi rượu, chỉ thích cùng Lý Linh Tĩnh tán gẫu kiếm tiền như thế nào, tiết kiệm tiền như thế nào vân vân.

Diêu Nương cười nói: “Vậy thật trùng hợp, chờ lần sau thượng thư đại nhân đến, chúng ta hỏi hai câu, nếu có thể giúp đỡ thương hành, lại có thể vì triều đình giải quyết khẩn cấp, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?”

Lý Linh Tĩnh cười gật đầu: “Ừ, lần sau tôi hỏi một chút, chỉ cần là chuyện có lợi cho dân sinh, tin tưởng Thượng thư đại nhân sẽ không trách tôi nhiều chuyện.”

Nói xong câu đó, trong đầu Lý Linh Tĩnh bỗng nhiên hiện lên tin tức gì đó, không khỏi ngây dại.

Diêu Nương thấy cô ngây người, thân thiết hô hai tiếng: “Linh Tĩnh?... Linh Tĩnh?”

Lý Linh Tĩnh cũng không vội hoàn hồn, giơ tay ý bảo mình nghe thấy, ánh mắt vẫn trống rỗng, nàng thì thầm: “Tôi hình như đã biết.....”

“Biết cái gì?” Diêu Nương khó hiểu: “Linh Tĩnh, cô làm sao vậy?”

“... Không có việc gì.” Lý Linh Tĩnh đột nhiên đứng lên, ánh mắt nổi lên hào quang, tốc độ nói nhanh: “Tôi nhớ tới một việc, về phòng trước!”

Nói xong, xoay người đi lên lầu, bước chân thật nhanh.

Diêu Nương cùng các cô nương tất cả đều không hiểu ra sao, không rõ cô đây là làm sao vậy.

Trở về phòng Lý Linh Tĩnh cố gắng khắc chế được hưng phấn cảm xúc, móc ra chìa khóa, mở ra chính mình tủ đồ, lại từ bên trong lấy ra một quyển sách —

Trong sách này ghi lại tất cả hội viên Vong Ưu Các, chính như cô kỳ vọng lúc trước, hội viên Vong Ưu Các không giàu thì quý, mỗi người thân phận bất phàm!

Lúc trước cô một mực suy nghĩ, Vong Ưu Các đến cuối cùng phải làm như thế nào, mới có thể lưu lại những khách nhân này.

Độc đáo một phong cách hoàn cảnh đã bị người bắt chước đi, chiêu bài ca kỹ cũng bị đào góc tường, rượu và thức ăn còn có thể nhưng cũng không tới gọi người khắc cốt ghi tâm trình độ, bao gồm nhất thời hưng bowling, hôm nay ở nơi khác cũng có tương tự phương tiện.

Chương 412. 4. Thế giới cổ đại (98)

Lý Linh Tĩnh vì thế khổ não hồi lâu, muốn chiêu đãi tốt nhiều khách nhân quyền quý như vậy cũng không dễ dàng, cô thật sự nghĩ không ra, mình còn có thể dùng trò gì mới hấp dẫn bọn họ lưu lại lâu dài.

Nhưng vừa rồi, cô bừng tỉnh đại ngộ!

Vong Ưu Các có chỗ đặc thù ngay trước mắt mình, đến bây giờ cô mới phát hiện!

Cho dù cô cung cấp dịch vụ như thế nào, cũng không trân quý bằng những khách hàng này! Chỉ cần đem tài nguyên khách hàng chính hợp lợi dụng, thành lập mạng lưới quan hệ khách hàng, mà gián tiếp sáng tạo ra lợi ích, tất nhiên sẽ thực hiện kế hoạch khách hàng trung thành của cô!

Ngực Lý Linh Tĩnh đập thình thịch, toàn thân có một cỗ sức mạnh nói không nên lời, hận không thể lập tức mời Thượng thư đại nhân tới, hảo hảo nói một chút chuyện bông gòn này!

Một khi chuyện thành công, sau này cô có thể giật dây bắc cầu cho những người khác ở Vong Ưu Các... Không bằng trực tiếp tổ chức một bữa tiệc thì sao? Đem các đại thương hội các đại lão tất cả mời tới, nhất định sẽ là sự kiện trọng đại! Thậm chí còn có thể mượn cơ hội đưa ra quyên góp từ thiện, đến lúc đó danh lợi song thu chẳng phải là tốt sao?

Suy nghĩ của Lý Linh Tĩnh mở ra, các loại ý nghĩ cuộn cuộn không dứt tuôn ra, một lòng của cô cũng không có chừng

mực bay lên, chứa đựng nhiệt tình cùng dự vọng, muốn bay càng cao càng xa!

Hai ngày sau, Hộ bộ thượng thư đến Vong Ưu Các.

Lý Linh Tĩnh ôm tâm tình kích động, cùng Hộ bộ thượng thư nhắc tới chuyện bông gòn, Thượng thư đại nhân quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, vì thế Lý Linh Tĩnh thuận thế an bài nhà gian tốt, lại hẹn mấy vị thủ lĩnh thương hội, đem chuyện này cơ bản đã định ra.

Lại qua mấy ngày, bánh đông của Vong Ưu Các toàn bộ đưa ra ngoài, cùng bánh đông cùng nhau đưa ra ngoài, là từng trương đặc thù thư mời, mời Thịnh Kinh các giới đại lão tụ tập.

Nhiều năm sau nhớ lại thịnh cảnh yến hội, Lý Linh Tĩnh cảm thấy đây đại khái là quyết định chính xác nhất mà mình từng làm trong cuộc đời này.

Bởi vì sau bữa tiệc này, địa vị của Vong Ưu Các ở Thịnh Kinh Thành từ đó được đặt ra, chân chân chính chính trở thành trung tâm của giới quyền quý.

.....

Bông tuyết bay lả tả, xe ngựa trước cửa Vong Ưu Các nối liền không dứt, tiểu nhị chịu khó quét dọn sạch sẽ tuyết đọng trên bậc thang, các cô nương cầm lò sưởi tay cười khanh khách nghênh đón khách nhân, đèn đuốc màu quýt chiếu rọi phong cảnh trong cửa sổ nóng hổi.

Tạ Luật cùng đồng liêu ngồi ở Hỉ Khách đến uống rượu, nhìn đối diện thảnh thơi từ trong xe ngựa đi xuống một vị đại nhân vật nào đó, đều có chút nóng mắt.

Hộ bộ thượng thư không thích giao tiếp, mấy ngày nay trở thành khách quen của Vong Ưu Các, luôn nhìn thấy hắn.

“Ha ha, có tiền kiếm đương nhiên phải đi, bà chủ Vong Ưu Các hẹn đại hộ nộp thuế cho hần... Không chỉ Hộ bộ thượng thư thích đi, viện trưởng, học sĩ, thị giảng của Hàn Lâm viện chúng ta đều đi.”

“Chúng ta Hàn Lâm Viện đều là thanh lưu, lại không cùng tiền giao tiếp, cũng đi nơi đó kết giao thương hộ?”

“Người không hiểu cái này sao? Trong khách nhân Vong Ưu Các không thiếu người của lục bộ, đi ra làm quan, thăng chức điều động không thể thiếu phiên toái Lại bộ, nếu như có thể ở trước mặt các đại nhân Lại bộ lẫn lộn quen mặt, so với cúi đầu khổ sở thì tốt hơn nhiều.”

“Ai, đáng tiếc chúng ta không thể đi vào, nếu không cũng có thể lắc lư trước mặt người lớn một vòng.”

“Ai nói không phải chứ, nếu có thể lấy được hội viên Vong Ưu Các thì tốt rồi.....”

Tạ Luật nghe đồng nghiệp nói chuyện phiếm bên tai, cảm thấy phiên muộn khó diễn tả bằng lời.

Rượu vào cổ họng, cảm giác mát mẻ chỉ còn lại sự cay đắng nồng đậm không tiêu tan.....

Hần nhìn Vong Ưu các đối diện đường, đáy lòng có một ý niệm rục rịch trong đầu, nếu là lúc trước... Hần không có bỏ rơi Lý Linh Tĩnh, hiện tại hần có thể trở thành thượng khách của nơi đó, cùng chư vị đại nhân nâng cốc ngôn hoan.

Nhưng hôm nay, hôm nay.....

Chương 413. 4. Thế giới cổ đại (99)

Ai, bây giờ nói gì đến bây giờ a.....

Tạ Luật trong lòng buồn khổ, nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Ăn xong cơm nước trên bàn, hàn huyên một hồi rồi tiễn đồng liêu, Tạ Luật theo thường lệ tự mình tính tiền, sau đó về nhà.

Tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn.

Lúc này muốn gọi xe ngựa cũng đã muộn, hắn phủ thêm áo choàng đi bộ trở về, kỳ thật cách nhà không tính là quá xa, nhưng thời tiết rét lạnh, chờ hắn đi đến cửa nhà, tay chân đã lạnh thấu.

Thật vất vả về đến nhà, lại không cảm thấy ấm áp chút nào, tâm tình tích tụ của Tạ Luật nhất thời tăng thêm vài phần phiền não.

Gã sai vật bưng trà nóng tới, hắn cau mày uống một ngụm, sau đó hai bà tử vén rèm đi vào, đốt chậu than.

Dùng than cũng không phải than tốt gì, đốt lên một cỗ mùi lạ.

Tạ Luật nhin không được răn dạy bọn họ: “Mùa đông cũng đã bắt đầu đến rồi, sao mỗi lần chờ sau khi ta trở về mới bắt đầu đốt than? Nhà ai không phải là trước tiên đem phòng đốt nóng chờ chủ nhân trở về?”

Bà tử khom lưng nói: “Hồi Tam lão gia, Nhị phu nhân nói không được đốt than trong phòng trống, là trong phòng nếu không có người, đốt than cũng là lãng phí, hiện giờ giá than tăng không ít, Nhị phu nhân để cho tất cả mọi người tiết kiệm chút.”

Trước mặt người hầu, Tạ Luật không tiện bôi mặt mũi Nhị tẩu, phiền não nói: “Lời Nhị phu nhân cố nhiên có lý, nhưng các người làm việc cũng nên học biến báo, đến phòng kế toán trong nhà chi chút bạc mua than, về sau than ở chỗ ta đốt trước.”

Hai bà tử hai mặt nhìn nhau.

Một người trong đó khó xử trả lời: “Tam lão gia có muốn đi nói với Nhị phu nhân một tiếng không? Bằng không chỉ sợ không trả nổi bạc.....”

Tạ Luật cảm thấy không thể nói lý: “Ta dùng tiền của mình, vì sao còn muốn nói với Nhị phu nhân, cho dù Nhị phu nhân hiện tại quản công trung, cũng không đến mức ngay cả chút tiền mua than này cũng hỏi đến chứ?”

Bà tử trả lời: “Chi phí vượt quá mười lượng bạc, đều cần đến chỗ Nhị phu nhân lấy đối bài, nếu không phòng kế toán sẽ không để bạc.”

Tạ Luật ngạc nhiên không nói gì.

Cái nhà này, đại phòng là ma ồm, nhị phòng không sinh sản, duy nhất kiếm tiền chính là tam phòng Tạ Luật.

Mà thu nhập của Tạ Luật chủ yếu chia làm hai phần, một phần là lương tháng của hắn, một phần khác là doanh thu của Hỉ Khách.

Cho nên Tạ Luật làm sao cũng không hiểu được, hắn là một người kiếm tiền, vì sao tiêu tiền còn muốn tìm nhị phòng không kiếm tiền báo cáo? Cũng không phải mấy trăm lượng

lớn, chỉ là mua than mà thôi, Nhị tẩu đến tốt cùng là như thế nào ở quán gia?

Tạ Luật hôm nay mới vừa mời đồng liêu uống rượu, trong tay không còn bao nhiêu tiền, nam nhân ở bên ngoài giao tiếp làm sao có thể không có bạc? Nhưng loại chuyện đưa tay đòi tiền này hắn lại chưa bao giờ làm qua, vừa nghĩ tới muốn tìm Nhị tẩu lấy bạc, không khỏi khó xử đến mặt nóng lên.

Trước kia, tiền phương diện này sự tình căn bản không cần hấn đề cập, Hương Chỉ sẽ sớm đem bạc đưa đến trong tay hấn, ân cần hỏi han, quan tâm đầy đủ, hấn là phong độ nhẹ nhàng Hàn Lâm Viện biên tu, ở bên ngoài hô bằng gọi hữu, tiêu sái đến cực điểm, làm sao có thể vì tục vật phiền lòng?

Tạ Luật là một người coi trọng lợi ích trước mắt, hấn nhìn Vong Ưu Các thường có khách quý ra vào, liền niệm tình Lý Linh Tĩnh, hiện giờ trong tay thiếu ngân lượng, lại niệm tình Hương Chỉ, trực tiếp xem nhẹ thông hỏa lần trước mình phát ra.

“Hương Chỉ di nương hiện tại đang làm cái gì?” Hấn hỏi bà tử.

Bà tử ngẩn người: “Hiện tại..... Chắc là thêu hoa trong phòng, lúc trước nghe nói di nương muốn làm áo choàng lông cho người.”

Tạ Luật trong lòng thoải mái một chút, nói: “Cô ấy là người hiểu chuyện.”

Bà tử và gã sai vặt trong phòng đều không lên tiếng.

Lúc trước Hương Chỉ bị Tạ Luật phạt đi quỳ từ đường, trên dưới Tạ gia không ai không biết, khi đó Tạ Luật mắng Hương Chỉ không đáng một đồng, mọi người còn rõ mồn một trước mắt.

Chương 414. 4. Thế giới cổ đại (100)

Nhưng lúc đó Hương Chi cũng không chịu tội gì.

Cô ta hiểu Tạ Luật quá rõ, biết hẳn thích bày ra một bộ phong phạm quân tử bằng phẳng, sẽ không hùng hổ dọa người với nữ tử, cho nên chỉ quỳ nửa ngày, liền giả ngất nằm ở trong từ đường, sau đó bị nha hoàn ba chân bốn cẳng nâng về viện của mình, Tạ Luật quả thật không biết xấu hổ nhắc lại chuyện phạt quỳ.

Thế nhưng đứa nhỏ vẫn không muốn trở về, tính cả vú em cùng nhau ở lại trong viện lão phu nhân nuôi.

Hương Chi biết Tạ Luật còn chưa hết giận, cho nên mấy ngày nay vô cùng biết điều không nhắc tới chuyện đứa bé, cô đang chờ đợi thời cơ.

Khi nha hoàn đến truyền lời, nói Tam gia đã tới, cô liền biết thời cơ đã đến.

.....

Trong phòng than lửa cháy rực, đốt Tô Hợp Hương, Tạ Luật vừa vào cửa, nha hoàn lập tức tiến lên cởi áo choàng của hắn xuống, phơi ở một bên chậu than nướng, Hương Chi thì tự mình rót cho Tạ Luật một chén trà nóng, đưa tới trong tay hắn.

Tam gia, bên ngoài trời lạnh phong hàn, uống chén trà khu hàn đi.

Cô trước sau như một ôn nhu sẵn sàng, đối với sự lãnh khốc của đàn ông dường như không có bất kỳ khúc mắc nào.

Tạ Luật nhận lấy trà uống một ngụm.

Hương trà ở giữa răng môi dư vị, trong không khí ấm áp dâng lên, sau lưng tựa gối thoải đáng chỗ tốt, hân chậm rãi thở ra một hơi, chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hương Chỉ vì hân ngoại trừ già, đem hai chân của hân đặt ở trên ghế chân, một bên dùng chậu than nướng, một bên xoa huyết vị ấn lòng bàn chân, đem Tạ Luật hầu hạ đến thoải mái phục tùng.

“Thời tiết lạnh như vậy, Tam gia mỗi ngày còn phải vất vả vì công vụ, trở về nên nghỉ ngơi thật tốt, không là sẽ mệt.” Hương Chỉ xoa xoa vài cái, ngoan ngoãn hỏi: “Lòng bàn chân tựa hồ có chút lạnh, nếu không nóng bỏng chân đi?”

Tạ Luật thoải mái híp mắt, gật đầu nói: “Vậy thì hâm nóng đi.”

Hương Chỉ liền không ấn nữa, bảo nha hoàn chuẩn bị chậu chân, nước nóng, lão Khương cùng hương phiến, để nha hoàn hầu hạ Tạ Luật ngâm chân, còn mình thì đi qua một bên rửa tay.

Sau khi rửa sạch, cô bôi kem dưỡng da, sau đó trở lại bên cạnh Tạ Luật, đứng sau lưng hân nhẹ nhàng bóp vai cho hân.

Phục vụ nam nhân như thế nào, cô so với Lý Linh Tĩnh học được nhiều, cũng học được càng tinh thông, chuyện Lý Linh Tĩnh khinh thường làm, cô đều có thể làm.

Hương Chỉ rũ mi mắt, ánh mắt nhìn chăm chú vào đỉnh đầu nam nhân, đáy mắt hơi hiện ra hàn ý.

Giọng cô dịu dàng mềm mại hỏi: “Tam gia ấm hơn chút nào chưa?”

Tạ Luật nhắm mắt hưởng thụ: “Ừm... Chỗ này của cô ấm áp hơn nhiều so với trong phòng tôi, tối nay tôi nghỉ ở chỗ cô

đi.”

Hương Chỉ mĩa mai cong khéo môi: “VẬY lát nữa thần thiếp đặt thêm mấy than trên giường, tránh cho buổi tối lạnh người.”

“Không cần.” Tạ Luật nói: “NHR bây giờ cũng rất ẨM ỚP.”

“Ban đêm than không ĐỦ ĐỐT, sợ nửa đêm sau anh sẽ cảm thấy lạnh, vẫn nên làm ẨM thêm mấy miếng than ĐI.” Hương Chỉ cười nói.

Tạ Luật nghe vậy lại mở mắt, xoay đầu lại, lặp lại nửa câu vừa rồi: “... Ban đêm than không ĐỦ ĐỐT?”

Hắn khó có thể tin hỏi Hương Chỉ: “Trong nhà đã đến bước này? Sao ngay cả một chút tiền than cũng không trả nỎI? Vừa rồi tôi trở về, trong phòng không có một tia nhiệt khí, hạ nhân nói Nhị phu nhân không cho phép trong phòng trồng ĐỐT than, tiết kiệm chi tiêu.”

Hương Chỉ ngượng ngùng cười, trong tay không nhanh không chậm xoa bóp bả vai hắn, ôn nhu nói: “Dù sao cũng sắp sang năm mới rồi, khắp nơi đều phải tốn tiền, chỉ là đồ Tết chuẩn bị cho quê nhà đã tốn không ít tiền, còn có người nhà mẹ đẻ bên lão phu nhân, lễ nghĩa cũng phải chu ĐÁO.”

Dừng một chút, cô hơi cúi người, nhẹ giọng nói bên tai Tạ Luật: “Nghe nói, lễ mừng năm nay Nhị tẩu chuẩn bị cho nhà mẹ đẻ, so với những năm trước còn nặng hơn...”

Chương 415. 4. Thế giới cổ đại (101)

Tạ Luật nghe vậy nhú mày, cảm thấy không vui nói: “Tôi đem chuyện làm ăn tử lâu giao cho Nhị tẩu trông coi, là bởi vì tín nhiệm cô ấy, cô ấy làm sao có thể kiếm lời túi riêng, đem toàn bộ tiền cuốn đi nhà mẹ đẻ, chúng ta lại ngay cả dùng chút than cũng dập đầu?”

Dùng đạo lý chỉ đúng mà sai chụp mũ cho người ta, là phong cách trước sau như một của Tạ Luật.

Lúc trước đưa Lý Linh Tĩnh lên núi, cũng là một trận đúng lý hợp tình liệt kê tội trạng, Lý Linh Tĩnh nói không lại hẳn, vừa tức vừa vội, nhào tới cùng hắn đánh nhau, cào bị thương mặt của hắn, Hương Chi đến nay còn nhớ rõ hình ảnh khi đó.

Lại nhìn sắc mặt Tạ Luật, ngược lại có chút thân thiết quen thuộc.

“Có lẽ Nhị tẩu cũng có nỗi khổ của cô ấy, ai.....” Hương Chi giả bộ hiểu ý người nói: “Nhị ca ở bên ngoài tiêu tiền như nước, trước kia trong nhà cũng không giàu có, Nhị tẩu gả vào nhiều năm như vậy, trợ cấp cho gia đình không ít, nhà mẹ đẻ bên kia khó tránh khỏi nói miệng, hiện giờ tình huống trong nhà thay đổi tốt, Tam gia cũng mưu được chức quan, Nhị tẩu muốn ở trước mặt nhà mẹ đẻ làm mặt mũi cho mình, cũng là chuyện thường tình.”

Tạ Luật cầm tay Hương Chi, nhú mày nói: “Là nhị ca mắc nợ cô ấy, cũng không phải chúng ta nợ, làm sao có thể đem tiền của chúng ta đem cho cô ấy làm thể diện?Việc này nói lớn

không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, với phong cách hành sự như Nhị tẩu, tương lai còn không được đục thủng Tạ gia ta!”

Hương Chỉ từ lòng bàn tay hần rút ra tay của mình, nhéo khăn nhẹ ấn khöhe mắt, thương cảm nói: “Thiếp thân cũng biết làm như vậy đối với gia đình không tốt, nhưng thiếp thân chỉ là một vị di nương ti tiện ngôn khinh, ngoại trừ lo lắng suông cũng không có cách khác, cũng may than của lão phu nhân bên kia là đủ dùng, bởi vì Tề nhi ở bên kia, cho nên phát hai phần than, bằng không lão phu nhân tuổi già, Tề nhi tuổi còn nhỏ thể yếu, ban đêm đông lạnh bệnh phải làm sao bây giờ……”

Tạ Luật càng nghe, mày càng nhíu chặt, hần lớn nhỏ cũng là quan, sao cuộc sống trong nhà lại căng thẳng như vậy.

Hương Chỉ liếc thoáng qua sắc mặt khó coi của Tạ Luật, tiếp tục chậm rãi nói: “Mất thấy sắp sang năm mới, Tam gia làm việc ở Hàn Lâm Viện lâu như vậy, có phải nên chuẩn bị tốt lễ tết cho đồng liêu và Thượng Phong hay không? Lễ vật này cũng không thể tặng nhẹ…… Người khác thì thôi, nhưng mọi người đều biết nhà Tam gia kinh doanh tửu lâu, nếu lễ nhẹ, thiếp thân sợ bọn họ sẽ hiểu lầm nhà chúng ta luyến tiếc tiền tài. Tam gia có cùng Nhị tẩu đề cập chuyện này hay không? Ai, Nhị tẩu gần đây rất bận rộn, cũng không biết có bỏ sót chuyện này hay không……”

Sắc mặt Tạ Luật bình tĩnh nói: “Ngày mai tôi nghỉ ngơi, không cần đi Hàn Lâm Viện làm việc, sẽ tìm Nhị ca Nhị tẩu nói chuyện này.”

Hương Chỉ khẽ thở dài: “Làm khó Tam gia, vừa phải lo lắng bên ngoài, lại phải lo lắng chuyện trong nhà, ai……”

Lời này của cô rõ ràng là châm ngòi, ám chỉ Nhị phu nhân không thể lo liệu tốt việc nhà.

Nhưng lời này cũng vừa vặn nói trúng tâm tư Tạ Luật, cho nên Tạ Luật không hề nhận ra thâm ý trong lời nói, chỉ cảm thấy Hương Chỉ nói đúng! Chính mình quả thật vất vả, mà Nhị phu nhân phẩm tính không tốt, tham bạc trong công, liên lụy hấn càng vất vả!

Tạ Luật ở lại chỗ Hương Chỉ đến giờ cơm tối.

Sau khi dùng xong than quả nhiên cháy không kém bao nhiêu, nhiệt độ trong phòng dần dần giảm xuống, Tạ Luật không ở được, liền trở về phòng mình.

Trước khi đi thâm tình chân thành nắm tay Hương Chỉ, cam đoan sau này sẽ không để cô bị lạnh nữa.

Nha hoàn của Hương Chỉ ban đầu từng hầu hạ Lý Linh Tĩnh, mắt thấy Tạ Luật thấy dị tư dời bỏ Lý Linh Tĩnh, hiện tại lại thấy Tạ Luật làm ra vẻ này, trong lòng thập phần khinh bỉ, đợi đến khi Tạ Luật đi rồi, nha hoàn nhin không được cùng Hương Chỉ nói: “Tam gia nếu thật sự là hữu tình hữu nghĩa, nên đem than trong phòng hấn đều ra, đưa cho di nương, làm ra bộ dáng tình thâm nghĩa trọng này cũng không biết là muốn lừa gạt ai!

Chương 416. 4. Thế giới cổ đại (102)

Hương Chi nghe vậy cười khẽ: “Hắn ai cũng không yêu, chỉ yêu chính mình, kỳ thật như vậy cũng tốt... Nếu thật sự đổi một người tình thâm nghĩa trọng, làm sao có cuộc sống hiện tại của chúng ta?”

Cô ôm lấy chậu than, chậm rãi vuốt ve, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Đi đốt than tơ bạc chúng ta lên mua đi.”

“dạ”. Nha hoàn đáp một tiếng, đi đến một phòng nhỏ khác lấy than.

Tuy rằng Hương Chi trước đó đã mất thế, nhưng cô có tiền, có thủ đoạn, vẫn như cũ thu hút lòng người trong viện này.

Tạ Luật ước chừng thế nào cũng không nghĩ tới, lúc mình ở trong phòng lạnh như băng chờ than sưởi ấm, Hương Chi cùng nha hoàn bà tử ở một phòng, đã sớm dùng tới than tốt nhất.

.....

Hôm sau, Tạ Luật thu lại quyền quản gia, một lần nữa giao cho Hương Chi.

Quyền quản gia này, muốn cũng muốn, nhưng phong cách làm việc của Tạ Luật người này, là vô luận làm chuyện gì đều phải đứng vững trên đại nghĩa, cho nên giáo huấn Nhị phu nhân không ít.

Tựa như hắn thu phòng nha hoàn của thê tử, nguyên nhân là tính tình thê tử quá mức bạo liệt, hiện tại thu hồi quyền quản

gia, nguyên nhân là Nhị phu nhân làm việc không đoan chính, tóm lại muốn tìm lý do phục chúng.

Nhưng Nhị phu nhân chịu không nổi ủy khuất này, lập tức kiện cáo đến trước mặt lão phu nhân, gọi thẳng mình oan uổng – tham ô bạc trong Mặc Công hướng nhà mẹ đẻ trợ cấp, loại tội danh này cô tuyệt đối không dám nhận.

Lão phu nhân tuổi tác đã cao, bị Nhị phu nhân nháo đến đau đầu, chỉ có thể gọi các con tới cùng nhau đối chất.

Nhị gia Tạ gia tất nhiên là đứng về phía phu nhân của mình, lau nước mắt nói với lão phu nhân: “Là con không có tiền đồ, liên lụy thế tử của mình cũng bị người ta coi thường, lúc trước chúng con thấy tam đệ thật sự bận rộn không kịp, xuất phát từ ý tốt mới có thể hỗ trợ chăm sóc sinh ý, phải biết rằng sẽ bị tam đệ nghi ngờ, bất luận như thế nào cũng sẽ không nhận củ khoai lang phồng tay này a.”

Nhị phu nhân cũng nhào vào bên cạnh lão phu nhân khóc lóc kể lể: “Tam đệ ở bên ngoài làm quan, là không quản gia không biết củ gạo quý! Thời tiết lạnh lẽo, khách nhân không thấy nhiều, giá cả đồ ăn tăng lại tăng, giá cả ban đầu đã không có cách nào từ nông dân trong tay thu đồ ăn! Không chỉ như thế, trong tiệm mỗi ngày dùng than cùng nến một chút cũng không thiếu, đầu bếp tiểu công đều chờ lĩnh tiền công, còn có trong nhà trước sau lễ tết hàng tết! Hạ nhân chờ lĩnh tiền mừng năm mới, tiệc rượu yến khách đều phải đặt đồ ăn mua thịt trước, chỗ nào cũng là tiêu dùng, tôi bận rộn đến phân thân không rảnh, tam đệ làm sao có thể oan uổng tôi đem tiền dán tiếp tế cho nhà mẹ đẻ?! Ông trời có mắt, tôi ngay cả than trong phòng mình cũng không đủ đốt, nào có dư tiền trợ cấp nhà mẹ đẻ a! Hu hu hu.....”

Tạ Luật bị nhị phòng làm cho sứt đầu mẻ trán, hấn quả thật không có chứng cứ, nhưng trong nhà hiện tại không có tiền là

rõ ràng.

Nhị tẩu, trong nhà trước kia không mở tủ lâu, tiền bạc cũng chưa từng giặt gấu vá vai như vậy.....

“Tam đệ lời này là ý gì? Là cảm thấy bây giờ mở tủ lâu, liền có thể kiếm được rất nhiều tiền sao? Không thấy tiền, chính là bị tôi tham lam đi?”

Nhị phu nhân không lưu tình nói: “Tam đệ sao không ngẫm lại, ban đầu trong nhà có tòa nhà lớn như vậy sao? Có nhiều hạ nhân như vậy sao? Hôm nay người ở bên ngoài làm quan, trong nhà cũng đặt mua tòa nhà mới, mua người hầu mỹ tỷ, vì người giữ thể diện, những thứ này chẳng lẽ không cần tiền sao?”

(Hết chương này)

Chương 417. 4. Thế giới cổ đại (103)

Nhị phu nhân càng nói càng tức giận, che mặt khóc lớn: “Không thể tưởng được ta hảo tâm hỗ trợ chăm sóc sinh ý lại thành sai lầm, là ta không hữu dụng bằng tam muội trước kia, có thể vì trong nhà kiếm bạc!”

Tạ gia nhị gia nâng thê tử dậy, vô cùng đau đớn nói với Tạ Luật: “Tam đệ, tôi vốn tưởng rằng đệ làm quan về sau có thể làm cho trong nhà dễ chịu một chút, không nghĩ tới đệ thật lớn quan uy a!”

Tạ Luật lo lắng giải thích: “Nhị ca nói đây là lời gì, tôi làm sao lại không coi ngươi là huynh trưởng! chỉ là từ Nhị tẩu quản gia tới nay, trong nhà khắp nơi đều là tin đồn, các viện trong chi phí lại đều thiếu cân thiếu lượng, công trung sổ sách càng khẩn trương đến ngay cả mười lượng bạc cũng khó chỉ ra, tôi là tin tưởng Nhị ca mới có thể hỏi đến Nhị tẩu, nếu không để cho người khác biết, chỉ sợ cho rằng Nhị ca lại đi nơi nào lạm đánh bạc, thua tiền trong nhà...”

“Tốt, đệ, lại muốn đem nước bẩn giội lên đầu ta?!!” Tạ nhị gia tức giận nói: “Coi như ta vô dụng! vừa không kiếm được tiền, cũng nói không lại quan lão gia, đi! chúng ta trở về! hắn có năng lực liên để cho chính hắn quản đi thôi!”

Nói xong, kéo Tạ Nhị phu nhân cũng không quay đầu lại rời đi.

Lão phu nhân hô vài tiếng không gọi được, tiếng ồn ào lại đánh thức đứa bé đang ngủ say trong phòng, tiếng khóc nỉ non

vang lên, lão phu nhân sút đầu mẻ trán, gõ gậy thờ dài tại chỗ: “Huynh đệ sao lại nháo thành cái dạng này!”

Tạ Luật cũng cảm thấy ủy khuất, nhưng cũng không cảm thấy mình sai.

Hắn vĩnh viễn cho rằng mình chiếm lý.

Tạ Luật an ủi lão phu nhân: “Mẹ đừng lo lắng, nhị ca là người trong cuộc mơ hồ, chờ con làm rõ chuyện trong nhà, nhị ca sẽ hiểu được khổ tâm của con.”

Lão phu nhân bất đắc dĩ nói: “Các con đều lớn rồi, ta không quản được, chỉ mong một nhà hòa thuận, an an ổn ổn qua năm mới.”

Tạ Luật lại trấn an một hồi, trò khôi hài này mới kết thúc.

Nhị phòng bỏ trọng trách, quyền quản gia tự nhiên trở lại trong tay Hương Chi.

Bởi vì Tạ Luật trọng thanh danh, cho nên không thể làm ăn với Vạn Hương Lâu, nhưng tiền vẫn phải nghĩ biện pháp kiếm. Vong Ưu Các đối diện tổ chức một hội thịnh yến nhân vật nổi tiếng, triệu tập đại lão các giới giải cứu dân chúng vô tội ở khu vực thiên tai, vì thế Hương Chi học theo, cũng quyên góp từ thiện.

Nhưng Hỉ Khách mời không được nhân vật nổi tiếng, cô nghĩ cách làm cái rút thưởng, chỉ cần là khách nhân đến Hỉ Khách đến ăn cơm, đều có thể rút thưởng một lần, rút được bao nhiêu tiền, Hỉ Khách đến liền quyên đi bao nhiêu tiền.

Trên phiếu thưởng phần lớn chỉ có một hai văn, số ít phiếu thưởng hạn mức cao một chút, cũng chỉ có bảy tám văn tiền, lại hấp dẫn không ít thực khách.

Nếu nói Vong Ưu Các của Lý Linh Tĩnh chơi thị trường cao cấp, như vậy Hỉ Khách của Hương Chi đến, chơi chính là

thị trường cao tăng trở xuống, bạc ào ào kiếm vào túi, liên quan lại kiếm được thanh danh tốt từ thiện, trong khoảng thời gian ngắn Tạ Luật khen Hương Chi không dứt miệng, nếu không hỏi đến chuyện làm ăn, tiếp tục làm quân tử tiêu sái nhiệt tình hiếu khách của hắn.

Có tiền có thể sử dụng thoải mái, Hương Chi không chỉ được Tạ Luật tán thành, người hầu nha hoàn trên dưới Tạ gia cũng hầu như đều coi cô là đương gia phu nhân, mọi người phảng phất đều cảm thấy, việc cô trở thành tam phòng chính thất, là chuyện sớm muộn.

Mà người duy nhất đối với việc này cảm thấy bất mãn, là Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân lúc trước náo loạn một hồi kia, tuy nói có vài phần diễn trò, kỳ thật cũng có vài phần ủy khuất.

Bởi vì cô thật sự không có ở Hỉ Khách vớt dầu, lúc trước nói khổ với Tạ Luật cũng phần lớn là thật, kiếm tiền quá khó khăn!

Nhưng Hương Chi vừa tiếp nhận sinh ý liền kiếm tiền, đến nỗi trên mặt Nhị phu nhân rất không vẻ vang.

Chương 418. 4. Thế giới cổ đại (104)

Trong lòng chứa oán khí, ngày thường ở nhà không ít lần cho Hương Chỉ sắc mặt.

Hương Chỉ cũng không tức giận, chỉ gọi nha hoàn bên cạnh hướng nhị phòng bên kia nói đây là Tạ Luật đang chuẩn bị cho sau này cưới vợ - đợi đến khi chính thê gả vào cửa, từ trong tay di nương tiếp quản trung cấp, tự nhiên danh chính ngôn thuận hơn nhiều so với tiếp quản từ trong tay chị em dâu.

Mà lúc trước từ lâu không kiếm tiền, cũng là bởi vì Tạ Luật sai khiến chương quỹ âm thầm giở trò xấu, mục đích là vì triệt để chèn ép nhị phòng, để tránh Tạ gia nhị gia lại dùng thân phận huynh trưởng áp chế Tạ Luật.

Những lời đồn này kỳ thật chỉ cần ngẫm lại, sẽ phát hiện trăm ngàn chỗ hở.

Nhưng con người thường như thế, chỉ cần là nói trúng tâm tư của mình, cho dù những lời kia không chịu được cân nhắc, mình cũng có thể từ các phương diện viên mãn lại.

Từ nay về sau, nhị phòng là ba ngày một tiểu náo, năm ngày một đại náo, nháo đến trong nhà gà bay chó sủa, nháo đến Tạ Luật ở bên ngoài mặt mũi không còn ánh sáng!

Thỉnh thoảng mâu thuẫn cũng có thể hòa hoãn, nhưng ở giữa có Hương Chỉ thường thường châm ngòi, vết rách giữa nhị phòng và tam phòng càng lúc càng lớn, thời gian qua đi, bên ngoài cũng đều biết ân oán của Tạ gia.

Bởi vì một tầng quan hệ như vậy, chuyện Tạ Luật muốn tái hôn cũng bị ảnh hưởng, phàm là gia tộc có chút danh vọng, không ai nguyện ý gả con gái vào hồ lửa.

Đương nhiên, chuyện cưới vợ là chuyện sau này.

So với sự náo nhiệt của Tạ gia, dân chúng Thịnh kinh thành càng quan tâm đến một đại sự khác —

Đại tướng quân trông mong lâu, rốt cục hồi kinh.

.....

Vong Ưu Các - -

Giờ Dậu tạm thời, Diêu Nương đang làm kiểm tra cuối cùng trước khi đón khách.

Các cô gái trang điểm, phối hợp đồ ăn, mùi rượu, sàn nhà trơn bóng, vị trí chậu than... thậm chí cả ánh đèn trong phòng, toàn bộ đều nằm trong phạm vi kiểm tra của cô.

Tất cả mọi thứ là hoàn hảo và đảm bảo cung cấp cho mỗi khách hàng trải nghiệm thoải mái nhất.

Cô để cho các cô gái một lần nữa thử tấu ca khúc hôm nay, nhạc khúc phóng khoáng, biên đạo múa nhiệt tình ưu mỹ, phảng phất như hàn mai vong tình nở rộ trong tuyết lớn bay tán loạn, vừa kiên nghị bất khuất, lại mang theo cực hạn lạnh mạn.

Diêu Nương nghiêm túc thưởng thức, tự mình cầm bút ở trên đuôi lông mày các cô nương thêm hai nét đỏ, trong trang điểm lập tức có vài phần diễm lệ lạnh.

Lý Linh Tĩnh cầm sổ sách xuống lầu, nhìn thấy các cô còn đang tập luyện, cười nói: “Tướng quân khẳng định thích.”

Diêu Nương thu bút thở dài: “Đại tướng quân có thể chiêu đãi hồi triều, là tôn vinh Vong Ưu Các, nhưng mọi việc có lợi

thì có hại, đại nhân vật như vậy, nếu chiêu đãi không tốt, chỉ sợ sẽ gây họa cho Vong Ưu Các.”

Các cô gái tập luyện châu đầu ghé tai:

“Nghe nói vị đại tướng quân kia thân thể cường tráng, sinh ra liền có thể đi, há mồm liền ăn thịt, sử dụng binh khí giống như thiên binh thần tướng.”

“Nghe nói Đại tướng quân dụng cái chén đều là đúc bằng sắt, bình thường chén sứ hấn nhẹ nhàng bóp liền vỡ!”

“Nghe nói hấn lớn lên giống như người khổng lồ, ngày thường dùng bàn ghế đều là đặc chế, bình thường ghế dựa tướng quân căn bản ngồi không nổi...”

Đại tướng quân nếu phát hỏa, nhất định rất dọa người.

Diêu Nương nghe được những tiếng nghị luận này, vẻ mặt càng u sầu, hỏi Lý Linh Tĩnh: “Triều đình đón gió cho Đại tướng quân, vì sao không tổ chức yến hội trong cung, lại muốn tới chỗ chúng ta? Trong lòng tôi bất ổn.”

Lý Linh Tĩnh cũng rất bất đắc dĩ: “Thượng thư đại nhân nói, tướng quân không thích lễ nghi rườm rà trong cung, hơn nữa...”

Diêu Nương hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Lý Linh Tĩnh bĩu môi, trả lời: “Hơn nữa yến hội trong cung hàng năm đều đa dạng, vừa không đủ mới mẻ, cũng đặc biệt phí bạc...”

Diêu Nương đỡ trán: “Thượng thư đại nhân đây là vì tiết kiệm tiền.”

Chương 419. 4. Thế giới cổ đại (105)

Đại tướng quân đến giờ Tuất.

Ước chừng bốn năm mươi binh sĩ xếp thành hàng mà đến, dọc theo Vong Ưu Các đại môn đứng thành hai hàng, tay vịn đao kiếm, thân cột thẳng tắp, mỗi người giống mặt lạnh sát thần.

Người qua đường phụ cận tự động rời xa, run lấy bầy không dám tới gần.

Sau đó mấy chiếc xe ngựa lục tục đến.

Một nam nhân mặc trường bào màu xanh đen đi xuống xe ngựa, hần thân cao tám thước, mặt mày lạnh lùng, râu rậm dài nửa khuôn mặt, khiến người ta không nhận ra tuổi tác, chỉ cảm thấy đôi mắt người này thâm thúy, khí thế uy vũ, là bản thân Đại tướng quân không thể nghi ngờ.

Nam nhân xoay người đỡ Hộ bộ thượng thư xuống xe ngựa.

Đại tướng quân có quan hệ bình thường với quan viên Triều Trung, chỉ thân cận với người lớn Hộ bộ, dù sao quân lương hàng năm đều chỉ vào Hộ bộ phát.

Ngày thường Thượng thư đại nhân đến Vong Ưu Các, nhìn bảo dưỡng thích đáng, cũng không lộ vẻ già nua, hôm nay đứng bên cạnh Đại tướng quân cao ngất, liền lập tức có vẻ lưng còng thấp, giống như một lão tiểu hài tử.

Hai người một cao một thấp đi vào Vong Ưu Các, lục tục có quan viên khác trình diện, không bao lâu sau khách khứa đầy sảnh đường.

Diêu Nương vì tướng quân an bài chỗ ngồi tốt nhất trong đại sảnh, góc nhìn xem ca múa tốt nhất, hai bên treo màn lụa nửa thấu, cung cấp một chút tính riêng tư.

Cô đoán nam nhân như vậy, hẳn là sẽ thích loại hình điệu dàng đoan trang, liền gọi hai cô nương tính tình nhu thuận tới ngồi cùng.

Chẳng biết vì sao, sau khi tướng quân ngồi xuống ánh mắt như hình với bóng, nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm Diêu Nương hết hồn hết vía, luôn nghi ngờ mình có phải làm không thỏa đáng ở chỗ nào hay không.

Diêu Nương an trí tốt hai vị khách quý này, lên lầu tìm Lý Linh Tĩnh.

Lý Linh Tĩnh đang muốn xuống lầu bồi Hộ bộ thượng thư, hai người ở đầu cầu thang bắt gặp, Diêu Nương ôm ngực nói với Lý Linh Tĩnh: “Nam nhân thủ vệ biên cương này, quả thật không thể cùng cấp với công tử nhà giàu trong Thịnh Kinh thành, ánh mắt kia giống như sói, nhìn chăm chăm đến trong lòng ta lông tóc dựng lên hết, cô giúp tôi nhìn xem, tôi hôm nay quần áo trang điểm có chỗ nào không ổn? Hắn mới vừa nhìn chăm chăm vào tôi.”

Lý Linh Tĩnh đánh giá Diêu Nương từ đầu đến chân một phen, ha ha cười nói: “Không có chỗ nào không ổn a, có lẽ là tướng quân thấy cô xinh đẹp, cho nên nhìn thêm vài lần.”

Diêu Nương oán trách trừng cô một cái: “Lại trêu ghẹo tôi, nam nhân đều thích trẻ tuổi xinh đẹp, tôi đã bao nhiêu tuổi rồi.”

“Diêu Nương, cô đã quên trước đó có bao nhiêu khách nhân đến hỏi thăm tin tức của cô sao?”

Dù sao trước kia là hoa khôi, mặc dù lớn tuổi một chút, tư sắc cũng tuyệt đối không kém, bất quá những khách nhân kia phần lớn là muốn nạp cô làm thiếp, Diêu Nương tự nhiên là tất cả đều cự tuyệt.

Từ chối nhiều lần, dần dần mọi người đều biết cô “cao lãnh”, cũng biết quy củ Vong Ưu Các, liền nghỉ ngơi trong đầu.

Nghĩ tới đây, Diêu Nương trong lòng run lên, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Cô hiểu rõ nam nhân, sắc tâm vừa lên làm sao quản tuổi tác, thậm chí đem nữ nhân chiếm làm của riêng, Vong Ưu Các tiếp đãi phần lớn là người có uy tín có mặt mũi trong kinh, chú ý người tình ta nguyện, ngại thanh danh cùng thể diện sẽ không sử dụng thủ đoạn hạ tác gì, nhưng nếu như là đại tướng quân rời xa hoàng thành thì sao?

Nghe nói nam nhân bên ngoài đánh giặc, phát động tàn nhẫn ngay cả hoàng mệnh cũng dám cãi lại, Diêu Nương tự nhận sẽ phỏng đoán tâm tư nam nhân Thịnh Kinh, cũng không dám phỏng đoán vị đại tướng quân này.

Nếu hấn thật sự nhìn trúng cô, cô phải làm sao mà không đắc tội với đối phương mà toàn thân trở ra? Thôi thôi, vẫn là ít xuất hiện trước mặt người nọ, miễn cho Vong Ưu Các rước lấy phiền toái không cần thiết.

Suy nghĩ hỗn loạn trong chớp mắt ngẩn ngui xẹt qua trong đầu, Diêu Nương không suy nghĩ nhiều nữa, quyết định đêm nay không xuống lầu nữa.

Chương 420. 4. Thế giới cổ đại (106)

Bên kia, Lý Linh Tĩnh đang chậm rãi đi về phía chỗ ngồi của tướng quân và Thượng thư đại nhân.

Tướng quân nhìn chăm chú cầu thang, uống một ngụm rượu, nói: “Không ngờ trong Thịnh Kinh lại có tuyệt sắc như vậy.”

Thượng thư đại nhân lông mày run lên, liếc mắt nhìn về phía tướng quân: “Tiểu lão bản nương Vong Ưu Các này bất quá mười sáu mười bảy tuổi, tướng quân gần bốn mươi tuổi, tuổi này chính là làm cha cũng đủ rồi.”

Ngụ ý, chính là người không xứng.

Tướng quân vừa nghe liền biết đối phương hiểu lầm, cũng không vội giải thích, cười ha ha: “Tôi tuổi là lớn, đại nhân tuổi của người cũng không nhỏ a, làm gia gia cũng đủ rồi a!”

Thượng thư đại nhân nghiêm trang nói: “Trong nhà tôi còn có một tiểu nhi tử, chưa tới hai mươi, kết hôn rất thích hợp.”

Suy nghĩ của đại nhân không tệ, nhưng loại chuyện này vẫn phải chú ý một người người tình ta nguyện đi.

“Nếu là không muốn, tôi nhận làm con gái nuôi cũng tốt, đến lúc đó tôi làm lão phụ thân của cô ấy, nhất định ở Thịnh Kinh thành vì cô ấy tìm một môn hôn sự tốt, không nhọc tướng quân hao tâm tổn trí.”

Đại nhân vì giang sơn xã tắc quả nhiên là cúc cung tận tụy, chẳng những nguyện ý hy sinh hôn sự của nhi tử, ngay cả

chính mình cũng không buông tha, làm tại hạ bội phục không thôi.

A, đại hộ nộp thuế ở Thịnh Kinh đương nhiên không thể bị người mang đến nơi lạnh lẽo kia.

Lý Linh Tĩnh không biết hai người này đang tán gẫu về mình, cười khanh khách đi tới, hành lễ phúc thân cho hai người, cười nói: “Bái kiến thượng thư đại nhân, bái kiến tướng quân đại nhân, hai vị đại giá quang lâm là một chuyện may mắn của Vong Ưu Các ta, có nhu cầu gì xin cứ nói, tiểu nữ tử nên đem hết khả năng, để cho hai vị đại nhân đêm nay hưng phấn mà về, tận hứng mà về.”

Thượng thư đại nhân quen thuộc vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh: “Tiểu Tĩnh Nhi à, đến đây, qua bên này ngồi, vị Đại tướng quân này của chúng ta mấy năm không trở lại, lát nữa uống rượu xong, cô dẫn hắn đi chơi bowling.”

Khóe mắt Lý Linh Tĩnh giật giật, thầm nghĩ vị Hộ bộ thượng thư hôm nay làm sao vậy? Đang yên đang lành đột nhiên gọi cô là “Tiểu Tĩnh Nhi”? Thật buồn nôn.....

Cô ngồi xuống bên cạnh Hộ bộ thượng thư.

Bàn là bàn thấp, bốn phía lót đệm thật dày, ba mặt có rào chắn cùng gối dựa, ngồi, quỳ, nằm, dựa, tất cả đều không chậm trễ.

Lý Linh Tĩnh vừa mới quỳ xuống, nam nhân đối diện bàn liền hỏi: “Nữ tử vừa rồi đi lên lầu kia, cũng là cô nương trong lầu của các cô sao?”

Lý Linh Tĩnh nghe được sững sốt, rất nhanh ý thức được tướng quân hỏi chính là Diêu Nương, nghe ngữ khí tựa hồ là coi trọng Diêu Nương?

Cô là ta quản giáo nương tử nơi này, gọi là Diêu Nương, trong lầu cô nương sinh hoạt thường ngày toàn bộ do cô ta

quản, ca múa tiết mục cũng do tập diễn, còn giúp chúng tôi trên bàn bày rượu thức ăn...”

Lý Linh Tĩnh cười cười, cầm đũa gắp cho tướng quân một đũa: ““Rượu và thức ăn ở chỗ chúng tôi có lẽ không phải ngon nhất Thịnh Kinh, nhưng nhất định là hợp thời nhất, mỗi món ăn trên bàn, đều là Diêu Nương dựa theo hai mươi bốn tiết khí biến hóa, cố ý tìm đầu bếp đặt làm.”

“Nhưng thật ra Huệ Chất Lan Tâm, cô ấy có hôn phối không?” Tướng quân hỏi.

Lý Linh Tĩnh tâm cả kinh, trên mặt mỉm cười lắc đầu: “Chưa từng.”

Tướng quân lại hỏi tuổi.

Lý Linh Tĩnh trả lời: “Ước chừng ba mươi ba.”

Tướng quân hỏi tiếp Diêu Nương có khuê danh hay không, thân thể có khỏe mạnh hay không, trong nhà có trưởng bối hay không, ngày thường có sở thích gì.

Lý Linh Tĩnh càng nghe càng không thích hợp, người này quả thực là khí thể hung hãn a.

Cô cẩn thận hỏi: “Tướng quân đại nhân là muốn...”

Tướng quân cười nói: “Ta năm nay ba mươi chín, quanh năm đóng ở Đại Phồn thành phía tây nam, thê tử qua đời đã mười năm, không con không con, trong nhà ngoại trừ một vị lão mẫu thân không có thân quyến nào khác, bổng lộc không nhiều lắm, nhưng cũng đủ tiêu xài. Cô trở về hỏi cô ấy một chút, ta ở Thịnh Kinh ước chừng sẽ dừng lại hai tháng, nếu nguyện ý theo ta đi Đại Phồn thành, ba ngày sau ta đến cầu hôn.”

Lý Linh Tĩnh: “.....”

Chương 421. 4. Thế giới cổ đại (107)

Từ khi Vong Ưu Các mở cửa buôn bán, Lý Linh Tĩnh tự nhận mình cũng coi như đã gặp qua không ít nam nhân, thế nhưng loại liếc mắt định chung thân này, quả nhiên là chưa từng nghe thấy.

Đại tướng quân là khách quý, không thể đắc tội, nàng chỉ có thể đáp ứng trước mặt, cười khanh khách bồi ngời bồi trò chuyện, trong lòng cũng đã loạn thành một đoàn tê dại.

Thật vất vả chịu đựng được khách nhân rời đi, Lý Linh Tĩnh nhắc váy lên liền hướng trên lầu chạy, vội vã tìm được Diêu Nương —

“Diêu nương! Đại tướng quân nhất kiến chung tình với cô, muốn cưới cô!”

Diêu Nương quá sợ hãi.

Lý Linh Tĩnh không thờ hờn hển đem đại tướng quân nguyên văn nói một lần: “Hiện tại làm sao bây giờ? Hắn nói người nếu nguyện ý đi Đại Phồn thành, ba ngày sau sẽ tới cầu hôn! Chỉ có ba ngày! vị đại tướng quân này làm việc thật là quá ác tuyệt, ngăn ngủi ba ngày nào đủ người lo lắng chung thân đại sự!”

Diêu Nương cũng luống cuống, hỏi cô: “Nếu như tôi không muốn thì sao? Hắn sẽ như thế nào?”

Lý Linh Tĩnh nghe xong hai mắt trừng lớn, đưa tay che mặt, sững sờ nhìn Diêu Nương: “Tôi..... Tôi quên hỏi.....”

Diêu Nương lo lắng thở dài: “Loại chuyện này cô sao có thể quên!”

Lý Linh Tĩnh cũng ngượng ngùng: “Tôi lúc ấy quá khiếp sợ, cho nên quên hồi.....”

Diêu Nương gấp đến độ ở trong phòng đi lòng vòng, xoắn ngón tay đi tới, lắc đầu thở dài: “Đại tướng quân không thể so với các quan viên khác trong kinh thành, hấn chẳng những tay cầm binh quyền, hơn nữa danh vọng trong dân gian cực cao, chúng ta tuyệt đối không thể đắc tội, bây giờ phải làm sao bây giờ... Bằng không nói tôi đã có đối tượng trong lòng, hấn sẽ biết khó mà lui sao?... Nhưng nếu hấn hỏi người trong lòng tôi là ai thì làm sao bây giờ? Để cho người ta giả trang là tuyệt đối không thể, một khi bị tướng quân phát hiện chúng ta lừa gạt hấn, chỉ sợ dưới cơn thịnh nộ sẽ trực tiếp chém đầu chúng ta! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.....”

Diêu Nương nghĩ ra một biện pháp, đi tới trước mặt Lý Linh Tĩnh, cầm hai tay của cô nói: “Chờ tướng quân lần sau tới, tôi làm bộ hung ác mắng tiểu nhị trong tiệm một trận, tướng quân cũng sẽ không muốn cưới một người đàn bà chanh chua trở về đi.”

Lý Linh Tĩnh rất im lặng, nhỏ giọng nói: “Diêu Nương, cô đây là trong lúc cấp bách phạm sai lầm, tôi vừa rồi ở trước mặt tướng quân khen cô, tướng quân cũng khen ngợi cô huệ chất lan tâm, cô nếu như tính tình đại biến, không phải càng làm người ta nghi ngờ sao? Huống chi tướng quân cưới vợ là đại sự, thái độ làm người của cô đến tốt cùng như thế nào, hấn nhất định sẽ phái người hỏi thăm.”

Diêu Nương sắc mặt trắng bệch, trong miệng lẩm bẩm: “Vậy nên làm thế nào cho phải.....”

“Đại tướng quân là anh hùng của Đại Tề quốc chúng ta, mặc dù tướng mạo không bằng nam nhi Thịnh Kinh tuần tú,

nhưng cũng là anh tuấn dũng vũ, uy phong lẫm liệt, vả lại trong nhà hẳn không có con cái vợ trước lưu lại, cũng không có quan hệ chị em dâu phức tạp, trong sạch, quả thật là lương phối.”

Diêu Nương nhíu chặt mày, cắn cắn môi dưới, nói: “Thôi, việc này cô không cần lo, chờ hẳn lần sau trở lại, tôi tự mình nói với hẳn.”

Lý Linh Tĩnh hồ nghi đánh giá cô: “Vậy được rồi...”

Dừng một chút, lại nhìn không được nhỏ giọng nhấn mạnh: “Diêu Nương, tôi thật sự cảm thấy Đại tướng quân rất tốt...”

“Được rồi, việc này tôi tự có chủ ý.” Diêu Nương có chút tâm phiền ý loạn, đẩy Lý Linh Tĩnh ra ngoài cửa: “Đã khuya rồi, cô đã bận rộn một ngày mau đi nghỉ ngơi đi.”

Lý Linh Tĩnh đứng ngoài cửa, còn có chút mơ mơ màng màng, cảm thấy Diêu Nương phản ứng thật kỳ quái.

Chẳng lẽ.....

Là độc thân quá lâu, cho nên khủng bố kết hôn sao?

.....

Bởi vì Đại tướng quân đột nhiên xuất hiện nhất kiến chung tình, Diêu Nương cả đêm không thể ngủ, ngày hôm sau tỉnh lại cũng hoảng hốt, tinh thần không tốt.

Cô cảm thấy tướng quân đại nhân nếu thật sự là nam tử hán thẳng thắn vô tư, hẳn là sẽ không gây khó dễ cho người khác, chỉ cần cô biểu đạt rõ ràng ý nguyện của mình, việc này không khó giải quyết.

Chương 422. 4. Thế giới cổ đại (108)

Nhưng mà..... liên quan đến thể diện, nam nhân sẽ làm ra chuyện gì, cũng không ngạc nhiên.

Nếu hắn có thể ở trước mặt Hộ bộ thượng thư nói thẳng muốn cưới cô, liền cho thấy nắm chắc phần thắng, căn bản không cho rằng cô sẽ cự tuyệt.

Cho nên, Diêu Nương không thể dự đoán được sau khi mình cự tuyệt đối phương, sẽ nghênh đón phản ứng như thế nào.

Sẽ nổi trận lôi đình sao?

Hay là trong lòng mang khúc mắc, cứ như vậy ghi hận Vong Ưu Các?

Có lẽ tất cả đều không phải, mà cô chỉ là đang lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.....

.....

Sáng nay tuyết rất cục ngừng rơi, mùa đông sáng loáng đem băng lãng dưới mái hiên chiếu rọi đến lấp lánh phát sáng.

Diêu Nương lòng đầy chuyện xuống lầu, thấy tuyết đọng ngoài cửa lại phủ một tầng, liền gọi tiểu nhị tới quét dọn.

Bên ngoài có một đám tiểu khất cái chạy tán loạn, Diêu Nương vẫy vẫy tay với bọn họ, mỗi đứa nhỏ phát mấy văn tiền, sau đó chỉ vào đông tuyết ven đường nói: “Phải cho các người một công việc, ngoài cửa tiệm của ta cần mười người tuyết, một bên năm người, càng lớn càng tốt, các người nếu có

thể làm xong, có thể tới hậu viện lĩnh một bữa cơm, người tuyệt của ai xinh đẹp, ta bảo đầu bếp thêm thịt cho người đó.”

Đám tiểu khất cái vừa nghe có thịt ăn, lập tức vui mừng hơn hờ đi đáp người tuyệt.

Qua mấy ngày nữa tuyết sẽ tan, cho dù đáp người tuyệt cũng uống công, người vừa bỏ tiền, vừa tặng cơm, ngược lại dụng tâm lương khổ.

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng, Diêu Nương sợ tới mức tóc gáy dựng thẳng, xoay người lại, ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy mặt nam nhân.

“... Bái kiến tướng quân đại nhân.” Diêu Nương cố gắng trấn định, hướng nam nhân phúc thân.

Cô nghiêng người vén rèm cửa, dẫn đường cho nam nhân, dư quang quét mắt bốn phía, phát giác đối phương là một mình đến đây, không có mang theo đội hộ vệ.

“Tướng quân có điều không biết, những tiểu khất cái này là bách hoa phổ một hại, nếu là không lấy được tiền, sẽ cố ý bồi hồi ở ngoài cửa tiệm quấy rầy khách nhân, bảo chủ quán không thể buôn bán tốt, sẽ thừa dịp ban đêm không người, dùng đá đập hỏng cửa sổ, cho nên ta mới làm như vậy, chỉ là bởi vì cân nhắc lợi hại, cũng không phải là có lòng từ bi.”

Diêu Nương dừng bước, cúi đầu hỏi đối phương: “Tướng quân đến sớm như vậy, có hẹn bằng hữu không?”

“Không sao.” Tướng quân tùy ý chỉ vào hàng ghế phía trước: “Ngồi bên kia đi.”

Mặc dù biểu hiện của hắn thập phần thanh thản, nhưng một khối người lớn như vậy, tự mang lực uy hiếp, tiểu nhị làm việc cũng không tự chủ được thả nhẹ động tác.

Diêu Nương gọi người bưng tới bình trà và mấy đĩa điểm tâm, tướng quân gõ xuống bàn, nói: “Vây thôi, không cần mang thêm đồ gì nữa.”

Lại ngẩng đầu nói với Diêu Nương đứng bên cạnh: “Cũng không cần sắp xếp cô nương cho tôi, tôi ngồi một chút liền đi.”

Diêu Nương ngẩn người, không đoán được ý đồ đến đây của hắn.

“Tướng quân đại nhân nếu không đợi người, có thể rút ra chút thời gian không? Tôi muốn nói chuyện với người.”

Tướng quân cười cười, hỏi: “Nhưng đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Diêu Nương thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nói: “Vâng, suy nghĩ kỹ rồi.”

“Xem ra, cô định cự tuyệt.” Tướng quân một lần nữa đánh giá Diêu Nương: “Lời tôi nói hôm qua cũng không phải là nói đùa, tôi ở sa trường lâu, đối với phong tục gả cưới ở Thịnh Kinh không rõ lắm, nhưng tôi đích xác có thành ý, cô có yêu cầu gì, có thể nói với tôi.”

“Tướng quân là đại anh hùng người người kính ngưỡng, có thể gả cho tướng quân đã là phúc phận kiếp trước tu tới, nếu nhắc lại bất cứ yêu cầu gì, lòng tham của tôi không biết đủ.”

Diêu Nương ngồi xuống trước mặt hắn, chậm rãi hít vào, cố lấy dũng khí nói: “Sở dĩ tôi không muốn, không liên quan đến tướng quân, là nguyên nhân của tôi.”

Đại tướng quân bình tĩnh nhìn cô, một lúc lâu, đưa tay rót cho cô một chén trà, nói: “Đã như vậy, vậy nói chuyện đi.”

Chương 423. 4. Thế giới cổ đại (109)

Nói từ đâu đây.....

Diêu Nương rũ mi mắt, cân nhắc nên dùng từ như thế nào mới không mạo phạm nam nhân quyền cao chức trọng trước mắt này.

Không đợi cô mở miệng, tướng quân đại nhân thân nhiên nói: “Theo sự thật mà nói.”

Diêu Nương sững sờ, ngược mắt nhìn hắn.

Không biết có phải bởi vì ở trên chiến trường thấy nhiều sinh tử hay không, đôi mắt của tướng quân đặc biệt thâm thúy u ám, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc, cũng đoán không ra tâm tư.

Diêu Nương trong lòng co rúm lại, nhin không được lần nữa rũ mi mắt xuống, có chút hốt hoảng, nguyên bản nghĩ ra lý do, một câu cũng nói không nên lời...

Đại tướng quân nói: “Hôm qua tôi đã phân phó cấp dưới đi điều tra hoàn cảnh của cô, cô họ Diêu, tên là Du Ninh, mẫu thân là một hoa đán của gánh hát lưu lạc, bởi vì vô lực nuôi dưỡng cô, muốn đem cô bán vào nhà giàu làm nha hoàn, nhưng người ta nhìn ra cô nhan sắc tốt, liền âm thầm đem cô bán vào kỹ viện, sau đó cô trở thành hoa khôi nổi tiếng Thịnh Kinh, hai công tử nhà giàu tranh nhau đấu giá vì cô, người bị thua trong cơn tức giận hủy mặt của cô, tú bà không cam lòng nhiều năm bồi dưỡng nước chảy, lưu cô dạy dỗ các cô nương khác, sau đó hơn hai mươi năm cô điều giáo ra rất nhiều danh

kỹ, ở trong câu lan viện cũng khai hỏa danh tiếng, thế nhưng hân thể mắc bệnh lao, nếu không trị sẽ chết, cuối cùng lại được Lý Linh Tĩnh cứu.”

Diêu Nương nghe hân đọc ra chuyện cũ bình sinh của mình, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Đối phương lại cố ý tra qua cô, xem ra hân nói muốn cưới cô, quả thật không phải nhất thời xúc động.

Thái độ của hân đối với việc này càng nghiêm túc, chứng tỏ hân càng coi trọng cô, đồng thời cũng chứng tỏ... Muốn hân từ bỏ ý định cưới cô, càng không dễ dàng.

Trong lòng Diêu Nương ngàn vạn suy nghĩ, dần dần khó chịu.

“Thời gian gấp gáp, tra không được quá cẩn thận, nhưng nhìn sơ qua, cô vừa không có làm gian phạm pháp, cũng chưa từng làm xằng làm bậy, cho dù lưu lạc đến nơi phong trần, cũng chưa từng mất khí khái cùng khí tiết, tôi cũng không phải là người chú ý môn đăng hộ đối, cho nên tôi vốn cho rằng, hôn sự này nên thuận lợi tiến hành.” Tướng quân đại nhân bình tâm tĩnh khí nói: “Hiện tại cô nói cho tôi biết cô không muốn, hy vọng có thể có một lý do đủ thuyết phục tôi.”

Diêu Nương cắn môi dưới, suy tư thật lâu, rốt cục mở miệng: “Tướng quân đại nhân nếu biết là Lý Linh Tĩnh cứu tôi, liền nên biết, cô ấy đối với tôi có ân cứu mạng.”

Tướng quân khẽ gật đầu: “Vâng.”

Diêu Nương nói tiếp: “Không biết tướng quân có điều tra qua thân thể của Lý Linh Tĩnh hay không?”

Tướng quân lắc đầu: “Chưa từng.”

Diêu Nương nghe xong, không dám ôm may mắn, sau khi chậm rãi thở ra một hơi, cô quyết định nói theo sự thật.

“Tích Thủy chi ân đương dừng tuyên tương báo, hướng chi cô ấy cứu tôi, tôi hận không thể dốc hết tất cả trợ giúp cô ấy đạt thành tâm nguyện, biết được cô ấy muốn làm ăn về sau, tôi cùng cô ấy cùng nhau mở Vong Ưu Các này. Hôm nay Vong Ưu Các rốt cục coi như có hình có dạng, kế tiếp còn có rất nhiều chuyện chờ chúng ta làm, tôi làm sao có thể tại lúc này rời đi bỏ lại cô ấy?”

Cô đánh bạo ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt tướng quân, hỏi: “Nếu tướng quân ở bên ngoài đánh trận, thắng bại không biết, sẽ trước một bước rời khỏi đồng bào trên chiến trường sao?”

Tướng quân cười cười: “Tỷ dụ này của cô thật thú vị, nhưng, trên chiến trường sớm muộn gì cũng phân thắng bại, buôn bán lại không có điểm cuối, tiền trên đời này kiếm quai không hết, cô không có khả năng vĩnh viễn ở cùng cô ấy không lấy chồng.”

Chương 424. 4. Thế giới cổ đại (110)

Diêu Nương vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói: ““Nếu ở Vong Ưu các mỗi cô nương một lòng chỉ hướng đến lập gia đình, thì nơi này làm sao tiếp tục được? Về sau các cô nương không hề nghĩ làm sao để cho các khách nhân thoải mái khoái trá, mà là nghĩ làm sao để cho khách nhân nạp mình làm thiếp, hoặc cưới mình làm vợ, thậm chí đem thân thể của mình làm lợi thế, không tự tôn, không tự ái, cùng cái kia thanh lâu trong nữ tử không có bất kỳ khác biệt, đến lúc đó, tôi cùng Linh Tĩnh hết thảy cố gắng, tất cả liền đều uổng phí.”

Diêu Nương hít sâu, nói tiếp: “Mỗi người đều có chí riêng, nếu là các cô gái không gả không được, tôi tất nhiên là ngăn không được, nhưng ít ra hiện tại, tôi muốn làm gương tốt, bảo vệ quy củ Vong Ưu Các, bằng không chính tôi định ra quy củ, chẳng phải là thành chê cười?”

Tướng quân đại nhân im lặng, thật lâu sau mới mở miệng: “Hiểu rồi, cô muốn làm gương.”

“Đúng là như thế.” Diêu Nương gật đầu.

Sau đó hai người lại trầm mặc thật lâu.

Diêu Nương đợi trong chốc lát, thấy tướng quân không tức giận, nhưng cũng không biểu hiện ra bộ dáng vui vẻ chấp nhận, trái tim trấn định lại của cô không khỏi lại thỉnh thoảng nảy dựng lên.

Thế gian nữ tử phạm là có nam tử nguyện ý cưới, tựa hồ đều phải biểu hiện hận không thể mang ơn, mình vừa rồi ngôn

luận kia, có phải quá mức ly kinh phản đạo hay không?

Diêu Nương cắn cắn môi, nhẹ giọng nhắc nhở đối phương: “Là ngài muốn tôi nói thật.”

Tướng quân ý vị không rõ cười một tiếng: “A.”

Diêu Nương: “.....”

Tướng quân nâng chén trà lên, chậm rãi uống một ngụm, trầm giọng nói: “Mấy năm nay tôi chưa từng gặp nữ tử hợp ý, hôm qua lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền có bảy phần muốn cưới cô, hôm nay gặp lại cô...”

Dừng một chút, đặt chén trà xuống: “Mười phần.”

Diêu Nương hơi mở to hai mắt.

Đại tướng quân dĩ nhiên đứng dậy, thân hình cao lớn ở trước mặt cô ném xuống một mảnh bóng ma, cảm giác áp bách nghênh diện mà đến.

“Chuyện cô băn khoăn, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết, an tâm chờ đi.”

Diêu Nương con mắt trừng càng lớn, mắt thấy hần muốn rời đi, cuống quýt đứng dậy đuổi theo, muốn giải thích chuyện này cũng không cần hần giải quyết! Cô chỉ là không muốn gả mà thôi!

Đuổi tới trước cửa vừa muốn mở miệng, tướng quân dừng bước, Diêu Nương nhanh chóng ổn định bước chân, suýt nữa không đụng vào!

Tướng quân đại nhân không nhanh không chậm xoay người lại, nói với cô: “Mấy ngày kế tiếp, tôi mỗi ngày đều sẽ tới đây một chuyến, cô yên tâm, tôi không phải là người quán quýt lầy, sở dĩ tới Vong Ưu Các này, cũng là có một chuyện quan trọng khác.”

Nói xong, hắn lại xoay người rời đi.

Diêu Nương nhìn bóng lưng nam nhân kia, thật lâu không lấy lại được tinh thần, cũng không biết người này... đến tốt cùng có nghe hiểu ý của cô hay không...

.....

Mấy ngày sau đó, quả thật mỗi ngày hắn đều đến.

Có lúc là một người, có lúc dẫn theo đội hộ vệ, lần nào cũng không gọi cô nương đi cùng, chỉ ngồi một mình uống trà, uống xong một bình liền đi, cũng không biết hắn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Diêu Nương vốn định giải thích với hắn, nhưng lại lo lắng sẽ làm hỏng chuyện của hắn, liền đành phải nhẫn nại.

Nhìn qua ba ngày, không thấy hắn đến cầu hôn, Diêu Nương rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.....

Tuy rằng đáy lòng mơ hồ có chút buồn bã, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái, cô hiện giờ thậm nghĩ cùng Lý Linh Tĩnh làm tốt Vong Ưu Các, không muốn đem nửa đời sau của mình phó thác cho bất kỳ một nam nhân nào.

Lại qua mấy ngày, Lý Linh Tĩnh lên núi chuẩn bị tìm Thời Tiện Ngư học cách chơi bài mới.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, chơi golf không được, ngay cả bowling cũng có khách chê vương sắt đông lạnh tay, nếu có thể tụ tập trước bếp than chơi mấy ván bài, hắn là sẽ rất thích ý.

Xe ngựa của cô chân trước vừa đi, chân sau đã bị người đuổi theo.

Chờ cô quen thuộc đi vào sân Ninh Uyên, đội hộ vệ của tướng quân lập tức vây quanh sân này chặt như nêm cối.

Chương 425. 4. Thế giới cổ đại (111)

Một giây sau khi tiểu viện bị bao vây, ám vệ ẩn núp bốn phía nhao nhao hiện thân, hai đạo nhân mã hình thành thế giăng co!

Tiết Đình khoanh tay đi ra cửa viện, vén mí mắt lên, một bộ dáng ngạo nghễ bề ngễ chúng sinh, từ trong lòng lấy ra lệnh bài, quát lạnh một tiếng: “Ai dám tạo phản!”

Nhiếp chính vương thay mặt thiên tử hiệp lý thiên hạ, thấy lệnh bài như thấy thiên tử, đội hộ vệ nhao nhao lui ra phía sau, mệnh môn quỳ một mảnh.

“Đây không phải là Tiết thị vệ bên cạnh Vương gia sao.....”

Tướng quân từ phía sau đội hộ vệ đi ra, lưng thưng đi tới trước mặt Tiết Đình, đánh giá lệnh bài một phen, cười nói: “Gây ra hiểu lầm, khiến Tiết thị vệ chê cười.”

Tiết Đình mặt lạnh thu hồi lệnh bài: “Đại tướng quân uy phong thật lớn, vừa về kinh đã dám phạm thượng, nếu gặp Vương gia, không biết tướng quân chuẩn bị lĩnh phạt gì.”

“Tại hạ cũng không phải muốn lĩnh phạt, mà là muốn lĩnh thưởng a.” Tướng quân cười nói.

Tiết Đình lạnh lùng hỏi: “Lĩnh phần thưởng gì?”

“Sau khi Nhiếp chính vương trúng độc ra kinh tìm thần y chữa thương, từ đó về sau tin tức hoàn toàn không có, đại thần trong triều không ai không lo lắng an nguy của Nhiếp chính

vuông, lục bộ thượng thư luân phiên nhận được truyền triệu của Vương gia, nhưng không ai nhìn thấy Vương gia. Tại hạ vì giải sầu cho các vị đại nhân, vì ổn định giang sơn xã tắc, khổ tìm nhiều ngày rốt cục tìm được nơi này.”

Tướng quân nói tới đây dừng lại, nở nụ cười, nói: “Tại hạ vì nước vì dân, một mảnh chân thành chi tâm, chẳng lẽ không nên lĩnh thưởng sao?”

Tiết Đình trầm nghĩ nên thưởng cho người cái miệng rộng.

Tiết Đình lạnh lùng nói: “Bây giờ mời về đi, tướng quân đại nhân.”

Tướng quân đến gần hai bước: “Tiết thị vệ không định để cho tại hạ gặp Vương gia một lần sao?”

“Vì sao muốn gặp?”

“Không nhìn thoáng qua, làm sao ta biết Nhiếp chính vương giờ phút này không có bị người uy hiếp?”

Tiết Đình nhú mào.

Vốn đang quỳ đội hộ vệ binh lính toàn bộ đứng lên, tiến về phía trước tới gần.

Đám ám vệ không hện mà cùng rút trường đao bên hông.

Bầu không khí vừa mới hòa hoãn trong nháy mắt sụp đổ, lại giương cung bạt kiếm!

Tiết Đình nheo mắt, nhìn chăm chăm Đại tướng quân cười lạnh: “Vương gia hiện tại rất tốt, không phiền tướng quân đại nhân lo lắng, nếu muốn xông vào, tướng quân nên mang theo nhiều nhân thủ.”

Ám vệ của Nhiếp chính vương mỗi người có thể lấy một địch mười, cho nên Tiết Đình không sợ những binh lính vây quanh này.

Tướng quân đứng ở trước mặt hắn, hai tay giao nhau đặt ở phía sau, ngữ điệu chậm rãi nói: “Trên đường hồi kinh, tôi trùng hợp gặp một nhóm tử sĩ ám sát Nhiếp Chính Vương, thế nhân đều biết, Nhiếp Chính Vương rời kinh tìm danh y, mà tôi tận mắt nhìn thấy Nhiếp Chính Vương cùng vị danh y kia bị ám sát, táng thân trong biển lửa, hôm nay nếu không thể tận mắt nhìn thấy Vương gia, làm sao có thể xác định, người trong viện này, là thật, hay là giả...”

Tiết Đình sắc mặt khẽ biến: “Ám sát? Vì sao tôi không nhận được tin tức?”

“Bởi vì tôi đem tin tức đề xuống.” Tướng quân nói: “Bệ hạ tuổi nhỏ, không có chứng cứ xác thực trước kia, loại tin tức này một khi truyền ra ngoài, sẽ chỉ khiến cho xã tắc náo động. Tiết thị vệ, hiện tại anh còn muốn ngăn cản tôi sao?”

Tiết Đình nhú mày, suy tư một lát, bỏ lại một câu: “Ở bên ngoài chờ.”

Hắn xoay người bước vào sân, một lát sau bên trong truyền ra vài tiếng ho khan trầm thấp.

Tướng quân nhìn chằm chằm bên trong cửa viện, cũng không lâu lắm, Tiết Đình từ bên trong đi ra, biểu tình không lo nói: “Tướng quân đại nhân, Vương gia mời ngài một mình đi vào.”

“Làm phiền.” Tướng quân không khách khí rảo bước tiến vào trong cửa.

Sân rất nhỏ, trái phải đều có một gian sương phòng, trong đó sương phòng bên trái mở cửa, tướng quân sải bước đi qua.

Vừa đi tới cửa phòng, liền nghe thấy bên trong có tiếng nữ nhân nói chuyện:

“Anh không phải là thư sinh sao? Sao lại biến thành Vương gia?”

Chương 426. 4. Thế giới cổ đại (112)

Chân tướng quân khựng lại.

Sau đó nghe thấy Nhiếp chính vương trầm giọng dỗ dành đối phương: “Tiết Đình không cho anh nói cho em biết, lo lắng sẽ mang đến nguy hiểm cho em, em không nên tức giận.”

“A, em không tức giận.....”

Tướng quân: “.....”

Để tránh xấu hổ, tướng quân đứng ở cửa ho khan hai tiếng, sau đó nhắc chân đi vào, ôm quyền hành lễ với nam nhân ngồi dựa vào giường.

“Hôm nay xảy ra chuyện khẩn cấp, mạo phạm Ninh Vương điện hạ, xin điện hạ thứ tội.”

Tướng quân cúi đầu, dư quang có thể nhìn thấy bên giường còn có hai vị nữ tử, một vị là bà chủ Vong Ưu Các Lý Linh Tĩnh, một vị khác lại là một khuôn mặt xa lạ.

Người phụ nữ kia nói: “Hai người nói chuyện đi, em và Linh Tĩnh ra ngoài trước.”

“Được.” Nhiếp chính vương trên giường tựa hồ tình trạng thân thể không tốt, ngữ khí vô cùng dịu dàng: “..... Em thật sự không tức giận?”

“Ừ, thật sự không tức giận.”

Nữ nhân nói xong, liền cùng Lý Linh Tĩnh vòng qua Đại tướng quân, trầm mặc đi ra khỏi phòng.

Tướng quân nghe thấy Nhiếp chính vương như có như không thở dài một hơi, dường như, đối với hắn đến thăm không hoan nghênh lắm.

Tướng quân: “.....”

Ninh Uyên tựa vào đầu giường, tinh thần có chút không tốt: “Tướng quân lặn lội đường xa trở lại Thịnh Kinh, một đường vất vả, không biết là chuyện gì, không thể không gặp bản vương?”

Tướng quân ngẩng đầu, nghiêm mặt trả lời: “Người đứng sau chuyện ám sát.”

Ninh Uyên hơi nhướn mày, tâm trạng không có gì dao động: “Điều tra ra là ai?”

“Không sai. Lúc mới nhận được tin tức, không biết người nọ là thế thân ngài an bài, cho nên lập tức chạy tới, nhưng vẫn chậm một bước, thế thân của ngài bị tử sĩ đâm chết, ngay cả đại phu chặn trị thế thân cũng mất mạng, không chỉ như thế, đối phương vì hủy thi diệt tích, còn thiêu hủy cả tòa y quán. Tôi suy nghĩ hành động ám sát đã thực hiện được, đám người này nhất định sẽ truyền tin tức cho sứ giả phía sau màn, vì thế phái người âm thầm đi theo, quả nhiên phát hiện hang ổ của người phía sau màn, cũng bắt được, hôm nay liền giam giữ trong một căn phòng trống ngoài thành.”

Ninh Uyên trầm mặc lắng nghe, chờ tướng quân nói xong, vẫn rất lâu không lên tiếng.

Đại tướng quân hỏi: “Điện hạ, ngài định xử trí người này như thế nào?”

Ninh Uyên ngược mắt liếc hắn một cái, một lát sau, trả lời: “Đừng giết cô ấy, cũng đừng thả cô ấy, thời gian của tôi không còn nhiều, chờ tôi rời khỏi Thịnh Kinh, anh thả cô ấy đi.”

Đại tướng quân ánh mắt nặng nề nhìn chăm chú hần: “Xem ra, điện hạ đã sớm biết người này là ai...”

Ninh Uyên không có giấu diếm, nói cho hần biết: “Hiện giờ trên đời này, ước chừng cũng chỉ còn cô ấy muốn ta chết đi. Cô ấy hiểu rõ ta, biết ta đối với hoàng quyền chỉ tranh luôn luôn kính nhi viễn chi, vì để cho ta cam tâm tình nguyện giúp nhi tử của cô ấy đăng cơ, không tiếc giả chết lừa gạt ta quay về Thịnh Kinh, lúc ấy ta bị cừu hận che mắt, dưới cơn nóng giận huyết tẩy hoàng thành, vì cháu ngoại ta quét sạch tàn đảng thế lực, về sau mới chậm rãi phát hiện ra điểm đáng ngờ trong đó. Hiện giờ ta đối với cô ấy mà nói, đã không còn giá trị lợi dụng, đương nhiên phải trừ nhanh, để tránh tương lai ảnh hưởng nhi tử của cô ấy ngồi không vững vàng hoàng vị.”

“Vương gia, cô ta đối với ngài như thế, trong lòng ngài không oán sao?” Tướng quân hỏi.

Ninh Uyên cười cười: “Đổi chỗ, có lẽ tôi cũng sẽ đưa ra quyết định giống cô ấy, dù sao, quân nhược thần cường là tối kỵ.”

Tướng quân cau mày, vẫn có chút do dự: “Cô ấy là mẹ đẻ của đương kim hoàng đế bệ hạ, tôi tất nhiên là không dám đem cô ta giải quyết như thế nào, nhưng cứ như vậy thả đi...”

“Yên tâm, nếu cô ấy đã lựa chọn giả chết, sẽ không có ý định sống lại, đối với bệ hạ mà nói, mẫu thân của hần đã ở trong trận cung biến kia tự sát mà chết.” Ninh Uyên nói: “Người hiện tại cần làm nhất, là muốn phòng ngừa cô ấy thật sự tự sát, một nữ nhân đã làm xong tất cả chuyện muốn làm, có lẽ rất khó tiếp tục muốn sống.”

Chương 427. 4. Thế giới cổ đại (113)

Đại tướng quân nghe vậy, mày nhú chặt hơn, hấn nhớ tới người nọ sau khi bị bắt quả thật từng có một lần hành động tự sát, chỉ tại người của hắn trông coi rất nghiêm, cho nên mới kịp thời phát hiện.

“Tôi sẽ phân phó xuống dưới, canh giữ nghiêm ngặt, sau này ở phía nam đặt mua cho cô ta một tòa nhà, bảo cô ta cầm y ngọc thực qua hết nửa đời sau, cũng sẽ giam giữ cô ta, không cho cô ta tới gần Thịnh kinh thành nửa bước.” Tướng quân nói.

Ninh Uyên mệt mỏi rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu: “Vậy xin nhờ tướng quân.”

Tướng quân thấy Ninh Uyên quả thật thân thể không khỏe, đang muốn cáo lui, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác.

“Phân ưu cho điện hạ chính là phân ưu cho Đại Tề quốc, là chức trách của tại hạ, vốn không nên kể công, nhưng hôm nay tại hạ cả gan, muốn tìm điện hạ đòi phần thưởng.”

Ninh Uyên sững sờ, giương mắt nhìn hắn: “Người muốn ban thưởng gì?”

Tướng quân một năm mười nói ra.

Ninh Uyên nghe xong, không khỏi muốn cười: “..... Thôi, việc này ta sẽ bẩm báo bệ hạ, người đi đi.”

.....

.....

Triều sớm tan, tiểu hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, không thể chờ đợi được muốn đi ngự hoa viên thả lỏng một chút.

Đợi lát nữa ăn cơm trưa xong, hắn còn phải thượng sử kinh khóa, toán học khóa, thư pháp khóa, cho nên hắn muốn hảo hảo nằm chắc hiện tại rảnh rỗi thời gian...

“Bệ hạ.....” Thái giám tổng quản run rẩy chạy tới.

Tiểu hoàng đế vẻ mặt kinh hoảng nhìn về phía hắn: “Trẫm đã lên triều sớm, bài tập Thái phó lưu lại cũng đã làm xong!”

Lão thái giám lau mồ hôi, ngượng ngùng giải thích: “Bệ hạ, Nhiếp chính vương truyền tin trong cung, muốn bệ hạ phê chuẩn thánh chỉ tứ hôn.”

“Tứ hôn?!” Tiểu hoàng đế kinh ngạc nói: “Cứu cứu muốn thành thân? Với ai?”

Không phải Nhiếp chính vương thành thân, là Nhiếp chính vương vì Đại tướng quân cầu một đạo tứ hôn.

Tiểu hoàng đế lưu luyến nhìn ngự hoa viên: “Nhưng trẫm tuổi còn nhỏ, không biết ý chỉ tứ hôn nên viết như thế nào.”

Lão thái giám nói: “Nội các đã nghĩ ra, ngài chỉ cần chép lại một chút..... rồi, lại dùng ngọc tẩy một chút.”

Tiểu hoàng đế thở dài, nhận mệnh trở về: “Vậy được rồi... Đại tướng quân muốn thành thân, trẫm có cần đưa chút lễ vật hay không a?”

Lão thái giám cùng hắn trở về: “Không cần, bệ hạ ngài ban hôn, chính là thiên đại ban ân.”

.....

Vài ngày sau, thánh chỉ đưa đến Vong Ưu Các, thái giám truyền chỉ nói một đồng lời cát tường, Diêu Nương cùng Lý

Linh Tĩnh cùng với một đám cô nương tiểu nhị Vong Ưu Các tất cả đều sợ ngậy người.

Diêu Nương đương nhiên là người ngốc nhất trong tất cả mọi người.

Cô vốn tưởng rằng ba ngày không có người tới cửa cầu hôn đã nói lên Tướng quân đã buông tha! Dù sao cô tuổi không còn trẻ, cũng không tin cái gọi là nhất kiến chung tình, thật sự không hiểu tướng quân vì cưới cô vì sao có thể làm đến loại trình độ này!

Nhưng ý chỉ đã hạ xuống, kháng chỉ tuyệt đối không thể.

Diêu Nương ngậy ngốc nhận thánh chỉ, sau đó bắt đầu dựa theo ý chỉ chuẩn bị gả, trong vòng một tháng sẽ thành hôn.

Bản thân tân nương tử là mộng, nhưng những người khác tất cả đều vui mừng hơn hở, nam hôn nữ gả ở dân gian vốn là việc vui, hiện tại lại có thánh thượng ban hôn, vậy càng vui càng thêm vui.

Lý Linh Tĩnh cao hứng giống như mình thành thân, mua vải tốt nhất, mời tú nương đắt tiền nhất, đặt kẹo cưới làm áo cưới đánh trang sức, bận trước bận sau chân không chạm đất.

Toàn bộ Vong Ưu Các vui sướng hơn hở, các cửa hàng khác trên đường Bách Hoa biết chuyện này, cũng nhao nhao đến chúc mừng.

Bao gồm đối thủ cạnh tranh Vạn Hương Lâu, cũng bảo tiểu nhị đưa hai vò rượu ngon lâu năm tới, về sau Vong Ưu Các cũng được cho là nhà mẹ đẻ của Tướng quân phu nhân, tự nhiên là lấy hòa làm quý là tốt nhất, không thể làm cho quan hệ căng thẳng.

Thương hộ có qua có lại, Lý Linh Tĩnh cũng bắt đầu phát thiệp mời cho các ông chủ.

Chưởng quầy bên cạnh hỏi cô: “Có muốn phát thiệp mời cho khách không?”

Hỉ Khách.....

Chương 428. 4. Thế giới cổ đại (114)

Nhắc tới cửa hàng này, Lý Linh Tĩnh nhú mày, nhất thời có chút do dự.

Cô không quên ân oán giữa mình và Hương Chỉ.

Điều Nương xuất giá là việc vui, Lý Linh Tĩnh không muốn mời một ít người chướng mắt đến ăn tiệc, nhưng nếu trên đường Bách Hoa chỉ có Hi Khách không nhận được thiệp mời, chẳng phải là có vẻ cô tâm nhãn nhỏ, không chứa nổi một tiểu tử lâu?

Đến lúc đó nhất định sẽ có người cảm thấy kỳ quái. Người vừa có lòng hiếu kỳ, sẽ nghe ngóng lung tung, nghe ngóng này, chỉ sợ sẽ lật ra chuyện của cô, Hương Chỉ và Tạ Luật.

Nhớ tới hai người này, Lý Linh Tĩnh liền ghê tởm.

Không có oán hận gì, thuần túy ghê tởm.

“Nếu mỗi thương hộ ở phố Bách Hoa đều đăng bài post, Hi Khách cũng đăng đi, coi như hàng xóm bình thường lui tới, không có gì đặc biệt.” Lý Linh Tĩnh trả lời.

Cô nghĩ thầm: cho dù thiệp mời có gửi đi, Hương Chỉ cũng chưa chắc sẽ đến, có lẽ sẽ phái Chương quỹ tửu lâu nhà cô ta đến đây một chuyến.

Lý Linh Tĩnh không đem chuyện này để ở trong lòng, bớt chút thời gian cùng Điều Nương nói một câu, Điều Nương cũng là ý tứ thân nhiên, tùy tiện Hương Chỉ đến hoặc không đến.

Tâm tình tốt giảng co bảy tám ngày sau, Lý Linh Tĩnh nhìn áo cưới của Diêu Nương dần dần thành hình, hưng phấn cùng vui sướng lúc ban đầu dần dần thối lui, thay vào đó, là thương cảm cùng buồn bã sắp ly biệt.

Diêu Nương đây là lấy chồng xa, sau này trừ phi Đại tướng quân điều chức hồi kinh, nếu không cô rất khó lại cùng Diêu Nương gặp nhau, lần này phân biệt ngắn thì ba năm năm, dài thì mấy chục năm, không phải là không có khả năng...

Vì thế trong lúc chuẩn bị gả, Lý Linh Tĩnh bắt đầu chuẩn bị hành lý đi xa cho Diêu Nương, xiêm y trang sức, son phấn..... Nghe nói nơi đó bão cát đặc biệt lớn, cũng không biết Diêu Nương đi có thể quen hay không.

Nghĩ đến chỗ thương tâm, khó tránh khỏi rơi lệ, ban đêm ngủ cũng không trở về phòng, nhất định phải cùng Diêu Nương chen chúc một cái giường, nằm nói nhỏ.

Diêu Nương vốn bởi vì hôn sự này, trong lòng loạn hồng bát, bị Lý Linh Tĩnh quán lấy vài ngày, ngược lại chậm rãi trấn định lại, giống như đại tỷ tỷ an ủi cô: “Cũng không phải sau này không gặp mặt.”

Lý Linh Tĩnh nức nở: “Sau này gặp mặt một lần rất khó, không thể mỗi ngày gặp lại nữa.”

Diêu Nương cười nói: “Nguyên bản cũng không có mỗi ngày gặp mặt, cô ngẫm lại cô lúc trước lập gia đình, không có mỗi ngày gặp tôi, không phải cũng không sao sao?”

Lý Linh Tĩnh lau nước mắt, thương tâm nói: “Cô phải đi, đạo trưởng cũng phải đi, về sau chỉ còn lại một mình tôi...”

Diêu Nương sờ sờ đầu của cô, buồn cười nói: “Bình thường ở bên ngoài uy phong bát diện, như thế nào hiện tại cùng tiểu oa nhi giống nhau, còn ở trong lòng tôi khóc nhè đây.”

Lý Linh yên lặng vùi mặt vào trong chăn: “Ô ô ô.....”

Diêu Nương nhẹ nhàng thở dài, vuốt tóc cô chậm rãi nói: “Cô còn nhỏ, đường còn dài, nói không chừng về sau Vong Ưu Các mở chi nhánh, một đường chạy đến Đại Phồn thành, đến lúc đó không phải thường xuyên có thể gặp mặt sao.”

Lý Linh Tĩnh ngẩng mặt lên, hít hít mũi, ngữ khí nghiêm túc nói: “Chỉ là Đại Phồn Thành xa biên cương, chờ tôi mở chi nhánh qua, không biết còn bao nhiêu năm nữa.”

Diêu Nương cười xoa bóp mặt của cô, nói đùa: “Có cách nhanh chút, để cho tôi đi hỏi Tướng quân một chút, xem dưới trướng Tướng quân có phó tướng thích hợp hay không, đem qua cưới cô!”

“Tôi mới không muốn lập gia đình, một Tạ Luật đã đủ tham khảo ý kiến tôi rồi! Thêm một người nữa tôi sẽ trực tiếp mất mạng!”

Lý Linh Tĩnh đối với việc thành thân có bóng ma tâm lý, nhưng cô không muốn ảnh hưởng tâm tình Diêu Nương, lập tức bổ sung: “Nhưng Tướng quân rất tốt, Tướng quân đại nhân một thân chính khí, vừa nhìn đã biết không phải là loại tiểu nhân dối trá như Tạ Luật.”

Diêu Nương trầm mặc một lát, nói: “Kỳ thật, Tạ Luật đã nhận được báo ứng rồi.”

Chương 429. 4. Thế giới cổ đại (115)

“Báo ứng? Báo ứng gì?” Lý Linh Tĩnh hừ một tiếng: “Tôi thấy hấn sống quả thực quá dễ chịu, nhi tử có Hương Chỉ sinh cho hấn, tiền có Hương Chỉ kiếm cho hấn, chức quan của hấn ở Hàn Lâm viện tuy rằng không cao, nhưng nói ra có mặt mũi, sống cũng không nhiều, rất thích hợp với hấn.”

Diêu Nương yên lặng suy nghĩ một chút, khóe miệng cong lên: “Cô nói đúng, có vài người quả thật lưu lạc đến tình cảnh đáng thương mà không tự biết, là tôi coi trọng Tạ Luật, nói không chừng cuộc sống như vậy chính là điều hấn muốn.”

Lý Linh Tĩnh im lặng bĩu môi: “Hấn rốt cuộc đáng thương chỗ nào chứ.”

Diêu Nương cười nhìn cô một cái: “Hấn đáng thương nhất chỗ, chính là mất đi cô nha, các cô nguyên lai mặc dù có chút cãi vã gút mắc, nhưng cô là thật tâm đem hấn làm trọng phu đối đãi, nhưng cô xem Hương Chỉ đem hấn trở thành cái gì?”

Lý Linh Tĩnh mím môi, thấp giọng lẩm bẩm: “Là hấn tự tìm.”

Thật ra trong khoảng thời gian làm ăn này, cô có rất nhiều cơ hội cản trở Tạ Luật.

Lúc trước mở Vong Ưu Các, chính là vì kết bạn với quan lớn, chèn ép Tạ Luật.

Nhưng khi Lý Linh Tĩnh chân chính tiếp xúc với tầng lớp kia, tầm mắt cũng theo đó rộng rãi, liền khinh thường việc dùng những thủ đoạn kia, giống như cô hiện giờ cùng Hộ bộ

thượng thư giao hảo, tán gẫu đều là đại kế dân sinh, Hộ bộ thượng thư dạy cô, cho dù một phen một ly chỉ cần dùng đến chỗ thích hợp cũng có thể vì dân chúng mang đến thay đổi rất lớn.

Nếu muốn Thượng thư đại nhân đi khi dễ một tu soạn Hàn Lâm Viện nho nhỏ, chẳng phải buồn cười sao?

Còn có thể kéo thấp phong cách của cô.

Diêu Nương cười nhạt, nói: “Cứ chờ xem, cho dù cô không ra tay, Tạ Luật cũng rất khó thăng chức.”

Lý Linh yên lặng nghe xong sững sốt, trở mình, chống nửa cánh tay lên, hỏi Diêu Nương: “Vì sao? Hương Chi hao tổn tâm cơ, không phải là muốn theo hần cùng gà chó lên trời sao?”

“Quan phu nhân cố nhiên uy phong, nhưng nếu như quan làm quá lớn, Hương Chi cũng sẽ lo lắng không khống chế được hần a...” Diêu Nương cười nói: “Bất quá, hiện giờ đối với Hương Chi mà nói, trọng yếu nhất cũng không phải là quan chức cao thấp vấn đề, mà là có thể hay không phù chính vấn đề.”

“Cô ta muốn phù chính, chỉ sợ không dễ dàng.” Lý Linh Tĩnh nhú mày: “Tạ Luật người kia, trước kia chỉ là có chút thanh cao, thích giảng đạo lý không đầu, sĩ diện, trọng thanh danh, từ sau khi hần thi đậu bảng, liền làm trầm trọng thêm, Hương Chi xuất thân nha hoàn, Tạ Luật nhất định phải tìm một quan lại tiểu thư môn đăng hộ đối làm vợ.”

Diêu Nương cười cười, hỏi: “Vậy cô hy vọng Tạ Luật được như ý nguyện, hay là Hương Chi được như ý nguyện?”

Lý Linh Tĩnh trừng to mắt nhìn cô, há miệng, không nói ra lời.

Hai người này đều là người cô ghét, cô ước gì hai người bọn họ đều xui xẻo! Nhưng bình tĩnh mà xem xét, cô cảm thấy Tạ Luật không phải là đối thủ của Hương Chi.

“Quên đi, muốn bọn họ làm gì thì làm, ngủ, ngủ.....”

Lý Linh Tĩnh một lần nữa nằm xuống, nhắm mắt lại.

Diêu Nương thấy thế, cũng nhắm mắt ngủ.

Trong phòng ngủ u ám, màn giường màu xanh lá sen chiếu ra hình chiếu chạm trổ trên song cửa sổ, hư hư thực thực, giống như tranh thủy mặc nhuộm ra trong bóng đêm.

Lý Linh Tĩnh chậm rãi mở mắt, có chút ngủ không được.

Cô nhớ tới rất nhiều năm trước đây, mình cùng Hương Chi bị bán vào kỹ viện, Lan mama tra tấn người đa dạng, vừa có thể làm cho các cô chịu tội, cũng sẽ không lưu lại dấu vết trên người, mỗi khi chịu không nổi, cô cùng Hương Chi luôn ôm cùng một chỗ oa oa khóc lớn.

Khi đó, Hương Chi tuy rằng lớn hơn cô hai tuổi, nhưng ngốc nghếch, không thông minh, cũng không có can đảm, thường xuyên khóc còn nhiều hơn cô, động một chút là nước mắt lưng tròng hỏi cô: “Tĩnh nhi, sau này chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lý Linh Tĩnh nói muốn chạy trốn.

Những cô gái khác bị đánh sợ, không dám chạy, chỉ có Hương Chi ngốc hồ hồ cùng cô trốn.

Sau đó quả nhiên bị bắt trở về, lại là một trận đánh tàn nhẫn, là Diêu Nương ra mặt ngăn cản tú bà, hứa hẹn nhất định dạy ngoan các cô, tú bà mới thôi.

Về sau nữa, Diêu Nương dạy các cô đọc sách viết chữ, đánh đàn vẽ tranh, cô học cái gì cũng không được, mà Hương Chi học cái gì biết cái đó, Lan mama cho là mình nhặt được

bảo bối, vui mừng hơn hở vì Hương Chi mua xiêm y mới, nói
nuôi thêm hai năm nữa là có thể bán được giá tốt.

Chương 430. 4. Thế giới cổ đại (116)

Hương Chi bị dọa, buổi tối ôm nàng khóc, muốn chạy trốn một lần nữa.

Lúc ấy cô cam đoan với Hương Chi, chỉ cần mình có thể về nhà, nhất định sẽ không bỏ lại Hương Chi mặc kệ.

Về sau nữa, Diêu Nương trợ giúp các cô chạy thoát, từ nay về sau hai cô rút cuộc không cần sợ hãi bị đánh chịu phạt, nhưng ai ngờ hôm nay biến thành lại thành kẻ thù...

Lý Linh Tĩnh đáy lòng không tiếng động thở dài, nhắm mắt lại, không muốn nghĩ những thứ này nữa.

.....

Cuối tháng 12, Diêu Nương xuất giá.

Ngày hôm nay Vong Ưu Các không buôn bán, chỉ làm hỉ sự, tân khách nối liền không dứt, tiểu nhị chạy đường giọng trong treo không ngừng hát niệm danh sách khách đến, pháo bên ngoài đốt một treo lại một treo.

Trong tiếng huyên náo, Lý Linh Tĩnh mơ hồ nghe thấy tên Hỉ Khách, nghiêng đầu nhìn lại, thấy Hương Chi tới.

Xem bộ dáng như vậy, tựa hồ là không có ý định ở lâu, sau khi buông lễ vật xuống, cùng vị thương hộ gặp được hàn huyên vài câu, liền chuẩn bị rời đi.

Hương Chi mới vừa đi ra ngoài cửa chưa được mấy bước, Lý Linh Tĩnh xuống lầu gọi cô lại.

“Khó đến đây, không nhìn cô dâu sao?”

Hương Chi dừng bước, quay đầu nhìn về phía Lý Linh Tĩnh.

Lý Linh Tĩnh như cười như không nhìn cô: “Hai chúng ta mặc dù có xích mích, nhưng Diêu Nương đối xử với cô không tệ, cô quả thật nên tới xem một chút, dù sao, tương lai chưa chắc sẽ có cơ hội gặp lại.”

Hương Chi lễ phép trả lời: “Trong phòng tân nương quá nhiều người, đi cũng không nói nên lời, tôi sẽ không đi vào gây thêm phiền phức.”

Lý Linh Tĩnh nhìn không quen gương mặt giả dối này của cô ta.

Lúc trước ở Tạ gia, cô ta chính là một bộ dáng dịu dàng động lòng người lại khéo hiểu lòng người như vậy, đồ Tạ Luật phục tùng, vô luận sau lưng châm ngòi ly gián như thế nào, trước mặt người khác vĩnh viễn biểu hiện giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Oán hận thâm lặng đã lâu, mơ hồ lại muốn ló đầu.

Lý Linh Tĩnh nhin không được đâm cô một câu: “Về sau nhớ trông chừng Tạ Luật, tốn nhiều tâm tư như vậy đoạt lấy từ trong tay tôi, nếu lại làm mất, cũng đừng trách tôi nhìn không nổi cô.”

Hương Chi giật mình, sau đó khước miệng hơi nhếch lên: “Cô cho rằng tôi là cô?”

Lý Linh Tĩnh trên mặt cứng đờ, châm chọc nói: “Đúng vậy, cô không phải tôi, cô quen sờ tâm tư nam nhân không phải sao!”

Hương Chi lẳng lẳng nhìn cô một lát, nói: “Trong bụng Phương Xảo đã có con của Tạ Luật.”

Lý Linh Tĩnh sững sốt, qua hai giây mới nhớ tới, Phương Xảo là nha hoàn bên cạnh Tạ nhị phu nhân.

Cô vừa sợ vừa giận, nhin không được nói: “Lúc này mới qua mấy tháng! Cô như thế nào không trông chừng hấn?! Biết hấn thích vụng trộm, còn bảo hấn làm cho bụng Phương Xảo lớn lên! Nhị phu nhân sao có thể thiện thôi cam huu?!”

Hương Chi thấy cô tức giận, che môi cười khẽ, nói: “Lý Linh Tĩnh, cô vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi.”

Nói xong câu đó, cô xoay người rời đi.

Lý Linh Tĩnh đứng tại chỗ, ngây ngốc hồi lâu, rốt cục chậm rãi phản ứng lại..... Tạ Luật chờ người yêu thể diện, cho dù sắc đảm bao trời, cũng tuyệt đối không thể động đến người của nhị phòng, chuyện này chỉ sợ là Nhị phu nhân ra tay thiết cục, Hương Chi trợ giúp, hai người liên thủ hãm hại Tạ Luật.

Về phần Hương Chi vì sao làm như vậy, cũng rất dễ hiểu.

Chỉ cần gây ra chuyện xấu, liền tương đương với có nhược điểm của Tạ Luật, mà Tạ gia càng loạn, khả năng Tạ Luật muốn cưới danh môn khuê tú lại càng thấp, chờ loạn thêm vài năm, thứ trưởng tử lớn lên, Hương Chi có nhi tử làm chỗ dựa, cho dù cả đời không được phù chính, vị trí của cô ta ở Tạ gia cũng không ai có thể dao động.

Lý Linh Tĩnh nghĩ thông suốt những thứ này, trong lòng ngũ vị tạp trần, mắt nhìn bằng hiệu hi khách cách đó không xa, có chút cảm xúc trong lúc bất tri bất giác thoải mái.....

.....

Sau khi Diêu Nương xuất giá, Thời Tiện Ngư cũng theo đó biến mất tung tích, Lý Linh Tĩnh một mình kinh doanh Vong Ưu Các, định ra kế hoạch khuếch trương bản đồ buôn bán của mình.

Nguyện vọng đã từng của cô là sinh con trai.

Hiện tại nguyện vọng của cô là trở thành một thế hệ nữ thương, phú giáp thiên hạ.

Nhưng, nguyện vọng này cô không hề cầu thần bái Phật, cô muốn tự mình đi thực hiện.

Chương 431. Tiểu Bạch Long

(1)

Phong cách trên sông bên ngoài thầu xương, bên cạnh thuyền thỉnh thoảng có mảng lớn băng trôi qua, tầng băng rất mỏng, dùng mái chèo đập một cái liền vỡ nát.

Thời Tiệp Ngư đứng ở đầu thuyền nhìn xa xa, cô có thể cảm giác được, theo tâm tình viên mãn của Lý Linh Tĩnh, nguyên lực chính nguyên không dứt hội tụ lại, xuyên thấu vách tường thời không, như sao băng rơi vào Tiên Cung.

Trước kia cô đối với điều này không hề phát hiện, hiện tại càng ngày càng có thể cảm nhận được trong đó huyền diệu.

Cô còn cảm giác được dị giới thần hồn chiếm cứ thân thể người bên cạnh, theo thần hồn rút ra, người này thân thể cũng càng lúc càng suy yếu...

Trước kia, hẳn đều sẽ chờ cô rời khỏi thế giới sau lại đi, hiện tại lại chờ không kịp sao?

Thời Tiệp Ngư khe khẽ thở dài, khom lưng vén rèm vải dầu dày lên, chui vào trong thuyền.

Bên trong ấm áp dễ chịu, trên lò than nhỏ có một ấm trà, mùi thơm thoang thoang, Ninh Uyên ở bên cạnh bếp lò sưởi ấm, trong tay cầm một ly trà, ánh mắt lại trống rỗng, gần như tan rã.

Nhưng bộ dạng hẳn đẹp mắt, cho dù bộ dáng ngơ ngác, cũng làm cho Thời Tiệp Ngư cảm thấy mê người.

Cô dựa vào hẳn ngồi xuống, đầu gối lên vai hẳn.

Qua thật lâu, Ninh Uyên mới từ từ hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn cô: “Tiểu Ngư, hình như vừa rồi anh nằm mơ.”

“Mơ thấy giấc mơ gì?” Thời Tiệp Ngư cười hỏi hần.

“Mơ thấy linh hồn của anh bay ra khỏi cơ thể, càng bay càng cao... Anh bay trên trời, nhìn thấy em đứng ở đầu thuyền, hình như có tâm sự, anh hỏi em làm sao vậy, nhưng nói không được, cũng không chạm vào em...”

Ninh Uyên nhíu mày, thấp giọng than thở: “Thật là một giấc mộng kỳ quái.”

Thời Tiệp Ngư mím môi cười, ghé sát vào mặt hần hôn một cái: “Không kỳ quái, chứng tỏ anh luyện tiệp em, cho nên thần hồn lại bay trở về.”

Lông mày Ninh Uyên không thấy giãn ra, chậm rãi nói: “Gần đây tôi luôn có cảm giác sắp rời đi... giống như thân bất do kỷ...”

Thời Tiệp Ngư im lặng dựa vào hần, không nói gì.

Lúc trước cô đem đan dược mình luyện cho hần ăn vào, thân thể rõ ràng chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, nhưng theo danh khí Vong Ưu Các càng lúc càng lớn, thân thể của hần bỗng nhiên không biết nguyên do trở nên suy yếu, đan dược vô dụng, tìm thái y Thái y đến bệnh viện xem qua, cũng không nhìn ra bất cứ vấn đề gì.

Thân thể rõ ràng là khỏe mạnh, nhưng thần hồn không lúc nào là không ý đồ thoát đi.

Chỉ vì Ninh Uyên vẫn còn quyến luyến cô, cho nên mới lưu lại đến bây giờ.

Hai người rời khỏi chùa miếu sau núi, mua một chiếc thuyền, xuôi dòng phiêu bạt, du lịch nhân gian, bất quá thời gian còn lại của Ninh Uyên so với dự đoán của Thời Tiệp Ngư

càng ít, cô thậm chí không thể xác định, hắn có thể sống qua ngày hôm nay hay không.

“Cá nhỏ.”

“Hả?”

“Nếu có kiếp sau, em chờ anh, anh nhất định sẽ đi tìm em.”

“Không có nếu như, nhất định sẽ có kiếp sau.”

“Vậy sao.....”

Hắn dường như thở phào nhẹ nhõm, lắm bả nói: “Vậy là tốt rồi.”

Hơi thở thay đổi nhanh hơn xúc cảm, Thời Tiệm Ngư ngửi thấy mùi thối rửa trước, sau đó rầm một tiếng, chén trà rơi xuống, nước trà làm ướt tấm ván gỗ trong khoang, nhanh chóng lan tràn, thấm ướt áo bào lông lẻo của Ninh Uyên.

Thời Tiệm Ngư nghiêng đầu nhìn hắn, cơ hồ là trong nháy mắt, thân thể của hắn ở trước mắt cô hóa thành một đồng xương trắng.

Một luồng thần hồn lưu lại phiêu nổi trong khoang thuyền, Thời Tiệm Ngư vươn hai tay ra, dùng linh lực đem đoàn thần hồn kia bao vây ở trong lòng bàn tay, giống như bao lấy một bao gió lốc nhỏ, nó ở trong lòng bàn tay của cô đông xông tây đục, bạo liệt lại vội vàng xoay động, khẩn cấp muốn lao tới tự do.

Thời Tiệm Ngư không khỏi nghĩ: Có nên giữ nó lại hay không?

Cô đi theo Thâm đạo trưởng học qua một loại giam cầm họa phù thuật pháp, có thể đem thần hồn vây ở trong phù văn.

Tuy rằng hắn nói sẽ tới tìm cô, nhưng bộ dáng lạnh lùng vô tình của hắn ở Tiên Cung, không chừng vừa trở về đã quên

sạch lời hứa của mình.

Chương 432. Tiểu Bạch Long (2)

Vật nhỏ trong lòng bàn tay giấy dựa càng lợi hại, khiến Thời Tiệp Ngư hơi đau.

Hai tay khép lại hơi buông lỏng một chút, một luồng thần hồn kia lập tức lao ra gõ cùm xiềng xích, nháy mắt liền bay ra ngoài, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thời Tiệp Ngư nhìn lòng bàn tay rỗng tuếch của mình, nghĩ thầm: Quên đi, dưa xanh cưỡng chế không ngọt.

Dù sao chỉ cần cô trở lại Tiên Cung, hắn sẽ nghênh đón cô như thường lệ.

Về phần hắn luôn làm bộ như không nhớ rõ, có lẽ là bởi vì ngưng ngừng? Dù sao hắn nhìn qua rất thích tự cao tự đại... Ủ, hắn nhất định là thích cô.

Lòng bàn tay có chút phồng hồng, nếu như vừa rồi không có linh lực che chở, nói không chừng sẽ rách da.

Thời Tiệp Ngư mím môi, có chút mất hứng. Hắn rõ ràng rất ôn nhu, nhưng thần hồn đối với cô thật hung dữ.....

Cô mở ra không gian mù tạc, xách một bình dầu đi ra, tưới ở trên thuyền đốt lên, sau đó đối với Ninh Vương thi cốt niệm một đoạn an hồn chú.

Trên mặt sông ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, Thời Tiệp Ngư thối lui đến đuôi thuyền, nhìn mũi thuyền đang cháy, nhẹ nhàng thở dài, giơ tay mở ra thông đạo nối liền Tiên Cung -

Không đợi được tiếng “Cung nghênh Nguyên Quân đại nhân hồi cung” quen thuộc kia.

Thậm chí không nhìn thấy bóng người quen thuộc kia.

Chân Thời Tiệm Ngư vừa mới bước lên một khối gạch trong Tiên Cung, lập tức cảm giác được lắc lư rất nhỏ.

Cô nhớ lần trước Thị Thần đã nói, đây là Địa Long xoay người, không cần lo lắng, nhưng tần suất xoay người này không khỏi quá cao, ngay cả không khí bốn phía cũng cuộn cuộn nổi lên, mơ hồ muốn phát sinh chuyện gì.

Trong lòng cô bỗng nhiên có chút bất an.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, vẫn không thấy bóng người của hấn, mà cảm giác chấn động dưới chân càng lúc càng mãnh liệt, linh khí xung quanh lấy tốc độ cực nhanh suy giảm!

Thời Tiệm Ngư phát hiện, loại chấn động này tựa hồ không phải đơn thuần núi đá rung động, càng giống là trong Tiên Cung linh khí đang cuộn cuộn —

Gạch không thấy vỡ vụn, nhưng ánh sáng nhanh chóng rút hết! Nền gạch ngọc thạch vốn tản ra bạch quang mờ lung biến thành gạch đá xám xịt, còn có tấm cung điêu lương ngọc đồng kia, cùng bảo tháp xanh vàng rực rỡ, toàn bộ ảm đạm thất sắc!

Cô coi như là trì độn, cũng rất cục ý thức được đại sự không ổn, lập tức bước nhanh đi về phía Linh Thảo Viên, xa xa nhìn thấy cây cối thảo dược um tùm phía trước lục tục héo rũ điêu linh, mà ao cầu nguyện bên kia cũng bắt đầu khô cạn!

Nơi này từng chút từng chút đều là cô thật vất vả chữa trị mà thành, hôm nay lại ở trước mắt cô dần dần xói mòn hào quang, cô tâm loạn như ma, chưa bao giờ có bối rối, dưới chân càng lúc càng nhanh, rốt cục nhện không được dọc theo rào

chấn ao cầu nguyện chạy lên, vội vàng muốn tìm được Thị Thần.

Chỉ có Thị Thần mới có thể nói cho nàng đáp án!

Cô một bên chạy, trái tim một bên đập điên cuồng, trước mắt tầm cung, Tụ Linh Lô, Luyện Đan Các, Linh Thảo Viên, hết thấy mất đi sắc thái! Tất cả linh khí đều bị cuốn vào một hướng! Từ dưới đất chậm rãi mà lên, có cỗ lực lượng đang thức tỉnh.

Thời Tiện Ngư chạy về phía bậc thang màu trắng bạc thông tới Chiêm Tinh Đài, một mạch chạy đến chỗ cao nhất, cô nhìn thấy linh khí Tiên Cung ở giữa núi non mênh mông hội tụ thành một con cự long! Con rồng kia toàn thân trắng bạc, kim đồng râu bạc, theo nó chậm rãi bay lên, linh khí Tiên Cung cơ hồ bị hấp nhiếp không còn!

Thời Tiện Ngư khiếp sợ nhìn con rồng kia.

Cô chưa bao giờ thấy rồng, nhưng trên người con rồng kia có thần hồn cô quen thuộc, cô tuyệt sẽ không nhận lầm!

Phong vân bắt đầu khởi động, thiên địa biến sắc, bạch long xoay quanh trong mây mù, tản ra uy áp phô thiên cái địa, linh khí lượn lờ khắp người nó, đồng tử màu vàng mở ra, chiếu ra bóng người có vẻ quá mức nhỏ bé trên Chiêm Tinh đài kia.

Bạch Long thở ra khí tức lạnh như băng, mang theo phần hận: “Ta bị nhốt ở chỗ này, một ngàn năm, hai ngàn năm... Có lẽ đã ba ngàn năm... Hiện giờ, các người rốt cục không cách nào vây khốn ta nữa.”

Chương 433. Chuẩn bị đến thế giới mới (1)

Thời Tiệp Ngu bị uy áp của Bạch Long chấn nhiếp, cô rất muốn ngẩng đầu lên chắt vắn, thân thể lại không dùng được, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, ngay cả linh lực trong cơ thể cũng bị áp chế.

Gió lạnh bốn phía thổi đến cả người cô đau nhức, hốc mắt nhịn không được phiếm hồng, cô dùng hai tay chống đỡ mặt đất Chiêm Tinh Đài, phòng ngừa mình ngã xuống, nước mắt cũng bị từng giọt từng giọt ép ra.

Bên tai là tiếng động đất rung núi chuyển, toàn bộ thế giới phảng phất muốn sụp đổ, nếu trên đời thật sự có Địa Long xoay người, sợ là cũng không gì hơn cái này đi!

Không biết qua bao lâu, tất cả rốt cục trở về bình tĩnh.

Trong tầm mắt của cô, xuất hiện góc áo trường bào hoa văn Lưu Vân màu trắng bạc.

Ngẩng đầu nhìn, người đứng ở trước mặt nàng chính là Thị Thần, mặt hấn như băng sương, cao cao tại thượng, đồng tử màu vàng lạnh đến không có một tia nhiệt độ, trán trơn bóng sinh ra long giác thật dài, không tiếng động tỏ rõ long tộc tôn quý.

“Nhân loại dê tiện, dơ bẩn, thấp kém, không biết trời cao đất rộng... lại vọng tưởng thuần phục Thần Long, được Long tộc phụng dưỡng...”

Hắn mở miệng nói chuyện, thanh âm chậm rãi giống như tôi luyện băng tuyết, khiến người ta không rét mà run.

“Dưới chân người giẫm, là vảy của tôi, cá kỳ nguyện trong ao nước, là máu của tôi, Linh Thảo Viên bên trong tâm bồ linh thụ tiên thảo thổ nhượng, là thịt của tôi!... Các người giam cầm thần hồn của tôi, lấy khung xương của ta thành lập Tiên Cung!”

Thời Tiệp Ngư cắn môi dưới, đẩy uy áp của hắn chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước đi về phía hắn.

“Đứng lại!” Hắn nghe răng trợn mắt, lộ ra vẻ mặt giận dữ, quát: “Không được lại đây!”

Thời Tiệp Ngư ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt hồng hồng tiếp tục cất bước về phía hắn, thẳng đến khi đi tới trước mặt hắn, ôm lấy hắn!

Trong phút chốc, mỗi một sợi thần kinh trên dưới toàn thân hắn đều căng thẳng, hận không thể đẩy nàng ra ngoài ngàn dặm, nhưng toàn thân lại cứng ngắc, không thể cử động!

“Nhân loại dê tiện! Buông tay!” Hắn thấp giọng rít gào.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy thân thể của hắn lạnh quá, lạnh như băng sương, một chút cũng không ấm áp, cũng không mềm mại, nhưng cảm giác quen thuộc của thần hồn không lừa được người, hắn chính là Thị Thần của cô!

Cho nên cô không hề có ý buông tay, ôm hắn hỏi: “Cô tên là gì?”

“Tôi bảo cô buông tay!” Hắn hỗn hển: “Nhân loại vô lễ! Ai cho phép cô chạm vào tôi?! Buông ra!!!”

Thời Tiệp Ngư mặc kệ hắn nổi giận, ở trong lòng hắn ngẩng mặt lên, nhìn chằm chằm hắn hỏi, “Tên của anh là gì?”

“Buông ra!!!”

Theo một tiếng quát lớn không thể nhịn được nữa, khí lưu cường đại đẩy cô ra! Cuồng phong tàn sát bừa bãi, sơn cốc

rung động!

Thời Tiệp Ngư cố gắng ổn định trọng tâm thân thể, lại mở mắt, chỉ thấy một con Cự Long trắng bạc bay lên trời cao, chạy trốn chết càn bay xa, cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

Thời Tiệp Ngư nhìn bầu trời, thật lâu không lấy lại được tinh thần.....

Hắn cứ nhiên cứ như vậy đi.

Ngay cả tên cũng không chịu nói cho cô biết.

Thời Tiệp Ngư bỗng nhiên không còn khí lực, cúi đầu chậm rãi xoay người, thấy Tiên Cung xám xịt trước mặt..... đã không còn là Tiên Cung, sau khi mất đi linh khí gia trì, cũng chỉ còn lại một đám kiến trúc xây bằng gạch đá, không có sáng bóng, không có tiên khí, Tụ Linh Lô cũng trở nên ảm đạm không màu, không còn tiên khí lượn lờ như lúc ban đầu.

Gió lạnh trên đỉnh núi thổi qua, Thời Tiệp Ngư không khỏi run rẩy, hai tay ôm lấy mình.

Tiên Cung trước kia bất kể lúc nào cũng là gió trong nắng ấm, ấm áp thoải mái, mà hiện tại cái gì cũng không phải.

Cô chậm rãi đi xuống cầu thang Chiêm Tinh Đài, ngực giống như bị đào một cái lỗ lớn, gió trong núi thổi vào trong, lạnh đến lợi hại.

Trong tâm cung trống rỗng, Tụ Linh Lô yên lặng không tiếng động, trong Linh Thảo Viên trải rộng thực vật suy vong, Luyện Đan Các ảm đạm như núi đá khô mộc đứng vững không thấy được, ngoại trừ hộ sơn đại trận vẫn có hiệu quả như trước, còn lại toàn bộ không khí trầm lắng.....

Chương 434. Chuẩn bị đến thế giới mới (2)

Nhắc tới chiêm chọc, hộ sơn đại trận có thể phòng ngự được ngoại địch, lại phòng không được nội gián trong Tiên Cung.

Thời Tiệp Ngự đi một vòng, cũng không biết mình nên đi nơi nào, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh ao cầu nguyện.

Ao cầu nguyện đã khô cạn, thiếu hụt câu liên dị giới linh lực, rất nhiều rất nhiều cá biến mất, chỉ còn lại có một cái màu đen như mực, mạn vô mục đích tại đáy ao du đãng.

Thời Tiệp Ngự ngồi bên cạnh hồ, ôm đầu gồi ngẩn người.

Thì ra, từ trước tới nay hấn thúc giục cô khôi phục Tiên Cung, là muốn khôi phục tự do a...

Nhưng tại sao Tiên Cung lại dùng khung xương của hấn để xây dựng? Hấn là bởi vì cái này, mới có thể trở thành phụng thần sao? Không hiểu nổi... Người kia gào thét mắng một trận rồi bỏ chạy, cũng không nói rõ ràng với cô.

Cô vừa tìm được một chút lạc thú làm thần tiên, đã bị đánh trở về nguyên hình, hiện tại không có linh lực, luyện không được đan, vẽ không được phù, cũng không biết tế bào ung thư ban đầu có thể một lần nữa xuất hiện hay không.

Kỳ thật, cho dù bây giờ chết, cô cũng coi như kiếm được, chỉ là đối với những người cầu nguyện kia cảm thấy áy náy, dù sao còn có nhiều như vậy... nhiều như vậy nguyện vọng, chờ cô giúp bọn họ thực hiện đây.

Nghĩ đến giúp người thực hiện nguyện vọng, liền không tự chủ được lại nghĩ đến hấn... Trong mỗi thế giới, thời cơ hấn xuất hiện luôn đúng lúc như vậy, cô rõ ràng đã sớm nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng bởi vì tín nhiệm hấn, cho nên một lần cũng không hỏi qua.

Loạn thất bát tao suy nghĩ một đồng lớn, đầu óc càng ngày càng loạn.

Thời Tiện Ngư sâu kín thở dài một hơi, mê mang ngồi ở bên hồ, không biết kế tiếp nên làm cái gì mới tốt...

.....

Lúc hoàn hồn, trời đã tối.

Trên núi đặc biệt lạnh, Thời Tiện Ngư xoa xoa tay chân đông cứng, chậm rãi đứng lên.

Cô muốn trở về nhà ở.

Đi ngang qua Tự Linh Lô lúc, bỗng nhiên nhận thấy được ấm áp, nhìn không được nhìn nhiều một chút, phát hiện không phải mình ảo giác, không biết lúc nào bên trong lại tích góp một ít nguyện lực, mà những nguyện lực này, đang từ Tự Linh Lô chuyển hóa thành linh khí.

Thời Tiện Ngư dán tay lên Tự Linh Lô, yên lặng cảm thụ một lát, đã biết đáp án.

Là các tiểu đạo sĩ Trường Lạc Cung.

Có lần cô tiến vào thế giới quỷ quái, quen biết đạo sĩ Chu Bạch Thiện của Trường Lạc Cung, tiếp theo lại quen biết chương môn nhân của Trường Lạc Cung, còn lập tượng thần trong đạo quán của bọn họ, phù hộ tín nam tín nữ tìm được tri kỷ hữu nghị.

Tuy rằng người đi đạo quán phần lớn cầu tài cầu nhân duyên, nhưng các tiểu đạo sĩ mỗi ngày đều cung phụng cô.

Ngoài ra còn có thôn dân phụ cận Long Thần Miếu, dân chúng Thanh Sơn thành, những người này thờ phụng cũng sẽ mang đến nguyện lực cho cô, tụ tiểu thành đại, cho nên cuộn cuộn không dứt.

Chỉ là Tiên Cung đã bị móc sạch, chỉ dựa vào những nguyện lực này, muốn khôi phục như lúc ban đầu, không biết còn phải tốn bao nhiêu năm...

Vẫn là nghĩ cách đi, cứ ngồi như vậy, vô ích, dù sao hân hận thấu cô, sẽ không bao giờ trở lại.

Thời Tiệp Ngự đứng lên, đi tới trong ao cầu nguyện, vớt con cá duy nhất lên.

Những con cá khác đều biến mất, con cá này ước chừng bởi vì cái đầu đủ lớn, cùng Tiên Cung liên hệ chặt chẽ hơn, cho nên có thể sống sót.

Cô đặt tay lên đầu con cá trơn trượt, miệng cá không ngừng há hốc: “Ta muốn triệu hồi Thị Huyết Yêu Vương, báo thù cho cha mẹ!... Ta muốn triệu hồi Thị Huyết Yêu Vương, báo thù cho cha mẹ!...”

Ồ, là con cá này.

Cô có ấn tượng, bởi vì người cầu nguyện giết chóc tâm quá nặng, cho nên con cá này một mực bị cô bỏ qua, dù sao cô không thích những chuyện đánh đánh giết giết kia.

Nhưng hiện tại.....

Thời Tiệp Ngự quét mắt một vòng.

Hiện tại, cô tựa hồ không có lựa chọn nào khác.

...

(Hết chương này)

Chương 435. Về thăm nhà

(1)

Thời Tiện Ngư sâu kín thở dài, nhận mệnh nhắm mắt lại, ý đồ dùng linh lực trong cơ thể không nhiều lắm cảm giác thế giới của người cầu nguyện.

Đầu tiên tiến vào tầm nhìn, là một mảnh cỏ xanh, sau đó xuất hiện mấy đoàn trắng xóa..... Hình như là cừu?

Ngoài dê, trên cỏ còn có một số đồ án gần giống đồ đằng viễn cổ, có hình vuông, có hình tròn, còn có hình tam giác, hình thoi, hình bán nguyệt... các loại đồ án kỳ quái.

Theo những đồ án này, Thời Tiện Ngư nhìn thấy một cậu bé mặc áo ngắn quần đùi, ước chừng mười hai mười ba tuổi, ở bên cạnh cậu còn có một cô bé, giống như là em gái của cậu, chỉ có bộ dáng tám chín tuổi.

Quần áo của cô bé bản thủ cũ kỹ, bất quá bộ dáng rất đáng yêu, cô ngồi xổm bên cạnh cậu bé, ánh mắt tràn ngập tò mò, mà cậu bé cầm cành cây vẽ tới vẽ lui trên bãi cỏ, mím chặt môi, trong vẻ mặt lộ ra chấp niệm nào đó.

Theo nhánh cây phác thảo, đồ đằng mơ hồ phát ra bạch quang.

Trận hào quang kia lúc mạnh lúc yếu, động tác của cậu bé cũng càng cố hết sức.

Cuối cùng hắn vẫn thất bại, vẽ một nửa liền trút giận ném cành cây, sau đó ôm mặt quỳ trên mặt đất, cảm xúc thập phần sụp đổ.

Tiểu cô nương lại đây an ủi hân, còn có một con chó lớn màu vàng cũng chạy tới, dùng đầu cũng cùng cánh tay nam hài.

.....

Thời Tiệp Ngự chỉ nhìn đến đây, liền thu hồi linh lực.

Gần đây tương đối túng quẫn, linh lực phải tiết kiệm một chút.

Kế tiếp vẫn là dựa theo dáng vẻ cũ chuẩn bị vật tư, ăn, uống, mặc, dùng..... Nhìn kia hai huynh muội quần áo cách ăn mặc, có điểm tương tự Châu Âu thời Trung Cổ, nhưng cũng không chuẩn, dù sao mỗi cái thế giới tình huống đều bất đồng, cô không thể dựa theo vị trí thế giới đi phán đoán.

Giống như thế giới hoang mạc khi cô gặp Tiểu Lê, bất kể phong cách kiến trúc hay phương tiện giao thông, đều gần như giống hệt thế giới cô đang sống, nhưng lượng khoáng sản kim loại trong thế giới hoang mạc không giống nhau, đến nỗi giá vàng bạc rẻ hơn cô nhận thức rất nhiều.

Cho nên Thời Tiệp Ngự đối với thế giới mới, chỉ có thể suy đoán dự đoán, không thể làm được vạn vô nhất thất.

Mỗi lần đi tân thế giới trước kia, nàng đều sẽ theo thói quen đi tìm Thẩm Tiêu lấy kinh, tu hành một đoạn thời gian tăng lên chính mình, lần này sẽ không đi.

Mở ra thời không thông đạo, câu liền hai cái thế giới, cũng là cần tiêu hao linh lực, có thể tiết kiệm một chút là một chút.

Thời Tiệp Ngự rời khỏi Tiên Cung, trở lại tầng hầm ngầm của Tầng Tầng gia gia, sau đó mò mẫm từ tầng hầm ngầm đi ra.

Đã lâu không về nhà, cô phát hiện lần này mình ra cửa quá thật quá lâu, trong phòng các nơi rơi đầy bụi đất, trên mặt đất

giẫm một cái chính là một dấu chân, đệm giường gối đầu càng bần đến không có cách nào dùng.

Nghĩ đến chính mình ở không được vài ngày lại muốn đi, liền tắt quét dọn ý niệm trong đầu, mở ra tủ quần áo lấy ra một thân trang phục hiện đại thay đổi, sau đó đeo túi xách lên xuất môn —

Tốc độ thời gian trôi qua của mỗi thế giới không giống nhau, cô ở chỗ Lý Linh Tĩnh đến mùa đông, nhưng nơi này tựa hồ vừa mới vào thu.

Ban đêm thôn Trường Thọ một chút cũng không vắng vẻ, các lão nhân lão thái thái có tản bộ, có luyện Thái Cực, vừa náo nhiệt cũng sẽ không quá ồn ào.

Thời Tiện Ngư ở ven đường bắt taxi, đi khách sạn.

Khách sạn ở khu du lịch cũng không rẻ, cũng may cô cũng không thiếu tiền, hiện tại quan trọng nhất là thu thập linh lực, có đầy đủ linh lực, có thể mở ra thông đạo đi đến thế giới khác, tùy tiện đầu cơ trục lợi vài món vật tư là có thể kiếm được tiền.

Cô nằm trên giường lớn của khách sạn, một bên sạc điện thoại di động, một bên dựa theo danh sách mua vật tư trên mạng.

Bởi vì đã rời đi hơn nửa năm, hiện tại lại nhìn những cái từ ngữ hiện đại kia, sẽ có loại giao tạp quen thuộc cảm giác xa lạ, rất không chân thật.

Chương 436. Về thăm nhà (2)

Trong lòng cô mờ mịt, không khỏi nghĩ, khó trách trước kia Thị Thần nói, rất nhiều thần tiên đều bị lạc trong ba ngàn thế giới, cô mới đi năm thế giới mà thôi, thời gian cũng không tính là dài, hiện tại cũng cảm giác choáng váng, về sau lại nhiều đi mấy thế giới, chẳng phải là càng choáng váng sao?

“Về sau tôi có thể hay không quên nơi này, không nhớ rõ trở về...”

Cô lảo bảo trong căn phòng trống mà không ai trả lời.

Lúc trước dù có bất kỳ nghi hoặc nào, bên người đều có Thị Thần đáp lại, tuy rằng hắn luôn nói năng thận trọng, lạnh lùng như băng, nhưng làm bạn lâu như vậy, ít nhiều có chút tình cảm.

A, cũng không phải, đối với cô mà nói là làm bạn lẫn nhau, nhưng đối với hắn mà nói, hắn là giam cầm đi?

Thời gian giam cầm càng lâu, hắn lại càng thống khổ.

Thời Tiệp Ngự thở dài một hơi, cảm thấy bất lực.

Yêu đương sao lại khó như vậy chứ...

Lạch cạch một tiếng tắt đèn, cô xoay người đi ngủ, ngăn cản mình tiếp tục miên man suy nghĩ.

.....

Dị giới xa xôi, Ngân Bạch Cự Long bay vọt ngàn dặm.

Theo bóng dáng nơi sâu trong ký ức, hấn xuyên qua núi non cùng biển rộng, rốt cục tìm được sào huyệt của mình.

Đó là trong hải dương một tòa cô đảo, ở trong ấn tượng của hấn, tòa đảo này hấn là nguy nga tráng lệ, hiện tại lâm không quan sát, lại tựa hồ nhỏ đi chút ít, cũng không biết là bởi vì mấy ngàn năm núi sông biến thiên mang đến thay đổi, hay là bởi vì hấn không còn là năm đó cái kia nho nhỏ ấu long.

Bạch long bay vòng quanh hòn đảo, khi thì nhảy vào biển rộng, khi thì xông thẳng lên trời cao, khi thì rít gào lên bầu trời kia, dường như phải như thế mới có thể phát tiết tâm tình kích động của mình.

Bay một vòng lại một vòng, cảm xúc dần dần bình phục, hấn ở trên ngọn núi cao nhất hòn đảo hạ xuống, thân thể xếp thành một vòng, điều chỉnh thành tư thế thả lỏng, sau đó lẳng lẳng nhìn biển rộng mênh mông xanh thăm xa xa.

Rốt cục đã trở về.....

Lại giống như không trở về.

Hấn nhớ rõ khi đó bầu trời thỉnh thoảng có viễn cổ Cự Long bay qua, người bình thường ở sâu dưới đáy biển thường nổi lên mặt nước ca hát quấy nhiễu dân chúng, trong rừng rậm trên đảo sinh hoạt yêu tinh to bằng móng tay, vừa đến ban đêm sẽ bay tới bay lui, loạn như đom đóm.

Giờ thì mọi thứ đã biến mất.

Bên tai chỉ có tiếng gió.

Một thế giới lớn như vậy, phảng phất chỉ còn lại có chính mình, bị giam cầm này mấy ngàn năm thời gian, đem hấn cùng thế giới triệt để cắt đứt.

Nước biển bị ráng chiều nhuộm thành ngọn lửa, theo mặt trời lặn chìm ngấm, ngọn lửa kia cũng dần dần dập tắt, sau đó

màn đêm buông xuống, ngôi sao hiện ra, ngân hà rực rỡ như dải ánh sáng rải rác trong bóng tối, đem thiên địa vạn vật khép vào trong yên tĩnh.

Bạch Long nằm trên đỉnh núi, ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, một ngày lại một ngày, thời gian của nó phẳng phất đình trệ.

Không biết qua bao nhiêu ngày, Bạch Long nhìn thấy trên mặt biển hiện lên một bóng đen.

Bóng đen chậm rãi bơi lên bờ, lộ ra vỏ sò mọc đầy rong biển và san hô, đúng là một con Ba Ba vạn năm thật lớn, mỗi một bước đi, đều sẽ rơi xuống rất nhiều cá tôm nhỏ.

Ba ba vạn năm nhận thấy được khí tức của rồng, vươn cổ nhìn lên đỉnh núi, hết sức kinh ngạc: “Đây không phải là Bạch Long bị tu sĩ nhân gian bắt đi sao, sao lại trở về?”

Bạch Long phun ra khí tức lạnh như băng, hung tợn nói: “Đây là sào huyệt của ta!”

Ba Ba vạn năm là một loại yêu thú vừa trường thọ, lại rất đáng ghét, nó nghe thấy rồng cảnh cáo, không thèm để ý chút nào, chỉ rút cổ về tiếp tục chậm rãi bò lên bờ.

“Đã không phải sào huyệt của ngươi, trứng ta đã đẻ hai ổ rồi.”

Bạch Long: “.....”

Ba Ba vạn năm ở dưới chân núi tìm được hang động của mình, ghé vào cửa động hỏi hàng xóm trên núi: “Ngươi làm sao trở về? Ta còn nhớ, tu sĩ bắt ngươi đi vô cùng lợi hại.”

Bạch Long nghe vậy hừ một tiếng, râu dài màu trắng bạc cũng run lên theo.

“Hắn tham luyện nhân gian hoan ái, đem tu vi cả đời của mình phân cho một phạm nhân, sau đó sinh ra một đứa con, lại

đem tu vi phân cho hài tử, hài tử có tôn tử, tôn tử lại có tôn tử..... Ta liền theo huyết mạch của hắc một mực truyền thừa xuống.”

Dừng một chút, ngũ khí ngang ngược lộ ra vài phần không được tự nhiên: “Nhân loại đều ham hưởng lạc, con cháu hắc đời sau không bằng đời trước, ta chỉ cần thi triển tiểu kế, liền thành công đào thoát.”

Chương 437. 5. Thế giới triệu hoán sư (1)

Ba Ba vạn năm nói: “A, ta cho rằng, lấy lòng tự trọng cao không thể với tới của Long tộc, sẽ đại khai sát giới, đem hậu duệ tu sĩ kia rút gân bạt cốt, băm xương dương tro, giết một mảnh giáp không chừa.”

Bạch Long: “.....”

“Sao? Người không giết?” Ba Ba vạn năm hỏi: “Liên trực tiếp chạy?”

Giọng nói trầm thấp của Bạch Long từ kẽ răng nặn ra: “Liên quan gì đến người?”

Ba Ba vạn năm: “Cùng ta không có gì liên quan, ta chỉ là cảm khái, ngay cả Long tộc đều phải tồn mấy ngàn năm mới có thể đào thoát, có thể thấy được nhân loại tu sĩ quả nhiên lợi hại a, may mắn lúc trước bị bắt đi người không phải ta.”

Những lời này Bạch Long không thích nghe, phiền chán nói: “Người rút cuộc khi nào rời đi?!”

“Người phải rời đi là người.” Ba Ba vạn năm vững vàng ghé vào cửa động: “Ta muốn ở chỗ này ấp trứng, ta đã ấp một ngàn tám trăm chín mươi tám năm, ấp thêm mười mấy năm nữa là có thể ấp ra con, tuyệt đối sẽ không đi.”

Bạch Long từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ thật thấp, phóng thích long uy của mình, nhưng Ba Ba vạn năm này có thể sống lâu như vậy cũng không phải đèn cạn dầu, lập tức rút về trong vỏ, bắt vi sở động.

Bạch Long không khỏi cảm thấy nản lòng, hoài nghi chính mình có phải hay không bị giam cầm quá lâu, đến nỗi đánh mất Long tộc uy nghiêm, như thế nào một cái hai cái đều không sợ uy áp của hắn?

Lại nghe Ba Ba vạn năm ở trong vỏ ấp ứng nói chuyện phiếm: “Tổ ấp mấy ngàn năm mà vẫn muốn chiếm lại, thật sự là si tâm vọng tưởng, hòn đảo này đã sớm đổi tên, không còn là đảo Thần Long của ngươi, mà là núi Ba Ba của ta. Các ngươi những con rồng cuồng vọng tự đại, ngày ngày nhìn không nổi cái này khinh thường cái kia, tự cho là Vạn Linh Chí Tôn, cuối cùng còn không phải lưu lạc đến kết cục bị người nô dịch sao? Cả ngày bay tới bay lui, trứng cũng không sinh, cần tổ làm gì? Không bằng sớm rời đi, để cho ta hảo hảo sinh ra mấy con.”

Bạch Long giận dữ, đang muốn phát tác, bỗng nhiên phát giác mặt biển yên tĩnh thủy triều cuộn cuộn, rất nhiều bóng đen tròn trịa nổi lên mặt biển.

Ba Ba vạn năm ở dưới chân núi nói ra: “Nơi này chỉ có ta, Ba Ba con, Ba Ba cháu, sớm đã không có bất kỳ rồng, coi như ngươi cưỡng ép ở lại nơi này, lại có ý nghĩa gì?”

Theo những con Ba Ba kia lên bờ, trong không khí bốn phía tràn đầy mùi ba ba, Bạch Long chán ghét đứng dậy, vẩy vẩy đuôi dài, đập nát núi đá ào ào rơi xuống.

Tất cả Ba Ba đều rúc vào trong vỏ, mặc cho hắn đất rung núi chuyển, cũng không nhúc nhích nằm ở trên bờ.

Bạch Long càng thêm phiền não.

Càng cảm thấy vô cùng lo lắng, mê mang, tức giận.

Nơi này đã không còn là nhà của hắn.

Nhưng nhà của hắn ở đâu...

.....

Thời Tiệm Ngự mất vài ngày chờ chuyển phát nhanh.

Sau khi vật tư lục tục đưa tới, cô chờ xuất phát, lại đi tới Tiên Cung.

Tiên Cung vẫn như cũ.

Ngoại trừ gạch phụ cận Tự Linh Lô hiện ra một chút ôn nhuận sáng bóng, những nơi còn lại không có chút khởi sắc.

Hắn cũng không quay lại.

Bởi vì không có linh khí tâm bồ, nguyên lai ở đây xây tổ hai con Tiên Hạc cũng bay đi, chỉ có Đại Giác Dương còn ở, nó vốn là Long Thần thôn hiến tế cho Thời Tiệm Ngự, cho nên chưa từng biến mất.

Thời Tiệm Ngự hít sâu, tập trung tinh thần điều động tất cả linh lực, mở ra thông đạo nối liền thế giới khác.

Ở trước mặt cô không gian chậm rãi xé rách ra, nứt ra trong lỗ hổng xuất hiện một cái thế giới khác cảnh trí — nơi đó có bầu trời xanh thẳm, đại đoàn tuyết trắng tích vân, cỏ xanh tại gió nhẹ phất qua sóng biển mênh mông, giống như màu xanh biếc trên biển lớn lật lên bọt sóng.

Thời Tiệm Ngự cười lên Đại Giác Dương, cuối cùng nhìn thoáng qua Tiên Cung, không hề lưu luyến, tiến vào một thế giới khác.

.....

Chương 438. 5. Thế giới triệu hoán sư (2)

Cỏ rất dài, dê sừng lớn vừa bước vào liền không qua bụng dê, trong không khí tràn đầy mùi hoa cỏ tươi mát.

Thời tiết cũng rất tốt, điều này làm cho Thời Tiện Ngư cảm thấy là một dấu hiệu tốt.

Chuyến đi lần này hẳn là sẽ thuận lợi chứ?

Cô nhìn quanh bốn phía, nơi này là một thung lũng rộng lớn, thảm thực vật tươi tốt, phía trước cách đó không xa chính là bãi cừ, những con dê kia ở trên bãi cỏ đặc biệt nổi bật, từng đoàn từng đoàn giống như đám mây từ trên trời rơi xuống, xa hơn một chút mơ hồ có thể nhìn thấy núi tuyết.

Thời Tiện Ngư đi về phía bãi cừ một đoạn, rốt cục phát hiện cậu bé lúc trước đã gặp qua.

Nói nam hài kỳ thật có chút không chính xác, hẳn là gọi là thiếu niên.

Hắn ta có một mái tóc ngắn màu nâu, mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh và một chiếc quần dài màu tối, với hai dây thắt lưng, một ở thắt lưng và một ở giữa háng, da được cắt không hoàn hảo, dính tán và tất cả các loại nút thắt kỳ lạ, kết hợp với một đôi giày da lớn, trực quan có một làn gió máy hơi nước cũ.

Lúc Thời Tiện Ngư đến gần hắn, không cố ý giảm tốc độ, nhưng tiếng bước chân của Đại Giác Dương cũng không khiến cho hắn chú ý, tựa hồ là bởi vì hắn giờ phút này quá chuyên chú.

Cho đến khi Thời Tiệp Ngự đi tới phía sau hần, hần vẫn hết sức chăm chú nhìn chăm chăm đồ án phức tạp trước mặt mình, đề thấp thanh âm lầm bầm: “Muốn thành công... Lần này nhất định có thể thành công triệu hồi ra ma thú cấp A... nhất định phải thành công...”

Đồ án vẽ trên mặt đất bắt đầu nổi lên ánh sáng.

Thời Tiệp Ngự tò mò quan sát, tuy rằng tạm thời không rõ ràng lắm đồ án này là chuyện gì xảy ra, nhưng cô có thể cảm ứng được có một cỗ lực lượng dọc theo đường cong kia chảy xuôi, cảm giác rất giống quá trình cô vẽ phù, đem linh lực rót vào phù văn.”

Cô mở to hai mắt, muốn nhìn cho rõ.

Nhưng ánh sáng kia chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi, liền rất nhanh tối đi.

“A...” Thời Tiệp Ngự vô thức than nhẹ đáng tiếc.

Thiếu niên lúc này mới phát hiện phía sau mình có người, nhất thời hoảng sợ! Sau đó cảnh giác lui về phía sau vài bước, rút ra bên hông chủy thủ hoành ở trước người, quát hỏi: “Người nào?!”

Thời Tiệp Ngự ngẩn người.

Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ hảo hảo suy nghĩ một lý do, cho mình biên một đoạn làm người ta tin phục thân thể, nhưng là làm thần tiên làm lâu, rất nhiều chi tiết cũng liền không sao cả.

Cô trực tiếp trả lời: “Tôi có thể nói cho cậu biết tôi là ai, nhưng chỉ sợ cậu sẽ khó có thể hiểu được, cứng rắn muốn hiểu, tôi hần là xem như cậu triệu hoán ra đi.”

Thiếu niên mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Điều này không có khả năng! Triệu hoán trận chỉ biết tác dụng với ma vật, không có

khả năng triệu hoán ra người !”

Thời Tiện Ngư bưng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía đồ án hấn vẽ: “Thì ra đây chính là Triệu hoán trận a.”

Thiếu niên sắc mặt cứng đờ, nhớ tới chính mình vừa mới Triệu hoán thất bại sự tình, không khỏi cảm thấy xấu hổ, xoay người đem trên mặt đất đồ án vài cái phá hư.

“Cô rốt cuộc là ai?”

“Tôi thật sự là cậu triệu hồi ra.” Thời Tiện Ngư hỏi: “Tôi tên là Tiểu Ngư, cậu tên là gì?”

“Tiểu Ngư?... Thật sự là cái tên cổ quái.” Thiếu niên nhú nhú mày, trả lời: “Tôi tên là Roland.”

Hấn hồ nghi đánh giá Thời Tiện, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Đại Giác Dương, lông mày nhú chặt hơn: “... Đây là cái gì dê? Tướng mạo không giống dê bình thường, là người triệu hoán ra ma thú sao?”

“Không phải.” Thời Tiện Ngư từ trên người Đại Giác Dương lớn đi xuống, vỗ vỗ sừng cong, nói: “Đây chỉ là dê núi bình thường. Nhà cậu ở đâu?”

Hấn ta mấp máy môi, giơ ngón tay hướng một chỗ sườn núi cỏ: “Nếu như cô là muốn tìm người luận bàn, chỉ sợ tìm lầm chỗ, nơi này mọi người đều chỉ là nông dân bình thường, không có Triệu hoán sư.”

Chương 439. 5. Thế giới triệu hoán sư (3)

Thời Tiện Ngư đi vài bước lên sườn núi cỏ, thấy xa xa có một thôn, nóc nhà màu đỏ gạch cùng màu xanh xám chen chúc cùng một chỗ, trộn lẫn hoa dại không biết tên, nổi bật dưới trời xanh cỏ xanh, xa xa nhìn tựa như trần nhỏ cổ tích.

“Đẹp quá.”

Cô đứng ở trên sườn cỏ duỗi hai tay, hít thở thật sâu, không khí trong lành tiến vào phế phủ, tâm tình ủ rũ bị quét sạch, cô đã thật lâu không có cảm giác rộng rãi như vậy.

Thời Tiện Ngư xoay người cười hỏi cậu thanh niên: “Tôi có thể ở đây tạm một thời gian không?”

Cậu thanh niên hoài nghi nhìn cô.

Người trong thôn, phần lớn là nhiệt tình hiếu khách, nhưng tình huống trong nhà hẳn đặc thù.

Bởi vì trong nhà chỉ có hắc và muội muội nhỏ tuổi, theo lý thuyết, vì lý do an toàn không nên tiếp đãi người xa lạ, nhưng nụ cười của Thời Tiện Ngư quá thân thiện, là tương mạo không hề có tính công kích, mình đã gật đầu đáp ứng.

“Nhà của tôi không có dư thừa gian phòng, cô không ngại, có thể ngủ ở trong phòng khách.” Hắc nói.

“Có thể.” Thời Tiện Ngư cười với hắc: “Cảm ơn cậu nha.”

Hắc yên lặng liếc nhìn cô một cái, có chút xấu hổ gãi gãi tóc, xoay người đi đuổi dê của mình, sau đó một đường đuổi dê, dẫn Thời Tiện Ngư trở về.

Phong cảnh ven đường đẹp không sao tả xiết, nếu như cất máy ảnh, vô luận góc độ nào lấy cảnh đều là tuyệt mỹ.

Thời Tiện Ngư đi dọc theo đường, dọc theo đường nhìn, sau khi cách thôn gần một chút, cô phát hiện dưới chân núi xa hơn một chút, lại có một đường ray kéo dài không biết điểm cuối.

Cô nhin không được nhẹ nhàng “Oa” một tiếng, thật sự có chút ngoài ý muốn.

Xem ra thế giới này cũng không phải là lạc hậu như trong tưởng tượng của cô.

Cậu thanh niên khó hiểu liếc nhìn cô một cái.

Thời Tiện Ngư chỉ vào đường ray hỏi: “Đường sắt đó đi tới đâu?”

Roland lần nữa đánh giá Thời Tiện Ngư, ánh mắt tràn ngập hoài nghi: “Đó là đường ray tàu hỏa vòng quanh thành phố phía đông Acale, có thể đi về phía đông tất cả các trạm, nếu như đi trạm khác, cần đổi chỗ ở trạm vòng trong.”

Dừng một chút, hắn hỏi: “Cô không phải người của đại lục Acale?”

Thời Tiện Ngư hào phóng cười nói: “Cám ơn, hiện tại tôi biết rồi!”

Roland: “.....”

Roland hiển nhiên không phải một am hiểu xã giao thiếu niên, tuy rằng trong lòng cảm thấy Thời Tiện Ngư cổ quái, nhưng hắn không biết nên nói như thế nào, giật giật môi, cuối cùng vẫn là buông tha, tiếp tục cúi đầu ở phía trước dẫn đường.

Theo cách thôn trấn càng ngày càng gần, Thời Tiện Ngư lục tục nhìn thấy đèn đường, máy kéo, đường ống kim loại các

loại cảm giác công nghiệp mười phần phương tiện, cô một lần nữa xác nhận trong lòng ý nghĩ — thế giới này văn minh cũng không lạc hậu.

Không biết có thể hay không tìm được cùng loại thư viện địa phương, cô cần tìm một ít con đường đến hiểu rõ nơi này tình huống, chỉ dựa vào chính mình cùng Roland như vậy một hỏi một đáp, tốc độ quá chậm, cũng không đủ toàn diện.

Đang nghĩ như vậy, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa.

Thời Tiện Ngư ngẩng đầu nhìn, một con chó vàng vẫy đuôi vui vẻ chạy tới, ngay sau đó, phía trước phía sau hàng rào mọc đầy dây leo chạy tới một cô bé.

“Anh trai!” Cô bé cao hứng vẫy tay với Roland: “Hôm nay anh về sớm quá!”

Roland ngồi xổm xuống sờ sờ đầu con chó vàng, hỏi em gái nghênh đón hắn: “Em và Đạt Đạt sao lại tới đây? Lần sau không nên chạy ra ngoài, muốn đi đâu chờ anh về nhà dẫn em đi.”

Cô bé cười nói: “Là Đạt Đạt ngửi được mùi của anh trai, từ trong sân chạy ra ngoài, cho nên em mới đuổi theo.”

“Đạt Đạt, đi! Đem dê về chuồng cừu!” Roland ra lệnh.

Chó vàng “Gâu gâu” hai tiếng, lập tức đi đuổi dê.

Chương 440. 5. Thế giới triệu hoán sư (4)

Có thể bình thường ở bên ngoài chăn dê không ít, cho nên, mặc dù là chó, làm công việc bản thân lại rất thuận buồm xuôi gió, đám cừu cũng rất nghe lời, ở trong tiếng sủa của chó Đại Hoàng di động về phía chuồng dê.

Đạt Đạt chạy một vòng, lại chạy trở về, hướng về phía tọa kỵ của Thời Tiệp Ngự kêu “Gâu gâu”, tựa hồ cũng nhận con dê này là của nhà mình.

“Tránh ra! Đây không phải là dê của chúng ta!” Roland vẫy vẫy cánh tay, đuổi con chó vàng đi.

Tuy rằng không phải dê trong nhà, nhưng dê chính là dê, cũng không thể cùng Thời Tiệp Ngự ở phòng khách chứ?

Roland nghĩ đến điểm này, quay đầu hỏi Thời Tiệp Ngự: “Người dê bằng không cũng trước nhốt vào trong chuồng dê đi?”

Thời Tiệp Ngự gật gật đầu, buông Đại Giác Dương ra, để nó đi theo Đại Hoàng Cầu đến chuồng dê.

Có thêm một con dê, chó Đại Hoàng càng hưng phấn, đuôi vẫy rất nhanh.

Ba người còn lại chậm rãi đi phía sau.

Khi Roland giới thiệu với em gái mình, cô Thời Tiệp Ngự: “Anh gặp một người lang thang trên đường và cô ấy sẽ ở tạm nhà chúng ta một thời gian.”

Sau đó lại nói với Thời Tiệp Ngư: “Đây là em gái tôi, tên là Maggie.”

Thời Tiệp Ngư khom lưng chào hỏi cô bé, cười híp mắt nói: “Xin chào Maggie, tôi tên là Tiểu Ngư, sau này xin chiếu cố nhiều hơn – đây, cái này tặng cho em.”

Cô lấy ra một nắm đường.

Đứa nhỏ đối với kẹo đủ mọi màu sắc không hề có sức đề kháng, lập tức mặt mày hớn hở nhận được trong tay.

“Cảm ơn chị Tiểu Ngư.”

Thời Tiệp Ngư nhìn khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của cô bé, nghĩ thầm: đứa bé này tuy rằng là anh em với Roland, nhưng tính cách lại hoàn toàn không giống nhau.

Phỏng chừng lúc cha mẹ qua đời, đứa nhỏ này còn nhỏ, cho nên mới dưỡng thành một bộ dáng ngây thơ hồn nhiên, mà lúc đó Roland đã hiểu chuyện, cho nên tính tình ử dật, nội tâm tràn ngập cừ hận cùng phẫn nộ.

Hắc! Là La Luân đã trở lại!

Ở ngã ba gặp phải vài tên thiếu niên, hướng La Luân hét to.

Hôm nay triệu hoán ra ma thú gì vậy? Mau gọi ra cho chúng ta xem!

Thời Tiệp Ngư sững sờ, theo bản năng nhìn về phía Roland.

Roland bình tĩnh sắc mặt, đối với những người này làm như không thấy, tại ngã rẽ cái khúc cua, đúng lúc Tiệp Ngư nói: “Phía trước chính là nhà của tôi...”

Mấy tên thiếu niên kia lại không buông tha hắn, trêu tức cùng châm chọc một tiếng tiếp theo một tiếng —

Hai tay hắn đều trống không, cho nên nhất định là triệu hoán ra không khí a!

Ha ha ha ha! Đúng, đúng! Roland ngoại trừ không khí, cái gì cũng không triệu hoán được!

“Nhìn mấy quyển sách, liền thật coi mình là triệu hoán sư, quá buồn cười...”

Hắn luôn luôn tự cho là đúng, cho rằng mình không giống người thường!

“Mỗi ngày bày ra một bộ nhìn không nổi người bộ dáng, thật làm cho người ta khó chịu a...”

Maggie nghe không nổi nữa, xoay người thở phì phò mắng bọn họ: “Các người mới buồn cười, các người mới tự cho là đúng, ca ca của ta về sau nhất định sẽ trở thành giỏi nhất triệu hoán sư, so với các người giỏi gấp trăm lần, một ngàn lần!”

“Maggie!” Roland la cô bé.

Maggie uất ức quay đầu lại: “Anh.....”

“Không cần để ý tới bọn họ, chúng ta trở về.” Roland nắm tay em gái, mặt lạnh đi về.

Thời Tiện Ngư nhìn đám thiếu niên lưu manh phía sau, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn về phía Roland.

Cô nghĩ nghĩ, đi nhanh vài bước đuổi theo phía trước Roland, hỏi: “Muốn trở thành triệu hoán sư, cần điều kiện gì?”

Roland nhíu mày nhìn cô một cái, nghĩ thầm: ngay cả trở thành triệu hoán sư điều kiện là cái gì cũng không biết, xem ra cô xác thực không phải triệu hoán sư.

“Cô hỏi cái này làm gì?” Roland lạnh lùng trả lời: “Cái này không liên quan đến cô.”

Thời Tiệp Ngư nói: “Tôi muốn làm triệu hoán sư, cậu có thể dạy tôi, như thế nào mới có thể trở thành một vị triệu hoán sư?”

Chương 441. 5. Thế giới triệu hoán sư (5)

Roland dừng bước, quay người lại thì ánh mắt đã có vài phần không vui.

“Cô nghĩ mọi người đều có thể trở thành triệu hoán sư sao?”

Thời Tiện Ngư chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi: “Vậy dạng người nào mới có thể trở thành triệu hoán sư?”

Roland ghen, sắc mặt càng khó coi, dắt em gái tiếp tục hướng về nhà phương hướng đi, ném xuống một câu: “Dù sao cô không có khả năng.”

Thời Tiện Ngư cảm thấy có chút khó hiểu, cô tự nhận là hỏi chỉ là một câu bình thường, như thế nào giống như đâm trúng chỗ đau của hắn?

“Tại sao tôi lại không thể?”

Thời Tiện Ngư đi theo phía sau Roland, không nổi giận nói: “Cô không nói cho tôi biết, làm sao biết tôi làm không được?”

Roland không để ý tới cô, chỉ để ý dắt em gái đi về phía trước.

Thời Tiện Ngư thấy thái độ này của hắn, cũng có chút tức giận, cô từng tiếp xúc với Tiểu Mãn, cũng từng chăm sóc Tiểu Lê tuổi nhỏ, nhưng loại tiểu thí hài thời kỳ trưởng thành này thật sự quá khó làm, miễn cảm lại tùy hứng, giảng đạo lý hắn còn không nghe.

“Xem ra lời bọn họ nói cũng không tính là sai.” Thời Tiện Ngư đi theo sau Roland đi vào trong sân, trên mặt đất hố cát mơ hồ có thể thấy được lưu lại triệu hoán trận đồ đằng: “Roland, cậu không cảm thấy mình rất coi thường người sao? Cậu hôm nay mới ngày đầu tiên gặp tôi, căn bản không hiểu tôi là một người như thế nào, dựa vào cái gì nhận định tôi không có khả năng trở thành triệu hoán sư? Cậu cứ như vậy tự cho là đúng sao?”

Trong sân có một cái bàn gỗ, Roran cầm lên một quyển sách trên bàn dùng sức lật qua! Bùm!

Sách vở trang giấy bởi vì hấn quá mức dùng sức trở nên nhăn nheo, Roland giận dữ nói: “Cô nếu cảm thấy mình có thể, liền chính mình xem đi!”

Thời Tiện Ngư cũng không khách khí, sải bước đi tới cầm lấy sách, thật sự lật vài trang.

Văn tự của thế giới này cô đúng là không có học qua, nhưng cô là thần tiên nha, tự mang buff, những văn tự kia ánh vào mắt đồng tử, trong đầu tự nhiên mà vậy liền lý giải ý tứ.

Đây là một quyển sách dạy học nhập môn, giới thiệu cũng là triệu hoán trận cơ bản nhất.

Roland thấy cô thật sự bắt đầu đọc sách, càng cảm tức, cũng không biết mình đến tột cùng đang tức cái gì, liền kéo em gái vào nhà.

Chân trước vào nhà, Thời Tiện Ngư gót sau đi vào, hỏi hấn: “Nếu như tôi gặp phải chỗ xem không hiểu, cậu có thể dạy tôi sao?”

Roland: “.....”

Hấn chưa bao giờ gặp qua nữ nhân mặt dày như thế, chẳng những muốn vào ở trong nhà hấn, lại còn muốn hấn dạy cô triệu hoán thuật!

Thời Tiệp Ngư nghiêm túc thương lượng với hắn: “Dù sao người bình thường cũng phải luyện tập triệu hoán thuật, có thể nhân tiện dạy tôi một chút, tôi sẽ không để cậu xuất lực vô ích, tôi có thể trả tiền cho cậu, cũng có thể giúp làm chút việc nhà, cậu thấy được không?”

Lời của cô rõ ràng rất có đạo lý.....

Roland vẽ mặt rồi rầm nhìn cô.

Thời Tiệp Ngư giờ quyền sách kia nói với hắn: “cậu yên tâm, nếu như học không được, tôi sẽ buông tha, sẽ không gây thêm phiền toái cho cậu.”

Roland không tìm được lý do cự tuyệt, do do dự dự, rốt cục gật đầu một cái.

.....

Thời Tiệp Ngư ở lại nhà Roland.

Phòng ốc nơi này đều rất cao lớn, tỷ như nhà Roland chỉ có hai gian phòng ngủ cũng một thư phòng, tổng cộng ba gian phòng, nhưng Thời Tiệp Ngư toàn bộ đi dạo xuống, cảm giác so với phòng ốc bốn phòng ngủ hai phòng khách hiện đại còn lớn hơn nhiều.

Trên trần nhà có rất nhiều ống kim loại không biết hành động xen kẽ tương tác, tất cả các đèn không có nguồn điện, nhưng thông qua một loại tinh thể năng lượng phát sáng, bàn ghế và đồ nội thất rất dày, các góc được bọc bằng da kim loại để ngăn ngừa mài mòn, cửa gỗ cũng được khảm bằng sắt và đinh tán.

So với gốm sứ ôn nhuận và vải vóc mềm mại, ở nơi này, vật liệu kim loại, gỗ, da thuộc càng phổ biến hơn.

Thời Tiệp Ngư cùng Roland hợp lực đem bàn ăn dời vị trí, bỏ trống vị trí dựng một cái lều trại trong phòng, sau đó cùng

hai anh em cùng nhau dùng bữa tối.

Chương 442. 5. Thế giới triệu hoán sư (6)

Bữa tối là Roland xuống bếp làm, dùng một loại ngũ cốc cùng đậu hầm thành cháo, bên trong bỏ thêm Lạp xưởng cùng loại pho mát vụn, ngửi rất thơm, ăn vào dính dính, chưa nói tới khó ăn, cũng không tính là mỹ vị.

Ngoài cháo, còn có một bát salad, được làm bởi Maggie, tám tuổi - một thực hành đơn giản, chỉ cần hái một số quả mọng hoang dã và trộn với rau sống sau khi rửa sạch.

Thời Tiện Ngự mới đến, tạm thời không rõ trạng thái kinh tế trong nhà Roland, chỉ nhìn một bữa cơm như vậy, có mặn có chay, protein, nước cacbon, vitamin đầy đủ hết, cho nên hẳn là coi như có thể đi?

Cơm tôi ăn xong, Thời Tiện Ngự xưng phong nhận việc đi rửa chén.

Roland một mình đi vào thư phòng, Maggie thì mở ti vi xem chương trình.

Ti vi ở đây cũng rất khác, lúc chưa mở ra tựa như một tấm thủy tinh trong suốt, sau khi mở ra liền biến thành ti vi, âm thanh từ bộ kim loại truyền ra, độ rõ ràng của hình ảnh rất cao.

Trong TV đang chiếu hai con quái vật đánh nhau, tình cảnh rất bạo lực, muốn đổi sang thế giới trước kia của Tiện Ngự, là loại trình độ làm mờ, nhưng tiểu Mã Kỳ nhìn đến mặt không đổi sắc.

Thời Tiện Ngự rửa chén xong, lau tay, cũng ngồi trên sofa cùng Maggie xem.

Nhìn vài phút, hiểu được, đây là một hội triệu hoán thú thi đấu thể thao.

Quy tắc trận đấu rất đơn giản, hai gã triệu hoán sư đều tự triệu hoán ra ma thú tiến hành tỷ thí, ai thắng có thể đạt được điểm tích lũy, điểm tích lũy đến trình độ nhất định, có thể thăng cấp trận đấu đẳng cấp cao hơn, tiến tới lấy được tiền thưởng phong phú hơn.

Trận đấu này ngoại trừ phát tiền thưởng, còn có thể tiến hành phân cấp phán xét đối với triệu hoán sư, tổng cộng có bốn cấp bậc: cấp C, cấp B, cấp A, cấp S.

Cấp C thấp nhất, là triệu hoán sư kiến tập mới nhập môn.

Kỹ thuật cấp B thành thực, là triệu hoán sư chuyên nghiệp.

Cấp A ưu tú nhất, là triệu hoán sư tinh anh.

Mà cấp S trên cấp A, còn được gọi là cấp sao, phải là triệu hoán sư thiên phú cực cao mới có thể đạt tới.

Trước mắt cấp S là cấp cao nhất chứng thực thi đấu thể thao triệu hoán thú, nhưng đều là cấp S triệu hoán sư cũng có phân chia cao thấp, cho nên mọi người lại đem cấp S chia làm S và S+, cấp sao và siêu sao, nhưng trạng thái siêu sao thường không ổn định, cho nên cũng không ở trong tiêu chuẩn bình phán của đại hội thi đấu.

Hiện tại trên TV đang chiếu, là hai tinh anh cấp A đang thi đấu.

Tuy nói là tinh anh, tuổi nhìn qua cũng không lớn, đều khoảng 20 tuổi.

Hai gã tuyển thủ đều tự đứng ở trong khu chỉ huy sân thi đấu chỉ định, dùng tinh thần lực điều khiển thú triệu hoán tiến hành tỷ thí, một bên là sư tử lớn có cánh, bên kia là thần lân lớn cả người xanh tươi.

Trong sân khi thì cát bay đá chạy, khi thì lửa cháy cuộn cuộn, khi thì đám quái thú lại hung hăng nhào vào cùng một chỗ cắn xé, khán giả không ngừng hô to gọi nhỏ, bình luận viên cũng kích động không thôi, ngay cả người ngoài ngành Thời Tiệp Ngư này cũng nhìn vào mê mẩn, ngực siết chặt quan sát bên nào mới có thể chiến thắng!

“Kabuka cô lên!” Maggie nắm chặt nắm đấm nhỏ cổ vũ cho tuyển thủ.

Thời Tiệp Ngư tâm tình khẩn trương hỏi: “Tạp Bồ Tạp là ai? Mặc trang phục thi đấu màu gì?”

Maggie chỉ vào TV lớn tiếng nói: “Tóc vàng chính là Kabuka!”

Thời Tiệp Ngư giật mình, thì ra Tạp Bồ Tạp là con sư tử ma thú kia.

Lúc này, con sư tử ma thú trên TV kia cắn đuôi thần lẫn, hung hăng quăng nó ra khỏi sân thi đấu!

Trong sân vang lên tiếng hoan hô, Maggie cao hứng nhảy dựng lên từ trên sô pha! Lại ôm lấy búp bê vải trên sô pha cùng khán giả cùng nhau hoan hô: “Kabuka giỏi nhất!”

Thời Tiệp Ngư lúc này mới nhìn ra, con búp bê vải kia là phiên bản thu nhỏ của Tạp Bồ Tạp.

Xem ra loại thi đấu thể thao này khá thịnh hành trên thế giới này.

Chương 443. 5. Thế giới triệu hoán sư (7)

Maggie tiếng hoan hô đưa tới Roland — cửa phòng mở ra một nửa, Roland đứng ở cạnh cửa cau mày nói: “Maggie, không nên chỉ lo xem TV, nhớ đem bài tập làm.”

“Em sẽ xem nó một chút nữa!” - Maggie đảm bảo với anh trai.

Roland lại nhìn thoáng qua Thời Tiện Ngư, mím môi, không nói gì nữa, một lần nữa khép cửa phòng sách lại.

Trong lòng Thời Tiện Ngư có chút buồn cười, xem ra bạn nhỏ mỗi thế giới đều tránh không được phải làm bài tập.

Sau khi trận đấu của Kabuka kết thúc, lại lên sân khấu chính là một đôi triệu hoán sư cấp B, một người trong đó triệu hoán ra hai con măng xà lớn, mà tuyển thủ đối diện lại là một con gấu lớn màu trắng.

Thời Tiện Ngư sững sốt, không khỏi hỏi Mã Kỳ: “Làm sao còn có thể triệu hoán ra hai ma thú, hai chọi một, như vậy công bằng sao?”

Tiểu Mã Kỳ gật gật đầu như thật: “Ma thú bị triệu hoán sư tinh thần lực sai khiến, hai đầu ma thú tuy rằng lợi hại, thế nhưng đối với tinh thần lực tiêu hao rất nghiêm trọng, nếu như không thể tốc chiến tốc thắng, tình hình chiến đấu lâu dài, sẽ rất bất lợi!”

Thời Tiện Ngư “A” thật dài một tiếng, gật đầu phụ họa: “... Có đạo lý, trận đấu cuối cùng bình phán không phải ma thú, mà là trình độ triệu hoán sư, cho nên chỉ cần tinh thần lực

triệu hoán sư đủ cường đại, liền không sao cả triệu hoán ra mấy con ma thú.”

Tình hình chiến đấu sau đó quả nhiên giống như Mã Kỳ nói, hai con mãng xà chỉ vừa mới lên sân khấu kiêu ngạo một trận, cũng không lâu lắm đã bị cự hùng đè ép đánh!

Triệu hồi sư của mãng xà lo được đầu này không lo được đầu kia, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cuối cùng đành phải võ xuống nút nhận thua. Sau khi được trọng tài cho phép, mãng xà lớn trên sân được triệu hoán sư của chúng thu hồi.

Thời Tiện Ngư cảm khái nói: “Maggie em thật lợi hại, thật sự bị em nói trúng.”

Maggie cười cong mắt: “Là anh trai em dạy em, anh ấy hiểu nhiều hơn so với em!”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Anh của em là triệu hoán sư cấp bậc gì?”

“Anh ấy thời điểm 7 tuổi đã lấy được triệu hoán sư tư cách chứng nhận, là Acale đại lục triệu hoán sư tuổi nhỏ nhất, kỷ lục này đến nay không ai phá vỡ đâu!”

Thời Tiện Ngư thán phục: “Thật lợi hại a!”

“Đương nhiên rồi, anh trai em lợi hại nhất!” Về mặt Maggie sùng bái.

“Maggie!”

Trong thư phòng lần nữa truyền ra thanh âm của Roland, Maggie vội vàng đáp: “Biết rồi biết rồi! Bây giờ em sẽ đi làm bài tập!”

Maggie đưa điều khiển từ xa cho Thời Tiện Ngư, còn mình thì nhanh chóng trở về phòng làm bài tập.

Thời Tiện Ngư tiếp tục xem ti vi một hồi, cấp bậc thí sinh phía sau không cao, tính thưởng thức trận đấu cũng giảm thẳng xuống, cô dứt khoát tắt ti vi, đến phòng Maggie xem cô làm bài tập.

Thuận tiện cũng tìm hiểu một chút, tài liệu giảng dạy của học sinh tiểu học trên thế giới này trông như thế nào.

Hai anh em Maggie và Roland ở chung một phòng ngủ, trong phòng rất rộng, có hai giường.

Một cái giường dựa vào cửa sổ, bên cạnh đặt tủ gỗ, rương sắt, linh kiện bánh răng cùng các loại mô hình thú triêu hoán.

Một cái giường khác dựa vào tường, bên cạnh là bàn học ghế dựa, gương tròn đáng yêu, rèm vải có viền hoa, trên tường còn dán các loại tranh cắt dán thủ công màu sắc, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra là giường của con gái.

Maggie ngồi ở trước bàn học làm bài tập, Thời Tiện Ngư yên lặng cầm lấy sách giáo khoa trên bàn, lật xem từng trang từng trang.

Môn học chính vẫn là Ngữ văn và Toán học, ngoài ra còn có Tự nhiên, Khoa học, Nghệ thuật và Thể thao.

Dạy đồ vật cùng Thời Tiện Ngư biết rõ kia bộ tri thức hệ thống không kém nhiều lắm, Ngữ văn là học tập nghe nói đọc viết, Toán học là huấn luyện tính toán cùng logic, Tự nhiên chính là dạy tiểu hài tử vì cái gì sẽ có mặt trời mọc mặt trời lặn, bốn mùa biến hóa các loại thường thức, nhưng là khoa học rất không giống nhau —

Chương 444. 5. Thế giới triệu hoán sư (8)

Thế giới này khoa học tri thức, trọng điểm giới thiệu một loại gọi là “Ma tinh” năng lượng thể, Thời Tiện Ngư nhìn thấy đèn đường, TV, đường ray tàu hỏa, đều là thông qua ma tinh năng lượng mà vận hành.

Nhưng ma tinh từ đâu mà đến, lại không có giới thiệu rõ ràng.

Dù sao cũng là tài liệu giảng dạy của học sinh tiểu học, tranh vẽ so với văn tự còn nhiều hơn, sắp xếp sắp bắt kịp truyện cổ tích, không có khả năng giới thiệu tri thức sâu sắc hơn.

“Maggie, em có sách lịch sử không? Có thể cho chị mượn xem không?” Thời Tiện Ngư hỏi.

“Trong thư phòng có, chị có thể đi tìm anh trai em mượn.” Maggie khoa trương khoa tay múa chân một vòng lớn: “Nhà chúng em có rất nhiều sách, thật nhiều thật nhiều!”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, xoay người đi tìm Roland.

Đối diện phòng ngủ của hai anh em chính là phòng khách của cha mẹ bọn họ, phòng đã khóa, đi thêm hai bước nữa là thư phòng.

Thời Tiện Ngư gõ cửa phòng sách.

Một lát sau, Roland mở cửa, nhú mày nhìn cô: “Chuyện gì?”

“Tôi muốn mượn mấy quyển sách xem.” Thời Tiện Ngư nói: “Về lịch sử của đại lục Acale, nguồn gốc của ma tinh, chủng loại ma thú... đại khái là loại sách này, có không?”

Biểu tình của Roland có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn nghiêng người để cho cô đi vào.

Vừa đi vào thì Tiện Ngư liền kinh ngạc mở to hai mắt, bên trong tương đối đồ sộ, tựa như Mã Kỳ nói, nhà bọn họ thật sự có thật nhiều thật nhiều sách!

Toàn bộ thư phòng là một không gian hình trụ, không gian cực lớn, ngoại trừ dọc theo vách tường một vòng giá sách, không có bất kỳ đồ dùng nào khác.

Giấy nháp và phần đầu tính toán khắp nơi, hẳn là Roland làm.

Roland hiển nhiên đối với nơi này vô cùng quen thuộc, hắn năm ba cái liền tìm được sách Thời Tiện Ngư muốn, đặt ở phai màu trên thảm cũ, nói: “Cô xem trước mấy quyển này đi.”

Nói xong liền không quản cô nữa, quỳ trên mặt đất tiếp tục tính toán thôi diễn triệu hoán trận.

Thời Tiện Ngư nhìn hắn một hồi, yên lặng ôm lấy chồng sách kia, tìm một góc, ngồi xuống đọc sách.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng chỉ có tiếng phán xẹt qua mặt đất.

Roland thôi diễn một lần lại một lần, vô luận như thế nào cũng tìm không ra nguyên nhân chính mình triệu hoán thất bại, nếu như triệu hoán trận thật sự hoàn mỹ vô khuyết, như vậy triệu hoán thất bại nguyên nhân duy nhất cũng chỉ có thể là chính mình tinh thần lực bẩm sinh không đủ.

“Tại sao tinh thần lực lại không đủ? Chẳng lẽ hắn không có triệu hoán thiên phú?”

Nghĩ đến điểm này, Roland chán nản đến cực điểm.

Lúc hắn 7 tuổi đã triệu hoán ra con ma thú đầu tiên của mình, hắn là triệu hoán sư nhỏ nhất trong lịch sử liên minh triệu hoán thú, cha mẹ hắn đã từng là triệu hoán sư ưu tú nhất trên đại lục A Tạt Lai, hắn làm sao có thể không có thiên phú?!

Cảm xúc không cam lòng cùng phần nộ từ đáy lòng dâng lên, Roland cắn răng, hung hăng nắm chặt nắm đấm!

Muốn báo thù!

Trong tay người kia đã có hai con ma thú cấp S, năm nay rất có thể quán quân liên tiếp, nếu hắn muốn đánh ngã đối phương, phải triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương mạnh nhất cấp S mới có phần thắng!

Hắn muốn thành công!

Hắn muốn báo thù!

Hắn một khắc cũng chờ không nổi!

.....

Thời Tiện Ngư đang đọc sách nhìn rất tốt, đột nhiên đầu cũng sắp nổ tung, trong đầu tất cả đều là người nào đó cuồng liệt tiếng cầu nguyện — tôi muốn triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương! Báo thù cho cha mẹ! Tôi sẽ triệu hồi Yêu Vương Thị Huyết! Báo thù cho cha mẹ!

Thời Tiện Ngư: “???”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa Roland quỳ trên mặt đất kiểm tra triệu hoán trận hắn vẽ, biểu tình ngoại trừ hơi có vẻ trưởng thành sớm cùng nghiêm túc, cũng không toát ra bất kỳ khác thường nào.

Khá lắm, tuổi còn nhỏ, lòng dạ còn rất sâu, che dấu tốt như vậy.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Roland nhú mày nhìn lại, hỏi: “Chuyện gì?”

Thời Tiện Ngư tâm tình vi diệu rũ mi mắt xuống: “Không có chuyện gì.....”

Chương 445. 5. Thế giới triệu hoán sư (9)

Mấy ngày kế tiếp, Thời Tiện Ngu lấy ra tư thế thi tốt nghiệp trung học năm đó, ở trong thư phòng ngày đêm khổ học!

Lịch sử của thế giới này rất thú vị.

Tại ước chừng 1500 năm trước, thế giới phát sinh đại tai biến — động đất, hồng thủy, lốc xoáy, thiên thạch rơi xuống, từ trường nghiêm trọng hỗn loạn, vô số sinh mệnh tử vong, đại tai biến sau khi kết thúc, may mắn còn sống sót mọi người phát hiện dưới lòng đất chỗ sâu ma tinh khoáng chất.

Nơi này có rất nhiều loại thuyết pháp, một loại thuyết pháp là ma tinh nguyên bản đã tồn tại, một loại thuyết pháp khác là tai biến khiến khoáng thạch dưới lòng đất phát sinh biến chất, tiến tới hình thành ma tinh.

Tóm lại, sau đại tai biến, văn minh nhân loại bởi vì ma tinh mà có thể bay vọt, ma tinh có thể phát sáng, có thể nóng lên, có thể mang đến năng lượng cực lớn.

Sau đó lại qua mấy trăm năm, các nhà khoa học phát hiện mấy đại tinh quang phụ cận, không hẹn mà cùng xuất hiện kỳ thời không vụn vỡ từ trường, nếu như ở những nơi này kích hoạt ma tinh năng lượng, liền có thể mở ra dị thế giới thông đạo, mà trong thế giới kia có số lượng càng thêm kinh người ma tinh quang tàng!

Các nhà khoa học cho rằng, đây là bởi vì ma tinh của hai thế giới cảm ứng hấp dẫn lẫn nhau, dẫn đến hai thế giới vốn

nên thuộc về thời không khác nhau, bị kết nối và dung hợp lại với nhau.

Thế giới sản xuất ra mở Ma Tinh được mọi người gọi là Ma Vực.

Ma vực bên trong không có nhân loại, chỉ có cuộn cuộn không dứt ma tinh cùng ma thú, mọi người ném thử thuẫn phục những này tướng mạo kỳ dị quái vật, nhưng bởi vì A Tạt Lai trên đại lục ma tinh năng lượng không đủ, ma thú đi tới A Tạt Lai về sau, giống như đi tới một cái dưỡng khí mỏng manh thế giới, không quá vài ngày sẽ hư nhược mà chết.

Sau đó nhân loại phát minh ra Tinh Tạt, một loại đạo cụ thần kỳ có thể làm cho ma thú cư trú ở đại lục Acale.

Lý giải của Thời Tiện Ngư đối với loại tinh tạt này, tương tự như tinh linh cầu trong phim hoạt hình Pikachu.

Tinh tạt bản thân là do ma tinh chế tác mà thành, có thể vì ma thú liên tục cung cấp năng lượng, đương nhiên, tinh tạt cũng cần định kỳ bổ sung năng lượng, nếu không ma thú cũng sẽ “thiếu dưỡng khí” mà chết.

Về phần triệu hoán thuật, cũng là tại ma tinh năng lượng trên cơ sở diễn sinh ra kỹ thuật — triệu hoán trận cung cấp vững chắc thời không thông đạo; Tinh thần lực liên kết với ý thức ma thú.

Triệu hoán trận, tinh thần lực, hai điều kiện này thiếu một thứ cũng không được.

Triệu hoán trận tương đương với cửa, triệu hoán sư phải mở cửa ra, ma thú mới có thể từ một thế giới khác tới, cửa mở quá nhỏ, hoặc là chất lượng cửa quá giòn, triệu hoán nửa đường trực tiếp sụp đổ, đều sẽ dẫn đến triệu hoán thất bại.

Thần lực thì càng dễ hiểu, sau khi mở cửa ra, ma thú phù hợp với thần lực của triệu hoán sư sẽ có cảm ứng, bị hấp dẫn

lại đây, thần lực càng mạnh, ma thú có thể hấp dẫn cũng sẽ càng cường đại.

Sau khi làm xong tất cả dự trữ tri thức lý thuyết, Thời Tiện Ngư quyết định bắt đầu thử lần triệu hoán đầu tiên của mình.

Vào một đêm trăng tối gió cao, Roland và Maggie cùng cô đi tới sườn núi cỏ xanh mượt.

Roland giúp cô cầm đèn, Maggie giúp cô cầm sách, Thời Tiện Ngư dập đầu vẽ ra trận triệu hoán đầu tiên trong đời - trận tam giác cơ bản nhất, cách vẽ là song viên bên trong bộ tam giác, trong tam giác lại bộ song viên, ngoài ra còn có một số tuyến phụ trợ không đáng nhắc tới.

Roland nhú mày nhìn cô vẽ, nhin không được thấp giọng nói: “Góc dưới bên trái hơi lệch.”

“A... Vẫn ổn chứ?” Trong lòng Thời Tiện Ngư không yên: “Chỉ hơi lệch một chút.”

“Vẽ trận tựa như xây nhà, cô xem có thể chỉ lệch một chút, nhưng sau khi rót vào năng lượng tinh thể, rất có thể bởi vì điểm này mà tính ổn định của toàn bộ Triệu hoán trận trở nên kém đi.” Ngữ khí của Roland rất nghiêm túc.

Chương 446. 5. Thế giới triệu hoán sư (10)

“Như vậy a...” Thời Tiện Ngư khó xử cắn cắn môi: “Bằng không, tôi vẽ lại?”

“Nhưng vẽ lại, nói không chừng cũng sẽ lệch.” Maggie ngay thẳng nói: “Tiểu Ngư tỷ tỷ đã luyện tập trong sân rất nhiều lần, lần này vẽ xem như phát huy rất tốt.”

Roland nhú mày thờ dãi: “Quên đi, cứ thử như vậy đi, hiện tại tiến hành bước tiếp theo, rót năng lượng vào.”

Thời Tiện Ngư gật đầu, đứng dậy đứng bên cạnh Triệu hoán trận, vươn một bàn tay về phía Triệu hoán trận – trên ngón tay có một chiếc nhẫn khảm ma tinh, là Roland tạm thời cho cô mượn.

Ma tinh năng lượng là một loại năng lượng rất sinh động, có thể thụ ý niệm sai khiến, cũng chính là thế giới này theo như lời tinh thần lực.

Thời Tiện Ngư ngừng thở, nhìn chăm chăm vào trung tâm Triệu hoán trận, sau đó cẩn thận từng li từng tí phóng thích năng lượng tinh thể, khiến nó hoàn toàn dung hợp với Triệu hoán trận...

Triệu hoán trận thô ráp trên sườn núi, dần dần nổi lên hào quang.

Maggie không khỏi kích động, ôm cánh tay Roland: “Anh mau nhìn! Sắp thành công rồi!”

Roland nhìn chăm chú Triệu hoán trận sáng lên, biểu tình ngưng trọng: “Không nên nói chuyện, sẽ phân tán lực chú ý của cô ấy.”

Maggie vội che miệng lại.

Ánh sáng càng ngày càng sáng, từ trong ánh sáng mờ hồ có thể thấy được bóng dáng Ma Vực.

Roland biểu tình càng thêm nghiêm trọng, lập tức lên tiếng: “Nhanh! tiến thêm một bước phóng thích tinh thần lực! Triệu hoán cô tìm được đầu tiên ma thú thường thường sẽ tỷ lệ thành công cao nhất!”

Thời Tiện Ngư vốn là ôm thái độ thử một lần, cũng không biết có phải bị cảm xúc của Roland ảnh hưởng hay không, cả người cô không khỏi khản trương lên.

Cô nhìn chăm chăm ánh sáng trắng chói mắt của trung tâm Triệu hoán trận, từ trong màu trắng mờ mịt kia, dần dần nhìn thấy rừng rậm rạp, tinh thần lực của cô ở trong thế giới kia nghiêng ngả lão đảo, giống như một người say không thể khống chế tốt lộ tuyến hành động, nhất thời đụng vào ngọn cây, nhất thời ngã xuống đáy cỏ, cảm giác choáng váng làm cho nàng không nhận được xúc động muốn nôn mửa.

Bên tai truyền đến thanh âm dồn dập của Roland: “Tìm được chưa? Tìm được ma thú phù hợp với cô chưa?!”

“Đang tìm...” Thời Tiện Ngư chịu đựng cơn buồn nôn, tiếp tục cố gắng tìm.

Cô hiện tại có thể coi như biết, vì cái gì Roland nói gấp được đầu tiên con ma thú xác suất thành công cao nhất, bởi vì tinh thần lực xâm nhập một cái thế giới khác cảm giác cũng không tốt, chỉ sợ nhiều nhất lại hai phút, nàng cũng không có cách nào kiên trì tiếp.

Lúc này, phía trước xuất hiện một đoàn vật phát sáng.

Cô không thấy rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng có cánh, hẳn là ma thú bị tinh thần lực của cô hấp dẫn tới.

Mặc kệ, chính là cái này!

Cô lập tức nhào tới, sau đó đem hết toàn lực phóng thích tinh thần lực, hướng đối phương truyền đạt tin tức: Lại đây, mau tới bên này... Đến đây, đến đây... Mau tới đây đi...

Hình dáng phát sáng kia quả nhiên vô cánh, chậm rãi bị dẫn dắt tới.

Từng chút từng chút di động, từng chút từng chút tới gần... Mắt thấy sắp đến cửa Triệu hoán trận mở ra, lúc này, cảm giác choáng váng đột nhiên tăng vọt!

Tim Thời Tiện Ngư đập điên cuồng, chỉ cảm thấy mình sắp không được, bên tai truyền đến thanh âm sốt ruột của Roland: “Ổn định! Khi ma thú truyền tống sẽ gây chấn động! Đây là hiện tượng bình thường! Thể lượng ma thú càng lớn, chấn phúc lại càng lớn, nếu triệu hoán trận không đủ kiên cố cũng rất dễ dàng sụp đổ! Cô đừng hoảng hốt, thể lượng ma thú này không lớn, nhất định có thể thuận lợi tới!”

Cảm nhận của Thời Tiện Ngư giờ phút này lại giống như đặt mình trên thuyền hải tặc trong khu vui chơi, rõ ràng hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, tinh thần lực lại giống như bị lật tung, trời đất quay cuồng! Chóng mặt đến không chịu được!

“Cố lên! Sắp thành công rồi!” Roland hận không thể so với cô còn gấp hơn, gần như gào thét.

Thời Tiện Ngư dùng hết toàn lực, cánh tay vươn ra bủn rủn đến nhanh mất đi tri giác, thẳng đến khi toàn bộ tinh thần lực thu hồi, nàng nhịn không được ngã ngồi xuống đất, cùng lúc đó nàng nghe thấy tiếng hoan hô của Maggie!

“Thành công rồi! Thành công rồi! Anh mau xem, Tiểu Ngư
tỷ tỷ thành công rồi!”

Chương 447. 5. Thế giới triệu hoán sư (11)

Vị trí trung tâm Triệu hoán trận, một con thiêu thân lông đỏ vũ cánh, đôi mắt hình bầu dục đen nhánh đang nhìn chăm chăm Thời Tiện Ngư.

“Oa! Bướm lớn thật xinh đẹp!” Maggie hưng phấn vỗ tay.

Roland bất đắc dĩ nhìn muội muội một cái: “Đây là thiêu thân.”

Thời Tiện Ngư không nghĩ tới mình phí sức lớn như vậy, kết quả triệu hoán ra một con thiêu thân lao đầu vào.

Nhưng cảm giác cũng rất mới mẻ, dù sao con thiêu thân này cũng rất lớn, dang cánh có thể to bằng lớp xe máy.

Màu sắc hoa văn cũng xinh đẹp, toàn bộ thân thể là màu cam, trước ngực một vòng lông trắng, bên trong cánh là từ đỏ đến xám dần dần biến sắc, mà mặt sau cánh là màu xám trắng, nếu như dừng ở trên tảng đá màu xám gần như nhìn không ra, xem như là một loại màu bảo vệ.

Roland nói: “Đây là Cổ Bì Nga, một loại côn trùng ma thú thường thấy trong ma vực, đặc tính là vẩy phấn mang độc trên cánh. Thu vào Tinh Tạp Lý đi, rời khỏi ma vực tiêu hao rất lớn đối với ma thú, nó cần nghỉ ngơi.”

Thời Tiện Ngư gật đầu, lấy thẻ tinh thể từ trong túi ra.

Tinh tạp cũng là Roland mượn cô dùng, bề ngoài là tinh thể hình chữ nhật trong suốt, kích thước bài tây, độ dày chừng 0,5

cm, đặt ở trong túi thẻ chuyên nghiệp, dễ dàng để Triệu hoán sư mang theo bên người.

Thời Tiệp Ngu đem Cổ Bì Nga thu vào tinh tạp.

Có ý tứ chính là, tinh tạp vốn trong suốt, sau khi thu vào Cổ Bì Nga biến thành màu xám, giống như màu sắc cánh Cổ Bì Nga chiếu rọi trên tinh thể.

Thời Tiệp Ngu hỏi Roland: “Tôi đây tính là Triệu hoán cấp mấy?”

Roland sững sờ, sau đó một lời khó nói hết nhìn cô: “Đây chỉ có thể xem như tân thủ Triệu hoán, không phân cấp được.”

“A?” Thời Tiệp Ngu mở to hai mắt: “Ngay cả cấp C cũng không phải?”

Roland không muốn đả kích cô, nhưng vẫn gật đầu: “Ừ, loại ma thú Cổ Bì Nga này hình thể nhỏ, không có bất kỳ tính công kích nào, cho nên cũng không được thu vào danh sách xếp hạng ma thú.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Mặc dù không có cấp bậc, nhưng dù sao cô cũng là lần đầu tiên Triệu hoán ma thú, có kỷ niệm ý nghĩa, vẫn là hảo hảo dưỡng đi.”

Maggie lập tức nói: “Anh trai em triệu hồi lần đầu tiên chính là cấp C nha, rất lợi hại!”

Thời Tiệp Ngu đeo túi xách lên, tò mò tiến đến bên cạnh Roland: “Roland, cậu lần đầu tiên Triệu hoán ma thú là cái gì?”

Maggie cũng ồn ào theo: “Đúng vậy! Thả ra xem một chút, thả ra xem một chút! Anh trai, em đã lâu không gặp Diệu Diệu Oa!”

Roland có chút không tình nguyện, nhưng là thấy Tiệp Ngu cùng em gái đều trông mong nhìn mình, lại không đành lòng

cực tuyệt, rốt cục miễn cưỡng gật đầu.

Tinh thể hắt lấy ra là màu xanh lá cây.

Thời Tiện Ngư nghĩ thâm cái này cũng đúng, ếch mà, phần lớn là màu xanh lá cây.

Kết quả khi Roland thả Diệu Diệu Oa ra, cả người cô khiếp sợ đến nói không ra lời!

Đó là một con ếch lớn vượt xa nhận thức của cô! Vỏ ngoài màu xanh lá cây trơn trượt, hoa văn màu trắng hình dải, nhấp nhô theo hơi thở, hai bên khóe miệng rộng lớn thỉnh thoảng phồng lên bong bóng tròn màu vàng nhạt!

Vừa rồi cô cảm thấy con thiêu thân lao đầu của mình to bằng lớp xe máy, mà bây giờ con ếch trước mắt này, so với xe máy còn lớn hơn một vòng!

“Đây... đây là cấp C?” Cô khó có thể tin được.

Roland nghiêm mặt gật đầu: “Ân, Diệu Diệu Oa thuộc về C cấp ma thú, hình thể của nó ở trong tất cả C cấp ma thú xem như trung bình, có thể dễ dàng nuốt vào so với mình hình thể nhỏ hơn ma thú, đặc tính là miệng rộng công kích cùng lực bất siêu cường, nhưng là đối với hoàn cảnh ỷ lại tính lớn, cho nên mấy năm gần đây đã dần dần từ thi đấu thể thao trong đào thải, rất ít nhìn thấy.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

May mắn sớm đem thiêu thân thu vào trong thể, nếu không cô hoài nghi có thể sẽ bị con cóc lớn này nuốt mất.

Chương 448. 5. Thế giới triệu hoán sư (12)

“Tốt lắm, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi.” Roland đem Diệu Diệu Oa thu hồi Tinh Tập, tiếp đón em gái cùng Thời Tiệp Ngư về nhà.

Thời Tiệp Ngư sờ sờ tinh tập trong túi, hỏi Roland: “Tôi vừa rời lúc Triệu hoán ma thú, nhiều lần đều cảm giác mình sắp nôn, tình huống này tính bình thường sao?”

“Cảm giác choáng váng, buồn nôn, tim đập nhanh thậm chí co thắt, đều thuộc về tinh thần lực sau khi đạt tới điểm giới hạn, phát ra tín hiệu thân thể khó chịu cho người, nếu đặc biệt nghiêm trọng, có khả năng sẽ bị sốc.”

Roland nghiêm trang nói với cô: “Triệu hoán ma thú, có đôi khi cần một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, nhưng có đôi khi cũng cần có chừng mực, nếu không Triệu hoán sư rất dễ dàng rơi vào nguy hiểm.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, nhẹ nhàng vuốt ve tinh tập màu xám bóng loáng trong tay, cảm thán: “Thì ra thần lực của tôi yếu như vậy...”

Ngay cả cấp C cũng không phải, thiếu chút nữa khiến cô ngã ngựa đổ.

“Lần đầu tiên làm đến trình độ này, đã rất tuyệt rồi.” Roland nhìn cô một cái, vừa đi vừa nói: “Sau này luyện tập nhiều hơn, thần lực sẽ từ từ tăng lên.”

“Muốn luyện tập như thế nào?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Roland nói: “Luyện tập thường thấy nhất, là dùng thần lực không chế ma thú của mình cùng ma thú khác tiến hành đối kháng tỷ thí, ngoài ra, triệu hoán ma thú bản thân quá trình này, đối với tinh thần lực cũng là một loại rèn luyện.”

Thời Tiện Ngư nghe xong sững sốt: “A... Nhưng mà, tôi hiện tại không có tư cách báo danh dự thi, muốn đi nơi nào cùng người khác đối kháng tỷ thí?”

“Có thể lên tìm triệu hoán sư khác tiến hành luận bàn, cũng có thể ngồi đoàn tàu đi Ma Vực thí luyện.” Roland liếc cô một cái, có chút ghét bỏ: “Nhưng tôi cảm thấy, cô vẫn là không nên suy nghĩ quá nhiều thì tốt hơn, người hiện tại chỉ có một con Cỏ Bì Nga, mặc kệ tìm ai luận bàn, đều chỉ thua.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Cô ít nhất trước nghĩ biện pháp triệu hồi ra một con ma thú cấp C, nếu không sẽ không có người nguyện ý cùng cô đối chiến, chỉ cảm thấy lãng phí thời gian.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Đây cũng quá đả kích người.

Maggie bên cạnh chen vào nói: “Anh à, anh có thể đem Diệu Diệu Oa cho Tiểu Ngư tỷ tỷ mượn không? Dù sao anh đã có ma thú cấp B rồi.”

Roland nhú mày, nghiêm túc phê bình muội muội: “Mỗi người có thần lực bất đồng, cho dù anh đưa ma thú cho cô ấy dùng, cũng không cách nào phù hợp, đến lúc đó vô luận là cô ấy hay là Diệu Diệu Oa, đều sẽ chỉ cảm thấy thống khổ!”

Maggie ủy khuất bĩu môi: “Nhưng mà, trước kia anh từng nói với em, ma thú của ba mẹ có thể dùng cho nhau mà.”

Roland giật mình, sau đó rũ mi mắt xuống, mím môi, thanh âm cũng trầm thấp xuống: “Bọn họ không giống nhau... Ba và mẹ, bọn họ là bạn tâm giao, lý niệm cùng tín ngưỡng đã tuy

hai mà một, thần lực cũng giống nhau, cho nên có thể Triệu hoán ma thú lẫn nhau.”

Nhắc đến ba mẹ, Maggie im lặng, cúi đầu lặng lẽ đi theo Roland.

Cô không có ký ức về cha mẹ, cũng chưa nói tới có tình cảm gì, nhưng cô biết mỗi lần nhắc tới cha mẹ, tâm tình của anh trai sẽ trở nên rất kém cỏi, cho nên cô không nói lời nào.

Thời Tiện Ngư cũng duy trì trầm mặc.

Ba người về đến nhà, sau khi rửa mặt đơn giản đi ngủ, Thời Tiện Ngư chui vào lều trại trong phòng khách, mở to hai mắt nằm trên đệm ngủ.

Nằm một lúc, vẫn không ngủ được, cô đơn giản ngồi dậy, bật một ngọn đèn nhỏ, mở cuốn sách trong tay ra, muốn tìm tư liệu về Guppy Moth.

Trước mắt được ghi lại trong sách ma thú, tổng cộng có 896 loại, không phải cô không cố gắng học tập, mà là bách khoa toàn thư xác thực quá dày, cô không thể toàn bộ nhớ kỹ.

Thời Tiện Ngư tìm được trang Cổ Bể Nga kia, cẩn thận đọc, trong lòng có một tia hy vọng.

Ừm.....

Roland nói không sai, đúng là một phế vật.

Chương 449. 5. Thế giới triệu hoán sư (13)

Không có sự tương phản, không có tổn thương.

Chỉ nhìn Cổ Bỉ Nga mà nói, là rất xinh đẹp, cái đầu lại lớn, vỗ cánh khí thế mười phần.

Nhưng nếu so sánh với ma thú cấp C, quả thực là thảm bại. Chỉ là Diệu Diệu Oa theo như lời Roland sắp bị đào thải, há to miệng một cái, là có thể dễ dàng nuốt chửng Cổ Bỉ Nga, huống chi ma thú cấp B, cấp A khác?

Cho dù trên người Cổ Bỉ Nga có độc thì sao? Với sự chênh lệch lớn về kích thước, liều lượng của một chút độc tố đó không đáng kể chút nào.

Thời Tiện Ngư đi tới thế giới này, là vì trợ giúp Roland báo thù.

Mà phương thức báo thù của Roland, là muốn triệu hồi ra Thị Huyết Yêu Vương.

Thời Tiện Ngư ở trên sách gặp qua giới thiệu của Thị Huyết Yêu Vương, đó là một loại quái vật toàn thân màu đen, mọc cánh dơi, Thị Huyết Yêu Vương chỉ là hoa danh của nó, tên khoa học là Huyết Ma Tích, Cự Ma Thú cấp S.

Muốn đem Cổ Bỉ Nga đặt ở bên cạnh Huyết Ma Tích, phỏng chừng chỉ đủ lớn một ngón chân của Huyết Ma Tích?

Ai.....

Thời Tiện Ngư cầm sách, rất rầu rĩ.

Cô nếu như muốn cho Roland được bồi thường mong muốn, ít nhất phải đem Triệu hoán chuyện này làm rõ ràng, tỷ như C cấp B cấp A toàn bộ tới một lần, nhưng cô hiện tại ngay cả cuối cùng C cấp đều với không tới, dựa vào bản lĩnh gì đi trợ giúp Roland đây?

Bất kể như thế nào, nhất định phải nghĩ cách tăng thần lực của mình lên.

Thời Tiện Ngư đặt sách xuống, không đọc nữa.

Cô quyết định ngủ sớm dậy sớm, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai tiếp tục Triệu hoán ma thú, rèn luyện tinh thần lực!

.....

Ngày hôm sau, Roland đưa Maggie đi học, sau khi trở về nhìn thấy Thời Tiện Ngư ở trong sân vẽ trận triệu hoán.

Cô ngồi xổm trên mặt đất, thần sắc chuyên chú vẽ từng đoạn đường cong, trên trán thấm ra mồ hôi tinh tế dày đặc, nâng cánh tay tùy ý cọ cọ, sau đó tiếp tục vẽ.

Quá trình vẽ Triệu hoán trận vừa khô khan cũng vất vả, mà nó chỉ là bắt đầu vất vả, sử dụng tinh thần lực thúc đẩy năng lượng ma tinh, là thời điểm càng vất vả, không chỉ cần nghị lực ngoan cường, còn cần thiên phú không thể hoặc thiếu, vô số người yêu thích triệu hoán đều dừng lại ở đây.

Roland không hiểu, Thời Tiện Ngư vì sao phải kiên trì tiếp tục.

Đã Triệu hoán qua một con ma thú, cũng đủ hướng người khoe khoang cũng làm chính mình sau này nhân sinh đề tài câu chuyện, tội gì nhất định phải đi lên trở thành triệu hoán sư con đường này?

Roland thu hồi ánh mắt, trầm mặc đi vào sân, đi về phía chuồng dê.

“Roland, cậu đã trở lại rồi.” Thời Tiện Ngư phát hiện hắn trở về, đứng dậy chào hỏi hắn: “Muốn đi chăn dê sao?”

“Ừ.” Roland đáp, dưới chân không ngừng.

“Tôi đi cùng cậu nhé.” Thời Tiện Ngư nói.

Roland mặt không chút thay đổi: “Tùy cô.”

Thời Tiện Ngư đã quen với sự lãnh đạm của hắn, lập tức nhanh nhẹn thu dọn ba lô, cùng Roland đi chăn dê.

Ban ngày ban mặt ở trong sân vẽ Triệu hoán trận, rất khó tập trung lực chú ý, thường thường có thôn dân đi ngang qua, tiếng nói chuyện, tiếng thét gần như không gián đoạn, chỉ là tiếng chuông bò trên cổ bò sữa cô đã nghe được vài lần.

Cho nên, vẫn là cùng Roland đi chăn dê là tốt nhất.

Chăn dê là một công việc thoải mái, bởi vì có chó Đại Hoàng chăm sóc bầy cừu, cho nên bọn họ chỉ cần tìm một mảnh đất dốc cỏ xanh béo tốt, sau đó trên cơ bản là có thể mặc kệ.

Hôm nay Roland không có luyện tập triệu hoán thuật, mà là lấy ra một quyển rất dày sách, ngồi ở trên sườn núi đọc sách.

Thời Tiện Ngư ghé sát vào liếc mắt, trên sách vẽ các loại đồ án triệu hoán trận, mỗi loại đồ án đều phức tạp gấp trăm lần so với tam giác trận cơ sở mà cô đang luyện tập.

Cô do dự trong chốc lát, thương lượng với Roland: “Cái kia..... Roland, thẻ tinh thể có thể cho tôi mượn thêm mấy tấm không? Tôi biết thứ này không rẻ, chờ sau này tôi vào thành phố mua được thẻ tinh thể, liền lập tức trả lại cho cậu, cậu xem được không? Nếu cậu không yên tâm, tôi có thể thế chấp cho cậu một ít tài vật, cũng không biết cậu có thể tiếp

nhận tài vật gì..... Thật ra cậu đừng thấy tôi như bây giờ, tôi rất có tiền, thật đấy.”

Chương 450. 5. Thế giới triệu hoán sư (14)

Roland ngẩng đầu nhìn cô, cau mày hỏi: “Không phải đã cho cô một tấm rồi sao? Cô còn cần thẻ tinh thể làm gì?”

Thời Tiện Ngư ngăn người: “Đương nhiên là dùng để luyện tập Triệu hoán thuật a, lần trước cậu không phải nói sao, cần luyện tập nhiều mới có thể tăng lên thần lực...”

Roland nhin không được nói: “Chưa từng có ai làm vậy như cô.”

“Sao tôi lại làm vậy?” Thời Tiện Ngư càng cảm thấy khó hiểu: “Tôi muốn trở thành Triệu hoán sư.”

Roland nói: “Cô đã hơn hai mươi tuổi rồi, nên tìm một công việc, sống thật tốt, mà không nên lãng phí thời gian ở một nơi không có kết quả, Triệu hoán thuật quả thật rất thú vị, trên đời này có rất nhiều người yêu thích nó, nhưng không phải ai cũng thích hợp lấy nó làm nghề nghiệp của mình.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Thật mới mẻ..... Cô cư nhiên, bị một tiểu hài tử mười ba mười bốn tuổi giáo dục mình phải hảo hảo sinh hoạt, cái này cũng quá mới mẻ.

Roland người này, đến tốt cùng là như thế nào lớn lên a?

Trong lòng Thời Tiện Ngư cảm khái không thôi.

Cô chắc chắn sẽ không dễ dàng bị thuyết phục, ngay lập tức nghiêm mặt nói với Roland: “Tôi nghĩ cuộc sống là nên ở trong một cuộc sống có giới hạn, trải nghiệm một cuộc sống

khác, tìm một công việc để nuôi sống bản thân, một cuộc sống như vậy tôi đã trải nghiệm, bây giờ tôi muốn trải nghiệm cuộc sống của Summoner như thế nào, bất kể thành công hay thất bại, tôi đều cho rằng điều này rất có ý nghĩa, cũng không phải lãng phí thời gian, tôi cũng sẽ không hối hận.”

Không chỉ nói không lại, còn dễ dàng bị logic của cô áp đảo, hần nghĩ nghĩ, cảm thấy mình quả thật không có tư cách ngăn cản người ta theo đuổi giấc mộng, liền thỏa hiệp gật đầu, nói: “Được rồi, tôi cho cô mượn.”

Anh lấy từ trong túi xách ra một đồng thẻ tinh thể, đưa toàn bộ: “Cầm đi dùng đi, tạm thời không cần trả, cũng không cần thể chấp bất cứ tài sản gì.”

Thời Tiện Ngư lắp bắp kinh hãi, nhận được đếm trong tay, có hơn mười tấm.

“Sao cậu lại có nhiều tinh tạp như vậy?!”

“Cha mẹ tôi trước kia là triệu hoán sư, những thứ này là tinh tạp bọn họ lưu lại.” Roland giải thích: “Sau khi bọn họ qua đời, tôi đem ma thú toàn bộ phóng sinh, cho nên những tinh tạp này trống không cũng vô dụng, cô cầm dùng trước đi.”

Thời Tiện Ngư vẫn giật mình: “Nhưng... những thứ này là di vật cha mẹ cậu để lại cho cậu, nếu bị tôi lấy đi, có thể có chút...”

“Không có việc gì.” Roland thản nhiên nói: “Những thứ này đều là thẻ thời kỳ đầu, thẻ tinh thể hiện tại đã đổi mới rất nhiều lần, tôi quen dùng loại mới, giữ lại những thứ này cũng không có tác dụng gì.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Hiểu rồi, đây đều là đồ cổ bị thời đại đào thải.

Như là nhìn ra ý nghĩ trong lòng cô, Roland nhú mày dặn dò: “Mặc dù là thẻ thời kỳ đầu, nhưng cha mẹ tôi bảo vệ rất khá, cho dù Triệu hoán ma thú cấp A cũng hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là thời gian tích trữ năng lượng ngắn một chút, sau đó tương đối nặng, mang theo không thuận tiện bằng thẻ tinh thể phiên bản mới.”

Thời Tiện Ngự gật đầu, cất tất cả thẻ tinh thể vào túi: “Tôi sẽ sử dụng thật tốt, cảm ơn cậu!”

Roland kéo khoe miệng, không quan tâm nói: “Không cần cảm ơn, dù sao sau này cô không Triệu hoán được ma thú, nhớ trả lại cho tôi là được.”

Thời Tiện Ngự: “.....”

Lúc trước Lý Linh Tĩnh đối với cô thể nhưng là hai trăm phần trăm tín nhiệm, nhưng là tiểu tử này... Quên đi, quên đi, văn hóa bối cảnh không giống nhau, người cầu nguyện tính cách cũng không giống nhau, vẫn là từ từ sẽ đến đi.

Thời Tiện Ngự trịnh trọng nói: “Tôi chuẩn bị phóng sinh Cổ Bể Nga, sau đó cố gắng Triệu hoán ma thú có kỹ năng công kích, lại đi Ma Vực thí luyện, tăng lên tinh thần lực của mình. Roland, cậu có muốn đi cùng tôi hay không? Tôi tin tưởng chỉ cần chúng ta kiên trì không ngừng, nhất định sẽ có thu hoạch.”

...

Chương 451. 5. Thế giới triệu hoán sư (15)

Thời Tiện Ngư hào hùng vạn trượng đánh máu gà, nhưng Roland cũng không cảm kích, hấn lạnh lạnh liếc nhìn cô một cái, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Thời Tiện Ngư ngồi xuống bên cạnh hấn: “Thế nào? Cậu có đi không?”

Roland nói: “Tôi thấy cô điên rồi.”

Thời Tiện Ngư: “.....”

Thái độ của Roland khiến Thời Tiện Ngư có chút tích tụ, rầu rĩ nói: “Cho dù cậu hi vọng tôi buông tha, tốt xấu gì cũng phải để cho tôi thử qua, biết mình không được sau đó lại buông bỏ đi...”

Lời này của cô nói đến thương cảm, làm cho Roland hơi có chút băn khoăn.

Hấn mím môi, nhúu mày trả lời: “Biết rồi, ngươi dài dòng quá, tóm lại cô Triệu hồi ma thú cấp C trước, sau đó hãy suy nghĩ chuyện tiến vào ma vực đi.”

Thời Tiện Ngư: “À.”

Cô cũng cảm thấy mình nói quá nhiều.

Từ giờ trở đi, cô muốn xuất ra hành động thực tế, để cho Roland nhìn thấy cô quyết tâm muốn trở thành Triệu hoán sư!

Thời Tiện Ngư đứng dậy đi về Triệu hoán trận, lần nữa thử Triệu hoán ma thú —

Đồ chơi này cùng cô họa phù có hiệu quả khác nhau chi diệu, quen tay hay việc, hiện tại cơ sở tam giác trận cô đã có thể rất thuận thực vẽ ra.

Nhưng mà.....

Không có gì gọi.

Thời Tiệp Ngự không tin tã, nghỉ ngơi một lát sau lại thử lần thứ hai, vẫn không Triệu hoán được gì.

Cô có chút trợn tròn mắt.....

Xem ra ý tưởng của cô đối với tương lai quá mức lý tưởng hóa, cô vốn tưởng rằng mình rất nhanh có thể Triệu hoán được ma thú mạnh hơn Cổ Bì Nga, sau đó có thể khôn sống mông chết, không ngừng Triệu hoán, không ngừng đào thải, cuối cùng trong tay nắm chặt một bó lớn tinh phẩm ma thú!

Nhưng không nghĩ tới, chẳng những không thể Triệu hoán được ma thú mạnh hơn, hơn nữa không công mà lui.

Liếc mắt một cái, dư quang liếc đến Roland đang nhìn cô bên này động tĩnh, nhưng mà khi cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn lại lập tức như không có việc gì dời tầm mắt, cúi đầu làm ra một bộ nghiêm túc đọc sách bộ dáng.

..... Người này, hiện tại trong lòng nhất định đang chê cười cô sao?

Thời Tiệp Ngự tâm tình ức chế, cũng có chút càn áp chế càn dững cảm, cô lại vẽ Triệu hoán trận, quyết định thử lại một lần nữa.

Phía sau truyền đến thanh âm của Roland: “Nếu như lần thứ ba cũng thất bại, liền chờ ngày mai thử lại đi, trạng thái quá mệt mỏi, cũng sẽ ảnh hưởng tinh thần lực phát huy.”
ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

“Ừ, biết rồi.”

.....

Lần triệu hoán thứ ba, thật vất vả mới tìm được ma thú phù hợp với tinh thần lực của cô, mông lung vừa nhìn thấy một vệt ánh sáng, nàng liền cảm thấy kiệt sức, lần nữa thất bại.

Sau khi thất bại Thời Tiện Ngư đối với Cổ Bì Nga cảm thấy một tia hổ thẹn.

Lấy thực lực của cô bây giờ, có thể có một con ma thú coi trọng cô, cũng đã là ban ân rồi sao? Cô lại còn vọng tưởng đào thải người ta.

“Aiiii.....”

Thời Tiện Ngư nằm trên bãi cỏ nghỉ ngơi, nhìn mây trắng chậm rãi phiêu di trên bầu trời, buồn bã thì thào: “Triệu hoán không khí a.”

Cách đó không xa, khoe miệng Roland hơi nhếch lên, lại kịp thời nhin xuống, không cười ra tiếng.

Thời Tiện Ngư nhắm mắt lại, nằm yên một lúc, đột nhiên mở miệng: “Roland.”

“Hả?”

“Cậu rõ ràng Triệu hoán ra ma thú, vì cái gì không nói cho những nam hài tử trong thôn kia a?Bọn họ vẫn cười nhạo cậu, cậu chẳng lẽ không tức giận sao?”

Thời Tiện Ngư còn nhớ rõ, lần đầu tiên mình tới thôn, gặp phải một đám nam hài tử lưu manh, bọn họ chê cười Roland chỉ biết triệu hoán ra không khí, thế nhưng trong tay Roland rõ ràng có ma thú cấp C, hơn nữa nghe Maggie nói, Roland cũng triệu hoán ra ma thú cấp B.

“Vô dụng.” Roland lạnh lùng trả lời: “Cho dù nói cho bọn họ, bọn họ vẫn cười nhạo nói móc, cho nên vô dụng.”

“Sao lại vô dụng chứ?” Thời Tiện Ngư rất khó hiểu, trở mình đứng lên, nhìn hấn hỏi: “Nói cho bọn họ biết, liền hãnh diện nha.”

Roland liếc nhìn cô một cái.

Chương 452. 5. Thế giới triệu hoán sư (16)

Trầm mặc một lát sau, Roland buông sách xuống, nói: “Hiện tại bọn hắn cười nhạo tôi Triệu hoán không khí, nếu như biết tôi có thể Triệu hoán ra ma thú, sẽ cười nhạo tôi Triệu hoán chính là ma thú cấp C, nếu như biết tôi triệu hoán ra ma thú cấp B, bọn hắn sẽ cười nhạo tôi triệu hoán không ra ma thú cấp A, tóm lại vô luận tôi làm như thế nào, bọn hắn đều sẽ tìm được lý do cười nhạo tôi.”

Hắn dừng một chút, mím môi, sau đó thấp giọng nói: “Trừ phi tôi có thể Triệu hoán ra ma thú cấp S, cũng thắng được quán quân đại tái tiếp theo.”

Thời Tiện Ngư nghe được ghen hòng nhìn trần trời: “... Hắn, bọn họ dựa vào cái gì a? Chính bọn họ cũng chỉ là người bình thường, dựa vào cái gì yêu cầu cậu triệu hoán ra ma thú cấp S mới được?!”

Roland hạ mi mắt, trầm mặc không nói.

Sau khi cha mẹ qua đời hắn gặp được quá nhiều chuyện lạnh lùng, nội tâm đã sớm phong bế, vô luận chuyện gì đều chôn ở đáy lòng, cũng không thổ lộ hết với bất luận kẻ nào.

Gió thổi qua, sóng cỏ lay động, sơn cốc trước mắt giống như một mảnh đại dương xanh biếc nhìn không thấy điểm cuối.

Đại Hoàng Cầu ở trong đại dương xanh biếc này làm không biết mệt chạy trốn, không cho phép bất kỳ một con dê

nào rời xa bấy cừu, duy chỉ có Đại Giác Dương bất vi sở động, di thể độc lập một mình chiếm cứ một sườn núi.

Có lẽ là thời cơ vừa vặn thích hợp, có lẽ là tâm tình vừa vặn bình thản, Roland bỗng nhiên cảm thấy chuyện này không có gì không thể nói với người khác.

“Bởi vì cha mẹ tôi đã giành huy chương vàng và bạc của World Cup trong sáu lần liên tiếp, tôi, với tư cách là một đứa trẻ của họ, không đủ tốt, đồng nghĩa với việc không có màn trình diễn.”

Thời Tiệm Ngư nhất thời giật mình.

Chuyện như vậy, trong thế giới cô sống cũng có ví dụ thực tế, bởi vì cha mẹ quá mức ưu tú, con cái trong quá trình trưởng thành khó tránh khỏi sẽ được gửi gắm sự mong đợi của mọi người.

Nếu như cha mẹ là nổi danh nhà khoa học, như vậy con cái thi đậu đại học, liền thành chuyện đương nhiên, cũng không đáng khoe khoang, mà muốn đạt được mọi người khen ngợi, con cái thế nào cũng phải thi đậu đỉnh cấp học phủ không thể, bình thường khoa chính quy chỉ sẽ đưa tới cười nhạo, tựa như tình cảnh hiện tại của Roland.

Rõ ràng đặt ở trong gia đình bình thường, lấy tuổi của hãn Triệu hoán ra ma thú cấp C, cấp B, đã là thiên phú dị bẩm, nhưng cha mẹ hãn đã từng liên tục sáu lần ôm đồm giải thưởng lớn Triệu Hoán Thú Thế Giới, vì thế hãn phải biểu hiện càng thêm xuất sắc, mới có thể đạt được sự tán thành của mọi người.

“Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng so với ba mẹ, hình như tôi... quả thật không có thiên phú gì...” Roland thấp giọng nói: “Năm bố mẹ qua đời, tôi vừa tròn 8 tuổi, Maggie chỉ mới 2 tuổi, dì Jocksa lo lắng chúng tôi không có ai chăm

sóc, tốt bụng nhận nuôi Maggie, lại đặc biệt viết thư cho hiệu trưởng trường Summoner Elite, giới thiệu tôi đến đó để được đào tạo chuyên nghiệp, nhưng tôi... tôi chỉ học hai năm, đã bị trường học đuổi học.”

“Vì sao lại bị đuổi?” Thời Tiện Ngư giật mình hỏi.

Đây là bãi mìn của Roland, lúc trước mỗi lần nhắc tới chuyện này, hắn đều phần uất hồi lâu, nhưng hôm nay hình như có thể bình tĩnh nhắc tới chuyện này... Có lẽ là phần uất quá nhiều lần, đã chết lặng rồi.

Roland nhìn thôn xóm xa xa, nhàn nhạt nói: “Thiên phú của tôi ở trong thôn, có lẽ được cho là nổi tiếng, nhưng là ngôi trường kia trong tụ tập toàn bộ tất cả tinh anh của Acale đại lục, tôi ở bên trong căn bản không đáng nhắc tới, bài tập vĩnh viễn là cuối cùng một cái đệ trình, khảo hạch thành tích cũng luôn cuối cùng, trong lớp đồng học đều đã có cho chính mình ma thú cấp A, nhưng tiến độ của tôi chậm chạp dừng lại ở cấp B... Hiệu trưởng đại khái cũng nhìn ra tôi ở trong trường học trôi qua rất áp lực, đề nghị tôi nghỉ học về nhà Điều dưỡng một thời gian, nhưng tôi biết, một khi về nhà, càng không có hy vọng đuổi kịp tiến độ của bạn học.”

Chương 453. 5. Thế giới triệu hoán sư (17)

Thời Tiện Ngư tính toán thời gian tuyển.

Roland nói khi cha mẹ qua đời, hắn chỉ mới 8 tuổi, sau đó ở trường hai năm thì bị khuyên nghỉ học, như vậy khi về nhà hắn hẳn là 10 tuổi.

Nói cách khác, từ khi lên 10 tuổi, hắn vừa chăm sóc em gái, vừa độc lập học Triệu hoán thuật.

Thời Tiện Ngư hỏi hắn: “Trên đại lục Arcale, còn có trường học nào khác cung cấp cho Triệu hoán sư không?”

Roland nghe xong, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Có thì có, nhưng rời nhà quá xa, danh tiếng cũng đều bình thường. Kỳ thật tôi rời đi trường học lúc, dì Kiều Khắc Sa cũng an ủi tôi, cô nói cha mẹ tôi từng là Triệu hoán sư nổi danh, tôi làm con của bọn họ, không thích ứng học viện phái dạy học cũng rất bình thường. Cô ấy nói rằng vì gia đình tôi có một bộ sưu tập lớn sách và ghi chép của cha mẹ tôi khi còn sống, tốt hơn là tự học trước, đợi đến khi thời điểm thích hợp, trước khi đi du lịch và rèn luyện sức mạnh của mình như cha mẹ tôi. “

Thời Tiện Ngư nghe xong liên tục gật đầu: “Cô ấy nói rất đúng, vậy tại sao sau đó cậu không đi?”

“Maggie còn nhỏ, tôi không yên lòng, hơn nữa dì Kiều Khắc Sa cũng có công việc bận rộn, tôi không thể luôn phiên tới dì ấy thay tôi chiếu cố Maggie.” Roland nhìn cô một cái: “Vì sao vẫn hỏi chuyện của tôi, cô mới là kỳ quái, mặc danh

kỳ diệu muốn làm Triệu hoán sư, rõ ràng bình thường Triệu hoán sư đến tuổi cô, đều nên xuất ngũ.”

Thời Tiện Ngư nhất thời ngưng ngừng, hơi xấu hổ sờ sờ mặt mình.

Hai ngày gần đây cô mới biết, nghề Triệu hoán sư này tương tự như vận động viên trong thế giới của cô, tuổi vàng là từ 16 đến 20, trên cơ bản vừa qua 20 tuổi đã bắt đầu xuống dốc, trong cuộc thi khó giành được ưu thế, nhiều nhất chống đỡ đến 24 tuổi, 25 tuổi, liền nhao nhao giải nghệ.

Cũng khó trách cô lúc trước nói muốn học tập Triệu hoán thuật lúc, Roland nói thẳng cô tuyệt đối không có khả năng.

Đại khái ở trong mắt Roland, hành vi của cô giống như lão nhân về hưu mạnh mẽ chen lên xe trường học muốn đi học tiểu học đi?

“Đi thôi, chúng ta thiếu chút nữa nên trở về.” Roland cảm sách đứng lên.

Thời Tiện Ngư cũng đứng lên theo, vừa vỗ vụn cỏ trên người, vừa thở dài: “Hôm nay không thu hoạch được gì, chỉ có thể ngày mai tiếp tục cố gắng.”

Roland “Ừ” một tiếng, gật đầu nói: “Kiên trì bền bỉ sẽ có thu hoạch, cho dù nhất thời Triệu hoán không ra hải lòng ma thú, thế nhưng đối với việc tăng thần lực của cô, khẳng định là có lợi.”

Thời Tiện Ngư nghe xong hướng hắc cười cười.

Cô phát hiện thật ra hắc rất mềm lòng, cũng rất biết an ủi người khác, chỉ là không biết vì sao, trong chuyện có liên quan đến hắc, lại dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt.

Hai người thu dọn đồ đạc xong, gọi chó vàng cùng nhau đưa bày cừu về nhà.

Ánh mặt trời âm áp chiếu rọi sườn núi cỏ xanh mướt, bầy cừu giống như một đoàn mây trắng lớn vây quanh di động về phía trước, Đạt Đạt vẫy đuôi chạy trốn ở một bên, thường thường hướng bầy cừu sữa hai tiếng, vui vẻ không phiền não.

Thời Tiện Ngư cười trên dê muốn cười, sủng vật tựa hồ trời sinh có thể chữa khỏi tâm linh con người, chỉ nhìn bộ dáng cầu cầu ngây ngô này, cô cũng nhin không được vui vẻ theo.

Cô sờ sờ túi áo trên người, muốn tìm xem có thịt khô có thể cho chó ăn hay không, bên tai lại truyền đến tiếng chó sữa, tiếng sữa kia lại lộ ra khẩn trương.

“Đạt Đạt!” Roland hô một tiếng.

Đại Hoàng Cầu đề đuôi chạy đến bên cạnh hắn, phát ra tiếng ô ô trầm thấp, hiển nhiên đang e ngại thứ gì đó.

Không trách cầu cầu phản ứng này, Thời Tiện Ngư ngẩng đầu nhìn lại, phía trước bầy cừu có một con ma thú bốn vó màu nâu nâu, nhìn ngoại hình có chút giống hà mã, nhưng kích thước không khớp, so với hà mã chân chính còn lớn hơn một vòng.

Chương 454. 5. Thế giới triệu hoán sư (18)

Trước đó, cá trắm đen hình dung bướm cổ to bằng lớp xe, mà ếch Diệu Diệu to bằng xe máy, vậy thì con “quái hà mã” phía trước chính là to bằng xe hơi!

“Hà mã quái” bên cạnh còn có mấy người trẻ tuổi, có nam có nữ, đều là mười bảy mười tám tuổi tuổi, bọn họ đang nói chuyện với nhau cái gì, sau đó một người trong đó nam hài lấy ra tinh tạp, đem ma thú thu hồi lại.

Từ khi ma thú xuất hiện đến khi biến mất, toàn bộ quá trình không vượt quá ba phút.

“Vừa rồi đó là ma thú cấp B phải không?” Thời Tiện Ngư nhẹ giọng hỏi Roland.

Roland nhú mày nhìn bên kia, sau đó im lặng thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng tiếp tục đuổi dê.

“Hạng B, bò lùn một sừng, có đặc điểm là lực va chạm mạnh mẽ và công kích đỉnh, chống lại cả lực đánh và sức chịu đựng, và là đối thủ rất khó khăn trong trận đấu.”

“Trâu lùn một sừng? Một sừng?” Thời Tiện Ngư kinh ngạc: “Nhưng tôi không nhìn thấy sừng.”

Roland thấp giọng trả lời: “Vị trí giữa trán có dấu vết đứt gãy, hẳn là trong lúc đối chiến bị thương, muốn chữa trị sừng gãy, cần đi Ma Vực tìm kiếm tài liệu, đoán chừng những người này chính là vì thế mà tới nơi này - cách thôn không xa có một trạm Ma Vực, thỉnh thoảng sẽ có lũ khách đến thôn tiếp tế vật tư.”

“Như vậy a...” Thời Tiện Ngư chậm rãi gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã khoảng cách đám người kia rất gần, Roland ngậm miệng lại, không nói gì nữa, thậm chí cố ý đem vành mũ đè xuống.

Thời Tiện Ngư nghe thấy những nam nữ trẻ tuổi kia nói chuyện với nhau:

“Giác gãy về sau, Lạp Đa trạng thái trở nên kém, nếu như tài liệu thu thập đầy đủ hết, muốn bao lâu mới có thể dài tốt?”

“Yên tâm đi, chỉ cần nguyên liệu đầy đủ, ba tháng là có thể khỏe lại.”

“Phải lâu như vậy a.....”

“Đã rất nhanh rồi, nếu như mặc kệ nó, muốn lớn lên đến kích thước ban đầu, ít nhất cũng phải hai năm.”

“Ai, cũng chỉ có thể như vậy, may mắn theo kịp vòng loại sang năm.”

“Chúng ta đi mau đi, sớm một chút thu thập đủ tài liệu, sớm một chút rời đi cái nơi nông thôn này, thật làm cho người chịu không nổi, liền Tinh Táp hay cửa hàng đều không có, lại ở vài ngày tôi sẽ điên!”

“Ha ha! Cô đừng coi thường nơi này, vợ chồng Mai Khải Lạp lúc trước liên tục sáu lần đoạt giải quán quân liên ần cư ở chỗ này, tuy rằng bọn họ đã qua đời, nhưng con trai của bọn họ vẫn ở chỗ này.”

“Chúng ta hẳn là đi tìm con trai của vợ chồng Mai Khải Lạp luận bàn tỷ thí, nếu thắng, có thể dương danh lập vạn!”

“Đừng nghĩ nữa, tôi đã sớm hỏi thăm qua, con của bọn họ bây giờ chỉ là một người chần thả bình thường, ngay cả một con Triệu hoán thú cũng không có, lấy cái gì so với cô?”

“Không phải chứ! Cứ nhiên chỉ là một người chặn thả bình thường, thật không có ý nghĩa.....

.....”

Những người đó vừa đi vừa trò chuyện, càng chạy càng xa, thanh âm cũng dần dần nghe không rõ.

Tuy rằng chỉ là nói chuyện phiếm bình thường, Thời Tiện Ngư nghe ở trong tai, lại cảm thấy hết hồn hết vía.

Thua con trai của nhà vô địch, không phải là sỉ nhục. Con trai từng thắng quán quân, lại không hiểu sao tăng thêm vẻ vang.

Nguyên lai Roland làm từng con của quán quân, không chỉ có bị kỳ vọng cao, càng bị rất nhiều người coi là dương danh lập vạn đá kê chân, nếu hắn không phải vẫn điệu thấp sinh hoạt, che dấu thực lực, chỉ sợ đến hắn khiêu chiến Triệu hoán sư sẽ vô cùng vô tận!

Thời Tiện Ngư nhìn không được quan sát Roland bên cạnh một cái.

Hắn đi ở trong bày cừu, thành thạo đuổi theo dê, phảng phất thật sự chỉ là một người chặn dê bình thường, nhưng ai lại biết, hắn không phải không muốn ưu tú, hắn là không thể không lựa chọn bình thường...

Nhận ra tầm mắt của Tiện Ngư, hắn hơi nâng vành nón lên, nhìn qua, nói: “Không có gì, tôi đã quen rồi.”

Hơi dừng lại, hắn nói tiếp: “Trước kia ở trường, thường có người tìm tôi luận bàn, cho nên, quen rồi.”

.....

Chương 455. 5. Thế giới triệu hoán sư (19)

Cảnh ngộ của Roland, làm cho Thời Tiện Ngư đau lòng muốn chết.

Thậm chí có chút ảo não vì sao mình không đến sớm một chút.

Kỳ thật, lúc ban đầu cô nghe được tiếng cầu nguyện của Roland, ấn tượng đầu tiên cũng không tốt, bởi vì cảm thấy trong tiếng cầu nguyện của hắn tràn ngập phần nợ cùng cừu hận, là một phần tử cực đoan nguy hiểm, hơn nữa bản thân cô bài xích đánh giết giết, cho nên không có lòng tin giúp hắn đạt thành cầu nguyện.

Hiện tại sau khi ở chung mới biết được, nguyên lai hắn vẫn trải qua áp lực như vậy, tuổi còn nhỏ đã phải học được quản lý cảm xúc, thật sự là thật đáng thương.

Nhưng Roland tựa hồ cũng không cho là như vậy, ngược lại cảm thấy nàng mới thật đáng thương.

Liên tục hai ngày đều không thu hoạch được gì về sau, Roland ánh mắt đồng tình nhìn xem Thời Tiện Ngư, nói: “Không bằng quên đi?”

Maggie cũng an ủi Thời Tiện Ngư: “Không sao nha, Tiểu Ngư tỷ tỷ, tôi cũng không có thiên phú, nhưng là tôi sẽ xem tập tranh, sẽ dứt Đạt Đạt, cho dù không làm được Triệu hoán sư, tôi cũng có thể làm thật nhiều thật nhiều chuyện!”

Thời Tiện Ngư rất bị đả kích, biện giải: “Các người đừng như vậy, tuy rằng mấy ngày nay tôi một mực thất bại, nhưng

thất bại là mẹ của thành công, tôi gần đây chậm rãi sờ đến một chút cảm giác, thật sự!”

Hai anh em yên lặng nhìn cô.

Thời Tiện Ngư có chút ghen ngào, nhỏ giọng căn nhắc: “Tôi cảm thấy ánh mắt các người bây giờ, có chút đả thương người...”

Roland: “.....”

Hắn xấu hổ dời đi ánh mắt, nói: “Không có ý không tín nhiệm cô, cô muốn thử thì thử lại đi.”

Maggie lộ vẻ nghi hoặc, quay đầu nhìn Roland: “Nhưng anh à, trước kia anh không nói như vậy, anh nói mình sở dĩ có thể kiên trì luyện tập Triệu hoán thuật, là bởi vì ba mẹ để lại một khoản di sản rất lớn, chúng ta không cần vì cuộc sống mà rầu rĩ, cho nên cuối cùng vô luận có thể thành công hay không, đều chịu đựng được hậu quả, nhưng người bình thường luyện tập Triệu hoán thuật chỉ lãng phí thời gian vô ích.”

Roland mặt lộ vẻ khó xử: “Anh đã nói như vậy không sai.....”

Thời Tiện Ngư nghe không nổi nữa, vội vàng giơ một tay lên cao: “Ba ngày!... A không phải, năm ngày nữa, cho tôi thêm năm ngày nữa!”

Cô cũng không thể bị người ta xem thường!

Quan trọng nhất là, nếu cô đều thất bại, cô còn có thể giúp Roland tìm được hy vọng sống như thế nào?

Kỳ thật Thời Tiện Ngư cũng không mạnh miệng, mấy lần Triệu hoán gần đây tuy rằng đều thất bại, nhưng cô quả thật thuần thực không ít, cũng chậm rãi tìm được một ít cảm giác không chế tinh thần lực, chỉ là rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả ra.

Tựa như cô vẽ phù lục hướng phù giấy rót vào linh lực, đôi phương pháp nhưng không canh đôi được, khác nhau ở chỗ thể giới này muốn thông qua ma tinh làm môi giới, cùng cô trước kia trực tiếp điều lấy linh lực trong cơ thể hơi có khác biệt.

Sai một ly, sai một ngàn dặm - cho nên cô mới ở trong quá trình luyện tập lặp đi lặp lại thất bại.

Mấy ngày kế tiếp, Thời Tiệp Ngưng tiếp tục từng bước luyện tập.

Cô đối với thuật Triệu hoán có lý giải của mình, không có hoàn toàn dựa theo phương pháp trên sách vở, cho dù trong Triệu hoán không gặp được ma thú tương thích, cô cũng sẽ làm cho tinh thần lực tiêu hao đến khô kiệt, dùng cái này kích thích tinh thần lực tăng trưởng.

Năm ngày thời gian không tới, Thời Tiệp Ngưng rốt cục có mới triệu hoán thú —

Một đồng bunn to bằng bàn tay.

Roland đối với cấp bậc ma thú tương đối quen thuộc, như loại này vừa không ở trong cấp bậc, lại không thường thấy ma thú, hẳn cũng không phải mỗi loại đều nhận thức.

Thời Tiệp Ngưng tìm đọc vài quyển sách, rốt cục tìm được thuyết minh tương quan trong một quyển “Bách khoa bách khoa ma thú hiếm có”.

Nguyên lai đây là một loại cực kỳ hiếm thấy nguyên tố loại ma thú, có thể hấp thu trong không khí phần nước đến để cho mình biến hóa hình thái, bởi vì hình thái bất đồng mà diễn sinh ra rất nhiều tên gọi:

Chương 456. 5. Thế giới triệu hoán sư (20)

Khi mềm nhất có thể biến thành bùn nhão, gọi là quái vật bùn Krabi.

Khi cứng nhất có thể biến thành đá rắn, gọi là quái vật đá Ô - bi - la.

Thời điểm không cứng không mềm là tùy ý hình dạng đất sét, gọi là Carolina dính quái.

Bởi vì tên quá nhiều, không tiện nhớ, người biết nó thường gọi nó là “dính”.

Tuy rằng có thể biến hình điểm này rất khó, nhưng loại này ma thú hành động chậm chạp, phản ứng rất chậm, chậm đến cơ hồ cùng ven đường bùn đất đá không có gì khác nhau, cho nên không ở xếp hạng mục lục bên trong.

Nhưng bản thân Thời Tiện Ngư vẫn rất hài lòng, cô cảm thấy đây là một khởi đầu tốt.

Vài ngày sau, cô lại thuận lợi triệu hồi ra một con chim cầu vòng, một loại ma thú lông vũ tươi đẹp cũng nhanh như tia chớp, bởi vì lúc bay với tốc độ cao giống như một cầu vòng mà có tên như vậy, thường xuyên được thương nhân quảng cáo làm quảng cáo quần áo hoặc mỹ phẩm.

Đồng dạng không có bất kỳ lực công kích nào.

Roland cũng buồn bực, vì cái gì Thời Tiện Ngư mỗi lần Triệu hoán đi ra, đều là chút vừa xem không dùng ma thú?

Đối với Roland nghi vấn, Thời Tiệp Ngư vẫn như cũ là bộ dạng tràn đầy tin tưởng kia, trả lời: “Các người phải tin tưởng tôi, chờ lần sau, lần sau tôi nhất định có thể Triệu hoán ra ma thú lợi hại!”

.....

May mắn đến quá nhanh.

Ngày hôm sau, Thời Tiệp Ngư ở trong sân luyện tập Triệu hoán thuật, vốn chỉ là luyện tập thông thường, muốn rèn luyện thần lực của mình, lại ngoài ý muốn phát hiện một con ma thú vô cùng phù hợp.

Đó là một con ma thú hệ cỏ tương mạo đặc biệt đáng yêu, phía dưới lá cây xanh mơn mớn là thân thể mập mạp, xuống dưới nữa là tay chân nhỏ bé, chính thể nhìn qua, tựa như một củ cải trắng có mắt.

Roland nói, loại ma thú này gọi là quả nguyên rửa, bình thường chôn ở trong đất ngủ trang thành thực vật bình thường, một khi nhận ra có sinh vật tiến vào lãnh thổ của mình, vô luận mình có đánh được hay không, nó đều sẽ từ trong đất nhảy ra, hướng đối phương phun ra nọc độc có tính ăn mòn rất mạnh! Không chết không ngừng!

Cho nên, đây là một loại ma thú cấp C có tính công kích rất hung mãnh! Cho dù là cấp C, cũng tuyệt đối là người nổi bật trong cấp C, nếu như lực phòng ngự cũng ưu tú như vậy, nói không chừng sẽ bị bình bầu là cấp B.

Roland tận mắt thấy Thời Tiệp Ngư mấy ngày nay vất vả, hiện tại nhìn thấy cô rốt cục có một con ra dáng ma thú, không khỏi thay cô cao hứng: “Có con ma thú cấp C này, là có thể cùng Triệu hoán sư tiến hành đối chiến luyện tập, chỉ cần kiên trì luyện tập, về sau nói không chừng còn có thể triệu hoán đến

ma thú cấp B, nhưng trong thôn không có Triệu hoán sư, hôm nào tôi giúp cô hỏi dì Kiều Khắc Hoa một chút...”

Thời Tiệp Ngự nói: “Cái này còn không dễ dàng? Tôi trực tiếp đối chiến với cậu không phải tốt rồi sao? Cậu lấy Diệu Diệu Oa ra đây.”

Roland nở nụ cười, lắc đầu nói: “Không được, quả nguyên rửa chống lại Diệu Diệu Oa không có phần thắng, sẽ bị nuốt mất.”

“Cậu vừa rồi còn nói nguyên rửa quả lợi hại.”

“Nó quả thật rất lợi hại, nhưng phòng ngự cũng kém, cô xem, nó chỉ biết chôn ở trong đất, nếu Diệu Diệu Oa muốn ăn nó, nó ngay cả chạy cũng không có cách nào chạy.”

“A..... Đây đúng là một vấn đề.....”

Thời Tiệp Ngự hơi cảm thấy khổ não, so sánh với hình thể Diệu Diệu Oa, hình thể quả nguyên rửa gần bằng bướm đêm, nếu lớn hơn một chút thì tốt rồi, ít nhất không thể để cho ma thú khác nuốt một ngụm.

Cô đang suy tư, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài sân truyền đến một trận tiếng ồn ào.

“Chuyện gì xảy ra?”

Roland cũng nghe thấy, đi tới hàng rào bên cạnh nhìn xung quanh, còn không có làm rõ ràng tình huống, liền thấy lần trước chặn dê lúc gặp những người kia theo giao lộ vội vàng chạy qua, bên người còn đi theo một gã bác sĩ.

“Có phải xảy ra chuyện gì không?” Thời Tiệp Ngự tò mò nhìn xung quanh: “Ai bị thương sao?”

Chương 457. 5. Thế giới triệu hoán sư (21)

Ngôi làng không lớn, và bất cứ điều gì xảy ra sẽ nhanh chóng lan truyền.

Mgaggie ra ngoài tìm đồng bọn chơi, sau khi trở về nói cho Roland và Thời Tiệp Ngư, là một người nơi khác bị thương ở Ma Vực, bác sĩ trong thôn không am hiểu xử lý chấn thương tinh thần, đã khẩn cấp liên lạc với người của liên minh thi đấu thể thao triệu hồi sư, liên minh sẽ phái bác sĩ chuyên nghiệp hơn tới xử lý.

Roland nghĩ đến Thời Tiệp Ngư lần trước nói muốn vào Ma Vực rèn luyện chính mình, lập tức lấy cái này sống sờ sờ ví dụ giáo dục cô.

“Trong Ma Vực vô cùng nguy hiểm, mặc dù phần lớn ma thú sẽ không chủ động công kích nhân loại, nhưng khi Triệu hoán sư sử dụng thần lực, một khi gặp nạn rút lui không kịp, sẽ phải chịu đựng thống khổ đồng cấp với Triệu hoán thú, nhẹ thì tinh thần hoảng hốt, nặng thì phát điên phát điên, thậm chí có thể chết ngay tại chỗ.”

Thời Tiệp Ngư nhân cơ hội nói: “Vậy tôi đi cùng cậu, chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, sẽ không nguy hiểm như vậy.”

Roland: “.....”

Thời Tiệp Ngư lại khuyên hấn: “Vào Ma Vực, vừa có thể rèn luyện tinh thần lực, lại có thể gia tăng kinh nghiệm thực

chiến, nhất cử lưỡng tiện, so với chúng ta một mực cúi đầu luyện tập Triệu hoán thuật thì có lời hơn nhiều.”

Roland có chút bị thuyết phục.

Hắn đã từng đi qua một lần Ma Vực, lần đó là trong trường học tổ chức hoạt động tập thể, có lão sư dẫn đội, lấy tham quan làm chủ, sau khi rời khỏi trường học, hắn không còn tiến vào Ma Vực nữa.

Thứ nhất là không đủ tự tin, canh cánh trong lòng đối với việc mình chậm chạp không thể triệu hồi ra ma thú cấp A, thứ hai là không yên lòng về em gái, vạn nhất hắn thật sự xảy ra chuyện gì ở Ma Vực, sau này Maggie sẽ không có ai chiếu cố.

Hiện tại Tiệp Ngự đề xuất muốn tiến vào Ma Vực, trong lòng Roland rục rịch.

Hắn làm việc theo thói quen cầu ổn, suy tư một lát, nói với Thời Tiệp Ngự: “Những người nơi khác này sẽ bị thương ở Ma Vực, đoán chừng là gặp ma thú nguy hiểm, chờ tôi đến trạm tra danh sách ma thú, nếu thích hợp, chúng ta sẽ chuẩn bị xuất phát.”

Thời Tiệp Ngự vui vẻ gật đầu: “Được.”

.....

Thế giới này do một mảnh đại lục cùng mấy trăm hòn đảo tạo thành, Ma Vực trạm tổng cộng một trăm hai mươi ba cái, phân tán ở các nơi trên thế giới, trong đó một trăm cái đều ở trên đại lục, bị bốn phương thông suốt vòng thành đoàn tàu nối liền.

Trạm Ma Vực gần thôn gọi là đầm lầy Ô Ô.

Bởi vì trong Ma Vực cũng sẽ có bốn mùa biến hóa, cho nên mỗi trạm sẽ định kỳ cập nhật chủng loại động thực vật phụ cận

trạm, để cho các Triệu hoán sư tới nơi này thám hiểm tham khảo.

Roland đến trạm lấy danh sách ma thú thường lui tới đầm lầy mười ngày gần đây, sau đó về nhà thương lượng với Thời Tiệp Ngư: “Gần đây là mùa thu, quả mâm xôi gai mềm và nấm ô nhỏ được mùa bội thu, hấp dẫn rất nhiều ma thú đến đầm lầy kiếm ăn, không chỉ có ma thú cỡ nhỏ bắt nhập lưu, còn có ma thú cỡ lớn cấp C, cấp B, chúng ta tốt nhất chờ thêm vài ngày.”

Thời Tiệp Ngư ngần người, bật thốt lên hỏi: “Chờ cái gì?”

Roland do dự hai giây, trả lời: “Chờ chúng nó ăn không còn nhiều lắm..... Chỉ còn lại một ít ma thú loại nhỏ, lại tiến vào đầm lầy A Ô Ô, như vậy sẽ an toàn hơn.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Kỳ thật cô không sao cả, bởi vì trong tay cô ma thú đẳng cấp thấp, dùng loại đối tượng nhỏ ma thú đảm đương luyện tập đối là đủ rồi, nhưng Roland trong tay nắm ma thú cấp B, chỉ cùng loại ma thú nhỏ đối chiến, chỉ sợ đối với hắn không có tác dụng gì.

Nói tới nói lui, vẫn là chính mình quá yếu, Roland hẳn là lo lắng an toàn của cô, cho nên mới như vậy nhìn trước ngó sau.

Chỉ dùng miệng nói, hẳn cũng sẽ không tin cô, Thời Tiệp Ngư trên mặt đáp ứng Roland qua vài ngày lại đi, trong lòng cũng đã quyết định một mình đi một chuyến A Ô Ô đầm lầy.

Đương nhiên, trước khi đi nhất định phải làm đủ bài tập.

Thời Tiệp Ngư đem Roland mang về ma thú danh sách, một cái không rơi tra xét một lần — ngoại trừ măng xà đầm lầy cùng lợn rừng miệng rộng có tính nguy hiểm nhất định, trong đầm lầy, cái khác ma thú cơ hồ sẽ không chủ động công kích nhân loại, mà măng xà đầm lầy thích đứng ở dưới nước, không vào trong nước sẽ không gặp phải.

Điều duy nhất cần chú ý, chính là lựa chọn rộng.

Chương 458. 5. Thế giới triệu hoán sư (22)

Nhưng so sánh với các trạm Ma Vực khác, đầm lầy Ô Ô đã xem như tương đối an nhàn, cũng không thể hoàn toàn không có nguy hiểm, vậy coi như cái gì ma luyện?

Ngày hôm sau, thừa dịp Roland đi chăn dê, Thời Tiện Ngư một mình đáp tàu hỏa đến trạm đầm lầy Ô Ô.

Khoảng cách không xa, cũng chỉ có một trạm, ngoại hình xây dựng giống như trạm tàu điện ngầm.

Thời Tiện Ngư đeo ba lô, tò mò đi xuống xe, nhất thời bị tám biển quảng cáo khổng lồ treo ở giữa trạm xe hấp dẫn lực chú ý.

Trên biển quảng cáo thay nhau chiếu ma thú quý trọng mà đầm lầy Ô Ô từ trước đến nay từng xuất hiện, cũng liệt kê từng thứ tự mà những ma thú này đã giành được trong cuộc thi đấu thể thao Triệu hoán thú, măng xà đầm lầy và lợn rừng miệng rộng cũng ở trong đó, cho dù chúng rõ ràng chỉ là cấp B, cũng không trở ngại quảng cáo thời phòng chúng, tựa như phim tuyên truyền về địa điểm du lịch.

Phía dưới biển quảng cáo là chỗ hỏi ý kiến, có thể miễn phí tra cứu tư liệu ma thú, cùng với hện trước ma thú thu hồi, vận chuyển cùng với phục vụ gửi gắm, dù sao hình thể ma thú đều rất lớn, chỉ bằng vào chính Triệu hoán sư, rất khó mang nó ra khỏi Ma Vực.

Thời Tiện Ngư lần đầu tiên đến, xem quảng cáo cùng tư liệu liền tốn không ít thời gian, chờ lúc cô chuẩn bị đi, lại đi

tàu một chuyến đến trạm, cửa xe mở ra, mấy cái nam nữ trẻ tuổi xuống xe, chính là lần trước cô cùng Roland chặn dê đã gặp những người đó.

Lần này chỉ có ba người, hẳn là bởi vì đồng bạn của bọn họ bị thương, cho nên để lại người chăm sóc.

Bọn họ nhìn Thời Tiệp Ngư một cái, rất nhanh thu hồi ánh mắt, không để ở trong lòng, trực tiếp đi về phía thang máy thông Ma Vực, sau khi toàn bộ đi vào, thấy Thời Tiệp Ngư vẫn sững sờ tại chỗ, nam sinh cầm đầu hỏi một tiếng: “Này, có đi không?”

Thời Tiệp Ngư nhìn “thang máy” kỳ dị kia, lại nhìn sổ tay hướng dẫn trạm trong tay, vội vàng chạy về phía thang máy: “Đi, tôi cũng đi!”

Cô một hơi chạy vào, nam sinh vừa rồi chào hỏi loảng xoảng một cái đóng cửa ngoài kim loại lại, tiếp theo ấn nút khởi động.

Bốn phía lập tức vang lên tiếng máy móc hoạt động âm âm.

Thời Tiệp Ngư cảm giác rất mới mẻ, tuy rằng rất giống đi thang máy, nhưng cảm giác không ra là đi lên hay là đi xuống, càng giống ngồi ở trong máy bay gặp khí lưu, phiêu hốt xóc nảy, còn có chút kích thích.

Có lẽ bởi vì trong tay cô cầm sổ tay hướng dẫn, lại ở trong thang máy nhìn chung quanh, một nữ sinh cách cô gần nhất nhìn không được hỏi: “Lần đầu tiên cậu vào Ma Vực?”

Thời Tiệp Ngư thập phần ngay thẳng gật đầu: “Ừ, lần đầu tiên.”

Ba người kia đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thời Tiệp Ngư cũng không biết bọn họ đang kinh ngạc cái gì.

Nữ sinh lại hỏi: “Cô học Triệu hoán thuật bao lâu rồi?”

Thời Tiệp Ngự nghĩ nghĩ: “..... Sắp một tháng rồi.”

Nữ sinh cả kinh hít thẳng vào.

Thời Tiệp Ngự không hiểu lắm, đang muốn mở miệng hỏi một chút, lúc này lại loảng xoảng một tiếng, thang máy ngừng.

Cửa thang máy mở ra, nam sinh dẫn đầu nhú mày thúc giục: “Đi mau đi, lần này phải thu thập càng nhiều âm xôi mềm, bổ sung dinh dưỡng cho Lạp Đa, sừng của nó mới có thể mọc ra nhanh hơn.”

Ba người rất nhanh đi xa, Thời Tiệp Ngự nghe thấy nữ sinh kia hỏi đồng bạn: “Không nghĩ tới sẽ gặp được người mới, chúng ta có nên mang theo cô ấy hay không a...”

“Mang cái gì mang, Lợi Khắc như thế nào bị thương cô đã quên? Những người mới này tố chất tâm lý không tốt, phiền toái nhất, chúng ta vẫn là đừng xen vào việc của người khác.”

.....

Thời Tiệp Ngự nhìn bọn họ đi thẳng vào rừng rậm rạp, thu hồi ánh mắt, xoay người đánh giá trạm xe phía sau - trong rừng nguyên sinh xuất hiện một trạm xe như vậy, nhìn rất rác rưởi, xung quanh dựng đứng đèn đường cao tới trăm mét, vừa có thể chiếu sáng, cũng trang bị thiết bị theo dõi, có thể giám sát hoàn cảnh phụ cận 24/24.

Thời Tiệp Ngự ghi nhớ vị trí, chọn phương hướng ngược lại với những người vừa rồi, cũng chui vào rừng rậm.

Viết cái thế giới này, ta cảm giác lớn nhất điểm khó khăn là nhớ kỹ tên người cùng địa danh, đến, chúng ta ôn tập một chút, nhân vật chính gọi Roland, hắc có cái muội muội gọi Maggie, hắc cậu gọi Đạt Đạt, hắc có một con Diệu Diệu Oa, nhà hắc ở tại Ô Ô đầm lầy phụ cận, tạm thời liền nhớ những

thứ này đi, những thứ khác không nhớ được hình như cũng không có gì ảnh hưởng.

Chương 459. 5. Thế giới triệu hoán sư (23)

Lần đầu tiên vào Ma Vực, Thời Tiệp Ngư vẫn có chút kích động.

Sợ thì không sợ, dù sao cũng chẳng có cái yêu ma quỷ quái gì cô chưa từng thấy qua? Cùng Thẩm Tiêu bất nhện tinh, ở trong sa mạc gặp phải Khắc Lạc Tư trùng quái, còn cùng quỷ tán gẫu, tố chất tâm lý đã sớm rèn luyện ra.

Bên cạnh thỉnh thoảng bay qua mấy con chuồn chuồn lớn, thiêu thân lớn kích thước kinh người, Thời Tiệp Ngư vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục đi lại trong rừng.

Sinh vật trong Ma Vực, thông thường đối với nhân loại không có năng lượng ma tinh trong cơ thể không có hứng thú, trừ phi là một ít ma thú có ý thức lãnh địa mạnh, chúng nó sẽ phát động công kích đối với bất cứ sinh vật nào mạo phạm mình.

Đi trong chốc lát, mặt đất dưới chân dần dần ẩm ướt mềm mại, lại đi vài bước, nước không qua mặt giày da.

Xem ra là gần đầm lầy rồi.

Trong đầm lầy có măng xà đầm lầy, là đại ma thú cấp B. Đẳng cấp ma thú phân chia vô cùng phức tạp, bao gồm rất nhiều nhân tố, Thời Tiệp Ngư vì thuận tiện cho trí nhớ của mình, đem ma thú chưa định cấp đến ma thú cấp A theo thứ tự chia làm: lớp xe, xe máy, ô tô, xe buýt.

Con măng xà đầm lầy là loại xe hơi, có kích thước bằng xe hơi, cô tạm thời không muốn trêu chọc, cho nên điều chỉnh

phương hướng, chuẩn bị chỉ đi bộ ở rìa đầm lầy, không đi sâu vào đầm lầy.

Phía trước có một gốc cây gãy ngã ngang trên mặt đất, thân cây trắng kiện, phủ một tầng rêu xanh thật dày.

Cái cây này có thể là bị sét đánh gãy, áp đảo thực vật phụ cận, vì vậy hình thành một mảnh đất trống, ánh mặt trời cũng từng mảng lớn từng mảng chiếu xuống, tự nhiên xua tan những con bò sát yêu thích âm u ẩm ướt, ngay cả thực vật thủy sinh thích âm u phát triển cũng không ngồng cuồng như vậy.

Thời Tiện Ngư bò lên, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, cảm thấy nơi này không tệ.

Không có thực vật quá mức tươi tốt, tầm nhìn rất tốt, vạn nhất xuất hiện ma thú, cô cũng có thể rất nhanh phát hiện.

Cô leo đến cây thượng cao hơn một chút, tìm cái nơi rắn chắc để đứng vững, sau đó mở ra túi xách, móc ra Tinh Tạp của mình —

Bây giờ cô ấy có một con bướm đêm Guppy, một con Chim Cầu Vòng, và một Quả Nguyên Rửa.

Ba con phía trước đều là ma thú chưa định cấp, chỉ có nguyên rửa quả là cấp C, cũng là ma thú duy nhất có lực công kích.

Thời Tiện Ngư đem quả nguyên rửa từ trong thẻ tinh thể thả ra.

Củ cải trắng mập mập vừa ra đã chui vào trong đất, năm ba cái chôn mình, chỉ lộ ra một nhúm cỏ trên đầu, vô cùng có tính che mắt.

Thời Tiện Ngư trong lòng gọi thẳng hảo gia hỏa, hảo gia hỏa, nếu như cô không phải cùng nguyên rửa quả tinh thần tiến

hành liên lạc, chỉ sợ hiện tại cũng phân không rõ trong bụi cỏ cái nào đoàn mới là Triệu hoán thú của chính mình!

Cô chậm rãi hít sâu, thoáng điều chỉnh tâm tình, sau đó thử dùng tinh thần lực khống chế Quả Nguyên Rửa của mình.

Trước tiên khống chế hành động, qua trái, qua phải, đi tới, lui về phía sau... từ trong đất nhảy ra, lại chui trở vào trong đất, cảm giác rất là trơn trợt.

Thần lực phát ra mỗi một đạo mệnh lệnh, Quả Nguyên Rửa đều có thể hoàn mỹ chấp hành, cô phảng phất biến thành một máy chủ, chỉ cần ấn xuống điều khiển từ xa, Quả Nguyên Rửa có thể tiếp thu được mệnh lệnh hành động.

“Hình như cũng không khó lắm...” Thời Tiện Ngư thì thảo tự nói.

Sau khi có thể tự nhiên khống chế hành động, cô phải bắt đầu điều khiển quả nguyên rửa phát động công kích.

Quả Nguyên Rửa tại phụ cận bụi cỏ bên trong di động, phát hiện một cái đang ăn trái cây sóc — nói là sóc, là Thời Tiện Ngư tương đối uyển chuyển hình dung từ, kỳ thật cái này con ma thú mọc trướng mặt heo, vểnh lên lông lớn đuôi tại trong lùm cây cũng tới cũng đi.

Sóc mặt heo không hề nhận ra quả nguyên rửa tới gần, chăm chỉ nhét đầy quả mâm xôi màu đỏ, chất lỏng giòn giã, giống như ngậm một ngụm túi máu chảy máu ra bên ngoài.

Chương 460. 5. Thế giới triệu hoán sư (24)

Ngay khi nó ăn đến vẻ mặt thỏa mãn, Thời Tiệp Ngự điều khiển nguyên rửa quả trong nháy mắt nhảy ra khỏi mặt đất! Quả nguyên rửa phun ra một luồng nọc độc màu đen về phía sóc!

Chi chi chi!.....

Nọc độc có tính ăn mòn, Sóc Mặt Heo đau đến lăn lộn khắp nơi!

Thời Tiệp Ngự nhớ rõ trong sách có nói qua, loại Sóc này răng rất lợi hại, có thể dễ dàng gặm đứt rễ cây, cô cũng không hy vọng quả nguyên rửa bị gặm một miếng, vì thế sau khi đánh lén đắc thủ, lập tức để quả nguyên rửa chui trở về trong đất.

Sóc Mặt Heo xoay người đứng lên, phát ra tiếng thét chói tai tức giận, sau đó tìm loạn trong bụi cỏ! Nhưng đầu sỏ gây nên đã sớm giấu vào trong đất, sóc mặt heo không thu hoạch được gì, trên khuôn mặt xấu xí hiện ra một tia nghi hoặc.

Quả Nguyên Rửa tiếp tục án binh bất động.

Đợi một lát, không thấy bất kỳ động tĩnh gì, sóc dần dần buông xuống cảnh giác, dùng móng vuốt cọ cọ vết thương bị nọc độc ăn mòn trên người, quất quất hai tiếng, sau đó xoay người, tiếp tục gặm trái cây chín mọng rơi trên mặt đất.

Thời Tiệp Ngự lại làm lại trò cũ, để cho Quả Nguyên Rửa thừa dịp nó chưa chuẩn bị thoát ra khỏi mặt đất!

Phốc phốc!

Lại một ngụm nọc độc đen đặc phun ra ngoài!

Sóc mặt heo đau đến kêu ầm ỹ! Ở trong bụi cỏ điên cuồng lăn lộn, ý đồ đem nọc độc trên da lông cọ rớt!

Lần này Tiệp Ngự không cho nó cơ hội đứng lên nữa, Quả Nguyên Rửa liên tục công kích, phốc xuy phốc xuy hướng Sóc không ngừng phun ra nọc độc, Sóc Mặt Heo tránh không kịp, quả mọng trong miệng toàn bộ phun ra, da thịt cả người đau rát, giãy dụa một hồi sau không có động tĩnh, chết mất.

Thời Tiệp Ngự: “.....”

Tâm tình..... hơi vi diệu.

Bạn cảm thấy như bạn đang trở thành một nhân vật phản diện?

Quên đi, lần sau tranh thủ ngắm chuẩn điểm, để con môi chết lưu loát, cũng không cần thống khổ như vậy.

Thời Tiệp Ngự đi qua, kiểm tra con môi, sau đó nâng cổ tay lên, lộ ra đồng hồ mình thuê từ trạm xe, nhắm ngay sóc mặt heo tiến hành quét hình.

Sau một tiếng nhắc nhở thanh thúy, đồng hồ truyền ra tiếng điện tử máy móc:

[Lợn mũi chuột, chưa định cấp ma thú, dự tính đôi ma tinh 208 tập, dự tính chờ đợi thu hồi thời gian 3 phút 47 giây, hiện tại tiến hành định vị.]

[Kết thúc định vị. Xin vui lòng không đi bộ xung quanh một cách tự do để không có offsets xảy ra tại các địa điểm tái chế.

Thời Tiệp Ngự đứng ở bên cạnh con môi chờ một hồi, trên bầu trời bay tới một khí tạo hình bát trảo, từ đáy bay khí rủ

xuống mấy sợi dây thừng có móc câu.

Cô cầm mấy sợi dây thừng kia, buộc chặt con Sóc Mặt Heo trên mặt đất, sau đó ấn nút xác nhận thu hồi, khi ở trạm xe liên từ từ vận chuyển con mồi đi.

Nhà ga có thể cho thuê thiết bị miễn phí, nhưng các dịch vụ vận chuyển thu hồi đều phải thu phí thủ tục, thông thường sẽ trực tiếp khấu trừ từ ma tinh đôi lấy ma thú.

Lần đầu tiên sử dụng Triệu hoán thú tiến hành chiến đấu, quá trình thuận lợi làm cho tâm tình Thời Tiệp Ngư sung sướng, cô tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, dự định luyện một chút độ chính xác.

Sau đó cô giết chết hai con châu chấu lớn, một con bộ cánh cứng, một con chuột mũi heo, cùng với ba con vịt hoang.

Vịt hoang rất lợi hại, là ma thú cấp C, miệng đầy răng cưa, vừa mập vừa khỏe.

Thời Tiệp Ngư vốn tưởng rằng gặp phải một con vịt lạc đàn, mới có thể to gan để cho Quả Nguyên Rửa phát động tập kích.

Nọc độc phun chính xác vào mắt con mồi, không đợi cô cao hứng, trong bụi cỏ đột nhiên lại lao ra hai con vịt, há miệng liên nhắc tới!

Quả Nguyên Rửa vội vàng phun ra một ngụm độc, con vịt kia đã vọt tới trước mắt! Một ngụm cắn củ cải trắng, đau nhức liên tục tinh thần lực truyền vào đại não Thời Tiệp Ngư, cô thiếu chút nữa hít thở không thông! Không chút nghĩ ngợi liền để cho Quả Nguyên Rửa trón vào trong đất!

Nhưng đám vịt hung tàn đến cực điểm, dùng chân vịt đào đất, dùng miệng lằm bằm nghiền rửa lá cỏ trên đỉnh đầu Quả, từng đợt đau đớn kia quả thực làm cho da đầu Thời Tiệp Ngư tê dại!

Nọc độc của Quả Nguyên Rửa tuy rằng rất lợi hại, lực hành động lại gần bằng không, hiện tại nó bị hai con vịt người nhắc một ngụm ta nhắc một ngụm, ngay cả đầu cũng không dám nhô ra, cơ hồ không có đường sống!

Lúc này, Thời Tiện Ngư đột nhiên nhớ tới mình còn có một con Chim Cầu Vòng.

Chương 461. 5. Thế giới triệu hoán sư (25)

Chim Cầu Vòng, bởi vì trên người khoác lông vũ bảy màu mà được đặt tên, mặc dù không có lực công kích, nhưng đặc tính của nó là bay nhanh như tia chớp!

Thời Tiệp Ngư nhớ rõ, trong cuộc thi đấu Triệu hoán thú, có một số Triệu hoán sư sẽ một lần Triệu hoán ra hai loại ma thú, tuy rằng làm như vậy thường thường sẽ bởi vì tinh thần lực gánh vác quá lớn mà chiến bại, nhưng trước mắt vì cứu Quả Nguyên Rửa, cô cũng không để ý nhiều như vậy!

Cô Triệu hồi ra Chim Cầu Vòng, cùng lúc đó, để Quả Nguyên Rửa nhảy ra khỏi tầng đất!

Quả Nguyên Rửa vừa rời khỏi bùn đất, răng cưa răng nanh hung ác của miệng vịt nhào tới, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Chim Cầu Vòng bắt lấy đỉnh đầu Quả Nguyên Rửa mọc đầy cỏ dại, bay lên! Chớp mắt bay lên trời!

Hai con vịt kia lại không cam lòng yếu thế, vỗ cánh cũng bay lên.

Thời Tiệp Ngư bị dọa nhảy dựng, sau đó trong lòng ảo não, sao cô lại quên, vịt cũng biết bay!

May mắn con vịt không nhanh nhẹn bằng Chim Cầu Vòng, bay tới bay lui cũng không đuổi kịp Chim Cầu Vòng, chỉ là hai con vịt này rất bướng bỉnh, rõ ràng bay không nhanh, nhưng vẫn không buông tha.

Thời Tiệp Ngư trốn thật vất vả.

Cô không dám để cho Chim Cầu Vòng bay quá xa, Triệu hoán thú cách mình càng xa, cô sử dụng tinh thần lực lại càng vất vả, quả nguyên rửa kia bình thường chôn ở trong đồng đất quen rồi, hiện tại đột nhiên lên trời, cũng rất không thích ứng, lão đảo không nói, miệng còn cầu nhàu không ngừng.

Cho nên cô muốn một bên điều khiển Chim Cầu Vòng bay tránh né, một bên còn muốn trấn an Quả Nguyên Rửa cảm xúc, đồng thời hầu hạ hai con ma thú, thật sự là tương đối hao tổn thân!

Sau khi bay vài vòng trên trời, con vịt vẫn không chịu bỏ qua, Thời Tiện Ngư thầm nghĩ tiếp tục như vậy sao được? Chờ thần lực hao hết, chẳng phải là chỉ có thể chờ chết?

Thu vào Tinh Tập cũng có nguy hiểm, dù sao bản thân cô cách không trung “Chiến trường” có một khoảng cách, trong mắt đám vịt cô chính là một người ngoài cuộc không quan trọng, nhưng nếu như cô ở trước mặt vịt, đem Quả Nguyên Rửa cùng Chim Cầu Vòng đồng loạt thu vào Tinh Tập, như vậy giá trị cừu hận của vịt có thể chuyển dời đến trên người cô hay không?

Không dám nghĩ a! Dù sao, đây chính là con vịt có thể so với xe máy!

Quả Nguyên Rửa treo trên trời bay một hồi, phát hiện đám vịt đuổi không kịp mình, dần dần an nhàn hẳn lên.

Thời Tiện Ngư nhận thấy trạng thái của nó được cải thiện, trong lòng khẽ động, bỗng nhiên phát hiện mình thật ngốc! Tại sao cô ấy phải trốn? Tốc độ của con vịt không đuổi kịp Chim Cầu Vòng, hiện tại rõ ràng là thời cơ tốt để tấn công!

Thời Tiện Ngư lập tức thay đổi phương hướng Chim Cầu Vòng, Quả Nguyên Rửa hướng về phía vịt đuổi tới, há mồm phun một ngụm nọc độc!

Một con vịt vừa vắn bị phun, từ không trung ngã xuống, tắt thở tại chỗ, một con vịt khác vỗ cánh né tránh, nhưng cũng không trốn quá xa, tựa hồ đối với tình thế đột nhiên chuyển biến cảm thấy có chút mơ hồ.

Thời Tiện Ngư cũng sẽ không cho nó cơ hội suy nghĩ cẩn thận, lập tức để cho Quả Nguyên Rửa tiếp tục phun độc!

Con vịt phát ra tiếng kêu khàn khàn chói tai, dùng sức vỗ cánh, cúi đầu lao vào rừng tìm chỗ nấp -

Chim Cầu Vòng cùng Quả Nguyên Rửa đuổi theo vịt, tốc độ thật nhanh!

Ở trên không trung muốn nhắm vào con mồi, không thuận tiện bằng trên đất liền, bay lúc cao lúc thấp, hơn nữa lá cây che chắn, nọc độc phun ra luôn thất bại.

Nọc độc này cũng không phải vô cùng vô tận, theo tình hình chiến đấu kéo dài, Quả Nguyên Rửa phun ra liều lượng rõ ràng tại biến ít.

May mà Chim Cầu Vòng tốc độ là thật nhanh, mãnh liệt bay lên đầu vịt, Quả Nguyên Rửa đem tất cả nọc độc đều phun một đầu vịt! Con vịt kêu thảm một tiếng, ngã vào bụi cỏ!

Cuộc chiến kết thúc.

Thời Tiện Ngư thở phào nhẹ nhõm, nhưng làm cô mệt muốn chết rồi. Quả Nguyên Rửa cũng mệt muốn chết.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, Thời Tiện Ngư bắt đầu kiểm kê con mồi, tuy rằng mệt mồi, nhưng cảm giác thắng lợi trở về vẫn là rất tốt, khí bay Bát Trảo qua lại vắn chuyển con mồi, bận rộn không ngừng, điều này làm cho Thời Tiện Ngư rất có cảm giác thành tựu.

Chương 462. 5. Thế giới triệu hoán sư (26)

Cô ngồi trên thân cây nghỉ ngơi một lát, hồi tưởng lại tình cảnh chiến đấu vừa rồi, cảm thấy mình tiến bộ thần tốc, lại có thể dùng một con Chim Cầu Vòng chưa định cấp, thêm một con ma thú cấp C, đánh bại hai con vẹt lớn cấp C.

Xem ra, Chim Cầu Vòng phối hợp làm cho Quả Nguyên Rủ như hồ thêm cánh a.

Ma thú xung quanh chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của tổ hợp này.

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một lát.....

Trạm Ô Ô đầm lầy, lợi hại nhất ma thú là B cấp miệng rộng lợn rừng cùng măng xà đầm lầy, hai loại ma thú này, cũng sẽ không bay, nếu như cô có thể chiếm cứ khổng không quyền, đây chẳng phải là...

Hắc hắc hắc.....

Khụ khụ, ổn định... Phải ổn định, kiêu binh tất bại, cô không thể bởi vì lấy được một chút thành tích mà khinh địch, dù sao cũng là ma thú cấp B, nhất định phải bàn bạc kỹ hơn.

Thời Tiện Ngư tìm một chỗ khô ráo ngồi xuống, từ trong ba lô lấy ra laptop của mình, cẩn thận lật xem, trên này là bài tập cô làm ở nhà, sẽ gặp phải ma thú gì, có thể xảy ra nguy hiểm gì, đều nhớ rõ ràng.

Tuy rằng cùng thuộc cấp B, nhưng tính uy hiếp của măng xà đầm lầy rõ ràng lớn hơn lợn rừng, không chỉ có lực giao sát

xuất sắc, chỉ riêng điểm kéo con mồi vào đầm lầy này, đã có thể khiến người ta bó tay không biện pháp.

Cân nhắc rắn đầm lầy quanh năm ở dưới nước hoặc trong bùn, nọc độc cho dù phun lên người nó, cũng sẽ bị nước bùn pha loãng, cho nên Thời Tiện Ngư quyết định chọn lợn rừng miệng rộng.

Lợn rừng miệng rộng cùng Độc Giác Ải Ngưu lần trước nhìn thấy có đặc tính tương tự, đều có được lực va chạm cường đại, cho dù là đối mặt một đám ma thú, cũng có thể đem bày thú đụng cái bày măn tám chay, răng nanh hung mãnh, cắn hợp lực kinh người, hành động nhanh chóng, dễ bị chọc giận, ngoài ra còn có lực phòng ngự cực kỳ cường hãn, nói trắng ra, chính là da dày thịt dày.

Nó là một con thú dữ trên đất liền với rất ít điểm yếu.

“Hầu như” không có điểm yếu.

Thời Tiện Ngư mở sổ tay hướng dẫn của trạm ra, trên đó in ảnh lợn rừng miệng rộng.

Sinh vật có lực va chạm mạnh, thông thường chi trước dài rộng, khỏe mạnh, sống lưng hơi cao, mà vị trí đầu hơi thấp, cổ rất ngắn, ngắn đến gần như không có, loại kết cấu thân thể này sẽ mang đến một hậu quả, đó chính là phạm vi tầm nhìn của sinh vật bị hạn chế, không thể nhìn thấy nơi cao hơn và xa hơn, bởi vì ngẩng đầu khó khăn.

Thời Tiện Ngư mơ hồ nhớ rõ, lợn rừng nhiều nhất chỉ có thể ngẩng đầu 15 độ, nghĩ đến lợn rừng miệng rộng loại này ma thú hẳn là cũng kém không nhiều lắm.

Cô khép sổ tay và laptop của mình lại, quay đầu nhìn Quả Nguyễn Rửa bên cạnh, hỏi: “Ngươi còn có thể phun không?”

Quả Nguyễn Rửa: “Thì thăm thì thăm.....”

Thời Tiệp Ngự nghe thanh âm này giống như tiểu mao hài chơi nước miếng, không khỏi cảm khái: “Có thể phun như vậy, sau này gọi người tên Phun đi.”

Quả Nguyễn Rửa: “Thì thâm thì thâm.....”

Thời Tiệp Ngự lại nhìn về phía Chim Cầu Vòng: “Lát nữa ba người chúng ta phối hợp thật tốt, chỉ cần bắt được lợn rừng miếng rộng, ta sẽ có tiền mua đồ ăn ngon cho các người.”

Chim Cầu Vòng nhã nhặn an tĩnh, dừng ở trên cành cây không nhúc nhích.

Ma thú dưỡng sức không phải chỉ dựa vào ma tinh, khẩu phần ăn cũng rất trọng yếu, tựa như nhân loại cần không khí, ánh mặt trời cùng nước, những thứ này chỉ là cơ sở, dinh dưỡng đồng dạng trọng yếu.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm lợn rừng.” Thời Tiệp Ngự vỗ vỗ quần đứng dậy, kêu hai con thú Triệu hoán tiếp tục đi tới.

Trong rừng rậm bên kia, ba Triệu hoán sư vừa mới kết thúc một trận ác chiến, đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Nam hài trẻ tuổi dẫn đầu thả lỏng tinh thần lực quá mức căng thẳng trong chốc lát, thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy trên bầu trời truyền đến thanh âm khí bay, ngẩng đầu nhìn, một con vẹt hoang cấp C đã chết được vận chuyển đến trạm.

..... Từ vừa rồi đã không ngừng, một hồi một con, một hồi lại một con, đây rốt cuộc là người nào a?

Chương 463. 5. Thế giới triệu hoán sư (27)

Không phải là vị đại lão nào tới chứ?

Triệu hoán sư cấp đại lão sẽ đến loại nơi nông thôn này? Đầm lầy Ô Ô ngay cả ma thú cấp A cũng không có, đại lão làm sao để ý được?

Nhưng nếu như không phải đại lão, tốc độ săn bắn không khỏi quá nhanh.....

“Khi chúng tôi đến đây, chúng tôi chỉ gặp một phụ nữ trẻ, còn là một người mới...”

“Tắc Lạc Duy, chúng ta có muốn đi xem hay không? Nếu là Triệu hoán sư bên kia học viện, chúng ta tốt nhất tránh đi một chút.”

Selwall là nam hài dẫn đầu, hắn vừa bình phục tinh thần lực không lâu, vẫn có chút thấp thỏm không yên, nghe thấy đề nghị của đồng bạn, cau mày nói: “Trạm cũng không phải học viện mở, gặp thì gặp, cùng lắm thì đánh một trận.”

Bởi vì đây hiển nhiên là tức giận, tuy rằng trong tay bọn họ đều nắm Triệu hoán thú cấp C trở lên, nhưng là thực lực kém xa tinh anh trong học viện học sinh, nếu thật muốn đánh nhau, trăm phần trăm sẽ thua.

Một cô gái đi ra hòa giải: “Đầm lầy lớn như vậy, không nhất định có thể gặp được, mặc kệ nhiều như vậy, chúng ta nhanh chóng thu thập quả mâm xôi, về khách sạn sớm một chút, bọn Lợi Khắc còn đang chờ chúng ta trở về.”

“Nói cũng phải.” Đồng bạn của cô gật đầu rồi thở dài: “Ài, hy vọng lát nữa đừng gặp ma thú nữa, tuy rằng đều là cấp thấp, nhưng sau mỗi lần chiến đấu kết thúc, bụi cây mâm xôi cũng bị phá hư loạn thất bát tao, lại phải tìm quả mâm xôi một lần nữa, hơn nữa tinh thần lực tiêu hao cũng quá lớn.”

Cô gái kia cũng thở dài: “Không có cách, mỗi lần quả mâm xôi chín đều dẫn tới rất nhiều ma thú.”

Vừa dứt lời, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng gào thê lương!

Ba người bị dọa nhảy dựng, lập tức dựa lưng vào nhau, cảnh giác đánh giá hoàn cảnh bốn phía.

Đợi một lúc lâu, bốn phía im lặng.

“Vừa rồi..... Là tiếng Lợn Rừng?”

“Sẽ không nghe lầm, chính là thanh âm Lợn Rừng miêng rộng! Tắc Lạc Duy, chúng ta rút lui đi! Triệu hoán thú đều mệt mỏi, nếu gặp phải Lợn Rừng chúng ta liền xong đời!”

Tắc Lạc Duy cũng có chút hoảng, miễn cưỡng đứng lại, quát khê: “Hoảng cái gì! Thanh âm cách xa, không nhất định sẽ gặp phải, chờ một chút xem!”

Những lời này vừa nói xong, tiếng gào thét kia lại truyền đến! So với vừa rồi còn có thê lương hơn, thảm thiết hơn, giết heo kêu cũng không gì hơn cái này!

Cổ họng nam sinh hơi thấp nuốt xuống, vẻ mặt khẩn trương thấp giọng nói: “Hình như đánh trúng...”

Nữ sinh cũng khẩn trương, nhỏ giọng thì thào: “Không biết là ai... Thật lợi hại, Lợn Rừng miêng rộng là cấp B, dám chính diện khiêu chiến, Triệu hoán thú ít nhất phải là cấp A đi...”

Đầu lĩnh Tắc Lạc Duy thì rất không hiểu: “Trong tay nếu có thú Triệu hoán cấp A, tại sao phải tới đầm lầy Ô Ô...”

Dù sao Ô Ô đầm lầy chỉ có hai loại ma thú cấp B, Triệu hoán thú cấp A tới nơi này, vô luận là làm nơi huấn luyện, hay là nơi thu thập, đều không có lợi.

Nhưng là bọn hắn sẽ không nghĩ tới, hiện tại đánh người Lợn Rừng, trong tay chẳng những không có hàng cấp A, hàng cấp B cũng không có, toàn bộ dựa vào một cái vòi cấp C phun đỉnh, cộng thêm một cái chưa định cấp ma thú thỉnh thoảng bay vài cái.

“Không thể tưởng tượng nổi... cư nhiên so với đánh con vịt cấp C còn dễ dàng hơn...” Thời Tiện Ngư đứng ở trên một thân cây đại thụ, nghe xa xa quỷ khóc sói tru, rất là cảm khái.

Cô quả thực không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế.

Bởi vì tầm nhìn của Lợn Rừng bị hạn chế, hoàn toàn không nhìn thấy Chim Cầu Vòng và Quả Nguyên Rửa phía trên, nọc độc năm lần bảy lượt phun lên đầu Lợn Rừng, theo đỉnh đầu chảy vào mắt, Lợn Rừng ngoại trừ gào thét thảm thiết và chạy giãy dụa, không thể đánh trả hữu hiệu.

Đương nhiên, dù sao cũng là ma thú cấp B, hình thể khổng lồ, ở trong rừng rậm đầu đá lung tung, liền cùng máy kéo phát cuồng, đụng ngã mảng lớn rừng cây, thập phần dọa người, may mắn Thời Tiện Ngư có dự kiến trước, trốn rất xa.

Chương 464. 5. Thế giới triệu hoán sư (28)

Bất quá sử dụng thần lực ở cự ly xa vô cùng vất vả, nhưng lần này cô vào Ma Vực, vốn là vì rèn luyện bản thân, cho nên vất vả thì vất vả một chút đi.

Con Lợn Rừng đâm một vì phát điên và ngã xuống đất thờ hồn hên như một ngọn đồi đồ ảm ảm.

Cách đó không xa, Chim Cầu Vòng nâng lên móng vuốt mảnh khảnh, gãi gãi cỏ dại trên đỉnh đầu Quả Nguyên Rửa, tìm kiếm vị trí thích hợp, chuẩn bị cất cánh.

Quả Nguyên Rửa: “chít chít chít chít chít chít chít chít...”

Chim Cầu Vòng nắm lấy Quả Nguyên Rửa, bỗng nhiên lao thẳng về phía Lợn Rừng bay qua! Không trung chỉ còn lại một đạo tàn ảnh bảy màu, trong chớp mắt tiếp theo, tiếng kêu của Lợn Rừng lại vang lên!

“Tuyệt! Phun nước lại thực hiện được rồi!”

Thời Tiện Ngư hưng phấn hô lên một tiếng, sau đó nhanh chóng che miệng, nhỏ giọng căn nhắc: “Là lại đắc thủ rồi, sao có thể nói thực hiện được chứ, sao có thể chứ... có vẻ đề tiện cỡ nào...”

Cô từ trên thân cây cao cao bò xuống, cao hứng đi thu thập con mồi, đến nơi, trước tiên sờ một cái Chim cùng Quả của cô, để biểu đạt tình cảm vui sướng của mình.

Nhưng loại sinh vật Chim Cầu Vòng này tựa hồ trời sinh thích sạch sẽ, mới bị sờ soạng một chút liền tránh đi, quay đầu

chải vuốt lông chim xinh đẹp của mình.

Quả Nguyễn Rửa không có phản ứng gì, chỉ ho khan vài tiếng, tiếng “thì thầm” ban đầu nghe có chút khô khốc.

Cũng là làm khó nó, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng sản sinh nọc độc, thân thể sắp bị vét sạch rồi sao?

“Chờ về nhà ăn nhiều một chút, cho người dưỡng trắng mập mập, lớn lên một chút, cũng có thể sinh nhiều chút nọc độc.” Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “... Hình như cũng không thể lớn quá, nếu là quá lớn, Chim Cầu Vòng có xách nổi người hay không?”

Đó là một vấn đề.

Ưu thế duy nhất của Chim Cầu Vòng chính là tốc độ nhanh, nếu bởi vì gánh nặng ảnh hưởng đến tốc độ, vậy thì mất quá nhiều hơn được.

Thời Tiện Ngư quét định vị con mồi trước, chờ khí bay tới thu hồi, cô mở laptop của mình ra, không nhanh không chậm viết xuống kế hoạch kế tiếp.

Đầu tiên, hãy tìm hiểu tốc độ và giới hạn tải trọng của Chim Cầu Vòng để tìm ra giải pháp tối ưu.

Sau đó, muốn cho Quả Nguyễn Rửa định kỳ bài độc, thói quen mỗi ngày phun một lượng lớn độc, có thể có lợi cho biểu hiện của nó trong đối chiến hay không? Hơn nữa bình thường nọc độc cũng có thể tích góp, tựa như cô quanh năm tồn kho nước ốt.

À đúng rồi, còn phải nghiên cứu một chút thiên địch của Chim Cầu Vòng và Quả Nguyễn Rửa là ma thú gì, vạn nhất gặp phải, cũng có đôi sách.

Ta suy nghĩ thật là cẩn thận toàn diện nha.

Đại khái là tâm tình quá tốt, cô cũng nhin không được khen mình, khép lại sổ nhỏ, quyết định hôm nay dừng ở đây, kết thúc công việc về nhà.

Trở lại trạm xe, cô phát hiện con mỗi toàn bộ chất đóng ở trạm xe bên ngoài, mỗi một cái con mỗi đều bị xếp ở vuông vắn trong suốt rương, tương tự container chất đóng cùng một chỗ, đặc biệt trang bị rương Lợn Rừng miệng rộng, hết sức dễ thấy.

Thời Tiện Ngư có chút kinh ngạc, lấy ra hướng dẫn sử dụng nhìn lại một lần nữa - nguyên lai dịch vụ vận chuyển chỉ phụ trách đưa đến nhà ga, nếu như muốn xuyên qua trùng động thông đạo, đến một chỗ khác đại lục Arcale, cần thanh toán phí thủ tục.

Mà phí tổn này, là căn cứ vào cân nặng của ma thú mà tính toán, tương tự như trước khi lên máy bay gửi vận chuyển hành lý, hành lý càng nặng, phí gửi vận chuyển lại càng đắt!

May mắn ta mang theo thẻ của Roland.....

Thời Tiện Ngư thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi lấy ra thẻ của Roland, sau đó ở những cái container kia tìm rãnh cắm thẻ rãnh, chỉ cần hướng trong rãnh cắm thẻ một cái, trong rương con mỗi sẽ tự động xuyên qua đến Arcale.

Thời Tiện Ngư ở trên một đóng container bò lên bò xuống, bận rộn ra một thân mồ hôi, rốt cục đem tất cả ma thú đều truyền tống đi.

Về phần tốn bao nhiêu tiền, cô cũng không biết, dù sao đắt hơn nữa cũng không có khả năng so với hàng hóa bản thân còn đắt hơn, chờ cô lát nữa đi trạm đổi ma tinh, là có thể trả nợ.

Cô từ trên rương không nhảy xuống, vừa nhấc mắt liền phát hiện cửa vào trạm có ba người, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cô.

Chương 465. 5. Thế giới triệu hoán sư (29)

Cái loại ánh mắt này nói như thế nào đây, ước chừng là trong khiếp sợ mang theo cực kỳ hâm mộ, trong cực kỳ hâm mộ lộ ra ngưỡng mộ, trong ngưỡng mộ lại mang theo nghi hoặc.

Cảm giác rất phức tạp.

“Cô.....”

Nữ sinh nhìn ba người nhìn không được mở miệng.

“Cô không phải nói, cô là lần đầu tiên tiến Ma Vực sao?”

“Đây là lần đầu tiên tôi tới a.” Thời Tiện Ngư vẽ mặt chân thành trả lời.

Nữ sinh nhìn không được lại hỏi: “Cô không phải nói cô chỉ học Triệu hoán thuật một tháng sao?”

Thời Tiện Ngư có chút không hiểu, chần chờ hỏi: “Một tháng, còn chưa đủ sao?”

Ba người đối diện: “.....”

Kỳ thật, trong cơ thể Thời Tiện Ngư có linh lực gia trì, lại có kinh nghiệm vẽ phù, học thuật Triệu hoán quả thật tiến bộ thần tốc.

Nhưng cô không phải nhân sĩ bản địa, cho nên cũng không biết biểu hiện của mình nghịch thiên cỡ nào, mà Roland bởi vì từng ở trong trường học tinh anh, gặp nhiều Triệu hoán sư thiên phú dị bẩm, mà ít tham dự huấn luyện thực chiến, cho nên cũng không cảm thấy Thời Tiện Ngư lợi hại.

Đối mặt với ba người á khẩu không trả lời được, Thời Tiện Ngư cũng không biết nên nói cái gì, lúc vào trạm thoáng nhìn trong rương trong suốt bên cạnh bọn họ chỉ có hai con Sóc mặt heo, cô dừng một chút, cảm thấy nên cổ vũ người trẻ tuổi một chút, quay đầu nói: “Cố lên nha.”

Sau đó đi vào thang máy truyền tống, rời khỏi đầm lầy Ô Ô.

Ba người vào trạm hỗn độn trong gió, nhìn nhau, tâm tình đều rất phức tạp.

“Người này rốt cuộc là ai.....”

“Chỉ học một tháng, có phải là gạt chúng ta hay không?”

“Không nghĩ tới trong thôn này tàng long ngọa hổ... Sẽ không phải là hậu nhân của vợ chồng Mai Khải Lạp chứ?”

“Không thể nào, tuổi không hợp a.”

“Nếu không về thôn hỏi thăm một chút?”

“Các đồng bạn nghị luận sôi nổi, Selwall nhúu mày, buồn bực không lên tiếng đi vào nhà ga, hai đồng bạn thấy thế, cũng nhanh chóng theo sau.”

.....

Thời Tiện Ngư ở nhà ga chậm trễ không ít thời gian.

Dù sao cái gì cũng là lần đầu tiên, các loại thủ tục hoàn toàn không quen thuộc, tới tới lui lui tìm nhân viên công tác vài lần, mới rốt cục đem ma thú đổi thành ma tinh, tiếp theo cô lại đặt trước một ít mật hoa, trái cây, cùng giun đất châu châu độc trùng mới mẻ.

Mật hoa cho sâu bướm Guppy, trái cây cho Chim Cầu Vòng, và sâu bọ cho Quả Nguyên Rửa.

Nhưng cô không biết dính dính ăn cái gì.

Thời Tiệp Ngư không muốn nặng bên này nhẹ bên kia, lại một lần nữa tìm được nhân viên công tác trong nhà ga, tư vấn các vấn đề liên quan đến chuỗi thức ăn, kết quả bởi vì loại quái bunn này quá mức hiếm thấy, nhân viên công tác cũng không rõ cấp độ tiếp theo của chuỗi thức ăn của nó là gì.

Cách đó không xa, Selwall trở mắt nhìn quá trình lúc Tiệp Ngư tìm nhân viên công tác, lúc tìm nhân viên công tác, lúc lại tìm nhân viên công tác.....

Đây phải là người mới, nếu không không thể có Chiết Đẳng Kinh này.

Selwall mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cục nhịn không được đi tới, nói với Thời Tiệp Ngư: “Chất dính là ma thú tạp thực, sẽ nguy trang thành bunn đất, hấp thu chất dinh dưỡng trong hải cốt ma thú đã chết, cô có thể trực tiếp mua dịch dinh dưỡng chuyên dụng của ma thú con trong cửa hàng, thành phần dịch dinh dưỡng thích hợp với nó.”

Thời Tiệp Ngư chợt nói: “Thì ra là như vậy, cảm ơn anh, bằng không tôi cũng không biết nên cho nó ăn cái gì cho phải.”

Selwall: “Không khách khí...”

Thời Tiệp Ngư xoay người đi tìm nhân viên công tác đặt dịch dinh dưỡng.

Selwall đuổi theo cô, cứng nhắc đáp lời: “Hôm nay thật trùng hợp, có rất ít Triệu hoán sư tới cái trạm này, chúng ta là bởi vì nghe nói bên này quả mâm xôi đại thu hoạch, cố ý tới đây thu thập, loại quả mâm xôi này hàm chứa đặc thù nguyên tố, đối giác loại ma thú rất có lợi, tỷ như một Sừng Bò Lùn, Linh Dương hoang dã, Khủng Giác Tích, tia chớp Linh Dương Đen, Cự Giác lộc...”

“À à.” Thời Tiễn Ngư gật đầu, cầm hóa đơn trong tay nhân viên công tác.

Chương 466. 5. Thế giới triệu hoán sư (30)

Thế giới này không có thương mại điện tử, ở Ma Vực mua hàng hóa sản xuất toàn dựa vào dự định, mà loại hàng hóa này bị đế quốc lũng đoạn, Thời Tiện Ngư trả tiền về sau, trạm nhân viên công tác sẽ hướng tổng bộ điều hàng, sau đó thương phẩm cấp một cấp phân phát xuống.

Loại phương thức giao dịch này trong mắt người dân địa phương thuận tiện mau lẹ, nhưng Thời Tiện Ngư lại cảm thấy rất rườm rà, bởi vì cư nhiên không phải ngày hôm sau đạt, cần cứ vào địa chỉ khách hàng, cần đợi 10 đến 20 ngày mới có thể lấy được hàng.

“Cái này cũng quá chậm.....” Cô nhỏ giọng nói thầm.

Selwall nói: “Hôm nay chúng ta thu thập rất nhiều quả mâm xôi, cho nên không thể nào săn bắn, hai con chuột mũi heo kia là thuận tiện đánh, tin tưởng cô cũng có thể nhìn ra, lấy thực lực trước mắt của chúng ta, kỳ thật đối phó ma thú cấp C là không có vấn đề gì...”

“Đúng vậy.” Thời Tiện Ngư thuận miệng đáp, lại từ trên quầy cầm danh sách làm công việc khẩn cấp, muốn tăng tốc độ cho thức ăn sủng vật mình mua.

Tắc Lạc Duy nói: “Mùa đông rất nhanh sẽ đến, vì để cho trạng thái Triệu hoán thú bảo trì tốt nhất, mấy tháng nay mọi người cần làm rất nhiều chuẩn bị, về sau tần suất tiến vào Ma Vực hẳn là cũng sẽ càng ngày càng cao, cần thêm huấn luyện,

tăng lên thực lực, mới có thể ở trong cạnh tranh kịch liệt trở hết tài năng...”

“Anh nói đúng.” Thời Tiện Ngư gật đầu.

Tuy rằng tạm thời không hiểu vì sao hắn đột nhiên nói với mình những lời này, nhưng lễ tiết gật đầu khẳng định không sai.

Làm xong thủ tục khẩn cấp, thời gian từ 10 đến 20 ngày biến thành 7 ngày, Thời Tiện Ngư nhíu mày nhìn hóa đơn, cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

Nữ sinh bên cạnh nhìn không nổi nữa, đưa tay giữ chặt Tắc Lạc Duy, cười nói với Thời Tiện Ngư: “Tỷ tỷ, cuộc thi thăng cấp mùa đông sắp bắt đầu rồi, chúng ta gần đây đang chuẩn bị trước cuộc thi, triệu hoán sư ở đầm lầy Ô Ô thiếu, tỷ tỷ lần sau còn tới không? Nếu đến thì chúng ta không hẹn cùng nhau a.

Thời Tiện Ngư không chút nghĩ ngợi trả lời: “Nhất định phải tới a, còn có Mãng Xà đầm lầy chưa bắt qua.”

Sắc mặt Tắc Lạc Duy nhất thời cứng đờ, nữ sinh kia cũng ngăn người, khiếp sợ: “Chiều... Mãng Xà đầm lầy cũng có thể bắt sao?”

“Không biết, chuẩn bị thử xem.” Thời Tiện Ngư nói.

Nữ sinh vươn ra một bàn tay, cùng Thời Tiện Ngư bắt tay: “Tỷ tỷ, tôi trước tự giới thiệu một chút, tôi gọi Lily, hai vị này là đội trưởng của chúng tôi Serovi, cùng hậu cần viên A Ban, chúng tôi là thành viên CLB Bong Bóng, tỷ tỷ vừa học Triệu hoán thuật một tháng, có gia nhập câu lạc bộ không?”

Chuỗi tên người này đều không nhớ kỹ, theo bản năng lắc đầu: “Không có.”

Nữ sinh Lily vui vẻ nói: “Tỷ tỷ có muốn cân nhắc gia nhập câu lạc bộ chúng tôi không?”

Serovi ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh bổ sung: “Chỉ cần có năm con thú Triệu hoán cấp C trở lên cùng ít nhất một con thú Triệu hoán cấp B, là có thể lấy được thư đề cử.”

“Như vậy a.” Thời Tiện Ngư nói: “Không cần, tôi không có nhiều thú Triệu hoán như vậy.”

Tắc Lạc Duy giật mình, vội giải thích: “Nếu có hai con thú triệu hoán cấp B, số lượng cấp C ít đi cũng được.”

Thời Tiện Ngư lắc đầu: “Không cần, tôi không có thú triệu hoán cấp B.”

Selwall không dám tin, không có Triệu hoán thú cấp B, vậy cô làm sao đánh bại Lợn Rừng miệng rộng? Cô lại còn dám nói ầu nói tả muốn đi bắt con Mãng Xà đầm lầy???

Trừ phi cô có Triệu hoán thú cấp A?!

Nhưng điều này sao có thể? Triệu hoán sư mới chỉ học tập một tháng, có thể Triệu hoán đến ma thú cấp A?

Selwall cảm thấy hít thở không thông: “Nếu có thú Triệu hoán cấp A, số lượng thú Triệu hoán cấp B và C có thể thương lượng lại...”

“Tôi không có thú Triệu hoán cấp A.” Thời Tiện Ngư dừng một chút, sợ bọn họ không tin, nghiêm túc giải thích: “Cám ơn ý tốt của các cậu, nhưng thật sự không cần, cấp A cấp B tôi cũng không có, tôi chỉ có một con triệu hoán thú cấp C.”

Sau đó hướng bọn họ phát phát tay: “Tôi đi trước, tạm biệt.”

Lưu lại ba người càng thêm hỗn độn.

Chương 467. 5. Thế giới triệu hoán sư (31)

Ba người thật lâu không nói gì.

Qua thời gian rất lâu, A Ban mở miệng trước: “Không phải chứ, các cậu sẽ không thật sự tin chứ?”

Selwall nhìn qua.

A Ban trẻ tuổi làm ra một bộ kiến thức rộng rãi tư thái, trào phúng nói: “Đừng ngốc, đại lão đùa chúng ta chơi đâu! Nếu không chỉ bằng một cái ma thú cấp C, đã muốn đánh bại Lợn Rừng Miệng Rộng cấp B? A, dù sao ta là không tin.”

Lily nghiêm túc suy tư về sau, cũng thận trọng gật đầu: “Quả thật... Có lẽ là cự tuyệt chúng ta lấy cớ, dù sao câu lạc bộ chúng ta không tính là nổi danh, đại lão chương mắt cũng bình thường.”

Đây là suy đoán rất hợp tình hợp lý, nhưng không biết tại sao, Selwall đột nhiên không thể tiếp nhận!

“Lúc trước cô nói mình học triệu hoán thuật chỉ có một tháng!” Serovi thấp giọng quát: “Một tháng liền Triệu hoán ra ma thú cấp A cấp B, điều này có thể sao?!”

Bao nhiêu Triệu hoán sư cả đời đều không sờ được bóng dáng ma thú cấp A, lại càng không cần phải nói đến truyền thuyết cấp A.

A Ban nhú mày nói: “Nói không chừng học tập một tháng cũng là gạt chúng ta đây?”

Selwall rất sục sạo, ôm mặt gần từng chữ trả lời: “Tôi cần thận quan sát qua! Cô ấy, ngay cả đôi ma tinh cũng không biết thao tác! Chọn mua hàng hóa cũng không biết! Còn muốn nhân viên công tác dạy! Không phải người mới thì là cái gì?!”

Lily nhìn Serovi, lại nhìn A Ban, cảm thấy khó xử: “Hai người đừng cãi nhau, người này quả thật rất cổ quái, vừa rồi không phải cô ấy nói lần sau còn có thể tới sao?”

A Ban gật đầu lia lịa: “Lily nói đúng, đến lúc đó chúng ta tận mắt thấy, thật giả gì cũng không giấu được.”

Lời nói của đám đồng bạn làm cho Serovi chậm rãi tỉnh táo lại, hẩn nhìn về phương hướng Thời Tiện Ngư rời đi, trầm giọng nói: “Mặc kệ cô ấy rốt cuộc có nói dối hay không, những con mồi kia làm không được giả, người này nhất định có thực lực đáng sợ, chúng ta có thể lôi kéo thì lôi kéo, ngàn vạn lần không thể trở mặt.”

“Biết rồi.”

“Ừ, chúng ta hiểu rồi.”

.....

Lúc tới, bởi vì lộ tuyến không quen thuộc, Thời Tiện Ngư là ngồi tàu hỏa tới.

Lúc trở về cô không lại ngồi xe, bởi vì biết Roland ở phụ cận chặn dè, nghĩ thuận đường có thể hay không gặp gỡ, cho nên lựa chọn đi bộ trở về.

Xa xa trên sườn núi cỏ, một đám cừu nhỏ giống như mây trắng chậm rãi di chuyển về phía này, giống như đang nghênh đón cô trở về, bên cạnh còn có một chấm vàng nhỏ, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là Đạt Đạt.

Thời Tiện Ngư vui vẻ chạy tới, vẫy tay với bầy cừu: “Roland!”

Roland vội vàng dắt dê đi tới, bước đi vội vàng, sắc mặt cũng hơi thối, vẻ mặt còn lộ ra vài phần khẩn trương.

Sau khi đến gần, hắn dừng lại trước mặt Thờ Tiệ Ngu, quan sát cô từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén: “Cô đến trạm xe đăm lầy Ô Ô làm gì?”

Thờ Tiệ Ngu sững sốt, bật thốt lên: “Sao cậu biết tôi đi?”

Roland sắc mặt càng khó coi, nâng lên đồng hồ cho cô xem: “Tôi đăng ký qua để quốc Triệu hoán sư tư cách chứng nhận!”

Thờ Tiệ Ngu vội vàng giải thích: “Tôi trả, tôi trả, đừng lo lắng, tiền dùng hết tôi đã trả vào thẻ của cậu rồi.”

Roland tức giận trừng mắt nhìn cô: “Đây là trọng điểm sao? Trong Ma Vực tràn ngập nguy hiểm, cô không nói tiếng nào liền đi, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?!”

“Ai nha, tôi biết cậu là lo lắng tôi, tôi đây không phải không có xảy ra chuyện gì sao?” Thờ Tiệ Ngu không cho là đúng quạ tay nhỏ bé, thoải mái nói: “Hơn nữa tôi sau khi đi mới biết được, căn bản không có gì nguy hiểm nha, người quá chuyện bé xé ra to rồi.”

Roland giật mình, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “..... Không có nguy hiểm?”

“Đúng vậy, không tin lần sau cậu cùng đi với tôi.” Thờ Tiệ Ngu nhân cơ hội nhắc lại câu chuyện cũ, cổ vũ cho Roland: “Cô có phải đã rất nhiều năm không đi Ma Vực rồi không? Cô thật sự nên đi, đi thì cô mới có thể tiến hành luyện tập thực chiến, tăng lên tinh thần lực, còn có thể kiếm ma tinh.”

Chương 468. 5. Thế giới triệu hoán sư (32)

Roland nghe ra ý tứ của cô, nhúu mày nhìn cô: “Cô còn muốn đi?”

“Đi a, vì sao không đi?” Thời Tiện Ngư đương nhiên trả lời: “Tôi chỉ thiếu con Mãng Xà đầm lầy chưa đánh.”

Cái này cũng giống như đánh phó bản, chỉ thiếu Boss cuối cùng không đánh, rất khó chịu a.

“Cô còn muốn đi đánh Mãng Xà đầm lầy?!.” Roland khiếp sợ.

Thời Tiện Ngư không khỏi thở dài: “Roland, cậu mới mười bốn tuổi, không cần mỗi lần nói chuyện đều giống bốn mươi sao, tiểu hài tử chẳng lẽ không phải nên tinh thần phấn chấn mạnh mẽ một chút sao?”

Roland không nhìn cô trêu chọc, nghiêm túc nói: “Mãng Xà đầm lầy là đại ma thú cấp B, rất nguy hiểm! Chẳng những có được cường đại giao sát lực, hơn nữa lân phiến cực kỳ cứng rắn, coi như là ma thú cấp A, muốn đánh bại Mãng Xà đầm lầy cũng không dễ dàng, cậu không nên xằng bậy!”

Thời Tiện Ngư bắt đắc dĩ nói: “Tôi không xằng bậy, tôi đương nhiên là có nắm chắc mới đi.”

Roland cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Cô có... nắm chắc?”

Thời Tiện Ngư đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn, thở dài: “Không dám nói nắm chắc trăm phần trăm, ít nhất cũng có năm mươi

phần trăm, tóm lại, đến lúc đó cậu cùng tôi đi xem sẽ biết, cậu không phải còn muốn Triệu hoán Thị huyết Yêu Vương sao, luôn ở nhà tự mình luyện tập, rất khó đột phá bình cảnh, không bằng đi Ma Vực đổi hoàn cảnh luyện tập, nói không chừng sẽ có ý không nghĩ tới thu hoạch a.”

Roland ngạc nhiên: “Làm sao cô biết tôi muốn Triệu hoán Thị huyết Yêu Vương?!”

Thời Tiện Ngư khom lưng sờ sờ lông đầu của Đại Hoàng cầu, sau đó sải bước đi về phía trước, thuận miệng bịa chuyện: “Thời điểm cậu nói mới tôi nghe được rồi!”

Roland chậm rãi mở to hai mắt, chuyện này thậm chí so với Thời Tiện Ngư muốn đi đánh con Mãng Xà đầm lầy làm hắn càng khó có thể tiếp nhận!

Hắn lập tức đuổi theo, sốt ruột hỏi cô: “Tôi nói mới lúc nào? Tôi còn nói gì nữa?”

“Không biết a, tôi chỉ nghe thấy cô nói muốn Triệu hoán Thị huyết Yêu Vương.”

“Em gái tôi có nghe thấy không?”

“VẬY CẬU PHẢI HỎI MAGGIE...”

“Tôi ngủ ở phòng khách cũng nghe thấy, Maggie ở cùng phòng với cậu, khẳng định cũng nghe thấy! Làm sao bây giờ?”

“Đã nói mới rồi, còn có thể làm sao bây giờ? Ha ha ha ha.....”

“Cô cười cái gì? Cái này có cái gì buồn cười.....”

Hai người càng chạy càng xa, bầy cừ trắng bóng cũng chậm rãi di động, Đại Hoàng cầu chạy băng băng trên bãi cỏ, thường thường sủa vài tiếng, ánh chiều tà buông xuống làm ao ước một ngày phong phú của cá kéo màn che xuống.

.....

Sau khi về nhà, Roland vẫn truy hỏi Thời Tiện Ngư, là cuối cùng chuẩn bị đối phó với Mãng Xà đàm lầy như thế nào.

Mặc kệ hắn hỏi như thế nào, Thời Tiện Ngư cũng không chịu nói, cô chỉ là nói cho Roland, mặc dù cô hiện tại nói, hắn cũng khẳng định sẽ không tin, không bằng đến lúc đó tận mắt nhìn cô làm như thế nào, hơn nữa phương pháp này tạm thời chỉ là ý tưởng, có thể thành công hay không chính cô cũng nói không chính xác, nói hay không nói, không có ý nghĩa gì.

Roland do dự mãi, rốt cục quyết định cùng Thời Tiện Ngư đi tới đầm lầy Ô Ô.

Hắn rất coi trọng lần xuất hành này, chỉ thu dọn hành lý đã tốn thời gian cả ngày, lớn đến lều bạt đồ che mưa, nhỏ đến nồi niêu xoong chảo, các loại đồ dùng sinh hoạt cùng vật tư y dược nhét đầy hành lý, Thời Tiện Ngư ghen hờn nhìn trần trời, cảm thấy hắn quả thực giống như muốn chuyển nhà.

Tất cả đồ đạc chất đầy ba bao lớn, căn bản không vác nổi, cuối cùng không thể không tìm hàng xóm mượn một chiếc xe, mới vận chuyển đến trạm xe đầm lầy Ô Ô.

“Vào Ma Vực thì phải làm sao bây giờ, nếu không cô đi làm thủ tục gửi gắm một chút?” Thời Tiện Ngư lo lắng hỏi.

“Không cần.” Roland thần thái trầm ổn trả lời: “Tôi sẽ giải quyết.”

Chương 469. 5. Thế giới triệu hoán sư (33)

Thời Tiệp Ngự không biết, mình bị người ta theo dõi.

Cô cùng Roland ra cửa không bao lâu, liền lập tức có người đi mật báo, sau đó vừa tới trạm xe, mấy người của câu lạc bộ kia cũng chạy tới.

Lần này người tới đông lắm, năm người toàn bộ đến đông đủ, bao gồm một người bị thương – một tiểu nam hài có cái đầu thấp bé tóc vàng, một người chủ nhân của Sừng bò lùn, còn là lúc trước muốn một mình chống lại vợ chồng hậu nhân Mai Khải Lạp.

Hắn là năm người bên trong nhỏ tuổi nhất, chỉ có 13 tuổi, vừa đến trạm xe liền kề sát Lily bên người hỏi: “Người nào là đại lão? Cái nào là? Nam nữ? Hai người kia người nào là lão đại các ngươi nói?”

Lily không để ý đến hắn, hất tay hắn ra trực tiếp đi đến trước mặt Tiệp Ngự, vẻ mặt tươi cười: “Tỷ tỷ hảo, tỷ tỷ ngươi lại tới đầm lầy Ô Ô rồi, thật trùng hợp, hôm nay chúng ta cũng tới nơi này huấn luyện, đợi lát nữa cùng nhau đi!”

Cậu bé tóc vàng vừa nghe, lập tức xông tới, so với Lily càng tích cực hơn: “Tỷ tỷ tốt! Tỷ tỷ tôi gọi tôi là Lợi Á, đây là đồ của tỷ tỷ sao? Tôi tới giúp tỷ tỷ lấy!”

Túi hành lý quá nặng, cậu bé đưa tay đoạt lấy, nửa người trên nhất thời cúi xuống.

Đám người Tắc Lạc Duy phía sau đồng loạt xông lên, ba chân bốn cẳng cướp túi hành lý trong tay của Thời Tiệp Ngự

và Roland, thái độ đặc biệt nhiệt tình: “Chúng ta tới lấy đi, mang nhiều đồ như vậy, chuẩn bị ở Ma Vực rất lâu sao? Đối chiến đầm lầy mãng khó khăn rất lớn, chuẩn bị đầy đủ một chút cũng tốt.”

Roland bị thái độ của đám người này làm cho rất mê hoặc, nhìn về phía Thời Tiệp Ngư hỏi: “Bọn họ là...”

“Ồ, chúng tôi đến từ Câu lạc bộ Bong bóng Xanh Salda, tên tôi là Lily.”

Lily là một xã giao dững giả, tươi cười sang sảng hướng Roland giới thiệu: “Vị này là đội trưởng của chúng ta Serovi, còn có A Ban, Leah, Ina, không nhớ được cũng không sao, về sau có cơ hội chúng ta có thể từ từ quen thuộc.”

Lily lại mỉm cười hỏi Roland: “Xin hỏi cậu là.....”

Thời Tiệp Ngư mở miệng nói: “Hắn là La.....”

Lời còn chưa dứt, lập tức bị Roland cắt đứt, hắn cướp lời nói: “Tôi là em trai của cô!”

Thời Tiệp Ngư sững sốt, sau đó ngẫm hiểu, biết Roland đây là không muốn bại lộ thân phận, dù sao hắn cũng là một thiếu niên có gánh nặng hình tượng, vạn nhất sau khi vào Ma Vực biểu hiện không tốt, hắn lo lắng sẽ kéo dài danh dự vợ chồng Mai Khải Lạp.

“Đúng, cậu ấy là em trai tôi.” Thời Tiệp Ngư dừng một chút, giới thiệu: “Các cậu có thể gọi cậu ấy là Tiểu La.”

Roland: “.....”

Cái tên này làm cho hắn cả người không được tự nhiên, rồi lại phủ nhận không được, may mắn đám người này lực chú ý cũng không ở trên người hắn.

Lily cười hỏi: “Vậy tỷ tỷ gọi là gì?”

Thời Tiện Ngư hào phóng nói: “Các cậu gọi tôi là Tiểu Ngư đi.”

Miệng Lily đặc biệt ngọt ngào, lập tức hô một tiếng: “Tiểu Ngư tử tử.”

Selovi một tay xách hành lý một tay ấn thang máy, kêu gọi mọi người tiến vào, một đám người đem Thời Tiện Ngư vây ở chính giữa, nhao nhao tỏ vẻ tiến vào Ma Vực sau muốn đi theo bên người cô học tập.

Trong lòng Thời Tiện Ngư cảm khái: Trẻ con thế giới này, thật tiến bộ.

Roland im lặng đứng bên cạnh cô, cố gắng không có cảm giác tồn tại.

Đoàn người vào trạm lại ra trạm, đi qua thông đạo Trùng Động từ A Tập Lai đại lục đi tới đầm lầy Ô Ô trong ma vực, không khí xung quanh ẩm ướt, trong rừng thường thường truyền đến tiếng bò sát tấu thú kêu to.

Thành viên câu lạc bộ Bong Bóng lần lượt thả ra thú Triệu hoán của mình, bộ dáng thiên kỳ bách quái.

Nam hài tóc vàng Triệu hoán ra một sừng trâu lùn của mình, tuy rằng sừng trâu lùn chỉ có một nửa, nhưng dù sao cũng là ma thú cấp B, thân thể đôn hậu đứng ở bên cạnh tựa như một bức tường, rất có cảm giác an toàn.

Hắn động tác thành thạo làm bò lên Trâu Lùn Một Sừng, ngồi ở trên thân Trâu hưng phấn hỏi Thời Tiện Ngư: “Tiểu Ngư tử tử, Triệu hoán thú của cô đâu?”

Chương 470. 5. Thế giới triệu hoán sư (34)

Thời Tiện Ngư nghĩ trong Ma Vực hoàn cảnh khí hậu thích hợp, trước tiên thả Triệu hoán thú ra cũng tốt, vì thế lật thẻ tinh thể trong túi, thả Quả Nguyên Rửa và Chim Cầu Vòng ra.

Cậu bé tóc vàng “Oa a” một tiếng, hỏi: “Tỷ tỷ không có ma thú cấp sao?”

Thời Tiện Ngư nói: “VẬY là đủ rồi.”

Cậu bé tóc vàng hai con mắt sáng lên như sao, vẻ mặt sùng bái, sau đó quay đầu cùng các bạn trong câu lạc bộ trao đổi ánh mắt: “Không hổ là đại lão a, hai cái ma thú cấp thấp liền đã đủ dùng!”

Roland lặng lẽ Triệu hoán thú của mình -

Một con Rùa Lục Đĩa sao cấp B, lớn hơn một vòng so với Trâu Lùn Một Sừng, hai bên vỏ lưng mọc ra gai xương tam giác.

Roland treo hành lý lên những cái gai, sau đó tránh những cái gai đó, đỡ Tiện Ngư ngồi lên, tiếp theo chính mình cũng bò lên mai rùa.

Lúc này Thời Tiện Ngư mới hiểu được, khó trách Roland mang nhiều hành lý như vậy cũng không phát sầu, nguyên lai đã sớm chuẩn bị tốt công cụ đi bộ a.

Bên kia, cậu bé tóc vàng đang nháy mắt ra hiệu với Lily và Selwall, vẻ mặt kia giống như đang nói: Thấy không? Đệ đệ của đại lão nhẹ nhàng gọi ra ma thú cấp B, cho nên đại lão làm

sao có thể không có ma thú cao cấp? Không lấy ra vì không cần thiết.

Serovi bán tín bán nghi, ánh mắt nhìn Thời Tiệp Ngự, thử hỏi: “Cái kia... Khụ, Tiểu Ngự tỷ tỷ, chúng ta tiếp theo đi hướng nào?”

“À, hai người chờ tôi xem một chút.” Thời Tiệp Ngự lấy ra sổ tay hướng dẫn miễn phí của nhà ga.

Mọi người: “.....”

Khóe mắt Tác Lạc Duy giật giật: “..... Muốn xem cái gì?”

“Nhìn xem Mãng Xà đầm lầy đánh như thế nào a.” Thời Tiệp Ngự trả lời.

Khóe mắt Tác Lạc Duy co rút lợi hại hơn: “Trong sổ tay nói rõ..... viết cái này sao.....”

Thời Tiệp Ngự vừa nhìn vừa gật đầu: “Đương nhiên là viết rồi, cậu đừng nóng vội, chờ tôi xem một chút.”

Vì thế tất cả mọi người không nói gì, yên lặng chờ cô xem sách.

Tâm tình đều rất phức tạp.

Roland thấy Tiệp Ngự nhìn chăm chú, cũng không tiện quấy rầy, dư quang liếc về phía thành viên câu lạc bộ bên cạnh, không khỏi cảm thấy hoang đường.

Hắn là nhân sĩ bản địa, tự nhiên muốn so với Thời Tiệp Ngự, câu lạc bộ đám người này đi theo cô, hoặc là muốn kéo cô vào câu lạc bộ, hoặc là, là muốn thông qua Thời Tiệp Ngự tìm ra cách đánh bại Mãng Xà đầm lầy.

Đạo lý cũng đơn giản, bởi vì Triệu hoán sư trong tay Triệu hoán thú, đều xuất phát từ Ma Vực, nếu như Thời Tiệp Ngự thật có thể đánh bại Mãng Xà đầm lầy, vậy có nghĩa là, bọn họ

chỉ cần học được phương pháp này, sẽ không bao giờ phải lo lắng ở trên sân thi đấu gặp phải đối thủ có thể triệu hồi ra Mãng Xà đầm lầy.

Nhưng Thời Tiện Ngư thật có thể đánh bại Mãng Xà đầm lầy sao?

Roland cẩn thận suy nghĩ...

Muốn đánh bại Mãng Xà đầm lầy, không phải là không có khả năng, nếu như là ma thú cấp S, tự nhiên là dễ dàng nghiền ép, mà trong ma thú cấp A, cá sấu Khắc La Đại Hải, ba con Cự Ưng, cùng với SoKỳ Đạt Sâm Nhiêm hình thể lớn hơn Mãng Xà đầm lầy, đều là thiên địch của Mãng Xà đầm lầy.

Nhưng Roland so với ở đây mỗi người đều rõ ràng, Thời Tiện Ngư trong tay căn bản liền không có những ma thú này, hơn nữa, cô ngay cả ma thú cấp B cũng không có.

Roland im lặng nhìn về phía Thời Tiện Ngư bên cạnh, không khỏi lo lắng cho cô.

Lúc này, Thời Tiện Ngư mở miệng: “Tìm được rồi, này, trong sổ tay trang 5 đoạn thứ hai viết đây — Mãng Xà đầm lầy là ma thú ăn thịt ở khu đầm lầy, thường ăn các loại ma thú như heo, thỏ, hươu, chim bay gần đầm lầy, một lần có thể ăn động vật có cân nặng bằng hoặc vượt quá cân nặng của mình, sau khi ăn no có thể dài đến mấy chục ngày không ăn nữa.”

Tất cả mọi người không rõ, nói rõ trên sổ tay chỉ là giới thiệu mảnh đầm lầy này ma thú thường lui tới, làm sao để lộ ra phương pháp thủ thắng?

Tắc Lạc Duy vô cùng khó hiểu hỏi: “Đây là ý gì?”

Chương 471. 5. Thế giới triệu hoán sư (35)

Thời Tiện Ngư nói: “Mãng Xà đàm lầy ở đàm lầy Ô Ô được cho là đứng đầu chuỗi thức ăn, hầu như không có ma thú nào là đối thủ của nó, nhưng nó cũng không phải hoàn toàn không có nhược điểm, tỷ như...”

Cô lật cuốn sách hướng dẫn, đối diện với đám người Selwall, chỉ vào hình minh họa trên đó nói: “Ví dụ như, nó không có tay và chân.”

Selwall: “.....”

Hắn hoài nghi đó là một trò đùa, nhưng Thời Tiện Ngư biểu tình rất nghiêm túc, hắn dùng dư quang liếc về phía đồng bạn, phát hiện những người khác cũng nghe rất chăm chú.

Thời Tiện Ngư nghiêm túc dạy học: “Không chỉ có Mãng Xà, tất cả sinh vật không tay không chân, cơ hồ đều phải dựa vào thân thể hành động, ví dụ như Mãng Xà đàm lầy dùng thân thể giết chết con mồi đến chết, sau đó mới có thể nuốt xuống, khi nó gặp phải sinh vật có hình thể lớn hơn, có vỏ ngoài cứng rắn hoặc móng vuốt sắc bén, trực tiếp nuốt sống dễ dàng tổn thương đến khoang miệng, cho nên nó nhất định phải làm cho con mồi chết trước, mất đi năng lực phản kháng, mới có thể ăn.”

Selwall: “.....”

Đây đều là những thứ loạn thất bát tao gì đó, quả thực là nghe quân một buổi nói chuyện hơn nghe một buổi nói chuyện, ai không biết tập tính Mãng Xà?

Cậu bé tóc vàng hưng phấn nói: “Cho nên chúng ta trước hết muốn cho Mãng Xà đầm lầy thân thể mất đi giáo sát năng lực, đây là thủ đoạn duy nhất nó tiến công!”

Cậu bé tóc vàng quay đầu nhìn Serovi: “Đội trưởng, chỉ Tiểu Ngư quả thực nói trúng tim đen!”

Khỏe miệng Tác Lạc Duy khẽ nhếch, biểu tình có chút cứng ngắc: “Mấu chốt là, làm sao để cho Mãng Xà đầm lầy mất đi năng lực giáo sát.”

Thời Tiện Ngư nói: “Dụ dỗ nó nuốt vào ma thú hình thể tương đương với mình, cần tiêu hóa vài ngày, trong khoảng thời gian này chính là cơ hội chúng ta xuống tay.”

Cô khẽ nhíu mày, cảm thấy từ “xuống tay” có vẻ không quang minh chính đại, đổi giọng nói: “Cơ hội tấn công.”

Lily nghĩ nghĩ, chần chờ hỏi: “VẬY..... phải dụ dỗ như thế nào.....”

“A, cái này tôi đã lên kế hoạch xong rồi.” Thời Tiện Ngư nói: “Lần trước con Lợn Rừng kia cũng không tệ, tên là gì nhỉ.....”

Cô lại cúi đầu nhìn quyển sách hướng dẫn, vẫn gật đầu: Ủ, Lợn Rừng miệng rộng, chính là con heo này, kích thước vừa vặn, để Mãng Xà nuốt vào, khẳng định không nhúc nhích được.”

Roland bên cạnh Thời Tiện Ngư một mực yên lặng nghe, hiện tại rốt cục nhìn không được, hỏi cô: “Cho nên ý của cô là, trước khi đánh bại Mãng Xà đầm lầy, chúng ta phải đánh bại Lợn Rừng miệng rộng trước? Nhưng Lợn Rừng miệng rộng cũng là đại ma thú cấp B, nếu như trong tay không có cấp A, rất khó đối phó.”

Roland nói ra tiếng lòng của mọi người.

Thời Tiện Ngư lại có chút mê hoặc: “Vì sao nhất định phải có cấp A mới có thể đi đánh cấp B?”

Serovi những người này không biết Thời Tiện Ngư, Roland lại đối với cô không thể hiểu rõ hơn, cô ở nhà hẩn ăn ở không lâu như vậy, Roland đã sớm nhìn ra Thời Tiện Ngư đối với thế giới này rất nhiều thường thức cũng không biết.

Hẩn kiên nhẫn giải thích với cô: “Ở trên sân thi đấu, vì cam đoan hai bên ma thú có đầy đủ tính đối kháng, sẽ đem Triệu hoán sư chia làm đồng điệu đẳng cấp, cấp B đối với cấp B, cấp A đối với cấp A, như vậy thi đấu mới có thể đặc sắc hơn nữa thắng bại có nhất định rõ ràng, nhưng là tiến vào Ma Vực tu hành, Triệu hoán sư bình thường sẽ lựa chọn đẳng cấp ma thú thấp làm đối tượng săn bắn, đây là vì cam đoan bản thân cùng với Triệu hoán thú an toàn - chỉ là tu hành mà thôi, không đáng mạo hiểm tánh mạng.”

Thời Tiện Ngư nghe hiểu.

Kỳ thật cùng một đạo lý với săn bắn cổ đại, thợ săn lựa chọn con mồi bình thường là thỏ rừng, gà rừng, hồ ly các loại, con mồi lớn hơn một chút chính là dê hoặc là hươu, có rất ít thợ săn sẽ chủ động đi khiêu khích hổ, gấu.

Chương 472. 5. Thế giới triệu hoán sư (36)

Tựa như Roland nói như vậy, chỉ là săn thú mà thôi, thỏ cùng hồ ly đầy đủ lấp đầy thợ săn bụng, cần gì mạo hiểm đi đánh hổ cùng gấu chó đâu?

Thời Tiệp Ngự nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát: “Đạo lý này tôi đều hiểu, nhưng cũng không thể bởi vì không có triệu hoán thú cấp A, mà vẫn không đi khiêu chiến ma thú cấp B chứ?”

Cậu bé giơ tay lên, nói ra: “Loại tình huống này, bình thường dùng số lượng thủ thắng, tỷ như hai cái Triệu hoán sư phân biệt mang một cái Triệu hoán thú cấp A, cộng đồng đối chiến một cái ma thú cấp A, như vậy...”

Cậu bé tóc vàng dừng một chút, lại do dự nhìn về phía Roland: “Kỳ thật, tôi có Trâu Lùn Một Sừng, cùng Tinh Bàn Lục Quy của hắn, đều thuộc về B cấp, cùng nhau hợp tác, hẳn là có thể đánh bại Đại Chủ Dã Trư, nhưng là Trâu Lùn Một Sừng của ta trong một lần huấn luyện phát sinh sự cố, sừng gãy, hiện tại lực công kích khả năng có chút không đủ.”

Roland đồng ý gật đầu: “Không sai, hoặc là cấp bậc cao hơn đối phương, hoặc là số lượng nhiều hơn đối phương, như vậy mới vạn vô nhất thất, nếu không cho dù miễn cưỡng đánh bại đối phương, nhưng sẽ làm cho Triệu hoán thú của mình vết thương chồng chất, mất nhiều hơn được.”

Thời Tiệp Ngự nói: “Nhưng thú Triệu hoán của tôi không bị thương.”

Roland: “.....”

Thời Tiệp Ngư vỗ vỗ đầu Quả Nguyên Rủ: “Nhìn kìa, nó vẫn khỏe, không bị thương.”

Quả Nguyên Rủ: “Thì thăm thì thăm.”

Roland mím môi, nắm chặt nắm đấm: “Như vậy ma thú cấp C..... Heo Rừng một cái gia tốc chạy liền có thể đem nó đụng nát!”

Thời Tiệp Ngư bảo Chim Cầu Vòng xách Quả Nguyên Rủ lên, lơ lửng trên không trung: “Nhìn kìa, nó không đụng tới đâu~”

Roland hô hấp cứng lại, tròng lớn hai mắt: “Cô học được đồng thời điều khiển hai con thú lúc nào... Không đúng! Cho dù, cho dù có thể như vậy, thần lực đồng thời điều khiển hai con ma thú, hành động sẽ rất trì độn, một khi rơi vào phạm vi công kích của Lợn Rừng, căn bản không cách nào linh mãnh né tránh!”

Thời Tiệp Ngư để cho Chim Cầu Vòng mang theo Quả Nguyên Rủ bay cao, vòng vo: “Tôi cảm thấy rất linh mãnh a, xem, tôi có thể để cho chúng nó viết số 8.”

Quả Nguyên Rủ ở trên trời đột nhiên phun ra nọc độc, chất lỏng đen đậm tưới trên mặt đất, vừa vắn là một chữ “8”.

Roland: “.....”

Tất cả thành viên trong câu lạc bộ đều kinh ngạc.

Tắc Lạc Duy nhìn đến ngây người.

Cậu bé tóc vàng hít một hơi thật sâu.

Lily không thể tưởng tượng nổi thì thào: “Đồng thời điều khiển hai con, lại có thể linh mãnh như vậy.....”

Thời Tiện Ngư thấy bọn họ đều có phản ứng khiếp sợ, trong lòng cũng lẩm bẩm: Điều này rất khó sao? Nếu không lại viết 1234567?

Quên đi, nọc độc phải tiết kiệm dùng.

Cô cho Chim Cầu Vòng bay trở lại và đậu trên vỏ Rùa cùng với Quả Nguyên Rủ.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm nơi nào có Lợn Rừng.” Thời Tiện Ngư nhìn trái nhìn phải, chỉ một phương hướng: “Đi hướng bên kia đi, lần trước tôi phát hiện Lợn Rừng ở bên kia, hy vọng hôm nay có thể gặp lại một con.”

Nói xong, không đợi được đáp lại, cô kỳ quái quay đầu nhìn Roland: “Không đi sao?”

Roland phục hồi tinh thần lại: “Đi..... Đi, đi ngay bây giờ.”

Tinh Bàn Lục Quy chậm rãi nhấc chân, hướng sâu trong rừng rậm đi tới.

Những người khác lục tục đuổi theo.

Tâm trạng của mỗi người đều rất phức tạp.

Thời Tiện Ngư lần đầu tiên ngồi Rùa, vẫn rất mới lạ, động tác Rùa tuy rằng chậm chạp, nhưng bởi vì hình thể khổng lồ, ở trong rừng rậm vượt mọi chông gai tiến lên, tổng thể mà nói so với người đi bộ nhanh hơn nhiều.

Không biết vì sao, đi thật lâu cũng không ai nói chuyện.

Thời Tiện Ngư quét mắt nhìn mọi người, cố ý điều động không khí, ngữ khí thoải mái hỏi: “Hiện tại cái này nhanh chậm, là bản thân tốc độ Tinh Bàn Lục Quy, hay là thần lực cố ý không chế tốc độ?”

Roland muốn nói tốc độ của chủng loại này vốn cũng nhanh không nổi.

Nhưng nghĩ đến Thời Tiện Ngư phá vỡ quy tắc điều khiển hai con thú Triệu hoán, hắn chần chờ.....

Đến cuối cùng là nguyên nhân chủng loại, hay là bởi vì thần lực của hắn không đủ cường đại?

Roland cảm thấy bối rối.

Chương 473. 5. Thế giới triệu hoán sư (37)

Dọc theo đường đi gặp phải không ít ma thú, Thời Tiện Ngư làm như không thấy, một lòng một dạ muốn tìm lợn rừng.

Quả Nguyên Rửa mỗi ngày sản xuất nọc độc là có hạn, nếu như hiện tại đánh cái khác tiểu quái, đợi đến đánh lợn rừng boss, sẽ ảnh hưởng phát huy.

Vận khí của cô không tệ, xa xa đã nghe được heo kêu, theo âm thanh tìm tới, là một con Lợn Rừng miệng rộng cùng một con Thần Lăn xanh đánh nhau, Lợn Rừng dựa vào lực lượng ngang ngược thủ thắng, từng ngậm từng ngậm đem thần lăn ăn sạch, đối với nhân loại nhỏ bé phụ cận có thêm để ý hay không.

Thời Tiện Ngư quan sát trong chốc lát, thương lượng với những người khác: “Chúng ta tìm một nơi an toàn giấu đi trước.”

Mọi người tuy rằng không rõ cho nên, vẫn làm theo lời của cô, tìm một gốc cây già vô cùng tráng kiện, từng cái từng cái leo lên.

Cây cối nơi này đều sinh trưởng cành cây vắn vẹo, ngồng ngang, trên cành cây lại treo rất nhiều cây leo, đứng lên ngược lại rất thuận tiện.

Trâu cùng Rùa Đen không biết trèo cây, hết thấy thu vào trong tinh tạp.

Cậu bé tóc vàng cái đầu thấp, đứng ở trên cành cây chỉ có thể nhìn thấy thành phiến xanh đậm bóng cây, lại đi lên trên lại

có chút phí sức lực, không khỏi hỏi phía trên đồng bạn: “Các người thấy được Lợn Rừng miệng rộng sao?”

Lily cố gắng nheo mắt lại: “...có thể nhìn thấy một chút, bị cây che khuất.”

“Xa một chút mới an toàn a.” Thời Tiện Ngư rất có kinh nghiệm nói: “Lúc Lợn Rừng miệng rộng nổi điên rất dọa người, vạn nhất đụng tới sẽ không tốt, bắt quá cái cây này đủ khỏe mạnh, hẳn là đụng không tới chúng ta.”

Tuy nói như thế, để đảm bảo an toàn, Thời Tiện Ngư vẫn lấy dây thừng ra, buộc mấy vòng trên cây, giống như vòng treo xe buýt, giúp mình ổn định trọng tâm thân thể trong tình huống đột phát.

Khoảng cách này có thể hơi.....

Roland còn chưa nói xong, Chim Cầu Vòng đã xách Quả Nguyên Rủ bay ra ngoài.

Roland: “.....”

Mặc dù trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, nhưng hẳn vẫn không chế được cảm xúc, yên lặng mím môi.

Những người khác cũng giống như Roland, tạm thời bỏ tất cả nghi hoặc khó hiểu vào bụng, bởi vì dùng thần lực không chế Triệu hoán thú, cần tập trung tinh thần, một khi liên kết tinh thần bị cắt đứt, sẽ vô cùng gây trở ngại cho Triệu hoán sư phát huy, hơn nữa dễ xảy ra nguy hiểm.

Mọi người nín thở, nhìn con Chim Cầu Vòng đang nhanh chóng rời xa, không dám thở hỗn hển.

“Hình như hơi xa.” Thời Tiện Ngư hơi nhíu mày: “Hết cách rồi, chỉ có thể thử đuổi Lợn Rừng đến gần, nếu không điều khiển quả thật rất vất vả.”

Roland giật mình quay đầu nhìn Thời Tiện Ngư!

Lily cũng không khỏi che miệng nhỏ giọng nói: “Sao còn có thể nói chuyện...”

Cả người Selwall căng thẳng, dùng sức trừng mắt nhìn Lily: “Suýt... đừng ảnh hưởng đến cô ấy.”

Ai ngờ Thời Tiệp Ngư lại mở miệng: “Nói chuyện làm sao vậy?”

Roland cố gắng đem tiếng gầm đặt ở trong cổ họng, không chế âm lượng: “Bảo trì lực chú ý!”

“Không thể nào...” Thời Tiệp Ngư nói thầm ngoài miệng, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước: “Sao lại không nghe sai khiến, đây không phải là có quán tính sao.”

Roland nóng nảy: “Loại chuyện này sao có thể dựa vào quán tính?!”

Serovi nhìn Chim Cầu Vòng càng bay càng xa, một trái tim sắp nhảy ra cổ họng: “Đừng, đừng cùng cô nói chuyện, mau bay đến chỗ Lợn Rừng!”

Thời Tiệp Ngư không nói gì: “Tôi nói các người đến mức đó sao?”

Roland dùng sức trừng mắt nhìn cô!

Những người khác lại càng không rên một tiếng.

Thấy bọn họ khẩn trương thành như vậy, Thời Tiệp Ngư cũng không tiện nói cái gì nữa, bữu môi, tiếp tục điều khiển hai con thú Triệu hoán.

Loại chuyện này một hồi sinh hai hồi quen thuộc, xa xa rất nhanh truyền đến tiếng heo kêu.

Tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên, cô có thể nhạy cảm cảm giác được mấy người bên cạnh đều giật mình.

Thời Tiễn Ngự xuất phát từ lòng tốt, nhắc nhở bọn họ: “Từ từ quen đi, phải gọi thật lâu.”

Mọi người: “.....”

Chương 474. 5. Thế giới triệu hoán sư (38)

Sau đó quả nhiên đúng như cô nói, con Lợn Rừng kia tru lên không ngừng, kêu thảm thiết liên tục! Nó không nhìn thấy địch nhân, lại không cách nào đánh trả, chỉ có thể giống như ruồi bọ không đầu ở trong rừng rậm đầu đá lung tung! Nhưng vô luận nó chạy đến nơi nào, nọc độc thiêu đốt kia đều sẽ như hình với bóng, vô luận như thế nào cũng trốn không thoát!

Ước chừng nửa giờ sau, con mắt Lợn Rừng hoàn toàn bị ăn mòn, lỗ mũi cùng khóe miệng thối rữa, giãy dụa trong nó đọng vào một gốc cây đại thụ, răng nanh gãy lìa, máu tươi đầm đìa, rớt cục kết thúc thống khổ —

Khi rừng rậm khôi phục bình tĩnh, ẩn thân trên cây mấy người đều hai mặt nhìn nhau, lẫn nhau nhìn thấy trong ánh mắt sợ hãi.

Nếu như không phải cuối cùng đọng phải một cái như vậy, con Lợn Rừng này còn không biết phải thống khổ bao lâu.

Phương thức săn bắn như vậy, quá lạnh khốc, quá vô tình, quá tàn nhẫn, quá không thể nói lý.....

Được rồi, có thể tiến hành bước tiếp theo.

Thời Tiện Ngư Triệu hồi thú của mình, bắt lấy một cây dây leo xoay người trượt xuống cây, đi về phía vị trí lợn rừng ngã xuống.

Kỳ thật cô cũng rất bất đắc dĩ, con môi bình thường có thể lần lượt phun vài cái liền tắt thở, nhưng ma thú cấp B da dày

thịt thô, dựa vào cái miệng nhỏ nhắn của Quả Nguyên Rửa phun phun phun phun, chỉ có thể chậm rãi mài như thế.

Cô cũng muốn cho đối phương một cái thông khoái, thế nhưng cô hiện tại thực lực không đủ.

Phải tiếp tục cố lên!

Thời Tiễn Ngư yên lặng động viên mình.

Cô cảm thấy mình còn chưa đủ ưu tú, không biết đám người phía sau sắp bị cô hù chết.

Serovi yết hầu khô khốc, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía bên người cậu bé tóc vàng, hỏi: “Leah, nếu như...”

Cậu bé tóc vàng hoảng sợ lắc đầu!

Selwall cắn răng, nhìn về phía một đồng bạn khác: “Nếu như là Mèo Bá Tước của người gặp phải...”

“Tốc độ của Mèo Bá Tước rất nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng Chim Cầu Vòng! Hơn nữa còn phải kịp thời né tránh nọc độc phun ra, tôi thấy căn bản không có phần thắng.”

Selwall không cam lòng, lại hỏi: “Lily, nếu là em...”

Lily lúng túng lắc đầu: “Trừ phi thú Triệu hoán của chúng ta biết bay, ví dụ như kền kền lông xanh Naga, hoặc Rồng Lửa...”

Selwall cảm thấy một lời khó nói hết: “Em nói hai loại ma thú này, một loại là cấp A, một loại là cấp S... Nhưng là cô, trong tay cô hai con kia, chỉ là cấp C mà thôi...”

Lily yếu ớt nói: “Nếu không thì sao? Có thể làm sao bây giờ?”

Selwall cũng không có cách, hần suy nghĩ cực kỳ sợ hãi, trán chảy mồ hôi lạnh, chậm rãi nói: “Chúng ta nhất định phải

cảnh giác... Trên sân thi đấu nếu gặp phải chiến thuật như vậy, chẳng phải là thua chắc rồi...”

Leah có chút sợ hãi: “Không phải mỗi Triệu hoán sư đều có thể đồng thời điều khiển hai con, cũng không phải mỗi con Triệu hoán thú sẽ phun độc, không đến mức xui xẻo như vậy gặp gỡ đi...”

“Nếu cô ấy cũng tham gia cuộc thi thăng cấp năm nay, thì có thể gặp được.” Selwall nói.

Các thành viên câu lạc bộ Bong Bóng Lam nghe vậy đều trầm mặc.

Sau đó, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Roland.

Roland ngượng ngùng nghiêng mặt, tránh ánh mắt, thấp giọng nói: “Tôi cũng không được... Tinh Bàn Lục Quy mai Rùa có thể chống lại nọc độc, nhưng chỉ có thể phòng thủ, không thể công kích, còn có tốc độ... Tốc độ cũng không lý tưởng.”

Leah hoảng loạn: “Mãng Xà đầm lầy có thể cũng bị cô ấy giết chết như vậy hay không?”

Mọi người tiếp tục trầm mặc.

Rõ ràng bọn họ là cùng nhau đi săn, lại không biết như thế nào, đột nhiên bắt đầu đồng tình với ma thú nơi này...

“Này, các người đi mau a, như thế nào đều đứng bất động?”

Thời Tiện Ngư ở phía trước gọi bọn họ.

Mọi người nhìn nhau, sau đó, bước đi nặng nề đuổi theo Thời Tiện Ngư.

Chương 475. 5. Thế giới triệu hoán sư (39)

Đợi đến khi Tiệp Ngự đi tới chỗ Lợn Rừng, Lợn Rừng đã chết thối rữa, hình thể so với lần đầu tiên cô đánh lợn rừng nhỏ hơn một chút, nhưng cũng coi như là quái vật khổng lồ.

Thời Tiệp Ngự nhíu mày, đi vài vòng quanh Lợn Rừng miệng rộng, kiểm tra trên dưới.

Những người khác đứng ở bên cạnh, cẩn thận không lên tiếng.

Một lát sau, bọn họ nghe thấy Thời Tiệp Ngự nhỏ giọng nói thầm: “Cái này có chút không ổn, bộ dạng này làm sao đối phó Mãng Xà đầm lầy a...”

Selwall cũng không biết xuất phát từ tâm trạng gì, sau khi nghe thấy những lời này của cô, trái tim vốn đang thắt chặt đột nhiên thả lỏng, sau đó nặn ra khuôn mặt tươi cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Thời Tiệp Ngự khò nảo nhìn Lợn Rừng miệng rộng một đầu đầy máu, trên da thô cứng còn có nọc độc đen đặc: “Tôi đã quên chuyện này, khứu giác của Mãng Xà đầm lầy rất linh mẫn, trên người Lợn Rừng tất cả đều là độc, tôi sợ nó ngửi mùi sẽ không ăn.”

Selwall: “.....”

“Quên đi, trước thử xem sao.” Thời Tiệp Ngự khom lưng đào một khối bùn trên mặt đất, dùng sức bôi lên mặt Lợn Rừng, sau đó quay đầu nhìn bọn họ: “Có thể giúp một tay

không? Giúp tôi bơi bùn lên chỗ có nọc độc, có lẽ có thể che giấu mùi.”

Mọi người nhao nhao tiến lên, đem bốn phía bùn rêu mốc lá cây nát toàn hướng trên người Lợn Rừng chào hỏi.

Lúc trước đôi chiến đấu là trực tiếp lên, ai cũng chưa từng lăn qua lăn lại như vậy, tâm tình cũng có chút quái dị, lại nghĩ đến làm như vậy có lẽ có thể bắt được Mãng Xà đầm lầy, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút chờ mong.

Tất cả mọi người cùng nhau bắt đầu, hiệu suất cao hơn không ít, rất nhanh liền đem nọc độc trên người Lợn Rừng dấu vết toàn bộ che lại.

Nhưng làm thế nào để vận chuyển Lợn Rừng vào đầm lầy lại trở thành một vấn đề mới.

“Người có thất thủ, ngựa có mất vó, là người đều sẽ có lúc phán đoán sai lầm.” Thời Tiện Ngưu thập phần thần nhiên nhận sai, sau đó nói: “Nếu như không thể vận chuyển Lợn Rừng qua, vậy cũng chỉ có thể dẫn Mãng Xà tới.”

Roland là người đầu tiên không đồng ý, chỉ nghĩ đến cảnh tượng Mãng Xà bơi trong rừng rậm kia đã khiến da đầu người ta tê dại.

“Quá nguy hiểm và cơ bắp của Lợn Rừng bùng nổ đến nỗi nếu Chim Cầu Vòng không bay đủ cao, nó sẽ bị nuốt sống trong quá trình dụ dỗ.”

Nếu luận về tốc độ di chuyển, Chim Cầu Vòng khẳng định phải nhanh hơn bất kỳ một con ma thú nào, nhưng khi Mãng Xà tiến công, tốc độ bộc phát trong nháy mắt, Chim Cầu Vòng chưa chắc có thể tránh thoát.

Cuối cùng mọi người thương lượng một hồi, để Tinh Bàn Lục Quy và Độc Giác Ái Ngưu làm cu li, kéo Lợn Rừng đi về phía đầm lầy.

Trên đường đi, Thời Tiệp Ngự lại đột nhiên nảy ra ý tưởng: “Tiểu La, kỳ thật Rùa của cậu rất thích hợp làm mồi nhử, cậu phát hiện không có à? Trên mai Rùa nhiều gai như vậy, Mãng Xà khẳng định nuốt không trôi.”

Roland tức giận trả lời cô: “Mãng Xà ngại đâm miệng, căn bản sẽ không ăn nó.”

“Như vậy a...” Thời Tiệp Ngự lại nhìn về phía con Trâu Lùn Một Sừng của cậu bé tóc vàng.

Ánh mắt Leah rất hoảng hốt.

“Tốc độ nhanh một chút, nếu Lợn Rừng không tươi, Mãng Xà đâm lầy có thể sẽ không ăn.” Thời Tiệp Ngự thúc giục một tiếng, quay đầu lại, không nói gì nữa.

Leah lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.....

.....

Cuối cùng cũng đến được đầm lầy.

Phụ cận nước rất sâu, người đi ở bên trong có thể trực tiếp không quá eo, mọi người bò đến phụ cận trên cây, hoặc là đứng ở trên người Triệu hoán thú, để tránh chính mình lâm vào trong bùn.

Bởi vì không phát hiện tung tích của Mãng Xà đâm lầy, Thời Tiệp Ngự điều khiển hai con thú Triệu hoán, bắt đầu hạ độc ở phụ cận, đông phun phun, tây phun phun, liều lượng nọc độc so với diện tích cả đầm lầy không đáng nhắc tới, nhưng khứu giác của Mãng Xà linh mẫn, nếu có Mãng Xà tiềm ẩn dưới nước gần đây, ngửi được mùi nọc độc khẳng định không thoải mái.

Quả nhiên, không bao lâu sau con Mãng Xà đâm lầy liền thò đầu ra.

Đó là một con Mãng Xà cực kỳ to lớn, mặc dù cùng Lợn Rừng miệng rộng cùng thuộc về cấp B, thể lượng lại căn bản không thể so sánh.

Chương 476. 5. Thể giới triệu hoán sư (40)

Điều này cũng rất dễ hiểu. Triệu hoán thú hiệp hội đem tất cả ma thú sơ lược chia làm mấy cấp bậc ABC, nhưng trên thực tế mỗi cái chủng loại đều có hình thể khác biệt, giống như Thời Tiện Ngư chỗ ở trong thể giới, sủng vật cầu chủng loại lớn đến Thánh Bernard, nhỏ đến Chihuahua, rõ ràng đều là chó, kém đến cũng không phải một sao nửa điểm.

Mãng Xà hiện thân, mặt nước bị đẩy ra tầng tầng gợn sóng, không có động tác quá khích cùng uy hiếp găm rú, chỉ là thân thể trắng kiện chậm rãi bơi đi kia, cũng đủ để cho da đầu mỗi người tê dại.

Tất cả mọi người theo bản năng nín thở thu âm.

Tắc Lạc Duy nhỏ giọng lầm bầm: “Hình thể con Mãng Xà đầm lầy này còn lớn hơn cả Mãng Xà đầm lầy của Ba Phu.....”

Roland nhíu mày nhìn lại.

Tắc Lạc Duy nhận ra, ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Về vấn đề kích thích, Thời Tiện Ngư không sao cả, hiện tại cô buồn rầu duy nhất chính là, con Mãng Xà này dường như đang trong trạng thái no bụng, đối với Lợn Rừng bọn họ vất vả vận chuyển tới cũng không có hứng thú.

Mãng Xà không chủ động ăn, cũng chỉ có thể khiêu khích nó ăn là chính.

Cô điều khiển Chim Cầu Vòng cùng Quả Nguyên Rủ, không ngừng hướng Mãng Xà phun nọc độc, vẩy rắn rất dày, lại phủ một tầng bùn nhão, cho nên những nọc độc này tính công kích không mạnh, nhưng tính vũ nhục cực lớn, một đường khiêu khích, mãng xà một đường đuổi theo, rốt cục dẫn tới chỗ Lợn Rừng.

Mùi máu kích thích Mãng Xà, nó rốt cục có phản ứng sẵn mồi.

Thân Mãng Xà thật dài quấn quanh Lợn Rừng, từng chút từng chút co rút nhanh, càng co rút nhanh, sau đó đầu Mãng Xà ngẩng cao lên, miệng nứt đến cực hạn, từ móng sau bắt Lợn Rừng bắt đầu nuốt về phía trước -

Theo nuốt xuống, nước bùn trở nên đục ngầu, bốn phía ngoại trừ tiếng sóng nước đập dòn, liền chỉ còn lại tiếng kẹo kẹt rất nhỏ kia, xương cốt ở trong nuốt xuống bị đè ép tới sai vị trí.

Tro mắt nhìn một đầu Cự Thú bị một đầu Cự Thú khác nuốt vào, tràng diện này nhìn liền làm người ta trong lòng kinh hãi, không ai dám phát ra nửa điểm thanh âm.

Thời Tiện Ngư cũng khẩn trương, nhú mày nhìn chăm chăm Mãng Xà nuốt xuống, thẳng đến khi đầu Lợn Rừng cũng toàn bộ tiến vào bụng Mãng Xà, cái miệng rộng của Mãng Xà khép lại, cô lập tức thu hồi thú Triệu hoán của mình, cùng lúc đó, nhanh chóng triệu ra một con thú Triệu hoán chưa định cấp khác!

Đó là một đoàn bùn, ném xuống đất như một đoàn bùn nhão, không bắt mắt chút nào.

Tất cả mọi người sửng sốt, đang không rõ nguyên do, liền thấy đám bùn kia trượt vào trong nước, bò lên người Mãng Xà, cũng lấy tốc độ cực nhanh bao lấy toàn bộ đầu Mãng Xà!

Mãng xà vừa mới mất chín trâu hai hổ lực nuốt Lợn Rừng vào, đang thở hổn hển, bỗng nhiên liền không thể hô hấp!

Không thở được!!

Nó dùng sức lớn lên miệng, nhưng trong cổ họng Lợn Rừng đang tắc, mà lỗ thở bên ngoài bị bùn bịt chặt, không thoát khí được! Cũng không vào được khí!

Tất cả mọi người đồng loạt mở to hai mắt, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Thời Tiện Ngư có góc độ công kích lại xảo quyết như thế!

Mãng Xà một đầu lao vào trong nước, ý đồ vớt bỏ bùn trên đầu, thân thể công kênh ở trong đầm lầy không ngừng lăn lộn giãy dụa, thống khổ gặp phải không ít hơn Lợn Rừng chết thảm chút nào!

Leah nhìn đến mặt đều trắng bệch, phảng phất cảm động lây đồng dạng hô hấp khó khăn lên, “Đây là cái gì ma thú, cái này cũng quá lợi hại...”

Selwall run giọng trả lời: “Là dính dính... Ma thú cấp chưa định, bị phán xét là không có bất kỳ tính công kích nào, bởi vì am hiểu mô phỏng mà khó có thể phát hiện, cho nên số lượng thừa thớt, thập phần hiếm thấy...”

Phanh, phanh!!!

Mãng Xà không ném được bùn, lao ra khỏi mặt nước, đung vào đại thụ!

Nó muốn quấn lấy thân cây cọ bùn xuống, nhưng Lợn Rừng nuốt vào tạo thành trở ngại cực lớn cho nó, giống như trên người mang một gánh nặng cực lớn, bò không lên cây, chỉ có thể dán lên mặt ngoài thân cây cọ xát.

Nhưng những bùn này là ma thú sống sờ sờ, biết chui, biết bò, biết nhúc nhích, làm sao có thể cọ sạch sẽ?

Selwall nhìn thảm trạng Mãng Xà, cảm thấy sờn gai
óc.....

Giờ này khắc này, hắn mới thật sâu hiểu được, Thời Tiện
Ngư nói nó “Không tay không chân” là có ý gì...

Chương 477. 5. Thể giới triệu hoán sư (41)

Suốt nửa giờ.....

Cuộc chiến giằng co giữa keo dính và Mãng Xà kéo dài suốt nửa giờ, cuối cùng cũng kết thúc.

Nếu không phải là bởi vì Mãng Xà đàm lầy nuốt Lợn Rừng, thời gian này chỉ sợ sẽ dài hơn, bởi vì loại ma thú Mãng Xà đàm lầy này, bản thân có thể bế khí thời gian rất dài, bình thường tiềm ẩn dưới nước một hai giờ hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng là lần này, vô luận là ăn cơm hoặc là sau đó giãy dụa, đều tiêu hao nó trong cơ thể đại lượng dưỡng khí, đến nỗi nửa giờ sau tạnh mạng lại khó có thể duy trì, cuối cùng mất mạng trong tay Bùn Quái.

Chính xác mà nói, là mất mạng trong tay Tiệp Ngư.

Thời Tiệp Ngư nhắm ngay thi thể Mãng Xà đàm lầy tiến hành quét hình:

[Mãng Xà Đàm Lầy, cấp B ma thú, dự tính đổi ma tinh 5310 tạp, dự tính chờ đợi thu hồi thời gian 4 phút 02 giây, hiện tại tiến hành định vị.]

[Kết thúc định vị. Xin vui lòng không đi bộ xung quanh một cách tự do để không có offsets xảy ra tại các địa điểm tái chế.]

Thời Tiệp Ngư nghe được số lượng dự tính đổi ma tinh, sắc mặt nhất thời có chút khó coi.

Trong bụng con Mãng Xà đầm lầy này có cả một con Lợn Rừng miệng rộng, trong bụng Lợn Rừng còn có một con Thần Lăn xanh, kết quả chỉ tính giá của Mãng Xà?

Thời Tiện Ngư không vui, mở sổ tay hướng dẫn tìm con đường khiêu nại.

Bên cạnh những người khác hai mặt nhìn nhau, nghĩ thầm này bộ thu hồi trình tự thiết kế ra thời điểm, ai cũng không nghĩ tới sẽ có bộ oa tình huống xuất hiện a...

Một lúc sau, máy bay của nhà ga đến.

Bởi vì lần này thu hồi chính là Mãng Xà đầm lầy, cho nên khí bay tới là lớn nhất, mọi người cùng nhau giúp Thời Tiện Ngư đem dây móc cột vào trên thân Mãng Xà, bận rộn một hồi mới tính là xong việc.

Trên đường trở về, Tiện Ngư rất áy náy, nói: “Các người đừng chỉ lo ở bên tôi, hôm nay tôi đã hoàn thành mục tiêu phải về nhà, các người cũng đi đánh quái thú, luyện tập đi.”

Mọi người trên mặt tươi cười quái dị, gật gật đầu, nhưng không hề có ý rời đi.

Thời Tiện Ngư lại quay đầu nhìn Roland bên cạnh, quan tâm hỏi: “Bạn có muốn luyện tập ma thú hay không?”

Roland không lên tiếng, hiện tại trong lòng hắn rất loạn.

Hắn vốn là vì bảo vệ Thời Tiện Ngư mới có thể theo tới, lại tro mắt nhìn cô một mình đấu Lợn Rừng miệng rộng cùng Mãng Xà đầm lầy ngay cả hắn cũng không nắm chắc, chẳng lẽ cho tới nay phương pháp học tập của hắn là sai? Đối kháng giữa ma thú kỳ thật không giới hạn trong đẳng cấp?

..... Hắn làm sao có thể sai? Phương pháp của hắn, một phần đến từ học viện đế quốc chính thống nhất, một phần khác đến từ cha mẹ lưu lại bút ký, còn Thời Tiện Ngư là người vừa

tới không bao lâu, người ngoài ngành, cô căn bản là làm bậy! Cô ấy chỉ may mắn thôi! Chưa từng có ai dùng ma thú chưa định cấp đầu nhập thực chiến!

Nhưng nếu chỉ là vận khí tốt, vì sao chưa từng thấy người khác có vận khí như cô ấy? Đánh bại một con ma thú cấp B là vận khí tốt, liên tục đánh bại hai con cũng là vận khí tốt?

Roland nghĩ mãi mà không rõ, Thời Tiện Ngư phá vỡ nhận thức phương pháp tác chiến của hắn, cái kia một bộ kiên cố tri thức hệ thống giờ phút này lung lay sắp đổ, gần như sụp đổ.

Thời Tiện Ngư quan sát sắc mặt Roland, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “A, tôi biết rồi, ma thú cấp B trong đầm lầy Ô Ô vẫn còn quá ít, trong tay cậu không thiếu ma thú cấp B, hẳn là đi trạm cấp A thử một lần.”

Roland: “?!”

Mọi người trong câu lạc bộ cũng giật mình.

Leah bật thốt lên: “Cái gì?! Các người còn muốn đi đánh cấp A?!”

Thời Tiện Ngư nghiêm trang nói: “Muốn đi đánh cấp A, nhất định phải về chuẩn bị trước, tra kỹ hướng dẫn.”

Mọi người đều biết, công lược tra cứu mà cô nói chính là xem sổ tay hướng dẫn.

Leah sắp rơi lệ đầy mặt: “Tỷ tỷ! Tỷ mang tôi theo!”

Chương 478. 5. Thế giới triệu hoán sư (42)

Roland luống cuống, mắt thấy Thời Tiện Ngư muốn đáp ứng, vội vàng ngăn cản: “Tôi không có! Tôi không phải! Tôi... tôi cảm thấy, hẳn là tiến hành từng bước...”

Selwall dùng sức gật đầu: “Đúng! Chúng ta nên tiến hành từng bước.”

Nếu không trái tim thật sự không chịu nổi.

Trong lòng Thời Tiện Ngư lăm lăm, thiếu nam thiếu nữ ở độ tuổi này, không phải là độ tuổi nhiệt huyết nhất, xúc động nhất, thích mạo hiểm nhất sao? Sao bọn họ ai nấy còn bảo thủ ổn trọng hơn cả cô?

Lúc này, Lily bỗng nhiên mở miệng: “Phía trước hình như là đàn Vịt, chúng ta có muốn đi đường vòng hay không?”

Thời Tiện Ngư nghe thấy, vịn gai nhọn trên mai Rùa đứng lên, kê chân nhìn về phía trước, quả nhiên thấy trong lùm cây phía trước có chừng mười con Vịt hoang đang nghỉ ngơi.

Cô nghĩ nghĩ, hỏi mọi người: “Các người sau khi tiến vào một con ma thú cũng không đánh, nếu không nhân cơ hội này luyện tập một chút?”

“.....”

Lily nhỏ giọng nói: “Chúng ta bình thường đều tìm lạc đàn ma thú, một chọi một đối chiến luyện tập...”

Thời Tiện Ngư tiện tay đếm: “Một hai ba bốn năm sáu bảy, không tính tôi cũng có sáu người, các người mỗi người mang

một con Triệu hoán thú chính là sáu con, trước đừng quản nhiều như vậy, sáu con Triệu hoán thú cùng nhau xông tới, dọa cũng ít nhất dọa đi một nửa Vịt, còn lại Vịt các người mỗi người chia một con, khẳng định đánh thắng được.”

Mọi người nhìn cô, cô nhìn mọi người, trong ánh mắt tự nhiên ần ần lộ ra tán thành?

Bộ dáng giống như làm được.....

Không ai nói chuyện, Thời Tiện Ngư coi như bọn họ đồng ý, lúc này vỗ xuống bả vai Roland, nói: “Tinh Bàn Lục Quy của cậu hình thể lớn nhất, thích hợp xung phong, lúc xông lên đứng ở giữa, những con thú Triệu hoán khác đứng hai bên, lúc xông lên nhớ xếp thành một hàng, tốc độ càng nhanh càng tốt, như vậy tương đối có khí thế, nếu có thể thuận tiện giẫm chết mấy con càng tốt.”

Roland có chút do dự: “Tôi chưa thử qua.....”

Vậy bây giờ vừa vặn có thể thử xem, dù sao mai Rùa cũng đủ cứng, không sợ Vịt cắn.

Thời Tiện Ngư dừng một chút, lại ngữ điệu sâu kín nói: “Đây chỉ là ma thú cấp C, cậu mang theo ma thú cấp B, sẽ không ngay cả cấp C cũng không dám đánh chứ...”

Roland nhú mày: “Làm sao có thể?!”

“Được, vậy các người cố lên.” Thời Tiện Ngư lưu loát từ trên mai rùa nhảy xuống, thúc giục nói: “Gọi ma thú lợi hại nhất ra! Xếp hàng đứng vững!”

Mọi người hành động tuy rằng lúc bắt đầu phối hợp Thời Tiện Ngư, nhưng biểu tình đều có chút mê mang, có chút giống như bị không đi cày ruộng, vốn đã quen một chọi một, như thế nào lại đột nhiên bị gọi đi kéo bè kéo lũ đánh nhau chứ?

So với bọn họ càng mê mang hơn chính là Thời Tiệp Ngự, cô phát hiện thú Triệu hồi trong tay mỗi người trong câu lạc bộ cũng không kém, cô thật sự không hiểu bọn họ vì sao đánh quái cấp C còn muốn nhìn trước ngó sau, bọn họ lại không giống Roland có gánh nặng hình tượng.

Thật ra thì điều này không khó hiểu.

Đứng ở góc độ Thời Tiệp Ngự, cô một lòng muốn tăng lên thần lực, tự nhiên là cơ hội gì cũng không buông tha, bất kỳ ma thú nào trong mắt cô đều là một cơ hội thực chiến rèn luyện kỹ thuật bản thân.

Nhưng đứng ở góc độ câu lạc bộ, bọn họ chuẩn bị cho cuộc thi thăng cấp, huấn luyện trước cuộc thi có quan trọng hơn nữa cũng không sánh bằng an nguy của thú Triệu hồi.

Ví dụ như trâu lùn một sừng của Leah, bởi vì sừng trâu đứt gãy, không chỉ phải chờ đến ba tháng khôi phục, còn phải thu thập thức ăn dinh dưỡng như mâm xôi quả Ma Vực khắp nơi, có thể thấy được cái giá phải trả khi bị thương rất đắt.

Nếu sợ Triệu hoán thú bị thương, như vậy trong thực chiến, tự nhiên sẽ sợ đầu sợ đuôi.

Mọi người để cho thú Triệu hoán của mình xếp thành một hàng, Thời Tiệp Ngự giống như trưởng quan tuần tra những thú Triệu hoán này, càng nhìn, tâm tình càng phức tạp.

Khi cô đi tới trước mặt Lily, phát hiện thú Triệu hoán của Lily là một con Cự Hùng, tâm tính thiếu chút nữa sụp đổ.

“Người một con gấu, muốn cùng vẹt một chọi một đôi chiến?” Thời Tiệp Ngự đối với cái này rất không hiểu.

Lily đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vẹt Soro cắn người rất đau.....”

Thời Tiệp Ngư cảm khái: “Lily, hôm nay em ít nhất phải giết chết hai con..... Không, ba con vịt, nếu không thật sự không thể nào nói nổi.”

Chương 479. 5. Thể giới triệu hoán sư (43)

Lily im lặng, cô muốn nói mình cho tới bây giờ chưa từng làm như vậy, nhưng là Thời Tiện Ngư đã đi về phía người kế tiếp —

“Tắc Lạc Duy...” Thời Tiện Ngư đánh giá Hồng Vũ Hạc bên cạnh hắn từ trên xuống dưới, ngữ khí thương lượng: “Cậu cũng ba con đi?”

Selwall: “.....”

Lily liếc sắc mặt Serovi, cẩn thận nói: “Đội trưởng Hồng Vũ Hạc mặc dù là cấp B, hình thể cũng đủ lớn, thể nhưng trong tác chiến luôn luôn lấy linh hoạt né tránh làm chủ, không giống như gấu vùng núi của tôi khí lực lớn, bằng không... hai con đi?”

Trong lòng Tắc Lạc Duy đang rơi lệ, muốn nói hai con cũng rất nhiều được không!

“Cái này không nên a.” Thời Tiện Ngư thật sự không thể hiểu được, cô hỏi Lily: “Cô xem, là miệng Hồng Vũ Hạc dài, hay là miệng Vịt dài?”

Lily ngẩn người: “Đương nhiên là miệng Hồng Vũ Hạc dài hơn.”

Miệng Hồng Vũ Hạc cơ hồ gấp bảy tám lần miệng vịt.

Thời Tiện Ngư vươn tay, khoa tay múa chân: “Nếu miệng Hồng Vũ Hạc dài hơn, như vậy khi Hồng Vũ Hạc cắn vịt Tắc

La, giảng đạo lý, vịt cho dù vươn thẳng cổ cũng không cần được hạc.”

Mọi người: “.....”

Thời Tiệp Ngự còn nói: “Hơn nữa cánh của Hồng Vũ Hạc càng rộng càng lớn, giảng đạo lý, bay khẳng định cao hơn vịt, áp chế từ trên cao cộng thêm cái miệng dài này, đừng nói ba con, cho dù bốn năm con cũng có thể đối phó.”

Cô dừng lại một lát, vẻ mặt nghiêm túc nhấn mạnh: “Tôi không miễn cưỡng các người, tôi đang giảng đạo lý với các người thôi.”

Mọi người lần nữa: “.....”

Trong một mảnh yên lặng, Roland cố lấy dũng khí, hỏi Thời Tiệp Ngự: “VẬY, cậu cảm thấy tôi... tôi nên, mấy con?”

Thời Tiệp Ngự suy tư một lát, không trực tiếp trả lời, mà làm một phân tích tổng thể:

“Rùa lục sao thích hợp lấy phòng thủ làm chủ, công kích cần lợi dụng gai trên lưng, đợi lát nữa cậu phải làm cho Rùa lục sao hấp dẫn đàn Vịt, cũng làm tốt che chở cho thú Triệu hồi của người khác, Hồng Vũ Hạc của Selovi phụ trách chiến đấu trên không, cần Vịt liên quân lên mai Rùa, gấu của Lily phụ trách đất liền, thú Triệu hồi của người khác phụ trợ Lily cùng nhau công kích. Leah, Trâu Lùn Một Sừng của cậu tuy rằng gãy sừng, nhưng cũng phải tích cực tấn công, bốn móng của Trâu Lùn Một Sừng cường tráng mạnh mẽ, giẫm đạp cùng đá đều là phương thức có thể thử.”

Leah: “Ồ ồ ồ.....”

Thời Tiệp Ngự nói: “Tôi đếm một hai ba, các người chuẩn bị tốt, hô đến ba thời điểm cùng nhau xông qua!”

Roland có chút mất mát, nhưng Thời Tiện Ngư căn bản không cho hắn mất mát thời gian, đã bắt đầu hô đếm.

Hắn chấn hưng tinh thần, nhìn thẳng đàn Vịt cách đó không xa, trong lòng đối với mình vừa có kỳ vọng cũng có hoài nghi, muốn biết mình đến tột cùng có thể giết chết mấy con Vịt? Đối với thực chiến, mình đến cuối cùng có thể làm tới trình độ nào?

Thời Tiện Ngư đếm đến con số cuối cùng “Ba”, la lớn: “Mau xông lên!”

Tất cả thú Triệu hoán chạy hết tốc lực về phía trước!

Đàn Vịt lập tức bị động tĩnh này làm kinh hãi, đột nhiên nhìn thấy nhiều quái vật lớn lao thẳng tới như vậy, sợ tới mức đập cánh bay lên trời! Cũng có con Vịt Soro tính tình bạo liệt kia, thề sống chết bảo vệ lãnh địa đàn Vịt!

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Toàn bộ tình hình chiến đấu chỉ có thể dùng quần ma loạn vũ để hình dung! Rùa lớn vùi đầu xông mạnh, Hồng Vũ Hạc bay trên trời, gấu vùng núi trái một quyền phải một quyền, rít gào đem Vịt nhào tới đập vào trong nước, Trâu Lùn Một Sừng cũng phát cuồng, ra sức nhảy lên nhảy xuống.

Thời Tiện Ngư ở một bên xem cuộc chiến, càng xem càng nhíu mày.

Cô phát hiện đám ma thú cấp B lao ra, khí thế thật lớn, nhưng công kích cũng thật kém.

Kỳ thật lực lượng hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng là chính xác không được, không biết cùng tinh thần lực mạnh yếu có quan hệ hay không, nàng đã phát hiện vài người ma thú công kích bổ nhào không còn, nhất là Hồng Vũ Hạc của Serovi, ở trên trời bị một đám Vịt đuổi theo cắn, mô rơi vài năm lông.

Chương 480. 5. Thế giới triệu hoán sư (44)

Cô không biết, tại trên đại lục Acale, bay loại ma thú được công nhận là khó có thể điều khiển, có lẽ bởi vì nhân loại là sinh vật lục địa, cho nên điều khiển lục địa đi lại ma thú tương đối linh hoạt.

“Selwall, cậu phải chú ý độ chính xác một chút, bằng không không phải uổng phí khí lực sao?” Thời Tiện Ngư nhìn không được nói: “Cậu ngậm cổ nó a, ngậm cổ lại quăng bay nó.”

Tắc Lạc Duy một bộ nhe răng trợn mắt, trán đầy mồ hôi, tinh thần lực của hắn cùng Hồng Vũ Hạc liên kết, giờ phút này đang trời đất xoay chuyển, không chỉ phải bảo trì cân bằng bay, còn phải tránh né Vịt liên tiếp nhào tới!

Thời Tiện Ngư lại nói: “Cậu không cần chỉ trốn a, Tinh Bàn Lục Quy ở ngay phía dưới cậu, cậu nhắm vào gai trên mai Rùa, đem toàn bộ Vịt quăng qua!”

Trong thanh âm của Selwall lộ ra sự sụp đổ: “Cô..... Cô không cần, không cần nói chuyện với tôi..... Tôi muốn tập trung lực chú ý.....”

“Cậu dù thế nào tập trung lực chú ý cũng phải phân ra một bộ phận tinh lực quan sát hoàn cảnh, Hồng Vũ Hạc của cậu thiên linh hoạt loại hình, lực lượng không đủ, đối mặt nhiều như vậy Vịt Soro càng cần học được mượn lực đánh lực!”

Thời Tiện Ngư nhìn thấy con Trâu Lùn Một Sừng đang hỗn chiến, lập tức nói: “Độ chính xác của con Trâu kia cũng rất ưu

tú, đã giẫm chết mấy con Vịt rồi.”

“Là tôi! Là tôi!” Leah hưng phấn nói, kết quả một cái phân tâm, nhảy nhót bên trong Trâu Lùn Một Sừng đụng vào mai Rùa gai, móng sau trúng một cái, đau đến hấn tại chỗ thét chói tai!

Selwall khóc không ra nước mắt: “Mọi người bảo trì lực chú ý a!!!”

Thời Tiện Ngư nhú mày: “Bảo trì lực chú ý đồng thời cũng phải quan sát hoàn cảnh bốn phía, các người hiện tại không phải một chọi một thực chiến huấn luyện, các người là tại nhiều người đối chiến!”

Selwall muốn nói mình mới là đội trưởng, nhưng hấn lo lắng không đủ, không dám lên tiếng, chỉ có thể cố gắng chống đỡ tiếp tục cùng những con Vịt kia đấu thành một đoàn.

Ngày xưa mọi người ở câu lạc bộ huấn luyện đôi chiến, cơ hồ không có bất kỳ quấy nhiễu nào từ bên ngoài, vì để cho các đội viên tập trung lực chú ý, câu lạc bộ còn có thể trang bị bịt tai các loại công cụ, nhưng hiện tại, đã ngoại đánh quái, thanh âm của Thời Tiện Ngư vẫn không ngừng.

Cô lúc thì nói cái này, lúc thì nói cái kia, nói Selwall và Roland nhiều lần nhất! Tinh thần lực của mỗi người bị lôi kéo qua lại giữa hai trạng thái tập trung và phân liệt, hỗn độn không chịu nổi! Tất cả những gì họ muốn là tiêu diệt con Vịt trước mặt họ càng sớm càng tốt và kết thúc khóa huấn luyện khủng khiếp này!

Bất tri bất giác, số lượng Vịt đang nhanh chóng giảm bớt.

Khi con Vịt cuối cùng bị Tinh Bàn Lục Quy giẫm ở dưới chân, chiến đấu hoàn toàn kết thúc, tất cả Triệu hoán sư hư thoát ngã xuống đất, không ngừng há mồm thở dốc.

Bọn họ toàn bộ không có khí lực, có thể nói sức cùng lực kiệt.

Nhưng Thời Tiệp Ngư có sức lực.

Cô thập phần tích cực chạy đến “Chiến trường”, đếm số lượng vịt, sau đó từ xa hướng bọn họ hô: “Leah, cậu giẫm chết bảy con!”

Leah nhất thời ngồi thẳng lên, nếu như không phải thật sự mệt thảm, hẳn có thể tại chỗ lộn nhào!

“Ha ha ha ha các cậu nghe thấy không?” hấn hưng phấn nói: “Bảy con! tôi xử lý bảy con Vịt Soro cấp C!”

Selwall nằm trên mặt đất khàn giọng nói: “Cậu giẫm chết..... Có rất nhiều là bị mọi người đánh cho bối rối, Vịt chưa kịp phản ứng.....”

Leah vẫn cao hứng: “Bảy con ha ha ha ha.....”

Thanh âm Thời Tiệp Ngư lại truyền đến: “Có năm con vịt bị bóp gãy cổ, chắc là gấu của Lily!”

Lily cũng cao hứng: “Em làm không tệ.”

“Có mười ba con bị mai Rùa đâm trúng!” Thời Tiệp Ngư cao giọng nói: “Còn có mấy con trên người có vết thương cũng có dấu vết giẫm đạp, tóm lại đều là công lao mọi người đồng tâm hợp lực!”

Roland thở ra với một nụ cười nhẹ nhàng hiềm hoi trên khuôn mặt.

Selwall bỗng nhiên phát giác không đúng: “Không đúng, Vịt sao lại nhiều như vậy?”

Chương 481. 5. Thế giới triệu hoán sư (45)

Serovi vừa nói như vậy, những người khác cũng nhao nhao phản ứng lại —

“Đúng vậy, sao lại có nhiều vịt như vậy?”

Lúc xông về phía trước, bọn họ đối với số lượng đàn Vịt là có một dự đoán, số lượng không đến hai mươi con, sau đó bị kinh sợ bay đi ít nhất một nửa, theo lý thuyết, Vịt còn lại hẳn là không đến mười con mới đúng, nhưng mà số Vịt Thời Tiện Ngư cộng lại, đã vượt xa hai mươi a.

Thời Tiện Ngư trở về, hỏi: “Nghỉ ngơi tốt chưa? Mau qua đó thu hồi đi, nếu không khí máu tanh sẽ khiến ma thú khác kiếm ăn.”

Mọi người vừa nghe, không dám tiếp tục nghỉ ngơi, nhao nhao từ trên mặt đất đứng lên.

Đến nơi nhìn, số lượng Vịt quả nhiên không đúng.

“Lúc chúng ta xông tới, không có nhiều vịt như vậy.” Selwell vừa thu hồi vừa nói.

Thời Tiện Ngư nói: “Mấy con như vậy sao đủ cho các người đánh, cho nên tôi dẫn mấy con từ chỗ khác tới.”

“Cái gì?!” Selwall khiếp sợ, trừng to hai mắt nhìn Thời Tiện Ngư: “Sao cô không nói trước một tiếng! Làm như vậy có bao nhiêu nguy hiểm cô biết không?!”

Thời Tiện Ngư ngẩn người, nghe trong giọng nói của hắn hình như có ý trách cứ, không khỏi nhú mày: “Nhưng số

lượng Vịt chính là không đủ các người đánh a, cậu không thể chỉ lo chính mình, mặc kệ các đội viên khác đi, mỗi người đều cần cơ hội luyện tập, cậu ở trên trời chiếm vài con Vịt, nhưng có vài người ngay cả một con Vịt cũng cướp không được!”

Thời Tiện Ngư rất mất hứng, nghĩ thâm loại hành vi cướp quái này nếu đặt ở trong trò chơi internet, sẽ bị phun chết.

Selwell rất hỗn độn: “Tôi..... Sao tôi lại chỉ lo cho chính mình.....”

Hắn đây không phải là lo lắng Vịt số lượng quá nhiều, mọi người chống đỡ không được mà dẫn phát nguy hiểm sao?

Selwall nhìn về phía các đội viên khác: “Các cậu có ai không bắn vịt không?”

Thành Viên Câu lạc bộ có A Ban do dự giơ tay lên, ngưng nói: ” Trâu Lùn Một Sừng nhảy đến quá lợi hại, tôi sợ bị giẫm phải, cho nên một mực ở bên cạnh bên cạnh đánh, thỉnh thoảng có thể nhặt được một con...”

Một đội viên khác cũng nhỏ giọng phụ họa: “Chúng tôi thấy trên trời có rất nhiều Vịt, cứ bảo cậu vút mấy con xuống, kêu nhiều lần, nhưng hình như cậu không nghe thấy...”

Selwell đỏ mặt: “Lúc ấy tôi tập trung chú ý...”

Nhìn thấy đội viên một bộ “Không đánh đủ” biểu tình, Selwall xấu hổ cúi đầu, không muốn biện giải cái gì.

Lúc này, Thời Tiện Ngư vỗ vỗ tay: “Đã định vị xong chưa? Thừa dịp khí bay còn chưa tới, chúng ta phục bàn một chút.”

Chuyện phục bàn này mọi người đều hiểu, bọn họ mỗi lần tham gia thi đấu xong, cũng sẽ lên phục bàn nhìn lại.

Mọi người tập trung lại đây.

Thời Tiệp Ngự nói: “Trước tiên tôi nói về cảm nhận của tôi, sau đó hai người phát biểu theo thứ tự, được không?”

Leah tích cực gật đầu: “Có thể được, tỷ tỷ nói trước.”

Selwall cũng chẳng chặc gật đầu một cái: “Được, cô nói trước đi.”

Thời Tiệp Ngự nói: “Vấn đề lớn nhất vẫn là độ chính xác, các người dùng thần lực điều khiển thú Triệu hồi đi lại hoặc bay, nhìn qua không có vấn đề gì, nhưng chỉ cần liên quan đến độ chính xác, tôi phát hiện động tác của các người sai lệch sẽ rất lớn, nếu cần làm ra động tác hơi phức tạp một chút, cũng sẽ xuất hiện vấn đề, không phải chậm nửa nhịp, thì là hoàn toàn làm sai.”

Cô dừng lại một lát, nhìn về phía cậu bé tóc vàng: “Tên cậu là Leah, đúng không? Hôm nay quái thú Triệu hồi của cậu giẫm chết không ít Vịt, nhưng thực ra hiệu suất tấn công của cậu tương đối kém, ví dụ như có đôi khi chỉ cần cậu dùng móng trước, hoặc chỉ dùng móng sau, nhưng... cậu dường như không có cách nào khống chế chính xác như vậy, cậu để cho con Trâu Lùn Một Sừng toàn bộ quá trình nhảy không ngừng, tiêu hao rất nhiều, cũng sẽ tạo thành quấy nhiễu đối với các thành viên khác.”

Chương 482. 5. Thế giới triệu hoán sư (46)

Leah xấu hổ gãi gãi đầu: “Tôi quá sốt ruột.....”

Thời Tiện Ngư lại nhìn về phía Selwell: “Hong Vũ Hạc của cậu cũng có vấn đề như vậy, cánh cứng tráng cùng miệng nhọn thật dài đều là vũ khí hữu lực, nhưng đều không được lợi dụng tốt.”

Nếu như là người khác nói như vậy, Selwell nhất định sẽ phản bác, điều khiển ma thú loại bay vốn đã rất khó khăn, nhưng hắn cùng các đội viên đều đã gặp qua lúc Tiện Ngư điều khiển Chim Cầu Vòng, cho nên đối mặt phê bình, cũng chỉ có thể yên lặng nhận.

“Ừm..... Sau này ta sẽ tăng cường luyện tập phương diện này.....” Selwell thấp giọng thì thào.

Thời Tiện Ngư nghe xong, yên lặng nhìn về phía Roland.

Kỳ thật cô cùng câu lạc bộ này những thiếu nam thiếu nữ không có quan hệ gì, biểu hiện của bọn họ là tốt hay kém đều cùng cô không quan hệ, chỉ là cô phát hiện hành động của Roland tại trong đoàn thể tựa hồ có thể thoải mái tự nhiên chút ít, cho nên mới có thể giả bộ nghiêm khắc trước phê bình mọi người, cứ như vậy, đợi lát nữa cô lại một mình chỉ ra Roland không đủ lúc, sẽ không đối tốt với tâm lý tạo thành gánh nặng quá lớn của Roland —

Bởi vì Roland quá miễn cảm quá áp lực, Thời Tiện Ngư không thể không uyển chuyển một chút.

Đương nhiên, “uyển chuyển” này chỉ là uyển chuyển mà cô cho là đương nhiên, cũng không có nghĩa là người nghe cũng cảm thấy uyển chuyển.

Thời Tiệp Ngư ho khan hai tiếng, mở miệng nói: “Phương thức tấn công của cậu, vẫn là quá mức bảo thủ, tốc độ cũng có một chút chậm...”

Roland cau mày, sắc mặt bình tĩnh gật gật đầu: “Trước kia thời điểm huấn luyện một mình không cảm thấy, hiện tại tiến vào thực chiến, quả thật có rất nhiều chỗ, đều làm cho chính mình cảm giác lực có không kịp.”

“Có cách nào để cải thiện nó không?” Leah vội vã.

Đúng vậy, độ chính xác thật sự quá ảnh hưởng đến hiệu quả thực chiến.

“Ở câu lạc bộ một chơi một thời điểm không rõ ràng, nhưng là ma thú càng nhiều, liên luống cuống tay chân...”

Đúng vậy, vừa rồi thật là hỗn loạn!

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận.

Selwell vội vàng nói: “Kỳ thật độ chính xác không đủ là vấn đề mà mỗi Triệu hoán sư đều có, chỉ là mức độ nghiêm trọng khác nhau mà thôi, mọi người không cần quá lo lắng, chúng ta luyện tập nhiều hơn, sẽ có cải thiện.”

Roland suy tư một lát, mở miệng nói: “Trước kia ta thấy Triệu hoán sư chơi qua một loại trò chơi, hiện tại hồi tưởng lại..... Có thể cũng là một loại phương pháp huấn luyện.”

“Đó là trò chơi gì?” Lily hỏi.

Leah cũng tò mò: “Đúng vậy, Tiểu La, dạng trò chơi gì a?”

Roland nghiêm túc khoa tay múa chân: “Là một loại trò chơi nhảy vòng, tìm một mảnh mặt đất rộng rãi bằng phẳng, vẽ

rất nhiều vòng tròn, vòng tròn có lớn có nhỏ, có sơ có mật, Triệu hoán sư điều khiển ma thú hành động qua lại trong vòng tròn, yêu cầu không thể giảm lên đường tròn. Trò chơi này có thể chơi một mình, cũng có thể chơi nhiều người, nhiều người không chỉ phải lo lắng vấn đề giảm lên đường dây, còn phải nhanh tay lẹ mắt cướp vòng, nếu không sẽ dễ dàng bị ma thú khác đẩy ra ngoài vòng tròn.”

Selwall hiểu rõ gật đầu: “Tôi hiểu, loại trò chơi này quả thật có thể huấn luyện độ linh hoạt và tốc độ phản ứng.”

Leah không thể chờ đợi được muốn thử xem: “Phía trước trạm xe có một mảnh đất bằng phẳng! Chúng ta cùng nhau chơi xem sao!”

Các đội viên khác đều hưởng ứng.

Roland bị Leah kéo lên đi về phía nhà ga, mọi người vây quanh Roland hỏi chi tiết trò chơi, vòng tròn vẽ như thế nào, địa điểm lớn bao nhiêu, tần suất tăng tốc như thế nào vân vân.

Thời Tiện Ngư đi ở đội ngũ cuối cùng, nhìn Roland luôn luôn bảo thủ, khó được lưu lộ ra thần thái nhiệt huyết thiếu niên như lúc này, trong lòng không khỏi cảm khái: tiểu hài tử quả nhiên vẫn là nên cùng tiểu hài tử cùng nhau chơi nha~

Chương 483. 5. Thế giới triệu hoán sư (47)

Một trò chơi nhảy vòng đơn giản, bị một đám Triệu hoán sư tận thủ chơi ra các loại đa dạng, thẳng đến khi trời sắp tối, mọi người mới lưu luyến không rời rời khỏi đầm lầy Ô Ô.

Trên đường trở về, quan hệ hai bên so với lúc vừa tới quen thuộc hơn rất nhiều, Selovi cảm thấy cảm xúc làm nền không kém nhiều lắm, bầu không khí cũng vừa vặn, liền thuận lý thành chương mở miệng mời Thời Tiệp Ngư cùng Roland, gia nhập câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam của bọn họ.

Thời Tiệp Ngư phản xạ có điều kiện muốn cự tuyệt. Cô tới thế giới này mục đích là giúp Roland báo thù, mà bây giờ mục tiêu của Roland là Triệu hoán ra ma thú cấp S, cũng không phải đi câu lạc bộ đánh thi đấu cái gì.

Nhưng mà cô còn chưa kịp từ chối, chợt nghe thấy Roland trả lời: “Được, tôi khi trở về sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Thời Tiệp Ngư: “???”

“Hả? Có chuyện gì vậy?”

Có lẽ vì vẻ mặt kinh ngạc của cô quá rõ ràng, Roland nghiêm trang giải thích với cô: “Kế hoạch ban đầu của tôi là năm nay đăng ký thi đấu dưới danh nghĩa cá nhân, nếu có thể gia nhập câu lạc bộ, có thể cùng các thành viên khác khích lệ lẫn nhau, có thể giúp nâng cao thành tích.”

Thời Tiệp Ngư bán tín bán nghi: “Như vậy a.....”

Selovi hỏi: “Tiểu Ngư tử tử, cô dự định dự thi sao? Nếu như gia nhập câu lạc bộ, dự thi sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, câu lạc bộ đều có phòng huấn luyện chuyên nghiệp cùng đội ngũ hậu cần, các loại thủ tục cũng có thể do câu lạc bộ làm thay, có thể giảm bớt không ít phiền toái.”

Thời Tiện Ngư biểu tình cổ quái nhìn về phía hắn: “Cậu không phải nói, ít nhất phải có Triệu hoán thú cấp B mới có thể gia nhập câu lạc bộ sao?”

Selwell xấu hổ ho khan hai tiếng: “Cái kia..... nhân tài đặc biệt, có thể đặc biệt đề cử vào câu lạc bộ.”

Lily ở một bên che miệng vui vẻ: “Chú của Selwall chính là ông chủ của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, đương nhiên muốn cho ai vào thì cho người đó vào!”

Thời Tiện Ngư ngăn người, không nghĩ tới Selwell còn là phú nhị đại.

Selwell ngượng ngừng nói: “Mỗi cái đề cử danh ngạch đều phải trải qua nghiêm khắc sàng lọc, chúng ta đều phải vì câu lạc bộ phụ trách, cũng là vì chính mình phụ trách, không phải muốn cho ai tiến liền đề cho người đó tiến...”

“Biết rồi biết rồi, chúng ta đều nguyện ý làm người đề cử cho Tiểu Ngư tử tử!” Lily cười nói.

“Đúng vậy! Tôi cũng nguyện ý làm người đề cử!” Leah cũng phụ họa theo.

Bọn nhỏ quá nhiệt tình, Thời Tiện Ngư có chút chống đỡ không được, vội vàng xua tay: “Tôi đã lớn tuổi, không nhất định sẽ đi, vẫn là xem đệ đệ tôi cuối cùng suy nghĩ như thế nào đi.”

Mọi người nghe xong, ánh mắt đồng loạt nhắm ngay Roland.

Roland nhất thời cảm thấy áp lực bội phần.

Lúc này, Selwell ngược lại rộng rãi lên, giống như đại ca ca vỗ vỗ bả vai Roland, nói: “Lấy thực lực của cô, kỳ thật cũng có thể đi câu lạc bộ lớn hơn nữa thử xem, nếu có câu lạc bộ muốn đi, tôi có thể giúp người cô thiệu, chúng ta cùng quản lý nên mấy câu lạc bộ của Tát Nhĩ Đạt đều biết.”

“Ừ, cảm ơn mọi người.” Roland gật gật đầu.

Selwell cười nói: “Suy nghĩ kỹ rồi tùy thời tới tìm chúng ta, chúng ta ở trong lữ xá thôn, phỏng chừng ba ngày sau trở về Tát Nhĩ Đạt, cũng hoan nghênh các cậu tới Tát Nhĩ Đạt làm khách.”

Roland: “Được rồi.”

Sau khi cùng đoàn người Selwell nói lời từ biệt, Roland cùng Thời Tiễn Ngư về đến nhà, sắc trời đã khuya.

D’Artagnan nghe thấy tiếng động chạy ra đón họ và vẫy đuôi vui vẻ.

Maggie mở cửa, vẻ mặt tò mò nhìn hai người vào nhà, không khỏi hỏi: “Anh à, anh cùng Tiểu Ngư tỷ tỷ đi đâu rồi?”

Roland xoa xoa đầu em gái: “Xin lỗi Maggie, đói bụng quá, bây giờ anh đi nấu cơm.”

“Không có, em đi nhà bà nội nhà ăn chục.” Maggie trả lời: “Bà nội hôm nay làm bánh nhân thịt, siêu cấp ăn ngon, em còn mang theo hai khối trở về, cố ý để lại cho anh chị!”

Chương 484. 5. Thế giới triệu hoán sư (48)

Thời Tiện Ngư quả nhiên nhìn thấy trên bàn bày hai miếng bánh nhân thịt dày, che một tầng lồng giữ nhiệt thủy tinh, vẫn còn nóng hổi.

“Ha ha! Cảm ơn Maggie, anh đi rửa tay trước.”

Thời Tiện Ngư vui vẻ đi rửa tay, tắm xong trở lại phòng khách, nghe thấy Roland đang nói với em gái muốn đi thi đấu ở Tát Nhĩ Đạt, trong lúc rời nhà, hắn dự định đưa Maggie đến nhà dì Kiều Khắc Toa ở một thời gian.

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm: vừa rồi còn nói sẽ suy nghĩ thật kỹ, đây căn bản là đã quyết định rồi mà.

Cô ngồi xuống bên bàn im lặng ăn bánh nhân thịt.

Roland cùng em gái trò chuyện xong, cũng tới ăn bánh nhân thịt, bất quá khẩu vị của hắn hiển nhiên không có giống Thời Tiện Ngư, ăn vài miếng liền dừng lại, tâm sự nặng nề bộ dáng.

Thời Tiện Ngư nói: “Ăn nhiều một chút, ăn xong đi ngủ sớm một chút, thân thể đang lớn, đừng ảnh hưởng đến sự phát triển.”

Roland: “.....”

Hắn lặng lẽ cắn một miếng bánh, nhai vài cái, hỏi Thời Tiện Ngư: “Lát nữa cô làm gì?”

“tôi? Đọc sách, sau đó đi ngủ.” Thời Tiện Ngư trả lời.

Roland buồn bực nói thầm: “Cô cũng không cần phát triển thân thể, lại ngủ sớm như vậy.”

Thời Tiện Ngư “hắc hắc” hai tiếng, nói: “Tôi muốn dưỡng sinh.”

Roland vẻ mặt không tin, hần rõ ràng nhiều lần nửa đêm thức dậy đều phát hiện cô ở trong thư phòng đọc sách, nhưng hần cũng không muốn hỏi, dù sao hỏi, Thời Tiện Ngư khẳng định cũng sẽ tìm lý do nói: “Bởi vì mất ngủ a, đọc sách có trợ giúp mệt mỏi.”

Nghĩ tới đây Roland cũng có chút buồn bực, cảm thấy Thời Tiện Ngư một chút cũng không giống người lớn.

“Ai, Roland.” Thời Tiện Ngư bỗng nhiên mở miệng: “Cậu thật sự chuẩn bị đến câu lạc bộ của bọn họ sao?”

Roland liếc nhìn cô một cái: “Ừ, còn cô? Muốn đi không?”

“Đi đi, cậu đi, tôi cũng đi.”

“Sao cô lại đi theo tôi?”

Thời Tiện Ngư vẻ mặt tự nhiên trả lời: “Tôi đây mới đến, không quen cuộc sống nơi đây, đương nhiên phải đi theo cậu.”

Roland: “.....”

Ở trong Ma Vực rõ ràng cùng đám người kia một bộ quen thuộc, hiện tại lại biến thành “Nhân sinh địa không quen”?

“Tôi chính là muốn hỏi một chút...” Thời Tiện Ngư nói: “Selwell không phải cũng nói sao, lấy thực lực của cậu, nếu như muốn tiến vào câu lạc bộ, hoàn toàn có thể có lựa chọn tốt hơn.”

Roland nhú mày suy tư, chậm rãi lắc đầu: “Không cần, cái khác tốt hơn câu lạc bộ yêu cầu cũng sẽ càng cao, hơn nữa đại bộ phận câu lạc bộ, đều là đi học viện phái con đường.”

“Phái học viện?” Thời Tiệp Ngự hỏi: “Có ý gì? Câu lạc bộ của Selwell là phái gì?”

Roland không tiếng động thở dài, đã quen với sự thiếu hiểu biết của Thời Tiệp Ngự đối với thường thức.

“Gia nhập câu lạc bộ có hai loại phương thức, một là chính mình xin báo danh, một là do nhân viên nội bộ đề cử giới thiệu, có chút câu lạc bộ hàng năm sẽ đi học viện Triệu hoán sư chiêu mộ nhân viên mới, lấy tinh anh học viện làm chủ, câu lạc bộ như vậy, kết cấu nhân viên tương đối vững chắc cùng cân bằng, phối hợp cũng sẽ tương đối tốt, cho nên gọi là học viện phái.”

Hắn dừng một chút, nhú mày nói: “Câu lạc bộ chỗ Selwell, hẳn là thuộc phái tự do... Chỉ cần thực lực đầy đủ, người nào cũng có thể chiêu mộ, không giới hạn ở học viện, cứ như vậy, ưu thế là phong cách tác chiến hay thay đổi, khuyết điểm cũng rất rõ ràng, thực lực nhân viên không đồng đều, phối hợp cũng khó khăn.”

Thời Tiệp Ngự hỏi: “Nghe ý cậu, câu lạc bộ của phái học viện, có phải tốt hơn phái tự do không?”

Roland gật đầu: “Đúng vậy, ba câu lạc bộ nổi tiếng nhất trên đại lục Acale hiện nay đều là học viện.”

Nói đến đây, giọng cậu hạ xuống: “... bố mẹ tôi, từng là thành viên của một trong ba câu lạc bộ lớn, Câu lạc bộ Heisenberg.”

Chương 485. 5. Thế giới triệu hoán sư (49)

Thời Tiện Ngư đã sớm muốn hỏi chuyện cha mẹ Roland, chỉ là vẫn không có cơ hội, hiện tại nghe Roland nói tới đây, không khỏi theo lời hắn nói tiếp: “Tôi nhớ trước kia cậu đã nói, cha mẹ cô liên tục sáu năm giành được giải vàng giải bạc thế giới, thì ra câu lạc bộ của bọn họ cũng là cấp bậc đứng đầu trên đại lục Alace, bọn họ thật sự rất mạnh a.”

Roland cúi đầu “Ừ” một tiếng, trả lời: “Bọn họ đúng là Triệu hoán sư mạnh nhất đại lục Acale.”

Hắn dừng lại một chút, lại bổ sung: “Đã từng.”

“Vậy... sau đó thì sao?” Thời Tiện Ngư dè dặt hỏi: “Sau đó bọn họ không thi đấu nữa sao?”

Roland cúi thấp đầu không nói gì, từ góc độ Thời Tiện Ngư, có thể nhìn thấy đường hàm dưới của hắn căng rất chặt.

“Nếu cậu không muốn nói... thì đừng nói nữa, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi...” Thời Tiện Ngư nhẹ giọng nói.

Roland thấp giọng trả lời: “Kỳ thật không có gì không thể nói, trên tin tức đều có, bọn họ ở trước khi xuất ngũ trận đấu cuối cùng trong, bại bởi một vị tân binh tuyển thủ, sau đó phụ thân của tôi bắt đầu xuất hiện tinh thần lực không khống chế được chứng bệnh, được vật trị liệu hiệu quả vẫn không lý tưởng, có một lần hắn phát bệnh chạy tới Ma Vực, mẫu thân của tôi đi Ma Vực tìm hắn, vừa vặn trong Ma Vực chính là Thú Triều kỳ, hai người tại Thú Triều kỳ gặp nạn, qua đời.”

“Tôi bị đưa đi học viện Triệu hoán sư tinh anh, tất cả mọi người cho rằng tôi có thể kế thừa ý chí cha mẹ, một lần nữa đoạt lại vinh dự của cha mẹ tôi ở trên sân thi đấu đã mất đi, nhưng là, tôi làm cho bọn họ thất vọng...”

“Những người không quan trọng, cậu không cần để ý.” Thời Tiệ Ngu nghiêm túc nói: “Roland, nếu như cha mẹ cậu còn sống, nhất định sẽ vì cậu mà cảm thấy kiêu ngạo.”

Roland nghe xong, tự giễu cười: “Có một đứa con trai như ta vậy, có cái gì có thể kiêu ngạo...”

Thời Tiệ Ngu mở to hai mắt: “Đương nhiên kiêu ngạo a, cậu có thể khỏe mạnh lớn lên, trở thành một người thiện lương chính trực, đây chính là chuyện không dậy nổi nhất! Hơn nữa cậu còn chăm sóc Maggie tốt như vậy, cậu cho rằng những thứ này rất dễ dàng làm được sao? cái này so với Triệu hoán ma thú khó hơn nhiều a.”

Roland nói: “Cảm ơn cô, nhưng thật sự không cần an ủi tôi...”

Thời Tiệ Ngu rất nghiêm túc nói: “Tôi chính là đang nói lời thật lòng, chẳng lẽ cậu cảm thấy Triệu hoán ma thú so với chăm sóc em gái lại quan trọng hơn?”

Roland bị cô nói đến nghẹn họng, không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn cảm thấy mình không có gì không dậy nổi, nhưng khẳng định cũng không thể cho rằng Triệu hoán ma thú so với em gái quan trọng hơn... Thật sự là kỳ kỳ quái, hắn như thế nào lại bị logic của Thời Tiệ Ngu cuốn vào?

Thời Tiệ Ngu lại hỏi hắn: “Nếu cha mẹ cậu là người nổi tiếng trong ngành này, nếu cậu đi Salda, có bị người ta nhận ra không?”

Roland nhẹ nhàng lắc đầu: “Đã qua nhiều năm như vậy, hơn nữa lần dự thi này, tôi không định dùng tên thật.”

“Không cần tên thật? Cái này phù hợp quy định sao?” Thời Tiệp Ngự hỏi.

Roland giải thích: “Tên dự thi thông thường đều dùng tên giả, ví dụ như cha mẹ tôi, lần lượt gọi là Maykela Moon và Maykela Star. Chỉ có tài khoản đăng ký thi đấu mới cần điền tên thật, nếu Triệu hoán sư có người thuộc câu lạc bộ, thông thường do câu lạc bộ thống nhất đăng ký tài khoản, cột này sẽ điền tên câu lạc bộ.”

Thời Tiệp Ngự nghe hiểu, Roland đây là muốn mai danh ẩn tích đi tham gia tranh tài - chỉ cần gia nhập câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, là có thể lấy danh nghĩa câu lạc bộ dự thi, không cần bại lộ tên thật của mình.

Xem ra cha mẹ mang đến cho hắn áp lực vẫn như cũ rất lớn, hắn không cách nào đường đường chính chính lấy danh nghĩa con trai vợ chồng Mai Khải Lạp dự thi.

Sẽ lo lắng thứ hạng thi đấu không tốt, làm cho cha mẹ mất mặt đi.....

Chương 486. 5. Thế giới triệu hoán sư (50)

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm, như vậy cũng tốt, Roland làm một cái yên lặng vô danh người bình thường dự thi, vô luận thắng thua, tâm tính đều có thể vững vàng chút ít, không cần chịu những nhân tố bên ngoài kia ảnh hưởng.

Sau đó lại nghĩ đến Roland muốn báo thù sự tình, cảm giác rất cổ quái, nghe ra cha mẹ là ngoài ý muốn qua đời, nếu là ngoài ý muốn sự cố, vì cái gì mà nội tâm Roland có một cỡ oán hận lớn như vậy?... Chẳng lẽ nguyên nhân cái chết của cha mẹ hắn, kỳ thật còn có kỳ quặc?

Có lẽ sau này hai người ở chung, hắn sẽ nguyện ý nói ra nguyên nhân thật sự với cô.

“Khi nào cậu chuẩn bị xuất phát?” Thời Tiện Ngư hỏi: “Selwall nói bọn họ còn có thể ở trong thôn ba ngày.”

Roland nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Tôi nhanh nhất cũng phải một tháng sau, một tháng sau trường học nghỉ, có thể cho Maggie đến nhà dì Kiều Khắc Toa ở tạm một thời gian.”

Thời Tiện Ngư lập tức nói: “Vậy tôi cũng đi một tháng sau.”

Roland tâm tình phức tạp liếc nhìn cô một cái, cũng không phải không muốn bị Thời Tiện Ngư đi theo, chính là cảm thấy là lạ.

Hắn hỏi: “Sao cô cứ đi theo tôi mãi vậy?”

Thời Tiện Ngư nói: “Người khác tôi cũng không biết.”

Roland: “.....”

“Quên đi, tùy cô thôi.” Roland thở dài, đứng dậy nói: “Tôi đến thư phòng đọc sách.”

Thời Tiện Ngư: “Tôi cũng đi.”

Roland: “.....”

“Lại đi theo tôi...”

.....

Ba ngày sau, đoàn người Selovi thu thập đủ quả mâm xôi để chuẩn bị rời khỏi thôn.

Roland và Thời Tiện Ngư cố ý đi tiễn đưa, thuận tiện mang cho bọn họ một ít pho mát dê và các loại đặc sản.

Selwell nói chờ sau khi trở về sẽ gửi thư đề cử cho bọn họ, chỉ cần Roland suy nghĩ kỹ càng, có thể cầm thư đề cử đi Tát Nhĩ Đạt tìm bọn họ, sẽ có người vì hắn cùng Thời Tiện Ngư làm thủ tục nhập hội.

Sau khi đoàn người Selwall rời đi, cuộc sống của Roland và Thời Tiện Ngư khôi phục thường ngày, ban ngày chăn dê, buổi tối đọc sách, thỉnh thoảng hẹn cùng đi Ma Vực, đánh quái, tăng lên thực lực đôi chiến.

Chủ yếu là Roland đánh, Thời Tiện Ngư không hứng thú lắm.

Cái này cùng xoát phó bản giống nhau, xoát qua quái lại xoát một lần, khó tránh khỏi có chút nhàm chán, cho nên cô mỗi lần đều sẽ đem ma thú từ trong thẻ tinh thể thả ra tự do hoạt động, sau đó chính mình ở bên cạnh yên lặng nghiên cứu trận pháp, hy vọng có thể Triệu hoán được ma thú lợi hại.

Tuy rằng ma thú chưa định cấp cô cũng có thể sử dụng, nhưng ai lại chê ma thú cao cấp ít chứ? Cô cũng muốn Triệu

hoán đến cấp B, thậm chí ma thú cấp A a!

Trước mắt Roland có ba con ma thú cấp B và một con ma thú cấp C. Dựa theo cách nói của hắn, ma thú cấp bậc càng cao cần thần lực càng mạnh để điều khiển, cho nên Triệu hoán sư có được ma thú cấp B, sẽ từng bước đào thải ma thú cấp C trong tay, mà Triệu hoán sư có được ma thú cấp A, sẽ chậm rãi đào thải ma thú cấp B trong tay, như thế, tận khả năng đem thần lực sử dụng ở trên người ma thú quan trọng hơn.

Diệu Diệu Oa là cấp C, nhưng nó là ma thú Roland lần đầu tiên Triệu hoán đến, có ý nghĩa đặc thù, cho nên Roland vẫn giữ nó lại.

Thời Tiện Ngư đối với mình yêu cầu cũng không cao, hi vọng mình không cần so với Roland kém quá nhiều, cho dù chỉ một cái ma thú cấp B cũng được a, liền một cái, cô liền thỏa mãn.

Cô nhìn chăm chăm Triệu hoán trận mới vẽ, một bên phóng thích tinh thần lực, một bên nghĩ: Một cái là tốt rồi, ông trời phù hộ, đến một cái cấp B đi.

Trước mắt dần dần hiện lên mơ hồ cảnh sắc, mảng lớn hồ nước giống một khối trong suốt trong suốt phỉ thúy rơi trên mặt đất, cô mơ hồ nhìn thấy chim chóc, nhìn thấy bò sát, nhìn thấy hổ báo mọc răng nanh móng vuốt sắc bén, nhưng đều không có tìm được cảm giác phù hợp.

Lúc này, cô phát hiện phía trước có một đoàn ánh sáng trắng mờ mịt đang tiến lại gần cô.

Đó là dấu hiệu thần lực phù hợp.

Chương 487. 5. Thế giới triệu hoán sư (51)

Triệu hoán nhiều lần như vậy, cô rút cục lại gặp ma thú thần lực phù hợp! Thời Tiện Ngư kích động không thôi, càng tập trung tinh thần, chỉ chờ đoàn bạch quang kia càng ngày càng gần, lập tức dẫn dắt đối phương tới!

Ra rồi!

Triệu hoán trận nổ rộ ra chói mắt hào quang, cô mừng rỡ đứng lên, cách đó không xa Roland cũng định chỉ đánh quái, thân thiết đi tới.

Chỉ thấy bạch quang rút đi, ở giữa Triệu oán trận rõ ràng xuất hiện một con Cá Chạch màu lam sáng, đang điên cuồng nhảy nhót trên mặt đất!

Ba ba ba - -

Thời Tiện Ngư bị bắn tung tóe mặt đầy bùn đất, ngẩn ngơ tại chỗ.

“Đây là cái quái gì vậy???”

Luận lý luận tri thức, Roland muốn so với Thời Tiện Ngư vững chắc hơn nhiều, 896 loại ma thú mỗi một loại đều thuộc lòng, lập tức hô: “Mau thu vào Tinh Tạp!”

Thời Tiện Ngư phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng thu Cá Chạch vào Tinh Tạp. Ma thú một khi tiến vào Tinh Tạp sẽ bị vây trong trạng thái ngủ đông, dựa vào năng lượng ma tinh trong tinh tạp sinh tồn, cũng không sao cả có thiếu nước hay không.

Cá Chạch nhảy nhót biến mất, Thời Tiệp Ngư thở phào nhẹ nhõm, hỏi Roland: “Cá Chạch này là cấp bậc gì?”

“Ma thú dưới nước cấp C có thể phóng ra dòng điện làm tê liệt con mồi.” Roland dừng một chút, nói tiếp: “Bởi vì yêu cầu đối với hoàn cảnh rất cao, cho nên giống như Diệu Diệu Oa, trong cuộc thi Triệu hoán thú cơ hồ là một loại ma thú bị đào thải.”

“A...” Về mặt Thời Tiệp Ngư đầy thất vọng.

Không phải cấp B cũng đã rất thất vọng, cư nhiên vẫn là ma thú bị đào thải, đối với cô vốn không giàu có mà nói, quả thực họa vô đơn chí.

“Sân thi đấu vì sao không cân nhắc thiết lập thành ba loại hình thủy lục không? Tốt xấu gì cũng có thể phát huy ma thú dưới nước một chút.” Cô tích tỵ nói.

Roland ngăn người: “Cái này khẳng định không có khả năng a, nếu như đối chiến phát sinh ở dưới nước hoặc là bầu trời, người xem liền không có cách nhìn, hơn nữa chế tạo ra phạm vi lớn như vậy ma năng lượng trường ma tinh, cũng rất đắt đỏ a?”

Để bảo đảm thú Triệu hoán có thể ở vào trạng thái tốt nhất, sân thi đấu không phải đơn giản đi ra một khối đất trống, mà là lợi dụng khoa học kỹ thuật ma tinh chế tạo ra trường năng lượng cực lớn, ở trong khu vực trường năng lượng, các phương diện trị số đều cùng Ma Vực bảo trì nhất trí.

Nếu như dựa theo lời của Thời Tiệp Ngư, tái chế tạo ra trường năng lượng dưới nước và trường năng lượng trên không, cho dù có thể vượt qua cửa ải khó khăn kỹ thuật, tài lực vật lực cũng khó có thể chống đỡ.

Thời Tiệp Ngư nghĩ đến những thứ này, nhin không được thở dài một hơi.

Roland an ủi cô: “Từ từ sẽ đến, không chừng lần sau sẽ là cấp B.”

“Tôi biết, cường cầu không được.” Thời Tiện Ngư bỏ thẻ tinh thể vào trong túi, thở dài nói: “Ai, gấp cũng vô dụng, cảm giác ngoại trừ thực lực, vận khí cũng rất quan trọng.”

“Đó là khẳng định, có đôi khi phóng thích ra thần lực, trong phạm vi thăm dò vừa vặn không có ma thú thích hợp, dù cố gắng thế nào cũng vô dụng, ngoại trừ thử thêm vài lần, không có cách khác.”

Thời Tiện Ngư bất đắc dĩ gật đầu.

Roland nhớ tới một chuyện, nhắc nhở cô: “Đúng rồi, cô hiện tại trong tay ma thú kỳ thật cũng rất nhiều, về sau nếu như gặp được tốt, có thể chậm rãi đào thải chính mình không cần ma thú.”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Dưới tình huống bình thường, trong tay một Triệu hoán sư sẽ mang bao nhiêu thú Triệu hoán.”

“Bình thường khoảng năm con...” Roland suy nghĩ nói: “Nhưng, nghe nói Triệu hoán sư thương diễn sẽ mang theo tương đối nhiều, hơn mười con đều coi như bình thường, bọn họ mang theo ma thú nhận quảng cáo chụp ảnh, không giống Triệu hoán sư dự thi cần thường xuyên tiêu hao thần lực, mang nhiều một chút cũng không có gì đáng nói.”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, trong tay cô Triệu hoán thú hiện tại vừa vặn có năm con — Cổ Bửu Nga, Dính Dính, Quả Nguyên Rửa, Chim Cầu Vòng, Cá Chạch Tê Tê.

Chương 488. 5. Thế giới triệu hoán sư (52)

Nếu như lại đến thành viên mới, quả thật có thể cân nhắc vấn đề đổi mới.

Nhưng... chỉ là ngẫm lại, liền thật đau lòng, thật sự là... Mỗi con Triệu hoán đều không dễ dàng, buông tha cái nào cũng luyến tiếc a!

Quên đi quên đi, chờ Triệu hoán đến tân ma thú rồi suy nghĩ lại đi!

“Câu bên kia xong việc chưa?” Thời Tiện Ngư nói: “Xong việc chúng ta liền trở về đi, ai, tôi mệt mỏi quá a.”

“Ừ.” Roland thần thái nghiêm nghị gật đầu: “Độ linh mẫn cùng sức bật của sói đuôi xám đều có trình độ đề cao khác nhau, lần sau tôi lại thử Tinh Bàn Lục Quy.”

Trong ba con ma thú cấp B của Roland, lực phòng ngự của Tinh Bàn Lục Quy cao nhất, lực công kích của Hôi Vĩ Lang cao nhất, mặt khác còn có một con Trùng Đuôi Chuột bởi vì gân gà cho nên rất ít sử dụng.

“Vậy cậu chờ tôi một chút, tôi gọi Triệu hoán thú về.” Thời Tiện Ngư thu dọn đồ đạc, đem Chim Cầu Vòng và Quả Nguyên Rửa đi bộ gần đó thu vào Tinh Táp.”

Thời điểm tìm dính có chút lao lực, bởi vì nó nằm sấp trên mặt đất, liền lập tức “tàng hình”, cùng bùn bình thường không có gì khác nhau, thế nào cũng phải bắt Thời Tiện Ngư thúc đẩy thần lực, để Dính Dính bò sát, mới có thể phân biệt ra.

Thời Tiện Ngự triệu hồi bunn từ xa bò trở về, quan sát hình dáng của nó: “Sao lại lớn như vậy?”

Roland cũng nhìn kỹ: “..... Quả thật lớn.”

Lúc đầu chỉ có một lớp xe lớn, hiện tại..... A, ước chừng có hai lớp xe lớn.

Thời Tiện Ngự kỳ quái nói: “Trong sách nói ăn bám chậm chạp, tiêu hóa chậm chạp, tốc độ sinh trưởng cũng rất chậm, tôi mới nuôi một tháng, không nên lớn nhanh như vậy.”

Roland nhíu mày nghĩ nghĩ: “Nghe nói, loại Dính Dính này gặp phải ma thú đồng loại, có thể dung hợp lẫn nhau, nhưng loại này ma thú quá mức hiếm thấy, ví dụ thực tế nghiên cứu không nhiều lắm, cho nên phương diện này thư tịch tương quan cũng rất ít.”

“Cho nên nhất định là dung hợp rồi, không có khả năng đột nhiên lớn như vậy.” Thời Tiện Ngự nhìn một đồng lớn trên mặt đất, chặc chặc lấy làm kỳ lạ: “Hiếm thấy như vậy, có thể gặp được đồng loại cũng không dễ dàng, thật hiếm thấy nha.”

Roland nghe vậy cười, nói: “Nói nó hiếm thấy, không phải bởi vì nó số lượng thưa thớt, mà là bởi vì Dính Dính tính bí mật quá tốt, rất khó phát hiện, nói không chừng chúng ta phụ cận trong bụi cỏ tất cả đều là Dính Dính đâu.”

Thời Tiện Ngự nghe xong, không khỏi yên lặng giẫm lên bunn đất dưới chân.

Cho dù dưới chân giẫm chính là Dính Dính, chỉ sợ cô cũng nhìn không ra, bởi vì đặc tính Dính Dính giống như bunn, bình thường lười biếng không nhúc nhích, không có bất kỳ tính công kích nào, chỉ y lại vào thi thể động thực vật thối rữa trong thổ nhưỡng để lấy chất dinh dưỡng.

“Tôi đây về sau mỗi lần tiến vào Ma Vực đều thả nó ra đi dạo một vòng đi, nói không chừng lại có thể gặp được đồng

loại, càng lớn càng lớn.” Thời Tiệp Ngư nói.

Roland tưởng tượng xuống, hẳn thật đúng là chưa thấy qua cỡ lớn Dính Dính, liền ngay cả trên sách phối đồ cũng chỉ là nhỏ nhỏ một bãi.

Hắn gật đầu: “Cũng không biết có thể lớn bao nhiêu, cô thử xem.”

Thời Tiệp Ngư thu lại thẻ tinh thể, cảm thấy hình như mình đã quên cái gì đó, đếm thẻ tinh thể trong túi, phát hiện chỉ có bốn thẻ có màu sắc, còn lại tất cả đều trống không.

“Cô rõ ràng có năm con thú Triệu hoán, còn thiếu cái gì không triệu hồi?”

Ồi! Nhớ tới, còn có một con bướm đêm Guppy!

“Con thiêu thân của tôi không thấy.” Thời Tiệp Ngư nhìn quanh trái phải: “Kỳ quái, bay đi đâu rồi?”

Roland: “Sẽ không bay xa, chúng ta ở phụ cận tìm xem.”

Thời Tiệp Ngư “Ừ” một tiếng, cũng không quá sốt ruột, giữa thú Triệu hoán và Triệu hoán sư có thần lực dẫn dắt, sẽ không rời đi quá xa.

Cô thu dọn đồ đạc xong xuôi, cùng Roland đi mười bước vào sâu trong bụi cỏ, quả nhiên nhìn thấy phía trước không xa trên một thân cây, Guppy đang yên tĩnh nằm sấp.

Chẳng qua, không phải một con thiêu thân, mà là hai con thiêu thân chồng lên nhau.

Thời Tiệp Ngư dừng bước, nói không ra tâm tình mình bây giờ là như thế nào.....

Nếu muốn hình dung, đại khái là ra ngoài dắt chó đi dạo, chó nhà mình bị Teddy đẩy.

Chương 489. 5. Thế giới triệu hoán sư (53)

Một tháng rất nhanh sắp kết thúc, Roland theo kế hoạch đưa Maggie đến nhà dì Kiều Khắc Toa, sau đó trở về cùng Thời Tiệp Ngu thu dọn hành lý, chuẩn bị đi Tát Nhĩ Đạt một chuyến.

Một ngày trước khi xuất phát, Thời Tiệp Ngu ở trong sân theo thường lệ tiến hành luyện tập Triệu hoán.

Vốn không ôm hy vọng gì, kết quả ngoài ý muốn Triệu hoán ra ma thú cấp B -

Một con nhện lớn!

Quả thực là đập phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn không phí công phu.

Bản thân Thời Tiệp Ngu đối với loại nhện này, là có bóng ma, nhất là sau khi cùng Thẩm Tiêu đối mặt với nhện yêu, bóng ma tâm lý này lại càng nghiêm trọng.

Nhưng ma thú cấp B vất vả lắm mới Triệu hồi ra được, ma thú cấp B độc nhất vô nhị trước mắt, ma thú cấp B tâm tâm niệm niệm chờ đợi lâu dài... đủ loại nhân tố chồng lên nhau, khiến nó bịt kín một tầng kính lọc, cô lại cảm thấy, con Nhện lớn này có chút đáng yêu.

Khớp xương trắng kiện, tám cái chân lông hồ hởi, răng nanh tam giác ngược sắc bén, còn có tám con mắt đen bóng của đậu đen... Thì, càng nhìn càng thuận mắt.

Cô sử dụng tinh thần lực khổng chế con Nhện, để cho nó nâng lên một cái chân trước, lòng bàn chân lông xoăn là xinh đẹp màu hồng nhạt, cái này không cần Roland phổ cập khoa học, chính cô ở trong sách đã thấy qua.

Là Nhện cuộn màu hồng của Tề Gia Tư a..... Không sai, lần này vận khí không tệ.

Chu Quyển Mao ở trong ma thú cấp B xem như một loại lớn, có rất nhiều loại màu sắc, căn cứ màu sắc bất đồng, tập tính cùng độc tính cũng bất đồng.

Lần này Thời Tiện Ngư triệu hồi ra tơ tằm màu phân, toàn thân lông cuộn màu đen, lòng bàn chân là màu hồng nhạt, màu sắc theo tám chân hướng lên trên dần dần biến thành màu đen. Lòng bàn chân màu hồng nhạt, càng điểm lệ chứng minh độc tính càng mạnh.

Thời Tiện Ngư lại thử khổng chế Chu Quyển Mao cuộn đi vài bước trong sân. Trong sách có giới thiệu loại này ma thú lực lượng cùng tốc độ, nhưng loại chuyện này, không tự mình điều khiển cảm thụ một chút, rất khó có một cái trực quan nhận thức.

Cha mẹ Roland hẳn là cũng từng ở trong sân làm qua luyện tập, cho nên đem sân sửa được rất rộng rãi, cho dù là ma thú cấp B cũng có thể tản bộ.

Thời Tiện Ngư không dám để con Nhện đi quá lâu, chỉ đi hai vòng trong sân, liền thu vào thẻ.

Nghĩ đến mình cuối cùng cũng có một ma thú cấp B có thể mang lên mặt bàn, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình rốt cục nhập môn.

Nghỉ ngơi không bao lâu, Roland đã trở lại.

Hôm nay hẳn ra ngoài làm việc, xử lý dê trong nhà, bán mấy con làm lộ phí, sau đó thuê người hỗ trợ chiêu cổ dê còn

lại. Tuy rằng cha mẹ để lại di sản cho hấn, nhưng Roland cũng biết không thể miệng ăn núi lở, sống qua ngày rất biết tính toán tỉ mỉ.

Thời Tiện Ngư nhanh chóng cùng hấn chia sẻ tin vui mình triệu hoán ra ma thú cấp B.

Roland ngay từ đầu rất giật mình, sau lại nghĩ đến khoảng thời gian này khi Thời Tiện Ngư tiến bộ, lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

“Không chừng qua không lâu nữa, cô thật sự có thể Triệu hoán ra ma thú cấp A...” Roland như có điều suy nghĩ nói: “Triệu hoán sư bình thường cần ít nhất một đến hai năm mới có thể Triệu hoán ra ma thú cấp B, cô hai tháng liền thành công, cô ở phương diện Triệu hoán ma thú này thiên phú thật vượt qua tầm thường.”

Hấn nói xong dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Thời Tiện Ngư trở nên có chút phức tạp: “Nếu như có thể sớm vài năm học tập Triệu hoán thuật thì tốt rồi...”

Sau đó Roland thở dài, đi vào nhà.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Cô hiểu ý của hấn, đơn giản là chê cô học quá muộn, không bao lâu nữa sẽ giải nghệ, nhưng cô vốn là khách qua đường của thế giới này, có thể chơi một năm rủi đối với cô mà nói là đủ rồi.

Cô lật xem thẻ tinh thể trong túi xách, tràn đầy cảm giác thành tựu, trong lòng nghĩ: Lần này là cấp B, nói không chừng lần sau chính là cấp A, cố lên tiểu tiên nữ!

Chương 490. 5. Thế giới triệu hoán sư (54)

..... Chờ một chút.

Thời Tiên Ngư nhãn mày, nghĩ tới Roland.

Roland vẫn tự ti với chính mình khuyết thiếu Triệu hoán thiên phú, cô đi theo Roland học tập Triệu hoán thuật, nếu như ngược lại so với Roland nhanh hơn Triệu hoán ra ma thú cấp A, cái này giống sao?

Tại sao Ronaldo lại bỏ học? Bởi vì trong trường học cái gọi là thiên tài quá nhiều rất nhiều, thực lực của hắn cùng danh tiếng không tương xứng, cho nên ở trong trường học hắn bị biên giới hóa.

Nhưng kỳ thật Roland không phải hoàn toàn không có thiên phú, chỉ là cùng cha mẹ hắn so sánh không đủ kinh điển mà thôi.

Selwell chủ động mời Roland gia nhập câu lạc bộ, cũng đủ để nói rõ điểm này, mà Roland cùng Selwell bọn họ cùng một chỗ, mới có thể dần dần tìm lại tự tin, cùng Triệu hoán vui vẻ.

Roland thật vất vả, cố lấy dũng khí chuẩn bị bước ra một bước, nếu như thời điểm mấu chốt này cô triệu hoán ra ma thú cấp A, Roland sẽ nghĩ như thế nào?

Có lẽ hắn ta sẽ vui mừng cho bạn bè, hay có lẽ ghen tị với tài năng của cô ấy, có lẽ... trong đêm khuya yên tĩnh, một mình, nghi ngờ khả năng của mình, cảm thấy mất mát, nghi ngờ bản thân, thậm chí từ bỏ việc trở thành Triệu hoán sư và từ đó trở nên tồi tệ?

Thời Tiệp Ngư bị suy đoán của mình làm cho hoảng sợ, không dám tiếp tục nghĩ nữa!

“May mắn lần này là cấp B, may mắn là cấp B...” Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Vẫn là đừng cố gắng, nếu quả thật Triệu hoán ra cấp A, cũng không thể để Roland biết.”

Cô là tới trợ giúp hắn, không phải tới gây áp lực a, huống hồ cô cũng không tính là chân chính có thiên phú, cô là trong cơ thể có linh lực giúp cô gian lận.

Cô ấy là một “thiên tài” giả tạo.

.....

Sáng sớm hôm sau, cả hai lên chuyến tàu hướng về Salda.

Trước khi đi để lại chìa khóa nhà cho người giúp đỡ chăm sóc chuồng dê, lại đưa cho bà nội Giai Lai cách vách một cái chìa khóa dự phòng, thuận tiện cho bà nội hàng xóm thỉnh thoảng tới chăm sóc Đạt Đạt và dê sừng lớn.

Lần này Roland lần đầu tiên chủ động chỗ xa nhà, hắn phong bế thật lâu, hiện tại ngồi ở trên xe, kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ xe rút lui phong cảnh, có loại cảm giác không chân thật.

Thời Tiệp Ngư thì nhìn đông nhìn tây, cái gì cũng cảm thấy tươi mới.

Loại tàu hỏa do ma tinh làm động lực này, rất giống xe lửa da xanh cô từng thấy khi còn bé, loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng động đất vang lên.

Roland mua vé giường nằm, hai người một phòng nhỏ, phía dưới là ghế ngồi và giá hành lý, phía trên là chỗ ngủ.

Thời Tiệp Ngư theo thang leo lên, đệm giường màu trắng sạch sẽ, bên cạnh gối còn có một quyển sách nhỏ.

Mọi người đều biết, từ khi đến thế giới này, Thời Tiện Ngư đối với tất cả sổ tay hướng dẫn đều cảm thấy vô cùng hứng thú.

Cô cởi giày nằm trên giường đọc sách, vừa mở ra mới phát hiện là thiết kế kéo trang, có thể triển khai rất dài rất dài, trên đó vẽ hình thu nhỏ của toàn bộ đoàn tàu A Tạt Lai, cùng với tuyến đường và trạm dừng chi tiết của đoàn tàu vành đai phía đông.

Ví dụ như Salda là một tòa thành lớn ở phía đông Acale, cách thôn Roran đại khái...

Thời Tiện Ngư đếm, cách mười sáu trạm.

Thời Tiện Ngư từ bên giường vươn đầu, tò mò hỏi hần: “Tôi đếm một chút, khoảng cách Selwell nói Tát Nhĩ Đạt chi tuyến, tổng cộng mười sáu trạm.”

Người của thế giới này hình như rất thích dùng cái gì đó để đặt tên, cái gì đó chi tuyến, chi ca, chi sâm vân vân.

Roland ở dưới thu dọn hành lý, trả lời: “Đại khái hai ngày đi.”

“Cái gì?” Thời Tiện Ngư sững sốt, hoài nghi mình nghe lầm.

“Hai ngày a.” Roland ngẩng đầu nhìn cô: “Đoán chừng chiều ngày một có thể đến, đừng lo lắng, đồ ăn đồ uống tôi đều mang đủ.”

Thời Tiện Ngư yên lặng nằm trở về, lại nhìn trong tay thuyết minh sách, không khỏi nghĩ: Thế giới này thật sự là đất rộng người thưa a...

Nội dung vở kịch, đặc biệt, tôi muốn vuốt một chút.....

Chương 491. 5. Thế giới triệu hoán sư (55)

Trên biển rộng mênh mông, một con Bạch Long bay không mục đích, đuôi thỉnh thoảng đảo qua mặt biển, cuộn cuộn nổi lên mấy bọt sóng nhảy nhót.

Đây đã từng là trò chơi hấp thích nhất — phục thấp phi hành, để thân thể cùng mặt biển cơ hồ song song, sau đó đột nhiên chìm vào trong nước, kinh khởi vô số cá tôm.

Khi đó còn nhỏ, chơi cái gì cũng vui vẻ, còn hiện tại... mấy ngàn năm trôi qua, tất cả đều thay đổi.

Không biết bay bao lâu, nó không gặp được một con Rồng.

Rồng vốn không thường gặp, lại trải qua ngàn năm tháng này, môi trường sống nhiều lần biến thiên, liền càng khó tìm kiếm.

Không chỉ không có gặp Rồng, tu chân giả cũng không có gặp một người. Đã từng cái thế giới này có bao nhiêu náo nhiệt, hẳn là tận mắt chứng kiến, các giới tu chân giả không ngừng phi thăng đến tận đây, vơ vét trân bảo, thuần phục yêu ma, huyền oán oanh oanh liệt liệt huyền oán, nhưng hôm nay, hết thấy hết thấy, toàn bộ bị thời gian vùi lấp, trước mắt cái thế giới này a... Nhìn qua cùng những thế giới khác, cũng không có gì bất đồng.

Hắn tiếp tục bay.

Muốn bay đi đâu, trong lòng hẳn một mảnh mê mang.

Sau đó bay đến sức cùng lực kiệt, hấn rơi xuống một ngọn núi nghỉ ngơi, ước chừng là lúc hạ cánh chấn động quá lớn, bốn phía lá cỏ bị khí lưu ép tới nằm rạp, hấn thấy một đám Kiến kinh hoàng thác loạn bò loạn, một con nổi một con từ trong động đi ra, trong miệng ngậm hạt giống hoặc lá cây, giống như cả nhà dời đi.

Con Kiến đối với Cự Long mà nói, đó là tồn tại cực kỳ bé nhỏ, hấn vốn không nên chú ý tới, thế nhưng hiện tại hấn nhìn thấy, không khỏi cảm thấy bi thương: con kiến hôi còn có nhà, mà tôi không có chỗ về rồi.

Cứng rắn muốn đề cập một cái dung thân chỗ, ước chừng là này mấy ngàn năm qua giam cầm hấn lao tù, chỉ là giam cầm hấn người sớm đem hấn quên, liền oán hận cơ hội cũng không để lại cho hấn, cũng đã biến mất ở năm tháng sông dài bên trong...

Bạch Long nghĩ đến đây, không khỏi tò mò tòa Tiên Cung kia bây giờ như thế nào.

Hấn đánh cắp linh lực của Tiên Cung trọng tố thân thể của mình, cho nên Tiên Cung hiện tại hấn là chỉ còn lại một tòa xác không, chỉ có giá mà không có bất kỳ thần lực nào, hơn nữa người thừa kế Tiên Cung là một “người ngoài ngành”, cái gì cũng không hiểu, căn bản sẽ không chữa trị, đối mặt tàn cuộc của Tiên Cung, cô chỉ sợ chỉ biết ngây ngốc gào khóc đi.

..... Sẽ khóc chứ?

Theo bản năng, hấn nhìn về phương xa, hồi tưởng lại quá khứ của mình và Thời Tiệp Ngư.

Cô thật sự cái gì cũng sẽ không..... Rồi khỏi hấn, cô về sau nên làm cái gì bây giờ? — Làm thần tiên, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, muốn đối mặt muôn hình muôn vẻ dục vọng, muốn xuyên qua hỗn loạn không có trật tự thế giới,

nguy hiểm tùy thời có thể phát sinh, ở trong ba ngàn thế giới bị lạc chính mình, hoặc là, ở một ngày nào đó giống như tổ tiên của cô bởi vì linh khí tiêu trừ mà suy yếu đến chết.

Không có sự bảo vệ của hấn, cô có thể làm được sao?

Nói cho cùng, cô vốn không nợ hấn cái gì, trong cơ thể chảy xuôi loãng máu thần tiên, mệnh treo một đường lúc bắt đầu học làm thần tiên, bây giờ thân ở như vậy trong hoàn cảnh, hoàn toàn là bị hấn giết dây dẫn dụ.

Cô ấy vô tội.

Nhưng trên người cô chảy máu của người nợ.....

Nhận thức này làm cho Bạch Long cảm thấy dị thường táo bạo.

Không thể không hận, lại không biết hận từ đâu.

Nếu không..... đi xem một chút? Nếu cô không muốn làm thần tiên, hấn sẽ dạy cô phương pháp chặt đứt tiên duyên, cũng quên đi khúc mắc giữa hấn và cô, có đầu có cuối.

Chỉ cần một cái nhìn.

Chỉ một cái liếc mắt thôi.

Trong lòng hấn nghĩ như thế, thân thể bay lên không, hướng một cái phương hướng bay đi.

.....

Tiên Cung Thời Tiện Ngư, ở đỉnh núi, đại trận hộ sơn hấn để lại cho cô vẫn đang phát huy tác dụng, cho nên càng tới gần càng có thể cảm giác được lực cản rõ ràng.

Hấn hóa thành hình người rơi xuống đất, nhắm mắt tinh tế cảm thụ, trong không khí có yếu ớt linh khí lưu động.

Xem ra Tiên Cung đang dần dần khôi phục, cỏ cây lúc trước bị hấn tổn hại cũng một lần nữa trở nên um tùm, trên

một ít cây cối sụp đổ, đã sinh ra rêu xanh thật dày cùng thực vật ký sinh.

Chương 492. 5. Thế giới triệu hoán sư (56)

Hắn ở trong rừng hành tẩu, nhìn xa xa ngọn núi, nơi đó quanh năm mây mù lượn lờ, không cách nào thấy rõ đỉnh núi bộ dáng, nhưng hắn biết, Tiên Cung ngay tại nơi đó.

Không biết là cảm xúc gì đang tác quái, bước chân của hắn càng ngày càng chậm, thậm chí không tự chủ được... Bắt đầu hoài nghi mình có nên trở về hay không? Hắn sẽ nói gì nếu gặp cô?

Trước khi chia tay cô từng lớn tiếng chát vắn tên hắn, cô nghĩ như thế nào? Chuyện cho tới bây giờ, cô vẫn còn muốn biết tên hắn, cô còn..... còn ôm hắn.....

Bạch Long nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, cả người không được tự nhiên.

Lúc này, phía trước truyền đến âm thanh kỳ quái, có chút giống như chẻ củi, cũng có chút giống như tiếng kêu của động vật nào đó, khó sát khó sát, khó sát khó sát.

Ngay sau đó, một con Thần Lân lớn màu trắng bò ra từ sâu trong rừng với một bông hoa lớn màu hồng trên lưng.

Là Đại Hoa Tích a.

Bạch Long trong lòng hơi cảm thấy vui mừng, tuy rằng Thời Tiện Ngư ôm nó trở về, hắn cảm thấy không đáng tin cậy, nhưng tốc độ trưởng thành của nó rất nhanh, làm hộ sơn thần thú cũng coi như phụ trách, nhanh như vậy đã phát hiện người từ bên ngoài tiến vào lĩnh vực Tiên Cung.

Đại Hoa Tích chậm rãi bò tới.

Bạch Long đưa tay sờ sờ đầu Đại Hoa Tích, nội tâm cảm khái vạn phần: “Tuy rằng rời đi lâu như vậy, nhưng người còn nhớ kỹ ta...”

Két két -

Cả tay lẫn cánh tay đều bị cắn.

Bạch Long: “.....”

Im lặng phóng ra long lân hộ thể, lân giáp kiên cố không thể phá vỡ khiến cho Đại Hoa Tích khó có thể nuốt xuống, nhưng nó vẫn chấp nhất cắn, không nhả ra.

Ngu không thể dạy!

Bạch Long đưa tay kia ra gõ đầu Đại Hoa Tích, khiến cho nó há mồm, sau đó lạnh mặt rút cánh tay bị cắn của mình ra, tung người bay vút lên, vung tay áo phủi nước miếng.

Đại Hoa Tích phía dưới lắc lắc đầu, hướng bầu trời mở miệng rộng, phảng phất như đang nói: Đói bụng, cơm nước.

Bạch Long nghĩ thầm người đói cái rắm.

Thôi, cần gì chấp nhặt với súc sinh bực này, vẫn là ngẫm lại làm sao lên núi quan trọng hơn.

Lúc trước hẳn rất ao ước bày ra hộ sơn đại trận này, phương đông có Bạch Ngạch Hồ, phương nam có Đại Hoa Tích, phương bắc là Hồ Giao Thú, duy chỉ có phương tây trận trong mắt thiếu một vị thần thú thủ trận, ngược lại trong lúc vô tình để lại cho mình cơ hội.

Bạch Long không nghĩ nhiều nữa, lập tức bay về phía tây.

Đổi hướng tây lên đỉnh núi, quả nhiên một đường thông suốt không trở ngại.

Hắn nhìn thấy lúc trước mấy con bạch hạc kinh tẩu kia lại trở về, chỉ là Tiên Cung tiêu điều như trước, linh khí khôi phục một chút, tản mạn phiêu phù ở bốn phía, trên mặt đất tràn đầy bụi đất cùng lá khô.

Hắn ghét bỏ nhấc chân lên, nghĩ thầm nơi này làm sao là Tiên Cung, cái này cùng cái kia bỏ hoang ma ám đạo quán cũng không có gì khác nhau.

Cho dù hắn hấp thu tất cả linh khí của Tiên Cung, cô cũng không cần phải cam chịu đến mức này chứ? Ngay cả quét dọn nền tảng cũng không làm sao?

Khắp nơi bụi đất cỏ dại, lại đi vài bước, lại để cho hắn nhìn thấy phân chim!

Phân chim!!

Bạch Long nội tâm một trận phát điên, phát tay áo cuộn cuộn nổi lên cuồng phong, đem rác rưởi chướng mắt thời không còn một mảnh! Tiếp theo thi pháp đưa tới nước mưa, mưa to như trút, rửa sạch cả tòa Tiên Cung, thẳng đến sàn nhà trơn bóng, ngói lưu ly lấp lánh tỏa sáng, hắn mới rốt cục dừng tay.

Nhìn cung điện khôi phục sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không thể so sánh với Tiên Cung lúc trước có long cốt làm căn cơ, nhưng ngói xanh ngói đỏ, rường cột chạm trổ, tôn lên bốn phía mây trắng sương mù, cũng có vài phần khí chất tiên khí bồng bềnh.

Bạch Long tiếp tục quét dọn.

Linh thụ tiên thảo đã chết, nhưng hoa mộc bình thường cũng có thể cấy ghép một ít. Linh khí phiêu tán không có thứ tự, gia cố Tụ Linh Lô có thể chậm rãi tâm bồ. Lò lửa Luyện

Đan Các đã tắt, tro còn lại có thể làm phân bón tốt nhất cho Linh Thảo Viên. Còn có ao cầu nguyện.....

Trong hồ chỉ có một con cá.

Bạch Long trong lòng hiểu rõ: Nguyên lai người đi nơi này.....

Chương 493. 5. Thế giới triệu hoán sư (57)

Thời Tiện Ngư ở trên tàu vượt qua hai ngày cực kỳ dài đằng đặc, rốt cục vào một chạng vạng tối hỗn loạn, đến trạm Tát Nhĩ Đạt Chi Tuyên ở phía tây thành Tát Nhĩ Đạt.

Bên ngoài trạm xe đông đúc, đường xá bị các loại xe cộ chiếm lấy, vừa có xe máy lấy ma tinh làm động năng, cũng có xe ngựa truyền thống.

Khoa học kỹ thuật cảm giác bất đồng như thế hai loại xe ở trên đường song song, thị giác thập phần kỳ diệu, bất quá xe ngựa hiển nhiên càng nhiều.

Thời Tiện Ngư hỏi qua Roland, Roland nói đây là bởi vì ma tinh xe máy tương đối đắt tiền, hơn nữa tốc độ chỉ so xe ngựa nhanh một chút, bất quá theo sau ma tinh kỹ thuật dần dần thành thực, nói vậy cuối cùng có một ngày xe ngựa sẽ bị xe máy thay thế đi.

Hai người dựa theo địa chỉ trên thư giới thiệu, tìm được vị trí câu lạc bộ.

Từ bên ngoài mà xem, Thời Tiện Ngư cảm thấy phong cách kiến trúc của câu lạc bộ rất giống một sân bóng đá, trước cửa còn có chỗ bán vé, thường thường có người kết bạn vào sân xem trận đấu, chẳng qua sân bóng đá đều là lộ thiên, mà sân bóng của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam bị một tầng vật liệu trong suốt thật lớn bao phủ, đỉnh còn có thiết bị ánh sáng.

Lúc này chính là chạng vạng tối, ánh đèn trong câu lạc bộ đã sớm thấp sáng, đem sân bãi chiếu rọi giống như ban ngày.

Nhân viên dẫn đường cho cô và Roland vừa đi vừa giới thiệu: “Sân luyện tập chia làm sân luyện tập công khai và sân luyện tập nội bộ, những sân này bình thường mọi người luân phiên sử dụng, sân luyện tập công khai bên ngoài thường xuyên có fan đến xem đội viên luyện tập, coi như là một phần của hạng mục tạo thu nhập của câu lạc bộ.”

Thông đạo bọn họ đi là hình cung tròn, một bên có thể nhìn thấy sân tập, một bên khác là tường sơn màu xanh đậm, trên tường dán rất nhiều tranh quảng cáo bong bóng xanh.

Thời Tiện Ngư liên tục nhìn rất nhiều, thì thào tự nói: “Thì ra Bong Bóng Xanh Lam là cái này a.....”

Nhân viên công tác phía trước quay đầu lại nhìn, cười gật đầu: “Câu lạc bộ chúng ta là tập đoàn Bong Bóng Xanh Lam đầu tư mà, cho nên câu lạc bộ ký hợp đồng Triệu hoán sư đều sẽ đại diện cho sản phẩm của Bong Bóng Xanh Lam, có nước giặt quần áo, nước tẩy rửa, nước rửa tay các loại sản phẩm vệ sinh hàng ngày.”

Thời Tiện Ngư hiểu rõ gật đầu. Cái này cô hiểu, cô trước kia trong thế giới, có chút bóng đá đội cũng là như vậy đặt tên, tỷ như cái gì quốc an, cái gì Hằng Đại, cái gì Thân Hoa...

Lại một đại quảng cáo họa đập vào mi mắt, lúc này đúng là người quen cũ Serovi - chỉ thấy hấn cùng chính mình Hồng Vũ Hạc đứng chung một chỗ, trong tay nâng một lọ tẩy rửa tinh, ngoại trừ hấn cùng Hồng Vũ Hạc dưới chân một mảnh khu vực sạch sẽ, còn lại nơi này tất cả đều là phòng bếp dầu mỡ.

Lời quảng cáo là: Bong Bóng Xanh Lam, khử nhiễm không dấu vết.

Thời Tiện Ngư: “Ha ha ha ha ha.....”

“Chuyện gì vậy? Cười đi!”

Nhân viên công tác cũng cười cười, nói: “Selwell đội trưởng dẫn đội đi Tây Cáp Á rừng rậm làm thực chiến huấn luyện, ngày mai hẳn là sẽ trở lại, cũng không biết vì cái gì, từ khi đi qua một lần Ô Ô đầm lầy về sau, đội trưởng gần đây thường thường tiến Ma Vực làm thực chiến huấn luyện... A, đến, phòng của các cậu.”

Nhân viên công tác mở cửa phòng, bên trong là một phòng đôi, gạch màu xám, mặt tường thuần trắng, phòng nhìn qua chỉnh tề sạch sẽ, còn có phòng tắm độc lập.

“Hiện tại ký túc xá của câu lạc bộ đều là phòng đôi, nếu cảm thấy không thích hợp, có thể tìm cô gái khác ghép một phòng, hoặc thuê một căn hộ gần đó.”

Thời Tiện Ngư lắc đầu: “Không cần, cứ ở như vậy đi.”

Roland cũng không quá để ý những thứ này, nói: “Như vậy là được rồi.”

Nhân viên mỉm cười nói: “Tốt lắm, các cậu đưa mã công dân ra, tôi đi giúp các cậu làm thủ tục nhập hội.”

Roland vươn tay, dùng thứ giống như đồng hồ đeo tay “tít” một tiếng trước mặt nhân viên công tác.

Làm việc của tôi trước đi, mã số công dân của cô ấy bị mất rồi.

Chương 494. 5. Thế giới triệu hoán sư (58)

Nhân viên công tác sừng sốt: “Mất rồi?... Nói như vậy có chút phiền toái, không có mã hóa công dân, sẽ không có cách nào làm thủ tục nhập hội, hơn nữa tiền tín dụng cũng không mở được.”

“Chúng tôi sẽ mau chóng bổ sung, tiền tệ tín dụng tạm thời dùng của tôi.” Roland nói.

Nhân viên công tác gật đầu: “Được, vậy cứ như vậy trước.”

Thời Tiện Ngư đặt ba lô lên bàn, chọn một cái giường, ngồi lên thử một chút, cảm giác cũng không tệ lắm.

Roland vào nhà đóng cửa lại, nhìn chung quanh một tuần, sau đó lấy hết đồ trong túi ra, quần áo treo vào tủ quần áo, dụng cụ rửa mặt đặt vào phòng tắm, thu dọn bảy tám phần rồi nói với Thời Tiện Ngư: “Ngày mai cậu dẫn tôi đi bổ sung thông tin công dân, cái này phải nhanh chóng làm, nếu không sau này sẽ rất bất tiện.”

Thời Tiện Ngư không sao cả, dù sao ăn, mặc, ở, đi lại đều có thể dựa vào với Roland.

Cô ở trong ngăn kéo tìm được một quyển câu lạc bộ thành viên sổ tay, tò mò lật xem: “Ồ, câu lạc bộ quy củ thật nhiều oa, tôi đến xem một chút...”

Roland nhìn cô, bất đắc dĩ thở dài.

.....

Lúc này Selwell, đã ở trên đoàn tàu trở về, trong phòng nhỏ chen chúc năm sáu người trẻ tuổi, mọi người đang phục bàn kết quả huấn luyện thực chiến hôm nay.

Bọn họ ở trong Ma Vực ngồi chồm hổm thủ mấy ngày, vì săn bắt một con Mãng Xà đầm lầy, hôm nay rốt cục thành công, chẳng qua là liên hợp tất cả thú triệu hoán cấp B cùng nhau tiến công mới thành công, so với lúc trước Tiệp Ngư đơn đấu, kém thật sự quá xa.

“Con Mãng Xà đầm lầy lần này, còn không lớn bằng con Mãng Xà trong đầm lầy Ô Ô kia, kết quả phí chúng ta nhiều khí lực như vậy...” Leah nhìn không được thở dài: “Quả nhiên, hành động thực tế vĩnh viễn khó hơn thao tác lý luận.”

“Đúng vậy, chân chính ở trên sân thi đấu, làm sao cho chúng ta có cơ hội đồng loạt xông lên? Chúng ta phải luyện tập nhiều hơn mới được.” Lily nói.

Selwall làm đội trưởng, nhận phần lớn trách nhiệm, trầm giọng nói: “Lần này chủ yếu là ở tôi... Tôi không thể kiểm chế được Mãng Xà đầm lầy, để Mãng Xà đầm lầy tìm được cơ hội phản công, nếu như không phải Lily và A Ban cứu viện kịp thời, chỉ sợ Hắc Giáp Thủ của Leah thật sự sẽ xảy ra chuyện.”

Hành động lần này của bọn họ, linh cảm bắt nguồn từ Thời Tiệp Ngư.

Không có Lợn Rừng, liền dùng Chuột Giáp Đen chặn họng Mãng Xà, sau đó Hồng Hạc Vũ từ không trung lao xuống, lợi dụng lực hút xuống cùng mỏ chim sắc bén đâm thủng thân Mãng Xà. Tình huống thực tế là, Chuột Giáp Đen mặc dù có thể ôm thành quả cầu giống như tê tê, nhưng khi Mãng Xà nuốt xuống, áp lực của hàm trên hàm dưới rất lớn, Leah không chế Chuột Giáp Đen phải chịu đựng thống khổ cực lớn, mà Mãng Xà cũng bởi vậy mà không ngừng cuộn chặt thân thể, khiến cho Hồng Hạc Vũ trên trời khó có thể tìm được chỗ đột

phá. Cuối cùng là tất cả mọi người Triệu hoán thú đồng loạt xông lên, mới đem Mãng Xà đâm lầy triệt để đánh chết.

Selwell thấy bầu không khí có chút trầm thấp, tranh thủ thời gian ho khan hai tiếng hắng giọng, lớn tiếng nói: “Đều phân chân lên, mặc kệ như thế nào, chúng ta hôm nay cũng coi như hướng về thành công rảo bước một bước dài, chỉ cần luyện tập tốt phương pháp đánh bại Mãng Xà đâm lầy, lần này thắng cấp thi đấu chúng ta cũng không cần lo lắng gặp lại Baffl!”

Mọi người nghe xong, cũng cảm thấy hắn nói đúng, tuy rằng quá trình gian nan, nhưng mục đích cuối cùng vẫn đạt được.

Nhưng tâm tình vừa muốn thoải mái, bên ngoài liền truyền đến tiếng cười:

“Hắc, các người có nghe thấy không? Đây là ai đang khoác lác muốn đánh bại con mãng đâm lầy của Ba Phu?”

“Nghe thanh âm hẳn là Selwell tên kia đi, ha ha bọn họ làm sao sẽ ngồi chuyến tàu này, sẽ không thật đi tìm Mãng Xà đâm lầy luyện tập đi!”

Ha ha ha ha, bọn họ thật là cố gắng!

“Không cố gắng không được a, dù sao đã liên tục hai năm bại bởi chúng ta Ba Phu rồi!

Leah tuổi còn nhỏ, nghe được bên ngoài nói móc cười nhạo, lập tức giận không kềm được, lao ra ngăn cách khí thế hung hăng hô to: “Các người hiện tại cứ việc kiêu ngạo đi!”

Chương 495. 5. Thế giới triệu hoán sư (59)

“Leah!” Sắc mặt Selwell đại biến, vội vàng đứng dậy đem hần kéo trở lại.

Selwell lúc thường rất điệu thấp, vừa mới nếu như không phải vì phần chấn sĩ khí, cũng sẽ không như vậy lớn tiếng nói muốn đánh bại Ba Phu, ai biết rõ thật khéo không khéo, thế mà thật gặp người của câu lạc bộ đối phương.

Dur quang quét mắt, không có trông thấy Ba Phu, Selwell trong lòng sơ sơ thở ra một hơi——còn tốt còn tốt, không có bị bản thân nghe thấy, không vậy thật là muốn chết nhục tại chỗ rồi.

Leah không phục, hướng những người đó kêu lên: “Các người có gì thật đặc ý! Câu lạc bộ các người trừ ra một Ba Phu miễn cưỡng đủ xem, những người khác còn không phải như cũ là bại tướng dưới tay của ta?!”

Selwell: “.....”

“Những lúc thế này liền không muốn lửa cháy đồ thêm dầu rồi ah! Tuy nhiên cậu nói cũng là lời thật.....”

“Tiểu quỷ! Người không muốn quá càn quấy rồi!” Một cậu bé vóc dáng cao quắt, “người chỉ là thắng chúng ta một lần, câu lạc bộ chúng ta nhưng là liên tục thắng các người hai năm!”

“Không muốn ý vào có một con Trâu Lùn Một Sừng liền trong mắt không người! Có bản lĩnh người lại đấu một trận với chúng ta ah!” Lại một cô bé nói.

“Độ liền độ! Ai sợ ai ah?!” Leah trên khí thể mảy may không nhường, “liền ngươi một điều thần lẫn thôi như vậy, ta không cần trâu một sừng thấp cũng như cũ thắng ngươi!”

“Ngươi dám nói Áo Khả Tỉ của ta là thần lẫn thôi! Xuống xe rồi không cho phép đi!” Cô bé tức điên rồi.

Nếu như Thời Tiện Ngư ở nơi này, ước chừng lại muốn cười phun, nghe vào liền giống “sau có loại tan học ngươi đừng đi”.

Không có cách nào, đều là thiếu nam nhiệt huyết, thiếu nữ hơn chục tuổi nhiệt huyết, đầy phần chân khí phách, đặc biệt dễ dàng kích động.

Selwell thân là đội trưởng, đi ra hoà giải: “Mọi người tỉnh táo chút, lập tức liền muốn đến Knockout rồi, vào lúc này mọi người càng cần phải điều chỉnh trạng thái, vì Triệu hoán thú làm tốt công tác bảo dưỡng, không có ý nghĩa tranh đấu dễ dàng bị thương.....”

“Hà, ai bị thương còn nói không chừng nè.” Leah đứng tại phía sau Selwell thả trào phúng.

Cô bé tức phát run, chỉ cái mũi của hấn nói: “Mười giờ buổi sáng ngày mai! Câu lạc bộ Bì Bó Lỗ số sân huấn luyện 1! Ai không đến ai liền là con cóc con sên!”

Selwell ngăn trở Leah: “Sáng mai chúng ta có huấn luyện!”

Cô bé: “Vậy liền ngày kia!”

Selwell: “Ngày kia cũng muốn huấn luyện!”

Cô bé cười nhạt: “Vậy sau liền hai ngày, các ngươi sẽ không một mực đều có huấn luyện nha? Quý nhất gan.”

Leah tại phía sau kêu gào: “Đi liền đi! Đừng cho rằng ta sợ ngươi!”

Selwell: “.....”

Uy nghiêm của đội trưởng không hữu dụng rồi? Không quản được các người rồi là nha?

Hắn quay đầu xem Leah, Leah tiếp xúc đến đội trưởng ánh mắt uy nghiêm, không khỏi rụt rụt cổ, lại lần nữa nhô lên lồng ngực, hùng hồn có cứ nói: “Đội trưởng, là bọn hắn trước gây hắn!”

Bên ngoài mấy người kia đều lạnh hừ.

Cô bé chính giữa phát ra khiêu chiến lãnh khốc nói: “Sau hai ngày, người tốt nhất đừng đến muộn.”

Theo sau không lại xem bọn hắn, một đám người về phòng kế của mình rồi.

Selwell đem Leah xách trở về, đau đầu không thôi: “Cậu làm gì nhất định phải cãi nhau với cô ta, thua rồi không ngại mất mặt sao?”

“Nói không chừng ta có thể thắng nè?” Leah trừng mắt không phục.

Lily tại bên cạnh lắc đầu thở dài, “à, nói cậu đàn cậu còn không tin, không có phát hiện vừa mới Chu Na nói muốn khiêu chiến cậu, trong đội viên bọn hắn không có một người ngăn trở sao, về trước liền nghe nói Chu Na Triệu hoán ra một con ma thú cấp B mới, xem ra là thực rồi, lần này cậu tám thành là muốn thua rồi.”

“Thực giả?” Leah vội hỏi: “Cô ta triệu hoán ra ma thú gì rồi?”

Selwell không vui vẻ nói: “Loại chuyện này đương nhiên là cơ mật của nội bộ câu lạc bộ, trừ phi tại trên sân huấn luyện công khai bộc lộ, bằng không ai sẽ nói cho cậu?”

Leah: “.....”

Chương 496. 5. Thế giới triệu hoán sư (60)

Người thiếu niên trước nay không biết rõ cái gì kêu nhụt chí, hấn nắm nắm nắm tay, hừ tiếng nói: “Dù cho đôi ma thú, cũng không nhất định chính là tôi thua.”

Mọi người đều không muốn nói hấn rồi.

Selwell nhắm con mắt tự mình an ủi: “Liên cho là thi đấu luyện tập trong đội nha, ài.”

Lily phụ họa nói: “Đúng vậy a, dù sao trong đội huấn luyện cũng muốn đối chiến, để Leah đi câu lạc bộ bọn hấn đánh luyện tập thi đấu, còn có thể thuận tiện tìm hiểu thoáng một phát tình báo, thua cũng sẽ không thua không.”

“Các người làm gì nhất định cảm thấy tôi thua a!” Lea cảm thấy tích tụ: “Tôi trước kia đã thắng qua cô ta!”

Selwall dường như không nghe thấy, gật đầu với Lily: “Lily nói rất đúng!”

Leah ở một bên buông lời tàn nhẫn: “Lần này tôi nhất định có thể thắng! Tôi sẽ dùng đấu pháp mới để thắng!”

Không ai để ý đến hấn.

Đều biết cái gọi là đấu pháp mới, chính là giống như Thời Tiện Ngư một lần Triệu hoán nhiều ma thú, lấy thừa bù thiếu, phối hợp với nhau, nhưng lý luận tri thức đúng chỗ, thao tác thực tế lại dị thường gian nan, sẵn bản hôm nay chính là chứng minh tốt nhất.

Đương nhiên, dũng cảm khiêu chiến vẫn đáng khích lệ.

Cho nên, Selwell không tiếng động vỗ vỗ bả vai Leah.

Leah cảm giác càng nghẹn khuất!

Đang muốn nói gì đó, trong đám đồng bọn bỗng nhiên có mấy người chỉ ra ngoài cửa sổ hô to: “Các cậu mau nhìn, là Rồng, đó có phải là Rồng không?”

“Rồng là ma thú truyền thuyết cấp S, sao có thể xuyên qua Ma Vực đi tới đại lục Acale..” Lily cũng nhanh chóng tiến lại xem.

Cửa sổ trên tàu không lớn, một cánh cửa sổ thủy tinh nho nhỏ dán đầy mặt, chờ Selwall vất vả chen qua, chỉ nhìn thấy một đạo bạch quang biến mất ở đám mây.

“Càng là ma thú đẳng cấp cao, đối với ma tinh năng lượng ỷ lại càng lớn, không có khả năng xuyên qua Ma Vực tới...” Selwell suy nghĩ nói: “Đoán chừng là một cái nào đó Triệu hoán sư đang không chế Triệu hoán thú của chính mình.”

“Trời ạ, ai có thể Triệu hoán được Bạch Long Triệu hoán thú?”

Mọi người si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hâm mộ đến sắp chảy nước miếng.

.....

Bạch Long rơi vào một mảnh rừng rậm rạp, tìm một chỗ ẩn nấp, sau đó thả ra thần thức của mình, điều tra chung quanh một phen.

Hắn phát hiện thế giới này thập phần đặc thù, lại cùng một thế giới khác giăng co cùng một chỗ.

Nếu như đem thế giới hình dung thành một viên đường, như vậy tình huống hiện tại, chính là hai viên đường dính cùng một chỗ, phảng phất bên trong có năng lượng gì đó đang khiến cho hai thế giới hấp dẫn lẫn nhau, khó có thể tách rời.

Một cái thế giới ở nhân loại, một cái thế giới khác ở ma thú, nhân loại dùng ma tinh luyện chế thành Triệu hoán trận, lấy cái này Triệu hoán ma thú vì chính mình sai khiến.

Cho nên, hắc đại khái có thể ngưng trang thành ma thú tiếp cận Thời Tiện Ngư, nhân loại chỉ phát hiện hơn tám trăm loại sinh vật Ma Vực, cho dù đột nhiên xuất hiện chủng loại mới, cũng sẽ không khiến cho hoài nghi.

Trước kia hắc theo cô cùng nhau lên vào một cái thế giới nào đó, đều sẽ mượn người khác túi da, nhưng hiện tại hắc đã khôi phục bản thân, lấy long tôn nghiêm, làm sao có thể tiếp nhận chính mình lại đi khuất phục thể xác nhân loại?

Thế giới này ma thú, cho hắc cung cấp điều kiện thuận lợi.

Về phần tại sao phải đi tìm cô.....

Có lẽ là muốn nhìn xem, không có sự trợ giúp của hắc, cô có thể chính thức khôi phục Tiên Cung hay không.

Năm tháng dài đằng đẵng, hắc cũng quả thật cần tìm cho mình chút chuyện để làm, giết thời gian... Đúng, không sai, chính là bởi vì như vậy, chỉ là bởi vì như vậy, sẽ không còn nguyên nhân nào khác.

.....

Thành Tát Nhĩ Đạt phương xa, Thời Tiện Ngư đang cùng Roland xem tin tức trong ký túc xá.

Thời Tiện Ngư nâng mặt cảm thán: “Ma thú cấp S+siêu tinh, nghe nói trong tay toàn thế giới có Triệu hoán sư siêu tinh cấp, không vượt qua ba người.”

Roland nhìn đoạn video mơ hồ trên TV, nhú mày nói: “Không thể nào, loại ma thú trên quý này, Triệu hoán sư làm sao có thể tùy tiện thả ra.”

“Không phải rỗng thì là cái gì?” Thời Tiện Ngư khó hiểu:
“Khí thải của ma tinh khí?”

Roland nghĩ nghĩ: “Có lẽ vậy.”

Chương 497. 5. Thế giới triệu hoán sư (61)

Selwell dẫn đội trở lại câu lạc bộ, biết được Roland cùng Thời Tiệp Ngư tới, tâm tình nhất thời tốt hơn rất nhiều, lập tức an bài toàn bộ thành viên câu lạc bộ họp, đem các đội viên giới thiệu cho Roland cùng Thời Tiệp Ngư làm quen.

Triệu hoán sư của câu lạc bộ tổng cộng không có bao nhiêu, toàn bộ cộng lại mười một người, hiện tại cộng thêm Thời Tiệp Ngư và Roland, cũng chỉ có mười ba người.

Đây là bởi vì Triệu hoán sư bình thường càng nguyện ý cùng câu lạc bộ danh tiếng lớn ký hợp đồng, nhất là những cái kia tại trong đại tái thứ tự phía trước câu lạc bộ, loại này câu lạc bộ chỉ cần để trống một cái danh ngạch, sẽ có mấy trăm vị Triệu hoán sư báo danh tranh đoạt.

Mà câu lạc bộ xếp hạng sau một trăm, trên cơ bản đều bị coi là không có tiền đồ, không ai hỏi thăm.

Selwell cũng đã từng muốn tiến vào những cái thanh danh hiển hách câu lạc bộ kia, nhưng là cạnh tranh quá mức kịch liệt, căn bản chen không vào được, hơn nữa rất nhiều học viện phái câu lạc bộ cùng học viện có nhân tài tuyển chọn hợp tác, sẽ không tuyển dụng Selwell.

Sau đó chú của hắn ta muốn đầu tư vào ngành này, liền mở một câu lạc bộ, thuận tiện đưa hắn ta vào làm đội trưởng.

Cảm giác này có chút giống, phú nhị đại gửi sơ yếu lý lịch tìm việc làm, tìm không thấy, sau đó chú phú nhị đại trực tiếp mở một công ty để phú nhị đại đi làm.

Dù sao cũng không thiếu tiền.

Bất quá vật hợp theo loài, người hợp theo bầy, câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam có một vị đội trưởng như vậy, Triệu hoán sư tuyển nhận cũng phần lớn là phú nhị đại, ví dụ như Lily và Leah, trừ lần đó ra, cũng có gia cảnh bình thường, tư chất bình thường, khó có thể tiến vào câu lạc bộ tốt hơn cho nên lựa chọn ở lại chỗ này, so với A Ban và Y Na.

Selwell đem câu lạc bộ tình huống đại khái giới thiệu một lần, Roland đem hoàn cảnh mỗi người âm thầm ghi tạc trong lòng, nhưng là không thấy huấn luyện viên, không khỏi hỏi nhiều một câu.

Selwall mặt lộ vẻ tự nhiên, sờ sờ gáy nói: “Bởi vì thứ hạng vòng loại năm nay không lý tưởng, cho nên huấn luyện viên bị chú tôi sa thải, huấn luyện viên mới còn chưa tuyển được.”

“Năm nay thứ hạng là bao nhiêu?” Roland hỏi.

“181.” Selwell dừng một chút, bổ sung: “Năm ngoái là 179.....”

Roland đối với thứ tự này tương đối hài lòng, không xuất sắc không nhô đầu, càng thuận tiện hấn che dấu thân phận của mình, dù sao họ Mai Khải Lạp người nhiều như vậy, không nhất định sẽ liên tưởng đến trên người hấn.

Thời Tiện Ngư nghe xong sửng sốt: “181, 179, cái này có khác nhau?”

Vẻ mặt của Selwell bị tổn thương.

Lily giúp hấn giải thích: “Thuê vị huấn luyện viên kia tiền lương là một năm 3 triệu ma tinh, cam đoan sẽ giúp chúng ta tăng lên ít nhất 20 người, ai biết không tiến ngược lại lui, tuy rằng chỉ lui hai người... Nhưng chú của Selwell vẫn sa thải hấn.”

Thời Tiện Ngư không rõ lắm 300 vạn ma tinh là khái niệm gì, nhưng cô nghe thấy Roland bên cạnh hung hăng hít một hơi.

Phỏng chừng rất nhiều.

Cô nhớ mình đánh chết một con Mãng Xà đầm lầy, giá thu hồi là năm ngàn ma tinh, ba trăm vạn... A, chính là sáu trăm con Mãng Xà đầm lầy, Mãng Xà đầm lầy không phải mỗi ngày đều có thể gặp được, giả thiết một tháng đánh hai con Mãng Xà đầm lầy, chính là một tháng kiếm được một vạn ma tinh, muốn kiếm được ba trăm vạn... Phải 25 năm?

Thời Tiện Ngư ở trong lòng yên lặng làm đề toán, Selwell bên kia nói: “Cuộc thi thăng cấp năm mới lại sắp bắt đầu, trong khoảng thời gian này chúng ta đang huấn luyện chuyên môn nhằm vào 10 câu lạc bộ trước sau, các cậu gia nhập câu lạc bộ đúng lúc, bắt đầu từ ngày mai mọi người cùng nhau huấn luyện đi.”

“Là loại huấn luyện chuyên môn gì?” Roland hỏi.

Selwell giải thích: “Đối thủ gặp phải trong vòng đấu loại, thông thường đều là câu lạc bộ có thứ hạng không kém nhiều lắm, ví dụ như chúng ta hiện tại ở vị trí 181, như vậy tỷ lệ đại khái sẽ gặp phải câu lạc bộ có thứ hạng từ 171 đến 180, cùng 182 đến 191, chúng ta đem tư liệu Triệu hoán sư của 20 câu lạc bộ này thu thập lại, phân tích Triệu hoán thú bọn họ thường dùng, tiến hành đối chiến mô phỏng, sau đó chỉ định ra phương án tác chiến tốt nhất.”

Chương 498. 5. Thế giới triệu hoán sư (62)

Leah nói thêm: “Điều khó khăn nhất trong các câu lạc bộ này là con Trăn Đầm Lầy của Barb!”

“Mãng Xà đầm lầy?” Thời Tiện Ngư chớp chớp mắt, cái này cô tương đối quen thuộc.

Lily nói: “Ba Bố là đội trưởng câu lạc bộ Bì Bố Lỗ, thú Triệu hoán am hiểu điều khiển nhất chính là Mãng Xà đầm lầy, câu lạc bộ bọn họ cũng giống như Bong Bóng Xanh của chúng ta đều ở thành phố Tát Nhĩ Đạt, bởi vì xếp hạng gần nhau, lại cùng một thành phố, cho nên trận đấu luôn có thể gặp được.”

Lily nói xong, liếc mắt nhìn Selwell, nói tiếp: “Chúng ta vì ứng phó với Ba Bố, mới vừa đi qua rừng rậm Tây Cáp Á, hợp lực đánh bại một con Mãng Xà đầm lầy.”

Selwell có chút ngượng ngùng, khô cần nở nụ cười hai tiếng: “Phí không ít khí lực, còn cần nhiều luyện tập...”

Lily miệng ngọt, ghé sát bên cạnh nói: “Tiểu Ngư tỷ tỷ, chỉ lợi hại như vậy, lần sau cùng đi với chúng tôi, lại chỉ điểm cho chúng tôi đi.”

“Được.” Thời Tiện Ngư gật đầu: “Vừa lúc tôi Triệu hoán được ma thú mới, vào Ma Vực luyện tập một chút.”

Mọi người nghe xong ánh mắt đều sáng lên.

“Là ma thú gì? Lệ không lợi hại?”

“À, bình thường thôi, là Nhện Cuộn Màu Hồng của Tề Gia Tư.” Thời Tiện Ngư vô cùng khiêm tốn.

“Chu Quyển Mao toàn thân trên dưới đều mang độc, ở trong ma thú cấp B xem như rất lợi hại!”

“Lòng bàn chân màu thế nào? Đủ phần không? Màu sắc càng phần càng độc nha!”

“Tiểu Ngư tử tử, thả ra xem một chút đi, nhìn xem con Nhện Cuộn của cô! Nhìn xem một chút!”

Đúng vậy, tôi còn chưa từng thấy qua Nhện cuộn.

“Mang theo độc ma thú đều không dễ chọc, bình thường mọi người tiến Ma Vực đều sẽ cố ý trốn tránh, ngoại trừ trên sách vở, tôi thật đúng là chưa từng thấy qua sống Quyển Mao Chu.”

Thời Tiện Ngư cười to: “Ha ha ha ha các cậu thật khoa trương! nếu không bây giờ chúng ta đi săn huấn luyện đối chiến luyện một chút?”

Nhất thời lặng ngắt như tờ - -

Nói đùa, đây chính là kịch độc ma thú, ai cũng không muốn dính.

Lily cười mỉa: “Hay là đi Ma Vực thử xem.....”

Selwell đề nghị: “Nếu không thì ngày mai? Đầm lầy trong rừng rậm Tây Cáp Á hẳn không chỉ có một con Mãng Xà đầm lầy.”

“Được, vậy thì ngày mai.” Thời Tiện Ngư hoàn toàn không có ý kiến.

Tất cả mọi người hăng hái ngẩng cao đầu, rõ ràng xe ngựa mệt nhọc vừa trở về không bao lâu, nhưng một đám hài tử trẻ

tuổi hình như hoàn toàn không biết mệt, tinh lực cực kỳ dồi dào.

Hưng phấn nhất phải kể đến Leah, chỉ kém không nhảy nhót trên bàn hội nghị.

Lily giới nước lạnh cho hắn: “Leah, cậu vui cái gì chứ, cậu không thể đi.”

Leah sừng sốt: “Tại sao tôi không thể đi?”

“Bởi vì cậu cùng Chu Na hẹn muốn đối chiến nha, ai không đi chính là cóc ghẻ nước mũi.” Lily che miệng vui vẻ: “Cậu muốn làm cóc ghẻ nước mũi sao? Ha ha ha ha.....”

Leah nhất thời ỉu xiu, hắn đáng thương nhìn về phía Selwall: “Đội trưởng, có thể hay không...”

Lời còn chưa dứt đã bị Selwell vô tình cắt ngang: “Không thể chờ cậu, đoàn tàu vừa đến một lần sẽ phải hai ngày, khoảng cách đến ngày thi đấu thăng cấp càng ngày càng gần, chúng ta phải tranh thủ thời gian huấn luyện.”

Lily không ngừng chế nhạo hắn: “Lần sau lại xúc động muốn cùng người đối chiến, tôi cũng nhất định ủng hộ cậu!”

Leah thống khổ phát ra một tiếng rên rỉ.

Sau đó Selwell quyết định chọn người xuống rừng rậm Tây Cáp Á, những đội viên còn lại thì ở lại câu lạc bộ làm huấn luyện thông thường.

Nhân viên công tác cho Thời Tiễn Ngư cùng Roland đưa tới tân đội phục cùng huy chương, cùng với hai phần ký kết hợp đồng, hai người xem như chính thức trở thành Triệu hoán sư câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam —

Chương 499. 5. Thế giới triệu hoán sư (63)

Sáng sớm hôm sau, Thời Tiện Ngư theo mọi người cùng nhau đi tới rừng rậm Tây Cáp Á.

Buổi sáng xuất phát, buổi chiều đã đến, khác với đầm lầy Ô Ô, nhà ga này áp suất đều là người, thang máy đợi vài chuyến, khiến Thời Tiện Ngư không khỏi có ảo giác người đi làm đang vội vàng lên giờ cao điểm.

A không đúng, hẳn là đi học tộc, dù sao chen chúc thang máy tất cả đều là một đám thiếu niên thiếu nữ, cô đứng ở bên trong xem như lớn tuổi thanh niên đi?

Thời Tiện Ngư theo thói quen tìm nhân viên nhà ga lĩnh một phần sổ tay miễn phí, nhìn mới biết được, khó trách nơi này nhiều người, vị trí Ma Vực nối liền với nhà ga này, vừa vặn nằm ở giữa rừng rậm, hồ nước, đầm lầy, không giống đầm lầy Ô Ô, vừa ra khỏi nhà ga chính là rừng cây đầm lầy, đi không được mấy bước, dưới chân tất cả đều là bùn, phạm vi có thể săn bắn rất có hạn.

Hơn nữa chủng loại ma thú sống ở đây cũng phong phú hơn đầm lầy Ô Ô, ma thú cấp B có bảy tám loại, cấp C cũng có hai mươi loại, rất thích hợp để Triệu hoán sư tới nơi này huấn luyện.

Xếp hàng nửa giờ, Thời Tiện Ngư rốt cục đi theo mọi người cùng nhau chen vào thang máy, sau một trận choáng váng cùng không trọng lượng, lại ra khỏi trạm liền đến trạm rừng rậm Tây Cáp Á.

Bên ngoài nhà ga là một bãi cỏ lớn nhân công mở ra.

Trên bãi cỏ có rất nhiều lều trại màu sắc bất đồng, rực rỡ muôn màu, còn có các loại cờ xí cùng bong bóng, quả thực giống như trường học tổ chức dã ngoại du lịch, Thời Tiệp Ngự nhìn đến âm thầm thán phục.

Những người khác ngược lại thấy nhưng không thể trách, một đám quen đường quen tìm đất trống, sau đó vạch địa bàn, dựng lều trại của mình lên, trời xanh, đỉnh lều buộc một quả bóng bay màu lam, cờ xí theo bong bóng bay cùng nhau bay trên không trung, trên mặt cờ là logo của tập đoàn Bong Bóng Xanh Lam.

Thời Tiệp Ngự: “.....”

Còn rất có cảm giác nghi thức.

Các đội viên bận rộn xong xuôi, đem cô bao vây, dùng ngôi sao mắt nhìn cô: “Tiểu Ngự tỷ tỷ, chúng ta xuất phát đi!”

Thời Tiệp Ngự cao quý tao nhã rút rờ gật đầu một cái: “Ừ, xuất phát đi.”

Selwell đặc biệt hiếu lòng người, hỏi cô: “Có cần đánh một con Lợn Rừng trước không?”

“Không cần, trực tiếp đi thôi.” Thời Tiệp Ngự nói, nhắc dây đeo túi lên, cất bước đi về phía đầm lầy.

.....

Lần trước dùng Lợn Rừng, là vì hạn chế lực hành động của Mãng Xà, hiện tại thú Triệu hoán trong tay cô đã không ít, đấu pháp cũng có thể biến hóa một chút.

Thời Tiệp Ngự một đường vừa đi tới vừa đánh quái, có lúc để cho Chu Quyển Mao đi ra phun cái lưới, có lúc để cho Quả Nguyên Rửa đi ra phun cái độc, bảy tám đánh mấy con ma thú, nhẹ nhàng buông lỏng.

Đến khu đầm lầy, như cũ lợi dụng Chim Cầu Vòng thêm Quả Nguyên Rủ tổ hợp đem Mãng Xà dẫn lên bờ, sau đó thả ra Cá Chạch tê tê —

Con Cá Chạch nhỏ màu lam sáng nhe răng nhảy vào cái miệng rộng của Mãng Xà, sau đó bùm bùm nổ tung một đóa hoa điện nhỏ không bắt mắt, cái đầu khổng lồ của Mãng Xà đầm lầy ầm một tiếng ngã xuống bờ, bất động.

Cá Chạch là cấp C, hình thể nhỏ hơn nhiều so với ma thú cấp B, cho dù phóng ra toàn bộ lượng điện, cũng không có khả năng điện chết Mãng Xà đầm lầy, nhưng nếu vị trí điện giật tương đối xảo quyết, tỷ như tới gần khoang sọ, như vậy tê liệt trong thời gian ngắn là có thể làm được.

Thời Tiện Ngư tiếp tục thả ra Dính Dính, để bùm bao lấy toàn bộ đầu Mãng Xà, kế tiếp chính là chờ đợi quá trình đôi phương hít thở không thông, mỗi khi Mãng Xà thức tỉnh, ý đồ giãy dụa, cô liền để cho Cá Chạch trong miệng Mãng Xà giật điện một lần nữa.

Thao tác rất đơn điệu, thời gian cũng rất chịu đựng, cô mặt không chút thay đổi đợi một lát, nhìn về phía Selwell bên cạnh.

“Bằng không...” Thời Tiện Ngư đề nghị: “Cậu tới cho nó một cái thống khoái đi?”

Vẻ mặt Selwell dứt khoát gật đầu.

Chương 500. 5. Thế giới triệu hoán sư (64)

Hồng Vũ Hạc của hắc giương cánh bay cao, mục tiêu nhắm chuẩn lần này sẽ không gãy dựa phản kháng, chỉ bất động ngồi phịch trên mặt đất để nó đâm, nếu lại đâm không chính xác, thì quá không thể nào nói nổi.

Selwell yêu cầu con Hồng Vũ Hạc điều chỉnh tư thế trên không trung, nhắm vào con Mãng Xà đâm lầy đang tê liệt, sau đó bỏ nhào xuống! Cái mỏ dài bén nhọn đâm mạnh vào đầu Mãng Xà, đâm xuyên qua toàn bộ!

A, thông khoái!

Một kích trúng đích cảm giác thật tốt, lần trước hắc đâm nhiều lần cũng không đâm chết Mãng Xà, đến cuối cùng gấp đến không chịu được, mọi người cùng nhau đi lên hỗ trợ mới xong, nếu như mỗi lần đều có thể dứt khoát lưu loát như vậy thì tốt biết bao...

Nghĩ như thế, Selwall không khỏi nhìn về phía Thời Tiện Ngư bên cạnh, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Nhưng mà Thời Tiện Ngư lại thu tay lại, để cho Cá Chạch từ trong lỗ máu trên đỉnh đầu Mãng Xà chui ra, ở trong nước bùn vấy đuôi rửa một cái, sau đó thu vào tinh tạp, Quả Nguyên Rủ cùng Chim Cầu Vòng cũng tất cả đều thu lại.

“Ai, các cậu đánh đi.” Thời Tiện Ngư nói.

Một đám thiếu nam thiếu nữ ngơ ngác nhìn cô.

Thời Tiện Ngư cảm thấy khó hiểu, hỏi bọn họ: “Sao vậy? Tôi cảm thấy mình đã rất thuần thục, hẳn là không cần luyện nữa, các cậu đi luyện đi.”

Mọi người: “.....”

Roland nhìn biểu tình muốn nói lại thôi của Selwell, đại khái đoán được hẳn có ý gì, liền mở miệng nói với Thời Tiện Ngư: “Lúc chúng ta luyện tập, cô có thể ở một bên hỗ trợ chỉ đạo không? Tự mình luyện, giống như không có hiệu suất gì, cũng rất khó đề cao bản thân.”

Selwell vội vàng gật đầu: “A đúng, là như vậy, ân, không sai.....”

Thời Tiện Ngư thả con Nhện lớn lông cuộn ra, thản nhiên nói: “Các cậu luyện đi, thấy có chỗ không đúng, tôi sẽ nhắc nhở các cậu.”

Selwell lại lắp bắp: “Nhưng mà, nhưng... nhưng mà...”

Roland nhìn Selwell, nói: “Nhưng chúng ta có vài người.”

“Không có việc gì, thấy được.” Thời Tiện Ngư nói: “Con nhện có 8 con mắt. Chỉ cần đứng cách quá xa, tôi đều có thể nhìn thấy.”

Mọi người: “.....”

Thời Tiện Ngư vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé với bọn họ: “Mau đi đi, mau đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó chần chờ, chậm rãi xoay người, đều tự đi tìm mục tiêu luyện tập.

Thời Tiện Ngư chọn một cây đại thụ, leo lên ngồi xuống, dùng tinh thần lực khổng lồ chế con Nhện lớn bắt đầu đi bộ, vừa đi vừa dệt lưới.

Cô cũng không biết nên dệt ra cái dạng gì, nhưng nếu là Nhện, nên nhả tơ dệt lưới sao, nói không chừng có thể dệt được ma thú gì đây?

Lúc dệt lưới mắt cô nhìn bát phương.

Những cậu bé này vẫn là bảo thủ chút ít, một khi tách ra cũng không dám khiêu chiến ma thú thú, cho dù là ma thú bình cấp, cũng chỉ dám một chọn một.

Thời Tiện Ngư quan sát một lúc lâu, phát hiện chỉ có Lily lá gan hơi lớn một chút, điều khiển gấu vùng núi đập vào ổ chuột mũi heo, vài con chuột mũi heo vây quanh gấu vùng núi cắn.

Lại nhìn Hồng Vũ Hạc của Selwell, còn đang bay trên trời, bay vài vòng cũng không tìm được mục tiêu săn bắn.

Chắc, sẽ không phải là cung Thiên Bình chứ, chứng khó lựa chọn?

Trong lòng đang oán thăm, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông xa lạ —

Đúng, nam nhân, khuôn mặt có lẽ nhìn qua trẻ tuổi, nhưng cường tráng ngăm đen thân hình làm cho người ta không cách nào đem hắn coi là thiếu niên.

Đối phương giơ tay lấy ra Tinh Táp, sau đó thả ra một con Cự Mãng khổng lồ!

Là Mãng Xà đầm lầy!

Thời Tiện Ngư nhíu mày, lập tức để cho Chu Quyền Mao ngăn ở phía trước con Mãng Xà đầm lầy kia, các đội viên đang tự luyện tập, lúc này nhảy ra một con Mãng Xà lớn, chỉ sợ sẽ bị dọa đến luống cuống tay chân. ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Đối phương nhìn chung quanh một tuần, rồi cuộc phát hiện vị trí của Thời Tiệp Ngư, nhìn chăm chăm đồng phục trên người cô một lát, lạnh mặt nói: “Con Mãng Xà đầm lầy vừa rồi là các cô giết chết?”

Thời Tiệp Ngư nghiêng đầu nhìn hắn, lại nhìn con Mãng Xà chiếm cứ dưới tàng cây kia, ánh mắt rốt cục trở lại trên mặt nam nhân kia.

“Anh là ai?” Cô khó hiểu hỏi: “Tại sao tôi phải tử thí với anh?”

Đối phương rất kiên cường, lớn tiếng trả lời: “Tôi là Babu, Đội trưởng CLB Sardapibru!”

Đội viên Bong Bóng Xanh Lam vây xem: Đánh nhau, đánh nhau!

Chương 501. 5. Thế giới triệu hoán sư (65)

Babu nào?

Sal, cái gì?

Nghe thì có chút quen tai, nhưng cô hoàn toàn không nhận ra người trước mắt này.

Thời Tiện Ngư ngồi ở trên cây, nhất thời có chút khó khăn, cô cảm thấy mình không cần phải đối chiến với một người không quen biết, nhưng lại nghi hoặc loại khiêu chiến này có phải là phong tục địa phương hay không? Mình nên nhập gia tùy tục sao?

Bởi vì cô nửa ngày không đáp lại, Babu dưới tàng cây không khách khí hỏi: “Như thế nào, cô không dám tiếp nhận khiêu chiến của tôi?”

Thời Tiện Ngư cẩn thận hỏi lại hắn: “... Tôi nên chấp nhận sao?”

Người đàn ông to con nhất thời nở nụ cười, còn có vài tiếng cười từ phía sau hắn cách đó không xa truyền đến, những người đó cùng với Bồ Bồ, đều là đội viên câu lạc bộ Bì Bồ Lỗ.

“Ai không biết Bong Bóng Xanh Lam các ngươi trong khoảng thời gian này đi khắp nơi tìm Mãng Xà đàm luyện tập? Không phải là muốn tìm ra sơ hở của Mãng Xà đàm luyện, cũng may trên sân thi đấu đánh bại Babu sao?”

Nghe bọn họ nói như thế, Thời Tiện Ngư lập tức có ấn tượng, cái gì mà Babu, cái gì mà câu lạc bộ Lỗ này, là một

trong những đối thủ cạnh tranh quan trọng của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, Selwell và Lily đều nhân mạnh qua, nhưng tên thật sự quá khó nhớ.

Nếu là đối thủ cạnh tranh, như vậy khiêu chiến này cô hẳn là tiếp nhận, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam.

“Có thể hơi chút chờ tôi một chút không?” Thời Tiện Ngư dùng thần lực khổng chế Quyền Mao Chu nhìn xung quanh bốn phía, các đội viên đều đang cùng ma thú chiến đấu bên trong, cách không xa, trong chốc lát lại đuổi không tới.

Chờ cái gì? Cô muốn chờ trợ thủ sao? Ha ha ha! Con Mãng Xà đầm lầy vừa rồi bay khí thu hồi chính là bị các cô hợp lực giết chết sao?

Mấy nam hài phía sau Babu nhao nhao cười to: “Trừ lần đó ra, các cô cũng không có biện pháp khác!”

Babu đứng ở phía trước khoe miệng cũng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười khinh thường: “Trên sân thi đấu 5 chọi 5, sẽ không cho các cô cơ hội tập trung hỏa lực.”

“Không phải.” Thời Tiện Ngư nghiêm túc nói: “Tôi muốn chờ bọn họ trở về quan chiến, xem đánh bại Mãng Xà đầm lầy như thế nào cũng là cơ hội học tập rất quan trọng.”

Babu nghe được sững sốt, sau đó giận tím mặt: “Cô nói cái gì?!”

Phía sau hẳn đội viên cũng tức giận: “CLB Bong Bóng Xanh Lam người cũng chỉ có thể ngoài miệng cậy mạnh!”

Thời Tiện Ngư lắc đầu: “Các người như vậy không tốt, khinh địch sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

Mãng Xà đầm lầy dưới tàng cây đột nhiên mở miệng rộng, phun ra xà tín tử thật dài, đồng thời phát ra âm thanh uy hiếp

“Ti ti”.

Đây là Babu đang điều khiển Mãng Xà đâm lầy, hướng Thời Tiện Ngư hạ chiến thư!

“Bớt nói nhảm đi! Thả ra Triệu hoán thú lợi hại nhất của cô!” Babu quát: “Thả ngựa lại đây đi!”

Thời Tiện Ngư đang luyện tập điều khiển Chu Quyền Mao, cũng không muốn đổi ma thú khác, trực tiếp để Chu Quyền Mao lộ ra răng nanh, tâm bình khí hòa nói: “Chỉ có con này.”

Cô vừa dứt lời, Babu coi như cô tiếp nhận khiêu chiến, lập tức điều khiển con Mãng Xà đâm lầy há miệng rộng lao thẳng tới con Nhện tơ!

Khí thế hung hăng!

Mãng Xà hình thể lớn, miệng cũng lớn, phối hợp với lực giao sát kinh người cơ hồ là tồn tại vô địch trong ma thú cấp B, cho dù là nhện cuốn cấp B, một khi bị Mãng Xà đâm lầy gặm một miếng, tính mạng khó bảo toàn!

Có thể nói, Babu vừa lên đã là sát chiêu, phương thức tác chiến này mặc dù thô bạo, nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Dưới chân Chu Quyền Mao màu hồng nhạt nhoáng lên, lắc mình tránh đi, tốc độ nhanh đến gần như thuần di, sau đó nhảy lên một gốc cây đại thụ phụ cận, nhắm ngay Mãng Xà phía dưới phun ra tơ trắng.

Mãng Xà đâm lầy cắn không còn, trên người dính một tảng tơ Nhện, nhưng lực hành động không bị ảnh hưởng chút nào, quay đầu lại cắn!

Chu Quyền Mao lại trốn, phun tơ Nhện ra.

Mãng Xà đâm lầy không khỏi quấy nhiễu, phần đuôi trắng kiện hung hăng vung qua! Thằng đem Nhện cuộn tránh né một đoạn nhánh cây kia bỏ đứt!

Nhưng tốc độ của con Nhện thật sự quá nhanh, trong nháy mắt đuôi Mãng Xà vung tới, lại nhảy tới một nhánh cây khác.

Chương 502. 5. Thế giới triệu hoán sư (66)

“Đáng giận!” Babu tức giận mắng: “Cô trốn cái gì?! Có bản lĩnh thì cô tấn công đi!”

Thời Tiện Ngư điều khiển con Chu Quyển Mao nhảy tới nhảy lui trên cành mấy cây đại thụ, ngưỡn khí vô tội: “Tôi đang tấn công mà.”

Nói xong, lại phun một ngụm tơ nhện lên người Mãng Xà.

Tơ Nhện mịn màng mà có tính dính, nếu như là ma thú loại nhỏ gặp phải, chỉ sợ như vậy mất đi lực hành động, nhưng thân hình Mãng Xà đầm lầy vốn là mập mạp tráng kiện, những tơ Nhện này căn bản không ảnh hưởng được nó.

Babu cảm thấy đấu pháp trốn mèo này của Thời Tiện Ngư, quả thực chính là đang đùa giỡn hăn, quá đáng giận!

Hăn càng lúc càng tấn công mãnh liệt! Cô thích trốn, hăn liền đem phụ cận nhánh cây toàn bộ hủy diệt, xem cô còn thế nào trốn!

Mãng Xà thật lớn một khi phát cuồng, phiến rừng cây này liền phảng phất như trời lay đất tiếc, Mãng Xà đầm lầy một bên truy kích Chu Quyển Mao, một bên phá hủy vật che lấp của nó, cành lá lẻ loi rơi xuống, cành cây liên tục đứt gãy, Chu Quyển Mao cơ hồ tìm không thấy nơi có thể ẩn thân.

Ti ti ti ti!

Mãng Xà đầm lầy lần nữa tới gần Chu Quyển Mao, răng rắn dài mà nhọn ở trong không khí hiện ra hàn quang, Chu

Quyển Mao đứng ở dưới thân cây trụi lủi không nhúc nhích, giống như là sợ ngây người.

Babu trong lòng không khỏi đắc ý, thâm nghĩ lúc này cho cô thấy sự lợi hại của tôi! Lập tức trước mắt bay tới một đạo bạch quang, hần lấp bắp kinh hãi, nhanh chóng né tránh! Lại chậm một bước, mắt phải lập tức đau nhói!

Là đá lông!

Babu rất nhanh phản ứng lại, kinh nghiệm chiến đấu của hần phong phú, tự nhiên biết tất cả ma thú bò tơ không chỉ có răng nanh lợi hại, còn có kỹ năng đá lông, nhưng vừa rồi hần bị hành vi trốn tránh nhiều lần của Thời Tiện Ngư chọc giận, dưới sự nóng nảy lại quên mất kỹ năng này!

Cái gọi là đá lông, là chỉ Nhện dùng một loại lông đốt đặc thù trên người bắn vào hành vi công kích của kẻ địch, cuối lông đốt có móc câu và có độc, thông qua ma sát của chân Nhện bắn ra, thương tổn sẽ không lớn, nhưng đâm trúng mắt miệng lưỡi các bộ vị khác cũng rất khó xử lý.

Mãng Xà đầm lầy của Babu lập tức muốn tham gia thi đấu thăng cấp, lúc này mắt bị thương, cho dù không mù, ít nhiều cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với trận đấu.

Vốn hần chỉ muốn so ra thắng bại, để đám người Bong Bổng Xanh Lam này biết khó mà lui, nhưng bây giờ, hần thật sự nổi giận! Hần nhất định phải bắt con Nhện tơ chết tiệt này trả giá!

Mãng Xà đầm lầy cuồn cuộn mở ra cái miệng to như chậu máu, muốn cắn xé con Nhện trước mắt này thành mảnh nhỏ, tám chân màu hồng phấn của con nhện cuốn lại vô cùng linh hoạt, nhảy ra vài cái, để Mãng Xà lại vô huyệt, chỉ cắn một miếng lá cây nát.

Hồn đản a!!!

Babu đã tức giận, điều khiển Mãng Xà đuổi theo Nhện cuốn, để phòng ngừa nó chạy trốn, đuôi Mãng Xà mạnh mẽ hung tợn quăng lên thân cây phía sau nó! Nhưng mà Chu Quyên Mao lần này nhảy lên điểm rơi, đúng là vượt qua đầu Mãng Xà, nhảy đến trên người Mãng Xà!

Mãng Xà đầm lấy dùng sức xoay người, muốn quán lấy con Nhện lông cuốn, đầu Mãng Xà xoay qua, thân thể lại chậm một nhịp, sau đó nó giống như lật bánh rán trong nồi, lại vụng về ngã nhào.

Babu giật mình sửng sốt, đồng thời nghe thấy mọi người phía sau phát ra kinh hô: “A?!”

Trong thanh âm này vừa có quân chúng vây xem ngạc nhiên, cũng có các đồng đội không dám tin, bọn họ không cách nào tiếp nhận uy phong hiên hách Mãng Xà đầm lấy lại buồn cười ở trong đối chiến té ngã như thế.

Babu xấu hổ tới cực điểm, Mãng Xà đầm lấy là kiêu ngạo của hắn, hắn chưa từng chịu khuất nhục bực này?!

Thân Mãng Xà xoay chuyển, lần nữa đánh về phía con Nhện tơ!

Nhện con dễ dàng né tránh.

Lại bổ nhào.

Lại trốn.

Babu tức giận đỏ mắt, rõ ràng gần trong gang tấc, lại không biết vì sao ngay cả một cái chân nhện cũng không đụng tới.

Phác, trốn, phác, trốn.....

Bốn phía trở nên yên tĩnh như chết, hắn không nhìn thấy ánh mắt đồng tình của mọi người.

“Nếu không, quên đi?” Thời Tiện Ngư rốt cục mở miệng:
“Cậu không phát hiện sao, Mãng Xà đầm lầy của cậu, sắp không nhúc nhích được rồi.”

Chương 503. 5. Thế giới triệu hoán sư (67)

Babu ngưng ngắn.

Hắn rốt cục dừng lại.

Tâm tình tức giận rút đi, lý trí hồi phục, lúc này mới phát hiện Mãng Xà đầm lầy tại hắn không có phát hiện dưới tình huống, không biết như thế nào trở nên trì độn mà vụng về, cho nên hắn vô luận như thế nào công kích, đều không thể thương tổn đến con Nhện cuốn.

Tại sao có thể như vậy.....

Trong khi Babu giật mình, con Nhện tơ màu phấn bò lên Mãng Xà, nâng một chi trước đẩy lông và chọc một vài sợi tơ bông trên cơ thể Mãng Xà.

“Cậu vẫn luôn bận rộn công kích, không đem những tơ Nhện này để vào mắt, lại không nghĩ tới, tơ Nhện độc tính tuy rằng yếu ớt, nhưng là tích tiểu thành đại, Mãng Xà bị tơ Nhện bọc một tầng lại một tầng, độc tính thấm vào, ảnh hưởng tầng ngoài cơ sụn phát lực, mà loài Mãng Xà sở dĩ có thể bò sát, chính là dựa vào xương sụn cùng vảy bụng ở giữa có cơ sụn, cơ sụn co rút lại, xương sụn liền di động về phía trước, nếu như ngay cả động cũng khó có thể nhúc nhích một chút, cậu còn thế nào đánh?” ... Các cậu cũng phải chú ý điểm này, không nên chỉ lo tấn công, trong đối chiến nhất định phải luôn luôn chú ý quan sát hoàn cảnh.

Mấy câu sau, là Thời Tiện Ngư nói với đội viên bên Bong Bóng Xanh Lam.

Trong quá trình cô cùng Babu đối chiến, đội viên câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam lục tục chạy về, chỉ vì động tĩnh ma thú cấp B đối chiến quá lớn, tất cả mọi người không dám cách quá gần, hiện tại chiến đấu kết thúc, mới thần sắc khác nhau chậm rãi đến gần.

Hiện tại nhìn tràng diện này, mọi người thán phục rất nhiều, cũng là có chút trợn mắt há hốc mồm.

Trước kia chỉ biết Thời Tiện Ngư am hiểu dùng nhiều ma thú phối hợp, lần này chỉ dùng một ma thú, liền một con, đem Mãng Xà đầm lầy đánh tới không hề có lực chống đỡ.

Roland đứng ở trong đám người, không khỏi nghĩ: Nếu đổi lại là tôi, có thể làm đến loại trình độ này sao? Nếu không làm được, nguyên nhân là gì? Tôi phải làm thế nào mới có thể lợi hại như cô ấy?

Đúng vậy, lợi hại.

Ngoại trừ cha mẹ hắn, Roland chưa bao giờ cảm thấy ai lợi hại, cho dù là cái người kia đánh bại cha mẹ hắn, hắn cũng chỉ cho rằng đối phương là bởi vì vận may Triệu hoán đến được ma thú rất mạnh, mà dứt bỏ ma thú không đề cập tới, chỉ luận Triệu hoán sư bản thân, hắn cảm thấy..... Cô thật lợi hại.

Hắn nói không ra nguyên nhân cụ thể là gì, tóm lại cảm thấy, Thời Tiện Ngư và mỗi một Triệu hoán sư ở đây, đều không giống nhau, cô lợi hại đến mức... lợi hại đến mức hắn thậm chí không rõ chênh lệch lớn bao nhiêu.

Bên kia, sắc mặt Babu đầu tiên là đỏ lên, sau đó dần dần trắng bệch.

Bốn phía truyền đến xì xào bàn tán, Babu căng thẳng một mặt đứng tại chỗ, đối chiến loại chuyện này luôn luôn có thua có thắng, hắn trước kia cũng không phải là chưa từng thua,

nhưng chưa từng có lần nào, giống như bây giờ làm hấn cảm thấy sỉ nhục!

Tại sao?

Liên tục hai năm đều thua câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, vì sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ?!

Babu cắn răng, thần sắc phẫn nộ ngẩng đầu nhìn chăm chú Thời Tiệp Ngư, đột nhiên buông ra lời tàn nhẫn: “Đội đến trên sân thi đấu, chúng ta lại so!”

“A...” Thời Tiệp Ngư ngăn người: “Trên sân thi đấu, chúng ta không nhất định sẽ gặp nhau.”

Babu nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi: “Cô không nhìn nổi tôi, nghĩ rằng tôi sẽ bị loại sớm?”

“Không có.” Thời Tiệp Ngư nhẹ nhàng lắc đầu, giải thích: “Bởi vì tôi có thể sẽ làm đội viên dự bị lên sân khấu, cho nên cậu muốn so với tôi, phải đánh bại những người khác trước.”

Babu giận tím mặt: “Đủ rồi!!! tôi cho dù thua, cũng không tới phiên các người của CLB Bong Bóng Xanh Lam nhục nhã tôi!”

Hấn nói xong, giơ tay thu Măng Xà đầm lầy trên mặt đất, xoay người hướng Bì Bố Lỗ câu lạc bộ các đội viên quát: “Chúng ta đi!”

Đoàn người cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Chương 504. 5. Thế giới triệu hoán sư (68)

Mọi người xung quanh dừng chân một lát, thấy không có náo nhiệt để xem, cũng nhao nhao giải tán.

Thời Tiện Ngư bị phản ứng của người này làm cho có chút khó hiểu, cô từ trên cây nhảy xuống, hỏi Selwell: “Hắn thua không nổi sao?”

Tâm tình Selwell phức tạp liếc nhìn cô: “..... Babu là tuyển thủ hạt giống của Bì Bồ Lỗ, hắn bị cô đánh bại, cô lại nói mình là người dự bị, cho nên..... Hắn có chút không tiếp thu được.”

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy cậu có thể biến tôi thành chính thức không?”

Selwell gian nan lắc đầu: “Trừ phi thủ tục nhập tịch của cậu có thể làm được.”

Thời Tiện Ngư không có mã hóa công dân, thủ tục bổ sung chỉ có thể lấy được mã hóa tạm thời, chuyển chính thức cần đợi nửa năm, trong thời gian nửa năm này không có bất kỳ ghi chép vi phạm pháp luật loạn kỷ cương nào, sau đó mới có thể xin trở thành công dân chính thức trên đại lục A Tập Lai.

Kỳ thật có thể trở thành công dân chính thức hay không, cô không sao cả, chỉ là muốn báo danh dự thi, nhất định phải là công dân chính thức mới được, nếu không cũng chỉ có thể đi con đường đặc thù, làm đội viên dự bị tạm thời.

Thời Tiện Ngư nghĩ đến việc này, liền cảm thấy đau đầu, dứt khoát không suy nghĩ nữa, dù sao thủ tục gì đó Selwell sẽ

giúp cô làm tốt.

Về phần đặc tội với tuyển thủ hạt giống của câu lạc bộ nào, cô hoàn toàn không để trong lòng.

Mọi người tiếp tục luyện tập đánh quai, Thời Tiệp Ngự đi theo một bên hơi chút chỉ đạo, tinh thần lực tiêu hao không nhiều lắm, liền cùng nhau trở về doanh địa nghỉ ngơi —

Trại chính là lều mà bọn họ dựng khi đến.

Selwell và mấy người trong đội dựng bếp, châm lửa, sau đó đem bánh mì mang đến nướng trên lửa, lại phát cho mỗi người một chai nước, đây đều là vật tư đi lại mà câu lạc bộ cung cấp cho họ, ngoài ra, các thành viên trong đội đều mang theo không ít đồ ăn vặt, thịt khô, pho mát, hoa quả... Mỗi loại phân phát một chút, cuối cùng đĩa của mỗi người đều đầy ắp.

“Sáng mai huấn luyện nửa ngày, buổi trưa trở về, buổi tối có thể trở về câu lạc bộ.” Selwell tính toán hành trình.

Thời Tiệp Ngự đi theo bọn họ gặm bánh mì, nướng cháy khét, còn ăn rất ngon.

“Sau khi về câu lạc bộ thì đi đâu?” Cô vừa ăn vừa hỏi.

Selwell nghĩ nghĩ: “..... Hẳn là đi thác nước Nha Lỗ, gần đó có cá sấu Nido. Câu lạc bộ Gió nhẹ xếp hạng 5 chúng ta, trong tay đội trưởng bọn họ có một con cá sấu Nido, cho nên nếu có thể quen thuộc phương thức công kích của cá sấu Nido trước, đối với huấn luyện của mọi người rất quan trọng.”

Thời Tiệp Ngự hỏi: “Thời gian gấp như vậy, cái nào là đối thủ cạnh tranh quan trọng nhất, cái nào là đối thủ yếu nhất, nên sắp xếp ưu tiên đi?”

“A a, cái này tôi có sắp xếp.” Selwell dùng miệng cắn bánh mì, lấy ra hai tay mở ba lô, từ bên trong lấy ra một quyển sổ da, đưa cho Thời Tiệp Ngự.

Thời Tiệp Ngự cầm tới nhìn một chút, liên tục gật đầu, cô thích bảng kế hoạch ngay ngắn trật tự như vậy.

Cô trả quyền sở lại cho Selwell: “Cứ dựa theo thứ tự này mà phá, mọi người cố lên.”

“Cố lên!” Các cầu thủ đáp lại bằng cách nhai bánh mì.

.....

Cách đó không xa, các thành viên câu lạc bộ khác cũng nghỉ ngơi trước bữa trưa, sau khi nghe thấy âm thanh không khỏi nghị luận: “CLB Bong Bóng Xanh Lam năm nay vào người mới, hình như có chút lợi hại.”

“Không chỉ là một chút, không thấy rằng cô ấy thậm chí còn đánh bại Babu?” Một người khác thì thầm: “Nghe những gì họ có nghĩa là, nó giống như đang làm một bài tập đặc biệt trước trận đấu.”

“Kiểu tập luyện này, mọi câu lạc bộ đều làm, có gì lạ đâu.”

“Tôi không phải có ý đó, ý của tôi là... bọn họ có thể thật sự chọn toàn bộ ma thú trong danh sách một lần hay không?”

Không đến mức đó chứ.....

Hắc, ai biết được, bằng không đi báo tin với câu lạc bộ Gió nhẹ?

Được a, nói không chừng lại có náo nhiệt xem!

Chương 505. 5. Thế giới triệu hoán sư (69)

Trong khi nhóm Selwell đang tập luyện trong rừng Sihaya, Leah kết thúc cuộc đối đầu mà cậu và Chu Na đã thỏa thuận.

Hắn thua không hề trì hoãn.

Leah năm nay 13 tuổi, tuy rằng tuổi hơi nhỏ, nhưng là một trong những thành viên quan trọng của Bong Bóng Xanh Lam, Trâu Lùn Một Sừng của hắn đã lập nhiều công lớn, nhất là mỗi khi đội trưởng Selwell không quả quyết, phong cách tác chiến đấu đá lung tung của Leah vừa vặn có thể bù đắp một hai.

Nhưng là Độc Giác Ải Ngưu còn đang nuôi sừng, cho nên Leah điều khiển chính là trong tay hắn một cái khác ma thú cấp B, Hắc Giáp Thử.

Đây là một loại tướng mạo gần như tê sơn giáp ma thú, hình thể khổng lồ, lưng giáp cứng rắn, thói quen ở trong núi đào móc lỗ sâu làm sào huyết, ban đêm thị lực rất tốt, ban ngày lại tương đương là cái độ cao cận thị, cho nên Leah không thường xuyên sử dụng.

Điều khiển loại ma thú này khó tránh khỏi có chút vụng về, hết lần này tới lần khác đối phương sử dụng lại là bức dực hồ linh hoạt, toàn bộ quá trình treo lên đánh hắc giáp thử, để cho Leah không hề có lực chống đỡ.

Trong mỗi câu lạc bộ, bí mật thường có luyện tập đối chiến, mỹ kỳ danh viết thi đấu hữu nghị, nhưng kỳ thật đều ghen một cỗ sức lực, muốn giết uy phong của đối phương.

Leah hiển nhiên giết thất bại.

Chu Na thắng hấn là một tiểu cô nương, chỉ lớn hơn một tuổi, thắng đối chiến tự nhiên là dương dương đắc ý, nói: “Con Dơi Cáo này là tân ma thú ta vừa Triệu hoán tuần trước, không chỉ có tốc độ nhanh, giang ra hai cánh còn có thể trượt giữa không trung, cho dù cậ để cho Trâu Lùn Một Sừng xuất chiến, cũng không phải đối thủ của nó.”

Leah không chịu thua kêu gào: “Độc Giác Ải Ngu một cái chạy nhanh liền có thể đâm chết nó!”

Chu Na hừ lạnh: “Không phục thì tới một hồi a, đem Một Sừng Trâu Lùn thả ra!”

Leah: “.....”

Thật ghen ghét.

Kỳ thật sừng trâu đã dưỡng tám phần tốt, nhưng lập tức chính là thi đấu thăng cấp, vạn nhất lúc này lại rơi vào vết thương gì, hấn nhất định sẽ bị Selwell cắn chết.

Lúc này, bên ngoài đi vào một đám người.

Mỗi câu lạc bộ bố cục đều kém không nhiều lắm, câu lạc bộ Bì Bố Lỗ huấn luyện bên ngoài vây quanh cũng là tường thủy tinh, cho nên liếc mắt một cái là có thể thấy bên ngoài tới người nào.

Leah nhìn thấy Babu, đội trưởng của họ, và người đàn ông đã chế giễu hấn ta lần trước.

Chu Na sững sờ, sau đó vui vẻ chạy ra ngoài, hướng đồng đội của mình vẫy tay: “Có nhìn thấy tôi vừa rồi cuối cùng một kích kia hay không?”

Leah khó chịu bĩu môi: “Chân ái khoe khoang.....”

Đối chiến đã kết thúc, không cần thiết tiếp tục đứng ở sân huấn luyện trong, hấn đi theo Chu Na phía sau chậm rì rì đi ra ngoài, có chút rầu rĩ sau khi trở về làm sao cùng Selwell ăn

nói, vừa nghĩ tới muốn chính miệng thừa nhận mình thua như vậy mất mặt sự tình... Trong lòng hắn cay đắng, đầu cũng gục xuống.

Leah đi ra sân huấn luyện, lưng đeo ba lô mình mang đến, Chu Na ở phía trước cách đó không xa cùng đội viên câu lạc bộ thì thầm, cũng không biết đang tán gẫu cái gì, hắn mơ hồ nghe thấy chữ “Mãng Xà đầm lầy”, “Chữa thương” gì đó.

Đoán chừng là Triệu hoán thú bị thương trong huấn luyện thực chiến, bọn họ cũng quá không cẩn thận.

Bất quá vừa rồi Hắc Giáp Thủ của hắn bị cắn vài cái, cũng bị thương, làm sao có tư cách hả hê khi người gặp họa chứ.

Lea thầm thở dài trong lòng, đi tới trước mặt Chu Na, nói: “Tôi đi đây, tạm biệt trên sân thi đấu, cô lần này quả thật lợi hại, nhưng lần sau tôi sẽ không để cho cô thắng nữa.”

Chương 506. 5. Thế giới triệu hoán sư (70)

Chu Na cắn giận quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lại có chút đỏ lên, để cho Leah bối rối.

“Không cần anh giả mù sa mưa!” Cô gái tức giận trả lời.

Leah nghiêng đầu: “..... Hả?”

“Bây giờ tất cả mọi người đều biết rằng CLB Bong Bóng Xanh Lam của anh đã thắng chúng tôi, Leah! bạn hài lòng chưa?!” Chu Na đẩy Leah ra và quay đầu chạy trong nước mắt!

Leah có chút há hốc mồm, đang sờ không rõ tình huống lúc, lại nghe một người đội viên Bì Bố Lỗ nói: “Các người CLB Bong Bóng Xanh Lam chơi thủ đoạn tốt, cố ý ở trên tàu nói không cần Trâu Lùn Một Sừng cũng có thể thắng chúng ta, để cho chúng ta hiểu lầm có tân ma thú, kỳ thật cất giấu vũ khí bí mật đi đánh Mãng Xà đầm lầy, ở Sarda thành, ai không biết CLB Bì Bố Lỗ chúng ta chiêu bài là Mãng Xà đầm lầy?”

Đội trưởng Babu cười lạnh: “Không ngờ Selwell cũng bắt đầu giở trò.”

Leah: “????”

Sao hắn càng nghe càng bối rối?

Lea cố gắng suy nghĩ một chút: “Chu Na vừa rồi nói, tất cả mọi người đều biết, chúng tôi CLB Bong Bóng Xanh Lam, thắng các người Bì Bố Lỗ, chẳng lẽ... Các người ở Tây Cáp Á rừng rậm, gặp phải câu lạc bộ chúng tôi?”

Bọn họ châm chọc nói: “Còn làm bộ làm tịch làm cái gì, đây không phải là các người đã sớm kế hoạch tốt sao!”

Các thành viên của Bong Bổng Xanh Lam trông rất xấu xí.

Leah khoe miệng càng giương càng cao, nụ cười nhanh không cách nào không chế: “Trời của tôi a..... Ha ha ha các người thật thua?”

Đối phương rút cuộc không thể nhịn được nữa, quát lớn: “Chúng tôi là trúng kế khinh địch cho nên mới thua!”

Leah lưng đeo túi đi ra ngoài, vui vẻ không ngừng: “Ha ha ha, Bì Bố Lỗ thua Bong Bổng Xanh Lam... Ha ha ha thua Bong Bổng Xanh Lam...”

Các thành viên của Bì Bố Lỗ: “...”

“Leah này, thật đáng ghét.” Chờ Leah đi rồi, một thành viên thấp giọng nói thầm.

Người kia khuyên nhủ: “Quên đi, đừng để hấn ảnh hưởng đến tâm tình, sắp thi đấu rồi.”

“Đúng vậy a, hiện tại quan trọng nhất, là nhanh chóng cho Mãng Xà đầm lầy chữa thương..... Giải độc sau chỉ sợ cũng cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian...”

Nếu gặp lại con Nhện đó trong trận đấu thì sao?

Mọi người theo bản năng, đều nhìn về phía đội trưởng Babu.

Babu cắn răng, cắn hận nói: “Bọn hấn có thể nhằm vào Mãng Xà đầm lầy làm chuyên môn huấn luyện, chẳng lẽ chúng ta không thể nhằm vào Quyển Mao Chu làm huấn luyện sao?!”

.....

Leah không nghĩ tới, mình hôm nay thua, nhưng là mặc dù bại nhưng vinh a! Sắc mặt của câu lạc bộ Bì Bó Lỗ còn khó coi hơn cả người thua trận này!

Ha, ha, ha!

Có thể không khó chịu sao? Mãng Xà đầm lầy chính là chiêu bài Triệu hoán thú của Bì Bó Lỗ! Đập bả hiệu người ta, cái này cũng quá thư thái!

Nhưng..... Ngẫm lại tình cảnh đối chiến Mãng Xà đầm lầy, nhất định rất đặc sắc đi? Đáng tiếc mình không ở đây.....

Leah không khỏi cảm thấy uể oải và mất mát.

Lần sau nhất định phải tích cực tham gia!

Hắn nghĩ tới đây, vội vàng bước nhanh hơn, vội vàng trở về, sợ lại bỏ lỡ cái gì trọng yếu thời cơ.

Sau khi trở về câu lạc bộ không nhìn người, Babu bên này là trở về sớm, nhưng Sewell bên kia còn đang huấn luyện trong Ma Vực, Lợi Á chờ cả đêm, thẳng đến ngày hôm sau mặt trời sắp lặn, mới rốt cục nhìn thấy các đồng đội tâm tâm niệm niệm của hắn!

Leah nhiệt tình như chó lông vàng nhào tới: “Lily, A Ban, Tiểu Ngư tử tử, Roland... Tôi rất nhớ các cậu!”

Sewell không rảnh ôn chuyện với hắn, giơ tay ngăn lại, thúc giục: “Đi thu dọn hành lý, chúng ta chỉ nghỉ một đêm, sáng mai xuất phát đi thác nước Nha Lỗ.”

.....

Chương 507. 5. Thế giới triệu hoán sư (71)

Thác Răng Lỗ xa hơn rừng Tây Cáp Á, khởi hành vào buổi sáng, trời sắp tối mới đến.

Sau khi tiến vào Ma Vực là một mảnh đêm tối, cửa trạm xe thừa thớt đứng chừng mười chỗ doanh địa, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước chảy từ thác nước xa xa.

Serovi dẫn mọi người dựng trại tạm thời, Roland đã hoàn toàn hòa nhập vào câu lạc bộ, cùng mọi người kéo lều trại, thắp sáng đèn trại, đem cờ xí và bong bóng vẽ biểu tượng bong bóng xanh phóng lên trời cao.

Thời Tiện Ngư ở một bên không có việc gì làm. Đối với điểm không làm phiền cô động thủ này, các đội viên ăn ý ngoài tầm thường.

Trời đã tối đen, săn bắn chỉ có thể chờ ngày mai, Thời Tiện Ngư cảm giác cả ngày đều lãng phí.

“Selwell, mục tiêu kế tiếp ở trạm nào?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Selwell suy nghĩ một chút, chần chờ nói: “.. Cứu thảo băng nguyên?”

Thời Tiện Ngư hỏi: “Trên đường mất bao lâu?”

Selovi dừng một chút, tựa hồ cũng cảm thấy quá lâu, dùng thương lượng ngữ khí nói: “Cứu thảo băng nguyên bên trên đại bạch hùng, là Dạ Oanh câu lạc bộ chủ lực Triệu hoán thú, cùng Lily vùng núi gấu có thể đánh ngang tay, bằng không, chúng ta nhảy qua Dạ Oanh câu lạc bộ, trực tiếp đi kế tiếp?”

“Câu lạc bộ nào tiếp theo?”

Casorens, chủ lực của bọn họ là cua kìm khổng lồ, thời gian đến trạm gần nhất cũng giống như hôm nay, cũng không kém một ngày.

Thời Tiện Ngư nhìn không được nói: “Chúng ta như vậy có phải có chút không hiệu quả không? Cách trận đấu bắt đầu, chỉ có hơn một tháng, nhưng thời gian huấn luyện thực tế, kỳ thật một nửa cũng không có, chỉ chạy trên đường.”

Selwall chậm rãi gạt đầu, cũng rất bất đắc dĩ: “Mỗi câu lạc bộ sở dĩ kiến tạo phòng huấn luyện, chính là bởi vì đại bộ phận Ma Vực trạm cách nội thành rất xa, thỉnh thoảng vào Ma Vực một chuyến còn tốt, nếu như thường xuyên ra vào sẽ rất bất tiện.”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Tôi đã xem bản đồ, phần lớn câu lạc bộ đều ở trong nội thành.”

Trong lòng Selwell lộp bộp một chút, yên lặng nhìn cô.

Thời Tiện Ngư nói: “Ma thú trong Ma vực, so với ma thú dưới sự điều khiển của Triệu hoán sư, phong cách tác chiến, phương thức công kích ít nhiều có chút khác nhau, nếu thời gian sau không đủ, không bằng chúng ta trực tiếp đi tìm câu lạc bộ tiến hành luyện tập đối chiến?”

Selovi khó xử trả lời: “Thăng cấp thi đấu ngày càng gần, các câu lạc bộ sẽ dần dần giảm bớt đối chiến huấn luyện, tận khả năng tránh Triệu hoán thú xuất hiện tổn thương, nhất là đối với có cạnh tranh quan hệ câu lạc bộ, càng không có khả năng đáp ứng.”

Leah ở một bên gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy, liền nói thí dụ như câu lạc bộ Bì Bố Lỗ, Mãng Xà đầm lầy của bọn họ bị thương, trước trận đấu khoảng thời gian này là khẳng định sẽ không lại cùng bất luận kẻ nào đối chiến.”

Lily và A Ban cũng gật đầu theo, đều cho rằng những câu lạc bộ kia không có khả năng đồng ý đối chiến.

Thời Tiện Ngư thở dài: “Vậy không có cách, chỉ có thể tranh thủ thời gian huấn luyện, có thể luyện mấy lần tính mấy lần đi.”

Roland nhìn mọi người, mở miệng nói: “Kỳ thật..... không phải hoàn toàn không có cách nào.”

Các đội viên nghe vậy đều ngẩng đầu nhìn hắn.

Thời Tiện Ngư tò mò hỏi: “Cậu có cách gì?”

Đột nhiên trở thành tiêu điểm, Roland hơi có chút không thích ứng, chậm rãi nói: “... Ví dụ như Mãng Xà đầm lầy, trong các câu lạc bộ lớn, ngoại trừ trong tay Babu có Mãng Xà đầm lầy, kỳ thật còn có mấy vị Triệu hoán sư trong tay cũng có Mãng Xà đầm lầy, nếu như chỉ là muốn luận bàn với Triệu hoán sư, chúng ta không cần phải giới hạn phạm vi trong câu lạc bộ xếp hạng trước sau của Bong Bóng Xanh Lam.”

Tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Thời Tiện Ngư hỏi: “Cá sấu Ni Đa đâu? Triệu hoán sư nào trong tay có cá sấu Ni Đa?”

Roland nhớ lại một lúc, chậm rãi nói: “Ngoài đội trưởng Breeze Club, còn có Summoner của Clover Club và Strange Club, có ghi chép sử dụng cá sấu Ni Đa trong trận đấu.”

Chương 508. 5. Thế giới triệu hoán sư (72)

“Cái này cũng có thể nhớ kỹ?!” Leah khiếp sợ. Mỗi năm thi đấu thăng cấp, câu lạc bộ dự thi có mấy trăm người, ai có thể nhớ kỹ trong câu lạc bộ nào có ma thú gì?

Roland ngược ngửa cười cười, khiêm tốn nói: “Tôi chỉ nhớ câu lạc bộ top 100.”

Bởi vì hắn đã từng mục tiêu là đánh bại người kia, cho nên muốn gia nhập một cái xếp hạng cao câu lạc bộ, cố gắng trở nên mạnh mẽ... Ai ngờ sau đó không như mong muốn, hắn chẳng những không thể trưởng thành đủ mạnh, còn bị trường học đuổi học.

Leah ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn: “Ta chỉ nhớ câu lạc bộ xếp hạng tiếp cận Bong Bóng Xanh Lam và top 10 hàng năm.”

Vẻ mặt Selwall phức tạp: “Câu lạc bộ cỏ ba lá và câu lạc bộ kỳ dị đều nằm trong top 100.”

Hắn thanh âm thấp yếu chút ít, sâu kín nói: “Chúng ta 181 tên, đi tìm top 100 tên câu lạc bộ đối chiến... Thích hợp sao?”

Roland vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Ân, cũng là bởi vì thứ tự chênh lệch lớn, cho nên tôi cho rằng đối phương ngược lại có thể đồng ý chúng ta đối chiến mời, thứ nhất, xếp hạng chênh lệch lớn, không có cạnh tranh quan hệ, thứ hai, bọn họ vô luận là làm tiền bối, hay là tấm gương, tại trận đấu cái này thời kỳ đặc thù cự tuyệt chúng ta, thanh danh thượng đẳng đẳng tạo thành ảnh hưởng tiêu cực.”

“Đã hiểu.....” Selwell suy nghĩ: “Nếu cự tuyệt chúng ta, các phóng viên sẽ nhân cơ hội dàn dựng sự ngạo mạn của họ.”

“Ừm, đúng vậy, chúng ta cũng có thể khi mời, nói bọn họ là thần tượng của chúng ta, hy vọng thần tượng có thể cho chúng ta một cơ hội đối chiến, để cho chúng ta học tập kỹ thuật xuất sắc cùng kinh nghiệm chiến đấu vững chắc của bọn họ.”

Selwell hoàn toàn không nghĩ tới còn có thể làm như vậy: “A, đây đúng là một cách tốt.”

Cái này giống như fan thấy mình tinh muốn ký tên, chuyện tiện tay mà thôi, mình tinh nếu cự tuyệt, sẽ có vẻ không đủ bình dị gần gũi, còn dễ dàng rớt fan.

Leah sợ hãi than tròng to mắt: “Tiểu La, nhìn không ra a, cậu thật có tâm kế!”

Tên Babu kia lại còn nói đội trưởng giờ trò tâm cơ, trời ạ, thật oan uổng.....

“Nhưng mà.....” Tiếng nói của Selwell vừa chuyển, vẫn do dự.

Thời Tiệp Ngự hỏi: “Nhưng cái gì?”

Selwell lại lần nữa bắt đầu khó xử, “Dù sao đều là top 100 cường đội, chúng ta đi cùng bọn họ đối chiến, có phải hay không có chút... lấy trứng chọi đá ý tứ?”

Roland bình tĩnh nói: “Mục đích của chúng ta nguyên bản chính là tiết kiệm thời gian, gia tăng hiệu suất huấn luyện, về phần có thể hay không đánh bại đối phương, là thứ yếu, hơn nữa chúng ta yêu cầu đối chiến ma thú đều là cấp B, đối phương mạnh như thế nào, phát huy cũng có hạn.”

“Đúng vậy! Tiểu La nói đúng! Cấp B đấu cấp B, cho dù thua cũng sẽ không khó coi lắm.” Leah khuyến khích Selwell:

“Đội trưởng, chúng ta trở về liền phát lời mời đối chiến đi! Phát đi, phát đi!”

Selwell nhìn các đồng đội bên cạnh đều trông mong nhìn mình, trong lòng rối rắm một hồi, rốt cục gật đầu một cái.

“Được rồi.”

.....

Ngày hôm sau, các đội viên câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam tích cực đánh quái, đại chiến mười mấy hiệp với cá sấu rừng rậm Tây Cáp Á, sau khi huấn luyện đến khi mỗi người đều có thể thuần thục đối phó với một con cá sấu Ni Đa, rốt cục bước lên đường trở về.

Serovi ở trên tàu không nhàn rỗi, cân nhắc cách dùng thư mời. Theo lý thuyết, việc này bình thường là huấn luyện viên của câu lạc bộ phụ trách, nhưng Bong Bóng Xanh Lam hiện tại không có huấn luyện viên, những chuyện này toàn bộ do hắn làm thay.

Da mặt hắn mỏng, viết viết dừng dừng, sửa lại sửa, làm thế nào cũng không hài lòng.

“Vạn nhất bị đối phương cự tuyệt, thật là mất mặt...” Hắn lần nữa dừng lại, buồn rầu gãi đầu, “Bằng không, tôi để cho thúc thúc tìm cái phóng viên cùng đi với chúng ta?”

Mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt khen ngợi.

Chương 509. 5. Thế giới triệu hoán sư (73)

Các thành viên câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam không biết, từ lần trước đánh bại con Mãng Xà đầm lầy của Babu, mấy câu lạc bộ xếp hạng gần với bọn họ lục tục nhận được tin tức, biết được Bong Bóng Xanh Lam đang huấn luyện chuyên môn nhằm vào bọn họ, cũng biết chuyện Babu kích động tìm đối phương solo kết quả thảm bại.

Huấn luyện viên của câu lạc bộ Gió nhẹ vô cùng lo lắng tìm được người dẫn đầu, kéo đến văn phòng, nghiêm túc dặn dò cô, ngàn vạn lần không nên học tập đội trưởng câu lạc bộ Bì Bỗ Lỗ, thắng thua là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến thành tích thi đấu vòng loại sẽ hỏng bét.

Đội trưởng Câu lạc bộ Breeze, cùng tuổi với Selloway, là một cô gái trẻ 18 tuổi tên là Shia.

Shia đối với huấn luyện viên dặn dò rất khinh thường, liếc mắt một cái nói: “Tôi lại không ngốc, nếu như trước một tháng ta có lẽ cùng bọn họ chơi đùa, hiện tại đều sắp tranh tài, ai sẽ không có việc gì tìm sự đi cùng bọn họ đối chiến?”

Huấn luyện viên nghe cô nói như vậy, nhất thời yên tâm không ít.

“Cô có thể nghĩ như vậy, đương nhiên không thể tốt hơn, kỳ thật lần này cũng là cơ hội của chúng ta, nghe nói Bì Bỗ Lỗ bên kia Mãng Xà đầm lầy ở trong đối chiến bị thương, kế tiếp một tháng chưa chắc có thể dưỡng tốt trạng thái, năm ngoài

chúng ta luôn bị Bì Bố Lỗ đè ép, năm nay không nói được chúng ta thứ tự có thể tiến lên phía trước một bước.”

Hai trăm đội đứng đầu cuộc thi thăng cấp, đều có tiền thưởng thi đấu, đương nhiên, như bọn họ còn có Bong Bổng Xanh Lam những câu lạc bộ đuôi xe này, tiền thưởng ít đến đáng thương, nhưng cũng là tượng trưng cho vinh dự, hơn nữa thứ tự cao một chút, có thể lấy được phí đại diện quảng cáo cũng sẽ tăng một ít.

Shia bĩu môi, không cảm nhận được huấn luyện viên mừng thầm, nói: “Đánh thắng một người bị thương là có ý gì.”

Huấn luyện viên biết lòng tự trọng của những Triệu hoán sư này, thay đổi góc độ khuyên cô: “Thi đấu thăng cấp hàng năm đều phải kéo dài bốn tháng, Triệu hoán thú bị thương cũng là chuyện thường, năm ngoái không phải cô cũng mang theo cá sấu Nido bị thương đánh qua mấy trận sao?”

Shia lại bĩu môi, miễn cưỡng tiếp nhận lý do thoái thác của huấn luyện viên.

Rời khỏi văn phòng, bên ngoài có mấy đội viên có quan hệ tốt với cô, mọi người đều hỏi cô: “Huấn luyện viên tìm cô có chuyện gì?”

“Để tôi huấn luyện thật tốt, không nên bị những chuyện lộn xộn kia ảnh hưởng.” Shia thản nhiên nói: “Nhất là không nên đi tìm Bong Bổng Xanh Lam đối chiến.”

Phốc!... Chúng ta huấn luyện bận rộn như vậy, ai rảnh để ý tới bọn họ!

“Đúng vậy a, huấn luyện viên thật sự là buồn lo vô cớ, chúng ta lại không giống Bì Bố Lỗ câu lạc bộ cái kia ngốc đại cái, chỉ có cơ bắp không có đầu óc ha ha ha...”

Nói không chừng sau lần thi đấu thăng cấp này, Bong Bổng Xanh Lam sẽ rớt khỏi top 200.

200 là ranh giới, bởi vì chỉ có 200 câu lạc bộ trong vòng, mới có cái gọi là xếp hạng, mà sau 200, ngay cả thứ hạng cũng không có.

Mọi người đứng ở cửa phòng làm việc cười cười nói, tâm tình đều rất nhẹ nhàng. Năm ngoái giữa Gió nhẹ và Bong Bóng Xanh bọn họ luôn thắng nhiều thua ít, năm nay Bong Bóng Xanh ngay cả huấn luyện viên cũng không có, thì càng thêm không đủ sợ hãi.

Một đội viên bỗng nhiên hoảng hốt chạy tới, vẫy tay với bọn họ: “Mau! Mau tới xem ti vi! Bong Bóng Xanh Lam bọn họ lên ti vi rồi!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người sững sốt.

Hi Nhã nhíu mày, sai bước đi tới: “Tiết mục gì? Tại sao lại lên TV?”

“Tôi không biết nên nói như thế nào, tóm lại mau tới đây đi, các người nhìn sẽ biết!”

Gió nhẹ tất cả đội viên đều tò mò tiến lại gần.

Trong phòng nghỉ của bọn họ có một đài TV rất lớn, bình thường cố định ở kênh thi đấu thể thao, bình thường huấn luyện mệt mỏi, có thể vừa nghỉ ngơi vừa xem thi đấu, hiện tại không có thi đấu, trong TV phóng viên đang phỏng vấn một cậu bé tóc vàng —

Chương 510. 5. Thế giới triệu hoán sư (74)

Cái cậu bé tóc vàng này chính là Leah trong CLB Bong Bóng Xanh Lam, hắn tay cầm hoa tươi, tươi cười sáng sủa đối với ông kính nói: “Chấp Nhĩ Tây Tư là thần tượng của tôi! Hắn ở trong trận đấu thể hiện ra trí tuệ cùng can đảm thật sâu lay động tuổi nhỏ tôi, từ nay về sau tôi lập chí muốn trở thành một vị giống như Triệu hoán sư ưu tú như hắn. Hắn là tấm gương vĩnh viễn đi theo ta!

Sau đó ông kính vừa chuyển, là Tam Diệp Thảo cùng Bong Bóng Xanh Lam hai nhà câu lạc bộ đội trưởng bắt tay, Leah đem hoa tươi đưa cho Chấp Nhĩ Tây Tư, tiếp theo Leah cùng Chấp Nhĩ Tây Tư sóng vai đứng cùng một chỗ, mặt hướng ông kính, người chung quanh nhao nhao vỗ tay, mỗi người trên mặt đều tràn đầy nụ cười.

Shia ngạc nhiên nhìn chằm chằm trong TV diễn xuất tràng diện: “Chấp Nhĩ Tây Tư? CLB Tam Diệp Thảo?”

Đội viên bên cạnh thấp giọng bổ sung: “Hạng 78.”

Shia lại nhìn phía dưới tin tức tiêu đề là “Truy tinh nam hài viên mộng chi lữ”, cô càng thêm cảm thấy không thể nói lý: “Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua a, người thần tượng này không phải năm nay quán quân sao?”

Trong phòng nghỉ lâm vào trầm mặc, một lát sau, một đội viên ngữ khí không xác định mở miệng: “Chấp Nhĩ Tây Tư này, hình như có một con cá sấu Ni Đa.”

Mọi người bởi vì những lời này tiềm ẩn lời thoại, lần nữa lâm vào trầm mặc.

Hơn nửa ngày, sắc mặt Shia khó coi lắm lắm: “Nhìn không ra..... Thì ra Selwell là người như thế.....”

Cô vốn rất có cảm tình với hắn, cảm thấy hắn và loại đàn ông cơ bắp như Babu không giống nhau, nho nhã lễ độ, khiêm tốn ôn hòa, nhưng thật không ngờ...

Các đội viên thấp giọng nghị luận:

“Bọn họ đây là muốn chết sao? 181 tên, cư nhiên cùng 78 tên đối chiến.”

“Không nghe trên tin tức nói là thi đấu chỉ đạo sao, đoán chừng sẽ hạ thủ lưu tình, nếu không đánh quá ác trên mặt khó coi.”

“Bây giờ làm sao bây giờ? Chúng ta..... Cứ nhìn như vậy sao?”

Bong Bóng Xanh Lam không tìm chúng ta, chạy đi tìm câu lạc bộ khác đối chiến, chúng ta cũng không ngăn được.

“Bong Bóng Xanh Lam năm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lúc thì khiêu khích Babu, lúc lại lên TV, Selwell phát điên cái gì chứ...”

Shia hoàn hồn, đột nhiên mở cửa phòng nghỉ, vội vàng đi ra ngoài.

“Đội trưởng?!”

“Đặt vé xe cho tôi! Bây giờ! Lập tức!” Shia mặt âm trầm, bước chân gấp gáp: “Tôi muốn xem Bong Bóng Xanh Lam đang chơi trò gì!”

Vượt qua làn gió và đi thẳng đến Câu lạc bộ 78, Shia cảm thấy bị xúc phạm! Giống như thực lực của mình không bị bọn

họ để vào mắt, cô làm sao có thể không tức giận?

Hơn nữa, cô cũng muốn nhìn xem, Bong Bóng Xanh Lam không biết tự lượng sức mình như vậy, đến cuối cùng sẽ đạt được kết quả gì!

Vé xe rất nhanh mua xong, Shia đem toàn đội đều mang theo, cũng không phải tất cả đều là Bong Bóng Xanh Lam, mà là bởi vì vền vện quan sát ở vào 78 tên câu lạc bộ như thế nào tác chiến, bản thân chính là một kiện chuyện có giá trị.

Đến ngày thi đấu chỉ đạo, toàn bộ thành viên Gió nhẹ xuất hiện trước cửa câu lạc bộ Cỏ Ba Lá.

Shia ở chỗ này gặp mặt khác mấy cái cần cầu đuôi câu lạc bộ, đại bộ phận cùng cô giống nhau, đem các đội viên toàn bộ mang theo.

Mấy vị đội trưởng tại CLB Tam Diệp Thảo của trao đổi ánh mắt, tuy rằng lẫn nhau đều không nói chuyện, lại tựa hồ đều hiểu rõ đối phương ý đồ đến.

“Nghe nói Bong Bóng Xanh Lam hẹn một trận đấu chỉ đạo ở đây, chúng ta đến học tập.”

“Chúng ta cũng vậy, học tập học tập.”

Trên mặt Shia miễn cưỡng nặn ra một nụ cười giả tạo, cùng bọn họ hàn huyên nói: “Đi thôi, chúng ta đi vào cùng nhau học tập đi.”

Nơi này kỳ thật có cái bug, thế giới này TV nếu như là dựa vào ma tinh năng lượng, mà không phải dựa vào điện, vậy thì không nên gọi TV, hẳn là gọi ma thị, tinh thị?... Nhìn rất không được tự nhiên, vẫn là TV đi!

Chương 511. 5. Thế giới triệu hoán sư (75)

Bởi vì TV tiết mục tuyên truyền hiệu ứng, hôm nay đến xem trận đấu, người xem bình thường cũng không ít.

Leah đứng ở một bên sân thi đấu, vừa kích động vừa khẩn trương.

Chính là không có cảm xúc sợ hãi.

Serovi ngược lại là vẫn lo sợ bất an, khi thì nhìn về phía sân thi đấu bên kia Cháp Nhĩ Tây Tư, khi thì nhìn về khán đài, hần lấy ra trắng nõn khăn tay lau lau trán mồ hôi, lẩm bầm nói: “Sao tới nhiều người như vậy...”

Lily hỏi: “Nhiều người không tốt sao?”

Cô quét mắt nhìn bốn phía, cao hứng nói: “Không hổ là câu lạc bộ top 100, một trận đấu chỉ đạo cấp B bình thường, khán đài cũng sắp đầy một nửa rồi.”

Sân huấn luyện của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam cũng rất lớn, trang hoàng thậm chí không kém so với nơi này, nhưng bởi vì xếp hạng thấp, fan ít, bình thường bọn họ ở trong sân huấn luyện luyện tập đối chiến, trên khán đài thừa thớt, mà ở chỗ này, Lily không khỏi có một loại cảm giác thỏa mãn bị nhìn thấy.

Selwell không thể giải thích áp lực của mình, hần vẫn cho rằng theo khuôn phép cũ đã quen, lần đầu tiên làm chuyện khoa trương như vậy...

“Khụ, cái kia..... Chuẩn bị xong chưa?” Hần hỏi Leah.

“Tôi đã không thể chờ đợi được!” Con mắt Leah tỏa sáng, hận không thể tiến lên đánh nhau ngay bây giờ.

“Kiểm tra Triệu hoán thú lần cuối đi.” Selwell nhắc nhở hắn.

Cái này cũng giống như làm nóng người trước trên sân vận động, muốn đánh nhau, trước tiên nhìn xem hàm răng móng vuốt có sắc bén hay không, thị lực thính lực có bình thường hay không, tinh thần liên kết có thông thuận hay không.

Leah nghe đề nghị của Tiệp Ngự, không xuất động trâu lùn một sừng, lần này vẫn dùng chuột giáp đen.

Trải qua rèn luyện ở thác nước Nha Lỗ, vấn đề cận thị của Hắc Giáp Thủ đã được giải quyết rất dễ dàng, đối chiến với bức dực hồ nhảy lên nhảy xuống có lẽ rất chịu thiệt, nhưng đối mặt với ma thú hình thể khổng lồ như cá sấu Ni Đa, cũng không đến mức không thấy rõ mục tiêu công kích.

Leah lau lên giáp trên người Hắc Giáp Thủ bóng loáng, lại yêu thích vỗ vỗ thân thể nó.

Thời Tiệp Ngự đứng ở Leah bên người, nói với hắn: “Dựa theo chúng ta trước đó luyện tập phương thức đến, hắn là không có quá lớn vấn đề, trình tự câu đều còn nhớ kỹ không?”

“Nhớ!” Leah mặt mày hớn hởi: “Cá sấu Ni Đa không có cổ!”

Selwell bên cạnh: “.....”

Hắn cảm thấy những lời này, cùng Thời Tiệp Ngự lúc trước nói “Mãng Xà đầm lầy không có tay cùng chân”, có cách làm khác nhau kỳ diệu.

Thời Tiệp Ngự còn đang đưa tay khoa tay múa chân với Leah: “Chúng ta phải làm rõ kết cấu sinh vật của đối phương, mới có thể bảo đảm công kích phát huy hiệu quả lớn nhất, cậu

xem cổ nó ngắn như vậy, điều này có ý nghĩa gì? có nghĩa là nó muốn quay đầu phải toàn thân 90 độ quẹo lớn, cậu mặc kệ nó, chiều chuẩn vị trí chân sau và đuôi cần, chỉ cần cậu cần một vòng, nó không chạm vào cậu được.”

Leah chăm chú lắng nghe, hỏi: “Vậy tôi phải đi vòng tới khi nào?”

Thời Tiện Ngư ý vị thâm trường liếc hắt một cái: “Cái này phải xem bản lĩnh của cậu.”

Leah đã tính trước: “Bản lĩnh của tôi rất lớn!”

Dường như đã quên mất chuyện mình thảm bại Bức Dực Hồ.

Lúc này tiếng còi trên sân vang lên.

Đó là một tiếng còi đặc biệt, dài và nhẹ, có nghĩa là trọng tài hỏi cả hai bên nếu họ đã sẵn sàng.

Chấp Nhĩ Tây Tư đối diện giơ tay trái lên, ý bảo bên mình đã chuẩn bị xong.

Leah cũng nhanh chóng giơ tay trái lên.

Selwall, Lily, Thời Tiện Ngư, Roland, A Ban một người tiếp một người rời sân, từ lối đi an toàn đi tới khán đài, tìm một loạt chỗ trống ngồi xuống.

“Không biết có thể thắng hay không.” Lily nhìn sân thi đấu, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Serovi im lặng hít sâu, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh: “... Dù sao đi nữa, an toàn là trên hết, hi vọng quái thú Triệu hồi của Leah đừng bị thương.”

Rland không rên một tiếng nhìn chăm chăm sân thi đấu, không nói gì, chỉ chăm chú quan chiến.

Chương 512. 5. Thế giới triệu hoán sư (76)

Thời Tiện Ngư nhìn trái nhìn phải, cảm giác rất mới mẻ, tuy rằng gia nhập câu lạc bộ nhiều ngày, nhưng cô còn chưa bao giờ ngồi qua khán đài, hiện tại cái này tầm nhìn rất giống đang xem bóng đá, nhưng nếu so với xem bóng đá càng thân thiện, bởi vì bóng đá trên cầu thủ đều chỉ có một chút xíu nhỏ, mà ma thú hình thể rất lớn, cho nên có thể thấy rất rõ ràng.

Cùng Leah người gọi là Cháp Nhĩ Tây Tư, cũng là trùng hợp, hắn cùng Leah giống nhau là tóc vàng, bất quá lớn lên cao lớn cường tráng, tuổi cũng lớn một chút, đã 19 tuổi.

Tuổi này đối với Triệu hoán sư mà nói xem như tuổi hoàng kim, chẳng những thần lực ở vào thời kỳ cường thịnh, kinh nghiệm cũng mạnh hơn nhiều so với lúc mười ba mười bốn tuổi.

Hắn đứng ở trên sân thi đấu, mặc dù không nói một lời, tư thế đứng thẳng tắp kia lại toát ra tự tin cường đại, ngay cả cá sấu Ni Đa bên cạnh hắn cũng tư thái ngạo nghễ lên.

Triệu hoán sư cùng Triệu hoán thú, luôn ảnh hưởng lẫn nhau.

Trọng tài lại thổi còi, Lea và Cháp Nhĩ Tây Tư lần lượt xoay người, đi về phía thang máy đặc chế trong sân thi đấu.

Đó là một loại thiết bị gần giống thang máy thủy tinh, bốn phía tất cả đều trong suốt, sau khi người đi vào thang máy sẽ chậm rãi đi lên, cuối cùng tới một cái bình đài hình tròn, bình đài bị vòng bảo vệ hình bát trong suốt chụp ngược, triệu hoán

sư ở bên trong, vừa có thể tránh khỏi bị chiến đấu của ma thú lan đến, cũng sẽ không ảnh hưởng đến liên kết tinh thần lực.

Chấp Nhĩ Tây Tư hướng đối diện Lợi Á cười cười, sau đó điều khiển Ni Đa Ngạc vẫy vẫy đuôi, lại bào hai cái móng vuốt, ý bảo Lợi Á có thể tùy ý tiến công.

Hắn rất có phong độ, không có ý chủ động tấn công.

Đối mặt với câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam xếp hạng 181, đối diện lại là một đứa trẻ, Chấp Nhĩ Tây Tư đối với trận đấu này kỳ thật không có ý chí chiến đấu, tác dụng duy nhất của trận đấu này đại khái chính là có thể biểu hiện một phen trong tiết mục, có vẻ tức giận của người khác không kém so với những tuyển thủ xếp hạng phía trước.

Nhưng hắn đã thật lâu không có điều khiển qua cá sấu Ni Đa, dù sao chỉ là cấp B, cũng chỉ có những câu lạc bộ đuôi xe kia đem ma thú cấp B coi như bảo bối, mà hắn trong khoảng thời gian này một mực luyện tập điều khiển ma thú cấp A

Leah đã điều khiển con Hắc Giáp Thử buồn cười kia xông tới.

Chấp Nhĩ Tây Tư khinh thường cười cười, không nhanh không chậm để cho Ni Đa ngạc lại bào hai cái móng vuốt, tiếp theo thẳng đến Hắc Giáp Thử xông tới! Đồng thời mở cái miệng to như chậu máu!

Cá sấu Ni Đa đã ngoại quanh năm sống trong nước, nhưng kỳ thật, cá sấu Ni Đa trên đất liền cũng là bá chủ đáng sợ, không chỉ có tốc độ chạy cực nhanh, lực cắn kinh người càng có thể dễ dàng cắn đứt Mãng Xà! Chấp Nhĩ Tây Tư vừa mở màn liền bày ra chạy nhanh cùng cắn bổ, trực tiếp quyết đoán đồng thời còn có thể tạo thành áp lực tâm lý cực lớn cho đối thủ.

Chỉ là Hắc Giáp Thử, căn bản không phải là đối thủ của cá sấu Ni Đa!

Leah điều khiển Hắc Giáp Thử càng chạy càng nhanh, hai con ma thú cũng sắp tại sân thi đấu ở giữa chạm mặt, lại tiếp tục chạy tiếp lời nói, Hắc Giáp Thử không khác dê vào miệng hổ!

Rất nhanh đã gần trong gang tấc!

Cá sấu há to miệng, răng nanh sắc nhọn cơ hồ sát bên cạnh Hắc Giáp Thử, nhưng mà Hắc Giáp Thử đột nhiên nhảy nghiêng một cái! Lại tránh được!

Chấp Nhĩ Tây Tư hơi sùng sốt.

Nhanh thật.

Đương nhiên không thể so sánh với hắn, nhưng tốc độ này vẫn vượt quá dự đoán của hắn, bởi vì hắn không nghĩ tới trong câu lạc bộ xếp hạng 181 lại có Triệu hoán sư nhanh như vậy.

Ý niệm này chỉ dừng lại trong đầu một giây, một giây sau, Chấp Nhĩ Tây Tư nghĩ đến: dù sao hắn coi ta là thần tượng, tốc độ sẽ nhanh như vậy, nhất định là bởi vì hắn học tập ta, cho nên không ngừng liều mạng luyện tập đi.

Chương 513. 5. Thế giới triệu hoán sư (77)

Sức mạnh của thần tượng thật là lớn.

Chấp Nhĩ Tây Tư ở trong lòng cảm khái, hắn vốn tưởng rằng mình chỉ là một cái tích mịch vô danh Triệu hoán sư, nhưng nguyên lai, mình là người khác trong lòng sáng nhất một ngôi sao kia!

Có lẽ, tại vô số ngày đêm, tư thế chiến đấu oai hùng của hắn đều cổ vũ ngàn ngàn vạn vạn triệu hoán sư trẻ tuổi như Leah!

Chấp Nhĩ Tây Tư đột nhiên cảm thấy trọng trách trên vai nặng nề.

Xem ra, hắn muốn nghiêm túc đối đãi trận đấu này! Vì tiếp tục cổ vũ những hậu bối đáng yêu này, hắn phải xuất ra thực lực mạnh nhất! Cho bọn họ biết, một triệu hoán sư ưu tú hắn là như thế nào!

Cá sấu Ni Đa mạnh mẽ xoay người, há mồm bỏ nhào cắn Hắc Giáp Thủ chạy tới bên người!

Leah hoảng sợ, cá sấu Ni Đa dưới sự điều khiển của Chấp Nhĩ Tây Tư, so với cá sấu hoang dã ở thác nước lớn nhanh hơn nhiều! Nhưng hắn cũng không hoảng hốt, bởi vì tình huống này đã sớm bị Selwell và Thời Tiện Ngư dự liệu được, bọn họ đã phân tích qua Triệu hoán sư cấp A điều khiển ma thú cấp B sẽ có hiệu quả gì —

Giống như trẻ con và người lớn cùng ném bóng cao su, người lớn khí lực lớn, nhưng bóng cao su vẫn là bóng cao su,

cho dù người lớn dùng toàn thân khí lực ném ra, cũng không có khả năng đập xuyên sàn nhà.

Triệu hoán sư cấp A điều khiển ma thú cấp B là đạo lý tương tự, thần lực cường đại sẽ làm ma thú mạnh lên, nhưng mạnh hơn nữa cũng có hạn, thọ vĩnh viễn không thể biến thành hồ.

Hắc Giáp Thử đuổi chân thật nhanh! Nhảy lên phía trước, cắn chân sau của cá sấu Ni Đa! Chỉ cắn một cái, lập tức nhả ra, sau đó nhảy đến phía sau cá sấu Ni Đa!

Hình thể Hắc Giáp Thử chỉ bằng hai phần ba cá sấu Ni Đa, hàm răng là loại răng bản lớn giống như sóc, có thể dễ dàng xuyên thấu lớp da dày của cá sấu Ni Đa. Cắn một miếng này, Cháp Nhĩ Tây Tư nhất thời nhú mào. Hắc tiếp tục điều khiển cá sấu Ni Đa truy kích, nhưng Hắc Giáp Thử này nhảy trái nhảy phải, đuổi theo cá sấu cắn, miệng vết thương mặc dù không trí mạng, nhưng cũng làm cho người ta rất phiền.

Chẳng lẽ hẳn cho rằng như vậy hao tổn ta có thể bức ta lộ ra sơ hở?

Cháp Nhĩ Tây Tư nghĩ thầm: cái này không thể được, làm thần tượng của người, ta muốn cho người thấy được ma thú cấp B cũng có thể rất mạnh!

Đuôi cá sấu Ni Đa đột nhiên phát lực, tiếp theo cả người nhảy về phía trước! Trực tiếp hất Hắc Giáp Thử ra!

Leah sửng sốt, vội vàng bảo Hắc Giáp Thử tìm kiếm mục tiêu, ai ngờ chậm nửa nhịp, chờ Hắc Giáp Thử xoay người lại, Ni Đa Ngạc đã điều chỉnh tư thế lao thẳng tới!

Không kịp trốn rồi!

Cá sấu tại chỗ mỗi lúc nháy mắt bộc phát tốc độ quá nhanh, Hắc Giáp Thử né tránh không kịp, lập tức cuộn thành một quả cầu, tiếp theo xuất hiện một màn buồn cười — cá sấu miệng

rộng cần quả cầu chuột, bởi vì quả cầu quá mức bóng loáng, lừa gạt trượt một chút, quả cầu kia lại bắn bay ra ngoài!

Toàn trường khán giả xôn xao.

Hắc Giáp Thử lập tức triển khai thân thể trên không trung, bốn trảo vững vàng chạm đất, sau đó nghĩa vô phản cổ xông về phía cá sấu Ni Đa!

Cá sấu Ni Đa há to miệng nghênh đón, lại nhảy nghiêng một cái gần trong gang tấc! Hắc Giáp Thử nhanh chóng rẽ ngoặt, bỏ về phía đuôi cá sấu cắn một cái!

Lại nữa?

Chấp Nhĩ Tây Tư hơi buồn bực, Ni Đa Ngạc xoay người khó khăn, hết lần này tới lần khác Hắc Giáp Thử mỗi lần công kích đều ở phía sau thân thể cá sấu!

- Như vậy tiểu trảo tiểu cần có thể khởi tác dụng gì, để cho thần tượng của ngươi đến dạy ngươi, công kích nhất định phải thẳng lấy chỗ yếu hại, hiểu không?

Cá sấu Ni Đa phát ra tiếng gầm rú, dùng sức lắc cổ đuổi theo cần Hắc Giáp Thử, mà chuột giáp đen thì đuổi theo cần rẽ đuôi của nó, hai người giống như hai cây kim vĩnh viễn không chạm nhau trên mặt đồng hồ, không ngừng truy đuổi, không ngừng xoay vòng.

Chương 514. 5. Thế giới triệu hoán sư (78)

Chấp Nhĩ Tây Tư sắc mặt trầm xuống, trong lòng hắn rất rõ ràng, truy đuổi như vậy đối với hắn tuyệt đối là hại nhiều hơn lợi, bởi vì cá sấu Ni Đa hình thể khổng lồ, thể trọng có hơn mười tấn, tứ chi thô ngắn rất khó thời gian dài chống đỡ lượng tiêu hao lớn như vậy vận động, hắn phải tốc chiến tốc thắng.

Hắn bắt đầu tăng tốc.

Hắc Giáp Thủ cũng bắt đầu tăng tốc.

Hai con ma thú ở trên sân thi đấu chu toàn không ngừng, ngay cả khán giả trên đài đều cảm thấy choáng váng.

Chúng nó rốt cuộc còn muốn xoay bao lâu.....

Không biết là ai nói thảm một câu.

Lời này vừa mới nói xong, thân thể cá sấu Ni Đa trên sân đột nhiên nghiêng, lộ ra cái bụng trắng bệch bên dưới, sau đó mất đi trọng tâm trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, lật qua!

“A, kế hoạch A thành công rồi.” Thời Tiện Ngư vẫn gật đầu.

“Cá sấu Ni Đa là loại hình thể ma thú này, quả nhiên vẫn là không thích hợp không gián đoạn chuyển hướng nhanh, đầu của nó quá nặng, chi trước cũng rất ngắn, tại chỗ rẽ lúc rất dễ dàng mất đi trọng tâm hướng ra phía ngoài lật nghiêng.” Roland nhìn về phía Thời Tiện Ngư: “Đây là cô cùng Leah sớm thương lượng tốt?”

Ánh mắt Thời Tiện Ngư vẫn nhìn chăm chăm vào trong sân, cá sấu chổng vó, nhất thời có vẻ vô cùng vụng về, Hắc Giáp Thử tự nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội này, lập tức nhào tới, hướng bụng mềm mại của cá sấu phát động công kích!

Ai ngờ Hắc Giáp Thử mới vừa nhào tới, phần đuôi trắng kiện của cá sấu Ni Đa đập thành thịch một tiếng trên mặt đất, ngay sau đó thân thể mượn lực nhảy lên, như cá chép đánh thẳng trở về, Hắc Giáp Thử cũng bị đuôi cá sấu hất ra.

“..... Kế hoạch A thất bại.” Thời Tiện Ngư lẩm bẩm: “Đánh mặt thật nhanh.”

Roland nhìn về phía sân thi đấu, bình tĩnh nói: “Nếu đối diện là cá sấu Ni Đa hoang dã, biện pháp của các người sẽ có hiệu quả, nhưng hiện tại cá sấu Ni Đa do Triệu hoán sư cấp A điều khiển, thần lực cường đại có thể làm cho Thú triệu hồi tạm thời quên đi đau đớn, kích phát ra tiềm năng lớn nhất.”

Vừa rồi Hắc Giáp Thử một mực công kích chân sau cùng đuôi cá sấu, cũng không phải vô dụng, miệng vết thương chồng lên nhau nhiều lần sẽ làm cho chi dưới của cá sấu Ni Đa, hơn nữa lực lượng phần đuôi, giảm bớt rất nhiều.

Loại ma thú này bởi vì thân thể quá mức nặng nề, rất nhiều động tác đều lệ thuộc vào lực lượng phần đuôi, một khi đuôi bị thương, ma thú liền cơ hồ không tạo thành uy hiếp gì, nhưng thần lực của Cháp Nhĩ Tây Tư khiến con cá sấu Ni Đa này vẫn anh dũng không sợ.

Thời Tiện Ngư như có điều suy nghĩ: “Biết mình sức chịu đựng không đủ, không thể thời gian dài cùng Leah vòng vo, cho nên cố ý lộ ra sơ hở sao?”

Cháp Nhĩ Tây Tư không biết mình đã bị người nào đó nhìn thấu, đang dương dương đắc ý.

Leah cũng phản ứng nhanh, phát hiện kế hoạch thất bại, lập tức cho Hắc Giáp Thử cuộn tròn thành hình cầu tăng cường phòng ngự.

Có kinh nghiệm lần trước, Cháp Nhĩ Tây Tư không có trực tiếp găm găm chuột cầu, mà là để cho cá sấu Ni Đa dùng chi trước bắt lấy chuột cầu. Mọi người đều biết, miệng cá sấu Ni Đa tuy rằng lớn, hình dạng lại vừa hẹp vừa dài, quả thật khó có thể cắn được hình cầu, hơn nữa lân giáp của Hắc Giáp Thử vừa dày vừa cứng, căn bản cắn không nổi.

- Tuy rằng người rất tinh mắt, nhưng là xin lỗi, dừng ở đây, hi vọng trải qua lần này đối chiến, người có thể từ trên người ta học tập được càng nhiều.

Cháp Nhĩ Tây Tư trong lòng nghĩ như thế.

Chỉ cần giam cầm đối thủ dài đến một phút, trận đấu này hẳn liền thắng, hiện tại, trọng tài hẳn là đã bắt đầu đếm ngược đi?

Chuột cầu bắt được bắt đầu giãy dụa kịch liệt, ý đồ thoát khỏi giam cầm, cá sấu Ni Đa không thể không nắm càng chặt, ngay cả trọng lượng thân thể cũng đề lên, dù sao chi trước của nó quá ngắn, còn mang theo chân vệt, không đủ sắc bén, cũng không đủ mạnh.

Thử Cầu vẫn đang động, như là không cam lòng thua trận, cá sấu Ni Đa cố gắng ngăn chặn nó, càng nắm càng chặt.

Lúc này, chỗ cổ họng đột nhiên một trận đau đớn, cổ lớn máu tươi tuôn ra - Chuột Cầu tại hàm dưới chỗ Ni Đa triển khai thân thể, há mồm cắn xuyên qua cổ họng cá sấu!

Cháp Nhĩ Tây Tư ngơ ngẩn.

Nhưng vài giây thời gian, tầm nhìn của hắn bắt đầu mơ hồ, bởi vì Triệu hoán thú quá mức suy yếu, tinh thần liên kết bị ép gián đoạn!

Thằng đến nghe thấy trọng tài thôi lên tiếng còi, hấn mới
rốt cục phản ứng lại, hấn vừa rồi..... Lại trực tiếp đem đối thủ
đưa đến chỗ cổ họng của mình?!

“Kế hoạch B thành công rồi.” Trên khán đài, Thời Tiệp
Ngư hài lòng gật đầu.

Chương 515. 5. Thế giới triệu hoán sư (79)

Da trên lưng cá sấu Ni Đa dày và dẻo dai, nhưng da từ hàm dưới đến ngực bụng mềm mại hơn nhiều, cho nên cá sấu Ni Đa thường xuyên dán sát mặt đất, không dễ dàng lộ ra nhược điểm của mình, đây cũng là nguyên nhân Lợi Á luôn cố gắng dụ dỗ cá sấu “lật xe”.

Sau đó cá sấu Ni Đa cho rằng nắm chắc phần thắng, vì bắt Hắc Giáp Thử, lại không tiếc đem toàn thân mình đề lên, mà vị trí giữa hai chi trước, vừa vận hướng thẳng về phía cổ họng.

Lúc ấy Hắc Giáp Thử thò đầu chính là một ngum, thẳng lấy chỗ yếu hại! Dưới sự mất máu và đau đớn dữ dội, liên kết tinh thần giữa cá sấu Ni Đa và Cháp Nhĩ Tây Tư bị cắt đứt, không khống chế được mà lăn lộn trên sân thi đấu, máu đỏ tươi như xe tưới nước tưới ướt mặt đất, cuối cùng ma thú bị trọng tài dùng thuốc mê bắn trúng, bất động ngã xuống đất.

Nhân viên chuyên nghiệp do câu lạc bộ trang bị lập tức vào sân, dùng súng đông lạnh ma tinh tiến hành trị liệu vết thương, máu rất nhanh ngừng lại, tiếp theo bọn họ tiêm cho cá sấu Ni Đa một cây kim tăng cường dinh dưỡng.

Bị thương trong đối chiến là chuyện thường xảy ra, cho nên toàn bộ quá trình trị liệu tuy rằng nhanh chóng, nhưng cũng đầu vào đầy, năng lực phục hồi của sinh vật ma thú này rất mạnh, chỉ cần cứu chữa kịp thời, lại phối hợp với năng lượng ma tinh tràn đầy, có thể rất nhanh khôi phục khỏe mạnh.

Chấp Nhĩ Tây Tư từ sân thượng đi thang máy xuống, đem cá sấu Ni Đa đang hôn mê thu vào thẻ tinh thể, thời gian nửa tháng kế tiếp, hắn cần đúng giờ thả cá sấu Ni Đa ra, tiêm thuốc dinh dưỡng cho nó, bất quá hắn sử dụng ma thú cấp A trong cuộc thi thăng cấp, cho nên cho dù cá sấu Ni Đa cần trị liệu, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với hắn.

Thua quá mức đột ngột, tâm tình Chấp Nhĩ Tây Tư giờ phút này có chút vi diệu, sau đó lại nghĩ đến: Ma thú cấp B tính cực hạn quả nhiên vẫn là quá lớn, nếu như đối thành nhím gai cấp A, trận đấu này khẳng định không thua được.

Hắn nghĩ tới đây, trong lòng rốt cục thoải mái.

Đúng vậy, không phải vấn đề của hắn, là cấp bậc ma thú quá thấp, hơn nữa thời gian dài như vậy cũng chưa từng điều khiển ma thú cấp B, thua trận đấu cũng rất bình thường.

Trận đấu tuy rằng thua, nhưng về mặt tinh thần, hắn cổ vũ đối phương, từ nay về sau đứa nhỏ này nhất định sẽ có tiền đồ càng thêm hào quang, mà tất cả những thứ này, cùng thân tượng như hắn không thoát khỏi liên quan, ngẫm lại liền cảm thấy cảm động a.

Chấp Nhĩ Tây Tư hốc mắt đều đỏ, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, muốn đối Leah nói vài câu cổ vũ, lại phát hiện Leah vừa ra thang máy, liền thẳng đến khán đài, giống như con khỉ nhảy nhót vui sướng vô cùng.

“..... Dù sao thắng thân tượng của mình, chắc hẳn hắn hiện tại cũng rất kích động đi.” Chấp Nhĩ Tây Tư lẩm bẩm.

Bên kia, Shia trầm mặt ngồi ở vị trí, hai tay đã siết chặt thành nắm đấm, cô nhìn vết máu lưu lại trên sân, giống như đoán trước kết cục của mình.

Cá sấu Ni Đa của cô, không có khả năng lợi hại hơn cá sấu Ni Đa của Chấp Nhĩ Tây Tư, đối mặt với công kích xảo quyết

của Lợi Á, cô có thể làm ra phản ứng chỉ sợ cũng sẽ không nhanh hơn Cháp Nhĩ Tây Tư.

Cái quái gì thế này? Cái kia luôn luôn chỉ biết cứng đối cứng Lợi Á như thế nào đột nhiên chơi lên kỹ xảo?

Bốn phía có rất nhiều ánh mắt đánh giá, như có như không rơi vào trên người cô, rõ ràng đến từ những đội trưởng vui sướng khi người gặp họa, ai không biết đội trưởng Shia của Gió nhẹ, am hiểu nhất sử dụng cá sấu Nido?

Leah có thể đánh bại cá sấu Ni Đa của Cháp Nhĩ Tây Tư, nhất định có thể đánh bại cá sấu Ni Đa của Shia.

Shia hung ác nhìn lại những người đó, ánh mắt đang nói: Quản tốt chính các ngươi đi!

Chương 516. 5. Thế giới triệu hoán sư (80)

Mấy phóng viên khiêng máy quay phim, cầm microphone từ khán đài đi ngang qua, mọi người thần thái tự nhiên nhất thời đều đứng đắn lên, đợi đến khi phóng viên đi tới Selwell bên kia, không biết ai là đối tượng câu lạc bộ chưa xốt nói một câu: “Bong Bóng Xanh không bằng đổi tên gọi Tiền Đa Đa đi, đối chiến luyện tập mà thôi, phô trương ngược lại là không nhỏ.”

Không ai đáp lại, nhưng trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu tình chấp nhận sâu sắc.

Không thể không nói, có một chút giàu có thật sự là thuận tiện, nếu như là bọn họ ở bên ngoài đối chiến huấn luyện, muốn liên lạc với phóng viên cũng không dễ dàng, chỉ là xin kinh phí cũng không biết phải phí bao nhiêu công phu.

Bên kia phóng viên theo thường lệ hỏi một ít tràng diện, Leah cũng thập phần phối hợp, nói lần này chỉ đạo thi đấu thu hoạch tương đối phong phú, cũng cảm tạ Chấp Nhĩ Tây Tư có thể cho mình cơ hội đối chiến lần này.

“Trong quá trình đối chiến, cá sấu Ni Đa của đối phương dường như bị áp chế toàn bộ quá trình, anh cho rằng là mình phát huy vượt xa người thường, hay là đối phương cố ý thả lỏng?”

Leah kiêu ngạo ưỡn ngực: “Đương nhiên là...”

Selwell tranh thủ thời gian đem hắc kéo phía sau chính mình, tươi cười cứng ngắc đối phóng viên nói: “Chấp Nhĩ Tây

Tư không chỉ có là vị Triệu hoán sư ưu tú, càng là một vị ý chí rộng lớn ánh mắt lâu dài trí giả, anh ta ở trong đối chiến không ngừng dẫn dắt Leah, làm ra sách giáo khoa giống như làm mẫu, chúng tôi rất cảm kích anh ấy!”

Phóng viên ghi chép lại, lại hỏi: “Như vậy, đối với vòng đấu loại sắp tới, câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam kế tiếp có kế hoạch gì không?”

Selwell ho nhẹ hai tiếng, thập phần chính thức nói: “Kỳ thật thắng thua kết quả cũng không trọng yếu, quan trọng là quá trình, chúng ta câu lạc bộ làm hết thủy, đều là vì để cho các đội viên trở về tâm lòng ban đầu, tìm được Triệu hoán thú thi đấu chân chính vui vẻ.”

“Nếu thắng thua cũng không quan trọng, còn tham gia thi đấu thắng cấp cái gì?! Dối trá, quá dối trá!”

Lúc này lại nghe thấy Selwell nói: “Tiếp theo, chúng ta hy vọng có thể có cơ hội cùng West Creek câu lạc bộ triển khai một lần hợp tác huấn luyện...”

“Câu lạc bộ West Creek?”

Tại mọi người đều dựng thẳng lên, thậm chí mơ hồ có dự cảm không tốt.

Shia ánh mắt quét một vòng, rơi vào trên người một người, hỏi: “Paula, Tây Chi Khê câu lạc bộ khốc mao, có phải giống anh cùng nhau ưa thích dùng dê đầu hổ?”

Cô vừa nói xong, chợt nghe thấy đầu kia Selwell đối với ông kính nói: “Chúng tôi câu lạc bộ một vị đội viên, cho tới nay đem Tây Chi Khê câu lạc bộ khốc mao coi là thần tượng, nếu như có thể có cơ hội cùng khốc mao hổ đầu dê luận bàn, đối với tôi mà nói sẽ là cả đời khó quên kinh nghiệm...”

Lily bị Selwell nhường đến trước ông kính, thiếu nữ mười mấy tuổi trên mặt đỏ bừng, trong ánh mắt lộ ra kích động cùng

chờ mong: “Đúng vậy, ta đặc biệt sùng bái khốc mao! hấn mỗi trận đấu ta cơ hồ đều xem!”

Phóng viên hỏi: “Nếu đối phương từ chối cô thì sao?”

Lily lộ vẻ mất mát, chỉ trong nháy mắt, lại tỉnh táo lại, nở nụ cười nói: “Ta hiện tại còn chưa đủ mạnh, hấn mỗi ngày huấn luyện hấn là bề bộn nhiều việc, không có thời gian cùng ta đối chiến cũng rất bình thường, mặc dù có chút thương tâm, nhưng ta vẫn chúc phúc cho hấn, hy vọng hấn sẽ lấy được thành tích tốt trong lần thi đấu thăng cấp này.”

Nhìn xem, lời này nói đẹp biết bao, bị cự tuyệt sẽ có chút thương tâm, nhưng vẫn chúc phúc như cũ.

Loại lời này đều nói ra, ai nhẫn tâm cự tuyệt? Nếu thật sự cự tuyệt, nhất định sẽ bị những người yêu thích thi đấu thú Triệu hoán cho rằng bất cận nhân tình!

Phóng viên lại hỏi: “Như vậy, lựa chọn dê đầu hồ có nguyên nhân đặc biệt gì không?”

Lily ngại ngùng trả lời: “Hấn quá mạnh mẽ, ta chỉ có một con gấu núi cấp B, nếu như đối chiến với ma thú cấp A của hấn, có thể vừa lên sân khấu đã thua rồi.”

Phóng viên cười rộ lên: “Vậy tôi ở đây chúc cô thành công.”

Lily trả lời cảm ơn.

Cách đó không xa những đội trưởng của các câu lạc bộ kia, lại từng cái giống như nuốt ruồi bọ sắc mặt khó coi...

Chương 517. 5. Thế giới triệu hoán sư (81)

Shia cùng một đám đội viên trở lại câu lạc bộ, càng nghĩ, càng sốt ruột.

Hôm nay Leah đánh bại cá sấu Ni Đa trước mặt nhiều người như vậy, sau này gặp lại câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, chắc chắn sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu!

Không chỉ có như thế, hôm nay Leah cùng Cháp Nhĩ Tây Tư đối chiến, một khi đi qua đài truyền hình phát sóng đi ra ngoài, như vậy cô sau này gặp phải mỗi một đối thủ, đều có thể dùng Leah những chiêu số kia đối phó cô!

Quá tức giận!

Cô sắp nổ tung rồi!

Phanh, phanh, phanh -

Cửa phòng bị gõ vang, Shia trầm mặt mở ra cửa phòng, huấn luyện viên đứng ở ngoài cửa lo lắng nói: “Shia, lần này thắng cấp cá sấu Ni Đa không thể lại lên sân khấu, cô tranh thủ thời gian chuẩn bị một cái khác chủ công ma thú, mấy ngày nay mau chóng nhiều luyện tập, nhiều quen thuộc!”

Trong tay Triệu hoán sư thông thường có ba đến năm con thú Triệu hoán, một con làm chủ, còn lại làm phụ.

Shia cau mày, không kiên nhẫn nói: “Tôi biết, hôm nay Bong Bóng Xanh Lam cùng Tam Diệp Thảo đối chiến, nhiều người như vậy đều thấy cá sấu Ni Đa bị đánh bại như thế nào, tôi lại dùng cá sấu Ni Đa lên sân khấu khẳng định sẽ rất bất

lợi, trận đấu mở màn tôi sẽ sử dụng Liệt Xi Hào, yên tâm đi, trong lòng tôi có đếm.”

Sau đó cô lại không nhìn được nghiêng răng nghiêng lợi: “Đáng giận! Bong Bồng Xanh Lam những người kia, uổng phí một con Triệu hoán thú của ta!”

Huấn luyện viên cũng buồn bực: “Việc này quả thật kỳ quái, vốn tưởng rằng huấn luyện viên câu lạc bộ Bong Bồng Xanh Lam nghỉ việc, bọn họ sẽ không thành công, không nghĩ tới đột nhiên âm ỉ như vậy..... Ai, không được, tôi phải đi tìm người hỏi thăm một chút, cô dẫn các đội viên huấn luyện trước đi.”

Huấn luyện viên vội vàng rời đi, Shia đóng cửa phòng ký túc xá lại, trong lòng một đoàn tức giận không có chỗ phát tiết.

Cá sấu Ni Đa không thể lên sân khấu, tương đương với công tác chuẩn bị trước đó của câu lạc bộ bọn họ, ít nhất 80% đều uổng phí!

Sau đó nhớ tới Bong Bồng Xanh Lam còn hẹn con dê đầu hổ lông khố tiến hành đối chiến, cũng không biết câu lạc bộ đối phương có đồng ý hay không.....

Shia cảm thấy cực độ phiền não, cô đã từng dùng cá sấu Ni Đa đánh bại dê đầu hổ, nhưng hiện tại cá sấu Ni Đa không thể dùng, dùng khi rằng rút đối chiến dê đầu hổ cô chưa bao giờ nếm thử qua, nếu bại bởi tên Leah kia, xếp hạng câu lạc bộ của cô chẳng phải là muốn rớt xuống sao?

“Chết tiệt! Tất cả là lỗi của Bong Bồng Xanh Lam! Đều tại cái tên Selwell âm hiểm kia!”

..... Chờ một chút.

Nếu như Bong Bồng Xanh Lam có thể đánh bại dê đầu hổ lông khố, vậy nàng cũng có thể học được, dùng phương pháp Bong Bồng xanh Lam, đi đối chiến dê đầu hổ của Leah a!

Lại đây! Tôn thương lẫn nhau a!

Shia trong lòng có chủ ý, lập tức bắt đầu chú ý khóc mao chỗ Tây Chi Khê câu lạc bộ động thái, quả nhiên cũng không lâu lắm liền biết được, Tây Chi Khê tiếp nhận Bong Bóng Xanh Lam đưa ra đối chiến.

Việc này không nên chậm trễ, Shia cùng các đội viên mua vé vội vàng lên đường.

Đến nơi phát hiện bên ngoài câu lạc bộ xếp thành hàng dài, nếu như bọn họ lại đến chậm một chút, ngay cả vé vào sân chỉ sợ cũng không mua được.

Thứ nhất, là bởi vì sân huấn luyện của câu lạc bộ Tây Chi Khê không lớn bằng cỏ ba lá, chỗ ngồi trên khán đài ít. Thứ hai, cũng đúng là bởi vì số lượng người xem vượt quá dự đoán.

Shia ở xếp hàng trong đám người, nhìn thấy vài người Triệu hoán sư quen mắt, tất cả đều đến từ xếp hạng 200 tên cuối cùng câu lạc bộ.

Xem ra ý nghĩ của những người này không mưu mà hợp với cô, một khi Bong Bóng Xanh Lam chiến thắng, bọn họ có thể chơi không công đến một phương án đối chiến với Hồ Đầu Dương. Đương nhiên, mỗi câu lạc bộ nhằm vào ma thú khác nhau, đều có phương án riêng, nhưng biện pháp khắc địch chế thắng này, ai lại ngại nhiều chứ?

Chương 518. 5. Thế giới triệu hoán sư (82)

Shia theo dòng người chậm rãi tiến vào, tâm tình nóng nảy dần dần bình tĩnh lại. Mới đầu cô chỉ cảm thấy là Selwell giở chút thủ đoạn, hiện tại nhìn thấy đám người này bắt đầu khởi động... Kể cả chính cô, cũng bị ép vào trong cục, cô không khỏi mê mang, tại sao lại biến thành như vậy? Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, hình như thật sự không giống như trước kia.

.....

Kết quả đối chiến, là Bong Bóng Xanh Lam đơn phương áp đảo thắng lợi.

Trong lúc phỏng vấn phóng viên, thái độ của Lily vô cùng khiêm tốn, trên mặt lộ vẻ ngại ngùng mỉm cười: “Nhất thời may mắn mới có thể thắng được lần đối chiến này, vô cùng cảm ơn Lãnh Mao đã dẫn dắt tôi, giúp đỡ tôi trong đối chiến, mặc dù thoát nhìn là gấu núi của tôi đã ngăn chặn được con dê đầu hồ của hắn, kỳ thật toàn bộ tiết tấu tác chiến đều do Lãnh Mao khống chế, Lãnh Mao thật sự là một đối thủ vô cùng lợi hại, hơn nữa đáng giá để tôi tôn kính.”

Selwell đứng ở một bên, trên mặt toát ra tán thưởng: Không hổ là Lily, ăn nói lưu loát cỡ nào, biểu hiện tự nhiên cỡ nào.

Phóng viên hỏi: “Cho nên lần này thắng trận đấu, giống như lần trước, là bởi vì đối thủ cố ý nhường nhịn các cô, đúng không?”

“Đúng vậy.” Lily gật đầu.

Lãnh Mao vừa thua trận đi ngang qua, nhìn thấy bọn họ phỏng vẫn ở cửa câu lạc bộ, lại gần nói: “Tôi không nhường cô ấy, cô ấy sẽ thắng là bởi vì cô ấy rất mạnh.”

Phóng viên cười rộ lên: “Xem ra hai vị đều hết sức khiêm tốn nghiêm cẩn, khiêm nhường nhường nhịn lẫn nhau, hơn nữa thưởng thức lẫn nhau...”

Thanh niên tóc dài kêu khóc mao không kiên nhẫn cắt đứt phóng viên: “Nghe, ta không khiêm nhường, hiểu không? ta khóc mao mỗi trận đấu, vô luận đối thủ là ai, ta cũng sẽ không buông lỏng, càng không hiểu khiêm nhường cái từ này viết như thế nào, vừa rồi ta đem hết toàn lực, thua chính là thua, không có gì để nói.”

Phóng viên: “.....”

Lily: “.....”

Lãnh Mao quay đầu hất tóc mái, nhíu mày hỏi Lily: “Chấp Diệt Bá Chủ bị các người đánh bại như vậy sao? Trận đấu đó ta không xem.”

Lily ngẩn người: “Chấp diệt bá chủ là.....”

Lông mày lạnh lùng nhíu càng sâu: “Không phải chứ, các người không phải lấy hắn làm thần tượng sao? làm sao có thể không biết hắn dự thi tên là Chấp Diệt Bá Chủ?”

Lily vẻ mặt cứng đờ, lập tức giải thích: “A, vừa mới đổi chiến kết thúc, tôi còn có chút kích động, cho nên nhất thời không nhớ ra.”

Lãnh Mao hồ nghi nheo mắt lại, đem Lily đánh giá từ trên xuống dưới một lần, bỗng nhiên hỏi, “Cuộc thi của tôi tên là gì, cô biết không?”

Lily hít sâu, cố gắng trấn định mỉm cười nói: “Đương nhiên, tôi vẫn sùng bái anh, thường xuyên xem có trận đấu của anh, anh dự thi tên là Khốc Mao Ca.”

Lãnh Mao miễn cưỡng tiếp nhận đáp án này, vươn một tay ra, lễ tiết bắt tay Lily, lạnh lùng nói: “Cô rất lợi hại, khi nào thì triệu hồi ra ma thú cấp A, chúng ta lại đấu một trận.”

Lily: “Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng.”

Lãnh Mao phát phát tay, xoay người rời đi.

Các đội viên Bong Bóng Xanh Lam đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.....

Selwell một lời khó nói hết nhìn xem Lily, lại nhìn xem Leah, đau lòng tột nguyên nói: “Tên dự thi nhất định phải nhớ kỹ a!”

Nếu không không phải sẽ lộ tẩy sao?!

“So đều so, lộ tẩy thì lộ tẩy đi.” Thời Tiện Ngư làm người hòa giải, không thêm đề ý hỏi: “Lần sau chúng ta chọn câu lạc bộ nào? Nếu không lần sau cậu lên sân khấu, Selwell?”

Selwell mặt ủ mày chau: “Về trước, về sau thương lượng.”

Mọi người trở về phòng nghỉ thu dọn đồ đạc, dọc theo đường đi thường thường có phóng viên chụp ảnh cho bọn họ, ngoại trừ một người là Selwell dùng tiền mời tới, còn lại phóng viên cũng không biết là từ nơi nào xuất hiện.

Selwell cảm thấy áp lực gấp bội.

Thời Tiện Ngư phía trước không ngừng thúc giục hắn: “Cậu nhớ hẹn thêm mấy câu lạc bộ, bằng không một hai ngày mới thi một trận, hiệu suất đánh quái của chúng ta vào Ma Vực không kém nhiều lắm.”

Selwell bất đắc dĩ gật đầu: “Biết rồi biết rồi...”

Chương 519. 5. Thế giới triệu hoán sư (83)

Khi ánh mắt đại chúng đều tập trung vào câu lạc bộ top 10, tin tức Bong Bóng Xanh Lam ước chiến chung quanh, xem như bắn lên một bọt sóng nho nhỏ trong giới.

Sóng biển rất nhanh sinh ra hiệu ứng gợn sóng -

Câu lạc bộ xếp hạng dưới 150, nhao nhao noi theo bong bóng xanh, phát ra lời mời ước chiến với câu lạc bộ xếp hạng trên 100.

Năm ngoái cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy, một ít phóng viên nghe tin mà hành động, điều tra tiền căn hậu quả của toàn bộ sự kiện, rất nhanh liền điều tra rõ ràng, là một câu lạc bộ tên là Bong Bóng Xanh Lam phát động ước chiến đầu tiên, sau đó gió nhẹ chờ câu lạc bộ theo sát, lý do cũng giống nhau, tất cả đều là vì theo đuổi ngôi sao.

Sau đó huấn luyện viên của câu lạc bộ Gió nhẹ ra mặt, mỹ kỳ danh viết: Phương pháp huấn luyện kích lệ theo đuổi ngôi sao.

Thuật ngữ này được công nhận rộng rãi bởi các huấn luyện viên trong ngành.

Bởi vì phong trào theo đuổi ngôi sao này, cuộc thi thăng cấp năm nay đại chúng không chỉ chú ý đến cuộc thi cấp A, cuộc thi cấp B cũng nhiều hơn không ít sự chú ý, nhất là câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam này, tiến vào cuộc thi thăng cấp thành tích một đường tăng vọt, nhưng một trận bại cũng không có, để lại ấn tượng sâu sắc cho rất nhiều người xem.

Trong chương trình truyền hình, nữ MC xinh đẹp đang cùng bình luận viên trò chuyện về câu lạc bộ này -

“Năm nay thăng cấp thi đấu đã hùng hực khí thế bắt đầu, có một cái câu lạc bộ biểu hiện có thể nói đột nhiên tiến mạnh, Kollo tiên sinh, không biết ngài đối với cái này có hiểu rõ hay không?”

“Tất nhiên, đó là một câu lạc bộ tên là Blue Bubble ở khu vực Salda, tôi đã xem họ chơi một vài trận đấu và chiến lược kỹ thuật của họ được sử dụng rất tốt và đáng để nhiều Summoner học hỏi.”

“Không nghĩ tới Kollo tiên sinh đối với Bong Bóng Xanh lam đánh giá cao như vậy đâu, không bằng ở trong tiết mục dự đoán một chút năm nay bọn họ xếp hạng như thế nào?”

“Nếu Blue Bubble có thể duy trì đà phát triển này, họ có thể tăng lên khoảng 120 trong năm nay.”

“Oa, bọn họ bây giờ là 181 tên, nếu như lên tới 120, đây chính là suất đề cao sáu mươi cái xếp hạng, xem ra Kollo tiên sinh đối với Bong Bóng Xanh Lam đánh giá ngoài ý muốn cao đâu!

“Ha ha, tôi cũng chờ mong bọn hấn có thể sáng tạo kỳ tích, bất quá loại khả năng này rất thấp, hiện tại bọn hấn gặp phải đối thủ đều là xếp hạng cuối cùng câu lạc bộ, một khi gặp phải câu lạc bộ điều khiển Triệu hoán thú cấp A, Bong Bóng Xanh Lam chỉ sợ cũng bất lực.”

“Kollo tiên sinh không phải ngài vừa rồi nói, Bong Bóng Xanh Lam kỹ thuật chiến lược vận dụng rất khá sao?”

Trước thực lực cường đại tuyệt đối, kỹ thuật cũng vô dụng, ma thú cấp B không chịu nổi một kích.

“Thì ra là thế, nói đến những câu lạc bộ cấp A này, không biết năm nay mười người mạnh nhất sẽ là đội ngũ nào, có thể

cùng TV trước khán giả các bằng hữu tâm sự sao?”

Heisenberg chắc chắn sẽ lọt vào top 3, ngoài ra còn có...

Người chủ trì đem đề tài dẫn tới mấy câu lạc bộ đứng đầu năm nay, khách quý bắt đầu tiến hành phân tích tỉ mỉ từng câu lạc bộ, người chủ trì thỉnh thoảng chen vào vài câu, hai người thao thao bất tuyệt, toàn bộ quá trình đề tài xoay quanh mấy câu lạc bộ này, không còn nhắc tới Bong Bóng Xanh Lam nữa.

Biểu hiện của Bong Bóng Xanh Lam tuy rằng kinh điển, nhưng so sánh với mười câu lạc bộ mạnh nhất, đương nhiên là không đáng nhắc tới.

Selwell tắt TV, hướng các đội viên vỗ vỗ tay, hét to: “Được rồi, đi huấn luyện đi, ngày mai còn có thi đấu, Thanh Tử Diễm câu lạc bộ đội viên đều rất mạnh, mọi người không nên lơ là.”

Chương 520. 5. Thế giới triệu hoán sư (84)

Chương trình truyền hình khiến Leah có chút chưa hết ý, quay đầu nói với Selwell: “Đội trưởng, anh có nghe khách quý kia vừa nói không? Hẳn nói nếu chúng ta tiếp tục duy trì, năm nay nói không chừng có thể vọt tới 120 người.”

Selwell cười cười: “Không cần tới 120, chủ nói chỉ cần lần này chúng ta có thể vào top 150, sẽ tăng phúc lợi cho chúng ta.”

“Oa a!!!”

Mọi người đồng thanh hoan hô.

Thời Tiện Ngư nhìn thấy ánh mắt Roland vẫn nhìn chăm chăm TV, nghĩ đến người dẫn chương trình vừa rồi nhắc tới câu lạc bộ Heisenberg, vừa vặn là câu lạc bộ mà cha mẹ Roland từng ở trước kia, phỏng chừng hẳn có chút để ý, vì thế thuận tay mở TV lên, nói: “Các cậu đi huấn luyện đi, tôi không luyện, tôi xem TV một lát nữa.”

Selwell: “.....”

Được rồi, toàn bộ câu lạc bộ hẳn ai cũng có thể quản, duy chỉ có Thời Tiện Ngư không quản được, lúc huấn luyện trong câu lạc bộ Tiện Ngư rất ít tham gia, ngay cả thi đấu thăng cấp cũng ngồi băng ghế dự bị lạnh, chưa từng ra sân mấy lần.

Roland mở miệng nói: “Tuy rằng kỹ thuật của cô rất thuần thục, thế nhưng Triệu hoán thú đẳng cấp vẫn là không đủ, nếu có thời gian có tinh lực, vì cái gì không thử Triệu hoán mấy lần nữa?”

Selwell vội vàng gật đầu phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, hiện tại Tiểu Ngư tử tử chỉ có một con Chu Quyền Mao là cấp B, nếu như có thể nhiều thêm mấy con ma thú cấp B, hoặc là ma thú cấp A, phối hợp kỹ thuật Tiểu Ngư tử tử, nhất định sẽ trở nên lợi hại hơn!”

Lily cũng hăng hái, cười hì hì nói: “Chúng ta tuy rằng mỗi ngày đều có huấn luyện, nhưng cũng sẽ định kỳ thử Triệu hoán ma thú mới, thấy qua kỹ thuật của Tiểu Ngư tử tử, còn chưa từng thấy Tiểu Ngư tử Triệu hoán.”

“Tiểu Ngư tử tử! Triệu hoán một con cấp S để cho chúng ta mở mắt!” Leah ở một bên châm ngòi thổi gió.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Lần này đến lượt cô im lặng.

Cô không phải không muốn Triệu hoán.

Cô là lo lắng.....

Vạn nhất, khụ khụ... Nói cách khác, vạn nhất, cô triệu hoán đến cấp A, thậm chí ma thú cấp S, có thể hay không cho Roland tạo thành áp lực tâm lý?

Trước mắt xem ra, toàn bộ trong câu lạc bộ, chỉ có Selwell có một con ma thú cấp A, bởi vì là ma thú dưới nước, cho nên không thể dùng ở thi đấu thể thao đối chiến bên trong, nhưng là có thể Triệu hoán đến ma thú cấp A thì bản thân đã nói rõ Selwell có nhất định thực lực.

Tiếp theo là Leah, hẳn có số lượng ma thú cấp B công kích nhiều nhất.

Sau đó Lily cũng rất xuất sắc, tuy rằng chỉ có một con gấu núi cấp B, nhưng đánh vững vàng, chưa bao giờ cản trở đội ngũ.

Thời Tiện Ngư biết, Roland vẫn rất hâm mộ bọn họ.

Roland Triệu hoán thú cũng không phải công kích hình, Tinh Bàn Lục Quy không thể nghi ngờ là phòng ngự hình, Hôi Vĩ Lang nhìn như hung mãnh, kì thực muốn cùng bảy sói cùng nhau đoàn đội tác chiến lúc mới lợi hại, còn lại Thử Vĩ Trùng cùng Diệu Diệu Oa đều là ma thú cấp B bên trong hạ đẳng, kém không nhiều bị đào thải.

Tuy rằng nói như vậy có chút không phụ lòng A Ban, nhưng Thời Tiện Ngư thật sự rất may mắn trong câu lạc bộ còn có một A Ban các phương diện tư chất đều bình thường, cô lo lắng nếu như mỗi người bên cạnh Roland đều ưu tú hơn hẳn, hẳn lại sẽ rơi vào tình cảnh lúc trước tiến vào học viện Triệu hoán sư tinh anh, trở nên càng ngày càng trầm mặc, càng ngày càng áp lực, cũng càng ngày càng... năng lượng tiêu cực.

Bằng không.....

Thời Tiện Ngư nhú mày, bộ dáng suy nghĩ cặn kẽ.

“Bằng không, hôm nay cũng đừng huấn luyện, chúng ta cùng nhau Triệu hoán thử xem.” Cô nói xong, liếc mắt nhìn Roland: “Roland cũng đã lâu không Triệu hoán rồi nhỉ?”

Roland hơi giật mình, có chút không được tự nhiên nghiêng đầu: “A... Ân, gần đây huấn luyện tương đối khẩn trương, Triệu hoán cần thân lực tương đối sung mãn tập trung...”

Chương 521. 5. Thế giới triệu hoán sư (85)

“Mỗi ngày đều huấn luyện quá khô khan rồi, Triệu hoán đi, mọi người cùng nhau Triệu hoán đi~” Thời Tiện Ngư nhìn về phía Leah, giật dây nói: “Triệu hoán ra tân ma thú, nói không chừng có thể nghiên cứu ra đấu pháp mới nha.”

Leah quả nhiên không có để cho cô thất vọng, lập tức nóng lòng muốn thử đứng lên: “Đúng nha, nói không chừng sẽ có đấu pháp mới!

Lily nhắc nhở hần: “Leah, tuần trước cậu vừa Triệu hoán qua một lần, là ma thú cấp C cho nên bị cậu phóng sinh.”

“Tuần trước là tuần trước, tuần này ta còn không có Triệu hoán qua!” Leah vô hạn bành trướng lắm bầm nói: “Nói không chừng tôi đợi lát nữa liền đến con cấp S!”

“Tinh cấp Triệu hoán, ai mà không muốn chứ.” Lily chấp tay trước ngực, làm bộ cầu nguyện cảm thán: “Sinh thời a, có thể tới một lần Tinh cấp Triệu hoán đã viên mãn rồi.”

“Đúng vậy, ai mà không muốn Tinh cấp Triệu hoán chứ...” Selwell theo bản năng nhìn về phía Thời Tiện Ngư, cảm thấy trong những người này, chỉ sợ chỉ có cô có khả năng đạt thành Tinh cấp Triệu hoán thành tựu nhất.

Thời Tiện Ngư trầm nghĩ trong lòng: Cũng không muốn.

.....

Do Thời Tiện Ngư đề nghị, sau khi được Leah tích cực hưởng ứng, hạng mục huấn luyện hôm nay biến thành Tự Do

Triệu hoán.

Triệu hoán ma thú, cần vẽ Triệu hoán trận trước. Trong thành không giống nông thôn có mảnh lớn đất trống, không có đủ điều kiện triệu hoán, nhưng trong câu lạc bộ có không gian đủ lớn sân huấn luyện, mấy người đều tự chiếm một mảnh khu vực, bắt đầu cúi đầu vẽ triệu hoán trận.

Leah chiếm nơi lớn nhất, hẳn như là dốc hết sức muốn Triệu hoán ra ma thú cấp S, trong đồ án Triệu hoán trận vừa là sao vừa là mặt trăng, đường nét phức tạp đến cực điểm.

Lily vẽ đơn giản hơn một chút, là một trận Triệu hoán hình dạng tình yêu, tràn ngập tình cảm thiếu nữ lãng mạn.

Còn Roland cùng Selwell lựa chọn đều là song tinh trận trung quy trung củ.

Thời Tiệp Ngự liền tùy tiện vẽ một bức đơn giản nhất, lười lãn qua lãn lại, cô xem như nhìn thấu, mỗi lần Triệu hoán đều giống như câu cá, mỗi câu chuẩn bị tốt hơn nữa, cũng không nhất định có thể câu được cá lớn, còn có thể là cá nhỏ tôm nhỏ.

Đại khái bởi vì đồ án quá đơn giản, chờ cô vẽ xong Triệu hoán trận, những người khác Triệu hoán trận ngay cả một nửa cũng không vẽ xong, về phần Leah cái kia siêu cỡ Triệu hoán trận, không có hai giờ căn bản vẽ không được.

Cho nên Thời Tiệp Ngự phải bắt đầu Triệu hoán trước.

Đối mặt với ánh mắt tò mò và chờ mong của mọi người, cô cảm thấy hình như mình đã tính sai... Sớm biết vậy, đã nên vẽ một trận khó khăn rồi.

Lily thân thiết hỏi cô: “Chị Tiệp Ngự, chị có muốn điều chỉnh lại không?”

Tựa như cô muốn nộp bài thi trước, được đề nghị kiểm tra lại bài thi một chút.

“..... Cứ như vậy đi.” Thời Tiệp Ngự dừng một chút, nói: “Các cậu cứ làm việc của các cậu, không cần để ý đến tôi.”

“Dù sao trong chốc lát vẽ không tốt, chúng ta xem cô Triệu hoán.” Ánh mắt Leah sáng quắc nhìn chăm chăm cô: “Không chừng lập tức sẽ chứng kiến thời khắc vĩ đại.”

Hắn vừa nói như thế, ánh mắt những người khác cũng nóng lên, không chớp một cái nhìn chăm chăm Thời Tiệp Ngự Triệu hoán trận.

Thời Tiệp Ngự: “.....”

“Được rồi.”

Thời Tiệp Ngự mang theo ánh mắt chờ đợi chung quanh, kiên trì bắt đầu Triệu Hoán.

Thần lực của cô rót vào trong Triệu hoán trận, thông qua năng lượng ma tinh mở ra cửa vào Ma Vực, trước sau như một tìm kiếm ma thú phù hợp với thần lực của mình.

Vừa tìm, trong lòng vừa mặc niệm: Cấp bậc ngàn vạn lần đừng quá cao.

Bình thường là tốt rồi, giống như trước kia là tốt rồi, cái gì thiêu thân lao đầu, cái gì bùn nhão, còn có cá chạch nhỏ, đều có thể.

Nhưng thế giới này dường như thích đùa giỡn với cô.

Thần lực của cô du lịch trong Ma Vực không bao lâu, liền phát hiện phía trước cách đó không xa rõ ràng có một tôn thần thể khổng lồ! Màu trắng, ở giữa không trung nháy lên, xem ra không phải chim thì là rồng! Đang bay về phía mình!

Chương 522. 5. Thế giới triệu hoán sư (86)

Thời Tiện Ngư bị dọa nhảy dựng, một món đồ chơi lớn như vậy, không phải cấp A thì là cấp S! Cô nếu là Triệu hoán ra, phía trước thật vất vả cho Roland, vậy nên làm cái gì bây giờ?!

Thần lực của Thời Tiện Ngư quay đầu bỏ chạy!

Cái thứ đó lại đuổi theo!

Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ bởi vì thần lực quá phù hợp, cho nên dính lấy cô sao?

Thời Tiện Ngư có chút bối rối, trốn càng sốt ruột, có phù hợp với ma thú cô cũng không dám triệu a! Thật sự quá lớn, hơn nữa tới cũng không phải lúc, cô hiện tại thậm chí khiếm tốn làm cái phụ trợ, quá cao cấp ma thú chỉ biết phá hư cô “Dưỡng thành” kế hoạch!

Lúc này, phía trước lại xuất hiện một đoàn tinh thần thể sương mù mờ mờ.

Thời Tiện Ngư nhất thời mừng rỡ! Bởi vì đoàn tinh thần thể này so với con đuổi cùng không nở phía sau kia nhỏ hơn nhiều!

Đại bộ phận ma thú đều có thể dùng hình thể để phân chia đẳng cấp, thần thể cũng giống như vậy, nói chung, thần thể của tiểu chích, cấp bậc cũng sẽ tương đối thấp.

Thời Tiện Ngư không hề do dự, quyết định thật nhanh bắt được đoàn thần thể trước mặt này, lấy tốc độ sét đánh không

kịp bụng tai kéo ra Triệu hoán trận, sau đó quyết đoán kết thúc Triệu hoán! E sợ con lớn kia cùng đi ra!

Triệu hoán trận quang mang chột sáng, sau đó lại nhanh chóng tối xuống, ở vị trí trung tâm Triệu hoán trận xuất hiện một con ma thú nho nhỏ.

Có chút giống chó, lại có chút giống mèo ly, lông trên người là hai màu đen trắng, mắt tròn, mũi đen bóng, nhìn qua ngoan ngoãn, rất đáng yêu.

“Thật là lợi hại a —” Leah kinh hô.

Trái tim Thời Tiện Ngư nhất thời treo lên: Ta đã chọn người nhỏ rồi, chẳng lẽ cấp bậc này cũng cao???

“Là chồn cổ trắng cấp B! Nghe nói tên này đánh rầm rất thôi!” Leah nói.

Thời Tiện Ngư nhin không được thở phào nhẹ nhõm. Mẹ ơi, Leah, tên này nói được một nửa, suýt nữa làm cô sợ muốn chết.

“Con lưng cổ trắng quả thật không tệ, mặc dù là cấp B, nhưng năng lực các phương diện cân đối, xem như là ma thú xuất sắc trong cấp B.” Selwell cũng khẳng định.

Thời Tiện Ngư ôm ngực, lấy thẻ tinh thể ra thu hồi con sủng vật mới này, thư thái nói: “Được rồi, tôi trở về xem TV, các cậu cố lên.”

Mọi người nhìn nhau một chút, xoay người đi bận rộn Triệu hoán trận.

Lúc này trong Ma Vực, Bạch Long rơi vào trong rừng rậm, toàn bộ còn có chút mơ hồ, nó cố ý thay đổi ngoại hình, để cho mình càng phù hợp với tạo hình của rừng phương Tây, để thừa dịp Tiện Ngư Triệu hoán có thể thuận lợi tiếp cận, nhưng làm sao...

Kỳ quái, cô trốn hấn làm gì???

Chẳng lẽ, cô nhận ra hấn?

Nếu như không nhận ra hấn, vậy cô vì sao tránh không kịp?

Bạch Long trăm mối vẫn không có cách giải, nếu như không phải bởi vì muốn che giấu thân phận, hấn vừa rồi thậm chí đều muốn tiến lên hỏi cô là nguyên nhân gì, rõ ràng cách được gần như vậy, cô lại quay đầu ôm một con chó rời đi.

Nghĩ tới đây, tâm tình Bạch Long càng thêm trầm trọng, trong lòng đông lạnh như băng tích tụ lo lắng.

Cô thà ôm một con chó đi.....

.....

Trong tay có thêm một con chó, Thời Tiệp Ngư không hề áp lực, thoải mái tự tại ở trong phòng nghỉ xem ti vi.

Cô cảm thấy rất hứng thú với câu lạc bộ Heisenberg, cha mẹ Roland là Triệu hoán sư của câu lạc bộ này, không chừng lúc trước xảy ra chuyện cũng có liên quan đến câu lạc bộ.

Nhưng tên người trên thế giới này thật sự quá khó nhớ, lại càng không cần phải nhắc tới tên của một Triệu hoán sư thường thường trộn lẫn với tên hoa khi thi đấu, cô xem tiết mục trong chốc lát, dần dần tên người liền không đúng, hoàn toàn không rõ cái nào là cái nào.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng hoan hô, cô đang muốn đi ra ngoài xem một chút, đứng dậy tốc độ cũng không bằng Leah chạy nhanh, Leah một đầu vọt vào phòng nghỉ, kích động báo tin vui: “Roland triệu hoán đến A cấp ma thú!”

Chương 523. 5. Thế giới triệu hoán sư (87)

Roland triệu hoán đến ma thú cấp A!

Thời Tiệp Ngự vừa nghe, càng kích động, lập tức từ trên sofa đứng dậy chạy ra ngoài.

Trên sân huấn luyện, mọi người đã sớm đem Roland vây quanh Triệu hoán trận, lễ tân, nhân viên câu lạc bộ công tác cũng chạy đến xem náo nhiệt.

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam chỉ có một con ma thú cấp A, là Cá Chình biển sâu khổng lồ của Selwell, lúc trước Triệu hoán ra cũng tương đối uy vũ, dẫn phát toàn bộ câu lạc bộ oanh động, đáng tiếc Cá Chình biển sâu khổng lồ là ma thú thủy sinh, trừ phi tương lai mở sân thi đấu dưới nước, nếu không không hề có đất dụng võ.

Hiện tại Roland cũng Triệu hoán ra ma thú cấp A, điều này có nghĩa là thực lực của câu lạc bộ sẽ tăng nhiều!

Thời Tiệp Ngự đẩy đám người ra, chen vào nhìn, chỉ thấy ở giữa Triệu hoán trận có một con chồn trắng dáng người tinh tế nằm úp sấp, một thân da lông trắng nõn như tuyết, còn hiện ra sáng bóng như tơ lụa, đặc biệt xinh đẹp.

“Oa.....” Cô từng thấy loại ma thú này trong sách, tên là gì nhỉ?

Đây là Mị Ảnh màu trắng, ma thú hình thể nhỏ nhất trong cấp A, cũng là ma thú có tốc độ nhanh nhạy nhất trong cấp A!

Roland đứng trong đám người, trên mặt đỏ bừng, có chút ngượng ngùng, cũng có chút kích động.

Hắn đã rất lâu không thử Triệu hoán, vốn lần này không ôm hy vọng gì, cho rằng sẽ là cấp B, hoặc là trực tiếp không thu hoạch được gì, không nghĩ tới sẽ Triệu hoán ra Mị Ảnh.

Tuy rằng hình thể không lớn, nhưng Mị Ảnh màu trắng ở trong ma thú cấp A nhân khí rất cao, từ tên có thể nhìn ra đại chúng đối với nó ưu ái, dùng Mị Ảnh để hình dung nó nhanh mạnh là không thể chuẩn xác hơn.

Tất cả mọi người đều vì Roland mà cảm thấy cao hứng, Selwell làm đội trưởng, không cùng nhau cười ngây ngô, trầm ổn phân tích nói: “Roland quen điều khiển Tinh Bàn Lục Quy, một là đôn hậu, một là linh hoạt, xem ra huấn luyện kế tiếp phải rèn luyện thật tốt.”

“Ừ, tôi sẽ.” Roland mỉm cười gật đầu.

Leah hưng phấn nói: “Nếu như ngày mai tranh tài thời điểm, có thể làm cho Mị Ảnh ra sân, nhất định kinh rót đôi phương nhãn cầu a!”

“Đừng nghĩ, tân ma thú khẳng định cần một đoạn thời gian mài hợp.” Selwell nói: “Hơn nữa danh sách ứng chiến của chúng ta đã giao lên rồi.”

Dựa theo quy chế thi đấu yêu cầu, trước mỗi trận đấu đều phải đệ trình danh sách ứng chiến, trên danh sách viết rõ nhân viên dự thi cùng với chủng loại thú Triệu hoán mang theo, mỗi người nhiều nhất có thể mang theo năm con thú Triệu hoán.

Đương nhiên, không phải viết năm con liền thật sự xuất động năm con thú Triệu hoán.

Giống như bạn phải ra khỏi giá khô, bạn mang theo chổi, gậy gõ, xẻng sắt, gạch, giá phơi quần áo, đến hiện trường giá khô, bạn lại quyết định sử dụng vũ khí nào, có thể sử dụng

đồng thời, cũng có thể sử dụng luân phiên, nhưng bạn không thể lấy ra một bình chữa cháy trống rỗng, điều này quá gian lận.

Cho nên ma thú không có trong danh sách, không thể lấy ra ứng chiến.

Leah mất hứng làm bầm: “Tôi đương nhiên biết danh sách đã đệ trình, tôi chính là suy nghĩ một chút nghiệm, đội trưởng luôn gọi tôi nước lạnh.”

Tất cả mọi người ha ha ha cười rộ lên.

Bên ngoài có người gõ cửa, nói ban tổ chức cuộc thi gọi điện thoại tới, bảo Selwell đi nghe điện thoại.

Selwell đi ra ngoài nghe điện thoại, những người khác cũng giải tán, ai bận việc nấy, Leah tiếp tục chiến đấu hăng hái hẳn kia không vẽ xong cự đại Triệu hoán trận đi.

Roland đem Mị Ảnh thu vào tinh tạp, nhìn tinh tạp trong suốt hiện ra màu trắng tinh khiết giống như thú Triệu hoán, khỏe miệng không khỏi giương lên.

Thời Tiện Ngư lại gần, dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy hẳn một cái: “Hắc hắc, thật lợi hại nha.”

Roland cũng kìm lòng không được cười, lại không muốn chính mình quá mức đắc ý vênh váo, vì vậy cố gắng khắc chế nụ cười, nói: “Cũng có thể... lưng chó của cô cũng rất lợi hại.”

Chương 524. 5. Thế giới triệu hoán sư (88)

“Nếu không chúng ta đánh một trận?” Thời Tiện Ngự đề nghị.

Roland ngần người: “Cái gì?”

“Ha ha! Tôi đùa thôi!” Thời Tiện Ngự cười nói: “Làm quen với nó đi, tranh thủ sớm lên sân thi đấu.”

Roland: “A..... Ân, được.”

Sợ hết hồn, nếu như là đánh với Thời Tiện Ngự, cho dù có ma thú cấp A, hẳn cũng không nắm chắc có thể thắng, thật sự là bởi vì suy nghĩ của Thời Tiện Ngự luôn khác với người thường.

“Mị Ảnh thuộc về ma thú công kích rất nhanh mạnh, nhược điểm duy nhất chính là lực phòng ngự thấp, trong trận đấu kế tiếp, tôi hẳn là vẫn sẽ lấy Tinh Bàn Lục Quy làm chủ đi, dù sao hiện tại trong đội ngũ, Leah cùng Lily ma thú đều là chủ công thủ, Celo cùng A Ban phụ trợ công kích, tôi vì mọi người cung cấp phòng ngự, không thích hợp lại đi cướp vị trí công kích.” hẳn suy nghĩ chậm rãi nói.

Trong một đội ngũ, có người phụ trách công kích, thì cần có người phụ trách phòng ngự, mà hiện tại những người khác hình phòng ngự ma thú, hiển nhiên đều không mạnh bằng Tinh Bàn Lục Quy phương diện này.

Thời Tiện Ngự gật đầu nói: “Lực phòng ngự của Tinh Bàn Lục Quy quả thật lợi hại, cho dù gặp phải ma thú cấp A, cũng

có thể chịu đựng được, nếu có thể phối hợp với Mị Ảnh màu trắng, nói không chừng sẽ vô địch.”

Trong lòng Roland khẽ động, nhìn về phía cô: “Nhưng... có thể như vậy sao?”

“Có cái gì không thể?” Thời Tiện Ngư nhún nhún vai: “Thử xem không phải sẽ biết sao? Hai con ma thú này từ thuộc tính mà xem, tôi cảm thấy rất thích hợp phối hợp cùng nhau tác chiến.”

Roland nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy khả thi, gật đầu nói: “Tốt, chờ ngày mai trận đấu kết thúc, tôi thử hai cái cùng nhau luyện tập.”

Bởi vì Thời Tiện Ngư thường xuyên mấy con ma thú cùng nhau điều khiển, dần dà, những người khác trong câu lạc bộ cũng thấy nhưng không thể trách, tuy rằng vẫn cảm thấy khó khăn, nhưng không hề cho rằng là chuyện không làm được.

Hai người lại hàn huyên một ít phương pháp huấn luyện, Roland đối với tương lai của mình bộc phát có lòng tin, lúc này, Selwell từ bên ngoài trở về, ánh mắt nhìn chằm chằm xa xa về Leah Triệu hoán trận, sắc mặt có chút cổ quái, rõ ràng gặp chuyện.

Roland nghĩ đến hẳn đi ra ngoài nghe điện thoại, không khỏi hỏi: “Có phải ban tổ chức bên kia nói cái gì hay không?”

Selwell trầm giọng nói: “Ban tổ chức phát tới thông báo, ngày mai cùng chúng ta đối chiến CLB Thanh Tử Diễm, ra sân ma thú có biến động, trong đó một con Bá tước mèo cấp B thay đổi thành Cá Mập Tích cấp A.”

Roland giật mình: “Cấp A a.....”

“Đúng vậy.” Selwell nhin một chút, vẫn không nhin được, cau mày lẩm bầm một câu: “Cái miệng quạ đen Leah này.....”

Nói đôi ma thú lên sân khấu, quả nhiên đôi, chỉ có điều đôi ma thú là câu lạc bộ đối phương.

“Tạm thời thay đổi danh sách ứng chiến không tính là vi phạm sao?” Thời Tiện Ngư hỏi.

Selwell cho biết: “Đây là quy định mới được đưa ra trong năm nay và có thể thay đổi danh sách chỉ bằng cách nộp đơn sáu giờ trước khi trận đấu bắt đầu và đảm bảo câu lạc bộ đối phương được thông báo.”

Thời Tiện Ngư nói: “Vậy chúng ta cũng có quyền thay đổi danh sách ra sân sao?”

“Ân, quy tắc thượng chúng ta là có thể thay đổi, nhưng là...” Selwell thở dài: “Nhưng là chúng ta không có gì có thể thay đổi, trước mắt có thể thuận thực khổng chế Triệu hoán thú bên trong, không có con nào có thể chống lại ma thú cấp A.”

Thời Tiện Ngư không sao cả nói: “Dù sao đã thắng nhiều trận như vậy, cho dù ngày mai thua cũng không sao.”

Roland không đồng ý: “Mỗi trận đấu đều nên dốc toàn lực mới đúng.”

Selwell cũng có ý này: “Đối phương đột nhiên thay đổi Triệu hoán thú, nói không chừng cũng là tân ma thú vừa Triệu hoán tới, khổng chế không nhất định thuận thực, chỉ cần ngày mai mọi người cùng nhau cố gắng, chúng ta không phải không có phần thắng.”

Tiếng nói của Selwell dừng lại, yên lặng nhìn về phía Thời Tiện Ngư, sau đó hàm súc hỏi một câu: “Cô cảm thấy thế nào?”

Thời Tiện Ngư: “... Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Chương 525. 5. Thế giới triệu hoán sư (89)

Thời Tiệp Ngữ cảm thấy rất hứng thú với Triệu hoán ma thú, bởi vì cảm giác rất giống sờ hộp mù, mỗi lần toàn lực ứng phó kết quả đều không biết, nhưng chuyện Triệu hoán thú thi đấu này, cô vẫn thiếu hứng thú, nếu như không phải đội ngũ cần, cô hoàn toàn lười nhúc nhích.

Tiết tấu thi đấu thăng cấp rất khẩn trương, trung bình hai đến ba ngày sẽ sắp xếp một trận đấu, trận đấu Bong Bóng Xanh Lam đối chiến Thanh Tử Diễm được an bài vào 6 giờ tối, cho nên bọn họ còn có cả một ngày để chuẩn bị trước trận đấu.

Sau khi đến sân thi đấu sớm, bọn họ được an bài nghỉ ngơi ở khu chuẩn bị chiến đấu, Selwell mượn một thiết bị chiếu hình, cùng các đội viên họp làm phân tích chiến thuật trước khi thi đấu.

Công việc này bình thường do huấn luyện viên làm, nhưng hiện tại Bong Bóng Xanh Lam không có huấn luyện viên, cho nên.....

Selwell ra dáng chiếu tài liệu và hình ảnh lên màn hình.

“CLB Thanh Tử Diễm mấy năm nay xếp hạng tăng lên rất nhanh, năm kia xếp hạng vẫn là 150, năm ngoái trực tiếp hướng lên nhảy lên đến 137, năm nay lại có ma thú cấp A gia trì, xem ra mục tiêu của bọn họ là muốn leo lên đến 120, tiến vào bậc thang cấp A.”

Mọi người đều biết, trong 120 câu lạc bộ, cơ hồ đều có thú Triệu hoán cấp A, mà xếp hạng càng cao, thú Triệu hoán cấp A càng nhiều, về phần top 10 hàng năm lại càng không cần phải nói, trong đội ngũ thuần một sắc tất cả đều là cấp A, ngay cả cấp S cũng không hiếm thấy.

Trên màn ảnh chiếu xuất hiện một cậu bé đẹp trai.

Selwell giới thiệu: “Đây là Huệ Trạch Nhĩ, 18 tuổi, hai năm trước sau khi trở thành đội trưởng của Thanh Tử Diễm, thành tích của Thanh Tử Diễm bắt đầu tăng lên trên diện rộng, có thể nói ảnh hưởng của hắn đối với toàn bộ đội ngũ vô cùng lớn, nếu như chúng ta có thể kiềm chế hắn, cũng tương đương với không chế thắng thua của trận đấu.”

“Đội trưởng, cậu đã nói qua rất nhiều lần.” Leah nhin không được chen vào nói: “Huệ Trạch Nhĩ thích nhất sử dụng cự kim bò cạp, độ miễn cảm cao, giáp xác cứng không dễ đánh, hắn mỗi lần dự thích dùng nhất Triệu hoán thú là Cự Kim Bò Cạp cùng Gai Sừng Mã, lần này tạm thời đem Gai Sừng Mã đổi thành Cá Mập Tích, cho nên chúng ta phải cẩn thận phòng bị.”

“Không riêng gì Huệ Trạch Nhĩ, những người khác chúng ta cũng phải cẩn thận đề phòng.” Selwell dặn dò: “Ngàn vạn lần không thể bởi vì đối phương có một con Triệu hoán thú cấp A, liền xem nhẹ những đối thủ khác, nói không chừng đây chính là sách lược của đối phương, muốn dương đông kích tây, dùng ma thú cấp A hấp dẫn chiến hỏa, trên thực tế dùng ma thú khác bọc đánh chúng ta!”

“Ha ha ha ha có tôi ở đây, bọn họ bọc đánh không được!” Leah cuồn ngạo cười to.

Lily tỏ vẻ đồng tình với Leah: “Câu lạc bộ Thanh Tử Diễm nếu như không có con Cá Mập Tích cấp A kia, quả thật rất khó bọc đánh chúng ta, bọn họ là một đội ngũ phòng ngự, muốn

thực hiện bọc đánh toàn bộ thành viên, ma thú trên sân ít nhất phải lấy hình công kích làm chủ.”

A Ban cũng gật đầu theo: “Cũng đúng, Leah có Trâu Lùn Một Sừng xung phong một cái, liền có thể đem bọc đánh tách ra... A đúng rồi, Leah hôm nay muốn mang Trâu Lùn Một Sừng đúng không?

Selwell một lời khó nói hết nhìn bọn họ: “..... Tôi chính là lấy ví dụ, muốn các cậu đề phòng nhiều một chút, không phải nói bọn họ thật sự sẽ bọc đánh chúng ta.”

Cảm giác mang không nổi, đội ngũ quá khó mang.

Selwell theo bản năng nhìn Thời Tiện Ngư bên cạnh, tâm tình càng nặng nề.....

Khi Thời Tiện Ngư đang ngủ gật.

Selwell sắp rơi lệ đầy mắt: “Chúng ta thế nhưng là lập tức liền muốn đối chiến trước mắt xếp hạng 137 tên câu lạc bộ, hơn nữa đối phương còn có ma thú cấp A!”

Chương 526. 5. Thế giới triệu hoán sư (90)

Roland nhìn trái nhìn phải, hòa giải: “Mọi người trong lòng kỳ thật cũng khản trương, chỉ là sợ biểu hiện ra ngoài khiến người lo lắng.”

“Là như vậy sao.....” Selwell được an ủi.

Lily ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: “Có thể là bởi vì mấy trận đấu trước thắng quá thuận lợi, cho nên không khản trương nổi..... A, cũng không phải không khản trương, chính là đối với kết quả thắng bại không có sợ hãi lớn như vậy, có loại hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, hiện tại mỗi một trận đấu, đều là cảm giác kiếm được.”

“Đúng vậy, năm ngoái chúng ta gặp được CLB bài danh 150 trước kia, vì tránh cho Triệu hoán thú tại kỳ thi đấu bị thương, đều là trực tiếp đầu hàng, không nghĩ tới năm nay còn có thể cùng 137 tên câu lạc bộ đánh.” Leah đối với cái này cũng tràn đầy cảm xúc.

Bọn họ vừa nói như vậy, Selwell ngược lại không biết nên nói cái gì, bọn họ câu lạc bộ này, cùng bài danh phía trước những câu lạc bộ kia so sánh, xác thực không tính chính quy, toàn dựa vào tiền nhiều chống đỡ, thắng bại dục cũng bình thường, bởi vì thua quá nhiều —

Thua thành thói quen, cho nên dẫn đến hiện tại thắng thêm vài lần, thật giống như kiếm được.

Tựa như một học sinh kém, mỗi lần thi đều cố gắng tranh thủ đạt tiêu chuẩn, thành tích mỗi lần cũng chạy dọc theo ranh

giới đạt tiêu chuẩn, nhưng đột nhiên một lần thi đạt điểm tôi đã 100! Như vậy đề thi thêm điểm, có làm được hay không cũng không sao cả, bởi vì điểm tôi đã đã lấy được trong tay.

Roland thần thái nghiêm túc nói: “Nhìn xem bên ngoài những câu lạc bộ kia, vì tăng lên dù là một cái bài vị, bọn họ đều đem hết toàn lực, nếu như tâm tính của chúng ta còn thả lỏng như vậy, hôm nay không chỉ có sẽ bị 137 tên Thanh Tử Diễm đánh bại, về sau cũng có thể sẽ bị bài danh so với chúng ta bị câu lạc bộ thấp đánh bại!”

“Nhưng mà..... đây chính là ma thú cấp A.” Lily thần sắc do dự: “Cho dù chúng ta đem hết toàn lực, cũng không có khả năng thắng đi..... Chỉ bằng mọi người thoải mái một chút.....”

Roland nhìn về phía Lily, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô: “Hiện tại cơ hội tới, cùng nhau cố gắng nhìn xem, chúng ta đến tốt cùng có thể làm tới trình độ nào, chúng ta tranh tài ý nghĩa không phải là không ngừng khiêu chiến chính mình, bức bách chính mình nhanh chóng trưởng thành lên sao?”

Hắn lại chỉ về phía Thời Tiện Ngư, không khách khí lớn tiếng nói: “Người này dùng chưa định cấp ma thú khiêu chiến ma thú cấp B, chúng ta có nhiều triệu hoán thú ưu tú như vậy, vượt cấp khiêu chiến ma thú cấp A có cái gì không có khả năng?”

Thời Tiện Ngư đang ngủ thiếp đi, đột nhiên bị đánh thức, mở to hai mắt nhìn về phía mọi người: “... Như thế nào, cuộc thảo luận chiến thuật kết thúc rồi?”

“Ừ, lái xong rồi.” Roland nghiêm trang trả lời cô: “Chúng ta quyết định cùng nhau cố gắng thử xem, vượt cấp khiêu chiến Cá Mập Tích cấp A.”

“Ồ, vậy tốt lắm a.” Thời Tiện Ngư không chút kinh ngạc, dường như nên như thế, dụi dụi mắt nói, “Ma thú cấp A hình thể cũng lớn hơn một chút, đấu pháp kỳ thật vẫn là bộ tôi dạy các cậu lúc trước, quan sát nhiều, phối hợp nhiều... Còn bao lâu nữa lên sân khấu?”

Selwell đứng dậy, đi ra ngoài cửa nhìn một chút, trở về nói với mọi người: “Nhanh, câu lạc bộ cá vàng và câu lạc bộ Bắc Bắc vừa kết thúc trận đấu, nhân viên công tác đang dọn dẹp sân thi đấu, phỏng chừng còn 30 phút nữa sẽ đến phiên chúng ta.”

Lily không khỏi hỏi: “Ai thắng?”

Selwell chân chừ một lát rồi nói: “Câu lạc bộ cá vàng thắng.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Câu lạc bộ cá vàng luôn xếp hạng thấp hơn Bắc Bắc, không ngờ năm nay sẽ thắng Bắc Bắc.

Cho nên nói a, mỗi trận đấu đều không thể lơ là.....

Lily ôm lấy cánh tay xoa xoa: “Làm sao bây giờ..... Em đột nhiên, cảm giác khẩn trương.”

Bởi vì bắt đầu muốn thắng.

Chương 527. 5. Thế giới triệu hoán sư (91)

15 phút trước, radio thông báo hai đội vào sân làm nóng người.

Thời Tiện Ngư là dự bị, theo quy định không thể vào sân, chỉ có thể ngồi bên trong cửa an toàn chờ.

Cô đối với vị trí này rất hài lòng, bởi vì cửa an toàn là trong suốt, không chậm trễ cô xem trận đấu, còn không cần cùng phía trên khán đài những người kia chen chúc, khuyết điểm duy nhất là tầm nhìn hơi thấp, không tiện nhìn khắp toàn cục, cũng may cửa an toàn bên trong còn có ba cái tình hình thực tế trực tiếp màn hình lớn —

Một màn hình quay sân thi đấu, hai màn hình khác quay Triệu hoán sư hai bên.

Ban tổ chức thi đấu bố trí những ống kính này, là để tiện cho huấn luyện viên của câu lạc bộ dự thi hiểu rõ tình hình chiến đấu bất cứ lúc nào, hiện tại huấn luyện viên của câu lạc bộ Thanh Tử Diễm đang ngồi ở trước màn hình, thường thường thấp giọng nói gì đó với đội viên dự bị bên cạnh.

Thời Tiện Ngư cũng không tránh hiềm nghi, thản nhiên đi qua, ngồi xuống gần đó.

Huấn luyện viên đối phương: “.....”

Người huấn luyện viên này tuổi cũng không lớn, trên dưới ba mươi tuổi, đánh giá Thời Tiện Ngư từ đầu đến chân một phen, thấy trên người cô mặc đồng phục đội chứ không phải đồng phục huấn luyện viên, đoán chừng là một đội viên dự bị,

liền tùy ý hàn huyên nói: “Bong Bóng Xanh Lam năm nay biểu hiện rất tốt, tôi đã xem qua bảng thành tích, mấy trận đấu trước của các cậu tất cả đều là xuất sắc.”

“Đúng vậy.” Thời Tiệp Ngự xuyên qua cửa kính an toàn nhìn đám ma thú bên ngoài, thoải mái dựa về phía sau: “Tất cả mọi người rất cố gắng nha.”

Huấn luyện viên của Thanh Tử Diễm nghe vậy sững sốt, vốn cho rằng cô là người thay thế bổ sung, nhưng nghe giọng điệu này, sao lại giống huấn luyện viên? Hơn nữa nếu là đội viên dự bị, tuổi của cô nhìn cũng có vẻ hơi lớn.....

“Xin hỏi cô là.....” Huấn luyện viên Thanh Tử Diễm chần chờ hỏi.

Thời Tiệp Ngự quay đầu nhìn hẩn một cái, lễ phép gật đầu: “À, tôi là đội viên dự bị của Bong Bóng Xanh Lam.”

Huấn luyện viên đối phương: “.....”

Cô là một người thay thế bổ sung, khẩu khí lớn như vậy làm cái gì?!

“Người của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam quả nhiên đều rất không bình thường, đội trưởng chính là ngốc có tiền, còn có một cậu bé tóc vàng điên điên khùng khùng, hiện tại lại toát ra một người lớn tuổi thay thế bổ sung, ha ha, một đám người không có kết cấu, không đáng sợ.”

Huấn luyện viên thu hồi ánh mắt, không phản ứng Thời Tiệp Ngự.

CLB Thanh Tử Diễm năm nay mục tiêu là xếp hạng vọt vào trước 120, mỗi ngày nghiên cứu chính là như thế nào đánh bại 119-129 xếp hạng câu lạc bộ, về phần xếp hạng 181 Bong Bóng Xanh Lam, cũng không tại Thanh Tử Diễm chuẩn bị chiến đấu phạm vi bên trong, coi như năm nay Bong Bóng

Xanh Lam biểu hiện xuất sắc, chống đỡ chết tăng lên 20 cái xếp hạng, vẫn không phải là đối thủ của bọn họ.

Trước kia lúc không có Cá Mập Tích cấp A, Thanh Tử Diễm còn có thể nghiền ép Bong Bóng Xanh Lam, huống chi bây giờ?

Huấn luyện viên hiện tại chỉ hy vọng, đội trưởng Huệ Trạch Nhĩ có thể thông qua cùng những này xếp hạng thấp câu lạc bộ thành viên đối chiến, mau chóng vượt qua tân ma thú mài hợp kỳ.

“Oa...” Thời Tiện Ngư đột nhiên phát ra cảm thán: “Đó chính là Cá Mập Tích sao, thật sự rất lớn a.”

“Trước kia chưa từng thấy qua sao?” Huấn luyện viên miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái.

“Không có.” Thời Tiện Ngư thật sự lắc đầu: “Chỉ thấy trên bách khoa toàn thư ma thú.”

“Cảm giác đọc sách và xem hiện trường khẳng định là không giống nhau, có cơ hội vẫn phải xem nhiều trận đấu.” Huấn luyện viên dù sao cũng là huấn luyện viên, cho dù Thời Tiện Ngư không phải của câu lạc bộ, phương thức nói chuyện cũng nhìn không được mang theo chút chỉ giáo: “Nhất là đội viên dự bị giống như các cậu, kinh nghiệm thực chiến ít, càng phải xem nhiều trận đấu, mở rộng tầm mắt, hiểu rõ đặc tính tác chiến của mỗi loại ma thú.”

Hai đội viên dự bị phía sau huấn luyện viên Thanh Tử Diễm liên tục gật đầu, cho rằng huấn luyện viên nói rất đúng.

Chương 528. 5. Thế giới triệu hoán sư (92)

Thời Tiện Ngư ngượng ngùng cười cười, nói: “Tôi không thích xem những thứ này lắm.”

Huấn luyện viên: “??”

Đó là điều mà một Triệu hoán sư nên nói???

Hắn không khỏi hoài nghi, đây có phải là người Bong Bóng Xanh Lam tùy tiện kéo tới góp đủ số hay không?

Huấn luyện viên nhú mày, cầm lấy danh sách đối chiến trong tay, ở hàng dưới cùng tìm được tên đội viên dự bị.

Tên khác: Fish Fish

.....

Dính Dính? Cá Chạch? Chim Cầu Vòng? Đây không phải là ma thú dùng để quay quảng cáo sao? Quả Nguyên Rửa là cái gì? Đây là cái gì loạn thất bát tao!

Huấn luyện viên rất tức giận, có loại cảm giác phần nô nghề nghiệp bị sỉ nhục.

Lúc này, tiếng còi trên sân vang lên, trận đấu sắp bắt đầu.

Bình luận viên cũng bắt đầu giảng giải trận đấu: “Vừa mới kết thúc CLB Kim Ngư cùng CLB Bắc Bắc kịch liệt đối chiến, kế tiếp sắp bắt đầu trận đấu, là đến từ Tát Đạt Nhĩ khu vực CLB Bong Bóng Xanh Lam, cùng Tề Lỗ CLB Thanh Tử Diễm đối chiến, này hai câu lạc bộ bài danh chênh lệch quá xa, Bong Bóng Xanh Lam trước mắt bài danh là 181, mà Thanh Tử Diễm bài danh là 137, chúng ta có thể thấy, tại trước mắt

chiến tích bảng thượng, hai cái câu lạc bộ đều còn không có bại tích, xem ra hôm nay giữa hai người bọn họ có một bảng thành tích đáng tiếc phải đóng dấu xanh.”

- Chiến thắng trên bảng chiến tích sẽ được đóng dấu màu vàng cam, thua sẽ là con dấu màu xanh nhạt.

Huấn luyện viên và Thời Tiện Ngư đều không nói lời nào, hết sức chuyên chú xem trận đấu.

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam ra sân năm con Triệu hoán thú, theo thứ tự là Hồng Vũ Hạc, Độc Giác Ải Ngư, Sơn Địa Hùng, Tinh Bàn Lục Quy, cùng với Oa Oa.

Thanh Tử Diễm câu lạc bộ ra sân năm con Triệu hoán thú, theo thứ tự là Cá Mập Tích, Kiếm Đầu Xà, Áo Khắc Thú, Thiết Xác Quy, cùng với Đại Vĩ Hào Trư.

Thời Tiện Ngư vừa nghe bình luận viên giới thiệu ma thú ra sân, vừa yên lặng quan sát ma thú bên kia.

Có thể nhìn ra, ma thú của câu lạc bộ Thanh Tử Diễm chủ yếu lấy phòng ngự làm chủ.

Thiết Xác Quy thì không cần nhiều lời, mai rùa kia nhìn giống như đúc sắt. Áo Khắc Thú là một sinh vật gần giống ốc sên với vỏ lớn trên lưng; Đại Vĩ Hào Trư đuôi lớn mọc đầy đuôi gai dài, ai dám dính vào sẽ bị đâm mất.

Còn lại Cá Mập Tích và Kiếm Đầu Xà, chính là ma thú tiên công thỏa đáng, một cái miệng cá mập, một cái răng nanh khác dài gần hai mét.

Thời Tiện Ngư lại nhìn về phía ma thú bên Bong Bóng Xanh Lam, tinh bàn rùa lục của Roland hẳn là mạnh hơn rùa vỏ sắt, Trâu Lùn Một Sừng của Leah không biết có thể phá vỡ vỏ của Áo Khắc Thú hay không, nhím đuôi to tương đối khó giải quyết, chỉ sợ chỉ có Hồng Vũ Hạc mới có thể đối phó, cứ

như vậy..... Chỉ còn lại gấu vùng núi cùng quạ ồn ào, đối phó với Cá Mập Tích cùng Rắn Đầu Kiếm bên kia.

A..... Quả nhiên vẫn có chút khó khăn a.

“Giải đấu thăng hạng của chúng tôi áp dụng hình thức vòng tròn, mỗi đội phải thi đấu ít nhất một lần với các đội khác, thắng một trận 3 điểm, hòa một trận 1 điểm, thua một trận 0 điểm, cuối cùng dựa theo bảng xếp hạng tổng điểm để xác định thứ hạng của mỗi câu lạc bộ. Mọi người đều biết, rất nhiều câu lạc bộ tại gặp phải so với mình xếp hạng cao hơn rất nhiều câu lạc bộ, đều sẽ chủ động bỏ quyền trận đấu, thà rằng thua trận điểm tích lũy, để tránh cho Triệu hoán thú bị thương quá nặng mà ảnh hưởng kết cục trận đấu, nhưng là Bong Bồng Xanh Lam lại có can đảm chính diện nghênh kích CLB Thanh Tử Điểm xếp hạng 137, không biết bọn họ vì sao làm ra quyết định như vậy, đến tột cùng là cho rằng Triệu hoán thú cấp A không chịu nổi một kích, hay là bọn họ có cái gì tất thắng bí tịch sao?”

Huấn luyện viên câu lạc bộ Thanh Tử Điểm nghe bình luận viên nói, không tiếng động kéo khoe miệng xuống.

A, còn tất thắng bí tịch, vì tỉ lệ người xem thật sự là cái gì cũng dám ăn nói lung tung, bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, dù sao so sánh với thập cường thi đấu, bọn họ những câu lạc bộ ngoài 100 người này, quả thật không được chú ý.

Đang nghĩ như vậy, trận đấu đã bắt đầu, Trâu Lùn Một Sừng của Leah đứng mũi chịu sào bắt đầu chạy nhanh! Đem tất cả đồng bạn xa xa bỏ lại phía sau!

Huấn luyện viên tròn trắng mắt: “Đây gọi là đấu pháp gì? Quả thực xằng bậy!”

Chương 529. 5. Thế giới triệu hoán sư (93)

Một loạt Triệu hoán sư đối diện cũng có chút mơ hồ, trận đấu vừa mới bắt đầu liền không đầu không đuôi xông tới như vậy, là có ý gì?

Nhưng vô luận là đối phương lừa gạt, hay là thật sự ngu xuẩn, bọn họ cũng phải có ứng đối, đội trưởng Huệ Trạch Nhĩ để cho mọi người xếp thành một hàng, chính mình điều khiển Cá Mập Tích đứng ở chính giữa, há miệng rộng nghênh đón Trâu Lùn Một Sừng!

Cá Mập thần lẫn gọi Cá Mập thần lẫn, mà không gọi cá mập thần lẫn, là bởi vì sinh vật đặc thù điểm dừng chân vẫn có xu hướng với thần lẫn, có tứ chi thân thể cùng đuôi, chỉ đầu giống đáy biển Cá Mập lớn, mọc ra một trương huyết bồn miệng lớn, và lại sống lưng cao ngất, gần giống cá mập ba sừng vây cá, giống như lưỡi đao đồng dạng dựng đứng, uy phong凛冽, làm cho người ta vừa nhìn liền biết không dễ chọc.

Nhưng Trâu Lùn Một Sừng xông thẳng tới, đúng là không có chút ý tứ giảm tốc độ nào, đối mặt với hình thể ma thú cấp A khổng lồ, Trâu Lùn Một Sừng tựa như ô tô nhỏ không muốn sống đụng xe buýt!

Huệ Trạch Nhĩ trong lòng hừ lạnh: Thật sự là tự tìm đường chết.

Con trâu này nếu thật sự dám đụng tới, hẳn liền dám để cho cá mập tích một ngụm nhai nó!

Trong đầu đang nghĩ như vậy, Trâu Lùn Một Sừng đã chạy tới gần, toàn bộ người xem đều mở to hai mắt, mắt thấy con trâu kia thật muốn tự mình vọt vào miệng Cá Mập, ai ngờ đột nhiên nhảy dựng lên! Con bò nhảy lên!

Sau khi chạy lấy đà nhảy lên thật cao, sau đó móng trâu hung hăng đập một cái lên chóp mũi Cá Mập! Xoay người nhảy ra, tiếp theo dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đội ngũ của mình!

Lúc rơi xuống đất còn đập một ngụm bụi của Cá Mập Tích.

Huệ Trạch Nhĩ: “.....”

Những người khác: “.....”

Khán giả trên đài cũng nhìn như lọt vào trong sương mù.

Chạy hết tốc lực chỉ để giẫm lên mũi đối thủ? Điều đó có ý nghĩa gì? Điểm lợi hại nhất của Trâu Lùn Một Sừng là sừng nhọn và xương sọ cứng rắn khi va chạm thường có thể tạo thành thương tổn rất lớn cho đối thủ, nhưng cứ giẫm như vậy, không đau không ngứa, có ích lợi gì?

Trâu Lùn Một Sừng thực hiện được còn có vẻ rất cao hứng, lúc chạy đuổi trâu vẫy vẫy.

Tất cả mọi người xem không hiểu, chỉ có Thời Tiện Ngư khóe miệng mỉm cười, cô cảm thấy đây mới thật sự là hưởng thụ trận đấu, cho dù đối thủ là ma thú cấp A, vẫn tiến lên khiêu khích, thắng thua là thứ yếu, quan trọng là có thể thích thú.

Nhưng Thời Tiện Ngư quan điểm, ở cái thế giới này là tuyệt đối sai lầm, đối với Selwell và Roland những người này mà nói, thi đấu thể thao bên trong nếu như thắng thua không trọng yếu, vậy thì không có gì là trọng yếu.

Huệ Trạch Nhĩ điều khiển Cá Mập Tích phát ra một tiếng hí vang, dẫn một đám ma thú xông về phía đối diện!

Hồng Vũ Hạc của Selwell giương cánh bay lên, còn lại bốn con ma thú nhanh chóng tản ra! Đối diện có ma thú cấp A, tụ cùng một chỗ đối với Bong Bóng Xanh Lam có hại không có lợi, phải tản ra bốn phía phân tán lực công kích của đối phương, ít nhất sau khi tản ra, Cá Mập Tích chỉ có thể nhắm vào một con ma thú.

Chẳng mấy chốc tình huống trên sân từ ong vỡ tổ biến thành 5v5:

Độc Giác Ải Ngưu đấu với Áo Khắc Thú

Sơn Địa Hùng đấu với Kiếm Đầu Xà;

Tinh Bàn Lục Quy đấu Thiết Xác Quy;

Oa Oa đấu với Đại Vĩ Hào Trư;

Hồng Vũ Hạc đấu với Cá Mập Tích.

Nói là 5v5, nhưng tình huống thực tế cũng không phải là ngay ngắn trật tự, ví dụ như Oa Oa đối với Đại Vĩ Hào Trư bó tay không cách, trơ mắt nhìn xem Đại Vĩ Hào Trư căn hướng Sơn Địa Hùng, Tinh Bàn Lục Quy vì bảo hộ Sơn Địa Hùng vội vàng chắn ở phía trước, Thiết Xác Quy trợ giúp Áo Khắc Thú đụng hướng Trâu Lùn Một Sừng, mà Hồng Vũ Hạc khó có thể dắt được Cá Mập Tích, Cá Mập Tích cũng đem công kích mục tiêu đặt ở trên người Trâu Lùn Một Sừng -

Một mớ hỗn độn!

Nhưng trong hỗn loạn cũng có thể nhìn ra, mục tiêu chủ yếu của Bong Bóng Xanh Lam là trên người Kiếm Đầu Xà, mà mục tiêu của Thanh Tử Diễm là Trâu Lùn Một Sừng.

Trong hỗn chiến như vậy, ai có thể làm cho câu lạc bộ đối phương bị loại trước một người, người đó có thể chiếm trước thượng phong!

Chương 530. 5. Thế giới triệu hoán sư (94)

Ma thú hình công kích của Thanh Tử Diễm chỉ có Cá Mập Tích và Kiếm Đầu Xà, Cá Mập Tích xương cứng này rõ ràng gặm không nổi, cho nên Selwell tập trung toàn bộ lực lượng đối phó Kiếm Đầu Xà, đây là suy nghĩ chính xác.

Răng dài của Kiếm Đầu Xà có kích độ, giờ phút này đã cuốn lấy Sơn Địa Hùng, tuy rằng cuốn lấy Sơn Địa Hùng, nhưng động tác của bản thân Kiếm Đầu Xà cũng bị hạn chế, một bên bị tay gấu xé rách, một bên bị Hồng Vũ Hạc mổ cắn, Trâu Lùn Một Sừng cũng tới góp vui, móng trâu ở trên đuôi Kiếm Đầu Xà vừa giậm vừa nhảy!

Bình luận viên đối với tình hình chiến đấu như vậy cảm thấy có chút khó hiểu: “CLB Bong Bóng Xanh Lam hôm nay biểu hiện quả thật có chút kinh người, mọi người đều biết, Độc Giác Ải Ngưu (Trâu Lùn Một Sừng) lấy va chạm công kích làm chủ, lại được gọi là cấp B xe tăng nhỏ, nhưng là ở hôm nay trong trận đấu, chúng ta không có nhìn thấy một lần va chạm, ngược lại linh hoạt rất nhiều, công kích phương thức đa số lấy giẫm đạp làm chủ... A?”

Bình luận viên lấp bắp kinh hãi, trên sân người xem cũng đồng loạt phát ra xôn xao, bởi vì trước mắt bao người, Trâu Lùn Một Sừng lại một ngum ngậm lấy bị thương đuôi Kiếm Đầu Xà, sau đó bắt đầu dùng sức kéo! Loại phương thức công kích này, thông thường là chó loại ma thú đa dụng, không nghĩ tới sẽ xuất hiện ở trên người một con trâu!

“Cái này... ta nghĩ hẳn là vì mau chóng giải cứu Sơn Địa Hùng, cho nên dưới tình thế cấp bách, Trâu Lùn Một Sừng không tiếc mở miệng cắn... Cắn lấy Kiếm Đầu Xà, kế tiếp phải xem câu lạc bộ Thanh Tử Diễm bên này phòng ngự như thế nào, hiển nhiên tiến công của bọn họ xuất hiện một ít vấn đề, Cá Mập Tích bị Tinh Bàn Lục Quy vững vàng ngăn cản...”

Tinh Bàn Lục Quy của Roland cho dù ở trước mặt Cá Mập Tích cũng không thể khinh thường, gai dài trên mai rùa cung cấp yểm hộ tốt nhất cho Sơn Địa Hùng và Trâu Lùn Một Sừng, Cá Mập Tích đi bên trái, Rùa lục cũng đi bên trái, Cá Mập Tích đi bên phải, Rùa lục cũng đi bên phải, ngăn cản nghiêm ngặt!

Xinh đẹp!

Thời Tiện Ngư nhìn đến hai mắt tỏa sáng.

Sự tiến bộ của Roland làm cho trong lòng cô kinh hỉ, càng kinh hỉ chính là cô từ trong chi tiết này, thấy được sự phối hợp ăn ý giữa đội ngũ.

Tinh Bàn Lục Quy là loại ma thú khổng lồ trong quy loại, hình thể lớn, nhưng độ linh hoạt kém, sở dĩ có thể ngăn chặn chặt chẽ như vậy, không phải bởi vì di chuyển nhanh chóng, mà là làm cho Rùa lục xoay tròn thân thể tại chỗ, hơn nữa Trâu Lùn Một Sừng cùng Sơn Địa Hùng cũng phải di chuyển vị trí theo, chỉ có như vậy mới có thể thủy chung ở trong phạm vi bảo vệ của Tinh Bàn Lục Quy hơn nữa không bị mai Rùa đâm bị thương.”

Đây là một đấu pháp phối hợp nhìn qua đơn giản, nhưng làm lại rất khó khăn, hơn nữa tính cách Leah nhạy nhót, mấy lần tranh tài trước động một chút là bị mai rùa của Roland đâm trúng, cũng may là da Trâu Lùn Một Sừng thịt dày, nếu không sớm nên mình đầy thương tích.

Nhưng người điều khiển Cá Mập Tích không phải là kẻ ngốc không có đầu óc, vòng vo vài vòng cũng không chịu được mục tiêu công kích sau đó quyết đoán đổi phương hướng, há mồm cắn lấy Oa Oa cùng Đại Vĩ Hào Trư chu toàn!

Một ngụm này đi xuống vừa nhanh vừa tàn nhẫn, cơ hồ không cho bất kỳ thời gian phản ứng nào, Oa Oa tránh né không kịp, nửa đoạn cánh rơi xuống đất!

Tít -

Tiếng còi chói tai vang lên, ý bảo một người bị loại.

Trận đấu không dừng lại, ngay sau đó lại một tiếng còi vang lên! Thanh Tử Diễm Kiếm Đầu Xà bị loại!

Khán giả trên sân đều có chút sôi trào, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như thế liên tiếp bị loại hai người!

Huấn luyện viên câu lạc bộ Thanh Tử Diễm nhìn chằm chằm màn hình, mặt trầm như nước. Trên sân thi đấu từ 5v5 biến thành 4v4, nhìn như vẫn duy trì cân bằng, kỳ thật Thanh Tử Diễm đã rơi vào hạ phong, bởi vì đối phương bị loại, là một con nha ồn ào có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng Thanh Tử Diễm bên này bị loại, cũng là một trong hai con chủ công ma thú.

Đội viên dự bị bên cạnh hỏi: “Huấn luyện viên, tôi có lên sân khấu không?”

Huấn luyện viên cau mày, lắc đầu: “Nhìn lại xem.”

Mỗi trận đấu cơ hội dự bị chỉ có một lần, hẳn phải ở thời cơ thích hợp nhất để dự bị lên sân khấu.

Chương 531. 5. Thế giới triệu hoán sư (95)

“Dưới sự yểm hộ của Tinh Bàn Lục Quy, Độc Giác Ải Ngưu và Sơn Địa Hùng hợp lực làm cho Kiếm Đầu Xà bị loại, khuyết điểm của câu lạc bộ Thanh Tử Diễm luôn luôn là thiếu ma thú hình công kích, không nghĩ tới trận đấu vừa mới bắt đầu đã tổn thất một viên đại tướng, thiếu sự phụ trợ của Kiếm Đầu Xà, nói cách khác bên Thanh Tử Diễm có thể tiến công hữu hiệu chỉ còn lại Cá Mập Tích!

Bình luận viên ngựa không dừng vó bình luận, nói xong Thanh Tử Diễm ngay sau đó là Bong Bóng Xanh Lam:

Có thể làm được điểm này, thiếu không được phòng ngự của Tinh Bàn Lục Quy, Tinh Bàn Lục Quy Triệu hoán sư tựa hồ là người mới vừa dự thi năm nay, trên bảng tư liệu không có bất kỳ ghi chép dự thi nào, lần đầu dự thi có thể có biểu hiện như vậy, vị người mới tên Tiểu La này tiền đồ không thể hạn lượng!

Trâu Lùn Một Sừng và Sơn Địa Hùng làm bị thương Kiếm Đầu Xà của đối phương, lập tức rời khỏi mai Rùa bảo hộ, song song chạy về phía Đại Vĩ Hào Trư!

Đại Vĩ Hào Trư tuy rằng khó giải quyết, nhưng cũng không phải toàn thân đều có gai, ít nhất đầu mặt sạch sẽ không có một cái gai, mắt thấy Trâu Lùn Một Sừng cùng Sơn Địa Hùng xông tới, Đại Vĩ Hào Trư lập tức giơ lên cái đuôi lớn mọc đầy gai, Áo Khắc Thú cùng Quy Thiết Xác cũng nhao nhao trở về phòng ngự, chỉ là sinh vật có vỏ tốc độ phản ứng không nhanh, căn bản đuổi không kịp Trâu Lùn Một Sừng và Sơn Địa Hùng.

Nhưng cũng đừng quên, ma thú lợi hại nhất của Thanh Tử Diễm là Cá Mập Tích! Ma thú cấp A gào thét một tiếng mãnh liệt nhào tới, đầu lâu cực lớn nhanh so với Trâu Lùn Một Sừng còn lớn hơn, miệng rộng mở ra, bên trong dày đặc răng Cá Mập lạnh lạnh!

Trâu Lùn Một Sừng và Sơn Địa Hùng bỏ chạy! Giống như đã hẹn trước, đồng loạt thay đổi phương hướng, xông thẳng về phía Áo Khắc Thú!

Dương đông kích tây?!

“Thật linh hoạt!” Bình luận viên nhin không được thán phục một tiếng.

Vốn tưởng rằng loại trận đấu hơn trăm người này không có gì để giải thích, không nghĩ tới trận đấu hôm nay có chút nội dung.

” Câu Lạc Bộ Bong Bóng Xanh Lam này mấy con Triệu hoán thú ở cấp B bên trong không tính lợi hại nhất, nhưng là hành động ngoài ý muốn linh hoạt, phản ứng thập phần nhanh nhẹn, tựa hồ trải qua đặc thù huấn luyện?”

Con Trâu Lùn Một Sừng cúi đầu đánh vào Áo Khắc Thú!

Bùm một tiếng, Áo Khắc Thú bởi vì bị lực va chạm mà nghiêng về một bên - Ma thú có vỏ phần lớn công kênh, một khi lật xe liền cơ bản tương đương với mặc cho người ta xâu xé.

Cá Mập Tích phía sau đã đuổi theo, Sơn Địa Hùng vì tranh thủ thời gian cho Trâu Lùn Một Sừng, nghĩa vô phản cố nhào tới, Hồng Vũ Hạc cũng sốt ruột chạy tới, mạo hiểm bay phục thấp, công kích ánh mắt Cá Mập tích!

Nhưng ma thú cấp A có ưu thế tiên thiên về hình thể, cho dù Sơn Địa Hùng và Hồng Vũ Hạc song song kiềm chế, cũng khó có thể ngăn cản hành động.

Cá Mập Tích lắc đầu cắn vài miếng, bức lui Hồng Vũ Hạc, lại dùng sức hất con Sơn Địa Hùng đang cắn mình ra, đi về phía trước, khoảng cách với Trâu Lùn Một Sừng gần trong gang tấc!

Trâu Lùn Một Sừng không muốn bỏ qua cơ hội công kích Áo Khắc Thú, sau khi đụng ngã Áo Khắc Thú tiếp tục hung hăng đụng hai cái, đợi đến khi vỏ ngoài Áo Khắc Thú vỡ nát, tiếng còi đào thải vang lên, Trâu Lùn Một Sừng cũng bỏ lỡ thời cơ chạy trốn tốt nhất, bị Cá Mập Tích cắn một cái!

Tích!

Đau đớn kịch liệt đánh úp lại, tinh thần lực liên kết đứt đoạn, Leah mãnh liệt hoàn hồn, phát hiện mình cũng bị loại.

“Đáng giận! Còn thiếu chút nữa!” Leah ảo não hô to.

Hắn vừa rồi thiếu chút nữa có thể tránh được.

Không hổ là cấp A, quả thật lợi hại, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không cho ta.

Leah lại rất nhanh thoải mái, bại bởi ma thú cấp A không mất mặt, lại nhìn Trâu Lùn Một Sừng bị Cá Mập Tích quăng qua một bên trên sân thi đấu, nhất thời đau lòng không thôi, bị ma thú cấp A gặm một miếng, thật là đau đớn a.

Chương 532. 5. Thế giới triệu hoán sư (96)

Cũng may khí bay của ban tổ chức đại tái đã tiến vào sân thi đấu, đang sử dụng năng lượng ma tinh tiến hành Triệu hồi tạm thời đối với Trâu Lùn Một Sừng cùng Áo Khắc Thú, Triệu hoán sư bị loại cũng không thể dừng lại ở sân thi đấu, cần mau chóng chạy tới khu trị liệu, phối hợp với ma thú cùng nhau tiếp nhận trị liệu.

Leah lưu luyến nhìn sân thi đấu, bất đắc dĩ đi vào thang máy, đi xuống bồi Trâu Lùn Một Sừng của mình.

“Người điều khiển con Trâu Lùn Một Sừng quá ham chiến đến nỗi bỏ lỡ thời cơ chạy trốn, bây giờ câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam đang bắt đầu quay trở lại phòng thủ, mất con Trâu Lùn Một Sừng tuyệt đối là một tổn thất lớn đối với họ, phải điều chỉnh nhịp độ tấn công càng sớm càng tốt, nếu không trận đấu này rất có thể sẽ thua, sau khi tất cả đối mặt với đối thủ xếp hạng 137.”

Bình luận viên không thể nặng bên này nhẹ bên kia, lại bình luận về câu lạc bộ Thanh Tử Diễm.

“CLB Thanh Tử Diễm lần này chắc là ăn khinh địch thiệt thòi, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Bong Bóng Xanh Lam xếp hạng 181 lại liên tiếp bị loại Kiếm Đầu Xà cùng Áo Khắc Thú, nhưng bọn họ lực lượng trung kiên là Cá Mập Tích, hiện tại thay đổi đối sách cũng không tính muộn, ngược lại Bong Bóng Xanh Lam bên kia cần cẩn thận, hiện tại 3v3 thế cục đối với Bong Bóng Xanh Lam rất bất lợi, nếu như dự bị đội viên

lại không lên sân khấu, hôm nay trận đấu này kết quả chỉ sợ sẽ phải giải quyết dứt khoát..”

Bình luận viên nhìn thấy bên cầu lạc bộ Thanh Tử Diễm sáng đèn xanh, đó là đèn nhắc nhở đội viên dự bị đang vào sân.

“Khán giả các bằng hữu, hiện tại CLB Thanh Tử Diễm đội viên dự bị đang vào sân, lúc này dự bị vào sân, hẳn là muốn thừa dịp Bong Bóng Xanh Lam ở vào hoàn cảnh xấu, tiến thêm một bước kéo lớn song phương chênh lệch, để cho chúng ta đến xem vị này dự bị đội viên Triệu hoán thú là cái gì –”

Trong sân thi đấu có thêm một con Cua Sa Nham cấp B, màu đất xám, hai cái kìm thật lớn nhảy múa trên không trung, phát ra tiếng tách tách, tỏ vẻ đe dọa.

“Thì ra là Cua Sa Nham, đây là một loại ma thú công thủ tương đối cân bằng, cặp kìm kia một khi kẹp lấy con mồi liền tuyệt không buông ra, Bong Bóng Xanh Lam hiện tại lấy 3 chọi 4, chỉ sợ phải lâm vào khổ chiến.”

Cá Mập Tích, Quy Thiết Xác, Đại Vĩ Hào Trư, cùng với Cua Sa Nham mới xuất hiện, hiển nhiên đều là xương khó gặm.

Bên này Bong Bóng Xanh Lam chỉ còn lại những con Hồng Vũ Hạc của Selwell, những con Sơn Địa Hùng của Lily và Tinh Bàn Lục Quy của Roland.

Hạc trên trời, Gấu trôn ở phía sau Rùa lục, theo bốn con ma thú đối diện tới gần, ba con ma thú trong Bong Bóng Xanh chậm rãi lui về phía sau, xem ra đều có chút hết đường xoay xở.

Bình luận viên nhin không được tiếc hận: “Tinh Bàn Lục Quy chỉ có thể phòng ngự, Hồng Vũ Hạc không thể làm chủ công ma thú, Sơn Địa Hùng sức chiến đấu tại trước mặt Cá

Mập Tích không chịu nổi một kích, xem ra trận đấu này lại khó xuất hiện chuyển cơ, nhưng bọn họ có can đảm khiêu chiến ma thú cấp A, tinh thần vẫn đáng giá chúng ta khen ngợi, khán giả bằng hữu, hiện tại trận đấu sắp tiến vào kết thúc –”

Lúc này, Tinh Bàn Lục Quy chậm rãi xoay người, thân thể không hề giống như một ngọn núi di động.

Bình luận viên hơi sửng sốt: “Các bằng hữu khán giả, hiện tại trên sân xuất hiện một ít biến hóa, ma thú phòng ngự của Bong Bóng Xanh Lam tựa hồ định phát động công kích.”

Bình luận viên không có đoán sai, Roland đang chuẩn bị chuyển phòng ngự thành công kích, ma thú cấp A của đối phương tuy rằng lợi hại, cũng không tính là linh mãnh, có thể cùng liên kết tinh thần của Triệu hoán sư thành lập không lâu có quan hệ, Roland cho rằng đây là một cơ hội.

Hắn điều khiển Rùa di chuyển về phía Cá Mập Tích, sau đó dần dần tăng tốc, tiếp tục tăng tốc! Dùng tốc độ nhanh nhất đánh qua!

Tốc độ va chạm của Rùa có lẽ không thể so sánh với Trâu chạy như điên, nhưng từng cây gai dài trên lưng Rùa lại giống như trường mâu, nếu bị đâm trúng, lực thương tổn tuyệt đối không nhỏ!

Cá Mập tích vội vàng xoay người, Rùa lập tức đụng vào vây Cá Mập tam giác! Cá Mập Tích lập tức lật nghiêng, lộ ra bụng không hề phòng bị, bình luận viên không khỏi bật thốt lên: “A!”

Toàn trường khán giả xôn xao, mà trước màn hình huấn luyện viên Thanh Tử Diễm đột nhiên đứng lên!

Chương 533. 5. Thế giới triệu hoán sư (97)

“Huệ Trạch Nhĩ đang làm gì?!” Huấn luyện viên nhất thời thất thố quát.

Thiếu hụt ma thú hình công kích là khuyết điểm của câu lạc bộ Thanh Tử Diễm, nếu như Cá Mập Tích cũng bị loại, cho dù trên sân còn có ba con ma thú, chỉ sợ cũng khó có thể thay đổi hoàn cảnh xấu!

Tro mắt nhìn Cá Mập Tích bị Tinh Bàn Lục Quy đựng ngã, lộ ra phần bụng màu sắc nhạt trắng, ngay sau đó Sơn Địa Hùng đuổi bàn tay Gấu mạnh mẽ tiến lên cắn, huấn luyện viên thật sự không thể bảo trì bình tĩnh!

Nhưng tình thế lại trong nháy mắt xoay chuyển - -

Cá Mập Tích sau khi bị thương vẫn chưa bị loại, thậm chí ngay cả máu cũng không chảy bao nhiêu, nó rất nhanh điều chỉnh tốt trọng tâm thân thể, cắn ngược lại Sơn Địa Hùng, sau đó hung hăng ném gấu núi lên không trung!

Tích!

Gấu nặng nề ngã xuống đất, bị loại.

Huấn luyện viên của Thanh Tử Diễm rốt cục thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi trở lại, chỉ là sắc mặt vẫn không tính là đẹp mắt.

Bởi vì hắn biết, nếu như Huệ Trạch Nhĩ hôm nay điều khiển chính là ma thú cấp B, vừa rồi loại cục diện này chỉ sợ

khó có thể thoát khôn, hiện tại chỉ là chiếm ma thú cấp A tiên thiên ưu thế mà thôi.

Dù sao ma thú hình thể lớn, da giáp cũng dày, tay Sơn Địa Hùng khi lợi hại có thể mổ bụng moi tim, nhưng đối mặt với cá mập tích cấp A, lại chỉ có thể tổn thương một tầng da lông.

“Bong Bóng Xanh Lam năm nay quả thật trở nên lợi hại... Nhất là cái người Triệu hoán sư điều khiển Tinh Bàn Lục Quy, cho đội ngũ chinh thể năng lực tăng không ít, xem ra về sau phải chú ý nhiều hơn.”

“A, Cá Mập Tích ngăn cơn sóng dữ, vốn ở vào hoàn cảnh xấu nó hiện tại đã nắm giữ quyền chủ động, hơn nữa đào thải Sơn Địa Hùng! Bong Bóng Xanh Lam hiện tại nguy hiểm! Bọn họ chỉ còn lại có hai gã ma thú tác chiến! Lại nói tiếp vừa rồi thật sự là mạo hiểm vạn phần nha, nếu như không phải ma thú cấp A, đổi lại bất kỳ ma thú cấp B phỏng chừng đều sẽ ở giáp công trung bị đào thải.”

Bình luận viên hơi có vẻ kích động nói.

Sắc mặt huấn luyện viên Thanh Tử Diễm càng lúc càng khó coi.

Cục diện vừa rồi, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra một ít môn đạo, tuy rằng Huệ Trạch Nhĩ xoay chuyển cục diện, cũng không tính là nhiều hào quang, dù sao cũng là cấp A a, nếu như không thể xoay chuyển thế cục mới muốn khiến người cười rụng răng.

“Khán giả các bằng hữu, hiện tại CLB Bong Bóng Xanh Lam đèn đã sáng lên, dự bị đang vào sân, nhưng đây là một cái quyết định chính xác sao? Trừ phi bọn họ cũng có thể xuất ra một con ma thú cấp A, nếu không cục diện bây giờ chỉ sợ sẽ không có bất kỳ thay đổi, thay vì tiếp tục gia tăng đội ngũ thương thể, không bằng kịp thời nhận thua, cũng tốt bảo tồn

thực lực tiến hành trận đấu tiếp theo. Để cho chúng ta đến xem một chút Bong Bóng Xanh Lam dự bị ma thú là...”

Bình luận viên đột nhiên im lặng.

Trên khán đài cũng là nghị luận sôi nổi.

Mọi người thấy trên sân có thêm mấy vật nhỏ, bởi vì hình thể quá nhỏ, thấy không rõ lắm, hết lần này tới lần khác bình luận viên cũng không lên tiếng.

Ma thú dự bị là..... là.....

Qua một hồi lâu, bình luận viên rốt cục liền mạch nói: “Rất xin lỗi, bởi vì vị Triệu hoán sư này sử dụng không phải ma thú thi đấu thông thường, cho nên ta không thể kịp thời phân biệt, vừa rồi lấy được danh sách dự bị, giới thiệu với mọi người một chút, ma thú dự bị là Chim Cầu Vòng và Quả Nguyên Rửa.”

Bình luận viên nói rất hàm súc, không phải thi đấu ma thú, đây là ý gì? Rất đơn giản, ma thú thi đấu thông thường đều từ cấp B trở lên, không phải ma thú thi đấu thông thường, đã nói lên ma thú của đối phương là cấp C, thậm chí còn có cấp chưa định!

Bình luận viên mỗi ngày chủ trì trận đấu, đối với mỗi loại thi đấu ma thú đều phi rất quen thuộc, tùy tiện chọn một con cũng có thể chậm rãi mà nói, nhưng đối với những ma thú cấp C, còn có chưa định kia, liền xa lạ đến không thể phân biệt.

Không nghĩ tới đội viên dự bị của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam có thể đồng thời điều khiển hai con ma thú.....

Chương 534. 5. Thế giới triệu hoán sư (98)

Tiếng bàn tán của khán giả càng lớn hơn.

“Đồng thời điều khiển hai con thì sao? Bên Thanh Tử Diễm có một con ma thú cấp A! Cái này thay thế bổ sung đi lên liền thả một đồng bắt nhập lưu ma thú, đây không phải là xằng bậy sao?”

Khán giả trên đài bàn luận thì bàn luận, đám ma thú trên sân cũng sẽ không vì vậy mà tạm dừng công kích.

Huệ Trạch Nhĩ hiện tại thâm nghĩ thừa thắng xông lên, đối với ma thú dự bị mới lên sân khấu không thêm để ý chút nào, mục tiêu lớn nhất trong mắt hắn là Tinh Bàn Lục Quy! Chỉ cần hạ gục con Rùa này, trận đấu hôm nay bọn họ tất thắng!

Tầm nhìn bỗng nhiên hoảng hốt, không trung mơ hồ thoáng hiện cầu vòng, một giây sau trước mắt xuất hiện một con Chim Cầu Vòng.

Chim mang theo một viên thực vật giống như củ cải trắng, tiếp theo phốc phốc hai tiếng, nọc độc đen đặc như mực nước chính giữa mắt phải Cá Mập Tích!

Dưới cơn đau kịch liệt, Huệ Trạch Nhĩ suýt nữa cắt đứt liên kết tinh thần với Cá Mập Tích!

Cá Mập Tích phát ra thống khổ gào thét, ngửa đầu há mồm cắn về phía Chim Cầu Vòng, nhưng Chim Cầu Vòng chuồn đi né tránh, lại bay đi cái khác mấy con ma thú trên người phun độc.

Đại Vĩ Hào Trư và Cua Sa Nham liên tiếp gặp tai ương!

Thiết Xác Quy có vỏ kiên cố bảo vệ, nọc độc không thể thâm thấu, đang muốn trốn vào trong vỏ, lại đột nhiên phát hiện mình không rút vào được! Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Chim Cầu Vòng đã mang theo quả nguyên rửa bay tới, lại phốc phốc hai cái, liều lượng lần này đặc biệt nhiều! Rửa bị tưới một đầu nọc độc!

Tích!

Thiết Xác Quy bị loại!

Trong mai rửa chảy ra vật thể giống như đất sét.

“Khán giả bằng hữu, vị này dự bị đội viên đồng thời điều khiển ba con Triệu hoán thú!” Bình luận viên đột nhiên kích động: “Ngoại trừ Chim Cầu Vòng cùng Quả Nguyên Rửa bên ngoài, còn có một con Dính Dính, bởi vì mô hình cùng sân cát đất tương tự, cho nên lên sân khấu sau chúng ta không thể kịp thời nhận ra, con Dính Dính này sớm chen vào Thiết Xác Quy, khiến cho Thiết Xác Quy đầu cùng tứ chi không cách nào rút trở về, phối hợp nọc độc công kích của Quả Nguyên Rửa, Thiết Xác Quy tiếc nuối bị loại!”

Khán giả trên sân nghe liền cảm thấy khó chịu, chen vào trong mai Rửa? Làm cho người ta không rút về được? Nghe có vẻ rất thất đức nhỉ?

Trước màn hình huấn luyện viên sắc mặt đã là tái xanh, bên cạnh đội viên nhỏ giọng hỏi: “Huấn luyện viên, làm sao bây giờ...”

“Không cần lo lắng.” Huấn luyện viên trầm mặt nói: “Hình thể chênh lệch ở chỗ này, liều lượng nọc độc không tính là gì.”

Lời này không giả, nếu như không phải Thiết Xác Quy cứng rắn bị tưới một đầu nọc độc, cũng không đến mức đào thải bị loại, Đại Vĩ Hào Trư cùng Cua Sa Nham đều chỉ là vết

thương nhẹ, về phần Cá Mập Tích, nhất thời khinh địch bị thương mắt phải, nhưng hiện tại có phòng bị, hẳn là sẽ không trúng chiêu nữa.

Chim Cầu Vòng cùng Quả Nguyên Rủ ở trước mặt Cá Mập Tích, giống như chim sẻ trước mặt voi, tiểu đả tiểu nháo mà thôi.

Sau khi Thiếc Xác Quy bị loại, ma thú trên sân không giảm mà còn tăng, Thời Tiện Ngư đứng lúc thả ra Bạch Cổ Cầu Lửng.

Bạch Cổ Cầu Lửng lao thẳng về phía Đại Vĩ Hào Trư! Đại Vĩ Hào Trư theo thường lệ dựng thẳng cái đuôi lớn mọc đầy gai, từ dưới chân lại bò lên đất sét vô cùng vô tận, đem cái đuôi lớn nó tự hào bọc thành một đoàn bùn cầu!

Đâm, bắn không ra!

Bình luận viên càng kích động: “Trong lịch sử có một không hai! khán giả bằng hữu! vị dự bị đội viên này thả ra Bạch Cổ Cầu Lửng ! cô tại đồng thời điều khiển bốn con ma thú! bốn con!! để cho chúng ta nhớ kỹ tên của cô, cô tên là Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!!!”

Bạch Cổ Cầu Lửng giương nanh múa vuốt, một ngậm cắn vào cổ Đại Vĩ Hào Trư!

Tích!

Đại Vĩ Hào Trư bị loại.

Dự bị lên sân khấu không quá hai phút, một hơi đào thải hai con thú Triệu hoán.

Cá Mập Tích và Cua Sa Thạch khăn cấp rút lui.

Đất sét tầm thường trên mặt đất lại nhúc nhích, quần lấy chân Cua Sa Nham, mạnh mẽ kéo nó trở về! Kéo tới dưới chân

Tình Bàn Lục Quy, Lục Quy giờ chân giẫm lên, trọng lượng đè xuống, chỉ nghe vỏ cua răng rắc một tiếng -

Tít! Cua Sa Nham bị loại.

“A a a a a!!!” Bình luận viên khiếp sợ đến mức chỉ có thể a a a.

Chương 535. 5. Thế giới triệu hoán sư (99)

“Thanh Tử Diễm chỉ còn lại có một con Triệu hoán thú!!!”
Bình luận viên cơ hồ đang gào thét: “Đội viên dự bị Bong Bóng Xanh Lam lên sân khấu trong vòng hai phút ngắn ngủi đã đào thải ba con Triệu hoán thú của đối phương!!! Hiện tại Thanh Tử Diễm chỉ còn lại có Cá Mập Tích!!!”

Tình thế trên sân đấu trong nháy mắt xoay chuyển, tất cả ma thú Bong Bóng Xanh Lam xông về phía Cá Mập Tích, ưu thế của ma thú cấp A không còn sót lại chút gì!

Bạch Cổ Cầu Lửng giống như bị bệnh đại đồng dạng nhào tới cắn điên cuồng, Tinh Bàn Quy Lục đạp bước chân nặng nề về phía trước va chạm, Hồng Vũ Hạc từ trên cao bổ nhào xuống phụ trợ công kích, còn có Chim Cầu Vòng mang theo Quả Nguyên Rửa thường thường tận dụng mọi thứ hướng Cá Mập Tích phun nọc độc -

Vây quét trùng trùng điệp điệp, Cá Mập Tích chỉ có thể chạy trốn chết!

Tích!

“Con ma thú cuối cùng bị loại.”

Hết thấy phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức bình luận viên không kịp tổ chức tốt ngôn ngữ tiến hành bình luận, chiến đấu cũng đã kết thúc.

Bình luận viên há miệng, suy tư một lát, tổng kết: “Chính như mọi người đã thấy, đội viên dự bị lấy hiệu suất cực cao kết thúc chiến đấu, trận đấu này Bong Bóng Xanh Lam thắng lợi!”

Trên sân khấu vang lên tiếng vỗ tay do dự. Khán giả nghĩ thầm: Sao lại giống như mọi người thấy? Chúng ta căn bản không nhìn gì cả!

Tuy rằng bình luận viên đã tuyên bố trận đấu kết thúc, nhưng không có người xem rời đi, ánh mắt mọi người vẫn nhìn chằm chằm sân thi đấu, tay giờ lên không trung, không xác định có phải thật sự kết thúc hay không.

Vừa rồi Bong Bóng Xanh Lam rõ ràng sắp thua, như thế nào chỉ chớp mắt, Thanh Tử Diễm bên này liền một hai ba bốn xếp hàng bị loại?

Ma thú dự bị lên sân khấu, ngoại trừ Bạch Cổ Cẩu Lủng cấp B, hình thể mấy con khác đều quá nhỏ, người xem chỗ ngồi hơi xa một chút đều không thấy rõ, mà quái bùn màu sắc tiếp cận mặt đất sân thi đấu lại càng khó coi hành động, hết lần này tới lần khác bình luận viên cũng không giải thích rõ ràng, đến nỗi không ít người như lọt vào sương mù, chỉ biết là đội viên dự bị của Bong Bóng Xanh Lam rất lợi hại, vừa lên sân khấu liền lật bàn.

Về phần người xem cúi đầu chằm thuốc hoặc là tạm thời đi WC thì càng mơ hồ, cảm giác mình ngán ngủ vài phút đã bỏ lỡ một bộ phim truyền hình dài tập 80 tập.

Làm thế nào để biết CLB Bong Bóng Xanh Lam thắng?

Không có cách, trận đấu đã kết thúc, muốn xem rõ ràng chỉ có thể chờ về nhà chờ TV chiếu lại.

.....

Lúc này trong phòng nghỉ của Thanh Tử Diễm, không khí trầm lặng.

Một trận thắng bại mà thôi, chỉ thua 3 điểm, trong thời gian thi đấu dài gần nửa năm không đáng nhắc tới, nhưng khí thế hung hăng điều khiển ma thú cấp A lên sân khấu, lại bị một

người dự bị đánh không hề có sức chống đỡ, huấn luyện viên chỉ cảm thấy mặt nóng rất đau đớn.

Hắn đi tới đi lui bước chân, tâm tình khó có thể bình tĩnh, những người khác như cha mẹ chết, cúi đầu buồn bực không lên tiếng.

Vài đội viên tiếp nhận trị liệu lục tục trở về, đẩy cửa vào, ánh mắt tiếp xúc với sắc mặt đen kịt của huấn luyện viên, đều nhao nhao cúi đầu, yên lặng tìm vị trí ngồi xuống.

Không ai nói gì cả.

Qua thật lâu, huấn luyện viên hít một hơi thật mạnh, mở miệng nói: “Đây là một chuyện ngoài ý muốn.”

“Phải, một tai nạn.”

“Không phải bọn họ không đủ mạnh, là Bong Bóng Xanh Lam quá loạn ra bài!”

“Tóm lại, mau chóng điều chỉnh trạng thái, không nên bởi vì một lần thất bại, mà ảnh hưởng đến trận đấu lần sau.” Huấn luyện viên trầm giọng cổ vũ đội viên, ánh mắt dờn về phía Huệ Trạch Nhĩ: “Nhất là cậu, làm đội trưởng, tuyệt đối không nên dễ dàng mất đi lòng tin!”

Huệ Trạch Nhĩ mím môi, ngược mắt nhìn về phía huấn luyện viên, chần chờ hỏi: “Huấn luyện viên, đồng thời điều khiển bốn con ma thú, loại chuyện này có thể sao?”

Huấn luyện viên thở dài: “Không thể nào, không phải mọi người đều thấy rồi sao.”

Chương 536. 5. Thế giới triệu hoán sư (100)

Huệ Trạch Nhĩ cúi đầu, thanh âm rầu rĩ: “Nếu lâu một chút, có lẽ sẽ không thua, những Triệu hoán sư đồng thời điều khiển hai con ma thú, đều tồn tại lực kéo dài không đủ, cô đồng thời điều khiển bốn con, hẳn là sẽ không lâu lắm.”

Đồng thời điều khiển hai con ma thú, tiêu hao tinh thần lực cực lớn, tựa như một tay viết tiếng Trung, tay kia đồng thời viết tiếng Anh, vô cùng dễ dàng rối loạn, chỉ có rất ít người có thể làm được, về phần đồng thời điều khiển ba, bốn con, thì lại càng chưa từng nghe thấy.

Huấn luyện viên nhấn tâm, vì không ảnh hưởng sĩ khí, đem tất cả trách nhiệm nhận lấy: “Chúng ta giai đoạn đầu chuẩn bị chiến đấu, phần lớn nhằm vào CLB 120 bài danh tả hữu, đối với CLB Bong Bóng Xanh Lam thiếu hiểu biết, nhằm vào bọn họ tư liệu sưu tập cũng không sung túc, cho nên lần này tranh tài mới có thể thất bại, mọi người không cần có tâm lý gánh nặng!”

Các đội viên miễn cưỡng nâng cao tinh thần lên tiếng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, cửa phòng nghỉ không đóng, một đám phóng viên giơ microphone cầm máy vội vàng đi ngang qua.

Các đội viên Thanh Tử Diễm lại lần nữa ăn ý trầm mặc.

Vốn tưởng rằng hôm nay có thể dựa vào ma thú cấp A trở hết tài năng trong trận đấu, đạt được sự chú ý, nhưng hiện

tại.....

Huấn luyện viên buồn bã thở dài: “Xem ra sau hôm nay, các câu lạc bộ khác sẽ bắt đầu chú ý đến câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam.”

Hắn dừng một chút, trầm giọng nói: “Nhất là người dự bị kia.”

.....

Selwell ngăn ở cửa phòng nghỉ, dùng sức một mình phòng ngừa phóng viên xông vào.

Sớm biết sẽ có nhiều phóng viên chạy tới như vậy, hắn đã không nên tự mình bỏ tiền mời phóng viên, hiện tại cũng không phân biệt được phóng viên nào là tự mình mời.

“Tư liệu biểu hiện CLB Bong Bóng Xanh Lam dự bị đội viên là người mới, chưa bao giờ tham gia qua bất luận cái gì thi đấu, xin hỏi đây là thật sao?”

“Có thể cho đội viên dự bị ra ngoài chụp ảnh không?”

“Nếu đội viên dự bị có thể đồng thời điều khiển nhiều Triệu hoán thú, vì sao không lên sân khấu ngay từ đầu?”

“Xin hỏi các người điều khiển nhiều triệu hoán thú cực hạn là bao nhiêu? Sẽ tiếp tục đột phá kỷ lục sao?”

“Mục tiêu của Bong Bóng Xanh Lam năm nay là bao nhiêu?”

“Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam có kế hoạch tham gia giải vô địch năm nay không?”

“Các bạn có hài lòng với màn trình diễn của mình hôm nay không?”

Selwell bị hỏi đến nhúc nhích đầu, ngăn ở cửa lớn tiếng nói: “Xin lỗi, thời gian có hạn, tôi chỉ có thể trả lời ba vấn đề, xin mọi

người hiểu cho!...”

Tuy nói như vậy, nhưng đám phóng viên kia vẫn ô oa ô đưa ra một đồng vấn đề.

Selwell hết cách, kiên trì lựa chọn đáp: “Các đội viên đều đem hết toàn lực, chúng ta đối với biểu hiện hôm nay rất hài lòng. Các Triệu hoán sư của câu lạc bộ Thanh Tử Diễm rất ưu tú, đối chiến với bọn họ khiến chúng ta được lợi không nhỏ, sau này chúng ta cũng sẽ tiếp tục cố gắng, chỉ cần đem hết toàn lực, vô luận xếp hạng cuối cùng là bao nhiêu chúng ta đều sẽ tiếp nhận.”

Đèn flash bốn phía phát sáng lộp bộp, ánh mắt Selwell sắp rút gân, nói nhanh hơn, vội vàng lui vào phòng nghỉ, đóng cửa lại.

Các đội viên phía sau trông mong nhìn hắn.

“Đội trưởng, chúng ta có phải muốn phát hỏa hay không?” Leah vẽ mặt ngưng trọng hỏi.

“Lửa cái gì a...” Selwell thở dài, nhìn về phía Thời Tiệp Ngư, tâm tình càng thêm phức tạp.

Đội viên dự bị lên sân khấu thắng quá nhanh, ngay cả một chút quá độ cũng không có, khiến cho hắn áp lực thật lớn, trận đấu tiếp theo phải đánh như thế nào đây?

Trận đấu tiếp theo.....

Selwell đột nhiên tinh thần chấn động, mỉm cười nhìn về phía mọi người: “Kế tiếp hai tuần, chúng ta có thể cần bỏ quyền, mặc dù sẽ thua một ít điểm tích lũy, nhưng là mọi người cũng cần hảo hảo tĩnh dưỡng một chút.”

Cũng đúng, Cá Mập Tích cần một miếng thật sự là chịu không nổi.” Lily vẽ mặt u sầu: “Vết thương của Sơn Địa Hùng, ít nhất phải tĩnh dưỡng hai tuần.”

Leah nghe xong nghĩ đến vết thương của con Trâu Lùn Một Sừng, cũng không có vui mừng chiến thắng: “Than ôi, con đường thành công luôn đầy gập ghềnh.”

Thời Tiện Ngư gật đầu nói: “Quả thật, tôi cũng muốn tĩnh dưỡng một thời gian.”

Selwell yên lặng nhìn cô: “Chị, không phải mỗi ngày chị đều nghỉ ngơi sao?”

Chương 537. 5. Thế giới triệu hoán sư (101)

Thời Tiện Ngư nói tĩnh dưỡng, là muốn dành thời gian đi Ma Vực một chuyến.

Ma thú cấp A vẫn rất lợi hại, lúc cô điều khiển dính thì phát hiện, bèn có thể tóm được con Cua kia, lại không tóm được Cá Mập Tích, ưu thế hình thể rõ ràng, giống như vóc dáng nhỏ con đánh nhau với người to con, cho dù có thể lợi dụng một ít kỹ xảo, nhưng thể trọng người ta đặt ở nơi đó, kỹ xảo có thể sử dụng cũng có hạn.

Các đội viên cho rằng cô thắng thoải mái, là bởi vì cô không cho đối phương bao nhiêu thời gian phản ứng, nếu đối phương đề phòng trước, cô muốn thắng trận đấu này cũng không dễ dàng.

Cho nên Thời Tiện Ngư muốn đi Ma Vực, tranh thủ đề cho Dính Dính lớn lên một chút. Trong tay cô ma thú khác không có gì trưởng thành không gian, chỉ có Dính Dính thuộc tính đặc thù, có thể dung hợp đồng loại, dựa theo nguyên lý này, chỉ cần không ngừng dung hợp đi xuống, hẳn là có thể đạt tới ma thú cấp A hình thể lớn nhỏ.

Cô đem ý nghĩ này nói với mọi người, Selwell lập tức nghiêm túc lên, cảm thấy đây là một đại sự, nếu như Dính Dính có thể tiến thêm một bước trưởng thành, đối với trận đấu phía sau khẳng định có trợ giúp rất lớn.

Nhưng muốn tìm được đồng loại dính dính, cũng thật khó.

Tính trạng của nó thực sự rất giống bùn, đến nỗi các học giả nghiên cứu đến nay không thể ước tính được số lượng chủng tộc Dính Dính, chỉ có thể đánh dấu sơ lược một chữ “hiếm thấy” trên các tài liệu liên quan.

Selwell tra xét tất cả tin tức liên quan đến Dính Dính gần hai năm, tìm được mấy cái hư hư thực thực có Dính Dính thường lui tới Ma Vực trạm, lần này bọn họ muốn tĩnh dưỡng hai tuần, Thời Tiện Ngư có đầy đủ thời gian tiến Ma Vực.

Nhưng Leah, Lily cùng A Ban thì Triệu hoán thú đều có trình độ thương thế bất đồng, Triệu hoán thú dưỡng thương, Triệu hoán sư cần ở một bên nhìn chăm chăm, khẳng định không có biện pháp cùng Thời Tiện Ngư tiến vào Ma Vực.

Selwell cũng cần ở lại câu lạc bộ, bất cứ lúc nào cũng có thể giữ liên lạc với ban tổ chức cuộc thi.

Như vậy tính ra, chỉ có Roland mới có thể đi cùng Thời Tiện Ngư.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Roland.

Roland có chút ngượng ngùng sờ sờ cái ót, nhìn về phía Thời Tiện Ngư: “Kỳ thật..... Tôi định trong khoảng thời gian này, trở về thăm Maggie.”

“Maggie? Ai là Maggie?” Leah không hiểu ra sao: “Maggie là ai?”

“Em gái tôi, bây giờ đang ở nhờ nhà một người dì.” Roland giải thích với mọi người: “Chúng tôi vẫn luôn sống cùng nhau, chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy.”

“Đúng là nên trở về xem một chút, cậu đi cũng đã lâu, Maggie khẳng định rất nhớ cậu.” Thời Tiện Ngư buồn bã thở dài: “Nhưng cứ như vậy, cũng chỉ có thể một mình tôi tiến vào Ma Vực, ai.”

Trước kia một mình hành động quen rồi, sau đó mỗi ngày cùng bọn họ huấn luyện, đột nhiên lại biến trở về lúc ở một mình, bộ dáng hơi có chút tịch mịch.

Roland nói: “Tôi có thể trở về bồi Maggie hai ngày, sau đó tiễn Ma Vực tìm cô, mới Triệu hoán được Mị Ảnh cũng cần tìm cơ hội rèn luyện, tĩnh dưỡng hai tuần này là một cơ hội.”

“Được, tôi hẳn là sẽ đi hẻm núi Ca Lan trước.” Thời Tiện Ngư đếm ngón tay tính toán: “Đến lúc đó mang theo lều trại, mỗi trạm ở hai ba ngày, tranh thủ để cho Dính Dính phát triển một chút.”

“Sơn Địa Hùng nếu sớm dưỡng thương tốt, tôi cũng đi Ma Vực tìm các người!”

“Con Trâu Lùn Một Sừng của tôi cũng vậy!” Lily tích cực: “Chúng ta có thể tổ chức một khóa huấn luyện bí mật ở Ma Vực!”

“Không nên xằng bậy a.” Selwell nghe được nhú mày: “Đừng thật vất vả dưỡng tốt vết thương cũ, lại ở trong Ma Vực để Triệu hoán thú chịu vết thương mới!”

Leah tư duy phát tán, nhảy dựng lên nói: “Chúng ta có thể làm cho Mị Ảnh cười ở trên Hồng Vũ Hạc !”

Khóe mắt Selwell giật giật, cái này còn gọi là xằng bậy hay không? Ngã chết thì tính là ai?

Chương 538. 5. Thế giới triệu hoán sư (102)

Bọn họ đang trò chuyện, bên ngoài có một nhân viên đẩy cửa ra, vẻ mặt xin lỗi nhìn về phía Selwall: “Cái kia... có hai người tới, muốn gặp chị Tiểu Ngư.”

“Tiểu Ngư tỷ tỷ là ai cũng có thể gặp sao?!” Leah chống nạnh hừ lạnh: “Thế nào cũng phải hẹn trước đi!”

“Là ai?” Selwall nói: “Nếu là fan, nói cho bọn họ biết Tiểu Ngư tỷ tỷ đang huấn luyện, tạm thời không tiện gặp mặt.”

Lần trước Tiệp Ngư ra tay quá mức kinh diễm, có không ít người mộ danh hỏi thăm cô.

“Là người của câu lạc bộ Heisenberg...”

“Cái gì?! Heisenberg?!” Leah trực tiếp nhảy dựng lên: “Heisenberg?! Câu lạc bộ vô địch Heisenberg?!!!”

Selwell luôn luôn ôn trọng cũng có chút kinh hoảng, nhìn chằm chằm cái kia nhân viên công tác hỏi: “Người xác định là CLB Heisenberg?”

“Đúng vậy...” Nhân viên công tác cười khỏ nhìn hắn: “Quản lý câu lạc bộ Heisenberg, còn có một người hắn là trợ lý.”

Lời này nói xong, tâm tình kích động của mọi người chậm rãi bình tĩnh lại, thậm chí có chút lạnh lẽo.

Lily nhỏ giọng nói thêm một câu: “Là tới đào góc tường sao?”

Không khí càng lạnh hơn.

Họ nhìn nhau.

Giữa mấy câu lạc bộ nổi tiếng, thường có loại chuyện này, Triệu hoán sư chuyển công tác luôn là tin tức nóng hổi trước cuộc thi quán quân hàng năm, ví dụ như quán quân năm ngoái A Sâm Đức, chính là Triệu hoán sư mà Heisenberg trước đây từ các câu lạc bộ khác đào tới.

Nhưng câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, không chỉ xếp hạng cuối cần cầu, ngay cả nhân số đội viên cũng chỉ miễn cưỡng gom đủ, loại chuyện đào chân tường này dường như cách bọn họ đặc biệt xa xôi...

Đương nhiên, đây là tình huống trước khi Thời Tiện Ngư tới, sau khi Thời Tiện Ngư tới, sẽ bị đào chân tường cũng có thể lý giải.

Mọi người yên lặng nhìn về phía Thời Tiện Ngư.

Đây chính là Heisenberg a, câu lạc bộ quán quân, cơ hồ là nơi mà mỗi Triệu hoán sư đều tha thiết ước mơ, ai lại không muốn đi?

Đã từng có tin tức tiết lộ, nói có Triệu hoán sư vì có thể nhìn thấy thần tượng của câu lạc bộ quán quân ở khoảng cách gần, cam tâm tình nguyện đi phỏng vấn làm nhân viên vệ sinh của câu lạc bộ.

Sức hấp dẫn của Heisenberg đối với Triệu hoán sư, quả thực giống như Thanh Hoa Bắc Đại đối với thí sinh cao trung.

Trong lòng Selwell cay đắng, trước mắt không khỏi hiện lên cảnh tượng Tiện Ngư rời đi, không biết nên giữ lại như thế nào, câu lạc bộ của hắn so sánh với Heisenberg, căn bản không đáng nhắc tới, hắn có tư cách gì đi giữ người ta lại?

Thời Tiện Ngư nhìn quanh bốn phía, chớp chớp mắt, thoải mái nói: “An tâm rồi, tôi đi cùng Tiểu La, cậu ấy ở đây, tôi chắc chắn sẽ không đi.”

Selwell nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ Lily lại nhỏ giọng nói: “Nếu đối phương đào cả Tiểu La thì sao?”

Selwall: “.....”

“Có thể, lần trước Tiểu La biểu hiện cũng rất xuất sắc.” Leah nhỏ giọng nói.

Selwell sắp đau tim, thống khổ nhìn về phía Roland: “Tiểu La..... Cậu, cậu nghĩ như thế nào?”

Trung tâm đề tài bỗng nhiên biến thành chính mình, Roland có chút trở tay không kịp, hần suy nghĩ một chút, trả lời: “Không biết, tôi có thể sẽ suy nghĩ một chút đi.”

Mọi người nghe xong đều có chút mất mát, nhưng cũng không tiện nói gì, tuy rằng trong khoảng thời gian gần đây bọn họ đã trở thành bạn bè, nhưng cũng không thể ngăn cản bạn bè tiến tới a, dù sao, đây chính là quán quân câu lạc bộ Heisenberg a.

Selwell nặng nề thở dài, vỗ vỗ bả vai Roland, lại nhìn về phía Thời Tiệp Ngư: “Tóm lại... Vô luận các cậu làm quyết định gì, chúng ta đều sẽ ủng hộ, cũng rất cảm tạ các cậu trong khoảng thời gian này đối với câu lạc bộ cố gắng.”

“Sao đột nhiên cảm động thế...” Thời Tiệp Ngư mê mang lẩm bẩm: “Bằng không tôi không gặp bọn họ nữa, hình như rất phiền toái.”

Selwall che ngực: “Aleca đại lục trên bao nhiêu Triệu hoán sư muốn gặp cũng không thấy được, bọn họ tới tìm cô, khẳng định muốn gặp cô!”

Được rồi, đường dây chính có thể bắt đầu thu!

Chương 539. 5. Thế giới triệu hoán sư (103)

Hai vị khách quý tới còn đang chờ trong phòng họp, Thời Tiện Ngư đẩy cửa đi vào trong ánh mắt khẩn trương hoặc kích động hoặc chờ mong của các đội viên, sau đó đóng cửa phòng họp lại.

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam trang hoàng rất tốt, phòng họp hiệu quả cách âm tuyệt hảo, cửa vừa đóng lại, liền không nghe thấy động tĩnh gì.

Selwell đứng ở ngoài cửa, tâm tình thập phần phức tạp.

Tình huống câu lạc bộ vừa mới chuyển biến tốt đẹp một chút, xuất phát từ tư tâm, hẳn thật sự không muốn Thời Tiện Ngư rời đi, nhưng người ta đi không được... Hẳn cũng không không chế được, vô luận là từ hoàn cảnh huấn luyện hay là phúc lợi đãi ngộ mà xem, Bong Bóng Xanh Lam cũng không có cách nào so sánh với Heisenberg.

Hắn không khỏi yên lặng nhìn về phía Roland.

Thời Tiện Ngư từng nói, Roland ở đâu, cô ở đó.

Roland cũng là Triệu hoán sư rất có thực lực, hơn nữa gần đây Triệu hoán ra Mị Ảnh cấp A, cho dù không có CLB Heisenberg như vậy đến đào chân tường, tương lai cũng bảo đảm có các câu lạc bộ khác đến đào, tỷ như Thanh Tử Diễm...

Selwell tâm sự nặng nề, giờ phút này Roland cũng ôm tâm sự.

Heisenberg là câu lạc bộ mà bố mẹ từng ở.

Từ sáu năm trước cha mẹ hắn bại bởi người đàn ông kia, đối phương vẫn luôn chiếm giữ ngai vàng quán quân, mặc dù không liên tục liên tục quán quân giống như vợ chồng Mai Khải Lạp, nhưng trong sáu năm này, người đàn ông kia cũng vì Heisenberg giành được bốn quán quân, đây là một thành tích rất không dễ nổi.

Roland một mực tại chú ý, hi vọng có một ngày, thực lực của mình có thể cùng đó địch nổi, mà hiện tại, có lẽ là hắn khoảng cách đối phương gần nhất một lần.

Người quản lý câu lạc bộ Heisenberg, ngay sau cánh cửa đó.

Nếu như có thể tiến vào Heisenberg, có phải là sẽ có cơ hội cùng đối phương phân cao thấp?... Chắc là không được nhỉ? Hắn quá yếu, ở trong câu lạc bộ Heisenberg, Triệu hoán sư như hắn không đáng chú ý chút nào, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với những Triệu hoán sư minh tinh kia.

Hắn muốn tiếp tục trưởng thành, tiếp tục cố gắng...

Tiếp tục...

Ca.....

Cửa phòng họp mở ra.

Roland cùng Selwell đều sửng sốt, sao lại đi ra nhanh như vậy???

Thời Tiện Ngư và hai vị trong câu lạc bộ Heisenberg cùng đi ra, thần thái cô thoải mái phất tay tạm biệt, nụ cười trên mặt đối phương khách sáo xa cách, cũng không bắt tay, hơi vuốt cằm rồi xoay người rời đi.

Selwall nhìn hai người kia đi xa, nhìn không được hỏi Thời Tiện Ngư: “Nhanh như vậy đã nói xong?”

“Nhanh không?” Thời Tiện Ngư có chút mờ mịt.

“Chẳng lẽ không nhanh?” Selwell kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng lẽ tất cả mọi người đoán sai rồi, đôi phương kỳ thật không phải tới đào người? Nhưng nếu như không phải đào chân tường, còn có thể có lý do gì khiến cho người quản lý câu lạc bộ Heisenberg tự mình đến gặp mặt Thời Tiện Ngư?

Roland hỏi: “Không phải họ đến để đào bới cô sao?”

Thời Tiện Ngư gật đầu: “Đúng vậy, là tới đào tôi.”

Selwell càng hồ đồ: “Nếu là tới đào cô, sao lại đi nhanh như vậy?”

Loại chuyện này, không phải đều phải đặt điều kiện, qua lại giằng co nói chuyện thật lâu sao? Ví dụ như: Câu lạc bộ cao cấp tìm hiểu một chút? Chúng tôi có sân huấn luyện siêu lớn XXX mét vuông, chúng tôi cung cấp căn hộ XXX cho triệu hoán sư, chúng tôi trang bị cho mỗi triệu hoán sư bác sĩ tư nhân, chuyên gia dinh dưỡng, cố vấn pháp lý, tư vấn tâm lý, tiền thưởng phúc lợi hàng năm của chúng tôi cao tới XXX tiền tín dụng, đảm bảo ngài từ nay về sau an gỏi không lo.

Bày xong điều kiện bên mình, nói không chừng còn muốn hạ thấp câu lạc bộ của đôi phương một trận, đại ý chính là tiếp tục ở lại chỗ này đối với sự phát triển sau này không có lợi, người đi lên chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp, Pa - ra - ba một đồng lớn.

Thời Tiện Ngư giải thích: “Bởi vì điều kiện đàm phán không được, tôi nói, Tiểu La ở đâu ta ở đó, tôi lại không đến chỗ bọn họ, bọn họ đương nhiên không cần tốn nhiều miệng lưỡi.”

“Sao có thể...” Trên mặt Selwell giật mình, nhưng trong lòng lại liêu mạng lắc đầu! Triệu hoán sư thiên tài như cô, chỉ cần có thể đào động, phí nhiều miệng lưỡi hơn nữa cũng đáng giá a!

Chương 540. 5. Thế giới triệu hoán sư (104)

Roland nhíu mày hỏi: “Bọn họ cho cô điều kiện gì?”

Thời Tiện Ngư thật bất đắc dĩ, nhìn hai người Roland và Selwell nói: “Các cậu xảy ra chuyện gì, giống như ước gì tôi bị đào đi vậy, tôi phải đi làm gì? Bọn họ bên kia có sân huấn luyện, có ký túc xá, có bác sĩ, có tiền, mấy thứ này Bong Bóng Xanh Lam cũng có a.”

Roland và Selwell nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng hỏi cô: “Bọn họ cho ngươi bao nhiêu tiền?”

Thời Tiện Ngư nói một con số.

Cô thở dài, lại giải thích: “Hiện tại giấy chứng nhận công dân gì đó của tôi còn chưa làm xong, cũng không có tài khoản tín dụng cá nhân, vẫn luôn dùng tiền của Tiểu La, bọn họ cho nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không nhận được, cho nên tôi không có khả năng rời khỏi nơi này, chuyển công tác sang bên kia, thật phiền toái.”

Nói xong, lại ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, lại phát hiện sắc mặt Roland cùng Selwell đều trở nên rất khó coi.

Thời Tiện Ngư trong lòng kinh ngạc một chút: “Làm sao vậy đây là..... Tôi muốn bị đào đi, các cậu khẩn trương, tôi không đi, các cậu lại một bộ dáng rất không cao hứng?”

“Không có, chúng tôi cao hứng...” Selwell nhìn Roland, lại nhìn về phía Thời Tiện Ngư, miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Chúng tôi đặc biệt cao hứng...”

Thời Tiện Ngư hồ nghi nhìn hai người bọn họ, bĩu môi: “Kỳ kỳ là lạ..... Mặc kệ, tôi phải đi thu dọn hành lý, ngày mai phải đi Ma Vực.”

Cô khoát tay, xoay người trở về phòng ký túc xá của mình.

Còn lại Roland cùng Selwell đứng tại chỗ, nhất thời nửa khắc, hai người đều không có ý tứ rời đi.

Một lát sau, Roland thấp giọng hỏi Selwell: “Heisenberg ra giá, cậu cảm thấy có thành ý sao?”

Roland không có kinh nghiệm kinh doanh câu lạc bộ, nhưng Heisenberg ra giá, cư nhiên so với Bong Bóng Xanh Lam ra giá cho Thời Tiện Ngư còn thấp hơn, hẳn cảm thấy điều này không thích hợp.

Quả thật, Bong Bóng Xanh Lam có tiền, Selwell cũng không phải người keo kiệt, cho nên tuy rằng Thời Tiện Ngư là một người mới không hề có kinh nghiệm thi đấu, Selwell cũng nguyện ý cho ra đãi ngộ phong phú.

Nhưng Heisenberg đứng đầu, các phương diện phúc lợi đãi ngộ bản thân hẳn là so với bình thường câu lạc bộ tốt hơn, vì cái gì tự mình đến cùng Thời Tiện Ngư gặp mặt nói chuyện, lại đưa ra như vậy..... Giá rẻ như vậy đãi ngộ?

Câu hỏi của Roland, Selwell nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hẳn suy nghĩ thật lâu, nhú mày trả lời: “Quản lý tự mình tới đây, điểm này là có thành ý.”

Về phần những thứ khác, liền không hề có thành ý đáng nói.

“Tại sao họ lại như vậy?” Roland hỏi.

Selwell dừng một chút, thanh âm thấp xuống: “Có thể là, ngạo mạn đi? Dù sao rất nhiều Triệu hoán sư vì có thể vào Heisenberg, thậm chí nguyện ý không tiền lương, cho nên bọn

họ đại khái cảm thấy, nguyện ý ra cái giá này, cũng đã là tôn trọng rất lớn đối với Triệu hoán sư.”

Roland mím môi, cảm xúc không rõ ý tứ nói: “Bọn họ sẽ hối hận.”

Selwell nhìn về phía cuối hành lang, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

.....

Trong sân huấn luyện của câu lạc bộ Heisenberg, các đội viên đang tập huấn trước cuộc thi, ngoại trừ rèn luyện tinh thần lực, câu lạc bộ cũng có yêu cầu về thể lực của mỗi Triệu hoán sư, huấn luyện thường ngày luôn được sắp xếp kín mít.

Elian vừa kết thúc một hồi sức chịu đựng chạy, đi tới khu nghỉ ngơi uống nước, nghe thấy bên người đội viên đang nghị luận người quản lý kế hoạch ký hợp đồng người mới.

Hắn không khỏi nở nụ cười: “Loại người đó ký hợp đồng vào có ích lợi gì?”

Nghe nói đối phương có thể đồng thời điều khiển bốn con ma thú, hắn là có thực lực.

Elian ngửa đầu uống một ngụm nước, tự tiểu phi tiểu nói: “Tuy rằng đồng thời điều khiển bốn con không giả, nhưng vừa rồi, cô điều khiển tất cả đều là ma thú cấp B, cấp C như các mặt hàng rác rưởi, cũng chỉ có thể ở cấp thấp trên sân thi đấu sinh uy phong, các người xem trước hàng trăm câu lạc bộ, ai sẽ để ý loại tiểu nhân vật này?”

Hắn uống nước xong, ném chai rỗng vào thùng rác, hừ một tiếng: “Để hấp dẫn ánh mắt, quản lý của chúng ta càng ngày càng đòi ăn quàng.”

Chương 541. 5. Thế giới triệu hoán sư (105)

Eliaan châm chọc khiêu khích: “Thay vì đi ký hợp đồng với những người mới vô dụng, chỉ bằng tăng lương cho chúng tôi, tôi thấy đầu óc quản lý càng ngày càng không tỉnh táo.

Mấy người bên cạnh cười cười, cũng không đáp lời.

Bọn họ ở câu lạc bộ chỉ có ba đội Triệu hoán sư, không giống Eliaan là thứ hai đội chủ lực, cũng không có gan nói chuyện phiếm của người quản lý.

Lúc này, người quản lý mang theo trợ lý trở lại, hai người một trước một sau trải qua hành lang thủy tinh bên ngoài sân huấn luyện.

Eliaan liếc mắt, tiện tay cầm lấy chính mình khăn lông đắp trên vai, đi ra sân huấn luyện, mở miệng gọi lại quản lý người trợ thủ: “Dole, hôm nay đi nơi nào?”

“Eliaan.” Trợ thủ tên là Dole dừng lại, liếc mắt nhìn người quản lý đã đi vào văn phòng, trả lời: “Đi một chuyến tới thành Sardar.”

Eliaan khóe miệng nhếch lên, nụ cười lộ ra có chút không có hảo ý: “Tôi nói, đây là năm nay thứ mấy rồi? câu lạc bộ chúng ta người quản lý gần đây có phải có mới nới cũ có chút quá mức hay không, mọi người mỗi ngày Tân Tân khổ sở huấn luyện, cũng không thấy hấn lại đây quan tâm vài câu.”

Đa Nhĩ trên mặt có chút ngượng ngùng. Hấn ở câu lạc bộ tựa như cái bánh bích quy kẹp tim, tuy rằng đi theo người

quản lý làm việc, nhưng là đội viên chủ lực trong câu lạc bộ hần cũng không dám đắc tội.

“Người quản lý cũng không có cách, đều là chiều lão bản ý tứ làm việc, hi vọng năm nay thành tích có thể lại sáng tạo cao, xuất sắc hơn một chút...”

“Dựa vào hần ký được người mới lại sáng tạo cao mới?” Elían mặt lộ vẻ châm biếm.

Dole nhanh chóng tiến lên, cười giải thích: “Thành tích đương nhiên vẫn phải dựa vào các cậu, các cậu mới thật sự là Triệu hoán sư có thực lực, người quản lý tìm những người mới kia, chỉ là nhìn trúng nhiệt độ trên người bọn họ, ai, người không biết, gần nhất nhà quảng cáo càng ngày càng khó hầu hạ, chúng ta nhiều ký hợp đồng một ít Triệu hoán sư nhiệt độ cao, đối với tất cả mọi người có lợi nha.”

Elían xì một tiếng.

Tuy rằng rất khinh thường, nhưng hần cũng không đến mức vì chút chuyện này mà trở mặt, kỳ thật tình huống trong ngành, hần cũng hiểu rõ một ít, nói tới nói lui, đơn giản là khuôn mặt của những người bọn họ không đủ mới mẻ, thương nhân quảng cáo vừa muốn Triệu hoán sư lợi hại, còn muốn Triệu hoán sư xinh đẹp, được hoan nghênh, có thể sinh ra hiệu quả kinh tế.

Giống như một công ty điện ảnh và truyền hình ký hợp đồng với ngôi sao, ảnh đế ảnh hậu là thứ công ty cần, một số người nổi tiếng trên mạng có giá trị kinh tế cũng là thứ công ty cần, hướng tới quần thể khác nhau mà thôi.

“Các cậu ký bao nhiêu người vào, tôi không sao cả, nhưng là đừng hướng đội ngũ của tôi bên trong nhét.” Elían thản nhiên nói: “Nếu không ảnh hưởng xếp hạng năm nay, tôi cũng sẽ không công cái nôi này.”

“Đừng lo lắng, cho dù ký vào khẳng định cũng là dự bị.” Dole trấn an hẳn: “Huống chi còn chưa ký vào, hôm nay tôi cùng quản lý đi Tát Nhĩ Đạt một chuyến, bị đối phương cự tuyệt.”

“Bị cự tuyệt?” Elian sửng sốt.

Từ chối lời mời từ câu lạc bộ Heisenberg, điều này không thường xuyên.

Đa Nhĩ nói: “Đúng vậy, cự tuyệt.” Đa Nhĩ nói: “Đối phương tuổi đã vượt qua 20, cho dù ký vào, không tới vài năm sẽ xuất ngũ, cho nên tiền ký hợp đồng của chúng ta cũng không cao, bất quá tôi xem ý tứ kia của người quản lý, có thể còn muốn tranh thủ tranh thủ nữa, dù sao Triệu hoán sư có thể đồng thời khống chế bốn con ma thú chưa bao giờ có, chỉ riêng mảnh lời này đã có thể tranh thủ được không ít đầu tư ở bên nhà quảng cáo.”

Chương 542. 5. Thế giới triệu hoán sư (106)

Elian bĩu môi, lạnh lùng nói: “Triệu hoán sư trong câu lạc bộ chúng ta, cho dù là trình độ kém cỏi nhất, cố gắng một phen cũng có thể đồng thời điều khiển hai con ma thú, mọi người không làm như vậy, là bởi vì tập trung tinh thần lực điều khiển một con ma thú, càng có lợi cho ở trong trận đấu lấy được thắng lợi. Đồng thời điều khiển bốn con thì thế nào? Lấy lòng mọi người mà thôi, trừ phi cô ấy có thể đồng thời điều khiển bốn con ma thú cấp A, mới có thể làm cho người ta nhìn cô ấy cao một chút.”

“Cũng không phải sao, đều là chút ma thú cấp thấp, cùng hơn một trăm câu lạc bộ đánh thi đấu có lẽ có thể chiếm được ưu thế, một khi gặp được hơi chút mạnh một chút câu lạc bộ, khẳng định lập tức liền rớt rề!” Dole gật đầu phụ họa: “Đây cũng là người quản lý cảm thấy gân gà nguyên nhân, Triệu hoán sư loại này, đừng nhìn hiện tại có chút nhiệt độ, chờ ký vào, nhiệt độ vừa qua, liền không có gì giá trị.”

Lời nói của Dole khiến lòng Elian thoải mái không ít.

Đúng vậy, loại này điều khiển cấp thấp ma thú, ở trong trận đấu xằng bậy gia hỏa, căn bản không xứng được xưng là Triệu hoán sư.

Nếu như thi đấu thể thao là một chiến trường thật lớn, các Triệu hoán sư không chế tuần mã rong ruổi trên chiến trường, như vậy đám người này, cười chính là chó ghê, chuột thối, căn bản khó có thể leo lên nơi thanh nhã.

Hắn đường đường là Triệu hoán sư cấp A, sao có thể làm bạn với loại người này? Elian chỉ cần nghĩ đến mình cùng loại người này thân ở cùng một câu lạc bộ, liền cảm thấy ghê tởm!

Cũng may, đối phương cự tuyệt người quản lý, sẽ không tới nơi này ô nhiễm không khí.

“Doll.”

Quản lý từ trong phòng làm việc đi ra, hướng bên này chào hỏi: “Gọi lên Cross huấn luyện viên, Dallam huấn luyện viên, còn có mỗi cái đội đội trưởng, đến phòng họp họp. Elian, người cũng lại đây.”

“Lúc này mở cuộc họp gì?” Elian nhú mày: “Tôi vừa huấn luyện xong, một chút thời gian nghỉ ngơi cũng muốn giày vò tôi.”

Đa Nhĩ cũng vẻ mặt mê mang: “Vậy tôi đi gọi huấn luyện viên tới trước đi.”

Elian phiền nhất họp, sắc mặt khó coi hướng phòng họp đi, không lâu sau, những người khác cũng đều đến đông đủ.

Người quản lý tắt đèn phòng họp, bật máy chiếu, trên màn ảnh lập tức hiển thị hình ảnh thi đấu thể thao.

Elian rất không kiên nhẫn: “Thấp đẳng vị thi đấu có cái gì đẹp mắt?”

“Đây là một đoạn video của Bong Bóng Xanh Lam trong trận đấu thăng hạng.”

Người quản lý mặt không chút thay đổi, nói chuyện làm việc đều là một bộ giải quyết việc chung thân thái.

“Họ đã tăng hạng rất nhanh trong năm nay và so với màn trình diễn trước đó, có thể thấy rằng đội đã tăng cường khả năng cơ động của mình rất nhiều, được cho là nhờ một người

mới gia nhập câu lạc bộ không lâu, đó là Triệu hoán sư mà chúng tôi muốn ký hợp đồng lần này.”

Hình ảnh thay đổi, biến thành một tấm ảnh chụp chung của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, từ góc độ nhìn lên hẳn là phóng viên chụp, Thời Tiễn Ngư đứng ở trong đội viên, chỉ lộ ra nửa người, hơi cúi đầu, tư thái thanh thản, khiêm tốn đến không thể khiêm tốn hơn nữa.

“Đối phương tên là Tiểu Ngư, tuổi 22, từ tư liệu xem ra chưa bao giờ tham gia qua bất luận cái gì thi đấu, từ khi cô gia nhập CLB Bong Bóng Xanh Lam, Bong Bóng Xanh Lam không có thua qua một trận đấu nào. Hơn nữa chúng ta còn tra được, tại thăng cấp thi đấu bắt đầu, tuy rằng xuất chiến ma thú đều là hạng B, nhưng người điều khiển toàn bộ đều là Triệu hoán sư hạng A, mà kết quả là, CLB Bong Bóng Xanh Lam thắng nhiều, bại ít.”

Người quản lý không nhanh không chậm nói xong, ánh mắt quét qua toàn trường, cuối cùng rơi vào trên mặt một người đàn ông.

“Arsene, cậu nghĩ sao?”

Người đàn ông bị đặt câu hỏi, là đội trưởng đội thứ nhất của Heisenberg, thân hình thon dài, làn da hơi đen, môi mỏng hơi mím lại, nhìn qua là một người trầm mặc ít nói.

Hắn nhìn chăm chú đám người trên màn ảnh, thản nhiên mở miệng: “Nếu tư liệu chân thật, như vậy người này, hẳn là một thiên tài chiến thuật.”

Ha!.....

Trong phòng họp yên tĩnh không tiếng động, Elian cười ra tiếng.

Chương 543. 5. Thế giới triệu hoán sư (107)

Bởi vì một tiếng cười đột ngột này, tất cả mọi người nhìn qua.

Elian cũng không hoảng hốt, cười lạnh nói: “Mọi người có phải hay không quá khoa trương, vì như vậy một Triệu hoán sư cấp thấp hưng sư động chúng, trong tay đối phương thậm chí ngay cả một cái ra dáng Triệu hoán thú cấp A đều không có, đáng giá chúng ta lãng phí thời gian ở chỗ này hợp thảo luận sao?”

Người quản lý hiểu rõ đặc tính của mỗi Triệu hoán sư, phản ứng này của Elia cũng không khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Trước mắt xem ra, quả thật không đáng sợ, nhưng tương lai có thể tạo thành uy hiếp đối với Heisenberg hay không thì không nhất định.

Người quản lý mặt không chút thay đổi nói: “Nghe nói câu lạc bộ Monzidora cũng có ý định ký hợp đồng với cô ấy, thay vì bị người khác nhanh chân đến trước, không bằng ra tay trước là tốt nhất, cho nên hôm nay tôi tự mình nói chuyện với đối phương, cố gắng mời cô ấy gia nhập Heisenberg, nhưng bị từ chối.”

“Từ chối?” A Sâm Đức như có điều suy nghĩ: “Cái này cũng có chút thú vị.”

Elian khinh thường nói: “Cô ta tại Bong Bóng Xanh Lam tự nhiên có thể chứng tình phủng nguyệt, tới Heisenberg, cô ta

tính cái rắm!”

“Nói cũng không thể nói như vậy, ít nhất CLB Bong Bóng Xanh Lam tiến bộ là rõ ràng, nếu như đối phương chiến thuật có thể cùng chúng ta Triệu hoán thú cấp A, cấp S kết hợp, phải chăng sẽ sinh ra lớn hơn hiệu quả và lợi ích?” Người quản lý bình tĩnh quét mắt tất cả mọi người: “Cho nên ta tìm tới các cậu, muốn nghe một chút ý kiến của các cậu, nhìn xem chúng ta có cần thiết hay không, tiến thêm một bước tranh thủ vị Triệu hoán sư này, cùng với, cô ta đáng giá chúng ta làm như vậy sao?”

Tiến thêm một bước tranh thủ ý tứ, chính là đề cao lợi thế.

“Tôi không đồng ý.” Elian nhếch chân, ngả người về phía sau: “Các anh cứ khẳng khẳng muốn ký hợp đồng với cô ấy, tôi cũng không xen vào, dù sao cũng đừng nhét người vào trong đội của tôi.”

Hai vị huấn luyện viên bên cạnh nhìn nhau, chần chờ phát biểu ý kiến:

“Nếu CLB Monzidora thực sự muốn ký hợp đồng với cô ấy, tôi nghĩ chúng tôi cũng nên cố gắng, ít nhất là không để các đối thủ cạnh tranh tăng cường sức mạnh của họ.”

Đúng vậy, từ thực lực đối phương mà xem, ký hợp đồng với cô ta có lẽ tác dụng không lớn, nhưng từ góc độ đả kích đối thủ cạnh tranh mà xem, vẫn đáng để chúng ta thử.

Người quản lý nghe xong, trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Arsene:

“Arsene, cậu nghĩ sao?”

Arsene là đội trưởng của đội một Heisenberg, trong thời gian sáu năm đã giành được bốn lần vô địch cho Heisenberg, hơn nữa cũng phụ trách dạy dỗ hậu bối trẻ tuổi trong câu lạc

bộ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn sẽ trở thành huấn luyện viên của Heisenberg sau khi giải nghệ.

“Ý kiến của tôi, cũng giống như Elian.” Arsene trả lời.

Quản lý có chút ngoài ý muốn nhướng mày: “Nhưng vừa rồi cậu còn nói, người này rất có thể là một thiên tài chiến thuật.”

Arsene thản nhiên nói: “Để cho một cái người trong câu lạc bộ tịch mịch vô danh trong khoảng thời gian ngắn tiến bộ thần tốc, xác thực đáng giá khen ngợi một câu ‘Thiên tài’, nhưng là cô chưa chắc thích hợp Heisenberg, Heisenberg Triệu hoán thú thấp nhất cũng là cấp A, có một bộ thành thực tác chiến khuôn mẫu, các phương diện năng lực cân đối, cơ hồ có thể làm được công thủ vẹn toàn, cho nên chiến thuật vận dụng ngược lại không trọng yếu như vậy.”

Lời nói của Arsene, làm cho Elian thập phần hưởng thụ.

Elian cười nói: “Chỉ có kẻ yếu mới cần cái gọi là chiến thuật.”

Quản lý trầm mặc không nói, một lát sau trầm giọng nói: “Như vậy đi, tan họp trước, tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Mọi người nghe xong, lục tục đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Elian ra khỏi phòng họp, cố ý đi cùng Arsene.

Hắn cảm thấy mình và Arsene đều là thành viên nòng cốt của câu lạc bộ, lập trường nhất trí, lợi ích cũng giống nhau.

Chương 544. 5. Thế giới triệu hoán sư (108)

“Thật không biết quản lý mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì, theo tôi thấy, câu lạc bộ sẽ không cần phải tiêu tiền nuôi nhiều người rảnh rỗi như vậy.” Elian hướng Arsene oán giận: “Ai vì câu lạc bộ xuất lực, cho câu lạc bộ kiếm tiền, ai mới có tư cách lấy được thù lao cùng đãi ngộ tốt nhất, hiện tại ký hợp đồng với người mới này người mới kia, chúng ta những người vất vả làm việc ngược lại không được coi trọng, quả thực không có đạo lý a.”

Arsene không có phản ứng gì, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước.

Elian tự mình nói ra: “Chờ năm nay thăng cấp thi đấu kết thúc, tôi ngược lại muốn nhìn xem hấn ký vào người mới đều vì câu lạc bộ làm cái gì cống hiến, lại cầm cái gì đãi ngộ...”

Arsene dừng chân, quay đầu nhìn hấn: “Đãi ngộ mà câu lạc bộ cung cấp cho Triệu hồi sư, chưa chắc có liên quan đến thành tích thi đấu, cũng có thể liên quan đến giá trị thương mại.”

Elian nhíu mày: “Một triệu hoán sư bất nhập như vậy, có thể có giá trị thương mại gì?”

“Giá trị thương mại của cô ấy, không phải cậu và tôi có thể phán xét.” Arsene thản nhiên nói: “Ít nhất hiện tại trên tin tức, nhiệt độ của cô ấy cao hơn cậu.”

Sắc mặt Elian trầm xuống, trở nên dị thường khó coi.

Asrene lại làm như không thấy, nhắc chân rời đi, trở về sân huấn luyện của đội mình.

Elian đứng một mình tại chỗ.

Im lặng một lát, hần mĩa mai hừ một tiếng, thấp giọng thì thào: “Đồ vô dụng, vì an an ồm ồm giải nghệ, mắt thấy người mới sắp cưới lên đầu mình, cư nhiên một chút tính tình cũng không có, uổng công hần còn giành được quán quân mấy lần.”

Không phải là nhiệt độ sao, mình thân là chủ công của Heisenberg, muốn nhiệt độ còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Trước kia không làm như vậy, là bởi vì hần chuyên chú vào thi đấu, khinh thường như thế! Nhưng hiện tại, hần muốn hảo hảo giáo huấn một chút đám người có mắt không trông này, hần muốn cho đám người này biết, ai mới là người chân chính có giá trị đối với câu lạc bộ!

Giờ phút này, Allison đưa ra một quyết định.

.....

Từ khi quyết định nghỉ phép, Thời Tiện Ngư và Roland liền đặc biệt bận rộn.

Bận rộn mua quà.

Thật vất vả vào thành một lần, phải về quê, đương nhiên phải mang đặc sản trong thành cho thân bằng hảo hữu.

Muốn mang quà cho Maggie, quà cho dì Kiều Toa, còn có hàng xóm giúp chăm sóc cừu và chó trong nhà, Roland phụ trách mua, Thời Tiện Ngư phụ trách bày mưu tính kế.

Vốn là mua mua mua rất vui vẻ, sau khi trở về câu lạc bộ lại phát hiện bên ngoài vây đầy phóng viên, phóng viên vừa thấy hai người liền xông lên chụp ảnh, microphone sắp đâm đến trên mặt Thời Tiện Ngư -

“Xin hỏi Tiểu Ngư tiểu thư, đối với câu lạc bộ Heisenberg phát ra lời mời đối chiến, cô cảm thấy thế nào?”

“Cô sẽ nhận lời mời đối chiến lần này sao? Cô có nắm chắc thắng trận đấu này không?”

“Xin hỏi cô có biết nguyên nhân đối phương phát ra lời mời đối chiến không?”

Roland nhú mày ngăn cản bọn họ: “Ngại quá, không thể trả lời...”

Thời Tiện Ngư đem Roland cánh tay kéo xuống, cảm thấy mới mẻ nhìn đám phóng viên này, nói: “Các người hỏi tôi như vậy, tôi đều nghe không rõ vấn đề là cái gì, bằng không trước đi vào, tìm gian phòng họp, mọi người ngồi xuống, uống chén trà, chậm rãi hỏi, có thể không?”

Các phóng viên đều rất kích động.

Tuyệt vời, hôm nay có thể quay cận cảnh!

Roland lo lắng nhìn Thời Tiện Ngư, Babu ngày hôm qua vừa bị Thời Tiện Ngư cự tuyệt, hôm nay liền truyền ra tin tức muốn tìm Thời Tiện Ngư đối chiến, đây rõ ràng là lai giả bất thiện.

Thời Tiện Ngư trấn định tự nhiên đi vào trong, nói với Roland: “Đi gọi Selwell lại đây, nói cho cậu ta biết, có rất nhiều bạn phóng viên tới, bảo cậu ta gọi tất cả đội viên đến phòng họp tiếp nhận phỏng vấn.”

Roland: “... Hả?”

Thời Tiện Ngư nháy mắt mấy cái với hắn: “Mau đi đi.”

Chương 545. 5. Thế giới triệu hoán sư (109)

Selwell nhận được tin tức, sốt ruột không chịu nổi.

Phóng viên là hắc bảo nhân viên công tác ngăn ở bên ngoài, bởi vì hắc căn bản không muốn tiếp nhận lời mời đối chiến!

- Nói đùa cái gì, đối phương là Heisenberg chủ công thủ, tiếp nhận loại này đối chiến đối CLB Bong Bóng Xanh Lam không hề có lợi, mà hắc một khi cự tuyệt, phóng viên không thể thiếu mở miệng chế nhạo, thậm chí ý đồ dùng khích tướng pháp ép hắc tiếp nhận, nếu biết phóng viên khẳng định không có lời hay, vậy hắc tại sao phải tiếp nhận phỏng vấn?

Nhưng hắc không nghĩ tới, chính mình cũng đem phóng viên ngăn ở bên ngoài, lại bị Thời Tiện Ngư mời trở về!

Hắc thật sự là muốn điên rồi!

Selwell dẫn một đám đội viên vội vàng hướng phòng họp chạy, việc này tới đột nhiên, Roland cũng có chút lo lắng, hỏi Selwell: “Lời mời đối chiến lúc nào phát tới?”

Selwell lo lắng nói: “Chân trước thu được mời, phóng viên chân sau liền theo tới, cậu không biết, đầu câu lạc bộ quanh năm đều có phóng viên ngồi canh giữ, chính là vì nắm giữ trước tiên tin tức, còn có phóng viên hội dùng tiền mua chuộc trong câu lạc bộ nhân viên công tác, một khi câu lạc bộ có bất kỳ động tác gì, phóng viên liền có thể lập tức biết!”

“Việc này rất kỳ quái.” Roland cau mày nói: “Vòng đấu loại còn đang tiến hành, Heisenberg sao lại muốn đối chiến với

Tiểu Ngư tử? Chẳng lẽ bọn họ không sợ trạng thái đội viên của mình bị ảnh hưởng? Đối phương là ai?”

Selwell trong mắt lộ ra sầu lo: “Tên kia, trong tay có một con Sochida Sâm Nhiêm, còn có một đầu Hỏa Diễm Long!”

Roland, Leah và Lily nghe xong, vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng.

Mọi người đi tới cửa phòng họp, cửa không đóng, người bên trong đã trò chuyện.

“Các cậu làm nghề này vất vả quá, nếu tớ không về, các cậu còn phải chờ lâu, mau uống nước nghỉ ngơi, phỏng vấn có thể từ từ mà làm.”

Đây rõ ràng là thanh âm của Thời Tiệp Ngư.

Phóng viên được chào hỏi: “Cảm ơn cảm ơn... Thật ra đây không tính là gì cả, đều là thái độ làm việc bình thường, có lúc vì chụp một tấm ảnh, chúng ta phải ở trước cửa câu lạc bộ mấy tiếng không ăn không uống canh giữ, ngay cả nhà vệ sinh cũng không dám đi, chỉ sợ mình không cẩn thận để cho người khác cướp tin tức.”

Mặt khác phóng viên phụ họa: “Đúng vậy a, nhất là cái kia mấy người quán quân câu lạc bộ, nếu như không sớm một chút đi, vị trí đều đoạt không được!”

Thời Tiệp Ngư nói: “Nếu cạnh tranh kịch liệt như vậy, sao các cậu không đi phỏng vấn các câu lạc bộ khác?”

“Không phải đầu câu lạc bộ tin tức, làm sao có người nguyện ý xem nha, chúng ta cũng là không có cách, ai!”

Thời Tiệp Ngư nói: “Đầu câu lạc bộ tin tức không dễ cướp, các cậu hẳn là mở lối tắt khác nha, lại nói trên tin tức mỗi ngày đều là cái kia mấy câu lạc bộ chuyện, mọi người xem không chán sao?”

Bước chân của Selwell dừng lại, trong lòng mơ hồ hiện lên dự cảm không ổn.

Các phóng viên quả nhiên háng hái hỏi: “Ồ? Trên người đội trưởng Bong Bóng Xanh Lam các cậu có chuyện gì?”

“Hắn đặc biệt xui xẻo.” Thời Tiện Ngư nghiêm trang nói: “Hắn thật vất vả Triệu hồi ra ma thú cấp A, kết quả là một con Lươn biển sâu khổng lồ, căn bản không có cách dự thi.”

“A...” Các phóng viên nhao nhao tỏ vẻ đồng tình: “Thật đúng là xui xẻo.”

“Cái này không tính là gì, còn có càng xui xẻo.” Thời Tiện Ngư nói: “Sau đó hắn Triệu hồi ra một con Hồng Vũ Hạc cấp B, cũng rất lợi hại, nhưng mà, hắn có chứng sợ độ cao.”

“A...” Các phóng viên mặt lộ vẻ tiếc hận: “Cái này cũng quá xui xẻo.”

Selwell ngoài cửa: “.....”

Thời Tiện Ngư thở dài nói: “Theo lý thuyết, tình huống hắn như vậy, cơ hồ không có nhà câu lạc bộ nào sẽ thu hắn, may mắn hắn thúc thúc nguyện ý ủng hộ hắn, hơn nữa chính hắn đối với Triệu hoán nhiệt tình yêu thương, chú cháu hai người cộng đồng sáng lập nhà này câu lạc bộ, tin tức tiêu đề ta đều nghĩ kỹ, liền kêu — dùng tiền tài chống đỡ giấc mộng có thể đi bao xa?”

Chương 546. 5. Thế giới triệu hoán sư (110)

Các phóng viên giật mình gật đầu: “Nghe như vậy, quả thật đáng để đào sâu hơn.....”

Selwell: “.....”

Thời Tiện Ngư còn rất không dứt: “Một cái tư liệu thực tế các người có thể từ bất đồng góc độ đi viết, thiếu niên Triệu hoán sư trưởng thành là một góc độ, còn có thể sắc bén một chút, tỷ như, tư bản hộ tổng, Triệu hoán thi đấu công bằng ở đâu?!”

Selwell nghe không nổi nữa, kiên trì đi vào.

“A! Đây là đội trưởng của chúng ta!”

Thời Tiện Ngư nhanh chóng đứng dậy, hướng các phóng viên giới thiệu: “18 tuổi, chính là câu lạc bộ phong nhã hào hoa, phiên toái mọi người chụp ảnh lúc cho hắn chụp đẹp trai điểm, hai vị này là chúng ta chủ công thủ, Leah cùng Lily, vị này là phụ trách phòng ngự hậu vệ đội viên Tiểu La..”

Trong phòng họp tất cả đều là máy quay phim cùng microphone, Bong Bóng Xanh Lam các đội viên đành phải nặn ra nụ cười cùng các phóng viên chào hỏi.

Các phóng viên ca ca một trận chụp.

Cũng may, bọn họ không quên lần này tới Bong Bóng Xanh Lam ngồi xỏm tin tức mục đích, giờ tay hỏi: “Về Heisenberg đối chiến mời...”

“Không vội, chúng ta chụp ảnh chung đi.” Thời Tiện Ngư cười ha hả: “Đã lâu rồi tôi không chụp ảnh, phiền mọi người quay sang bên này một chút, giúp chúng tôi chụp logo bong bóng xanh phía sau, cảm ơn mọi người ha.”

Lại lẩn qua lẩn lại một hồi lâu.

Chụp ảnh xong, mọi người rút cục ngồi xuống, Thời Tiện Ngư không ngại phiền toái xếp thứ tự cho các phóng viên, để mọi người thay phiên đặt câu hỏi, cam đoan mỗi phóng viên đều có ba lần cơ hội đặt câu hỏi.

Selwell áp lực rất lớn, hần biết sắp tới, vấn đề sắc bén sắp tới.

Ai, hần quả nhiên vẫn thích phóng viên mình dùng tiền mời tới hơn, ít nhất nên hỏi cái gì, không nên hỏi cái gì, hai bên đều có thể hiểu rõ trong lòng.

Xin hỏi câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam có nhận lời mời đối chiến lần này không?

“Chấp nhận.” Thời Tiện Ngư thu lại nụ cười, nghiêm túc gật đầu: “Vấn đề tiếp theo.”

“Đối với chuyện Heisenberg gửi lời mời đối chiến, xin hỏi bản thân cô cảm thấy thế nào?”

“Không có cảm tưởng.” Thời Tiện Ngư bình tĩnh trả lời: “Kế tiếp.”

“Cô cho rằng trận đối chiến này mình sẽ thắng sao? Năm chắc thắng lớn bao nhiêu?”

“Tất cả kết quả trận đấu đều không rõ. Tiếp theo.”

“Heisenberg phát ra lời mời đối chiến, có liên quan đến việc cô có thể đồng thời điều khiển bốn con ma thú hay không?”

“Vấn đề này anh cần hỏi Heisenberg. Tiếp theo.”

.....

Elian bởi vì lên phát ra lời mời đối chiến, bị quản lý giáo huấn một trận.

Nhưng hắn không quan tâm.

Hợp đồng của câu lạc bộ chưa từng ràng buộc loại tình huống này, cho nên hắn không tính là vi phạm hợp đồng, nhiều lắm là chọc cao tăng không vui mà thôi.

Dù sao mục đích của hắn đã đạt tới, hắn chính là muốn cho tất cả mọi người biết, bọn hắn cái gọi là có thương nghiệp giá trị Triệu hoán sư, tại hôm nay về sau, sẽ trở nên không đáng một đồng! Tất cả mọi người xem qua tin tức, đều sẽ nhận rõ bản chất của đối phương!

Thắng mấy trận đấu, liền cho rằng mình có thể lấy trứng chọi đá? Quả thực rất buồn cười.

Elian ra ngoài mua báo.

Hắn mua mỗi một loại tin tức báo chí, lại không thấy chính mình muốn xem đưa tin, ngược lại là phát hiện một ít quỷ dị tiêu đề —

Lý do mà Heisenberg đưa ra lời mời đối chiến là vì thế...

“Thăng cấp thi đấu xếp hạng sắp nghênh đón kinh thiên nghịch chuyển!”

« đầu câu lạc bộ ra tay, phú nhị đại câu lạc bộ lâm vào tuyệt cảnh! »

Câu lạc bộ vô địch vì sao lại chọn cô gái bình thường?

Elian: “.....”

“Đây là cái quỷ gì?!”

Chương 547. 5. Thế giới triệu hoán sư (111)

Bởi vì những này đặc biệt bắt mắt tin tức tiêu đề, cơ hồ tất cả mọi người biết Heisenberg cùng Bong Bóng Xanh Lam có một hồi đối chiến thi đấu —

Một bên là chủ công của đội thứ hai, bên kia là... thành viên dự bị.

Selwell mang theo các đội viên đi tới câu lạc bộ Heisenberg ứng chiến, ngồi ở trên tàu, hẳn không khỏi cảm khái phong thủy luân chuyển, bọn họ đã từng nhảy lên nhảy xuống phát lời mời đối chiến cho câu lạc bộ khác, hiện tại rốt cục đến phiên mình, cũng không biết đây có tính là báo ứng hay không, thật khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Tâm tình Thời Tiện Ngư lại thoải mái, thân nhiên nói: “Thua thì thua, đều nói bọn họ là quán quân câu lạc bộ rất lợi hại, tôi thua quán quân cũng không mất mặt.”

“Mặc dù là nói như vậy, nhưng mà...” Selwell muốn nói lại thôi, khó xử nói: “Nhưng mà trước đó chúng ta, chúng ta...”

“Chúng ta làm sao vậy?” Thời Tiện Ngư không hiểu.

Lily nói: “Ý của hẳn là, trước đây chúng ta luôn tìm người khác đối chiến, còn thường xuyên thắng đối phương, hiện tại chúng ta bị Heisenberg chọn ra, khẳng định sẽ có không ít người bỏ đá xuống giếng chê cười.”

Selwell dùng sức gật đầu!

“Đó là ý của ông ấy!”

Thắng thua không có gì phải sợ, nhưng tiếng người đáng sợ
a.

Thời Tiệp Ngự nghe xong, nghiêm túc suy tư một lát, trầm giọng nói: “Đã như vậy, để không bị người chê cười, tôi cũng chỉ có thể cố gắng thắng.”

Tất cả đội viên trong xe: “.....”

“Làm ơn đừng nói dễ dàng như vậy được không!!!”

Selwell im lặng gãi đầu, rất sục sạo! Tuy rằng hắn cũng không biết mình rốt cuộc đang sục sạo cái gì.

Roland nói với Thời Tiệp Ngự: “Elian người này tuy rằng cuồng vọng vô lễ, nhưng hắn xác thực có cuồng vọng tư bản, cô cùng hắn đối chiến nhất định phải cẩn thận, trong tay hắn ma thú đều tương đối lợi hại, bốn con cấp A, còn có một con cấp S, nhưng cái ma thú cấp S kia cùng câu lạc bộ ký qua bảo đảm hiệp ước, hắn hẳn là sẽ không lấy ra dùng.”

Phong khí của đại lục Alace là cổ vũ các Triệu hoán sư tự do đối chiến, câu lạc bộ vì cam đoan trạng thái của Triệu hoán sư trong kỳ thi đấu không bị ảnh hưởng, bình thường sẽ ký hợp đồng với Triệu hoán thú chủ lực, tiến hành hạn chế nhất định, đây cũng là nguyên nhân vì sao Elian rõ ràng một mình phát ra lời mời đối chiến, cũng không cần lo lắng mình vi phạm hợp đồng.

Trong tay hắn không chỉ có một con Triệu hoán thú, chỉ cần không sử dụng Triệu hoán thú ký hợp đồng là không sao.

Thời Tiệp Ngự hỏi mọi người: “Nếu Elian lợi hại như vậy, tại sao lại là Triệu hoán sư của đội thứ hai?”

Trong lý giải của cô, đội ngũ thứ hai, hẳn là kém hơn đội ngũ thứ nhất chứ?

Selwell giải thích: “Mấy câu lạc bộ nổi tiếng trên cơ bản đều như vậy, bởi vì mỗi năm không chỉ một trận đấu, vì tương ứng với các trận đấu khác nhau, sẽ đem Triệu hoán sư chia làm mấy đội, tỷ như đội viên đội một phụ trách thi đấu quán quân, đội hai thì phụ trách thi đấu thăng cấp, đội ba bình thường là nhân viên dự bị, hai đội phía trước một khi xuất hiện tình huống bị thương, nghỉ việc, nghỉ bệnh, lập tức bổ sung chỗ trống.”

Thời Tiện Ngư: “Thi đấu quán quân?”

Selwell: “Đúng, vòng loại là thể thức thi đấu vòng tròn, tất cả các câu lạc bộ đều tham gia đối chiến, thua trừ điểm, thắng thêm điểm, cuối cùng xếp hạng mỗi năm dựa theo điểm tích lũy, mười câu lạc bộ hàng đầu có tiền thưởng khổng lồ. Vòng vô địch không giống với vòng loại, vòng vô địch là hai Triệu hoán sư tiến hành tỷ thí một chọi một, thua loại, thắng thăng hạng, không tồn tại điểm tích lũy nào.”

“A...” Cô dường như mơ hồ đại khái hiểu được.

“Nói cách khác, Triệu hoán sư của đội thứ nhất chuẩn bị thi đấu quán quân, Triệu hoán sư của đội thứ hai chuẩn bị thi đấu thăng cấp, đội thứ ba là dự bị của đội thứ nhất, thứ hai... Thời Tiện Ngư suy nghĩ trong chốc lát, nhìn về phía Selwell: “Vậy, tại sao câu lạc bộ chúng ta không có?”

Chương 548. 5. Thế giới triệu hoán sư (112)

Selwell: “.....”

Vấn đề này, liên tương đối đa thương người.

Leah cái thứ nhất chợt cười ra tiếng: “Oa ha ha ha ha! chúng ta câu lạc bộ không riêng gì không có đội ngũ, liên huấn luyện viên đều không có!”

Selwell hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Lúc trước là ai nói không có huấn luyện viên vui vẻ hơn?!”

Lily ghen cười nói: “Thực lực câu lạc bộ chúng ta còn chưa đủ tư cách tham gia thi đấu quán quân, quy mô cũng nhỏ, bố trí nhân viên các phương diện tự nhiên cũng không thể so sánh với Heisenberg.”

Selwell lo lắng: “Bạn không nên nghĩ rằng Elian là đội trưởng của đội thứ hai và không coi trọng anh ấy, anh ấy hiện đang trong giai đoạn phát triển, tiềm năng rất lớn, nghe nói Heisenberg có ý định nuôi dưỡng hắn với tư cách là đội trưởng của đội thứ nhất.”

Leah nhất thời không phục, lầm bầm nói: “Đội trưởng đội thứ nhất không phải Asunde sao? Asunde thế nhưng là quán quân thi đấu khách quen, cầm qua nhiều lần quán quân đâu!”

“Arsene đã 23 tuổi và nhiều nhất là hai năm nữa sẽ giải nghệ.” Selwell nói: “Người có hy vọng lớn nhất để thay thế vị trí của hắn ta tại câu lạc bộ Heisenberg vào lúc này là Elian.”

Chỉ còn hai năm sao.....” Roland lẩm bẩm,” Hai năm sau, hắn sẽ đi đâu?

“Cái này thì không rõ ràng lắm, có thể sẽ lưu lại làm huấn luyện viên, cũng có thể gia nhập ban tổ chức làm trọng tài, ai biết được.” Selwell nhìn hắn một cái, có chút nghi hoặc: “Vì cái gì cậu muốn nói, chỉ còn hai năm?”

Roland hoàn hồn, giọng ngập ngừng: “À, không có gì..... Chỉ là cảm thấy, thời gian trôi qua thật nhanh, tôi nhớ hắn ta vừa mới giành quán quân không lâu, không ngờ lại giải nghệ nhanh như vậy.”

“Quả thật, ai, nhưng đây cũng là thái độ bình thường trong giới đi.” Selwell cảm khái nói: “Mười hai mười ba tuổi bắt đầu học, mười lăm mười sáu tuổi mới có thể lấy được một chút thành tích, sau hai mươi tuổi thần lực bắt đầu giảm xuống trên diện rộng, điều khiển ma thú cũng càng ngày càng cố hết sức, như vậy tính ra, triệu hoán sư hoàng kim giai đoạn chỉ có ba bốn năm mà thôi, một đời trước quán quân xem như kiên trì thời gian lâu nhất người đi.”

Leah nghi hoặc hỏi: “Thật kỳ quái, bọn họ như thế nào một chút tin tức cũng không có?”

Selwell nhớ lại một lát: “Hình như là bởi vì, trận đấu cuối cùng dẫn đến tổn thương tinh thần lực, về quê an dưỡng.”

Leah nhất thời khần trương: “Ta về sau có thể hay không cũng phải bệnh này?Nghe nói rất khó chữa khỏi!”

Selwell ranh mãnh cười nói: “Cậu quả thật phải cẩn thận, thần lực một khi bị hao tổn liên cơ hồ không có khả năng nghịch chuyển, đến lúc đó cậu điều khiển Trâu Lùn Một Sừng sẽ không phải là trâu đứng đắn, là trâu điên, ha ha ha!”

Lily cũng cười theo: “Mad Bull Leah, ha ha ha ha!”

“A a a a, tôi không muốn làm trâu điên! Tôi không muốn!.....”

Bọn họ ở trong xe hi hi ha ha, Roland có vẻ hết sức trầm mặc.

Thời Tiệp Ngự yên lặng nhìn hắn, ước chừng có thể hiểu được khúc mắc trong lòng hắn. Hắn muốn đánh bại người kia, nhưng người kia cũng sắp xuất ngũ, nếu như không thể mau chóng trưởng thành đến mức có thể một mình đảm đương một phía, sẽ khó có cơ hội đường đường chính chính đứng ở trước mặt người kia đọ sức.

Cái gọi là khát vọng triệu hồi Quý Vương khát máu, bản chất của nó là hy vọng mình đủ mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ để đánh bại người đã từng làm tổn thương cha mẹ mình.

Cô phải làm thế nào mới có thể giúp được cậu ấy đây?

Chương 549. 5. Thế giới triệu hoán sư (113)

Heisenberg không hổ là quán quân câu lạc bộ, gần hội trường câu lạc bộ người đông nghìn nghịt, không chỉ có phóng viên ngồi chờ, còn có vô số cửa hàng sản phẩm xung quanh, hot dog, bỏng ngô, kem ly, bong bóng cái gì cần có đều có, nghiễm nhiên là một thắng cảnh du lịch.

Thời Tiện Ngư một đường đi một đường xem, cảm thấy lần này mình đến không uổng công, cho dù thua cũng coi như đã thấy qua việc đời.

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam kỳ thật cũng không kém, sân bãi lớn nhỏ cùng trang hoàng đẳng cấp tuyệt đối có thể cùng câu lạc bộ đỉnh cấp so sánh, nhưng nhân khí là thật không có cách nào so sánh, trận thế Heisenberg này, không chỉ nuôi sống toàn bộ thành viên câu lạc bộ, còn nuôi sống cả con phố buôn bán này.

Thời Tiện Ngư giữ chặt Roland bên cạnh, chỉ chỉ tiệm kem cách đó không xa: “Em muốn ăn cái đó.”

Cô không có tiền, tiêu dùng hoàn toàn dựa vào Roland.

Roland nhìn cửa hàng kia biển quảng cáo, hỏi: “Cô muốn khẩu vị gì?”

“Tôi sẽ tùy tiện ném thử, cậu mua loại rẻ nhất là được.” Thời Tiện Ngư nói.

“Những người khác ăn không?” Roland hỏi: “Ta cùng nhau mua đi.”

Selwell nghĩ thầm đã đến rồi, vậy ăn một chút đi.

“Tôi đi mua, muốn khẩu vị gì?” Selwell hào phóng nói: “Trở về tôi sẽ thanh toán.”

Thời Tiện Ngư còn chưa thử qua “công quỹ ăn uống” công khai như vậy, cơ hội khó có được, cô nhỏ giọng nói: “Vậy tôi sẽ làm món đất nhất nhé?”

Leah hiểu biết hơn cô ấy và ngay lập tức nói: “Tôi muốn một ly kem lớn với bánh quy sô cô la và mứt việt quất!”

“Cách ăn của cô là gì? Thật kỳ quái a.” Lily rất ghét bỏ, quay đầu nói với Selwell: “Em muốn kem của gấu, cóc giũa, thêm đậu cầu vòng, đậu sữa chua, nho khô và bánh bích quy chocolate.”

Roland thấy thế, nói: “Vậy tôi muốn một ly kem Por k dos, không cần thêm gia vị.”

Selwell chỉ cảm thấy nhức đầu: “Chi bằng các cậu đều chọn loại đất nhất như chị Tiểu Ngư, yêu cầu nhiều như vậy ai nhớ được.”

“Vậy thì cùng đi đi, muốn kem gì thì nói thẳng với chủ tiệm đi.” Thời Tiện Ngư hào hứng bừng bừng nhìn cửa hàng kem, chỉ nhìn kem có khuôn khác nhau trong tủ trưng bày thủy tinh, cũng đã tràn ngập chờ mong.

Hơn nữa nơi này kem ly cư nhiên dùng ma thú đến phân biệt khẩu vị, thật thú vị, cô đổi ý, cô cũng muốn ném thử chỉ định hương vị ma thú.

“Có cái đó không...” Cô cố gắng nhớ lại: “Kem của con Thú triệu hồi Aislie đó?”

Leah hảo tâm nhắc nhở cô: “Tiểu Ngư tử tử, cô lập tức liền muốn cùng hấn đối chiến, nhất định phải nhớ kỹ tên a, bằng

không phóng viên thời điểm phỏng vấn cô, sẽ cho rằng cô đang trào phúng Elian.”

Thời Tiệp Ngự cảm thấy khó xử: “Biết rồi, tôi sẽ cố gắng nhớ kỹ.”

Cái thế giới này tên người đối với cô mà nói đều quá khó nhớ, cô ngay cả Leah cùng Lily đều thường xuyên lẫn lộn.

“Elian thường dùng Sochida Sâm Nhiêm, xem như là một trong những chiêu bài của Heisenberg, trong tiệm hắc là có...” Selwell tìm kiếm trong tủ kính, chỉ vào kem màu xanh sẫm nói với nhân viên cửa hàng: “Phiên cho chúng tôi một phần khẩu vị này.”

Nhân viên cửa hàng tay chân nhanh nhẹn đào ra một cục kem màu xanh sẫm, điền vào khuôn, cắm một cây tăm gỗ, sau đó nhanh chóng bóc vỏ khuôn ra, một cây kem của măng xà hoạt hình đã làm xong.

Thời Tiệp Ngự nhận được trong tay, khăn gấp liếm miệng.

Vị kem vô cùng mát mẻ, có mùi đậu xanh, nhưng chưa nói tới nhiều mỹ vị.

Có thể giá trị kỳ vọng quá cao, Thời Tiệp Ngự cảm thấy kem này không ngon lắm.

“Con ngựa sấm sét của bạn có mùi vị gì?” Cô quay lại và hỏi Leah: “Nó có ngon không?”

Leah liếm kem nói: “Loại kem này, ăn chính là bầu không khí, là ước mơ, là ý nghĩa, Lôi Bạo Mã là chiêu bài ma thú của Asend!”

Thời Tiệp Ngự liếm kem của mình, nghĩ thầm, đây không phải là truy tinh sao, minh tinh xung quanh đều bán đắt, tuy rằng phí tổn chế tạo thấp, nhưng bởi vì bám vào nhất định văn giải trí giá trị, cho nên đắt hơn nữa cũng có fan mua.

Chương 550. 5. Thế giới triệu hoán sư (114)

Leah cuồn liếm trong tay lôi bạo mã, một bên liếm một bên nằm mơ: “Lúc nào có bán kem Trâu Lùn Một Sừng thì tốt rồi!”

Lily buồn cười nói: “Làm sao có thể? Cho dù có một ngày danh tiếng của cậu lớn lên, trong tay khẳng định đã sớm thay đổi ma thú lợi hại hơn, Trâu Lùn Một Sừng chỉ là cấp B, không ở cùng cậu bao lâu đâu.”

Leah dừng lại, nghĩ nghĩ: “Nếu ta có thể Triệu hoán đến Lôi Bạo Mã lợi hại như vậy ma thú thì tốt rồi, cấp S, một bước đúng chỗ!”

Lily cười hì hì nói: “Vậy tôi liền hy vọng mình có thể Triệu hoán được Thị Huyết Yêu Vương!”

“Thị Huyết Yêu Vương?!” Thời Tiện Ngư sửng sốt, cái tên này cô cũng quá quen thuộc, ở trong tiếng cầu nguyện của Roland, cô nghe đến lỗ tai đều muốn nổi kén.

Selwell cho rằng Thời Tiện Ngư không biết loại ma thú này, giải thích: “Thị Huyết Yêu Vương là một loại ma thú hơi khổng lồ, bởi vì giỏi bay, hơn nữa miễn dịch lôi điện, cho nên được cho là khắc tinh của Lôi Bạo Mã cấp S.”

Thời Tiện Ngư như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Xem ra Roland chấp nhất với Triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương, cũng là trải qua cân nhắc, lấy thực lực hiện tại của hắn, chỉ có Triệu hoán ra khắc tinh ma thú của đối phương, mới có khả năng chiến thắng.

“VẬY, Sochida Sâm Nhiêm của Elian, khắc tinh của nó là gì?” Cô hỏi.

Selwell rất không nói gì, sắp đối chiến rồi mới nghĩ đến hỏi cái này, có phải hơi muộn hay không?

“Sochida Sâm Nhiêm ở trong ma thú cấp A, cơ hồ là tồn tại trần nhà..... “ Selwell cau mày thở dài, thay thế Tiệp Ngư rầu rĩ: “Công thủ cân bằng, lực giảo sát hạng nhất, lại có ưu thế hình thể, tạm thời chưa nghe nói qua có ma thú rõ ràng có thể khắc chế nó.”

Roland nghiêm túc nói với Thời Tiệp Ngư: “Địa vị của Sochida Sâm Nhiêm trong ma thú cấp A, tương đương với địa vị của Đầm Lầy măng xà trong ma thú cấp B. Cô từng săn giết Măng Xà đầm lầy, cho dù đối đầu với Sochida Sâm Nhiêm, cũng không phải không có phần thắng. Chỉ cần đối phương không xuất ra ma thú cấp S, tôi cảm thấy trận đối chiến này chúng ta không nhất định sẽ thua.”

Roland tận mắt chứng kiến Thời Tiệp Ngư một đường này là như thế nào trưởng thành, hẳn tuyệt đối muốn so với đám người Selwell đối với Thời Tiệp Ngư càng có lòng tin.

“Trận đấu đối chiến sắp bắt đầu rồi, các người lại còn có lòng dạ nhàn nhã ở chỗ này ăn kem?”

Một giọng nữ trong trẻo truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, không hẹn mà cùng sững sốt.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy một người quen cũ —

Đội trưởng Câu lạc bộ Breeze, Shia.

Khi Selwell nhìn thấy phía sau Shia còn đi theo những người khác, lập tức cảm, hẳn không nghĩ tới không riêng gì Shia tới, còn có Ba Phu bị Thời Tiệp Ngư ngược đãi! Chấp Nhĩ Tây Tư từng đối chiến với Leah, khốc mao từng độ sức với Lily, bọn họ tất cả đều đến!

Có chuyện gì vậy?

Họ làm gì ở đây? Đến xem trò đùa của Bong Bóng Xanh Lam à?

Có lẽ là biểu tình trên mặt Selwell quá mức rung động, Shia đi tới gần, ngữ khí bất mãn nói: “Anh nghĩ lung tung cái gì? Chúng ta là cố ý tới cổ vũ cho các anh.”

Selwell khó khăn phát ra một cái chọn âm: “... A?”

“Đúng vậy.” Chắp Nhĩ Tây Tư nghiêm trang khoanh tay nói: “Hi vọng lực lượng thần tượng có thể cổ vũ các người!”

Lãnh Mao xoa tóc mái của mình, khinh miệt nói: “Fan của Heisenberg nhiều như vậy, nếu chúng ta không đến, chỉ sợ ngay cả một người cổ vũ cho các người cũng không có, vì tránh cho tình cảnh quá khó coi, cho nên chúng ta đến đây.”

“Đừng thua quá nhanh.” Babu nghiêm mặt nói: “Để cướp được vé vào cửa, chúng ta đã tốn không ít tiền.”

Selwell há miệng, nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

Thật lâu sau, hắn quay đầu nhìn các đồng đội, sau đó nhìn về phía trước mặt những người này, dùng hết sức trịnh trọng ngữ khí đối bọn họ nói:

“Cảm ơn.”

Chương 551. 5. Thế giới triệu hoán sư (115)

Trong phòng họp của câu lạc bộ Heisenberg, hôm nay Elian là nhân vật chính, đang được phỏng vấn bởi các phóng viên.

Hắn mặc đội phục màu quýt cùng màu trắng đan xen, tóc ngắn gọn gàng, trên khuôn mặt trẻ tuổi hiện ra lực lượng mạnh mẽ hướng về phía trước, cùng với thân là đội viên chủ lực câu lạc bộ đầu siêu nhiên tự tin.

Trước trận đấu lần này, Elian đã tiếp nhận mấy lần phỏng vấn lớn nhỏ, hắn có thiên phú, tuổi tác cũng thích hợp, nghiêm nhiên là một ngôi sao đang trong thời kỳ thăng tiến.

Phát ra lời mời đối chiến với câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, là quyết định sau khi chúng tôi cân nhắc cẩn thận, đấu pháp của họ có phong cách riêng, vô cùng mới mẻ độc đáo, Heisenberg chúng tôi mặc dù là một trong những câu lạc bộ đầu, nhưng sẽ không coi thường bất cứ đối thủ nào.

Elian chậm rãi nói trước ống kính.

Hắn đương nhiên sẽ không nói thẳng bởi vì nhìn đối phương không vừa mắt cho nên phát ra lời mời đối chiến, dù sao cũng phải có lý do chính đáng, thể diện mới đẹp mắt.

Một phóng viên hỏi: “Xin hỏi, anh có nghĩ rằng Bong Bóng Xanh sẽ đe dọa thứ hạng của Heisenberg trong năm nay không?”

Elian không thể không mỉm cười.

Nói đùa gì vậy, hắn phát ra lời mời đối chiến, là muốn áp chế uy phong của đối phương, đám phóng viên này có phải đầu óc không tỉnh táo, ngay cả lời nói cũng nghe không ra, chẳng lẽ bọn họ cho rằng đối phương thật sự có tư cách làm đối thủ của hắn?

“Câu hỏi này, rất hài hước.” Elian trêu tức cười nói.

Các phóng viên nhao nhao cười rộ lên, bọn họ đương nhiên không cho rằng Elian sẽ thua, chỉ là muốn thông qua câu hỏi như vậy, đưa ra một ít câu trả lời hoặc tin tức thú vị.

“Vậy Heisenberg nghĩ rằng trận đấu này không có gì phải lo lắng, phải không?” một phóng viên khác hỏi.

Elian đường hoàng nói: “Thắng thua không quan trọng, trận đấu quan trọng là trao đổi và học tập.”

Phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi: “Đối với sách lược điều khiển nhiều con thú triệu hồi của Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, Heisenberg sau này có sắp xếp loại huấn luyện này hay không?”

Elian khước miệng nhếch lên, trả lời: “Phương diện này, tôi tin tưởng huấn luyện viên cùng người quản lý sẽ làm ra hợp lý nhất an bài, nhưng, hôm nay thi đấu đối chiến, tin tưởng sẽ cho bọn hắn một cái tham khảo rõ ràng.”

Các phóng viên mỗi người ngẫm hiểu, ý tứ trong lời này rất rõ ràng, nếu như Bong Bóng Xanh Lam bị Heisenberg đánh ngã, cũng đủ để chứng minh cái gọi là điều khiển nhiều con ma thú, đối với câu lạc bộ đầu mà nói không hề có giá trị.

“Được rồi, tôi nghĩ phỏng vấn có thể kết thúc.” Elian thản nhiên đứng dậy, cười nói: “Tôi phải đi chuẩn bị thi đấu, để đối thủ chờ quá lâu, cũng không phải là hành vi lễ phép gì.”

Nếu như vừa rồi những lời kia coi như thu liễm, như vậy những lời này chính là Xích Quả Quả miệt thị — hắn đi chuẩn

bị thi đấu không phải bởi vì chính mình cần chuẩn bị, mà là không muốn biểu hiện đến không lễ phép.

Hắn ta không để Bong Bóng Xanh Lam vào mắt.

Trên thực tế cho tới bây giờ, hắn ngay cả chính mình sắp đối chiến đối thủ tên là gì, cũng không có cố ý đi nhớ, chỉ biết là Bong Bóng Xanh Lam một cái người dự bị đội viên, nữ, lớn tuổi, không có gì khác.

.....

Cách đó không xa, một gã đội viên nhện không được oán giận với Arsene bên cạnh: “Nhìn bộ dạng càn rỡ của hắn kìa, lén lút phát ra lời mời đối chiến, quản lý cư nhiên cũng chỉ là không đau không ngứa giáo huấn vài câu, đổi lại là những người khác, đã sớm phê bình toàn đội cộng thêm cưỡng chế cấm thi đấu.”

Arsene thân nhiên nói: “Elian là một Triệu hoán sư có thực lực.”

“Không nói cái khác, chỉ nói chúng ta đệ nhất đội ngũ năm người, ai không mạnh hơn hắn? nghe nói quản lý còn có ý đem hắn làm cậu làm người nổi nghiệp bồi dưỡng, Arsene, tôi là thay cậu không đáng giá, trạng thái của cậu còn không có trượt đâu, bọn hắn liền không kịp đợi tìm người thay cậu.”

Chương 552. 5. Thế giới triệu hoán sư (116)

Asrene trầm mặc không nói.

Tuy rằng trong lời nói của đối phương là bênh vực kẻ yếu cho hắn, nhưng hắn biết, đối phương kỳ thật cũng bênh vực kẻ yếu cho mình, dựa vào cái gì người nổi nghiệp chủ lực của Heisenberg không phải là mình?

Câu trả lời không hề phức tạp, chính là tuổi tác.

Triệu hoán sư của đội thứ nhất, là đội viên chuẩn bị chiến đấu cho giải quán quân, hàng năm đều có thể nâng về mấy cúp cho câu lạc bộ, thực lực đương nhiên là không thể nghi ngờ, nhưng tuổi cũng lớn, toàn bộ thành viên đều vượt qua 20 tuổi, mà đội trưởng đội thứ nhất là Arsene, chờ qua năm nay, sẽ 24 tuổi.

Ở trong cái vòng luẩn quẩn này, bình thường hai mươi bốn hai mươi lăm sẽ xuất ngũ, chậm nhất không vượt qua hai mươi sáu tuổi.

Trong lòng Arsene rõ ràng, nếu như năm nay quán quân thi đấu không lấy lại được đệ nhất, tất nhiên sẽ bị câu lạc bộ cao tầng phán định là “Trạng thái trượt dốc”, đến lúc đó, hắn giải nghệ thời gian có lẽ sẽ sớm...

Về phần Elian cùng ai đối chiến, hắn không quan tâm, cũng không có cái kia lòng dạ thành thối đi chú ý.

Đi thôi, đi xem trận đấu, huấn luyện viên bọn họ đều đang chờ.

Thần sắc Arsene lạnh nhạt xoay người, đi đến phòng quan sát của sân huấn luyện.

Người trong phòng quan sát không nhiều lắm, bất quá người quản lý Heisenberg đến, ước chừng bởi vì Thời Tien Ngư là Triệu hoán sư hấn đề nghị ký hợp đồng, cho nên muốn nhìn xem đối phương hôm nay sẽ có biểu hiện gì.

Ngoài ra trong phòng quan sát còn có một huấn luyện viên và hai ba thành viên.

Dù sao cũng không phải là trận đấu quan trọng gì, những đội viên khác hoặc là đang tiến hành huấn luyện, hoặc là đang chuẩn bị thi đấu thăng cấp, đều bề bộn nhiều việc.

“Elian đã vào chưa?” người quản lý hỏi.

“Vào sân, tôi để cậu ấy khởi động vài phút, cậu ấy nói không cần thiết.” Huấn luyện viên nói, cười cười.

Quản lý nhíu mày: “Tính cách của anh ta, sau này các cậu vẫn phải nghĩ biện pháp mài giũa, cho dù nắm chắc phần thắng, cũng không thể ngay cả công phu bề ngoài cũng lười làm.”

“Tôi sẽ dẫn dò cậu ấy.” Huấn luyện viên gật đầu.

Người quản lý lại hỏi: “Hôm nay hấn chuẩn bị dùng con thú Triệu hồi nào?”

“Hấn là Sách Kỳ Đạt Sâm Nhiệm đi.” Huấn luyện viên cười nói: “Đây là chiêu bài của hấn, điều khiển thuần thực nhất, cũng được mọi người biết rõ nhất.”

Quản lý nghe xong như có điều suy nghĩ: “Không biết đối phương sẽ sử dụng mấy con ma thú, trước mắt ghi chép là đồng thời điều khiển bốn con.”

Huấn luyện viên cười nói: “Ở trước mặt Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiệm, vô luận bao nhiêu con cũng vô dụng.”

Đội viên bên cạnh cũng cúi đầu cười rộ lên: “Với hình thể của Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiêm, cho dù cô thả ra mười con ma thú cấp B, cũng có thể dễ dàng nuốt vào.”

Đây là cấp bậc tiên thiên áp chế.

Cấp A nhất định mạnh hơn cấp B, cấp B nhất định lợi hại hơn cấp C, nếu như không có áp chế như vậy, như vậy bọn họ tiến hành phân loại cấp bậc đối với ma thú sẽ không có ý nghĩa gì.

Quản lý hơi gật đầu, đồng ý quan điểm này, bất quá hẳn vẫn tò mò tên dự bị Bong Bóng Xanh Lam kia sẽ ứng đối với Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiêm như thế nào.

Lúc này, các đội viên câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam lục tục đi vào phòng quan sát.

Srsene cùng đối phương quản lý cùng huấn luyện viên lễ phép chào hỏi, sau đó mang theo đội viên ở một bên khác ngồi xuống.

Người quản lý hỏi: “Đội của các anh đã vào chưa?”

“Đúng vậy.” Selwell gật đầu: “Cô đã tiến vào sân, thi đấu đối chiến có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

Nhân viên công tác bên cạnh điều khiển dụng cụ, thiết bị nơi này tương tự như cuộc thi, rất nhanh trên màn hình lớn của phòng quan sát xuất hiện triệu hoán sư dự thi hai bên, một người tò mò đánh giá bốn phía, người kia tư thái thoải mái đứng trước ống kính.

Quản lý thấy vậy không khỏi cười, quay đầu nói với Selwell: “Xem ra cô ấy vẫn chưa quen.”

Selwell có chút cò quắp trả lời: “Thật ngại quá, đối chiến chính thức như vậy cô chỉ trải qua hai lần, đối với thiết bị trong sân còn chưa quen thuộc lắm.”

Mọi người nghe xong đều cảm thấy dở khóc dở cười, bọn họ như vậy hưng sư động chúng phát ra đôi chiến mời, câu lạc bộ thậm chí còn muốn ký hợp đồng với đôi phương, mà đôi phương kinh nghiệm thực chiến, lại chỉ có hai lần?

Trận đấu hôm nay, thật sự cần thiết cử hành sao?

Chương 553. 5. Thế giới triệu hoán sư (117)

Thời Tiện Ngư cũng không biết giờ phút này có bao nhiêu người đang dùng ánh mắt đồng tình vây xem cô.

Cô đang làm mới thiết bị và bố cục của khu vực chiến đấu Heisenberg, có rất nhiều chức năng mà lần trước chưa từng thấy trên sân thi đấu thăng cấp.

Tỷ như sau khi tiến vào, trên dụng cụ sẽ biểu hiện số lần Triệu hoán sư quẹt thẻ, thời gian luyện tập dài, bản ghi chép dao động tinh thần lực, bảng tư liệu xuất chiến ma thú, vân vân, còn có thể so sánh với tin tức lần luyện tập trước, cứ như vậy có thể nắm giữ rõ ràng tình huống mỗi lần huấn luyện, cũng kiểm tra xem mình tiến bộ hay lùi bước.

Thật tốt, lần sau để cho Selwell cũng mua mấy cái dụng cụ như vậy đi, tiên tiến cỡ nào.

Một cái nút trên bảng tinh thể lóe lên, cùng lúc đó vang lên một tiếng “beep”, trọng tài của Heisenberg thông báo: “Trận đấu đối chiến sẽ chính thức bắt đầu sau 1 phút, mời hai vị Triệu hoán sư xuất chiến Triệu hoán thú.”

Thời Tiện Ngư đến gần vài bước, xuyên thấu qua lồng bảo vệ thủy tinh toàn cảnh, có thể nhìn thấy Elian xa xa đối diện mình thả ra một con rắn lớn có thể so với tòa nhà ba tầng.

Màu xanh sẫm, thân dài thân thô, đầu như một đốt sừng tam giác ngược, uốn lượn quanh quẩn trong sân thi đấu, thoát nhìn thập phần đáng sợ.

Một con cự thú như vậy, cô nên dùng ma thú gì để đối phó đây?

Thời Tiện Ngư thoáng suy nghĩ.

Lúc trước đối phó Mãng Xà đầm lầy, cô dùng bùn quái làm cho đối phương hít thở không thông mà chết, nhưng phương pháp này không thích hợp với Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiêm trước mắt.

Thứ nhất, lần trước có Lợn Rừng hỗ trợ ngăn chặn cỗ họng Mãng Xà, khiến cho hàm dưới của Mãng Xà đầm lầy không thể nhúc nhích. Thứ hai, Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiêm đầu so với Mãng Xà đầm lầy lớn hơn nhiều lắm, muốn triệt để bao vây, cần càng nhiều càng nhiều bùn.

Nhưng quái bùn vẫn là một tay giỏi điều khiển.

Khi Thời Tiện Ngư thả ra Dính Dính.

Kế tiếp lại chọn một ma thú hình công kích, hẳn là có thể.
bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

Cô lật lật chính mình trong túi một đồng lớn tinh tạp, cuối cùng chọn bạch cổ chó lửng, hình thể nhỏ, tốc độ công kích mãnh liệt, coi như mặt đối lập chính mình hình thể lớn gấp mấy chục lần đại Mãng Xà, cũng sẽ giống được bệnh đại đồng dạng nhào tới!

Thời Tiện Ngư rất hài lòng.

Cô vừa thả con lửng ra, liền nghe thấy một trận xôn xao.

Thời Tiện Ngư ngẩn người, theo lý thuyết, vì bảo đảm Triệu hoán sư trong lúc tác chiến tập trung lực chú ý, lòng thủy tinh lớn khu tác chiến này hẳn là hoàn toàn ngăn cách thanh âm bên ngoài, cho dù trên khán đài âm ỉ trời cũng không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào.

Cô liếc nhìn khắp nơi, tìm được đáp án - vừa rồi tiếng ồn ào kia là từ trong loa bên trong truyền ra, thiết kế này là để tiện cho huấn luyện viên thân ở phòng quan sát có thể tùy thời cùng Triệu hoán sư bảo trì liên lạc.

Thật cao cấp a.....

Thời Tiện Ngư nghĩ thầm: phối trí này, cũng phải để cho Selwell lắp vào Bong Bóng Xanh Lam.

Thời gian tiến vào đếm ngược vài giây - -

Con lưng cổ trắng quý rập trên mặt đất, đối mặt với quái vật khổng lồ phía trước, hình thể chênh lệch lớn tựa như một chiếc xe điện nhỏ đậu dưới tòa nhà ba tầng.

Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiêm không nhúc nhích.

Con chồn cũng không nhúc nhích.

Thời Tiện Ngư liếc nhìn thời gian, đếm ngược đã kết thúc, chỉ là không biết vì sao Triệu hoán sư đối diện không có động tĩnh.

Có phải vì câu lạc bộ Heisenberg mà cô ấy không biết không?

Vậy thì yên lặng theo dõi kỳ biến đi, đi theo tiết tấu của người ta sẽ không phạm sai lầm, nếu hắn bất động, ta cũng bất động đi.

Thời Tiện Ngư tiếp tục chờ.

Đợi thật lâu, đối diện vẫn bất động.

Cô đang bối rối thì nghe thấy giọng nói của một người đàn ông bên trong loa: “Khụ, khụ... Tiểu Ngư tiểu thư, bởi vì cô là khách, cho nên xin mời cô ra tay trước, Elian đồng ý cho cô ba phút.”

Thời Tiện Ngư rất giật mình: “Vây Sâm Nhiêm của hấn nếu chết thì làm sao bây giờ?! Các người sẽ không bắt tôi bồi thường chứ?!”

Đầu bên kia loa truyền đến tiếng cười khúc khích khúc khích, tựa hồ có không ít người đang cười.

Thời Tiện Ngư càng giật mình: “Các cậu còn cười được sao? đều không quan tâm đồng đội của mình sao? tớ thật không nghĩ tới, thì ra bầu không khí đoàn đội của câu lạc bộ lớn lại lạnh nhạt như vậy, thật không có tình người!”

“.....”

Chương 554. 5. Thế giới triệu hoán sư (118)

Thời Tiện Ngư nặng nề thở dài: “Không quan tâm còn chưa tính, biết đồng đội của mình muốn cứng rắn chống đỡ đối thủ tấn công ba phút, lại còn hả hê cười, quên đi, dù sao cũng không liên quan đến tôi, tôi chỉ muốn hỏi rõ ràng, một khi sinh ra hậu quả nghiêm trọng, tôi có cần bồi thường hay không.”

Người quản lý thần sắc ngượng ngùng, cúi người hướng bộ đàm trả lời: “Không cần bồi thường.”

Hắn dừng một chút, lại lễ phép nhắc nhở: “Đương nhiên, đối chiến mời luôn luôn là song phương miễn trách nhiệm, nếu như Tiểu Ngư nữ sĩ Triệu hoán thú ở trong trận này đối chiến phát sinh thương vong, chúng ta Heisenberg cũng sẽ không tiến hành bồi thường.”

“Được, như vậy tôi yên tâm rồi.” Thời Tiện Ngư trả lời.

Người quản lý tâm tình phức tạp: “..... Như vậy, mời bắt đầu đi.”

Vừa nói xong, Thời Tiện Ngư quả thật không hề khách khí, chỉ thấy con lửng chó vốn đang nằm sấp trên sân thi đấu tinh thần phấn chấn đứng lên, vung bốn chân chạy thẳng về phía Sâm Nhiêm!

Huấn luyện viên và các đội viên của Heisenberg đều cảm thấy buồn cười, hai con ma thú có năng lực chênh lệch lớn như vậy, đối phương lại còn quan tâm vấn đề bồi thường, quả thực là không biết không sợ tới cực điểm.

Giờ phút này ở khu tác chiến, Elian cũng có ý nghĩ tương tự.

Hắn mắt lạnh nhìn con ma thu kia tới gần, móng vuốt nho nhỏ kia, cái răng nho nhỏ kia, quả thực buồn cười, mặc dù ba phút này hắn để cho Sâm Nhiêm không nhúc nhích bị cắn, cũng nhiều nhất như muỗi đốt mà thôi.

Chồn chó chạy đến gần Sâm Nhiêm, nhưng không phát động tấn công, mà tiếp tục chạy xung quanh thân thể khổng lồ của Sâm Nhiêm.

Chạy một vòng, dừng ở phía dưới đầu Mãng Xà, nhìn trái nhìn phải, không biết đang đánh giá cái gì, sau đó lại bắt đầu chạy, lại chạy một vòng.

Hai đội viên phía sau quản lý thấp giọng nói chuyện với nhau:

“Cô ấy đang làm gì vậy?”

“Không biết, có phải không tìm được chỗ hạ khẩu hay không?”

Ha ha ha ha.....

Các thành viên Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh ở phía bên kia cũng đang thì thầm với nhau.

Leah cau mày, nghiêm túc hỏi Selwell: “Đội trưởng, chị Tiểu Ngư đang làm gì vậy?”

“A, hắn là đang quan sát kết cấu sinh vật.” Selwall trầm giọng trả lời: “Còn nhớ không, Tiểu Ngư tỷ tỷ từng nói, vô luận đối chiến dạng ma thú gì, nhất định phải biết rõ cấu tạo thân thể đối phương, tìm ra nhược điểm, mới có thể làm ít công to.”

Người hai bên cách rất gần, đội viên bên Heisenberg nhìn không được cười rộ lên: “Làm ơn, ai không biết Tác Kỳ Đạt

Sâm Nhiêm là loại cân bằng công thủ, căn bản không có nhược điểm rõ rệt.”

“Vây thì chưa chắc.” Roland vẫn an tĩnh ngồi, lạnh nhạt quét mắt nhìn đối phương: “Vô luận là rắn, là mãng, là Nhiêm, đều có kết cấu sinh vật tương tự, cô ấy đã dạy chúng ta, đánh rắn phải đánh bảy tấc, nơi này bảy tấc, là trái tim của rắn, nói như vậy, trái tim của động vật có vú đều ở trong lồng ngực, lồng ngực do xương ngực và xương sườn tạo thành, có tác dụng chống đỡ và bảo vệ, khi vị trí trái tim bị đánh nặng, lồng ngực sẽ giảm xóc một chút, nhưng loài rắn không có tổ chức lồng ngực, trái tim một khi bị đánh nặng, sẽ dị thường yếu ớt.”

Người quản lý thần sắc khế biến, nhìn về phía Roland: “Ý của cậu là.....”

Khóe miệng Roland nhếch lên, thần nhiên nói: “Ý của ta là, cô ấy sẽ tìm được trái tim của Sâm Nhiêm.”

Phòng quan sát lâm vào trầm mặc, mọi người thần sắc khác nhau, đều có chút kinh hãi.

Tuy rằng nghe ra từng câu đều có lý, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, làm sao có thể chứ? Dùng mắt thường quan sát cũng đã thập phần khó khăn, còn muốn thông qua điều khiển ma thú đi tìm vị trí trái tim, điều này sao có thể?

Arsene ngồi giữa đám người này, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía cậu bé vừa mới nói.

Không biết như thế nào có chút đề ý, luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết.....

(Hết chương này)

Chương 555. 5. Thế giới triệu hoán sư (119)

Lũng Cổ Trắng chạy vài vòng, thời gian cũng đang dần dần trôi qua, Elian lạnh lùng nhìn chằm chằm con “chó” hơi to trước mắt này, cảm thấy hết sức thất vọng.

Trận đấu hôm nay không giống như trong tưởng tượng của hắn.

Hắn chờ mong, là ở dưới sự chú ý của vạn người hung hăng giáo huấn đối phương một phen, để cho mọi người nhìn thấy, cái gọi là điều khiển nhiều con ma thú kỳ thật là mảnh khoque rục rỡ, trên sân thi đấu quan trọng nhất là thực lực! Thực lực chân chân chính chính!

Nhưng bây giờ, một con Lũng Cổ Trắng cấp B...

Từ khi hắn tốt nghiệp, đối thủ kém nhất cũng là cấp A, chỉ là một con Lũng Cổ Trắng cấp B, cho dù hắn đánh bại đối phương, thì có vinh quang gì?

Ý hứng đã rồi, chính là nói tâm tình hiện tại của hắn.

Giống như để cho một võ sĩ quyền anh uy mãnh đi một mình đấu với một đứa bé mấy tuổi, không hề có cảm giác thành tựu đáng nói.

Erian mở loa bên trong và nói với mọi người trong phòng quan sát: “Hãy để cô ấy thả tất cả các con thú Triệu hồi ra và đi cùng nhau, điều đó không có ý nghĩa gì cả.”

Mọi người: “.....”

Quản lý cùng huấn luyện viên đều có chút xấu hổ, dù sao trong phòng quan sát còn người của Bong Bóng Xanh Lam câu lạc bộ.

Huấn luyện viên ghé sát micro, ho khan một tiếng, trả lời: “Cậu không cần để ý đến đối phương, làm tốt việc mình nên làm.”

Elían xì một tiếng.

Thanh âm rất nhẹ, nhưng huấn luyện viên cùng quản lý cách gần đều nghe thấy, hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn về phía Bong Bóng Xanh Lam bên kia...

Hoàn hảo, Bong Bóng Xanh Lam những người kia đều đang hết sức chăm chú xem sân thi đấu, tựa hồ không chú ý bên này động tĩnh. Làm một cái đầu câu lạc bộ, đối với mình mời tới câu lạc bộ nói năng lỗ mãng, là rất không lễ phép hành vi, người quản lý cùng huấn luyện viên tự nhiên là rất để ý.

Lúc này, bọn họ thấy Selwell quay đầu nói với Roland: “Dừng lại.”

Dừng lại?

Quản lý lại nhìn về phía sân thi đấu, con Lủng Cổ Trắng kia quả nhiên đã dừng lại, đang đề đuôi, cẩn thận từng bước từng bước tiếp cận Sâm Nhiêm.

Đội viên ngồi ở hàng ghế sau của huấn luyện viên thấp giọng hỏi: “Sẽ không thật sự tìm được vị trí trái tim chứ.....”

Huấn luyện viên nhú mày, không kiên nhẫn cắt đứt: “Lý luận là lý luận, thực tiễn là thực tiễn, coi như hiện tại nói cho cậu biết, trái tim vị trí ở đâu, lại ở trước mặt cậu thả một con rắn, cậu đánh trúng sao? bụng rắn kề sát mặt đất, muốn công kích tinh chuẩn rất khó khăn, huống chi Elían điều khiển không phải một đầu rắn bình thường, mà là Tác Kỳ Đạt Sâm

Nhiệm cấp A, vô luận là cơ bắp dẻo dai hay là lân phiến độ dày, cũng không phải ma thú bình thường có thể so sánh.” ”

Đội viên không thềm nghe huấn luyện viên giảng giải, tròn mắt: “Xông lên rồi!”

Con Lũng Cổ Trắng đột nhiên tăng tốc! Mạnh mẽ nhào lên Sâm Nhiêm, ngậm lấy một mảnh vảy, tiếp theo hung hăng cắn xé!

Cho dù chỉ là một mảnh vảy rắn, cũng nhanh có đầu Lũng Cổ Trắng lớn như vậy, cứ như vậy bị xé xuống, mang ra vài sợi tơ máu không bắt mắt, lộ ra làn da màu xám trắng dưới vảy màu xanh sẫm.

Tất cả người của Heisenberg trong phòng quan sát đều kinh ngạc.

Nhưng mà cái kia con Lũng Cổ Trắng cùng điên rồi đồng dạng, không chút dừng lại cắn lấy tiếp theo một khối vảy! Lại là hung tợn xé rách xuống!

Lần này vết thương càng lớn, tơ máu cũng càng nhiều, tiếp theo lại một mảnh, lại một mảnh! Con lũng không ngừng cắn xé! Bụng trước của Sâm Nhiêm rất nhanh trở nên loang lổ, bị cắn vô cùng thâm thắm!

Thân thể Sâm Nhiêm kịch liệt run rẩy, ầm ầm ngã nghiêng.

Trên sân thi đấu vừa ngã, vài người trong phòng quan sát đều lập tức đứng lên!

“Elian đang làm gì?!” Quản lý ngạc nhiên: “Hắn đang làm gì?!”

Đã nói phải nhường đối phương ba phút, nhưng hiện tại đối phương đều phải móc tim! Tại sao Elian vẫn không phòng thủ?

Sau khi vẩy bong ra lộ ra tầng da dưới, răng nanh sắc nhọn của Lũng Cổ Trắng lại phát huy tác dụng, liên tiếp vài ngụm, lập tức máu thịt mơ hồ!

Chương 556. 5. Thế giới triệu hoán sư (120)

Tích!

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

Tất cả mọi người kinh hãi.

Lý do duy nhất khiến trận đấu kết thúc là chuỗi tinh thần giữa Triệu hồi sư và Triệu hồi thú bị đứt đoạn, trong khi chỉ có hai lý do khiến chuỗi tinh thần bị đứt đoạn:

Một, thể lực Triệu hoán thú tiêu hao hầu như không còn, suy yếu đến mức không thể thiết lập liên lạc với Triệu hoán sư.

Hai, thân thể Triệu hoán thú thừa nhận thống khổ cực lớn, tinh thần Triệu hoán sư dao động kịch liệt mà đứt đoạn.

Hôm nay đối chiến thi đấu vừa mới bắt đầu, như vậy chỉ có thể là loại nguyên nhân thứ hai: Dưới đau đớn kịch liệt, tinh thần liên của Elia cùng Sâm Nhiêm đứt đoạn!

So với bọn họ càng khiếp sợ còn có người xem bên ngoài, không ít người đã bắt đầu chửi ầm lên, rất nhiều fan ngàn dặm xa xôi chạy tới xem trận đấu, kết quả không đến ba phút đã thua, lại càng không cần phải nói Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiêm bại uất ức như thế! Ngay cả đánh trả cũng không có liên chiến bại!

Các fan đối với trận đấu này cực kỳ thất vọng, ở trên khán đài lớn tiếng chửi bới tên của Alia!

Huấn luyện viên lau lau trán mồ hôi, vội vàng tìm nhân viên công tác: “Mau thông tri bảo an giữ gìn trật tự, bác sĩ đâu? để bác sĩ nhanh chóng đi xem Elia chuyện gì xảy ra!”

Những lời này có chút ý tứ hàm xúc vì mình tìm bậc thang, thua chính là thua, nói cái gì cấp tính cũng rất buồn cười.

Lúc này, Arsene mở miệng nói: “Hắn không phải không nhúc nhích, mà là căn bản không nhúc nhích được. Trước khi Lũng Cổ Trắng tấn công, Bùn Quái của đối phương đã di động đến phía dưới Sâm Nhiêm, cũng chen vào khe hở vậy, khiến vảy bụng Sâm Nhiêm hiện ra vẻ mất tự nhiên, tạo góc độ găm cản tiện lợi cho Lũng Cổ Trắng. Nếu không, vảy rắn bóng loáng dán sát vào thân thể, sẽ không dễ dàng bị xé xuống như vậy.”

Quản lý nhíu mày nhìn về phía sân.

Tính nguy trang Dính Dính thật sự quá tốt, thẳng đến khi Arsene nói cho hắn đáp án, hắn mới chú ý tới, bụng Sâm Nhiêm ngã xuống phủ một tầng bùn đất tầm thường.

“Ha..... Không hổ là Arsene, kinh nghiệm lão luyện hơn nhiều.” Huấn luyện viên miễn cưỡng cười vui: “Sau này phải để Elian học tập cậu nhiều mới được.”

“Chẳng lẽ không có biện pháp thoát khỏi nào sao?” Quản lý nhíu mày hỏi.

Arsene trả lời: “Ma thú loại rắn dựa vào vảy bụng bò sát, một khi vảy bị kẹt chết, cũng chỉ có thể mặc cho thịt người.”

Người quản lý sắc mặt bình tĩnh hỏi: “Nếu Dính Dính loại ma thú này, có được lực hành động cường đại như thế, vì sao không có thu nhập đẳng cấp?”

Arsene nhàn nhạt cười cười: “Cường đại sao? Ma thú không có năng lực công kích, trừ phi bị Triệu hoán sư có thể điều khiển nhiều ma thú Triệu hoán ra, nếu không sẽ vô dụng.”

Người quản lý hoàn hồn, nhất thời giật mình.

Đúng vậy, ma thú đặc thù như vậy, phải gặp được Triệu hoán sư đặc thù mới có thể phát huy tác dụng, hắn vừa rồi đại khái là đối với kết quả trận đấu quá mức khiếp sợ, mới có thể quên loại thường thức này.

“Nhưng, thực lực của đối phương quả thật vượt xa tưởng tượng của chúng ta.” Arsene nheo mắt lại, nhìn chăm chú vào ma thú đang dần thu hồi trong sân: “Dưới tình huống bình thường, dùng tinh thần lực điều khiển ma thú, cấp bậc ma thú càng thấp, tiêu hao tinh thần lực càng ít, nhưng trên thực tế, nếu muốn làm ra hành động có độ chính xác cao, tiêu hao tinh thần lực cũng không ít hơn so với điều khiển ma thú cao cấp. Ít nhất, đối lại là bất kỳ một Triệu hoán sư nào trong Heisenberg, muốn tái hiện tấn công như vừa rồi cơ hồ không có khả năng, cảm giác kia... tựa như mang bao tay sờ vào kẽ răng của mình giấu lá rau.”

Quản lý như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Tinh chuẩn tìm được lân phiên khe hở, mạnh mẽ thay đổi lân phiên trạng thái, còn muốn phối hợp một con khác ma thú tiến hành công kích... Đối phương quả thật rất lợi hại, Elian thua không tính oan.”

A!!!

Trong phòng quan sát đột nhiên có người thét chói tai, ngay sau đó toàn bộ người bên kia câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam đều đứng lên, thần thái khẩn trương nhìn sân thi đấu.

Người quản lý không rõ nguyên do, xoay người nhìn, trước mắt khiếp sợ!

“Elian điên rồi sao?! Trận đấu đối chiến đã kết thúc, mau để cho hắn từ khu tác chiến đi ra! Đi ra!!!”

Chương 557. 5. Thế giới triệu hoán sư (121)

Một con ma thú khổng lồ xuất hiện trên sân thi đấu.

Hình thể nhìn như không phân cao thấp với Sách Kỳ Đạt Sâm Nhiêm, nhưng một khi nó triển khai hai cánh màu đen rộng lớn, tiếng hô bén nhọn bao trùm toàn trường, khí thế nhất thời đem Sâm Nhiêm so sánh xuống!

Khán giả tất cả đều kinh hãi, mà nửa phút sau, lại bộc phát ra tiếng cười rung trời!

“Elian! Không được thì rút! Cứ nhiên bị một con Lũng Cổ Trắng cấp B ép đến ngay cả Thị Huyết Yêu Vương cũng Triệu hồi ra! Rốt cuộc có làm hay không a!”

“Elian đến đây để làm trò cười à?! Đánh không thắng thì rút đi!!!”

“Ta không mù chứ? Trận đấu này là Thị Huyết Yêu Vương cấp S đối chiến Tiêu Cầu Tử cấp B?! Ha ha ha.....”

“Hải Sâm Babu năm nay còn muốn thi đấu thăng cấp hay không?!”

“Ta theo đuổi Heisenberg nhiều năm như vậy! Chưa từng thấy qua trận đấu nào thái quá như vậy!!!”

.....

Trên đài khán giả náo loạn, trong phòng quan sát cũng một đoàn loạn.

Asrene mới đầu giật mình, sau đó rất nhanh phản ứng lại, trên mặt toát ra một loại nụ cười ý vị không rõ, mĩa mai nói:

“Thì ra là chuyện như vậy..... Thị huyết Yêu Vương là khắc tinh của Lôi Bạo Mã, cho nên các người lựa chọn hẳn làm người nối nghiệp của ta.”

Huấn luyện viên vội vã ra một trán mồ hôi: “Arsene cậu đừng suy nghĩ nhiều a, cậu lạc bộ đối với cậu ký thác kỳ vọng cao, còn hi vọng cậu có thể nhiều thắng mấy cái quán quân cúp trở về đâu này, không nên nghe những lời đồn kia a, ai cũng không thể thay thế người Arsene!”

Arsene chế nhạo nói: “Đệ nhị đội quân thành viên triệu hoán ra ma thú cấp S, thiên đại chuyện tốt, các người che giấu làm cái gì? nếu như không phải Elian hôm nay thả ra Thị huyết Yêu Vương, tôi cũng không biết, nguyên lai năm nay quán quân thi đấu, kinh địch dĩ nhiên là đến từ đồng đội!”

Huấn luyện viên sốt ruột giải thích: “Elian vừa Triệu hồi ra Thị huyết Yêu Vương không lâu, chúng ta cũng là muốn chờ hẳn trạng thái ổn định lại thông tri mọi người!”

“Chờ tôi cùng Lôi Bạo Mã trạng thái trượt xuống, sau đó thuận thế đẩy ra Thị huyết Yêu Vương, giống trống kua chiêng quảng cáo làm tuyên truyền, từ trong tay tôi cướp đi vốn nên thuộc về tôi quán quân!”

Các cậu Triệu hoán thú cùng cậu lạc bộ ký xuống hiệp ước, quyền sở hữu toàn bộ thuộc về cậu lạc bộ! cậu lạc bộ bỏ vốn cho các cậu cung cấp tốt nhất sân bãi, tốt nhất huấn luyện viên, tốt nhất dinh dưỡng sư, tốt nhất phương án huấn luyện cùng tốt nhất ăn ở hoàn cảnh!

Arsene gật đầu, vẽ mặt lạnh lùng: “Sáu năm trước là vợ chồng Mai Khải Lạp, sáu năm sau, rốt cục đến phiên ta.”

Sắc mặt người quản lý phút chốc trầm xuống, nhìn ánh mắt của Arsene: “Giải vô địch đang khẩn trương chuẩn bị chiến

đấu, thời kỳ máu chót, cậu hẳn là sẽ không muốn bị cưỡng chế cầm thi đấu chứ?”

Arsene tự giễu cười cười, một lần nữa ngồi trở lại vị trí: “Được, không nói nữa..... Chúng ta không nói nữa, tiếp tục xem trận đấu đi.”

Huấn luyện viên sút đầu mẽ trán nói: “Còn so cái gì so?! Trận đấu đã kết thúc! Thi xong rồi! Mau gọi Elian từ khu tác chiến đi ra!”

Huấn luyện viên dẫn mấy người chạy ra ngoài, trong phòng quan sát rất nhanh thiếu hơn phân nửa người.

Roland nhìn chăm chăm vào mặt Arsene, và toàn bộ bộ não rung lên – hẳn ta nghe thấy gì? Hẳn nghe thấy bọn họ nhắc tới sáu năm trước!

Sáu năm trước, phụ thân của hắn bại bởi một thiếu niên thiên tài tên là Arsene, đối phương một trận chiến thành danh, mà phụ thân của hắn lại bởi vậy tinh thần bị tổn thương, bắt đầu xuất hiện ảo giác, ảo giác, thời điểm nghiêm trọng không rõ hiện thực cùng ảo giác, nhận hết bệnh tâm thần tra tấn.

Chương 558. 5. Thế giới triệu hoán sư (122)

Mẹ hắn vừa chăm sóc hắn và em gái, vừa mang theo cha hắn khám bệnh, đồng thời còn phải ứng phó với các phóng viên thường xuyên đến nhà, khổ không thể tả.

Sau đó họ chuyển ra khỏi thành phố, đến vùng nông thôn không người quấy rầy.

Dì Jocksa thường đến nhà cậu để giúp đỡ, và một ngày nọ, cậu nghe thấy mẹ mình nói chuyện với dì Jocksa.

Dì Jocksha nói: “Các cậu cũng không phải người mới lỗ mãng, mỗi lần thi đấu đều rất cẩn thận, làm sao có thể bị tổn thương tinh thần lực?”

Mẹ cậu trả lời với giọng mệt mỏi: “Xin lỗi, Jocksha, tôi không muốn nói nhiều về chuyện này... Cho dù có nói ra, chúng ta cũng không thể thay đổi được gì, không ai là đối thủ của cậu ấy cả.”

Lúc ấy hắn còn nhỏ, ngây thơ đem “đối thủ” trong miệng mẫu thân lý giải thành đối thủ của phụ thân ở trên sân thi đấu Arsene, nhưng hôm nay nghĩ lại, “đối thủ” này, có lẽ so với hắn lý giải hàm nghĩa càng sâu.

Điều gì đã thực sự xảy ra sáu năm trước? Tại sao phụ thân lại bị thương về tinh thần lực? Gia đình vốn hạnh phúc của hắn hôm nay trở nên tan thành mảnh nhỏ, đến tột cùng là bởi vì cái gì?!

Roland!.....

Roland!

Tiểu La! Tiểu La, Tiểu La!!!

Tiếng gọi dồn dập khiến Roland hoàn hồn.

Selwell kéo cậu đến trước micro, lo lắng nói: “Chị Tiểu Ngư ở bên trong gọi cậu!”

“A.....” Roland ổn định tinh thần, cúi người nói: “Tôi ở đây, tôi ở đây.....”

“Cậu mau nhìn Thị huyết Yêu Vương!!” Thờ Tiệ Ngư âm lượng phảng phất đang hét chói tai: “A a a ta không có nhìn lầm chứ! là Thị huyết Yêu Vương cậu nằm mơ cũng muốn!!! so với hình ảnh trong sách nhìn qua càng kinh khủng a a a!!!”

Roland: “.....”

“Mau bảo cô ấy rời khỏi khu tác chiến! Mau ra đây! Quá nguy hiểm a!” Sắc mặt Selwell khẩn trương trắng bệch.

Roland còn chưa kịp nói gì, ma thú khổng lồ trên sân thi đấu đột nhiên giương cánh vỗ, bụi đất bay tứ tung! Tầm nhìn trong nháy mắt mờ hồ không rõ, đợi đến khi bụi bặm rơi xuống, cự thú kia đã bay tới giữa không trung, một bên xoay quanh phi hành, một bên gầm rú tìm kiếm mục tiêu công kích.

Thờ Tiệ Ngư ở trong loa hỏi: “Đây là ma thú dự bị của hấn sao?”

Selwell nghe vậy hận không thể gặp trở ngại, đại tỷ a! Đây đâu phải là dự bị ma thú, đây rõ ràng là người ta vừa rồi thua quá khó coi, tức giận khó nhịn cho nên thả ra lợi hại ma thú cấp S muốn giáo huấn cô a!!!

“Tôi không nhớ rõ lắm, Tiểu La...” Thờ Tiệ Ngư hỏi: “Nhược điểm của Thị huyết Yêu Vương là gì?”

Selwell: “Thị Huyết Yêu Vương làm sao có thể có nhược điểm, cái này... không phải, Tiểu Ngư tử tại sao phải hỏi cái này?”

Roland đem Selwell kéo ra, vẻ mặt cực kỳ tinh táo, từng chữ rõ ràng cũng nhanh chóng đối Microphone nói: “Thị Huyết Yêu Vương toàn thân cốt chất nhẹ, dây đeo vai phát triển, xương ngực cụ long cốt hình nổi lên, chi sau xương ống chân, xương philip thoái hóa, thị giác cơ bản thoái hóa, vỏ tai phát triển, dài có phát triển tai màng, có một loại kỳ dị tiếng vang định vị hệ thống, vả lại năng lực bay rất mạnh, có thể ở trên không trung chuẩn xác bắt lấy mặt đất con mồi, răng cửa hình răng cưa tạo thành miệng vết thương có thể để cho con mồi máu chảy không ngừng!”

“Cậu cảm thấy cô ấy còn có thể khiêu chiến ma thú cấp S?”
Arsene không khỏi bật thốt lên hỏi.

Roland nhìn hẩn một cái, cắn răng, tiếp tục nói với Thời Tiễn Ngư: “Nhược điểm của nó là... thị giác gần như không có, một khi công năng định vị tiếng vang mất đi hiệu lực, cũng giống như người mù!”

“A, được~” Thời Tiễn Ngư ngữ điệu nhẹ nhàng trả lời: “Tôi nhớ kỹ, cảm ơn nha~”

Chương 559. 5. Thế giới triệu hoán sư (123)

“Cậu sẽ không thật sự cho rằng cô ấy có thể khiêu chiến Thị Huyết Yêu Vương chứ?”

Arsene trực tiếp đi tới CLB Bong Bóng Xanh Lam bên này, hứng thú hỏi Roland.

Roland cực kỳ phiền chán liếc hắn một cái: “Không có gì không có khả năng, tỷ thí chính là Triệu hoán sư thực lực, nếu như chỉ là tỷ thí ma thú thực lực, hà tất dùng đến tinh thần khổng chế?”

Thái độ của hắn làm cho Arsene có chút khó chịu, bất quá lời hắn nói vừa vặn đâm trúng tâm ý Arsene.

“Quả thật như thế, đối chiến so đấu chính là hai bên Triệu hoán sư thực lực mạnh yếu, đáng tiếc như vậy dễ hiểu đạo lý, cũng rất ít người có thể suy nghĩ cẩn thận, chung quy một bên tình nguyện cho rằng chỉ cần Triệu hoán ra ma thú lợi hại, là có thể thiên hạ vô địch, thật sự là ngây thơ đến có thể.”

Roland nghiêm mặt không để ý tới hắn, trong lòng nói không nên lời là loại tư vị gì.

Kỳ thật mình trước kia làm sao không phải như vậy? Ít nhất, tại gặp phải lúc Tiện Ngư trước kia, hắn ngày ngày đêm đêm muốn triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương, ngây thơ cho rằng chỉ cần triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương, hắn có thể vì cha mẹ báo thù, mà trên thực tế...

Dư quang liếc về phía người đàn ông bên cạnh, trái tim Roland trầm xuống.

Trên thực tế, cho dù Triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương, đối mặt cường địch, cũng khó có nắm chắc tất thắng. Thậm chí có thể, hắn sẽ biến thành một Elian khác, trong cơn giận dữ mất đi lý trí, tẩu hỏa nhập ma...

Bên ngoài lại có tiếng ồn ào lộn xộn, huấn luyện viên quay lại, mồ hôi đầm đìa chạy vào và nói với người quản lý: “Thằng khốn Elian! thằng điên! nó tự khóa trái mình không ra ngoài! cửa không mở được! bây giờ thì sao?!”

Người quản lý sắc mặt tối sầm, lạnh lùng nói: “Cho dù hiện tại để cho hắn đi ra cũng đã muộn, hôm nay trên khán đài ngoại trừ có fan cùng phóng viên, còn có các câu lạc bộ đội viên, Thị Huyết Yêu Vương đã lộ ra trước mặt mọi người, nếu như lại thu hồi, ngược lại có vẻ buồn cười.”

Cũng đúng, nếu như Elian đánh bại đối phương, có thể hòa nhau một ván... Nhưng Thị Huyết Yêu Vương dù sao cũng là Cự Ma Thú cấp S, không có an ổn vượt qua thời kỳ mài hợp, cứ như vậy trực tiếp bắt đầu thực chiến, rất dễ xảy ra sai lầm a...”

Huấn luyện viên hoang mang hoang mang, hắn am hiểu chính là dạy đội viên huấn luyện như thế nào tăng lên như thế nào, không phải giải quyết nguy cơ quan hệ xã hội đột phát, đội viên trong tay mình vừa triệu hồi ra ma thú cấp S không lâu, hiện tại liền đầu nhập thực chiến, hắn vô luận như thế nào cũng không đồng ý.

Người quản lý trầm mặt ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng sân thi đấu phía trước, ngữ khí không mang theo một tia ấm áp nói: “Cấp S đối chiến cấp B, cho dù thắng thì tính là hòa nhau một ván, thắng không hề mặt mũi, thua càng thêm sỉ nhục, cho dù hắn sử dụng chính là ma thú mới không có ký hợp đồng với câu lạc bộ, cũng tổn hại nghiêm trọng danh dự của câu lạc bộ

Heisenberg, sau trận đấu đối chiến này, loại bỏ Elian khỏi danh sách thi đấu thăng cấp, cưỡng chế cấm thi đấu một năm.”

“A...” Huấn luyện viên ngây người: “Một, một năm?”

Thời gian cấm thi đấu dài đến một năm, tương đương với tất cả các trận đấu trong năm nay, Elian cũng không thể tham gia! Một năm không có trận đấu có thể đánh, sang năm lại phải bắt đầu lại từ đầu, điều này đối với một Triệu hoán sư chuyên nghiệp mà nói quá tàn nhẫn!

Người quản lý nói là cấm thi đấu một năm, nhưng trên thực tế, quyết định này gần như đồng nghĩa với vĩnh viễn từ bỏ Elian!

Huấn luyện viên nhin không được nói: “Elian là thứ hai chỉ đội chủ lực đội viên, không có hắn, năm nay thăng cấp thi đấu liền...”

Người quản lý mặt không chút thay đổi: “Câu lạc bộ nuôi nhiều người như vậy, không phải là vì ứng đối tình huống ngoài ý muốn sao? Mỗi ngày vất vả huấn luyện cố gắng nâng cao thực lực, vì chính là một cơ hội, tôi tin tưởng trong đội thứ ba không thiếu nhân tài ưu tú, bọn họ chỉ là cần huấn luyện viên dụng tâm hơn đi chọn lựa.”

Chương 560. 5. Thế giới triệu hoán sư (124)

Huấn luyện viên nghe xong những lời này, trái tim lạnh hơn phân nửa.

Những người khác trong phòng quan sát cũng không dám lên tiếng.

Mọi người biết Elia náo loạn như vậy, tại người quản lý nơi này xem như lên sổ đen, nguyên bản chỉ cần theo khuôn phép cũ tái tranh tài một năm, sang năm chỉ chờ tiếp nhận Ascend vị trí, kết quả hiện tại tiền đồ tốt đẹp cứng rắn bị chính mình hủy!

Nhưng Allison có oan không?

Trong kỳ thi đấu thăng cấp công khai phát ra lời mời đối chiến, khur khur cố chấp, làm cho câu lạc bộ trở tay không kịp, lại thua trận trước mặt nhiều người như vậy, Tác Kỳ Đạt Sâm Nhiệm cấp A dưới sự điều khiển của hắn phảng phất là một chuyện cười!

May mắn đây là thi đấu đối chiến, mà không phải thi đấu thăng cấp, nếu không đây chính là sự cố thi đấu trọng đại!

Huấn luyện viên yên lặng tiếc hận một trận, cũng thu hồi đồng tình của mình, Heisenberg tụ tập những người tốt nghiệp ưu tú nhất hàng năm, cho dù là đội thứ ba, cũng là nhân tài đông đúc, không lo không chọn ra người tốt.

Vấn đề duy nhất là, muốn thay thế đội viên chủ công, ngoại trừ đội viên triệu hoán tiêu chuẩn, đội viên tâm tính cũng rất trọng yếu, tốt nhất phải có xung lực, ví dụ như Elia cùng

Arsene như vậy, chỉ bất quá Elian xông tới quá mạnh, thiếu ổn trọng.

Tính cách Triệu hoán sư, thường thường sẽ thể hiện ở trên người Triệu hoán thú.

Thị Huyết Yêu Vương giờ phút này ở trong sân rít gào phi toàn, đại triển uy phong, tiếng gầm rú bén nhọn cùng hai cánh diên cuồng vỗ kia không chỗ nào không tỏ rõ người điều khiển cuồng nộ.

Mà Lũng Cổ Trắng đối diện đã sớm thu hồi lại, chỉ còn lại có Quái Bùn còn ở trong sân khiêm tốn ứng đối, khi thì nhảy lên hình thành trụ thể, khi thì nằm rạp sát mặt đất, khi thì phân tán thành điểm lồi dày đặc.

Arsene thấy một màn như vậy, hơi nheo mắt lại, thấp giọng thì thào: “Thần lực của người này, tính linh mãnh thật mạnh...”

Roland nghiêm mặt nhìn chăm chú sân thi đấu, một lòng nhìn Thời Tiện Ngư treo lơ lửng, Thị Huyết Yêu Vương quả nhiên vẫn là quá mạnh mẽ, Dính Dính biến hóa tuy rằng lợi hại, thế nhưng khuyết thiếu lực công kích, không cách nào tạo thành thương tổn đối với Thị Huyết Yêu Vương, cũng may tình huống bây giờ là, Thị Huyết Yêu Vương cũng không có cách đối phó Dính Dính.

Dù sao nó lợi hại nhất một chiêu là có thể làm cho đối phương máu chảy không ngừng, nhưng Dính Dính bản thân liền không có máu, ân...

“Loại này Bùn Quái kéo dài tính rất mạnh, cho nên có thể căn cứ độ ẩm biến hóa thành các loại hình thái, bất quá, muốn dùng thần lực đi khống chế biến hóa thành loại nào đó cụ thể hình dạng, vẫn là rất khó khăn...” Arsene nghiêng đầu nhìn bên cạnh Roland, có chút tò mò: “Nghe nói cô ta là người mới thuần túy, trước kia là làm cái gì, chức nghiệp, hoặc là hứng

thú sở thích hay không cùng Triệu hoán tương quan, cậu hiểu không?”

Roland căn bản không muốn để ý đến hắn.

Cho dù hiện tại trong lòng biết kẻ thù hại chết cha mẹ rất có thể là người khác, nhưng Arsene ở trong lòng hắn cũng tuyệt không vô tội!

“Hình như cậu rất có ý kiến với tôi?” Arsene càng tìm tòi nghiên cứu đánh giá Roland: “Chúng ta đã gặp qua chưa? Trông cậu có chút quen mặt...”

“Thật ngại quá, tôi muốn yên tĩnh xem trận đấu.” Roland lạnh giọng sắc hắn một câu.

Arsene hơi sững sờ, sau đó nhú mày, cười cười không sao cả.

Lấy thân phận quán quân bốn lần của hắn, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng được theo đuổi, còn chưa từng bị loại lạnh nhạt này, tiểu hài tử này ngược lại để cho hắn ấn tượng sâu sắc.

“Trận đấu không có gì để xem, đã lâm vào cục diện bế tắc.” Arsene hướng ánh mắt trở lại trên sân thi đấu, rất có kinh nghiệm bình luận: “Hai bên đều không thể đem đối phương làm gì, trận đấu này căn bản so không nổi.....”

A!!!

Mọi người đột nhiên kêu lên!

Roland cũng nhin không được đi về phía trước một bước.

Chỉ thấy trên sân thi đấu xuất hiện mấy trăm con bướm đêm! Mật dày ma ma, như một đoàn sương mù dày đặc màu xám hướng Thị Huyết Yêu Vương vọt tới!

Chương 561. 5. Thế giới triệu hoán sư (125)

“Cái gì?!” Arsene lắp bắp kinh hãi.

Roland bên cạnh hắn kinh hỉ thốt ra: “Là Cổ Bì Nga!”

Arsene ngạc nhiên, trong đầu tìm kiếm nửa ngày cũng không tìm được bất kỳ tin tức nào có liên quan đến Cổ Bì Nga, hắn quanh năm dự thi biết rõ tất cả ma thú cấp S, cấp A, chủng loại và đặc tính của ma thú cấp B cũng có thể thuộc lòng, chẳng lẽ ma thú trước mắt này là cấp C?

Roland nhìn về phía hắn, đáy mắt toát ra vài phần đắc ý hào quang: “Kinh ngạc sao? ngay cả ma thú cấp C cũng không bằng, hiện tại đang ở trên sân luyện tập của Heisenberg các người, cùng Thị Huyết Yêu Vương lợi hại nhất của các người tác chiến!”

Arsene giật mình, hắn cảm thấy Roland nhất định biết mình, nếu không trong giọng nói sẽ không hàm chứa địch ý rõ ràng như vậy.

Arsene lại đánh giá Roland: “..... Cậu rốt cuộc là ai?”

Roland hừ lạnh, ánh mắt một lần nữa trở lại trên sân thi đấu: “Các người loại người này, trong mắt chỉ có ma thú cấp A, S cấp, trong mắt các người thì đối thủ, cũng chỉ có đầu câu lạc bộ những người kia, các người khinh thường chúng ta, một cái dư thừa ánh mắt cũng sẽ không có.”

Nhưng các người nhất định không nghĩ tới.....

Roland nắm chặt nắm đấm, lời còn lại yên lặng ở trong lòng nói: Các người nhất định không nghĩ tới, chúng ta bình thường, chúng ta nhỏ bé, cũng sẽ có một ngày, đường đường chính chính đứng ở trước mặt các người, cùng các người đánh một trận!

Mấy trăm con bướm đêm ở trên không trung bắt đầu khởi động, như mây mù, lại như bầy ong.

Thị Huyết Yêu Vương nóng nảy coi đám bướm là mục tiêu, bay tới! Đám thiêu thân lớn kia đột nhiên tản ra, biến thành mấy trăm cá thể nhỏ bé, khiến Thị Huyết Yêu Vương khó có thể bắt được vị trí, sau đó lại một lần nữa ngưng tụ thành một đoàn, tiếp tục ong ong tiến hành quấy nhiễu.

Arsene nhìn chăm chú một lát, mặc dù hai bên đều không nhìn ra tổn thương rõ ràng, nhưng sống lưng hắn lại phát lạnh, sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

Heisenberg bên này tựa hồ cũng nhìn ra manh mối, sắc mặt càng ngưng trọng, không ai nói chuyện.

Đáng sợ.....

Đối thủ mà Elian lựa chọn thật đáng sợ.

Triệu hoán ra mấy trăm con bướm đêm, đây là khái niệm gì? Quả thật, ma thú đẳng cấp càng thấp, cần tinh thần lực lại càng nhỏ, nhưng đồng thời không chế mấy trăm con bướm đêm, cần dùng đến bao nhiêu tinh thần lực? Ai có thể tính toán ra?!

“Thị Huyết Yêu Vương của Elian, lực hành động liên tục giảm xuống.” Arsene trầm giọng nói.

Huấn luyện viên tâm tiêu không thôi: “Hắn vừa mới Triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương không đến bảy ngày, không có trải qua mài hợp kỳ...”

“Không phải vấn đề thời gian mài hợp.” Arsene ngắt lời huấn luyện viên, mi tâm nhíu sâu: “Là thiêu thân, các người hãy nhìn kỹ, trên người Thị Huyết Yêu Vương, dính rất nhiều bụi bặm, đó không phải bụi đất trên sân, tựa hồ là vảy phấn trên cánh thiêu thân, tôi hoài nghi những bụi phấn này có độc tính nhất định, tạo thành ảnh hưởng đối với hành động của Thị Huyết Yêu Vương.”

Tất cả mọi người khản trương lên.

Quản lý trực tiếp nói: “Lập tức phái người đi điều tra, những thứ này rốt cuộc là thiêu thân gì, có độc hay không.”

Roland nghe xong không khỏi cảm thấy buồn cười, loại cảm giác này tựa như... tựa như ở vào thượng vị mọi người, thói quen các loại sơn hào hải vị, bởi vì quá mức ngạo mạn, mà đối với tầng dưới chót sự vật hoàn toàn không biết gì cả.

Bọn họ có thể chậm rãi nói với từng lộ, nhưng hươu, tuyệt cấp các loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp, lại bó tay không biện pháp với một gốc hành, một mảnh gừng, một nắm Tiểu Mễ, thật châm chọc!

Chương 562. 5. Thế giới triệu hoán sư (126)

Đám bướm vây quanh Thị Huyết Yêu Vương hồi lâu, không chỉ có vẩy phấn rơi xuống, còn có mấy con đã chui vào lỗ tai rộng lớn của Thị Huyết Yêu Vương. Cổ Bì Nga không có răng nanh, không có móng vuốt, nhưng chỉ là ở bên trong, cũng đủ làm Thị Huyết Yêu Vương thống khổ!

Thị Huyết Yêu Vương đang dần dần sụp đổ, nó bay cũng bay không vững, đứng cũng đứng không thẳng, ở trong sân rung đùi đắc ý tru lên, một lần lại một lần đập tan những con bướm đêm quấy nhiễu người kia, cũng là một lần lại một lần phí công.

Khán giả trên sân phần lớn là fan của Heisenberg, nhìn thấy câu lạc bộ yêu thích bị treo cổ toàn bộ quá trình, giống như mình bị hung hăng tát, tâm tình phần nộ, tất cả đều chửi rủa!

“Đây là Thị Huyết Yêu Vương sao? Đây là Cự Ma Thú cấp S, quả thực là chuyện cười!”

“Tiểu hài tử tám tuổi đi lên không chế còn mạnh hơn hẳn!”

“Hỗn đản! Thực lực không được cũng đừng đi ra mặt xấu hổ a!”

“Bảo Elian rút đi!”

“Elian, rút khỏi Heisenberg!”

“Elian rút khỏi Heisenberg ngay!”

May mắn thiết bị cách âm của khu tác chiến hoàn thiện, nếu không những tiếng mắng chửi này khiến triệu hoán sư nghe thấy, chỉ sợ tinh thần sẽ sụp đổ tại chỗ!

Nhưng phòng quan sát cách âm không tốt như vậy, người xem chửi rửa truyền vào phòng quan sát, sắc mặt mọi người Heisenberg đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ là câu lạc bộ đầu, cúp quán quân không biết đã giành được bao nhiêu lần, vòng đấu loại cũng quanh năm đứng trong top 3, chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Selwell, Selwell!

Trong loa đột nhiên truyền đến tiếng Thời Tiệp Ngự.

Bị gọi tên trước mặt mọi người, Selwell đỏ mặt, vội vàng tiến đến trước microphone đáp: “A, tôi ở đây, tôi ở đây, Tiểu Ngự tử, chuyện gì?”

“Cậu xem...” Đầu bên kia Thời Tiệp Ngự cảm khái: “Cậu xem, nó lung lay lung lay, tôi hiện tại nếu có Hồng Vũ Hạc của cậu, cái miệng dài kia, thoáng cái có thể chọc thủng cổ họng của nó.”

Selwell: “.....”

Hắn liếc cách đó không xa Heisenberg các đội viên, hơi xấu hổ lau lau trên đầu mồ hôi, nghĩ thầm có nên hay không nhắc nhở một chút Tiểu Ngự tử, cô nói lời nói, hai cái câu lạc bộ đều có thể nghe thấy a...

“Ai, đáng tiếc tôi không có.” Thời Tiệp Ngự lại nói.

Selwell: “A.....”

Thời Tiệp Ngự nói: “Ta đây là đang dạy cậu lợi dụng cơ hội, đừng luôn một sức bay lên trời, cái miệng dài như vậy không phải chỉ kêu to... A đúng rồi, cậu để Hồng Vũ Hạc kêu chưa?”

Selwell không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy như đang ngồi trên lưng, trên đầu đồ nhiều mồ hôi hơn.

Arsene ngược lại không quá để ý, chỉ là nhìn thấy lực hành động của bướm đêm trong sân vẫn nhanh như trước, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Cô có thể vừa điều khiển ma thú, vừa tán gẫu nhàn rỗi???”

Đối với bốn lần quán quân Triệu hoán sư, trong lòng Selwell là kính trọng, thế nhưng nói chuyện phiếm lời này hẳn không thích nghe, biểu tình nghiêm túc sửa lại Arsene: “Đây là hiện trường chiến thuật câu thông.”

Leah và Lily bên cạnh liên tục gật đầu: “A đúng đúng, chiến thuật câu thông, chúng ta bình thường huấn luyện đều phải tiến hành câu thông chiến thuật.”

Arsene: “.....”

Bỗng nhiên cảm thấy đám người câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam này, một người cũng không bình thường.

Rõ ràng chính là nói chuyện phiếm!

Selwell nghiêm túc tiến hành câu thông chiến thuật: “Cái kia..... Tiểu Ngư tử, không có Hồng Vũ Hạc, cô định làm như thế nào?”

“Cậu nghĩ xem...” Ngữ điệu của Thời Tiện Ngư không nhanh không chậm, đối lập rõ ràng với đám bướm bay nhanh trong sân: “Tiêu hao như vậy cũng không phải cách, trong tay tôi thiếu ma thú hình công kích, Cổ Lũng Trắng rất hung dữ, nhưng nhảy lên phòng chừng nhiều lần cũng cắn vào chân đối phương... Áp chế trên không của ma thú bay quả nhiên rất khó giải quyết a...”

Mọi người trong phòng quan sát nghĩ thầm: Hoàn toàn không nhìn ra cô cảm thấy khó giải quyết!

“Để tôi thử cái này.” Thời Tiện Ngư nói.

Tất cả mọi người tò mò nhìn về sân thi đấu, chỉ thấy đám bướm như mây đen tản đi, xuất hiện một con chim nhỏ bầy màu lông vũ tươi sáng -

“Là Chim Cầu Vòng !” Roland nói.

Chương 563. 5. Thế giới triệu hoán sư (127)

Chim Cầu Vồng đối với Heisenberg mà nói, cũng là cực kỳ nhỏ bé tồn tại, nhưng bởi vì loại này ma thú xem như giới quảng cáo tiểu minh tinh, hằng ngày nhìn quen mắt, cho nên không đến mức không nhận ra.

“Chưa từng thấy Triệu hoán sư đem thưởng thức tính ma thú vận dụng trong đối chiến, thật không thể tưởng tượng nổi.” Arsene lại cảm thấy ngoài ý muốn.

“Cậu chưa từng thấy qua nhiều chuyện.” Roland nhin không được đâm hấn một câu.

Trải qua mấy lần trao đổi trước, thái độ này của Arsene đối với Roland đã thành thói quen, chỉ cho là con người này tính cách tương đối vận vẹo, cho nên nói chuyện khó nghe.

Hắn hiện tại càng cảm thấy hứng thú chính là, muốn biết sau khi Triệu hoán ra Chim Cầu Vồng, Triệu hoán sư sẽ điều khiển như thế nào.

Đối với Arsene mà nói, ngày qua ngày huấn luyện, năm này qua năm khác tranh tài, đều làm cho hắn cảm thấy chán ghét, tới tới lui lui luôn là những người đó, những ma thú kia, những kia liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu công kích kỹ xảo, nhưng hiện tại, hắn tựa hồ phát hiện đồ chơi mới, hắn thấy được Triệu hoán thi đấu bên trong một loại khả năng mới.

Arsene chăm chú nhìn sân đấu.

Tất cả mọi người hết sức chăm chú nhìn sân thi đấu.

Có bước đệm phía trước, không ai dám coi thường con chim nhỏ này.

Chim Cầu Vồng tự mang tàn ảnh hiệu quả, giống như một trận gió bảy màu bay trong sân thi đấu, tốc độ của nó nhanh nhẹn, chọt lên chọt xuống, chọt trái chọt phải, Thị Huyết Yêu Vương khó có thể bắt được vị trí chính xác của nó, giống như một con voi bị ruồi bọ đùa giỡn.

Ruồi bọ quả thật nhỏ, voi cũng quả thật lớn, nhưng cho dù ruồi bọ có thắng về tốc độ, làm sao có thể làm bị thương voi?

Chim Cầu Vồng nhanh chóng bay, nhắm phía Thị Huyết Yêu Vương triển khai hai cánh! Đó là một lớp da mỏng manh, một khi đâm thủng, Thị Huyết Yêu Vương khó có thể bay!

Cái kia ngắn mà nhọn miệng chim nhỏ, giờ phút này trở thành mọi người ánh mắt tiêu điểm!

Chỉ thấy Chim Cầu Vồng như mũi tên bắn ra ngoài!

Bùm!

Miệng chim ở trên màng da đâm ra một cái tam giác nhỏ lên, sau đó đình trệ nửa giây, Hưu một tiếng bị bắn ngược.

Toàn trường yên tĩnh.

Một lát sau bộc phát ra tiếng cười rung trời!

“Ha ha ha ha ha ha ha!!!”

“Con mẹ nó, con chim này cười chết ta rồi!”

“Chơi thật vui! Mau để con chim kia đâm một lần nữa! Ha ha ha ha!”

“Thiếu chút nữa cho rằng nó thật có thể đâm thủng cánh của Thị Huyết Yêu Vương!”

“Quá khôi hài ha ha ha!.....”

Selwell cùng Roland bên này mấy người cũng tất cả đều há hốc mồm, thói quen Thời Tiên Ngư chế tạo kinh hỉ, thỉnh thoảng thất bại một lần, thật đúng là khiến người ta ngoài ý muốn.

Selwell há hốc miệng: “Chị Tiểu Ngư...”

Lời còn chưa dứt, Thị Huyết Yêu Vương trên sân thi đấu đã nổi giận! Nó đã bị trêu chọc quá lâu, hệ thống định vị Echo đã bị phá hủy và chỉ có thể quay cuồng như một người mù, và bây giờ nó đã bị đâm mạnh bởi Chim Cầu Vòng một lần nữa, ngay lập tức giận dữ!

Nó nâng cánh lên dùng sức vỗ về hướng Chim Cầu Vòng bắn ngược lại!

Xi một tiếng!

Vị trí Chim Cầu Vòng chẳng biết lúc nào xuất hiện một cây cột đá bén nhọn! Cánh vỗ lên, lập tức phá một lỗ thủng lớn!

Cánh của Thị Huyết Yêu Vương không tính là yếu hại trí mạng, nhưng trên lớp màng da kia phân bố có mạch máu thần kinh dày đặc, tiếng rống chói tai vang vọng toàn trường! Nó mạnh mẽ nhổ ra cánh, cột đá đỉnh lại phút chốc biến thành móc ngược, mạnh mẽ đem vết nứt xé rách đến càng thêm máu tươi đầm đìa!

Thị Huyết Yêu Vương đau đớn lùi lại một bước, trên mặt đất đột nhiên nhảy lên nham thạch tam giác bén nhọn, đâm thẳng vào lòng bàn chân, Thị Huyết Yêu Vương lại mất đi trọng tâm thân thể!

Lúc này, tất cả mọi người nhìn thấy, ở bên cạnh nó trên mặt đất, đột nhiên nghiêng vuron ra bén nhọn cột đá, như một thanh nghiêng cắm trên mặt đất lợi kiếm! Một khi Thị Huyết Yêu Vương ngã xuống, nhất định sẽ bị cây cột đá kia đâm thủng thất lưng bụng!

Thì ra là thế.

Selwell chậm rãi khép miệng lại.

Chim Cầu Vồng chỉ là người dẫn đường, tấn công chân chính vẫn là Dính Dính.

Chương 564. 5. Thế giới triệu hoán sư (128)

Bởi vì Bùn Quái không thể tự chủ công kích, chỉ có thể thông qua đặc tính mềm hoặc cứng để biến hóa hình thái, sau đó chờ đối phương tự mình đưa tới cửa.

Đây vốn là chuyện không có khả năng phát sinh, dưới tình huống bình thường, làm sao có ma thú tự mình hướng cột đá đụng vào đây? Nhưng hiện tại... một con Thị Huyết Yêu Vương mất đi chức năng định vị, đối mặt với Chim Cầu Vòng thỉnh thoảng nhảy ra trong bóng tối, làm ra chuyện ngu xuẩn gì cũng không ngạc nhiên.

Trước mắt bao người, “Thạch kiếm” sắc bén trên mặt đất không ngừng biến hóa góc độ và vị trí, cho đến khi Thị Huyết Yêu Vương thật sự ngã xuống! Thanh “Kiếm” này rốt cục cũng chính xác vô cùng đâm trúng nó!

Vật khổng lồ ầm ầm ngã xuống đất, phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Sau đó trên sân vang lên một tiếng dài quen thuộc -

Đối chiến, kết thúc.

.....

Trên khán đài dần dần có âm thanh, càng nhiều là thồn thức nặng nề.

Đại đa số người tâm tình là phức tạp, bọn họ muốn nhìn chính là một hồi nhẹ nhàng vui vẻ đàm địa đối chiến, là mạnh mẽ va chạm, là nở rộ máu tươi, là tràn ngập bạo lực mỹ học

chém giết! Mà không phải như vậy..... ghen uất ức, uất ức, kỳ kỳ quái quái liên thua trận đấu.

Lúc Tắc Kỳ Đạt Sâm Nhiêm thua trận, cũng đã rất mặc danh kỳ diệu, sau đó nhìn thấy Thị Huyết Yêu Vương ra sân, vốn tưởng rằng có thể có một ít hình ảnh đặc sắc, rồi lại đợi được kết cục mặc danh kỳ diệu như vậy.

Thật sự không phải nói đùa sao?

Có phải câu lạc bộ Heisenberg đang cố tình biểu diễn không?

Thị Huyết Yêu Vương cấp S cứ như vậy thua?

Bại bởi một đoàn thiêu thân lớn, một con chim nhỏ không hề có lực sát thương, cộng thêm một đồng bunn có thể biến hình?

Bởi vì quá nghi hoặc, khán giả thậm chí chậm chạp không có tan cuộc, luôn cảm thấy Thị Huyết Yêu Vương hẳn là lại giãy dụa một chút, nếu không thua gọn gàng lưu loát như vậy, thật sự là rất không phù hợp tâm lý mong muốn.

Thời Tiệp Ngư cũng không dám đi, ngoan ngoãn đứng ở khu tác chiến, cho đến khi nhìn thấy con ma thú khổng lồ trong sân thi đấu bị thu hồi thể tinh thể, cô mới ấn nút trò chuyện, hỏi đội viên trong phòng quan sát: “Tôi có muốn chờ một chút không?”

Selwell: “.....”

Đã làm xong hai con rồi, nếu Heisenberg triệu hồi thêm một con nữa, hẳn sẽ mắng bọn họ không biết xấu hổ!

Bên ngoài nhân viên công tác vội vàng chạy vào phòng quan sát: “Cửa vẫn là mở không ra, người ở bên trong rất có thể bởi vì tinh thần lực hao tổn quá lớn lâm vào hôn mê, cần

xin mạnh mẽ phá cửa, nếu không triệu hoán sư sẽ có nguy hiểm tính mạng!”

Người quản lý nhú mày trả lời: “Phê chuẩn. Mau đưa Elian ra ngoài.”

Selwell vừa thấy người ta câu lạc bộ xảy ra loạn, cũng nhanh chóng thông báo Thời Tiện Ngu: “Tiểu Ngu tử, cô mau ra đi, trận đấu đã kết thúc!”

“À, biết rồi.”

Selwell nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực của mình, đối chiến kết thúc, hấn căng thẳng hồi lâu thần kinh cũng rốt cục có thể thả lỏng.

Lúc này trong đầu đột nhiên nghĩ đến cái gì, biến sắc, nhanh chóng nhào tới micro trước kêu to: “Tiểu Ngu tử tử!”

“Làm sao vậy?” Roland bị hấn dọa sợ.

Không nghe được Thời Tiện Ngu đáp lại, sắc mặt Selwell càng thêm khó coi, biết mình nhắc nhở muộn rồi!

“Mau mau mau, chúng ta đi đón cô ấy!” Selwell sốt ruột nói: “Phóng viên khẳng định đi chặn cửa rồi!”

Đám người Bong Bóng Xanh Lam ngựa không dừng vó chạy về phía khu tác chiến.

Từ phòng quan sát đi đến khu tác chiến cần đi ngang qua một hành lang thủy tinh thật dài, đoàn người Selwell vừa quẹo qua một khúc cua, liền thấy phía trước chật ních người!

Thời Tiện Ngu bị phóng viên vây quanh ở chính giữa, đối mặt với vô số ống kính, thần thái coi như bình tĩnh.

“Xin hỏi cô sau khi đánh bại Cự Ma Thú cấp S, hiện tại có cảm tưởng gì? Có chuyện gì muốn làm? Có tâm nguyện gì không?”

“Có.” Thời Tiệp Ngư chậm rãi trả lời: “Nếu có thể, tôi nghĩ...”

Tất cả micro đều hướng về phía trước.

Thời Tiệp Ngư nói ra nửa câu còn lại: “Muốn chụp ảnh với Thị Huyết Yêu Vương.”

Mọi người: “.....”

Trong đám người, vẻ mặt Selwell khóc không ra nước mắt, mà Roland không cẩn thận lão đảo.

Chương 565. 5. Thế giới triệu hoán sư (129)

Chụp ảnh chung là không thể chụp ảnh chung.

Câu lạc bộ người ta thật vất vả Triệu hoán ra Thị Huyết Yêu Vương, làm bảo bối giống nhau cất giấu, hiện tại bị cô một chút đâm thành trọng thương, hận cũng không kịp hận, làm sao có thể cùng cô chụp ảnh chung?

Thời Tiện Ngư bị Selwell cùng Roland ba chân bốn cẳng kéo ra phóng viên vây quanh bầy, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có chào, đoàn người câu lạc bộ Heisenberg vội vàng rời đi.

Lúc đi, vừa vặn gặp được mấy nhân viên công tác nâng cáng cứu thương hướng khu tác chiến một đầu khác đi, phỏng chừng Elian tên kia quả thật bị thương không nhẹ.

Bong Bóng Xanh Lam, những người này chạy nhanh hơn.....

.....

Trên chuyến tàu trở về, mọi người yên lặng nhìn Thời Tiện Ngư.

Thời Tiện Ngư không rõ nguyên do, cầm một nắm hạt thông trên bàn, một bên đập hạt thông, một bên nghi hoặc đánh giá bọn họ.

Đợi nửa ngày, không ai nói gì, cô không khỏi mở miệng giải thích: “Tôi chủ yếu là cảm thấy cơ hội khó có được, dù sao câu lạc bộ lớn như Heisenberg, bình thường sẽ không dễ

dàng gửi lời mời đối chiến ra bên ngoài, chúng ta thật vất vả mới tới được một lần, nếu như không thể chụp ảnh chung, sau này rất có thể sẽ không có cơ hội.”

Nàng dừng một chút, nhìn về phía Roland: “Tiểu La nằm mơ cũng muốn triệu hồi ra Thị Huyết Yêu Vương.....”

Roland cúi đầu đỡ trán, mơ hồ “Ừ” một tiếng.

Thời Tiện Ngư bĩu môi: “Thật vất vả mới đánh bại được đối phương, kết quả cứ đi như vậy..... Cảm giác như đến không công.”

“Chỗ tốt gì cũng không vớt được, ngay cả chụp ảnh chung cũng không có.”

Leah không khỏi đồng ý gật đầu một cái: “Đúng vậy a, ta vừa rồi hẳn là tìm Asrene muốn ký tên, cơ hội tốt như vậy, ta làm sao lại không nắm chắc đây!”

Lily tức giận trừng hăn một cái.

Vẻ mặt Selwell cũng phức tạp.

Leah có chút mơ hồ, mơ hồ cảm thấy mình nói sai rồi, nhưng là cẩn thận suy nghĩ một chút, hẳn lại tìm không ra chính mình chỗ nào nói sai rồi, thật sự là kỳ quái.

Leah dứt khoát cũng cầm một nắm hạt thông, yên lặng dập hạt thông đi.

Mọi người trầm mặc một lát, Selwell ho khan hai tiếng, nghiêm trang mở miệng: “Cái này..... thi đấu đối chiến mà, trọng điểm là luận bàn hữu nghị, sau khi chụp ảnh chung sẽ có cơ hội, chỉ cần chúng ta tiếp tục nâng cao thực lực, sớm muộn có một ngày, sẽ gặp lại Heisenberg trên sân thi đấu.”

Thời Tiện Ngư dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Selwell.

Không hổ là đội trưởng, câu trả lời này quả thực là cấp bậc sách giáo khoa.

“Lại nói tiếp, Tiểu Ngư tử tử lần này đã thương nặng Heisenberg Thị Huyết Yêu Vương, ngày mai tin tức nhất định sẽ đưa tin, Bong Bóng Xanh Lam về sau cũng sẽ nghênh đón càng nhiều ánh mắt, chúng ta muốn hay không bây giờ thương lượng một chút, làm sao ứng đối phóng viên cùng fan?”

Leah đối với những lời này có chút khó hiểu: “Cần ứng đối..... Cái gì?”

Lily nhanh mồm nhanh miệng nói: “Cũng không thể đợi đến khi phóng viên chặn cửa nhà lại suy nghĩ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, bọn họ nhất định sẽ có một đồng vấn đề muốn hỏi! Trả lời cao hứng đi, có vẻ chúng ta đặc ý vênh váo, trả lời tiếc nuối đi, có vẻ chúng ta hư tình giả ý, chung quy phải có lý do thoái thác thích hợp mới được.”

Selwell liên tục gật đầu: “Lily nói đúng, ý của tôi chính là như vậy, ở trước mặt truyền thông trả lời như thế nào, nhất định phải nghĩ kỹ trước, nếu không dễ dàng xảy ra chuyện, còn có một ít câu lạc bộ có thể sẽ tới lôi kéo chúng ta, hoặc là lại phát ra lời mời đối chiến, chúng ta nên làm như thế nào, cái này cũng cần suy nghĩ.”

Thời Tiện Ngư nghe được nhú mày: “Lúc trước không phải các cậu nói, câu lạc bộ ở kỳ thi đấu vì bảo tồn thực lực, bình thường sẽ không tùy tiện phát ra lời mời đối chiến sao?”

Chương 566. 5. Thế giới triệu hoán sư (130)

Roland nghiêm túc cùng cô phân tích: “Hiện tại cô đánh bại Cự Ma Thú cấp S, sẽ trở thành rất nhiều câu lạc bộ tiềm năng đối thủ, vì tìm hiểu thực lực của người sâu cạn, câu lạc bộ rất có thể dùng một ít không chính thức đội viên đối với người phát ra lời mời, tỷ như một ít không cần lên sân thi đấu dự bị đội viên.”

Thời Tiện Ngư quả quyết lắc đầu: “Không được không được... Bỏ công ra sức không có lợi, tôi không muốn lại đến một chuyến.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Chuyện này, đúng là tốn sức không có lợi.

Đáp ứng Elian, là bởi vì hào quang của Heisenberg bày ra ở nơi đó, tựa như học sinh kém nhận được lời mời của học sinh xuất sắc cùng thảo luận đề tài, Bong Bóng Xanh Lam không chỉ cảm thấy vinh hạnh vô cùng, còn mang theo một loại tâm tình học tập, tăng thêm kiến thức với đối phương.

Nhưng hiện tại, tình huống có chút không giống.....

“Nói cho cùng, vẫn là Tiểu Ngư tỷ tỷ quá lợi hại a.” Selwell cảm khái nói: “Ngay cả Thị Huyết Yêu Vương cũng có thể dễ dàng đánh bại, kế tiếp vô luận lại phát sinh chuyện gì, phỏng chừng tôi cũng sẽ không giết mình.”

“Kỳ thật cũng không thoải mái.” Thời Tiện Ngư nhú mày: “Ma thú cấp S thật sự rất khó đối phó.”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không nhìn ra, đều cảm thấy cô ứng phó rất nhẹ nhàng.

“Tôi nói rồi.” Thời Tiện Ngư nhú mày nhấn mạnh: “Không có Hồng Vũ Hạc, tôi đánh rất vất vả!”

Selwell: “.....”

Không biết vì sao, nghe cô nói như vậy, hẳn chẳng những không cảm giác được mình có được Hồng Vũ Hạc may mắn cỡ nào, ngược lại cảm thấy mình càng hèn mọn đây...

“Hơn nữa đến sân thi đấu chính thức, số lượng ma thú bị hạn chế, tôi cũng không thể để cho cả nhà Gubi Moth bay ra ngoài, Gubi Moth không bay ra thì không thể phá hư hệ thống định vị của nó...” Thời Tiện Ngư tổng kết: “Cho nên, muốn đối phó với ma thú cấp S trên sân thi đấu rất khó.”

Leah giật mình: “Tiểu Ngư tỷ tỷ, vậy ý của cô là... Nếu như hôm nay đối chiến thi đấu, phát sinh ở thăng cấp thi đấu chính thức trên sân thi đấu, người có phải hay không liên cảm Elian không có cách?”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Trừ phi ta có Hồng Vũ Hạc.”

Selwell: “.....”

Hắn không muốn nghe ba chữ này nữa.

Thời Tiện Ngư lại nói: “Hoặc là Tinh Bàn Lục Quy, cũng có thể làm được.”

Roland: “.....”

Bây giờ hắn cảm nhận được cảm giác của Selwell.

Thời Tiện Ngư lại cầm một nắm hạt thông nhỏ, nói: “Ai, tóm lại kế tiếp các cậu yên tâm thi đấu đi, tôi sẽ không tham

dự, dù sao mục tiêu năm nay của câu lạc bộ đã đạt thành, trận đấu kế tiếp, các cậu coi như tích lũy kinh nghiệm đi.”

“Tiểu Ngư tỷ chuẩn bị điệu thấp, phải không?” Leah thần sắc nghiêm túc hỏi.

Thời Tiệp Ngư nhìn hấn một cái, cười cười: “Nếu tôi tham gia, các cậu sẽ không đánh.”

Leah sững sờ, sau đó gãi đầu: “..... Cũng đúng nha.”

Thời Tiệp Ngư bỗng nhiên cười to, nhìn bọn họ: “Cố gắng lên, tôi tuy rằng không tham gia thi đấu, nhưng cũng sẽ hết sức quát các cậu!”

Mọi người nhìn nhau, có chút chờ mong “quạt roi” này, đồng thời... lại có chút khẩn trương.

Lúc này bên kia, trong câu lạc bộ Heisenberg, Arsene đang nghe tin tức mà mấy đội viên mang đến.

Coi như người quản lý không có để cho hấn cấm thi đấu, hấn cái kia trạng thái cũng không có khả năng tiếp tục thi đấu!

“Hấn đây cũng coi như là gieo gió gặt bão, nhìn hấn trước kia cái kia cuồng vọng đức tính, bây giờ biến thành như vậy, đáng đời!”

“Ai, Elian thua trận đấu này, không riêng gì hấn mất mặt, chúng ta Heisenberg cũng đi theo mất mặt a...”

Thủ pháp điều khiển thú Triệu hoán của đối phương đúng là tà môn..... Arsene, cậu nói xem?

Arsene?

Asrên hoàn hồn, nhú mày hỏi: “Trong câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam có một cậu bé, khoảng mười ba mười bốn tuổi, trước kia có phải từng ở Heisenberg của chúng ta không?”

Ai vậy?

Tất cả mọi người rất mê mang.

“Không thể nào, không có ấn tượng gì...”

Chương 567. 5. Thế giới triệu hoán sư (131)

Không ai có ấn tượng với Roland ngoại trừ Arsene.

Nhưng Arsene tin tưởng mình nhất định đã gặp qua Roland ở Heisenberg, vốn hắn chỉ cảm thấy có chút quen mặt, nhưng chờ người của Bong Bóng Xanh Lam rời đi, hắn càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, hơn nữa liên tưởng đến thái độ tràn ngập địch ý của Roland đối với mình, lại càng không có biện pháp không thêm để ý.

Hiện tại, Arsene bị các đội viên vây quanh, có người cố ý giao hảo, có người ngữ khí tha thiết, địa vị của hắn ở Heisenberg siêu nhiên, trong khoảng thời gian gần đây trong câu lạc bộ lưu truyền tin đồn hắn sắp giải nghệ, hiện tại Elian ngã xuống, hắn lại biến thành tiêu điểm của toàn bộ câu lạc bộ, chỉ sợ thời gian giải ngũ cũng không thể không kéo dài.

Cửa phòng nghỉ của đội viên bỗng nhiên mở ra, huấn luyện viên đứng ở cửa, vẫy vẫy tay với Arsene.

Arsene, đến văn phòng một chút.

Tất cả mọi người nhìn về phía Arsene.

Arsene nhú mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Huấn luyện viên có vẻ lo lắng và đưa hắn vào văn phòng, nơi Arsene tìm thấy một huấn luyện viên khác cũng ở đó.

Heisenberg có hai huấn luyện viên trưởng và một số phó huấn luyện viên.

Huấn luyện viên trưởng phân công rất rõ ràng, một người phụ trách đội ngũ thứ nhất, cũng chính là đội ngũ quán quân của Arsene, một người khác phụ trách đội ngũ thứ hai, đội ngũ thi đấu thăng cấp của Elia.

“Arsene, tình hình của Elia rất không tốt.” Huấn luyện viên đi thẳng vào vấn đề.

“Thần lực bị thương rất nghiêm trọng sao?” Arsene hỏi.

“Mức độ tổn thương chỉ là một mặt, cho dù hồi phục...” Huấn luyện viên thở dài, “Trạng thái của cậu ấy, e rằng rất khó khôi phục.”

Arsene im lặng nghe, không lên tiếng.

Một vị huấn luyện viên khác mở miệng nói: “Elia là thành viên chủ lực của đội thứ hai, thế nhưng trạng thái hiện tại của hắn, khẳng định không có cách tiếp tục dự thi, người quản lý muốn chúng ta mau chóng chọn ra đội viên có thể thay thế vị trí của Elia, chúng ta đã có mấy người chọn, thế nhưng muốn lập tức tham gia thi đấu thăng cấp, vẫn tồn tại nguy hiểm nhất định, cho nên mấy huấn luyện viên chúng ta thương lượng, vì không ảnh hưởng đến thứ tự thi đấu thăng cấp năm nay, hi vọng cậu có thể tạm thời thay thế vị trí của Elia, tiếp tục thi đấu thăng cấp kế tiếp.”

Arsene trầm mặc một hồi, thân nhiên nói: “Không sao cả, các người quyết định đi.”

Huấn luyện viên thấy cậu không biểu hiện ra cảm xúc mâu thuẫn hoặc phản cảm, hơi thở phào nhẹ nhõm: “Cậu yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến huấn luyện chuẩn bị thi đấu quán quân của cậu, nhiều lắm là một tháng, một tháng sau, đội viên thay thế Elia hẳn là thiếu chút nữa thích ứng với tiết tấu thi đấu, đợi đến lúc đó, cậu lại rời khỏi, quay về đội thứ nhất.”

Arsene gật đầu.

Hắn không giống Elian, sẽ ỷ vào thành tích của mình mà diễu võ dương oai, bởi vì hắn đã sớm thấy rõ vị trí của mình trong câu lạc bộ.

Bọn họ đều là quân cờ, cho dù thông qua một ít thủ đoạn cố gắng cùng câu lạc bộ đàm phán điều kiện, cũng chỉ là từ một vị trí trên bàn cờ, di chuyển đến một vị trí khác, vĩnh viễn không thể rời khỏi bàn cờ.

Cho nên hắn không quan tâm được an bài vào đội nào.

“Ngày mai là chúng ta cùng câu lạc bộ Hồng Diệp thi đấu, hôm nay cậu cùng thứ hai đội quân những thành viên khác làm quen một chút, ngày mai mọi người cùng nhau cố gắng lấy được điểm tích lũy đi.”

Arsene lần nữa gật đầu, sau đó thần sắc đạm mạc rời khỏi văn phòng, trở về phòng ký túc xá của mình.

Một bên hành lang thật dài, dán ảnh chụp rực rỡ muôn màu, có chút đã ố vàng, những người trên những tấm ảnh này là các Triệu hoán sư mà Heisenberg từ trước đến nay đã ký hợp đồng.

Là một câu lạc bộ có uy tín lâu đời, Heisenberg lớn tuổi hơn Arsene và đã có hơn 40 năm lịch sử.

Arsene ở trên tường nhìn thấy đệ nhất thế hệ Triệu hoán sư, còn có đệ nhị thế hệ, đệ tam thế hệ...

Hắn nghĩ đến một điều: nếu Roland từng là thành viên của đội Heisenberg, dù có thành tích hay không, thì bức ảnh của hắn ta phải ở trên bức tường này.

Arsene dừng chân một chút, nhìn bức tường kia, sau đó thả chậm bước chân.

Nhưng nhìn vài lần, lại cảm thấy hoang đường.

Chương 568. 5. Thế giới triệu hoán sư (132)

Lúc hắn 16 tuổi ký hợp đồng với Heisenberg, hôm nay đã gần tám năm, chưa bao giờ gặp lại Roland trong câu lạc bộ, nếu Roland thật sự từng ở Heisenberg, vậy nhất định là tám năm trước, nhưng tám năm trước, tính toán tuổi tác, khi đó đôi phương vẫn còn là một đứa trẻ phải không?

..... Búp bê nhỏ?

Arsene nhăn mày, lần nữa nhìn về phía bức ảnh trên tường, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở bức ảnh chụp chung của vợ chồng Mai Khải Lạp.

Đôi vợ chồng này, trong quần thể Triệu hoán sư của A Tập Lai đại lục là một tồn tại đặc thù, bọn họ là một trong số rất ít cặp vợ chồng, nổi danh trong cuộc thi thăng cấp với sự phối hợp chiến đấu thiên y vô phùng, sau đó đại biểu Heisenberg tham gia cuộc thi quán quân, quanh năm ôm đồm giải vàng và giải bạc, thông thường nếu chồng lấy được giải vàng, vợ chính là giải bạc, mà nếu vợ lấy được giải vàng, như vậy chồng chính là giải bạc, chưa bao giờ ngoại lệ.

Bởi vì đôi vợ chồng này, trong thời gian sáu năm, kết quả thi đấu Triệu hoán chưa bao giờ trì hoãn.

Sau đó năm thứ bảy, Arsene phá vỡ thần thoại bất bại do vợ chồng Mai Khải Lạp sáng tạo, lấy được quán quân năm đó.

Arsene sở dĩ nhớ tới những chuyện cũ này, là bởi vì hắn mơ hồ nhớ tới, hắn xác thực tại câu lạc bộ gặp qua một cái tiểu oa nhi, đó là con của vợ chồng Mai Khải Lạp, có mấy lần bị

mang vào trong câu lạc bộ chơi, tất cả mọi người trêu chọc đứa nhỏ kia, còn nhét cho đứa nhỏ đồ ăn vặt ăn.

Roland lớn lên, những năm này diện mạo của hắn quả thật thay đổi một chút, nhưng nhìn kỹ, vẫn có thể tìm được bóng dáng của cha mẹ.

Arsene yên lặng suy tư chuyện này, thủy chung có chút đề ý.

Nếu đôi phương thật sự là con của nhà Mai Khải Lạp, tại sao lại ở trong một câu lạc bộ không có tiếng tăm như Bong Bóng Xanh Lam? Cho dù tư chất bình thường, chỉ riêng danh tiếng vợ chồng Mai Khải Lạp đã có thể hấp dẫn không ít câu lạc bộ ném ra cảnh ô liu chứ?

Đứa nhỏ kia, đến tột cùng muốn làm gì?

.....

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam, sân huấn luyện - -

Roland đang dựa theo phương pháp của Thời Tiệp Ngự tiến hành luyện tập.

Thời Tiệp Ngự có thể đồng thời điều khiển nhiều loại ma thú, nhưng đổi lại là những người khác, cho dù chỉ là hai loại ma thú, muốn đồng thời điều khiển cũng rất khó khăn, hơn nữa Tinh Bàn Lục Quy cùng Mị Ảnh màu trắng là hai loại ma thú hoàn toàn tương phản.

Một con to lớn, một cái linh hoạt.

Một nặng, một nhẹ.

Một chậm, một nhanh.

Phương pháp Thời Tiệp Ngự nghĩ cho Roland là, nếu như không thể đồng thời điều khiển, liền nhanh chóng hoán đổi liên kết thần lực, tỷ như, một phút trước liên kết rùa lục, một

phút sau liên kết chồn bạch, sau đó lại một phút rùa lục, lại một phút đồng hồ chồn bạch, như thế tuần hoàn, để đạt tới trên sân thủy chung điều khiển hai con ma thú hiệu quả.

Đợi đến khi có thể thuận thực hoán đổi, thời gian lại chậm rãi rút ngắn, từ một phút, rút ngắn đến 40 giây, 30 giây, 20...

Cho đến khi thời gian chuyển đổi gần 0,5 giây, hiệu quả gần như tương đương với hai điều khiển cùng nhau.

Roland đã làm việc chăm chỉ và kỷ lục hiện tại là 4 giây.

Hắn gần đây rất có lòng tin, bởi vì cùng Trâu Lùn Một Sừng của Leah, Lily gấu núi đều thử đối chiến qua, bọn họ đối với Tinh Bàn Lục Quy cùng Mị Ảnh màu trắng phối hợp bó tay không biện pháp, chỉ có Hồng Vũ Hạc của Selwell miễn cưỡng có thể cùng hắn chiến một trận, bởi vì Hồng Vũ Hạc miệng dài, cổ mảnh khảnh, có thể tránh được gai dài trên mai rùa công kích Mị Ảnh trắng.

Nhưng nếu như hắn có thể tiếp tục rút ngắn thời gian, đề cao tính linh hoạt của Mị Ảnh, cho dù thật sự chống lại Hồng Vũ Hạc cũng có nắm chắc tất thắng.

Thời gian nghỉ ngơi giữa hiệp, Roland đi tới bên cạnh Tiệp Ngư. Cô không cần huấn luyện, đang nhàm chán nản buồn chơi.

Cô bóp một người đàn ông, ngũ quan có chút mơ hồ, Roland nhìn kỹ, tựa hồ cũng không phải bất kỳ người nào trong câu lạc bộ.

“Người này là ai?” Hắn hỏi.

Thời Tiệp Ngư nhìn bần: “Đúng vậy, người này là ai vậy.....”

Cô chỉ nhàn rỗi đến nhàm chán, theo bản năng liền bóp ra.

Chương 569. 5. Thế giới triệu hoán sư (133)

Bóp thời điểm toàn bằng cảm giác, hiện tại nhìn kỹ một chút, mới phát hiện mình nặn ra một cái tứ bất đồng — không giống bất kỳ một cái thế giới nào hẳn.

Khuôn mặt ngũ quan, giống như Vương gia trong thế giới kia của Lý Linh Tĩnh, bình thản, ổn trọng.

Thân thể, giống như Lâm Uyên trong thế giới của Tiểu Lê, cao lớn, mạnh mẽ.

Nhưng quần áo là bộ dáng hầu thần kia, có cổ áo rộng rãi cùng trường bào lau nhà, phía dưới vạt áo phía sau lộ ra một cái đuôi thô mập, linh cảm đến từ yêu thú Lâm Uyên trong thế giới Thâm Tiêu kia.

Đáng tiếc bóp có giống hơn nữa, nó cũng chỉ là bùn, ngũ quan không cách nào sống động làm ra biểu tình, thân thể tất cả đều là màu xám tro giống như bùn, đuôi cũng không có khả năng có được xúc cảm lông xù.

Thời Tiện Ngư nhìn tượng đất mình nặn ra, buồn bã mất mát.

“Anh ấy có phải là gia đình của cô không?”, Roland hỏi.

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ: “Ngô, xem như vậy đi.”

Cha mẹ cô qua đời nhiều năm, Thị Thần là di sản mà Tăng Tăng tổ phụ để lại cho cô, từ góc độ này mà xem, hẳn hẳn là người nhà của cô, nếu như hẳn không chạy trốn, có lẽ cô và

hắn ít nhất còn có thể làm bạn trăm năm, đây không phải là tồn tại giống như người nhà sao?

Nhưng hắn chạy trốn, chạy không thấy bóng dáng tăm hơi, điều này nói lên cái gì?

Chứng tỏ gia đình nguyên sinh của cô ấy không tốt lắm.

“Làm sao còn có một cái đuôi?” Roland lại hỏi.

“À, là trang trí.” Thời Tiệp Ngư trả lời.

Roland nhìn tượng đất trong chốc lát, không biết nghĩ đến cái gì, cảm khái nói: “Nếu như tưởng niệm người nhà, có thể hướng thần hoang dã cầu nguyện, nghe nói thần hoang dã có thể làm cho gió truyền lại tin tức người đã khuất, mặc dù không nhất định hữu dụng, nhưng cũng không ngại thử xem.”

Thời Tiệp Ngư: “A.....”

Cô biết Roland đây là hiểu lầm, hắn đại khái cho rằng cô nạn tượng đất là người chết.

Nhưng trên ý nghĩa nào đó mà nói, người kia xác thực đã chết một lần, chết ở trong tay tổ tiên của nàng, bị chế tác thành một tòa cung điện. Chỉ là Long tộc đối với sinh tử định nghĩa cùng phạm nhân bất đồng, phân biệt ra thần hồn cùng linh nhục, thần hồn bất diệt, liền không thể xem như chân chính tử vong.

“Cậu cũng hướng thần hoang dã cầu nguyện qua sao?” Thời Tiệp Ngư tò mò hỏi Roland.

Roland sửng sốt: “..... Đại bộ phận mọi người, hắn là đều hướng Hoang Dã Chi Thần cầu nguyện đi?”

Thời Tiệp Ngư nghĩ thầm: người khác tôi không biết, dù sao tôi chỉ nghe thấy thanh âm của cậu.

“Kỳ thật thần cũng không phải toàn tri toàn năng, thay vì hướng thần cầu nguyện, không bằng chính mình cố gắng càng có hiệu quả một chút.” Thời Tiện Ngư một bên điều khiển bunn, một bên cùng hấn tán gẫu: “Thần là mờ mịt, nhưng nỗ lực của cậu là vĩnh viễn có thể nhìn thấy mà.”

Tượng đất của cô đi vài bước trong sân huấn luyện, hình người.

Roland nhìn cô một cái, biểu tình nghiêm túc vài phần: “Cô cũng cho rằng cầu nguyện là một loại vô dụng sao? gần đây xác thực có chút luận điểm tương tự, mọi người dần dần không muốn tin tưởng thần tồn tại, còn có học giả phê bình cái gọi là thần hoang dã chỉ là chủ nghĩa hư vô không tưởng...”

Thời Tiện Ngư nghe xong vui vẻ, cười nói: “Tôi tin, tôi đây không phải là muốn giảm âm cho thần sao? Dù sao phải gánh vác nguyện vọng của nhiều người như vậy, khẳng định rất bận rộn.”

Roland yên lặng mím môi, không nói gì. Ngữ khí của Thời Tiện Ngư quá nhẹ nhàng, làm cho hấn cảm thấy cô là đang dỗ trẻ con, đối với người lớn mà nói, những tin đồn về thần kia đại khái đều buồn cười giống như truyện cổ tích thiếu nhi.

Nhưng hấn cũng không có biện pháp nói Thời Tiện Ngư sai rồi, bởi vì đúng như lời cô nói, đem tâm nguyện ký thác ở trên người Thần linh, quá mức mờ mịt vô vọng...

Thời Tiện Ngư cũng là vì tốt cho hấn.

Chương 570. 5. Thế giới triệu hoán sư (134)

Nhưng hắn thật hy vọng thần linh tồn tại, bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới có thể thuyết phục chính mình tin tưởng, cha mẹ đã mất đang dựa vào một loại lực lượng khác nhìn chăm chú hắn cùng muội muội, bọn họ sẽ thấy hắn lớn lên, cũng sẽ chứng kiến hắn thành công, thể xác tiêu vong sẽ không ngăn cản linh hồn cùng hắn thường xuyên làm bạn.

Hắn không thể chấp nhận cha mẹ hắn đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

“Roland” Thời Tiên Ngư mở miệng lần nữa.

Roland ngược mắt nhìn cô.

Thời Tiên Ngư chần chờ nói: “Qua một thời gian ngắn nữa... Tôi hẳn là sẽ rời khỏi nơi này.”

Roland sửng sốt: “Rời đi?”

“Đúng vậy, cũng giống như thỉnh thoảng cậu về thăm Maggie, tôi cũng sẽ có lúc về nhà” cô nói.

Roland kinh ngạc suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, cô cũng sẽ có lúc về nhà... Nhà của cô, ở tòa thành nào?”

“Còn rất xa.” Thời Tiên Ngư cười cười, “Nhưng tôi nói không chừng còn có thể tới tìm cậu, nhớ tôi thời điểm có thể hướng Hoang Dã Chi Thần cầu nguyện, đem tưởng niệm của cậu truyền lại cho tôi nha!”

Roland đỏ mặt: “Vì loại chuyện này, tôi mới sẽ không hướng thần hoang dã cầu nguyện!”

“Vậy chuyện gì mới đáng để người cầu nguyện?” “Thời Tiện Ngư cố ý trêu chọc hử: “Tỷ như, muốn triệu hồi ra Thị Huyết Yêu Vương?”

Giọng Roland không nhin được lớn hơn một chút, thần thái quần bách: “Đã nói không có chuyện này! Tôi hiện tại chỉ muốn hảo hảo luyện tập Tinh Bàn Lục Quy cùng Bạch Sắc Mị Ảnh tổ hợp, tương lai chân chính vận dụng ở trong thực chiến! Tôi tuyệt không muốn Triệu hoán Thị Huyết Yêu Vương!”

Thời Tiện Ngư nhìn hử cười: “Đừng nóng giận, tôi chỉ đùa một chút mà thôi, vậy cậu phải tiếp tục cố gắng lên, tôi cảm giác cậu luyện thêm một thời gian nữa, hử là có thể đối phó với cuộc thi thăng cấp.”

Roland buồn bực nhìn chăm chăm cô.

Thời Tiện Ngư buồn cười đẩy cậu một cái: “Kỷ lục vừa rồi là 4 giây, không ngừng cố gắng nha!”

Roland đành phải đi.

Thời Tiện Ngư nhìn bóng lưng của hử, trong lòng có loại xúc động nói không nên lời, hình dung như thế nào cho phải đây, ước chừng là thấy thiếu niên vì giấc mộng mà đổ mồ hôi, cái loại sức mạnh cố ý xông về phía trước này, rất mê người đi.

Nói đi cũng phải nói lại, cô là thần tiên làm cũng là càng ngày càng không “xứng chức”, cơ hồ không có một lần nào để cho người cầu nguyện chân chân chính thực hiện nguyện vọng.

Không biết thần tiên khác làm như thế nào, chẳng lẽ người cầu nguyện muốn cái gì, thần tiên liền thật sự cho cái đó?

Nếu người cầu nguyện A muốn một trăm triệu, B muốn một trăm triệu, C muốn một trăm triệu..... Thần tiên đều cho sao?

Thần tiên lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Cho dù thật sự có, toàn bộ đi ra ngoài gây ra lạm phát thì làm sao bây giờ? Những thứ này đều không cần suy nghĩ sao?

Đáng tiếc bên cạnh cô không có Thị Thần, bằng không cô có thể lôi kéo hần hảo hảo cố vấn một phen, ngấm lại về sau đơn thương độc mã sống qua ngày, thật đúng là có chút... tịch mịch.

Thời Tiện Ngư nhìn về phía người bùn mình nặn, vươn tay sờ sờ mặt nó rất giống Vương gia, nghĩ thầm: nếu như người có thể sống lại thì tốt rồi.

Nếu như có thể sống lại, cô sẽ có được một người nhà vĩnh viễn làm bạn với cô, khuôn mặt, dáng người có thể tùy tiện bóp, quần áo cũng có thể tùy tâm phối hợp, khuyết điểm lớn nhất có thể là nó không biết nói tiếng người, nhưng không sao, cô có thể dạy nó viết chữ a!

Thời Tiện Ngư càng nghĩ, càng cảm thấy chỗ tốt nhiều hơn.

Năm đó Nữ Oa nặn bùn tạo người, bây giờ cô cũng học một tay, có cái gì không thể?

Suy nghĩ của Thời Tiện Ngư càng ngày càng linh hoạt, cô phát hiện chỉ cần lượng bùn đủ nhiều, đừng nói là bóp một người, cho dù là bóp Thị Thần của mỗi thế giới một lần cũng được! Sau đó rót vào linh khí, để cho mỗi người bùn có được tâm trí, đến lúc đó, nàng còn lo lắng cái gì tịch mịch cô độc lạnh? Tiên cung của cô sẽ náo nhiệt chết mất!

Thời Tiện Ngư nghĩ tới đây, lại nhìn bùn ánh mắt, đã như lang như hổ, hai mắt phát sáng.

Chương 571. 5. Thế giới triệu hoán sư (135)

Tiểu Ngư tỷ tỷ!

Thanh âm ngoài cửa khiến Thời Tiệp Ngư hoàn hồn.

Cô xoay người nhìn, trợ lý lễ tân của câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam đang cầm một chồng thư lớn đi vào.

Tiểu Ngư tỷ tỷ, lại nhận được rất nhiều lời mời đối chiến.....

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Sao lại không dứt chứ?

Trợ lý luống cuống tay chân phân loại cho những bức thư này: “Phong bì màu trắng là lời mời đối chiến, phong bì màu xanh là lời mời ký hợp đồng, có hơn một trăm bản... Mấy, hầu như tất cả đều là câu lạc bộ xếp hạng trong vòng một trăm.”

Thời Tiệp Ngư tò mò hỏi: “Có của Heisenberg không?”

Trợ lý vội nói: “Nhưng là có Heisenberg đối thủ một mất một còn ký hợp đồng mời, bọn họ cũng là cầm qua quán quân câu lạc bộ, thực lực cường hãn!”

Heisenberg chắc chắn sẽ không ký hợp đồng với Thời Tiệp Ngư nữa, trận đấu đối chiến kia thua quá thảm, mất hết thể diện, nếu ký hợp đồng với Thời Tiệp Ngư nữa, chỉ sợ fan của Heisenberg đều phải kháng nghị, còn có thể cho rằng Heisenberg không có cốt khí.

Thời Tiệp Ngư cười nói: “Sao cậu giống như đang quảng cáo vậy, không phải là trông mong tôi đi chứ?”

Trợ lý cười ngậy ngô: “Không có hay không, không dám không dám.”

Cậu xem xử lý đi, sau này còn có loại thư này đưa tới, cũng không cần cố ý đưa cho tôi xem.

Nga nga nga nga.....

Thời Tiễn Ngự đưa mắt nhìn trợ lý rời đi, lần thứ hai ngẫm về phía bùn đất của mình, xoa tay, nóng lòng muốn thử, chuẩn bị bóp một hồi.

.....

Đoạn thời gian kế tiếp, Roland từng bước huấn luyện, từng bước tham gia thi đấu thăng cấp.

Hắn vẫn như cũ chỉ điều khiển một con Tinh Bàn Lục Quy, cung cấp phòng ngự cho các đồng đội.

Tất cả mọi người cảm thấy hắn Mị Ảnh màu trắng là vũ khí bí mật, không tới thời khắc mấu chốt tốt nhất không nên thả ra, trận đấu bây giờ bọn họ còn có thể ứng phó, chờ về sau gặp phải cường địch, mới là thời khắc thích hợp nhất cho Roland biểu hiện.

Roland cũng cảm thấy không cần vội vàng.

Đồng thời điều khiển hai con ma thú, nên xuất kỳ bất ý, nếu như sớm hiển lộ ra, để cho đối thủ trận đấu tiếp theo sớm có chuẩn bị, hiệu quả đối chiến sẽ giảm mạnh.

Mỗi ngày Selwell đều làm đủ bài tập, phân tích đối thủ trận đấu tiếp theo.

Có một số thích hợp bỏ quyền, có một số có thể ra sức đánh cược một lần, có một số thì hoàn toàn không cần lo lắng, mặc dù yên tâm trận đấu lớn mật.

Dưới sự nỗ lực chung của mọi người, câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam thắng nhiều thua ít, điểm tích lũy tăng nhiều, xếp hạng cũng vững bước tăng lên. Tuy rằng bọn họ cũng không thuộc về câu lạc bộ đầu, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, có được mức độ được hoan nghênh của câu lạc bộ đầu.

Được hoan nghênh nhất, tự nhiên là Thời Tiệp Ngư.

Nhưng cô luôn không lộ diện, biểu hiện lần trước càng giống phù dung sớm nở tối tàn, cho dù có nhiều phóng viên muốn phỏng vấn hơn nữa, cũng toàn bộ bị cô khéo léo từ chối.

Trong một chương trình truyền hình, mấy nhà phê bình cuộc thi cổ ý thảo luận kịch liệt về Thời Tiệp Ngư, phân tích thủ pháp tác chiến của Thời Tiệp Ngư trong tương lai có thể tái hiện hay không.

Kết quả của cuộc thảo luận là, không thể.

Bởi vì muốn đối chiến Cự Ma Thú cấp S, cần nhiều con cấp thấp Ma Thú cấp thấp cùng hợp tác, mà trong trận đấu sẽ không chỉ gặp phải một con cấp S.

Tỷ như Thời Tiệp Ngư lợi dụng tổ hợp Cỏ Bì Nga, Chim Cầu Vòng cùng Đinh Đinh đánh bại Thị Huyết Yêu Vương, nhưng trận đấu tiếp theo gặp phải ma thú cấp S, có thể cần cô lấy ra mấy tổ hợp ma thú khác, dù sao, nhược điểm của mỗi con ma thú cấp S đều không giống nhau.

Cho nên, nếu tính toán như vậy, Thời Tiệp Ngư ít nhất phải mang theo bên người mấy chục con ma thú cấp thấp, phối hợp ra nhiều loại tổ hợp, mới đủ để ứng phó với ma thú cấp S trên sân thi đấu.

Muốn thuận thực điều khiển nhiều ma thú cấp thấp như vậy, Thời Tiệp Ngư thần lực cường đại, có thể làm được, đổi lại là những người khác thì sao?

Trên đời này còn có ai có thể làm được điểm này?

Sau khi Roland xem xong tiết mục, nói không nên lời trong lòng là loại cảm giác gì, có chút hướng tới, lại cảm thấy xa không thể với tới.

Chương 572. 5. Thế giới triệu hoán sư (136)

Tâm nguyện đã từng phảng phát thoáng cái trở nên nhỏ bé... Triệu hồi ra Thị huyết Yêu Vương, đánh bại người này, đánh bại người kia, có bản lĩnh gì đâu? Thị huyết Yêu Vương vốn là rất mạnh a, cho dù thắng, đến tốt cùng là vinh dự của hắn, hay là vinh dự của Thị huyết Yêu Vương?

Nhưng nếu như hắn thân là kẻ yếu, thông qua khắc khổ ma luyện kỹ thuật mà đánh bại cường giả, đây không phải càng có cảm giác thành tựu sao? Xét cho cùng, cuộc đọ sức giữa Triệu hoán sư nên như thế mới đúng chứ?

Trái tim Roland đập thành thịch.

Các nhà bình luận nói rằng không thể, nhưng hắn cảm thấy có thể.

Nói đến có chút tự phụ, hắn cảm thấy mình có thể làm được, ngay tại tương lai một ngày nào đó, đôi mắt không gì cản nổi Cự Ma Thú cấp S, hắn có thể ở trong thời gian ngắn nhất phát giác nhược điểm, cũng chọn lựa ra tốt nhất tổ hợp đi tiến hành đối chiến!

Mặc dù trong đầu còn có chút mơ hồ về con đường kia, Roland lại cảm thấy mình giống như... giống như xác định rõ một phương hướng, hoặc có thể nói, hắn biết rõ kế tiếp mình nên đi như thế nào.

Trước kia, bởi vì cha mẹ là Triệu hoán sư, cho nên hắn cũng trở thành Triệu hoán sư.

Hắn từng nghi ngờ chính mình, từng phủ nhận chính mình, cũng từng thống hận chính mình, hiện tại không giống với bây giờ, hắn muốn trở thành Triệu hoán sư.

Không liên quan đến cha mẹ, không liên quan đến thù hận, chỉ vì hắn muốn.

Hắn có Tinh Bàn Lục Quy, có chồn trắng, có sói đuôi xám, còn tròng đuôi chuột, ếch Diệu Diệu... Những thứ cấp B, cấp C, từ giờ trở đi hắn muốn thu thập hết thấy, sau đó từng cái đi nghiên cứu tác dụng của chúng! Cho dù không Triệu hoán được ma thú cấp S, hắn cũng sẽ không vô dụng!

Roland bắt đầu tập luyện chăm chỉ hơn.

Một tuần sau, hắn Triệu hồi được ma thú mới, một con nhím lửa cấp B.

Nếu như là trước kia, Roland nhất định sẽ vì chính mình Triệu hoán ra ma thú cấp B mà tự ti mặc cảm, mà hiện tại, hắn có thể坦然 nhiên đối mặt, dù là triệu hoán ra cấp C hoặc là chưa định cấp ma thú, tựa hồ cũng không có gì ghê gớm.

Sau khi Thời Tiện Ngư biết chuyện này, trong lòng hiểu được, cách ngày mình rời đi không xa.

Nghe nói thời gian quá lâu, sẽ quên đường về nhà, tiện đà bị lạc trong ba ngàn thế giới, cho nên, vô luận lời cầu nguyện cuối cùng có thực hiện được hay không, cô cũng sẽ không dừng lại ở một thế giới không ngừng nghỉ.

Thời Tiện Ngư tiếp tục nặn tượng đất.

Roland tiếp tục tập luyện chăm chỉ.

Thời gian tiến vào tháng tư, Bong Bóng Xanh Lam ở trong kỳ thi đấu thăng cấp đụng phải câu lạc bộ Heisenberg, Selwell nhận được thông báo, nhìn một lần đội viên ra sân của Heisenberg, không chút do dự lựa chọn bỏ quyền, trừ 1 điểm.

Leah cảm thấy đáng tiếc: “Arsene trước kia chỉ thi đấu quán quân, khó có được thi đấu thắng cấp một lần, nếu chúng ta dự thi, coi như là người từng độ sức với thần tượng rồi.”

Selwell là phái bảo thủ, nhíu mày nói: “Không được, ngựa sấm sét của Arsene lợi hại quá, hơn nữa trong tay chúng tôi cũng không có ma thú miễn dịch sấm sét, đối chiến với bọn họ, nguy hiểm quá lớn.”

“Ha, tôi biết đánh không lại, tôi chính là thuận miệng nói một chút...” Leah gỡ gỡ tóc.

Roland ngẩng đầu nhìn Leah, sau đó nhìn Selwell: “..... Sang năm.”

“Cái gì sang năm?” Mọi người không rõ nguyên do.

Roland cười cười: “Sang năm, có lẽ chúng ta có thể thử xem, đối chiến với Heisenberg trong cuộc thi thăng cấp.”

Selwell hơi giật mình, bên người Leah dẫn đầu cười nói: “Đúng vậy, tôi cảm thấy mấy tháng này chính mình tiến bộ thật lớn, đợi đến sang năm, tôi nhất định có thể trở nên càng thêm lợi hại!”

“Sang năm chúng ta đều sẽ trở nên lợi hại hơn, sẽ có ma thú mới, tổ hợp và đấu pháp mới.” Roland trong mắt mang theo nụ cười, ngữ khí chắc chắn: “Sang năm chúng ta nhất định có thể.”

Selwell lông mày chậm rãi giãn ra: “Vậy trước tiên định một cái mục tiêu nhỏ, sang năm, cố gắng cùng Heisenberg đối chiến!”

Mọi người bỗng nhiên cảm xúc tăng vọt, đồng thanh quát: “Cố lên!!!”

“Được rồi!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng la của Thời Tiệp Ngư.

Bọn họ không hện mà cùng nhìn.

“Tiểu Ngư tử tử cũng đang cổ vũ cho chúng ta đó!” Leah thật cảm động.

Roland nở nụ cười: “Không phải, cô ấy đang chúc mừng tượng đất của mình.”

Chương 573. 5. Thế giới triệu hoán sư (137)

Bởi vì Bong Bóng Xanh Lam chủ động bỏ cuộc, câu lạc bộ đối chiến với Heisenberg đổi thành một câu lạc bộ khác.

Đến thời gian thi đấu, mọi người cố ý tụ tập trước màn hình TV, cùng nhau xem truyền hình trực tiếp trận đấu.

Heisenberg phát huy toàn thân bình thường, tuy rằng đối phương cũng là một đội ngũ có thể lực, nhưng có công kích thủ cường lực Arsene ở đây, cuối cùng vẫn là Heisenberg giành được thắng lợi.

Trận đấu này không có gì phải lo lắng, sau khi mọi người xem xong cảm khái Arsene thật lợi hại, sau đó đều tự tản đi, có người về ký túc xá nghỉ ngơi, có người tiếp tục huấn luyện.

Roland ở lại, tiếp theo xem băng phát lại.

Trước kia xem trận đấu, luôn nghĩ muốn Triệu hoán ra cái gì ma thú, mới có thể khắc chế đối phương, hiện tại hẳn muốn cân nhắc cách khác.

Roland nhìn thật lâu, chậm rãi có một chút ý nghĩ, quyết định ngày mai thử một lần.

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh Lam tạm thời không có huấn luyện viên, phương thức huấn luyện của mọi người tương đối tự do, cho nên tùy thời có thể thử phương thức huấn luyện khác nhau.

Ngày hôm sau, Roland dậy sớm, đi sân huấn luyện tập.

Còn chưa tới sân huấn luyện, trợ lý lễ tân đã chạy chậm tới thông báo cho hắn, nói phòng khách có người tìm hắn.

Roland theo bản năng cho rằng là dì Kiều Khắc Toa mang Maggie đến xem hắn, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, bởi vì lễ tân trợ lý ánh mắt no đủ kích tình, phảng phất gặp được cái gì khó lường đại nhân vật.

Nếu là dì Kiều Toa, đối phương sẽ không phản ứng như vậy.

Roland nghi ngờ hỏi: “Ai tìm tôi?”

“Là Arsene!” Trợ lý kích động nói: “ Triệu hoán sư át chủ bài của Heisenberg, Arsene!”

Roland nhú mày càng chặt hơn: “..... Arsene?”

Khó trách trợ lý lại phản ứng như vậy, nếu là fan bình thường hoặc phóng viên, đã sớm bị quây lễ tân ngăn ở bên ngoài, mà không phải mời đến phòng khách, Arsene tự mang theo hào quang thần tượng.

Nhưng Arsene đã làm gì với hắn ta?

Vấn đề này, chỉ sợ phải hỏi bản thân mới có thể nhận được đáp án.

Roland trầm mặt hướng phòng khách đi, một đường tâm tình áp lực, hắn hoài nghi Arsene là bởi vì nhận ra mình mới có thể tìm tới nơi này.

Nhưng cho dù nhận ra..... lại cần gì phải cố ý tới tìm hắn? Chẳng lẽ năm đó cha mẹ hắn gặp chuyện không may, trong đó thật sự có ẩn tình gì?

Nghĩ tới đây, tâm của Roland càng trầm xuống, sắc mặt cũng càng khó coi.

Hắn đi tới cửa phòng khách, không tiếng động hít sâu một hơi, đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, răng rắc một tiếng, mở cửa phòng khách —

Arsene ngồi bên trong, đội mũ da màu đen và đeo kính râm, lạnh lùng như một ngôi sao cải trang.

Hắn nhìn thấy Roland tiến vào, tháo xuống kính râm, trên dưới đánh giá Roland, khoe miệng gọi lên một vòng ý cười, chào hỏi: “Roland Mekella?”

Roland không lên tiếng, đi tới bên cạnh bàn kéo ra một cái ghế, ngồi xuống, cùng Arsene bảo trì một khoảng cách nhất định.

Arsene ở đầu kia bàn, thấy Roland cảnh giác mình như con nhím, không khỏi cười cười, lại nói: “Cái tên này của cậu, lúc vào câu lạc bộ không khiến cho người ta hoài nghi sao? Vừa rồi tôi và nhân viên lễ tân của cậu hàn huyên một chút, hình như anh ta không biết quan hệ giữa cậu và cha mẹ cậu.”

Roland xụ mặt trả lời: “Trên đời này có rất nhiều người họ Mai Khải Lạp.”

“Nhưng có thể trở thành Triệu hoán sư, hơn nữa lớn lên giống vợ chồng Mai Khải Lạp, hẳn là không nhiều lắm.” Arsene cười nói.

Roland thập phần chán ghét nhìn hắn một cái, cho dù chỉ là cùng người này đối thoại, đều làm cho hắn cảm thấy khó có thể chịu được: “Tôi họ gì, bộ dạng có giống hay không, những thứ này, hẳn là cùng cậu không có quan hệ.”

Ánh mắt Arsene nhìn về phía hắn, trở nên ý vị thâm trường, lại giống như đang nhìn một đứa trẻ đang nổi giận: “Giữa chúng ta, có phải có hiểu lầm gì không?”

“Tôi nghĩ hẳn là không có.” Roland nắm thành quyền, trầm giọng nói: “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi cho rằng

cậu nên đi, Arsene tiên sinh.”

Chương 574. 5. Thế giới triệu hoán sư (138)

Arsene nói: “Vợ chồng Mai Khải Lạp là công thần của Hải Sâm Babu, cũng là tiền bối mà tôi kính ngưỡng, Roland, nếu cậu gặp phiền toái, tôi sẵn sàng trợ giúp cậu bất cứ lúc nào.”

Những lời này như dùi đâm vào trong lòng Roland, sắc mặt của hắn nhất thời đen kịt, thanh âm cũng không bị không chế bèn nhón: “Tôi không cần cậu trợ giúp!”

Arsene nghe được lời này, không có tức giận, trên mặt ngược lại lộ ra vẻ mặt “Thì ra là thế”.

“Cậu quả nhiên là tại ghi hận tôi, lần trước tại câu lạc bộ gặp lúc, đã cảm thấy thái độ của cậu rất kỳ quái, tôi suy nghĩ thật lâu, nghĩ đến chính mình có thể bị con của vợ chồng Mai Khải Lạp oán hận là lý do duy nhất, đại khái chỉ có, tôi đã đánh bại cha của cậu?”

Roland cắn răng không lên tiếng.

Arsene cười nhẹ: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi, mười ba hay mười bốn?... Xem ra cũng không phải là trẻ con, sao còn thích oán trời trách đất như trẻ con, lúc trước tôi danh chính ngôn thuận đánh bại cha cậu, cha mẹ cậu đều chấp nhận kết quả này, cậu lại vì chuyện này ghi hận, không cảm thấy buồn cười sao?”

Roland sắc mặt đã là xanh mét, hắn nhìn chằm chằm Arsene, lạnh giọng nói ra: “Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ bị người đánh bại, cậu cũng sẽ có thân lực bị thương, cậu cũng sẽ ngã xuống vân đài, cũng sẽ chung quanh cầu trị không thể

ngược lại đưa tới phóng viên, bọn họ giống dã ngoại hút tủy ăn thịt kền kền đem cậu bao vây, cậu bị ép vào tuyệt cảnh, không thể không trốn vào cùng sơn cùng cốc, mai danh ẩn tích vượt qua quãng đời còn lại, một ngày nào đó, những thứ này cậu cũng sẽ giống nhau trải qua!”

Nụ cười trên mặt Arsene dần dần biến mất, cuối cùng trở nên vô cảm.

“Chuyện xảy ra với cha mẹ cậu... tôi cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng trận đấu năm đó của chúng ta, là công bằng chính trực, hy vọng cậu không bị tình cảm che mờ lý trí.”

Roland chậm chọc nhìn hấn: “Công bằng công chính? nếu quả thật là công bằng công chính, vậy cậu hôm nay tại sao lại tới nơi này gặp tôi? chẳng lẽ không phải bởi vì chột dạ?”

Vương bài Arsene, quán quân Arsene, thật dễ nghe xưng hô, người tới tìm ta cái này không có danh tiếng người mới làm cái gì?

Hấn đứng lên, lui sang bên cạnh một bước, lạnh lùng nhìn Arsene nói: “Mời cậu rời đi, tôi cho rằng chúng ta không có gì để nói chuyện, cũng không cần thiết gặp mặt.”

Arsene ngồi yên tại chỗ, như đang suy nghĩ.

Roland thần sắc lạnh lùng, thái độ hiện ra không phù hợp tuổi tác cường ngạnh.

Hai người giằng co hồi lâu, Arsene chậm rãi mở miệng: “Xem ra bất luận tôi nói gì, cậu cũng sẽ không thay đổi chủ ý.”

Roland trầm mặc.

Arsene lại nói: “Nếu như nhất định phải nói không công bằng, không công bằng, trận đấu kia quả thật có, nhưng, đó là

cha mẹ cậu nhằm vào tôi tiến hành không công bằng, không công bằng.”

Roland giận tím mặt: “Chuyện cho tới bây giờ cậu còn dám nói xấu bọn họ?!”

Arsene bình tĩnh dị thường: “Cậu có thể đi xem video ghi hình trận đấu năm đó, xem không hiểu, thì tìm một huấn luyện viên kinh nghiệm phong phú cùng xem, trong trận đấu đó, cha cậu ở mấy chỗ máu chốt cố ý thả nước, thua trận đấu, đối với chuyện này tôi cũng rất tiếc nuối.”

Roalnd mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin: “... Cậu có biết hay không, Cậu nói những lời này, là đang tố cáo phụ thân tôi đánh giả thi đấu?”

“Cũng không nghiêm trọng như vậy.” Arsene thản nhiên nói: “Mọi người đều biết, thi đấu thăng cấp là thi đấu đoàn đội của Triệu hoán sư, thi đấu quán quân là thi đấu cá nhân của Triệu hoán sư, còn có một loại thi đấu, là trận đấu mà mỗi Triệu hoán sư nhất định phải trải qua, gọi là, giải nghệ.”

Chương 575. 5. Thế giới triệu hoán sư (139)

Giải nghệ – có nghĩa là trận đấu cuối cùng của người Triệu hồi.

Roland giật mình nhìn chăm chú vào Arsene, trong lòng rõ ràng: “Giải nghệ thi đấu” trong miệng đối phương tuyệt đối không chỉ là ý tứ hẩn hiều.

Hắn chậm rãi tỉnh táo lại, cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra năm đó, nhưng khi đó niên kỷ của hắn còn quá nhỏ, trong đầu chỉ còn lại một ít hình ảnh không trọn vẹn, cùng với oán niệm nhiều năm suốt tháng.

Hắn không thể tha thứ cho Arsene, không thể tha thứ cho Heisenberg, hắn không thể.

Arsene thản nhiên nói: “Không cần cậu nguyên rửa tôi, tôi cũng sẽ trải qua những gì cha mẹ cậu đã trải qua, điều duy nhất tôi có thể không chể, chỉ có thể tận lực tránh cho thân lực bị tổn thương.”

Roland vẻ mặt toát ra hoài nghi: “..... Triệu hoán sư xuất ngũ bình thường có rất nhiều, tại sao phải làm như vậy?”

“Nói cậu là trẻ con, cậu đúng là trẻ con mà.” Arsene cười.

Roland nhăn mày.

Arsene vừa chuyển lời: Lại nói: “Nhưng lúc đó, tôi không lớn hơn cậu bao nhiêu, tôi tiến vào Heisenberg lúc 16 tuổi, ba tháng sau tiến vào đội thứ hai, sáu tháng sau tiến vào đội thứ nhất, tham gia quán quân thi đấu lúc vừa vặn 17 tuổi, 17

tuổi..... Một 17 tuổi tân tẩn Triệu hoán sư, khiêu chiến sáu quán quân liên tiếp vợ chồng Mai Khải Lạp, vô luận thắng thua, đều là một trận đấu cực kỳ quan trọng trong cuộc đời tôi, cậu có thể tưởng tượng một chút tâm tình của tôi lúc đó.”

Roland trầm mặc.

“Khi tôi thắng trận đấu kia, thắng thắn mà nói, tôi so với Elian hôm nay càng cuồng, càng bành trướng.” Arsene chậm rãi đứng dậy, không nhanh không chậm đi tới trước mặt Roland: “Lúc ấy ta cho rằng mình là thiên tài, về sau tôi mới biết được... Trên đời này không có thiên tài, bởi vì khán giả muốn nhìn thấy, bởi vì câu lạc bộ có nhu cầu, cho nên, tôi phải làm một thiên tài. Cậu hiểu ý của tôi không?”

Arsene nhìn mặt Roland: “Chúng ta là Triệu hoán sư, đem thi đấu thể thao đại tái quán quân làm chính mình cả đời cao thượng nhất mục tiêu, nhưng là cậu có hay không nghĩ tới, Triệu hoán thi đấu thể thao đối người bình thường ý vị như thế nào? Vợ chồng Mai Khải Lạp đoạt giải quán quân, mọi người đã..... nhìn chán rồi.”

Roland đem mỗi câu nói của hắn, mỗi chữ đều nghe lọt, trên mặt hiện lên hoảng sợ.

Sao lại...

Dì Jocksa từng nói, cha mẹ cậu là Triệu hoán sư được hoan nghênh nhất, là người tiên phong vĩ đại nhất, là người mà tất cả Triệu hoán sư đều kính ngưỡng.

Arsene thấy thần thái này của hắn, ánh mắt nhìn hắn toát ra vài phần thương hại.

“Năm đó, tôi làm tân binh tuyển thủ tiến vào top 8, Heisenberg cao tầng đại khái cho rằng đây là một cái cơ hội tốt, cho nên an bài như vậy một hội giải nghệ thi đấu, để cho phụ thân cậu cố ý thả nước bại bởi tôi.” Tuy rằng ông ấy cho

dù không thả nước cũng chưa chắc có thể thắng, nhưng là có ý thức không chế tiết tấu, có thể làm cho cả cuộc tranh tài trầm bổng phập phồng đặc sắc tuyệt luân, siêu sao ngã xuống, tân tinh dâng lên, vợ chồng Mai Khải Lạp tại thời khắc ánh sáng cao nhất giải nghệ, mà Heisenberg vừa vụt lại nâng lên ngôi sao mới, đây là đôi bên cùng có lợi cục diện — đương nhiên, đối với lúc tôi 17 tuổi mà nói, là không hiểu những thứ này, tôi đắm chìm ở chiến thắng thật lớn trong vui sướng, Khoảng một năm sau mới phát hiện trận đấu đó có mờ ám.”

Roland chậm rãi lắc đầu, không thể tiếp nhận.

Arsene nói: “Cậu có thể đi tra một chút Heisenberg giải nghệ tiền, mỗi câu lạc bộ giải nghệ tiền đều là công khai minh bạch, nhưng cha mẹ cậu lấy được, hẳn là giải nghệ gấp ba hoặc là nhiều hơn, đây chính là chứng cứ, về phần thần lực bị thương...”

Hắn dừng lại, một lát sau, ngữ khí thản nhiên nói: “Theo tôi được biết, là phụ thân cậu sau khi xuất ngũ ý đồ Triệu hoán siêu cấp ma thú, thần lực quá tải dẫn đến bị thương, nhưng dù sao đi qua nhiều năm như vậy, chúng thuyết phân vân, không có chứng cứ, nếu như cậu cứ răn cho rằng là tôi hại phụ thân cậu, cũng không sao cả.”

Chương 576. 5. Thế giới triệu hoán sư (140)

Arsene cảm thấy hôm nay nên nói, đều đã nói, về phần Roland sẽ nghĩ như thế nào, hắn không chế không được, cũng không muốn đi quản.

Hắn mở cửa phòng khách, chuẩn bị rời đi.

Đi ra hai bước, thiếu niên phía sau gọi hắn lại: “Chờ một chút!”

Arsene đứng lại, xoay người nhìn sang.

Roland nắm chặt năm đấm, nhìn chăm chăm Arsene ánh mắt: “Tôi muốn đối với cậu phát ra đối chiến mời, cậu tiếp nhận không?”

Arsene hơi nhú mày: “Bây giờ?”

Ngữ khí Roland kiên quyết: “Đúng! Hiện tại!”

.....

.....

Ngoài cửa hành lang tiếng bước chân hỗn độn, không ngừng có người chạy tới chạy lui.

Thời Tiện Ngư đang làm quần áo nhỏ và giày nhỏ cho tượng đất, khâu vá vá lại, nghe thấy động tĩnh bên ngoài không khỏi tò mò.

Cô đứng dậy mở cửa, nhìn thấy mấy nhân viên y tế khiêng dụng cụ đi ngang qua trước mắt, đó là thiết bị rút vào năng

lượng ma tinh cường lực, chỉ khi ma thú bị trọng thương mới có thể dùng đến.

Thời Tiện Ngự giữ chặt một nhân viên công tác bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Ai bị thương?”

“Roland và Arsene đối chiến thua, Tinh Bàn Lục Quy bị thương rất nghiêm trọng!”

“Cái gì?” Thời Tiện Ngự nghe được sững sốt: “Arsene? Đối chiến? Roland sao lại đối chiến với hắn? Chuyện khi nào?”

Nhân viên công tác vẻ mặt mờ mịt: “Không biết.”

“Roland đang ở đâu?”

“Hắn là ở sân huấn luyện số 3…….”

Sân huấn luyện số 3 là sân huấn luyện riêng tư, không có sân khán giả, Thời Tiện Ngự lập tức hiểu được đây là một trận quyết đấu riêng tư, hơn nữa là quyết định tạm thời, mà không phải quyết đấu quảng cáo rộng rãi như cô và Elia.

Cô suy nghĩ một chút, đuổi theo nhân viên y tế phía trước, cùng đến sân huấn luyện, phát hiện những đội viên khác cũng đều nghe tin chạy tới.

Roland được an bài ngồi trên một cái ghế, vài người đang đo trị số thân lực cho hắn.

Bên kia, Tinh Bàn Lục Quy nằm liệt trên mặt đất, chân trước máu thịt mơ hồ, nhân viên y tế đang dùng thiết bị xử lý vết thương cho nó.

Triệu hoán sư không có gì đáng ngại, nhưng thương thế của Triệu hoán thú khá nặng, cần nghỉ ngơi chừng nửa tháng.

Roland thu Tinh Bàn Lục Quy vào Tinh Táp, sắc mặt rất kém cỏi, nhưng vẫn cảm ơn nhân viên y tế.

Selwell thở phào nhẹ nhõm, nói: “Người không có việc gì là tốt rồi, vừa biết cậu cùng Arsene đối chiến, dọa chúng ta nhảy dựng lên.”

Lea giật mình nói: “Hắn một trận đấu mấy chục vạn thù lao, cơ hồ không tiếp nhận bất kỳ hình thức đối chiến không hoàn lại nào.”

Lily lại gần tò mò hỏi thăm: “Tiểu La, đối chiến với Arsene có cảm giác gì?”

Roland vẻ mặt mê mang, nghe được thanh âm Lily, ngẩng đầu, nói: “Rất mạnh.”

Leah cười khúc khích: “Cậu có phải hay không đánh nhau đánh choáng váng, người ta nhưng là cầm qua bốn lần quán quân!”

Roland hạ mi mắt, thấp giọng nói: “Cùng trong TV nhìn thấy, cảm giác không giống nhau...”

Hắn xem nhiều lần như vậy, tự cho là mình cho dù kém hơn nữa, nhưng dưới sự bù đắp kỹ xảo, có lẽ cũng có thể đánh một trận với đối phương, nhưng sự thật chứng minh, hắn và Arsene... chênh lệch quá xa, quá xa.

Vô luận là tốc độ, lực lượng, hay là năng lực ứng biến, đều quá mạnh mẽ.....

Selwell nhìn ra Roland tâm tình không đúng, hướng mọi người nháy mắt “Trước để cho cậu ấy nghỉ ngơi đi, có vấn đề gì chờ ngày mai lại hỏi?”

Roland cảm thấy áy náy, nhìn về phía Selwell: “Xin lỗi, tôi không nghĩ tới Tinh Bàn Lục Quy lại bị thương nặng như vậy, trận đấu tuần sau tôi có thể...”

“Ai, không có việc gì.” Selwell cười cười: “Dù sao mục tiêu cuộc thi thăng cấp năm nay của chúng ta cũng đã sớm

hoàn thành rồi, điểm tích lũy phía sau không lấy được cũng không sao.”

“Đúng vậy, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lily cũng phụ họa nói.

Leah càng thực tế: “Trời ạ, có thể cùng Arsene đối chiến, có được đáng quý như vậy đối chiến kinh nghiệm, ném mấy cái điểm tích lũy cũng đáng giá a!”

Selwell cùng Lily tóm Leah nói nhiều đi rồi, sân huấn luyện còn lại hai người Roland cùng Thời Tiệp Ngư.

...

Chương 577. 5. Thế giới triệu hoán sư (141)

Thời Tiệp Ngu nhìn hắn một hồi, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hỏi: “Đầu còn choáng không?”

Roland lắc đầu, tự mình vịn ghế chậm rãi đứng lên: “..... Hoàn hảo, tôi có thể tự mình đi.”

Thời Tiệp Ngu đi theo bên cạnh hắn, không khỏi thở dài: “Sao đột nhiên nghĩ đến việc đối chiến với Arsene, thật sự là dọa mọi người nhảy dựng lên.”

Roland nhìn qua có chút thất hồn lạc phách, một bên chậm rãi đi về phía trước, một bên thấp giọng nói: “Hắn tới tìm tôi, nói với tôi một ít chuyện cha mẹ tôi năm đó... Năm đó, hắn lấy thân phận thiên tài triệu hoán sư đánh bại cha tôi, tôi liền cho rằng, tôi có phải hay không cũng có thể...”

Tiếng nói của Roland dừng lại.

Gần đây huấn luyện quá mức thuận lợi, bên tai chỉ có ca ngợi cùng cổ vũ, đến nỗi hắn sinh ra một loại ảo giác - hắn không hổ là con của vợ chồng Mai Khải Lạp, hắn nhất định trời sinh bất phàm.

Đồng thời điều khiển hai loại ma thú, Selwell, Leah, Lily đều không thể làm được, chỉ có hắn làm được.

Hắn cho rằng hắn sẽ nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt Arsene, nhìn thấy thống khổ, hắn cho rằng hắn sẽ khiến Arsene nhìn với cặp mắt khác xưa, sau đó cảm thấy uy hiếp, nhưng Arsene không nói gì, sau khi trận chiến kết thúc, không nói một lời rời đi.

Bởi vì hấn quá yếu...

Thỏa thuê mãn nguyện tác chiến, lại ở vài phút sau bị đánh đến hoa rơi nước chảy, Arsene thậm chí không có xuất ra Lôi Bạo Mã, thực lực vẫn đủ để nghiền ép hấn.

Roland trầm mặc thật lâu, khổ sở cười: “Tôi chỉ là nghĩ mãi mà không rõ, cha mẹ tôi là người sáng tạo ra huy hoàng, vì sao tôi như vậy... như vậy, bình thường.”

Thời Tiện Ngư nghĩ thâm, cô cũng nghĩ không ra, thần tiên trong sách đều có thể hô phong hoán vũ không gì không làm được, vì sao cô làm thần tiên lại khó coi như vậy?

Cô liếc nhìn Roland và hỏi: “Bạn có đau khổ vì điều đó không?”

Roland nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Ân, rất thông khổ... Rất mê mang, không biết mình nên làm như thế nào...”

“Trên đời này phần lớn mọi người đều mê mang, không có mấy người có thể chân chính sống thanh tỉnh.” Cô trấn an hấn: “Bạn mới 14 tuổi, còn phải đi một chặng đường rất dài, mặc dù tỉnh táo vài ngày, không chừng sau này còn có thể gặp phải chuyện khiến cậu mê mang hoang mang, đây là cuộc sống mà, chấp nhận không thể thay đổi, thay đổi không thể chấp nhận.”

Roland nhìn về phía cô: “Nhưng hình như cô chưa bao giờ mê mang.”

Thời Tiện Ngư cười rộ lên: “Tôi mê mang, thường xuyên mê mang, thế nhưng thời gian sẽ không bởi vì ta mê mang mà dừng lại, sự tỉnh táo trước mắt vẫn phải nghĩ biện pháp đi giải quyết, đường tới trước mắt, chung quy phải cất bước đi lên, cho dù là thần, cũng sẽ có lúc bất lực a.”

Roland thì thào: “Thần..... cũng sẽ bất lực sao?”

“Vậy khẳng định nha.” Thời Tiện Ngư dùng sức gật đầu, cười nói: “Cái gọi là trưởng thành, không phải là như thế sao, biết rõ bất lực, nhưng cũng phải toàn lực ứng phó, tại một khắc người đem hết toàn lực kia, chính là một khắc người trưởng thành, lột xác kia.”

Cô dừng bước, nghiêm túc nói với Roland: “Tôi tin tưởng Arsene đi tới ngày hôm nay, nhất định cũng đã trải qua vô số lần lột xác. Thành công không phải một lần là xong, ý nghĩa nhân sinh cũng không do thiên phú quyết định, thi đấu Triệu hoán sở dĩ được mọi người yêu thích, là kết quả của vô số Triệu hoán sư cùng nỗ lực, tuyệt không chỉ dựa vào mấy cái gọi là thiên tài, Roland, không nên tự coi nhẹ mình, đừng nói cậu chỉ có 14 tuổi, tương lai còn có khả năng vô hạn, cho dù cậu hiện tại đã 40 tuổi, chỉ cần cậu vì sự nghiệp mình yêu thích toàn lực ứng phó, cuộc sống của người chính là tuyệt vời nhất.”

Roland nhìn cô: “Cho dù tôi vĩnh viễn không thắng được Arsene?”

“Đúng, cho dù vĩnh viễn không thắng được Arsene, nhưng chỉ cần cậu thắng được chính mình của ngày hôm qua, cậu chính là thành công.” Ngữ khí Thời Tiện Ngư mềm nhũn xuống, hỏi hần: “Hơn nữa, đem cuộc sống của mình, ký thác ở trên người một người khác, cậu cho rằng như vậy đúng không?”

Chương 578. 5. Thế giới triệu hoán sư (142)

Roland mím môi, không nói gì.

Cô thay đổi cách hỏi khác: “Nếu ước mơ cuộc đời của Maggie là đáng yêu hơn một cô gái khác, cậu với tư cách là anh trai, có đồng ý không?”

Roland lắc đầu: “Không đồng ý, Maggie ở trong lòng tôi chính là đáng yêu nhất.”

Thời Tiện Ngư cười: “Đúng không, cậu ở trong mắt cha mẹ, cũng giống như vậy.”

Roland trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười, ánh mắt âm áp nhìn chăm chú Thời Tiện Ngư: “Tiểu Ngư tử, cảm ơn cô an ủi tôi, tôi thường xuyên suy nghĩ, cô rốt cuộc là ai, trừ bỏ Kiều Khắc Toa a di, chưa bao giờ có người đối với tôi tốt như vậy.”

Thời Tiện Ngư cười hắc hắc: “Tôi là một vị thần còn cần trưởng thành.”

Nụ cười vừa bị cảm động của Roland xuất hiện rạn nứt: “Khụ, Tiểu Ngư tử tử, không thể tùy tiện khinh nhờn thần linh.”

“Thần linh bận rộn, sẽ không để ý.”

.....

Trạng thái của Roland chậm rãi điều chỉnh lại, tuy rằng bại bởi Arsene, nhưng hắn không gượng dậy nổi, không thể cùng Tinh Bàn Lục Quy huấn luyện, hắn liền lật xem video ghi chép đối chiến trước kia.

Hắn xem trận đấu bát cường năm đó.

Cha mẹ hắn cùng Arsene tiến vào bát cường, hiệp thứ nhất rút thăm, phụ thân cùng mẫu thân đụng phải, mẫu thân lựa chọn bỏ quyền, sau đó phụ thân cùng Arsene phân biệt tiến vào tứ cường thi đấu.

Đúng như lời Arsene nói, đó là một trận đấu đặc sắc tuyệt luân, phụ thân không ngừng đánh bại Arsene, Arsene mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tích góp từng tí một cảm xúc trong một lần lại một lần nghịch tập, khi cảm xúc của toàn bộ người xem đều bị đốt cháy, Arsene hoàn toàn xoay chuyển chiến cuộc, đánh bại phụ thân của Roland.

Nhiều năm sau khi vợ chồng Mai Khải Lạp “lũng đoạn” quán quân, khán giả đã quá lâu không có vui vẻ xem trận đấu như vậy.

Trận chiến kia, có lẽ đối với cha mẹ hắn không công bằng, nhưng là không ai để ý. Khán giả thấy được muốn xem, câu lạc bộ thu hoạch ngôi sao mới, nhà quảng cáo lại có thể nhân cơ hội xào một đợt nhiệt độ, mỗi người đều rất vui vẻ, ngoại trừ cha mẹ hắn.....

Roland nghĩ, phụ thân ở sau đó cuộc sống, có lẽ hối hận, đột nhiên rời đi dưới ánh đèn sân khấu, trở về với bình thường, không cách nào thích ứng thân phận chuyển đổi, ý đồ khiêu chiến so tinh cấp Triệu hoán càng gian nan hơn Siêu Tinh cấp Triệu hoán, nhưng cuối cùng không có được Ma thú cấp S, kết quả chỉ có thân lực bị thương.

Roland cảm thấy buồn.

Nhưng đúng như Thời Tiện Ngư đã nói, đường đến trước mắt, cuối cùng cần hắn bước lên, cuộc đời hắn không thể vĩnh viễn dừng lại ở năm cha mẹ qua đời.

Hắn muốn cho cuộc sống của mình trở nên rất tuyệt vời, còn muốn trở thành một ngọn đèn chỉ dẫn sáng ngời, để cho muội muội của hắn cũng có được cuộc sống rất tuyệt vời.

Cuộc thi thăng cấp năm nay, xếp hạng của Bong Bóng Xanh Lam dừng lại ở 121, có tiến bộ rất lớn, hơn nữa còn thu hoạch được rất nhiều fan.

Giải quán quân năm nay, Arsene thành công bảo vệ vương miện, lấy được quán quân thứ năm của hắn.

Trong cuộc phỏng vấn sau trận đấu, hắn thắng thắn nói đây sẽ là cúp vô địch cuối cùng trong cuộc đời hắn, và tuyên bố hết hạn hợp đồng với Heisenberg, giải nghệ sau trận đấu.

Tất cả mọi người khiếp sợ.

Vô số phóng viên muốn tìm hiểu chi tiết trong đó, nhưng sau trận đấu, Arsene lập tức biến mất khỏi nhân gian, không ai biết tung tích của hắn.

Về phần Thời Tiện Ngư, cô cưới Đại Giác Dương, dạo bước trên bao la cỏ xanh trên sườn núi, chuẩn bị đi thế giới kế tiếp...

.....

.....

Câu lạc bộ Bong Bóng Xanh toàn thể Triệu tập hội nghị quan trọng.

Selwell xúc động đến suýt rơi nước mắt tại hội nghị: “Sau sự kiên trì, kiên trì và nỗ lực bất khuất của chúng tôi, Bong Bóng Xanh Lam, cuối cùng, chúng tôi đã có một huấn luyện viên xuất sắc!”

Mọi người kiễng chân chờ mong.

Selwell kéo ra phòng họp cửa lớn, trình trọng giới thiệu:
“Anh ta chính là — quán quân Triệu hoán sư, Arsene!”

Tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Roland nhìn kẻ tiếp mím cười ở cửa, tâm trạng rất phức tạp.

Ánh mắt Arsene xuyên qua đám người, dừng ở trên mặt Roland, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Chào mọi người, rất vui được biết mọi người.”

Roland trầm mặc cùng mọi người vỗ tay.

Đời người rất dài, tai nạn thường xảy ra.

Chương 579. Đổi thế giới (1)

Sau khi rời khỏi đại lục A Táp Lai, Thời Tiệp Ngư cười hề hề lớn về Tiên Cung.

Lần này thời gian ra ngoài đặc biệt lâu, cho nên khi trở về cô hơi có chút lo lắng, không biết tình hình hiện tại của Tiên Cung thế nào, dù sao... Cô tuy rằng trợ giúp Roland thoát khỏi tâm ma, nhưng không có chân chính đạt thành tâm nguyện, lấy được linh khí thập phần có hạn, cũng không cách nào đem Tiên Cung khôi phục nguyên trạng.

Nhưng cô không hối hận, bởi vì hơn nửa năm nay cô sống rất vui vẻ.

Làm thần tiên, vui vẻ là quan trọng nhất

Hơn nữa cô còn mang về bốn người bần, ba lớn một nhỏ, vừa vặn đối ứng với Lâm Uyên, Lâm Uyên, Ninh Uyên và tiểu Thị Thần, về sau cô không cần lo lắng thất tình bị thương nữa.

Thời Tiệp Ngư vui vẻ trở lại Tiên Cung, nhìn thấy cảnh sắc trước mắt, không khỏi sửng sốt, sau đó chớp chớp mắt, biểu tình trên mặt càng thêm kinh ngạc -

Không, có thể, tư, nghị!

Cô nhớ rõ lúc mình đi, Tiên Cung rõ ràng bẩn thỉu mờ mịt, khắp nơi đều là cỏ khô héo cùng bụi đất, như thế nào nửa năm không trở về, bụi đất chẳng những không có gia tăng, ngược lại trở nên sạch sẽ?!

Mỗi một khối gạch đều sạch sẽ đến Bó Linh Bó Linh phát sáng!

Ngay cả phân chim mà đám tiên hạc để lại cũng không thấy!

Quả thực tựa như trong Tiên Cung có một vị ốc đồng cô nương thần kỳ như vậy.

“Chẳng lẽ là tín ngưỡng lực của ta đại bạo phát, Tụ Linh Lô thu thập linh khí tràn ra, tằm bỏ toàn bộ Tiên Cung cũng mở ra tự khiết công năng?”

Thời Tiện Ngư bước nhanh lên cầu thang, chuẩn bị đi Tụ Linh Lô kiểm tra một chút.

Phía sau mấy tượng đất nhắm mắt theo đuôi cô, chúng nó thường thường hết nhìn đông tới nhìn tây, đối với hoàn cảnh nơi này tràn ngập tò mò.

Lúc đi ngang qua hồ cầu nguyện, Thời Tiện Ngư dừng bước, tượng đất phía sau cũng nhanh chóng dừng lại, sau đó từng cái từng cái đụng vào nhau, mặt đều đụng biến dạng, cái nhỏ nhất trực tiếp biến thành một bãi bánh bùn.

May mắn lúc trước Thời Tiện Ngư rót linh khí vào cho chúng nó, bằng vào linh trí có hạn vừa mới mở ra, mấy tượng đất miễn cưỡng một lần nữa đứng vững, khôi phục dung mạo của mình.

“Nơi này là ao cầu nguyện, nếu có người hướng ta cầu nguyện, nguyện vọng sẽ biến thành cá bơi tới, các người coi chừng nơi này, phát hiện cá lớn liền tới nói cho ta biết.”

Thời Tiện Ngư chỉ vào ao cầu nguyện, kiên nhẫn dạy chúng nó.

Hiện tại trong ao cầu nguyện không có cá lớn, chỉ có một đám cá nhỏ, bơi tới bơi lui sóng gợn lặn tẩn, nhìn rất đẹp.

Cô tùy ý vớt mấy con, muốn nghe một chút tiếng cầu nguyện, nhưng những con cá này đều quá nhỏ, tiếng cầu

nguyện cũng quá yếu ớt, chỉ có thể miễn cưỡng nghe đại khái, về phần người cầu nguyện là ai, đến từ giao diện nào, liên hoàn toàn thám thính không được.

Thời Tiện Ngư khe khẽ thở dài, tiếp tục đi lên.

Nhìn thấy Tụ Linh Lô thời điểm nho nhỏ kinh hỉ một phen, bởi vì nàng cảm giác được linh khí tràn đầy, không nghĩ tới hơn nửa năm thời gian trôi qua, Tụ Linh Lô đã bị linh khí lấp đầy.

Thời Tiện Ngư thật cao hứng, đi qua ôm bếp lò, cẩn thận cảm thụ một lát, phát hiện linh khí này hơn phân nửa là từ thế giới Trường Lạc Cung kia tới, còn lại một ít phân biệt đến từ Thanh Sơn Thành bên Thảm Tiêu, cùng Vong Ưu Các bên Lý Linh Tĩnh, ngược lại Long Thần Thôn cách cô gần nhất không thu hoạch được.

Hơi lạ.

Trước kia linh khí của cô phần lớn là đến từ Long Thần thôn, từ khi cô dùng nước máy trợ giúp bọn họ giải quyết tình hình hạn hán, thôn liền vì cô dựng tượng thần tượng đất, hương khói thập phần tràn đầy, cô cũng sẽ thường thường tặng chút rau dưa trái cây do Linh Thảo viên sản xuất cho thôn dân, song phương ở chung vẫn rất hài hòa, như thế nào đối phương đột nhiên lạnh lùng chứ?

Thời Tiện Ngư làm thần tiên lâu như vậy, tuy rằng sẽ không hô phong hoán vũ, súc địa thành thôn, nhưng thả ra thần thức điều tra tình huống xung quanh vẫn là rất thuận thực.

Chương 580. Đổi thế giới (2)

Cô nhắm mắt lại, ngưng tụ linh lực trong cơ thể, tầm nhìn trở nên bao la rộng lớn, dọc theo ngọn núi Tiên Cung này vẫn hướng Long Thần thôn xa xa mà đi —

Tượng thần Long Thần vẫn còn, chỉ mọc đầy cỏ dại, không người cung phụng cũng không người cầu nguyện, mà phụ cận nhiều hơn mấy tòa miếu cổ, ngược lại rất náo nhiệt.

Thời Tiện Ngư để cho thần thức đi vào đi dạo một vòng, bên trong cung phụng vài pho tượng thần, có Hồ Tiên, có Tổng Tử Quan Âm, còn có Tán Tài Đồng Tử, công năng đầy đủ hết, Thời Tiện Ngư nhìn thấy chính mình cũng muốn bái một lạy.

So sánh như vậy, “Long thần” này quả thật không có tác dụng gì.....

Trong lòng Thời Tiện Ngư hơi cảm thấy hồ thẹn, mình hơn nửa năm không để ý tới những thôn dân này, người ta thờ phụng thần khác cũng rất bình thường.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.....

Trước kia, Thị Thần dạy cô sưu tầm ba ngàn thế giới cầu nguyện, ít nhiều có chút chỉ vì cái trước mắt, nếu quả thật muốn hảo hảo phát triển chính mình nguyện lực, hoặc là nói tín ngưỡng chi lực, hẳn là trước cố định một chỗ, vững chắc đánh vững phát triển mới đúng không, mạn vô mục đích rộng rãi lưới chỉ biết phân tán vốn là không đủ dùng tinh lực.

Trước kia có Thị Thần dẫn đường, hiện tại không có người kia, cô cũng vượt qua hơn nửa năm “Tình thương hợp kỳ”, nên

vì chính mình hảo hảo lên kế hoạch một chút.

Bước tiếp theo phải phát triển như thế nào? Long Thần thôn có muốn tranh thủ nữa hay không?

Suy nghĩ của Thời Tiệp Ngư xoay quanh, không biết vị thị thần mà cô nghĩ trong lòng kia, giờ phút này đang ở trong Tiên Cung.

Con rồng trắng không xuất hiện.

Hắn thi triển một đạo ẩn thân chú đứng ở bên cạnh mấy tượng đất, lạnh lùng nhìn chúng nó ngơ ngác ta một cái, ta ngơ ngác một cái, ầu trĩ như hải đồng ba tuổi tràn ngập tò mò đối với hết thảy.

Không thể không nói, Thời Tiệp Ngư làm mấy tượng đất này độ hoàn nguyên cực cao, không chỉ có ngũ quan hình dáng tương tự, khó có được chính là cô làm quần áo cho mỗi tượng đất, ngay cả người nhỏ nhất cũng ăn mặc ra dáng.

Hắn nhất thời có chút sờ không đúng tâm tư Thời Tiệp Ngư.

Làm mấy tượng đất này trở về, là vì nhìn vật nhớ người, giảm bớt tình cảm nhớ nhung, hay là thuần túy vì trả thù, lấy cái này cho hả giận?

..... Hắn là vì nhìn vật nhớ người đi? Lòng dạ cô mềm mại, cho dù lúc trước hắn quyết tuyệt rời đi, ước chừng cô vẫn có tình cảm với hắn.

Thời Tiệp Ngư đi tới, vỗ vỗ “Lâm Uyên” trong tượng đất: “Đi, ôm ta lên tâm cung trên núi.”

Động tác tượng đất có chút chậm chạp.

“Không biết ôm như thế nào sao? Vậy em nằm sấp xuống đất, anh cưỡi em lên núi.” Thời Tiệp Ngư đè tượng đất xuống đất, cưỡi trên lưng, lại vẫy vẫy tay với mấy tượng đất phía sau:

“Đều đuổi theo, cùng ta đi lên, ta muốn huấn luyện các ngươi thật tốt.”

Bạch Long: “.....”

Là vì trút giận đi? Có phải cô vì yêu mà sinh hận hấn không?

Thời Tiện Ngư bẻ một đoạn cành cây ven đường, dùng sức ném về phía trước, sau đó chỉ vào cành cây nói với tượng đất phía sau: “Đi, nhặt về.”

Râu rồng của Bạch Long run lên.

Có cần thiết không? Mọi người chủng tộc bất đồng, hướng chỉ cách huyết hải thâm cừu, ta cự tuyệt ngươi rất bình thường, có cần thiết làm đến loại trình độ này sao?

Thời Tiện Ngư cười trên người “Lâm Uyên”, vừa lên núi, vừa chỉ huy mấy tượng đất xoay quanh.

Kỳ thật cô thật không có bao nhiêu ý nghĩ phức tạp, chỉ là đơn thuần muốn đem tượng đất huấn luyện được càng nghe lời một chút, dù sao rót vào linh khí sau chỉ là hơi khai linh trí, cũng không tính nhiều thông minh.

“Các ngươi biểu hiện thật tốt nha, ai biểu hiện tốt nhất, lần này đi Trường Lạc Cung ta sẽ dẫn người đó cùng đi.” Thời Tiện Ngư nghiêm trang nói.

Bốn cái toàn bộ mang đi quá vương bận, chỉ mang một cái hấn là không thành vấn đề.

Bạch Long ẩn thân hơi sững sốt, sao lại muốn đi Trường Lạc Cung?

Thời Tiện Ngư làm bầm lều bầu: “Dù sao hấn cũng sẽ không trở lại, không bằng đem Tiên Cung chuyển đi làm hàng xóm với Trường Lạc Cung, cũng tiện cho ta phát triển sự nghiệp.”

Bạch Long: “.....”

Chương 581. Linh vật (1)

Trường Lạc Cung mang đến cho cô nhiều nguyện lực như vậy, về tình về lý cũng nên đi xem.

Hơn nữa thế giới của Trường Lạc Cung gần với thế giới ban đầu của cô nhất, trình độ văn minh khoa học kỹ thuật gần như nhất trí, còn có một điểm rất quan trọng là, thế giới kia tôn sùng văn hóa đạo giáo, không tồn tại vấn đề sau khi kiến quốc không thể thành tinh, đối với cô mà nói cuộc sống sẽ vô cùng tiện lợi.

Cho nên dọn đến làm hàng xóm với Trường Lạc Cung, cũng không phải nói mà thôi, mà là quyết định của Thời Tiệp Ngư sau khi suy nghĩ cẩn kẽ.

Lâu như vậy không đi, đột nhiên đến thăm ít nhiều có chút đường đột, hẳn là chuẩn bị một ít lễ gặp mặt.

Đáng tiếc Linh Thảo Viên hiện tại không có sản xuất gì, Luyện Đan Các cũng thiếu tài liệu, phù giấy ngược lại có thể vẽ một bức tranh, nhưng các đạo sĩ Trường Lạc Cung hình như không thiếu phù giấy?

Cô đến nay vẫn còn nhớ, đạo sĩ tên là Chu Bạch Thiệp kia, khi đuổi quỷ bắt yêu thì dùng bùa gọi là nước chảy mây trôi...

Linh Thảo Viên tiên đan không có, phù giấy lại không thể đưa, đưa cái gì tốt đây? Cũng không thể hai tay trống trơn đi.....

Thời Tiệp Ngư suy nghĩ, ánh mắt chậm rãi đảo qua mấy tượng đất trước mặt —

Không được!

Thật vất vả mới nặn ra được, hơn nữa đây là trọn bộ, thiếu một cái rất khó chịu a.

Cô khó xử nhíu mày, lúc này trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ đến một ý kiến hay!

Tôi còn có Trần Sơn thần thú a!

Đông Phương Đại Nãi Phủ, phía nam mập mập, phía bắc là Hồ Giao Thú Kiều Kiều.

Tính toán thời gian, thế giới bên kia vừa vặn là Hồ Niên, tặng Bạch Ngạch Hồ là thích hợp nhất.

Lúc trước Thị Thần thổi đại trận hộ sơn vô cùng kỳ diệu, nhưng nơi này của cô bất vô nhân yên, đại trận hộ sơn này cũng không biết có thể phòng bị ai, mấy con thần thú ở trong núi ngoại trừ vui chơi giải trí, có thể nói nhàm chán đến cực điểm, không bằng đưa đi làm sứ giả hữu nghị, chứng kiến tình hữu nghị trường tồn giữa Lâm Thời Cung và Trường Lạc cung..... A không phải, không thể gọi Lâm Thời Cung nữa, phải đổi tên không liên quan đến người nọ.

Trong chốc lát cũng không nghĩ ra cái tên nào hay, tóm lại trước tiên đưa lão hồ qua đi.

Thời Tiện Ngư nói làm là làm, lập tức dùng thần thức triệu hoán Đông Phương thần thú, bộ dáng vội vàng của cô rơi vào trong mắt Bạch Long, tựa như sau khi chia tay khẩn cấp muốn đem tất cả vật phẩm của bạn trai cũ ném sạch sẽ.

Trong ba con thần thú, Bạch Ngạch Hồ là thần thú duy nhất do hấn tự tay bắt được.

Bạch Long im lặng nghĩ lại chính mình.

Hấn nhớ lại ngày hai người chia tay, cũng chính là ngày hấn khôi phục tự do, bởi vì tâm tình kích động, hấn tựa hồ giống như có thể có lẽ quả thật có một chút quá phận...

Chuyện năm đó, không liên quan đến cô. Hấn biết rất rõ điều này trong lòng.

Mà hấn sợ dĩ giận không kèm được, ngoại trừ hận ý khó tiêu, càng nhiều, hấn là phần nộ với bản thân yếu đuối vô năng đi...

Bởi vì tuổi thơ quá nhỏ yếu, cho nên mới bị tu sĩ nhân loại bắt đi luyện chế Tiên Cung.

Vốn tưởng rằng giam cầm chính mình chính là Tiên Cung áp chế, kỳ thật bây giờ ngấm lại, chân chính giam cầm hấn, là dài đằng đẵng năm tháng sông dài a... Từ nhỏ đến lớn lên, hấn biết rõ nên như thế nào kiến thiết một tòa tuyệt thế Tiên Cung, lại đã quên nên như thế nào làm một con rồng.

Nếu không tại sao phải trở về?

Vì sao phải ở mê mang lúc, ở không chỗ có thể đi lúc, lần nữa trở lại này tòa lao tù?

Bạch Long nhìn về phía Thời Tiện Ngư, một trái tim giống như rơi ở trong sương mù, mơ mơ màng màng. Hấn sợ dĩ trở về, đến tột cùng là thói quen cho phép, hay là bởi vì... không yên lòng, chủ nhân Tiên Cung?

Kỳ quái, như thế nào vô cùng lo lắng, trong lòng trôi nổi kỳ kỳ quái quái cảm xúc... Ai, thật phiền, như thế nào lại bị nhân loại yêu rồi, thật sự là thật phiền.

Chương 582. Linh vật (2)

Hắn vẻ mặt lãnh khốc, nhíu mày suy tư: Bị nhân loại yêu, xử lý như thế nào mới tốt? Ai thật sự là phiên toái, sớm biết vậy liền không trở lại, nào có thần tiên giống cô như vậy thất tình lục dục không sạch sẽ...

Hắn đầu này suy nghĩ chìm nổi, Thời Tiện Ngư đầu kia đã gọi Bạch Ngạch Hồ tới, bắt đầu huấn luyện mấy tượng đất.

“Bắt tay, bắt tay... không phải như vậy, chỉ cần đuổi một tay là được!”

Ai nha bùn đều chen vào trong lòng bàn tay ta... Quên đi quên đi, thử ngồi xuống đi, sẽ ngồi xuống sao?

“Đứng lên, đứng lên... Đúng vậy, chú ý mệnh lệnh của ta, ai biểu hiện tốt nhất, ta sẽ dẫn người đó đi.”

.....

Mấy động tác đơn giản, Thời Tiện Ngư đều đã dạy qua, nhưng tượng đất hoàn thành vẫn không được tốt lắm, nói như thế nào nhỉ, động tác tuy rằng sẽ bắt chước, nhưng khi chúng nó làm động tác không có quỹ đạo vận động khớp xương, mà là càng trượt giống như bùn, cho nên nhìn qua sẽ là lạ.

Vốn nghĩ cái nào biểu hiện tốt nhất thì mang cái đó, thế nhưng mấy tượng đất này đều không kém nhiều lắm, Thời Tiện Ngư cuối cùng chọn “Lâm Uyên”, đặt tên là Tiểu Lâm, lại thêm một con hồ lớn, chuẩn bị cứ như vậy đi Trường Lạc Cung bái phỏng.

Liên tiếp dị thể giới thông đạo mở ra, Thời Tiện Ngư nhắc chân đi vào —

Bạch Long nhìn bóng lưng của cô, rồi rắm vài giây, khẽ cắn môi, kiên trì đuổi theo, thân hình hóa thành một cổ thanh khí tiến vào trong cơ thể tượng đất.

.....

Một đầu khác nối liền thông đạo, là sân luyện công của đệ tử Trường Lạc Cung, nơi này không có khách hành hương, có thể tránh khỏi gây ra phiền toái không cần thiết.

Bất quá chỉ là bị đệ tử Trường Lạc Cung nhìn thấy, cũng vẫn là rối loạn nho nhỏ trong chốn lát.

Trường Phong đạo trường kỳ du vị quy, tiếp đãi nàng chính là đại đệ tử Phương Hưu, cùng người quen cũ của nàng Chu Bạch Thiện.

Bọn họ nhận được lễ vật mà Tiệp Ngư mang đến, thập phần kinh hỉ, đại đệ tử Phương Hưu cẩn thận hỏi phương pháp chăn nuôi Bạch Ngạch Hồ, biết được Bạch Ngạch Hồ từng mở linh trí, có thể giữ nhà hộ viện, liền cao hứng mang lão hồ đi sau núi.

Chu Bạch Thiện dẫn Thời Tiệp Ngư đi thăm tượng thần của cô.

Đáp ứng yêu cầu lúc trước của Tiệp Ngư, trong Trường Lạc Cung lập cho cô tượng thần tiên tử tri âm, như tên đã nói, phúc cho tín đồ tìm được tri kỷ nhân sinh, tình nghĩa trường tồn.

Mới đầu người tới dâng hương không nhiều lắm, sau đó Chu Bạch Thiện nghĩ ra một chiêu, hấn thiết kế ra một tiểu oa nhi đối thủ dặt tay, làm linh vật trong Tri Âm điện.

Đôi linh vật này mềm mại đáng yêu, lập tức nổi tiếng, hơn nữa được các cô gái yêu thích, mọi người nhao nhao đến Trường Lạc Cung dâng hương, thuận tiện mua mấy búp bê tri âm về tặng bạn thân.

Thời Tiệp Ngư sở dĩ thu được đại lượng nguyên lực chính là bởi vì việc này.

Cho nên gần đây Chu Bặc Thiệp cũng bề bộn nhiều việc, vội vàng thiết kế linh vật cho mấy điện khác, để kiểm thu nhập cho Trường Lạc Cung.

Đương nhiên, thu nhập có quan trọng hơn nữa cũng không bằng chiêu đãi Nguyên Quân quan trọng hơn, Chu Bặc Thiệp ở trước mặt Thời Tiệp Ngư cảm khái nói: “Nguyên Quân lần này đến thăm, nếu có thể ở thêm vài ngày thì tốt rồi, sư phụ lão nhân gia không lâu nữa sẽ trở về, nhìn thấy ngài nhất định cao hứng.”

Thời Tiệp Ngư cũng không khách khí, nói: “Lần này tôi tới, quả thật phải quấy rầy một thời gian, không biết có tiện không?”

Chu Bặc Thiệp nghe vậy sững sốt: “Thuận tiện tự nhiên là thuận tiện, nhưng Nguyên Quân chuyến này là có chuyện gì sao?”

Thời Tiệp Ngư cân nhắc nói với hắn: “Là như vậy, tôi trước đó vài ngày linh lực tổn hại lớn, muốn đổi nơi khác tĩnh dưỡng, lúc trước nghe anh giới thiệu hoàn cảnh nơi này không tệ, cho nên lần này tôi tới đây... là muốn thăm dò hoàn cảnh.”

Chu Bặc Thiệp bừng tỉnh đại ngộ: “Nơi này thích hợp tu kiến đạo quán địa phương quả thật nhiều, chỉ là không biết Nguyên Quân đối với vị trí địa lý có cái gì yêu cầu? Là thiên về hoàn cảnh thanh tịnh, hay là giao thông thuận tiện, hoặc là CBD giới thương mại nhân khí cao vị trí?”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, cảm thấy mình quả nhiên đến đúng chỗ, hơi kích động nói: “Anh nói cụ thể một chút?”

Chương 583. Bùn nhân (1)

Chu Bặc Thiện hết sức tích cực giới thiệu với Thời Tien Ngư một phen.

Cái gọi là hoàn cảnh thanh u, chính là rời xa nội thành, ít nhất hơn sáu vòng, phụ cận phần lớn là đồng ruộng rừng cây, đất rộng người thưa.

Cái gọi là giao thông thuận tiện, chính là trong vòng 800 mét có trạm tàu điện ngầm và xe điện thành phố, nằm trong khu sinh hoạt của người dân, đi lại thuận tiện.

Cái gọi là thương giới CBD thì dễ hiểu hơn, trực tiếp vạch một mảnh đất trong thương giới, bốn phương thông suốt, lưu lượng người cao, hấp dẫn nhân viên văn phòng phụ cận mỗi ngày sau khi tan tầm tiện đường vào bãi một lạy, còn có thể thuận thế phát triển một loạt nghiệp vụ như cửa hàng bói toán, cửa hàng dưỡng sinh, sở trị liệu chân, quán ăn chay, quán thuốc Đông y, định chế đạo phục, làm móng đạo môn..... của đạo gia.

Thời Tien Ngư nghe được trong lòng nhộn nhạo, ba loại địa phương này đều có điểm tốt riêng, cô đều thích!

Chu Bặc Thiện nói: “Trường Lạc Cung chúng tôi chiếm diện tích rộng, trong môn phái có rất nhiều đệ tử, cho nên chọn địa điểm tương đối xa xôi, Nguyên Quân hẳn là cũng có thể nhìn ra, ngoại trừ một con đường lớn trước núi, phía sau cơ hồ tất cả đều là núi hoang dã lĩnh, may mà mấy năm trước đây nơi này khai thông tàu điện ngầm và xe điện thành phố, cho nên khách khứa qua đây coi như thuận tiện.”

Thời Tiệp Ngự gật đầu lia lịa: “Giao thông rất quan trọng, theo như anh nói, tôi cũng muốn chọn vị trí có tàu điện ngầm và xe điện.”

Chu Bặc Thiện cười nói: “VẬY mấy ngày nay tôi sẽ đi giúp Nguyên Quân hỏi thăm một chút, không biết Nguyên Quân dự toán bao nhiêu?”

Thời Tiệp Ngự hơi sững sốt.

Đúng vậy, chuyển nhà nhất định là cần tiền, nhưng vàng trong tay cô đã không còn lại bao nhiêu (đại bộ phận tài trợ Lý Linh Tĩnh mở cửa hàng).

Trừ phi cô lại hướng Diệp Lưu Vân bên kia căn cứ đi một chuyến, cái kia thế giới hoàng kim không đáng tiền, chính là qua lại một chuyến có chút phiền toái...

“Khu vực càng phồn hoa, giá cả tự nhiên cũng lại càng cao, nhưng tiền ngược lại là thứ yếu, chủ yếu là phải lấy được tư chất chứng minh, làm thủ tục giấy phép, bằng không cũng không được.”

Đạo quán của thế giới này khẳng định không phải ai cũng có thể mở, không có giấy phép, hết thầy đều uống công.

Thời Tiệp Ngự tò mò hỏi: “VẬY phải làm thế nào mới có thể lấy được chứng minh tư chất?”

“A, cái này cũng đơn giản, chỉ cần tập hợp đủ năm vị đạo quán quán chủ liên danh đề cử, là có thể lấy được.” Chu Bặc Thiện cười cười: “Nguyên Quân trực tiếp an tâm ở lại, chờ sư phụ tôi trở về là có thể vì ngài làm việc này, sư phụ tôi quan hệ rất rộng.”

Thời Tiệp Ngự không nghĩ tới phiền toái như vậy: “Nếu là người tu hành mới đến, ở chỗ này không có người quen biết, chẳng phải là không mở được đạo quán của mình sao?”

Cô không muốn lúc nào cũng làm phiên chương môn người ta, rất ngượng ngùng.

Chu Bặc Thiện nghĩ nghĩ, do dự nói: “Kỳ thật, cách khác không phải là không có...”

Thời Tiện Ngư vội vàng hỏi: “Còn cách nào khác?”

Chu Bặc Thiện liếc cô một cái, ập a ập ứng nói: “Có một số quan viên địa phương vì giải quyết vấn đề quỹ quái địa phương, sẽ lấy đất ra đấu giá, ai có thể trừ quỹ trừ tà cho địa phương, mảnh đất đó sẽ thuộc về người đó, giấy phép và các thủ tục khác cũng sẽ cùng nhau làm.”

Ánh mắt Thời Tiện Ngư sáng lên, cái này rất thích hợp với cô!

“Vậy anh giúp tôi tìm xem, nhìn xem địa phương nào đang đấu giá đất, ta muốn tham gia!”

Chu Bặc Thiện vẻ mặt khó xử, khuyên nhủ: “Nguyên Quân, vẫn là chờ sư phụ tôi trở về bàn bạc đi, chỉ cần tập hợp đủ năm vị quan chủ đề cử thư là được, hà tất lấy thân phạm hiểm? Ngài ước chừng không biết, những này đấu giá đất sau lưng quỹ quái đều là địa phương lịch sử lưu lại vấn đề, thời gian dài, lệ khí nặng, rất khó xử lý! Nếu dễ dàng, phụ cận đạo quán đã sớm phái người đi giải quyết, không cần lấy đất ra mời chào người? Thật sự quá nguy hiểm.”

Chương 584. Bùn nhân (2)

“Anh tìm giúp tôi trước đi.” Thời Tiện Ngư tâm tình tốt, vui tươi hơn hờ nói: “Dù sao sư phụ anh còn chưa về, anh tìm trước đi, nếu có người thích hợp tôi sẽ suy nghĩ.”

Chu Bặc Thiện suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: “Được, vậy tôi giúp Nguyên Quân tìm trước.”

Hắn lại nhìn về phía tượng đất bên cạnh Thời Tiện Ngư: “Tôi trước an bài chỗ ở cho Nguyên Quân, muốn hai gian phòng sao?”

Thời Tiện Ngư vỗ vỗ bả vai tượng đất, cười nói: “Đây là tượng đất tôi làm, không phải người thật, không cần phải sắp xếp phòng riêng. Nào, bắt tay với Tiểu Chu đi~”

Bạch Long: “.....”

Chu Bặc Thiện ngạc nhiên đánh giá tượng đất từ trên xuống dưới: “Khó trách vừa rồi tôi cảm thấy màu da hắn có chút kỳ quái, thì ra là làm bằng bùn, Nguyên Quân thật sự là pháp lực vô biên, tượng đất làm ra giống như người sống.”

Chu Bặc Thiện vươn tay phải của mình, cười ha hả chào hỏi tượng đất: “Xin chào, tại hạ Chu Bặc Thiện, hoan nghênh đi vào Trường Lạc Cung.”

Thời Tiện Ngư buồn cười, vui tươi hơn hờ nói: “Nó không biết nói, anh có thể gọi nó là Tiểu Lâm.”

Sau đó dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy người bùn: “Lúc tới không phải đã dạy ngươi sao? Bắt tay, bắt tay nha.”

Chu Bặc Thiện cũng trần ngáp chờ mong nhìn tượng đất.

Bạch Long hết cách, đành phải kiên trì nâng một cánh tay lên, sau đó, cầm lấy tay Chu Bắc Thiện.

Chu Bắc Thiện nắm chặt hấn! Kích động mở to hai mắt: “Oa! Nó thật sự bắt tay tôi! Thật lợi hại!”

Bạch Long: “.....”

Hấn hiện tại có thể tính toán rõ ràng cái gì gọi là đê tiện như bùn, nghĩ hấn đường đường là Long tộc, phạm nhân cho dù chỉ chạm vào hấn một mảnh long lân cũng phải thừa nhận lỗi đình chi nộ, mà hiện tại hấn cư nhiên muốn cùng phạm nhân bắt tay? Quả thực không thể nói lý.....

Hấn ghét bỏ thu tay về, im lặng đứng sau lưng Tiệp Ngự, toàn thân bắt đầu phát ra bài xích cùng cực tuyệt mãnh liệt.

Thời Tiệp Ngự thấy thế, suy tư hai giây: “A... đoán chừng là đến hoàn cảnh mới, có chút nhận người lạ, dù sao vừa mới mở ra linh trí, hiện tại đại khái cũng chính là trí lực của mèo con chó nhỏ đi.”

Chu Bắc Thiện cảm thấy hứng thú: “Phía sau núi chúng tôi có rất nhiều dã vật, không biết nó có ăn hay không.”

“Không cần, nó là bùn mà, bình thường chính là phân giải bùn đất bên trong hủ bại vật chất đến hấp thu dinh dưỡng, cái gì chết đi còn trùng a, thối rữa hoa hoa cỏ cỏ...” Thời Tiệp Ngự dừng lại, nhíu nhíu mày, “Nghĩ như vậy, giống như trong bể cá người dọn dẹp ăn cá ba ba..”

Bạch Long: “.....”

Chu Bắc Thiện lớn tiếng cười rộ lên: “Vậy cũng rất bảo vệ môi trường mà!”

Thời Tiệp Ngự nghe hấn nói như vậy, lông mày giãn ra, cách áo choàng lớn màu đen “Lâm Uyên” sờ sờ đầu hấn, rất là vui mừng: “Cũng đúng, rất bảo vệ môi trường.”

Bạch Long bắt đầu cân nhắc có nên đổi một bộ thể xác hay không, nếu không động một chút sẽ gặp phải một phen nhục nhã như vậy, hẳn thật sự không thể thừa nhận!

Buồn bực không lên tiếng nghe thì Tiệp Ngự cùng Chu Bạch Thiện hàn huyên một hồi, sau đó liền bị đưa đến phòng khách nghỉ ngơi.

Trong Trường Lạc Cung thường xuyên tiếp đãi khách hành hương có tiền có thân phận, cho nên điều kiện dừng chân không kém, giống như khách sạn cao cấp, phong cách trang hoàng kiểu Trung Quốc cổ kính, phòng ngủ lớn vệ sinh độc lập, cơ bản đồng bộ cái gì cũng có.

Thời Tiệp Ngự nằm lên giường, quay đầu nhìn tượng đất bên giường, trầm tư một lát, chỉ về phía sô pha: “Anh qua bên kia ngồi, nếu không nửa đêm em tỉnh lại, thấy bên giường có một bóng người, rất dọa người.”

Bạch Long: “.....”

Ngươi cũng phải đi bắt quỷ trừ tà, ngươi còn sợ bóng người gì?

Ngươi còn kém không nhiều lắm là nửa thần tiên, ngươi còn ngủ cái gì?

Chương 585. 6. Thế giới hiện thực (1)

Chu Bặc Thiện người này làm việc rất có hiệu suất, Thời Tiện Ngư vừa mới vào ở một ngày, ngày hôm sau hắn liền mang về tin tức, nói ở một thành nào đó vừa vặn có một tòa nhà hung trạch như vậy, ma quái nhiều năm, liên quan ảnh hưởng đến phát triển xây dựng khu vực xung quanh, làm cho thị chính địa phương rất đau đầu.

Để giải quyết vấn đề khó khăn lớn này, thị chính đã lấy ra một mảnh đất bỏ không thật lâu treo giải thưởng đối ngoại, là hòn đảo giữa hồ ngòi trong nội thành.

Thời Tiện Ngư vừa nhìn ảnh chụp liền thích!

Nhìn kỹ, nhìn kỹ! Chọn nơi này đi!

Chu Bặc Thiện vuốt cằm bình luận: “Ừm... phong cảnh quả thật đẹp, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, Nguyên Quân ngài xem, bởi vì là một hòn đảo giữa hồ, cho nên khách hành hương chỉ có thể ngồi thuyền tới đây, giao thông không thuận tiện lắm, hơn nữa diện tích không lớn, nếu như tương lai có nhu cầu mở rộng thì không dễ làm.”

Thời Tiện Ngư lắc đầu như trống bỏi: “Tôi lại không thu đồ đệ, không cần mở rộng thêm, diện tích trên đảo hoàn toàn đủ dùng rồi, về phần khách hành hương không tiện tới đây, kỳ thật cũng không sao, dù sao trong cung chỉ có một mình tôi, nếu khách hành hương quá nhiều, tôi còn ứng phó không được đâu.”

Chu Bặc Thiện nghe vậy gật đầu: “Thì ra là thế, Nguyên Quân quả nhiên rộng lượng sáng suốt.”

Thời Tiện Ngư nói: “Tiểu Chu, anh cũng thập phần nghiêm cẩn kín đáo nha.”

Hai người một bữa thương nghiệp nâng đỡ lẫn nhau, trở về chính đề —

Chu Bặc Thiện ôm máy tính bảng, Vi Tiện Ngư giới thiệu xong địa mạo vị trí, ngón tay kéo xuống, liền có thể nhìn thấy khối đất này cạnh tranh cửa vào, click vào tiến vào —

Trang chuyển đến giao diện nhiệm vụ.

Đập vào mắt đầu tiên là một tòa tiêu lâu màu trắng cũ kỹ.

Xung quanh tòa nhà hoang vu, ngay cả một thân cây cũng không có.

Chu Bặc Thiện chỉ vào tòa nhà nhỏ trong ảnh nói: “Nơi này có kế hoạch sửa một con đường cái, cây cối xung quanh đã được dọn sạch sẽ, cũng chỉ còn tòa nhà này, bởi vì quá mức yêu tà, dẫn đến công trình chậm chạp không thể đẩy mạnh, thị chính đã vì thế mà đau đầu rất lâu rồi.”

Thời Tiện Ngư nháy mắt mấy cái, ngay thẳng hỏi: “Vì sao không trực tiếp để xe xêng san bằng tòa nhà?”

Chu Bặc Thiện nghe vậy giật nảy mình, vội vàng xua tay: “Tuyệt đối không được, tuyệt đối không được...”

Thời Tiện Ngư: “Tại sao không được?”

Chu Bặc Thiện lau mồ hôi: “Nguyên Quân có điều không biết, yêu tà này bám vào trong phòng, tuy rằng ngoan cố, nhưng coi như có dấu vết để lần theo, nếu mạnh mẽ san bằng phòng ốc..... Khụ, khụ, yêu tà kia cũng không biết sẽ xuất hiện ở nơi nào, nếu bám vào quốc lộ mới tu sửa, ngày sau tất nhiên sẽ liên tiếp phát sinh tai nạn xe cộ, đến lúc đó lại đi đuổi

yêu, không chỉ khó tìm tung tích, sửa chữa quốc lộ cũng sẽ tốn rất nhiều nhân lực vật lực a.”

“Thì ra là thế, tôi hiểu rồi.” Thời Tiệp Ngư nghiêm túc gật đầu.

Chu Bặc Thiện tiếp tục hướng màn hình phía dưới vạch: “Như vậy, tôi hiện tại liền cho Nguyên Quân báo danh, hẹn trước một chút khu yêu thời gian..... A, nơi này muốn điền số điện thoại di động, Nguyên Quân mới đến, còn không có điện thoại di động, không bằng chúng ta trước mua điện thoại di động?”

Thời Tiệp Ngư chỉ vào máy tính bảng nói: “Nếu giá thích hợp, cái máy tính bảng này cũng mua giúp tôi một cái.”

“Nguyên Quân nói đùa, chỉ là cứng nhắc mà thôi, Trường Nhạc Cung tôi còn không đến mức ngay cả chút tiền nhỏ này cũng không trả nổi.”

Chu Bặc Thiện vỗ ngực, giải quyết xong điện thoại di động, máy tính mới cho Thời Tiệp Ngư.

Lại đặt mua cho cô thẻ điện thoại di động và thẻ ngân hàng, cùng với một tấm thẻ xe buýt thông suốt cả nước.

Cuối cùng thuận lợi hẹn trước nhiệm vụ đuổi yêu, định vào ba giờ chiều hôm sau, tập hợp tại trung tâm hoạt động văn hóa đạo pháp thị chính.

Ngày hôm sau, Thời Tiệp Ngư mang theo Tiểu Lâm (người bùn) đi đến đích.

Chương 586. 6. Thế giới hiện thực (2)

Chu Bặc Thiện là đệ tử Trường Lạc Cung, không thể tùy ý báo danh loại hoạt động này, cho nên chỉ có Thời Tiệp Ngự tự mình đi, đến nơi nhìn, người tới còn rất nhiều, tính cả Thời Tiệp Ngự, tổng cộng có năm người báo danh.

Dựa theo Chu Bặc Thiện thuyết pháp, loại này chiêu mộ nhiệm vụ đều là rất khó giải quyết lịch sử lưu lại yêu tà, bình thường mười ngày nửa tháng mới có thể đợi được một vị to gan báo danh người, cho nên có thể tiến đến năm người, đã tính không ít.

Thời Tiệp Ngự trà trộn ở bên trong cùng bọn họ hàn huyên.

Mọi người đều lịch sự.

Ngồi một lát, nhân viên công tác phát cho bọn họ mỗi người một phần tài liệu, cũng an bài xe đưa bọn họ đi đuổi yêu.

Trên đường ước chừng cần một giờ, vừa vặn có thể xem tài liệu đuổi yêu để giết thời gian.

Thời Tiệp Ngự lật trang đầu tiên, đập vào mắt là một tấm ảnh gia đình - ba, mẹ, con gái ba người cười khanh khách ngồi cùng một chỗ, trên ảnh viết bốn chữ “Gia đình hạnh phúc”.

“Gia đình vui vẻ...” Thời Tiệp Ngự lẩm bẩm, tiếp tục nhìn xuống, mắt không khỏi tròn to.

Thật thảm a.

Một nhà ba người đều chết.

Không ai trong gia đình sống sót sau khi xảy ra hỏa hoạn do chập mạch điện.

Thời Tiện Ngư hơi sững sốt.

Không đúng, nếu là nhà lửa, vì sao nhà lâu nhỏ trong ảnh nhìn qua không hề có dấu vết, tường ngoài trắng nõn rất sạch sẽ.

Cô cau mày lật tài liệu, thì ra hỏa hoạn là sự cố ba mươi năm trước, vài năm sau mảnh đất này bị người ta mua lại sửa chữa, nhưng bởi vì có ma, công trình không giải quyết được gì, sau đó nơi này bị thị chính tiếp quản chuẩn bị sửa đường, bắt đầu chiêu mộ người tài ba đuổi yêu.

Tài liệu lật đến trang cuối cùng, trên đó nói manh mối liên quan xin xem chi tiết phụ lục.

Phụ kiện? Phụ kiện gì?

Thời Tiện Ngư nhìn quanh một vòng, các đạo trưởng trong xe đều cúi đầu xem tài liệu, cô hỏi: “Có ai nhìn thấy phụ kiện không?”

Nhân viên phụ lái phía trước vội vàng trả lời: “Phụ kiện là chỉ những thứ chúng tôi tìm được trong” nhà ma “, đã sắp xếp xong đặt ở trong rương, đợi đến nơi, sẽ lấy ra cho chư vị xem xét.”

“Có những thứ gì, có thể nói trước không?” Thời Tiện Ngư tò mò hỏi.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là đồ chơi của trẻ con, còn có một tập tranh.” nhân viên giải thích: “Đồ đạc trong nhà đều bị đốt cháy, đồ chơi và tập tranh được tìm thấy trong sân, hy vọng có thể hữu dụng với mọi người.”

Trên xe một cái tuổi trẻ đạo trưởng nói: “Quý quái phần lớn là khi còn sống oán niệm sở hóa, nếu là ngoài ý muốn

chết, hồn phách hẳn là sớm liền tiêu tán mất mới đúng, như thế nào lưu lại ba mươi năm lâu?”

Người này nhìn qua tuổi còn trẻ, trắng trẻo sạch sẽ, nói chuyện ngược lại có nề nếp rất có kinh nghiệm.

Một vị đạo trưởng khác đề râu dài nói: “Nghe nói trước đây xung quanh đây thường xuyên xảy ra chuyện trẻ con lạc đường, cuối cùng người lớn tìm được trẻ con hôn mê trong tòa nhà trắng này, cứu tỉnh lại, bọn nhỏ đều nói mình đang chơi trốn tìm, có thể thấy được quỷ quái trong này, rất có thể là trẻ con trong một nhà ba người.”

Phía sau ngòi một vị hơi lớn tuổi chút ít nữ đạo trưởng, nghe vậy ngẩng đầu lên, hỏi phía trước đạo trưởng: “Bị tìm trở về tiểu hài tử không có xảy ra chuyện chứ?”

“Bị yêu tà quần lấy, nào có ai không bị ảnh hưởng? Cho dù không mất mạng cũng sẽ bệnh nặng một hồi, xem bệnh uống thuốc, đốt giấy cầu phúc, nếu không sao có thể yên tĩnh.” Đạo sĩ râu dài lắc đầu cảm khái: “Còn có công nhân tới nơi này tham dự sửa chữa công trình, sau khi về nhà không phải chết ly kỳ thì là bệnh nặng không dậy nổi, tà môn rất lớn, bằng không cũng không tới phiên chúng ta tới nơi này trừ tà.”

Thời Tiện Ngư nhìn cái này, lại nhìn cái kia, đề nghị: “Đã như vậy, mọi người không bằng nói một chút xem, chờ chúng ta đến nơi, mọi người chuẩn bị như thế nào trừ tà?”

Cô nói xong, trong xe rơi vào trầm mặc.

.....

Chương 587. 6. Thế giới hiện thực (3)

Không ai nói chuyện, Thời Tiệp Ngư cũng không lên tiếng.

Một lát sau, nhân viên công tác phía trước yếu ớt phá vỡ trầm mặc: “Cái kia... chư vị đạo trưởng không cần quá để ý, kỳ thật, tòa tiểu lâu này từ năm ngoái đã bắt đầu chiêu mộ người trừ yêu, nhưng mỗi lần người tới, tất cả đều không công mà lui.”

Dừng một chút, nhân viên công tác lại thấp giọng nói tiếp: “Đã từng có khu yêu đạo sĩ chết ở đó, cho nên..... an toàn là trên hết.”

Lời này nói cũng rất uyển chuyển.

Tóm lại sau khi đi bảo vệ tính mạng trước, công trình sửa đường tuy rằng cũng quan trọng, nhưng nhân viên công tác phía dưới lại càng không hy vọng địa phương mình phụ trách xảy ra án mạng.

Đạo sĩ diện mạo trắng nõn trên xe kia, trên mặt lập tức hiện ra vài phần không phục, cau mày nói: “Người lúc trước không công mà lui, chỉ sợ là học nghệ không tinh, tôi cùng sư đệ bái sư môn hạ Thanh Huyền sơn nhân, chuyên môn đuổi yêu trừ quỷ, lần này phụng sư mệnh xuống núi rèn luyện, chỉ là tiểu quỷ, nhất định có thể nhất cử bắt được.”

Thời Tiệp Ngư yên lặng liếc mắt một cái.

Sư đệ mà đạo sĩ kia nói, là một người trẻ tuổi trắng nõn ngồi bên cạnh hắn, bất quá giờ phút này ước chừng là bởi vì

ngượng ngùng, tiểu bạch kiểm trở nên đỏ bừng, nhìn quái thú vị.

Đạo sĩ lớn tuổi râu dài chấp tay với hai vị kia: “Thì ra là môn hạ đệ tử của Thanh Huyền sơn nhân, hân hạnh, hân hạnh, hai vị xưng hô như thế nào?”

“Thanh Dương, Thanh Hòa.” Mặt trắng hỏi râu dài: “Không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Khâu Đoan Minh, đầu tiên ở Thiên Nhạc môn học năm năm, sau đó ở Vô Cực Cung ngây người sáu năm, am hiểu ngự vật thuật, bây giờ dự định tự lập môn hộ, cho nên tới thử một lần, để tương lai xin tư chất chứng nhận.”

Thời Tiệp Ngự yên lặng nghĩ: Thì ra đạo sĩ ở đây giống như làm công, có thể đổi nghề, còn có thể tự lập nghiệp.

Lúc này, cô phát hiện tầm mắt của mọi người đều chuyển dời đến trên người mình —

Thời Tiệp Ngự vội vàng thẳng lưng, tự giới thiệu: “Tại hạ Thời Tiệp Ngự, cũng là vì lấy được tư chất chứng nhận mà đến. Đây là tượng đất Thị Thần của tôi, có thể biến ảo hình thái, hy vọng có thể trợ giúp mọi người một tay.”
bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

“Lại là tượng đất sao? Thật lợi hại, nhìn qua giống người sống.” Hai đạo sĩ mặt trắng không khỏi ghé sát vào đánh giá: “Sư phụ tôi cũng có một Thị Thần, là do Văn Tư Tước điểm hóa mà thành, tượng đất Thị Thần là lần đầu tiên thấy.”

Gọi là Khâu Đoan Minh đạo trưởng thì nhìn về phía hàng sau nữ đạo sĩ: “Ngài đâu?”

Nữ đạo sĩ nhìn qua hơn ba mươi tuổi, mặc áo khoác dài màu sen sen, nghe vậy mặt lộ vẻ khiêm tốn mỉm cười, ngắn gọn trả lời: “Thiện Tuệ Tử, sư tòng Vân Long Sơn.”

Như vậy, mấy người xem như toàn bộ giới thiệu một lần, theo thứ tự là sư huynh đệ Thanh Dương, Thanh Hòa xuống núi rèn luyện, Khâu Đoan Minh kinh nghiệm tu hành phong phú, nữ đạo sĩ Thiện Tuệ Tử trầm mặc ít nói, cùng với Thời Tiệp Ngư cùng người bần của cô.

Nhân viên công tác hàng đầu tay cầm danh sách, đối chiếu tên của bọn họ nhận diện mặt người một lần, trong lòng yên lặng nghĩ: Vạn nhất ai chết ở bên trong, cũng miễn cho nghĩ sai thân phận.

Tốc độ xe dần dần chậm lại, cuối cùng dừng lại ở ven đường.

Thời Tiệp Ngư quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hai bên đường đều không thấy tòa nhà nhỏ màu trắng trong ảnh.

Đã đến rồi sao?

“Đến rồi.” Nhân viên công tác mở cửa xe, ý bảo mọi người xuống xe: “Theo con đường này đi thêm mấy trăm mét nữa là có thể nhìn thấy tòa nhà kia.”

Thời Tiệp Ngư: “.....”

Vậy mà cũng không đưa đến cửa sao?

Nhân viên công tác từ trong xe phía sau lấy ra một cái hộp sắt, không nói một lời đặt trên mặt đất, sau đó lưu loát lên xe đóng cửa —

Tài xế quay đầu rời đi, dường như không thể tránh khỏi nơi này, nhanh như chớp rời đi.

Mấy người còn lại đứng ở ven đường, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Chương 588. 6. Thế giới hiện thực (4)

Khâu Đoan Minh vuốt chòm râu đen cười cười, nhìn lướt qua mọi người, mở miệng nói: “Đã tới thì cứ yên tâm, chúng ta đi thôi.”

“Xuất phát.” Thanh Dương cùng Thanh Hòa rút kiếm gõ đào từ bên hông ra.

Nữ đạo sĩ Thiện Tuệ Tử không nói gì, thần sắc bình tĩnh từ trong túi vải tùy thân móc ra một cái la bàn bằng đồng thau.

Khâu Đoan Minh thì lấy ra một tờ bùa, gấp lại vài cái trong tay, sau đó ném lên không trung, tờ bùa kia biến thành một con lừa nhỏ.

Khâu Đoan Minh đặt rương sắt nhân viên công tác để lại lên lưng lừa, tiếp theo xoay người cười lên, quay đầu nhìn về phía mọi người, mặt mày lộ vẻ đắc ý.

Thời Tiện Ngự: “.....”

Hoặc là có vũ khí, hoặc là có dụng cụ phòng ngự, nếu không cưỡi lừa, sớm biết như vậy, lúc trước cô dùng bunn nắn ngựa hoặc là nắn trâu thật tốt biết bao, cũng không đến mức hiện tại không có công cụ đi bộ.

Cô ý vị thâm trường nhìn Thị Thần bên cạnh.

Bây giờ bóp, có kịp không?

Bạch Long: “.....”

Cũng may cuối cùng cô từ bỏ ý nghĩ này, chỉ khoác ba lô vải bạt trên người mình lên người Thị Thần, để lộ ra Thị Thần

của mình có chút tác dụng, sau đó nhẹ nhàng đuổi theo bước chân của mọi người.

Cô vốn rất lo lắng cạnh tranh với người khác, hiện tại đi theo một đám người, trong lòng rất kiên định, cảm giác an toàn đủ rồi.

Hoàn hảo, hoàn hảo.

Nếu quả thật muốn cô một mình đi bắt quỷ, rất dọa người.

.....

Đoàn người rất nhanh đi tới mục tiêu.

Thiện Tuệ Tử la bàn kim đồng hồ xoay rất nhanh, phát ra từng đợt ong minh.

Người ngoài nghe chỉ là tạp âm, nhưng đối với người điều khiển la bàn mà nói, lại có thể từ trong đó nghe ra càng nhiều tin tức.

“Năm tháng xa xưa, lệ khí quá nặng, xem ra đối phương đã không còn là quỷ quái bình thường, mọi người phải cẩn thận.” Thiện Tuệ Tử dặn dò.

Thanh Dương cẩn thận giơ kiếm lên trước người, nghiêng người hỏi Thiện Tuệ Tử: “Có thể nhìn ra vị trí của quỷ quái không?”

Thiện Tuệ Tử nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu: “Xung quanh đây lệ khí tràn ngập, mà nơi lệ khí nặng nhất chính là tòa tiểu lâu phía trước, quỷ quái hẳn là ở trong lầu, về phần cụ thể ở trong phòng chỗ nào, cũng không dễ phán đoán.”

Số lượng đâu?

Lệ khí lớn như vậy, giống như dung hợp du hồn đã quỷ phụ cận..... Hẳn là chỉ có một.

Thanh Hòa cẩn thận đứng cùng một chỗ với sư huynh, không khỏi thấp giọng hỏi: “Sư huynh, trong tư liệu nói con quỷ này tồn tại ít nhất ba mươi năm, Khu Quỷ trận của chúng ta có thể đối phó được không?”

Thanh Dương ưỡn ngực, cất cao giọng nói: “Đã đến rồi, sợ nó làm gì!”

Khâu Đoan Minh từ trên lưng con lừa đi xuống, thuận tay xách rương sắt lên, thân thể con lừa trong nháy mắt xẹp xuống, bất quá giây lát lại biến thành một tờ bùa.

Hắn nói: “Nếu sống sót mấy chục năm cũng chưa từng bị thu phục, đương nhiên không thể khinh thường, để ta thả thần thức vào tìm hiểu đến cùng.”

Thời Tiện Ngư hơi sững sờ, bởi vì dùng thần thức dò đường, chiêu này cô cũng biết, là trước kia Thị Thần chỉ giáo cô.

Nhưng phương pháp Khâu Đoan Minh thả ra thần thức, tựa hồ cùng cô có chút khác nhau, bởi vì cô nhìn thấy Khâu Đoan Minh lại bắt đầu gấp giấy.

Lần này bẻ một con hạc giấy, ném vào giữa không trung, hạc giấy vỗ vỗ cánh, nhẹ nhàng bay về phía Bạch lâu cách đó không xa.

Đợi bay đến gần, hạc giấy vây quanh cửa sổ vài vòng, sau đó tìm đúng một cánh cửa sổ tổn hại, phần chấn vài cái bay vào.

Thời Tiện Ngư tò mò nhìn về phía Khâu Đoan Minh.

Hắn nhắm chặt hai mắt, ngăn ngừa một lát, trên trán lại đã chảy ra mồ hôi, tựa như rất vất vả.

Hắn đã thấy gì?

Thời Tiệp Ngư tò mò, liền yên lặng nhắm mắt lại, cũng thả ra thần thức của mình —

Thần thức cùng linh lực tương thông, thường thường có thể nhìn thấy những thứ mắt thường không nhìn thấy, tòa tiểu lâu màu trắng yên lặng cũ nát kia, giờ phút này đã là một bộ dáng khác.

Thời Tiệp Ngư nhìn thấy, lệ khí dày đặc như mực bao phủ cả tòa nhà nhỏ, giống như mây mù cực đen, cũng giống như keo dịch cực dính, chậm rãi phập phồng, giống như quái vật biết hô hấp, chờ đợi muốn nuốt sống bọn họ.

Chương 589. 6. Thế giới hiện thực (5)

Thật lâu sau, Khâu Đoan Minh mở to mắt, hít sâu một hơi!

Hai người Thanh Dương, Thanh Hòa lập tức đi lên phía trước hỏi: “Khâu đạo trưởng nhìn thấy gì?”

Khâu Đoan Minh thở dài: “Giấu quá sâu, mỗi một chỗ trong phòng đều thấm đẫm quỷ khí, thần thức của tôi đi vào không bao lâu, liền cảm thấy trì trệ khó đi, giống như vũng bùn tìm vật, nếu muốn tìm ra chỗ ẩn thân của quỷ quái, chỉ sợ phải vào nhà tìm hiểu đến cùng.”

Cái này giống như trong nhà mua một sấu riêng, lúc đầu có thể dễ dàng theo mùi tìm được chỗ sấu riêng, nhưng thời gian để lâu, mùi sấu riêng trong nhà sẽ không chỗ nào không có, lúc này muốn tìm ra sấu riêng ở nơi nào, sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Thanh Dương nói: “Tôi và sư đệ có thể bố trí pháp trận ở ngoài phòng, chỉ cần quỷ quái vừa ra là có thể bị chúng tôi tru sát!”

Sư đệ của hấn Thanh Hòa nhỏ giọng hỏi: “Nhưng sư huynh, chúng ta phải dẫn quỷ quái ra như thế nào?”

Thanh Dương nói: “Nhân viên công tác vừa rồi không phải cho chúng ta một cái rương sắt sao, mở ra nhìn xem, dùng vật cũ bên trong có lẽ có thể dẫn quỷ quái đi ra.”

Khâu Đoan Minh nghe vậy đặt rương sắt xuống đất, mọi người cùng nhau mở ra.

Trong rương nằm rải rác vài món đồ chơi, vệt con nhựa, gấu bông, bút chì màu gì đó, phía dưới cùng là một quyển tranh.

Bởi vì cách mấy chục năm, vị trí cột sách tập tranh đã sớm rã rời, chỉ còn lại mấy chục trang giấy vẽ ô vàng nằm ở đáy hòm, rách nát.

Thời Tiệp Ngự ngồi xổm xuống xem graffiti trên giấy vẽ.

Tiệp tay lật một cái, đại bộ phận đã phai màu, chỉ có mấy tờ giấy ở giữa có thể thấy rõ đường nét non nớt, trong đó có một tờ giống như bức tranh chúc mừng sinh nhật của trẻ con, vẽ bánh ngọt nền cùng bong bóng, còn có một cô bé.

“Thật sự là một nhà vui vẽ a, người một nhà thật vui vẽ.” Thời Tiệp Ngự lẩm bẩm nói, trong lòng có chút cảm khái, nếu như không phát sinh trận hỏa hoạn kia, đây là một nhà ba người hạnh phúc cỡ nào.

Thanh Dương lấy từ trong rương sắt ra một chiếc ô tô đồ chơi nhỏ, cột vào một sợi tơ cực nhỏ, tiếp theo liền cùng sự đi của mình đi bày trận.

Thời Tiệp Ngự tiếp tục nhìn xuống.

Vẫn là cô bé kia, bên cạnh có rất nhiều váy hoa.

Tám tiếp theo, là cô bé đang rơi lệ, ba mẹ ở một bên an ủi cô.

“Có chút giống nhật ký trẻ con vẽ.” Thời Tiệp Ngự không khỏi nói.

Khâu Đoan Minh hỏi: “Sao lại biết là nhật ký?”

Tôi cũng chỉ là suy đoán, bởi vì cảm giác những nội dung này hình như có thể liên kết lại. “Thời Tiệp Ngự lấy ra một tấm trong đó, đứng lên nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở xích đu cách tòa nhà không xa.”

Cô nhìn cái xích đu, lại cúi đầu nhìn bức tranh trong tay: “Anh xem trong bức tranh này, cũng có một cái xích đu, vẽ hẳn là cô bé chơi trong sân này, sau đó không cẩn thận ngã sấp xuống...”

Cô lật đến bức tranh vừa rồi, nói tiếp: “Sau khi ngã xuống thương tâm khóc lớn, ba mẹ an ủi cô ấy... Thay cho cô ấy quần áo mới sạch sẽ... Đây là cắt bánh ngọt, mừng sinh nhật... Tặng cho cô ấy đồ chơi trong phòng... Đây là đang ngủ, trên quần áo toàn là bơ và mứt.”

Khâu Đoan Minh như có điều suy nghĩ gật đầu: “Như thế xem ra, quả thật rất giống nhật ký vẽ của trẻ con, đáng tiếc chỉ có mấy trang ở giữa mới có thể thấy rõ, nếu không manh mối của chúng ta có thể nhiều hơn một chút.”

Thiện Tuệ Tử cũng nhìn thoáng qua những bức tranh kia, thần sắc nhàn nhạt: “Cho dù tập tranh bảo tồn hoàn hảo, cũng không có ý nghĩa quá lớn, hiện tại quỷ quái này đã sớm không còn là bộ đáng trước kia.”

Khâu Đoan Minh nghe vậy thở dài: “Nói có lý a..... Hải đồng vô tội và đạo sĩ chết ở đây, hồn phách của những người này nhất định bị quỷ quái cắn nuốt dung hợp một thể, nếu không không nên kéo dài đến nay vẫn chưa được giải quyết.”

Thiện Tuệ Tử vẻ mặt trở nên ngưng trọng: “Hải đồng hồn phách chí thuần chí khiết, đối với tà ma mà nói là vật đại bổ, mà thân mang linh lực người tu hành hồn phách càng thêm khó được, chúng ta chuyển này nếu không thể thành công, liệu chết cũng muốn chạy đi, tuyệt không thể lại cổ vũ này quỷ vật thực lực!”

Chương 590. 6. Thế giới hiện thực (6)

Khâu Đoan Minh đồng ý gật đầu.

Thời Tiệp Ngự nhìn hai người bọn họ, lại quay đầu nhìn về phía sư huynh đệ đang bày trận bên ngoài tòa nhà, chần chờ hỏi: “Nếu như quý quái không phải là cô bé trong tranh, vậy nó còn có thể sinh ra phản ứng với những món đồ chơi này sao?”

Kế hoạch của sư huynh đệ, là muốn dùng đồ chơi trẻ em hấp dẫn quý quái từ trong tòa nhà đi ra, nếu đồ chơi không có hiệu quả, vậy bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

Khâu Đoan Minh nhíu mày nhìn hai người Thanh Dương, Thanh Hòa: “Trước hết để bọn họ thử một lần, nếu quý quái không ra, chúng ta chỉ có thể tự mình đi vào.”

Thời Tiệp Ngự nghe xong, không khỏi rầu rĩ nhìn tòa tiêu lâu trước mắt.

Từ khi dùng thần thức điều tra qua, nàng cũng không muốn đi vào, ở trong Tiên Cung đã quen làm bạn với khí trong lành, tiến vào loại quỷ trạch này, quả thực giống như chủ động đi vào hố phân hôi thối.

Thanh Dương và Thanh Hòa dùng sợi tơ quấn quanh bên ngoài tòa nhà vài vòng, sau đó đặt ở tám phương vị khác nhau trên giấy phù, dùng đá điểm chu sa đè lên giấy phù và sợi tơ.

Trong đó một tờ phù giấy đè lên không phải tảng đá, mà là Thanh Dương từ trong rương sắt chọn đồ chơi ô tô nhỏ.

Khâu Đoan Minh nhìn sắc trời, nói: “Chạng vạng là lúc âm dương luân phiên, dương khí yếu mà âm khí thịnh, chúng ta đợi đến ngày mai mặt trời mọc, nếu như khi đó quỷ quái còn không đi ra, chúng ta liền đi vào đi?”

Thời Tiện Ngư và Thiện Tuệ Tử cùng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Thanh Dương trên mặt lập tức có chút mất hứng, mở miệng nói: “Chúng ta trận pháp này một khi bày ra, không ra nửa giờ, ác quỷ nhất định hiện thân!”

Thanh Hòa ngẩn người, do dự nhìn về phía sư huynh: “... A?”

Thời Tiện Ngư cảm thấy hai người bọn họ đặc biệt giống như mất hứng và không có đầu óc, tuy rằng tính tình kém, nhưng cũng rất đáng yêu.

Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Bởi vậy có thể thấy được, nhan sắc thật sự rất quan trọng, khuôn mặt này tuần tú trắng trẻo, bộ dáng vung sắc mặt cũng sẽ không làm cho người ta phiền.”

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm.

Là người bùn chặn tầm nhìn của cô.

Thời Tiện Ngư: “???”

Khâu Đoan Minh hỏi: “Thời đạo trưởng, Thị Thần của cô có phát hiện ra gì không?”

Thời Tiện Ngư không hiểu ra sao: “A này..... Tôi cũng không chắc lắm.”

Lúc trước cô rót linh lực vào Nê Ba Lý, mở ra linh trí, lại dạy chúng nó đứng thẳng, đi lại, ngồi xuống, bắt tay, theo lý thuyết chỉ số thông minh sẽ không quá cao, hiện tại đột nhiên động, đại khái là, tò mò đi?

Sự tò mò thúc đẩy sự phát triển của cuộc sống.

Là lạ, như thế nào đột nhiên có loại cảm giác vui mừng khi làm mẹ?

Thời Tiệp Ngưng lắc đầu, thanh trừ một ít ý niệm kỳ kỳ quái trong đầu, tóm lại vẫn là tìm đầu mối trước đi.

Cô cũng không giống người khác mang theo pháp khí có sẵn, móc trong túi nửa ngày, móc ra một cái điện thoại di động, sau đó chụp mấy tấm ảnh với những bức tranh thiếu nhi kia.

Thiện Tuệ Tử thấy thế, ánh mắt cô quái nhìn cô: “Thời đạo trưởng, đây là ý gì?”

“À, những bức tranh này cũ quá rồi, em lo lật đi lật lại sẽ làm hỏng chúng, chụp lại, trong điện thoại lúc nào cũng có thể xem, thuận tiện.” Thời Tiệp Ngưng cười trả lời.

Thiện Tuệ Tử biểu tình phức tạp, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, tùy cô đi.

Thời Tiệp Ngưng chụp xong tranh vẽ, lại chụp lại cây khô, hồ cát, xích đu trong sân, sau đó vây quanh tiểu lâu màu trắng chụp mấy tấm.

Lúc này chính là hoàng hôn, trời chiều đem ánh sáng đối chiếu đến cực sâu, nơi sáng chói mắt, nơi tối thì sâu không thấy đáy.

Cô vây quanh chụp xong một vòng, đem ảnh chụp điều ra, chụp mờ hồ xóa đi, rõ ràng lưu lại.

Xóa rồi xóa, cảm thấy không thích hợp.

Trên cửa sổ thủy tinh đen kịt giống như có cái gì đó.

Phóng to ảnh chụp, Thời Tiệp Ngưng cau mày nhìn kỹ... Trên cửa sổ thủy tinh, hình như có một tấm, khuôn mặt của

một đứa trẻ.

Chương 591. 6. Thế giới hiện thực (7)

Thời Tiệp Ngự hơi thở ngưng trệ, mắt mở to, bình tĩnh nhìn một hồi lâu, tin chắc mình không có hoa mắt, trên cửa sổ thủy tinh kia quả thật có một khuôn mặt trẻ con.

Màu da xám trắng, tóc dài dính như mạng nhện màu đen, khuôn mặt ngũ quan mơ hồ không rõ.

Thời Tiệp Ngự ngừng thở, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ thủy tinh của ngôi nhà.

Cách khoảng mười mét, cửa sổ thủy tinh một mảnh đen kịt, bên trong cái gì cũng không nhìn thấy.

Cô cúi đầu, nhìn ảnh, cẩn thận vạch đến tám tiếp theo.

Khuôn mặt đứa trẻ trong ảnh, từ bên trái cửa sổ, chuyển sang bên phải cửa sổ, khuôn mặt luôn đón lấy ống kính điện thoại di động của cô, cảm giác đó giống như... nó vẫn đi theo cô.

Để xác minh suy đoán của mình, Thời Tiệp Ngự cau mày nhìn tất cả ảnh chụp một lần.

Cô vỗ chính diện tòa nhà, khuôn mặt kia xuất hiện trong cửa sổ chính diện.

Cô vỗ bên cạnh tòa nhà, khuôn mặt kia liền xuất hiện trong cửa sổ bên cạnh.

Bất kể góc độ nào, chỉ cần có cửa sổ, nhất định có thể nhìn thấy khuôn mặt đó – mà góc độ của khuôn mặt, vĩnh viễn đối diện với ống kính.

Thời Tiệp Ngự trầm mặc.

Sau đó cô lặng lẽ đưa di động cho Khâu Đoan Minh và Thiệp Tuệ Tử.

Hai người kia nhìn thấy ảnh chụp, cũng trầm mặc.

Thật lâu sau, Khâu Đoan Minh sờ sờ râu dài màu đen, trầm giọng nói: “Xem ra trong tòa nhà kia quả thật có một tiểu quý.”

Thiệp Tuệ Tử không đồng ý: “Chỉ là dùng khuôn mặt trẻ con che mắt người mà thôi, kì thực là một quái vật mất đi nhân tính.”

Thời Tiệp Ngự nhìn Khâu Đoan Minh, lại nhìn Thiệp Tuệ Tử: “Nó đã nhìn thấy tôi từ cửa sổ, chứng tỏ nó biết sự tồn tại của chúng tôi, theo các người, nó sẽ từ trong lâu đi ra sao?”

Biết rõ bên ngoài có đạo sĩ đến bắt yêu trừ quỷ, còn có thể tự chui đầu vào lưới sao?

Khâu Đoan Minh vượt râu suy nghĩ, một lát sau mở miệng: “Yên lặng theo dõi kỳ biến đi.”

Thiệp Tuệ Tử ước chừng cũng là ý tứ này, tìm một chỗ đất bằng, khoanh chân ngồi xuống, đem la bàn đặt ở phía trước mình, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi hai huynh đệ Thanh Dương, Thanh Hòa bày xong pháp trận, cũng khoanh chân ngồi xuống, chuyên chú quan sát động tĩnh trong tòa nhà.

Thời Tiệp Ngự không khỏi nhìn về phía Khâu Đoan Minh.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ dùng phù giấy gấp cái thảm hoặc là đem lông các loại đồ vật đi ra, kết quả hắn cũng trực tiếp ngồi xuống đất.

Thời Tiện Ngư rất bội phục bọn họ vì đuổi quỷ mà không câu nệ tiêu tiết như thế.

Cô kéo kéo tay áo Thị Thần, để Thị Thần ngồi xuống, sau đó tự mình ngồi trên đùi Thị Thần.

Bạch Long: “.....”

Trước công chúng, như vậy không khỏi có chút bất nhã... Xem ra cô thật không coi trọng đất là người a.

.....

Trời chiều như lửa, đốt xong một tia than hồng cuối cùng, sắc trời u ám trầm xuống.

Nơi này hoang tàn vắng vẻ, cư dân phụ cận tất cả đều dời đi nơi khác, ngay cả một ngọn đèn đường chiếu sáng cũng không có, tầm nhìn hôn ám quá mức làm cho Thời Tiện Ngư cảm thấy dị thường khó chịu.

Chờ đợi vô cùng gian nan, cô rất muốn lấy điện thoại di động ra giết thời gian, nhưng ánh sáng màn hình dường như sẽ ảnh hưởng đến những người khác quan sát Tiểu Lâu, vì vậy chỉ có thể từ bỏ.

Chờ thêm chút nữa, bụng cũng đói.

Thời Tiện Ngư lấy hết dũng khí, phá vỡ nửa đêm yên tĩnh, hỏi mọi người: “Có muốn ăn chút gì không?”

Khâu Đoan Minh biết nghe lời phải: “Vậy làm phiền Thời đạo trưởng rồi.”

Thanh Hòa cũng lập tức nói: “Cám ơn, quả thật có chút đói bụng.”

Thiện Tuệ Tử: “Đa tạ Thời đạo trưởng.”

Chỉ có vẻ mặt Thanh Dương có chút không được tự nhiên, ước chừng bởi vì hần thê son sắt nói qua không tới nửa giờ là

có thể dẫn ra ác quỷ, kết quả đợi đến nửa đêm cũng không thấy động tĩnh.

Thời Tiện Ngư phát cho bọn họ mỗi người một miếng thịt bò khô, nhiệt lượng cao, quản no.

Ăn xong, không khí căng thẳng bất tri bất giác thả lỏng vài phần.

Chương 592. 6. Thế giới hiện thực (8)

Khâu Đoan Minh nói: “Trước ba giờ sáng là thời gian âm khí mạnh nhất, nếu chúng ta đợi đến ba giờ, nó vẫn không ra, phỏng chừng cả đêm cũng sẽ không ra.”

Sắc mặt Thanh Dương ngưng ngượng: “..... Ác quỷ này không có phản ứng gì với ô tô đồ chơi.”

Thiện Tuệ Tử ngữ điệu bình thường nói: “Người chết khi còn sống sở hữu, chỉ có thể kích thích đến vừa chết không bao lâu quỷ quái, quái vật này niên đại lâu, tự nhiên không có tác dụng gì.”

Thời Tiện Ngư nghe xong, thì thảo cảm khái: “Nói như vậy, người chết, hình như là” sinh “theo một ý nghĩa khác, sống làm quỷ quái, thời gian trôi qua càng lâu, lại càng không nhớ rõ lúc làm người.”

Thiện Tuệ Tử nhìn cô một cái: “Lời này nghe cũng có chút triết lý, chờ quỷ đầu thai làm người, lại sẽ quên sạch chuyện thành quỷ.”

Khâu Đoan Minh cười cười, nói tiếp: “Quỷ ăn người, người ăn quỷ, vòng đi vòng lại vô cùng tận.”

Không khí lại trở về yên tĩnh.

Không ai nói nữa.

Thời Tiện Ngư ngồi trên người tượng đất, chống má nhìn tiêu lâu màu trắng trong u ám, buồn ngủ đánh úp lại, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Cô ngáp một cái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì là tư thế ngồi, ngủ không yên, ở giữa tỉnh hai lần, một lần là Thanh Dương đứng dậy kiểm tra trận pháp, một lần là nghe thấy Khâu Đoan Minh nói đã sắp bốn giờ.

Hắn nói trước ba giờ là lúc âm khí thịnh nhất, trước mắt đã sắp bốn giờ, xem ra quỷ quái trong tòa nhà xác định sẽ không đi ra.

Thời Tiện Ngư mơ mơ màng màng nghĩ, đổi lại mình là con quỷ kia, khẳng định cũng không ra.

Biết rõ bên ngoài có người gây bất lợi cho mình, làm sao có thể ngốc đến mức đâm vào lưỡi dao? Nếu là quỷ có chút niên đại, hẳn là cũng rất giao hoạt đi.....

Thời gian vừa qua bốn giờ, sắc trời liền bắt đầu mờ lung sáng lên.

Có lẽ bởi vì thức đêm quá vất vả, cảm giác buồn ngủ làm tê liệt thần kinh căng thẳng đã lâu, đại não sinh ra ý nghĩ lười biếng - đừng chịu đựng nữa, không bằng ngủ một giấc cho tốt.

Một khi thả lỏng, cơn buồn ngủ càng nồng đậm, nàng điều chỉnh tư thế, cuộn mình trong lòng thị thần nhắm mắt ngủ.

Mới vừa ngủ không bao lâu, liền bị người đánh thức.

Thanh âm kia thanh thúy non nớt, giống như đứa trẻ đứng cách đó không xa nói với cô: “Tỷ tỷ, tới tìm ta nha... Chúng ta tới chơi trốn tìm... tới a...”

Thời Tiện Ngư mở mắt.

Hiện tại ước chừng đã gần năm giờ, mặt trời còn chưa mọc, nhưng ánh bình minh nổi lên đã đem thế giới chiếu rọi trong một mảnh màu sắc âm áp sương mù.

Cô nhìn thấy một đứa bé đứng bên cạnh xích đu, đang vẫy tay với mình, không thấy rõ ngũ quan, duy nhất có thể thấy được rõ ràng chính là mái tóc dài cực đen của đứa bé kia.

Không phải bóng loáng bóng loáng đen, mà là dày nặng dính dính đen, giống như trong cống thoát nước vạn năm chưa từng rửa sạch màu đen dầu mỡ từng tầng từng tầng giội đến trên da đầu, không ngừng lan tràn, không ngừng ăn mòn...

“Tỷ tỷ..... Mau tới tìm tôi nha.....”

“Chúng ta cùng... trốn tìm.”

“Tỷ tỷ..... Tới a..... Cô tới a.....”

Tóc đứa nhỏ kia càng ngày càng dài, giống như vết dầu màu đen kéo dài trên mặt đất, Thòi Tiện Ngư đoán không ra bị thứ này dính vào sẽ như thế nào, nhanh chóng thúc giục linh lực vẽ một đạo Tịnh Khí phù của Thảm đạo trưởng chỉ giáo, bóp đè trên mặt đất!

Lấy phù giấy làm trung tâm, phụ cận một vòng tóc đen toàn bộ đốt cháy lên, sau đó ở trong giấy lát thiêu đốt thành tro tàn.

Thòi Tiện Ngư cũng giống như bị người ta đẩy mạnh một cái, lập tức tỉnh táo lại.

Cô nhìn bốn phía, đang muốn nhắc nhở những người khác, lúc này nghe thấy Thanh Dương hoảng sợ hô to: “Sur đệ?! Sur đệ!!!! Thanh Hòa mất tích rồi!”

“Cô trước tỉnh táo lại, hửn không phải vẫn luôn ở bên cạnh cô sao?” “Khâu Đoan Minh lập tức đứng dậy đi qua, lại quay đầu nhìn Thiện Tuệ Tử cùng Thòi Tiện Ngư: “Các anh thấy Thanh Hòa đi đâu sao?”

Thiện Tuệ Tử lông mày ngưng trọng: “Bọn họ sư huynh đệ một mực tại thủ trận, an vị ở chúng ta dưới mí mắt, như thế

nào thiếu một người, chúng ta một chút cũng không nhận ra?”

Chương 593. 6. Thế giới hiện thực (9)

Thời Tiệm Ngư nhíu mày, cẩn thận nhớ lại.

Cô rõ ràng giữa chừng đã tỉnh lại hai lần, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, lại không xác định lúc ấy Thanh Hòa có ở gần đây hay không.

Có thể là bởi vì ánh sáng quá tối, mà cảm giác tồn tại của Thanh Hòa cũng vẫn rất thấp, lúc nào người không thấy, thật sự không thể nào phán đoán.

“Tôi vừa rồi kiểm tra trận pháp thời điểm, hấn ngồi ở bên cạnh tôi!” Thanh Dương nói chắc như đinh đóng cột: “Nhất định là bị ác quỷ kia sử dụng mê hồn thuật, kéo vào trong lầu!”

Mê hồn thuật, cũng không phải là chỉ quỷ quái thật sự tập được thuật pháp nào đó, mà là chỉ một loại xung hô khi phát sinh hiện tượng linh dị không thể giải thích.

Trong thế giới này, quỷ quái bởi vì nguyên nhân cái chết, hoàn cảnh, thời gian các nhân tố sinh ra tính trạng bất đồng, đối với người tạo thành ảnh hưởng cũng bất đồng, Thanh Hòa hiện tại rốt cuộc làm sao vậy, cần phải biết rõ ràng quỷ quái này là chuyện gì xảy ra, mới có thể tìm được đáp án.

Bên kia Khâu Đoan Minh nói: “Anh kiểm tra trận pháp thời điểm, tôi xem qua thời gian, là rạng sáng ba giờ đúng, sau đó tôi tại bốn giờ thời điểm nhắc nhở qua một lần thời gian, khi đó Thanh Hòa ở bên cạnh anh sao?”

Thanh Dương nhất thời nghẹn lời, ấp úng nửa ngày, trả lời: “Hình như ở... tôi không xác định...”

Thiện Tuệ Tử cười lạnh: “Nó cố ý đợi đến khi tất cả chúng ta mệt mỏi mới xuất kích, thật sự là xảo trá.”

Thời Tiện Ngư thầm nói chỉ số thông minh của quỷ này còn rất cao, hiểu chiến lược, biết đánh bại từng cái một.

Khâu Đoan Minh đi qua đi lại, trầm giọng nói: “Xem ra thời gian Thanh Hòa gặp chuyện không may, hẳn là khoảng một giờ này...”

“Tôi phải tìm Thanh Hòa về.” Trên mặt Thanh Dương vừa áy náy vừa phẫn nộ, nắm tay siết chặt: “Su huynh đệ chúng ta cùng đi, đi cũng phải cùng đi.”

Hắn nói xong liền xách kiếm đi vào trong lầu.

“Làm sao anh biết đây không phải là quỷ kế khác của quỷ quái? có lẽ nó cố ý dẫn anh vào nhà tìm người?”

“Chờ không được!” Thanh Dương thần sắc vô cùng lo lắng: “Chờ thêm nữa, cứu không được Thanh Hòa thì làm sao bây giờ?!”

“Để hắn đi.” Thiện Tuệ Tử lạnh lùng mở miệng: “Người gặp chuyện không may là su đệ hắn, hắn vốn nên chịu trách nhiệm.”

Khâu Đoan Minh không đồng ý: “Chậm một chút rồi vào, phân thắng mới lớn hơn.”

Anh muốn đợi đến khi mặt trời lên cao, cũng phải có lý do thuyết phục hắn.

Nhất thời phải nóng lòng sao? Nếu quả thật xảy ra chuyện, đã qua một giờ, mặc dù muốn cứu cũng đã muộn.

Thời Tiện Ngư nhìn ba người tranh chấp, nhin không được chen vào một câu: “Các người... có nghe thấy thanh âm kia không?”

Thiện Tuệ Tử sững sờ, quay đầu nhìn cô: “Âm thanh gì?”

Khâu Đoan Minh và Thanh Dương cũng khó hiểu nhìn Thời Tiện Ngư.

Trong lòng Thời Tiện Ngư buồn bực, chẳng lẽ chỉ có cô nghe thấy?

Nói đi cũng phải nói lại, lúc trước khi mới học làm thần tiên, cùng Thẩm Tiêu bắt nhện yêu, cũng là cô nghe nhện yêu kêu to muốn có con trước, có thể cô ở phương diện này chính là đặc biệt linh mẫn, đặc biệt ưu tú.

Thời Tiện Ngư giơ một tay lên, chỉ về phía xích đu: “Tôi nửa ngủ nửa tỉnh, thấy một đứa bé đứng ở đằng kia gọi chị tôi, bảo tôi chơi trốn tìm cùng nó, tôi ném một lá bùa, sau đó đứa bé không thấy đâu, tiếp theo liền nghe thấy các người nói Thanh Hòa cũng không thấy đâu.”

Sắc mặt Thanh Dương dần dần trắng bệch: “Trước kia ở gần đây còn có vài người ở, thường có trẻ con mất tích, những đứa trẻ đó sau khi được tìm về cũng có lý do thoái thác là chơi trốn tìm, sự đệ ta nhất định là bị quỷ quái kia mê hoặc thần trí, đi vào chơi trốn tìm với nó.”

Hắn quay đầu nhìn về phía tòa nhà.

Lúc này sắc trời vừa tờ mờ sáng, kiến trúc bỏ hoang vẫn bị vây trong một mảnh tối tăm.

Hắn không khỏi cắn răng, từ trong ngực rút ra một đoàn tơ ngũ sắc, ở trên tay mình quấn ra nút thắt hình vuông, sau đó rút kiếm đi về phía tòa nhà.

Thời Tiệm Ngư nhìn sắc trời, nghĩ thâm quỷ quái trong phòng nếu quả thật rất lợi hại, phỏng chừng cũng không kém chút chênh lệch thời gian này, dứt khoát cùng Thanh Dương đi vào.

Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử thấy hai người đều đi vào, đứng ở bên ngoài cũng không có ý nghĩa gì, nhìn nhau, im lặng không lên tiếng theo sau.

.....

Chương 594. 6. Thế giới hiện thực (10)

Bên ngoài vốn là ánh sáng mỏng manh, vừa vào trong tòa nhà lại càng hôn mê đến cực điểm.

Thời Tiễn Ngư nhìn quanh bốn phía, tạm thời nhìn không ra nơi này xem như là một nơi nào, không giống phòng ngủ, cũng không giống phòng khách, bởi vì trạng thái dừng lại trong quá trình sửa chữa nhà cửa, sơn trắng trên tường cũng hiện ra hai loại cảm giác cổ xưa bất đồng.

Không gian bốn phương này nối liền với một lối đi nhỏ, lối đi nhỏ không có cửa sổ, một mảnh đen kịt, nối liền với vị trí của bọn họ, giống như cổ họng nối liền với khoang miệng.

Thanh Dương dùng kiếm gỗ đào trong tay, lặng lẽ chỉ chỉ trên mặt đất.

Mọi người cúi đầu nhìn, trên mặt đất phủ kín bụi bặm có một chuỗi dấu chân rõ ràng, kéo dài đến đầu kia hành lang u ám không ánh sáng.

Ánh mắt Thanh Dương đảo lên, giật giật môi: “Là sư đệ của tôi.....”

Khâu Đoan Minh cảnh giác quan sát bốn phía, thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút, trên người người có thứ gì sư đệ người đã dùng qua không? Tôi dùng phương pháp tìm vật tìm tòi trước.”

Thanh Dương giờ kiếm gỗ đào trong tay lên: “Kiếm của hắn”.

Thời Tiệm Ngư lúc này mới phát hiện, Thanh Dương cầm chính là kiếm của Thanh Hòa, mà kiếm của hắn vẫn treo ở trên lưng.

Khâu Đoan Minh lại thi triển pháp thuật, lấy lá bùa ra gấp đôi vài cái, nhẹ nhàng thổi một cái, lá bùa kia liền hóa thành một con bướm, trước tiên bay hai vòng quanh thanh kiếm gỗ đào của Thanh Hòa, sau đó chậm rãi bay về phía lối đi nhỏ.

Nhưng lối đi bên kia quá tối, quá tối, bướm bướm cơ hồ vừa tiến vào khu vực bên kia liền khó nhìn rõ.

Thời Tiệm Ngư vừa định hỏi làm sao bây giờ, lúc này Khâu Đoan Minh bỗng nhiên phát tay vẫy ra thứ gì đó, cất tiếng hét lớn: “Mau đuổi theo!”

Mọi người không cần nghĩ ngợi vọt vào hành lang!

Mảnh hắc ám kia trong nháy mắt biến thành màu đen bình thường, mà không còn là màu đen giống như vừa rồi bị thứ gì đó che đậy, Thời Tiệm Ngư cảm thấy điều này có liên quan đến thứ Khâu Đoan Minh rải ra.

Bọn họ dừng lại trước một đoạn cầu thang, Khâu Đoan Minh ngẩng đầu, ý bảo mọi người nhìn lên.

Góc cầu thang phía trên lộ ra một đôi chân mang giày, mà bướm bướm đã khôi phục thành lá bùa lẳng lặng nằm dưới đôi chân kia.

“Thanh Hòa!”

Thanh Dương xông lên, nâng Thanh Hòa đang hôn mê dậy.

Trên người Thanh Hòa có chất lỏng dính màu đen, một tầng da thật dày, và lại còn tí tách rơi xuống, một ít nhỏ ở trên người Thanh Dương, hắn hồn nhiên không biết, chỉ đỡ sự đè xuống lâu.

Khâu Đoan Minh thấy thế, lập tức đem Thiện Tuệ Tử cùng Thời Tiệp Ngư hộ ở phía sau, nghiêm nghị nói: “Anh nếu không thể đem tà vật trên người khu trừ sạch sẽ, mặc dù hiện tại đem sư đệ anh cứu ra ngoài, tôi dám khẳng định chậm nhất không vượt qua tối mai, anh cùng sư đệ anh như thường sẽ lại bị quỷ quái dẫn trở về!”

Mặt Thanh Dương lộ vẻ mờ mịt, tựa hồ nghe không hiểu Khâu Đoan Minh nói gì.

Nhưng mà ở Khâu Đoan Minh bên này góc nhìn bên trong, những kia màu đen đồ vật đã chảy vào thanh hòa ánh mắt, như con sâu như vện vẹo lấy, xâm chiếm lấy, thẳng đến chiếm cứ toàn bộ hốc mắt —

Hai mắt Thanh Hòa biến thành một cái lỗ đen kịt, tình huống của Thanh Dương cũng không khá hơn chút nào.

“Hắn không nhìn thấy những thứ màu đen trên người mình.” Thiện Tuệ Tử nhú mày nói.

Khâu Đoan Minh sắc mặt khó coi trả lời: “Hơn nữa, những thứ kia giống như sẽ ảnh hưởng hắn suy nghĩ, kế tiếp chúng ta phải cảnh giác lẫn nhau, để tránh cũng dính vào những thứ kia.”

Thời Tiệp Ngư nhớ tới tám Tịnh Khí Phù vừa rồi của mình coi như có tác dụng, đứng ra nói: “Bằng không, để tôi thử xem?”

Chương 595. 6. Thế giới hiện thực (11)

Thời Tiện Ngư biết một ít biện pháp hàng yêu trừ quỷ, phần lớn là học từ chỗ Thẩm Tiêu, còn có một ít là tự mình ngộ ra, rất nhiều nguyên lý đạo thuật đạo pháp, đều là nhất thông bách thông.

Ví như gặp lửa thì dùng nước dập, gặp gió thì dùng tường chắn.

Thấy ô trọc, liền dùng thanh linh chi khí đi tẩy, cho nên Thời Tiện Ngư theo bản năng liền nghĩ tới tịnh khí phù.

Cô vẽ hai đạo phù, dán lên ngực Thanh Dương và Thanh Hòa.

Thanh Dương ngược lại còn tốt, chỉ nhú nhú mảy, những vật dính màu đen kia liền từ trên người hấn biến mất.

Nhưng Thanh Hòa lại giống như cảm nhận được thống khổ cực lớn, mạnh mẽ giãy khỏi Thanh Dương, ngã trên mặt đất dùng hai tay bóp cổ mình, hai chân không ngừng đạp về phía sau!

Tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi, Thời Tiện Ngư cũng bị dọa đến buông tay, trơ mắt nhìn lá bùa trên người Thanh Hòa bị chất dính ăn mòn, những thứ bản màu đen kia giống như là bị kích thích, tranh nhau từ lỗ tai lỗ mũi trong mắt hấn tuôn ra, bất quá vài giây đã đem cả khuôn mặt Thanh Hòa che lại!

Cảnh tượng này thật sự khiếp người, tất cả mọi người không khỏi lui về phía sau nửa bước.

Thiện Tuệ Tử lại đột nhiên một bước tiến lên, nhấc chân giẫm lên ngực Thanh Hòa! Ngăn hấn tiếp tục giãy dụa, trên người hấn màu đen dính vật giống như ngửi được con mồi khí tức giống nhau chen chúc mà lên!

Thiện Tuệ Tử móc ra một cái ngân chế pháp linh mãnh liệt lấp vang, tiếng chuông bức bách dưới, màu đen vật thể lại như thủy triều từ trên chân nàng lui xuống, không cam lòng tại bên chân bắt đầu khởi động.

“Còn bùa không? Đưa đây!” Thiện Tuệ Tử quay đầu hướng về phía Tiệp Ngư hô.

Thời Tiệp Ngư cắn môi, chịu đựng buồn nôn viết một mạch năm tờ, nhanh chóng dán lên ngực và tay chân Thanh Hòa!

Thanh linh chi khí nhập thể, dơ bản tà quấy bị bức lui tới thất khiếu, Thanh Hòa thống khổ không ngừng co quắp, lại bởi vì bị đám chất dính kia ngăn chặn miệng mũi mà không phát ra nửa điểm thanh âm.

Thời Tiệp Ngư cảm thấy đáng thương, nhú mày nhìn Thiện Tuệ Tử: “Hấn sẽ chịu không nổi.”

Thiện Tuệ Tử ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, đáy mắt một mảnh băng hàn: “Cho dù chết, cũng chết xa một chút cho tôi!”

Tất cả mọi người trầm mặc.

Lúc này, Thanh Hòa trên mặt đất lại đột nhiên ngừng run rẩy.

Hấn ngẩng đầu, đuôi dài cổ, mí mắt mở ra, không nhìn thấy con ngươi hoặc mắt trắng, chỉ có chất dính màu đen nhu động không ngừng không ngừng từ vị trí mắt tuôn ra —

Biểu tình của hấn bắt đầu vặn vẹo, biến hóa, khóe miệng kéo ra thật lớn, lộ ra khuôn mặt tươi cười quỷ dị, nói với Thiện

Tuệ Tử: “Tỷ tỷ..... Đến phiên tỷ trốn.”

Thời Tiệp Ngư thấy thế, sống lưng phát lạnh, nổi da gà.

Thiệp Tuệ Tử cũng giật mình sững sốt, tay rung chuông dừng lại.

Một giây sau, Thanh Dương nâng bàn tay quần lấy bốn phương kết ấn lên, đập mạnh vào đầu Thanh Hòa, gầm lên một tiếng: “Lui!!”

Thiệp Tuệ Tử hoàn hồn, càng thêm dùng sức lay động Pháp Linh! Trong miệng liên tục niệm ra chú ngữ!

Tứ phương kết ấn, pháp linh chú ngữ, hơn nữa tịnh khí phù của Thời Tiệp Ngư, ba ông cùng hạ rót cục đem tà ma trên người Thanh Hòa khu trừ!

Thân thể Thanh Hòa lập tức mềm nhũn, Thiệp Tuệ Tử buông hấn ra, mở mí mắt hấn ra, bên trong đã không nhìn thấy thứ bản thủ, bất quá đồng tử âm đạm không ánh sáng, không có bất kỳ phản ứng gì.

“Cũng may Thời đạo trưởng phù trước bảo vệ tâm mạch, bảo vệ tánh mạng của hấn, chỉ là đôi mắt này sợ là đã phế đi, tốt nhất mau chóng tìm người nhìn xem, có lẽ còn có thể trị.”

Thiệp Tuệ Tử nói xong, giương mắt nhìn Thanh Dương, chờ đợi hấn làm ra quyết định.

Bọn họ sư huynh đệ rời đi sư môn, là vì rèn luyện chính mình, hiển nhiên lần này rèn luyện mục tiêu cũng không thích hợp, lại lưu lại mạo hiểm quá lớn.

Thanh Dương mím chặt môi, hốc mắt phiếm hồng.

Ngoài phòng mặt trời mọc, sáng sớm ánh mặt trời nhu hòa chiếu vào, chiếu sáng hành lang u ám âm lãnh.

Chương 596. 6. Thế giới hiện thực (12)

Thanh Dương trầm mặc một lát, cúi người cõng Thanh Hòa lên, hỏi những người khác: “Các người có đi không?”

Thiện Tuệ Tử chậm rãi lắc đầu.

Khâu Đoan Minh cười nhạt một tiếng, nói: “Bản thể quý quái còn chưa hiện thân, tôi cũng còn có thủ đoạn chưa từng thi triển, dù sao cũng phải thử một lần nữa.”

Thời Tiện Ngư cũng phụ họa theo: “Ừ, tôi cũng muốn thử xem.”

“Tốt, tại hạ thực lực không đủ, chỉ có thể chúc các vị đạo hữu lực bất ác quỷ.” Thanh Dương cõng sư đệ lên, thừa dịp mặt trời mọc, bước nhanh rời khỏi nơi này.

Thời Tiện Ngư nhìn bóng lưng bọn họ, trong lòng rầu rĩ, có chút không thoải mái.

Cô không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người gặp chuyện không may, Thiện Tuệ Tử nói Thanh Hòa ánh mắt phé đi, Thanh Hòa tuổi còn trẻ như vậy, nếu như ánh mắt trị không hết, về sau nên làm cái gì bây giờ...

Chúng ta đi lên xem một chút đi.

Khâu Đoan Minh nhắc chân bước lên bậc thang.

Thời Tiện Ngư thu hồi suy nghĩ đã phát tán, cùng Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử lên lầu.

Đi được vài bước, đột nhiên nhớ tới chính mình còn không có dạy qua bần nhân lên bậc thang, quay đầu hướng phía sau

nhìn, chỉ thấy Thị Thần nghiêm trang đi lên cầu thang.

Thời Tiệp Ngự: "... Đi?"

Thiện Tuệ Tử phía trước hỏi: "Sao vậy? Có phát hiện gì khác thường không?"

"A, không có việc gì." Thời Tiệp Ngự lắc đầu, lần nữa quay đầu nhìn Thị Thần.

Tư thế gã này lên lầu không chỉ bình thường, thậm chí có thể xưng là cao quý tao nhã, khiến cô không khỏi sinh ra một loại... mê chi quen thuộc?

Bạch Long không hiểu nhìn cô.

Hắn tự nhiên là không biết chính mình vền vẹn chỉ đi lên bậc thang liền lộ ra sơ hở, nếu như hắn thấy qua người bần lúc chưa trải qua huấn luyện như thế nào phủ phục đi về phía trước trên mặt đất, nhất định sẽ hối hận chính mình giờ phút này sơ suất.

Thời Tiệp Ngự yên lặng quay đầu lại, từng bước từng bước lên lầu, suy nghĩ trong lòng hỗn loạn.

Một ít suy đoán chìm nổi trong đầu, cô không biết có nên hay không đi xác minh..... Ma xui quỷ khiến, cô dưới chân đạp không, đột nhiên té ngã!

Trong nháy mắt đầu gối sắp đập vào bậc thang, một cổ lực phía sau túm lấy cánh tay cô nâng lên, mạnh mẽ đỡ cô vững vàng!

Thời Tiệp Ngự: "....."

Bạch Long: "....."

P phía trước lại truyền đến thanh âm của Thiện Tuệ Tử: "Thời đạo trưởng, cô không sao chứ?"

“A... Không sao, tôi không sao.” Thời Tiện Ngư vội vàng giải thích: “Vừa rồi chân bị trật, tôi lên ngay đây.”

Khâu Đoan Minh đứng ở đầu hành lang lầu hai nói: “Mặt trời tuy đã mọc, nhưng ánh sáng trong phòng vẫn không đủ, mọi người phải lưu ý dưới chân.”

“Đúng vậy, cảm ơn Khâu đạo trưởng nhắc nhở.” Thời Tiện Ngư thuận miệng đáp lời, lại liếc mắt Thị Thần, không nói gì nữa, vội vàng lên lầu.

Bạch Long ở lại tại chỗ có chút hỗn độn.

Cô ấy có phát hiện ra không?... Cô không phát hiện ra chứ?... Hình như cô phát hiện ra... Có lẽ là anh suy nghĩ nhiều rồi?... Thật sự là hấn suy nghĩ nhiều sao?

Quên đi, lên lầu trước rồi nói sau, quỷ quái nơi này dĩ thường yêu tà, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm thế nào cho phải?

.....

Tầng hai sáng sủa hơn tầng một, không chỉ có cửa sổ nhiều, còn có một sân thượng rất lớn.

Thời Tiện Ngư đi theo Khâu Đoan Minh và Thiệu Tuệ Tử cùng nhau tìm một lần, không có bất kỳ phát hiện nào, nơi này giống như là một tòa nhà cũ bỏ hoang cực kỳ bình thường, không cảm giác được bất kỳ khí tức tà ma nào, thậm chí làm cho Thời Tiện Ngư không khỏi sinh ra một loại ảo giác: vừa rồi một kích kia, đã hoàn toàn khu trừ quỷ quái.

Nhưng cô ấy biết là không.

Nếu là dễ dàng như vậy liền diệt trừ, nó cũng sẽ không trở thành nơi này gần ba mươi năm bệnh nan y trầm kha.

Hơn nữa, cô nhớ rõ con quỷ quái kia vừa mới nói.....

“Lầu hai không có, chúng ta lên lầu ba xem sao.” Khâu Đoan Minh mở miệng nói.

“Được.” Thiện Tuệ Tử đồng ý.

Thời Tiện Ngư như có điều suy nghĩ: “Lầu ba phỏng chừng cũng không có...”

Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử lộ vẻ khó hiểu, nghi hoặc nhìn cô chăm chú.

“Còn nhớ không? Vừa rồi nó nói...” Thòi Tiện Ngư chậm rãi nói: “Chị, đến phiên chị trốn rồi, nó đang chơi trốn tìm với chúng ta.”

Chương 597. 6. Thế giới hiện thực (13)

Nếu là trốn tìm thì nhất định có người tìm, có người trốn.

Nếu như ván thứ nhất là quỷ quái trốn đi, bọn họ phụ trách tìm, như vậy ván thứ hai nên là bọn họ trốn, quỷ quái tới tìm.

Thời Tiện Ngư nghi hoặc quan sát bốn phía: “Nơi này khắp nơi đều là lệ khí tà ác, cố tình tìm không ra vị trí chính xác của nó, giống như chỗ nào cũng có nó, lại chỗ nào cũng không phải là nó, nó có thể cố ý ẩn nấp hành tung, chờ chúng ta trốn tốt mới có thể đi ra?”

Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử nghe xong đều như có điều suy nghĩ.

“Dựa theo ý của cô, ban ngày chúng ta vô luận như thế nào cũng tìm không ra nó?” Thiện Tuệ Tử liếc về phía Khâu Đoan Minh: “Nhưng ban ngày trong trẻo, dương thịnh mà âm suy, là thời cơ tốt nhất để đuổi quỷ bắt yêu, Khâu đạo trưởng, anh thấy sao?”

Khâu Đoan Minh bất đắc dĩ cười: “Tôi cũng muốn bắt nó vào ban ngày, nhưng theo tôi được biết, quả thật chưa từng có ai phát hiện ra nó vào ban ngày.”

“Quỷ này quả thực xảo trá.” Thiện Tuệ Tử nhíu mày nói.

“Thử tìm trước đi.” Khâu Đoan Minh cười nhạt: “Theo ý của đạo trưởng, quỷ này muốn chơi trốn tìm với chúng ta, vậy chúng ta cũng phải tìm một chỗ ẩn thân mới được.”

Thời Tiện Ngư và Thiện Tuệ Tử gật đầu.

Ba người tiếp tục tìm kiếm ở lầu hai, Khâu Đoan Minh mở từng cửa sổ ra, ánh sáng sáng ngời, tất cả mọi thứ trong phòng đều hiện ra rõ ràng.

Nơi này thật sự không có chỗ nào có thể giấu người, trận hỏa hoạn lúc trước đã đem toàn bộ có thể đốt sạch sẽ, sau đó công nhân sửa chữa ở chỗ này làm việc vài ngày liền truyền ra tin tức có ma ám, cho nên trong lầu chỉ còn lại một ít gỗ vụn, gạch, thùng sơn, còn có mấy cái thang chữ Nhân rỉ sét.

Tìm xong lầu hai đi lầu ba, lầu ba so với lầu hai càng trống không, cái gì cũng không có, da tường hun đen, cửa sổ cũng rách, ước chừng là bởi vì công trình sửa chữa còn chưa tiến hành đến lầu ba thì các công nhân đã rút lui toàn bộ.

Họ quay trở lại tầng một và không có gì.

Thời Tiện Ngư đứng bên cửa sổ lầu một, nhìn bốn phía, nói: “Nơi này thật không giống như là một nhà ba người ở, lầu hai bị ngăn ra bảy tám phòng, lầu một lại là hai gian lớn, ở giữa dùng một lối đi nhỏ nối liền, kết cấu thật kỳ quái.”

Khâu Đoan Minh nghe lời cười cười, nói: “Nam chủ nhân ở đây là một nhiếp ảnh gia, lầu hai ngăn cách nhiều phòng, là để tiện bố trí, nữ chủ nhân là thợ trang điểm, đồng thời cũng phụ trách tiếp đãi khách nhân. Gian phòng rộng mà cô nhìn thấy, ban đầu là nơi để các loại quần áo, cũng là nơi bốc cháy đầu tiên.”

Thời Tiện Ngư lần nữa quan sát bốn phía: “Như vậy là thông suốt rồi, nơi nhập môn là phòng khách, thuận tiện có thể trưng bày ảnh chụp, xuyên qua hành lang chính là phòng hóa trang, phòng thay quần áo, trang điểm xong thay quần áo là có thể lên lầu chụp ảnh... Như vậy lầu ba mới xem như là nơi sinh hoạt thường ngày chân chính của gia đình này đi?”

Khâu Đoan Minh gật đầu: “Hẳn là như vậy.”

Thời Tiện Ngư lại hỏi: “Khâu đạo trưởng hình như rất quen thuộc với nơi này? Những gì ngài nói, trong sổ tư liệu nhân viên đưa cho chúng tôi không có viết đâu.”

Khâu Đoan Minh ngăn người: “Không viết sao?”

“Không có.” Thời Tiện Ngư lấy từ trong túi vải ra phần tư liệu kia: “Chẳng lẽ là tôi xem sót?”

Thiện Tuệ Tử liếc Khâu Đoan Minh: “Quả thật không viết.”

Khâu Đoan Minh cầm lấy phần tư liệu trong tay Thời Tiện Ngư, tùy ý lật xem: “Thật đúng là không có viết a..... Là như vậy, tôi đại khái sáu bảy năm trước, cùng sư huynh đệ tới nơi này, lúc ấy phụ cận còn có mấy cư dân chưa phá bỏ và dời đi nơi khác, hỏi thăm một chút liền biết tòa nhà này nguyên lai là nhà chụp ảnh gia đình, chuyên môn chụp ảnh cho trẻ con, xích đu bập bênh trong sân cũng dùng để đỡ trẻ con.”

Thời Tiện Ngư giật mình: “Thì ra trước kia Khâu đạo trưởng từng tới đây.”

Chương 598. 6. Thế giới hiện thực (14)

“Ân.” Khâu Đoan Minh đem tư liệu trả lại cho cô, cười nói: “Lần đó tôi cùng mấy vị sư huynh không công mà lui, xám xịt trở về, sau đó càng nghĩ càng không phục, nghe nói Vô Cực Cung ở trên trừ tà đạo thuật có chút tinh yếu, tôi liền đổi sang đầu nhập Vô Cực Cung học sáu năm, lần này tới đây, một là muốn nhìn xem mình mấy năm nay có học thành công hay không, hai là giải quyết xong chuyện đáng tiếc này.”

Hắn nói xong, lại bắt đầu cười, vỗ vỗ vách tường bên người, thở dài: “Nhưng hiện tại xem ra, sáu năm nay mặc dù tôi có tiến bộ, nhưng ác quỷ này cũng tiến bộ không ít a.”

Thiện Tuệ Tử suy tư một lát, nói: “Kỳ thật việc này nói ra cũng đơn giản, hoặc là chúng ta ở ban ngày tìm ra chỗ ẩn thân của nó, hoặc là đợi đến tối nó đi ra, chúng ta lại hợp lực đem nó đánh chết.”

Thời Tiện Ngư lắc đầu thở dài: “Nhưng buổi tối thật sự rất hung hiểm... những vật dính màu đen nảy sinh từ trên người quỷ quái, bất cứ lúc nào cũng có thể ký sinh trên người chúng ta, khiến người ta khó lòng phòng bị.”

Khâu Đoan Minh nói: “Đương nhiên không thể ngồi chờ chết, nếu ban ngày có rất nhiều thời gian, chúng ta có thể chuẩn bị đầy đủ, ví dụ như Thanh Dương Thanh và bọn họ, trước tiên bố trí một câu quỷ trận, dĩ dật dĩ lao.”

Thiện Tuệ Tử gật đầu đồng ý, lại đề nghị nói: “Không bằng chúng ta một người phụ trách một tầng, Khâu đạo trưởng ở lầu

một bày trận, ta ở lầu hai, lầu ba liền đề lại cho Thời đạo trưởng, như thế nào?”

“Được.” Khâu Đoan Minh nói: “Đề phòng vạn nhất, chỗ tôi còn có ba cái chuông đồng, nếu ai phát sinh tình huống, liền bỏ vật đó xuống, những người khác nghe được tiếng chuông sẽ lập tức chạy tới.”

Hắn lấy chuông đồng ra, phân chia, Thiện Tuệ Tử và Thời Tiệp Ngư lấy được chuông, liền lên lầu chuẩn bị.

Ở thế giới này, phạm là tu đạo, tổng hội mấy cái trừ tà trận pháp, bất quá Thời Tiệp Ngư không có học qua.

Cô ấy cũng không quan tâm.

Thanh Dương Thanh và bọn họ ngày hôm qua làm một trận lớn như vậy, cuối cùng cũng không có tác dụng gì, hơn phân nửa chu sa và ngũ sắc tuyến thiết trận bị ăn mòn thành màu đen, chứng tỏ trận bình thường căn bản phòng không được con quỷ kia, về phần trận pháp cao cấp, chỉ bằng mấy người chúng ta cũng không thi triển được.

Cô chậm rãi đi bộ trên tầng ba, quay đầu lại nhìn Thị Thần phía sau: “Anh cảm thấy thế nào?”

Bạch Long: “.....”

Tại sao đột nhiên lại nói chuyện với hắn? Người bần ngay cả dây thanh âm cũng không có, làm sao có thể nói chuyện? Cô ấy có cố ý không? Muốn lừa hắn lộ ra sơ hở?

Thời Tiệp Ngư thu hồi ánh mắt, tiếp tục chấp tay sau lưng đi về phía trước: “Lầu ba thật bẩn nha, khắp nơi đều là tro đen cháy xém, ngay cả chỗ có thể ngồi cũng không có.”

Cô dừng lại trước một cái cửa sổ rách, chỉ vào một khoảng đất trống dưới cửa sổ nói với Thị Thần: “Lại đây, anh ngồi chỗ này.”

Bạch Long: “???”

“Sao vậy? Lại đây ngồi đi.” Thời Tiện Ngư duỗi ngón tay trắng nõn, lại chỉ chỉ dưới chân.

Thị Thần vẻ mặt ghét bỏ nhìn mảnh mặt đất cháy đen kia.

“Anh không phải là ngại bẩn chứ?” Thời Tiện Ngư cười khanh khách nói: “Anh là bùn a, nào có bùn sẽ ngại bẩn.”

Bạch Long: “.....”

Thật sự không có cách nào phản bác.

Hắn kiên trì đi tới, quét tay áo, xách y phục, quỳ gối, ngồi xuống, mỗi động tác đều tao nhã cao quý đến mức tận cùng, giống như quân tử thượng cổ tôn quý cao thượng.

Trong lòng Thời Tiện Ngư vui như nở hoa, không nói lời nào ngồi trong lòng hắn!

Thân thể Thị Thần rõ ràng cứng đờ, nhưng Thời Tiện Ngư làm bộ như không biết, ngồi trên đùi hắn, dán vào ngực, ôm lấy cổ, làm như thật nói với hắn: “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, nơi này thật sự có rất nhiều chỗ không nói ra được, tiểu quỷ kia hại người thì hại người đi, vì sao nhất định phải chơi trốn tìm? Chẳng lẽ lúc còn sống là bởi vì chơi trốn tìm mà chết? Nhưng trong nhà chỉ có một mình cô, cô bắt đi với ai? Đi theo tiểu hài tử đến tiệm chụp ảnh chụp ảnh sao? Cái này cũng không nói ra được, tiểu hài tử đến chụp ảnh đều có người lớn dẫn dắt, một hồi trang điểm một hồi thay quần áo, làm sao có thời gian chơi? Tôi cảm thấy trong này, khẳng định còn có cái gì đó chúng ta không biết nội tình.”

Chương 599. 6. Thế giới hiện thực (15)

Thị Thần không nói lời nào.

Thời Tiễn Ngư cũng không quan tâm.

Cô tiếp tục nói với hắn: “Trước khi đến tôi đã làm bài tập với chỗ Chu Bặc Thiện, trong thế giới này, phạm là bởi vì tham sân si oán mà hóa thành quỷ quái, đều không có lý trí gì đáng nói, chỉ có một chút chấp niệm cuối cùng khi còn sống lưu lại, mà chút chấp niệm này thường thường cũng là nhược điểm của quỷ quái, chỉ cần bắt được nhược điểm của đối phương, đuổi yêu đuổi quỷ là có thể mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng nếu như bắt không được nhược điểm..... Bắt không được nhược điểm, cũng chỉ có thể cứng đối cứng với đối phương, khó tránh khỏi có chút phí công sức.”

Thị Thần: “.....”

Tiếp tục giữ im lặng.

“Cách ba mươi năm, muốn điều tra rõ ràng ngọn nguồn hỏa hoạn năm đó, chỉ sợ là không thể nào, nhưng quỷ quái này liên tiếp hai lần đều nhắc tới trốn tìm, tôi thật sự rất khó không thèm để ý...”

Cô vừa nói, vừa kéo cánh tay hắn lên, sau đó tự mình điều chỉnh tư thế, đầu gối lên khuỷu tay hắn, chân khép lại vĩnh lên, thoải mái nằm trong lòng hắn, lại lấy điện thoại di động ra

Răng rắc!

Chụp một tấm ảnh cho mặt bùn hầu thần.

Thị Thần: “.....”

Răng rắc, răng rắc, răng rắc!

Ông kính gần lại liên tục chụp mấy tấm, sau đó cô ngồi dậy, hai tay giơ điện thoại di động bắt đầu chụp ảnh chung của mình và Thị Thần.

Răng rắc, răng rắc, răng rắc, răng rắc.....

Vô tận.

Thị Thần rút cục nhìn không nổi nữa, khuôn mặt vốn bất động hơi nghiêng qua, lông mày cũng nhíu lại.

Thời Tiệp Ngự xoay mặt hắt qua, nghiêm trang nói: “Đừng lộn xộn, tôi thử xem có thể dẫn nó ra hay không, ngày hôm qua tôi đứng ở bên ngoài chụp ảnh cho tòa nhà, nó liền đuổi theo ông kính, tôi đoán là bởi vì khi còn sống nó ở trong tiệm chụp ảnh, cho nên rất nhạy cảm với âm thanh chụp ảnh.”

Nói có lý, Bạch Long không thể phản bác.

Nhưng hắt thật không chịu nổi cô ở gần mình như vậy, còn nhúc nhích trên người hắt, cảm giác thật kỳ quái.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, người trên người liền dừng lại.

Bạch Long rũ mắt nhìn xuống, nguyên lai Thời Tiệp Ngự phát hiện trên điện thoại di động có tin tức mới, cho nên tạm thời yên tĩnh, hiện tại đoạn chính ngồi trên đùi hắt xem tin tức.

Số điện thoại di động là Chu Bạch Thiện làm, cũng chỉ có một mình Chu Bạch Thiện biết.

Mở cửa sổ đạn ra chính là một khuôn mặt tươi cười thật to, phía dưới đi theo một chuỗi tin tức văn tự:

“Bên Nguyên Quân tiến triển có thuận lợi không? Sự phụ ta đã trở lại, nếu là sự tình khó giải quyết không bằng trước trở về, để cho sự phụ tôi cho ngài làm người đề cử, giống nhau có thể lấy được tư chất chứng minh đâu!”

Thời Tiệp Ngự lễ phép trả lời:

“Cảm ơn anh nha! Bất quá tạm thời không cần, nếu tôi đã báo danh, liền thử một lần đi, cũng vừa lúc luyện tập.”

Chu Bạch Thiệp trả lời: “Nguyên Quân là Chân Thần chuyển thế, chính là tiểu quỷ nhất định có thể dễ như trở bàn tay, mã đáo thành công, không phí tổn nhiều sức~”

Thời Tiệp Ngự nhìn chữ viết của Chu Bạch Thiệp, cười khúc khích.

Bạch Long nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi so đo, chính mình dạy nàng làm thần tiên dạy thời gian dài như vậy, cô như thế nào còn cùng cái thiếu nữ vô tri dường như không có tâm nhãn? Người khác tùy tiện đùa một chút liền vui?

Cô-ca nào?

Ngày hôm qua cái kia hai cái tuổi trẻ đạo sĩ cũng vậy, bắt quá chính là lớn lên trắng nõn điểm, cô vẫn nhìn chằm chằm người khác nhìn.

Có gì để xem?

Người tu đạo coi trọng dưỡng thân, làn da có vẻ tốt mà thôi, kỳ thật tướng mạo cũng chỉ bình thường, rất bình thường.

Trong lòng Bạch Long tóm lại có chút không thoải mái.

Thời Tiệp Ngự hồn nhiên không biết, toàn tâm toàn ý trả lời tin tức cho Chu Bạch Thiệp.

Thời Tiệp Ngự: “Ha ha ha nào có khoa trương như người nói, lần này gặp phải quỷ thật khó đối phó, nghe nói gần ba

mười năm, cũng không có đạo sĩ có thể xử lý.”

Chu Bặc Thiện trả lời: “Nguyên Quân yên tâm, lâu năm có thể là bởi vì treo giải thưởng thị chính không đủ phong phú, chưa chắc là con quỷ kia lợi hại bao nhiêu.”

Chương 600. 6. Thế giới hiện thực (16)

Thời Tiện Ngư: “Hả? Anh nói như vậy có vẻ rất sợ hãi a, ha ha ha~treo giải không phong phú liền không chịu làm việc sao? Chẳng lẽ sẽ không có chính nghĩa cảm bạo rạp dừng sĩ, không vì đất đai treo giải thưởng, chỉ vì hàng yêu trừ ma bệnh vực kẻ yếu?”

Chu Bạc Thiện: “Nguyên Quân nói đùa, chúng ta người tu đạo không sao cả chính tà chi phân, chỉ chú ý một cái âm dương cân bằng, có vài thứ tồn tại, tất nhiên có đạo lý, chỉ cần không có tạo ra quá nhiều sát nghiệt, sư phụ bình thường sẽ không để ý tới những thứ này quỷ quái, sư phụ còn nói, nếu thiên hạ tà ma diệt trừ, tôi Trường Lạc Cung lại sẽ như thế nào tự xử?” Hơn nữa âm dương nhất thể, bất luận bên nào bị suy yếu, cũng không phải là chuyện tốt.

Thời Tiện Ngư nghĩ thâm nhập gia tùy tục, Chu Bạc Thiện nói những thứ này, cô cũng phải mau chóng học.

Chu Bạc Thiện: “Đúng rồi, Nguyên quân, con quỷ này có tạo ra sát nghiệt không?” Nếu sát nghiệt nặng nề, tôi có thể báo cho sư phụ và sư thúc sư bá, bọn họ quyết không nuông chiều ác quỷ.

Thời Tiện Ngư: “Không rõ lắm, nghe nói trước kia có người xảy ra chuyện ở đây, sau đó cư dân phụ cận đều dời đi nơi khác, nơi này trở nên hoang vu vắng vẻ, cũng không ai xảy ra chuyện nữa.”

Chu Bặc Thiện: “Loại tình huống này rất thường thấy, chỉ cần tiếp tục hoang cái mười năm hai mươi năm, quỹ quái khí sẽ tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó, cho dù không người trừ quỷ, quỷ cũng sẽ tự mình biến mất.”

Thời Tiện Ngư nghĩ thâm cái này còn rất phù hợp nguyên lý khoa học, lúc làm người không thể sống lâu trăm tuổi, dựa vào cái gì chết biến thành quỷ có thể vạn thọ vô cương? Rõ ràng cả hai đều là thể năng lượng, chỉ cần năng lượng tiêu hao hết, sẽ không có đạo lý không bái bai.

Sau đó cô lại nghĩ đến lời Thiện Tuệ Tử nói lúc trước.....

Lúc ấy tâm tình Thiện Tuệ Tử rất kích động, nói cái gì... Cho dù chết, cũng phải chết xa một chút, nếu lại tiếp tục nuôi dưỡng con quỷ quái này, trừ phi thần tiên sống hàng thế, nếu không không ai có thể thu thập được nó...

Nuôi dưỡng, hẳn là ý chỉ hồn phách bị quỷ quái cắn nuốt đi?

Thời Tiện Ngư suy nghĩ một chút, hỏi Chu Bặc Thiện: “Nếu như trong lúc hoang vu, thỉnh thoảng đến mấy đạo sĩ trừ quỷ, sau đó bởi vì pháp thuật không tinh, hồn phách bị quỷ quái cắn nuốt hấp thu, loại tình huống này sẽ như thế nào?”

Chu Bặc Thiện thật lâu không có trả lời tin tức.

Thời Tiện Ngư đợi trong chốc lát, chuẩn bị hỏi lại hẳn thời điểm, rốt cục nhận được trả lời —

Chu Bặc Thiện trả lời vẻ mặt đau khổ của cô, kèm theo chữ viết: Sẽ rất khó làm!

Chu Bặc Thiện: “Nguyên Quân, nếu không ngài vẫn là trở về trước đi, loại này quỷ quái hệ số nguy hiểm quá cao, tính giá so với siêu thấp, bình thường sẽ không có đạo sĩ nguyện ý đi.”

Thời Tiệp Ngư: “Giá tình dục so với siêu thấp?”

Chu Bặc Thiệp: “Đúng vậy, bởi vì đối phó loại quỷ quái này phương pháp thích hợp nhất chính là vây khốn nó, đoạn tuyệt nó hết thảy có thể hấp thu năng lượng con đường, ví dụ như để cho phụ cận cư dân dọn đi, khiến cái kia một mảnh khu vực hoang vu, không cần trả giá bao nhiêu đại giới, chỉ cần chậm rãi chờ thời gian lâu, quỷ quái tự nhiên sẽ suy yếu, cho đến biến mất. Nếu cứng rắn muốn đối phó với nó, nhất định phải là người tu hành đạo thuật cực kỳ cao cường mới được, bởi vì một khi thất bại, sẽ hóa thành khẩu phần ăn của quỷ quái, tiến tới tằm bỏ nó, làm lớn mạnh nó, loại nguy hiểm này bất luận kẻ nào cũng không muốn thừa nhận.”

Thời Tiệp Ngư nghi hoặc xem xong đoạn văn tự này, trong lòng dâng lên cảm giác không thể bỏ qua.

Thời Tiệp Ngư: “Theo như anh nói, đạo sĩ bình thường căn bản sẽ không đến mới đúng, nhưng đạo sĩ báo danh tới nơi này rất nhiều, không chỉ có một mình tôi.”

Chu Bặc Thiệp: “Nguyên Quân đại nhân là mới đến chốt đến không rõ ràng lắm nội tình, về phần những người đó, thuần túy chính là ngốc quá!”

Thời Tiệp Ngư nhăn mày.

Cô cảm thấy không phải như vậy.

Trên người Thanh Dương và Thanh Hòa quả thật có chút ngốc nghếch ngay thẳng, nhưng Khâu Đoan Minh và Thiệp Tuệ Tử, làm việc ổn trọng, trật tự rõ ràng, hai người này vô luận thấy thế nào, cũng không liên quan đến chữ “ngốc”.

Cô suy tư một lát, lại hỏi Chu Bặc Thiệp: “Ngoại trừ ngốc, cùng người không biết nội tình như ta, có khả năng thứ ba hay không?”

Chương 601. 6. Thế giới hiện thực (17)

Đợi một lúc lâu, không thấy Chu Bạch Thiện đáp lời.

Thời Tiệp Ngư cau mày hỏi lại một lần, trên điện thoại di động lại biểu hiện tín hiệu gửi đi thất bại, lại nhìn ô tín hiệu phía trên, một ô cũng không có.

“Sao lại không có tín hiệu?”

Cô giờ điện thoại lên cao, lắc tới lắc lui tìm tín hiệu, cuối cùng dứt khoát đứng lên, đi tới bên cửa sổ, duỗi thẳng cánh tay tìm tín hiệu.

Lầu ba bởi vì chưa từng sửa chữa, trên cửa sổ tất cả đều là mảnh thủy tinh vỡ, cũng không có lan can phòng hộ, Thị Thần nhìn cô nửa thân thể đều nhanh thăm dò ra ngoài, nhin không được nhú mày.

Vốn tưởng rằng cô không tìm thấy tín hiệu sẽ lui về, nhưng thân thể cô tựa như dừng lại, lại bất động.

Trong lòng Thị Thần dâng lên dự cảm không tốt, nó cau mày đứng dậy, muốn đi qua xem cô xảy ra chuyện gì.

Lúc này Thời Tiệp Ngư dĩ nhiên ngừng thở, ánh mắt không chớp nhìn chăm chú vào bên phải cửa sổ —

Một mảnh nghiêng kéo dài ra phía dưới mái hiên, quái vật toàn thân treo đầy keo dính màu đen đang phủ phục ở trên tường ngoài loang lổ, nó rõ ràng có hình dáng nhân loại, tư thế lại vắn vẹo như rắn, tóc dài dính dính dán sát mặt tường, nhè

nhẹ từng sợi, phảng phất sau khi phiến lá rơi hết chỉ còn lại cành cây leo núi hồ.

Mặt xám trắng hơi ngửa, ánh mắt giống như hai cái hồ sâu đen không thấy đáy, nhìn chằm chằm Thời Tiệp Ngự.

Thời Tiệp Ngự không dám hành động thiếu suy nghĩ, cánh tay tiếp tục cứng ngắc, chỉ có cổ tay chậm rãi chuyển động, ngón tay chuyển qua chức năng máy ảnh, lặng lẽ mở camera, sau đó...

Điều chỉnh độ dài tiêu cự.

Răng rắc!

Quái vật toàn thân keo dịch nổ tung! Đập mạnh vào cửa sổ!

Thời Tiệp Ngự theo bản năng thét chói tai một tiếng, phía sau đột nhiên một cỗ lực lớn trực tiếp kéo cô vào trong nhà!

Thị Thần che chở cô ở phía sau, cô chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng của hắn, cái gì cũng không nhìn thấy! Lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy một đoàn hỏa diễm mãnh liệt xông thẳng về phía cửa sổ phun ra!

Thời Tiệp Ngự ngạc nhiên mở to hai mắt!

Cô rõ ràng cảm giác được nhiệt độ cao thiêu đốt cảm giác, nhưng kia ngọn lửa màu sắc lại như nước biển giống như hiện ra kinh diễm màu xanh da trời.

Không đợi cô hoàn hồn, ngọn lửa đã tắt, lại nhìn cửa sổ - trên bề mặt cửa sổ lưu lại một bãi vật thể keo cháy khét, vài giây sau, lại giòn tan thành bột phấn trong không khí, tan thành mây khói, không còn dấu vết.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Thiệp Tuệ Tử và Khâu Đoan Minh một trước một sau chạy tới.

Chuyện gì xảy ra?!

“Con quái vật kia xuất hiện?”

Thời Tiện Ngư nhìn trên bề cửa sổ, lại nhìn thị thần của mình, mở miệng giải thích: “Vừa rồi tôi lấy điện thoại di động chụp ảnh, nó xuất hiện ở cửa sổ.”

Vừa dứt lời, Thiện Tuệ Tử và Khâu Đoan Minh lập tức xông về phía cửa sổ.

“Nó bị ta dùng Sí Hỏa Phù bức lui, hiện tại trốn đi.” Thời Tiện Ngư yên lặng nắm lấy góc áo thị thần, kéo hẳn ra phía sau mình.

Thiện Tuệ Tử ở bên cửa sổ không thấy bóng dáng quỷ quái, quay đầu lại thân thiết nhìn Thời Tiện Ngư: “Thời đạo trưởng không bị thương chứ?”

Mặc dù Thời Tiện Ngư biết phần quan tâm này của đôi phương không quá thuần túy, ít nhiều trộn lẫn chút nhân tố lo lắng cô bị quỷ quái cắn nuốt biến thành chất dinh dưỡng, nhưng vẫn có chút cảm động.

“Tôi không sao, vừa rồi sờ dĩ kêu một tiếng... là bởi vì lúc nó xuất hiện tôi đang chụp ảnh, tâm lý không hề phòng bị, hoảng sợ... A, đúng rồi.”

Thời Tiện Ngư cầm lấy điện thoại di động, mở album ảnh ra.

“Đáng lẽ tôi phải chụp nó ngay lúc này... anh chàng này thực sự nhạy cảm với âm thanh của màn trập máy ảnh đến nỗi ngay sau khi tôi nhấn nút chụp, nó nhảy lên ngay lập tức.”

Cô đưa ảnh cho Thiện Tuệ Tử và Khâu Đoan Minh xem.

Trong ảnh có thể nhìn thấy trên tường ngoài có một đoàn bóng đen mờ hồ, khuôn mặt màu xám trắng trong bóng đen vẩn vơ, nhìn qua cực kỳ dữ tợn.

Chương 602. 6. Thế giới hiện thực (18)

“Nó ở trên tường?” Khâu Đoan Minh nhíu mày, lần nữa quay lại bên cửa sổ quan sát tường ngoài, nhưng không phát hiện ra gì.

“Nó bị thương nặng, hiện tại nhất định trốn đi.” Thời Tiệp Ngư dừng một chút, nói: “Nhưng nó đối với âm thanh chụp ảnh rất mẫn cảm, có lẽ chúng ta có thể thử dẫn nó ra ngoài.”

“Có thể, tôi cũng có di động, cùng thử xem.” Khâu Đoan Minh lấy di động của mình ra.

Thiện Tuệ Tử thấy thế, nói: “Có hai người chụp ảnh hẳn là cũng đủ rồi, tôi ra bên ngoài kiểm tra tường ngoài một chút, lúc trước chúng tôi vẫn đi lòng vòng trong phòng, không chú ý kết cấu bên ngoài phòng.”

Ba người thương lượng xong, chia nhau hành động, Thiện Tuệ Tử ra ngoài lục soát, Khâu Đoan Minh và Thời Tiệp Ngư ở lại chụp ảnh.

Thế nhưng lần này vô luận chụp như thế nào, cũng không phát hiện ra tung tích quỷ quái.

Thời Tiệp Ngư chỉ có thể đoán là mình vừa rồi cái kia trương Sí Hỏa Phù đã thương quỷ quái quá nặng, cho nên quỷ quái âm thầm ngủ đông đứng lên.

Khâu Đoan Minh khen ngợi cô: “Thời đạo trưởng tuổi còn trẻ, ra tay cũng bất phàm, thật sự là người không thể nhìn bề ngoài.”

Thời Tiệm Ngư chỉ có thể giả vờ giả vệt mỉm cười.

Kỳ thật Sí Hỏa Phù cô biết, uy lực ước chừng chỉ có ở đã ngoại nhóm lửa trình độ, về phần vì sao đột nhiên xuất hiện một đám lửa lớn như vậy, nàng so với Khâu Đoan Minh càng tò mò hơn.

“Chẳng lẽ là..... Long Túc trong truyền thuyết?”

Hắn lúc trước rời đi thời điểm, giống như cũng thở phà phò phun lửa tới, nhưng là lúc ấy phong vân biến ảo, trời rung đất động, nàng ngay cả đứng cũng đứng không vững, cũng căn bản thấy không rõ, chỉ cảm thấy trên người hắn bạc trắng lân phiến lóe nha lóe, mau lóe mù mắt của nàng.

Thời Tiệm Ngư đang miên man bất định, Khâu Đoan Minh bên kia lại mở miệng: “Quý quái này bị thương nặng, vốn nên là thời cơ tốt để chúng ta thừa thắng xông lên, đáng tiếc vẫn không tìm ra chỗ ẩn thân của nó, nếu ngày mai nó vẫn không hiện thân, chỉ sợ chúng ta cũng chỉ có thể tạm thời dẹp đường hồi phủ.”

Không chuẩn bị đủ thức ăn và nước uống, bọn họ nhiều lắm cũng ở đây hai ngày.

Tuy rằng đạo môn cũng có phương pháp tích cốc, nhưng đói bụng tiêu hao thể lực, đây cũng không phải là trạng thái đuổi quỷ tốt nhất.

Thiện Tuệ Tử trầm mặt lắc đầu: “Sẽ không, chớ nói ngày mai, theo tôi thấy nó đêm nay sẽ xuất hiện. Từ khi chúng ta tới nơi này, đã liên tục hai lần trọng thương nó, hiện tại nó nhất định rất suy yếu, mà lúc suy yếu cũng là lúc nhu cầu cấp bách chất dinh dưỡng, người tu hành hồn phách chí tinh chí thuần, đối với tà ma yêu ma mà nói không thể ngon miệng hơn.”

Khâu Đoan Minh: “Vậy theo tôi thấy.....”

Thiện Tuệ Tử: “Kế hoạch không thay đổi, ôm cây đợi thỏ.”

Khâu Đoan Minh lại nhìn về phía Thời Tiệp Ngư.

“Có thể.” Thời Tiệp Ngư gật đầu: “Vẫn như trước, chúng ta đều tự bảo vệ trận pháp của mình, chờ quỷ quái đi ra, lại hợp lực đánh chết.”

Khâu Đoan Minh gật đầu: “Được, hai vị cẩn thận một chút.”

Thời Tiệp Ngư mang theo Thị Thần trở lại lầu ba.

Thiện Tuệ Tử đi lầu hai.

Khâu Đoan Minh ở lại lầu một.

Ngoài phòng ánh nắng rực rỡ, trong phòng âm khí dày đặc.

Đối mặt với một con quái vật xuất quỷ nhập thần, ba người tỉnh táo vạn phần, không dám lơ là.

Thời Tiệp Ngư nhìn Thị Thần đã tự giác ngồi xuống, trong lòng cảm thấy đáng tiếc, nếu như mình sau khi hấn ra tay lập tức truy vấn, nói không chừng thật có thể ép hấn mở miệng tự nhận thân phận, nhưng bị Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử ngắt lời, thời gian lại trì hoãn, liền mất đi cơ hội thoáng qua rồi biến mất.

Bây giờ hỏi lại, hấn nhất định sẽ giả ngu giả dại không thừa nhận đi?

Cũng giống như hấn hiện tại mặt không chút thay đổi sắc vai người bùn.

Cô càng lo lắng chính là... bộ thể xác này không giữ được hấn, có lẽ hấn đã lặng lẽ trốn đi, mà cô không hề phát hiện, dù sao rộng có thần thông gì, cô hoàn toàn không biết.

Thời Tiệp Ngư càng nghĩ càng phiền muộn, chậm rãi đi qua, ngồi vào trong lòng Thị Thần.

Chân mày Thị Thần hơi không thể nghe thấy nhú lại.

Thời Tiện Ngư: “...?”

“Hả?”

“Hắn hình như... không đi?”

Thời Tiện Ngư không tự chủ được giơ một tay lên, nhẹ nhàng vuốt mặt Thị Thần, thì thào tự nói: “Ngọn lửa vừa rồi, cũng thật kỳ quái a...”

Thị Thần: “.....”

Chương 603. 6. Thế giới hiện thực (19)

“Ngọn lửa kia xuất hiện thật đúng lúc, bằng không quái vật khẳng định trực tiếp nhào tới...”

Thời Tiện Ngư sờ sờ mặt hắc, lại sờ sờ ngực, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là người bunn sau khi mở ra linh trí, lại kích phát ra dị năng gì sao...”

Cô sờ loạn khắp nơi, thử cù hắc, miệng nói: “Để tôi kiểm tra một chút.”

Nhưng hình như hắc không sợ ngứa, ngồi không nhúc nhích.

Cô cố ý trêu chọc hắc, tiếp tục sờ xuống.

Lúc này, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện nhỏ vô hại toàn cục — lúc trước lúc nặn người bunn, nàng không có nhéo...

Đây cũng là chuyện đương nhiên đi? Nếu quả thật chụp hồ lô họa biểu nặn ra mới càng thêm kỳ quái đi? Huống hồ... cô cũng không biết thứ đó của rồng trông như thế nào.

Nếu phía dưới chỉ có không khí, trêu đùa như vậy dường như cũng không có nhiều ý nghĩa.

Thời Tiện Ngư phần nộ thu tay về.

Lại ngẩng đầu nhìn hắc, khuôn mặt quen thuộc kia tuy rằng thủy chung vẫn duy trì mặt không chút thay đổi, nhưng ánh mắt... giống như không thân thiện lắm?

..... Tức giận sao?

Vẫn là đừng làm rộn hấn, vốn tính tình đã lớn, chọc giận lại chạy mất thì làm sao bây giờ?

Thời Tiện Ngư không sờ loạn, yên lặng giúp hấn sửa sang lại vạt áo lộn xộn, sau đó quy củ củ ngồi ở trong lòng hấn.

Cứ như vậy ngồi ba năm phút, tư thế dần dần lười nhác, thắt lưng không thẳng, ngực cũng không thẳng, thời gian quá gian nan, cô lại nhếch chân lên, thoải mái nằm trên người hấn.

Thị Thần hơi không thể nghe thấy nhú nhú mày.

Hấn chỉ một đoạn thời gian không nhìn chăm chăm cô, cô làm sao lại tản mạn thái quá như vậy, đáng vẻ như vậy làm gì có nửa điểm khí chất thần tiên, thật sự là... Ai!

Người nào đó ở trong lòng đâm ngực dậm chân.

Thời Tiện Ngư tất nhiên là cái gì cũng không biết, nàng vênh chân nhoáng lên một cái, thở dài nói: “Bây giờ còn chưa tới giữa trưa, phải đợi thật lâu mới có thể trời tối...”

Tuy rằng mang theo điện thoại di động cùng máy tính bảng giết thời gian, thế nhưng, không biết có phải bị khí tràng quỷ quái ảnh hưởng hay không, từ sau khi quỷ quái xuất hiện, điện thoại di động cùng máy tính bảng đều không có tín hiệu.

Chỉ có thể chơi game offline.

Các đạo hữu đều hết sức chuyên chú bắt quỷ, tình cảnh này chơi trò chơi, lương tâm Thời Tiện Ngư không qua được, cô quyết định thái độ đoan chính, mở điện thoại di động ra, lấy ra ảnh chụp ngày hôm qua tiếp tục nghiên cứu manh mối.

Cô chụp rất nhiều ảnh, có ngoại hình tòa nhà, có bố cục sân vườn, có xích đu, hồ cát, thùng sơn khô cứng, thang chữ Nhân rỉ sét loang lổ...

Lật album lên phía trước, là đồng tập tranh và đồ chơi trong rương sắt, cũng là những bức ảnh đầu tiên cô chụp được

sau khi tới đây.

Thời Tiệp Ngư nhìn mấy bức tranh kia, nhẹ giọng nói thầm: “Vẽ tuy rằng rất xấu, nhưng còn rất tỉ mỉ, ví dụ như khung vuông này hẳn là cửa sổ, trong khung vẽ một cái xích đu, cho nên cảnh tượng trong bức tranh này phát sinh ở một căn phòng có thể nhìn thấy xích đu..... Vậy thì nên là lầu một.”

Nếu có thể suy luận như vậy, vậy có phải cô cũng có thể phân tích ra cảnh tượng thực tế trong những bức tranh khác không?

Thời Tiệp Ngư nhất thời hăng hái, bắt đầu cẩn thận quan sát từng bức tranh thiếu nhi, không buông tha bất kỳ một chi tiết nhỏ nào.

Nhưng tranh thiếu nhi, dù sao cũng là tranh thiếu nhi, bút pháp non nớt, đường nét đơn giản, một ít điểm đen đột ngột, một ít cuộn dây tán loạn, trừ phi hỏi bản thân bức tranh, nếu không rất khó đoán ra chân ý trong tranh.

Thời Tiệp Ngư nhìn hơn nửa ngày, nhìn đến đau đầu, sau đó nghĩ đến, cho dù biết rõ ràng cảnh tượng trong những bức tranh này, tựa hồ đối với bắt quỷ cũng không có tác dụng gì, cũng không dậy nổi Càn Kinh.

Cô nằm trong lòng Thị Thần, chán đến chết lật album ảnh.

Lật từ phía sau, lật đến tấm cuối cùng, lại lật từ phía sau về phía trước.....

“Khi còn bé tôi có vẽ kém thế nào đi nữa, cũng phải mạnh hơn cái này chứ?... Cả người đầy bơ mứt hoa quả, vẽ như bùn, tô màu đỏ phỏng chừng không kém máu lắm...”

Chương 604. 6. Thế giới hiện thực (20)

Lật một tấm nữa về phía trước, Thời Tiệm Ngư nhíu mày, dùng đầu ngón tay phóng đại hình ảnh.

Được ba mẹ ôm vào trong ngực, trên người cũng có rất nhiều..... máu?

Sẽ là máu?

Nếu đây là một bức vẽ nguệch ngoạc màu sắc rực rỡ của trẻ em, cô có thể phân biệt từ màu sắc, nhưng những bức tranh này được bảo tồn gần ba mươi năm, màu sắc oxy hóa giảm bớt, chỉ còn lại một tầng dấu vết bút pháp màu hồng nhạt, hơn nữa cách vẽ ngây thơ của trẻ con, rất khó nói những đốm kia là máu hay là thứ gì khác.

“Giả sử là máu, ý của những bức tranh này chẳng phải là có thể hoàn toàn đảo ngược sao?” Thời Tiệm Ngư lật xem ảnh chụp, như có điều suy nghĩ,... trình tự hình như cũng có thể đảo ngược?”

Sinh nhật cô bé đầu tiên;

Cô bé thứ hai mặc thử váy mới;

Cô bé thứ ba nhận được quà đồ chơi đầy nhà;

Cô bé thứ tư chơi trong sân;

Tám thứ năm cô bé ngã bị cha mẹ đỡ;

Tám thứ sáu cô bé ngủ thiếp đi, toàn thân cao thấp không biết là mút hoa quả hay là bùn...

.....

Cô cau mày lật tới lật lui sáu tấm ảnh này, cố gắng tìm kiếm điểm đáng ngờ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở tấm ảnh thứ ba.

Vốn tưởng rằng tấm bản đồ này là cô bé nhận được đầy phòng đồ chơi làm quà tặng, mà loại lý giải này, là thành lập trên cơ sở tấm bản đồ sinh nhật đầu tiên, bởi vì sinh nhật tất nhiên sẽ nhận quà, nhưng nếu như trình tự bản thân chính là sai?

Tranh trong rương sắt, không có đóng dấu, nhân viên công tác nói lúc phát hiện quyển sách vẽ nguệch ngoạc của trẻ em này, cũng đã cời trang, cho nên ai cũng không biết trang đầu tiên là trang nào.

Thời Tiện Ngư hồ nghi nhìn chằm chằm bức tranh trước mắt... Nếu vứt bỏ tư duy cố hữu, không phải quà sinh nhật, vậy bức tranh này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Gấu bông, ô tô nhỏ, thùng giấy, đèn thỏ, bóng cao su đồ chơi, người máy.....

Thời Tiện Ngư nhú mày.

Người máy trong bức tranh bị mất một chân.

Làm gì có quà vừa nhận được đã hỏng?

Đừng quên, nơi này là tiệm chụp ảnh, hơn nữa, là một tiệm chụp ảnh nhi đồng, vì dĩ trẻ con cũng tốt, làm đạo cụ chụp ảnh cũng được, tóm lại nơi này nhất định có rất nhiều đồ chơi.

Đồ chơi cũ rồi, hỏng rồi, sẽ để ở đâu? Nhà kho?

Còn cô bé? Tại sao cô bé trong bức tranh lại ở trong nhà kho? Là tự mình chạy vào, hay là..... bị nhốt lại?

Thời Tiện Ngư càng nhìn, mày nhú càng sâu, thần sắc cũng càng ngưng trọng.

Nếu như tấm bản đồ thứ ba có thể giải thích như vậy, như vậy cái khác..... Đồi vầy mới, có thể giải thích thành bị buộc thay quần áo, ở trong sân chơi, có thể giải thích thành muốn chạy trốn, bị ba mẹ dỗ, có thể giải thích thành chạy trốn bị phát hiện vì thế bị đánh, cuối cùng đánh cho cả người đầy máu ở trên giường mê man —

Chỉ từ hình ảnh mà xem, giữa hai người cũng không có khác biệt.

“Như vậy là thông suốt rồi, nếu không một nhà ba người đang yên đang lành, làm sao có thể biến thành quỷ quái tràn đầy lệ khí?” Thời Tiện Ngư lập tức từ trong lòng Thị Thần đứng lên, “Tôi phải nói cho Khâu Đoan Minh và Thiệu Tuệ Tử biết.”

Đây chính là phát hiện trọng đại a.

Cô vội vã xuống lầu, nói lại suy đoán của mình với Thiệu Tuệ Tử và Khâu Đoan Minh.

Khâu Đoan Minh vuốt chòm râu đen chậm rãi gật đầu: “Quả thật có loại khả năng này, quỷ quái lúc ban đầu hình thành là một đoàn hỗn độn, không tư tưởng, không trí tuệ, mà oán khí nặng tự nhiên có bản năng cắn nuốt hồn phách khác, tòa nhà này ám quỷ mấy chục năm, chưa từng có ai thấy qua hồn phách của cha mẹ cô bé, hoặc là sớm tiêu tán, hoặc là bị đứa nhỏ kia cắn nuốt.

Thiệu Tuệ Tử nhíu mày: “Biết những thứ này thì có ích lợi gì?”

Thời Tiện Ngư giờ di động lên nói: “Nếu như tiêu cô nương thật sự thường xuyên bị nhốt lại, vậy cô nhất định đối với nơi này căm thù đến tận xương tủy, chúng ta chỉ cần đem

nơi này tìm ra, lại ở chỗ này bố trí trận pháp dĩ dật dĩ lao, trừ
quỷ tử lệ thành công nhất định rất cao.”

Chương 605. 6. Thế giới hiện thực (21)

Đối với đề nghị của Thời Tiện Ngư, Thiện Tuệ Tử cũng không xem trọng, cau mày nói: “Chỉ là một bức tranh của trẻ con mà thôi, sao có thể nhìn ra vị trí kho hàng? Dù sao chúng ta đã ở chỗ này bày ra thiên la địa võng, dù sao nó cũng trốn không thoát.”

“Nhưng nó đã chạy trốn hai lần rồi.” Thời Tiện Ngư nói: “Một lần bám vào người Thanh Hòa, một lần bị ta dùng Sí Hỏa Phù làm bị thương, mỗi lần đều chỉ có thể làm bị thương da lông của nó, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

Thiện Tuệ Tử ghen lời, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Khâu Đoan Minh nói theo: “Thời đạo trưởng nói có chút đạo lý, nếu thu nhỏ phạm vi, quả thật có thể gia tăng xác suất thành công.”

Thời Tiện Ngư chỉ vào bức tranh trong điện thoại di động, nói với hai người: “Hơn nữa hai người xem bức tranh này, những đường thẳng giao nhau trong bức tranh này, có giống một cái giá để đồ không? Nếu quả thật là giá để đồ, trên tường nhất định có dấu vết đinh ốc cố định, hỏa hoạn không đến mức ngay cả cái này cũng thiêu hủy, chỉ cần chúng ta tìm được dấu vết đinh ốc, là có thể xác định vị trí của nhà kho này.”

“Nhưng lâu một và lâu hai đã tiến hành sửa chữa, dấu vết có thể bị xóa sạch.” Khâu Đoan Minh nhắc nhở cô.

Thời Tiện Ngư lắc đầu: “Kho hàng này hẳn không ở lầu một, cũng không ở lầu hai.”

Khâu Đoan Minh không hiểu: “Tầng một chỉ có hai gian rộng cộng thêm một gian WC, quả thật không có vị trí nhà kho, nhưng phòng tầng hai gần cách rất nhiều, vì sao cậu kết luận nhà kho cũng không ở tầng hai?”

“Bởi vì không có cửa sổ.” Thời Tiện Ngư nói: “Mỗi phòng ở lầu hai đều có cửa sổ.”

Khâu Đoan Minh hồ nghi nói: “Có lẽ là cô bé lúc ấy không vẽ cửa sổ?”

Thời Tiện Ngư ngắt lời hẳn: “Tuy rằng chỉ là vẽ nguệch ngoạc, nhưng cũng có quy luật có thể theo, không tin các anh xem -”

Cô lật những bức tranh khác trong điện thoại cho Khâu Đoan Minh và Thiệu Tuệ Tử xem.

“Ngoại trừ bức tranh này, trong những bức tranh khác đều có cửa sổ, ngay cả bức tranh này trong sân cũng vẽ một khung vuông lớn, khung này không phải khung tranh, mà là cửa sổ, là từ trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ...”

Thời Tiện Ngư không khỏi dừng lại, bỗng nhiên cảm thấy là lạ.

Tại sao lại là góc nhìn này?

Chẳng lẽ.....

“Thì ra là thế, Thời đạo trưởng nói có lý.” Khâu Đoan Minh gật đầu đồng ý: “Như vậy xem ra, kho hàng hẳn là ở lầu ba, chúng ta cùng lên lầu ba xem sao.”

Thời Tiện Ngư hoàn hồn: “A? Được, chúng ta cùng tìm manh mối.”

Thiện Tuệ Tử có chút bất đắc dĩ, thỏa hiệp nói: “Được rồi, vậy tìm đi, dù sao thời gian cũng còn dư dả, nếu như tìm không thấy, vẫn là dựa theo kế hoạch ban đầu làm việc.”

Ý kiến của ba người một lần nữa đạt được nhất trí, cùng đi lầu ba.

Nhưng căn phòng duy nhất không có cửa sổ trên tầng ba là nhà vệ sinh.

Thời Tiệp Ngư lại dựa theo kết cấu gia đình bình thường mà suy đoán ra vị trí phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ, phòng bếp, mặc kệ nhìn thế nào lầu ba cũng không giống như có nhà kho.

Khâu Đoan Minh tiếc nuối mở miệng: “Lầu hai đã sửa chữa qua, phòng không thỏa mãn điều kiện, có thể là lúc sửa chữa, công nhân mở một cánh cửa sổ cho phòng kho, cũng có thể là đưa bé quả thật vẽ rò rỉ, nhà kho là một gian phòng có cửa sổ cũng nói không chừng.”

Thời Tiệp Ngư cảm thấy cổ quái, một tiệm chụp ảnh như vậy, khẳng định có rất nhiều đạo cụ và đồ lặt vặt bỏ đi, ném đi đáng tiếc, giữ lại lại chiếm chỗ, chúng nó sẽ bị chất đông ở đâu?

“Nơi này có tầng hầm ngầm không?” Cô ngẩng đầu nhìn về phía hai người.

Khâu Đoan Minh sững sờ: “..... Cái này, trên tư liệu thì không nhắc tới.”

“Nơi này hẳn là có một tầng hầm ngầm, chuyên dùng để chất đông đồ lặt vặt.” Thời Tiệp Ngư nhìn trái nhìn phải: “Kho hàng sẽ không ở lầu ba, lầu ba là khu sinh hoạt, phải để các loại đồ dùng sinh hoạt, sẽ không chất đông đồ lặt vặt lung tung, hơn nữa một ít đạo cụ thể tích lớn chuyển lên lầu cũng

không tiện... Cho nên, hẳn là có tầng hầm ngầm mới đúng,
hẳn là có tầng hầm ngầm...”

Chương 606. 6. Thế giới hiện thực (22)

Cô như có điều suy nghĩ nhắc tới, xoay người bước nhanh xuống lầu, muốn đi lâu một nhìn lại.

Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử nhìn nhau, cũng nhanh chóng đuổi theo cô.

Thời Tiện Ngư có loại dự cảm, tầng hầm ngầm nhất định tồn tại, vô luận là vì thuận tiện cất giữ tạp vật, hay là vì giam cầm tiểu hài tử, có được một tầng hầm ngầm không thể nghi ngờ rất thuận tiện.

Về phần vị trí của nó, sẽ không ở nơi vào cửa, nơi đó cần tiếp đãi khách nhân, thỉnh thoảng có người vào ra vào, rất bất tiện, cho nên đại khái xác suất ở khu thay đồ phía sau.

Khu thay đồ chứa rất nhiều quần áo, là nơi cháy đầu tiên, cũng bị thiêu hủy nghiêm trọng nhất, hiện tại đương nhiên nhìn không ra, bởi vì sàn nhà và mặt tường đều đã sửa chữa qua một lần.

Thời Tiện Ngư không khỏi sinh ra hoài nghi đối với trực giác của mình - nếu như sửa chữa lại sàn nhà, công nhân không có khả năng phát hiện không được tầng hầm ngầm, chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Khu thay đồ nối liền với cửa sau của tòa nhà này, Thời Tiện Ngư theo cánh cửa này đi ra ngoài, thấy ngoài phòng chất một chồng gạch.

Khâu Đoan Minh theo tầm mắt của cô nhìn về phía viên gạch, nghi hoặc hỏi: “Thời đạo trưởng phát hiện ra cái gì?”

“Hắn là ở đây...” Thời Tiện Ngư nhíu mày lắm lắm: “Đội công trình tới đây, trước tiên dỡ gạch xuống, vừa vụn chặn lối vào tầng hầm ngầm, vốn đợi đến khi gạch dùng hết sẽ phát hiện manh mối dưới lòng đất, nhưng bởi vì có chuyện ma quái, công trình tiến triển đến một nửa liền qua loa kết thúc, những viên gạch này vẫn không bị chuyển đi, tầng hầm ngầm cũng không bị người phát hiện.”

Để chứng thực suy đoán của mình, Thời Tiện Ngư nhắm mắt lại, dùng thần hồn cảm giác, một lát sau mở mắt, cả người kinh ngạc.

“Thời đạo trưởng?” Khâu Đoan Minh thấy cô có gì đó không ổn, gọi một tiếng.

Thời Tiện Ngư quay đầu nhìn hắn, lại nhìn Thiện Tuệ Tử, há hốc môi: “... Nó ở bên trong, ta nhìn thấy, hắc khí rất nồng giầu ở dưới này.”

Khâu Đoan Minh cùng Thiện Tuệ Tử hô hấp đều là trì trệ, ánh mắt trao đổi, khí tức cũng theo bản năng chậm lại.

Không có gì ngạc nhiên khi họ không thể tìm thấy nó.

Thì ra con quỷ quái kia căn bản không ở trong phòng, mà là ở ngoài phòng, gần trong gang tấc.

Khâu Đoan Minh ngẩng đầu nhìn mặt trời, sau đó cúi đầu quan sát bóng dáng trên mặt đất, “Bây giờ là giữa trưa, vạn quỷ ngủ đông, đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta động thủ.”

Thiện Tuệ Tử thấp giọng nói: “Đợi tôi bày ra Sát Quỷ Trận.”

Thời Tiện Ngư nghĩ nghĩ, nói: “Tôi bảo Thị Thần dời những viên gạch này đi.”

“Có thể tìm ra sào huyệt của quỷ này, Thời đạo trưởng đã ra sức, việc nhỏ bậc này không bằng nhường tại hạ ra tay.”

Khâu Đoan Minh lấy ra một tấm giấy nhân đã gấp xong, mười ngón tay khoa tay múa chân một phen kết ấn, người giấy nhỏ kia liền lắc lắc rơi trên mặt đất, hóa thành một đồng tử chừng mười tuổi, có mũi có mắt, rất giống người sống.

Thiện Tuệ Tử khẽ nhếch khóe miệng: “Khâu đạo trưởng một tay vẽ con rối thật sự là xuất thần nhập hóa.”

Khâu Đoan Minh cười híp mắt chấp tay với cô: “Không dám nhận, so với tượng đất Thị Thần của đạo trưởng, tôi còn kém quá xa.”

Khôi lỏi đồng tử cái đầu không lớn, khí lực cũng không nhỏ, dùng sức đẩy một cái, chồng gạch kia liền sụp đổ hơn phân nửa, gạch còn lại nhật lên, rất nhanh liền đem mảnh địa phương này dọn dẹp ra.

Trên mặt đất tích một tầng tro đen đã kết thành.

Thời Tiện Ngư ngồi xổm xuống, đưa tay gõ gõ, đẩy bụi đất ra, rốt cục lộ ra lỏi vào tầng hầm ngầm.

Lỏi vào bịt kín một tấm kim loại rất lớn, trên tấm kim loại có vòng kéo, Thời Tiện Ngư thử kéo, không nhúc nhích.

“Có thể là lúc hỏa hoạn, bị nhiệt độ cao ảnh hưởng có chút biến dạng, cánh cửa bị kẹt...” Cô ngẩng đầu nhìn về phía Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử: “Có dụng cụ gì có thể cạy nó ra không?”

Chương 607. 6. Thế giới hiện thực (23)

“Để tôi thử xem.” Khâu Đoan Minh đi tới, khom lưng cảm lấy dây kéo.

Hắn vốn tưởng rằng tiểu cô nương Thời Tiện Ngư này khí lực nhỏ, kết quả chính mình sử dụng khí lực toàn thân, lại cũng kéo không ra.

“Các anh xem đây là cái gì?” Thiện Tuệ Tử có phát hiện mới.

Thời Tiện Ngư và Khâu Đoan Minh nhìn lại, phát hiện mặt đất dưới chân Thiện Tuệ Tử có rất nhiều mảng màu đen, gần như sau khi nhựa đường đọng lại, cũng giống như nhựa nào đó bị nung nóng biến dạng, trộn lẫn trong bùn đất, cảm xúc kỳ quái.

Thời Tiện Ngư vốn định nói đây đại khái là dấu vết công nhân để lại khi sửa chữa, nhưng khi cô nhìn thấy, khe hở bốn phía cánh cửa tầng hầm ngầm chật ních loại đốm đen này, trong đầu điện quang hỏa thạch, bật thốt lên: “Chất nhầy trên người con quỷ quái kia rất giống nhau, trên người nó là chất nhầy sẽ lưu động, cái này đã đọng lại.”

Thiện Tuệ Tử dùng ngón tay móc xuống một miếng nhỏ, nắm ở giữa ngón tay như có điều suy nghĩ, một lát sau nói: “Có phải là... phim hay không?”

Thời Tiện Ngư hơi mở to hai mắt: “Cũng đúng, nếu như là ba mươi năm trước, tiệm chụp ảnh hẳn là còn đang sử dụng máy quay phim.”

Khâu Đoan Minh giật mình: “Khó trách con quỷ này lại hiện hình như vậy, thì ra là oán khí của nó dung hợp với tính trạng của phim.”

Thời Tiện Ngư cảm thấy kinh ngạc: “Còn có thể như vậy sao?”

Ví dụ như thủy quỷ mất mạng trong nước, khi hiện hình thông thường sẽ lưu lại vết nước ẩm ướt, nếu là lúc chết bị rong rêu quấn quanh, sau khi hóa thành lệ quỷ thậm chí sẽ dùng rong rêu đòi mạng người nghịch nước, rong rêu lúc này không phải rong rêu thật, mà là một loại oán khí hóa hình, tương tự, quỷ quái nơi này toàn thân dính dính, ước chừng là cũng đang mô phỏng tử trạng của mình đi. Thời đạo trưởng pháp thuật tinh thuần, như thế nào ngay cả cái này cũng không biết?

“A..... thụ giáo thụ giáo.” Thời Tiện Ngư hướng hấn chấp tay.

Bên kia, Thiện Tuệ Tử không biết từ nơi nào tìm được một đoạn ống sắt biến dạng, dùng một đầu bèn nhọn đâm vào mép cửa tầng hầm ngầm, dùng sức cạy động.

Khâu Đoan Minh thấy thế, cũng nhìn bốn phía, tìm vật bèn nhọn cùng cạy cửa.

Tám cửa tầng hầm ngầm cũng không phải thuần khiết một khối sắt, mà là tám ván gỗ dày bên ngoài bánh mì một tầng sắt, bình bình chỉnh tề khảm ở trên mặt đất.

Ba người hợp lực cạy cánh cửa buông lỏng, nhất thời một cỗ mùi cũ kỹ mục nát từ khe cửa trào ra, bọn họ không hện mà cùng che mũi, sau đó nhìn nhau một chút.

“Phía dưới này bị phong ba mười năm.” Khâu Đoan Minh nhíu mày nhắc nhở một câu.

Ba người lui sang bên cạnh vài bước, Khâu Đoan Minh gọi Khôi Lỗi đồng tử tới, để Khôi Lỗi túm lấy kéo vòng, dùng sức kéo ra!

Càng thêm nồng đậm hủ khí cuộn cuộn mà ra, trầm tích không khí, thối rữa tanh hôi, dưới đất ẩm ướt, đồng loạt tuôn ra mặt đất, làm cho ba người không hện mà cùng lần nữa che mũi lui ra phía sau.

Ánh mặt trời rực rỡ nhất, nhất định có thể xua tan lo lắng u ám nhất.

Lúc này mặt trời chói chang nhô lên cao, lúc giữa trưa ánh sáng chiếu sáng cửa vào tầng hầm ngầm, phản phát ở trên một mảnh bùn lầy đen kịt đè xuống một khối quang ấn vuông vức.

Ngừng trong chốc lát, mùi hơi tản đi một chút, ba người lần nữa tụ tập lại, cúi đầu nhìn chăm chú vào tầng hầm ngầm dưới chân mình.

Một chiếc thang rỉ sét dẫn xuống phía dưới và không chắc chắn liệu nó có chắc chắn hay không.

Ánh sáng mặt trời chiếu sáng một khu vực ngay dưới lối vào, trong khi bốn góc của tầng hầm vẫn chìm trong bóng tối.

“Trực tiếp đi xuống quá nguy hiểm, tốt nhất có thể dẫn nó ra ngoài.” Khâu Đoan Minh nói.

“Tập tranh được không?” Thòi Tiệp Ngư nhìn cậu, lại nhìn Thiện Tuệ Tử: “Đồ chơi trong rương sắt cũng có thể thử xem.”

Thiện Tuệ Tử gật đầu: “Để tôi đi lấy.”

Đồ đạc cách đó không xa, Thiện Tuệ Tử rất nhanh mang theo rương sắt tới, rương mở ra, Thòi Tiệp Ngư nhặt lên mấy trang giấy vẽ kia, một tờ tiếp một tờ ném xuống.

Chương 608. 6. Thế giới hiện thực (24)

Mấy trang rơi vào trong khu vực ánh sáng, mấy trang bay vào những góc u ám kia, chẳng biết đi đâu.

“Có phản ứng!” Khâu Đoan Minh cả kinh nói.

Ở những góc không thấy rõ kia, hình như có thứ gì đó đang bắt đầu khởi động, trọc khí như hủ thi cũng từng đợt cuộn lên trên.

Thời Tiện Ngư chọn một chiếc ô tô đồ chơi nhỏ chuẩn bị ném xuống, liếc mắt nhìn thấy Thiện Tuệ Tử cầm lấy con thỏ vải trong rương, vẻ mặt tim đập thành thịch, không biết cô đang suy nghĩ gì.

“Anh không ném sao?” Thời Tiện Ngư hỏi cô một câu, trong tay đã nhanh nhẹn ném chiếc xe xuống tầng hầm ngầm.

Thiện Tuệ Tử ngăn người, sau đó cũng đem búp bê vải trong tay ném xuống.

Trong lúc nhất thời, hắc khí như nước sôi trào trào lên!

Giống như bị chọc giận, keo dịch dính dính giống như vô số con rắn đen chạy ra!

Trong lòng Thời Tiện Ngư hoảng hốt, lập tức quăng ra một tấm Tịnh Khí Phù! Nhưng nó đi ra quá nhanh, cũng quá nhiều! Mật mật ma ma, dính dính ngầy, tịnh khí phù của nàng tựa như rãnh nước bắn một khối bọt biển nho nhỏ, chỉ có thể dọn dẹp sạch sẽ một mảnh khu vực nhỏ, lại còn có càng nhiều dơ bẩn cùng dơ bẩn nhào tới!

Trong mấy giây khiếp sợ, quỷ quái kia còn đang không ngừng bò ra phía ngoài, giống như một nữ quỷ tóc tai bù xù từ trong bùn lầy bò ra, tứ chi cùng diện mạo cơ hồ dung nhập vào bùn lầy, thấy không rõ đầu đuôi nơi nào.

“Thời đạo trưởng! Phù của anh!” Thiện Tuệ Tử hét lớn một tiếng, đưa tay siết chặt dây thừng thiết trận.

Dây thừng trên buộc bảy tám cái pháp linh, vừa nhắc lên liền đình linh linh vang lên không ngừng, quỷ quái như bị kích thích, toàn bộ vặn vẹo thân thể đột nhiên buộc chặt, sau đó bị dây thừng trói lại!

Pháp Linh dán sát vào keo dính màu đen chấn động không ngừng, quỷ quái giãy dụa kịch liệt, Khâu Đoan Minh lúc này bấm ngón tay luyện ra một đạo phù, dùng sức đè lên người quỷ quái!

Thời Tiện Ngư cũng không bàng quan nữa, nhanh chóng thi triển một đạo tịnh khí phù.

Lần này cô đã chuẩn bị tâm lý, nhớ lại tâm đắc Thảm Tiêu truyền thụ, sau khi ném ra một tấm Tịnh Khí Phù, lập tức điều động toàn bộ linh lực, toàn bộ rót vào phù văn!

Linh lực trong cơ thể Thời Tiện Ngư do nguyện lực của ba ngàn thế giới ngưng hóa mà thành, chí thuần chí nhu, là vũ khí sắc bén để gột rửa tà ma, xua đuổi dơ bẩn, cô đi theo Thảm Tiêu ngay cả yêu quái tu hành mấy trăm năm cũng đối phó qua, huống chi chỉ là lệ quỷ ba mươi năm.

Quỷ quái giãy dụa kịch liệt, giống như dự cảm được mình sắp tiêu tán, cả thân thể run rẩy không ngừng! Mà theo run rẩy, những thứ kia màu đen dính dính keo dịch từ từ tách ra, lộ ra dưới chất nhầy xương trắng đáng sợ!

Nó gào thét như điên, thanh âm kia giống như thê phong lệ vũ xuyên qua cửa sổ cực hẹp tạo thành tiếng rít, bén nhọn,

chối tai!

Thời Tiện Ngư mắt nhìn thân hình vốn khổng lồ của quỷ quái dần dần héo rút, keo dính màu đen giương nanh múa vuốt cũng từng đoạn nát bấy, cô biết đối phương cũng sắp không được, trong lòng vui mừng quá đỗi, đang chuẩn bị cho một kích cuối cùng, lúc này bỗng nhiên nghe được Khâu Đoan Minh phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

A!

Thời Tiện Ngư theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Khâu Đoan Minh thống khổ ôm lấy tay phải của mình, trên tay hắn dính đầy keo dịch trên người quỷ quái.

Thời Tiện Ngư lấy làm kinh hãi, vội vàng đem lá bùa ném đi giúp hắn, mà cô chỉ thoáng phân tâm, quỷ quái lập tức cảm thấy được sơ hở, đột nhiên bạo khởi! Lại mạnh mẽ giãy khỏi Thiện Tuệ Tử, chạy về tầng hầm ngầm!

“Đáng chết!” Thiện Tuệ Tử cắn răng, theo sát phía sau nhảy xuống!

Thời Tiện Ngư luống cuống tay chân, e sợ lại đến phiên cô gặp chuyện không may, vội vàng đưa tay đi bắt Thiện Tuệ Tử, lại bắt không còn.

Phía dưới truyền đến thanh âm của Thiện Tuệ Tử: “Tôi không sao.”

Một lát sau, lại nghe thấy Thiện Tuệ Tử cắn răng oán hận nói: “Phía dưới cái gì cũng không có, lại bị nó chạy mất rồi!”

Khâu Đoan Minh chán nản thở dài: “Là tại hạ nhất thời sơ suất, không cẩn thận để nó đánh lén, lãng phí thời cơ tốt để tru sát nó, ôi!”

Thiện Tuệ Tử cầm lấy thang leo lên, sắc mặt khó coi nói: “Không, là lỗi của tôi, là tôi học nghệ không tinh mới bảo nó

thoát khỏi Phước Quý Trận.”

Thời Tiện Ngư nhìn hai người này, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.....

Chương 609. 6. Thế giới hiện thực (25)

Quý quái chẳng biết đi đâu.

Nguyên bản quý khí đằng đằng tầng hầm ngầm, giờ phút này không cảm ứng được bất luận cái gì tà quái, nó tựa như trống rỗng biến mất đồng dạng.

Thời Tiện Ngư cùng Khâu Đoan Minh, Thiện Tuệ Tử ba người thay phiên nhau xuống tầng hầm ngầm —

Không gian phía dưới chật chội, chất đông rất nhiều búp bê vải và đồ chơi bị bụi đất che phủ, búp bê hươu cao cổ lớn bằng người, nhỏ đến lớn bằng bàn tay, tất cả đồ chơi trẻ em thông thường, gần như đều có thể nhìn thấy ở chỗ này.

Đương nhiên, ngoại trừ đồ chơi cùng búp bê, trên mặt đất còn có rất nhiều keo đen đọng lại.

Thời Tiện Ngư nhìn quanh tầng hầm không lớn này, hoang mang khó hiểu: “Kỳ quái, chạy đi đâu rồi...”

Thị Thần chậm rãi đi tới bên cạnh một đồng thùng giấy bỏ hoang, cũng không biết hẳn là cố ý hay là vô tình, khuỷu tay đụng vào thùng giấy, đụng rớt một mảnh lớn vỏ giấy.

Thùng giấy nhiều năm suốt tháng vừa mềm vừa ẩm, chống đỡ không được trọng lượng đồ chơi trong thùng, nhất thời sụp hơn phân nửa, sau đó mấy tầng thùng giấy đặt ở phía trên cũng mất đi trọng tâm, một cái tiếp một cái rơi xuống đất!

Bụi đất tung bay, bóng bàn loạn vang, Thời Tiện Ngư sợ ngây người.

Cô vừa định hỏi Thị Thần chuyện gì xảy ra, sau đó phát hiện đầy đất hỗn độn bên trong có một vị trí màu đen keo dính đặc biệt nhiều.

Thời Tiện Ngư đến gần nhìn kỹ, nơi này hình như là..... đường ống thông gió?

Cô yên lặng nghiêng đầu, nhìn Hậu Thần.

Thị Thần mặt không chút thay đổi.

Thời Tiện Ngư: “.....”

Một lát sau, phía trên truyền đến Khâu Đoan Minh hỏi: “Thời đạo trưởng, phía dưới không sao chứ?”

Thời Tiện Ngư hoàn hồn, giương giọng nói: “Không có gì, vừa rồi tôi lục lọi cái rương cũ ở đây, phát hiện trên vách tường phía sau rương có một lỗ thông gió, nó phồng chùng chính là từ nơi này chạy trốn.”

“Lỗ thông gió?” Khâu Đoan Minh kinh ngạc nói: “Thông tới đâu?”

Thời Tiện Ngư cầm thang leo lên, sau đó lại kéo Thị Thần của mình lên, bụi bặm phủ kín người, cô lau mũi, nói: “Phía dưới tối quá, không thấy rõ, có điều tôi đoán đường ống dẫn vào trong tòa nhà.”

Thiện Tuệ Tử giật mình, lẩm bẩm nói: “Khó trách chúng ta một mực ở trong phòng tìm không thấy nó, lại cảm thấy nó không chỗ nào không ở, nguyên lai nó trốn ở trong đường ống.”

Khâu Đoan Minh vẻ mặt khó xử: “Cũng không thể đem toàn bộ đường ống hủy đi...”

Việc tháo ống nước này, đạo sĩ không làm được, phải tìm công nhân.

“Không sao, tuy rằng nó có thể dụng đường ống hành động trong phòng, nhưng nơi này hiển nhiên chính là hang ổ của nó.” Thời Tiện Ngư vỗ vỗ đất trên người, thoải mái nói: “Chúng tôi canh giữ ở chỗ này, nó sớm muộn gì cũng sẽ đi ra.”

Khâu Đoan Minh tỏ vẻ đồng ý, gật đầu, xoay người chấp tay với Thiện Tuệ Tử: “Vất vả cho các hạ bày trận lần nữa.”

“Đây là tự nhiên.” Thiện Tuệ Tử không chút đùn đẩy, lập tức bắt tay một lần nữa bày trận.

Lần này cô ở lối vào tầng hầm ngầm vòng rất nhiều sợi chỉ, trên sợi dây buộc càng nhiều pháp linh, trên mỗi cái chuông lại dùng chu sa cẩn thận vẽ chú ngữ câu quỷ, có thể thấy được quyết tâm của cô.

Khâu Đoan Minh cũng không nhàn rỗi, trước tiên thu khôi lối đồng tử lại, sau đó một mình vào trong tòa nhà, nói muốn kiểm tra đường ống.

Thời Tiện Ngư nghĩ đến lúc trước, con quỷ quái kia từng xuất hiện ở tường ngoài, cho nên nó không nhất định giấu ở trong phòng, bên ngoài cũng có thể kiểm tra.

Ba người các ti kỳ chức, ở trong ngoài lâu bận rộn.

Quỷ vẫn không xuất hiện.

Cái này cũng không khó lý giải, vừa rồi nó suýt nữa bị Thời Tiện Ngư nhất cử giết chết, hiện tại chính là suy yếu lúc, hơn nữa điểm dương giữa trưa, tự nhiên sẽ không đi ra.

Nhưng đợi đến khi vào đêm, vô luận là xuất phát từ trả thù, hay là nhu cầu cấp bách bổ sung năng lượng, nó tất nhiên sẽ xuất hiện lần nữa.

Khâu Đoan Minh ngược lại vẫn tự trách, hắn cảm thấy nếu như không phải vừa rồi hắn sơ suất, hiện tại bọn họ đã sớm

thành công tiêu diệt quỷ quái.

Thiện Tuệ Tử trên mặt cũng hiện ra lo âu: “Không nghĩ tới nó có thể tránh thoát trận pháp của tôi, lần này tôi đối với trận pháp tiến hành gia cố, hẳn là sẽ không lại để cho nó chạy trốn đi...”

Thời Tiệp Ngư có thể nói cái gì đây?

Cô chỉ có thể an ủi bọn họ: “Lần này khẳng định sẽ không có vấn đề, nó bị thương, hiện tại đang suy yếu, chúng ta tùy tiện dùng chút thủ đoạn là có thể giải quyết nó.”

Khâu Đoan Minh cười cười, nói: “Nó hiện tại nhất định hận mấy người chúng tôi thấu xương, theo tôi thấy, không cần đợi đến ban đêm, chỉ sợ mặt trời vừa lặn nó sẽ tùy thời trả thù.”

Thiện Tuệ Tử thần sắc nghiêm túc gật đầu: “Quỷ này xảo trá, chúng ta phải cẩn thận.”

Chương 610. 6. Thế giới hiện thực (26)

“Đúng là rất khó đối phó, chủ yếu là nó vẫn xuất quỷ nhập thần tìm không thấy bóng dáng.” Thời Tiện Ngư thở dài: “Nhưng ngẫm lại nguồn gốc của nó, lại cảm thấy đáng thương, lúc hỏa hoạn phát sinh, đứa bé này đại khái ở tầng hầm ngầm, lồi vào tầng hầm cách nhà lầu rất gần, ván cửa bị nhiệt độ cao làm cho biến dạng, dùng sức của một đứa bé là không có cách nào từ bên trong mở cửa ra, hơn nữa lỗ thông gió không ngừng bốc khói, đứa bé này nhất định rất khó chịu, sẽ không ngừng đẩy đẩy ván cửa, nhưng mà, những tấm phim cháy xém kia từ khe hở thấm vào, có lẽ nhỏ vào tay đứa bé, tạo thành bong, sau đó từ trên thang ngã xuống... Cuối cùng, tuyệt vọng chết Ở tầng hầm.”

Thời Tiện Ngư nói xong những lời này, lại thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu lâu đang tắm dưới ánh mặt trời.

Khâu Đoan Minh sắc mặt ưu sầu, cũng khe khẽ thở dài.

Thiện Tuệ Tử nhìn về phía tòa nhà, thanh âm rất thấp: “Đứa nhỏ kia đã không còn nữa... Hiện tại ở lại trong căn phòng này, là một con quái vật không có tình cảm, nó chỉ biết không ngừng cắn nuốt sinh mệnh, ô nhiễm linh hồn.”

Thời Tiện Ngư nói: “Muộn nhất là đêm nay, nó sẽ được yên nghỉ.”

.....

Khi mặt trời sắp lặn, cả ba thực hiện một cuộc tìm kiếm cuối cùng.

Thiện Tuệ Tử kiểm tra trận pháp có sơ hở hay không, Khâu Đoan Minh vào nhà kiểm tra đường ống có dị thường hay không, Thời Tiệp Ngư lại xuống tầng hầm ngầm một lần nữa.

Tuy rằng cô không có cách nào tiến vào đường ống thông gió chật hẹp uốn lượn kia, nhưng có thể cảm giác được, theo màn đêm buông xuống, quý khí hung lệ lại có xu thế mơ hồ tuôn ra.

Nhiệt độ bốn phía đang giảm xuống, trong không khí mơ hồ phiêu tán khí tức gần như hài cốt hủ bại.

Thời Tiệp Ngư từ tầng hầm ngầm bò lên, nói với Thiện Tuệ Tử: “Đợi lát nữa chúng ta tranh thủ một kích trúng mục tiêu, tốc chiến tốc thắng.”

Thiện Tuệ Tử nghiêm nghị gật đầu.

Khâu Đoan Minh đứng bên cửa sổ lầu ba vẫy tay: “Mau lên, trong toilet lầu ba có một cái ống không đúng.”

“Sao lại không đúng? Ống dẫn làm sao vậy?” Thời Tiệp Ngư vừa hỏi, vừa chạy chậm lên lầu.

Khâu Đoan Minh trả lời: “Ống dẫn nứt ra một lỗ thủng, có keo dịch màu đen từ bên trong chảy ra, hơn nữa càng chảy càng nhiều..... Tôi hoài nghi nó sẽ từ nơi này đi ra.”

Thời Tiệp Ngư không khỏi tăng nhanh tốc độ, bước chân Thiện Tuệ Tử cũng càng gấp.

Cả hai chạy thẳng lên tầng ba.

Nhà vệ sinh lầu ba không có cửa sổ, bên trong đen sì, Khâu Đoan Minh đốt một ngọn nến chiếu sáng cho các cô.

Thấy không? Chính là cái ống kia.

Thời Tiệp Ngư thấy không rõ lắm.

Diện tích nhà vệ sinh vốn không lớn, ba người chen chúc ở bên trong thập phần miễn cưỡng, hơn nữa ánh nến lay động, ánh sáng cũng lắc lư theo, thật sự không thấy rõ thứ gì.

Thiện Tuệ Tử nhíu mày nói: “Đừng đốt nến, tôi dùng điện thoại di động chiếu sáng.”

“Được.” Khâu Đoan Minh đáp.

Sau đó ánh nến đột nhiên tắt, tầm mắt tối sầm, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng loảng xoảng! Cửa nhà vệ sinh bị đóng lại!

“Khâu đạo trưởng?!” Thôi Tiệp Ngư lắp bắp kinh hãi, lập tức đưa tay đẩy, cánh cửa không chắc chắn kia vẫn không nhúc nhích!

“Mở cửa! Khâu Đoan Minh! Anh muốn làm gì?!” Thiện Tuệ Tử gầm lên: “Cho chúng tôi ra ngoài!”

“Thứ lỗi a, hai vị đạo hữu.” Khâu Đoan Minh dùng thang chữ Nhân bỏ hoang chống lại cánh cửa, cười ha hả nói: “Tại hạ nghiên cứu kỹ thuật khôi lỗi nhiều năm, chỉ thiếu một chút oán linh lực cuối cùng là có thể luyện chế ra khôi lỗi Thị Thần, cho nên sau khi biết được oán hồn nơi đây không tiêu tan, tại hạ cố ý tra xét tám chữ của đũa nhỏ này để câu quỷ, hiện giờ quỷ quái bị thương nặng, chính là thời cơ tốt để tôi thu phục nó, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt chứ? Như vậy chẳng phải là phung phí của trời sao?”

Thiện Tuệ Tử dùng sức đập cửa, lại dùng thân thể đi đụng!

“Khâu Đoan Minh! Anh đừng nổi điên! Luyện chế khôi lỗi Thị Thần không dễ dàng như vậy! Anh mở cửa ra!!!”

Cánh cửa này may mắn sống sót trong đám cháy, nhưng dù sao cũng đã lâu năm, không vững chắc như vậy, Khâu Đoan Minh lo lắng chỉ dùng thang chữ Nhân không đủ để ngăn cản

Thiện Tuệ Tử và Thời Tiệp Ngư, lại triệu ra Khôi Lỗi Đồng Tử, phân phó nó ngăn cản cửa nhà vệ sinh.

“Hai vị không cần kích động, tại hạ chỉ là muốn vật tận kỳ dụng thôi, về phần trừ quỷ công lao, tại hạ nguyện ý chấp tay nhường lại, thì chính cho khen thưởng, còn có tư chất chứng minh, ta cam đoan tuyệt đối không dính.”

Khâu Đoan Minh tự nhận là đã nhượng bộ lớn nhất, nhưng Thiện Tuệ Tử lại giống như không nghe thấy, phát điên không ngừng đụng cửa!

“Mở cửa! Khâu Đoan Minh! Tôi bảo anh mở cửa cho chúng tôi! Tên khốn kiếp này!!!”

Khâu Đoan Minh nhìn cánh cửa chấn động không ngừng, lắc đầu: “Thật là không thể nói lý.”

Hắn xoay người xuống lầu, không để ý tới Thiện Tuệ Tử la hét.

“Khâu Đoan Minh! Anh trở về! Không thể dùng nó luyện chế Khôi Lỗi! Anh nghe tôi nói, thật sự không thể!!!”

.....

Chương 611. 6. Thế giới hiện thực (27)

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Khâu Đoan Minh đã xuống lầu.

Thiện Tuệ Tử vừa vội vừa giận, đem ván cửa đập đến bang bang rung động! Nhưng thang chữ Nhân bên ngoài vừa vặn kẹt giữa vách tường và tay nắm cửa, vô luận cô kéo hay kéo, cũng không thể mở cửa ra!

Thời Tiệp Ngự tâm tình cũng rất tốt, mở điện thoại di động ra, chiếu sáng nhà vệ sinh, sau đó khuyên Thiện Tuệ Tử: “Không cần gấp gáp, chờ Khâu đạo trưởng luyện chế tốt khôi lỗi thị thần mà ông ấy muốn, tự nhiên sẽ thả chúng ta ra ngoài.”

Cái gọi là hầu Hạ Thần, tức là hầu hạ thần linh.

Mặc dù ở thế giới này không có thần linh chân chính, nhưng tất cả mọi người đều có một trái tim cầu tiên vẫn đạo, người tu hành nếu như có thể có được Thị Thần của mình, là một chuyện rất thời thượng.

Mọi người bình thường sẽ lựa chọn mở ra linh trí sinh vật, làm chính mình Thị Thần, tỷ như tiên hạc, linh hồ các loại, chúng nó một khi nhận chủ, không chỉ có trí tuệ, hơn nữa trung thành.

Nhưng sinh vật có linh tính như vậy đã ít lại càng ít, cơ hồ trăm năm khó gặp một lần, cho nên cũng có không ít đạo sĩ giống Khâu Đoan Minh, chuyên môn tìm kiếm lệ quỷ làm ác nhiều năm, dù sao quỷ quái cũng thuộc về một loại linh thể có

ý thức tự chủ, chỉ cần khu trừ lệ khí, lại làm pháp sự tinh lọc bảy bảy bốn mươi chín, đem linh thể tinh khiết còn lại cuối cùng rót vào trong thân thể khô lồi đã sớm chuẩn bị tốt, là có thể làm ra một khô lồi Thị Thần rất tốt.

Đứng ở lập trường của Thời Tiệp Ngư mà xem, hành động của Khâu Đoan Minh cũng không tổn hại đến lợi ích của cô, cho nên cô tương đối không sao cả.

Chỉ cần cô có thể lấy được chứng minh tư chất sáng lập đạo tràng, liền vạn sự đại cát.

Nhưng Thiện Tuệ Tử không thể chấp nhận, cô ở trong phòng vệ sinh oán giận đến cực điểm rống to: “Khâu Đoan Minh sẽ không thành công!”

Thời Tiệp Ngư chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy Khâu đạo trưởng nhất chúng tôi ở đây, mặc dù có chút không phúc hậu, nhưng thực lực của ông ấy không yếu, lúc trước xảy ra tình huống đại khái là lo lắng hoàn toàn làm mất quý quái, cho nên giữ lại thực lực.”

“Luyện chế Thị Thần nào có dễ dàng như vậy?! Hơi không cẩn thận sẽ cản trở! Bồi thường tính mạng của mình!” Thiện Tuệ Tử phát điên hướng cô quát: “Còn không mau tới hỗ trợ! Nếu không mở cửa ra, hắn sẽ chết! Cố gắng của chúng ta cũng sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Thời Tiệp Ngư bất động: “Làm sao cô biết Khâu đạo trưởng nhất định sẽ thất bại, theo tôi thấy, quý quái hiện tại vô cùng suy yếu, cho dù không có hai chúng ta hỗ trợ, tỷ lệ thành công của hắn cũng rất cao, cô vẫn nên bình tĩnh một chút đi, không nên cãi nhau nữa...”

Thiện Tuệ Tử không mở cửa được, còn bị ép nghe Thời Tiệp Ngư chậm rì rì lái nhai, cả người sắp sụp đổ, cô cuống loạn rít gào: “Bởi vì hắn tra được sinh nhật bát tự là sai!”

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Sao cô biết bát tự hần tra được là sai?”

Thiệp Tuệ Tử hung hăng đùng vào cánh cửa, đùng đến tiếng thang chữ nhân kim loại bên ngoài vang lên, bụi bặm cùng rỉ sét ào ạt rơi xuống.

“Tôi nói là sai, chính là sai! Đây là trọng điểm sao? Hiện tại trọng điểm là làm sao đi ra ngoài!”

Thời Tiệp Ngư lẳng lẳng nhìn cô phát điên.

Một lát sau, Thiệp Tuệ Tử mệt mỏi, vịn khung cửa thở hồng hộc.

Thời Tiệp Ngư tò mò mở miệng: “Lúc trước đã cảm thấy kỳ quái, tại sao cô lại cầm món đồ chơi kia sững sờ, hiện tại một mực chắc chắn Khâu đạo trưởng tra được bát tự là sai, chẳng lẽ cô quen biết cô bé đã chết trong phòng này?”

Chương 612. 6. Thế giới hiện thực (28)

Thiện Tuệ Tử cúi đầu thờ dốc, không nói gì.

Thời Tiện Ngư lại nói: “Những hình vẽ nguệch ngoạc trên giấy, ngay từ đầu tôi nhìn, cảm thấy giống như cô bé đang vẽ mình, nhưng nhìn thêm vài lần, liền phát hiện góc nhìn của những hình vẽ nguệch ngoạc đó càng giống như một người đứng xem đang vẽ cảnh ngộ của cô bé. Lúc xảy ra hỏa hoạn, trong tòa nhà này có phải còn có sự tồn tại của một đứa trẻ khác không?”

Thiện Tuệ Tử chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp: “..... Cô hoài nghi tôi?”

Cô năm nay hơn ba mươi tuổi đúng không? hỏa hoạn phát sinh ở ba mươi năm trước, khi đó cô vừa vặn còn là một đứa trẻ, tuổi có thể không phụ!

Thiện Tuệ Tử như là cực kỳ mệt mỏi, nhắm mắt lại, một lát sau chậm rãi mở ra, nói: “Tôi không phải hàng xóm của cô, cũng không phải bằng hữu của cô... Tôi là tiểu cô nương trong miệng người nói kia, nơi này, vốn là nhà của tôi.”

Thời Tiện Ngư không nghĩ tới cô sẽ tự mình thừa nhận, giật mình nói: “Lúc hỏa hoạn cô chạy đi rồi?”

“... Là em trai tôi.” Thiện Tuệ Tử trả lời.

Thời Tiện Ngư nghe xong im lặng, nàng mơ hồ đoán được Thiện Tuệ Tử có chút quan hệ với nơi này, nhưng không nghĩ tới cô và quý quái nơi này lại là tỷ đệ.

Tư liệu cho thấy trong nhà chỉ có một cô con gái, con trai ở đâu ra?

“Khi đó tôi tuổi còn nhỏ, không rõ ràng lắm cụ thể nguyên nhân, chỉ biết là cha mẹ vẫn bận rộn, không có thời gian cho hẳn nhập hộ tịch, có lẽ kế hoạch chờ hẳn muốn đi học thời điểm lại đi làm thủ tục đi, chỉ là sau đó xảy ra hỏa hoạn...”

Thời Tiệp Ngư không chấp nhận được lời giải thích này, cô ngạc nhiên nói: “Cho dù không có hộ tịch, trong nhà có thêm một đứa trẻ, hàng xóm xung quanh sẽ không biết sao? hơn nữa nhà cô không phải tiệm chụp ảnh sao, thường xuyên có khách ra vào, trong nhà rất cuộc có mấy đứa trẻ không thể không ai biết.”

Thiện Tuệ Tử kéo khéo miệng, tối nghĩa cười cười: “Lúc có người ngoài, tôi và em trai sẽ ở tầng hầm ngầm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi và em trai thường xuyên bị đánh, trên người có thương tích, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ gây phiền toái cho cha mẹ.”

Thời Tiệp Ngư há miệng, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Bị đánh, bị thương, gây phiền toái cho cha mẹ, những từ ngữ này tổ hợp lại một chỗ, đủ để cô liên tưởng đến một tuổi thơ bất hạnh.

“Xin lỗi...” Cô ấy náy: “Tôi không cố ý chọc thủng vết sẹo của cô, tôi chỉ muốn hiểu rõ đây là chuyện gì.”

Thiện Tuệ Tử chậm rãi lắc đầu: “Không có gì, đã ba mươi năm, đều đã qua.”

Thời Tiệp Ngư hỏi: “Nó gặp người liền gọi tỷ tỷ đến chơi trốn tìm, gọi chính là cô đi?”

Thiện Tuệ Tử gật đầu: “Lần đó, không phải lần đầu tiên tôi chạy trốn, tôi cho rằng mình sẽ giống như mấy lần chạy trốn trước rất nhanh bị bọn họ bắt trở về, sau đó bị đánh một trận, lúc ấy trong lòng không ôm bất kỳ hy vọng nào, cảm thấy mình dù sao cũng phải chịu đòn, không thể chịu tội vô ích, cho nên lúc chạy trốn phóng hỏa đốt quần áo trong phòng thay đồ, nhưng tôi không nghĩ tới... Lửa sẽ càng lúc càng lớn, tôi chỉ là muốn, muốn trả thù bọn họ một chút, tôi không muốn thiêu chết bọn họ.”

Thiện Tuệ Tử khỏ sở cúi đầu, thanh âm thấp hơn: “Tôi càng không nghĩ tới, đệ đệ của tôi cũng chết trong trận hỏa hoạn kia.”

“Vậy sau đó, cô có biết xảy ra hỏa hoạn, chưa từng về không?” Thời Tiệp Ngư hỏi.

Thiện Tuệ Tử cười khỏ: “Lúc ấy tôi chỉ có tám tuổi rưỡi, chạy đi không bao xa đã bị xe đụng, mất trí nhớ, cảnh sát giúp tôi báo án mất tích, nhưng là không ai tới nhận tôi, sau đó tôi được cô nhi viện thu dưỡng, đợi đến khi bệnh của tôi chữa khỏi, trí nhớ khôi phục, đã là ba tháng sau...”

Thời Tiệp Ngư chần chờ hỏi cô: “Ba tháng sau, cô nhìn thấy tin tức về vụ hỏa hoạn, không muốn đi sửa chữa sao?”

Thiện Tuệ Tử trầm mặc.

Một lát sau, hần ngược mắt nhìn Thời Tiệp Ngư, trả lời: “Không nghĩ tới, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy, tôi được giải thoát.”

Chương 613. 6. Thế giới hiện thực (29)

Câu hỏi của Thời Tiệp Ngư khiến Thiện Tuệ Tử nghĩ đến quá khứ, chuyện cho tới bây giờ cũng không có gì phải giấu diếm, đơn giản là một đôi cha mẹ vô trách nhiệm, cùng một đôi con cái không may mắn.

“Tôi đã bị đánh đập từ khi tôi có thể nhớ, đôi khi vì làm bẩn quần áo, đôi khi vì ăn quá chậm, đôi khi vì tôi và em trai xem phim hoạt hình quá ồn ào... Nhiều lần đánh nhau, nhiều hơn hoặc ít hơn sẽ để lại dấu vết trên người, bị hàng xóm và khách hàng nhìn thấy, gây ra một số tin đồn, việc kinh doanh của tiệm ảnh cũng bị ảnh hưởng, vì vậy phần lớn thời gian tôi và em trai bị nhốt trong tầng hầm.”

Thiện Tuệ Tử nhìn về phía Thời Tiệp Ngư, nói: “Cô có cảm thấy, tầng hầm đó rất tối, rất nhỏ, ở bên trong rất khó chịu không? Kỳ thật hoàn toàn ngược lại, lúc tôi và em trai ở tầng hầm, là lúc an tâm nhất, vui vẻ nhất, vô câu vô thúc nhất, bởi vì bọn họ nhốt chúng tôi vào tầng hầm, có nghĩa là bọn họ phải tiếp khách, không rảnh quản chúng tôi, cho dù tôi và em trai làm ầm ĩ tầng hầm, lật đồ chơi cũ lộn xộn đầy đất, cũng sẽ không có ai quát mắng chúng tôi, đánh chúng tôi.”

Thời Tiệp Ngư mím môi, nhỏ giọng hỏi cô: “Vậy cô... là bởi vì bị đánh, cho nên phóng hỏa?”

Thiện Tuệ Tử lắc đầu, thần sắc thờ ơ trả lời: “Tôi không biết thế lửa sẽ biến lớn, lúc ấy tôi chỉ là muốn thiêu hủy những quần áo kia.”

Thời Tiệp Ngư không hiểu: “Quần áo?”

Thiện Tuệ Tử nói: “Làm ăn càng kém, tâm trạng của bọn họ cũng càng kém, số lần tôi và em trai bị đánh cũng nhiều hơn, sau đó ba không biết thông qua con đường nào quen biết một vị khách hàng, đối phương ra giá cao mua ảnh chân dung trẻ em, trong khoảng thời gian đó vì hiệu quả chụp ảnh, mẹ đặt may cho tôi và em trai không ít quần áo.”

Thời Tiệp Ngư nghe xong, hơi thở phào nhẹ nhõm cho cô: “Nếu muốn chụp ảnh, chắc sẽ không bị đánh đâu...”

Thiện Tuệ Tử lập tức cười lạnh, cúi đầu đứng trong bóng tối, cả người có vẻ đặc biệt tối tăm.

“Bạn nghĩ nó được chụp như thế nào? Đôi khi chúng tôi nằm sấp xuống đất để học chó bò, đôi khi chúng tôi bị đánh vào đùi bằng roi, đôi khi chúng tôi bị mắc kẹt với một túi nhựa trên đầu để giữ cho khuôn mặt của chúng tôi trở nên sung huyết, đôi khi chúng tôi ngâm mình trong nước đá, chỉ để tạo ra hiệu ứng của làn da nhợt nhạt và run rẩy... Họ giống như những con quỷ bẩm sinh, chỉ cần báo giá đủ cao, có thể kích thích cảm hứng sáng tạo vô tận của con quỷ, sau đó vết thương trên người tôi không thể che giấu, giáo viên trường học gọi điện về nhà và hỏi, họ sợ mọi thứ sẽ lộ ra, và không bao giờ cho tôi đến trường nữa.”

Thiện Tuệ Tử chưa xót nở nụ cười: “Cũng may... đám khách hàng kia thích chụp ảnh chân dung của bé gái hơn, cho nên em trai không tham gia quay tiếp nữa, nhưng mẹ lại không cam lòng, có thêm một người mẫu là có thể tranh thủ được nhiều cơ hội kiếm tiền hơn, vì vậy cô bảo em trai để tóc dài của con gái, dù sao em trai cũng chỉ mới năm sáu tuổi, chỉ cần chờ tóc dài ra, không ai nhìn ra nó là con trai.”

Thời Tiệp Ngư nhớ tới, lúc mới tới nơi này, quả thật đã từng thấy một “cô bé” tóc dài đứng bên cạnh xích đu gọi chị,

bây giờ nghĩ lại, đôi phương sở dĩ gọi “chị”, là bởi vì nó chỉ nhớ chị thôi...

“Mấy năm nay tôi ở Vân Long sơn tu hành, vẫn muốn tìm cơ hội siêu độ hấn, nhưng tôi không nghĩ tới hồn phách của hấn sẽ cùng đôi vợ chồng kia dung hợp, cuối cùng biến thành quỷ quái lấy hồn phách ấu đồng làm thức ăn, lúc trước ta không thể cứu hấn, hiện tại tôi cảm thấy mình làm tử tử, ít nhất phải để cho hấn sạch sẽ rời đi, mà không phải tràn ngập oán hận cùng thống khổ di lưu nhân gian...”

Thiện Tuệ Tử thanh âm dần dần khàn khàn, nhin không được hai tay che mặt, ngăn chặn hốc mắt của mình, ý đồ đem lệ ý đè xuống.

“Thật ra... lúc trước tôi đã tới đây hai lần, lần nào cậu ấy cũng gọi tôi là chị, bảo tôi chơi trốn tìm cùng cậu ấy, tôi biết đó là ý thức cuối cùng của cậu ấy trước khi sắp chết, bởi vì lúc em chạy trốn sợ cậu ấy đánh thức cha mẹ đang ngủ ở phòng bên cạnh, dỗ cậu ấy về phòng trốn, cậu ấy cho rằng muốn chơi trốn tìm liền ngoan ngoãn trở về phòng, tôi không biết sau đó sao cậu ấy lại trốn vào tầng hầm ngầm... Tôi cũng không biết ngọn lửa sẽ cháy lớn như vậy, tôi...”

Cô cắn môi dưới, không nói tiếp được nữa.

Chương 614. 6. Thế giới hiện thực (30)

Muộn rồi.

Trốn đi năm ấy cô chỉ có tám tuổi, tự nhiên là làm không được vạn sự chu toàn, sau đó chỉ có thể ở hồi hận bên trong vượt qua quãng đời còn lại.

Duy nhất có thể bù đắp, ước chừng chính là đưa đệ đệ sạch sẽ rời đi, nhưng cho dù là chuyện này, cô cũng chậm chạp không thể làm được.

Bi từ trong lòng đến, Thiện Tuệ Tử rút cục che mặt nước nở, tim như đao cắt.

Khâu Đoan Minh tên hỗn đản này, nhất định phải làm khôi lỗi Hầu Thần! Tôi chỉ thiếu một bước cuối cùng là có thể siêu độ đệ đệ! Hiện tại bị Khâu Đoan Minh quấy nhiễu, quái vật kia sợ là sẽ trở nên càng khó đối phó!

“Vậy cũng chưa chắc...” Thời Tiện Ngư nhỏ giọng nói.

Thiện Tuệ Tử ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía cô.

Thời Tiện Ngư ho nhẹ hai tiếng, đi tới cạnh cửa phòng vệ sinh, giơ tay gõ vài cái: “Cái đó... mở cửa một chút.”

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng va chạm, như là thang chữ Nhân bị người ta lấy ra, sau đó răng rắc một tiếng, cửa mở ra.

Thị Thần hai tay chấp tay áo đứng ở bên ngoài.

Thiện Tuệ Tử khiếp sợ mở to hai mắt, nhìn nhìn Thị Thần, lại nhìn về phía Thời Tiện Ngư: “Cô!... Cô gạt ta?!”

Thời Tiện Ngư hơi xấu hổ dời tầm mắt: “Cũng không tính là lừa gạt đâu... Hành vi của cô và Khâu đạo trưởng đều có chút cổ quái, tôi chỉ đề phòng một chút mà thôi.”

“Vậy Khâu Đoan Minh thì sao? Cô có để cho Thị Thần của cô trông chừng hắn sao?!” Thiện Tuệ Tử miệng hỏi, lại không kịp nghe thì Tiện Ngư trả lời, co cẳng lao ra, cọ cọ chạy xuống lầu!

Thời Tiện Ngư đi theo phía sau hắn xuống lầu, giải thích: “Hắn muốn luyện cái gì Thị Thần tôi cũng không tiện ngăn cản hắn, nhưng nếu như xảy ra nguy hiểm, Thị Thần của tôi khẳng định sẽ không thấy chết mà không cứu, hơn nữa còn ở phía dưới bố trí trận pháp, cũng coi như chu toàn...”

Hai người một trước một sau chạy xuống lầu, vừa tới cửa liền nhìn thấy Khâu Đoan Minh nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Trong lòng Thời Tiện Ngư nhất thời lộp bộp, nghĩ thầm: Sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ?

Thiện Tuệ Tử vọt tới bên người Khâu Đoan Minh, túm lấy cánh tay hắn, sau đó nắm cổ tay bắt mạch cho hắn, một lát sau buông xuống, lại đưa tay lật mí mắt hắn.

“Tựa hồ là linh lực hao hết, sau đó lực kiệt dẫn đến té xỉu.” Thiện Tuệ Tử nói.

Thời Tiện Ngư nhìn lá bùa rải rác khắp nơi, lẩm bẩm: “Xem ra, hắn là thất bại rồi.”

Thiện Tuệ Tử nhíu nhíu mày, đứng dậy đến gần cửa vào tầng hầm ngầm.

Một bãi màu đen dính quái vật ở chỗ này giầy dụa, co quắp lấy, bởi vì bị trận pháp vây khốn, nó tiến thoái không thể.

Thiện Tuệ Tử ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng bôi một chút keo dính trên người quỷ quái.

Thứ này vốn cực kỳ hung lệ, hiện tại lại kéo dài hơi tàn, ở trên ngón tay cô không lộ ra bất kỳ tính công kích nào.

Ngoài ra, cô còn cảm giác được một cỗ khí vô cùng cường đại, mà quỷ quái tựa hồ chính là bị cỗ “Khí” này công kích, mới có thể trở nên hấp hối.

Chẳng lẽ là vừa rồi Khâu Đoan Minh cùng nó ác chiến một phen, liều mạng đồng quy vu tận quyết tâm, cuối cùng đem nó trọng thương?

Nhưng “khí” lưu lại ở chỗ này, tựa hồ không giống với “khí” của người tu đạo bình thường, hơn nữa đạo thuật của Khâu Đoan Minh thật sự lợi hại như vậy?

Thiện Tuệ Tử vô tâm suy nghĩ quá nhiều, nhìn quỷ quái trước mắt đã héo rút thành một đoàn, cô móc lá bùa ra, dứt khoát ấn lên.

Nhắm mắt, tập trung ý niệm, trong miệng nhẹ giọng niệm xướng: “Thập phương chư Thiên Tôn, kỳ số như cát bụi, hóa hình thập phương giới, phổ tế độ thiên nhân, ủy thác tụ công đức, đồng thanh cứu tội nhân, tội nhân thực khả ai, ta hôm nay nói diệu kinh, niệm tụng không ngừng...”

Băng dính màu đen run rẩy không ngừng.

Một lát sau, trong gió hóa thành bụi bặm.

Phiêu tán trong nháy mắt, cô mơ hồ nghe thấy trong gió truyền đến một thanh âm non nớt: “Tỷ tỷ... Tỷ tỷ tới tìm ta nha...”

Thiện Tuệ Tử mở to hai mắt, tim đập loạn nhịp nhìn bầu trời hỗn loạn: “Tỷ tỷ tới, chỉ là đáng tiếc... Tỷ tỷ tới quá muộn...”

Chương 615. 6. Thế giới hiện thực (31)

Quỷ quái biến mất, vong hồn siêu độ.

Tiểu lâu màu trắng âm khí bốc lên khôi phục yên tĩnh.

Bốn phía tiếng gió ào ào, cát bụi nhẹ nhàng bay lên, Thiệu Tuệ Tử khom lưng lấy một nắm đất cát từ trên mặt đất, bỏ vào trong túi vải tùy thân mang theo, dùng dây thừng nhỏ quấn vài vòng, buộc chặt.

Nơi này qua không lâu nữa sẽ bị san thành bình địa, sau đó sửa đường, trồng cây, qua vài năm nữa, sẽ không có ai biết nơi này từng có một tòa ba tầng cao màu trắng tiểu lâu, trong lâu có một tiểu nam hài, đang chờ tỷ tỷ trở về, mà phát sinh ở chỗ này chuyện xưa, cũng sẽ bao phủ ở thời gian dài sông.

.....

Thời Tiệp Ngư lấy điện thoại di động ra, phát hiện tín hiệu điện thoại di động biến mất rốt cục đã trở lại.

Cô đi tới bên cạnh Hầu Thần, giơ cánh tay lên chụp ảnh chung cho hai người, lưu làm kỷ niệm, bối cảnh là tòa nhà yên tĩnh kia.

Tiếp theo cô gọi điện thoại cho nhân viên thị chính, thông báo đối phương sắp xếp xe tới đón bọn họ.

Nhân viên công tác biết được vấn đề khó khăn đã được giải quyết, vui mừng quá đỗi, nói sẽ xin cho bọn họ một chiếc xe sang trọng.

Thời Tiện Ngư rất vui vẻ, cảm thấy “xe sang trọng” là sự khẳng định đầy đủ đối với công việc vất vả của cô.

Thiện Tuệ Tử biết lập tức có xe tới đón mình, không nói gì, chỉ là lại đi tầng hầm ngầm một chuyến, ước chừng là muốn mang đi một ít đồ cũ lưu làm kỷ niệm, bất quá cuối cùng chọn lựa chọn, chỉ lấy đi búp bê vải mà nàng chọn ban đầu.

Trong khoảng thời gian chờ xe tới, Thời Tiện Ngư loay hoay điện thoại di động, trả lời tin nhắn cho Chu Bạc Thiện.

Không lâu sau, Khâu Đoan Minh nằm trên mặt đất rất cục tĩnh lại, hấn ngời dậy, mê mang đánh giá bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Thời Tiện Ngư cùng Thiện Tuệ Tử.

Thiện Tuệ Tử còn đang ghi hận hấn tự tiện chủ trương, cho nên không có cái sắc mặt tốt, Khâu Đoan Minh liền nhìn về phía Thời Tiện Ngư, hỏi: “Là các người cứu tôi?”

Thời Tiện Ngư gật đầu: “Xem như vậy đi.”

Khâu Đoan Minh cả người mệt mỏi, khó chịu đỡ lấy trán của mình: “Thật sự là quái tai, rõ ràng mỗi bước đều đúng, nhưng pháp sự lại không có tác dụng với nó... Xem ra thuật Khôi Lỗi này, tôi còn phải tiếp tục tu hành a...”

Thời Tiện Ngư tiếp tục gật đầu: “Đúng vậy, tiếp tục cố gắng.”

Khâu Đoan Minh sờ sờ trên người mình, lấy ra một cái túi giấy hình vuông to bằng bàn tay, đi đến trước mặt Tiện Ngư, đưa cho cô.

“Ân cứu mạng của Thòi đạo trưởng, tại hạ không thể báo đáp, nơi này có một tấm trối linh phù, là tôi hao phí mấy năm luyện chế mà thành, vốn muốn làm môi giới luyện chế Thị Thần, đáng tiếc thất bại trong gang tấc, phù này đối với tôi mà

nói tạm thời không có công dụng, hiện tại tặng cho Thời đạo trưởng, hy vọng tương lai nó có thể hiệu lực một hai.”

Thời Tiệp Ngự nhận được trong tay, cảm giác túi giấy rất dày.

Cô cảm thấy Khâu Đoan Minh làm đạo sĩ có chút đáng tiếc, hẳn là đi làm giáo viên nhà trẻ, kỹ thuật gấp giấy của hẳn ta quá lợi hại, động vật gì cũng hạ bút thành văn, bao gồm cả túi giấy trong tay cô, nếu gấp dày hơn một chút, gần như không kém bánh chưng.

“Tấm bùa này có ích lợi gì?” Thời Tiệp Ngự hỏi.

Khâu Đoan Minh nói: “Trong lá phù này, tôi dùng năm loại chú thuộc tính bất đồng của Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, xây dựng ra một pháp trận vừa có kim thạch chi kiên, lại có lực tự nhiên, bất kỳ linh thể nào chỉ cần nhập trận, tuyệt đối không thể chạy thoát, cho nên ta gọi là Phục Linh Phù.” Thời đạo trưởng về sau nếu có cơ duyên gặp được linh thể thích hợp, vô luận đối phương là loại yêu ma quỷ quái nào, người đều có thể dùng lá bùa này trói buộc nó, sau đó chậm rãi giáo hóa, ta bảo quản nó đối với người nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn đến cực điểm...”

Nhiệt độ bốn phía đột nhiên hạ xuống, Khâu Đoan Minh không khỏi rung mình một cái, nghi hoặc nhìn bốn phía: “Sao đột nhiên lạnh như vậy?”

Chương 616. 6. Thế giới hiện thực (32)

Thiện Tuệ Tử cũng nhận ra, cau mày nhìn trời: “Có phải trời sắp mưa không? Các người xem, bên kia có mây đen thổi qua.”

Thời Tiện Ngư thần sắc vi diệu.

Cô nhét bùa lại trong tay Khâu Đoan Minh, ngượng ngùng nói: “Khâu đạo trưởng, cái này tôi không dùng được, anh giữ lại dùng đi.”

Khâu Đoan Minh hơi sững sờ, chần chờ nói: “Nhưng ở hạ thân không có vật gì dài, cũng chỉ có lá bùa này được cho là vật hiếm lạ, Thòi đạo trưởng có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không?”

Thời Tiện Ngư vội xua tay, nghĩ thầm: Suy nghĩ tiếp đi, tôi thật sợ trong đám mây đen kia sẽ nổ ra một tia sét đánh người thành hai nửa.

Khâu Đoan Minh tiếc hận nói: “Được rồi, vậy tại hạ sẽ không ép buộc người khác, đại ân đại đức của Thòi đạo trưởng, tại hạ chỉ có thể sau này có cơ hội báo đáp.”

“Khâu đạo trưởng khách khí rồi.” Thời Tiện Ngư lễ phép hướng hân chấp tay.

Nhiệt độ rõ ràng ấm lại.

Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí hoài nghi có phải còn có lệ quỷ chưa thanh trừ sạch sẽ quanh quẩn ở gần đó hay không, vì thế bọn họ lại lục soát

xung quanh một phen, cho đến khi xe sang trọng tới đón bọn họ tới, cũng không phát hiện nơi nào có dị thường.

Trở lại trung tâm hoạt động văn hóa đạo pháp thị chính, Khâu Đoan Minh và Thiện Tuệ Tử đem tất cả công lao đều giao cho Thời Tiệp Ngự, tư chất mở đạo quán chứng minh không hề trì hoãn rơi xuống đầu Thời Tiệp Ngự.

Kế tiếp còn có không ít thủ tục chờ Thời Tiệp Ngự đi làm, Khâu Đoan Minh cùng Thiện Tuệ Tử liền cáo từ trước.

Lúc chia tay ba người thêm bạn tốt, mở rộng danh sách bạn tốt trong điện thoại di động mới của Thời Tiệp Ngự.

.....

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, Thời Tiệp Ngự dẫn Thị Thần đi ra cửa chính trung tâm hoạt động, bên ngoài sắc trời đã tối đen, nhưng trong thành phố ánh sáng huyền ảo, cũng không quanh quẽ. bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

Xe cộ trên quốc lộ như nước chảy.

Thời Tiệp Ngự và Thị Thần chờ xe điện ven đường.

Đợi một lát, cô lặng lẽ liếc anh một cái, thấy hấn vẫn mặt không chút thay đổi, đưa tay kéo ống tay áo hấn xuống, nói: “Đừng nóng giận.”

Bạch Long: “.....”

Sắc mặt hấn hơi thối.

“Khâu đạo trưởng cũng có ý tốt, anh không nên ghi hận hấn, hơn nữa, bùa của hấn có lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể lợi hại hơn anh sao? Kim mộc thủy hỏa thổ gì đó, cũng không thể vây khốn anh.” Thời Tiệp Ngự nhỏ giọng vuốt móng ngựa.

Sắc mặt hấn mơ hồ hòa hoãn.

Thời Tiện Ngư cười cười, cùng hấn tay trong tay nhìn dòng xe cô chảy xiết, khoe miệng vẫn hơi vênh lên.

“Kỳ thật như vậy cũng không tồi, em không trói buộc anh, anh tùy thời có thể tới, tùy thời có thể đi, anh đến rồi, chúng tôi hảo hảo ở chung, anh đi rồi, chúng ta liên tự do... Nghe ra tôi giống như thích một lãng tử?”

Đây gọi là lời gì?!

Bạch Long giận dữ phát tay áo.

Thời Tiện Ngư nhìn bàn tay trắng trơn của mình, ngẩn ngơ: “..... Tính tình Long tộc đều lớn như vậy sao?”

Cô vươn tay, kéo tay hấn về, một lần nữa cầm: “Không sao, tính tình em tốt, em có thể nhịn.”

Ai cần cô nhịn a?!!

Bạch Long còn muốn quăng, sau đó nghĩ đến mình làm như vậy chẳng phải là bị lộ sao? Lại nghĩ, mình vừa rời vung tay, kỳ thật đã bị lộ rồi phải không?... Không, phỏng chừng ở nhà ma bên kia cũng đã bị lộ, cô chắc chắn hấn sẽ ra tay, cho nên cô ý đem hấn lưu lại nhà vệ sinh bên ngoài.

Không cần phải diễn nữa, rõ ràng trong lòng cô cái gì cũng rõ ràng.

Vậy cô nghĩ sao về anh? Có thể cười nhạo hấn đi rồi quay lại, cười nhạo hấn nói mà không giữ lời hay không?

“A...” Thời Tiện Ngư đột nhiên khẽ kêu một tiếng, “Chúng ta đợi không công lâu như vậy, anh xem thời gian trên biển số, chúng ta bỏ lỡ chuyến xe cuối cùng rồi.”

Bạch Long tâm tình phức tạp, tạm thời không muốn nói chuyện.

Thời Tiệp Ngư lại kéo hẳn: “Em mệt quá, đây là lối đi dành riêng cho xe điện, muốn đi taxi còn phải đi một con đường khác, anh cõng em qua đó đi.

Bạch Long: “.....”

Luôn cảm thấy, có chút tổn hại long uy.

Chương 617. 6. Thế giới hiện thực (33)

“Mau ngồi xỏm xuống a.” Thời Tiệp Ngư nói: “Bằng không để cho người ta nhìn thấy, Thị Thần cư nhiên không nghe đạo trưởng nói, thật kỳ quái.”

Cô lại thở dài: “Em thật sự mệt mỏi quá, hai ngày nay không được nghỉ ngơi.”

Bạch Long nghĩ thầm quên đi, cần gì đêm hôm khuya khoắt ở ven đường cùng cô tranh giành cái này?

Hắn ngồi xỏm xuống.

Thời Tiệp Ngư bò lên, vui vẻ ôm chặt cổ hắn, thổi vào lỗ tai hắn: “Anh tên là gì?”

Hắn có loại xúc động muốn lập tức ném cô xuống.

Cô nằm sấp trên lưng hắn nói: “Nếu, em nói là nếu... nếu chúng ta thật sự ở bên nhau, muốn sinh con, sẽ sinh người ra, hay là sinh ra rỗng?”

Bước chân hắn cứng ngắc, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Cô nói: “Nếu là một nửa rỗng và một nửa người, thì đó sẽ là nửa trên nửa dưới, hay nửa trái nửa phải?”

Hắn thật sự nhịn không được, đột nhiên đứng thẳng!

Thời Tiệp Ngư lập tức trượt xuống đất, ngã không đau, nhưng cả người bối rối.

Hắn vốn định dùng lời lẽ chính trực nhắc nhở cô không nên hồ ngôn loạn ngữ, nhưng nhìn thấy cô ủy khuất bĩu môi, nhất thời lại không biết nên nói cô cái gì cho phải.

Thời Tiện Ngư vẻ mặt thất vọng: “Em đã nói là ‘nếu’ rồi... cũng không phải sự thật, em nghĩ cũng không được sao...”

Lời nói kết thúc, lộ vẻ ủy khuất.

Hắn: “.....”

Rất khó chịu.

Lại bất đắc dĩ.

Có chút đau lòng.

Còn rất ghen khuất.

Hắn không biết mình đang ghen khuất cái gì, lý trí nói cho mình biết hắn là cách cô rất xa, nhưng nhìn cô ngồi dưới đất thương tâm, hắn lại...

Than ôi!

Hắn hít sâu một hơi, khom lưng ôm lấy cô, yên lặng đi về phía trước, trong lòng không khỏi tự hỏi mình: Tại sao lại như vậy?

Thời Tiện Ngư ở trong lòng hắn ngừng ủy khuất, tiếp tục hỏi: “Nếu sinh con, sẽ là thai sinh, hay là trứng sinh a? Cũng không thể một nửa thai sinh một nửa trứng sinh.”

Bạch Long: “.....”

Thời Tiện Ngư nhanh chóng ôm cổ hắn: “Không phải anh lại muốn ném em xuống đất chứ?”

Hắn hít sâu, hít sâu, lại hít sâu...

Về mặt Thời Tiện Ngư cảnh giác, hai tay ôm chặt hơn.

Hai người giằng co thật lâu, hắt thở ra một hơi, rút cục mở miệng: “Bạch Hô Xuyên.”

Thời Tiện Ngư giật mình, sau đó hiểu được, đây là tên của hắn.

Cuối cùng cô cũng biết tên hắn.

Lúc này, bên cạnh người đi bộ trên đường bỗng nhiên nhẩy ra một đám trẻ con, hì hì ha ha chạy tới, vừa chạy vừa cười: “Yêu đương, yêu đương, hai người này đang yêu đương!”

Thời Tiện Ngư sững sốt, đột nhiên từ trong lòng Thị Thần nhẩy xuống, đuổi theo mấy đứa trẻ phía trước: “Các người đứng lại!”

Thị Thần không rõ cho nên, mắt thấy cô chạy, đành phải đuổi theo.

Đứa bé chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy được mấy trăm mét, Thời Tiện Ngư cũng không chậm, đuổi theo một cô bé rơi ở phía sau cùng trong đám trẻ này, một tay tóm lấy cổ áo đối phương.

Đám tiểu hài tử này lại còn rất có nghĩa khí, một người bị bắt, những đồng bọn khác toàn bộ dừng lại, do dự không biết có nên tiếp tục chạy hay không.

Thị Thần hỏi: “Bắt bọn họ làm gì?”

“Bọn họ một đám trẻ con, hơn nửa đêm chạy bên lề đường, thật nguy hiểm a.” Thời Tiện Ngư nắm lấy cô bé trong tay hỏi: “Vì sao không về nhà?”

Tiểu cô nương thanh âm giòn tan, trả lời: “Chúng ta muốn đi nhà ma thám hiểm!”

Xa xa một tiểu nam hài càn rỡ kêu gào: “Cô là ai xen vào việc của người khác! Buông Tiểu Hi ra!”

Phỏng chừng tiểu nam hài này là người dẫn đầu, hẳn làm bầm, những hài tử khác đều làm bầm theo, ầm ỹ đến mức Thời Tiện Ngư đau đầu.

Cô nhằn nại nói: “Bây giờ muộn quá rồi, các cậu mau về đi, nếu không lát nữa không có xe, các cậu muốn về nhà cũng không về được.”

Cậu bé kêu lên: “Ông tưởng chúng tôi ngốc sao, đi nhà ma đương nhiên phải đi ban đêm, ban ngày lại không thấy quỷ!”

Những đứa trẻ khác ồn ào: “Đúng vậy! Cô tưởng chúng tôi ngốc sao!”

Thời Tiện Ngư tóm lấy cô bé kia đột nhiên thét chói tai: “Chị kéo tóc em rồi!”

Chương 618. 6. Thế giới hiện thực (34)

Thời Tiện Ngư vội vàng buông tay.

Cô vừa buông lỏng, cô bé nhanh chân bỏ chạy, tiếp theo đám trẻ con kia tựa như đàn bồ câu sợ bay, tất cả đều chạy hết.

Thời Tiện Ngư nhú nhú mày, lấy di động ra gọi điện thoại cho Chu Bạch Thiện.

Bạch Long không rõ cô như thế nào đột nhiên đối với một đám tiểu hài tử không quen biết để tâm.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, Thời Tiện Ngư nói: “Tôi ở ven đường gặp được một đám trẻ con, tuổi chừng bảy tám, lớn nhất phỏng chừng không vượt qua mười tuổi, bọn họ nói muốn đi nhà ma thám hiểm, loại tình huống này bình thường xử lý như thế nào?”

Chu Bạch Thiện ở đầu dây bên kia cười ha ha, “Nhất định là 《 trừ quỷ thiên tài Tiểu Cơ Linh 》 fan hâm mộ đi!”

Thời Tiện Ngư không hiểu ra sao: “..... Trừ quỷ tiểu cơ linh?”

Là một bộ phim hoạt hình, trẻ con đều thích xem, Nguyên Quân đừng nóng vội, cậu nói địa chỉ cho tôi biết một chút, tôi sẽ liên lạc với cảnh sát.

Thời Tiện Ngư báo tên trạm xe gần đó.

Thế giới này văn hóa thần quỷ thịnh hành, vì thế ngay cả tác phẩm giải trí văn hóa cũng phần lớn là nội dung bắt yêu bắt

quỷ, “Thiên tài trừ quỷ Tiểu Cơ Linh” này ước chừng tương đương với thám tử lừng danh Conan.

Chu Bặc Thiện nói: “Nguyên Quân, tôi vừa rồi tra xét, phụ cận chỉ có một chỗ có ma, ban đầu là nhà dân bình thường, năm ngoái thì chính tìm đạo sĩ trừ quỷ, hiện tại chỗ đó đã trùng kiến biến thành chuỗi siêu thị, không có ma.”

Hắn nói xong lại nhin không được cười vài tiếng: “Đám trẻ con này thật buồn cười, nếu là nơi có quỷ, trong phạm vi vài dặm đều phải khoanh tròn lại, xa xa phải treo bảng cảnh báo, ngay cả xe cộ cũng không thể thông hành, làm sao tới phiên bọn họ đi thám hiểm. Lát nữa tôi liên lạc với nhân viên tuần tra gần đó, sẽ thông báo cho phụ huynh đưa con về.”

Thời Tiện Ngư thở phào nhẹ nhõm: “Được, em đến siêu thị anh nói xem bọn họ có ở đó không.”

Cúp điện thoại, Thời Tiện Ngư kéo Bạch Long cùng đi siêu thị.

Bạch Long hỏi cô: “Vô duyên vô cớ, vậy để ý làm gì?”

Thời Tiện Ngư kéo cánh tay hắn, ánh mắt nhìn về phía trước: “Sao lại là vô duyên vô cớ, chúng ta đây không phải mới từ nơi có ma quỷ trở về sao, lại nhìn đám trẻ con này hơn nửa đêm còn lắc lư trên đường, nhất định sẽ lo lắng sao, vạn nhất lại xuất hiện một con quỷ thích tìm trẻ con trốn tìm thì làm sao bây giờ?”

Bạch Long nghe nàng nói “Chúng ta”, tâm tình hơi vi diệu.

“Nhìn kia, bọn họ ở đằng kia.” Thời Tiện Ngư chỉ chỉ phía trước.

Chỗ rẽ trái giao lộ là một siêu thị, hiện tại đã sớm đóng cửa, trên cửa cuốn kim loại treo hai cái khóa lớn dày.

Một đám trẻ con quanh quẩn bên cửa cuốn, thật vất vả mới lên ra được, bọn chúng không cam lòng cứ như vậy trở về.

Nam hài dẫn đầu trấn an đồng bạn: “Không có việc gì, tôi còn biết một nơi ma quái khác!” ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Thời Tiệp Ngự nghĩ thầm, nếu lại để cho bọn họ chạy mất, đợi lát nữa nhân viên tuần tra tới tìm đứa nhỏ chẳng phải sẽ vô huyệt sao?

Cô đứng đối diện đường cái, ra vẻ giật mình lớn tiếng kêu: “A! Chẳng lẽ các cậu muốn đi nơi đó?!”

Một đám trẻ con tất cả đều nhìn qua.

Tiểu nam hài dẫn đầu nghi vấn nói: “Cô cũng biết nơi đó?”

Thời Tiệp Ngự nói: “Các cậu nếu như đi nơi đó, nhất định sẽ bị dọa khóc đấy!”

Bọn tiểu thí hài quả nhiên đều không phục, nhao nhao kêu gào: “Chúng ta mới sẽ không bị dọa khóc!”

Thời Tiệp Ngự khinh miệt cười: “Miệng nói không có bằng chứng, nếu không như vậy đi, tôi kể cho các cậu nghe một chút chuyện xưa nơi đó, sau khi nghe xong chuyện xưa, nếu như các cậu không sợ hãi, liền cứ việc đi đi.”

“Kể một câu chuyện, hẳn là có thể kéo dài đến khi nhân viên tuần tra tìm được nơi này.....”

Chương 619. 6. Thế giới hiện thực (35)

Vừa nghe đến lúc Tiệp Ngự muốn kể chuyện ma, đám tiểu hài tử kia tất cả đều vây quanh.

Cậu bé dẫn đầu vẫn rất hoài nghi: “Sao cô biết chuyện ở nơi đó?”

Thời Tiệp Ngự nói: “Cậu nghe tôi kể trước, chờ tôi kể xong chuyện, cậu sẽ biết nguyên nhân.”

Cô bé lúc trước bị Thời Tiệp Ngự tóm cổ áo rõ ràng là một người mê chuyện xưa, cao giọng nói: “Tiểu Bắc cậu đừng ngắt lời, mau để cô ấy kể, là thật hay giả, chúng ta nghe xong sẽ biết.”

“Đúng vậy, mau nói! Mau nói!”

“Mau nói cho tôi biết vì sao nơi đó có ma!”

“Đúng vậy, nơi đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Mau nói đi!.....”

Đầu Thời Tiệp Ngự ơng ơng, cô phát hiện tiếng nói của trẻ con thật sự có lực xuyên thấu mười phần, nhất là khi một đám đông tất cả đều kêu to, tựa như mang theo hiệu quả tiếng vang, vang lên không ngừng.

“Nơi đó...” Cô mở miệng.

Vừa mở miệng, tất cả trẻ con đều ngậm miệng lại, ngồi ở bên đường, nghiêm túc nghe cô kể chuyện xưa.

Thời Tiện Ngư ngồi xuống trên bệ xi măng ở vành đai xanh ven đường, bắt đầu bịa đặt: “Chỗ đó trước kia có một đôi vợ chồng...”

“Không phải! Cô nói sai rồi!” Cậu bé dẫn đầu lập tức chen vào.

“Tiểu Bắc!” Cô bé thét chói tai.

Những đứa trẻ khác cũng lộ vẻ bất mãn: “Tiểu Bắc đừng nói gì, để cô ấy nói hết đi.”

Thời Tiện Ngư cười cười: “Đúng, nghe tôi nói xong đã.”

Bọn trẻ lại im lặng.

Thời Tiện Ngư bắt đầu lại từ đầu: “Nơi đó, trước kia có một đôi vợ chồng ở, nhưng bọn họ không hề ân ái...”

.....

Không chỉ không ân ái, hơn nữa chồng thường xuyên ngược đãi vợ.

Thức ăn không hợp khẩu vị, tốc độ mở cửa không đủ nhanh, hoặc là vợ nửa đêm rời giường đi WC đánh thức hân ngủ, đều sẽ rước lấy một trận hành hung của hân.

Hàng xóm sống gần đó đều cảm thấy vợ đáng thương, mỗi lần thấy vợ gặp khó khăn, sẽ giúp cô xách một ít vật nặng, có lúc giúp cô thay cầu chì.

Bọn họ cũng từng khuyên vợ ly hôn, nhưng vợ sợ sau khi ly hôn lại bị đánh, hơn nữa tính cách nhu nhược, khiếp đảm vô năng, cho nên chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Có một ngày, người chồng tan ca sớm, thấy hàng xóm đang giúp vợ sửa ống nước rỉ nước, người chồng giận tím mặt, cho rằng vợ không an phận, không chỉ đánh vợ một trận, còn ép cô

uống nước bản trong ống nước, vợ uống đến nôn mửa, người chồng liền nắm chặt miệng cô uống.

Hàng xóm bị sự hung ác của chồng dọa sợ, lo lắng rước họa vào thân, từ đó tránh xa đôi vợ chồng này.

Sau khi không có hàng xóm giúp đỡ, cuộc sống của người vợ càng ngày càng khổ sở, người cũng càng ngày càng trầm mặc, cứ như vậy qua hai ba năm, rõ ràng tuổi còn chưa tính là lớn, bộ dáng nhìn qua so với lão phụ nhân còn tiêu tụy, tang thương hơn.

Người chồng dần chán ngấy vợ, ngay cả hứng thú đánh cô cũng không còn, muốn đổi cho mình một người vợ trẻ tuổi xinh đẹp, vì thế làm một phần thỏa thuận ly hôn, tài sản ly hôn một phần tiền cũng không cho vợ, ép buộc vợ ký tên đồng ý.

Ký xong hiệp nghị ngày hôm đó, trượng phu hô bằng gọi hữu đi ra ngoài uống rượu, vừa nghĩ tới chính mình rốt cục thoát khỏi khuôn mặt đáng ghét thô tử, liền cao hứng cực kỳ, bởi vì quá mức quên hết tất cả, trượng phu uống đến say mềm, thẳng đến sau nửa đêm mới say khướt về nhà.

Không nghĩ tới vừa đi tới cửa đã bị cảnh sát ngăn lại, nguyên lai sau khi hấn ra cửa không lâu, vợ thay áo cưới ngày kết hôn mặc, từ trên lầu nhảy xuống, chết.

Thời gian chết cũng rất kỳ quặc, hàng xóm nghị luận sôi nổi, nói vợ chọn thời gian này nhảy lầu, chỉ sợ là muốn hóa thân thành lệ quỷ trở về trả thù chồng.

Người chồng sau khi biết được vô cùng sợ hãi, không dám về nhà, trốn đến nhà một người bạn.

Vị bằng hữu này của hấn vừa vặn đối với chuyện thần quỷ có chút nghiên cứu, cũng quen biết không ít đạo pháp cao nhân, vì thế giới thiệu cho trượng phu một vị pháp sư phi thường lợi hại.

Chương 620. 6. Thế giới hiện thực (36)

Dưới sự hộ tống của pháp sư, trượng phu rút cục đánh bạo về nhà.

Trong nhà quả nhiên oán khí đằng đằng, âm khí sâm sâm, tuy rằng cái gì cũng không phát sinh, lại làm cho người ta nổi da gà.

Pháp sư nói tình huống rất không ổn, oán khí của thê tử quá lớn, dùng pháp thuật bình thường chỉ sợ khó có thể áp chế, mà pháp thuật cấp cao cần tập hợp vài kiện linh khí mới có thể có hiệu quả, thời gian không kịp chuẩn bị, bởi vì đêm nay quỷ hồn của thê tử sẽ trở về đòi mạng trượng phu.

Trượng phu hoảng sợ vạn phần, lập tức quỳ xuống trước pháp sư, cầu pháp sư cứu hãn một mạng.

Pháp sư bắt đắc dĩ thở dài: “Sớm biết hôm nay, cần gì lúc trước? Hết thầy đều là nhân quả.”

Trượng phu gào khóc, nói mình đã hối lỗi, cầu pháp sư ngấm lại biện pháp, cho dù táng gia bại sản hãn cũng nguyện ý.

Pháp sư nói: “Còn có một cách, bất quá người sẽ gặp chút tội.”

Người chồng tỏ vẻ chỉ cần có thể sống sót, bảo anh làm cái gì cũng được.

Pháp sư nói: “Được rồi, tối nay chín giờ con hãy đến đây, ta sẽ dạy con làm thế nào.”

Vì thế đợi đến chín giờ đêm, trượng phu lại về đến nhà, lại phát hiện thi thể đã chết mặc một thân lụa trắng nằm trên mặt đất!

Trượng phu sợ tới mức tông cửa bỏ chạy!

Pháp sư ngăn chồng lại: “Cô ta lúc còn sống sợ ông như chuột sợ mèo, sao sau khi chết người lại sợ cô ta?”

Pháp sư mạnh mẽ kéo người chồng vào trong nhà, chỉ vào người vợ trên mặt đất nói: “Người nhìn cô ấy đi.”

Trượng phu run rẩy đi tới bên cạnh người vợ, dựa theo ý của pháp sư, ép buộc mình nhìn chằm chằm người.

Sắc mặt người vợ cực kỳ tái nhợt, khuôn mặt gầy gò, xương gò má nhô lên cao, mà lông mày rất nhạt, một đầu tóc dài khô héo búi thành búi tóc, dùng kẹp tóc đơn giản kẹp lụa trắng.

Người chồng đột nhiên ý thức được, đã rất lâu rất lâu rồi mình chưa từng nhìn kỹ vợ, đến nỗi bây giờ nhìn cô như vậy, lại cảm thấy xa lạ.

Pháp sư nói: “Lật mặt cô ấy đi.”

Trượng phu nghe xong càng sợ hãi, chỉ là đứng ở một bên liên sợ tới mức chân mềm nhũn, cứ nhiên còn muốn chạm vào cô? Sao hắn dám?

Pháp sư châm biếm hắn: “Uy phong lúc trước đâu? Người không chỉ một lần đánh cho cô hoàn toàn thay đổi, xuất ra khí thế lúc đó, xách cô lên, lật mặt.”

Người chồng run rẩy không dám động đây.

Pháp sư lại thúc giục: “Thời gian không còn nhiều lắm, nếu người không làm theo lời ta, thì cứ tiếp tục chờ chết đi!”

Trượng phu nghe xong, hạ quyết tâm, cắn răng vươn hai tay, túm lấy cánh tay người, kéo lên, lật mặt. Mấy động tác đơn giản lại làm cho hắn ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn đem tay chân người vợ một lần nữa sắp xếp xong, xúc cảm mềm nhũn, phảng phất người này đang ngủ, trượng phu bỗng nhiên cảm thấy một ít chua xót.

Và những nỗi buồn này nhanh chóng bị đè nén bởi nỗi sợ hãi, bởi vì chỉ thị tiếp theo của pháp sư là: “Ngồi lên lưng cô ấy.”

Người chồng nhìn pháp sư một cách khó tin.

Pháp sư hờ hững nói: “Nếu không làm theo, người sống không qua đêm nay, người tự quyết định đi.”

Trượng phu gục đầu xuống, sợ chết gằn trong gang tấc, hắn hít sâu một hơi, kiên trì bước chân, sau đó khom lưng, mặt xám như tro ngồi ở trên người người vợ.

Pháp sư nói: “Dùng hai tay nắm chặt cô ấy, tiếp theo bất luận xảy ra chuyện gì, con cũng không được từ trên người cô ấy bước xuống, nhớ kỹ lời của ta, tuyệt đối không thể từ trên người cô ấy bước xuống, nếu không tính mạng khó bảo toàn!”

Pháp sư nói xong lời này, phất tay áo rời đi.

Người chồng ngồi trên người vợ, mồ hôi lạnh như mưa, run rẩy không ngừng.

Trong chốc lát miệng khô lưỡi khô muốn uống nước, trong chốc lát hô hấp dồn dập muốn đi WC, nhưng lời của pháp sư giống như kiếm treo ở đỉnh đầu hắn, dưới áp lực cùng sợ hãi cực lớn, hắn chỉ có thể nhận mệnh tiếp tục bảo trì tư thế ngồi.

Chương 621. 6. Thế giới hiện thực (37)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thê tử bị hấn đè ở phía dưới thủy chung không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thần kinh căng thẳng không khỏi bắt đầu lười biếng, tinh thần hấn hoảng hốt, bắt đầu miên man suy nghĩ... Nghĩ đến dáng vẻ khúm núm của vợ trước kia, nghĩ đến dáng vẻ vợ ký đơn ly hôn, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ lửa giận!

Đã ly hôn rồi, vì sao tìm cái chết!

Muốn chết, vì sao không chết xa một chút?!

Tại sao phải tìm hấn phiền toái?!

Hấn càng nghĩ càng tức giận, hận không thể túm lấy thê tử đã chết lại đánh một trận!

Đương!

Đột nhiên một tiếng vang lên, trượng phu sợ tới mức run rẩy, quay đầu nhìn, nguyên lai là đồng hồ phòng khách đang báo giờ, hiện tại vừa vặn là 0 giờ sáng, tiến vào nửa đêm.

Sợ bóng sợ gió một hồi, hấn giờ cánh tay lên lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Lúc này, người vợ bên dưới đột nhiên cử động.

Trượng phu trong lòng hoảng hốt!

Hấn nhớ tới lời pháp sư nói, vội vàng hai tay nắm chặt bả vai người vợ.

Trong miệng vợ phát ra một tiếng rên rỉ thật dài - -

Sau đó, cô chậm rãi, từ trên mặt đất, đứng lên.

Trượng phu ghi nhớ lời của pháp sư, vô luận phát sinh chuyện gì, tuyệt không thể rời khỏi thể tử!

Hắn càng dùng sức ôm chặt cổ người vợ.

Nhưng người vợ dường như không có cảm giác, sau khi cô đứng lên, một bên gọi tên hắn, một bên ở trong phòng tìm hắn.

Mới đầu chồng còn rất khản trương, sau đó phát hiện vợ không nhìn thấy mình, mới yên lòng.

Tuy nói như thế, trong lòng hắn vẫn cực kỳ sợ hãi, hơn nữa nhìn người vợ từng phòng từng phòng tìm hắn, ngay cả đáy giường cũng không buông tha, liền càng cảm thấy không rét mà run, không dám tưởng tượng mình nếu như không nghe pháp sư nói, hiện tại bị người vợ tìm được, sẽ là loại tình cảnh nào.

Vợ tôi luôn tìm kiếm, luôn tìm kiếm...

Không tìm được chồng, cô lẩm bẩm trong miệng: “Anh ấy đâu rồi... anh ấy trốn đâu rồi... ở đâu...”

Lại tìm trong chốc lát, eo của cô càng ngày càng cong, động tác cũng càng ngày càng chậm chạp, đi đến phòng khách, nói: “Mệt mỏi quá a...”

Sau khi nói xong, cô chậm rãi nằm xuống đất.

Vừa vặn đem trượng phu sau lưng ngăn lại.

Trượng phu chỉ cảm thấy thân thể thể tử là một tòa băng sơn nặng ngàn cân, bị ép đến không thở nổi, hơn nữa lạnh lẽo thấu xương, giống như có từng trận khí lạnh chui vào lỗ chân lông, nhưng hắn không dám động, chỉ có thể lẳng lặng nằm.

Sắc trời bên ngoài dần dần trở nên trắng bệch, người chồng liếc nhìn đồng hồ trên tường, mới phát hiện bây giờ đã là năm giờ sáng.

Trời sắp sáng rồi.

Chồng kiên nhẫn chịu đựng.

Rốt cục chịu đựng đến khi mặt trời mọc, sức nặng trên người hắn biến mất, cổ âm hàn kia cũng bị ánh mặt trời chiếu vào xua tan.

Trượng phu thở phào nhẹ nhõm.

Ông rời khỏi nhà, tìm vị pháp sư và kể lại chi tiết những gì đã xảy ra tối qua.

Pháp sư nói: “Chín giờ tối nay ngươi trở về một lần nữa, vẫn là ngồi trên người cô ấy, kiên trì bảy buổi tối sau, oán khí của cô ấy tự nhiên sẽ tiêu tan, về sau sẽ không bao giờ tìm ngươi gây phiền toái nữa.”

Chồng cảm ơn và ra đi.

Sau đó liên tục mấy buổi tối, hắn đều chiếu theo pháp sư nói, chín giờ tối đi vào trong nhà, cưỡi trên lưng người vợ, tận mắt thấy cô một lần một lần tìm mình, sau đó rạng sáng ngày hôm sau rời đi.

Mấy buổi tối đầu vừa khấn咒 cũng sợ hãi, sau đó chậm rãi thành thói quen, người cũng buông lỏng xuống, có lúc nhìn vợ không ngại phiền toái tìm kiếm hắn, hắn sẽ nhớ tới ngày hai người kết hôn, vợ mặc một thân áo cưới tươi cười đi về phía mình, lúc trước hai người rõ ràng cũng hạnh phúc qua một đoạn thời gian, như thế nào hôm nay lại biến thành như vậy?

Hắn cũng muốn cho cô hạnh phúc, lại đẩy cô vào đường chết, biết rõ cô là trẻ mồ côi, sau khi ly hôn không có nơi nào

để đi, nhưng hắn vẫn chơi đùa với thỏa thuận ly hôn, không cho cô phòng ở, không cho cô tiền, mặc cho cô ra khỏi nhà tự sinh tự diệt... Lúc ấy, cô tuyệt vọng biết bao nhiêu?

Người chồng hối hận.

Hắn bắt đầu hối hận hành động của mình, hạ quyết tâm, chờ sự tình giải quyết, hắn nhất định phải tìm pháp sư tốt nhất siêu độ thê tử.

Chương 622. 6. Thế giới hiện thực (truyện hoàn thành)

Một đêm lại một đêm, thắt lưng người vợ càng ngày càng cong, bước chân cũng càng ngày càng chậm, giọng cô luôn khàn khàn tự lắm lắm: “Mệt mỏi quá... Tại sao lại mệt mỏi như vậy...”

Cô dần dần yếu đi, từ lúc năm giờ sáng nằm xuống, biến thành bốn giờ, ba giờ, thời gian tìm chồng dần dần rút ngắn.

Đợi đến đêm thứ sáu, thời gian vừa qua hai giờ sáng, cô liền không chịu nổi gánh nặng trên lưng nằm xuống.

Người chồng biết rằng chỉ cần kiên trì đến đêm thứ bảy, người vợ sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa.

Kỳ thật hẳn cũng không dễ chịu, liên tục sáu buổi tối bảo trì thần kinh căng thẳng không thể nghỉ ngơi, hao tổn nghiêm trọng thể lực cùng sức khỏe của hẳn, cho dù ban ngày ngủ bù, tác dụng cũng không lớn, đến mấy đêm cuối cùng, hẳn cơ hồ không không chế được ngủ gà ngủ gật, nhiều lần thiếu chút nữa liền từ trên người người vợ ngã xuống.

Đêm thứ bảy, người chồng sợ mình sẽ ngủ thiếp đi một lần nữa, bèn chuẩn bị một sợi dây thừng trói chặt mình và vợ lại với nhau, để cho dù vô tình ngủ thiếp đi, hẳn ta cũng không ngã khỏi người vợ.

Màn đêm buông xuống, sau chín giờ tối, người vợ lại tỉnh lại.

Cô chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, giống như mấy đêm trước, bắt đầu ở trong phòng tỉ mỉ tìm kiếm trượng phu, dưới

giường, trong tủ quần áo, sau sô pha...

“Ở đâu... ở đâu... tại sao không tìm thấy...”

Thân thể người vợ lạnh lẽo, người chồng ở trên người cô cảm thấy mình cũng sắp đông cứng.

Hai mắt hần nhập nhèm, cả người mệt mỏi, hai tay chết lặng túm lấy dây thừng, hồn nhiên không biết, theo thê tử không ngừng đi lại, dây thừng đang trở nên lỏng lẻo.

“Ở đâu... tại sao không tìm thấy...”

Người vợ còn đang cố chấp tìm kiếm, khớp xương cứng ngắc ở trong phòng trống rỗng kéo kẹt vang lên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người chồng vừa lạnh vừa buồn ngủ, mí mắt đánh nhau, lực trong tay càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng yếu...

Rốt cục, dây thừng theo khớp xương hoạt động qua lại mà lỏng ra.

Đông một tiếng, chồng ngã xuống đất, đột nhiên bừng tỉnh!

Hần ngẩng đầu, thấy Người vợ trước mắt chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn chăm chú hần, khóe miệng giương lên nụ cười quỷ dị —

.....

Thời Tiệm Ngự giờ hai tay lên, bắt chước bộ dáng oan hồn, âm u nói với đám trẻ: “Tìm được anh rồi...”

Đột nhiên nhào tới! Bọn trẻ sợ đến mức la hét!

Thời Tiệm Ngự cười ha hả: “Lá gan nhỏ như vậy, còn muốn đi nhà ma thám hiểm! Ha ha ha ha!”

Đền pin ở giao lộ chiếu tới, hai nhân viên tuần tra cao giọng hỏi: “Ai ở đâu?”

Thời Tiện Ngư nhanh chóng giơ tay: “Bên này bên này, bọn trẻ hơn nửa đêm không về nhà, mau dẫn chúng về nhà đi.”

Bọn nhỏ khóc lóc chạy về phía nhân viên tuần tra, vừa chạy, vừa chỉ vào Thời Tiện Ngư lên án: “Cô ta dọa chúng ta!”

Thời Tiện Ngư: “???”

.....

Hai giờ sau, Thời Tiện Ngư được Chu Bặc Thiện dẫn ra khỏi cục cảnh sát, cô viết giấy cam đoan, tiếp nhận phê bình, cuối cùng mới tránh được trừng phạt nghiêm khắc hơn.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới, mình chỉ kể một câu chuyện ma mà thôi, cư nhiên bị tình nghi ngược đãi tinh thần trẻ em, thiếu chút nữa bị khởi tố.

Sau khi kinh ngạc, lại nhìn không được muốn cười.

Chu Bặc Thiện giải thích với cô: “Trước đây dự luật bảo vệ trẻ em không kiện toàn, hàng năm đều xuất hiện rất nhiều tiểu quỷ oán khí nặng nề, đuổi quỷ thể nào cũng không hết, sau đó sửa lại dự luật, coi trọng quyền lợi trẻ em, sau đó tình hình cải thiện không ít, mấy năm nay tiểu quỷ đã rất hiếm thấy.

Hắn liếc nhìn Thời Tiện Ngư, ngượng ngùng nói: “Theo quy định, người lớn chiếu hình ảnh khủng bố cho trẻ em dưới 12 tuổi, hoặc miêu tả cảnh tượng khủng bố, bị tình nghi đe dọa và ngược đãi...”

Thời Tiện Ngư cười gật đầu: “Rất tốt, thay vì chờ đạo sĩ đi trừ quỷ, không bằng căn bản ngăn chặn khả năng oan hồn lệ quỷ sinh ra.”

Chu Bặc Thiện cười hắc hắc, sờ sờ cái ót: “Sur phụ tôi cũng là ý tứ này, cho nên trừ phi là làm nhiều việc ác lệ quỷ, bình thường hắn không cho phép chúng tôi tùy ý xuống núi trừ quỷ, hắn nói...”

“Thiện ác có báo, nửa đêm quỷ gõ cửa kỳ thật là đạo đức thị phi giản dị nhất của mọi người.” Thời Tiệp Ngự thư thái cảm khái: “Chỗ các anh, thật không tồi nha!”

Chu Bạch Thiện lập tức nói: “Nguyên Quân thích thì ở thêm một thời gian.”

“Được.” Thời Tiệp Ngự quay đầu nhìn Thị Thần phía sau, cười cười: “Nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Thị Thần không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn dường như lại một lần nữa bị vây khốn...

Chương 623. KẾT THÚC QUYỀN SÁCH

Chương 624. Review nhóm truyện TU TIÊN hay mà Giá Cả hạt dẻ

Hiện giờ các truyện tu tiên hầu hết đều có giá 30tlt/1000 chữ, nhiều truyện ngắt 1 chương thành 2,3 chương với mỗi chương 1000 chữ để tối đa hoá số tlt. Dưới đây là top 3 truyện tu tiên hay mà giá cả hạt dẻ không ngắt chương, được đọc free 50 chương đầu.

Kinh Khủng Tu Tiên Lộ (Dịch)
<https://truyenyy.pro/truyen/kinh-khung-tu-tien-lo-dich/>

(Truyện top về quỷ dị tu tiên, giá 35tlt/1500 chữ)

Thể loại: quỷ dị + tàn khốc tu tiên + lão Lục + phía sau màn, « vô đạo tiên lộ » « thần bí, tiên lộ, câu cá lão » đồng bộ đôi mới.

Đại Đường vương triều, tận thế sắp tới.

Vô tận quái dị giáng lâm, nhắc lên vô biên giết chóc.

Nhân gian hồng trần, đạo, phật, nho, yêu, ma, quỷ, Chư Tử Bách gia tung hoành.

Tiên đạo ở nhân gian, Lý Thanh từ dị giới mà đến nhìn thấy lại là ngàn vạn bạch cốt cùng tuyệt vọng trên con đường tiên lộ.

“Bọn hần là tiên? Là ma? Là phật? Là nho? Là quỷ? Là yêu? Là Chư Tử Bách gia?” Lý Thanh ghen hòng nhìn trần trời.

Trong pho tượng trước mắt, mơ hồ hiện lên một tồn tại quái dị vô cùng khủng bố ở sâu trong hắc ám.

“Đây rốt cuộc là tu tiên, vẫn là tu thành quái dị?” Trong lòng Lý Thanh lạnh buốt nhìn quái dị kinh khủng đầy trời.

Ta Tại Phàm Nhân Khoa Học Tu Tiên (Dịch)
<https://truyenyy.pro/truyen/ta-tai-pham-nhan-khoa-hoc-tu-tien-dich/>

(Đồng nhân Phàm Nhân Tu Tiên hay nhất, giá 35t/1800 chữ)

Thể loại: Tu Tiên, khoa học tu tiên, phàm nhân tu tiên, đồng nhân, có gái

(Đây là tác phẩm đi sâu và mở rộng hơn về thế giới Phàm Nhân Tu Tiên và giải quyết được những tiếc nuối trong truyện Phàm Nhân)

Lạc Hồng đứng ở trước sơn môn Hoàng Phong cốc, giờ phút này hắn không thể không thừa nhận sự thật mình đã xuyên qua đến thế giới « Phàm Nhân Tu Tiên Truyện » .

Lạc Hồng nói như đinh đóng cột: “Giống như Hàn lão ma là tứ phẩm ngũ linh căn, nhưng ta không có bình nhỏ, xem ra chỉ có thể đi con đường khoa học tu tiên này !”

Vì cái gì Luyện Khí kỳ mỗi bốn tầng liền sẽ có một cái bình cảnh?

Như thế nào tăng tỉ lệ Trúc Cơ lên mức độ lớn nhất?

Đến tột cùng có bao nhiêu nhân tố ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện?

Hàn lão ma tu luyện đến cùng nhanh bao nhiêu?

Lúc cái thế giới tu tiên này tồn tại sự thật khách quan, thì khoa học chính là tu tiên, tu tiên chính là khoa học!

Ta Có Một Quyển Quỷ Thần Đồ Lục (Dịch)
<https://truyenyy.pro/truyen/ta-co-mot-quyen-quy-than-do-luc-dich/>

(Truyện tiên hiệp huyền huyền hấp dẫn nhất top đầu, giá 35t/1700 chữ)

Thể loại: Tiên Hiệp, Huyền Huyền, Tu Chân, Linh Dị Thần Quái, Thần Quỷ Thế Giới.

Giang Chu bị một quyển Quỷ Thần Đồ Lục đưa đến Đại Tắc, dùng nửa tập Tây Du Ký bên trong điện thoại di động, đem một yêu nữ hung tàn lắc lư què, lấy thân phận truyền nhân của Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, bắt đầu đi lên một đầu Thông Thiên Lộ...

Yêu ma loạn thế, hồng trần hữu tiên.

Cổ lục nhất quyển, tạo hóa tự đắc.

Sắc thưởng tru quỷ, phong linh thỉnh thần.

Bạch Cốt Sơ Trang Đồ, Kim Nhân Nghênh Thân Đồ, Bạch Cốt Lão Phật Cực Lạc Dạ Yên Đồ, Sơn Quỷ Tương Tư Đồ, Chung Quỷ Túy Tửu Tước Quỷ Đồ, Phục Ma Đại Đế Trảm Yêu Đồ...

Bách Nhật Hóa Long Thảo, Thái Ất Ngũ Yên La, Kim Cương Chương...

Đánh không lại?

Mời Quan nhị gia lên thân!

Cấp cấp như được lệnh, Tề Thiên Đại Thánh hiện chân thân!